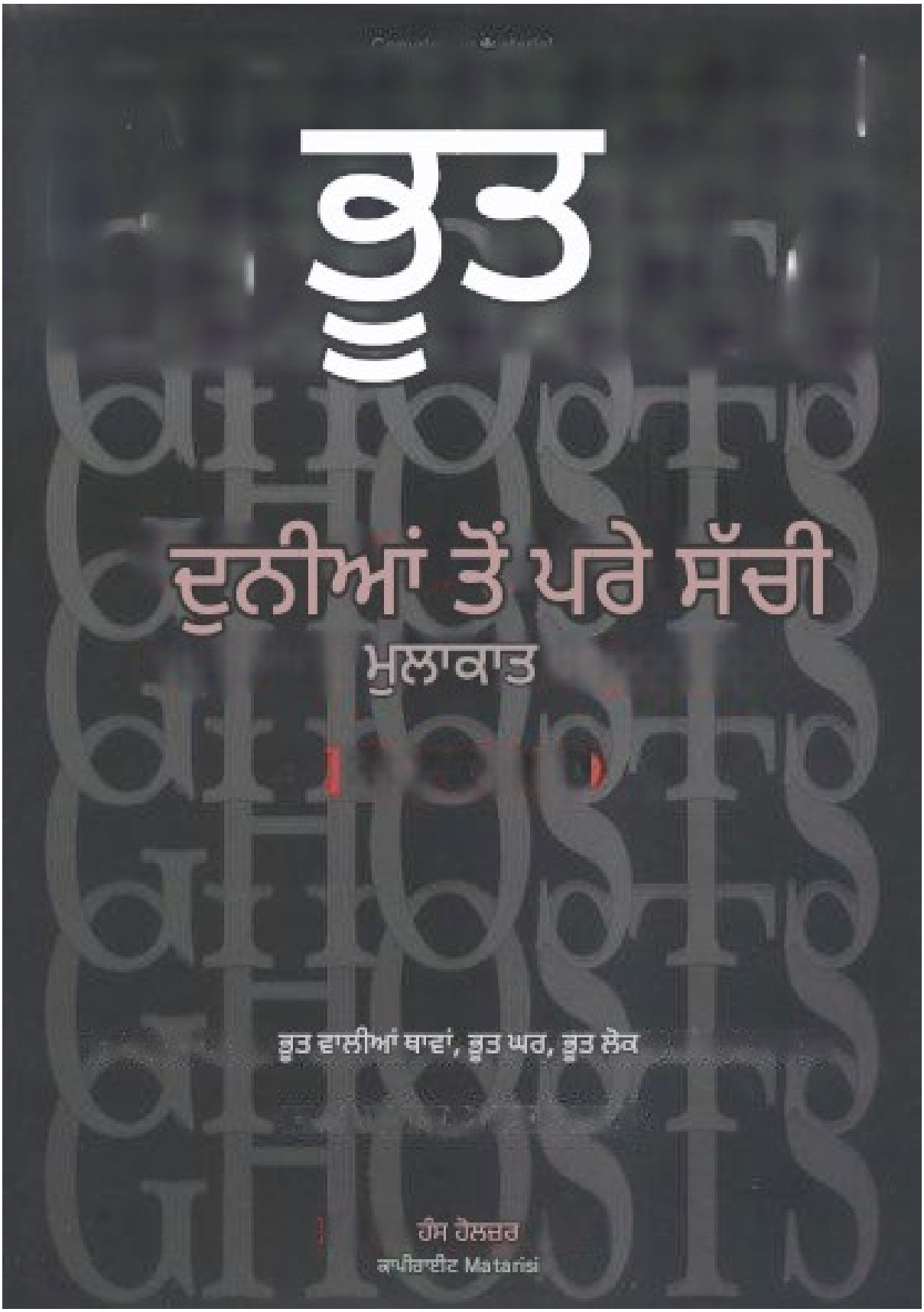
ਭੂਤ
ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸੱਚੀ
ਮੁਲਾਕਾਤ
ਭੂਤ ਵਾਲੀਆਂ ਥਾਵਾਂ, ਭੂਤ ਘਰ, ਭੂਤ ਲੋਕ
ਹੰਸ ਹੋਲਜ਼ਰ
ਕਾਪੀਰਾਈਟ Matarisi

ਵਿਸ਼ਾ - ਸੂਚੀ
ਕਵਰ ਪੇਜ
ਸਿਰਲੇਖ ਪੰਨਾ
ਕਾਪੀਰਾਈਟ ਪੰਨਾ
ਸਮੱਗਰੀ
ਮੁਖਬੰਧ
ਜਾਣ-ਪਛਾਣ
ਪਹਿਲਾ ਅਧਿਆਇ: ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ
ਦੂਜਾ ਅਧਿਆਇ: ਹਰ ਘੋਸਟਬਸਟਰ ਨੂੰ ਕੀ ਜਾਣਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਤੀਜਾ ਅਧਿਆਇ: ਭੂਤ ਅਤੇ ਜੀਵਤ ਸੰਸਾਰ
ਚੌਥਾ ਅਧਿਆਇ: ਭੂਤ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?
ਪੰਜਵਾਂ ਅਧਿਆਇ:ਮਸ਼ਹੂਰ ਭੂਤ
ਛੇਵਾਂ ਅਧਿਆਇ: ਇਸ ਘਰ 'ਚ ਭੂਤ ਹੈ
ਸੱਤਵਾਂ ਅਧਿਆਇ: ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਸਥਾਨ
ਅੱਠਵਾਂ ਅਧਿਆਇ: ਭੂਤਰੇ ਲੋਕ
ਨੌਵਾਂ ਅਧਿਆਇ:ਜੋ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਗਏ ਹਨ
ਦਸਵਾਂ ਅਧਿਆਇ: ਭੂਤ ਅਤੇ ਭੂਤ
ਗਿਆਰਵਾਂ ਅਧਿਆਇ: ਭੂਤ ਜੋ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਹਨ
ਬਾਰ੍ਹਵਾਂ ਅਧਿਆਇ: ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ—ਵਿਜ਼ੂਅਲ ਸਬੂਤ ਹੰਸ ਹੋਲਜ਼ਰ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਿਤਾਬਾਂ ਫੁਟਨੋਟ
ਅਧਿਆਇ 5
ਅਧਿਆਇ 6

ਭੂਤ
ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਅਸਲ ਅਨੁਭਵ

ਹੰਸ ਹੋਲਜ਼ਰ

ਵਿਚਸ ਐਂਡ ਹੰਸ ਹੋਲਜ਼ਰ ਦੀ ਟ੍ਰੈਵਲ ਗਾਈਡ ਟੂ ਹੌਂਟੇਡ ਹਾਊਸਿਜ਼ ਦੇ ਲੇਖਕ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ

ਕਾਪੀਰਾਈਟ © 1997 Aspera Ad Astra Inc.

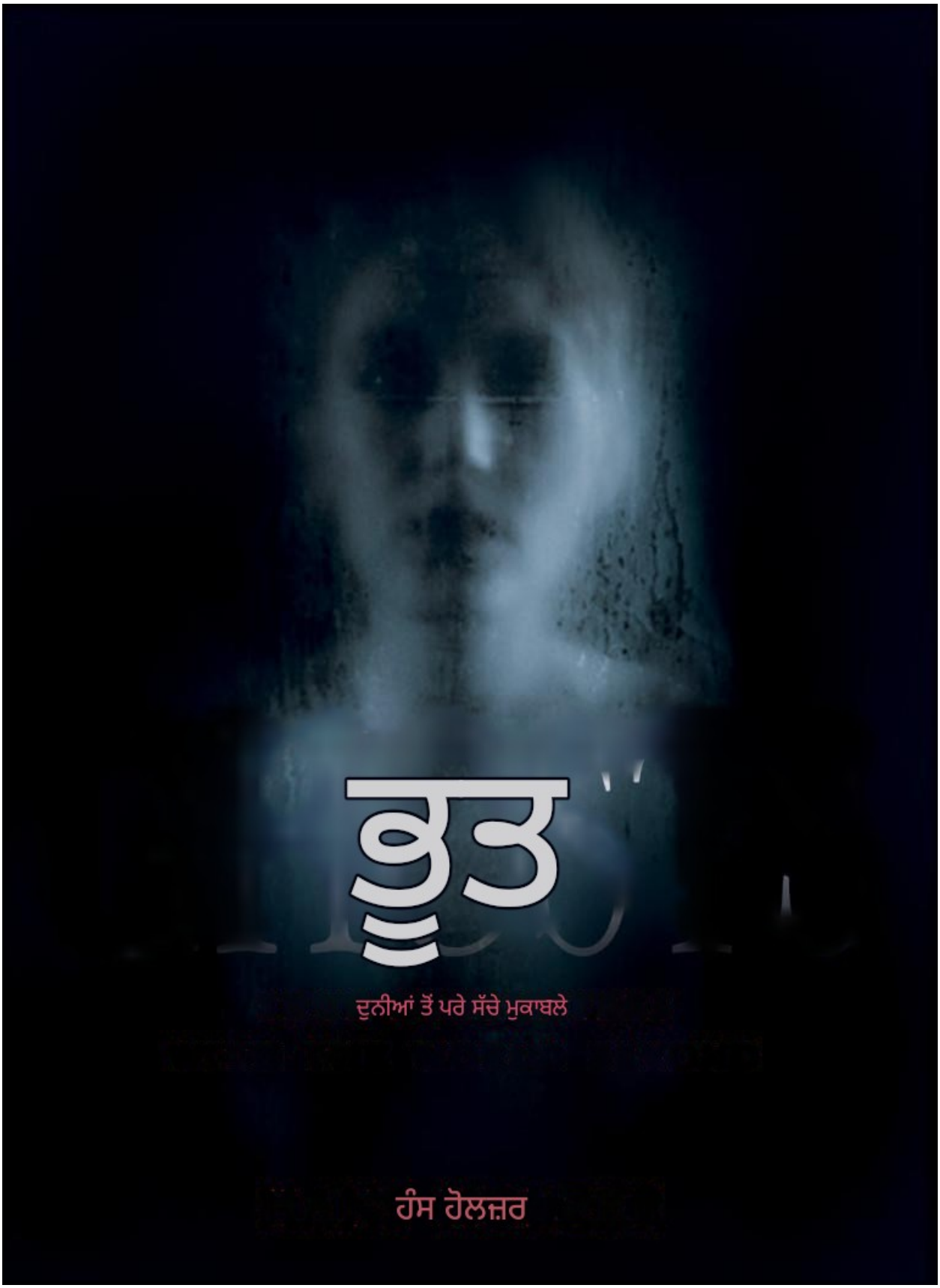
ਭੂਤ
ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸੱਚੇ ਮੁਕਾਬਲੇ
ਹੰਸ ਹੋਲਜ਼ਰ

ਪਹਿਲਾ ਪੇਪਰਬੈਕ ਐਡੀਸ਼ਨ 2004
ਸਾਰੇ ਹੱਕ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ। ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਦੀ ਲਿਖਤੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਇਲੈਕਟ੍ਰਾਨਿਕ ਜਾਂ ਮਕੈਨੀਕਲ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸਟੋਰੇਜ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਦੁਬਾਰਾ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਬਲੈਕ ਡੌਗ ਐਂਡ ਲੇਵੇਂਥਲ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, ਇੰਕ., 151 ਵੈਸਟ 19 ਵੀਂ ਸਟਰੀਟ, ਨਿਊਯਾਰਕ, NY 10011 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ
ਵਰਕਮੈਨ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 708 ਬ੍ਰੌਡਵੇ, ਨਿਊਯਾਰਕ, NY 10003 ਦੁਆਰਾ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ
ਡਿਜ਼ਾਈਨ: ਮਾਰਟਿਨ ਲੁਬਿਨ ਗ੍ਰਾਫਿਕ ਡਿਜ਼ਾਈਨ, ਟਾਈਪਸੈਟਿੰਗ: ਕ੍ਰੇਅਨ ਗ੍ਰਾਫਿਕਸ, ਭਾਰਤ
ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਬਣਿਆ
ISBN: 1-57912-401-1 h g f e d c b a
ਹੋਲਜ਼ਰ, ਹਾਂਸ, 1920–
ਭੂਤ /ਹੈਂਸ ਹੋਲਜ਼ਰ ਦੁਆਰਾ।

ਇਸ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰੰਥ ਸੂਚੀ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ।
ISBN 1-57912-401-1

ਸਮੱਗਰੀ
ਜਾਣ-ਪਛਾਣ
ਪਹਿਲਾ ਅਧਿਆਇ: ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ
ਦੂਜਾ ਅਧਿਆਇ: ਹਰ ਘੋਸਟਬਸਟਰ ਨੂੰ ਕੀ ਜਾਣਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਤੀਜਾ ਅਧਿਆਇ: ਭੂਤ ਅਤੇ ਜੀਵਤ ਸੰਸਾਰ
ਚੌਥਾ ਅਧਿਆਇ: ਭੂਤ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?
ਪੰਜਵਾਂ ਅਧਿਆਇ: ਮਸ਼ਹੂਰ ਭੂਤ
1. ਕਾਨਫਰੰਸ ਹਾਲ ਦਾ ਭੂਤ
2 ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਅਜਨਬੀ
3. ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਹੈਮਿਲਟਨ ਦੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ
4. ਪੰਜਵੇਂ ਐਵੇਨਿਊ ਦਾ ਭੂਤ
5. ਕਤਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿੱਤਦਾਤਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ
6. ਰੌਕਲੈਂਡ ਕਾਉਂਟੀ ਦਾ ਭੂਤ
7 ਇੱਕ ਇਨਕਲਾਬੀ ਨਤੀਜਾ: ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਹੈਨਰੀ, ਨਾਥਨ ਹੇਲ, ਆਦਿ।
8. ਐਰੋਨ ਬਾਰ ਦਾ ਬਚਾਅ
9. ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਹੱਤਿਆ: ਲਿੰਕਨ, ਬੂਥ, ਅਤੇ ਅੰਦਰਲਾ ਗੱਦਾਰ 10 ਵੁੱਡਰੋ ਵਿਲਸਨ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮੁਲਾਕਾਤ
11 ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦਾ ਘੇਰਾ
12 ਬਦਕਿਸਮਤ ਕੈਨੇਡੀ ਪਰਿਵਾਰ: ਸੁਪਨਿਆਂ ਤੋਂ ਭੂਤਾਂ ਤੱਕ 13 ਮਿਸ਼ੀਜ਼ ਟੈਵਰਨ, ਜੈਫਰਸਨ, ਅਤੇ ਮੁੰਡੇ
14 ਉਤਸ਼ਾਹੀ ਜੈਫਰਸਨ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮੁਲਾਕਾਤ

15 [redacted]

16 [redacted]

17. [redacted]

18 "[redacted]": USF [redacted]

19 [redacted]

20 [redacted]: [redacted]

21 [redacted]

22 [redacted]

23 [redacted]

24 [redacted]

25 [redacted]

26 [redacted], [redacted]

27 [redacted]

28 [redacted], [redacted]?

29 [redacted]

30 [redacted]

31 [redacted]

32 [redacted]

33 [redacted]

[redacted]: [redacted]

34 [redacted]

35 [redacted]

36 [redacted]

37 ਗ੍ਰੀਨਵਿਚ ਪਿੰਡ ਦਾ ਭੂਤ 38 ਸੈਵਨ ਓਕਸ ਵਿਖੇ ਭੂਤ
39 ਸੈਂਟਰਲ ਪਾਰਕ ਵੈਸਟ ਦਾ ਭੂਤ 40 ਸੇਂਟ ਮਾਰਕ ਦੇ ਭੂਤ
41 ਕਲਿੰਟਨ ਕੋਰਟ ਦੇ ਭੂਤ
42 ਭੁੱਖੀ ਲੂਸੀ
43 ਬਰਗਨਵਿਲ ਦੇ ਘਰ ਦਾ ਭੂਤ
44 ਰਿਵਰਸਾਈਡ ਗੋਸਟ
45 ਮਰੀਅਮ, ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਜਨਮੀ
46 ਸਟੈਮਫੋਰਡ ਹਿੱਲ ਦੇ ਭੂਤ
47 ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਦੇ "ਜਾਸੂਸੀ ਘਰ" ਦੇ ਭੂਤ 48 ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਸਿਪਾਹੀ ਦਾ ਉਤਸੁਕ ਮਾਮਲਾ 49 ਪਲਾਂਟ ਐਵੇਨਿਊ ਵਿਖੇ ਘਰ
50 ਵ੍ਹੇਲੀ ਹਾਊਸ ਦੇ ਭੂਤ
51 ਜਗਵੇਦੀ 'ਤੇ ਭੂਤ
52 ਭੂਤ ਦਾ ਆਖਰੀ ਪਨਾਹ
53 ਅਸ਼ਟਭੁਜ ਭੂਤ
54 ਅਸ਼ਟਭੁਜ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਣਾ
55 ਯੂਨੀਫੀਕੇਸ਼ਨ ਭੂਤ
56 ਆਰਡਮੋਰ ਬੁਲੇਵਾਰਡ ਦੇ ਭੂਤ
57 ਉਹ ਭੂਤ ਜਿਸਨੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ 58 ਭੂਤਲੀ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਵਰਕਸ਼ਾਪ
59 ਭੂਤ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ
60 ਸਮਰਸੈੱਟ ਸਟ੍ਰੀਟ (ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ)

61 ਹਾਊਸ ਆਫ਼ ਈਵਿਲ (ਨਿਊਯਾਰਕ)
62 ਆਈਲ (ਲੌਂਗ ਆਈਲੈਂਡ) ਵਿੱਚ ਫੈਂਟਮ
63 ਬੇਬੇਰੀ ਪਰਫਿਊਮ ਗੋਸਟ (ਫਿਲਾਡੇਲਫੀਆ)
64 ਸਿਰਹੀਣ ਦਾਦਾ ਜੀ (ਜਾਰਜੀਆ)
65 ਪੁਰਾਣੇ ਵਪਾਰੀ ਦੇ ਘਰ ਦਾ ਭੂਤ (ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ) 66 ਫਿਫਥ ਸਟਰੀਟ (ਨਿਊ ਜਰਸੀ) ਵਿਖੇ ਘਰ
67 ਮੋਰਗਨ ਹਾਲ (ਲੌਂਗ ਆਈਲੈਂਡ)
68 ਅਡੋਬ ਦਾ ਸਰਪ੍ਰਸਤ (ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ)
69 ਮਾਈਨਾਹ ਪੰਛੀ (ਕੈਨੇਡਾ)
70 ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਦਹਿਸ਼ਤ (ਕਨੈਕਟੀਕਟ)
71 ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਤੋਂ ਇੱਕ ਭੂਤ ਕਹਾਣੀ
72 ਮਿਨੀਆਪੋਲਿਸ ਦਾ ਭੂਤੀਆ ਦਰਬਾਨ
73 ਉੱਤਰੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਭੂਤ ਵਰਗੇ ਸਾਹਸ 74 ਰੀਬਾ ਦਾ ਭੂਤ
75 ਹੈਨੀ ਬਰੁਕਲਿਨ ਤੋਂ
76 ਲੌਂਗਲੀਟ ਦੇ ਭੂਤ
77 ਬਲੈਂਚਰਡ ਦੇ ਭੂਤ
78 ਐਡਿਨਬਰਗ ਦੇ ਭੂਤ
79 ਮੋਨਕਟੋਨ ਦਾ ਭੂਤ ਭਿਕਸ਼ੂ
80 ਸਕਾਟਿਸ਼ ਪੇਂਡੂ ਭੂਤ
81 ਕੈਰੀ ਤੱਟ 'ਤੇ ਭੂਤ
82 ਭੂਤ ਕਿਲਕੀਆ ਕਿਲ੍ਹਾ, ਕਿਲਡਾਰੇ
83 ਸਕਾਈਰੀਨ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇਭੂਤ
84 ਕਾਉਂਟੀ ਮੇਓ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ

85. ਲਾ ਟੂਰ ਮਲਕੋਫ, ਪੈਰਿਸ ਵਿੱਚ ਭੂਤ
86. ਹੌਂਟਿੰਗ ਵੁਲਫਸੇਗ ਕੈਸਲ, ਬਾਵੇਰੀਆ
87 ਜ਼ਿਊਰਿਖ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤਿਆ ਹੋਇਆ ਸਾਬਕਾ ਹਸਪਤਾਲ 88 ਲੌਂਗ ਆਈਲੈਂਡ ਔਰਤ
89 ਓਲੰਪੀਆ ਥੀਏਟਰ ਦਾ ਭੂਤ
90 ਹੌਂਟੇਡ ਰੈਕਟੋਰੀ
91 ਭੂਤ ਸੈਮੀਨਰੀ
92 ਅਲਾਮੇਡਾ ਦਾ ਭੂਤੀਆ ਮਲਾਹ
93 ਭੂਤ ਘੜੀ
94 ਗੇਅ ਸਟ੍ਰੀਟ ਦਾ ਭੂਤ
95 ਜਹਾਜ਼ ਚੈਂਡਲਰ ਦਾ ਭੂਤ
96 ਰਿੰਗਵੁੱਡ ਮੈਨੋਰ ਵਿਖੇ ਭੂਤ-ਸੇਵਕ ਸਮੱਸਿਆ
97 ਫੈਂਟਮ ਐਡਮਿਰਲ
98 ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਭੂਤ
99 ਮਿਸ ਬੋਇਡ ਆਫ਼ ਚਾਰਲਸ ਸਟਰੀਟ, ਮੈਨਹਟਨ
100 ਨਿਊਬਰੀ ਪਾਰਕ, ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿਖੇ ਸਥਿਤ ਭੂਤ ਰੈਂਚ 101 ਨੈਰੋਸਬਰਗ ਭੂਤ
102 ਗੁਲਾਬੀ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਭੂਤ
103 ਦ ਗੋਸਟ ਆਫ਼ ਦ ਪੋਘਕੀਪਸੀ ਰੈਕਟਰੀ
104 ਵੈਸਟ ਪੁਆਇੰਟ 'ਤੇ ਭੂਤ
105 ਦ ਸਟੈਨਟਨ ਹਾਊਸ, ਸਿਨਸਿਨਾਟੀ
106 ਐਲ ਸੈਂਟਰੋ ਵਿਖੇ ਭੂਤ
107 ਹੌਂਟੇਡ ਸਟੇਜਕੋਚ ਇਨ
108 ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਿੱਕੀ ਦਾ ਭੂਤੀਆ ਸਾਥੀ

109 ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ "ਮੌਜੂਦਗੀ" 110 ਦ ਓਕਟਨ ਹੌਂਟ
111 ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਕੈਪਟਨ ਦਾ ਬੇਚੈਨ ਭੂਤ
112 ਟ੍ਰੇਲਰ ਪਾਰਕ ਦਾ ਉਲਝਿਆ ਹੋਇਆ ਭੂਤ
113 ਉਹ ਭੂਤ ਜੋ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ
114 ਪੋਰਟ ਕਲਾਈਡ ਵਿੱਚ ਭੂਤ
115 ਪਲਾਈਮਾਊਥ ਗੋਸਟ
116 ਮੌਰਿਸ-ਜੁਮੇਲ ਮੈਂਸ਼ਨ ਵਿਖੇ ਭੂਤ

ਸੱਤਵਾਂ ਅਧਿਆਇ: ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਸਥਾਨ
117 ਗੁੰਮ ਹੋਏ ਸਿਰ ਦਾ ਮਾਮਲਾ
118 ਰੇਲਗੱਡੀ 'ਤੇ ਔਰਤ (ਸਵਿਟਜ਼ਰਲੈਂਡ)
119 ਗਾਰਡਨ ਦੀ ਔਰਤ (ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ)
120 ਦ ਗੋਸਟ ਕਾਰ (ਕੰਸਾਸ)
121 ਏਟਨਾ ਸਪ੍ਰਿੰਗਜ਼ ਦਾ ਭੂਤ ਭਿਕਸ਼ੂ
122 ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੌਣ ਉਤਰਿਆ?
123 ਯੇਲ ਵਿਖੇ ਭੂਤਿਆ ਹੋਇਆ ਅੰਗ
124 ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਭੂਤ
125 ਪਾਵਲੀਜ਼ ਆਈਲੈਂਡ (ਦੱਖਣੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ) ਦਾ ਸਲੇਟੀ ਆਦਮੀ 126 ਹੌਂਟੇਡ ਵੈਸਟਓਵਰ (ਵਰਜੀਨੀਆ)
127 ਆਈਆਰਏ ਗੋਸਟ ਕੇਸ
128 ਆਖਰੀ ਸਵਾਰੀ
129 ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਦੀ ਭੂਤ ਦੁਲਹਨ

ਅੱਠਵਾਂ ਅਧਿਆਇ:ਭੂਤਰੇ ਲੋਕ
130 ਵੈਲੇਰੀ ਕੇ. ਦੀ ਰਹੱਸਮਈ ਮੌਤ। 131 ਚੇਤਾਵਨੀ ਭੂਤ
132 ਜੈਕਲੀਨ
133 ਵਰਮਬ੍ਰਾਂਡ ਸਰਾਪ
134 ਡਿੱਕ ਟਰਪਿਨ, ਮੇਰਾ ਪਿਆਰ
135 ਬੇਚੈਨ ਮਰੇ
136 ਅਵਤਾਰ ਸ਼ੈਤਾਨ (ਕੰਸਾਸ)
137 ਦੱਬੇ ਹੋਏ ਖਾਣ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ
138 ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਮੀ
139 ਦ ਵਾਈਨਲੈਂਡ ਗੋਸਟ
140 ਐਮਿਟੀਵਿਲ, ਅਮਰੀਕਾ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਭੂਤ ਘਰ ਨੌਵਾਂ ਅਧਿਆਇ: ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਗਏ ਲੋਕ

141 ਜਦੋਂ ਮੁਰਦਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ 142 ਅਲਾਬਾਮਾ ਸਟੇ-ਬਿਹਾਈਂਡ
143 ਅਰਕਾਨਸਾਸ ਸਟੇ-ਬਿਹਾਈਂਡ
144 ਜਾਰਜੀਆ ਪਿੱਛੇ ਰਹੋ
145 ਇੱਕ ਟਕਰ ਭੂਤ
146 ਹਾਵਰਡ ਮੈਨਸ਼ਨ ਦਾ ਭੂਤ
147 ਲੋਕ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਗਏ: ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ
148 ਰੋਜ਼ ਹਾਲ, ਜਮੈਕਾ ਦੀ "ਵ੍ਹਾਈਟ ਡੈਣ" ਦਾ ਘਰ
149 ਸਕਾਟਿਸ਼ ਭੂਤ ਵਰਗਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।
150 ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ ਦੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਪਤੀ ਦਾ ਉਤਸੁਕ ਮਾਮਲਾ

151 ਛੋਟੇ ਚਿੱਟੇ ਫੁੱਲ ਦਾ ਭੂਤ 152 ਰੇਨਹੈਮ ਹਾਲ
153 ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਮਲਾਹ ਦਾ ਭੂਤ

ਦਸਵਾਂ ਅਧਿਆਇ: ਭੂਤ ਅਤੇ ਭੂਤ
154 ਟੈਕਸਾਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ੈਤਾਨ
155 ਇੱਕ ਭੂਤ ਦੀ ਡਾਇਰੀ
156 ਮਿਲਬ੍ਰੇ ਪੋਲਟਰਜਿਸਟ ਕੇਸ
157 ਬਾਰਬੇਰੀ ਲੇਨ ਦੇ ਭੂਤ
158 ਗੈਰਿਕ ਹੈੱਡ ਇਨ, ਬਾਥ

ਗਿਆਰਵਾਂ ਅਧਿਆਇ: ਭੂਤ ਜੋ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਹਨ
ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਅਤੇ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ
ਜਦੋਂ ਮਰੇ ਹੋਏ ਲੋਕ ਜਿਉਂਦਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਦੇ ਹਨ
ਅਧੂਰਾ ਕੰਮ
ਜਦੋਂ ਮੁਰਦੇ ਜਿਉਂਦਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ
159 ਵਿਵੀਅਨ ਲੇ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਈ ਗਈ ਫੋਟੋ।
160 ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਨੇ ਕਿਵੇਂ ਕਿਹਾ ਅਲਵਿਦਾ
ਇੱਕ ਜੀਵਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਬਾਈਨਰੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਜਾਂ ਈਥਰਿਕ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਤੀ ਸੂਖਮ ਪ੍ਰੋਜੈਕਸ਼ਨ ਜਾਂ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇ ਅਨੁਭਵ
ਬੀਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਭਾਵ
161 ਵਿਨਚੈਸਟਰ ਗਿਰਜਾਘਰ ਦੇ ਭਿਕਸ਼ੂ
162 ਬਾਲਿੰਗੁਇਲ ਦਾ ਰਹੱਸ
ਬਾਰ੍ਹਵਾਂ ਅਧਿਆਇ: ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ—ਵਿਜ਼ੂਅਲ ਸਬੂਤ

ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਰਾਹੀਂ ਪਰੇ ਤੋਂ ਸੰਚਾਰ: ਟਰੈਕ ਰਿਕਾਰਡ ਅਤੇ ਟੈਸਟਿੰਗ ਸਥਿਤੀਆਂ
ਜੌਨ ਮਾਇਰਸ ਦੀ ਮਾਧਿਅਮਤਾ
ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਦੌਰਾਨ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ "ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਫੋਟੋਆਂ"।
ਕੈਂਪ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਦੀ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ
ਕੁਝ ਅਣਕਿਆਸੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ
ਪਦਾਰਥੀਕਰਨ ਦੀ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ
ਡਾਕਟਰ, ਕੈਥਰੀਨ ਦ ਗ੍ਰੇਟ ਅਤੇ ਪੋਲਰਾਇਡ ਸਪਿਰਿਟ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ
ਮੇਅ ਬਰੋ ਦੀ ਭਿਆਨਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਫੋਟੋ
ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਹੱਸਮਈ ਸ਼ਖਸੀਅਤ
ਪੈਰਿਸ਼ ਹਾਊਸ ਦੇ ਭੂਤ
ਹੰਸ ਹੋਲਜ਼ਰ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਿਤਾਬਾਂ

ਹੰਸ ਹੋਲਜ਼ਰ 119 ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਲੇਖਕ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਈਫ ਬਿਓਂਡ, ਦ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਆਫ਼ ਸਾਈਕਿਕਸ, ਅਮਰੀਕਾਜ਼ ਮਿਸਟਰੀਅਸ ਪਲੇਸ, ਵਿੰਡੋਜ਼ ਟੂ ਦ ਪਾਸਟ, ਅਤੇ ਵਿਚਸ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ।
ਉਸਨੇ ਕਈ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਲਿਖੇ, ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਹੋਸਟ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ "ਘੋਸਟ ਇਨ ਦ ਹਾਊਸ," "ਬਿਓਂਡ ਦ ਫਾਈਵ ਸੈਂਸ" ਅਤੇ ਐਨਬੀਸੀ ਲੜੀ "ਇਨ ਸਰਚ ਆਫ਼...." ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਉਹ ਕਈ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਾਸ਼ਣ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੈਡੇਮੋਇਸੇਲ, ਪੈਂਟਹਾਊਸ ਅਤੇ ਲੌਂਗਏਵਿਟੀ ਵਰਗੇ ਰਾਸ਼ਟਰੀ

ਰਸਾਲਿਆਂ ਲਈ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਹਫਤਾਵਾਰੀ ਰਸਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਾਲਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਹਨ।
ਹੰਸ ਹੋਲਜ਼ਰ ਨੇ ਆਸਟਰੀਆ ਦੀ ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਅਤੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੀ ਕੋਲੰਬੀਆ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਤੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲੰਡਨ ਕਾਲਜ ਆਫ਼ ਅਪਲਾਈਡ ਸਾਇੰਸ ਤੋਂ ਪੀਐਚਡੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਹੋਲਜ਼ਰ ਨੇ ਅੱਠ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਨਿਊਯਾਰਕ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਆਫ਼ ਟੈਕਨਾਲੋਜੀ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਉਹ ਲੇਖਕ ਗਿਲਡ, ਲੇਖਕ ਗਿਲਡ ਆਫ਼ ਅਮਰੀਕਾ, ਡਰਾਮੇਟਿਸਟ ਗਿਲਡ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਅਕੈਡਮੀ ਆਫ਼ ਸਾਇੰਸਿਜ਼ ਅਤੇ ਪੁਰਾਤੱਤਵ ਸੰਸਥਾਨ ਆਫ਼ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਹਨ। ਉਹ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਹੂਜ਼ ਹੂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਅਤੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਜਾਣ-ਪਛਾਣ
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਨਵੇਂ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਵਧ ਰਹੀ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਆਮ ਲੋਕ, ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਜੋਤਿਸ਼ ਦੇ ਲੇਖ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਖੇਚਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਅਚਾਨਕ ਸੋਚਣ ਲੱਗ ਪਏ ਹਨ ਕਿ ਦੂਜਾ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਲਈ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ।
ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦਾ ਯੁੱਗ ਇੱਕ ਦਹਾਕੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਦਾ ਜਨਮ ਜ਼ੀਰੋ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਠੀਕ 7 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ, 9 ਅਕਤੂਬਰ ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਪੁਰਾਤੱਤਵ ਖੋਜ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਪੂਰੀ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦੀ ਗੱਲ ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੀ, ਇੱਕ ਪ੍ਰਚਾਰ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸੋਚਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਾਲ 2000 ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਖਾਸ ਹੋਣ

ਵਾਲਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ "ਸਹਿਹੱਤਿਆ" ਦੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਹਨ - ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਅਲੌਕਿਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ।
ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਚੇਤਨਾ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਵੇਂ ਟੀਵੀ ਟਾਕ ਸ਼ੋਅ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਹਨ, ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਸਕ੍ਰੀਨਾਂ ਨੂੰ ਸਨਸਨੀਖੇਜ਼ ਖ਼ਬਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰ ਰਹੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਡੂੰਘਾਈ ਅਤੇ ਠੋਸ ਖੋਜ ਦੀ ਘਾਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਾਲਪਨਿਕ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਫਿਲਮਾਂ, ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ, ਕਿਤਾਬਾਂ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਵੈੱਬਸਾਈਟਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਫਲ ਸਾਬਤ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ।
ਮਾਨਸਿਕ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸੰਸਾਰਾਂ ਬਾਰੇ ਉਤਸੁਕਤਾ ਦੇ ਇਸ ਪੁਨਰ ਸੁਰਜੀਤੀ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਨਾਲ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ, ਆਪਣੀ ਅੰਤਮ ਕਿਸਮਤ ਬਾਰੇ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।
ਜਦੋਂ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੀਵਨ ਦੇ ਠੋਸ ਸਬੂਤਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਤਿੰਨ ਵਰਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ - ਅਤੇ ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਬਣੀ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੇਂ ਜਾਂ ਵੱਖਰੇ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਪ੍ਰਤੀ ਕਿੰਨੇ ਰੋਧਕ ਹਨ।
ਕੁਝ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਕੱਟੜਪੰਥੀ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜੋ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ, ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਨ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਬੂਤ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈ - ਹਾਲਾਂਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਸਬੂਤ ਜਾਂ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਦੇ ਬਿੰਦੂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਕੁਝ ਲੋਕ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਰੀਰਕ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਂਦ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਲਈ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜੋ

ਇਹ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੇ ਸਮੂਹ ਦੇ ਲੋਕ ਆਖਰੀ ਸਮੂਹ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਗੇ: ਕਿ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੋਈ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਬਸ਼ਰਤੇ ਸਬੂਤ ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ।
ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਹੰਸ ਹੋਲਜ਼ਰ, ਪੀਐਚ.ਡੀ.

ਪਹਿਲਾ ਅਧਿਆਇ: ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ
ਮਨੁੱਖ ਕੀ ਹੈ? ਮਨੁੱਖ ਕਿਉਂ ਹੈ? ਮਨੁੱਖ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੈ?

ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣ ਲਈ, ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਸਮਝਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਭੂਤ, ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ, ਪਰਲੋਕ ਤੋਂ ਸੁਨੇਹੇ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਜਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ, ਇਹ ਸਭ ਅਨੁਭਵੀ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਪਰਲੋਕ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਭੌਤਿਕ ਹਕੀਕਤ ਵਿੱਚ ਪੱਕਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਨਾਸਤਿਕ ਵੀ, ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨਾਲ ਸਹਿਜ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਪਰ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਕਦੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਰਹੇ ਹਨ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨਾਵਾਂ ਹੇਠ, ਸਮੇਂ, ਸੱਭਿਆਚਾਰ, ਜਾਂ ਧਾਰਮਿਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।
ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਮ ਤਿੰਨ-ਅਯਾਮੀ ਹਕੀਕਤ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਹਕੀਕਤ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਇਹ ਇੱਕ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹਿੱਸਾ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਜੋ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਰਕਰਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਗਲੇ ਪੜਾਅ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਭਟਕ

ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਸਬੂਤ ਸ਼ੱਕੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਹਰ ਕਿਸੇ ਲਈ ਭਾਰੀ ਹੈ। ਸ਼ੱਕੀ ਲਈ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਲਈ ਆਧਾਰ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਠੋਸ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਸਵੀਕਾਰਨਯੋਗ ਰਹੇਗਾ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਲਈ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸਮਝ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੱਕ ਇੱਕ ਨਿਰਪੱਖ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਮੌਤ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੇ ਪਹੁੰਚ ਨੂੰ ਅਨੁਕੂਲ ਕਰਨ ਦੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੋਂ ਡਰੇ ਬਿਨਾਂ।
ਭਾਵੇਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਚੰਦ 'ਤੇ ਪੈਰ ਰੱਖ ਲਏ ਹਨ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਤਾਰਿਆਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਜਾਣਗੇ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹਾਂ। ਇਸ ਗ੍ਰਹਿ 'ਤੇ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਅਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ: ਮਨੁੱਖ ਕੀ ਹੈ? ਮਨੁੱਖ ਕਿਉਂ ਮੌਜੂਦ ਹੈ? ਮਨੁੱਖ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੈ?
ਮਨੁੱਖੀ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਧਰਮ ਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖਣਾ, ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਜੋੜਨਾ, ਸਿਰਫ਼ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਭਟਕਾਉਣਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਪਰਮ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਤੁਰੰਤ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਆਲੋਚਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਈਏ, ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ: ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਬਣਾਇਆ?
ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਸਾਡੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਕੁਦਰਤੀ ਵਿਕਾਸ ਦੀ ਇੱਕ ਹੌਲੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਾਲ ਜੋੜਨਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਕਣ - ਰਸਾਇਣਕ ਕਣ - ਖਾਸ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਵੱਡੇ ਟੁਕੜੇ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਜੀਵਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਾਡੀ ਹੋਂਦ ਦੀ ਬੁਝਾਰਤ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਵਧੇਰੇ ਤਰਕਪੂਰਨ ਪਹੁੰਚ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਸਿਰਫ ਸਤਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ - ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਬੂਤ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉਹੀ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਧਰਮ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ: ਕਿਸਨੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇਸ

ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਅਨੰਤ ਛੋਟੇ ਕਣਾਂ ਨੇ ਜੀਵਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਮਿਲ ਕੇ ਵਿਕਾਸ ਦੀ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕ੍ਰਮਬੱਧ ਕ੍ਰਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ?
ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਹਾਂ ਜਾਂ ਨਾਸਤਿਕ, ਭੌਤਿਕਵਾਦੀ ਹਾਂ ਜਾਂ ਆਦਰਸ਼ਵਾਦੀ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਅੰਤਮ ਨਤੀਜਾ ਇੱਕੋ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਉੱਤਰ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਹੀ ਸੁਚੇਤ ਜਾਂ ਅਚੇਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।
ਕੀ ਮਨੁੱਖ ਇੱਕ ਜਾਨਵਰ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰਾਈਮੇਟਸ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਡਾ. ਡੇਸਮੰਡ ਮੌਰਿਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ "ਦ ਨੇਕਡ ਐਪ" ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਕੀ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਅਚਾਨਕ ਵਿਕਾਸ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਬਾਂਦਰ ਆਦਿਮ ਮਨੁੱਖ ਵਿੱਚ ਵਿਕਸਤ ਹੋਇਆ?
ਅੱਜ ਵੀ, ਇਹ ਪਰਿਕਲਪਨਾ ਆਬਾਦੀ ਦੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਹਿੱਸੇ ਲਈ ਅਸਵੀਕਾਰਨਯੋਗ ਹੈ। ਇਸ ਨਫ਼ਰਤ ਦਾ ਮੁੱਖ ਕਾਰਨ ਕਿਸੇ ਗਿਆਨਵਾਨ ਸਮਝ ਤੋਂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਡੂੰਘੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਕੱਟੜਪੰਥੀ ਧਾਰਮਿਕ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਡਾਰਵਿਨ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਧਰਮ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਪੂਰਣ ਵਿਗਿਆਨ ਵੀ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਹਾਰਨਾ ਯਕੀਨੀ ਹੈ।
ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ, ਡਾਕਟਰਾਂ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀਜੀਵੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਮਨੁੱਖੀ ਉਤਪਤੀ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦਾ ਘੱਟ ਹਿੰਸਕ ਪਰ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਵਿਰੋਧ ਅੱਜ ਇੰਨਾ ਵਿਆਪਕ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੇ ਚਰਚ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਬਾਦੀ ਦੇ ਵੱਡੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਲਈ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਚਰਚ ਦੇ ਗੈਰ-ਧਾਰਮਿਕ ਪਹਿਲੂਆਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਜਗਾਉਣ ਲਈ ਨਵੇਂ ਤਰੀਕੇ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀਜੀਵੀ ਰਵਾਇਤੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕਾਲਜ ਅਤੇ ਹਾਈ ਸਕੂਲ

ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਿੱਸਾ ਨਾਸਤਿਕ ਜਾਂ ਡੂੰਘਾ ਨਿਰਾਸ਼ਾਵਾਦੀ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ESP (ਐਕਸਟਰਾ ਸੈਂਸਰਰੀ ਧਾਰਨਾ) ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਅਨੈਤਿਕਤਾ ਦੀ ਝਲਕ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਿਗਿਆਨਕ ਸਿਖਲਾਈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਇੱਕ ਆਮ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ, ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਹੋਣਾ ਕੀ ਹੈ, ਅਣਸੁਲਝਿਆ ਅਤੇ ਉਲਝਣ ਵਾਲਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਕਿਸੇ ਮਾਨਸਿਕ ਜਾਂ ਰਹੱਸਵਾਦੀ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।
ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲੋਕਾਂ ਨੇ, ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਸਮੇਂ, ਮਨੁੱਖੀ ਅਮਰਤਾ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਸਬੂਤ ਦੇਖੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਰਵਉੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਭਲਾਈ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਸਰਵਉੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ 'ਤੇ ਇੱਕਮਤ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀਆਂ ਰਵਾਇਤੀ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਇੱਕ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕ੍ਰਮ ਦੀ ਹੋਂਦ ਅਤੇ ਮੌਤ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਜੋ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਬਿਨਾਂ ਸੋਚੇ-ਸਮਝੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ, ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਰਸਮੀ ਧਰਮ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਰਸਮੀ ਧਰਮ ਨਾਲ ਬਦਲਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਬਦਲਦੇ ਹਨ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਪੁਰਾਣਾ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਬੇਢੰਗਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਲਚਕਦਾਰ, ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨਾਲ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਪਛਾਣ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਆਰਥੋਡਾਕਸ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਰਵਾਇਤੀ ਤੱਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਹੱਲ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਮਨੁੱਖੀ ਹੱਲ ਲੱਭਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਕੀ, ਕਿਉਂ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰੇ ਤੱਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਮੀਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਜੋੜ ਕੇ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਢਾਂਚਾ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਅੰਤਮ ਜਵਾਬ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਜੀਵਨ ਕੀ ਹੈ? ਜਨਮ ਤੋਂ ਹੀ, ਜੀਵਨ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਵਿਕਾਸ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਹਰੇਕ ਮਨੁੱਖ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੜਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਭੌਤਿਕਵਾਦੀ ਵਿਗਿਆਨ ਇਹਨਾਂ ਵਿਲੱਖਣ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਵਾਤਾਵਰਣ ਅਤੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੋਤਿਸ਼, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਜਦੋਂ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗ੍ਰਹਿਆਂ, ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਚੰਦਰਮਾ ਤੋਂ ਰੇਡੀਏਸ਼ਨ ਜਨਮ ਤੋਂ ਹੀ ਨਵਜੰਮੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਕੁਝ ਜੋਤਿਸ਼ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਗਰਭ ਧਾਰਨ ਦੇ ਪਲ ਤੋਂ। ਜੋਤਿਸ਼ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਖਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਮਨੁੱਖ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਪਰਮਾਣੂ ਬੰਬਾਂ ਤੋਂ ਰੇਡੀਏਸ਼ਨ ਨੇ ਹੀਰੋਸ਼ੀਮਾ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਤੋਂ ਰੇਡੀਏਸ਼ਨ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਆਪਕ ਅਤੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਰੇਡੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ।
ਡਾਕਟਰੀ ਵਿਗਿਆਨ ਵੀ ਹੁਣ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੋਹਰੇ ਜੀਵ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਮਨੁੱਖੀ ਮਨ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਨਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਭਾਵੇਂ ਅਦਿੱਖ ਹੋਵੇ, ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਮੌਜੂਦ ਨਾ ਹੁੰਦਾ। ਗੁਪਤ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਅੱਗੇ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ: ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਜਨਮ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਨਵਜੰਮੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ

ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ, ਜੇਕਰ ਆਤਮਾ ਜਨਮ ਸਮੇਂ ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਭਰੂਣ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਗਰਭਪਾਤ ਕੋਈ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੁਝ ਆਰਥੋਡਾਕਸ ਧਰਮ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਣਜੰਮੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੂਰਾ ਵਿਅਕਤੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਕਥਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨਾਲ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਕਾਫ਼ੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ, ਪਰ ਵਿਗਿਆਨਕ ਅਤੇ ਤਰਕਪੂਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਨਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ, ਮਾਨਸਿਕਤਾ, ਮਾਨਸਿਕਤਾ, ਜਾਂ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਭੌਤਿਕ ਭਾਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਤਾਂ ਮੌਤ ਕੀ ਹੈ? ਬਿਮਾਰੀ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅੰਗ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਕਾਰਨ ਸਰੀਰਕ ਕਾਰਜਾਂ ਦਾ ਬੰਦ ਹੋਣਾ ਜਨਮ ਸਮੇਂ ਹੋਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਦੋ ਹਿੱਸੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਰੀਰ, ਆਪਣੀ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਸਮਰੱਥਾ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸ਼ੈੱਲ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਆਮ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਾਤਾਵਰਣ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸਾਰੀਆਂ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਰੰਤ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਮੂਲ ਰਸਾਇਣਾਂ ਨੂੰ ਮਿੱਟੀ ਜਾਂ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਛੱਡਦਾ ਹੈ।
ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਆਤਮਾ, ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੀ ਹੋਈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਡਿਊਕ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਸਵਰਗੀ ਡਾ. ਜੋਸਫ਼ ਰਾਈਨ "ਮਨ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ" ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਯਾਨੀ, ਜੋ ਲੋਕ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਮਨ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ; ਜੋ ਲੋਕ ਆਤਮਾ ਦੀ ਹੋਂਦ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਸੜਦਾ ਸਰੀਰ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਮੌਤ ਦੇ ਡਰ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਤੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾਵਾਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ "ਮੌਤ ਅੰਤ ਹੈ," "ਕਬਰਸਤਾਨ ਤੋਂ ਡਰੋ," ਅਤੇ "ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਮੌਕਾ ਹਨ" ਵਰਗੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਅਰਥ ਹਨ। ਆਦਿਮ ਮਨੁੱਖਾਂ ਲਈ, ਇਹ ਇੱਕ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਵੀ ਖੋਹ ਲੈਂਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਮੱਧ ਯੁੱਗ ਦੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਈਸਾਈਆਂ ਲਈ, ਮੌਤ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਸਜ਼ਾ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਡਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਭਰ ਰਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਹਿਸਾਬ-ਕਿਤਾਬ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਪੱਛਮੀ ਅਫ਼ਰੀਕੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੂਰ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ, ਹੈਤੀਆਈ, "ਪਾਪਾ ਨੇਬੋ" ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਪੰਥ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਸਪੈਨਿਸ਼ ਅਤੇ ਆਇਰਿਸ਼ ਕੈਥੋਲਿਕ ਮੌਤ ਦੇ ਮੌਕੇ ਨੂੰ ਵਿਸਤਾਰਪੂਰਵਕ ਜਸ਼ਨਾਂ ਨਾਲ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਿਛੜੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਚੰਗਾ ਸਵਾਗਤ ਹੋਵੇ।
ਸਿਰਫ਼ ਪੂਰਬ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਕੋਮਲ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਚੀਨੀ, ਭਾਰਤੀਆਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਮਿਸਰੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਨਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੌਤ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸੀ। ਮੌਤ ਉੱਚ ਚੇਤਨਾ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਫ਼ਲਸਫ਼ੇ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਦੇ ਉਦਾਸ ਪਹਿਲੂ ਪੂਰਬੀ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਅੰਤਿਮ ਵਿਦਾਈ ਅਤੇ ਉਦਾਸ ਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜੋ ਪੱਛਮੀ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਕੋਮਲਤਾ ਪੂਰਬੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਬੂਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਪੱਛਮੀ ਸੰਸਾਰ, ਕੁਝ ਕੱਟੜਪੰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਬਾਈਬਲ ਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸਦੇ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਸਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਧਰਮ ਅਜਿਹਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੀਵਨ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ। ਕੁਝ "ਸੁਧਾਰ" ਯਹੂਦੀ ਧਰਮ ਅਤੇ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਹੀ ਉਦਾਰ ਈਸਾਈ ਸੰਪਰਦਾਵਾਂ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸਦੀ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਪਣੇ ਧਰਮਾਂ ਦੇ ਨੈਤਿਕ

ਪਹਿਲੂਆਂ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਵਰਗ ਜਾਂ ਨਰਕ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ। ਕਮਿਊਨਿਜ਼ਮ ਆਪਣੇ ਸ਼ੁੱਧ ਮਾਰਕਸਵਾਦੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਕਿ ਖੁਦ ਧਰਮ ਦਾ ਇੱਕ ਰੂਪ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਧਾਰਮਿਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਆਪਣੇ ਅਮਰਤਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਆਰਥੋਡਾਕਸ ਕੈਥੋਲਿਕ ਧਰਮ ਅਜਿਹੀ ਖੋਜ ਨੂੰ ਅਣਚਾਹੇ ਮੰਨਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਸਿਰਫ ਚਰਚ ਦੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਦਰਜਾਬੰਦੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਮੰਨਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਸੰਪਰਦਾਵਾਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕੱਟੜਪੰਥੀ, ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤਸੱਲੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਉਹ ਮੌਤ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਬੰਧ ਜਾਂ ਮਾਨਸਿਕ ਵਰਤਾਰੇ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖੋਜ ਦੇ ਉਲਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਧਰਮ ਨਾ ਤਾਂ ਉਦੇਸ਼ਪੂਰਨ ਸਬੂਤ ਦੀ ਖੋਜ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਚਰਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ 'ਤੇ ਜੋ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ਪੂਰਨ ਤੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਕਦਮ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਇਹ ਸਵਾਲ ਵੀ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ: ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਤਮਾ ਕਿੱਥੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ? ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮਨੁੱਖੀ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਸੰਸਾਰ ਬਾਰੇ ਉਤਸੁਕਤਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਵਾਸ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।
ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਧਰਮ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਪਰਲੋਕ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਰਣਨ ਦਿੱਤੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਘੜੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਨਿਆਂ ਦੇ ਤੱਤ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਤੱਥ ਹਨ।
ਉਤਸੁਕ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਖੁਦ ਗੈਰ-ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੇ, ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ

ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਈ ਤਰੀਕਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ ਕਿ ਗੈਰ-ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਅਨੁਭਵ ਸਿੱਧਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਜਾਂ ਹੋਂਦ ਦੀ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ; ਪਰਲੋਕ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਲਈ ਅੰਤਮ ਕਦਮ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਇਸਨੂੰ ਲੈਣਾ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਿੱਧਾ ਤਰੀਕਾ ਹੈ।
ਮੁਰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਮਨੁੱਖਤਾ ਜਿੰਨੀ ਹੀ ਪੁਰਾਣੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਆਦਿਮ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੌਤ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਦਾ, ਉਸਨੇ ਅਗਲਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਵਿਕਲਪ ਸੋਚਿਆ: ਇੱਕ ਵਾਰ ਚਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ?
ਇਹ ਮੂਲ ਤੱਤ ਹਨ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਕੁਦਰਤ ਵਿੱਚ ਦੇਖੇ ਗਏ ਕੁਝ ਬਲ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਧਰਮਾਂ ਦੇ ਗਠਨ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਇਆ।
ਪਰ ਆਦਿਮ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਕੁਦਰਤ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸਮਝ ਜਾਂ ਨਕਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੌਤ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਅਤੇ ਡਰਾਉਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਬਣ ਗਈ ਜੋ ਹਨੇਰੇ ਦੇ ਦੂਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਗੁਆਚੇ ਹੋਏ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲੈਣੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਮੌਤ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੀ (ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਓਰਫਿਅਸ ਅਤੇ ਯੂਰੀਡਾਈਸ ਦੀ ਕਹਾਣੀ)।
ਮੌਤ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣਾ ਹੋਰ ਵੀ ਔਖਾ ਸੀ। ਆਮ ਆਦਮੀ ਕਦੇ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਨਾ ਹੀ ਅਮੀਰ ਫ਼ਾਰਸੀ ਵਪਾਰੀ ਜੋ ਸਮਰਾ ਭੱਜ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਮੌਤ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ। ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਮੌਤ ਖੁਦ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੌਤ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਇਸਦੇ

ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਦਿਮ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਮੌਤ ਕਿੰਨੀ ਸਰਵ ਵਿਆਪਕ ਸੀ।
ਪੱਛਮੀ ਅਫ਼ਰੀਕੀ ਮਰੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ, ਜੋ ਅੱਜ ਵੀ ਹੈਤੀਆਈ ਲੋਕ ਵਰਤਦੇ ਹਨ, ਪਾਣੀ ਰਾਹੀਂ ਹੈ; ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵੂਡੂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਜਾਂ ਖੁਸ਼ ਕਰਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਆਦਿਮ ਸਮਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਮਰੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਕਦੇ ਵੀ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।
ਪੂਰਬ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਪੂਰਵਜਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਧਾਰਮਿਕ ਨੈਤਿਕਤਾ ਦਾ ਅਨਿੱਖੜਵਾਂ ਅੰਗ ਹੈ, ਸਥਾਪਿਤ ਪੁਜਾਰੀਵਾਦ ਦੁਆਰਾ ਸੰਚਾਰ ਸੰਭਵ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਕ ਖਾਸ ਮੌਕੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ, ਪੂਰਵਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜੀਉਂਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪੂਰਬੀ ਧਾਰਮਿਕ ਸੰਕਲਪਾਂ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਸਾਨੂੰ ਜੀਵਿਤ ਅਤੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇੰਨਾ ਨਿਰੰਤਰ ਆਪਸੀ ਸਬੰਧ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਮਝਣ ਯੋਗ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਏਸ਼ੀਆਈ ਲੋਕ ਮੌਤ ਤੋਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦੇ ਜਾਂ ਪੱਛਮੀ ਲੋਕਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਸਾਵਧਾਨੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਵਰਤਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ, ਮੌਤ ਕੋਈ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਹਸਤੀ, ਸਜ਼ਾ ਜਾਂ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਾਪਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਬਦਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਆਧੁਨਿਕ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ, ਸਿਰਫ਼ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦ ਨੇ ਹੀ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਦੀ ਨੀਂਹ ਕਈ ਵਾਰ ਬਹੁਤ ਹਿੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਹੋਂਦ ਲਈ ਸਬੂਤ ਜ਼ਰੂਰ ਮੌਜੂਦ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਤਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਾਸ਼ਵਾਨ ਹਨ ਪਰ ਸਰੀਰਕ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਪੰਜ ਇੰਦਰੀਆਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਐਕਸਟਰਾਸੈਨਸਰੀ ਧਾਰਨਾ (ESP) 'ਤੇ ਖੋਜ ਨੇ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਅਨੁਭਵ ਆਤਮਾ ਦੇ ਦਖਲ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰਵਾਇਤੀ ਵਿਗਿਆਨ ਦੁਆਰਾ ਸਮਝਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ESP ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਘੱਟ ਹੀ ਆਪਣੇ ਮਨਾਂ ਦੀਆਂ ਅਦਭੁਤ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।
ਫਿਰ ਵੀ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦੀ ਮਾਧਿਅਮਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਕੇ "ਪਰਲੋਕ" ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਦੀ ਨੀਂਹ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਧਰਮ ਹੋਣ ਦਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਬੇਰਹਿਮ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੀਆਂ ਡੂੰਘੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਾ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਵਿਛੜੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਸਾਡੇ ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹਨ ਅਤੇ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਸ ਪਰਲੋਕ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੱਧਯੁਗੀ ਰਹੱਸਵਾਦੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵਰਣਿਤ "ਮਰਨ ਦੀ ਕਲਾ" ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਅਤੇ ਮੌਤ ਨਾਮਕ ਇਸ ਤਬਦੀਲੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੋਵੇਗਾ।
ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਭਰੀ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਭੌਤਿਕ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਦੁਨੀਆਂਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਨਿਰੰਤਰ ਸੰਪਰਕਾਂ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੰਚਾਰਾਂ ਦੇ ਦੋ-ਪੱਖੀ ਸੁਭਾਅ ਦੀ ਹੋਰ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ: ਉਹ ਸੰਪਰਕ ਜੋ ਜੀਉਂਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।
ਅਖੌਤੀ ਸਵੈ-ਚਾਲਿਤ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣ ਨਕਲੀ ਪ੍ਰਯੋਗਾਂ ਜਾਂ ਸੰਪਰਕ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਵਾਂਗ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੋਣਗੇ। ਇਸ ਸਭ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਧੋਖੇ, ਗਲਤ ਵਿਆਖਿਆ, ਜਾਂ ਸਵੈ-ਭਰਮ ਤੋਂ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਇਸ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ

ਆਪਣੀਆਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਅਤੇ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਾਅ ਅਪਣਾਉਣ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਜੋ ਉਭਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੌਜੂਦਾ ਸੋਚ ਦੇ ਉਲਟ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਉਮੀਦ, ਨਵੇਂ ਮੁੱਲ ਅਤੇ ਨਵੀਆਂ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗਾ।
ਮੌਤ ਤੋਂ ਵਾਪਸੀ

ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ "ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਣ" ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਏ ਹਨ। ਇਹ ਸਮੱਗਰੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹੁਨਰਮੰਦ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਅਤੇ ਮਾਧਿਅਮਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੁਆਰਾ ਜਾਣੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਤੋਂ ਮਿਲੇ ਸਬੂਤ ਉਸ ਪਰਲੋਕ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮੱਗਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਗੇ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਕਈ ਗਵਾਹੀਆਂ ਵੀ ਹਨ ਜੋ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਗਏ ਪਰ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰਹੇ। ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਲੋਕ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜੋ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਕ ਹੋਂਦ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਗਏ - ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ - ਅਤੇ ਉਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਮੌਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੁਰਘਟਨਾ ਪੀੜਤ ਹਨ ਜੋ ਠੀਕ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਰਜਰੀ ਕਰਵਾਈ ਅਤੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਕ ਸਰੀਰਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣ ਅਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਦੇਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਣ 'ਤੇ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸਨ।

ਹਨ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਦਿਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਕਰਵਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।
ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਗਲੇ ਪੰਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਡਾਕਟਰ ਭਰਮ, ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਵਿਕਾਰ, ਜਾਂ ਕਲਪਨਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੀ ਸਪਸ਼ਟਤਾ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਯਾਦ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੇ ਗਏ ਅਨੁਭਵਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਸਰੀਰਕ ਸਥਿਤੀ, ਇਹ ਸਾਰੇ ਕਾਰਕ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਅਨੁਭਵ ਭਰਮ ਕਾਰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।
ਪੱਛਮੀ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਵਸਨੀਕ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਰਜੀਨੀਆ ਐਸ. ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਕਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਅਹੁਦਿਆਂ 'ਤੇ ਰਹਿ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। 13 ਮਾਰਚ, 1960 ਨੂੰ, ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਲਈ ਸਰਜਰੀ ਹੋਈ। ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਦਾ ਇੰਨਾ ਖੂਨ ਵਹਿ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਲੀਨਿਕਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਐਲਾਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਵੀ, ਸਰਜਨਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਗਈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਦਾ ਤਜਰਬਾ ਜਦੋਂ ਮੈਡੀਕਲ ਟੀਮ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕੀ ਸੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ:
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਚੱਟਾਨ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਤਲ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਕੰਧ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੱਥਰ ਦੀ ਰੇਲਿੰਗ ਸੀ ਜੋ ਲਗਭਗ ਦੋ ਫੁੱਟ ਉੱਚੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਕੰਧ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਕਿਨਾਰੇ ਨੂੰ

ਫੜ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ, ਜੋ ਹੁਣ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਤੂੰ ਅਜੇ ਉੱਪਰ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ; ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਜਾ, ਤੈਨੂੰ ਅਜੇ ਕੁਝ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ।' ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਜਾਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਹੀ ਪਲ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣੇ, 'ਉਹ ਵਾਪਸ ਆ ਰਹੀ ਹੈ।'"
ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਕੋਲੰਬੀਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਪੈਂਤੀ ਸਾਲਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੇ.ਐਲ.ਐਚ. ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੌਤੇਲੇ ਪਿਤਾ, ਜਾਰਜ ਐਚ. ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ, ਕਲੇਰੈਂਸ ਜੀ. ਨਾਲ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਹਾਦਸਾ ਹੋਇਆ। ਕਲੇਰੈਂਸ ਦੀ ਤੁਰੰਤ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਚ. ਗੰਭੀਰ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਚ. ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਮੈਂ ਕਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਆਉਂਦੀਆਂ ਦੇਖੀਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸੁੱਤੀ ਪਈ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਸੌਤੇਲਾ ਪਿਤਾ, ਜਾਰਜ, ਧੁੰਦ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਖੱਬੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਜੂਨ, ਵਾਪਸ ਜਾ, ਅਜੇ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।' ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਦੇ ਭਾਰ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਿਆਂ ਜਾਗ ਪਈ।"
ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਲੋਕ ਇੱਕੋ ਹਾਦਸੇ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋਏ ਸਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਜਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਚ. ਆਪਣੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਤੋਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਾਤ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਇੱਕ ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਉੱਠੀ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਵਧ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਆਉਣ ਲਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਲਾਈਟ ਜਗਾਈ, ਤਾਂ ਮੂਰਤੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਬੰਦ ਕੀਤਾ, ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਗਈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮੂਰਤੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਚ. ਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਕੰਬਲ ਹਟਾ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ

ਉਸਨੂੰ ਲਾਈਟ ਜਗਾ ਕੇ ਸੌਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ। ਕਲੇਰੈਂਸ ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ।
ਮਾਰਚ 1949 ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫਿਲਿਸ ਜੀ., ਇੱਕ ਕੈਨੇਡੀਅਨ, ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜੁੜਵਾਂ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਜਣੇਪੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਆਮ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸ਼ਾਮ ਤੱਕ, ਉਸਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਸਿਰ ਦਰਦ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਸਵੇਰ ਤੱਕ, ਉਹ ਡਿੱਗ ਪਈ ਅਤੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਖੂਨ ਵਹਿਣ ਕਾਰਨ ਉਸਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਬੇਹੋਸ਼ ਰਹੀ, ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਜਾਨ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ।
"ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਦੀ ਦਾਦੀ ਦਾ ਪਿਛਲੇ ਅਗਸਤ ਵਿੱਚ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬੇਹੋਸ਼ ਸੀ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਈ। ਉਸਨੇ ਸ਼ੁੱਧ ਚਿੱਟੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਰੌਸ਼ਨੀ ਚਮਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ, ਸ਼ਾਂਤ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਵਧਾਈਆਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਲਿਆ। 'ਫਿਲਿਸ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਓ।' ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ, 'ਫਿਲਿਸ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਓ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਆਵੇਗਾ।' ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 'ਦਾਦੀ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ।' ਇਸ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਜੈਫਰੀ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗੀ।' ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਦਾਦੀ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਈ।" ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੀ. ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਜੈਫਰੀ, ਦੋ ਜੁੜਵਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ, ਵੀ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਠਾਈ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ

ਓਨੀ ਲੰਬੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਜਿੰਨੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਦਾਦੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੀ. ਨੂੰ ਡਾਕਟਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ।
ਅਜਿਹੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਮਾਮਲੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ, ਠੀਕ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਚੇਤਨਾ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਪਹਿਲੂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੇ. ਪੀ. ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਮਾਮਲਾ ਦੱਸਿਆ। ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੀ. ਕਿਸ਼ੋਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਫਲੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਠੀਕ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ।

ਇੱਕ ਸਵੇਰ ਉਸਦੇ ਮਾਪੇ ਉਸਦੀ ਹਾਲਤ ਦੇਖਣ ਲਈ ਉਸਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਆਏ। "ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਉਹ ਮਿੱਠਾ ਸੰਗੀਤ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਵੱਲ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸਨ, 'ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੈ।' ਮੈਂ ਸਾਫ਼ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਲਦੀ ਹੀ, ਉਹ ਚਲੇ ਗਏ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵਾਲੀ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਹਰੇ ਭਰੇ ਪਹਾੜਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੇਰਾ ਸਾਹ ਰੋਕ ਲਿਆ। ਉੱਥੇ, ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ, ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਚਰਚ ਵਰਗੀ ਇਮਾਰਤ ਸੀ ਜਿੱਥੋਂ ਉਹ ਮਿੱਠਾ ਸੰਗੀਤ ਨਿਕਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਉੱਪਰੋਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਹਰ ਕੋਈ ਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਪਿਛੋਕੜ ਸੰਗੀਤ ਨੇ ਮੇਰੀ ਰੂਹ ਨੂੰ ਰੋਮਾਂਚਿਤ ਕੀਤਾ। ਚਿੱਟੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਗਾਉਣ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਚਰਚ ਦੇ ਅੰਦਰਲਾ ਹਿੱਸਾ ਮੈਨੂੰ ਅਜੀਬ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਐਪੀਸਕੋਪਲ ਚਰਚ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੈਥੋਲਿਕ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਜੋ ਚਰਚ

ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਉਸਦਾ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲਾ ਹਿੱਸਾ ਕੈਥੋਲਿਕ ਸ਼ੈਲੀ ਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਵੇਦੀ ਵਾਲਾ। ਉਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਗਿਆ। ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਅਤੇ ਸੰਗੀਤ ਦੁਬਾਰਾ ਯਾਦ ਆਇਆ।"
5 ਜਨਵਰੀ, 1964 ਨੂੰ, ਪਿਟਸਬਰਗ, ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਦੇ ਸ਼੍ਰੀ ਆਰ. ਜੇ. ਆਈ. ਨੂੰ ਖੂਨ ਵਹਿਣ ਵਾਲੇ ਅਲਸਰ ਨਾਲ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਦਾਖਲ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਟੀਕਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਏ। ਖੂਨ ਵਹਿਣ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਤੁਰੰਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਰਜਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ, ਸ਼੍ਰੀ ਆਈ. ਦਾ 15 ਪਿੰਟ ਖੂਨ ਵਹਿ ਗਿਆ, ਦੌਰੇ ਪਏ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਾਪਮਾਨ 106 ਡਿਗਰੀ ਸੀ। ਉਹ ਮੌਤ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸੀ ਅਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਰਚ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚਮਤਕਾਰੀ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ। "ਜਿਸ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਜੀਉਣ ਲਈ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਹੈ, ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਦੀ ਪੇਟੀ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਆਦਮੀ, ਚਿੱਟੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ, ਵੇਦੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਆਇਆ, ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਜਾਮਨੀ ਚੋਲੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਸ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਜਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।"
ਅਜਿਹੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲੇ ਉਦੋਂ ਵਾਪਰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਸਰਜਰੀ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਰਜਰੀ ਕਰਵਾ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਕਈ ਵਾਰ ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਡਿਸਕਨੈਕਸ਼ਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਸੌਖਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਵਾਲੀਆਂ ਦਵਾਈਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ, ਖੂਨ ਦੀ ਕਮੀ ਕਾਰਨ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਰੀਰਕ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਭਰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਮੌਤ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਸੂਖਮ ਸਰੀਰ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧ ਨੂੰ ਤੋੜਨਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਤਰਕਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸਬੰਧ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸੂਖਮ ਸਰੀਰ ਇਸਦੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਸਕਦਾ

ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਅਦਿੱਖ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਰੱਸੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਦਿੱਖ ਬੰਧਨ ਦੁਆਰਾ ਜੁੜਿਆ ਰਹੇਗਾ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਪਰਲੋਕ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ।
ਕੈਨੇਡੀਅਨ ਨਿਵਾਸੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੇ.ਐਮ. ਅਕਤੂਬਰ 1956 ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਚੌਥੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਜਣੇਪੇ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਹੋਈ, ਮੈਂ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਈ। ਮੇਰੇ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਬੇਹੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਕਰਨਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਈ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸੁਣ ਸਕੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਪਾਇਆ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਹਰਾ ਘਾਹ ਅਤੇ ਚਿੱਟੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਨਦੀ ਪਾਰ ਕਰ ਲਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਥੱਕਾਂਗੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਪੁਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਸੀ। ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਪਾਇਆ, ਨਰਸਾਂ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਡਾ. ਐਮ. ਨੇ ਮੇਰੀ ਗਰਦਨ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੰਨੇ ਚਿੰਤਤ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਅਤੇ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਗਰਦਨ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਕਿਉਂ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ।" ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਨਬਜ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਨਬਜ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਕੀ ਇਹ ਉਹ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਤੇ ਸੀ?

ਡੇਬੋਰਾ ਬੀ. ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਡੁੱਬ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀਕਲ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਟੁੱਟਣ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ, ਉਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ ਵਿੱਚ ਝਲਕ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਲੌਕਿਕ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਲੋਕ ਦੇਖ ਜਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡਰਾਮਾ ਕਲਾਸ ਦੌਰਾਨ ਵਾਪਰੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸਕ੍ਰਿਪਟ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ "ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਵਗਦੇ ਚਿੱਟੇ ਚੋਗੇ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਮੋਢੇ ਤੱਕ ਲੰਬੇ, ਸੁਨਹਿਰੀ ਸਨ; ਉਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਧੁੰਦ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਿਆ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਪਲ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਭਾਵਨਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਫਿਰ ਉਹ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ।"
ਉਸ ਸਾਲ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਡੇਬੋਰਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਬਹਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਆਇਆ। "ਮੈਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲੰਮਾ, ਨੀਲਾ ਚੋਗਾ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਸ਼ਾਲ ਜਾਂ ਪਰਦਾ ਸੀ, ਗੁਲਾਬੀ ਚੋਗਾ ਅਤੇ ਚਿੱਟੇ ਪਰਦੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ਪੋਸ਼ਾਕ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਔਰਤ ਇੱਕ ਚਰਚ ਜਾਂ ਮੰਦਰ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਥੰਮ ਸਨ। ਫਿਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ।"
ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਡੇਬੋਰਾਹ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਬ੍ਰਹਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਬੁਣ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਮੌਤ ਦੇ ਕੰਢੇ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਏ ਹਨ। ਵਗਦੇ ਚੋਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਤਸ਼ਾਹਜਨਕ ਚਿੱਤਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਈ

ਵਾਰ ਯਿਸੂ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਈ ਵਾਰ ਸਿਰਫ਼ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ। ਚਿੱਤਰ ਦੀ ਪਛਾਣ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਧਾਰਮਿਕ ਜਾਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਦਿੱਖ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਭਾਵਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਹੈ: ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ।
ਕਨੈਕਟੀਕਟ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ.ਬੀ. ਨੂੰ 25 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਦਿਲ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਡਾਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਹਾਲਤ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਸਦਾ ਬਲੱਡ ਪ੍ਰੈਸ਼ਰ 200 ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਵੱਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਦਵਾਈ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਦਵਾਈ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਉਸਦੀ ਨਬਜ਼ ਦੀ ਦਰ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੋਰ ਇਲਾਜ ਲਈ ਹਸਪਤਾਲ ਜਾਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ, ਉਸਨੂੰ ਨਾੜੀ ਟੀਕੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਦਰਦਨਾਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਹਰ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਬਿਮਾਰੀ ਨਾਲ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਜੀ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬਚਣ ਲਈ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਪੜ੍ਹ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਵੇਰੇ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਵਜੇ ਤੱਕ ਜਾਗਦੀ ਰਹੀ। ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਅਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧੜਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਨਬਜ਼ ਦੀ ਦਰ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਬਾਅ ਬਿੰਦੂਆਂ 'ਤੇ ਦਬਾਅ ਵੀ ਪਾਇਆ, ਪਰ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ ਸਥਿਤੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਉਸੇ ਪਲ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ. ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ। ਇੱਕ ਔਰਤ ਮੇਰੀ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਉੱਡਦੀ ਜਾਂ ਗਲਾਈਡ ਕਰਦੀ ਹੋਈ ਆਈ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ, ਸੁੰਦਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਹੁ-ਰੰਗੀ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਉਸਦੇ ਪਾਸਿਆਂ 'ਤੇ ਬਾਹਾਂ ਜਾਂ ਖੰਭ ਸਨ। ਉਹ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਮੇਰੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਰੁਕੀ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹੀ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਠੋਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਸੱਜੇ ਜਾਂ ਖੱਬੇ

ਨਹੀਂ ਮੁੜੀ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਿਰ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ। ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਇੰਝ ਲੱਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਚਾਰ ਦੂਤ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਅਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੇਡ ਰਹੇ ਹੋਣ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਆਪਣੀ ਕਲਪਨਾ ਵਿੱਚ ਦੇਖੀਆਂ ਹਨ, ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਜੋ ਕਿਹਾ ਜਾਂ ਕੀਤਾ ਉਸਨੂੰ ਤਰਕਪੂਰਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਾਵਾਂ; ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, "ਇਹ ਮੌਤ ਦਾ ਦੂਤ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ।" ਮੈਂ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਜਾਵਾਂਗੀ।" ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉਸ ਵੱਲ ਵਧਾਇਆ, ਉਹ ਪਤਲੀ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ। ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਦੂਤ ਵੀ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਏ। ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ, ਪਰ ਮੇਰੀ ਦਿਲ ਦੀ ਧੜਕਣ ਆਮ ਵਾਂਗ ਹੋ ਗਈ। ਆਮ।"
ਜੁਲਾਈ 1968 ਵਿੱਚ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲ.ਐਲ. ਨੇ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਰ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਉਸੇ ਸਾਲ ਨਵੰਬਰ ਵਿੱਚ, ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ ਉਸਦੇ ਉੱਤੇ ਮੰਡਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਇਹ ਡਰ ਇੰਨਾ ਤੀਬਰ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸ਼ਿਕਾਰ 'ਤੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇ ਆਪਣੇ ਡਰ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਨਾਲ ਵੀ ਆਪਣੇ ਡਰ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਚਿੰਤਾ ਅਜੇ ਵੀ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। 17 ਦਸੰਬਰ ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲ. ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ, ਦੁਬਾਰਾ ਮੌਤ ਬਾਰੇ। ਇਸ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਮਰ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਵੀ ਕਰੇ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਬਚਾ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗੀ। ਦੋ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲ. ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਰ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲ. ਲਗਭਗ ਮਰ ਗਈ। ਡਾਕਟਰ, ਡਾ. ਐਸ. ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸਦੇ ਸੱਟਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੂੰ ਮਰ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਰਿਹਾਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਬਾਰੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ

ਮ੍ਰਿਤਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸਮਾਂ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ, ਕਿ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਇੱਕ ਮਕਸਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉਸ "ਪੱਧਰ" 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੀ। ਭੈਣ, ਜਿਸਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲ. ਨੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਗਈ ਹੈ। ਬੇਹੋਸ਼ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲ. ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਨਾ ਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਪਰ ਹੋਂਦ ਦੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਸੀ। ਭੈਣ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਬਕਵਾਸ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਰ ਰਹੀ ਭੈਣ ਭਰਮ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲ. ਨੂੰ ਖੁਦ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਵੇਂ ਦੁਬਾਰਾ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੋਈ। "ਮੈਨੂੰ ਇੰਝ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਉਂਗਲੀਆਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੱਕ, ਜਾਨ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਮਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਕੁਝ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਸੋਗ ਨਹੀਂ ਮਨਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਆਦਮੀ ਲਈ ਪੂਰੀ ਮਾਫ਼ੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਸੀ; ਮੈਂ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ ਕੜਵਾਹਟ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ।"
ਕੀ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਕੁਝ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਵਾਲੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਕਾਰਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਹੋਵੇਗਾ, ਸ਼ਾਇਦ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਦੁਆਰਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੁਪਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ-ਜੁਲਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਮ ਚਿੰਤਾ ਵਾਲੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਤੀਬਰਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਵਿੱਚ ਵੱਖਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਗਣ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯਾਦ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸਦੀ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਉਦਾਹਰਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੈਗੀ ਸੀ. ਦੁਆਰਾ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਸੁਪਨਾ ਹੈ, ਜੋ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਉਪਨਗਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦਿਲ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਵੀਹ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੁਪਨਾ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਹ ਇੱਕ ਥੀਏਟਰ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਜੀਜੇ ਨੂੰ ਮਿਲੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਹੈਲੋ, ਚਾਰਲੀ, ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?" ਉਹ ਬਸ ਮੁਸਕਰਾਇਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮਰੇ ਹੋਏ ਲੋਕ ਜਿਉਂਦਿਆਂ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਹੋ?" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹਾਂ।" ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਮੈਂ ਮਰ ਗਿਆ ਹਾਂ?" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹਾਂ।" ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਬਿਮਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਦਿਲ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਸੀ?" ਉਸਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ।" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਡਰਨ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਬੱਸ ਮੈਨੂੰ ਫੜੋ।" ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਉੱਡ ਗਏ। ਇਹ ਕੋਈ ਡਰਾਉਣਾ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣਾ ਅਹਿਸਾਸ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਹੇਠਾਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਇੱਕ ਡੈਸਕ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਜੀਜਾ, ਇੱਕ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਡਾਕੀਆ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਡੈਸਕ 'ਤੇ ਬੁਲਾਇਆ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 'ਕੀ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਇੱਥੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ?' ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?' ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਬਰਨਾਡੀਨ ਸੀ, ਪਰ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਇਹ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ। ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਪੈਗੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ 'ਪੈਗੀ' ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਨਹੀਂ, ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਬਰਨਾਡੀਨ ਹੈ।' ਫਿਰ, ਮੇਰੇ ਜੀਜਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਾਂਹ ਤੋਂ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉੱਪਰ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਜਾਗ ਪਈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਉੱਪਰ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਹਿੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ

ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੋਚਦੀ ਰਹੀ, 'ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਹਿਲਾਓ, ਮੈਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹਾਂ,' ਪਰ ਮੈਂ ਹਿੱਲ ਜਾਂ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਝਟਕੇ ਨਾਲ ਕੰਬ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਅਤੇ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਕੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਈ ਸੀ, ਜਾਂ ਉਸਦਾ ਸੁਪਨਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਸੀ?
ਡਾ. ਕਾਰਲਿਸ ਓਸਿਸ ਨੇ ਕਈ ਮੌਤ ਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਨਤੀਜੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮਰ ਰਹੇ ਲੋਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ। ਦੱਖਣੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮ.ਸੀ., ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਖਾਸ ਦਿਲਚਸਪ ਮਾਮਲਾ ਦੱਸਿਆ। ਉਹ ਖੁਦ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਬਣਨ ਦੀ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਯੋਗਤਾ ਰੱਖਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਾਰਕ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਲਗਭਗ ਸੱਤਰ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਆਖਰੀ ਸਾਹ ਲੈ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਦਿਮਾਗੀ ਦੌਰਾ ਪਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸੇਵਾਦਾਰਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਉਸਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਾ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਬੇਦਾਗ਼ ਕਿਹਾ, "ਕਾਸ਼ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕਿੰਨਾ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ।" ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ, "ਪਾਪਾ, ਪਾਪਾ।" ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਸਿੱਧਾ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਪਾਪਾ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ ਹੋਵੇ। "ਹਾਂ, ਮੈਂ ਪਾਪਾ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਹਾਂ।" ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਿਆ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਲਿਆ

ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਮੂੰਹ ਅਤੇ ਗਲੇ ਦੀਆਂ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਲਕਵਾਗ੍ਰਸਤ ਸਨ।
ਕਈ ਵਾਰ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਜੀਉਂਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿੰਨੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਅਗਿਆਨਤਾ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਵੇ, ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹਾ ਗਿਆਨ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ ਜਾਂ ਅਣਦੇਖਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਜੀਵਤ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਸਮਝ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ, ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ ਜਾਂ ਚੇਤਨਾ ਦੀਆਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸਥਿਤੀਆਂ ਕਾਰਨ ਖੁਦ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮੈਨੂੰ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਦੋ ਭੈਣਾਂ ਦੀ ਦਿਆਲਤਾ ਦੁਆਰਾ ਮਿਲੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੋਰੀਨ ਬੀ., ਇੱਕ ਸੀਨੀਅਰ ਨਰਸਿੰਗ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ, ਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਮੌਤ ਦੇਖੀ ਸੀ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਹੈ।
ਮੇਰੀ ਪਿਆਰੀ ਮਾਂ ਮਈ 1968 ਵਿੱਚ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਈ। ਮੈਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਹੋ ਗਏ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ, ਸ਼ਰਮੀਲੀ ਔਰਤ ਸੀ ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਾਈਮਲਾਈਟ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਆਖਰੀ ਹਫ਼ਤੇ ਪੀੜ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ; ਉਸਨੂੰ ਲਾਇਲਾਜ ਕੈਂਸਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਕਈ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਟਿਊਮਰ ਵਿਕਸਤ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵੱਲ, ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਦਰਦ ਤੋਂ ਰਾਹਤ ਪਾਉਣ ਲਈ ਭਾਰੀ ਦਵਾਈ ਦੇਣੀ ਪਈ, ਅਤੇ 7 ਮਈ ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਅਰਧ-ਬੇਹੋਸ਼ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ 8 ਮਈ, 1968 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 2:15 ਵਜੇ ਕੋਮਾ ਵਿੱਚ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਈ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਕੁਝ ਰਾਤਾਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਜਾਗ ਪਈ। ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਅਤੇ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ।

ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਘਟਨਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਾਂ, ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹਾਂਗਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਰਾਤ ਸਪਸ਼ਟ ਸੁਪਨੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹੀ ਗੱਲ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਵਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੈਂ ਸੁਪਨਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਕੋਈ ਸ਼ਰਾਬ ਜਾਂ ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥ ਨਹੀਂ ਪੀਤੇ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੇਰਾ ਮਨ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੇ ਆਲੇ- ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਮੰਮੀ ਦੇ ਜਗਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ; ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਆਪ ਮੇਰੇ ਡਰੈਸਿੰਗ ਗਾਊਨ ਲਈ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਪਹਿਨਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਮੰਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਲੈ ਜਾਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕਾਰ ਲੈ ਕੇ ਆਵਾਂਗਾ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਚਲੇ ਗਏ; ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿਵੇਂ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਡੋਰਕਿੰਗ ਲੈਦਰਹੈੱਡ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਰਹੇ ਹਾਂ।
"ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਆਰਚ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਹੁਣ ਇਸਦਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ। ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪਾਰਕ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਰੰਗਾਂ ਦੀਆਂ ਝਾੜੀਆਂ ਅਤੇ ਫੁੱਲ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਪਾਰਕ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਚਿੱਟੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਆਏ। ਇਹ ਇੱਕ ਨਰਸਿੰਗ ਹੋਮ ਵਰਗਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਰਾਂਡਾ ਸੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਖਿੜਕੀਆਂ ਜਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਅੰਦਰ ਸਭ ਕੁਝ ਚਿੱਟਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬਿਸਤਰਾ ਦਿਖਾਇਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਹ ਸਿਰਫ ਧੁੰਦਲੇ ਚਿੱਟੇ ਆਕਾਰ ਦੇ ਸਨ। ਮਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਗਏ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ।"

ਮਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਬਚਪਨ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਕਾਰਨ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੀ ਅਲਮਾਰੀ ਛੋਟੀ ਪਰ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੁਰੰਮਤ ਜਾਂ ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕੱਪੜਿਆਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਖਰਚ ਕੀਤਾ। ਇਸੇ ਲਈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਹੋਰ ਕੱਪੜੇ ਹੋਣ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਮਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਆਲੂ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ, ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਬਾਰੇ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ ਜਾਂ ਸੋਚਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਔਰਤ ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਗੁੱਸੇ ਕਿਉਂ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਲੰਬੇ, ਵਹਿੰਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਬਾਗ ਦੇ ਪੁਲ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਪੁਲ ਸੁੰਦਰ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਮਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਲੈ ਗਈ। ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਪਿਆ, ਪਰ ਮੇਰਾ ਸਵਾਲ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ ਹੋ?" ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਉਦਾਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮਾਂ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਅਲਵਿਦਾ, ਪਿਆਰੀ।" ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਅੰਤਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾਂਗਾ। "ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੰਮੀ ਮਰਨ ਵੇਲੇ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ, ਜੋ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਝੁਕੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਸਿੱਧੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਰਾਹੀਂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਬੋਲੇ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਅਲਵਿਦਾ, ਪਿਆਰੀ।' ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਮੰਮੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਆਖਰੀ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਵਾਈਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਡਾਕਟਰੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਸਦੇ ਪੋਤੇ-ਪੋਤੀਆਂ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਅਜੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੀ।"

ਰਿਚਲੈਂਡ, ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਜੋਤਸ਼ੀ, ਡੌਨ ਮੈਕਕਾਲ ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖਾਸ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸੱਤਰਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਗਸ਼ਤ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਇਆ। ਉਸਦੀ ਆਖਰੀ ਨੌਕਰੀ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣੂ ਪਲਾਂਟ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਰਿਟਾਇਰਮੈਂਟ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਪੂਰਾ ਸਮਾਂ ਜੋਤਿਸ਼ ਸਿੱਖਿਆ ਲਈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਨੁਭਵ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਰਲੋਕ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਬਾਰੇ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ।
15 ਨਵੰਬਰ, 1971 ਨੂੰ, ਸਵੇਰੇ 6:30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ, ਮੈਂ ਜਾਗਣ ਲੱਗਾ ਹੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ, ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਕੋਲ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਡੌਨ, ਮੈਂ ਮਰ ਗਿਆ ਹਾਂ।" ਫਿਰ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ, ਪਰ ਆਵਾਜ਼ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਅਤੇ ਤੰਦਰੁਸਤ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬੇਚੈਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ। ਸਵੇਰੇ 11:00 ਵਜੇ, ਮੇਰੇ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਸਾਢੇ ਚਾਰ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ, ਡਾਕ ਆਈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦਿਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਪਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹਸਪਤਾਲ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਐਲਾਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਤ 8 ਨਵੰਬਰ, 1971 ਨੂੰ ਰਾਤ 9:30 ਵਜੇ ਵੈਂਚੁਰਾ, ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਘਰ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਇਹ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ, ਵੈਂਚੁਰਾ, ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਤੋਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਮੀਲ ਦੂਰ ਹੈ। ਇਹ ਘਟਨਾ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੈ।"
ਵਿਲੀਅਮ ਡਬਲਯੂ. ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ, ਡੀ.ਸੀ. ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਉਹ ਮਨੁੱਖੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤਤਾ ਦੇ ਵਜੂਦ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੀ ਬਜ਼ੁਰਗ

ਪੜਦਾਦੀ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣ ਲਿਆ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ 1936 ਵਿੱਚ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। "ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ 20 ਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਅਖੀਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਸਲੇਟੀ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਕਾਲੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਜਵਾਨ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਬਾਕੀ ਕਿੱਥੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ। ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਅਣਜਾਣ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਲਗਭਗ ਪੰਦਰਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ, ਮਰਦ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਦੋਵੇਂ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ, ਸਾਰੇ ਸਿਆਣੇ ਬਾਲਗ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ, ਕੁਝ ਤੀਹ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ। ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਸਨ। ਹਰ ਕੋਈ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੁਪਨੇ ਤੋਂ ਇਸ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਜਾਗਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਦੱਸਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਈ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਆਈਆਂ ਹਨ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਪਣੀ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤੀਹ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਰੂਪ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਜਿੱਥੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਜਿਉਂਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਬੂਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਕਸਰ ਉਹੀ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪਹਿਨੇ ਸਨ।
ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਸੂਖਮ ਆਤਮਾ ਦੇ ਹਰ ਅਸਥਾਈ ਵਿਛੋੜੇ ਵਿੱਚ ਪਰਲੋਕ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਮੁਕਤ ਆਤਮਾ ਸਿਰਫ਼ ਉੱਥੇ ਘੁੰਮਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਸਰੀਰ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੀ ਹੈ। ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਰਾਜ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲਨ ਐਲ. ਨੇ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸ ਨਾਲ ਵਾਪਰੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੋਲਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ। “ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਪਿਛਲੇ ਦੰਦ ਵਿੱਚ ਇਨਫੈਕਸ਼ਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਚਿਹਰਾ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁੱਜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਸਾਡੇ ਦੰਦਾਂ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਸੋਜ ਘੱਟ ਹੋਣ ਤੱਕ ਦੰਦ ਕੱਢਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ

ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਸੋਜ ਘੱਟ ਗਈ ਅਤੇ ਨੋਵੋਕੇਨ ਟੀਕੇ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਕੋਲ ਤੈਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਦੰਦਾਂ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਦੰਦਾਂ ਦਾ ਡਾਕਟਰ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਾਡੀ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਣ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਈ., ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਦੰਦਾਂ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਕੋਲ ਲੈ ਕੇ ਆਈ ਸੀ, ਨੇੜੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਹਿਲਾ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈਰਾਨ ਅਤੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸ ਪਲ, ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ। ਕੋਈ ਦਰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕੁਰਸੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।”
"ਜਲਦੀ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦਰਦ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਲੀਨਿਕ ਛੱਡਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਦੰਦਾਂ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਠੀਕ ਹਾਂ।"
ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ ਟ੍ਰੈਪਿਸਟ ਭਿਕਸ਼ੂ ਜਿਸਨੂੰ ਦਸ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਦਿਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਸਿਖਾਈ ਗਈ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ। ਭਰਾ ਜੀ ਨੇ ਨਰਮ ਚਿੱਟੇ ਬੱਦਲਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਅਤੇ ਬੇਅੰਤ ਅਨੰਦ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਭਿਕਸ਼ੂ ਹੁਣ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਗੰਭੀਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਿਮਾਰ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਮੌਤ ਨਾਲ ਸਿੱਝਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਦੇ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ, ਡਾ. ਜੋਸਫ਼ ਜੀ. ਨੇ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ 1934 ਵਿੱਚ ਨਮੂਨੀਆ ਦੇ ਗੰਭੀਰ ਦੌਰੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ "ਮਰ" ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਿਆ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹੇਗਾ ਜਾਂ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਜਾਵੇਗਾ, ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਨੁਭਵ

ਦੇ ਕਾਰਨ, ਡਾ. ਜੀ. ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੇ ਸਨ।
ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ - ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਜੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕਲੀਨਿਕਲ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅਚੇਤ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਮੰਨ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਨਿਯਮ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਅਪਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਫਿਰ ਕੁਝ ਲੋਕ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਬਿਨਾਂ ਅਗਲੇ ਆਯਾਮ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੈ ਇਸਦੀ ਝਲਕ ਕਿਉਂ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਅਜਿਹੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਇਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸਦੇ ਦੋ ਕਾਰਨ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਵੈ-ਨਿਰਣੇ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਅਗਲੇ ਆਯਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਾਰੇ ਨਹੀਂ, ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਹ ਵਿਕਲਪ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦੂਜਾ, ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਗਵਾਹ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਨੂੰ ਫੈਲਾਉਣ ਨਾਲ, ਗਿਆਨ ਸਾਡੇ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਜੋ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਇੱਕ ਕਾਂਗਰਸ ਦੇ ਲੀਕ ਵਰਗਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਤੋਂ ਘੱਟ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਅਫਵਾਹ ਤੋਂ ਵੱਧ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਲੋਕ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਲਾਭ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਜੋ ਨਹੀਂ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ।

ਦੂਜਾ ਅਧਿਆਇ: ਹਰ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਕੀ ਜਾਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ

ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਂ 1965 ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਕਿਤਾਬ, ਜਿਸਦਾ ਸਿਰਲੇਖ "ਘੋਸਟ ਹੰਟਰ" ਸੀ, ਲਿਖੀ, ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਹੀ ਇਹ ਉਪਨਾਮ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਣਉਚਿਤ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਆਫ਼ ਟੈਕਨਾਲੋਜੀ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰਸ਼ਿਪ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੇਰੀਆਂ ਸੱਚੀਆਂ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਮੇਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਈਆਂ, ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਰੁਝਾਨ - ਸ਼ੌਕੀਨ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ - ਉੱਭਰਿਆ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਸੱਚਮੁੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਰੋਮਾਂਚ ਜਾਂ ਉਤਸੁਕਤਾ ਲਈ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਹਰ ਰੁਝਾਨ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਮੂਰਖਤਾਪੂਰਨ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਖ਼ਤਰੇ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਕਸਰ, ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਦੇ ਪਹਿਲੂਆਂ ਸਮੇਤ, ਇਹਨਾਂ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਦੇ ਅਰਥ ਦੀ ਸਮਝ ਦੀ ਘਾਟ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ; ਪਰ ਵਧੇਰੇ ਗੰਭੀਰ ਨੋਟ 'ਤੇ, ਗਿਆਨ ਦੀ ਇਹ ਘਾਟ ਕਈ ਵਾਰ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਜੀਵ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਮੌਤ ਦਾ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪਿਆ ਹੈ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹਨਾਂ ਪੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਮੇਂ, ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਆਮ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਭੁੱਲ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ: ਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਖ਼ਤਰਨਾਕ, ਡਰਾਉਣੇ ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੱਚਾਈ ਇਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ। ਭੂਤ ਨਾ ਤਾਂ ਕਲਪਨਾ ਦੀਆਂ ਕਲਪਨਾਵਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਫਿਲਮ ਲੇਖਕਾਂ ਦੀਆਂ ਮਨਘੜਤ। ਭੂਤ ਅਨੁਭਵ ਨਾ ਤਾਂ ਅਲੌਕਿਕ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਲੌਕਿਕ; ਉਹ ਸਾਡੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੇ ਆਮ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਰਵਾਇਤੀ ਵਿਗਿਆਨੀ ਅਜੇ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਭੂਤ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੁਝ ਲੋਕ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਹੈ - ਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ, ਅਸਾਧਾਰਨ

ਹਾਲਾਤ ਮੌਤ ਨੂੰ ਘੇਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹਾਲਾਤ ਭੂਤਾਂ ਅਤੇ ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਮਨੁੱਖੀ ਸੱਭਿਅਤਾ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਹੀ ਲੋਕ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਅਣਜਾਣ ਦਾ ਡਰ, ਇਹ ਅਟੱਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਿ ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਵੱਡੀ, ਆਪਣੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਯੁੱਗਾਂ ਤੋਂ ਕਾਇਮ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਉਤਪਤੀ ਆਦਿਮ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸੋਚ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਚੰਗਿਆਈ ਅਤੇ ਬੁਰਾਈ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਕੁਦਰਤ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਮਨੁੱਖੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਮਨੁੱਖ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਇਹ ਅੱਜ ਵੀ ਕਾਇਮ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਰੀਰਕ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਕਦੇ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।
ਤਾਂ ਭੂਤ ਕੀ ਹਨ—ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ? ਭੌਤਿਕਵਾਦੀ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਸ਼ੱਕੀ—ਜੋ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁਆਰਾ ਗਲਤ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਕਿ ਮੌਤ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅੰਤ ਹੈ—ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰਨਯੋਗ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਰਤਾਰੇ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ, ਇਹ ਲੋਕ ਇਸਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਕਈ "ਕੁਦਰਤੀ" ਕਾਰਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਉਣਗੇ। ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਭਰਮ, ਇੱਕ ਭਰਮ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਮਿਰਜਾ, ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਿੱਧਾ ਧੋਖਾ ਵੀ ਕਹਿਣਗੇ। ਭਰਮਵਾਦੀਆਂ ਦੇ ਪੂਰੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਸਮੂਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦ ਐਲਾਨਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਜੋ ਉਹ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ੀ ਜਾਂ ਹੇਰਾਫੇਰੀ ਦੁਆਰਾ ਨਕਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ

ਅਸਮਰੱਥ ਹਨ। ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਕਦੇ ਵੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫ਼ਰਾਂ ਅਤੇ ਜਾਦੂਗਰਾਂ ਵਿੱਚ। ਪਰ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਨਾਮਵਰ ਰਿਪੋਰਟਿੰਗ ਕੇਂਦਰਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਈਕਿਕ ਰਿਸਰਚ ਸੋਸਾਇਟੀ, ਜਾਂ ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟਾਂ ਕੋਲ ਆਉਂਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।
ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਸਵੈ-ਭਰਮ ਜਾਂ ਹੋਰ ਤੱਥਾਂ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਕਾਰਨ ਗਲਤ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲੇ ਅਜਿਹੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਲੌਕਿਕ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਸਮਝਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।
ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਖੋਜ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ ਭੂਤ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਯਾਦ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਦਰਦਨਾਕ, ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੁਖਦਾਈ ਮੌਤ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਦੇਹਾਂਤ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹੈ। ਕੁਝ ਭੂਤ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਗਏ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਕਿਉਂ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਜਦੋਂ ਮੌਤ ਅਚਾਨਕ ਜਾਂ ਅਸਵੀਕਾਰਨਯੋਗ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਕੁਝ ਖਾਸ ਰੁਟੀਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਜੁੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਚਾਨਕ, ਅਣਕਿਆਸੀ ਮੌਤ ਇੱਕ ਸਦਮੇ ਵਜੋਂ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਝਿਜਕ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸੇ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਰੀਰਕ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੁਖਾਂਤ ਜਾਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਲਗਾਵ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।
ਭੂਤ ਯਾਤਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ; ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਘਰ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ; ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਹਨ ਕਿ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਉਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ

ਆਜ਼ਾਦ ਆਤਮਾਵਾਂ, ਜਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹਸਤੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਡਿਊਕ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਡਾ. ਜੋਸਫ਼ ਬੀ. ਰਾਈਨ ਦੁਆਰਾ ਵਰਣਿਤ "ਮਨ ਦੀ ਦੁਨੀਆ" ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਵੱਲ ਖਿੱਚੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇੱਕ ਸੱਚਾ ਭੂਤ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਭੂਤ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਰੀਰਕ ਮਨੋਰੋਗਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਨਹੀਂ ਹਨ; ਉਹ ਆਪਣੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਨ। ਉਹ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਬੰਧਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨਾਲ ਬੱਝੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਖਦਾਈ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੀਆਂ, ਕੋਈ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।
ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਭੂਤ ਲਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਜਾਂ ਬਦਲੇ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਡੂੰਘਾ ਜੁੜਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ "ਆਜ਼ਾਦ" ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਲਈ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟ ਦੇ ਸੂਝਵਾਨ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਅਤੇ ਸੁਝਾਵਾਂ ਦੇ ਸੁਮੇਲ ਦੁਆਰਾ, ਇਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਭੂਤਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਇਆ, ਸਿਵਾਏ ਉਸ ਡਰ ਦੇ ਜੋ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਹੀ ਮਾਮਲੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਭੂਤਾਂ ਨੇ ਮਨੁੱਖਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਟ੍ਰੋਂਡਹਾਈਮ ਦੇ ਭੂਤ ਮਠਾਠ ਦਾ ਮਾਮਲਾ, ਜੋ ਕਿ ਗਲਤ ਪਛਾਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਿੰਸਾ ਨੇ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਯਾਦ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ। ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ, ਭੂਤ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ।

ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ "ਮੈਨ, ਮਿਥ, ਐਂਡ ਮੈਜਿਕ" ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ, ਡਗਲਸ ਹਿੱਲ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਵਿਕਲਪਿਕ ਪਰਿਕਲਪਨਾਵਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਆਖਿਆ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਭੂਤ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।" ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇ, ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਲੋਪ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਵਿੱਚ, ਜਵਾਨ ਅਤੇ ਬੁੱਢੇ, ਅਮੀਰ ਅਤੇ ਗਰੀਬ, ਪੁਰਾਣੇ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਹਵਾਈ ਅੱਡਿਆਂ ਅਤੇ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖਤਾ 'ਤੇ ਦੁਖਾਂਤ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸਲੀਅਤ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਭੂਤ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹਾਲਾਤਾਂ ਕਾਰਨ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਰਲੋਕ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ। ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਜਿਸਦੀ ਆਤਮਾ ਅਧੂਰੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਜਾਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਉਲਝਣਾਂ ਕਾਰਨ ਇਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਚਿੱਤਰਣਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਾ ਹੋਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਇਹ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਫਿਲਮਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਆਈ ਫਿਲਮ "ਘੋਸਟ" ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਜੋ ਕਿ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਹੀ ਸੀ। ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ, ਜਿੱਥੇ ਵਿਗਾੜ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਮਨਘੜਤਤਾ ਭਰਪੂਰ ਹੈ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਿੰਤਾਜਨਕ ਹੈ। "ਸਾਈਟਿੰਗਜ਼" ਵਰਗੇ ਅਖੌਤੀ "ਰਿਐਲਿਟੀ" ਸ਼ੋਅ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਕੁਝ ਨਕਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਜ਼ੂਅਲ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਸਾਰੇ ਸੱਤ ਮਿੰਟਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਲੰਬਾਈ ਹਨ।
ਉਤਸੁਕ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਣ ਲਈ, ਇਹ ਸ਼ੋਅ ਮੰਨੇ ਜਾਂਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟਾਂ ਨੂੰ "ਮਾਹਰ" ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਗੀਗਰ ਕਾਊਂਟਰਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਔਸਿਲੋਸਕੋਪਾਂ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਧਾਰਨ ਫਲੈਸ਼ਲਾਈਟਾਂ ਤੱਕ, ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਕਨੀਕੀ ਯੰਤਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ

ਕਥਿਤ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਕਾਦਮਿਕ ਸਿਖਲਾਈ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਯੰਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਪਰ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ।
ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਔਖਾ ਪਹਿਲੂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਫਿੱਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।
ਵਰਤਾਰੇ, ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ, ਅਤੇ ਅਨੁਭਵ ਜਾਂ ਤਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗਤ, ਸੁਣਨਯੋਗ, ਜਾਂ ਘ੍ਰਿਣਾਤਮਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਆਵਾਜ਼, ਜਾਂ ਗੰਧ ਰਾਹੀਂ ਵਾਪਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਵਰਗੇ ਵਰਤਾਰੇ ਵੀ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਭੂਤ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹਨ ਜਦੋਂ ਭੂਤ ਭੌਤਿਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਸਤੂ ਦੀ ਗਤੀ।
ਇੱਕ ਤਜਰਬੇਕਾਰ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਵੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕੋਈ ਘਟਨਾ ਕਿਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ - ਇੱਕ ਵਿਆਖਿਆ ਅਕਸਰ ਲੰਬੀ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।
ਭੂਤਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਤਿੰਨ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ:
1. ਇੱਕ ਸੱਚਾ ਭੂਤ - ਭਾਵ, ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਵਿਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਲਗਾਵ ਜਾਂ ਸਦਮੇ ਕਾਰਨ ਮੌਤ ਦੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਜਾਂ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਸੂਖਮ ਸਰੀਰ (ਆਭਾ, ਆਤਮਾ) ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਆਪਣੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।
ਭੂਤ ਦੇ "ਅਸਲੀ" ਹੋਣ ਦਾ ਸਬੂਤ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਗਵਾਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇਖਦੇ ਜਾਂ ਸੁਣਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਦਿਨ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਜਾਂ ਸੁਣਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ।
ਇੱਕ ਔਸਤ ਨਿਰੀਖਕ ਲਈ, ਭੂਤ ਅਤੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਇੱਕ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟ ਲਈ, ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ: ਭੂਤ

ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਠੋਸ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਮੌਜੂਦ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣੀ ਜਾਂ ਵੇਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਹਸਤੀ ਜੀਵਾਂ ਤੋਂ ਊਰਜਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਕੁਝ ਖਾਸ ਘਟਨਾਵਾਂ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਣ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਿੱਖ, ਆਵਾਜ਼ਾਂ, ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਹਿੱਲਜੁਲ, ਪੈਰ, ਜਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹਣਾ, ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ ਹੋਰ ਸੰਕੇਤ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਭੌਤਿਕ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਭੂਤ ਜਾਂ ਸ਼ੋਰ ਵਾਲੀ ਘਟਨਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਭੂਤ ਵਾਲੀ ਘਟਨਾ ਇਸ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦੀ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਕਸਰ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਜਾਂ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਾਹਜ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਅਜਿਹੇ ਸਰੀਰਕ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਣਵਰਤੀ ਜਾਂ ਅਣਵਰਤੀ ਜਿਨਸੀ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭੂਤ—ਭਾਵ, ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹਨ ਜਾਂ ਅਧੂਰੇ ਕੰਮ ਕਾਰਨ ਇਸ ਤਬਦੀਲੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਨ—ਕਈ ਵਾਰ ਜੀਉਂਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਦੋਂ ਅਤੇ ਕਿਉਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੂਸਰੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮੌਜੂਦ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੀ ਤੀਬਰਤਾ, ਅਣਸੁਲਝੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਹਿੱਸਿਆਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਹਰ ਕੋਈ ਜੋ ਹਿੰਸਕ ਮੌਤ ਨਾਲ ਮਰਦਾ ਹੈ, ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ; ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਸੱਚ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ, ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਕੈਂਪ ਅਤੇ ਜੇਲ੍ਹਾਂ ਭਿਆਨਕ ਥਾਵਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਰਵੱਈਏ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ: ਕੀ ਉਹ ਮੌਤ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹੋਂਦ ਦੇ ਅਗਲੇ ਪੜਾਅ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਕੀ ਉਹ ਇਸ ਤਬਦੀਲੀ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਨ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਭੌਤਿਕ ਵਾਤਾਵਰਣ, ਧਰਤੀ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਆਮ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਸਿਰਫ਼ ਰਾਤ ਨੂੰ; ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਸਲੀਅਤ ਵਿੱਚ, ਭੂਤ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਿੱਸੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦਿਨ ਅਤੇ ਰਾਤ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਕ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ, ਇੱਕ ਅਰਥ ਵਿੱਚ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਢੁਕਵੇਂ ਉਪਕਰਣਾਂ ਨਾਲ ਲੈਸ ਮਾਧਿਅਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਾਤਾਵਰਣ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਿਆਂ, ਉਹ ਦਿਨ ਜਾਂ ਰਾਤ ਦੇ ਕੁਝ ਖਾਸ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਸਰੀਰਕ ਗਤੀਵਿਧੀ ਜਿੰਨੀ ਘੱਟ ਹੋਵੇਗੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਬਾਹਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਓਨਾ ਹੀ ਆਸਾਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਸਮਝ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬਾਹਰ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੀਮਤ ਹਕੀਕਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਇਸ ਲਈ, ਸ਼ਾਂਤ ਪਲ, ਜੋ ਦਿਨ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਹੋਣ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਭਾਵਨਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਮੇਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
ਕੁਝ ਭੂਤ ਬਰਸੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਬਿਲਕੁਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾ ਦੀ ਯਾਦ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਹੋਰ ਸਮਿਆਂ 'ਤੇ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ - ਸਗੋਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭੂਤ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਭੌਤਿਕ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਗਏ ਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇਲੈਕਟ੍ਰੋਮੈਗਨੈਟਿਕ ਖੇਤਰ ਹਨ ਜੋ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਅਤੇ ਯਾਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਲੱਖਣ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਊਰਜਾਵਾਨ ਛਾਪ ਛੱਡਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਅਲੋਪ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਅਲਬਰਟ ਆਈਨਸਟਾਈਨ ਨੇ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਊਰਜਾ ਕਦੇ ਵੀ ਨਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਦੂਜੇ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਭੂਤ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ

ਅਲੋਪ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ; ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਦੀਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਦੁਆਰਾ ਸੰਪਰਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਕੀਕਤ ਵਿੱਚ ਜਗਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਵੈ-ਨਿਰਮਿਤ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਪਲ ਇੱਕ ਭੂਤ ਨੂੰ ਸੱਚ ਦੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਜੋ ਅਘੁਲਣਯੋਗ ਜਾਪਦੀਆਂ ਸਨ, ਹੁਣ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਇਹ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਅਕਸਰ, ਬਚਾਅ ਟੀਮ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਦੇ ਜਾਣ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ - ਕਿਸੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਜਾਂ ਦੋਸਤ - ਨੂੰ ਬੁਲਾਵੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਹੋਂਦ ਦੇ ਅਗਲੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਵੇ, ਜਿੱਥੇ ਇਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹੁੰਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਇਸਨੂੰ ਬਚਾਅ ਚੱਕਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਕਾਫ਼ੀ ਨਾਜ਼ੁਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਇੱਕ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜਕਰਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੁਨਰਮੰਦ ਟ੍ਰਾਂਸ ਮਾਧਿਅਮ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾ ਕਰਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇਕੱਲੇ।
2. ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਜਾਂ ਹੋਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ਼ 10-15% ਹੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੱਚੇ ਭੂਤ ਹਨ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗਤ ਜਾਂ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਵਰਤਾਰੇ ਕਿਸੇ ਪਿਛਲੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਘਟਨਾ ਦੇ ਰੀਪਲੇਅ ਕਾਰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਜਾਂ ਘਰ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਛਾਪੀ ਗਈ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਵਿਅਕਤੀ - ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਆਬਾਦੀ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ - ਅਜਿਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਡਿਗਰੀਆਂ ਤੱਕ ਦੁਬਾਰਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਲਈ, ਇਹ ਰੀਪਲੇਅ ਅਸਲ ਭੂਤਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਨਹੀਂ ਜਾਪ ਸਕਦੇ, ਸਿਵਾਏ ਇਸਦੇ ਕਿ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ

ਉਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਅਤੇ ਦਿਨ ਦੇ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਵਾਪਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹਨ।
ਇਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਪਿਛਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵਾਂਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉੱਚ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਰਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
3. ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਵੀ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਜਾਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦੂਰ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਭੂਗੋਲਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੂਰ। ਇਹ ਵਰਤਾਰਾ, ਜਿਸਨੂੰ "ਜੀਵਤ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਟੈਲੀਪੈਥਿਕ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਜਾਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਰਿਵਾਰਕ ਸੰਕਟ, ਐਮਰਜੈਂਸੀ, ਜਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਜਾਂ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ।
ਇਹ ਅਨੁਮਾਨ, ਜੋ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਣਇੱਛਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹਨਾਂ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਭਿੰਨਤਾ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਅਨੁਮਾਨ ਹੈ, ਜੋ ਉਦੋਂ ਵਾਪਰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਊਰਜਾ ਕਿਸੇ ਦੂਰ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਲਗਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।
4. ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰਤੱਖ ਰੂਪ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੂਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸਮਰੱਥਾਵਾਂ ਅਤੇ ਯਾਦਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਆਜ਼ਾਦ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋਣ ਜੋ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ - ਭੂਤ ਅਤੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ।
ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਜਾਂ ਆਤਮਾ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਇੱਕ ਕੀਮਤੀ ਪੱਥਰ ਨਾਲ ਕਰੋ: ਹੀਰਾ ਅਤੇ ਜ਼ੀਰਕੋਨ ਲਗਭਗ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ

ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਲੋਕ ਹਨ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਜਾਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦੇ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ; ਉਹ ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਜਾਂ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸਬੰਧ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ "ਉੱਥੇ" ਠੀਕ ਹਨ, ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਜੀਵਤ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕੰਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵਿਵਸਥਿਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਵੀ ਅਧੂਰਾ ਕੰਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।
ਆਤਮਾਵਾਂ, ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹਮਰੁਤਬਾ "ਅੰਦਰੂਨੀ ਸਰੀਰ", ਈਥੈਰਿਕ ਸਰੀਰ ਜਾਂ ਆਭਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹਨ, ਕੁਝ ਸੀਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਤੱਤ ਵਿੱਚ ਭੌਤਿਕ ਜੀਵਤ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਰੂਹਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਹ ਲੋਕ ਹਨ ਜੋ ਅਗਲੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ, ਆਪਣੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਅਤੇ ਰੁਚੀਆਂ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ।
ਇਹਨਾਂ ਚਾਰ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸਮਾਨਤਾ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਘਣਤਾ ਹੈ: ਇਹ ਤਿੰਨ-ਅਯਾਮੀ ਅਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਠੋਸ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ (ਹਾਲਾਂਕਿ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਹੀਂ), ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਹੱਥ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਜਾਵੇਗਾ।
ਸਿਰਫ਼ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜੋ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਤਿੰਨ-ਅਯਾਮੀ ਅਤੇ ਭੌਤਿਕ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਦੋਂ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਈਥਰਿਕ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਐਲਬਿਊਮਿਨ ਨਾਮਕ ਪਦਾਰਥ ਨਾਲ "ਢੱਕਣ" ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਊਰਜਾ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਐਕਟੋਪਲਾਜ਼ਮ ਜਾਂ ਟੈਲੀਪਲਾਜ਼ਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਮਾਧਿਅਮ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਸਹਾਇਕਾਂ (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਟਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦੀਆਂ ਗ੍ਰੰਥੀਆਂ ਤੋਂ ਛੱਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।) ਇੱਕ ਸੀਨਸ ਦੌਰਾਨ,

ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਹੈ।
ਅਜਿਹੀਆਂ ਭੌਤਿਕ ਬਣਤਰਾਂ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰਾਂ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮੂਲ ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਐਕਟੋਪਲਾਜ਼ਮ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ ਇਹ ਆਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਸਦਮੇ ਅਤੇ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਜਾ ਸਕੇ।
ਦੁਰਲੱਭ ਮਾਨਸਿਕ ਵਰਤਾਰੇ, ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਭੌਤਿਕੀਕਰਨ, ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣ ਦਾ ਲਾਲਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਵੀ ਆਸਾਨ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦੀ ਕੈਂਪ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਕੁਝ ਅਜਿਹੇ ਧੋਖਾਧੜੀਆਂ ਦਾ ਪਰਦਾਫਾਸ਼ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਮਾਈਕ ਵਾਲੇਸ ਨਾਲ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ, ਇੱਕ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ। ਵਾਲੇਸ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ, "ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਭੂਤ ਅਦਾਕਾਰ ਹਨ?" ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਨਹੀਂ, ਉਹ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਦਾਕਾਰ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੰਗੇ ਹੱਥੀਂ ਫੜਿਆ ਸੀ।"
ਆਤਮਾ-ਸੰਪਰਕ ਰਸਮਾਂ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵਿਛੜੀ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਮੁੱਖ ਮਾਧਿਅਮ ਰਾਹੀਂ ਜਾਂ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ ਘੱਟ ਆਮ ਹਨ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਰਸਮ ਵਿੱਚ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੂਜੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੋ। ਇਹ ਦੂਜੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ।
ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ, ਕ੍ਰਿਸਟਲ ਬਾਲ ਅਤੇ ਟੈਰੋ ਕਾਰਡ ਵਰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕੁਦਰਤੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰਿਤ

ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਖੁਦ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਜੇਕਰ ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਲ ਡੂੰਘੇ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਬੇਈਮਾਨ ਜੀਵ ਖਿਡਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਹ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
ਭੂਤਾਂ ਜਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਕਈ ਵਾਰ ਸੰਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਚਾਰ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਊਰਜਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਤੋਂ ਜੋ ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਇਸ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਅਵਚੇਤਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਕਸਰ ਅਰਥਹੀਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭੂਤਾਂ ਜਾਂ ਗੁਆਚੇ ਹੋਏ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ। ਅਸੀਂ ਜਾਂ ਤਾਂ ਜਾਗਦੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ "ਸੁਪਨੇ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਾਂ", ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਹਰ ਸਮੇਂ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।
ਕੁਝ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਅਨੁਭਵ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਨੀਂਦ ਦੌਰਾਨ ਅਰਧ-ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੱਚੇ ਸੁਪਨੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਹੈ ਕਿ ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਸਾਡਾ ਚੇਤੰਨ ਮਨ ਸ਼ਾਂਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੂਤ ਲਈ ਸਾਡੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣਾ ਉਦੋਂ ਨਾਲੋਂ ਆਸਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਚੇਤੰਨ ਮਨ ਅਤੇ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਾਡੀ ਚੇਤਨਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।
ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖੇ ਹਨ, ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ "ਸਿਰਫ਼ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ", ਅਤੇ ਡਾਕਟਰੀ ਜਗਤ ਅਕਸਰ ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ

ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੈਰਾਨੋਇਡ ਜਾਂ ਡਰਾਉਣੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਜੋਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਬੱਧ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਅਸਲੀਅਤ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਪਨੇ ਓਨੇ ਹੀ ਅਸਲੀ ਅਤੇ ਅਰਥਪੂਰਨ ਹਨ ਜਿੰਨੇ ਜਾਗਦੇ ਸਮੇਂ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ, ਭਾਵੇਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਦਿਨ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ।
ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ, ਸੈਲਾਨੀ ਜਾਗਣ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵਾਂਗ ਬਾਹਰਮੁਖੀ ਪਰਛਾਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਸਗੋਂ ਅਸਲ ਲੋਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸੂਖਮ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਸੂਖਮ ਸਰੀਰਾਂ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਸੁਨੇਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਆਮ ਸੁਪਨਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਘੁਸਪੈਠਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਜਾਗਦੇ ਸਮੇਂ ਹੋਣ ਜਾਂ ਸੁੱਤੇ ਹੋਣ ਵੇਲੇ। ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ, ਭੂਤਾਂ ਜਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰੋ। ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਉਣਗੇ - ਸਿਰਫ ਤੁਹਾਡਾ ਡਰ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਡਰ ਸਿਰਫ਼ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਲਾਈਨਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ, ਤੁਸੀਂ ਭੂਤਾਂ ਅਤੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅਸਲ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵੱਲ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਦਮ ਚੁੱਕ ਰਹੇ ਹੋ।
ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕੇਸ ਮੇਰੀਆਂ ਫਾਈਲਾਂ ਤੋਂ ਲਏ ਗਏ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਜੀਵਨ ਦੇ ਹਰ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਹਰ ਕੋਨੇ ਤੋਂ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਿਲਚਸਪ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਗਵਾਹ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੰਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ; ਕਈ ਵਾਰ ਹੈਰਾਨ, ਕਈ ਵਾਰ ਚਿੰਤਤ। ਉਹ ਸਲਾਹ ਲਈ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਏ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਮ ਸਰੋਤਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ, ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ, ਜਾਂ ਪਾਦਰੀਆਂ ਤੋਂ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਸਲਾਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਸੀ।

ਇਹ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੀ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀਕਲ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਗੇ, ਪਰ ਹੁਣ ਨਹੀਂ। ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਰਤਾਰੇ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰਨ, ਸਗੋਂ ਇਸਨੂੰ ਮਨੁੱਖੀ ਹੋਂਦ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਦੋਸਤਾਨਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ। ਭੂਤ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਘਬਰਾਉਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜੀ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਭੂਤ ਦੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਬੇਲੋੜੀ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੇਗਾ। ਕਦੇ ਨਾ ਭੁੱਲੋ ਕਿ ਜੋ ਲੋਕ ਹੋਂਦ ਦੇ ਦੋ ਪੜਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ "ਫਸੇ" ਹਨ, ਉਹ ਖੁਦ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਮੁਸੀਬਤ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਹਮਦਰਦੀ ਵਾਲਾ ਵਿਵਹਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੰਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਨਾ ਤਾਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬਦਨਾਮੀ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੇਖੀਆਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਭੂਤਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਤੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਸਾਰਿਕ ਹੋਂਦ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਨਾਲ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ। ਦੂਜਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਡਰ ਸੀ, ਨੇ ਮਨੁੱਖੀ ਸੁਭਾਅ ਦੀ ਬਿਹਤਰ ਸਮਝ ਦਾ ਰਾਹ ਦਿੱਤਾ ਹੈ; ਫਿਰ ਵੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁਆਚੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਇਹ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਣ ਵਾਲਾ ਅਹਿਸਾਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣਗੇ।
ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਇੱਥੇ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕੋਈ ਵੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਵਾਪਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਅਲੌਕਿਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ

ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਮ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਜੋਂ ਦੇਖੋਗੇ, ਜੋ ਮਨੁੱਖੀ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਇੱਕ ਅਨਿੱਖੜਵਾਂ ਅੰਗ ਹੈ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਭੂਤਾਂ ਅਤੇ ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਜਾਂ ਅਣਹੋਂਦ ਬਾਰੇ ਬਹਿਸਾਂ ਵਿੱਚ ਨਾ ਫਸਣ। ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਲਈ ਆਪਣੀ ਵਿਆਖਿਆ ਲੱਭਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਦਰਅਸਲ, ਅੱਜ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਚਿੰਤਾਜਨਕ ਪਹਿਲੂਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਦਾ ਮੁੱਦਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਡਰਾਉਣੀ ਹੈ। ਲੋਕ ਅਕਸਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਹੋਣ ਜਾਂ ਨਾ ਹੋਣ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੀ ਕਤਲ ਹੋਣ, ਲੜਾਈਆਂ ਲੜਨ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹਨ। ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵੀ ਦੁਖਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ।
ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਸੁਭਾਵਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਹਨ, ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਨਹੀਂ। ਕੁਝ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤਰਕ ਤਰਕਪੂਰਨ ਜਾਪ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ, ਅਤਿਕਥਨੀ ਵਾਲਾ, ਸੰਦਰਭ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਲਿਆ ਗਿਆ, ਜਾਂ ਵਿਗਾੜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਜਾਂ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਜਨਤਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ: ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੰਗੀਨ ਵਿਸ਼ਵਾਸ (ਜਾਂ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ) ਹਾਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਿੰਸਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ - ਸਰੀਰਕ, ਭੌਤਿਕ, ਭਾਵਨਾਤਮਕ, ਜਾਂ ਨੈਤਿਕ। ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਨਾਲ ਭਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਹਰ ਉਮਰ ਅਤੇ ਪਿਛੋਕੜ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵਧਦਾ ਸਮੂਹ ਕੱਟੜਤਾ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ, ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਦੁਨੀਆਂ ਲਈ ਤਰਸਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਦੁਨੀਆਂ ਜਿੱਥੇ ਚਰਚਾ ਅਤੇ ਆਪਸੀ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਹਿੰਸਕ ਟਕਰਾਅ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।

ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਅੱਜ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਫੈਲੀ ਉਲਝਣ, ਸ਼ੰਕਿਆਂ ਅਤੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕਤਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਮੰਦਭਾਗੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਬਦਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਜੀਵਨ ਜਾਰੀ ਰਹੇ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕਿਰਿਆ ਅਗਲੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸੀ ਦਾ ਰਾਹ ਪੱਧਰਾ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਭੌਤਿਕ, ਬਾਹਰੀ ਸਰੀਰ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਂਦ ਦੇ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਾਣਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਗੇ।
ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਆਖਿਆ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੋ ਜੋ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਅਸਲੀਅਤ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਯਕੀਨ ਰੱਖੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਆਮ ਇਨਸਾਨ ਹੋ, ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜੋ ਨਾ ਤਾਂ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨਵਾਨ ਅਤੇ ਲਾਭਦਾਇਕ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਤੀਜਾ ਅਧਿਆਇ

ਭੂਤ ਅਤੇ ਜੀਵਤ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ

ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਿਣ ਵਿੱਚ ਕਾਹਲੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਅਗਲੇ ਆਯਾਮ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਆਤਮਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ "ਜ਼ਿੰਦਾ" ਹਨ - ਕੁਝ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਧ, ਜੋ ਤਿੰਨ-ਅਯਾਮੀ, ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।
ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਾਂ ਬਾਰੇ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਜੀਵਿਤ ਲੋਕ ਹਨ ਜੋ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਭੂਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਲੱਭਦੇ ਹੋਣ; ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀਆਂ ਮੌਤਾਂ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਕਾਰਨ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।
ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਜਾਂ ਸੁਣਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾ ਜਾਂ ESP (ਐਕਸਟਰਾਸੈਂਸਰੀ ਧਾਰਨਾ) ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਡਿਊਕ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਜੋਸਫ਼ ਬੈਂਕਸ ਰਾਈਨ ESP ਨੂੰ ਇੱਕ ਐਕਸਟਰਾਸੈਂਸਰੀ ਧਾਰਨਾ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਇਸਨੂੰ "ਛੇਵੀਂ ਇੰਦਰੀ" ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ESP ਦਾ ਤੋਹਫ਼ਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਮ ਇੰਦਰੀਆਂ ਦਾ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਰ ਹੈ।
ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ESP (ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ) ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਭੂਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ। ਪਰ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਾ ਹੋਵੋ: ESP ਬਹੁਤ ਆਮ ਹੈ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੱਦਾਂ ਤੱਕ, ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਅੱਧੇ ਲੋਕ ਇਸਦੇ ਯੋਗ ਹਨ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਇੱਕ ਆਮ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਕਈ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਅਣਗੌਲਿਆ ਜਾਂ ਦਬਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਗਿਆਨਤਾ ਜਾਂ ਡਰ।
ਅੱਜ, ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਿਹਾਰਕ ਉਪਯੋਗਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਧਿਅਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿਗਿਆਨਕ ਖੋਜ, ਕਾਰੋਬਾਰ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਜਾਂਚਾਂ ਵਿੱਚ ਆਮ ਖੋਜ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਇਸ ਵਾਧੂ ਸਮਰੱਥਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਰਹੱਸਵਾਦ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਧਾਰਮਿਕ ਧਰਮ-ਧਰੋਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਦਬਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ- ਘੱਟ ਗੁਪਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ, ਸਮਾਜਿਕ ਅਤੇ ਆਰਥਿਕ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਨੇ ਭੌਤਿਕ ਚੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਵਧੇਰੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਵਿਗਿਆਨ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ। ਠੋਸ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਇਹ ਦੇਵਤਾ ਸਾਡੀ ਮੌਜੂਦਾ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਵੀਆਂ ਤਕਨੀਕੀ ਖੋਜਾਂ ਅਤੇ ਸੁਧਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ। ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਜੋ ਅਸਲੀ ਹੈ ਉਹ ਅਸਲੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ੱਕੀ ਹੈ ਬਲਕਿ ਸ਼ੁੱਧ ਕਲਪਨਾ ਹੈ। ਕਲਪਨਾ ਖੁਦ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਬਚੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹੁਣ ਕੰਪਿਊਟਰਾਂ ਅਤੇ ਕੰਪਿਊਟਰਾਈਜ਼ਡ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਉਪਯੋਗੀ ਉਦੇਸ਼ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ।
ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਡਾ. ਰਾਈਨ ਨੇ ਲਗਭਗ ਤੀਹ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਛੇਵੀਂ ਇੰਦਰੀ ਦੇ ਵਰਤਾਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਵਿਗਿਆਨਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤਾ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਡਿਊਕ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿਖੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਕਈ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਖੋਜ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣਾਂ ਨੂੰ ਇਕਜੁੱਟ ਅਤੇ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਸ਼ੁੱਧ ਭੌਤਿਕਵਾਦ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮਰਦਾ - ਦਰਅਸਲ, ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਮਰਦਾ। ਜਦੋਂ ਰਾਈਨ ਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਵਿੱਚ "psi ਫੈਕਟਰ" - ਛੇਵੀਂ ਇੰਦਰੀ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸ਼ਬਦ - ਦਾ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਵੀ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਮਾਹਿਰਾਂ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਾੜਾ ਹੋਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ। ਫਿਰ ਵੀ, ਰਾਈਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਆਏ, ਅਤੇ ਨਵੀਆਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਅਤੇ, ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਐਕਸਟਰਾਸੈਨਸਰੀ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਕਾਰਜਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਠੀਆਂ। ਐਕਸਟਰਾ ਸੈਂਸਰਰੀ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਕਾਫ਼ੀ ਸਰਲ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਘਟਨਾ ਜਾਂ ਵਰਤਾਰੇ ਦਾ ਗਿਆਨ ਆਮ ਪੰਜ ਇੰਦਰੀਆਂ - ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਸੁਣਨ,

ਗੰਧ, ਛੋਹ ਅਤੇ ਸੁਆਦ - ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਇਹ ਗਿਆਨ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਣਦੇਖੀ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਐਕਸਟਰਾ ਸੈਂਸਰਰੀ ਧਾਰਨਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ।
ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਛੇਵੀਂ ਇੰਦਰੀ ਦੀ ਘਟਨਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਤੱਥਾਂ ਜਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਗਿਆਨ, ਚੇਤੰਨ ਜਾਂ ਅਚੇਤ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣ ਜਾਂ ਸਹੀ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਆਮ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਹੀ ਸਾਬਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣ। ਪ੍ਰਯੋਗਾਤਮਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਇਹ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਅਲੌਕਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੈ, ਤੁਰੰਤ ਇਸ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਨਿਰਪੱਖ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰਨ 'ਤੇ ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਛੇਵੀਂ ਇੰਦਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਜਿਹੀ ਹੈ: ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ; ਸਗੋਂ, ਇਹ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਸਦੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਆਮ ਸੰਚਾਰ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਦੀਆਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੰਜ ਇੰਦਰੀਆਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸੰਚਾਰ ਸੰਭਵ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਲੌਕਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਖਰੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਡਿਊਕ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਾਰਡਾਂ ਅਤੇ ਪਾਸਿਆਂ ਨਾਲ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਸਫਲ ਪ੍ਰਯੋਗਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ESP ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਦੁਹਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।
ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ, ਉਹ ਵਿਗਿਆਨ ਜੋ ਅਜਿਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਦੀ ਅਕਸਰ ਇਹਨਾਂ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਆਲੋਚਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ ਹੈ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਆਮ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ, ਜੋ ਮਨੁੱਖੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਸਹੀ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਆਲੋਚਨਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਇੱਜ਼ਤ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਮਨੁੱਖੀ ਸੁਭਾਅ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਵੀਂ ਅਤੇ ਇਨਕਲਾਬੀ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੋਂ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਵਿਗਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।
ਕੁਦਰਤੀ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਡੇਟਾ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ, ਯਾਨੀ ਕਿ ਅਸਲ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਡੇਟਾ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ, ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਜਿੰਨਾ ਹੀ ਵਿਗਿਆਨਕ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਕੁਝ ਕੁਦਰਤੀ ਵਿਗਿਆਨ ਸਿੱਧੇ ਨਿਰੀਖਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਭੂਚਾਲ, ਗਲੈਕਟਿਕ ਟੱਕਰ, ਜਾਂ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਟਾਪੂਆਂ ਦੇ ਗਠਨ ਵਰਗੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ।
ਅਸਲ ਮੁੱਦਾ ਸਮਰੱਥ ਨਿਰੀਖਕਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਅਤੇ ਸਮਾਨ, ਪਰ ਗੈਰ-ਸੰਬੰਧਿਤ, ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਵਾਪਰਨਾ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਜੇਕਰ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਭੂਤ ਜਾਂ ਸ਼ੋਰ ਦੇ ਸੌ ਮਾਮਲੇ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਗਵਾਹ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਵਰਤਾਰੇ ਬਾਰੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਿੱਟੇ ਕੱਢਣਾ ਵਾਜਬ ਵਿਗਿਆਨਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੈ।
ਐਕਸਟਰਾਸੈਂਸਰੀ ਧਾਰਨਾ ਖੋਜ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਫੀਲਡ ਘਟਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਪਰ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਰਥਹੀਣ ਹੋਵੇਗੀ। ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਹਾਇਕ ਤੱਤ

ਹਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ESP ਦੇ ਘੱਟ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਤੱਤਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਟੈਲੀਪੈਥੀ, ਮੌਕਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ਅੰਤਰ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਇਕਾਗਰਤਾ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹਨ - ਪਰ ਉਹ ਸੱਚੀ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ (ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਵਾਪਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ) ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਇੱਕ-ਵਾਰੀ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਦਲ ਸਕਦੇ।
ESP (ਸੂਝ) ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਅਤੇ ਅਣਪਛਾਤੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕਦੋਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋਗੇ, ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਕਿ ਇਹ ਕਦੋਂ ਜਾਂ ਕਿਵੇਂ ਵਾਪਰੇਗਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹਾਲਾਤ ਇਸ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਸੰਭਵ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਅਪਵਾਦ ਸਹੀ ਚਿੰਤਨ ਦੀ ਕਲਾ ਹੈ - ਆਪਣੀਆਂ ESP ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤਣ ਦੀ ਸਿਖਲਾਈ - ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਕਰਾਂਗੇ। ਇੱਕ ESP ਅਨੁਭਵ ਇੱਕ ਸਹਿਜ-ਭਾਵਨਾ, ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਭਾਵਨਾ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਸੁਭਾਵਿਕ ਧਾਰਨਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਇਹ ਵਧੇਰੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਫਲੈਸ਼, ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ ਜਾਂ ਆਡੀਓ ਸਿਗਨਲ, ਇੱਕ ਚੇਤਾਵਨੀ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼, ਜਾਂ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਨੁਭਵੀ ਵਜੋਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਜਨਮਜਾਤ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ।
ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ "ਸੰਦੇਸ਼" ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਜਾਂ ਬਚਣ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਈ ਵਾਰ ਤਾਂ ਉਹ ਅਲੌਕਿਕ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਅਜੀਬ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਵੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਅਕਸਰ, ਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਇਸ ਕੁਦਰਤੀ ਹਿੱਸੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਜਿਹਾ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਰਵੱਈਆ ਦੁਖਾਂਤ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਅਲੌਕਿਕ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਦੇ ਵੀ ਬਰਬਾਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਆਫ਼ਤ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਅੱਗੇ

ਚੰਗੇ ਮੌਕਿਆਂ ਦੀ ਪੂਰਵ-ਸੂਚਨਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਹੱਤਵ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਅਲੌਕਿਕ ਅਨੁਭਵ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਸਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਤਰਕਪੂਰਨ ਕਾਰਕਾਂ ਜਾਂ ਹਿੱਸਿਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਤੁਰੰਤ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ।
ESP ਬਾਰੇ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਛੇਵੀਂ ਇੰਦਰੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਬਾਕੀ ਪੰਜਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁਪਰਸੈਂਸਰੀ ਧਾਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਬਾਕੀ ਪੰਜ ਇੰਦਰੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਛੇਵੀਂ ਇੰਦਰੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਝਲਕ, ਜਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਸੁਣਨ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਜਾਂ ਧੁਨੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ; ਗੰਧ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਗੰਧ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਹੌਲ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਾਹੌਲ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਜਾਂ ਸਥਾਨਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਗੰਧਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ; ਛੂਹ ਦੁਆਰਾ - ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਹੱਥ, ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਚੁੰਮਣ, ਜਾਂ ਅਦਿੱਖ ਹੱਥਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਂਗਲਾਂ ਦੇ ਛੂਹਣ ਦੁਆਰਾ; ਅਤੇ ਸੁਆਦ ਦੁਆਰਾ - ਤਾਲੂ ਦੀ ਉਤੇਜਨਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜੋ ਅਸਲ ਭੋਜਨ ਜਾਂ ਪੀਣ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।
ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਸੁੰਘਣ ਅਤੇ ਸੁਆਦ ਦੀਆਂ ਇੰਦਰੀਆਂ ESP ਸੰਚਾਰ ਲਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਵਰਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਰ, ਸੁਣਨ, ਜਾਂ ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਇੰਦਰੀਆਂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਕੰਮ ਸਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬਾਰੇ ਸਾਡੇ ਚੇਤੰਨ ਮਨ ਨੂੰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ।
ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਅਲੌਕਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ

ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਆਯਾਮ, ਛੂਹਣ ਜਾਂ ਗੰਧ ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਨਜਿੱਠ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜੋ ਭੌਤਿਕ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਭਾਵਨਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਭੌਤਿਕ ਇੰਦਰੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਆਮ ਪੰਜ ਇੰਦਰੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਰ ਹੈ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਤਰਕਪੂਰਨ ਸੋਚ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਇਸਦੀ ਤੁਲਨਾ ਸਪੈਕਟ੍ਰਮ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਨਾਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਨੰਗੀ ਅੱਖ ਲਈ ਅਦਿੱਖ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਨਫਰਾਰੈੱਡ ਅਤੇ ਅਲਟਰਾਵਾਇਲਟ ਕਿਰਨਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਇਹਨਾਂ "ਰੰਗਾਂ" ਦੀ ਹੋਂਦ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਜੋ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਆਮ ਲਾਲ ਅਤੇ ਜਾਮਨੀ ਰੰਗ ਦੇ ਵਿਸਥਾਰ ਹਨ।
ਇਹੀ ਗੱਲ ਪਰਾਗ ਗ੍ਰਹਿਆਂ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਨਾਲ ਵੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨਾਂ ਨਾਲ ਉਲਟ ਹਾਂ, ਜੋ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੀਏ ਜੋ ਪੰਜ ਇੰਦਰੀਆਂ ਲਈ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਯੋਗ ਹੋਵੇ, ਤਰਜੀਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾਵਾਂ ਵਿੱਚ। ਰੇਡੀਓ ਤਰੰਗਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਆਧੁਨਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਕਲਪਨਾਤਮਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਅੱਜ ਅਸੀਂ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਆਕਾਸ਼ੀ ਪਿੰਡਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਲਈ ਰੇਡੀਓ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।
ਇਸ ਸਭ ਦਾ ਸਾਰ ਇਹ ਹੈ: ਸਾਡੀ ਆਮ ਮਨੁੱਖੀ ਧਾਰਨਾ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਯੰਤਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵਧਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਪੂਰਣ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਸਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਅਸੀਂ ਮਾਪ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਬੇਤੁਕਾ ਹੈ। ਇਹ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਵੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਸਿਖਾ ਕੇ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁਤੰਤਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਿਕਸਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦੇ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਸੋਚ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਗਲਤ ਸੋਚ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਕਈ ਵਾਰ, ਇੱਕ ਨੇਕ ਇਰਾਦੇ ਵਾਲਾ ਪੱਤਰਕਾਰ, ਜੋ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ, "ਵਿਗਿਆਨ ESP (ਇਲੈਕਟ੍ਰਾਨਿਕ ਸਪੇਸ ਸਪਾਂਸਰਸ਼ਿਪ)

ਬਾਰੇ ਕੀ ਸੋਚਦਾ ਹੈ?" ਇਹ ਗਣਿਤ ਦੇ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਨੂੰ ਅਲਬਰਟ ਆਈਨਸਟਾਈਨ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਣ ਵਰਗਾ ਹੈ। ESP ਵਿਗਿਆਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਖੇਤਰਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਵਿਗਿਆਨੀ ਇਸਦੀ ਵੈਧਤਾ ਜਾਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਖੇਤਰ ਦੇ ਵਿਗਿਆਨੀ ਅਕਸਰ ਦੂਜੇ ਖੇਤਰਾਂ ਦੇ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਕੁਝ ਰਸਾਇਣ ਵਿਗਿਆਨੀ ਕੁਝ ਦਵਾਈਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ੀਲਤਾ ਬਾਰੇ ਡਾਕਟਰੀ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਕੁਝ ਪਾਣੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਖੋਜੀ ਪੁਲਾੜ ਖੋਜੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਅਸਹਿਮਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਡਾਕਟਰਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਖਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਵਿਗਿਆਨ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਉਲਟ, ਵਿਗਿਆਨ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਗਿਆਨ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ; ਵਿਗਿਆਨ ਸਿਰਫ਼ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਅਤੇ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਾਧਨਾਂ ਰਾਹੀਂ ਗਿਆਨ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸਾਧਨ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਧਨ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਮੰਨੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਨਵੇਂ ਤਰੀਕੇ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਪ੍ਰਮੁੱਖਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਪਯੋਗੀ ਸਾਬਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਢਾਂਚੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਚੱਲ ਵਸਤੂ, ਇੱਕ ਕੰਧ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਟੇਕ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਾਣਨ ਯੋਗ ਲਗਭਗ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਧਾਰਨਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਜੀਵਤ ਜੀਵ ਦਿਨੋ-ਦਿਨ ਬਦਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਵਿਗਿਆਨਕ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਆਧਾਰ ਵੀ ਬਦਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

* * *

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ ਵੀ ਹਨ ਜੋ ਰੂੜੀਵਾਦੀ ਜਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਕਤਾਂ ਕੁਝ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜੜ੍ਹੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਗਿਆਨਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ

ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੀ ਉਚਿਤਤਾ 'ਤੇ ਯਕੀਨ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਵਿਗਿਆਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸਥਾਪਿਤ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਨਵੇਂ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਤੱਥ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਖੰਡਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਗਿਆਨਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਦਾ ਆਧਾਰ ਅਤੇ ਨੀਂਹ ਹੈ। ਵਿਗਿਆਨ ਸ਼ਬਦ scire ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਜਾਣਨਾ"। Scientia, ਲਾਤੀਨੀ ਨਾਂਵ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਾਡਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸ਼ਬਦ "ਵਿਗਿਆਨ" ਅਧਾਰਤ ਹੈ, ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਅਨੁਵਾਦ "ਜਾਣਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ" ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ "ਸਮਝ" ਵਜੋਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੰਪੂਰਨ ਗਿਆਨ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਪੱਕਾ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਸੰਪੂਰਨ ਗਿਆਨ ਮਨੁੱਖੀ ਸਮਝ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਰਹੇ ਹਾਂ ਉਹ ਗਿਆਨ ਵੱਲ ਵਧਣ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਰਹੱਸ ਦਾ ਪਰਦਾ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਅੰਤਮ ਸੱਚ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ, ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਨਾਕਾਫ਼ੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ। ਇਹ ਅਯੋਗਤਾ, ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਭੌਤਿਕਵਾਦੀ ਸੰਕਲਪਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਨਿਰਭਰਤਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉੱਚ ਪੱਧਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਖੋਜ ਦੇ ਹਰੇਕ ਰੂਪ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸਾਧਨਾਂ ਅਤੇ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਗੈਰ-ਭੌਤਿਕ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਦੇ ਸ਼ੁੱਧ ਭੌਤਿਕਵਾਦੀ ਅਨੁਭਵੀ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਨਤੀਜੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਗੈਰ-ਭੌਤਿਕ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਤਾਕਤਾਂ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕੀਏ, ਜੋ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹਨ, ਸਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਸਮੂਹ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਬਾਹਰ ਦੋਵੇਂ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਇਹ ਮਨੁੱਖੀ ਚੇਤਨਾ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਪਰਤ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮੌਜੂਦਾ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੀਆਂ ਬਾਹਰੀ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।

* * *

ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਹ ਵਿਗਿਆਨੀ ਜੋ ESP ਅਤੇ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਇਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਰਾਏ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਕਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਰੁੱਝੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਦੇ-ਕਦੇ, ESP ਅਤੇ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਖੇਤਰਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਆਕਰਸ਼ਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਦੀ ਵਧਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਨੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਕੇ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਅਸਫਲਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝਣ ਯੋਗ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਜੋਸਫ਼ ਬੀ. ਰਾਈਨ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ "psi" ਕਾਰਕ ਨੂੰ ਮਾਪਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਆਲੋਚਕਾਂ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਇੱਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਖ਼ਤਰਿਆਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਨਕਲੀ ਸਥਿਤੀਆਂ ਅਤੇ ਅੰਕੜਿਆਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਿਰਭਰ ਹੈ। ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਰਾਈਨ ਜੋ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਵਜੋਂ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸਨ, ਉਹ ਆਲੋਚਨਾ ਦੁਆਰਾ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਛਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਕੁਝ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਤਾ ਦੁਆਰਾ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਰਾਈਨ ਵਿਗਿਆਨਕ ਸੋਚ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੀਲ ਪੱਥਰ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇਸ ਖੇਤਰ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਰਹੱਸਵਾਦੀਆਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਸੀ, ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਆਧੁਨਿਕ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਿਗਿਆਨੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਦੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ; ਰਾਈਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜਲੇ ਸਹਿਯੋਗੀ, ਡਾ. ਹੌਰਨੇਲ ਹਾਰਟ, ਨੂੰ ਸਮਾਜ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿਭਾਗ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਦਾ ਕੋਈ

ਵੱਖਰਾ ਵਿਭਾਗ ਜਾਂ ਇਸ ਨਵੇਂ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਡਿਗਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅੱਜ ਵੀ, ਕੋਈ ਡਾਕਟਰੇਟ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੋਰ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਸਥਿਤੀ ਬਦਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਕੋਲੋਰਾਡੋ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਡੇਨਵਰ ਦੇ ਡਾ. ਜੂਲਸ ਆਈਜ਼ਨਬਡ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਦੇ ਇੱਕ ਬੇਲਹੌਪ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਦਾ ਤੋਹਫ਼ਾ ਸੀ, ਟੇਡ ਸੇਰੀਓਸ ਦੀਆਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਕੇ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਆਦਮੀ ਕੈਮਰੇ ਜਾਂ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਟਿਊਬ 'ਤੇ ਤਸਵੀਰਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਭਵਿੱਖ ਤੋਂ ਮੰਨੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਦੂਸਰੇ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਥਾਵਾਂ ਤੋਂ ਸਨ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਸੇਰੀਓਸ ਨੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਪ੍ਰਯੋਗ ਬਹੁਤ ਸਖ਼ਤ ਟੈਸਟਿੰਗ ਹਾਲਤਾਂ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਲੋੜ ਜਿਸ 'ਤੇ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਤਜਰਬੇਕਾਰ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਨਤਕ ਧਿਆਨ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਭਰਪੂਰ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸਖ਼ਤ ਵਿਗਿਆਨਕ ਟੈਸਟਿੰਗ ਹਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਕੋਲੋਰਾਡੋ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਡਾ. ਆਈਜ਼ਨਬਡ ਦੇ ਕੁਝ ਸਹਿਯੋਗੀ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਯੋਗਾਂ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਨ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਹ ਮੂੰਹ ਮੋੜ ਲੈਂਦੇ ਸਨ। ਆਈਜ਼ਨਬਡ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਖੋਜੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਪ੍ਰਤੀ ਇੰਨਾ ਪੱਖਪਾਤ ਸੀ ਕਿ ਵਿਗਿਆਨੀ ਖੁਦ ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦੇ ਸਨ, ਇਸ ਡਰ ਤੋਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਭੁੱਲਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਅੱਜ, ਰੂੜੀਵਾਦੀ ਵਿਗਿਆਨੀ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁਣਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਨ। ਵਿਗਿਆਨਕ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਹਿੱਸਾ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨਾਲ ਅਤੇ ਪੱਖਪਾਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਤਿਆਰ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦਾ ਸਹੂਲਤਾਂ ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰ, ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਦਾ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਸੰਸਥਾਨ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ - ਜਿਸਦੀ ਮੈਂ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵਕਾਲਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।

ਨਿਊਆਰਕ ਕਾਲਜ ਆਫ਼ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਵਿਖੇ ਮੈਨੇਜਮੈਂਟ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਦੇ ਐਸੋਸੀਏਟ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਜੌਨ ਮਿਹਾਲਸਕੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਵੱਡੇ ਕਾਰਪੋਰੇਟ ਫੈਸਲੇ ਤਰਕਹੀਣਤਾ ਨਾਲ ਲਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਦਾ ਤਰਕ ਹੈ ਕਿ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਲੋਕ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਵਿਗਿਆਨਕ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। "ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਮਿਹਾਲਸਕੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਯੋਗਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਦੀ ਐਕਸਟਰਾਸੈਂਸਰੀ ਧਾਰਨਾ (ESP) ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਸਬੰਧ ਹੈ।" 31 ਅਗਸਤ, 1969 ਦੇ ਦ ਨਿਊਯਾਰਕ ਟਾਈਮਜ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, "ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਅਤੇ ESP ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ 1962 ਤੋਂ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ESP 'ਤੇ ਖੋਜ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਐਕਸਟਰਾਸੈਂਸਰੀ ਧਾਰਨਾ ਅਤੇ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ (ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਵਾਪਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ) ਲਈ ਟੈਸਟ ਉਪਲਬਧ ਹਨ। ਇਹੀ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਟੈਸਟ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਰਚਨਾਤਮਕ ਯੋਗਤਾ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।"
ਪਰ ਖੋਜ ਜਗਤ ਦਾ ਵਪਾਰਕ ਪੱਖ ਈਐਸਪੀ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਅਤੇ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। 30 ਅਗਸਤ, 1970 ਨੂੰ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਟਾਈਮਜ਼ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਇੱਕ ਇੰਟਰਵਿਊ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਬਾਲਟੀਮੋਰ, ਮੈਰੀਲੈਂਡ ਦੇ ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਡਾ. ਜਾਰਜ ਸਜੋਲੰਡ ਨੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ, "ਸਾਰੇ ਸਬੂਤ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਈਐਸਪੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ।" ਡਾ. ਸਜੋਲੰਡ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਈਐਸਪੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਹੋਣ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਟੈਸਟਾਂ ਲਈ ਭੇਜਦੇ ਹਨ। ਈਐਸਪੀ ਦੀ ਹੋਂਦ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਗਿਆਨਕ ਪ੍ਰਯੋਗ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਡਾ. ਸਜੋਲੰਡ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪ੍ਰਯੋਗ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਸੀਏਟਲ ਵਿੱਚ। ਸਜੋਲੰਡ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਦਿਨ ਈਐਸਪੀ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਮੁੱਖ ਕੰਮ ਸਪਰਿੰਗ ਗਰੋਵ ਸਟੇਟ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਖੋਜ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਵਜੋਂ ਹੈ।

* * *

ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਟਾਈਮਜ਼ ਦੇ ਸਟਾਫ ਲੇਖਕ ਐਵਲਿਨ ਡੀ. ਵੁਲਫ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, "ਈਐਸਪੀ ਦੀ ਘਟਨਾ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ, ਅਸਥਾਈ ਅਤੇ ਰਹੱਸਮਈ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਪਰ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਕੋਈ ਵੀ ਇਹ ਕਹਿਣ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਮ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਮੌਜੂਦ ਹੈ।" ਲੇਖਕ ਡਾ. ਥੈਲਮਾ ਐਸ. ਮੌਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਯੂਸੀਐਲਏ ਸਕੂਲ ਆਫ਼ ਮੈਡੀਸਨ ਵਿੱਚ ਮੈਡੀਕਲ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਸਨ, ਜੋ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ 'ਤੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। 12 ਜੂਨ, 1969 ਦੀ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ, ਵੁਲਫ਼ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਈਐਸਪੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੀਕਐਂਡ ਸਿੰਪੋਜ਼ੀਅਮ ਵਿੱਚ, ਛੇ ਸੌ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਰੋਤਿਆਂ ਨੇ ਸਿੱਖਿਆ ਕਿ ਵਿਗਿਆਨ ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ, ਅਨੁਭਵ, ਟੈਲੀਪੈਥੀ ਅਤੇ ਸਾਈਕੋਕਿਨੇਸਿਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਵਚੇਤਨ ਮਨ ਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।"

* * *

ਇਹ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਵਧੇਰੇ ਉਦਾਰ ਅਤੇ ਗਿਆਨਵਾਨ ਵਿਗਿਆਨੀ ਵੀ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ ਹਨ ਕਿ ESP ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸੱਚਾਈ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। 1957 ਵਿੱਚ, ਲਾਈਫ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਨੇ "ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸੰਕਟ" ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਸੰਪਾਦਕੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ।
ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਰਹੱਸ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਖੋਜਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਵਿਗਿਆਨ ਦੀ ਸੰਕਲਪਿਕ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਆਮ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੋ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੱਥ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ, ਪੁਰਾਣਾ ਭੌਤਿਕਵਾਦ ਹੁਣ ਹੋਰ ਵੀ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸਦੀ ਬੁਨਿਆਦੀ ਧਾਰਨਾ - ਕਿ ਇੱਕੋ ਇੱਕ "ਹਕੀਕਤ" ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਸਪੇਸ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁੰਜ ਹੈ - ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਯੁੱਗ ਲਈ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪਦਾਰਥ ਅਤੇ ਊਰਜਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਦੂਜਾ ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਾਣਾ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਵਿਗਿਆਨ,

ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਯੁੱਗ ਲਈ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ, ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਲਈ ਵਿਗਿਆਨ ਦਾ ਇੱਕ ਲਾਜ਼ਮੀ ਪੂਰਕ ਹੈ।
ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨੀ ਵੀ ਇਸ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਹਨ; ਮਾਰਟਿਨ ਦੇ ਇੱਕ ਹਾਲੀਆ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਕੇਟ ਮਾਹਿਰਾਂ ਦੇ ਭਾਸ਼ਣਾਂ ਵਿੱਚ "ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਦਾ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨ (ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਵਿਗਿਆਨ) ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।" ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੋਚ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਫੈਸ਼ਨਯੋਗ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ। ਭੌਤਿਕਵਾਦ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਕੇ, ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਅਗਲੀ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਮਨੁੱਖੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਸਹਿਮਤੀ ਵੀ ਸਥਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

* * *

1971 ਤੱਕ, ਲਾਈਫ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਦੇ ਇਸ ਦੂਰਦਰਸ਼ੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੇ ਹਕੀਕਤ ਦੇ ਨਵੇਂ ਪਹਿਲੂ ਅਪਣਾ ਲਏ ਸਨ। 11 ਫਰਵਰੀ, 1971 ਦੇ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਟਾਈਮਜ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਪੋਲੋ 14 ਪੁਲਾੜ ਯਾਤਰੀ ਐਡਗਰ ਡੀ. ਮਿਸ਼ੇਲ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਦੇ ਇੱਕ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਭੇਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਿਸਦਾ ਸ਼ੌਕ ਐਕਸਟਰਾਸੈਨਸਰੀ ਧਾਰਨਾ ਸੀ। ਈਐਸਪੀ ਕਾਰਡਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜੋ ਉਹ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਦੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਓਲਾਫ ਓਲਸਨ ਨੂੰ ਸੁਨੇਹੇ ਭੇਜਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ, ਮਿਸ਼ੇਲ ਨੇ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਟੈਲੀਪੈਥੀ ਪੁਲਾੜ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਮਿਸ਼ੇਲ-ਓਲਸਨ ਪ੍ਰਯੋਗ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ ਟੈਲੀਪੈਥੀ ਦੇ ਅਸਲ ਕਾਰਜਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਇਆ, ਬਲਕਿ ਇਸਨੇ ਪੁਲਾੜ ਯਾਤਰੀ ਮਿਸ਼ੇਲ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਵੀ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। 27 ਸਤੰਬਰ, 1971 ਦੀ ਇੱਕ UPI ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮਿਸ਼ੇਲ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਜੀਵਨ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਰੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਡੀ ਆਪਣੀ ਗਲੈਕਸੀ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਭੌਤਿਕ ਪੁਲਾੜ ਯਾਤਰਾ ਸਾਰੇ ਜਵਾਬ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। "ਜੇਕਰ ਸੂਖਮ ਪ੍ਰੋਜੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਵਰਤਾਰੇ ਦੀ ਕੋਈ ਵੈਧਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਅੰਤਰ-ਗੈਲੈਕਟਿਕ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਵਰਤਣਾ ਪੂਰੀ

ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।" ਮਿਸ਼ੇਲ ਨੇ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ESP ਵੱਲ ਵਾਧੂ ਧਿਆਨ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਦੋਂ ਤੋਂ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸ਼੍ਰੀ ਮਿਸ਼ੇਲ ESP ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਰਗਰਮ ਪ੍ਰਯੋਗਕਰਤਾ ਬਣ ਗਏ ਹਨ।

* * *

ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਜਪੋਰਟ (ਕਨੈਕਟੀਕਟ) ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਦੇ ਵਿਗਿਆਨਕ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਣ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਭਾਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਯੋਗਾਤਮਕ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਲਾਈਡਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ ਅਤੇ ਲਗਭਗ 1,200 ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਅਤੇ ਫੈਕਲਟੀ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ ਸੁਣੀਆਂ। ਇਸ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਮੈਂ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਮਕੈਨੀਕਲ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਦੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਰੌਬਰਟ ਜੈਫਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਸਾਡੀ ਦੋਸਤੀ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਜੈਫਰੀਜ਼ ਅਤੇ ਮੈਂ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਲਈ ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਸੰਸਥਾ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਅਸੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬੌਬ ਜੈਫਰੀਜ਼, ਜੋ ਕਦੇ ਆਪਣੀ ਡੇਟਾ- ਪ੍ਰੋਸੈਸਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਰਹੇ ਸਨ, ਵਪਾਰਕ ਭਾਈਚਾਰੇ ਲਈ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਹੋਣਗੇ। ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹ ਮਿਲੇ ਸਨ, ਉਹ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪੈਸਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਉਹ ESP (ਅਰਲੀ ਸਪੇਸੀਅਲ ਪਰਸੈਪਸ਼ਨ) ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਹਾਰਕ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਰੁਝਾਨ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਸਨ। 23 ਅਕਤੂਬਰ, 1969 ਨੂੰ ਵਾਲ ਸਟਰੀਟ ਜਰਨਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਇੱਕ ਲੇਖ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਸੀ, "ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ। ਅਮਰੀਕੀ ਜਾਦੂਗਰਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਾਦੂਗਰੀ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਧਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ।" ਜਾਦੂਗਰੀ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਸਰਵੇਖਣ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸਟੀਫਨ ਜੇ. ਸੈਨਸਵੀਟ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, ਲੇਖ, ਆਮ ਵਾਂਗ, ਗਲਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਗਲਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਾ ਮਿਸ਼ਰਣ ਹੈ, ਜੋ ਜਾਦੂਗਰਾਂ ਅਤੇ ਵੇਅਰਵੁਲਵ ਨੂੰ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟਾਂ ਅਤੇ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਉਂਦਾ

ਹੈ। ਉਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੀ ਸਿਟੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਮੋਰਟੀਮਰ ਆਰ. ਫੇਨਬਰਗ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਨੁਮਾਨਯੋਗ ਸਮਾਜ ਵੱਲ ਵਧਦੇ ਹਾਂ, ਓਨਾ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਨੁੱਖ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਹੈ।" ਸੈਨਸਵੀਟ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਾਦੂਗਰੀ ਸਮਾਨ, ਕਿਤਾਬਾਂ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਗਹਿਣਿਆਂ ਵਰਗੇ ਟ੍ਰਿੰਕੇਟ ਵੀ ਉਤਸੁਕ ਜਨਤਾ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਹ ਇੱਕ ਪੱਕਾ ਸੰਕੇਤ ਹੈ ਕਿ ਜਾਦੂਗਰੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ "ਸਰਵੇਖਣ" ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਪੂਰਕ ਲੇਖ ਦੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਬੇਕਾਰ ਹੈ, ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਪਾਰਕ ਭਾਈਚਾਰਾ ਜਾਦੂਗਰੀ ਦੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਵਾਲ ਸਟਰੀਟ ਜਰਨਲ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪੰਨੇ 'ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਅਪ੍ਰੈਲ 1971 ਵਿੱਚ ਨੇਸ਼ਨਜ਼ ਬਿਜ਼ਨਸ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਇੱਕ ਲੇਖ, ਜਿਸਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਸੀ "ਕੀ ਛੇਵੀਂ ਭਾਵਨਾ ਪੈਸੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਹਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ? ਕੀ ਵਪਾਰਕ ਸਫਲਤਾ ਅਤੇ ਅਤਿ-ਸੰਵੇਦੀ ਧਾਰਨਾ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੈ?", ਵਧੇਰੇ ਯਥਾਰਥਵਾਦੀ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਹੈ।

ਸਾਡਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਧਿਆਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਜਾਂ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ, ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਕਾਰਜਕਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਅਤੇ ਵਰਤੋਂ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਖੋਜ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲੇ ਸਬੂਤ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਖੋਜ ਬਹੁਤ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋਵੇਗੀ।

1955 ਵਿੱਚ, ਬਰੁਕਲਾਈਨ, ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਵਿੱਚ ਐਂਡਰਸਨ ਲੈਬਾਰਟਰੀਜ਼ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ, ਫ੍ਰੈਂਕ ਐਂਡਰਸਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਐਂਡਰਸਨ ਲੈਬਾਰਟਰੀਜ਼ ਹਫਤਾਵਾਰੀ ਚਾਰਟ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਦਿਖਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਸਟਾਕ ਮਾਰਕੀਟ ਹਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।" ਐਂਡਰਸਨ

ਦੀ ਧਾਰਨਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਐਂਡਰਸਨ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਕਿਹਾ, ਵਿੱਚ ਚੰਦਰਮਾ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮਨੁੱਖੀ ਵਿਵਹਾਰ ਅਤੇ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਦੇ ਤੱਤਾਂ ਤੱਕ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਅਧਿਐਨਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਉਹ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਪੱਚੀ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਗਣਨਾ ਕੀਤੇ ਰੁਝਾਨਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸਨ ਅਤੇ ਵਿੱਤ ਅਤੇ ਰਾਜਨੀਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ। ਐਂਡਰਸਨ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਦਰ ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਹਾਦਸਿਆਂ ਲਈ 86 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਹਾਦਸੇ ਚੱਕਰੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਵੱਡੀਆਂ ਅੱਗਾਂ ਲਈ 92.6 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ, ਅਤੇ ਆਟੋਮੋਬਾਈਲ ਹਾਦਸਿਆਂ ਲਈ 84 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਪਾਰਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਬਾਜ਼ੀ ਮੁਹਿੰਮਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਤਬਦੀਲੀਆਂ, ਨਵੇਂ ਉਤਪਾਦ ਲਾਂਚ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮਨੋਰੰਜਨ ਯੋਜਨਾਬੰਦੀ ਤੱਕ। ਰਾਜਨੀਤੀ ਵਿੱਚ, ਐਂਡਰਸਨ ਨੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਮੁਹਿੰਮਾਂ ਦੇ ਸੰਭਾਵਿਤ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਅਤੇ ਮੱਛੀ ਫੜਨ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ 'ਤੇ ਵੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਕਿੱਤੇ ਵਪਾਰਕ ਭਾਈਚਾਰੇ ਲਈ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਐਂਡਰਸਨ ਨੇ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਹਾਰਤ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲਈ ਹੈ।

* * *

ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਦੀ ਪਿਟਸਬਰਗ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਬਾਇਓਫਿਜ਼ਿਕਸ ਅਤੇ ਮਾਈਕ੍ਰੋਬਾਇਓਲੋਜੀ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਆਰ.ਏ. ਮੈਕਕੋਨੇਲ ਨੇ ਮਈ 1968 ਵਿੱਚ ਅਮਰੀਕਨ ਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਇੱਕ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨਾਲ ਈਐਸਪੀ (ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸਵੈ-ਧਾਰਨਾ) ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਜਨਤਾ ਦੀ ਭੋਲੇਪਣ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਅਸਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਮਝਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਈਐਸਪੀ ਦੇ ਸਮਰਥਕ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧੀ ਦੋਵੇਂ

ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਸਾਇੰਸ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਖੋਜਕਰਤਾ ਜੀ.ਆਰ. ਪ੍ਰਾਈਸ ਦੁਆਰਾ ਈਐਸਪੀ 'ਤੇ 1955 ਦੇ ਇੱਕ ਲੇਖ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਮੈਕਕੋਨੇਲ ਨੇ ਪ੍ਰਾਈਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਈਐਸਪੀ ਦੇ ਸਬੂਤ ਤਾਂ ਹੀ ਨਿਰਣਾਇਕ ਹਨ ਜੇਕਰ ਪ੍ਰਯੋਗਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸਿਹਤ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਪਰ ਜੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਪ੍ਰਯੋਗਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਆਪਣੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਨਾਲ ਨਤੀਜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੇਰਾਫੇਰੀ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਈਐਸਪੀ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਗਲਤ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਕਕੋਨੇਲ ਅੱਗੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪ੍ਰਾਈਸ, ਜੋ ਕਿ ਪੇਸ਼ੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਕੈਮਿਸਟ ਹੈ, ਦੁਆਰਾ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦਾ ਇਹ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਦੋਸ਼ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਵਿਗਿਆਨਕ ਜਰਨਲ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪੰਨੇ 'ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।
1955 ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ ਹੈ: ਅਮੈਰੀਕਨ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਫਾਰ ਦ ਐਡਵਾਂਸਮੈਂਟ ਆਫ਼ ਸਾਇੰਸ ਨੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮੈਂਬਰ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ, ਜੋ ਕਿ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵਿਗਿਆਨਕ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਕਈ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ, ਨੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ ਪਰ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ ਦੇ ਪੱਖਪਾਤ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿਅੰਗਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਨੇ ਵੀ ਕੁਝ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਇਸਦੀ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਹੁਣ ਸਥਿਤੀ ਬਦਲ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਅਮੈਰੀਕਨ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਫਾਰ ਦ ਐਡਵਾਂਸਮੈਂਟ ਆਫ਼ ਸਾਇੰਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਬਣ ਗਈ ਹੈ। ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਨਿਊਯਾਰਕ ਕਮੇਟੀ ਫਾਰ ਦ ਇਨਵੈਸਟੀਗੇਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਪੈਰਾਨੋਰਮਲ ਓਕਰੈਂਸ, ਜੋ ਕਿ 1962 ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ, ਇੰਕ. ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਆਈਲੀਨ ਗੈਰੇਟ ਦੀ

ਸਰਪ੍ਰਸਤੀ ਹੇਠ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਮੈਰੀਕਨ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਫਾਰ ਦ ਐਡਵਾਂਸਮੈਂਟ ਆਫ਼ ਸਾਇੰਸ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਵੀ ਹੈ।
ਆਪਣੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਮੈਕਕੋਨੇਲ ਕੁਝ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿੱਚ ਕਮੀਆਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਗਿਆਨਕ ਗਿਆਨ ਦਾ ਗੜ੍ਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ 1800 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਤੱਕ, ਚੋਟੀ ਦੇ ਵਿਗਿਆਨਕ ਵਿਦਵਾਨ ਮੰਨਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਲਕਾਪਿੰਡ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਫਿਰ, ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਵਿਗਿਆਨਕ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਲਕਾਪਿੰਡ ਪੁਲਾੜ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਦੁਬਾਰਾ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਮੈਕਕੋਨੇਲ ਚਿੰਤਤ ਹਨ ਕਿ ਸੋਧੀਆਂ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਹੈਰਾਨੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਵਿਵਾਦ ਹੈ ਅਤੇ ਅਧਿਐਨ ਲਈ ਵਰਤੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀਆਂ ਗੰਭੀਰ ਗਲਤੀਆਂ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਉਸਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਜੀਵ ਵਿਗਿਆਨ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਅੱਧੇ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਿਹੜਾ ਅੱਧਾ। ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ESP ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਜੀਵ ਵਿਗਿਆਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ESP ਦੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਅਖੌਤੀ ਵਿਦਵਾਨ ਗਲਤ ਹਨ। ਮੈਕਕੋਨੇਲ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕਾਂ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੱਡ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਸਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੀਆਂ। ਪਰ ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਿਤਾਬਾਂ ਗਲਤ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ESP ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਵਰਤਾਰਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ESP ਬਾਰੇ ਗੰਭੀਰ ਖੋਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ, ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਪਾਠ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਆਮ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ, ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਨੂੰ ESP ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

* * *

ਐਲ. ਸੀ. ਕਲਿੰਗ, ਐਮ.ਡੀ., ਫਰਾਂਸ ਦੇ ਸਟ੍ਰਾਸਬਰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਹੈ। ਉਹ ਜਰਮਨ ਵਿੱਚ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੇਸ਼ੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਲੇਖ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਿਗਮੰਡ ਫਰਾਇਡ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਅਤੇ ਮਨੋਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਕ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਡਾ. ਫਰਾਇਡ ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਜਾਂ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ (ESP) ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਹੈ - ਅਤੇ ਡਾ. ਕਲਿੰਗ ਨੇ 1966 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਇੱਕ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ - ਕਿ ਫਰਾਇਡ ਨੂੰ ਅਲੌਕਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਕਈ ਵਾਰ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੈਂਹਠ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਅਮਰੀਕੀ ਖੋਜਕਰਤਾ ਹੈਰਵੁੱਡ ਕੈਰਿੰਗਟਨ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ: "ਜੇਕਰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨੀ ਪਵੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟ ਬਣਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਾਂਗਾ।" ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨੀਕਾਰ, ਈ. ਜੋਨਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਅਪ੍ਰਸਿੱਧ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਉਹ ਟੈਲੀਪੈਥੀ ਦਾ ਇੱਕ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯਕੀਨਨ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਉਸਨੇ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

* * *

ਜੂਨ 1966 ਵਿੱਚ, ਜਰਮਨ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨੀ ਡਾ. ਵਰਨਰ ਸ਼ੀਬੇਲਰ ਨੇ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਭੌਤਿਕ ਖੋਜ ਤਰੀਕਿਆਂ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀਆਂ ਖੋਜਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਣ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਭਾਸ਼ਣ ਜਰਮਨੀ ਦੇ ਕਾਂਸਟੈਂਸ ਵਿੱਚ ਆਯੋਜਿਤ ਇੱਕ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਕਾਨਫਰੰਸ ਦੌਰਾਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਡਾ. ਸ਼ੀਬੇਲਰ, ਜੋ ਕਿ ਨਿਊਕਲੀਅਰ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਸਨ, ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ

ਕਿ ਵਿਛੜੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਭੌਤਿਕ ਦਿਮਾਗੀ ਪਦਾਰਥ ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। "ਜੇਕਰ, ਆਤਮਾਵਾਂ, ਜਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਰੂਹਾਂ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਦੌਰਾਨ, ਜੋ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਭੌਤਿਕ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਜ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ, ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਹੋਂਦ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਸਮਝਣਾ ਪਵੇਗਾ।" ਡਾ. ਸ਼ੀਬੇਲਰ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਨੇ ਭੌਤਿਕ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੀਵਨ ਦੇ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਦਾ ਪੱਕਾ ਸਬੂਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਇਹ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪੇਪਰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਰਮਨੀ ਦੀ ਫ੍ਰੀਬਰਗ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿਖੇ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਫਾਰ ਬਾਰਡਰਲਾਈਨ ਸਾਇੰਸਜ਼ ਦੇ ਮੁਖੀ, ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਜਰਮਨ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟ ਡਾ. ਹੰਸ ਬੈਂਡਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਚਾਅਵਾਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਬੂਤ ਸਨ, ਅਤੇ ਡਾ. ਬੈਂਡਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਿੱਜੀ ਬਚਾਅ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵਿਰੋਧੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਪੇਪਰ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਡਾ. ਸ਼ੀਬੇਲਰ ਸੰਸਥਾ ਤੋਂ ਜਵਾਬ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸਨ।

* * *

ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀਆਂ ESP (ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੰਪਰਕ) 'ਤੇ ਚੌਵੀ ਘੰਟੇ ਖੋਜ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਕੁਝ ਅਜਿਹੇ ਹਨ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ। ਡਾ. ਵਾਲਟਰ ਅਲਵਾਰੇਜ਼ ਨੇ 23 ਜਨਵਰੀ, 1972 ਨੂੰ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਟਾਈਮਜ਼ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ, "ਮੈਡੀਕਲ ਜਰਨਲ M.D. ਦੇ ਹਾਲੀਆ ਅੰਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਲੇਖ ਸੀ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਅਤੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਲਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ। ਕੀ ਮਾਧਿਅਮ ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਦੇ ਹਨ?" ਫਿਰ ਉਹ ਮਸ਼ਹੂਰ ਫੌਕਸ ਭੈਣਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ

ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 1848 ਵਿੱਚ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਡਾ. ਅਲਵਾਰੇਜ਼ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, "ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਯੋਗ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।" ਉਹ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ-ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਮਾਧਿਅਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕਥਿਤ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਯੂਸਾਪੀਆ ਪੈਲਾਡੀਨੋ, ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇਤਾਲਵੀ ਮਾਧਿਅਮ ਅੰਤ ਤੱਕ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਸੀ ਅਤੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਿਰਣਾਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਇਸ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਰਾਈਨ ਜਾਂ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖੋਜ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਸ਼ਾਇਦ ਉਸੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਸਿੱਧ, "ਡੀਅਰ ਐਬੀ ਦਾ" ਜਵਾਬ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ 5 ਨਵੰਬਰ, 1969 ਨੂੰ ਉਸੇ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਟਾਈਮਜ਼ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਤੀ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਮਾਧਿਅਮ ਲੱਭਣ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਡੀਅਰ ਐਬੀ" ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਰੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ ਹੈ।"

* * *

ਸ਼ਾਇਦ ਅਜਿਹੇ ਅਣਜਾਣ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਾਨਸਿਕ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਰਵੱਈਏ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਵਧ ਰਹੇ ਕੁਝ ਘੱਟ ਲੋੜੀਂਦੇ ਅਭਿਆਸਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੀਏ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਪੈਂਟਹਾਊਸ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਨੂੰ ਲਓ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਆਪਣੇ ਪਲੇਬੁਆਏ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿਰੋਧੀ ਹੈ। £25,000 ਦਾ ਇਨਾਮ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜੋ ਟੈਸਟ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਲੌਕਿਕ

ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਰ ਜਾਰਜ ਜੋਏ, ਸੋਸਾਇਟੀ ਫਾਰ ਸਾਈਕੀਕਲ ਰਿਸਰਚ, ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਐਚ.ਐਚ. ਪ੍ਰਾਈਸ, ਕੈਨਨ ਜੌਨ ਪੀਅਰਸ-ਹਿਗਿੰਸ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜਕਰਤਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਥਲੀਨ ਗੋਲਡਨੀ ਦੀ ਇੱਕ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਦੇ ਪੰਨਿਆਂ ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਵਿਰੋਧ ਵਿੱਚ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ, ਇਹ ਪਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਸਰੀਰਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਹੈ।
ਫੀਨਿਕਸ, ਐਰੀਜ਼ੋਨਾ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸਾਈਕਿਕ ਰਜਿਸਟਰ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਨੇ ਇਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਾਹਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸੂਚੀ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਮੋਹਰੀ ਹਸਤੀਆਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਣ। ਸੇਂਟ ਪੀਟਰਸਬਰਗ, ਫਲੋਰੀਡਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਗਾਈਡੈਂਸ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਤਕਨੀਕੀ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਗ੍ਰੰਥ ਸੂਚੀ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਾਰਕਰਸਬਰਗ, ਵੈਸਟ ਵਰਜੀਨੀਆ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਆਫ਼ ਸਾਈਕਿਕ ਸਟੱਡੀਜ਼ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ "ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਇੱਕ ਕਾਲਜ ਖੁੱਲ੍ਹੇਗਾ, ਜੋ ਮਾਨਸਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਡਾਕਟਰੇਟ ਲਈ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਪੇਸ਼ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੈਸਟ ਵਰਜੀਨੀਆ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋਵੇਗਾ।" ਅਧਿਐਨ ਕੋਰਸਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਫ੍ਰੇਨੋਲੋਜੀ (ਦਿਮਾਗ ਦਾ ਅਧਿਐਨ) ਲਈ ਤਿੰਨ ਕ੍ਰੈਡਿਟ, ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਿਛੋਕੜ (ਤਿੰਨ ਕ੍ਰੈਡਿਟ), ਅਤੇ ਭਾਸ਼ਣ (ਤਿੰਨ ਕ੍ਰੈਡਿਟ), ਜਾਦੂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ, ਅਤੇ ਜਾਦੂ-ਟੂਣੇ ਦੇ ਰਾਜ਼ ਵਰਗੇ ਦਿਲਚਸਪ ਵਿਸ਼ੇ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਕੋਰਸ ਸੂਚੀ ਵਿਆਕਰਣ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਅਤੇ ਸਪੈਲਿੰਗ ਗਲਤੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। 4 ਦਸੰਬਰ, 1970 ਦੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਟਾਈਮਜ਼ ਦੇ ਇੱਕ ਲੇਖ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਦੇ ਸਾਈਕਿਕ ਡਾਇਮੈਂਸ਼ਨਜ਼ ਇਨਕਾਰਪੋਰੇਟਿਡ ਕੋਲ "ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ," ਜਿਸ ਵਿੱਚ "ਸਭ ਕੁਝ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਨਿੱਜੀ ਜੋਤਸ਼ੀ, ਗ੍ਰਾਫੋਲੋਜਿਸਟ, ਪਾਮਿਸਟ, ਸਾਈਕੋਮੈਟ੍ਰਿਸਟ ਅਤੇ ਟੈਰੋ

ਕਾਰਡ ਰੀਡਰ। ਲੇਖਕ ਲੀਜ਼ਾ ਹੈਮਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਬੁਕਿੰਗ ਏਜੰਸੀ ਦੇ ਸੰਸਥਾਪਕ, ਵਿਲੀਅਮ ਜੇ. ਡੈਨੀਅਲ ਕੋਲ "ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੌਕਿਆਂ ਲਈ ਬੁੱਕ ਕਰਨ ਲਈ ਲਗਭਗ 150 ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਤਿਆਰ ਹਨ।" ਐਂਟਰਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, "ਮੈਨੂੰ ਮਨੋਰੰਜਨ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਬਣਾਉਣਾ ਪਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਲੋਕ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੁਣਨਗੇ।" ਸ਼੍ਰੀ ਡੈਨੀਅਲ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ "ਬ੍ਰੇਕਫਾਸਟ ਵਿਦ ਏ ਵਿਚ" ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਯਾਦਗਾਰੀ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਦੀ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਨੌਜਵਾਨ ਵੇਟਰੈਸ ਵਿਚ ਹੇਜ਼ਲ ਨੇ ਅਭਿਨੈ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਕਈ ਜਨਤਕ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਜਾਦੂ-ਟੂਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

* * *

24 ਜਨਵਰੀ, 1971 ਨੂੰ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਡੇਲੀ ਨਿਊਜ਼ ਨੇ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ, "ਮਾਨਸਿਕ ਟੈਲੀਪੈਥੀ, ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਟਾਫਿਜ਼ਿਕਸ ਦੇ ਛੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਮਾਹਰ ਅਲੌਕਿਕ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੈਨਲ ਚਰਚਾ ਕਰਨਗੇ।" ਇਹ ਮੀਟਿੰਗ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਅਤੇ ਮੈਟਾਫਿਜ਼ਿਕਸ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਲਈ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਸਰਪ੍ਰਸਤੀ ਹੇਠ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਾਮ ਕਾਫ਼ੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਉਪ-ਵਿਭਾਗ ਵੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਨੈਸ਼ਨਲ ਕਮੇਟੀ ਫਾਰ ਦ ਸਟੱਡੀ ਆਫ਼ ਮੈਟਾਫਿਜ਼ਿਕਸ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਪਤਾ ਚਲਿਆ ਕਿ ਮਾਹਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਟੀ ਕਾਲਜ ਆਫ਼ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਡਾ. ਗਰਟਰੂਡ ਸ਼ਮੇਡਲਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਮਾਨਸਿਕ ਵਿਗਿਆਨੀ ਰੌਨ ਵਾਰਮਥ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਸਾਥੀ, ਹੋਫਸਟ੍ਰਾ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦਾ ਰੇਮੰਡ ਵੈਨ ਓਵਰ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਅਤੇ ਮੈਟਾਫਿਜ਼ਿਕਸ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਲਈ ਕਮੇਟੀ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਲੱਗ ਸਕਿਆ, ਇਹ ਇੱਕ ਨਾਮਵਰ ਸੰਸਥਾ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਇੱਕ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਅਤੇ ਅੱਜ ਵੀ, ESP ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾਵਾਨ ਸੰਸਥਾ ਅਮਰੀਕਨ ਸੋਸਾਇਟੀ ਫਾਰ ਸਾਈਕੀਕਲ ਰਿਸਰਚ (ASPR) ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ 5 ਵੈਸਟ ਸੇਵੈਂਟੀ-ਥਰਡ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਸੀ। ਪਰ ਡਾ. ਜੇ.

ਹਿਸਲੋਪ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਇਹ ਸੰਸਥਾ ਕਾਫ਼ੀ ਰੂੜੀਵਾਦੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਘੱਟ ਹੀ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਖੋਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਜਰਨਲ ਬਹੁਤ ਤਕਨੀਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਇਹ ASPR ਨਿਊਜ਼ਲੈਟਰ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਕੁਝ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲੋਕਤੰਤਰੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਸਥਾ ਅਜੇ ਵੀ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸਦੇ ਮਿਆਰਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ, ਜੋ ਅਕਸਰ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਬਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਗਠਨ ਸੰਤੁਲਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਮਰੀਕਨ ਸੋਸਾਇਟੀ ਫਾਰ ਸਾਈਕੀਕਲ ਰਿਸਰਚ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਵਸੀਅਤਾਂ ਇਸ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਕਿ ਸੰਸਥਾ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਹੋਂਦ ਦੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਬੂਤ ਸਥਾਪਤ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਿਗਿਆਨਕ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਵੇਗੀ। ਜੇਕਰ ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਖੋਜਕਰਤਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਸੋਸਾਇਟੀ ਲਈ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਬਚੇਗਾ। ਪਰ ਸੋਸਾਇਟੀ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਨੇਤਾ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੋਸਾਇਟੀ ਦੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਨਿੰਗਰ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਡਾ. ਗਾਰਡਨਰ ਮਰਫੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇਕਰ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਦੇ ਦਸਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਵੀ ਸਬੂਤ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ।" ਲੇਖਕ ਅਤੇ ਖੋਜਕਰਤਾ ਡਾ. ਲਾਰੈਂਸ ਐਲ. ਲੇ ਸ਼ਾਨ, ਪੀਐਚ.ਡੀ., ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਡੂੰਘੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਹੈ... ਮਨੁੱਖ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਿੰਨਾ ਅਸੀਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡੂੰਘਾਈ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ 'ਹੋਰ' ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਹਿਲੂਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰੀ ਕਿਸਮ ਅਤੇ

ਕ੍ਰਮ ਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਡੇਟਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਠੋਸ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹਨ, ਪਰ ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਡੇਟਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਜੇ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਮਾਸ ਅਤੇ ਹੱਡੀਆਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਜੇ ਉਹ ਇੱਕ ਮਸ਼ੀਨ ਦੇ ਸਮਾਨ ਸਿਧਾਂਤਾਂ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ, ਜੇ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਦੂਜੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੁੰਦਾ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਉਹ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ESP ਦੇ 'ਅਸੰਭਵ ਤੱਥ' ਸਾਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਦੰਤਕਥਾਵਾਂ, ਕਲਾ, ਸੁਪਨਿਆਂ, ਮਿਥਿਹਾਸ ਅਤੇ ਰਹੱਸਵਾਦ ਦੇ ਧੁੰਦ ਵਿੱਚ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਨੱਬੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਹਕੀਕਤ ਦੇ ਸਾਡੇ ਖੋਜਕਰਤਾ ਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਅਤੇ ਅਸਲੀ ਸਾਬਤ ਹੋਏ ਹਨ।

* * *

ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਈਐਸਪੀ (ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ) ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਬਹਿਸ ਜਾਰੀ ਸੀ, ਰੂਸੀਆਂ ਨੇ ਇੱਕ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਚਾਲ ਚਲਾਈ: ਉਹ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾਖਲ ਹੋਏ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਪੂਰਬੀ ਯੂਰਪ ਦੀਆਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਅੱਠ ਵੱਡੀਆਂ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ ਸਮੇਂ ਦੇ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਟਾਫ ਵਾਲੇ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀਕਲ ਖੋਜ ਕੇਂਦਰ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਪਾਬੰਦੀ ਦੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਸਨ। ਇਹ ਅਮਰੀਕੀ ਵਿਗਿਆਨਕ ਭਾਈਚਾਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਝਟਕਾ ਸੀ। ਸ਼ੀਲਾ ਓਸਟ੍ਰੈਂਡਰ ਅਤੇ ਲਿਨ ਸ਼ਰੋਡਰ ਦੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਿਤਾਬ, "ਸਾਈਕਿਕ ਡਿਸਕਵਰੀਜ਼ ਬਿਹਾਈਂਡ ਦ ਆਇਰਨ ਕਰਟੇਨ" ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਡਾ. ਥੈਲਮਾ ਮੌਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਸੱਚ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਮਰੀਕੀ ਵਿਗਿਆਨੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਅੰਗਾਤਮਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਾਣਗੇ ਕਿ 1970 ਵਿੱਚ ਸੋਵੀਅਤ ਭੌਤਿਕਵਾਦੀ

ਵਿਗਿਆਨ ਨੇ ਜਾਦੂਗਰੀ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਪੂਤਨਿਕ ਨੇ 1957 ਵਿੱਚ ਪੁਲਾੜ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਸੀ।"
ਰੂਸੀ ਲੋਕ ESP (ਅਰੰਭਿਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ) ਤਕਨੀਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਹਾਰਕ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਾਲ ਅੱਗੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਿਮੋਟ ਹਿਪਨੋਟਿਜ਼ਮ ਵਿੱਚ ਮੁਹਾਰਤ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲਈ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਸਾਈਕੋਕਿਨੇਸਿਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਯੋਗਾਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦਿਖਾਈਆਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਹਿਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਿਰਿਲੀਅਨ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਵੀ, ਜੋ ਜੀਵਤ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਜੀਵਨ-ਸ਼ਕਤੀ ਖੇਤਰਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਟਾਈਮਜ਼ ਲਈ ਕਿਤਾਬ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਨੈਟ ਫ੍ਰਾਈਡਲੈਂਡ ਨੇ ਕਿਹਾ:

ਪੂਰਬੀ ਯੂਰਪ ਦੇ ਵਿਗਿਆਨੀ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵਿਆਪਕ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀਕਲ ਪ੍ਰਯੋਗਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਰੂਸ, ਚੈਕੋਸਲੋਵਾਕੀਆ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਬੁਲਗਾਰੀਆ ਦੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਵਿਗਿਆਨਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ (ਪੀਐਸਆਈ) ਪ੍ਰਯੋਗਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਪੱਛਮੀ ਈਐਸਪੀ (ਇਲੈਕਟ੍ਰੋਪੈਥਿਕ ਧਾਰਨਾ) ਤਕਨੀਕਾਂ ਨੂੰ ਤੁਲਨਾ ਵਿੱਚ ਫਿੱਕੀਆਂ ਕਰ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਾਰਡਾਂ ਅਤੇ ਪਾਸਿਆਂ ਨਾਲ ਬੇਅੰਤ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਡਿਊਕ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਡਾ. ਜੇ. ਬੀ. ਰਾਈਨ ਨੇ ਕੀਤਾ, ਸੋਵੀਅਤ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਨੇ ਮਾਸਕੋ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟੈਲੀਪੈਥਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਪ੍ਰਯੋਗਕਰਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, ਬਾਰਾਂ ਸੌ ਮੀਲ ਦੂਰ, ਸਾਇਬੇਰੀਆ ਵਿੱਚ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤਾ।

ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਅਖ਼ਬਾਰ ਰੂਸੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਟੈਲੀਪੈਥਾਂ ਜਾਂ ਪ੍ਰਯੋਗਕਰਤਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਲੇਖਾਂ ਨਾਲ ਭਰ ਗਏ। ਇਹ ਅਫਵਾਹ ਫੈਲ ਗਈ ਕਿ ਰੂਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ ਸੀ ਜਿਸ ਕੋਲ ਬਾਇਓਪਲਾਜ਼ਮਿਕ ਊਰਜਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਮਾਨਸਿਕ ਇਕਾਗਰਤਾ ਨਾਲ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਔਰਤ, ਨੀਨਾ ਕੁਲਗੀਨਾ, ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚੀ ਗਈ ਸੀ। ਡੇਲੀ ਨਿਊਜ਼ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਗਿਆਨ ਲੇਖਕ, ਵਿਲੀਅਮ ਰਾਈਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ

ESP (ਅੰਤਰਜ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ) ਹੈ? ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਵੀ ਔਖਾ ਹੈ।" ਲੇਖ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਦਾ ਇੱਕ ਆਮ ਮਿਸ਼ਰਣ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ESP ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਵਧੀ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸ਼ੀਲਾ ਓਸਟ੍ਰੈਂਡਰ ਅਤੇ ਲਿਨ ਸ਼ਰੋਡਰ ਨੇ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਦੇ ਖੇਤਰ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋਹੇ ਦੇ ਪਰਦੇ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਅਣਜਾਣ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਚੁਣਿਆ। ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਰਗਰਮ ਲੋਕ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਐਲ. ਵਾਸਿਲੀਵ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸਨ। ਰੂਸੀ ਵਿਗਿਆਨੀ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਮਿਆਰੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰੂਸੀ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਦੇ ਈਐਸਪੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਡਾ. ਆਈ.ਐਮ. ਕੋਗਨ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ "ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਟੈਲੀਪੈਥਿਕ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸੰਚਾਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਯੋਗਤਾ ਅਜੇ ਵਿਕਸਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ।"

* * *

ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਰੂਸੀ ਆਪਣੀਆਂ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾਵਾਂ ਅਤੇ ਨਿਰੀਖਕਾਂ ਦੀਆਂ ਟੀਮਾਂ ਵਿਕਸਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਅਮਰੀਕੀ ਪਾਸੇ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਮੇ ਵੈਸਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪਾਰਟੀ ਦਿੱਤੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੇ ਮਨਪਸੰਦ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ, "ਡਾ." ਫੀਨਿਕਸ ਦੇ ਰਿਚਰਡ ਆਇਰਲੈਂਡ ਨੇ ਚਮਤਕਾਰ ਕੀਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੇ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਦੱਸਿਆ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੇ ਵੈਸਟ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਵਿੱਚ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਲੈਕਚਰ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਸੱਦੇ ਗਏ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਲਈ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੋਹਿਤ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਸੰਸਥਾ ਸਥਾਪਤ

ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਦਾ ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਚੌਵੀ ਘੰਟੇ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ।
ਵਿਹਾਰਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਡੱਚਮੈਨ ਪੀਟਰ ਹਰਕੋਸ, ਜੋ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਪੌੜੀ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਟੈਲੀਪੈਥਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਸੁਰਖੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਟੇਟ ਕਤਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਰਕੋਸ ਨੇ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲਾ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਹਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਾਦੂ- ਟੂਣੇ ਦਾ ਰੰਗ ਸੀ। ਲਗਭਗ ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਬਿਸ਼ਪ ਜੇਮਜ਼ ਪਾਈਕ ਨੇ ਇੱਕ ਸੁਰਖੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰੈਸ ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿੱਚ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਾਧਿਅਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਬਿਸ਼ਪ ਪਾਈਕ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, "ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਵਿਗਿਆਨਕ ਸਬੂਤ ਹਨ ਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਜਿਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਜੋ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਸ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾਯੋਗ ਵਿਆਖਿਆ ਹੈ।"
ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਵਿੱਚ, ਰੋਜ਼ਮੇਰੀ ਬ੍ਰਾਊਨ ਨੂੰ ਕਈ ਮ੍ਰਿਤਕ ਸੰਗੀਤਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਸੁਨੇਹੇ ਮਿਲ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਬੀਥੋਵਨ, ਚੋਪਿਨ, ਸ਼ੂਬਰਟ ਅਤੇ ਡੇਬਸੀ ਵਰਗੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਿੰਫਨੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ (ESP) ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਔਰਤ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬ੍ਰਾਊਨ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਸ ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਸੰਗੀਤਕਾਰਾਂ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਨਿੱਜੀ, ਅਜੇ ਤੱਕ ਅਣਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਕੇਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਜਾਂਚ ਦੇ ਨਾਲ, ਬਿਲਕੁਲ ਇਹੀ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬ੍ਰਾਊਨ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਪਰ ਕੇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਭੇਜੇ ਗਏ ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸਟੀਵਰਟ ਰੌਬ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ

ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੰਗੀਤ ਮਾਹਰ ਦੋਵੇਂ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਰੋਜ਼ਮੇਰੀ ਬ੍ਰਾਊਨ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸੱਚ ਹਨ, ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬ੍ਰਾਊਨ ਇਕੱਲਾ ਸੰਗੀਤ ਮਾਧਿਅਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨੈਸ਼ਨਲ ਇਨਕੁਆਇਰਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਮੀਡੀਆ ਲੈਸਲੀ ਫਲਿੰਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋ ਦੋਸਤਾਂ, ਸਿਡਨੀ ਵੁੱਡਸ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੈਟੀ ਗ੍ਰੀਨ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ, ਫਰੈਡਰਿਕ ਚੋਪਿਨ ਅਤੇ ਆਸਕਰ ਵਾਈਲਡ ਸਮੇਤ ਦੋ ਸੌ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਸਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਟੇਪ 'ਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ।
ਇੱਕ ਦਰਾੜ ਉੱਭਰਦੀ ਹੈ
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਮਾਨਸਿਕ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੇ ਗੁਪਤ ਜਾਂ ਰਹੱਸਮਈ, ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੰਗੇ ਹੋਏ ਢੰਗ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਵਿਗਿਆਨਕ, ਕਲੀਨਿਕੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਢੰਗ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਤਰੀਕੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਰਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਗੇ।
ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਹੱਲ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਰੇ ਸੰਭਵ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਜਾਦੂਗਰੀ ਅਤੇ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ, ਆਮ ਪਾਠਕ ਅਤੇ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਦੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅੰਤਰ ਬਣਾਉਣਾ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ
- ਯਾਨੀ, ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਚਕਾਰ ਜਿਸਨੇ ਪੱਚੀ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਕਾਦਮਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ - ਅਤੇ ਉਸ ਨਵੇਂ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਚਕਾਰ ਜੋ ਮੌਕਾਪ੍ਰਸਤੀ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣਾ "ਖੋਜ" ਕੇਂਦਰ ਜਾਂ ਸੰਸਥਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ।
ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇਮਾਨਦਾਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਜਵਾਬਾਂ ਬਾਰੇ ਸ਼ੱਕੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਨਾਮ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ

ਸੁਣਿਆ। ਅਕਾਦਮਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਜਾਂ ਮਾਨਤਾਵਾਂ ਵਾਲੇ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਪੇਪਰ ਡਾਕਟਰੇਟ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮਹਾਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਾਨਸਿਕ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਹਰੇਕ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਵੈ-ਘੋਸ਼ਿਤ ਸਾਖ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ। ਇਸ ਸਭ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ, ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਇਮਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਲੋਕ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵਿਗਿਆਨਕ ਖੋਜ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਮਨੁੱਖੀ ਯਤਨਾਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਹੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਸਵਰਗੀ ਸਰ ਓਲੀਵਰ ਲਾਜ ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, "ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜ ਅੱਜ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਖੇਤਰ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ।" ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ
ਸੇਂਟ ਲੁਈਸ, ਮਿਸੂਰੀ ਵਿੱਚ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿਖੇ, ਸੀਮਤ ਸਰੋਤਾਂ ਵਾਲੇ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮਰਪਿਤ ਸਮੂਹ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਦੇ ਰਹੱਸ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕੋਲੋਰਾਡੋ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਡਾ. ਜੂਲਸ ਆਈਜ਼ਨਬਡ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਕਿਤਾਬ, "ਸਾਈਕਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ—ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਵਿਗਿਆਨ ਦੀ ਥ੍ਰੈਸ਼ਹੋਲਡ?" ਦੇ ਨਕਸ਼ੇ ਕਦਮਾਂ 'ਤੇ ਚੱਲਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਸਮੂਹ, ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿਭਾਗ ਦੀ ਸਰਪ੍ਰਸਤੀ ਹੇਠ, "ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮਤਤਾ ਨਾਲ ਮਾਨਸਿਕ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣ" ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਮੂਹ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਟੇਡ ਸੇਰੀਓਸ ਨੇ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ ਖੋਜਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਦੂਜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, "ਜਦੋਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਵਿਸ਼ਾ ਲੱਭਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਹੀ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਅਸਲ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਸਕਦਾ

ਹੈ।" ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਅਮਰੀਕੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿਭਾਗ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਦੀ ਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਵੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਵੀਨਤਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਥਾਪਿਤ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ। ਕੋਈ ਉਮੀਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰਪੱਖ ਵਿਗਿਆਨ ਦਾ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਯੁੱਗ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਹੈ।
ਮਨ ਕੰਟਰੋਲ ਅਤੇ ਅਲਫ਼ਾ ਅਵਸਥਾ
ਮੈਰੀਲੈਂਡ ਦੇ ਸਟੈਨਲੀ ਕੌਰਨ ਕੋਲ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਬੈਚਲਰ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਅਤੇ ਗਣਿਤ, ਅੰਕੜਾ ਅਤੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮਾਸਟਰ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਹੈ। ਉਹ ਨੇਵੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਰਿਸਰਚ ਐਨਾਲਿਸਟ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਅਖਬਾਰ ਦਾ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਿਲਵਾ ਮਾਈਂਡ ਕੰਟਰੋਲ ਕੋਰਸ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਕੋਰਸ ਰਾਹੀਂ, ਉਹ ਸਿਲਵਾ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੋ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਿਮਾਗੀ ਤਰੰਗਾਂ ਦੀ ਅਲਫ਼ਾ ਅਵਸਥਾ ਬਾਰੇ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਵਧੀ ਹੋਈ ਸਮੱਸਿਆ-ਹੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਅਤੇ, ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ESP (ਸੂਝ ਅਤੇ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ) ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ। "ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕੋਰਸ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਲੈਕਚਰਾਰ ਦਾ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਦਾਅਵਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਰਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹਰ ਕੋਈ ਆਪਣੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਮਾਨਸਿਕ ਕਾਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਪੈਸੇ ਵਾਪਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕੇਗਾ। ਇਹੀ ਮੈਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ," ਸ਼੍ਰੀ ਕੌਰਨ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ। ਸਿਲਵਾ ਵਿਧੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜੋ ਕਿ ਸਵਰਗੀ ਐਡਗਰ ਕੇਸ ਦੁਆਰਾ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਦਾਨ ਦੇ ਕੁਝ ਤੱਤਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਨਵੀਆਂ ਤਕਨੀਕਾਂ ਅਤੇ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਕਲੇਅਰਵੋਏਂਸ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਨਾਲ ਜੋੜਦੀ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀ ਕੌਰਨ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਮਾਨਸਿਕ ਗਤੀਵਿਧੀ ਸਿਹਤ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਨਿਦਾਨ ਕਰਨ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਰਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਗੁਆਚੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ, ਅਤੇ ਆਟੋਮੋਬਾਈਲਜ਼

ਵਿੱਚ ਖਰਾਬੀਆਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ। "psi ਦੀ ਹੋਂਦ ਦੇ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਦੇਖਣ ਅਤੇ ਇਸ ਵਰਤਾਰੇ ਨੂੰ ਖੁਦ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮੂਲ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਅੱਜ ਤੱਕ, ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਊਰਜਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰੇਡੀਓ ਤਰੰਗਾਂ, ਰਾਹੀਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸੰਚਾਰ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਰਤਾਰੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਪ੍ਰਯੋਗ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।"
ਉਪਕਰਣ
ਪਰ ਮਨੁੱਖੀ ESP ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਰਤਣ ਦੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਮਨ-ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਹੀ ਨਵੇਂ ਵਿਕਾਸ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਯੰਤਰਾਂ, ਟੈਸਟਿੰਗ ਉਪਕਰਣਾਂ ਅਤੇ ਭੌਤਿਕ ਸੰਦਾਂ ਦੇ ਆਦੀ ਹਨ। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਅਤੇ ESP ਖੋਜ ਦੇ ਸਰਹੱਦੀ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦਿਖਾਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਮਕੈਨੀਕਲ ਯੰਤਰਾਂ ਦਾ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰਚੇਜ਼ਿੰਗ ਵੀਕ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਨਵੇਂ ਯੰਤਰ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜੋ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੀ ਗਰਮੀ ਰਾਹੀਂ ਇੱਕ ਅਦਿੱਖ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਦੇ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਇਨਫਰਾਰੈੱਡ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। 17 ਅਗਸਤ, 1970 ਨੂੰ, ਟਾਈਮ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਗਿਆਨ ਭਾਗ ਵਿੱਚ "ਥਰਮੋਗ੍ਰਾਫੀ: ਪੇਂਟਿੰਗ ਵਿਦ ਹੀਟ" ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ। ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਨੇ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਕਿ
ਇਨਫਰਾਰੈੱਡ ਡਿਟੈਕਟਰ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਤਸਵੀਰਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਨੰਗੀ ਅੱਖ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਦਿੱਖ ਸਨ। ਇਸ ਨਵੇਂ ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਰੰਗ ਥਰਮੋਗ੍ਰਾਫੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਤਕਨੀਕ ਜੋ ਗਰਮੀ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਨੂੰ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਬਦਲਦੀ ਹੈ। ਆਮ ਰੰਗੀਨ ਫੋਟੋਆਂ ਦੇ ਉਲਟ, ਜੋ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਿਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਮਾਨ ਰੌਸ਼ਨੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਥਰਮੋਗ੍ਰਾਮ ਜਾਂ ਗਰਮੀ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਸਿਰਫ ਵਸਤੂ ਦੇ ਤਾਪਮਾਨ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ

ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇੱਕ ਥਰਮੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਕੈਮਰਾ ਹਨੇਰੇ ਅਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਬਰਾਬਰ ਵਧੀਆ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੈਮਰੇ ਦੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਯੋਗਤਾ ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਜੀਵਤ ਹੋਣ ਜਾਂ ਨਿਰਜੀਵ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਮਾਣੂ ਲਗਾਤਾਰ ਗਤੀਸ਼ੀਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਕੁਝ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਗਰਮੀ, ਜਾਂ ਇਨਫਰਾਰੈੱਡ ਰੇਡੀਏਸ਼ਨ ਛੱਡਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਤਾਪਮਾਨ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਰੇਡੀਏਸ਼ਨ ਮਨੁੱਖੀ ਅੱਖ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭੱਠੀ ਦੀ ਲਾਲ ਚਮਕ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਗਰਮੀ ਦਾ ਨਿਕਾਸ ਇਨਫਰਾਰੈੱਡ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੀ ਅਦਿੱਖ ਸੀਮਾ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਯੰਤਰ ਅਖੌਤੀ ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ, ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਰਗਰਮ ਖੇਤਰਾਂ, ਜਾਂ ਮਾਨਸਿਕ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਦਦਗਾਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ; ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਨੰਗੀ ਅੱਖ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੱਭਦੀ, ਜਾਂ ਜਿੱਥੇ ਆਮ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ। ਇਲੈਕਟ੍ਰਾਨਿਕਸ ਵਰਲਡ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਦੇ ਅਪ੍ਰੈਲ 1970 ਦੇ ਅੰਕ ਵਿੱਚ ਐਲ. ਜਾਰਜ ਲਾਰੈਂਸ ਦੁਆਰਾ "ਇਲੈਕਟ੍ਰਾਨਿਕਸ ਐਂਡ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ" ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ,
ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਵਿਕਾਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੁਣ ਮਸ਼ਹੂਰ ਬੈਕਸਟਰ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਜੀਵਤ ਪੌਦੇ ਆਪਣੀ ਸਮੁੱਚੀ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਚਾਰਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਬਾਇਓਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਦੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਦੇ ਸੈੱਲ ਵਿਗਿਆਨੀ ਡਾ. ਐਚ. ਮਿਲਰ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਰਤਾਰਾ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸੈਲੂਲਰ ਚੇਤਨਾ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੇ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਵੱਲ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ psi (ਬੁੱਧੀ) ਇੱਕ ਅਖੌਤੀ ਅਲੌਕਿਕ ਮੈਟ੍ਰਿਕਸ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਸੰਚਾਰ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਜੋ ਸਾਰੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਜੋੜਦੀ ਹੈ। ਇਸਦੀ ਘਟਨਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬਹੁ-ਇਨਪੁਟ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਭੌਤਿਕ ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ।

ਫਿਲਾਡੇਲਫੀਆ, ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਦੀ ਲੈਂਸਟਨ ਮੋਨੋਟਾਈਪ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਫੋਟੋਮੈਕਨੀਕਲ ਉਪਕਰਣ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ESP (ਪਰਮਾਣੂ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ) ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੁਝ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟਾਂ ਲਈ ਉਪਯੋਗੀ ਟੈਸਟਿੰਗ ਉਪਕਰਣ ਵਿਕਸਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਬ੍ਰੌਕਟਨ, ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਦੀ ਸੁਪੀਰੀਅਰ ਵੈਂਡਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਇੰਜੀਨੀਅਰ, ਆਰ.ਕੇ. ਗੋਲਕਾ ਰਾਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਪੋਰਟੇਬਲ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਕੈਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਵਿਕਸਤ ਇਮੇਜ ਇੰਟੈਂਸੀਫਾਇਰ ਟਿਊਬ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਜੋ ਭੂਤਰੇ ਖੇਤਰਾਂ ਦੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿੱਚ ਛੱਡੇ ਗਏ ਸੂਖਮ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਨੂੰ ਕੈਪਚਰ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਇਸ ਟਿਊਬ ਦਾ ਮੂਲ ਕੰਮ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਕੈਮਰੇ ਦੁਆਰਾ ਕੈਪਚਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਤਸਵੀਰਾਂ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਕੈਪਚਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਤਸਵੀਰਾਂ ਹਨ ਜੋ ਹੋਰ ਤਾਂ ਅਦਿੱਖ ਜਾਂ ਅਣਦੇਖੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ।" ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀ ਗੋਲਕਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਆਪਣੀ ਇਲੈਕਟ੍ਰਾਨਿਕ ਸਲਾਹਕਾਰ ਕੰਪਨੀ ਸਥਾਪਤ ਕਰ ਲਈ ਸੀ, ਨੇ ਸਵੈ-ਚਾਲਿਤ ਆਇਓਨਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਨਾਲ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਨ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ। "ਜੇਕਰ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਵਿੱਚ ਪਾਈ ਗਈ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮ, ਭਾਵ, ਹਵਾ ਨਾਲ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਾਲ ਆਇਓਨਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਬਾਰੰਬਾਰਤਾ ਅਤੇ ਤਰੰਗ-ਲੰਬਾਈ ਦਾ ਸੁਮੇਲ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਸਾਡੇ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਵਿੱਚ ਆਮ ਤੱਤਾਂ ਤੋਂ ਕਈ ਇਲੈਕਟ੍ਰੌਨ ਸ਼ੈੱਲਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਵਿਗਿਆਨਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਲੈਕਟ੍ਰੌਨ ਬੇਤਰਤੀਬੇ ਨਾਲ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਜਾਂਦੇ, ਸ਼ੈੱਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਜੋ ਚਿੱਟੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਜਾਂ ਫਲੋਰੋਸੈਂਸ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਅਖੌਤੀ ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖੇ ਗਏ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਫਲੈਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਊਰਜਾਵਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਮਾਈਕ੍ਰੋਵੋਲਟ ਅਤੇ ਮਾਈਕ੍ਰੋਐਂਪੀਅਰ ਰੇਂਜ ਵਿੱਚ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ

ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੋਵੇਗਾ।" ਸ਼੍ਰੀ ਗੋਲਕਾ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸੁਝਾਅ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਹਵਾ ਆਇਓਨਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਨਸਿਕ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗਤ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮਾਨਸਿਕ ਊਰਜਾ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਵਿੱਚ ਬਦਲਾਅ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਬਦੀਲੀ ਵਿੱਚ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਹਵਾ ਜਾਂ ਈਥਰ ਦਾ ਆਇਓਨਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਗੋਲਕਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੁਝਾਵਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਕੀਤਾ, "ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਇਸ ਬੁਝਾਰਤ ਵਿੱਚ ਫਿੱਟ ਬੈਠਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਵਿਗਿਆਨ ਕੋਲ ਅਜੇ ਸਾਰੇ ਟੁਕੜੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ।" ਉਦੋਂ ਤੋਂ, ਪੌਦਿਆਂ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਦੀ ਖੋਜ ਅਤੇ ਪੌਦਿਆਂ ਦੇ ਵਾਧੇ 'ਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਤਰੱਕੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਯੋਗਾਂ 'ਤੇ ਵਿਗਿਆਨਕ ਡੇਟਾ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਕਲੀਵ ਬੈਕਸਟਰ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ, "ਪੌਦਿਆਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਧਾਰਨਾ ਦਾ ਸਬੂਤ" ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਜਰਨਲ ਆਫ਼ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ, ਵਾਲੀਅਮ X, 1968 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਈ ਹੈ। ਬੈਕਸਟਰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ 165 ਵੈਸਟ ਫੋਰਟੀ-ਸਿਕਸਥ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਖੋਜ ਕੇਂਦਰ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹੈ।

* * *

ਡਾ. ਹੈਰੀ ਈ. ਸਟਾਕਮੈਨ ਅਰਲਿੰਗਟਨ, ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੰਪਨੀ, ਸਰਕੋਲੈਬ ਦੇ ਮੁਖੀ ਹਨ, ਜੋ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨ, ਇਲੈਕਟ੍ਰਾਨਿਕਸ ਅਤੇ ਦਵਾਈ ਦੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਯੰਤਰਾਂ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਹੈ। ਕੰਪਨੀ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਯੰਤਰਾਂ ਦੇ ਕੈਟਾਲਾਗ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਧਾਰਨ ਕਲਾਸਰੂਮ ਉਪਕਰਣਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅਤਿ-ਆਧੁਨਿਕ ਖੋਜ ਉਪਕਰਣ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਕੰਪਨੀ, ਜਿਸਦਾ ਪਤਾ ਪੀ.ਓ. ਬਾਕਸ 78, ਆਰਲਿੰਗਟਨ, ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਹੈ,

ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਲਈ ਇੱਕ ਬਰੋਸ਼ਰ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ:
ਮਨ-ਸ਼ਕਤੀ-ਉੱਪਰ-ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਦੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਯੰਤਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਸਾਡੀ ਗਰੰਟੀ ਸਿਰਫ ਇਸ ਤੱਥ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਹੁਨਰਮੰਦ, ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ, ਯੰਤਰ ਦੱਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ। ਸਰਕੋਲੈਬ ਆਪਣੀ ਵਿਗਿਆਨਕ ਸਾਖ ਨੂੰ ਜੋਖਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਾਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਨ-ਸ਼ਕਤੀ-ਉੱਪਰ-ਮਾਮਲਾ ਇੱਕ ਸਾਬਤ ਵਿਗਿਆਨਕ ਤੱਥ ਹੈ। ਇਹ ਅੱਜ ਜਾਰਜੀਆ ਸਟੇਟ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਖੋਜ ਦੁਆਰਾ ਸੰਭਵ ਹੋਇਆ ਹੈ; ਇਹ ਖੋਜ ਕੁਝ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਚੁੰਬਕੀ ਸੂਈ ਨੂੰ ਦੂਰ ਤੋਂ ਹਿਲਾਉਣ ਦੇ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਖੋਜ ਇਸ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਜਾਰਜੀਆ ਸਟੇਟ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਸਿੱਖਿਆ ਤਕਨੀਕ ਦਾ ਵਿਕਾਸ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਕਲਾਸਰੂਮ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਚੁੰਬਕੀ ਸੂਈ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ESP (ਇਲੈਕਟ੍ਰਾਨਿਕ ਸਪੈਸੀਫਿਕ ਪਰਸਨੈਲਿਟੀ) ਦਾ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਆਮ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਨਵੇਂ ਜੋੜ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਦੇਖਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਿਸ਼ਾ ਬਸ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਪਰ ESP, ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਹੁਣ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ESP ਖੋਜ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਥਾਪਿਤ ਵਿਗਿਆਨਕ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦਾ ਖੰਡਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਕਾਰਜਪ੍ਰਣਾਲੀ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਅਭਿਆਸਾਂ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਖਰੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ; ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਹਰ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ; ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਵਿਗਿਆਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਇਮਾਨਦਾਰ ਖੇਤਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇਸਦਾ ਡੂੰਘਾ ਅਧਿਐਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਘੱਟ ਵਿਗਿਆਨਕ ਖੋਜ ਨੂੰ ਮੱਧਯੁਗੀ ਸੋਚ, ਪੱਖਪਾਤ ਦੇ ਤੰਗ ਮਾਰਗਾਂ ਅਤੇ ਅਧਿਐਨ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸੀਮਤ

ਖੇਤਰਾਂ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ, ESP 'ਤੇ ਵਿਗਿਆਨਕ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁੜ-ਜਾਂਚ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਵਧੇਰੇ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਗੀ। ਆਬਾਦੀ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਅਜੇ ਵੀ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ESP (ਇਲੈਕਟ੍ਰਾਨਿਕ ਸਪੇਸ ਪਰਸੈਪਸ਼ਨ) ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਖਾਸ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ: ਸਨਕੀ, ਕੁਝ ਸਨਕੀ ਵਿਗਿਆਨੀ, ਜਾਂ ਜਾਦੂਗਰੀ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੌਜਵਾਨ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚੰਗੇ, ਆਮ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ESP ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨੂੰ ਸੰਗੀਤ, ਖੇਡਾਂ ਜਾਂ ਕਲਾ ਵਰਗੀਆਂ ਰੁਚੀਆਂ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ESP ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਇੱਕ ਸਨਕੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਰਵੱਈਆ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਰਗੇ ਵਿਕਸਤ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਛੋਟੇ ਕਸਬਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਪਰ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਹਾਲ ਹੀ ਤੱਕ, ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਿ ESP ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਵਾਂ ਸੀ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰਵੱਈਆ ਕਾਫ਼ੀ ਬਦਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ, ਸਮਾਜਿਕ ਸਰਕਲਾਂ ਵਿੱਚ ਐਕਸਟਰਾਸੈਂਸਰੀ ਪਰਸੈਪਸ਼ਨ (ESP) ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਅਸਾਧਾਰਨ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਜੋਂ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਧਿਆਨ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਵਿੱਚ, ESP ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਨਾਲ ਲਗਭਗ ਤੁਰੰਤ ਦੋਸਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ESP ਨੂੰ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਵਿਸ਼ੇ ਵਜੋਂ ਉਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਜ਼ੁਰਗ ਲੋਕਾਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਾਰੋਬਾਰੀਆਂ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਕੋਈ ਇਹ ਟਿੱਪਣੀ ਸੁਣਦਾ ਹੈ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਸ ਸਭ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋ?" ਕਈ ਵਾਰ ਲੋਕ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਦਲੀਲਾਂ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਇੱਕ ਧੋਖਾ ਹੈ ਅਤੇ "ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ ਹੈ।" ਇਹ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਉਤਸ਼ਾਹੀ ਆਲੋਚਕ "ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ" ਸਰੋਤਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ

ਕਿਵੇਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਹ ਕਦੇ ਨਾਮ ਜਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦੇ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਰਾਈਨ ਨੂੰ ਵੀ ਅਕਸਰ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ESP ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਫਲ ਰਹੇ।
ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਉਹੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਹ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਧਾਰਨਾ ਨਾਲ ਅਸਹਿਜ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਲੱਭੇ ਜਾਣਗੇ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਬੇਤੁਕੇ ਕਿਉਂ ਨਾ ਲੱਗਣ। ESP (ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ) ਲਈ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਖੰਡਨ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਤਰੀਕਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਰੋਤਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੇਖਕ ਜੋ "ਰਹੱਸਵਾਦ ਨੂੰ ਨਕਾਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ" ਲਿਖਣ ਵਿੱਚ ਮੁਹਾਰਤ ਰੱਖਦੇ ਹਨ (ਜੋ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਗੁਪਤ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ) ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਸਰੋਤ ਸੂਚੀਆਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਉਹ ਸਬੂਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੱਖਪਾਤੀ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਸੰਤੁਲਿਤ ਗ੍ਰੰਥ ਸੂਚੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢੇਗੀ ਅਤੇ ESP ਦਾ ਖੰਡਨ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਕਈ ਵਾਰ, ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਹੁਦਿਆਂ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਹੋਂਦ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੇਕਰ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਤਸਵੀਰ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਜਨਤਕ ਤਸਵੀਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ।
ਇਸਦੀ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਉਦਾਹਰਣ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਇੱਕ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਮੇਜ਼ਬਾਨੀ ਕਾਲਮਨਵੀਸ ਇਰਵਿੰਗ ਕੁਪਸੀਨੇਟ ਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮੌਜੂਦ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਨਾਸਾ ਦੇ ਕਰਨਲ "ਸ਼ੌਰਟੀ" ਪਾਵਰਜ਼ ਵੀ ਸਨ। ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਹੀ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਪੁਲਾੜ ਯਾਤਰੀਆਂ 'ਤੇ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਟੈਸਟ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਪੁਲਾੜ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਟੈਲੀਪੈਥੀ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਰੇਡੀਓ ਸੰਚਾਰ ਨਾਕਾਫ਼ੀ ਸਾਬਤ

ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਰਨਲ ਪਾਵਰਜ਼ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਕਰਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੁਲਾੜ ਯਾਤਰੀਆਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਟੈਸਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਡਾ. ਐਮ. ਕੋਨੇਸੀ ਦੁਆਰਾ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਾਸਾ ਪੱਤਰ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਦੇ ਮੁਖੀ ਸਨ।

* * *

ESP ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਿਭਿੰਨ ਸਮੂਹ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ: ਇੱਕ ਪਾਸੇ, ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵੱਧ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ ਨਵੇਂ ਸਾਧਨਾਂ ਅਤੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵਿਆਪਕ ਖੋਜ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ; ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਖੇਤਰਾਂ ਦੇ ਆਮ ਲੋਕ ਹਨ ਜੋ ESP ਨੂੰ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਵਿਸ਼ਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬੇਝਿਜਕ ਹਨ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਪਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਿਆਰੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਪਿਆ ਹੈ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਏ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਗਿਆਨਕ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਲਗਾਤਾਰ ਬਦਲਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ESP ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਧਿਐਨ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਫਲਦਾਇਕ ਪਾਇਆ ਹੈ। Esquire ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਮੋਨਰੋ ਫਰਾਈ ਦੁਆਰਾ ESP 'ਤੇ ਇੱਕ ਲੇਖ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮਰਹੂਮ ਕਾਰਡੀਓਲੋਜਿਸਟ ਡਾ. ਅਲੈਕਸਿਸ ਕੈਰਲ ਨੂੰ ਚਿਕਨ ਦਿਲ ਦੇ ਇੱਕ ਟੁਕੜੇ ਵਿੱਚ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਸੈੱਲਾਂ ਦੀ ਅਮਰਤਾ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦੌਰਾਨ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੋ ਗਈ। ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਇਸ ਸਮੱਸਿਆ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇੱਕ ਵਿਗਿਆਨੀ ਦਾ ਕੰਮ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਜੋ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤੇ ਹਨ ਉਹ ਵਿਗਿਆਨ ਲਈ ਚੁਣੌਤੀਪੂਰਨ ਤੱਥ ਹਨ। ਪਰ ਉਹ ਤੱਥ ਹਨ।" ਵਿਗਿਆਨ ਅਜੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖੀ ਮਨ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ

ਮਨ ਪਹਿਲਾਂ ਸੋਚੇ ਗਏ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਹੈ।

* * *

ਲੋਕ ਸਿਧਾਂਤਾਂ, ਫ਼ਲਸਫ਼ਿਆਂ, ਜਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੌਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਕਿਸੇ ਨਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਫ੍ਰੈਂਕਲਿਨ ਡੇਲਾਨੋ ਰੂਜ਼ਵੈਲਟ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸਵਰਗੀ ਮਾਂ, ਸਾਰਾ ਡੇਲਾਨੋ, ਉਸਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਉਸਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਰਾਜਾ ਜਾਰਜ ਪੰਜਵੇਂ ਨੇ ਵੀ ਸਭਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਅੱਜ ਵੀ, ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸ਼ਾਹੀ ਪਰਿਵਾਰ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸਦਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਰਹੂਮ ਕੈਨੇਡੀਅਨ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਵਿਲੀਅਮ ਮੈਕੇਂਜੀ ਕਿੰਗ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਘੱਟ ਗੁਪਤ ਹੈ। ਲਾਈਫ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਿਸਨੇ ਕਿੰਗ ਨੂੰ ਕਈ ਪੰਨੇ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਉਹ "ਇੱਕ ਜੋਸ਼ੀਲਾ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਮਾਧਿਅਮ, ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸਟਲ ਬਾਲਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ।" ਇਹ ਬਹਿਸਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਕਿੰਗ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦੀ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕੀ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀ ਅਨੁਭਵੀ ਯੋਗਤਾ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

* * *

ਮੈਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਸਬੂਤ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਕਿ ESP (ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ) ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਵੀ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਸਾਲ

ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਯੂਐਸ ਨੇਵੀ ਦੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਰੀਅਰ ਐਡਮਿਰਲ ਕਾਰਲਟਨ ਆਰ. ਐਡਮਜ਼ ਨੇ ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਬਾਰੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ। ਕੈਨੇਡਾ ਦੇ ਮਾਂਟਰੀਅਲ ਵਿੱਚ ਸਰ ਜਾਰਜ ਵਿਲੀਅਮਜ਼ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਐਸੋਸੀਏਟ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਜੌਨ ਡੀ. ਗ੍ਰੇਸਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਮੈਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ 'ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਠ-ਲੈਕਚਰ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ।" ਗੈਰਾਲਡ ਐਸ. ਓ'ਮੋਰੋ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿੱਚ ਡਾਕਟਰੇਟ ਹੈ ਅਤੇ ਇੰਡੀਆਨਾ ਸਟੇਟ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਨੇ ਕਿਹਾ: "ਮੈਂ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਵਿਕਾਸ ਸਮੂਹ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਹਾਂ ਜੋ ਹਫਤਾਵਾਰੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।" ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਤੋਂ ਐਸ. ਡੀ. ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਲਿਖਦੀ ਹੈ, "ਮੈਂ ਅੱਠ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਪਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਫਲਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਲਿਖਣ ਦੀ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਮੇਰੀਆਂ ਗੁਪਤ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਕਸਤ ਕਰਨ ਦੀ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਹੈ, ਪਰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸ ਵੱਲ ਮੁੜ ਸਕਦੀ ਹਾਂ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੈਂ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ।" ਇਹ ਔਰਤ ਸਥਾਨਕ ਪੁਲਿਸ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਮੈਟਰਨ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਏ. ਪੀ. ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੇ ਅਸਧਾਰਨ ਈਐਸਪੀ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸਦੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗਤ ਅਤੇ ਸੁਣਨ ਸੰਬੰਧੀ ਦੋਵੇਂ ਵਰਤਾਰੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਸਾਂਝੇ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਈਐਸਪੀ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਏ. ਪੀ. ਪੇਸ਼ੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਊਬਾ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੈ।
ਐਸ. ਬੀ. ਬੈਰਿਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਯੋਗਤਾ (ESP) ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਕਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਕੋਲ ਨਸਲਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ

ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਸੀ, ਕੀ ਇੱਕ ਗਾਹਕ ਦਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਸੌਦਾ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ, ਕਈ ਵਾਰ, ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਬੈਰਿਸ ਇੱਕ ਮਿਊਚੁਅਲ ਫੰਡ ਸੇਲਜ਼ਮੈਨ ਅਤੇ ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਸਟੇਟਸ ਆਰਮੀ ਰਿਜ਼ਰਵ ਦੇ ਇੱਕ ਸਰਗਰਮ ਮੈਂਬਰ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਮੇਜਰ ਦਾ ਰੈਂਕ ਹੈ।
ਡਾ. ਸਟੈਨਲੀ ਆਰ. ਡੀਨ, ਫਲੋਰੀਡਾ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਕਲੀਨਿਕਲ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ, ਅਮਰੀਕਨ ਸਾਈਕਿਆਟ੍ਰਿਕ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਟ੍ਰਾਂਸਕਲਚਰਲ ਸਾਈਕਿਆਟਰੀ 'ਤੇ ਟਾਸਕ ਫੋਰਸ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਹਨ ਅਤੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਇੱਕ ਸਿੰਪੋਜ਼ੀਅਮ ਦੇ ਕੋਆਰਡੀਨੇਟਰ ਸਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟਾਂ ਨੇ ਭਾਸ਼ਣ ਦਿੱਤਾ।
ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ, ESP (ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ) ਦੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਜਾਂ ਜਾਦੂਗਰੀ ਦੇ ਉੱਨਤ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ESP ਇੱਕ ਵਿਗਿਆਨਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਲਈ, ਆਤਮਾਵਾਂ, ਭੂਤਾਂ ਅਤੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਵਿਗਿਆਨਕ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਮਨੁੱਖੀ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ, ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ। ਇਸ ਅੰਤਰ ਦਾ ਮੂਲ ਕਾਰਨ ਇਹ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਤੱਥ ਹੈ ਕਿ ESP ਅਤੇ ਜਾਦੂਗਰੀ ਦੇ ਉੱਨਤ ਵਿਗਿਆਨਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅੰਤਰ ਹੈ। ESP ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ, ਸਰੀਰਕ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੀਵਤ ਵਿਚਕਾਰ ESP ਓਨਾ ਹੀ ਵੈਧ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਜੀਵਤ ਅਤੇ ਅਖੌਤੀ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ। ਟੈਲੀਪੈਥੀ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਸਾਥੀ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਦਰਅਸਲ, ਕਲੈਰਵੋਇੰਸ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਦਖਲ ਦੀ ਲੋੜ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਸਧਾਰਨ ESP ਦੁਆਰਾ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਹਿਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਮਾਧਿਅਮ ਆਪਣੇ ਗਾਹਕ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਕਿਸੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਦੇ

ਪਿੱਛੇ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਜਾਂ ਕੀ ਉਹ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਆਪਣੇ ਅਵਚੇਤਨ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਲੁਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਗਾਹਕ ਦੀ ਮੁੱਖ ਚਿੰਤਾ ਨਤੀਜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਾ ਸਰੋਤ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਦਿਲਾਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ESP (ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ) ਸਾਡੀਆਂ ਪੰਜ ਇੰਦਰੀਆਂ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬਦਲੇ ਬਿਨਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਆਤਮਾ ਸੰਚਾਰ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਅਤੇ ਹੋਰ ਰਹੱਸਮਈ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਇਹੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹਕੀਕਤ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਤਬਦੀਲੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ESP ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੋਚ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਪੱਧਰ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ESP ਸਮਰੱਥਾ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਰੇਡੀਓ ਤਰੰਗਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਯੰਤਰ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ।
ESP ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਇੰਨੀ ਵਿਆਪਕ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਇੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ESP ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੰਡਨ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਗਿਰਾਵਟ ਆਈ ਹੈ। ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਰਸਾਇਣ ਵਿਗਿਆਨੀ H.H. ਪੀਅਰਸ ਨੇ ਡਾ. ਜੋਸਫ਼ ਰਾਈਨ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ, ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡੇਟਾ ਝੂਠੇ ਸਨ, ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਧੋਖਾਧੜੀ ਸਨ, ਅਤੇ ਸਮੱਗਰੀ ਨੇ ਕੁਝ ਵੀ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ESP ਦੀ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਸਮਾਨ ਕੱਦ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਗਿਆਨੀ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ; ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀਆਂ ESP ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਖੋਜ ਲਈ ਪੂਰੇ ਵਿਭਾਗਾਂ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟਾਂ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਜੋ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਖੰਡਨ ਅਜੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਉਹ ਮੌਜੂਦਾ ਰਹੱਸਮਈ ਰੁਝਾਨ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਭੋਲੇ- ਭਾਲੇ ਸ਼ੌਕੀਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਡੱਚ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਪੀਟਰ ਹਰਕੋਸ, ਜਿਸਦੀ ਬੋਸਟਨ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਬੋਸਟਨ ਸਟ੍ਰੈਂਗਲਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਮੰਗੀ ਸੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਾਤਲ ਦੀ ਦਿੱਖ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ।
ਹੁਰਕੋਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਬੋਸਟਨ ਆਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਹ ਬੋਸਟਨ ਪੁਲਿਸ ਅਤੇ ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਅਟਾਰਨੀ ਜਨਰਲ ਵਿਚਕਾਰ ਸੱਤਾ ਸੰਘਰਸ਼ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ। ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਬੋਸਟਨ ਦੀ ਡੈਮੋਕ੍ਰੇਟਿਕ ਪਾਰਟੀ ਨਾਲ ਨੇੜਲੇ ਸਬੰਧ ਸਨ, ਅਤੇ ਅਟਾਰਨੀ ਜਨਰਲ ਇੱਕ ਰਿਪਬਲਿਕਨ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਾੜੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹੁਰਕੋਸ ਇੱਕ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਨੇ ਜੋਤਸ਼ੀ ਦੀ ਕਾਤਲ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਮੁੱਖਤਾ ਨਾਲ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ, ਤਾਂ ਇਸਨੇ ਪੁਲਿਸ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੰਗਾਮਾ ਮਚਾ ਦਿੱਤਾ। ਹਰਕੋਸ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਹੀ ਸ਼ੱਕੀ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਹੈ, ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਐਫਬੀਆਈ ਏਜੰਟ ਹੋਣ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗੈਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਪਛਾਣ ਪੱਤਰ ਦਿਖਾਏ ਸਨ। ਇਹ ਘਟਨਾ ਉਦੋਂ ਵਾਪਰੀ ਜਦੋਂ ਗੈਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੇ ਹਰਕੋਸ ਦੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਰਾਈਫਲਾਂ ਦੇਖੀਆਂ। ਇਹ "ਪਛਾਣ ਕਾਰਡ" ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਕਈ ਧੰਨਵਾਦੀ ਪੁਲਿਸ ਮੁਖੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨਮਾਨਜਨਕ ਪੁਲਿਸ ਕਾਰਡ ਸਨ। ਹਰਕੋਸ, ਜਿਸਦੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਸੀ - ਅਤੇ ਦਰਅਸਲ, ਉਸਦੀ ਡੱਚ ਵੀ ਸ਼ਾਇਦ ਚੰਗੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜੋਤਸ਼ੀ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਘਰ ਪੇਂਟਰ ਸੀ - ਨੇ ਐਫਬੀਆਈ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਕਿ ਬਿਲਕੁਲ ਸੱਚ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਲਈ, ਅਜਿਹੇ ਬਿਆਨ ਅਤੇ ਐਫਬੀਆਈ ਏਜੰਟ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਮਾਮੂਲੀ ਵੀ ਹੈ।
ਮਾਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਹੁਰਕੋਸ ਨੂੰ ਫਸਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ। ਫਿਰ ਅਟਾਰਨੀ ਜਨਰਲ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸ਼ੱਕੀ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਜੋ ਦਿੱਖ,

ਭਾਰ ਅਤੇ ਕੱਦ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਪਹਿਲੇ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਕਤਲ ਕਿਸਨੇ ਕੀਤੇ ਸਨ? ਪਰ ਹੁਰਕੋਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਹ ਸਥਾਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਪੀੜਤਾਂ ਦੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਮਿਲੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਕਾਤਲ ਦੀ ਦਿੱਖ ਦਾ ਵੀ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਬਦਲੇ ਉਸਨੂੰ $1,000 ਦੀ ਮਾਮੂਲੀ ਫੀਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੀ ਮਿਲਿਆ? ਸਿਰਫ਼ ਮੁਸੀਬਤ ਅਤੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ। ਫਲੋਰੈਂਸ ਸਟਰਨਫੈਲਸ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪੁਲਿਸ ਨਾਲ ਚੰਗੇ ਸਬੰਧ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸਫਲ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਐਫਬੀਆਈ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਪੜਾਵਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੂੰ ਪੱਕਾ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਭੰਨਤੋੜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇਓਨਾ ਟਾਪੂ 'ਤੇ ਅਸਲਾ ਡਿਪੂ ਨੂੰ ਉਡਾ ਦੇਣਗੇ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਸਨੂੰ ਸਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਈ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਧਮਾਕਾ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਟਲ ਗਿਆ। ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਸਟਰਨਫੈਲਸ ਨਾਲ ਦਰਜਨਾਂ ਰਹੱਸਮਈ ਲਾਪਤਾ ਹੋਣ ਅਤੇ ਲਾਪਤਾ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਉਸਨੂੰ ਸਥਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਤਲ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਲੋਰਾਡੋ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਦੇ ਵੀ ਡਰੀ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਿਲੀ ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਫੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਤਫਾਕਨ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਕੰਮ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪੈਸਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਿਆ।
ਮਸ਼ਹੂਰ ਡੱਚ ਪੈਗੰਬਰ ਜੇਰਾਰਡ ਕਰੋਇਸੇਟ ਨੇ ਹਾਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਨਾਲ ਕਈ ਕਤਲ ਜਾਂ ਲਾਪਤਾ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਵਿੱਚ, ਕਰੋਇਸੇਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨੀਕਾਰ, ਜੈਕ ਹੈਰੀਸਨ ਪੋਲੈਕ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ, ਜੱਜ ਕ੍ਰੇਟਰ ਦੇ ਲਗਭਗ ਮਿਥਿਹਾਸਕ ਲਾਪਤਾ ਹੋਣ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਰੋਇਸੇਟ ਨਵੀਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਰਿਹਾ, ਪੋਲੈਕ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਹੱਡੀਆਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਕਰੋਇਸੇਟ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਰੋਇਸੇਟ ਤਿੰਨ ਕਤਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਾਗਰਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ

ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ, ਜੈਕ ਪੋਲੈਕ ਰਾਹੀਂ, ਲਾਸ਼ਾਂ ਕਿੱਥੇ ਮਿਲਣਗੀਆਂ, ਕਾਤਲ ਕੌਣ ਸਨ, ਅਤੇ ਅਪਰਾਧ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਈ ਸੁਰਾਗ ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਵਾਲ ਅਣਸੁਲਝਿਆ ਰਿਹਾ ਕਿ ਕੀ ਪੀੜਤ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ!
ਕਰੋਇਸੇਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਜਾਂ ਵਾਕਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਤਸਵੀਰਾਂ ਰਾਹੀਂ ਦੇਖਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਫੜਨਾ ਜਿਸਦੀ ਕਿਸਮਤ ਉਸਨੂੰ ਖੋਜਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਬਾਰੇ ਪੁਲਿਸ ਕੀ ਸੋਚਦੀ ਹੈ?
ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਹ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਪਰ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਫਾਈਨੈਂਸਰ ਸਰਜ ਰੁਬਿਨਸਟਾਈਨ ਦੇ ਕਤਲ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਉਸਦੇ ਕੇਸ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ - ਜਦੋਂ ਇਹ ਅੱਜ ਜਿੰਨਾ ਰਹੱਸਮਈ ਸੀ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ - ਮੈਂ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਹਰ ਸੰਭਵ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮਾਧਿਅਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਥਲ ਮੇਅਰਸ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਬੂਤ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਨ। ਰੁਬਿਨਸਟਾਈਨ ਦੀ ਮਾਂ ਟ੍ਰਾਂਸ ਸੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਔਰਤ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣ ਲਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਬੋਲਣ ਦੇ ਕੁਝ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜੋ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸਨ। ਨਾ ਤਾਂ ਮਾਧਿਅਮ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਸੀ।
ਉਸੇ ਥਾਂ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਸੀ, ਸਰਜ ਰੁਬਿਨਸਟਾਈਨ ਦੀ ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾ ਨੇ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਦਿੱਤਾ। ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਵਿੱਚ, ਵਾਧੂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨੰਬਰ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਅਤੇ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ; ਪਰ, ਅਣਜਾਣ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ

ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਪਰਾਧੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਕੁਝ ਆਮ ਪੁਲਿਸ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਾਡੇ ਮੈਮੋ ਅਤੇ ਟ੍ਰਾਂਸਕ੍ਰਿਪਟਾਂ ਤੋਂ, ਪਰ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ। ਫਿਰ, ਰੁਬਿਨਸਟਾਈਨ ਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੇਸ ਭੁੱਲੇ ਹੋਏ, ਅਣਸੁਲਝੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਧੁੰਦਲੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚ ਗਿਆ।

* * *

ਕੁਝ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਘੱਟੋ-ਘੱਟ, ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਬੋਲਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ESP (ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਪਾਂਸਰਸ਼ਿਪ) ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਝਿਜਕਦੇ। 9 ਅਕਤੂਬਰ, 1964 ਨੂੰ, ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਜੌਨ ਜੇ. ਕਰੋਨਿਨ ਨੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਜਰਨਲ-ਅਮੈਰੀਕਨ ਦੇ ਵਿਲੀਅਮ ਮੈਕਫੈਡਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਇੰਟਰਵਿਊ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ESP ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਸਾਂਝੇ ਕੀਤੇ। ਇੱਥੇ ਰਿਪੋਰਟਰ ਨੇ ਕੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:
ਨਿਊਯਾਰਕ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਜੌਨ ਜੇ. ਕਰੋਨਿਨ ਨੇ ਅੱਜ ਕਿਹਾ ਕਿ ਨੇੜਲੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ, ਦੇਸ਼ ਦੇ ਹਰ ਪੁਲਿਸ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਐਕਸਟਰਾਸੈਂਸਰੀ ਪਰਸੈਪਸ਼ਨ ਸਲਾਹਕਾਰ ਹੋਣਗੇ, ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਕਸਟਰਾਸੈਂਸਰੀ ਪਰਸੈਪਸ਼ਨ ਬਿਊਰੋ ਵੀ।
ਉਸਨੇ 18 ਸਾਲ ਤੱਕ ਗੁੰਮਸ਼ੁਦਾ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਬਿਊਰੋ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ - ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ। "ਰਿਟਾਇਰਮੈਂਟ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ESP (ਇਲੈਕਟ੍ਰਾਨਿਕ ਸਪੀਡ ਸਪਾਂਸਰਸ਼ਿਪ) 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਇਸਨੇ ਪੁਲਿਸ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਸਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਦੀ ਇੱਕ 10 ਸਾਲ ਦੀ ਕੁੜੀ ਦਾ ਸੀ ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਜੁਲਾਈ ਵਿੱਚ ਲਾਪਤਾ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।

ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਦੇ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਸਾਰਜੈਂਟ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਐਜਵਾਟਰ, ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨਾਲ ਹੋਈ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਦੱਸਿਆ, ਫਲੋਰੈਂਸ ਸਟਰਨਫੈਲਸ। ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ 'ਤੇ, ਉਸਦੀ ਸਲਾਹ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਦੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਦੀ ਖੁਦਾਈ ਕੀਤੀ। ਕੁੜੀ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਫਰਸ਼ ਤੋਂ ਦੋ ਫੁੱਟ ਹੇਠਾਂ ਮਿਲੀ।
ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕਰੋਨਿਨ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਡੱਚ ਪ੍ਰਾਸਪੈਕਟਰ ਜੇਰਾਰਡ ਕਰੋਇਸੇਟ ਨੂੰ 400 ਲਾਪਤਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦਾ ਸਿਹਰਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। "ਇਸ ਵੇਲੇ, ESP ਇੱਕ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸੰਕਲਪ ਹੈ। ਇਹ ਆਪਣੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਉਸੇ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਬਿਜਲੀ ਉਦੋਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਬੇਨ ਫ੍ਰੈਂਕਲਿਨ ਪਤੰਗ ਉਡਾਉਂਦੇ ਸਨ," ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕਰੋਨਿਨ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਪਰ ਇਹ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਛੇਵੀਂ ਇੰਦਰੀ ਹੈ ਜੋ ਆਦਿਮ ਮਨੁੱਖਾਂ ਕੋਲ ਸੀ ਪਰ ਯੁੱਗਾਂ ਤੋਂ ਗੁਆਚ ਗਈ ਹੈ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਇਹ ਅਲੌਕਿਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਰਸਤਾ ਹੋਵੇਗਾ।"
"ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਏਜੰਸੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।"
ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਵਿੱਚ ESP ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਧੇਗੀ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ:
"ਯੂਰਪ ਵਿੱਚ ESP ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਲਈ ਯੋਗ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਯੋਗਤਾ ਇੱਥੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ।"
ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਵਧੇਰੇ ਖਾਸ ਅਤੇ ਵਿਆਖਿਆਤਮਕ ਲੇਖ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਰਾਜ ਦੇ ਇੱਕ ਕੇਸ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ, ਜੋ ਮਾਈਕਲ ਮੈਕਡੌਗਲ ਦੁਆਰਾ 3 ਮਈ, 1964 ਨੂੰ ਲੌਂਗ ਆਈਲੈਂਡ ਪ੍ਰੈਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਪੁਲਿਸ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ

ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ESP (ਅੰਤਰ-ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਸ਼ਕਤੀ) ਵਾਲਾ ਸਟਾਫ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਕਡੌਗਲ ਨੇ ਇੱਕ ਮਹੀਨਾ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਦਲੀਲਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ।
ਐਸੋਸੀਏਟਿਡ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿਵਜ਼ ਕਲੱਬਾਂ ਦੇ ਦੌਰੇ 'ਤੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮਾਨਸਿਕ ਵਿਗਿਆਨੀ ਡੀਮਿਲ, ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ, 3 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ 2 ਵਜੇ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੇ ਯਾਕੀਮਾ ਦੇ ਚਿਨੂਕ ਹੋਟਲ ਪਹੁੰਚੇ। ਉਹ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਭਾਸ਼ਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹਾਉਣਾ ਅਤੇ ਸੌਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਤਾਲੇ ਦੀ ਚਾਬੀ ਘੁਮਾਈ, ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ। ਇੱਕ ਔਰਤ ਫੋਨ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। "ਮੇਰੀ ਸਹੇਲੀ ਦਾ ਬਟੂਆ ਚੋਰੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ," ਔਰਤ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। "ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਨ ਜੋ ਉਹ ਵਾਪਸ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
"ਸ਼ਾਇਦ," ਡੀਮਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ। ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੇ ਭਾਸ਼ਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੱਕ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਸਾਢੇ ਦਸ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਫ਼ੋਨ ਕਰੋ।"
ਡੀਮਿਲ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟ ਗਿਆ। ਪਰ ਉਹ ਸੌਂ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਉਸਦੇ ਚੋਰੀ ਹੋਏ ਬਟੂਏ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਫਿਰ, ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਦੀ ਕਗਾਰ 'ਤੇ, ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾ ਤਾਂ ਸੁੱਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਜਾਗਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ।
ਲਾਲ ਸਵੈਟਰ ਪਹਿਨੇ ਦੋ ਕਿਸ਼ੋਰ ਮੁੰਡੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਖਰੀਦਦਾਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕ ਕੇ ਆ ਗਏ। ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਔਰਤ ਦਾ ਧਿਆਨ ਭਟਕਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਨੇ ਬੜੀ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਹੈਂਡਬੈਗ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਉਸਦਾ ਬਟੂਆ ਕੱਢਿਆ, ਅਤੇ ਕੋਨੇ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦਾ ਸਾਥੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਆ ਗਿਆ।

ਡੀਮਿਲ ਨੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਦੇਖਿਆ। ਮੁੰਡੇ ਇੱਕ ਖਰਾਬ ਫੋਰਡ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਗਏ। ਉਹ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਰਤੀ ਹੋਈ ਕਾਰ ਸ਼ੋਅਰੂਮ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਰੁਕ ਗਏ। ਬਟੂਆ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਬਰਾਬਰ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡੇ ਹੋਏ ਬਿੱਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਬੰਡਲ ਕੱਢਿਆ। ਡੀਮਿਲ ਨੂੰ ਬਿੱਲਾਂ ਦੀ ਸਹੀ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ $46 ਹਨ। ਫਿਰ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੇ ਇੱਕ ਚੈੱਕਬੁੱਕ ਦੇਖੀ। ਡੀਮਿਲ ਨੇ 2798301 ਨੰਬਰ ਅਤੇ ਫਸਟ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ ਆਫ਼ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦਾ ਨਾਮ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਮੀਟ-ਪੈਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਹੈ।
ਜਾਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਡੀਮਿਲ ਨੇ ਨਾਈਫ ਐਂਡ ਫੋਰਕ ਕਲੱਬ ਦੇ ਸੈਕਟਰੀ ਕੇ. ਗੋਰਡਨ ਸਮਿਥ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਸੰਗਠਨ ਲਈ ਡੀਮਿਲ ਨੇ ਉਸ ਰਾਤ ਬੋਲਣਾ ਸੀ। ਸੈਕਟਰੀ ਡੀਮਿਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਸਾਰੀ ਘਟਨਾ ਸੁਣੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ।
ਜਲਦੀ ਹੀ, ਡੀਮਿਲ ਨੂੰ ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਫੋਨ ਆਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ। ਇੱਕ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਯਾਕੀਮਾ ਹੇਰਾਲਡ ਦੇ ਰਿਪੋਰਟਰ, ਫਰੈਂਕ ਗੇਹਮੈਨ ਵਜੋਂ ਕਰਵਾਈ। ਦੂਜਾ ਯਾਕੀਮਾ ਪੁਲਿਸ ਸਾਰਜੈਂਟ ਵਾਲਟ ਡੱਚਰ ਸੀ। ਡੀਮਿਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਈ। ਗੇਹਮੈਨ ਸ਼ੱਕੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਸਾਰਜੈਂਟ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ।
ਡੀਮਿਲ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਫਸਟ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਕਾਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਕਿ ਕੀ ਕਿਸੇ ਮੀਟ-ਪੈਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਆਂ ਦਾ ਖਾਤਾ ਨੰਬਰ 2798301 ਹੈ। ਫਿਰ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਕਾਲ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਆਸਾਨ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਮਹਿਲਾ ਕਰਮਚਾਰੀ ਲੁੱਟਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।
ਰਿਪੋਰਟ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਸੀ। ਖਾਤਾ ਨੰਬਰ 2798301 ਮੀਟ ਉਤਪਾਦਕ ਕੰਪਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਬੈਂਕ ਦੇ ਗਾਹਕ ਵਜੋਂ ਕੋਈ ਮੀਟ ਉਤਪਾਦਕ ਕੰਪਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਲ ਉਤਪਾਦਕ ਕੰਪਨੀਆਂ ਸਨ; ਮੀਟ ਉਤਪਾਦਕ ਕੰਪਨੀਆਂ ਨਹੀਂ।

ਡੀਮਿਲ ਨੂੰ ਝੂਠੀ ਅਪਰਾਧ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਰਜੈਂਟ ਡੱਚਰ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਫਰੈਂਕ ਗੇਮੈਨ, ਅਜੇ ਵੀ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ, ਰਿਹਾ। ਫ਼ੋਨ ਦੁਬਾਰਾ ਵੱਜਿਆ। ਇਹ ਗੇਮੈਨ ਲਈ ਸੀ; ਇਹ ਬੈਂਕ ਸੀ।
ਕਲੱਬ ਸਕਾਊਟ ਪੈਕ #3 ਦਾ ਖਾਤਾ ਨੰਬਰ 2798001 ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਉਹੀ ਖਾਤਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਤੁਰੰਤ, ਡੀਮਿਲ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਖਾਤਾ ਸੀ।
ਨਾਈਫ ਐਂਡ ਫੋਰਕ ਕਲੱਬ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ, ਕਾਰਲ ਸਟਾਈਨਹਿਲਬ, ਨੇ ਡੀਮਿਲ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਾਉਣ ਲਈ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸਟਾਈਨਹਿਲਬ ਇੱਕ ਬਾਹਰੀ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਰਤੀ ਹੋਈ ਕਾਰ ਸ਼ੋਅਰੂਮ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਾਰਕ ਕੀਤਾ। ਦਰਅਸਲ, ਉਸਨੂੰ ਨੇੜਲੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਝਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਬਟੂਆ ਮਿਲਿਆ।
ਉਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਯਾਕੀਮਾ ਪੁਲਿਸ ਵਿਭਾਗ ਕਦੇ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਵਿਭਾਗਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਹਿਯੋਗ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਧਦੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਦਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿਰੁੱਧ ਪੱਖਪਾਤ ਘੱਟ ਗਿਆ ਹੈ।
ਜੁਲਾਈ 1965 ਵਿੱਚ, ਔਸਟਿਨ, ਟੈਕਸਾਸ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਟੈਕਸਾਸ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀਆਂ ਦੋ ਲਾਪਤਾ ਵਿਦਿਆਰਥਣਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਡੱਲਾਸ ਦੇ ਇੱਕ ਜੋਤਸ਼ੀ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੇ ਲਾਪਤਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ, ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰੇ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਔਰਤਾਂ ਚੌਵੀ ਘੰਟਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲੱਭ ਲਈਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ (ਜੋ ਕਿ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ), ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਆਦਮੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਸੱਚ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ।

ਪਰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਦਾ ਤੱਤ ਅਕਸਰ ਜੋਖਮ ਭਰਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਮਾਂ ਉਹਨਾਂ ਪਹਿਲੂਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਮਾਂ ਇੱਕ ਮਨਮਾਨੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਨਕਲੀ ਤੱਤ ਹੈ ਜੋ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ; ਇਹ ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਮਨ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਝਾਤੀ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਹ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਮੇਂ ਦਾ ਤੱਤ ਅਕਸਰ ਗਲਤ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਆਪਣੀ ਵਿਆਖਿਆ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਠੋਸ ਚਿੱਤਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ, ਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਸਹਿਯੋਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਐਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਵਿਦਿਅਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੀਦਰਲੈਂਡਜ਼ ਦੀ ਉਟਰੇਕਟ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਡਾ. ਡਬਲਯੂ. ਐਚ. ਸੀ. ਟੇਨਹੈਫ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਆਫ਼ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਦੇ ਮੁਖੀ ਹਨ। ਲੇਖਕ-ਖੋਜਕਰਤਾ ਜੈਕ ਹੈਰੀਸਨ ਪੋਲੈਕ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 1960 ਵਿੱਚ ਸੰਸਥਾ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾਯੋਗ ਰਿਪੋਰਟ ਲਿਖੀ ਸੀ, 1950 ਅਤੇ 1960 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੀ ਸੰਸਥਾ ਨੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਪੀੜਤ 40 ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ 26 ਪੁਰਸ਼ ਅਤੇ 21 ਔਰਤਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ।
ਪੋਲੈਕ ਨੇ ਕਰੋਇਸੇਟ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖੀ, ਜੋ ਕਿ ਸੰਸਥਾ ਦਾ ਸਟਾਰ ਮਾਨਸਿਕਤਾਵਾਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਕਰਿਆਨੇ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਦੀ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ 1964 ਵਿੱਚ ਡਾ. ਟੇਨਹੈਫ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ।

ਪਰ ਕਰੋਇਸੇਟ ਡੱਚ ਖੋਜ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਟੈਸਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਹੋਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਰਨਰ ਥੋਲੇਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਜੋ ਗੁੰਮ ਹੋਈਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਹਨ, ਅਤੇ ਪੀਅਰੇ ਵੈਨ ਡੇਲਜ਼ੇਨ, ਜੋ ਇੱਕ ਗਲੋਬ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।
ਇਸ ਪੱਖੋਂ, ਯੂਟਰੇਕਟ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਹੋਰ ਵਿਦਿਅਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਅੱਗੇ ਹੈ। ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ, ਡਾ. ਜੋਸਫ਼ ਬੀ. ਰਾਈਨ ਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਯਤਨ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਅੱਜ ਡਿਊਕ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿਖੇ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਦੁਹਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਯੋਗਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ESP (ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ) ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਖੋਜ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਸੁਭਾਅ 'ਤੇ ਸਿਧਾਂਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਵਧਾਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੋਈ ਵੀ ਫੀਲਡਵਰਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਅਮਰੀਕੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਹਾਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਡਾ. ਟੇਨਹੈਫ ਵਰਗੀਆਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਵਿੱਤੀ ਜਾਂ ਸਟਾਫ ਵਾਲੀ, ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਅਕਤੀ ਅਪਰਾਧ ਦਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਦੇਸ਼ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਹੈ, ਪੁਲਿਸ ਤੋਂ ਹਰ ਸੰਭਵ ਮਦਦ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।
ਅਗਲੇ ਪੰਨਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਤੁਸੀਂ ਅਸਲ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ, ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਬਾਰੇ ਪੜ੍ਹੋਗੇ ਜੋ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਅਤੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਸੱਚਾ "ਮਾਧਿਅਮ" ਹੋਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ (ESP) ਅਤੇ ਪੂਰਨ ਮਾਧਿਅਮ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ (ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ), ਸੁਣਨ (ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨਾ), ਅਤੇ/ਜਾਂ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ (ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੁੰਘਣਾ ਜਾਂ

ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ) ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਵਿਚਕਾਰ ਰੇਖਾ ਕਈ ਵਾਰ ਧੁੰਦਲੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਿਸਮ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਜੋ ਵੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਕੁਦਰਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਡਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਚੌਥਾ ਅਧਿਆਇ

ਭੂਤ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?
ਤੰਗ ਸੋਚ ਵਾਲੇ ਸ਼ੱਕੀਆਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅਗਿਆਨੀ ਸੰਭਾਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਤੱਕ, ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਡਰਾਉਣੀਆਂ ਫਿਲਮਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਕੈਸਪਰ ਦ ਗੋਸਟ ਤੱਕ, ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਗਲਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਮੂਰਖਤਾਪੂਰਨ ਕਲਪਨਾਵਾਂ ਘੁੰਮ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਕੀ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹਨ।
ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਹਿਲੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸਗੋਂ ਖੋਜੀ ਪੱਤਰਕਾਰੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤਜਰਬਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਅਤੇ ਮੀਡੀਆ ਰਾਹੀਂ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, "ਹਾਂ, ਭੂਤ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹਨ।" ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੇਰਾ ਮਜ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਉਡਾਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਟੈਸਟ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਤਸਵੀਰਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਸਾਬਤ ਕੀਤੀ।
ਭੂਤ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹਨ? ਕੀ ਇਹ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਲੋਕ ਸ਼ਰਾਬੀ ਜਾਂ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਬਿਮਾਰ ਹੋਣ 'ਤੇ ਦੇਖਦੇ ਹਨ? ਜਾਂ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ? ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਭੂਤ - ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਜਾਂ ਅਦਿੱਖ ਜੀਵਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ -

ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਬਾਕੀ ਬਚੀਆਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਯਾਦਾਂ ਹਨ ਜੋ ਆਪਣੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਆਤਮਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਰਹੇ ਹਨ - ਜਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਡਿਊਕ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਡਾ. ਜੋਸਫ਼ ਰਾਈਨ ਇਸਨੂੰ ਮਨ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਜਾਂ ਅਤਿਅੰਤ ਦੁੱਖਾਂ ਕਾਰਨ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸਦਮੇ ਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਹ ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਤੁਰੰਤ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਜਾਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੀੜਾ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੰਤਿਮ ਪਲਾਂ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਜੀਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇੱਕ ਮਨੋਰੋਗੀ ਵਾਂਗ ਹਨ ਜਿਸਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਮਰੀਜ਼ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਇਲੈਕਟ੍ਰੋਮੈਗਨੈਟਿਕ ਸੁਭਾਅ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਭਵ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ; ਯਾਨੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਊਰਜਾ ਖੇਤਰ ਹੈ ਜੋ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਸੰਘਣੀ ਬਾਹਰੀ ਪਰਤ ਵਿੱਚ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਉਤੇਜਨਾ ਅਤੇ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧੁੰਦਲਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਣਮਿੱਥੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸਟੋਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਬਿਲਕੁਲ ਇੱਕ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਵਾਂਗ ਜਿਸਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਜਾਂ ਆਵਾਜ਼ ਗੁਆਏ ਬਿਨਾਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਆਮ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕਸੁਰਤਾ ਨਾਲ ਮਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਚੇਤਨਾ ਦੀ ਅਗਲੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ "ਸਵਰਗ" ਜਾਂ "ਨਰਕ" ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਦੋਵੇਂ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਬਾਹਰਮੁਖੀ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਮਾਨ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਸੁਮੇਲ ਇੱਕ ਅਰਧ-ਬਾਹਰਮੁਖੀ ਅਵਸਥਾ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਧੇਰੇ ਆਰਥੋਡਾਕਸ ਧਾਰਮਿਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਅਵਸਥਾ ਜਾਂ "ਸਥਾਨ" ਦੇ ਨੇੜੇ

ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਰਹੱਸਮਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਕੁਝ ਲੋਕ ਹਰ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਵਾਲੀ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਗਵਾਹ ਸ਼ਾਇਦ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਥਿਰ ਹਨ, ਜਾਂ ਬਿਮਾਰ ਹਨ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਭਰਮ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਜਾਂ ਉਸ ਦਿਨ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਜਾਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਸਰੋਤ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਵਧਾ-ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਹੁਣ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਤਰੀਕਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਹੈ ਜੋ ਲੋਕ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਉਹ ਅਜਨਬੀਆਂ ਨਾਲ ਵਾਪਰੀ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, "ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਜਾਂ ਉਹ ਹੋਇਆ," ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ "ਸ਼ਾਇਦ" ਤੋਂ "ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ" ਛਾਲ ਮਾਰਨਾ ਬਹੁਤ ਆਸਾਨ ਹੈ। ਮਨੁੱਖੀ ਮਨ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਓਨਾ ਹੀ ਮਾਹਰ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਇਹ ਭਰਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਰਗਾ ਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਪੱਤਰਕਾਰ ਹੋਣ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਤੱਥ ਲੱਭ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ "ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਮਿਲਿਆ ਹਾਂ" ਬਾਰੇ ਇਸੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੀ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖੀ ਸੀ। ਹੋਰ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪ ਉਹ ਲੋਕ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਮਿਲਿਆ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕੀ ਉਹ ਬਿਮਾਰ, ਅਸੰਤੁਲਿਤ, ਪਾਗਲ, ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਬੇਕਾਰ ਹੈ?

ਜੋ ਇਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਮੇਰੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਣਗੇ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਮਿਆਰਾਂ 'ਤੇ ਖਰੇ ਨਹੀਂ ਉਤਰਦੇ। ਸਨਕੀ ਲੋਕੋ,

ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੋ! ਮੈਂ ਸੱਚ ਬੋਲਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨਕਲੀ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦੀ ਕੈਂਪਾਂ ਦੇ ਅਭਿਆਸਾਂ ਦਾ ਪਰਦਾਫਾਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੇ ਹੀ ਲੋਕ ਹਨ।
ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਸਪਰਿੰਗਫੀਲਡ, ਇਲੀਨੋਇਸ ਦੇ ਇੱਕ ਜੋੜੇ ਨੂੰ ਹੀ ਲਓ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਗਰਟਰੂਡ ਅਤੇ ਰਸਲ ਮੇਅਰਸ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਆਹ 1935 ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਰਸਲ ਸਥਾਨਕ ਅਖਬਾਰ ਲਈ ਇੱਕ ਸਟੀਰੀਓਟਾਈਪਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਗਰਟਰੂਡ ਇੱਕ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਅਧਿਆਪਕ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਆਪਣੇ 30 ਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਨ ਅਤੇ ਭੂਤਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਸਨ।
ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੰਜ ਕਮਰਿਆਂ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਝੌਂਪੜੀ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਈ ਸੀ ਜੋ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖਾਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਇਹ ਇੱਕ ਮਾਮੂਲੀ ਕਿਰਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਬਲੂਮਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੇਅਰਜ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।
ਗਰਟਰੂਡ ਮੇਅਰਸ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਲੀਨੋਇਸ ਵੇਸਲੀਅਨ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਤੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਡੇਟ੍ਰਾਇਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਇਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ੌਕ ਵਜੋਂ ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲਿਖੀਆਂ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ, ਰਸਲ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਸੀ, ਨੇ ਇਲੀਨੋਇਸ ਦੇ ਨਾਰਮਲ ਵਿੱਚ ਇਲੀਨੋਇਸ ਸਟੇਟ ਨਾਰਮਲ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਲੂਮਿੰਗਟਨ ਪੈਂਟੋਗ੍ਰਾਫ ਵਿੱਚ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਬਲੂਮਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੋ ਘਰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ ਸੀ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਰਗਾ ਸੀ; ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਵੱਡੇ ਘਰ ਨੂੰ ਦੋ

ਵੱਖ-ਵੱਖ ਯੂਨਿਟਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਡਰਾਈਵਵੇਅ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਸਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਇੱਕ ਰੁਟੀਨ ਵਿੱਚ ਢਲਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਦੀ ਸ਼ਿਫਟ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਅਕਸਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਗਲੀ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਅੰਦਰ ਵੱਲ ਵਧਦੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਨੇੜੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਪਤਝੜ ਦੀ ਠੰਢ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਠੰਡ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਖਿੜਕੀਆਂ ਬੰਦ ਕਰਨੀਆਂ ਪਈਆਂ, ਉਸਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਇੱਕ ਰਾਤ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਠਹਿਰਨ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੱਖ ਕੇ ਸੌਂ ਗਈ। ਰਾਤ ਦੇ 10:30 ਵਜੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਸੌਣ ਹੀ ਵਾਲੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉੱਚੀ, ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਜੋ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਕੇ ਘਰ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ, ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹਾਲਵੇਅ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਸਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀਆਂ। ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਉਹ ਵਾਪਸ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਗਈ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਬੈਠ ਗਈ, ਡਰੀ ਹੋਈ, ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਕੀ ਕਰੇਗਾ। ਪਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।
ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਨਾ ਕਿ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਬਾਰੇ ਗਲਤੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇਗੀ।
ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਸੜਕ 'ਤੇ ਕੋਈ ਰਾਹਗੀਰ ਸੀ। ਇਸ ਦਿਲਾਸੇ ਭਰੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ, ਉਹ ਸੌਂ ਗਈ।

ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਪਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਰਾਤ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਸੋਚੇ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਅਜਨਬੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ ਹੈ!
ਪਰ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਰਾਤੋ-ਰਾਤ ਆਉਂਦੀ ਰਹੀ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਤੇ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਚਾਨਕ ਉਸਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਰੁਕ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ, ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬੰਦ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।
ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲੈਣ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੇ ਬਹਾਦਰੀ ਨਾਲ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਉਸਨੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ, ਤੇਜ਼-ਤੇਜ਼ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ। ਘੜੀ ਨੇ 10:00 ਵਜੇ, ਫਿਰ 10:30 ਵਜੇ। ਰਾਤ ਦੇ ਸੰਨਾਟੇ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਧੜਕਦੇ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਫਿਰ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੀ ਗਈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਉਸਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਉਸੇ ਪਲ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਈ, ਲਾਈਟ ਜਗਾਈ, ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਚੌੜਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ।
ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਵਾਲੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਅਦਿੱਖ ਘੁਸਪੈਠੀਆ ਕਦੇ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ।
ਸਰਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਖ਼ਤ ਸਨ, ਅਤੇ ਰਸਲ ਨੂੰ ਆਦਤ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਵੇਰੇ 3:30 ਵਜੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ 'ਤੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਅੱਗ ਬਾਲਦਾ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੇ ਸੁਣਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਗਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਰਾਤ ਉਹ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇਸ ਠੰਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਹੋ?"

ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਉੱਠੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹੀ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਵੀ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਘੁੰਮ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੇਅਰਸ ਇਹਨਾਂ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਭੱਠੀ ਠੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਉੱਪਰ ਪਹੁੰਚਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਰੁਕ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।
ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਕਲਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਜਲਦੀ ਉੱਠਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਘਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਘੁੰਮਦੇ ਸੁਣਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕੱਲਾ ਪਾਉਂਦਾ ਸੀ।
ਉਹ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਜਾਗ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਜਾਗ ਗਈ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਸੁੱਤੀ ਪਈ ਦੇਖ ਕੇ ਰਾਹਤ ਮਿਲਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸ ਖਾਲੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੀ!
ਕਿਉਂਕਿ ਘਰ ਸਾਰੇ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਬੰਦ ਸੀ ਅਤੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਫੜਨ ਦੀਆਂ ਅਣਗਿਣਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਅਸਫਲ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਮੇਅਰਜ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅਜੀਬ ਮਹਿਮਾਨ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਸਿੱਖਿਆ। ਹੌਲੀ- ਹੌਲੀ, ਪੌੜੀਆਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਗਈ, ਅਤੇ ਹਨੇਰੀਆਂ ਰਾਤਾਂ ਦਾ ਡਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ।
ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਮਈ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਾਂਝਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਗੱਲਬਾਤ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ - ਇੱਕ ਪੱਚੀ ਸਾਲਾ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਦਾਦੀ।
ਅਖੀਰ, ਗੱਲਬਾਤ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ। ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਸੁਣ ਰਹੇ ਸਨ। ਆਪਣੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਅਰਜ਼ ਨੇ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਘਰ

ਵੰਡਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਇੱਕ ਇਕੱਲੇ ਮਾਲਕ ਦਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉੱਥੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ ਸੀ। ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਦੋਵਾਂ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਘੁੰਮਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਸੀ!

* * *

ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਇਦ ਕਦੇ ਵੀ ਇੰਡੀਆਨਾ ਦੇ ਕੋਕੋਮੋ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਸਥਾਨ ਵਜੋਂ ਨਾ ਸੋਚੋ, ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜੋ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਥੇ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ। ਮੈਰੀ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਹੈਮਿਲਟਨ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਅਕਸਰ ਆਪਣੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਦੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਆਪਣੀ ਦਾਦੀ ਦੇ ਘਰ ਬਿਤਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਘਰ 1834 ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਭਾਲੀ ਹੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ।
ਮਿਸ ਹੈਮਿਲਟਨ ਨੂੰ ਅਲੌਕਿਕ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਜੋ ਉਸਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ ਸਨ, ਉਸ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਸਨ। ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਉਤਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਮੁਟਿਆਰ ਨਾਲ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦਿਆਂ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ। ਮਿਸ ਹੈਮਿਲਟਨ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸ਼ਾਮ ਦਾ ਗਾਊਨ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਔਰਤ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਮਿਸ ਹੈਮਿਲਟਨ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਤੋਂ ਲੰਘੀ, ਇੰਨੀ ਨੇੜੇ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਛੂਹ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਪਰ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਗਾਊਨ ਫ਼ਿੱਕੇ ਗੁਲਾਬੀ ਰੰਗ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਅਤੇ ਅੱਖਾਂ ਗੂੜ੍ਹੇ ਭੂਰੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ ਮਿਲੀਆਂ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਗਾਊਨ ਵਿੱਚ ਕੁੜੀ ਮਿਸ ਹੈਮਿਲਟਨ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਈ ਅਤੇ ਤੁਰ ਪਈ। ਕਿਉਂਕਿ ਮਿਸ ਹੈਮਿਲਟਨ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮਹਿਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੋੜਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ

ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਗਈ। ਗੁਲਾਬੀ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਅਤੇ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਦਾਦੀ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਦਾਦੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਇਸ ਲਈ ਮਿਸ ਹੈਮਿਲਟਨ, ਆਪਣੀ ਦਾਦੀ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰ ਲਈ, ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਪਹਿਰਾਵੇ ਦਾ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਇੰਨਾ ਵਿਲੱਖਣ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਜਾ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਦੀ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਗੁਲਾਬੀ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਨੇ 1840 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਅਖੀਰ ਦਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਸਤੰਬਰ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਦਾਦੀ ਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸਜਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਫਰਨੀਚਰ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਅਟਾਰੀ ਤੋਂ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਮਿਸ ਹੈਮਿਲਟਨ ਪਹੁੰਚੀ ਅਤੇ ਬਦਲਾਅ ਦੇਖੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਲਟਕਦੀ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ।
ਇਹ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਗੁਲਾਬੀ ਗਾਊਨ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਉਹ ਉਹੀ ਔਰਤ ਸੀ।
ਮਿਸ ਹੈਮਿਲਟਨ ਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਵੱਧ ਗਈ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦਾਦੀ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪੜਦਾਦੀ ਤੋਂ ਮਦਦ ਮੰਗੀ। ਇਹ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਪੜਦਾਦੀ ਪਰਿਵਾਰਕ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਸੀ।
ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਦੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਛਾਣ ਹੋ ਗਈ। ਉਹ ਮਿਸ ਹੈਮਿਲਟਨ ਦੀ ਦੂਰ ਦੀ ਚਚੇਰੀ ਭੈਣ ਨਿਕਲੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਸੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।
ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਕੰਮੇ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਝਗੜੇ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ।

ਮਿਸ ਹੈਮਿਲਟਨ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਪਰਿਵਾਰਕ ਭੂਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਉਂ ਚੁਣਿਆ ਸੀ।
ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਭੂਤ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਮਿਲਦਾ-ਜੁਲਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਲਗਭਗ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਸਨ
- ਮੈਰੀ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਮਿਸ ਹੈਮਿਲਟਨ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਮੈਰੀ ਗੁਲਾਬੀ ਔਰਤ ਦਾ। ਦੋਵਾਂ ਔਰਤਾਂ ਦਾ ਆਖਰੀ ਨਾਮ ਵੀ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਸੀ, ਲਿਬੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਭੂਤ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਾਨਤਾ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ, ਆਪਣੀ ਦਾਦੀ ਤੋਂ ਕੋਈ ਮਾਨਤਾ ਨਾ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੋਸਤਾਨਾ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ?
ਮਿਸ ਹੈਮਿਲਟਨ ਬਦਕਿਸਮਤ ਕੁੜੀ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਉਦਾਸ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਲਈ ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਚੁੱਪਚਾਪ, ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ ਹੈ।

* * *

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੇਨ ਐਡਸਨ ਮਿਨੀਆਪੋਲਿਸ ਦੇ ਉਪਨਗਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਘਰੇਲੂ ਔਰਤ ਹੈ। ਉਹ ਅੱਧਖੜ ਉਮਰ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੰਜ ਬੱਚੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਨੌਂ ਤੋਂ ਵੀਹ ਸਾਲ ਤੱਕ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ, ਬਿੱਲ, ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਦਿਨ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ 28 ਸਾਲ ਪੁਰਾਣੇ ਇੱਟਾਂ ਦੀ ਝੌਂਪੜੀ ਵਰਗੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਅੱਠ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹਨ। ਐਡਸਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਆਪਣੇ ਆਮ ਦਿੱਖ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਣ ਲੱਗਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਡਸਨ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਸਿਲਾਈ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇਕੱਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਭੱਜਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਉਸਨੇ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਦਬਾ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਬੇਚੈਨੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਸ਼ਾਮ, ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਹੇਠਾਂ ਭਾਸ਼ਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਉਸਦਾ ਸ਼ਾਂਤ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਡਸਨ ਵਾਂਗ ਮਜ਼ਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ,

ਅਤੇ ਉਹ ਉੱਪਰ ਆ ਗਿਆ। ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਅਜੀਬ ਭਾਵਨਾ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਵੀ ਬੇਸਮੈਂਟ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧੀ, ਰੀਟਾ, ਕਦੇ ਵੀ ਇਕੱਲੀ ਹੇਠਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਕਿਉਂ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਆਦਮੀ ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੈਕਰ ਵਾਲੀ ਕਮੀਜ਼ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ।
ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਡਰ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਪ੍ਰਤੱਖ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਹੜੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਖੇਡ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੀ।
ਅਗਲੇ ਬਸੰਤ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਡਸਨ ਨੇ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਚਮਕਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇਖੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਣ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਰਜਰੀ ਤੋਂ ਠੀਕ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ।
ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਖੁਦ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ ਹੋਵੇ!
ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਸਨ, ਪਰ ਕਮਰਾ ਬਹੁਤ ਠੰਡਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਬੇਚੈਨੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਸੌਣ ਲਈ ਚਲੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਕੇ ਸੌਂ ਗਈ। ਅਚਾਨਕ, ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਉਹ ਜਾਗ ਪਈ ਅਤੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਈ।
ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ "ਹਲਕਾ ਭੂਰਾ" ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਉਹ ਚਿੱਤਰ ਦੇਖਿਆ, ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਕਮਰਾ ਫਿਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਠੰਡਾ ਹੋ ਗਿਆ।
ਲਗਭਗ ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਐਡਸਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਉਪਕਰਣਾਂ ਨੂੰ ਅਜੀਬ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਾਸ਼ਿੰਗ ਮਸ਼ੀਨ

ਸਵੇਰੇ 5 ਵਜੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਚਾਲੂ ਹੋ ਗਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਿਰਫ ਕੰਧ ਦੇ ਸਾਕਟ ਵਿੱਚ ਪਲੱਗ ਲਗਾ ਕੇ ਚਾਲੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੌਣ ਗਏ, ਤਾਂ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਬੰਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਪਲੱਗ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਕਿਸਨੂੰ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਉਪਕਰਨਾਂ ਦਾ ਇੰਨਾ ਸ਼ੌਕ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਵੇਰੇ-ਸਵੇਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਾਲੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ?
ਅਖੀਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਡਸਨ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ। ਮਈ 1949 ਵਿੱਚ, ਫੌਜ ਤੋਂ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬਿਜਲੀ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਤੋਂ ਵਿਹੜੇ ਤੱਕ, ਜ਼ਮੀਨਦੋਜ਼ ਤੱਕ, ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ ਤੱਕ ਭਾਰੀ ਤਾਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਬੰਡਲ ਵਿਛਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਤਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬਿਜਲੀ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਖੰਭੇ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਤੁਰੰਤ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਇਹ ਘਟਨਾ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਵਾਪਰੀ ਜਿੱਥੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਡਸਨ ਦੀ ਧੀ ਨੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਤਾਰਾਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਡਸਨ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਆਦਮੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਅਤੇ ਇੱਕ ਇਲੈਕਟ੍ਰਾਨਿਕਸ ਪ੍ਰੇਮੀ ਲਈ ਭੂਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ, ਟਿਮਟਿਮਾਉਂਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦਾ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕਾ ਕੀ ਹੈ? ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਇਲੈਕਟ੍ਰੀਸ਼ੀਅਨ ਅਜੇ ਵੀ ਐਡਸਨ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਾਰਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਡਸਨ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਘਰ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ - ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਘਰ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਘਰ ਨਾਲੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਘੱਟ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹੋਵੇ।

* * *

ਆਈਲੀਨ ਕੋਰਟਿਸ 47 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹੈ, ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲੰਡਨ ਤੋਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੰਤੁਲਿਤ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੀ ਮਾਲਕ ਹੈ। ਉਹ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਪੱਛਮੀ ਤੱਟ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ

ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਕਾਲਜ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਚੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਡੂੰਘੀ ਨਜ਼ਰ ਹੈ, ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣਾਤਮਕ ਮਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਚੌਂਤੀ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਨਿਊਯਾਰਕ ਪਹੁੰਚੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਫਿਰ ਨੌਕਰੀ ਲੱਭਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਇਹ ਨੌਕਰੀ ਇੱਕ ਔਸਤ ਦਫ਼ਤਰੀ ਨੌਕਰੀ ਸਾਬਤ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮਾਰਥਾ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਹੋਟਲ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ, ਜੋ ਕਿ 19 ਵੀਂ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਸਿਰਫ਼ ਔਰਤਾਂ ਲਈ ਹੋਟਲ ਸੀ। ਆਈਲੀਨ ਸੁਭਾਅ ਤੋਂ ਸ਼ਰਮੀਲੀ ਅਤੇ ਇਕਾਂਤਵਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਦੋਸਤ ਬਣਾਉਂਦੀ ਸੀ।
ਉਸਨੂੰ ਬਾਰ੍ਹਵੀਂ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦਹਿਲੀਜ਼ ਪਾਰ ਕਰ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਦਬੂ ਆਉਂਦੀ ਦੇਖੀ। ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਕਮਰਾ ਮੰਗਣ ਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਹੰਗਾਮਾ ਕਰਨ ਦੇ ਮੂਡ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਚੁੱਪ ਰਹੀ।
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਰਾਤਾਂ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਪੈਕ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਪੈਕ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ।
ਆਈਲੀਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਲੌਕਿਕ ਸੰਵੇਦਨਾਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਨਵਾਂ "ਘਰ" ਦੇਖ ਕੇ ਉਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕੰਧਾਂ ਨੂੰ ਇੰਚ-ਦਰ-ਇੰਚ ਦੇਖਿਆ। ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਕੰਧ ਦੇ ਰੰਗ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਕਰਾਸ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਚਲਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਉਸ ਪਹਿਲੀ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੌਣ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਖ਼ਬਾਰ ਪਲਟਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜਾਗ ਪਈ। ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਬਿਲਕੁਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੋਵੇ, ਅਖ਼ਬਾਰ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਲਾਈਟ ਜਗਾਈ, ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਇਕੱਲੀ ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਉਸਦਾ ਡਰ ਸੀ? ਇਹ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਸ਼ਹਿਰ ਸੀ, ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਕਮਰਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਵਾਪਸ ਸੌਣ

ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਫਿਰ ਤੋਂ ਸ਼ੋਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੋਈ ਕੁਰਸੀ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਿਆ।
ਆਈਲੀਨ ਨੇ ਕਮਰੇ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਪਰ ਰੌਲਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਥੱਕ ਕੇ ਉਹ ਫਿਰ ਸੌਂ ਗਈ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਉਸਨੇ ਕਮਰੇ ਦਾ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਮੁਆਇਨਾ ਕੀਤਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਚੂਹੇ ਅਜੀਬ ਸਰਸਰਾਹਟ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਪੈਦਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਜੀਬ ਗੰਧ ਅਜੇ ਵੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਸਿਗਰਟ ਪੀਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੈਨੇਜਰ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸਿਗਰਟ ਪੀਣ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਰਾਤੋ-ਰਾਤ ਸਰਸਰਾਹਟ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਜਾਰੀ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਆਈਲੀਨ ਅਗਲੇ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਲਈ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾ ਕੇ ਸੌਂ ਗਈ।
ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਤਾਕਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਮੌਜੂਦਗੀ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ-ਇੱਛਾਵਾਨ, ਭਿਆਨਕ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਚਿੜਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ "ਆਪਣਾ" ਸਮਝਦੀ ਸੀ। ਆਈਲੀਨ ਨੇ ਇਸ ਨਾਲ ਲੜਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਰਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਾਤ, ਉਹ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਸਵੇਰੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਥੱਕੀ ਹੋਈ ਪਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਦਿੱਖ ਨੇ ਇੱਕ ਗੂੰਜ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਉਹ ਕਿਸੇ ਭੂਤ ਅੱਗੇ ਹਾਰ ਮੰਨਣ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ, ਜ਼ਿੰਦਾ ਅਤੇ ਮੁਰਦਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇੱਕੋ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।
ਫਿਰ ਇੱਕ ਰਾਤ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੌਣ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪਈ ਰਹੀ, ਉਡੀਕ ਕਰਦੀ ਰਹੀ।
ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਦੋ ਪਤਲੇ ਪਰ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਬਾਹਾਂ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਫੈਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਨਰਮ ਸਿਰਹਾਣਾ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਕੇ ਮਾਰਨਾ ਹੋਵੇ!
ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਸਿਰਹਾਣਾ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਉਸਦੀ ਸਾਰੀ ਤਾਕਤ ਲੱਗ ਗਈ।
ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਭਰਮ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਕੀ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਭਰਮ ਸੀ? ਉਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸੁੱਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਪਰ ਉਹ ਫਿਰ ਵੀ ਘਰੋਂ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ, ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਕੰਮ ਤੋਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਛੁਰਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਵੇ। ਉਸ ਰਾਤ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਜਾਗੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਧਰੰਗੀ ਪਾਇਆ। ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ, ਲੱਤਾਂ ਜਾਂ ਸਿਰ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਫ਼ੋਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਈ। ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਪਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਉਸਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਆਉਣ ਲੱਗੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸਹੇਲੀ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਤੁਰੰਤ ਪਹੁੰਚੀ ਅਤੇ ਆਈਲੀਨ ਨੂੰ ਸਦਮੇ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ।
ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਐਕਸ-ਰੇ ਸਮੇਤ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਅੰਤਰੀਵ ਸਿਹਤ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਹਨ ਜੋ ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਹਤਮੰਦ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸਰੀਰਕ ਤਾਕਤ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਨੌਕਰੀ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਛੱਡਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਉਹ ਲੰਬੇ ਆਰਾਮ ਲਈ ਫਲੋਰੀਡਾ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਨਿਊਯਾਰਕ ਅਤੇ ਹੋਟਲ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ। ਇਸ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਮਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਘਟਨਾ ਦੇ ਰਹੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਬਾਰ੍ਹਵੀਂ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਲਾਬੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਜ਼ੋਰ ਪਾਇਆ। ਸਮਾਜਿਕਤਾ ਦਾ ਸ਼ੌਕੀਨ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਆਈਲੀਨ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ। ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਿਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਹੋਈ, ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਗੁਆਂਢੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਹਮਣੇ ਉਸ ਭੂਤਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ।"
ਕਿਉਂਕਿ ਆਈਲੀਨ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਆਪਣੇ ਭਿਆਨਕ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ। ਗੁਆਂਢੀ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ

ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। "ਮੈਨੂੰ ਕਿਸ ਬਾਰੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ ਰਹੀ ਹਾਂ?" ਆਈਲੀਨ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਗੁਆਂਢੀ ਨੇ ਰੁਕ-ਰੁਕ ਕੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਤੁਹਾਡੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਮਰੀ ਹੋਈ ਮਿਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਵੀ ਬਾਥਟਬ ਵਿੱਚ ਮਰੀ ਹੋਈ ਮਿਲੀ ਸੀ।"
ਆਈਲੀਨ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਘੁੱਟ ਭਰੀ ਅਤੇ ਚਲੀ ਗਈ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਸਿਰਹਾਣਾ ਕੋਈ ਭਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ।

* * *

ਬਕਸ਼ੋਵੇਡੇਨ ਪਰਿਵਾਰ ਯੂਰਪ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਕੁਲੀਨ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ, ਜੋ ਕਈ ਸ਼ਾਹੀ ਘਰਾਣਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਤੋਂ, ਰੂਸੀ ਸ਼ਾਹੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ, ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਕਾਉਂਟ ਨੇ ਰੂਸ ਦੀ ਮਹਾਨ ਕੈਥਰੀਨ ਦੀ ਧੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਮੁੱਖ ਨਿਵਾਸ ਐਸਟੋਨੀਆ ਦੇ ਤੱਟ ਤੋਂ ਦੂਰ ਐਸਲ ਟਾਪੂ 'ਤੇ ਲੋਡ ਕਿਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਲ੍ਹਾ, ਜੋ ਅੱਜ ਵੀ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਢਾਂਚਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੋਲਾਕਾਰ ਟਾਵਰ ਮੁੱਖ ਇਮਾਰਤ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਸੋਵੀਅਤ ਯੁੱਗ ਦੌਰਾਨ, ਇਸਦੇ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ।
ਬੁਕਸ਼ੋਵੇਡੇਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਜਦੋਂ ਫਰੈਡਰਿਕ ਵਿਲੀਅਮ ਬੁਕਸ਼ੋਵੇਡੇਨ ਨੇ ਰੂਸ ਦੀ ਨੈਟਲੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ; ਇਹ ਉਸਦੀ ਸੱਸ, ਕੈਥਰੀਨ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ਾ ਸੀ।
ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦਰ ਪੀੜ੍ਹੀ ਚਲਦੀ ਰਹੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਾਉਂਟ ਅਨਾਟੋਲ ਬਕਸੋਵੇਡੇਨ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆ ਗਈ। ਇਹ ਸਦੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਸੀ।

ਐਸਟੋਨੀਆ ਇੱਕ ਰੂਸੀ ਪ੍ਰਾਂਤ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਰੂਸੀ ਰੈਜੀਮੈਂਟਾਂ ਲਈ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਜੰਗੀ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਕੋਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਅਭਿਆਸ ਪੂਰੇ ਜੋਰਾਂ 'ਤੇ ਸਨ, ਰੈਜੀਮੈਂਟਲ ਕਮਾਂਡਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਸਿਪਾਹੀ ਨੇੜਲੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਪਰ ਪੰਜ ਸਟਾਫ ਅਫਸਰ ਲੋਡ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆਏ। ਦਾਦਾ ਜੀ ਬਕਸ਼ੋਵੇਡੇਨ ਇੱਕ ਆਦਰਸ਼ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਨਾਖੁਸ਼ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਮੁੱਖ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਪੰਜਵੇਂ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਟਾਵਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਪਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਟਾਵਰ ਦੇ ਭੂਤ ਹੋਣ ਦੀਆਂ ਅਫਵਾਹਾਂ ਫੈਲ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਇੱਕ ਵਲੰਟੀਅਰ ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ।
ਭੂਤਰੇ ਕਮਰੇ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਅਫ਼ਸਰ ਨੇ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਆ ਕੇ ਆਪਣੇ ਕੁਆਰਟਰਾਂ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਿਆ।
ਕਮਰਾ ਕਾਫ਼ੀ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਨੌਜਵਾਨ ਅਫਸਰ ਨੇ ਦਿਨ ਭਰ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕਸਰਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਾਤ ਬਿਤਾਉਣ ਲਈ ਇੰਨੀ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਸੁਹਾਵਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਚੁਣਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਧਾਈ ਦਿੱਤੀ।
ਉਹ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟ ਗਿਆ। ਪਰ ਉਹ ਇੰਨਾ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਜਲਦੀ ਸੌਂ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਕੰਧ ਦੀਆਂ ਸ਼ੈਲਫਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਚੁੱਕੀ, ਆਪਣੇ ਰਾਤ ਦੇ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮੋਮਬੱਤੀ ਜਗਾਈ, ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਹਰੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵੇਖੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਸਦੀ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ। ਉਹ ਮਜ਼ਬੂਤ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਡਰਾਉਣੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਕੋਲ ਆਈ, ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਹ ਉਸਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ

ਬੋਲਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਮਹਿਲ ਦੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਗਿਆ। ਉੱਥੇ, ਉਸਨੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਾਰਪੇਟ ਹਟਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਬਿਨਾਂ ਪੁੱਛੇ, ਉਸਨੇ ਕਾਰਪੇਟ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ, ਉਸਨੇ ਕਾਰਪੇਟ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਮੂਰਤੀ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਲੋਹੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੇ ਜਿਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਸਤਾ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ। ਚਿੱਤਰ ਨੇ ਫਰਸ਼ ਦੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਅੰਦਰ ਖੋਦਾਈ ਕੀਤੀ। ਉੱਥੇ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਚਾਬੀ ਮਿਲੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਦਸ ਇੰਚ ਲੰਬੀ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਲੋਹੇ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਹੁਣ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗੋਲ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ। ਉੱਥੋਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗਲਿਆਰਾ ਅੱਗੇ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਉਸ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਇਹ ਲਾਂਘਾ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੋਲ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ - ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਭੂਤ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
ਇਸਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਸੀ? ਉਹ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਿਆਂ ਉੱਠ ਕੇ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਖਰਕਾਰ ਸੌਂ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਸਵੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉਹ ਦੇਰ ਨਾਲ ਸੁੱਤਾ ਅਤੇ ਨਾਸ਼ਤੇ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸਭ ਤੋਂ ਆਖਰੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਕਾਉਂਟ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ," ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਕਿ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਉਹ ਸਹੀ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਉਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।
ਪਰ ਸੱਚ ਦੱਸਣ ਦੀ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੱਦ ਇੰਨੀ ਯਕੀਨਨ ਸੀ ਕਿ ਕਾਉਂਟ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਸਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ, ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਕਥਿਤ

ਗੁਪਤ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਨੌਜਵਾਨ ਅਫਸਰ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ।
"ਪਰ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਦੱਸਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸ ਕਾਰਪੇਟ ਦੇ ਉੱਪਰ ਕੁਝ ਭਾਰੀ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ੈਲਫਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹਿਲਾਇਆ ਜਾਂ ਛੂਹਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਉਸ ਕਾਰਪੇਟ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣਾ ਬਿਲਕੁਲ ਅਸੰਭਵ ਹੈ।"
ਉਹ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਗਏ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਾਉਂਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਕਾਰਪੇਟ ਨੂੰ ਹਿਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਦਾਦਾ ਜੀ ਬਕਸ-ਹੋਵੇਡਨ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ। ਦਸ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਮਿਲ ਕੇ ਸ਼ੈਲਫਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਾਰਪੇਟ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਕਾਰਪੇਟ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਇੰਚ ਮੋਟੀ ਧੂੜ ਦੀ ਇੱਕ ਪਰਤ ਪਈ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਨੇ ਦਲੇਰ ਨੌਜਵਾਨ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਘੰਟੀ ਲੱਭਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕਿਆ। ਬਹੁਤ ਭਾਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਗੁਪਤ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਪੂਰੇ ਸਮੂਹ 'ਤੇ ਚੁੱਪੀ ਛਾ ਗਈ। ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਰਸਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲੋਹੇ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਕੋਲ, ਇੱਕ ਜੰਗਾਲ ਲੱਗੀ ਲੋਹੇ ਦੀ ਚਾਬੀ ਪਈ ਸੀ। ਚਾਬੀ ਤਾਲੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ। ਗੇਟ, ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹਿਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਛੋਟਾ ਸਮੂਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਦਬੂਦਾਰ ਰਸਤਿਆਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਅਫਸਰ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿੱਚ, ਆਦਮੀ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਰਾਹੀਂ ਟਾਵਰ ਰੂਮ ਵੱਲ ਗਏ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਫਸਰ ਨੇ ਰਾਤ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਪਰ ਇਸਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਸੀ? ਹਰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਗੁਪਤ ਰਸਤੇ ਸਨ - ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜੰਗ ਦੌਰਾਨ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਰਸਤੇ ਸਨ।
ਇਹ ਘਟਨਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਜਨਤਕ ਯਾਦਾਂ ਤੋਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਲੋਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਚੱਲਦਾ ਰਿਹਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਲੋਹੇ ਦੀ ਚਾਬੀ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਬਕਸ਼ੋਵੇਡੇਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ, ਜਦੋਂ

ਤੱਕ ਇਹ ਪੈਰਿਸ ਵਿੱਚ ਕਾਉਂਟ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਤੋਂ ਚੋਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਿਆ।
ਦਸ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ, ਅਤੇ ਫਿਰ, ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਅੱਗ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਾਉਂਟ ਬਕਸੋਵੇਡੇਨ ਨੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੈਂਟਰਲ ਹੀਟਿੰਗ ਲਗਾਉਣਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਠੇਕੇਦਾਰ ਨੇ ਵੀਹ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲੋਡ ਵਿੱਚ ਫਰਨੀਚਰ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਅਣਥੱਕ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ, ਇੱਕ ਦਿਨ, ਸਾਰਾ ਅਮਲਾ ਭੂਤਾਂ ਵਾਂਗ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਕਾਉਂਟ ਬਕਸੋਵੇਡੇਨ ਨੇ ਘਟਨਾ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲਾਪਤਾ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰੇ ਹੋਏ ਸਨ।
ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਨੇ ਲਾਪਤਾ ਕਾਮਿਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਰਹੱਸ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ।
ਫਿਰ ਇਨਕਲਾਬ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਬਕਸੋਵੇਡੇਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਜੱਦੀ ਘਰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ। ਕਾਉਂਟ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਉਂਟ ਐਨਾਟੋਲ, ਮੇਰਾ ਜੀਜਾ, ਸਵਿਟਜ਼ਰਲੈਂਡ ਚਲੇ ਗਏ। ਇਹ 1923 ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਦੋਵੇਂ ਆਦਮੀ ਲੁਸਾਨੇ ਦੀ ਇੱਕ ਗਲੀ 'ਤੇ ਸੈਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਅਜਨਬੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਾਉਂਟ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਨੂੰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਬੁਲਾਇਆ।
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਮਹਿਲ ਦੇ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਦਾ ਭਰਾ ਹਾਂ," ਆਦਮੀ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ। "ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਲੰਬਰ ਸੀ, ਅੱਗ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਹਿਲ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।"
ਇੰਨਾ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੰਨੀਆਂ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੇ ਯੂਰਪ ਦਾ ਨਕਸ਼ਾ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਦਮੀ ਆਖਰਕਾਰ ਲਾਪਤਾ ਕਾਮਿਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਤੋਂ ਗੁਪਤਤਾ ਦਾ ਪਰਦਾ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ।

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ, "'ਸੰਦੇਹਵਾਦੀ' ਸ਼ਬਦ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਸਕੈਪਸਿਸ ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਏਸ਼ੀਆ ਮਾਈਨਰ ਦੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ। ਇਹ ਕਸਬਾ ਗਿਆਨ ਦੀ ਘਾਟ ਲਈ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਕੈਪਸਿਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।" ਟੀਵੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨੂੰ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਪਰ ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕੈਮਰੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮਿਲੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਆਖਰਕਾਰ ਚਮਕਣ ਲੱਗੀ।

* * *

ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸ਼ਿਕਾਗੋ, ਇਲੀਨੋਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਟੀਵਰਟ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਚਿੱਠੀ ਮਿਲੀ, ਜਿਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਭੂਤ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਇਸਦੇ ਕਿ ਉਸਦੇ ਜਨਮ ਸਮੇਂ ਦੋ ਬੱਚੇ ਗੁਆ ਚੁੱਕੇ ਸਨ ਅਤੇ ਭੂਤ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਨੂੰ, ਸਗੋਂ ਉਸਦੀ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਵੀ ਸਤਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਕੀ ਮੈਂ ਆ ਕੇ ਜਾਂਚ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?
ਮੈਂ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕੀਤਾ। 4 ਜੁਲਾਈ ਨੂੰ, ਮੈਂ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਦੇ ਦੱਖਣੀ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਫਸੀ ਹੋਈ ਮਾਦਾ ਭੂਤ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਕੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਿਵਸ ਮਨਾਇਆ। ਘਰ ਪੁਰਾਣਾ ਸੀ, 1800 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰ ਦੇ ਪੱਖੋਂ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਇਮਾਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਇਸਦੀ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਇਸਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਸੀ - ਕਈ ਨੌਜਵਾਨ ਜੋੜਿਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਅਤੇ ਕਿਫਾਇਤੀ ਪਾਇਆ।
ਆਪਣੇ ਉੱਜਵਲ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਇੱਕ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਘਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਉਣ-ਜਾਣ ਲਈ ਪੌੜੀਆਂ ਸਨ। ਤਿੰਨ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਬਜ਼ਰ ਸਿਸਟਮ ਦੁਆਰਾ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਟੀਵਰਟ ਨਾਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਨੂੰ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਜਾਇਜ਼ਾ ਲੈਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਮੇਰਾ ਚੰਗਾ ਦੋਸਤ, ਕਾਰਲ ਸੁਬਾਕ, ਇੱਕ ਸਟੈਂਪ ਡੀਲਰ, ਇਹ ਦੇਖਣ ਆਇਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਤੀਹ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਲਈ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ—ਓਹ— ਸ਼ੰਕਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਕੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਪਹੁੰਚੇ, ਸਿਬਿਲ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਗਈ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਕਿੱਥੇ ਜਾਣਾ ਹੈ! ਬੇਸ਼ੱਕ ਉਸਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ; ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉੱਪਰਲੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। "ਮੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਕੁਝ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਸ਼ੱਕੀ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਕੀ ਮੈਂ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ? ਉਹ ਪੁੱਛ ਰਹੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਗਰਮ ਜੁਲਾਈ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ, ਕੀ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਦੇ ਦੱਖਣੀ ਪਾਸੇ ਜੰਗਲੀ ਭੂਤ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰ 'ਤੇ ਆਏ ਸੀ?
ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਕੁਰਸੀ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਖਿੜਕੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਬਾਗ਼ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ; ਇੱਕ ਵਰਾਂਡਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਇੱਕ ਗਲੀ। ਮਾਲਕਾਂ ਦੀ ਸਾਧਾਰਨ ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਫਰਨੀਚਰ ਪੁਰਾਣਾ ਅਤੇ ਘਿਸਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਸੇਵਾਯੋਗ ਸੀ, ਅਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ, ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਪਰ ਭੂਤ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਅਗਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਜੋ ਅਸੀਂ ਸੁਣੀ ਉਹ ਸਿਬਿਲ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਅਜੀਬ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਸਿਬਿਲ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ, ਪਰ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ।

ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਨਕਸ਼ਿਆਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਗੋਲ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਘਰ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਹੈ?"
“ਹਾਂ,” ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਜੇਮਜ਼ ਡੂਗਨ।”
ਉਹ ਇੱਥੇ ਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈ?
"ਜੀਉਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਓ।"
"ਉਹ ਕਦੋਂ ਸੀ?"
“1912.”
ਕੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਹੈ?
"ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਮੈਕਕਲਾਉਡ।"
"ਹੋਰ ਕੋਈ?"
"ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ।"
ਕੀ ਉਹ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ?
“ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਲੋਕ…ਮੈਕਕਲਾਊਡ…ਨਕਸ਼ੇ…”
"ਕੀ ਸਾਰੇ ਆਦਮੀ ਹਨ?"
"ਨਹੀਂ... ਕੁੜੀ... ਜੂਡਿਥ... ਨੌਕਰਾਣੀ..."
ਕੀ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਅਣਸੁਖਾਵੀਂ ਸ਼ਕਤੀ ਵੱਸ ਰਹੀ ਹੈ?
"ਜੂਡਿਥ... ਉਸਦਾ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕੋਈ ਪਰਿਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ... ਉਹ ਆਦਮੀ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ... ਡੁਗਨ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ..."
"ਇਸ ਡੁਗਨ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਕੀ ਸਬੰਧ ਹੈ?"
"ਕੀ ਤੂੰ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ?"
"ਕੀ ਉਹ ਵਿਆਹੇ ਹੋਏ ਸਨ?"
ਨਹੀਂ। ਪ੍ਰੇਮੀ।
ਕੀ ਉਸਦੇ ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਸਨ?

ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਲਈ ਚੁੱਪ ਰਹੀ, ਫਿਰ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਇੱਕ ਮੱਧਮ ਅਤੇ ਇਕਸਾਰ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ।
"ਬੱਚਾ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ।"
ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚਾ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ?
"ਉਹ ਰੋਂਦੀ ਹੈ... ਬੱਚਾ ਰੋਂਦੀ ਹੈ... ਜੂਡਿਥ ਦੁਆਰਾ ਅਣਗੌਲਿਆ... ਦੋਸ਼ੀ..." ਕੀ ਜੂਡਿਥ ਇਹ ਜਾਣਦੀ ਹੈ?
"ਹਾਂ।"
"ਬੱਚਾ ਕਿੰਨੀ ਉਮਰ ਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਰਿਆ?"
ਕੁਝ ਹਫ਼ਤੇ ਪੁਰਾਣਾ।
ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਅਜੀਬ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਟੀਵਰਟ ਨੂੰ ਇਸ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਡਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਵੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬੱਚੇ ਗੁਆ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। "ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ।
"ਫਿਰ ਲਾਸ਼ ਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।"
"ਕੀ ਜੂਡਿਥ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੈ?"
ਉਹ ਇੱਥੇ ਹੈ।
"ਕਿੱਥੇ?"
"ਇਹ ਕਮਰਾ...ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਲਈ ਸੋਗ ਮਨਾ ਰਹੀ ਹੈ।"
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ?
"ਨਹੀਂ। ਉਹ ਇੱਥੋਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਡੁਗਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਲੈਂਦੀ - ਦੇਖੋ, ਕੀ ਉਹ ਡੁਗਨ ਨੂੰ ਲੱਭ ਸਕਦੀ ਹੈ -"
"ਡੂਗਨ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"
"ਨਕਸ਼ਿਆਂ ਨਾਲ।"

"ਡੂਗਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀ ਹੈ?"
"ਇਸਦਾ ਸਬੰਧ ਸੜਕਾਂ ਨਾਲ ਹੈ।"
"ਕੀ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ?"
"ਹਾਂ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਥੇ ਹੁੰਦੀ, ਪਰ ਉਹ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਮਰ ਗਈ?"
"ਉਹ ਪਾਣੀ ਵੱਲ ਭੱਜੀ... ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਮਰ ਗਈ... ਪਰ ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ... ਬੱਚਾ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਮਰ ਗਿਆ... ਹੇਠਾਂ..."
"ਉਹ ਇੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹੈ?"
ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਖਿੱਚਦੀ ਹੈ... ਉਹ ਰੋਂਦੀ ਹੈ...
ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਈਸਾਈ ਨਾਮ?
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੂਡਿਥ ਵਿਨਸੈਂਟ। ਇੱਕੀ ਸਾਲ ਦੀ। ਗੂੜ੍ਹੀ, ਸੁਨਹਿਰੀ ਨਹੀਂ। ਕਿਸੇ ਟਾਪੂ ਤੋਂ।"
ਅਤੇ ਉਹ ਆਦਮੀ? ਕੀ ਉਹ ਗੋਰਾ ਹੈ?
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ।"
"ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੋ?"
ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ, ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ...
"ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਹੈ?"
“1913.”
"ਉਸਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਇਹ 1965 ਦਾ ਸਾਲ ਹੈ।"
ਸਿਬਿਲ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ 1965 ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਡੂਗਨ ਵੀ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ।

"ਉਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਪਵੇਗਾ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸਮਝਾਵੇ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ "ਉੱਥੇ" ਉਸ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗੀ।
"ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ..." ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਆਖਰਕਾਰ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲਿਆ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਜਾਗ ਪਈ ਅਤੇ ਉਸ ਅਜੀਬ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੁੱਲ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚੇ ਜਾਂ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਸੀ।
ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੇਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬੈਠਣ ਵਾਲੀ ਪਹਿਲੀ ਵਿਅਕਤੀ ਫਲੈਟ ਦੀ ਮਾਲਕਣ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰਾ ਸਟੀਵਰਟ ਸੀ। ਆਇਓਵਾ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਤੋਂ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ, ਪੱਚੀ ਸਾਲਾ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰਾ ਸਟੀਵਰਟ, ਇੱਕ ਪਰਸੋਨਲ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਟ੍ਰਾਂਸ ਸੈਸ਼ਨ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਘਬਰਾਈ ਹੋਈ ਜਾਪ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਟੀਵਰਟ ਉਸ ਭੂਤ ਨੂੰ ਮਿਲੀ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ।
ਸਟੀਵਰਟ ਪਰਿਵਾਰ 1964 ਦੀਆਂ ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵਾਲੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਜਿਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇਸ ਵੇਲੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਟੀਵਰਟ ਨੇ ਫ੍ਰੈਂਚ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਵੱਲ ਨਿਗਾਹ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਉਸ ਵੱਲ ਘੂਰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਫੁੱਟ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਇੰਚ ਲੰਬੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਨੀਲੇ-ਸਲੇਟੀ ਰੰਗ ਦਾ ਪਹਿਰਾਵਾ, ਇੱਕ ਸ਼ਾਲ ਅਤੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੁੱਡ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਸ਼੍ਰੀ ਸਟੀਵਰਟ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਿਆ। ਔਰਤ ਦਾ ਸਿਰ ਅਜੀਬ ਢੰਗ ਨਾਲ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤਪੱਸਿਆ ਵਿੱਚ।

ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਟੀਵਰਟ ਨੂੰ ਸਿਬਿਲ ਦੁਆਰਾ ਜੂਡਿਥ ਦੇ ਵਰਣਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਔਰਤ ਦੇ ਰੰਗ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਟੀਵਰਟ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਹ ਚਿੱਟੀ ਜਾਂ ਕਾਲੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਟੀਵਰਟ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਆਕ੍ਰਿਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ।
ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਚਿੱਤਰ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਾਮ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਟੀਵਰਟ ਥੋੜੀ ਥੱਕੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਉਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਅਸਲੀ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਭੂਤ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਸ਼ੰਕੇ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਡ੍ਰੈਸਰ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਹਿਲਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਰਛਾਵੇਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਬੇਲੋੜੀ ਹੋ ਗਈ। ਦੁਬਾਰਾ, ਚਿੱਤਰ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਟੀਵਰਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਪਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਔਰਤ ਵੱਲ ਅਜੀਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਿੱਚੀ ਗਈ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ।
ਪਰ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਹੀ ਸਟੀਵਰਟ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇਕੱਲੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਨ ਲੱਗ ਪਈਆਂ। ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਰੋਣ ਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਪਿਛਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਉੱਥੇ ਘੱਟ ਉੱਚੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕੰਧਾਂ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਕੁਦਰਤੀ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਲੱਭਿਆ। ਫਿਰ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਪਿਛਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ, ਨੌਕਰਾਂ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ, ਕਦਮ ਦਰ ਕਦਮ, ਤੋਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਲੋਪ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਾ ਆਉਣ ਲਈ!

ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਨਾਮ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਰਹੱਸਮਈ ਮਹਿਮਾਨ ਦਾ ਨਾਮ "ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ" ਰੱਖਿਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਟੀਵਰਟ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ। ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ, ਉਸਨੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਜੋ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਬੱਚਾ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਾਗਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਉੱਪਰ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਹੁਣ ਮਰ ਚੁੱਕੀ ਹੈ, ਕਮਰੇ ਦੇ ਪਾਰ ਇੱਕ ਹਿੱਲਦੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ, ਜਿਸਨੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਝੂਲਦੇ ਹੋਏ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇ ਰਹੀ ਹੋਵੇ, ਦਾਈ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਟੀਵਰਟ ਦੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਫੜ ਲਿਆ। ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ, ਪਰ ਇਸਨੇ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰਾ ਸਟੀਵਰਟ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਭਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ।
ਇਹ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇਹ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ, ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਟੀਵਰਟ ਨੇ ਨੇੜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਾਹ ਲੈਂਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਇਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਸਾਹ ਲੈਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਅਜੇ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਅਜੀਬ ਸਾਹ ਲੈਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਦੋਵਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ। ਪਰ ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਮਹਿਮਾਨ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਇਆ। ਉਹ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਨਿਰੀਖਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਵੀ ਨੇੜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਾਹ ਲੈਂਦੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ।
ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਸਾਹ ਲੈਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਖੜਕਾਉਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਨੁਕਸਦਾਰ

ਪਾਈਪਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਮਝਾਉਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਉਸਨੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਟੁੱਟਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਸਦੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੋਵੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਘਬਰਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ "ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ" ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦਾ ਸੀ।
ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰਾ ਦੇ ਨੌਜਵਾਨ ਪਤੀ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣਾ ਬਚਪਨ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਇਆ ਅਤੇ ਹੁਣ ਇੱਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਘਰ ਦੇ ਵਸਣ ਜਾਂ ਲੱਕੜ ਦੇ ਚੀਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸਨ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਾਰਥਾ ਵੌਘਨ, ਇੱਕ ਅਕਾਊਂਟੈਂਟ, ਇਸ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਿਛਲਾ ਵਰਾਂਡਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਕ੍ਰਿਸਮਸ 1964 ਦੇ ਆਸਪਾਸ, ਉਸਨੇ ਵਰਾਂਡੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਰੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਠੰਡੀ ਰਾਤ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਗਈ। ਆਵਾਜ਼ ਅਜੀਬ ਅਤੇ ਰਹੱਸਮਈ ਸੀ - ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਵਰਾਂਡੇ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਵਿਹੜਾ ਸੁੰਨਸਾਨ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਰੋਣਾ ਸੁਣਿਆ, ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਟੀਵਰਟ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਹੇਠਾਂ ਵਾਲਾ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਕਈ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ "ਕਿਬੁਟਜ਼ ਵਾਂਗ" ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਹੇਠਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵੌਘਨ ਨੇ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਟੁੱਟਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵੀ ਸੁਣੀ। ਰਿਚਰਡ ਵੌਨ ਇੱਕ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਟੈਕਨੀਸ਼ੀਅਨ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਵੀ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਰੋਣ ਅਤੇ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਟੁੱਟਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਹੈ; ਦੂਜਿਆਂ ਵਾਂਗ, ਉਸਨੇ ਵੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਦਸਤਕ ਸੁਣੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੱਕ

ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਹਨਾਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਨੂੰ ਗਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਭਾਫ਼ ਪਾਈਪਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪਾਈਪਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਡੂਗਨ ਨਾਮ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਜਾਂ ਨਕਸ਼ੇ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਬਾਰੇ?"
"ਖੈਰ," ਵੌਨ ਨੇ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਚਿੱਠੀਆਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਕਦੇ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਡਾਕਘਰ ਵਾਪਸ ਭੇਜਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਡੁਗਨ ਦਾ ਨਾਮ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਬਿਊਰੋ ਤੋਂ ਕੁਝ ਚਿੱਠੀਆਂ ਯਾਦ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਘਰ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।"
"ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ?" ਮੈਂ ਨਵੀਂ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
ਕੀ ਡੁਗਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ?
ਘਰ ਦੇ ਕਈ ਹੋਰ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਵੀ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ। ਬਾਰਬਰਾ ਮੈਡੋਨਾ, ਜੋ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਸੈਕਟਰੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸੇ ਸਾਲ ਮਈ ਵਿੱਚ ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ। ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਨਵੰਬਰ ਵਿੱਚ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਰਹਿਣ ਆਈਆਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਵਰਾਂਡੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਉੱਥੇ ਬੈਠ ਕੇ ਗਰਮ ਸ਼ਾਮਾਂ ਨੂੰ ਬੀਅਰ ਪੀਣ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇਸ ਅਜੀਬ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਚਕਨਾਚੂਰ ਹੋ ਗਈਆਂ ਕਿ ਉਹ ਇਕੱਲੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ, ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਵਰਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਮੌਜੂਦਗੀ ਸੀ। ਜਲਦੀ ਹੀ, ਵਰਾਂਡੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਚਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਭਾਵੇਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਫਰਸ਼ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ

ਹੇਠਾਂ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸੀ, ਸਟੀਵਰਟ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉੱਪਰ।
ਲੋਲਿਤਾ ਕਰੋਲ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੇ ਵੀ ਬੱਚੇ ਦੇ ਰੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉਹ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਉਸੇ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਵਰਾਂਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦੀ ਸੀ।
ਡਗਲਸ ਮੈਕਕੋਨਰ ਇੱਕ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਸੰਪਾਦਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਉਸੇ ਸਾਲ ਨਵੰਬਰ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ ਜਿਸ ਸਾਲ ਬਾਰਬਰਾ ਮੈਡੋਨਾ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆਈ ਸੀ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਕਕੋਨਰ ਇਕੱਲਾ ਸੀ - ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਫਲੈਟ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ - ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਅਸਹਿਜ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਤੇਜ਼ ਹਵਾ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਵੀ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਅਤੇ ਖਿੜਕੀਆਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਉੱਪਰ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਐਤਵਾਰ ਰਾਤਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਕਾਫ਼ੀ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਸ਼ੋਰ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਧ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਭੱਜਣ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ, ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਨੇ ਮਿਸਟਰ ਮੈਕਕੋਨਾਗਰ ਦੀ ਨੀਂਦ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਦਿੱਤਾ। ਪੌੜੀਆਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ੋਰ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸਾਰੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਹਾਲਾਤ ਇੰਨੇ ਵਿਗੜ ਗਏ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਐਤਵਾਰ ਦੀਆਂ ਰਾਤਾਂ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ।
ਮੈਂ ਮਿਸਟਰ ਮੈਕਕੋਨਰ ਨੂੰ ਸਿਬਿਲ ਦੀ ਕਬਰ 'ਤੇ ਵਾਪਰੀ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੂਡਿਥ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਇਸ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰੀ ਪਾਤਰ ਸੀ।

"ਇਹ ਅਜੀਬ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਮੇਰੀ ਸਾਬਕਾ ਪਤਨੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਰਗੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਜੂਡਿਥ ਹੈ।"
ਕੀ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਇੱਕ ਮਰੀ ਹੋਈ ਨੌਕਰਾਣੀ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਯੋਗ ਮਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ ਸੀ? ਜਾਂ ਕੀ ਦੋ ਜੂਡਿਥ ਸਨ? ਖੈਰ, ਸਟੀਵਰਟ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਨੀਲੇ- ਸਲੇਟੀ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਾਲੀ ਕੁੜੀ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਈ।
ਕਾਰਲ ਸੁਬਾਕ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ ਵੱਲ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਜਾਪ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜੋ ਕੁਝ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਉਸਦਾ ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ 'ਤੇ ਡੂੰਘਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਿਆ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ, "ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਿਬਿਲ ਇੱਕ ਔਰਤ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਰੇ ਹੋਏ ਬੱਚੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ - ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ।"
ਨਹੀਂ, ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਸਤੰਬਰ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਰਿਪੋਰਟਰ, ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਮਾਨਸਿਕ ਵਿਦਿਆਰਥੀ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰਾਸਪੈਕਟਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਕੁਝ ਗੁਪਤ ਰੋਮਾਂਚਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਕੈਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤਕਨੀਕੀ ਖਰਾਬੀ ਹੀ ਮਿਲੀ। ਭੂਤ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ।

* * *

ਭੂਤ ਸਿਰਫ਼ ਰੋਮਾਂਚ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਭਰਮ ਹਨ। ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਜਾਂ ਸੁਣਨਾ ਇੱਕ ਵਿਆਪਕ ਵਰਤਾਰਾ ਹੈ, ਜੋ ਹਰ ਸਮੇਂ, ਲਗਭਗ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ

ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਸ਼ਰਾਬੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਦੋਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮਿੱਟੀ ਵਾਲੀ ਸੜਕ ਦੇਖੀ।
ਅਚਾਨਕ, ਉਹ ਰਸਤੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਤੁਰ ਪਏ। ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਕੋਠੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚ ਰਹੇ ਸਨ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਅਚਾਨਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਿਆ। ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਹਾਲਤ ਹੋਰ ਵੀ ਭਿਆਨਕ ਸੀ: ਉਹ ਸਿਰ ਤੋਂ ਪੈਰਾਂ ਤੱਕ ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਲਪਟਾਂ ਵਿੱਚ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ!
ਨੀਡਸ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੀਆਂ ਚਮਕਦਾਰ ਹੈੱਡਲਾਈਟਾਂ ਨੂੰ ਸੀਨ 'ਤੇ ਚਮਕਾਇਆ ਤਾਂ ਜੋ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਮਿਲ ਸਕੇ। ਫਿਰ ਉਹ ਆਦਮੀ ਸੜਕ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਿਆ ਅਤੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ।
ਦੋਵੇਂ ਆਦਮੀ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ। ਉਹ ਮੁੜੇ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਹਾਈਵੇਅ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ, ਉਹ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਦੋ ਹੋਰ ਕਾਰਾਂ ਲੈ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਚਮਕਦਾਰ ਲਾਈਟਾਂ, ਬੰਦੂਕਾਂ ਸਨ ਅਤੇ ਕੋਈ ਸ਼ਰਾਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੀ ਕਾਰ ਉਸ ਥਾਂ ਤੋਂ 20 ਫੁੱਟ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਹੁੰਚੀ ਜਿੱਥੇ ਨੀਡਸ ਨੇ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦੇਖੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਇੱਕੋ ਚੀਜ਼ ਦੇਖੀ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ - ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਤੱਕ ਸੜ ਰਿਹਾ ਇੱਕ ਆਦਮੀ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਸਖ਼ਤ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨੀਡਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਹਰ ਗੋਲੀ ਮੂਰਤੀ 'ਤੇ ਚਲਾਈ; ਇਹ ਹਿੱਲਿਆ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਲੱਗਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਦਿਖਾਇਆ। ਸਕਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਮੂਰਤੀ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਈ - ਜਿਵੇਂ ਨੀਡਸ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
ਹੁਣ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਸਮੂਹ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਜਾੜ ਪਾਇਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਹੁਤ ਬੁਰੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਅੱਗ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਸੀ: ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਕੋਠੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਪੂਰੇ ਕੋਠੇ ਨੂੰ ਅੱਗ

ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਜਾਂ ਕੀ ਉਹ ਆਦਮੀ ਜਿਸਨੇ ਅੱਗ ਲਗਾਈ ਸੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੋਠੇ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਭੱਜ ਗਿਆ ਸੀ?

* * *

ਬੈਟੀ ਐਨ ਟਾਇਲਸਕਾ ਕਨੈਕਟੀਕਟ ਦੇ ਇੱਕ ਬੰਦਰਗਾਹ ਵਾਲੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਪਰਿਵਾਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਸਦੇ ਪੜਦਾਦਾ ਨੇ 1807 ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਧੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟਾਇਲਸਕਾ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ, ਇੱਕ ਜਲ ਸੈਨਾ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਖੰਡਰ ਹੋਏ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਸ਼ਾਨ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਅਲੌਕਿਕ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਭੂਤ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸਨ ਸਿਵਾਏ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੇ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟਾਇਲਸਕਾ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਦੇਖਿਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਰਾਤ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਭਾਂਡੇ ਧੋ ਰਹੀ ਸੀ।
ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਰਸੋਈ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਉਸ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਪਲ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਗੂੜ੍ਹੇ ਨੀਲੇ ਸੂਟ ਅਤੇ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਬਟਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨੇਵੀ ਬਲੂ ਵਰਦੀ ਪਹਿਨਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਣ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਉੱਪਰ ਸੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ।
ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਥਕਾਵਟ ਕਾਰਨ ਭਰਮ ਕਹਿ ਕੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਆਦਮੀ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਕਈ ਵਾਰ, ਉਸਨੂੰ ਅਜੀਬ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ

ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਹੀ ਆਦਮੀ ਗੂੜ੍ਹੇ ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦੇ ਸੂਟ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ।
ਉਸਨੂੰ ਰਾਹਤ ਮਿਲੀ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਵੀ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਵਾਲੇ ਮਹਿਮਾਨ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ - ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕੋ ਥਾਂ 'ਤੇ। ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਉਹ ਹੱਸਿਆ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜੇ ਇਹ ਭੂਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਕੋਈ ਅਣਚਾਹੇ ਬਦਲਾਅ ਨਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ। ਉਹ ਮੁਰੰਮਤ ਦੌਰਾਨ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਪੇਂਟਿੰਗ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਜੋ ਵੀ ਪੇਂਟ ਬਚਿਆ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਪੱਥਰ ਦੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਮਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਪੁਰਾਣੇ ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰੰਗਾਂ ਦੇ ਪੇਂਟ ਨਾਲ ਢੱਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।
ਇੱਕ ਦਿਨ, ਮਿਸਟਰ ਟਾਇਲਸਕਾ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਪੱਥਰਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇੱਕ ਪੱਥਰ ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਸੀ: ਇਹ ਲੰਬਾ ਅਤੇ ਸਮਤਲ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜੀਬ ਪੱਥਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ; ਇਸਨੂੰ ਕੰਧ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਉਹ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਡਰ ਗਏ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਕਬਰ ਦਾ ਪੱਥਰ ਸੀ - ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ, ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਪੜਦਾਦਾ ਦਾ ਕਬਰ ਦਾ ਪੱਥਰ।
ਸਥਾਨਕ ਚਰਚ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ 'ਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚੋਂ ਕਬਰਸਤਾਨ ਕਿਵੇਂ ਨਿਕਲਿਆ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਦੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਭਰ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਕਬਰਸਤਾਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ। ਲਾਸ਼ਾਂ ਨੂੰ

ਨਵੇਂ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਪੜਦਾਦਾ ਜੀ ਦੀ ਕਬਰ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸਮਾਰਕ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਸਲ ਪੱਥਰ ਹੁਣ ਉਪਯੋਗੀ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ, ਇਸ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪੁਰਾਣੀ ਕੰਧ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਵਿੱਚ ਪੱਥਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਪਰ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਪੜਦਾਦਾ ਜੀ ਦੇ ਪੜਦਾਦਾ ਜੀ ਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਉਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸੀ? ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਕੌਣ ਆਪਣੀ ਕੀਮਤੀ ਕਬਰ ਨੂੰ ਪੇਂਟ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁੱਛਦਾ ਹਾਂ।
ਟਾਇਲਸਕਾ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਮੀਟਿੰਗ ਕੀਤੀ। ਦਾਦਾ ਜੀ ਦੀ ਕਬਰ 'ਤੇ ਦੋ ਪੱਥਰ ਰੱਖਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪੁਰਖੇ ਕੀ ਸੋਚਣਗੇ? ਉਸ ਸਮੇਂ ਹਰ ਕੋਈ ਦੋ ਪੱਥਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਪੱਥਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਲਈ ਚੰਗੀ ਖ਼ਬਰ ਹੁੰਦੀ, ਪਰ ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕਬਰ ਦੇ ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧਾ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਦਾਦਾ ਜੀ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਹਿਣਾ ਪਸੰਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿਸ ਪਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਬਰ ਦੇ ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸਥਾਨ ਦਿੱਤਾ, ਗੂੜ੍ਹੇ ਨੀਲੇ ਸੂਟ ਅਤੇ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਬਟਨਾਂ ਵਾਲਾ ਸੱਜਣ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟਾਇਲਸਕਾ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਦੋ ਮਰੀਨ ਹੋਣਾ ਸ਼ਾਇਦ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧਿਆਨ ਭਟਕਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਵੈਸੇ ਵੀ।

* * *

ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੱਕ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਉਹ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣਗੇ। ਖੁਸ਼ ਭੂਤ ਇੱਕ ਥਾਂ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ: ਦਰਅਸਲ, ਉਹ ਆਮ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਆ ਅਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ (ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਕਰਦੇ ਹਨ)। ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਲੋਕ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਦੂਜੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਾਸੀ ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਅਸਲੀ ਮਨੁੱਖ ਹਨ, ਨਾ ਕਿ ਅਗਿਆਨੀ ਭੂਤ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਚਰਚ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਫਸੀਆਂ ਰੂਹਾਂ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬੇਲੋੜਾ

ਡਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਕਈ ਵਾਰ ਸਭ ਤੋਂ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਲੋਕ ਵੀ ਅਲੌਕਿਕ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਕੰਬ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਦੋਸਤ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਟੀਵੀ ਸਟਾਰ ਮਾਈਕਲ ਬੈਂਟਾਈਨ ਦੇ ਪੁੱਤਰ, ਨੌਜਵਾਨ ਮਿਸਟਰ ਬੈਂਟਾਈਨ ਨੂੰ ਹੀ ਲੈ ਲਓ। ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਵਾਂਗ, ਉਹ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਨੌਜਵਾਨ ਬੈਂਟਾਈਨ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਸਿੱਧੇ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ।
ਇਹ ਘਟਨਾ ਇੱਕ ਬਸੰਤ ਵਿੱਚ ਹੈਰੋ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ, ਜੋ ਕਿ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਪਬਲਿਕ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ (ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ, ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਸਕੂਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)। ਨੌਜਵਾਨ ਬੈਂਟਾਈਨ ਦ ਨੌਲ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਡੌਰਮਿਟਰੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਲਗਭਗ 2 ਵਜੇ, ਉਹ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਗਾਇਆ ਗਿਆ। ਰਾਤ ਦੀ ਚੁੱਪ ਹੈੱਡਮਾਸਟਰ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਟੁੱਟ ਗਈ। ਪੈਰ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਨੇੜਲੇ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਏ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਬੰਦ ਹੋ ਗਏ। ਬੈਂਟਾਈਨ ਨੇ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਜਗਾਇਆ? ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਘਬਰਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਵੈਸੇ ਵੀ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਜੀਬ ਕਦਮਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਜੇ ਹੈੱਡਮਾਸਟਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੈਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਸਦਾ ਨਿੱਜੀ ਮਾਮਲਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ।
ਪਰ ਅਗਲੀ ਰਾਤ ਵੀ ਉਹੀ ਹੋਇਆ। ਫਿਰ, ਸਵੇਰੇ 2 ਵਜੇ, ਉਸਨੂੰ ਅਸ਼ੁੱਭ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਜਗਾਇਆ। ਫਿਰ, ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਬਾਥਰੂਮ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹੀ ਰੁਕ ਗਏ। ਕੀ ਇਹ ਇੱਕ ਇਤਫ਼ਾਕ ਸੀ? ਘਬਰਾਏ ਹੋਏ, ਨੌਜਵਾਨ ਬੈਂਟਾਈਨ ਨੇ ਕੁਝ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਕੀ ਹੈੱਡਮਾਸਟਰ ਨੂੰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੈਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸ਼ੌਕ ਸੀ? ਨਹੀਂ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਤੀਜੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਬੈਂਟਾਈਨ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਹਿੰਮਤ ਜੁਟਾ ਕੇ ਜਾਂਚ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਚਾਹ ਪੀ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤਾਜ਼ਾ

ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸੌਂ ਗਿਆ। ਨੀਂਦ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਥਕਾਵਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਘੇਰ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਨੌਜਵਾਨ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਗਿਆ।
ਠੀਕ 2 ਵਜੇ, ਉਹ ਫਿਰ ਜਾਗ ਪਿਆ। ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ "ਗਲਿਆਰੇ ਦੇ ਪਾਰ ਭੂਤ!" ਕਹਿੰਦਾ, ਉਸਨੂੰ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ!
ਜਲਦੀ ਨਾਲ, ਸਾਡਾ ਦਲੇਰ ਦੋਸਤ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਗਲਿਆਰੇ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਪਾਰ ਹੈੱਡਮਾਸਟਰ ਦੇ ਕਮਰੇ ਅਤੇ ਬਾਥਰੂਮ ਵੱਲ ਸੀ।
ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੁਣ ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਤੁਰਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ।
ਉਹ ਡਰ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਬਾਥਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਚਾਨਕ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ, ਆਮ ਵਾਂਗ, ਉਹ ਚੁੱਪਚਾਪ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਲੇਟ ਗਿਆ। ਪਰ ਨੀਂਦ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਘੰਟੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਏ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਵੇਰ ਨਹੀਂ ਆਈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਬੈਂਟਾਈਨ ਨਾਸ਼ਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਖੁਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਤਸੀਹੇ ਭਰੀ ਰਾਤ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।
ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਹੀ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਨਤੀਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਣ। ਉਸ ਲਈ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਰਾਤ ਸਹਿਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਕਮਰੇ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਚੌਦਾਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੈੱਡਮਾਸਟਰ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਫਾਂਸੀ ਲਗਾ ਲਈ ਸੀ। ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣ ਕੇ, ਬੈਂਟਾਈਨ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਭੂਤ ਵਾਂਗ ਚਿੱਟਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣਾ ਕਮਰਾ ਬਦਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਇਹ ਓਨੀ ਜਲਦੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਜਿੰਨੀ ਉਸਨੇ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਢਾਈ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਉਹ ਉਸ ਭੂਤ

ਵਾਲੇ ਹੈੱਡਮਾਸਟਰ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਇਆ।
ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੀ ਕਿਤਾਬ, "ਘੋਸਟ ਹੰਟਰ" ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਉਧਾਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਮਤਿਹਾਨ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਭੂਤ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਮੇਰੀ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹ ਇੱਕ ਕਾਮਿਕ ਪੜ੍ਹਨ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਭੂਤਰੇ ਹੈੱਡਮਾਸਟਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉਸੇ ਕੋਰੀਡੋਰ ਰਾਹੀਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਲਾਸ਼ ਅਜੇ ਵੀ ਸ਼ਾਵਰ ਵਿੱਚ ਲਟਕਦੀ ਹੋਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।
ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਇਦ ਪੁੱਛ ਰਹੇ ਹੋਵੋਗੇ, "ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੂਤ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਭੱਜ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਭੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਤਾਏ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਨਿਯਮ ਹਨ?" ਇਹ ਕੁਝ ਸਵਾਲ ਹਨ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਮਦਦ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ: ਭੂਤਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣਾ ਅਤੇ ਭੂਤਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣਾ।
ਪਰ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਭੂਤਾਂ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹਨ - ਲਗਭਗ ਓਨੇ ਹੀ ਲੋਕ ਦੀਮਕ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਦੋਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਸਿੱਧਾ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਕਿ ਮੇਰੇ ਲਈ ਡਾਕ, ਟੈਲੀਫੋਨ, ਈਮੇਲ ਜਾਂ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਹਰ ਇੱਕ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਆਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਟੀਵੀ ਸ਼ੋਅ ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਲੈਕਚਰ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਖਰਚੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਏਅਰਲਾਈਨਾਂ ਅਤੇ ਹੋਟਲ ਮਾਲਕ ਨਕਲੀ ਪੈਸੇ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੱਕ, ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿੱਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਤੰਤਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਜਾਂ ਖੋਜ ਸੰਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਬਾਹੀ ਅਤੇ ਬੰਬਾਂ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪੈਸਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮਾਨਸਿਕ ਬਿਮਾਰੀ 'ਤੇ ਖੋਜ ਲਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਹਰ ਸਾਲ ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਘਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਖੁਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਦੂਸਰੇ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਕੀ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸਥਾਨਕ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਕੋਲ ਭੇਜ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਆਪਣੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸਾਥੀ ਕੋਲ ਭੇਜਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ?
ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ। ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਮੈਨੂੰ ਮਦਦ ਮੰਗਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਖਾਸ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਬਾਰੇ ਮੇਰਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਹਰ ਖੋਜਕਰਤਾ ਦਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੱਖਰਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਕਲੌਤਾ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟ ਹਾਂ ਜੋ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਬੇਝਿਜਕ ਸਮਰਥਕ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭੂਤ ਮੌਜੂਦ ਹਨ, ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਤਾਂ ਉਹ "ਵਿਕਲਪਿਕ" ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਂਦੇ ਹਨ।
ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਯਕੀਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਠੋਸ ਵਿਗਿਆਨਕ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਕਿ ਭੂਤ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਭੂਤ ਭੂਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਰਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਵਿਹਾਰਕ ਆਧਾਰ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਮੈਂ ਕੁਝ

ਪੰਜਵਾਂ ਅਧਿਆਇ

ਮਸ਼ਹੂਰ ਭੂਤ
ਇੱਥੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਸਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਾਂਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਲਗਭਗ ਹਰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਇਤਿਹਾਸਕ ਹਸਤੀਆਂ, ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ, ਨਾਇਕ, ਨੇਤਾ, ਨਾਲ ਹੀ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਅਤੇ ਥੀਏਟਰ ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ, ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਕਦੇ ਸੁਰਖੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਦੀ ਇੱਕ ਡਿਗਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜੋ ਐਂਡੀ ਵਾਰਹੋਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟਾਂ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਹੈ।
ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਘਰ ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਮਸ਼ਹੂਰ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਏ ਹਨ ਜੋ ਜਨਤਾ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਸਮਾਰਕ, ਸਥਾਨਕ ਅਜਾਇਬ ਘਰ, ਇਤਿਹਾਸਕ ਘਰ ਅਤੇ ਮਹਿਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਪਰ ਕੀ ਉਹ ਮਸ਼ਹੂਰ ਭੂਤ ਅਜੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ? ਖੈਰ, ਇਹ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ: ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਅਨੁਭਵ ਭੂਤਕਾਲ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਪੁਰਾਣੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੇ ਭੂਤ ਮੌਜੂਦ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਹੜੇ ਭੂਤਕਾਲ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹਨ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਖੋਜ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਇੱਕ ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਲਈ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਸ਼ੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ!
ਕਾਲਪਨਿਕ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਭੂਤ

ਭੂਤ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਭੂਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਾਵਲਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਨਾਟਕਕਾਰਾਂ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਰਹੱਸਮਈ ਅਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਭੂਤ ਮਨੁੱਖੀ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹਨ ਪਰ ਮੁੱਖ ਧਾਰਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਕਾਲਪਨਿਕ ਕਹਾਣੀਆਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਿਰਫ ਕਾਲਪਨਿਕ ਭੂਤ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਧਮਕੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੇ ਹਨ: ਅਸਲ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।
ਚੌਸਰ ਦੇ ਕੈਂਟਰਵਿਲ ਭੂਤ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ, ਜਿਸਦੀਆਂ ਜ਼ੰਜੀਰਾਂ ਹਿੱਲਦੀਆਂ ਸਨ, ਸ਼ੇਕਸਪੀਅਰ ਦੇ ਹੈਮਲੇਟ ਦੇ ਪਿਤਾ ਤੱਕ, ਜੋ ਅਣਸੁਲਝੇ ਮਾਮਲਿਆਂ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦਾ ਕਤਲ) ਕਾਰਨ ਆਪਣੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਘੁੰਮਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਸਾਹਿਤ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਡਰਾਉਣੇ ਅਤੇ ਅਣਚਾਹੇ ਲੱਗ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਕੈਸਪਰ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਈ. ਟੀ. ਏ. ਹਾਫਮੈਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਐਡਗਰ ਐਲਨ ਪੋ ਤੱਕ, ਡਰਾਉਣੇ ਸਾਹਿਤ ਦੇ ਉਸਤਾਦਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਉਦਾਸ, ਬਦਕਿਸਮਤ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ।
ਫਲਾਇੰਗ ਡੱਚਮੈਨ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਉਸਦੇ ਪਾਪਾਂ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ (ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਕਦੇ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ), ਅਤੇ ਉਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਭੂਤ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਾ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੱਚਾ ਪਿਆਰ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ।

* * *

ਐਡਿਥ ਵਾਰਟਨ ਦੇ ਨਾਵਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਯਥਾਰਥਵਾਦੀ ਭੂਤ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਡੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਖੋਜ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ।

ਰੂਡਯਾਰਡ ਕਿਪਲਿੰਗ ਦੀਆਂ ਇੱਕ ਭਾਰਤੀ ਕਹਾਣੀਆਂ ਰਹੱਸਮਈ ਨੱਚਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਰਾਤਾਂ ਦੀ ਨੀਂਦ ਹਰਾਮ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਅੱਜ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਡਾਂਸਰ ਦੇ ਪੂਰੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।
ਆਰਥਰ ਕੋਨਨ ਡੋਇਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ "ਦ ਲਾਅ ਆਫ਼ ਦ ਗੋਸਟ" ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰੰਗੀਨ ਪਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਭੂਤ ਕਹਾਣੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਡਿਕਨਜ਼ ਦੇ "ਏ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਕੈਰਲ" ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਪਰਲੋਕ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਹਨ।
ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਡੈਨਮਾਰਕ ਦੇ ਐਲਸਿਨੋਰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵੱਲ ਉਸ ਬਦਕਿਸਮਤ ਰਾਜੇ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਨਾ ਭੱਜੋ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਨੇ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਰਾਜਾ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਭਰਾ, ਕਲੌਡੀਅਸ, ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਸ਼ੇਕਸਪੀਅਰ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਹਨ, ਬਿਲਕੁਲ ਉਦਾਸ ਡੈਨਿਸ਼ ਆਦਮੀ, ਹੈਮਲੇਟ ਵਾਂਗ।
ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਭੂਤ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡਰਾਉਣੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਸਗੋਂ ਸੁਹਾਵਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਰੈਕਸ ਹੈਰੀਸਨ ਅਭਿਨੀਤ ਫਿਲਮ "ਦ ਗੋਸਟ ਐਂਡ ਮਿਸਿਜ਼ ਮੁਇਰ" ਦੇ ਭੂਤ ਵਿਅੰਗਾਤਮਕ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਪਿਆਰੇ ਸਨ। ਬੈਂਕਰ ਟੌਪਰ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਪਿਆ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਦਦਗਾਰ ਸਨ।
ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਜੋ ਅਸਲੀ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਪਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਭਾਵ ਆਪਣਾ ਜਾਦੂ ਕਰਨਗੇ।

* 1
ਕਾਨਫਰੰਸ ਹਾਲ ਭੂਤ
ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਵਾਲੇ ਮੈਨਹਟਨ ਤੋਂ ਫੈਰੀ ਬੋਟ ਰਾਹੀਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਸਟੇਟਨ ਆਈਲੈਂਡ ਦਾ ਇਕਾਂਤ ਸੁਹਜ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ

ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਖੇਤ ਵੀ ਆਪਣੀ ਅਸਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।
ਇਹਨਾਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸੈਰ-ਸਪਾਟਾ ਸਥਾਨ, ਅਖੌਤੀ "ਕਾਨਫਰੰਸ ਹਾਊਸ" ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਕਮਾਂਡਰ ਲਾਰਡ ਹੋਵੇ ਨੇ 11 ਸਤੰਬਰ, 1776 ਨੂੰ ਬੈਂਜਾਮਿਨ ਫਰੈਂਕਲਿਨ, ਜੌਨ ਐਡਮਜ਼ ਅਤੇ ਐਡਵਰਡ ਰਟਲੇਜ ਸਮੇਤ ਅਮਰੀਕੀ ਸੰਮੇਲਨ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਮੰਡਲ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੀਟਿੰਗ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣਾ ਸੀ ਕਿ ਇੰਗਲੈਂਡ ਅਤੇ ਕਲੋਨੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਵਕ ਹੱਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੀਟਿੰਗ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਸਫਲਤਾ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਨਕਲਾਬੀ ਯੁੱਧ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ।
ਇਹ ਘਰ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਚਿੱਟੀ ਦੋ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਇਮਾਰਤ ਹੈ, ਜੋ 1688 ਵਿੱਚ ਆਮ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਮਹਿਲ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਉਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬੈਂਟਲੇ ਮਨੋਰ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਟੋਟਨਵਿਲ ਹੈ। ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵੱਡੇ ਕਮਰੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੌੜੀ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੱਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੋ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਹੈ; ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਸੋਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਤਹਿਖਾਨਾ ਹੈ। ਘਰ ਦਾ ਅਸਲ ਮਾਲਕ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਨੇਵੀ ਦਾ ਕੈਪਟਨ ਬਿਲੋਪਸ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਇਨਕਲਾਬੀ ਦੌਰ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।
ਸਥਾਨਕ ਲੋਕ-ਕਥਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਘਰ ਨੂੰ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ "ਭੂਤ" ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕਹਾਣੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਠੋਰ ਦਿਲ ਵਾਲੇ ਬਿਲੋਪ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮੰਗੇਤਰ ਨਾਲ ਧੋਖਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਿਲ ਟੁੱਟਣ ਨਾਲ ਮਰ ਗਿਆ। ਘਰ ਤੋਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੋਂ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ, ਫੁਸਫੁਸੀਆਂ, ਕਰਾਹਾਂ, ਕਰਾਹਾਂ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀਆਂ ਸੁਣੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਅਖਬਾਰ, ਸਟੇਟਨ ਆਈਲੈਂਡ ਟ੍ਰਾਂਸਕ੍ਰਿਪਟ, ਨੇ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀਕਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਦੇ ਰੂਪ

ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘਰ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਮਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਇਹ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ।
ਇਸ ਪਿਛੋਕੜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ, ਜੋ ਸਾਡੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਹੋਣੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੋ ਦੋਸਤਾਂ, ਰੋਜ਼ ਡੀ ਸਿਮੋਨ ਅਤੇ ਪਰਲ ਵਿੰਡਰ, ਜੋ ਕਿ ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ "ਸਿਟਰ" ਜਾਂ ਸਹਾਇਕ ਹੋਣੇ ਸਨ, ਨਾਲ ਘਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਸਟੇਟਨ ਆਈਲੈਂਡ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਘਰ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੱਸਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ, ਜੋ ਉਸਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਦੇਖੇ ਸਨ! ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਘਰ ਚਿੱਟਾ ਸੀ, ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੋ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਪੂਰਬੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਰਾ ਮੇਜ਼ ਅਤੇ ਅੱਠ ਕੁਰਸੀਆਂ ਸਨ; ਘਰ ਦੇ ਪੱਛਮੀ ਪਾਸੇ ਵਾਲਾ ਕਮਰਾ ਦੂਜੇ ਕਮਰਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਡਾ ਅਤੇ ਹਲਕਾ ਰੰਗ ਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਸਨ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਘਰ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਿਆਨਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ; ਉਹ ਸਹੀ ਸਨ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਕੁਰਸੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਹੁਣ ਸਿਰਫ਼ ਸੱਤ ਸੀ, ਅੱਠ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਡਿਸਪਲੇ ਨੂੰ ਅੱਠ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ!
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਜ਼ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ "ਬਟਲਰ" ਨਾਮ ਸੀ; ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਨਾਲ ਲੱਗਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਬਟਲਰ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਤੱਥ ਜਿਸ ਤੋਂ ਮੀਡੀਆ ਅਣਜਾਣ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹੀਆਂ; ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜੇਨ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਚਿੱਟੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਗੂੜ੍ਹੇ ਹਰੇ ਰੰਗ ਦੀ ਡਰੈੱਸ ਅਤੇ ਝਾਲਦਾਰ ਸ਼ਾਲ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਹੋਵੇ ਨਾਮ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਘਰ ਨਾਲ ਲਾਰਡ ਹੋਵੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ

ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਕਾਨਫਰੰਸ ਹਾਊਸ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਸਿੱਖਿਆ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਫਿਰ ਚਿੱਟੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੇ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਵਿੱਗ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਨੇ ਕਾਲਰ ਦੁਆਲੇ ਕਢਾਈ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਗੂੜ੍ਹਾ ਕੋਟ, ਹਲਕੇ ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦੀ ਪੈਂਟ ਅਤੇ ਗੂੜ੍ਹੇ ਜੁੱਤੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਚੌੜਾ, ਚੌਰਸ ਚਿਹਰਾ, ਮੋਟਾ ਨੱਕ, ਅਤੇ ਇੱਕ "ਡੱਚ" ਦਿੱਖ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਆਦਮੀ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ।"
ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਨੇ ਪੈਂਟ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਵਾਲ ਵਾਪਸ ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਤਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਕ੍ਰਿਸਟੋਫਰ ਬਿਲੋਪ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਜਨਮ 1737 ਵਿੱਚ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਅਸੈਂਬਲੀ ਵਿੱਚ ਰਿਚਮੰਡ ਕਾਉਂਟੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਬਣਿਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ, ਗੂੜ੍ਹੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ ਜਿਸਨੇ ਫਰ ਟੋਪੀ, ਇੱਕ ਚਮੜੇ ਦਾ ਕੋਟ ਅਤੇ ਉੱਚੇ ਬੂਟ, ਇੱਕ ਪਿੱਤਲ-ਬੱਕਲਡ ਬੈਲਟ ਅਤੇ ਕਾਲੇ ਪੈਂਟ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ, ਉਸਨੇ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ, ਜਾਲ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਜਹਾਜ਼ ਵੇਖੇ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿਦੇਸ਼ੀ, ਭਾਰੀ ਲਹਿਜ਼ਾ ਸੁਣਿਆ। ਉਸਨੇ ਵਰਗ-ਰਿਗਰ ਕਿਸਮ ਦਾ ਇੱਕ ਚਾਰ-ਮਾਸਟਡ ਜਹਾਜ਼ ਵੀ ਵੇਖਿਆ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ T ਅੱਖਰ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਬਿਲੋਪ ਪਰਿਵਾਰ ਇਨਕਲਾਬ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਦੌਰਾਨ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਟੋਰੀ ਆਗੂ ਸਨ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਸੋਚਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉੱਚੀ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਮੱਥੇ ਚੌੜਾ ਸੀ, ਗੱਲ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਉੱਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਮਜ਼ਬੂਤ, ਲੰਬਾ ਸੀ, ਵਾਲ ਸੰਘਣੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਡੱਚ ਮੂਲ ਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਵੈਨ ਬੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਬਿਲੋਪ (ਜਾਂ ਵੈਨ ਬਿਲੋਪ) ਘਰ ਦਾ ਨਿਰਮਾਤਾ ਸੀ।

"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਮੈਨੂੰ ਕਿਤੇ ਘਸੀਟ ਰਹੇ ਹਨ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਕਿਹਾ। "ਹਿੰਸਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਲੱਕੜ ਦੇ ਢੇਰ 'ਤੇ ਮਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਦੋ ਆਦਮੀ, ਇੱਕ ਗੋਰਾ, ਇੱਕ ਭਾਰਤੀ; ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਖੋਪੜੀਆਂ ਨੇੜੇ ਹੀ ਦੋ ਖੰਭਿਆਂ 'ਤੇ ਪਈਆਂ ਹਨ।"
ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸਤਾਰ੍ਹਵੀਂ ਅਤੇ ਅਠਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੌਰਾਨ ਇੱਥੇ ਭਾਰਤੀ ਛਾਪੇ ਅਕਸਰ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਦੁਸ਼ਮਣ ਭਾਰਤੀ ਘੇਰਾਬੰਦੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨੇੜਲੇ ਤੱਟ ਤੱਕ ਭੱਜਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸੁਰੰਗ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਤੀਰ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਇਨਕਲਾਬੀ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਛੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਕੰਧ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਸੈਨਿਕ; ਉਸਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਅੱਠ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਬੇਸਮੈਂਟ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, "ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਵਾਂਗ।" ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਬਿਲੋਪ ਦੇ ਕੁਝ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਗਲੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਫੌਜਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰੀਏ ਤਾਂ, ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਨੇੜਲੇ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਤੱਟ ਤੋਂ ਘੁਸਪੈਠ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਅਤੇ 4 ਜੁਲਾਈ, 1776 ਤੋਂ ਸਟੇਟਨ ਆਈਲੈਂਡ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅਕਸਰ ਝੜਪਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਕੈਪਟਨ ਬਿਲੋਪ, ਇੱਕ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਨਾਗਰਿਕ, ਨੂੰ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਡਾਕੂਆਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਗਵਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਦੇ ਕੈਦੀ ਵਜੋਂ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਲੈ ਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ!
ਅਸੀਂ ਘਰ ਦੀ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ। ਅਚਾਨਕ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਸਪਾਈਰਲ ਪੌੜੀਆਂ ਵੱਲ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਵਧਦੀ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ।

ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਉਤਰਦੇ ਹੋਏ, ਸਾਡਾ ਮਾਧਿਅਮ ਅਚਾਨਕ ਰੁਕ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਟੇਢੇ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਔਰਤ!" ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਦਹਿਸ਼ਤ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਤਲ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਜੀ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਚੌਕੀਦਾਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅਰਲੀ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕੈਪਟਨ ਬਿਲੋਪ ਨੇ, ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ, ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸੇ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਗੁਲਾਮ ਦਾ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ!

* 2
ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਅਜਨਬੀ
ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹਨ - ਪੁਰਾਣੇ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ, ਆਧੁਨਿਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟਾਂ, ਖੇਤਾਂ ਅਤੇ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ - ਪਰ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਝਟਕਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਭੂਤ ਹੈ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਇਹੀ ਹੋਇਆ।
ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ, ਮੈਂ ਰਿਵਰਸਾਈਡ ਡਰਾਈਵ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਉਨੱਤੀ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਚਿੰਤਤ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਥੀਏਟਰ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਜਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰੇਰਨਾਦਾਇਕ ਪੇਂਟਿੰਗਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਣੂ ਸੀ, ਕੁਝ ਤਿੱਬਤੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਪੱਛਮੀ। ਇਹ ਅਜਾਇਬ ਘਰ, ਜਿਸਨੂੰ ਹੁਣ ਰਿਵਰਸਾਈਡ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਹਾਨ ਚਿੱਤਰਕਾਰ ਰੋਹਰਾਚਟ ਦਾ ਕੰਮ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਤਿੱਬਤ ਦੇ ਰਹੱਸਵਾਦ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਲਈ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਕਈ ਸਾਲ ਬਿਤਾਏ। ਪੂਰਬ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਣ 'ਤੇ, ਉਸਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਕਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਮਿਲੀਅਨ ਡਾਲਰ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਯੋਗ ਇੱਕ ਸਮਾਰਕ ਬਣਾਉਣ

ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, 1930 ਵਿੱਚ, ਰੋਹਰਾਚਟ ਇਮਾਰਤ ਬਣਾਈ ਗਈ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਵਧਦੇ-ਫੁੱਲਦੇ ਪੂਰਬੀ ਰਹੱਸਵਾਦ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਜੋਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਦਾ ਰੋਹਰਾਚਟ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੇ ਪੈਰੋਕਾਰ ਵੰਡੇ ਗਏ ਅਤੇ ਟੋਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਏ। ਸੀਨਾ ਫੋਸਡਿਕ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਨਵਾਂ "ਰੋਹਰਾਚ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ" ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਅੱਜ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਕੁਝ ਬਲਾਕ ਦੂਰ, ਉਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਉਨੱਤੀ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਜੋ ਇਸ ਨਾਮ ਦੀ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਬਦਲ ਕੇ ਮਾਸਟਰ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਸੁਮੇਲ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਬਿਲਡਿੰਗ, ਸਕੂਲ ਅਤੇ ਆਰਟ ਗੈਲਰੀ।
ਇਹ ਫਰਵਰੀ 1960 ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਚਾਹ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੋਲੈਂਡ, ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਅਦਾਕਾਰਾ ਅਤੇ ਨਿਰਮਾਤਾ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ - ਹਾਂ, ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ ਅਜਿਹੀਆਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਹਨ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ "ਮੇਰੀ" ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਘਟਨਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ 1952 ਦੀ ਸੀ ਜਾਂ 1953 ਦੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮਸ਼ਹੂਰ ਲੇਖਕ ਕਲਾਉਡੀਆ ਡੀ ਲਿਸ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸਰਦੀਆਂ ਦੀ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ।
ਪੂਰਬੀ ਦਰਸ਼ਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਣ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰੋਹਰਾਚ ਹਾਊਸ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਸੀ। ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਰਾਲਫ਼ ਹਸਟਨ ਬੁਲਾਰੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਕੱਠ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਡਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਸਪੀਕਰ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੋਲੈਂਡ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਕਮਰੇ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਗਈ। ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੇ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਅਜਨਬੀ ਨੇ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ, ਚੁੱਪਚਾਪ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੋਲੈਂਡ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਰਗਰਮ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਜਨਬੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੋਹਿਤ ਕਰ ਲਿਆ। ਇੱਕ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਕਾਫ਼ੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਲੇਟੀ ਸੂਤੀ ਚੋਗਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸ

ਵਿੱਚ ਉੱਚੀ ਗਰਦਨ ਵਾਲਾ ਕਾਲਰ ਸੀ, ਜੋ ਪੂਰਬੀ ਚਿੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗੋਲ ਕਾਲੀ ਟੋਪੀ ਸੀ। ਉਹ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਜਵਾਨ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਡੂੰਘੀਆਂ, ਕਾਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨਮੋਹਕ ਸਨ।
ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਸਪੀਕਰ ਵੱਲ ਕੀਤਾ; ਜਦੋਂ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਤਾਂ ਨੌਜਵਾਨ ਗਾਇਬ ਸੀ।
"ਇਹ ਅਜੀਬ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ; "ਉਹ ਲੈਕਚਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਉਂ ਚਲਾ ਗਿਆ? ਉਹ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ।"
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਰਹੱਸਵਾਦ ਦੇ ਪੈਰੋਕਾਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਲੱਗੇ, ਅਦਾਕਾਰਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫੋਸਡਿਕ ਕੋਲ ਗਈ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਸਮੂਹ ਦੀ "ਬੌਸ ਲੇਡੀ" ਵਜੋਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਉਹ ਸੁੰਦਰ, ਕਾਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲਾ ਨੌਜਵਾਨ ਕੌਣ ਸੀ?"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫੋਸਡਿਕ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਅਦਾਕਾਰਾ ਨੇ ਅਜਨਬੀ ਦਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਵਰਣਨ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਗੱਲ ਖਤਮ ਕੀਤੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫੋਸਡਿਕ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਪੀਲਾ ਪੈ ਗਿਆ।
ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਪਲੇਟਫਾਰਮ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੋਲੈਂਡ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਝਿਜਕਿਆ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੱਖ ਰੂਪ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਵਰਣਨ ਮਹਾਨ ਰੋਹਰਾਖਟ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਸੀ - ਉਸਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੋਲੈਂਡ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਰੋਹਰਾਖਟ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੋਲੈਂਡ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਸਹਿਜ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਣ ਨਾਲ ਹੋਇਆ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਹੱਥ ਹਿਲਾਏ, ਅਤੇ ਮਾਮਲਾ ਉੱਥੇ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ।

ਮੈਨੂੰ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੋਰ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?
ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫੋਸਡਿਕ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸੱਚਾਈ ਜਿੱਤ ਨਹੀਂ ਸਕੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਿਆ ਜਿਸਦੀ ਮੈਨੂੰ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਰਵੱਈਆ ਹੋਰ ਵੀ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਹੋ ਗਿਆ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਂ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, "ਦੁਸ਼ਮਣ ਕੈਂਪ" ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫੋਸਡਿਕ ਨੇ ਇਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੋਲੈਂਡ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨੀ।

ਫਿਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮੁਖਬਰ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਜਿਸਨੇ ਸਾਰੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫੋਸਡਿਕ ਕੋਲ ਦੁਬਾਰਾ ਇੱਕ ਅਣਚਾਹੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦੀ ਦਲੇਰੀ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜੋ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦੇ ਕਿਲ੍ਹੇ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਖਾਈ ਵਿੱਚ ਲੁਕੇ ਖ਼ਤਰਿਆਂ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵਿਗਿਆਨਕ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ "ਮੂਲ" ਰੋਹਰਾਕਟ ਸਮੂਹ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਵੱਖ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਤਿੱਖੀ ਟਿੱਪਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਦਿਲਚਸਪ ਸੀ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਨਹੀਂ।
ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੋਲੈਂਡ ਦੇ ਬਿਆਨ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤ, ਸੰਜਮੀ ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਰੱਥ ਪਾਇਆ।
ਮੈਂ ਬਸ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਮਿਸਟਰ ਰੋਹਰਾਚ ਕਦੇ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਉਣਗੇ, ਜਾਂ ਕੀ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਵਾਂਗਾ, ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਗੁਆਂਢੀ ਸੀ?

* 3
ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਹੈਮਿਲਟਨ ਦੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ

ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਸੁੰਦਰ, ਕਲਾਕਾਰ-ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਗ੍ਰੀਨਵਿਚ ਵਿਲੇਜ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ 27 ਜੇਨ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਲੱਕੜ ਦਾ ਘਰ ਹੈ ਜੋ ਇਨਕਲਾਬ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਯੁੱਗ ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਥੇ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਹੈਮਿਲਟਨ ਦਾ ਉਸਦੇ ਆਖਰੀ ਪਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸਲੀਅਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਕੁਝ ਘਰਾਂ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, 80 ਜੇਨ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਹੋਈ, ਪਰ 27 ਉਸਦੇ ਡਾਕਟਰ, ਜੌਨ ਫਰਾਂਸਿਸ ਦਾ ਘਰ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਐਰੋਨ ਬੁਰ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਘਾਤਕ ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹੈਮਿਲਟਨ ਦਾ ਘਰ ਹੁਣ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਢਾਹੁਣ ਵਾਲੇ ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਢਾਹੁਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਹੁਣ ਜੀਨ ਕਾਰਸਾਵਿਨਾ, ਇੱਕ ਲੇਖਕ ਅਤੇ ਕਲਾਕਾਰ, ਜੋ 1939 ਤੋਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿ ਰਹੀ ਹੈ, ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਹੈ।
ਹੈਮਿਲਟਨ ਦੀ ਬੇਵਕਤੀ ਮੌਤ ਦੇ ਤੱਥ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹਨ; ਡੀ.ਐਸ. ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ (ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ "ਪੋਲੀਟੀਕਲ ਹਿਸਟਰੀ ਆਫ਼ ਦ ਸਟੇਟ ਆਫ਼ ਨਿਊਯਾਰਕ" ਵਿੱਚ) ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਕਾਰਨ, "ਬੁਰ ਨੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਕਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।" ਹੈਮਿਲਟਨ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੁਰ ਨੂੰ "ਘਿਣਾਉਣਾ" ਅਤੇ "ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਵਾਗਡੋਰ ਸੰਭਾਲਣ ਦੇ ਅਯੋਗ" ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪ੍ਰੈਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਬੁਰ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਹੈਮਿਲਟਨ ਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ 11 ਜੂਨ, 1804 ਨੂੰ, ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਦੇ ਵੀਹਾਕਨ ਵਿੱਚ, ਬੁਰ ਨੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਗੋਲੀ ਨਾਲ ਹੈਮਿਲਟਨ ਘਾਤਕ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਹੈਮਿਲਟਨ ਸ਼ਹਿਰ ਵਾਪਸ ਪਰਤਦੀ ਕਿਸ਼ਤੀ 'ਤੇ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਅੰਤ ਨੇੜੇ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਡਾ. ਫਰਾਂਸਿਸ ਦੇ ਘਰ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਪਰ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗਲੀ ਦੇ ਪਾਰ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।
27 ਜੇਨ ਸਟਰੀਟ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਿਸ ਕਾਰਸਾਵਿਨਾ ਨੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਪੌੜੀਆਂ ਦੀ ਚੀਕ-ਚਿਹਾੜਾ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ

ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਹੈ; ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਟਾਇਲਟ ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਫਲੱਸ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਟਾਇਲਟ ਚੇਨ ਅਜੇ ਵੀ ਹਿੱਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਨਹੀਂ ਸੀ! ਜੂਨ 1957 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਅਖਬਾਰ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਫਲੱਸ਼ਿੰਗ ਟਾਇਲਟ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਚੀਜ਼ ਹੋਵੇਗੀ।"*
ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਅਸਪਸ਼ਟ "ਚਿੱਤਰ" ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਵਰਣਨ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਦੇ ਉੱਪਰ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਰਾਤ, "ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ, ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਪੋਨੀਟੇਲ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ" ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਮਿਸ ਕਰਸਾਵਿਨਾ ਇੱਕ ਪੜ੍ਹੀ-ਲਿਖੀ ਅਤੇ ਆਕਰਸ਼ਕ ਔਰਤ ਨਿਕਲੀ ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਭੂਤ ਨਾਲ ਇੱਕੋ ਛੱਤ ਹੇਠ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਅਤੇ ਮੈਂ ਮਾਰਚ 1960 ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਏ ਸੀ। ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ।
ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ, ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਨੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਚਿਹਰੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਨੱਕ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਦਾ "ਪਰਛਾਵਾਂ" ਦੇਖਿਆ; ਇੱਕ ਔਰਤ ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਸ਼ਾਲ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਉਸਨੇ ਡੇਬੋਰਾਹ ਮੰਨਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ "ਕਿਸੇ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਬੰਧ ਹੈ"; ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਚਿੱਟੇ ਲਿਲੀ ਦੀ ਇੱਕ ਵੇਦੀ, ਇੱਕ ਲਾੜੀ ਅਤੇ ਲਾੜਾ, ਅਤੇ ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਤਾਬੂਤ ਦੇਖਿਆ; ਫਿਰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਜਾਏ ਹੋਏ ਤਾਬੂਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਮੁੰਡਾ ਅਤੇ ਕੁੜੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਤਾਬੂਤ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਔਰਤ ਦਾ ਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੈਟਰਸਨ ਅਤੇ ਕੁੜੀ ਦਾ ਨਾਮ ਮਿਸ ਲੂਸੀ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ। ਉਸੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ "ਦਰਸ਼ਨ" ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ "ਇੱਕ ਖਾਲੀ ਤਾਬੂਤ, ਲੋਕ ਰੋ

ਰਹੇ, ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ, ਘੁੰਮ ਰਹੇ, ਅਤੇ ਤਾਬੂਤ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਝੰਡਾ; ਤਾਬੂਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਟੋਪੀ, ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਬਕਲਾਂ ਵਾਲੇ ਜੁੱਤੇ, ਸੋਨੇ ਦੇ ਐਪੋਲੇਟ..." ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਉਹ ਆਦਮੀ ਕੋਲ ਗਈ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਫੇਫੜੇ ਤਰਲ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਪਸਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਨਾਲ ਮਰ ਗਿਆ।
ਇਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਅਰਧ-ਸੰਮੋਹਣੀ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਪਾਣੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕਿਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ, ਫਿਰ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜਿਸਨੇ ਚਿੱਟੇ ਪੈਂਟ ਅਤੇ ਨੀਲੇ ਕੋਟ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ ਜਿਸ 'ਤੇ ਖੂਨ ਦੇ ਧੱਬੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਦੋ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਸ਼ਾਮ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ।"
ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੀ ਹੋਵੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ "ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਉੱਥੇ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਸ ਤੋਂ ਧਿਆਨ ਭਟਕਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਵਰਦੀ ਵਿੱਚ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਛੋਟੀਆਂ ਜੈਕਟਾਂ ਅਤੇ ਚੌੜੀਆਂ ਕੰਢੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਟੋਪੀਆਂ, ਅਤੇ ਪਿਸਤੌਲਾਂ ਨਾਲ। ਚੀਕਾਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਔਰਤ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਧੱਕਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਆਦਮੀ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਹੇ ਹਨ, ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਨਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇੱਕ ਨਾਈਟਸ਼ਰਟ ਅਤੇ ਲਾਲ ਜੁਰਾਬਾਂ ਵਾਲੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਬਰਫ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਟਨਾ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚੀ ਗਈ, ਜਿੱਥੇ "ਕਿਸੇ ਦੀ ਜਣੇਪੇ ਦੌਰਾਨ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ"; ਦਰਅਸਲ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਮੌਤਾਂ "ਕਈ ਵਾਰ" ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਪੁਲਿਸ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ ਜਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਰੀ। ਹੈਨਰੀ ਓਲੀਵਰ ਜਾਂ ਓਲੀਵਰ ਹੈਨਰੀ ਨਾਮ ਯਾਦ ਆਇਆ।

ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਠੰਡੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ। "ਹਾਂ, ਉੱਥੇ ਹੈ; ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।" ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਇੱਕ ਪਤਲੇ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਦੇਖਦੀ ਹੈ ਜੋ ਔਸਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੱਦ ਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਚਿੱਟੇ ਪੈਂਟ, ਕਾਲੇ ਜੁੱਤੇ, ਇੱਕ ਗੂੜ੍ਹਾ ਨੀਲਾ ਕੋਟ, ਅਤੇ ਚਿੱਟੇ ਰਿਬਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਟੇਲਕੋਟ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਜਾਰਜ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਅਤੇ ਲਾਫਾਏਟ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵੀ ਦੇਖਦੀ ਹੈ; ਉਹ ਸੋਚਦੀ ਹੈ ਕਿ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਉਹ "ਦੇਖਦੀ ਹੈ" ਉਹ ਇੱਕ ਜਨਰਲ ਹੈ; ਉਹ ਉਸਦੇ ਮੋਢਿਆਂ 'ਤੇ ਬੈਜ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖੀ ਗਈ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਅਤੇ ਬੱਚਾ ਵੀ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਹ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ "ਕਿਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਲੜ ਰਹੇ ਸਨ।" ਹੁਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ "ਡਬਲਯੂ. ਲਾਰੈਂਸ" ਨਾਮ ਯਾਦ ਹੈ। ਉਹ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਲਈ ਪਿਆਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਹੈ; ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਨਾਹ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਨਾਰਥੀ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ।
ਉੱਥੇ "ਜਨਰਲ ਮਿੱਲਜ਼" ਨਾਮ ਦਾ ਸਮਾਨ ਸੀ - ਜੁੱਤੇ, ਕੋਟ, ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਚੌਕੀ ਵਾਂਗ; ਭੋਜਨ ਵੰਡਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬ੍ਰੈਡਲੀ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਇੱਕ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਕੌਰਨੇਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ; ਚਿੱਟੇ ਪੈਂਟ ਪਹਿਨੇ ਦੋ ਆਦਮੀ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਉੱਤੇ ਝੁਕੇ ਹੋਏ ਬੈਠੇ ਸਨ, ਜਿਸਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਕ੍ਰਿਸਟਲ ਝੰਡੇਬਾਜ਼ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਿਸ ਕਾਰਸਾਵਿਨਾ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਹ ਘਰ ਹੈਮਿਲਟਨ ਦੇ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ 1825 ਤੱਕ ਇਹ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ, ਜੋ ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ, ਮੈਟਰੋਪੋਲੀਟਨ ਓਪੇਰਾ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਡਾਕਟਰ ਸੀ। ਕੌਰਨੇਟ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਲਗਭਗ 1730 ਵਿੱਚ, ਇਸ ਘਰ ਨੂੰ "ਅੰਡਰਗਰਾਊਂਡ ਰੇਲਰੋਡ" ਦੇ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ

ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਅਖੌਤੀ "ਗੁਲਾਮ ਸਾਜ਼ਿਸ਼" ਦੇ ਕਥਿਤ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਫੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਥੇ ਪਨਾਹ ਲਈ ਸੀ। "ਲਾਰੈਂਸ" ਨਾਮ ਸ਼ਾਇਦ ਲਾਰੈਂਸ ਦੁਆਰਾ ਪੇਂਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੇ ਪੋਰਟਰੇਟ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਘਰ ਵਿੱਚ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਦੇ ਉੱਪਰ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਮੈਨੂੰ ਐਲੀਅਟ ਦੀ ਐਡਵਾਂਸਡ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਫਾਰ ਨਿਊਯਾਰਕ (1812) ਵਿੱਚ 146 ਗ੍ਰੀਨਵਿਚ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਟੀ. ਲਾਰੈਂਸ, ਐਮ.ਡੀ. ਮਿਲਿਆ; ਅਤੇ ਲੌਂਗਵਰਥ (1803) ਵਿੱਚ 177 ਵਿਲੀਅਮ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਇੱਕ "ਵਿਧਵਾ ਪੈਟਰਸਨ" ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ; 80 ਜੌਨ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਿਲੀਅਮ ਲਾਰੈਂਸ, ਇੱਕ ਡਰੱਗਿਸਟ, ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ। ਚਾਰਲਸ ਬੁਰ ਟੌਡ ਦੀ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਟੋਰੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਹੈਮਿਲਟਨ ਦੇ ਤਾਬੂਤ ਦੇ ਦੋ ਧਾਰਕ ਓਲੀਵਰ ਵੋਲਕੋਟ ਅਤੇ ਜੌਨ ਐਲ. ਲਾਰੈਂਸ ਸਨ। ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੋਰ ਨਾਵਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਿਆ। ਚਿੱਟੇ ਪੈਂਟਾਂ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੈਮਿਲਟਨ ਦਾ ਸਹੀ ਚਿੱਤਰਣ ਹੈ, ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਈ ਤਾਬੂਤ ਅਤੇ ਜਣੇਪੇ ਦੌਰਾਨ ਔਰਤਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਵਰਗੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਲਈ ਅਰਥ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ।
ਇਹ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਹੈਮਿਲਟਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਭਜਾਉਣਾ ਚਾਹੇਗੀ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਵਿਅਰਥ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ।

* 4
ਦ ਫਿਫਥ ਐਵੇਨਿਊ ਭੂਤ
ਕੁਝ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਘਰਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਸਬੂਤ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਾਮਲੇ ਹਨ ਜੋ "ਪੰਜਵੇਂ ਐਵੇਨਿਊ ਭੂਤ" ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਹਨ। ਇਸ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਲੱਖਣ ਕੇਸ ਨੂੰ

ਹੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਪੰਜ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਸਤਾਰਾਂ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਹਰੇਕ ਸੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਲਏ ਗਏ ਸਾਡੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਅਤੇ ਟ੍ਰਾਂਸਕ੍ਰਿਪਟਾਂ ਤੋਂ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਨੇ ਇੰਨੇ ਸਬੂਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਹਨ ਜੋ ਸਿਰਫ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ ਜਿਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਬਾਰੇ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਬੂਤ ਹੈ।

* * *

ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਭੂਤਰੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।
ਕਈ ਵਾਰ, ਇੱਕ ਉੱਦਮੀ ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਏਜੰਟ ਵੱਡੇ-ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਝੌਂਪੜੀ ਨੂੰ "ਭੂਤੀਆ ਲੱਗਦਾ ਹੈ" ਦਾ ਉਪਨਾਮ ਦੇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।
ਪਰ ਜੁਲਾਈ 1953 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਿਨ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਡੇਲੀ ਨਿਊਜ਼ ਵਿੱਚ ਭੂਤਰੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਆਇਆ। ਸਵਰਗੀ ਬ੍ਰੌਡਵੇ ਕਾਲਮਨਵੀਸ ਡੈਂਟਨ ਵਾਕਰ ਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ—

ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਘਟਨਾ: ਇੱਕ ਖੋਜੀ, ਆਪਣੇ ਪੰਜਵੇਂ ਐਵੇਨਿਊ ਸਟੂਡੀਓ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦੇਣ ਦਾ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਕਰਸ਼ਣਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ "ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਅਟਾਰੀ ਕਮਰਾ" ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ।

ਜਿਸ ਉੱਦਮੀ ਸੱਜਣ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦੇਣ ਦਾ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਕੈਪਟਨ ਡੇਵਿਸ ਨਿਕਲਿਆ, ਜੋ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਖੋਜੀ ਅਤੇ ਭੂਤਾਂ 'ਤੇ ਲੇਖਾਂ ਸਮੇਤ ਕਈ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦਾ ਲੇਖਕ ਸੀ। ਕੈਪਟਨ ਡੇਵਿਸ ਸ਼ੱਕੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜ ਦੇ ਵਜੂਦ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਪਾਇਆ। ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਮੈਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਅਧਿਐਨ ਸਮੂਹ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਜੋ ਐਡਗਰ ਕੇਸ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ,

ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਫਾਰ ਰਿਸਰਚ ਐਂਡ ਐਨਲਾਈਟਨਮੈਂਟ ਦੇ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਵਿਖੇ ਹਫਤਾਵਾਰੀ ਮਿਲਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਟੀਮ ਬਣਾਈ ਗਈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਰਨਾਰਡ ਐਕਸਲਰੋਡ, ਨੈਲਸਨ ਵੈਲਸ਼, ਸਟੈਨਲੀ ਗੋਲਡਬਰਗ, ਅਤੇ ਮੈਂ, ਅਤੇ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਮਾਧਿਅਮ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਬਰਨਾਰਡ ਐਕਸਲਰੋਡ ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਕਿ ਪੰਜਵੇਂ ਐਵੇਨਿਊ ਦੇ ਪਤੇ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ "ਭੂਤ" ਸੀ, ਪਰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਪਹਿਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਦੋ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, ਮਰਹੂਮ ਮੇਅਰ ਬਰਗਰ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਲਪਨਿਕ ਲੇਖ ਨਿਊਯਾਰਕ ਟਾਈਮਜ਼ (13 ਜੁਲਾਈ, 1953) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਹੋਇਆ, ਜਿਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਦਾ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਭੂਤ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਮਿਸਟਰ ਬਰਗਰ ਨੇ ਕੈਪਟਨ ਡੇਵਿਸ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਹਰਾ ਭੂਤ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਸਟੂਡੀਓ ਗੈਲਰੀ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਲਗਾ ਲਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਆਪਣਾ ਹਰਾ ਹੱਥ ਅਟਾਰੀ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਦਾ ਹੈ।
ਕੈਪਟਨ ਡੇਵਿਸ ਨੂੰ ਭੂਤ ਦਾ ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਦੁਹਰਾਉਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਟੁਕੜਾ ਪੰਜਵੇਂ ਐਵੇਨਿਊ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਮੀਟਿੰਗ ਤੋਂ ਦੋ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ, ਇਸਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਅਣਜਾਣ ਸੀ।

* * *

ਕੈਪਟਨ ਦਾ ਹੱਥ ਮਿਲਾਉਣ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਪੰਜਵੇਂ ਐਵੇਨਿਊ 'ਤੇ ਇਮਾਰਤ ਨੰਬਰ 226 ਦੀ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਛੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨੀਆਂ ਪਈਆਂ। ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਯੁੱਗ ਦੇ ਮੱਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਡੇ ਪੁਰਾਣੇ ਟਾਊਨਹਾਊਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ, ਗੰਭੀਰ, ਮਜ਼ਬੂਤ, ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਮੋਟੀਆਂ ਪੱਥਰ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਪਿੱਛੇ ਡੂੰਘੇ ਰਾਜ਼ ਛੁਪਾਉਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ। ਕੈਪਟਨ ਡੇਵਿਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਰਿਚਰਡ ਹਾਰਡਿੰਗ ਡੇਵਿਸ, ਅਦਾਕਾਰ ਰਿਚਰਡ ਮੈਨਸਫੀਲਡ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਹਿਲਾ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਸੰਪਾਦਕ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਸਿਰਫ਼ ਔਰਤ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਪਰੰਪਰਾ ਦਾ ਕੋਈ

ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕੈਪਟਨ ਡੇਵਿਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਘਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਰੰਗੀਨ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਜੋ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਖੋਜੀ ਜਾਂ ਕੁਲੈਕਟਰ ਹੀ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸਟੂਡੀਓ ਅਤੇ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਦਾ ਮਿਸ਼ਰਣ, ਨਿੱਘ ਅਤੇ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ, ਅਤੇ ਅਦਿੱਖਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਦੋ ਜੰਗਲੀ ਬਿੱਲੀਆਂ ਨੇ ਮਾਹੌਲ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਦੁਆਰਾ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਰ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਗਿੱਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਡੁਪਲੈਕਸ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੈਲਰੀ ਜਾਂ ਬਾਲਕੋਨੀ ਮੁੱਖ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਬਾਲਕੋਨੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਉਹੀ ਖਿੜਕੀ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਟਾਈਮਜ਼ ਇੰਟਰਵਿਊ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੇਜ਼ਬਾਨ, ਕੈਪਟਨ ਡੇਵਿਸ, ਮਿਸਟਰ ਅਤੇ ਮਿਸਿਜ਼ ਬਰਟਰਾਮ ਲੌਂਗ, ਕਾਊਂਟੇਸ ਡੀ ਸੇਲਜ਼, ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦੋਸਤ, ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਸਮੂਹ ਮੌਜੂਦ ਸਨ - ਕੁੱਲ ਅੱਠ ਲੋਕ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੋ ਤਾਂ ਦੋ ਬਿੱਲੀਆਂ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਵਾਂਗ, ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਅੰਤ ਤੱਕ ਟੇਪ-ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਲਿਖਤੀ ਨੋਟ ਵੀ ਲਏ ਗਏ ਸਨ।
ਭੂਤ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ
ਇੱਕ ਸਟੇਜ ਕੀਤੇ ਟੀਵੀ ਥ੍ਰਿਲਰ ਵਾਂਗ, ਚੌਕ ਦੇ ਪਾਰ ਟਾਵਰ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਘੜੀ ਨੇ ਨੌਂ ਵਜਾ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੱਧਮ ਬਿਜਲੀ ਵਾਲੇ ਲੈਂਪ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਸਾਰੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਰੋਸ਼ਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਚਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਦਰਮਿਆਨੇ ਆਕਾਰ ਦੇ ਲੈਂਪ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼।
ਗੈਲਰੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਕੁਰਸੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਮਾਧਿਅਮ ਬੈਠਾ ਸੀ; ਬਾਕੀ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਬੈਠ ਗਏ, ਇੱਕ ਚੱਕਰ ਬਣਾ ਕੇ, ਜਦੋਂ ਕਿ

ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਰਿਕਾਰਡਰ ਚਲਾਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਧਿਅਮ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਸੀ। ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੁੱਪ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਾਹੌਲ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਕੁਰਸੀ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਗਲਾ ਫੜਿਆ ਜਿਵੇਂ ਦਮ ਘੁੱਟਣ ਕਾਰਨ ਮੌਤ ਹੋ ਰਹੀ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਡਰ ਨਾਲ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਕਿ "ਗਲੇ ਨਾਲ ਗਲਾ ਘੁੱਟਿਆ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਮਰ ਨਹੀਂ ਗਈ।" ਫਿਰ ਉਹ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਤਜਰਬੇਕਾਰ ਹਿਪਨੋਟਿਸਟ ਬਰਨਾਰਡ ਐਕਸਲਰੋਡ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਆਮ ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਇਆ, ਜੋ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ। ਅਸੀਂ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਉਸ "ਭੂਤ" ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਹਿੰਸਾ ਤੋਂ ਡਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਿੱਖਾਂਗੇ, ਬਿਲਕੁਲ ਇਹੀ ਹੋਇਆ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਆਮ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਪਹਿਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਵਿੱਚ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ "ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾ" ਲਗਾਤਾਰ ਆਪਣੀ "ਮੌਤ ਦੀ ਸਥਿਤੀ" ਜਾਂ ਮੌਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਆਖਰੀ ਪੀੜਾ ਹੈ ਜੋ ਅਕਸਰ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਦੌਰੇ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣੀ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ, ਜਾਂ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ "ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾ" ਜਾਂ ਹਸਤੀ ਉਸ ਆਖਰੀ ਪੀੜਾ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰੇਗੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਫੋਨੋਗ੍ਰਾਫ ਸੂਈ ਕਿਸੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੇ ਆਖਰੀ ਖੰਭੇ ਵਿੱਚ ਫਸ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਦੇਖੋ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕੀ ਹੋਇਆ।
11 ਜੁਲਾਈ, 1953 ਨੂੰ 226 ਫਿਫਥ ਐਵੇਨਿਊ ਵਿਖੇ ਹੋਈ ਮੀਟਿੰਗ
ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਹਸਤੀ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ, ਮਾਧਿਅਮ ਬੋਲਣ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹਸਤੀ ਨਫ਼ਰਤ ਨਾਲ ਭਰੀ ਇੱਕ ਪਾਗਲ ਜਿਹੀ ਹਾਸੀ ਹੱਸਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਯੂਨਿਟ: ...ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਫੜੋ...ਉਹ ਆ ਰਹੇ ਹਨ...ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਫੜੋ! ਮਿਗਨਨ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?
ਸਵਾਲ: ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਮਿਗਨਨ ਕੌਣ ਹੈ?
ਹਸਤੀ: ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ... ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ... ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੈ! ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਬੱਚਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?

ਸਵਾਲ: ਕਿਹੜਾ ਬੱਚਾ?
ਯੂਨਿਟ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਕੀ ਕੀਤਾ?
ਸਵਾਲ: ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਦੋਸਤ ਹਾਂ।
ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ: (ਹੰਝੂ ਵਹਾਉਂਦੇ ਹੋਏ) ਓ, ਇੱਕ ਦੁਸ਼ਮਣ... ਇੱਕ ਦੁਸ਼ਮਣ... ਸਵਾਲ: ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?
ਇਕਾਈ: ਗੁਈਚੋਨ...ਗੁਈਚੋਨ... (ਗਰਦਨ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ; ਹੱਥ ਇਧਰ-ਉਧਰ ਟੋਹਦੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਜਾਪਦਾ ਹੈ)
ਸਵਾਲ: ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। (ਪ੍ਰਾਣੀ ਉਸਦਾ ਗਲਾ ਫੜਦਾ ਹੈ।) ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਦਰਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ?
ਪਾਵਰ: ਹੁਣ ਨਹੀਂ... ਸਭ ਕੁਝ ਫਿਰ ਤੋਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ... ਮੈਂ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ... ਸਭ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰਾ ਹੈ, ਸਭ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਹੈ... ਕੁਝ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ। ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋ ਗਿਆ।

ਹਸਤੀ: (ਬੇਹੋਸ਼) ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ... ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਨਹੀਂ... ਮਿਗਨੋਨ, ਮਿਗਨੋਨ... ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਉਹ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਲੈ ਗਏ... ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਤੇ ਲੁਕਾ ਦਿੱਤਾ... ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਲੈ ਗਏ... (ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਉਂ ਲੁਕਾਇਆ?) ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਲੱਭ ਸਕੇ (ਕਿੱਥੇ?) ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹਾਂ (ਭਾਵ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ)।

ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਪੰਜਵੇਂ ਐਵੇਨਿਊ 'ਤੇ ਭੂਤ ਘਰ
ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਟੇਪਾਂ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੋਂ ਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਚਾਰਲਸਟਨ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਚਿੱਟੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।
ਸਵਾਲ: ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਸਰੀਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ? ਹਸਤੀ: ਕੀ?? ਕੀ?? ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਹਾਂ...ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਹਾਂ...ਇਹ ਮੇਰਾ ਘਰ ਹੈ...ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?
ਸਵਾਲ: ਮੈਨੂੰ ਉੱਪਰਲੇ ਛੋਟੇ ਕਮਰੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸੋ।
ਯੂਨਿਟ: (ਰੋਂਦਾ ਹੋਇਆ) ਕੀ ਮੈਂ ਕਮਰਾ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?
ਇਸ ਪਲ, ਸ਼ਕਤੀ ਚਲੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਐਲਬਰਟ, ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਹੇਠ, ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ।
ਐਲਬਰਟ: ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਫੌਜ ਹੈ, ਅਤੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਥੋੜ੍ਹੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਭਰੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਹਿੰਸਾ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਸੰਘੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਭੱਜ ਗਏ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਲੁਕੋ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸਵਾਲ: ਉਸਦਾ ਅਹੁਦਾ ਕੀ ਸੀ?
ਐਲਬਰਟ: ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਅਹੁਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਕੀ ਸੀ।
ਸਵਾਲ: ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਸੀ?
ਐਲਬਰਟ: ਇਹ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਉਪਨਾਮ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਵਰਤਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਅਜੇ ਸਾਰੇ ਵੇਰਵੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਹਿੰਸਾ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਮੋਰਚੇ 'ਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਾਂਗੇ।
ਸਵਾਲ: ਮਿਗਨਨ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?
ਐਲਬਰਟ: ਖੈਰ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇਕੱਠੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।
ਸਵਾਲ: ਉਹ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਗਿਆ?
ਐਲਬਰਟ: ਹਿੰਸਾ ਦੁਆਰਾ। (ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ?) ਹਾਂ। (ਉਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ?) ਹਾਂ। (ਕੀ ਇਹ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਸੀ ਜਾਂ ਕਤਲ?) ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਤਲ ਸੀ।

* * *

ਕੰਟਰੋਲਰ ਫਿਰ ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਅਤੇ "ਖੁੱਲ੍ਹੇ" ਧਿਆਨ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਨਤੀਜਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਹੌਲੀ- ਹੌਲੀ ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਾਂ।
ਜਦੋਂ ਮਾਧਿਅਮ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਟੈਨਲੀ ਗੋਲਡਬਰਗ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ ਕਿ ਗੁਈਚੋਨ ਦੇ ਪਿਤਾ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਤੋਂ ਆਏ ਸਨ।

ਕੈਪਟਨ ਡੇਵਿਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਮਾਧਿਅਮ ਵਿੱਚ "ਫ੍ਰੀਕੁਐਂਸੀ ਤਬਦੀਲੀ" ਦੇ ਉਸੇ ਪਲ, ਯਾਨੀ ਜਦੋਂ ਗਾਈਚੋਨ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਐਲਬਰਟ ਨੇ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਿਆ, ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਉਪਕਰਣਾਂ ਦੀਆਂ ਕੰਟਰੋਲ ਲਾਈਟਾਂ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਚਮਕਦਾਰ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੌਲੀ ਕਰਨਾ ਪਿਆ।
ਫਿਰ ਮੌਜੂਦ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਹੱਥ ਫੜੇ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਚੱਕਰ ਬਣਾਇਆ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮਾਧਿਅਮ ਇੱਕ ਲਟਕਦੇ ਸਰੀਰ ਵਾਂਗ ਅੱਗੇ- ਪਿੱਛੇ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕਠੋਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, "ਲਟਕਣ ਤੋਂ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਈ ਕਿ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਵਿਚਕਾਰੋਂ ਕੱਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।"
ਐਕਸਲਰੋਡ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਮੀਡੀਅਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਚਿੱਟੇ ਅਤੇ ਹਰੇ ਰੰਗ ਦੇ ਆਭਾ ਵਿੱਚ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਗੰਜੇ, ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਗੱਲ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਅਤੇ ਪਤਲੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਅੱਧਖੜ ਉਮਰ ਦੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਗੁਈਚੋਨ ਮਾਧਿਅਮ ਰਾਹੀਂ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਸੈਸ਼ਨ 12:30 ਵਜੇ ਖਤਮ ਹੋਇਆ। ਮੀਡੀਅਮ ਨੇ ਥਕਾਵਟ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਗਲੇ ਅਤੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਲਗਾਤਾਰ ਬੇਅਰਾਮੀ ਹੋਣ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ।
ਜਾਂਚ ਜਾਰੀ ਹੈ।
ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਕੈਪਟਨ ਡੇਵਿਸ ਉਸੇ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੌਰੇ 'ਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਨਵਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸਹਿਯੋਗ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਜਾਂਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ "ਭੂਤ" ਨੂੰ ਉਸਦੀਆਂ ਦੁਖਦਾਈ ਯਾਦਾਂ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਇਸ ਨਾਲ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਦੂਜੀ ਮੀਟਿੰਗ ਵੈਸਟ 16 ਵੀਂ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਸਟੱਡੀ ਗਰੁੱਪ ਦੇ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਵਿੱਚ ਹੋਈ। ਇਹ ਇੱਕ ਛੋਟਾ, ਆਮ ਕਮਰਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖਾਸ ਮਾਹੌਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੀਟਿੰਗ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਮੱਧਮ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਬਸ ਸਾਰੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਸਾਫ਼-

ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਲਈ। ਸਿਗਰਟਨੋਸ਼ੀ ਅਤੇ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਗੱਲਬਾਤ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ। ਦੂਜੀ ਮੀਟਿੰਗ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਗੁਈਚੋਨ ਉਸਦੇ ਪੰਜਵੇਂ ਐਵੇਨਿਊ ਘਰ ਤੋਂ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਰਾਤ ਦੋ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ "ਚਿੱਟੇ ਹਾਲੋ" ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਆਕਰਸ਼ਕ ਸਨ। ਮੀਟਿੰਗ ਤੱਕ ਧੀਰਜ ਰੱਖਣ ਦੀ ਉਸਦੀ ਸਲਾਹ 'ਤੇ, ਚਿੱਤਰ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ।
14 ਜੁਲਾਈ, 1953 ਨੂੰ 125 ਵੈਸਟ 16 ਵੀਂ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਹੋਈ ਮੀਟਿੰਗ
ਸਵਾਲ: ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਹੈ?
ਗਾਇਚੋਂ: 1873 ਈ.
ਸਵਾਲ: ਨਹੀਂ, ਇਹ 1953 ਹੈ। ਅੱਸੀ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜ਼ਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ?
ਗਾਈਚੋਨ: ਅੱਸੀ ਸਾਲ? ਅੱਸੀ ਸਾਲ? ਮੈਂ ਇੱਕ ਸੌ ਦਸ ਸਾਲ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਹੈ ਨਾ?
ਸਵਾਲ: ਨਹੀਂ, ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਵਾਨ ਰਹੋਗੇ। ਮਿਗਨਨ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਆਏ ਹਾਂ। 1873 ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ?
ਗੈਚੋਨ: ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ... ਮੇਰਾ... ਮੇਰਾ!
ਸਵਾਲ: ਠੀਕ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਭੇਤ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖੋ, ਪਰ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮਿਗਨਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਨਿਆਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ? (ਪਾਗਲ, ਕੌੜਾ ਹਾਸਾ) ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਰੱਬ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ? (ਹੋਰ ਹਾਸਾ) ਕੀ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹੋ ਅਤੇ ਬੋਲ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਉਮੀਦ ਹੈ? 1873 ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ? ਪੰਜਵੇਂ ਐਵੇਨਿਊ 'ਤੇ ਘਰ, ਉੱਪਰਲਾ ਕਮਰਾ, ਅਤੇ ਘੋੜਾ ਯਾਦ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਮਾਲਿਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ?

ਗੈਚੋਨ: ਸਵਾਰੀ, ਸਵਾਰੀ... ਉਸਨੂੰ ਲੱਭੋ... ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਗਏ ਹਨ।
ਸਵਾਲ: ਉਸਨੂੰ ਕੌਣ ਲੈ ਗਿਆ?
ਗੈਚੋਨ: ਤੂੰ! (ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ) ਸਵਾਲ: ਨਹੀਂ, ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਦੋਸਤ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਫੌਜੀ ਸੇਵਾ ਰਿਕਾਰਡ ਕਿੱਥੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਕੀ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਖਤਰਨਾਕ ਮਿਸ਼ਨ 'ਤੇ ਸੀ?
ਗੈਚੋਨ: ਹਾਂ।
ਸਵਾਲ: ਕਿਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ?
ਗੁਈਚੋਨ: ਇਹ ਮੇਰਾ ਨਿੱਜੀ ਮਾਮਲਾ ਹੈ! ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦਾ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਭੇਦ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
ਸਵਾਲ: ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦਰਜਾ ਦੱਸੋ।
ਗੈਚੋਨ: ਮੈਂ ਕਰਨਲ ਸੀ।
ਸਵਾਲ: ਕਿਹੜੀ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਵਿੱਚ?
ਗੁਈਚੋਨ: ਦੋ ਸੌ ਛੇਵਾਂ।
ਸਵਾਲ: ਤੁਸੀਂ ਪੈਦਲ ਸੈਨਾ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਾਂ ਘੋੜਸਵਾਰ?
ਗੈਚੋਨ: ਘੋੜਸਵਾਰ।
ਸਵਾਲ: ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ?
ਗੈਚੋਨ: ਹਾਂ।
ਸਵਾਲ: ਨਿਊਯਾਰਕ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ? ਗੁਈਚੋਨ: ਚਾਰਲਸਟਨ...ਐਲਮ ਸਟ੍ਰੀਟ।
ਸਵਾਲ: ਕਰਨਲ ਜੀ, ਤੁਹਾਡਾ ਪਰਿਵਾਰਕ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?

ਗੈਚੋਨ: (ਰੋਂਦੇ ਹੋਏ) ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੁਣੇ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ... ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਲਵਾਂਗਾ।
ਸਵਾਲ: ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਲਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹੋ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਾਂਗੇ।
ਗੈਚੋਨ: (ਰਾਹਤ ਦਾ ਸਾਹ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ) ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ... ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿ ਇਹ 80 ਸਾਲ ਹੈ। 80 ਸਾਲ!
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੰਜਵੇਂ ਐਵੇਨਿਊ ਵਾਲੇ ਘਰ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਗੁਈਚੋਨ ਦੀ "ਮੌਜੂਦਗੀ" ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਦੁਬਾਰਾ ਪੁੱਛਿਆ।
(ਉਹ ਕਾਗਜ਼ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ; ਉਸਨੂੰ ਕਾਗਜ਼ ਅਤੇ ਇੱਕ ਫੁਹਾਰਾ ਪੈੱਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਪੈੱਨ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਫਿਰ ਉਹ ਮੱਧ-ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਯੁੱਗ ਦੀ ਕਲਾਤਮਕ, ਸ਼ੈਲੀਬੱਧ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖਦਾ ਹੈ - "ਐਡੌਰਡ ਗੁਈਚੋਨ।")
ਸਵਾਲ: ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਪਰਿਵਾਰ ਫ੍ਰੈਂਚ ਮੂਲ ਦਾ ਹੈ?
ਗੈਚੋਨ: ਹਾਂ।
ਸਵਾਲ: ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਫ੍ਰੈਂਚ ਹੋ ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹੋ?
ਗਿਆਚੋਨ: ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ...ਚਾਰਲਸਟਨ।
ਸਵਾਲ: ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਫ੍ਰੈਂਚ ਬੋਲਦੇ ਹੋ?
ਗਾਇਚੋਂ: ਨਹੀਂ।
ਸਵਾਲ: ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ? ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਅਧੂਰਾ ਕੰਮ ਹੈ?

ਗੁਈਚੋਨ: ਅੱਸੀ ਸਾਲ ਬਹੁਤ ਫ਼ਰਕ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ...ਮੈਂ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਹਾਂ...ਰੱਬ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇਵੇ...ਮਿਗਨੋਨ...ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਹਨੇਰਾ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਹਨੇਰਾ... ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਸਰੀਰ ਕਿਉਂ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਉਸਦੀ ਨਫ਼ਰਤ ਉਸਨੂੰ "ਦੂਜੀ ਦੁਨੀਆਂ" ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਪੰਜਵੇਂ ਐਵੇਨਿਊ 'ਤੇ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਆਈ।
ਗੈਚੋਨ: (ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਕੇ) ਕੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੋਈ ਰੱਬ ਹੈ?
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਦੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਗੈਚੋਨ: (ਅਸਪਸ਼ਟ) 1840...ਉਮਰ 42...
ਇਹ ਸੈਸ਼ਨ ਸਭ ਤੋਂ ਨਾਟਕੀ ਸੀ। ਲਿਖਤੀ ਵਰਣਨ ਉਸ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾ ਸਕਦੇ ਜੋ ਇੱਕ ਹਿੰਸਕ, ਨਫ਼ਰਤ ਭਰੇ, ਅਤੇ ਰੱਬ ਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ, ਜੋ ਹੁਣੇ ਹੀ ਸਦੀਵੀ ਹਨੇਰੇ ਦੇ ਅਥਾਹ ਕੁੰਡ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਚਕਾਰ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਮਨ ਵਿੱਚ ਰੌਸ਼ਨੀ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸੈਸ਼ਨ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ, ਗੁਈਚੋਨ ਨੇ ਰੱਬ ਦੀ ਸਮਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਨਿੱਜੀ ਦੁਖਾਂਤ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਭੂਤ ਨੂੰ "ਛੱਡਣ" ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜਨੂੰਨ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਢੰਗ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੋਵੇਂ ਮਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ।

ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਲਈ ਕਈ ਹੋਰ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਪਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾ ਸਭ ਕੁਝ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ "ਭੂਤਾਂ" ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਦੁੱਖਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੱਬੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇੱਥੇ, ਤਰਕ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਨੇ ਤਰਕ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਵਾਪਸ ਲਿਆਂਦਾ। ਅਸੀਂ

ਗੈਚੋਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਮੁਕਤ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸਵੈ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੇ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਨਫ਼ਰਤ, ਡਰ ਅਤੇ ਹੰਕਾਰ ਅਜੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਅਸਲ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਉਭਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।
21 ਜੁਲਾਈ, 1953 ਦਾ ਸੈਸ਼ਨ
ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਕੰਟਰੋਲਰ, ਐਲਬਰਟ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਗੱਲ ਕੀਤੀ।
ਸਵਾਲ: ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ? ਐਲਬਰਟ: ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡਾ ਨੈਤਿਕ ਨਿਯਮ ਹੈ, ਕਿ ਜੋ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਅੰਦਰੋਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਉਸਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਵਿਕਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਜੋ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਚੁਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਉਹੀ ਰੂਪ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਗੁਈਚੋਨ ਦੀ ਦਿੱਖ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।
ਐਲਬਰਟ: ਇਸ ਸਮੇਂ, ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਵਿਕਸਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਹ ਪਤਲਾ, ਲੰਬਾ...ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਫੁੱਟ ਨੌਂ ਜਾਂ ਦਸ ਇੰਚ...ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਗੋਲ, ਠੋਡੀ 'ਤੇ ਤੰਗ, ਗੱਲ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਉੱਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਨੱਕ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਉੱਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਮੂੰਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਚੌੜਾ ਸੀ...ਉਸਦਾ ਮੱਥੇ ਉੱਚਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਉਸਦੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਵਾਲ ਸਨ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਸਦੀ ਨੱਕ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਥਿਤ ਸਨ।
ਸਵਾਲ: ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਦਾ ਅਸਲੀ ਨਾਮ ਪਤਾ ਲੱਗਾ?
ਐਲਬਰਟ: ਉਹ ਹੁਣ ਇਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸੇਗਾ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਇਕਬਾਲ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਸਵੈ-ਵਿਕਾਸ ਨੂੰ ਸਮਝੇਗਾ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਹੈ!
ਗੈਚੋਨ: (ਪਹਿਲਾਂ ਦਰਦ ਨਾਲ ਹਉਕੇ ਭਰਦਾ ਹੋਇਆ) ਇੱਥੇ ਹੋਣਾ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਨਰਕ ਹੈ... ਮੈਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇਖੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਹਨੇਰਾ ਸੀ।

ਸਵਾਲ: ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ, ਸਰ?
ਗੈਚੋਨ: ਮੈਂ ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਸੀ... ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਕਲੰਕਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸੁਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਮੈਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਿਓ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ; ਉਸਨੇ ਵੀ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨਾ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਹੈ।
ਸਵਾਲ: ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੈਲੰਡਰ ਦੇਖੋ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਇਹ ਕਿਹੜੀ ਤਾਰੀਖ ਹੈ। (ਕੈਲੰਡਰ ਫੜ ਕੇ)
ਗੈਚੋਨ: 1953.... (ਵਜਾਉਂਦੇ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ) ਵੈਗਨ ਦੇ ਪਹੀਏ!
ਸਵਾਲ: ਇੱਕ ਅਫ਼ਸਰ ਦਾ ਨਾਮ ਦੱਸੋ ਜਿਸਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਨਾਮ ਲਿਖੋ।
ਗਾਈਚੋਨ: ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਗਰੀਬ ਹਾਂ... (ਲਿਖਦਾ ਹੈ: ਮਿਗਨੋਨ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ... ਗਾਈਚੋਨ) ਓ, ਮੇਰੇ ਪੈਰ, ਓ ਮੇਰੇ ਪੈਰ... ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦਰਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ... ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਖੂਨ ਵਗ ਰਿਹਾ ਹੈ... ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ, ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕੋਈ ਜੁੱਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ... ਅਸੀਂ ਬਲਦੀ ਘਾਹ 'ਤੇ ਤੁਰੇ... ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਾਹ ਨੂੰ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ... (ਕੌਣ?) ਡੇਮਯਾਂਕੀ... ਮੈਂ ਜਾਗਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਬਲਦੀ ਘਾਹ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ... (ਕਿੱਥੇ? ਕਦੋਂ?) ਮੈਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਬਰ ਰੱਖੋ, ਮੈਂ ਬੱਸ ਇਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ—ਮੈਂ ਭੁੱਲ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਾਂਗਾ... (ਕਿੱਥੇ?) ਜਾਰਜੀਆ! ਜਾਰਜੀਆ! (ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਨਰਲ ਲੀ ਦੇ

ਅਧੀਨ ਲੜੇ ਸੀ?) ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਅਧੀਨ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। (ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੇ ਅਧੀਨ ਮਰ ਗਏ ਸੀ?) ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ।
ਸਵਾਲ: ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੌਣ-ਕੌਣ ਸਨ?
ਗੁਈਚੋਨ: ਜੌਨੀ ਗ੍ਰੀਨਲੀ...ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ...ਜੇਰੋਮ ਹਾਰਵੇ। (ਸਰਜਨ ਕੌਣ ਸੀ?) ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਘੋੜੇ ਦਾ ਡਾਕਟਰ। (ਤੁਹਾਡਾ ਸਹਾਇਕ ਕੌਣ ਸੀ?) ਵਾਲਟਰ...ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ...ਮੈਂ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ...ਜਦੋਂ ਸੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਆਵੇਗਾ, ਮੈਂ ਦੱਸਾਂਗਾ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਬਲਦੀ ਘਾਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਈ...ਮੈਂ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕੁਝ ਬਿਹਤਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਾਂਗਾ...ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚਾਰਲਸਟਨ ਵਿੱਚ ਐਲਮ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਘਰ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨੰਬਰ 320 ਹੈ, ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਸਵਾਲ: ਕੀ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰ ਹੈ?
ਗੁਈਚੋਨ: ਦੋ ਭਰਾ। ਉਹ ਮਰ ਗਏ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸੀ। ਵਿਲੀਅਮ ਅਤੇ ਪੌਲ। (ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਐਡਵਰਡ ਹੋ?) ਹਾਂ। (ਤੁਹਾਡੀ ਮਾਂ?) ਮੈਰੀ। (ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਤਾ?) ਫਰੈਡਰਿਕ। (ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ?) ਚਾਰਲਸਟਨ। (ਤੁਹਾਡੀ ਮਾਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨਾਮ?) ਆਹ...! (ਤੁਸੀਂ ਕਾਲਜ ਕਿੱਥੇ ਗਏ ਸੀ?) ਵਿਲੀਅਮ...ਵਿਲੀਅਮ ਅਤੇ...ਹਰੇ ਘਾਹ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਘਰ। (ਤੁਸੀਂ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਕਦੋਂ ਹੋਏ?) ਤਪੰਜਾਹ...ਇੱਕ ਸੌ ਸਾਲ.... ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਔਖਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਹੁਣ ਸੋਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਉਵੇਂ ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੈਂ

ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਮਸ਼ੀਨ... ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇਸਦੇ ਪਹੀਏ ਹੁਣ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਹੋਣ।"

* * *

25 ਜੁਲਾਈ, 1953 ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਜ਼ ਦੇ ਘਰ ਇੱਕ "ਪਲੈਂਚੇਟ" ਸੈਸ਼ਨ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਅਤੇ ਸਵਰਗੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜ਼ੋ ਬ੍ਰਿਟਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ ਸਨ, ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਗੁਈਚੋਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ, ਜੋ 89 ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਪੱਛਮੀ ਵਰਜੀਨੀਆ ਦੇ ਸੀਮੌਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।
ਸਬੂਤ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ
ਹੁਣ ਤੱਕ, ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਮਾਮਲਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਸਾਰੀ ਉਪਲਬਧ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਘੋਖ ਕੀਤੀ (ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਹੈ), ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਗੈਚੋਨ ਨਾਮ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।
ਇਹ ਬਹੁਤ ਗਰਮ ਦੁਪਹਿਰ ਸੀ, ਪਰ ਖੋਜ ਜਾਰੀ ਰਹੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕਿਸੇ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜਕਰਤਾ ਨੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸਬੂਤ ਲੱਭਣ ਲਈ ਇੰਨਾ ਲੰਬਾ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। 28 ਜੁਲਾਈ, 1953 ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ
ਮੇਰੀ ਗਰਦਨ ਦੁਆਲੇ ਸੇਂਟ ਮਾਈਕਲ ਦਾ ਮੈਡਲ ਦੇਖ ਕੇ, ਗੁਈਚੋਨ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਸੇਂਟ ਐਨ ਦੇ ਮੈਡਲ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਸਦੀ "ਹਿਊਗਨੋਟ ਮਾਂ", ਮੈਰੀ ਗੁਈਚੋਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਸਵਾਲ: ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਾਲਜ ਦਾ ਨਾਮ ਯਾਦ ਹੈ?
ਗੁਈਚੋਨ: ਦੋ ਕਾਲਜ। ਦੱਖਣੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਦੇ ਚਾਰਲਸਟਨ ਵਿੱਚ ਸੇਂਟ ਐਨ... ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਗੱਲ ਘੁੰਮਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ - ਘੋੜਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨਾ। ਕਿਉਂ? ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਮੰਮੀ ਇੱਥੇ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਰੱਬ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇਵੇ।' ਹੁਣ ਮੈਂ ਬਿਹਤਰ ਸਮਝ ਗਈ ਹਾਂ। ਧੰਨਵਾਦ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ।

4 ਅਗਸਤ, 1953 ਦਾ ਸੈਸ਼ਨ
ਇਸ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਗੈਚੋਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਕਾਰ ਲੁਕਣ-ਮੀਟੀ ਦੀ ਖੇਡ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਗੈਚੋਨ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ, ਗ੍ਰੈਗਰੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਅਸੀਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਗ੍ਰੇਗਰੀ ਦਾ ਕੀ ਨਾਮ ਹੈ?" ਗੈਚੋਨ ਨੇ ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ: "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ... ਗੈਚੋਨ... ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਕਗੋਵਨ..." ਨਾਮ ਮੈਕਗੋਵਨ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਬੋਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਮੌਜੂਦ ਹਰ ਕਿਸੇ ਲਈ ਸੁਣਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਪਸ਼ਟ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਖੋਜ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਆਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦਾ ਅਸਲੀ ਨਾਮ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਰੈਜੀਮੈਂਟਲ ਸੂਚੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤੁਰੰਤ ਮੈਕਗੋਵਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਸਗੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਦੂਰ! ਮੈਂ ਘੋੜਸਵਾਰੀ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਉਸਦੇ ਬਿਆਨ ਤੋਂ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਘੋੜਸਵਾਰ ਸੂਚੀਆਂ ਵੱਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਗਸਤ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਚਾਰਲਸਟਨ, ਪੱਛਮੀ ਵਰਜੀਨੀਆ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ, ਗੁਇਚੋਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦੀ ਵਿਅਰਥ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਸਹੁਰੇ ਸਨ। ਇੱਥੇ ਮੈਨੂੰ "ਮੈਕਗੋਵਨ ਬ੍ਰਿਗੇਡ" ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਮਿਲਿਆ।
18 ਅਗਸਤ, 1953 ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ
ਸਵਾਲ: ਕਰਨਲ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣਾ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਓ।
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਹਾਂ...ਐਡਵਰਡ...ਕੀ ਮੈਂ ਰੁਕ ਸਕਦਾ ਹਾਂ? ਕੀ ਮੈਂ ਰੁਕ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?
ਸਵਾਲ: ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਇੰਨਾ ਸਮਾਂ ਕਿਉਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਿੱਥੇ ਹੋ ਉੱਥੇ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ?

ਮੈਕਗੌਵਨ: ਓ, ਹਾਂ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਹੈ... ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ।
ਸਵਾਲ: ਤੁਹਾਡੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਸੀ?
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਮੈਰੀ ਗੁਈਚੋਨ।
ਸਵਾਲ: ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਗਾਈਚੋਨ।
ਸਵਾਲ: ਹਾਂ; ਇਹੀ ਨਾਮ ਤੁਸੀਂ ਵਰਤਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਹੋ...? ਮੈਕਗੌਵਨ: ਐਡਵਰਡ ਮੈਕ...ਮੈਕ...ਘੋੜਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ! (ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕੀਤਾ) ਹਾਂ, ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ...ਮੈਕ...ਮੈਕਗੌਵਨ! ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਹੋਰ ਯਾਦ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ...ਇਹ ਇੱਕ ਕੰਧ ਵਾਂਗ ਹੈ...ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਹਨੇਰੀ ਰਾਤ ਯਾਦ ਹੈ, ਮੈਂ ਪਾਗਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ...ਜੰਗ, ਲੜਾਈ, ਗੋਲੀਆਂ...ਅਤੇ ਫਿਰ, ਭੱਜਣਾ, ਪਿੱਛਾ ਕਰਨਾ, ਪਿੱਛਾ ਕਰਨਾ...
ਸਵਾਲ: ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਸੀ?
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਛੇ...ਦੋ...ਕਈ ਵਾਰ ਇੱਕ ਘੋੜਾ...ਓਹ, ਉਸ ਅੱਗ ਵਿੱਚ...
ਸਵਾਲ: ਤੁਹਾਡਾ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਜਨਰਲ ਕੌਣ ਸੀ?
ਮੈਕਗੋਵਨ: ਪਰ—ਬਟਲਰ।
ਫਿਰ ਉਹ ਦੋ ਰੈਜੀਮੈਂਟਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਛੇਵੀਂ ਦੱਖਣੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਉੱਤੇ ਹੋਈ ਲੜਾਈ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਡੇਮਯਾਂਕੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਨਰਕ ਵਰਗੀ ਸੀ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ ਚਟਾਨੂਗਾ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਸੀ।

* * *

ਸਵਾਲ: ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਫਿਫਥ ਐਵੇਨਿਊ 'ਤੇ ਉਹ ਘਰ... ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦਾ ਨਾਮ ਯਾਦ ਹੈ?
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਇੱਕ ਔਰਤ...ਐਲਸੀ (ਜਾਂ ਐਲ.ਸੀ.)...ਮੋਟੀ...
ਦਰਅਸਲ, ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜੋ ਕਿਰਾਇਆ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਇਸਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਪੈਟ ਡਫੀ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਣ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਕਿਰਾਇਆ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਮੈਕਗੌਵਨ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੇ ਯੁੱਧ ਸਮੇਂ ਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ। "ਇੱਕ ਗ੍ਰਿਫਿਨ ਸੀ," ਉਹ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ।
25 ਅਗਸਤ, 1953 ਦਾ ਸੈਸ਼ਨ
ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ "ਕਰਨਲ" ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਬੋਲੀ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਅਸਲੀ ਨਾਮ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਈ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੀ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਣ ਬਾਰੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਵਿਧਵਾ ਸੀ। ਦੁਬਾਰਾ, ਉਸਨੇ "ਗ੍ਰਿਫ...ਗ੍ਰਿਫ..." ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਚਾਰਲਸਟਨ, ਦੱਖਣੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਵਿੱਚ ਸੇਂਟ ਐਨ ਕਾਲਜ, ਅਤੇ ਵਰਜੀਨੀਆ ਵਿੱਚ ਵਿਲੀਅਮ ਐਂਡ ਮੈਰੀ ਕਾਲਜ, ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ 1850, 51, 52, 53, ਅਤੇ 54 ਵਿੱਚ।" ਉਸਦਾ ਜਨਮਦਿਨ ਕੀ ਸੀ? ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "10 ਫਰਵਰੀ, 1830।" ਕੀ ਉਸਨੇ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਪੱਤਰ ਲਿਖੇ ਸਨ? ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਜਨਰਲ ਰੌਬਰਟ ਈ. ਲੀ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ।" ਕਿਸ ਬਾਰੇ? ਕਦੋਂ? "ਜਨਵਰੀ, 1864। ਅਟਲਾਂਟਾ... ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਘੋੜਿਆਂ, ਘੋੜਿਆਂ ਅਤੇ ਪਹੀਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।" ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਮਿਲ ਗਏ? "ਨਹੀਂ।" ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਕਿਸ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਸੀ? "ਦੱਖਣੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਦੀ

ਛੇਵੀਂ ਰੈਜੀਮੈਂਟ।" ਪਰ ਕੀ ਉਹ ਪੱਛਮੀ ਵਰਜੀਨੀਆ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਸੀ? ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ, ਮੈਕਗੋਵਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਨਹੀਂ, ਦੱਖਣੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਤੋਂ।"
ਫਿਰ ਮੈਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਮੈਕਗੌਵਨ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, "ਉਹ", ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਭਰਜਾਈ ਗਰਟਰੂਡ ਅਤੇ ਭਰਾ ਵਿਲੀਅਮ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਘਰ ਆ ਗਏ। ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ, ਗ੍ਰੈਗਰੀ ਨੂੰ ਦੱਸੀਏ ਕਿ "ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਹਾਡੀ ਅਸਲ ਫੋਟੋ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?" ਮੈਕਗੌਵਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਚਾਰਲਸਟਨ, ਦੱਖਣੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਦੇ ਕੋਰਟਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫੋਟੋ ਹੈ।" ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਫੋਟੋ? "ਉੱਕਰੀ ਹੋਈ...ਉੱਕਰੀ ਹੋਈ...ਟਾਈਟਾਈਪ!" ਇਹਨਾਂ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਮੈਕਗੌਵਨ ਦੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ "ਤਸਵੀਰਾਂ" ਜਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਸਹੀ ਨਾਮ ਜਾਂ ਤਾਰੀਖਾਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਾੜੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੰਕੜੇ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਥਿਤੀਆਂ ਜਾਂ ਸਬੰਧਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਪੂਰਾ ਭਰੋਸਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਜਨਮਦਿਨ ਲਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਾਰੀਖਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜਨਮਦਿਨ ਦੀ ਕੋਈ ਸਹੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।
ਪਰ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਬਚਿਆ ਹੋਇਆ ਵਿਅਕਤੀ ਗੰਭੀਰ ਸਦਮੇ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਜਾਂ ਪਤੇ ਵਰਗੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ-ਪਛਾਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਫਿਰ ਵੀ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਦਮੇ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਜਾਂ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤਣਾਅ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਮਨੁੱਖੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਨਾਵਾਂ

ਅਤੇ ਅੰਕੜਿਆਂ ਵਰਗੀ ਤੱਥਾਂ ਵਾਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾਲੋਂ ਸੰਦਰਭ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਹੁਣ ਤੱਕ, ਖੋਜ ਪੂਰੇ ਜੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਮੈਕਗੌਵਨ ਦੇ ਅਸਲੀ ਨਾਮ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਮੁੱਢਲੇ ਸਬੂਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਪੁਰਾਣੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਬੋਰਿੰਗ ਦਲੀਲ ਜੋ ਕੁਝ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ "ਮਾਨਸਿਕ ਟੈਲੀਪੈਥੀ" ਨਾਲ ਜੋੜਦੀ ਹੈ, ਜੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਕੁਝ ਮੀਟਿੰਗਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦਾ! ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਹਫ਼ਤਾਵਾਰੀ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰਹੀਆਂ, ਅਤੇ ਕਰਨਲ ਮੈਕਗੌਵਨ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸਾਡਾ "ਸਟਾਰ" ਮਹਿਮਾਨ ਬਣ ਗਿਆ।
1 ਸਤੰਬਰ, 1953 ਦਾ ਸੈਸ਼ਨ
ਸਵਾਲ: ਜਦੋਂ ਯੁੱਧ ਖ਼ਤਮ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਦਰਜਾ ਕੀ ਸੀ?
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਉਹ ਕਾਗਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਸੀ... ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਵਾਲ: ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਨਰਲ ਬਣ ਗਏ ਹੋ?
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਨਹੀਂ...ਸਤਿਕਾਰ...ਮੈਂ ਖਾਲੀ ਸਤਿਕਾਰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ... ਸਵਾਲ: ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਕੂਲ ਜਾਂਦੇ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸੀ? ਮੈਕਗੌਵਨ: ਦੇਸ਼ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ।
ਸਵਾਲ: ਮਾਨਸਾਸ ਵਿਖੇ ਕੀ ਹੋਇਆ?
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਓ...ਹਾਰ। ਹਾਰ।
ਸਵਾਲ: ਮਾਨਸਾਸ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਮੈਕਗੌਵਨ: ਆਹ, ਕੱਟੋ, ਕੱਟੋ। ਬੇਯੋਨੇਟਸ। ਆਹ। ਖੂਨ, ਖੂਨ।
ਸਵਾਲ: ਮਾਲਵਰਨ ਹਿੱਲ ਵਿਖੇ ਕੀ ਹੋਇਆ?

ਮੈਕਗੌਵਨ: ਸਫਲਤਾ। ਅਸੀਂ ਘਰ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਇੱਟਾਂ ਦੀ ਇਮਾਰਤ। ਅਸੀਂ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਆਏ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤੋਪ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ। 1864। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘਰ ਨੂੰ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਹਿਲੇ।
ਸਵਾਲ: ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਟਰੋਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸੀ?
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਦੋ ਭਾਗ।
ਸਵਾਲ: ਕਿੰਨੀਆਂ ਰੈਜੀਮੈਂਟਾਂ ਹਨ?
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਚਾਰ...ਚਾਲੀ...(ਚਾਰ?) ਨੌਜਵਾਨ!
ਸਵਾਲ: ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਆਰਡਰ ਕੀਤਾ ਸੀ?
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਮੇਰੇ ਕਮਾਂਡਰ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਮੈਂ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਦਾ ਹਾਂ। (ਕਿਸ ਦੀ ਬਜਾਏ?) ਜੌਨ...ਮੇਜਰ...
ਸਵਾਲ: ਸੁਣੋ, ਕਰਨਲ, ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਐਡਵਰਡ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਪਹਿਲਾ ਜਾਂ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਨਾਮ ਵਰਤਿਆ ਸੀ? (ਚੁੱਪ-ਚਾਪ) ਕੀ ਦੱਖਣੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਉੱਚ-ਦਰਜੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸੀ? (ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਵਿਲੀਅਮ) ਕੋਈ ਹੋਰ? (ਪਾਲ)
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚਾਰਲਸ ਮੈਕਗੌਵਨ ਯਾਦ ਹੈ? ਉਹ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਬੰਦਰਗਾਹ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਨਿਰਯਾਤਕ ਸੀ।
ਸਵਾਲ: ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਗੈਟਿਸਬਰਗ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਕਰਨਲ? (ਹਾਂ।) ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਡੀ ਕਮਾਂਡ ਹੇਠ ਕਿਹੜੀਆਂ ਰੈਜੀਮੈਂਟਾਂ ਸਨ?
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਮੈਨੂੰ ਗੈਟਿਸਬਰਗ ਵਿੱਚ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਸੀ। (ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਸੀ?) ਅਟਲਾਂਟਾ...ਸਥਿਤੀ ਬਦਲੀ। ਖੋਖਲਾ ਸਨਮਾਨ। (ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਗ੍ਰੈਗਰੀ ਬਾਰੇ) ਸੀਮੌਰ...ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਲੋਵੇਲ, ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ,

ਸੀਮੌਰ, ਦੱਖਣੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਪੱਛਮੀ ਵਰਜੀਨੀਆ...ਉਸ ਕੋਲ ਇੱਕ ਸਟੋਰ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਸਟੋਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਮਿਲੀ, ਮੰਮੀ ਕੋਲ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ, ਪੱਛਮੀ ਵਰਜੀਨੀਆ ਵਿੱਚ ਚਾਰਲਸਟਨ ਦੇ ਨੇੜੇ...ਉਹ ਉੱਥੇ ਹਨ, ਹਾਂ।
ਸਵਾਲ: ਤੁਸੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਤਾ ਫਰੈਡਰਿਕ ਸੀ? (ਹਾਂ।) ਵਿਲੀਅਮ ਕੌਣ ਸੀ? (ਮੇਰਾ ਭਰਾ।) ਸੈਮੂਅਲ ਕੌਣ ਸੀ? (ਲੰਬੀ ਚੁੱਪ, ਹੈਰਾਨ, ਫਿਰ: ਮੈਂ ਹੀ ਉਹ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਹ ਨਾਮ ਲਿਖਿਆ ਸੀ!) ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ? (ਰੋਂਦੇ ਹੋਏ: ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ...) ਸਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਹੀ ਦਰਜਾ ਵੀ ਦੱਸੋ। (ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਸੀ)। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਨਾ ਟਾਲੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਦਰਜਾ ਕੀ ਸੀ? (ਬ੍ਰਿਗੇਡੀਅਰ...ਜਨਰਲ)। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਨਰਲ ਸੈਮੂਅਲ ਮੈਕਗੋਵਨ ਹੋ?
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋ... ਅਜਿਹਾ ਨਾਮ (ਰੋਂਦਾ ਹੋਇਆ)... ਖੂਨ, ਖਾਲੀ ਸਨਮਾਨ...
ਸਵਾਲ: ਜੇਮਜ਼ ਜੌਨਸਨ ਕੌਣ ਸੀ? (ਮੇਰਾ ਕਮਾਂਡਰ।) ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ? (ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।) ਜੌਨਸਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸਨੇ ਕਮਾਨ ਸੰਭਾਲੀ? (ਮੈਂ।) ਉਹ ਕਿਹੜੀ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਸੀ?
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਮੈਨੂੰ ਅੰਕੜੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ... ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।
ਸਵਾਲ: ਤੁਹਾਡੇ ਉਸ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਸੀ ਜੋ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ?
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਪੀਟਰ ਪੌਲ।
ਸਵਾਲ: ਉਸਦਾ ਪੇਸ਼ਾ ਕੀ ਸੀ?
ਮੈਕਗੋਵਨ: ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ। (ਕੀ ਕੋਈ ਖਾਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਡਾਕਟਰ ਹੈ?) ਸੱਟਾਂ। (ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ?) (ਮੈਕਗੋਵਨ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।) (ਨੱਕ ਦਾ ਡਾਕਟਰ?) (ਮੈਕਗੋਵਨ ਮੂੰਹ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ

ਹਿਲਾਉਂਦਾ ਹੈ।) (ਮੂੰਹ ਦਾ ਡਾਕਟਰ?) (ਮੈਕਗੋਵਨ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਦੰਦ ਫੜਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਂਦਾ ਹੈ।) (ਓ, ਦੰਦ? ਇੱਕ ਦੰਦਾਂ ਦਾ ਡਾਕਟਰ।) (ਮੈਕਗੋਵਨ ਸਹਿਮਤੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਂਦਾ ਹੈ।)
ਸਵਾਲ: ਮੈਂ ਕੁਝ ਰੈਜੀਮੈਂਟਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਲਵਾਂਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੁਝ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। 10 ਵੀਂ... 34 ਵੀਂ... 14 ਵੀਂ... (ਮੈਕਗੋਵਨ ਦਾ ਜਵਾਬ?) 14 ਵੀਂ? ਕੀ ਇਸਦਾ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੋਈ ਮਾਇਨੇ ਹੈ?
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਇਸ ਪਾਸੇ ਦੇ ਅੰਕੜੇ ਕੋਈ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ...
ਖੋਜ ਦੁਆਰਾ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਕੁਝ ਦਿਲਚਸਪ ਤੱਥ
18 ਅਗਸਤ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ, ਮੈਕਗੌਵਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਣ "ਐਲਸੀ" ਜਾਂ ਐਲ.ਸੀ. ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਸੀ। ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਆਰਕਾਈਵਜ਼ ਹਾਲ 226 ਫਿਫਥ ਐਵੇਨਿਊ ਦੀ ਮਾਲਕਣ ਨੂੰ "ਇਜ਼ਾਬੇਲਾ ਐਸ. ਕਲਾਰਕ" ਵਜੋਂ ਸੂਚੀਬੱਧ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ 1853 ਤੋਂ (ਘੱਟੋ ਘੱਟ) 1 ਮਾਰਚ, 1871 ਤੱਕ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਣ ਸੀ। ਉਸੇ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ, ਮੈਕਗੌਵਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੈਟ ਡਫੀ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਇਆ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਣ ਲਈ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੰਗਠਨ ਤੋਂ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਟਰੋ ਦੀ 1869/70 ਨਿਊਯਾਰਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ:

ਅੱਜ ਦਾ ਘਰ
ਪੰਨਾ 195: "ਕਲਾਰਕ, ਇਜ਼ਾਬੇਲਾ, ਵਿਧਵਾ। ਕਾਂਸਟੈਂਟਾਈਨ ਐੱਚ. (ਘਰ) 45 ਚੈਰੀ।"
ਪੰਨਾ 309: "ਡਫੀ, ਪੈਟ੍ਰਿਕ, ਮਜ਼ਦੂਰ, 45 ਚੈਰੀ।"
ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ 80 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਸੀ; ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਭੂਤ 1873 ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਸੀ!
1 ਸਤੰਬਰ ਨੂੰ ਹੋਈ ਮੀਟਿੰਗ ਵੀ ਫਲਦਾਇਕ ਸਾਬਤ ਹੋਈ।
ਟਰੋ ਦੀ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ 1870/71 ਵਿੱਚ "ਪੀਟਰ ਮੈਕਗੌਵਨ, ਦੰਦਾਂ ਦਾ ਡਾਕਟਰ, 253 ਡਬਲਯੂ. 13 ਵੀਂ ਸਟਰੀਟ" ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ।
ਜੇ. ਐੱਫ. ਜੇ. ਕੈਲਡਵੈਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ "ਹਿਸਟਰੀ ਆਫ਼ ਏ ਬ੍ਰਿਗੇਡ ਆਫ਼ ਸਾਊਥ ਕੈਰੋਲੀਨੀਅਨਜ਼ ਨੋਨ ਫਸਟ ਐਜ਼ ਗ੍ਰੇਗਜ਼, ਐਂਡ ਸੈਟਰਡੇਸਵਰਡ ਐਜ਼ ਮੈਕਗੌਵਨਜ਼ ਬ੍ਰਿਗੇਡ" (ਫਿਲਾਡੇਲਫੀਆ, 1866) ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ:

ਪੰਨਾ 10: "ਦੱਖਣੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਵਾਲੰਟੀਅਰਾਂ ਦੀ 14 ਵੀਂ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਨੂੰ ਫੀਲਡ ਅਫਸਰਾਂ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ...ਕਰਨਲ ਜੇਮਜ਼ ਜੋਨਸ, ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕਰਨਲ ਸੈਮੂਅਲ ਮੈਕਗੌਵਨ...(1861)।"
ਪੰਨਾ 12: "ਕਰਨਲ ਸੈਮੂਅਲ ਮੈਕਗੌਵਨ 14 ਵੀਂ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਦੀ ਕਮਾਨ ਸੰਭਾਲਦੇ ਹਨ।"
ਪੰਨਾ 18: "ਮੈਕਗੋਵਨ (ਲੀ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ) ਚਿਕਾਹੋਮਿਨੀ ਨਦੀ ਤੋਂ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ।"
ਪੰਨਾ 24: "ਮਾਲਵਰਨ ਹਿੱਲ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਅਸਾਧਾਰਨ ਬਹਾਦਰੀ।"
ਪੰਨਾ 37: "...ਸਾਡੀ ਬ੍ਰਿਗੇਡ ਦੇ 11 ਫੀਲਡ ਅਫਸਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਸੱਤ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋਏ ਸਨ: ਕਰਨਲ ਮੈਕਗੋਵਨ, ਆਦਿ (ਮਾਨਸਾਸ ਦੀ ਦੂਜੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ)।"
ਪੰਨਾ 53: "14 ਵੀਂ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਦੇ ਕਰਨਲ ਸੈਮੂਅਲ ਮੈਕਗੋਵਨ (ਫਰੈਡਰਿਕਸਬਰਗ ਵਿਖੇ)।"
ਪੰਨਾ 60: "13 ਵੀਂ ਅਤੇ 14 ਵੀਂ ਰੈਜੀਮੈਂਟ, ਮੈਕਗੌਵਨ ਦੇ ਅਧੀਨ...।" ਪੰਨਾ 61: "ਜਨਰਲ ਗ੍ਰੇਗ ਦੀ ਮੌਤ 14 ਦਸੰਬਰ, 1862 ਨੂੰ ਹੋਈ। ਮੈਕਗੋਵਨ ਨੇ ਕਮਾਨ ਸੰਭਾਲੀ।"
ਪੰਨਾ 66: "ਜੀਵਨੀ: 1820 ਵਿੱਚ ਦੱਖਣੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਦੇ ਲੌਰੇਂਸ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਜਨਮਿਆ। 1841 ਵਿੱਚ ਦੱਖਣੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਕਾਲਜ ਤੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਹੋਇਆ; ਮੈਕਸੀਕਨ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ, ਫਿਰ ਦੱਖਣੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਦੇ ਐਬੇਵਿਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਵਜੋਂ ਸੈਟਲ ਹੋ ਗਿਆ। 20 ਜਨਵਰੀ, 1863 ਨੂੰ ਇੱਕ ਬ੍ਰਿਗੇਡੀਅਰ ਜਨਰਲ ਬਣਿਆ, ਅਪ੍ਰੈਲ 1861 ਵਿੱਚ ਫੋਰਟ ਸਮਟਰ ਉੱਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ; ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਜ ਮਿਲੀਸ਼ੀਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਨਰਲ ਵਜੋਂ ਉਸਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਕਨਫੈਡਰੇਟ ਆਰਮੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕਰਨਲ ਬਣ ਗਿਆ, ਬੁੱਲ ਰਨ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਜਨਰਲ ਬੋਨਹੈਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮਾਨਸਾਸ ਦੀ ਲੜਾਈ। ਫਿਰ ਦੱਖਣੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਦੀ 14 ਵੀਂ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਦਾ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕਰਨਲ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ; ਕਰਨਲ ਜੋਨਸ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1862 ਦੀ ਬਸੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੂਰਾ ਕਰਨਲ ਬਣ

ਗਿਆ। ਮੈਕਗੋਵਨ ਮਾਨਸਾਸ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।" ਜੀਵਨੀ ਲੇਖਕ ਕੈਲਡਵੈਲ, ਜੋ ਮੈਕਗੋਵਨ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ (1866 ਵਿੱਚ) ਵਜੋਂ ਸੀ, ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ।"
ਪੰਨਾ 79: "29 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1863 ਨੂੰ, ਮੈਕਗੌਵਨ ਦੀ ਬ੍ਰਿਗੇਡ ਨੂੰ ਮਾਰਚ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਮਿਲੇ। ਜਨਰਲ ਮੈਕਗੌਵਨ ਨੇ ਬ੍ਰਿਗੇਡ ਦੀ ਕਮਾਨ ਸੰਭਾਲੀ।"
ਪੰਨਾ 80: "ਦੁਬਾਰਾ ਜ਼ਖਮੀ (ਫਰੈਡਰਿਕਸਬਰਗ)।"
ਪੰਨਾ 89: "ਜਨਰਲ ਲੀ ਮੈਕਗੋਵਨ ਦੀ ਬ੍ਰਿਗੇਡ ਵਾਲੇ ਸੈਨਿਕਾਂ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਿਗੇਡ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਪਹਿਲੀ, 12 ਵੀਂ, 13 ਵੀਂ ਅਤੇ 14 ਵੀਂ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਅਤੇ ਓਰ ਰਾਈਫਲਜ਼ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ 'ਮੈਕਗੋਵਨ ਸ਼ਾਰਪਸ਼ੂਟਰ' ਵਜੋਂ ਵੀ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"
ਪੰਨਾ 91: "ਮੈਕਗੋਵਨ ਨੇ ਚਾਂਸਲਰਸਵਿਲੇ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ।" ਪੰਨਾ 96: "ਗੈਟਿਸਬਰਗ ਦੀ ਲੜਾਈ: ਮੈਕਗੌਵਨ 13 ਵੀਂ, 12 ਵੀਂ, 14 ਵੀਂ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਬਟਾਲੀਅਨ ਦੀ ਕਮਾਂਡ ਕਰਦਾ ਹੈ।"
ਪੰਨਾ 110: "ਕਲਪੇਪਰ ਕੋਰਟਹਾਊਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਮੈਕਗੋਵਨ।"
ਪੰਨਾ 122: "ਜਨਰਲ ਮੈਕਗੌਵਨ ਫਰਵਰੀ (1864) ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆਇਆ। ਉਹ ਚਾਂਸਲਰਵਿਲ ਵਿਖੇ ਲੱਗੀ ਸੱਟ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਤੁਰਨ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਏ।"
ਪੰਨਾ 125: ਬਟਲਰ ਬਾਰੇ: "ਬਟਲਰ ਪੂਰਬੀ ਤੱਟ ਤੋਂ (ਮੈਕਗੌਵਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ) ਇੱਕ ਟੁਕੜੀ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰੇਗਾ।" ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਟਲਰ (ਕਰਨਲ) ਨੇ ਕਨਫੈਡਰੇਟ ਪਹਿਲੀ ਰੈਜੀਮੈਂਟ (ਚਿਕਮੌਗਾ ਦੀ ਲੜਾਈ) ਦੀ ਕਮਾਂਡ ਕੀਤੀ।
ਪੰਨਾ 126 ਕਲਾਸ: "ਸਪਾਟਸਿਲਵੇਨੀਆ ਦੀ ਲੜਾਈ, ਮਈ 1864।"
ਪੰਨਾ 133: "ਜਨਰਲ ਲੀ ਅਤੇ ਜਨਰਲ ਹਿੱਲ (ਹਾਰ ਦੇ ਸਮੇਂ) ਮੌਜੂਦ ਸਨ।"

ਪੰਨਾ 142: "ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ 'ਮਿੰਨੀ ਗੇਂਦ' ਨਾਲ ਜ਼ਖਮੀ ਮੈਕਗੋਵਨ, ਮੈਦਾਨ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ।"
ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਅਤੇ ਮੈਕਗੌਵਨ ਦੀਆਂ ਨਿੱਜੀ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ—
8 ਸਤੰਬਰ, 1953 ਦਾ ਸੈਸ਼ਨ
ਮੈਕਗੌਵਨ: (ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਦੁਬਾਰਾ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ) ਇਹ ਚਾਲੀਵਿਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ... ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਖਿੱਚ ਕੇ ਲੈ ਗਏ, ਉਸ 'ਕਾਲੇ ਆਦਮੀ' ਵਾਲਟਰ ਕੋਲ। ਉਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦੈਂਤ ਵਰਗਾ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਨੇਕ ਔਰਤ ਸੀ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿਆਂ, ਉਹ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ।
ਮੈਂ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ ਇੱਕ ਨਾਮ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਮੈਕਵਿਲੀਅਮਜ਼ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਹੋ?"
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰਕ ਨਾਮ। ਸਵਾਲ: ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੱਕ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹੇ?
ਮੈਕਗੌਵਨ: 1869, 1873। ਆਉਣਾ ਅਤੇ ਜਾਣਾ। ਮੈਂ ਲੀ, ਜੈਕਸਨ, ਜੇਮਜ਼ ਅਤੇ ਬਿਊਫੋਰਟ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ। 1862-63, ਮਾਰਚ।
ਸਵਾਲ: ਜਦੋਂ ਯੁੱਧ ਖਤਮ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕੀਤਾ?
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਹਮੇਸ਼ਾ ਭੱਜਦਾ ਰਹਿੰਦਾ, ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਘੁੰਮਦਾ ਰਹਿੰਦਾ। ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤਬਾਹ ਹੋ ਗਈ, ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਗਈ। ਬਾਗ਼ ਸੜ ਗਏ। ਮੈਂ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਇਹ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਸਾਲ ਬਹੁਤ ਭਿਆਨਕ ਸਨ। ਮੈਂ ਕੰਮ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਮੇਰੀ ਬੁੱਧੀ, ਮੇਰੀ ਬੁੱਧੀ। ਮੇਰਾ ਚਾਚਾ। ਚਾਰਲਸਟਨ ਦਾ ਘਰ ਸੜ ਗਿਆ। ਕਈ ਵਾਰ ਕੋਲੰਬੀਆ ਵਿੱਚ। (ਫਿਰ, ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਮਿਗਨਨ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ) ਉਸਦੀ ਮੌਤ 1892 ਵਿੱਚ ਹੋ ਗਈ... ਫ੍ਰਾਂਸਵਾ ਗੁਈਚੋਨ... ਉਹ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਸੀ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਚਾਰਲਸਟਨ ਬੇ ਵਿੱਚ

ਕਿਸ਼ਤੀ ਯਾਤਰਾਵਾਂ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ - ਅਸੀਂ ਕਿਸ਼ਤੀ ਯਾਤਰਾਵਾਂ 'ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਉਹ ਮੇਰਾ ਚਾਚਾ ਸੀ।
15 ਸਤੰਬਰ, 1953 ਦਾ ਸੈਸ਼ਨ
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਦਿਖਦਾ ਸੀ?
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਮੈਂ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਭਰਵੱਟੇ ਸੋਹਣੇ ਸਨ, ਚਿਹਰਾ ਲੰਬਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਮੇਰੀਆਂ ਮੁੱਛਾਂ ਸਨ... ਬਹੁਤ ਲੰਬੀਆਂ ਨਹੀਂ, ਠੋਡੀ ਤੱਕ... ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਸ਼ੈਲੀ... ਮੈਨੂੰ ਪਸੰਦ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੀਆਂ ਠੋਡੀ ਕਾਫ਼ੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ, ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਢੱਕ ਲੈਂਦਾ ਸੀ (ਮੁੱਛਾਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ)...
ਸਵਾਲ: ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਐਬੇਵਿਲ ਦੇ ਕਬਰਸਤਾਨ ਬਾਰੇ ਕੀ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਮੈਕਗੌਵਨ: ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਸਮਾਰਕ ਹੈ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਬਰਸਤਾਨ... ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ... ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ 5 ਜਨਵਰੀ ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸੀ... (ਤੁਹਾਡੀ ਕਬਰ ਦੇ ਪੱਥਰ 'ਤੇ ਕੀ ਲਿਖਿਆ ਸੀ?) ਸੈਮੂਅਲ ਐਡਵਰਡ ਮੈਕਗੌਵਨ, ਜਨਮ... 32?... ਮੌਤ 1883? 1873? 1-8-7। ਪੜ੍ਹਨਾ ਔਖਾ, ਬਹੁਤ ਗੰਦਾ... ਉਮਰ 40... 41... ਭੂਰੇ ਤਾਰੇ... ਖਰਾਬ... ਮੈਂ ਝਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਸਮਾਰਕ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਖਰਾਬ ਹੈ...
ਸਵਾਲ: ਤੁਹਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਤੁਹਾਡੀ ਮੌਤ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਿਵੇਂ ਦਿੱਤੀ? ਮੈਕਗੌਵਨ: ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੈ। (ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ?) ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਸਸਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ। ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਤਬਾਹ ਹੋ ਗਏ ਸਨ: ਕਬਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਇੱਕ ਯਾਦਗਾਰ ਵਜੋਂ... (ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਕੀ ਦੱਸਿਆ?) ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਗੁਆਚ ਗਿਆ... ਮੈਂ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹਾਂ... ਘਰ ਅੱਗ ਨਾਲ ਤਬਾਹ ਹੋ ਗਿਆ... (ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਹੈ?) ਨਹੀਂ। ਮੌਤ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਸਹੀ ਮਹੀਨਾ ਜਾਂ ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ... ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ... 1879... ਬਹੁਤ ਧੁੰਦਲਾ... 4 ਸਤੰਬਰ...

ਸਵਾਲ: ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਝਗੜੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋਏ ਹੋ?
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਸਿਰ ਦੀ ਸੱਟ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਿਆ ਸੀ... (ਝਗੜਾ?) ਹਾਂ। (ਕਿਸ ਨਾਲ?) ਇੱਕ ਆਦਮੀ। ਹੱਥੋ-ਹੱਥ ਲੜਾਈ। ਤਲਵਾਰ... ਗਲੇਨ, ਗਲੇਨ... ਆਰਡਮੋਰ।
22 ਸਤੰਬਰ, 1953 ਦਾ ਸੈਸ਼ਨ
"ਮਾਂ" ਮੈਰੀ ਗੁਈਚੋਨ ਨੇ ਫ੍ਰੈਂਚ ਵਿੱਚ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਕਗੌਵਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਜਿਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਕੋਲੰਬੀਆ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ "ਐਸੋਸੀਏਟ ਜਸਟਿਸ" ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਜਾਂਚ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੁਝ ਹੋਰ ਖੋਜ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਈਵਾਨਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ, *ਕਨਫੈਡਰੇਟ ਮਿਲਟਰੀ ਹਿਸਟਰੀ, 1899* ਵਿੱਚ ਜਨਰਲ ਦੀ ਇੱਕ ਫੋਟੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ 22 ਸਤੰਬਰ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਜੀਵਨੀ ਦੇ ਪੰਨਾ 414 'ਤੇ, ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ "(ਰਾਜ) ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਇੱਕ ਐਸੋਸੀਏਟ ਜਸਟਿਸ" ਸੀ। ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਲੇਖਕ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਕਗੌਵਨ ਦੀ ਮੌਤ "ਦਸੰਬਰ 1893" ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਦੋ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਨਿਊਯਾਰਕ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ (ਪੋਸਟ ਅਤੇ ਟਾਈਮਜ਼) ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ *ਕਨਫੈਡਰੇਟ ਮਿਲਟਰੀ ਹਿਸਟਰੀ* ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸਮਝਣ ਯੋਗ ਸੀ। ਇੱਕ ਬਦਨਾਮ 80 ਸਾਲਾ, ਨੇਡ ਮੈਕਗੌਵਨ ਦੀ ਮੌਤ 9 ਦਸੰਬਰ, 1893 ਨੂੰ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਵਿੱਚ ਹੋਈ। ਇਹ ਆਦਮੀ ਵੀ ਇੱਕ ਕਨਫੈਡਰੇਟ ਹੀਰੋ ਸੀ। (ਦ ਨਿਊਯਾਰਕ ਟਾਈਮਜ਼, XII/9)। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸੇ ਸਰੋਤ (ਦ ਨਿਊਯਾਰਕ ਟਾਈਮਜ਼, 13 ਅਗਸਤ, 1897) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਨਰਲ ਮੈਕਗੌਵਨ ਦੀ ਮੌਤ 9 ਅਗਸਤ, 1897 ਨੂੰ ਹੋਈ ਸੀ। ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਵਾਧੂ ਵੇਰਵਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸੇ ਗਏ ਜੀਵਨੀ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕਿ ਮੈਕਗੌਵਨ ਨੂੰ ਦੁਵੱਲੇ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਖੋਪੜੀ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾ ਜ਼ਖ਼ਮ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਇੱਕ ਹੋਰ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸਰੋਤ, ਦ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਆਫ਼ ਅਮੈਰੀਕਨ ਬਾਇਓਗ੍ਰਾਫੀ, ਸਾਡੇ ਵਿਸ਼ੇ ਬਾਰੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ: “ਮੈਕਗੋਵਨ, ਸੈਮੂਅਲ। ਵਿਲੀਅਮ ਅਤੇ ਜੈਨੀ ਮੈਕਗੋਵਨ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਵਿਲੀਅਮ ਐਚ. ਪਾਰਕਰ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਸਾਥੀ। 9 ਅਗਸਤ, 1897 ਨੂੰ ਐਬੇਵਿਲ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਐਬੇਵਿਲ ਦੇ ਲੌਂਗ ਕੇਨ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ। 9 ਅਕਤੂਬਰ, 1819 ਨੂੰ ਦੱਖਣੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਦੇ ਲੌਰੇਂਸ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਕਰਾਸਹਿਲ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਜਨਮਿਆ। ਮਾਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨਾਮ ਮੈਕਵਿਲੀਅਮਜ਼ ਸੀ। ਐਬੇਵਿਲ ਵਿੱਚ ਪੈਰਿਨ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਸਾਥੀ। ਦੱਖਣੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਸਟੇਟ ਅਸੈਂਬਲੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ। ਕਾਂਗਰਸ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ, ਪਰ ਅਹੁਦਾ ਨਹੀਂ ਸੰਭਾਲਿਆ।”
ਵਾਰੀਨਾ ਬ੍ਰਾਊਨ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਸਵਰਗੀ ਪਤੀ, ਕਰਨਲ ਬ੍ਰਾਊਨ ਬਾਰੇ ਲਿਖੀ ਗਈ ਕਿਤਾਬ "ਏ ਕਰਨਲ ਐਟ ਗੇਟਿਸਬਰਗ" ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆ ਵੇਰਵਾ ਹੈ: "ਜੇਰੀਕੋ ਮਿੱਲਜ਼ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ, ਫੈਡਰਲ ਆਰਮੀ ਦੇ 'ਗ੍ਰਿਫਿਨ ਡਿਵੀਜ਼ਨ' ਨੇ ਮੈਕਗੌਵਨ ਦੀ ਬ੍ਰਿਗੇਡ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਭਾਰੀ ਜਾਨੀ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ।" ਐਬੇਵਿਲ ਨਿਵਾਸੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਲੀਅਮ ਗੇਨਸ ਨਾਲ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਹੋਏ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਕਿ - "ਬਜ਼ੁਰਗ ਜਨਰਲ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੱਕ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਰਹੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ, ਡਾ. ਐਫ. ਈ. ਹੈਰੀਸਨ ਨੇ ਕੀਤੀ।" ਬ੍ਰੈਂਟ ਅਤੇ ਫੁਲਰ (ਮੈਡੀਸਨ, ਵਿਸਕਾਨਸਿਨ, 1892) ਦੁਆਰਾ "ਦੱਖਣੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਦੇ ਉੱਘੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਪੁਰਸ਼" ਵਿੱਚ ਇਹ ਤਸਵੀਰ ਹੈ: ਸੈਮੂਅਲ ਮੈਕਗੋਵਨ ਦਾ ਜਨਮ 9 ਅਕਤੂਬਰ, 1819 ਨੂੰ ਸਾਊਥ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਦੇ ਲੌਰੇਂਸ ਕਾਉਂਟੀ ਵਿੱਚ ਸਕਾਟਿਸ਼-ਆਇਰਿਸ਼ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਘਰ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ 1841 ਵਿੱਚ ਸਾਊਥ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਕਾਲਜ ਤੋਂ ਡਿਸਟਿੰਕਸ਼ਨ ਨਾਲ ਗ੍ਰੈਜੂਏਸ਼ਨ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਐਬੇਵਿਲ ਵਿੱਚ ਟੀ.ਸੀ. ਪੈਰਿਨ ਨਾਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭਾਈਵਾਲੀ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਵਜੋਂ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਪਾਲਮੇਟੋ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਨਾਲ ਮੈਕਸੀਕੋ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਜਨਰਲ ਕੁਆਰਟਰਮਾਸਟਰ ਦੇ ਸਟਾਫ ਵਿੱਚ ਕੈਪਟਨ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ

ਗਿਆ। ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਐਬੇਵਿਲ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਟੀ.ਸੀ. ਪੈਰਿਨ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਜੱਜ ਡੇਵਿਡ ਲੇਵਿਸ ਵਾਰਡਲਾ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਧੀ, ਸੁਜ਼ਨ ਕੈਰੋਲੀਨ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ 1897 ਵਿੱਚ ਜਨਰਲ ਮੈਕਗੋਵਨ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਤੱਕ ਐਬੇਵਿਲ ਵਿੱਚ ਰਹੇ। ਜਨਰਲ ਮੈਕਗੋਵਨ ਦਾ ਘਰ ਅਜੇ ਵੀ ਐਬੇਵਿਲ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਬੈਪਟਿਸਟ ਚਰਚ ਨੂੰ $50,000 ਵਿੱਚ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਐਬੇਵਿਲ ਵਿੱਚ ਵਿਲੀਅਮ ਐਚ. ਪਾਰਕਰ (1869/1879) ਨਾਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈਂਦਾ ਸੀ... ਉਹ ਸਤੰਬਰ 1865 ਵਿੱਚ ਕੋਲੰਬੀਆ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਸੰਮੇਲਨ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਸੀ। ਉਹ ਕਾਂਗਰਸ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਹੋਈਆਂ ਦੂਜੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1878 ਵਿੱਚ, ਉਹ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਸੀ ਅਤੇ 1879 ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਰਾਜ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਐਸੋਸੀਏਟ ਜਸਟਿਸ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਜਨਰਲ ਮੈਕਗੋਵਨ ਨੇ ਐਬੇਵਿਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਅਤੇ ਸਨਮਾਨਯੋਗ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਟ੍ਰਿਨਿਟੀ ਐਪੀਸਕੋਪਲ ਚਰਚ ਦਾ ਇੱਕ ਸਰਗਰਮ ਮੈਂਬਰ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਮੈਂਬਰ ਬਣ ਗਿਆ। ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਹੇਠ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖ ਐਬੇਵਿਲ ਮੀਡੀਅਮ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਜਨਰਲ ਆਰ.ਆਰ. ਹੈਮਫਿਲ ਦੁਆਰਾ ਸੰਪਾਦਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਮੈਕਗੋਵਨ ਦੀ ਬ੍ਰਿਗੇਡ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਸਨ: ਜਨਰਲ ਸੈਮੂਅਲ ਮੈਕਗੋਵਨ ਦਾ ਪਿਛਲੇ ਸੋਮਵਾਰ, 8 ਅਗਸਤ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 8:35 ਵਜੇ ਇਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਲੰਬੀ ਉਮਰ ਅਤੇ ਸਨਮਾਨ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਆਖਰੀ ਸਾਹ ਲਿਆ। ਉਹ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਿਮਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਹਿ ਦਰਦ ਸਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦੀ ਆਖਰੀ ਪੀੜਾ ਕੁਝ ਦਿਨ ਹੀ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲੀ। ਟ੍ਰਿਨਿਟੀ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਮੰਗਲਵਾਰ ਦੁਪਹਿਰ ਚਾਰ ਵਜੇ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਨਿਵਾਸ

ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ। ਚਰਚ ਵਿੱਚ, ਡਾ. ਵਿਲੀਅਮ ਐਮ. ਗ੍ਰੀਅਰ ਅਤੇ ਬਿਸ਼ਪ ਐਲੀਸਨ ਕੈਪਰਸ ਨੇ ਜਲੂਸ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ, ਗੰਭੀਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਦਾ ਪਾਠ ਕੀਤਾ। ਤਾਬੂਤ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਪਿੱਛੇ, ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਲੇ ਆਦਮੀ, ਬੁੱਢੇ ਡੈਡੀ ਵਿਲਿਸ ਮਾਰਸ਼ਲ, ਨੇ ਇੱਕ ਲੌਰੇਲ ਪੁਸ਼ਪਾਜਲੀ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਜਨਰਲ ਮੈਕਗੋਵਨ ਨੂੰ ਲੌਂਗ ਲੇਨ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਕਬਰ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਪੱਥਰ ਦੀ ਯਾਦਗਾਰ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਲੀਅਮ ਗੇਨਸ ਅੱਗੇ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਦੀ ਹੈ:
ਜਨਰਲ ਮੈਕਗੌਵਨ ਨੂੰ ਗਾਲਾਂ ਕੱਢਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਮੁਹਾਰਤ ਸੀ, ਉਹ ਅਕਸਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਹ ਕਰਨਲ ਜੌਨ ਕਨਿੰਘਮ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦੁਵੱਲੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਉਲਝਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ ਕੰਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਰਨਲ ਕਨਿੰਘਮ ਨੇ ਕਰਨਲ ਪੈਰਿਨ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਚੁਣੌਤੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਈ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇਹ ਦੁਵੱਲੀ ਲੜਾਈ ਅਨੁਚਿਤ ਸੀ। ਜਨਰਲ ਮੈਕਗੌਵਨ ਨੇ ਚੁਣੌਤੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਈ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੁਵੱਲੀ ਲੜਾਈ ਅਗਸਤਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੈਂਡ ਬਾਰ ਫੈਰੀ ਵਿਖੇ ਹੋਈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਕਗੌਵਨ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਿਆ।
ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਕਗੋਵਨ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਜਨਰਲ ਵਿਚਕਾਰ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਮਤਭੇਦ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਉਸਦੇ ਸਹੁਰੇ, ਜੱਜ ਵਾਰਡਲਾ ਨੇ ਸਾਰਾਹ ਰੇਬੇਕਾ ਐਲਨ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਮੈਰੀ ਲੂਸੀਆ ਗਾਰਵੇ ਸੀ।
ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਜੱਜ ਵਾਰਡਲਾ ਨੇ ਸਾਰਾਹ ਗਾਰਵੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੇਨਸ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ: "ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਫ਼ਤਰ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਾਡੇ ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਦੀ ਲੰਘਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਕਦੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਐਬੇਵਿਲ ਨੂੰ ਕਦੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
ਲੌਂਗ ਕੇਨ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਸੈਮੂਅਲ ਮੈਕਗੋਵਨ ਦੇ ਮਕਬਰੇ ਦੇ ਪੱਥਰ ਉੱਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਸ਼ਿਲਾਲੇਖ ਹੈ:

"ਸੈਮੂਅਲ ਮੈਕਗੋਵਨ, ਜਨਮ ਲੌਰੇਂਸ ਕਾਉਂਟੀ, 9 ਅਕਤੂਬਰ, 1819। ਮੌਤ ਐਬੇਵਿਲ, 9 ਅਗਸਤ, 1897। ਹੇ ਸਿਪਾਹੀ, ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਆਰਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਓ, ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਸਨਮਾਨ ਨੂੰ ਬਹਾਦਰੀ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾਓ। ਬਹਾਦਰ ਸਭ ਤੋਂ ਕੋਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਭ ਤੋਂ ਦਲੇਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।"
ਪੰਨਾ 2: “ਨਿਮਰ ਜਨਮ ਤੋਂ, ਉਹ ਸਿਵਲ ਅਤੇ ਫੌਜੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਸਨਮਾਨਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਇੱਕ ਦੇਸ਼ ਭਗਤ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਨੇਤਾ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਦੇ ਦੇਸ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ; ਯੁੱਧ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੇ ਇਸਦੀ ਉਡੀਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਤਾਕਤ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਕੋਮਲਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੀ ਸਾਦਗੀ ਸੀ, ਅਤੇ, ਪਿਆਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਦਾਨੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਚੰਗੇ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਦੇਸ਼, ਉਸਦੇ ਬੱਚੇ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਧੰਨ ਸਮਝ ਕੇ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ। ਮੈਕਸੀਕਨ ਯੁੱਧ (1846-1848) ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੀ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਪਤਾਨ ਸੀ। ਕਨਫੈਡਰੇਟ ਯੁੱਧ (1861-1865) ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇੱਕ ਬ੍ਰਿਗੇਡੀਅਰ ਜਨਰਲ, ਸੀ.ਐਸ.ਏ. ਸੀ। ਉਸਨੇ 1848-1850 ਤੱਕ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾਈ। ਉਹ 1866 ਵਿੱਚ ਕਾਂਗਰਸ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੱਖਣੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਦੀ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਐਸੋਸੀਏਟ ਜਸਟਿਸ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾਈ। 1878-1894। ਦੋ ਯੁੱਧਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਾਇਕ। ਉਹ ਸੱਤ ਵਾਰ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋਇਆ। ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੇਤਾ, ਇੱਕ ਸਿਆਣਾ ਕਾਨੂੰਨ ਨਿਰਮਾਤਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਜੱਜ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਹਨ।
ਮੈਕਗੌਵਨ ਹਫ਼ਤਾਵਾਰੀ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।
ਜਨਰਲ ਮੈਕਗੌਵਨ ਹੁਣ ਤੱਕ ਸਾਡੀਆਂ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੇਸਬਰੇ ਹਫਤਾਵਾਰੀ "ਮਹਿਮਾਨ" ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਮਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਮੈਕਗੌਵਨ

ਅਚਾਨਕ ਬਹੁਤ ਬੋਲਚਾਲ ਵਾਲਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਠਹਿਰਾਅ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ।
29 ਸਤੰਬਰ, 1953 ਦਾ ਸੈਸ਼ਨ
ਅੱਠ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਸੂਚੀ, ਇੱਕ ਕਾਲਪਨਿਕ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਸਾਰੇ (ਛੇਵਾਂ ਸੂਜ਼ਨ ਵਾਰਡਲਾ ਹੈ, ਜੋ ਮੈਕਗੌਵਨ ਦੀ ਪਤਨੀ ਸੀ), ਉਸਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਕਗੌਵਨ ਦੋ ਕਾਲਪਨਿਕ ਨਾਵਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਨਹੀਂ। ਕਾਲਪਨਿਕ ਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜੌਨ ਡੀ. ਸਮਟਰ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਮੈਕਗੌਵਨ ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦਾ ਹੈ, "ਕਰਨਲ।" ਦਰਅਸਲ, ਕਨਫੈਡਰੇਟ ਆਰਮੀ ਵਿੱਚ ਕਰਨਲ ਸਮਟਰ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ! ਮੈਕਗੌਵਨ ਨੇ ਉਸ ਫਾਰਮ ਦਾ ਵੀ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਗ੍ਰੈਗਰੀ, ਹੁਣ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਗੁਈਚੋਨ ਨਾਮ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਲੁਈਸਿਆਨਾ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੈ; ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਪਾਸੇ ਮਿਗਨਨ ਦਾ ਵੀ ਇਹੀ ਨਾਮ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਜੱਦੀ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਨੂੰ "ਸਟਾਰ-ਪ੍ਰੈਸ" ਕਿਹਾ। ("ਸਟਾਰ-ਪ੍ਰੈਸ, ਅਖਬਾਰ, ਤਸਵੀਰ, ਜੱਜ, ਕੋਲੰਬੀਆ, ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਤਸਵੀਰ...")
ਸਵਾਲ: ਡਾ. ਹੈਰੀਸਨ ਕੌਣ ਸੀ?
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਪਰਿਵਾਰਕ ਡਾਕਟਰ।
ਸਵਾਲ: ਕੀ ਐਬੇਵਿਲ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਘਰ ਅਜੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ?
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਇਹ ਉਹ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਅਜੀਬ ਤਸਵੀਰਾਂ ਅਤੇ ਚੀਜ਼ਾਂ। (ਕੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ?) ਨਹੀਂ। ਅਜੀਬ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਬੰਦੂਕਾਂ ਅਤੇ ਤੋਪਾਂ।
14 ਅਕਤੂਬਰ, 1953 ਦਾ ਸੈਸ਼ਨ
ਮੈਕਗੌਵਨ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਦੋ ਧੀਆਂ ਸਨ। ਆਪਣੇ ਮਕਬਰੇ ਦੇ ਪੱਥਰ 'ਤੇ ਲਿਖੇ ਸ਼ਿਲਾਲੇਖ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ

ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "1887, ਜਾਂ '97?" ਆਪਣੇ ਜਨਮ ਸਾਲ ਬਾਰੇ, ਉਹ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ, "1821...31?"
20 ਅਕਤੂਬਰ, 1953 ਦਾ ਸੈਸ਼ਨ
ਜਦੋਂ ਕੰਟਰੋਲਰ ਮੈਕਗੌਵਨ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਾਧਿਅਮ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਧਾਤ ਦੇ ਹਾਰ ਕਾਰਨ ਤੀਬਰ ਘਬਰਾਹਟ ਅਤੇ ਡਰ ਦਾ ਇੱਕ ਪਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਕਗੌਵਨ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਦੁਆਲੇ ਹੁਣ "ਰੱਸੀ" ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲ ਵਿਵਹਾਰ ਲਈ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗਦਾ ਹੈ।
ਸਵਾਲ: ਉਹ ਸੁਜ਼ਨ ਕੌਣ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਤੁਸੀਂ ਪਿਛਲੀ ਵਾਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ? ਮੈਕਗੌਵਨ: ਮੇਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਾਂ।
ਸਵਾਲ: ਉਸਦਾ ਦੂਜਾ ਨਾਮ ਕੀ ਸੀ?
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਕੌਰਨੇਲੀਆ।
ਸਵਾਲ: ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਾਂਗਰਸ ਲਈ ਚੁਣੇ ਗਏ ਸੀ?
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਾਂਗਰਸ? (ਯੂ.ਐਸ. ਕਾਂਗਰਸ।) ਮੈਂ ਹਾਰ ਗਿਆ। ਇਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਹੈ? ਹਰ ਕੋਈ ਹੜੱਪ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਹਰ ਕੋਈ ਚੋਰੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ... ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵੋਟਾਂ ਖਰੀਦ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਬਹੁਤ ਗੜਬੜ ਵਾਲਾ ਹੈ।
ਸਵਾਲ: ਕੀ ਮਿਗਨਨ ਅਤੇ ਸੁਜ਼ਨ ਇੱਕੋ ਵਿਅਕਤੀ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ?
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਮੈਂ ਕੋਈ ਵਾਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ। (ਮੈਂ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ।) ਉਹ ਨਹੀਂ ਹਨ!
ਸਵਾਲ: ਆਓ ਸੁਜ਼ਨ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰੀਏ। ਤੁਹਾਡੇ ਸਹੁਰੇ ਦਾ ਪੇਸ਼ਾ ਕੀ ਸੀ? ਮੈਕਗੌਵਨ: ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ...
ਸਵਾਲ: ਤੁਹਾਡੀ ਸੱਸ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨਾਮ ਕੀ ਸੀ?

ਮੈਕਗੋਵਨ: ਸਾਰਾਹ।
ਸਵਾਲ: ਕੀ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਾਮ ਸੀ?
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਗਾਰਫੇ...
ਸਵਾਲ: ਕੌਫੀ? ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਲਿਖਦੇ ਹੋ?
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਕੌਫੀ ਨਹੀਂ। ਗਾਰਵੇ!
28 ਅਕਤੂਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਜ਼ ਦੇ ਘਰ ਹੋਈ ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ, ਮੈਕਗੌਵਨ ਦੇ ਕਥਿਤ ਪੋਤੇ, ਬਿਲੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ:
"ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਵਿਲੀਅਮ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਮੌਤ 1949 ਵਿੱਚ ਚਾਰਲਸਟਨ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਜਨਰਲ ਮੈਕਗੋਵਨ ਦਾ ਪੋਤਾ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਜਨਮ 2 ਜਨਵਰੀ, 1894 ਨੂੰ ਐਬੇਵਿਲ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਗ੍ਰੈਗਰੀ ਮੇਰਾ ਸੌਤੇਲਾ ਭਰਾ ਹੈ, ਉਸ ਫ੍ਰੈਂਚ ਕੁੱਤੀ ਦਾ ਪੁੱਤਰ। ਉਹ (ਮੈਕਗੋਵਨ) ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਬੌਸ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਦਾਦਾ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਸਾਰਾ ਪੈਸਾ ਸੀ। ਸੁਜ਼ਨ ਦਾ ਪਿਤਾ ਡੱਚ ਅਤੇ ਜ਼ਿੱਦੀ ਸੀ।"
29 ਅਕਤੂਬਰ, 1953 ਦਾ ਸੈਸ਼ਨ
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਤੁਹਾਨੂੰ ਗ੍ਰੈਗਰੀ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਬਾਰੇ ਜਾਣ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਭ ਕੁਝ... ਸਭ ਕੁਝ ਲੈ ਲਿਆ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਕੁਝ ਨਹੀਂ! ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੋਰ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਸਨ। (ਕੀ ਕੋਈ ਵਸੀਅਤ ਸੀ?) ਮੈਂ ਕੀਤੀ ਸੀ... ਪਰ ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜੱਜ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਹੋਰ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਣਾਈਆਂ... ਉਹ ਮੇਰੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ! ਤੁਹਾਨੂੰ ਗ੍ਰੈਗਰੀ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤੇ... ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਸੱਚ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਇਮਾਨਦਾਰ ਆਦਮੀ ਸੀ... ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ, ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਵਾਸੀ ਸਮਝਦਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕਿਆ ਕੀਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ... ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਭੁਗਤ ਰਿਹਾ ਹਾਂ... ਇਸਦਾ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਰਹਿਮ ਕਰੋ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ... ਉਹ ਹੁਣ ਸੱਚ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਅਣਜਾਣ ਹੈ। ਸਰ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਹੋ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੱਚ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ, ਸਰ, ਪਰ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤੁਹਾਡੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਨਾਮ ਹੁਣੇ ਦੱਸਾਂਗਾ!
ਸਵਾਲ: ਮੈਂ ਮੈਕਗੋਵਨ ਦੇ ਸਹੁਰੇ ਦਾ ਨਾਮ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਕਗੌਵਨ: ਜ਼ਿੰਦਗੀ...ਹੋਰ ਵੀ ਚੌੜੀ।
"ਭੂਤ" ਆਜ਼ਾਦ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।
"ਬਚਾਅ ਚੱਕਰ" ਦੇ ਕਾਰਜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਦੁਖੀ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਮਿਸ਼ਨ ਇੱਥੇ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
3 ਨਵੰਬਰ, 1953 ਦਾ ਸੈਸ਼ਨ
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਘਰ ਯਾਦ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਭਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਲੱਭ ਲਿਆ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਛੂਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਹੱਥ ਮਿਲਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਜੀ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਯਾਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਹਰਮਨ! ਉਹ ਇੱਕ ਦਿਆਲੂ ਆਦਮੀ ਸੀ; ਉਸਨੇ ਅਟਲਾਂਟਾ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਧੋਤੇ, ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਸੜ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਦਿਆਲੂ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਇੱਥੇ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਸਮਝਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ

ਦਿਆਲੂ ਆਦਮੀ ਵਜੋਂ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ; ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਜੁੱਤੇ ਪਾਲਿਸ਼ ਕੀਤੇ, ਮੇਰੀ ਵਰਦੀ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੀ।
6 ਨਵੰਬਰ, 1953 ਦਾ ਸੈਸ਼ਨ
ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਮੈਕਗੌਵਨ ਤੋਂ ਉਸਦੇ ਕਥਿਤ ਕਤਲ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ "ਚੁੱਪ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼" ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਜ਼ ਦੇ ਘਰ ਇਕੱਲੀ ਸੀ।
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਜੱਜ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਇਆ, ਮੇਰੀ ਮੌਤ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਗਵਾ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਹੇਠਾਂ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਗਵਾਕਾਰ ਵਾਲਟਰ ਦੁਆਰਾ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਕੇ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਮਿਗਨੌਨ ਨੂੰ ਬੋਸਟਨ ਲੈ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਡੈਮਯਾਂਸਕੀ ਦੀ ਵਰਦੀ ਪਹਿਨੀ ਸੀ (ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ), ਹਰ ਰਾਤ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਬੋਸਟਨ ਜਾਂਦਾ ਸੀ... ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਚਾਚੇ ਪੀਟਰ ਪੌਲ ਕੋਲ ਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਮੈਰੀ ਗੁਈਚੋਨ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਸੀ; ਉਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਮਿਗਨੌਨ ਅਤੇ ਗ੍ਰੈਗਰੀ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਆਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ; ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬੋਸਟਨ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਮੈਰੀ ਗੁਈਚੋਨ ਆਪਣੇ ਚਾਚੇ ਕੋਲ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਖੋਜ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ, ਇੱਕ ਚੋਰ ਵਾਂਗ, ਕਨਫੈਡਰੇਟ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਇਹ 1863 ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਟਕਰਾਅ ਹੋਇਆ, ਜਾਇਦਾਦ ਬੇਕਾਰ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਯੂਨੀਅਨ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਆ ਗਿਆ। ਮੇਰੇ ਮਾਪੇ ਵੀ ਆਏ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਪੁਨਰਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।
ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ, ਸੂਜ਼ਨ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮਿਗਨਨ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਉਹ ਭੱਜ ਕੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਘਰ ਆ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਆਪਣੇ ਚਾਚੇ ਦੇ ਘਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ (ਜੱਜ) ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਤਾਂ ਮਿਗਨਨ ਮੇਰੇ

ਨਾਲ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਗਰਭਵਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਬੱਚਾ ਸੀ - ਸਾਡਾ ਝਗੜਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰਾ ਬੱਚਾ ਸੀ ਜਾਂ ਮਿਗਨਨ ਕਾਲਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਹ ਉਸਦਾ (ਵਾਲਟਰ ਦਾ) ਬੱਚਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਮਿਗਨਨ ਲਈ ਆਇਆ, ਉਸਨੇ ਮਿਗਨਨ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਮੇਰੇ ਘਰ (ਫਿਫਥ ਐਵੇਨਿਊ 'ਤੇ) ਤੱਕ ਕੀਤਾ; ਮੇਰਾ ਸਹੁਰਾ (ਜੱਜ) ਇੱਕ ਮੁਖਬਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ (ਵਾਲਟਰ) ਮੇਰਾ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਦਿੱਤਾ, ਉਹ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮਰਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਖਿੱਚ ਕੇ ਲੈ ਗਿਆ। ਮਿਗਨਨ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ... ਇਹ ਜਨਵਰੀ 1874 ਸੀ। ਪਰ ਮੇਰੀ ਸਮਾਂ-ਰੇਖਾ ਗਲਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਗ੍ਰੈਗਰੀ ਦੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰ ਸਨ, ਵਿਲੀਅਮ ਅਤੇ ਐਡਵਰਡ। ਵਿਲੀਅਮ ਦੀ ਮੌਤ 1918 ਵਿੱਚ ਇੰਗਲਿਸ਼ ਚੈਨਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਸ਼ਤੀ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ। ਗ੍ਰੈਗਰੀ ਨੇ ਫੋਗਾਰਟੀ ਨਾਮ ਵਰਤਿਆ, ਮੈਕਗੌਵਨ ਨਹੀਂ। ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਛੋਟਾ ਕਾਲਾ ਮੁੰਡਾ ਮਰ ਗਿਆ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਚੰਗਾ ਹੈ।
ਮੈਕਗੌਵਨ ਫਿਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਦੱਸੀ ਗਈ ਤਾਰੀਖ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਤਾਰੀਖ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅੰਤਰ "ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਸਾਲ" ਸੀ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਮੈਕਗੌਵਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਇਕਸਾਰਤਾ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸਦੇ ਕੁਝ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅਖਬਾਰਾਂ ਨੇ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਸਮਾਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਤਲ ਜਾਂ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸਨੂੰ ਜਨਤਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਲੁਕਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
10 ਨਵੰਬਰ, 1953 ਦਾ ਸੈਸ਼ਨ
ਮੈਕਗੌਵਨ ਨੇ ਉਸ ਲੜਾਈ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ, ਪਿੱਠ ਅਤੇ ਉੱਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਵਾਲ ਝੜ

ਗਏ। ਇਹ ਲੜਾਈ ਇੱਕ ਔਰਤ ਲਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕਰਨਲ ਸੀ. ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ "ਕੋਲਿਨਸ" ਵਰਗਾ ਸੀ, ਪਰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਲੰਬਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੈਰੀ, ਜਾਂ ਪੈਰਿਨ, ਇੰਨੀ ਘਬਰਾਹਟ ਨਾਲ ਲੜਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ!
ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ!
ਨਿੱਜੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਤੋਂ ਹਟ ਕੇ, ਸਵਾਲ-ਜਵਾਬ ਹੁਣ ਨਿਊਯਾਰਕ ਬਾਰੇ ਆਮ ਦਿਲਚਸਪੀ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਵੱਲ ਮੁੜ ਗਏ ਜਦੋਂ ਮੈਕਗੌਵਨ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸਵਾਲ-ਜਵਾਬ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਖੋਜ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਖੋਜ 17 ਨਵੰਬਰ ਦੀਆਂ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮਾਨਸਿਕ ਟੈਲੀਪੈਥੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਕਲਪਿਕ ਵਿਆਖਿਆ ਵਜੋਂ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ!
17 ਨਵੰਬਰ, 1953 ਦਾ ਸੈਸ਼ਨ
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਤੁਹਾਡੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਸਮੇਂ, ਬਿਨਾਂ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਡਰਪੋਕ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ!
ਸਵਾਲ: ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜੋ ਵਧੀਆ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਸੀ?
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਬਰੱਮਲ।
ਸਵਾਲ: ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਨੂੰ ਕੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਦਿਖਾਵੇ ਵਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਂਦਾ ਸੀ?
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਇੱਕ ਦਿਖਾਵੇ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ।
ਸਵਾਲ: ਤੁਹਾਡੀ ਮਨਪਸੰਦ ਖੇਡ ਕਿਹੜੀ ਸੀ?
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਬਿਲੀਅਰਡਸ (ਉਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਚੰਗਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਗੇਂਦਾਂ ਕੱਪੜੇ ਦੀਆਂ ਬਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ)।
ਸਵਾਲ: ਅੱਜ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਹੜਾ ਖੇਡ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਸੰਦ ਆਇਆ?

ਮੈਕਗੌਵਨ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਕਟ ਵਰਗਾ ਖੇਡ ਖੇਡਿਆ...
ਸਵਾਲ: ਨਿਊਯਾਰਕ ਦਾ ਮੇਅਰ ਕੌਣ ਸੀ?
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਓਹ...ਗ੍ਰੇਸ।ਗ੍ਰੇਸ...ਐਡਮੰਡ...ਗ੍ਰੇਸ...ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਵਿਲੀਅਮ ਆਰ. ਗ੍ਰੇਸ 1881-1882 ਤੱਕ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਮੇਅਰ ਰਹੇ, ਅਤੇ ਫ੍ਰੈਂਕਲਿਨ ਐਡਸਨ (ਐਡਮੰਡ ਨਹੀਂ) ਨੇ 1883-1884 ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੀਆਂ ਬਿਲੀਅਰਡ ਗੇਂਦਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਅੱਜ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਹਾਲੀਆ ਕਾਢ ਹਨ, ਅਤੇ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ, ਬਿਲੀਅਰਡ ਗੇਂਦਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੱਪੜੇ ਦੀਆਂ ਬਣੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਕ੍ਰਿਕਟ ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਖੇਡ ਬੇਸਬਾਲ ਹੋਵੇਗੀ। ਬੀਓ ਬਰੂਮੇਲ, ਫੋਪ, ਮਿਲਕਸੌਪ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਵਾਕਾਂਸ਼ ਹਨ।
26 ਨਵੰਬਰ, 1953 ਦਾ ਸੈਸ਼ਨ
ਮੈਂ ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਰੇਲਗੱਡੀਆਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਉਹ ਚਿਮਨੀਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਧੂੰਆਂ ਛੱਡਦੀਆਂ ਸਨ, ਧੂੰਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਸਿਟੀ ਹਾਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਗਲੋਬ ਬਿਲਡਿੰਗ ਤੱਕ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਗਲੋਬ ਬਿਲਡਿੰਗ ਬ੍ਰੌਡਵੇ ਅਤੇ ਨਾਸਾਓ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਟ੍ਰੇਨ ਹਾਰਲੇਮ ਗਈ। ਇਹ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਇਲਾਕਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਪਾਰਕ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸੈਰ ਕੀਤੀ। ਸਵਾਲ: ਹੋਟਲ ਵਾਲਡੋਰਫ-ਐਸਟੋਰੀਆ ਕਿੱਥੇ ਸਥਿਤ ਸੀ?
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਪੰਜਵੀਂ ਐਵੇਨਿਊ ਅਤੇ 33 ਵੀਂ ਸਟਰੀਟ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਮੇਰੇ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ... ਅਤੇ ਹੋਟਲ ਪ੍ਰਿੰਸ ਜਾਰਜ। ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਪੁਰਾਣੇ ਦੱਖਣੀ ਸ਼ੈਲੀ ਦਾ ਸੀ, ਹੋਟਲ ਬ੍ਰੇਵੋਰਟ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਪਾਗਲ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਜੇਲ੍ਹ ਦੇ ਮੁਖੀ, ਮਿਸਟਰ ਟੈਮਨੀ ਅਤੇ ਮਿਸਟਰ ਟਵੀਡ ਤੋਂ ਵੀ ਮਾੜੇ ਹੋ। (ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਘਰ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ—) ਕੋਸਟੀ ਨਾਮ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ... ਮੈਂ ਪੂਰੇ ਘਰ ਲਈ $128.50 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਅਦਾ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਸੂਟ ਦੀ ਕੀਮਤ $100 ਸੀ।

ਸਵਾਲ: ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ?
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਹਰਮਨ... ਇੱਕ ਗੱਡੀਆਂ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਗੱਡੀਆਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਲਾਗੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਦੁਕਾਨ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਥਰਡ ਐਵੇਨਿਊ, ਥਰਡ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਨਦੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਸਵਾਲ: ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਗੁਆਂਢੀ ਹਨ?
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਕੋਰੀਗਨ ਬ੍ਰਾਊਨ, ਇੱਕ ਵਕੀਲ... ਤਿੰਨ ਘਰ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਗਲੋਬ ਅਖ਼ਬਾਰ ਦਾ ਸੰਪਾਦਕ ਵ੍ਹਾਈਟ... ਸਟੋਨ... ਵ੍ਹਾਈਟ... ਗਲੋਬ ਸੰਪਾਦਕ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਬਹੁਤਾ ਦੋਸਤਾਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਘਰ ਉਦੋਂ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੰਜਵੇਂ ਐਵੇਨਿਊ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਗੁਆਂਢੀ ਸਨ। ਹਰਮਨ ਕੈਬਮੈਨ ਨੇ ਵਧੀਆ ਕਾਰਾਂ ਬਣਾਈਆਂ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਦੋ-ਸੀਟਰ ਕੈਬ, ਇੱਕ ਕੈਬਰੀਓਲੇਟ, ਝਾਲਰਾਂ ਵਾਲੀ ਖਰੀਦੀ...
ਸਵਾਲ: ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਸਫਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ?
ਮੈਕਗੌਵਨ: ਟੈੱਡ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਮੁੰਡਾ ਸੀ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਨੌਕਰ ਕਾਲੇ ਸਨ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਪੈਟਰਿਕ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਗੋਰਾ ਮਾਲੀ ਸੀ। ਉਹ ਕਿਰਾਇਆ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਚੈਰੀ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਓਲਡ ਕ੍ਰੋ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਹਰਮਨ ਨਾਲ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਲੰਬੀਆਂ ਮੁੱਛਾਂ ਅਤੇ ਚੌਰਸ ਦਾੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਫਰੌਕ ਕੋਟ, ਇੱਕ ਹੀਰੇ ਦੀ ਟਾਈ ਪਿੰਨ ਅਤੇ ਐਨਕਾਂ ਪਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਹਰਮਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ... (ਉਸਦਾ ਅਸਲੀ ਨਾਮ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ)...ਸਲੇਟੀ...ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਹਰਮਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਨਾਮ ਬਰਡੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਇੱਕ ਭੈਣ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਫਿਨੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ...ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫਿਨੀ...ਉਹ ਦੋ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਵਿਧਵਾ ਸੀ...ਉਹ ਮੇਰੀ ਸੁਜ਼ਨ ਦੀ ਚੰਗੀ ਦੋਸਤ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੈਕਗੌਵਨ ਬੇਨਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

* * *

ਮੀਟਿੰਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਖੋਜ ਨੇ ਮਾਨਸਿਕ ਟੈਲੀਪੈਥੀ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਵੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਤੱਥ ਇੰਨੇ ਡੂੰਘੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਲੱਭਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕੋਈ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਨਾ ਕਰਦਾ!

ਨਿਊਯਾਰਕ ਗਲੋਬ ਇਮਾਰਤ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਕਗੌਵਨ "ਬ੍ਰਾਡਵੇਅ ਅਤੇ ਨਾਸਾਉ ਦੇ ਨੇੜੇ" ਵਜੋਂ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਸਮੇਂ (1873) 7 ਸਕੁਏਅਰ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ 162 ਨਾਸਾਉ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਵੀ ਸੀ।* ਗਲੋਬ ਸਪ੍ਰੂਸ 'ਤੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਗਲੋਬ ਅਤੇ ਈਵਨਿੰਗ ਪ੍ਰੈਸ ਨਾਸਾਉ 'ਤੇ, ਕੋਨੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹਨ। ਮੈਕਗੌਵਨ ਨੇ ਸਿਟੀ ਹਾਲ ਤੋਂ ਹਾਰਲੇਮ ਤੱਕ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ ਭਾਫ਼ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ ਐਲੀਵੇਟਿਡ ਟ੍ਰੇਨ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ। ਨਿਊਯਾਰਕ ਹਿਸਟੋਰੀਕਲ ਸੋਸਾਇਟੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਭਾਫ਼ ਵਾਲੀਆਂ ਟ੍ਰੇਨਾਂ 1867 ਵਿੱਚ ਚੱਲਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈਆਂ ਅਤੇ 1906 ਤੱਕ ਚੱਲੀਆਂ। ਉਸਨੇ ਦੋ ਲਾਈਨਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ: "ਹਾਰਲੇਮ, ਪਾਰਕ ਰੋਅ ਤੋਂ... ਈ. 86 ਵੀਂ ਸਟਰੀਟ ਤੱਕ" ਅਤੇ "ਥਰਡ ਐਵੇਨਿਊ, ਐਨ ਸਟਰੀਟ ਤੋਂ ਪਾਰਕ ਰੋਅ ਰਾਹੀਂ... ਹਾਰਲੇਮ ਬ੍ਰਿਜ ਤੱਕ।" ਮੈਕਗੌਵਨ ਨੇ ਹਾਰਲੇਮ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਦੱਸਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਸੀ।
ਮੈਕਗੌਵਨ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਵਾਲਡੋਰਫ-ਐਸਟੋਰੀਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਦੀ ਸਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦੱਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਪੰਜਵੀਂ ਐਵੇਨਿਊ ਅਤੇ 33 ਵੀਂ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਸੀ। ਵਾਲਡੋਰਫ-ਐਸਟੋਰੀਆ 14 ਮਾਰਚ, 1893 ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਕਗੌਵਨ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੰਦਰੁਸਤ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਵਾਲਡੋਰਫ, ਬ੍ਰੇਵੂਰਟ ਅਤੇ ਹੋਰ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਮੈਕਗੌਵਨ ਕੋਸਟੀ ਨਾਮਕ ਇੱਕ (ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ) ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। 1895 ਵਿੱਚ, ਜਾਰਜ ਅਤੇ ਜੌਨ ਕੋਸਟਰ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਫਰਮ

173 ਫਿਫਥ ਐਵੇਨਿਊ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਮੈਕਗੌਵਨ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਸੀ।

ਹਰਮਨ ਨਾਮਕ ਕੈਰੇਜ ਮੇਕਰ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰੀਏ ਤਾਂ, ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹਰਮਨ ਗ੍ਰੇ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਜਾਣਿਆ ਜਾਣ ਲੱਗਾ, ਵਿਲੀਅਮ ਐਚ. ਗ੍ਰੇ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਕੈਰੇਜ ਮੇਕਰ 1872 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਅਤੇ ਸਦੀ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਸਰਗਰਮ ਰਿਹਾ। ਉਸਦੀ ਦੁਕਾਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 20 ਵੂਸਟਰ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਘੱਟੋ ਘੱਟ 1882 ਤੱਕ 258 ਵੈਸਟ ਫੋਰਥ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। 1895 ਵਿੱਚ, ਉਸਦਾ ਪਤਾ 275 ਵੈਸਟ 94 ਵੀਂ ਸਟਰੀਟ ਵਜੋਂ ਸੂਚੀਬੱਧ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਟ੍ਰੌਏ ਵਾਲੀਅਮ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਕਗੋਵਨ ਦੇ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਜਾਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਗ੍ਰੇ ਦੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਕਦੇ ਵੈਸਟ ਬ੍ਰੌਡਵੇ 'ਤੇ ਸਨ। ਗੁਆਂਢੀ ਵਕੀਲ ਕੋਰੀਗਨ ਬ੍ਰਾਊਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਮੈਕਗੋਵਨ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦੇ ਗਲਤ ਉਚਾਰਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਲਗਭਗ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਵਕੀਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਐਡਮੰਡ ਕੌਂਗਰ ਬ੍ਰਾਊਨ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 1886 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਕਲਰਕ ਸੀ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਸਦੇ ਆਖਰੀ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਘਰ ਸੂਚੀਬੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਕਗੌਵਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਗਲੋਬ ਸੰਪਾਦਕ ਦਾ ਨਾਮ ਵ੍ਹਾਈਟ-ਐਂਡ-ਸਮਥਿੰਗ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਫਿਫਥ ਐਵੇਨਿਊ 'ਤੇ ਆਪਣੇ (ਮੈਕਗੌਵਨ ਦੇ) ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।

ਖੈਰ, ਹੋਰੇਸ ਪੀ. ਵਿਟਨੀ, ਸੰਪਾਦਕ, ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਪਤਾ 128 ਫੁਲਟਨ ਸਟਰੀਟ, ਘਰ 287 ਫਿਫਥ ਐਵੇਨਿਊ, ਟ੍ਰੋ* ਵਿੱਚ ਸੂਚੀਬੱਧ ਹੈ। ਅਤੇ 128 ਫੁਲਟਨ ਸਟਰੀਟ ਗਲੋਬ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਮਰਕਰੀ ਦਾ ਪਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕੌਲਡਵੈਲ ਅਤੇ ਵਿਟਨੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੈ।

* * *

ਉਪਰੋਕਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮੈਨੂੰ ਪੱਕਾ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਕਗੌਵਨ 1873 ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮਰਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਜੇ ਉਹ 1873 ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮਰਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਉਸ ਨਾਲ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਭਿਆਨਕ ਵਾਪਰਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਕਤਲ, ਜੇ ਇਹ ਕਤਲ ਸੀ, ਤਾਂ 1897 ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ?
ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਜਨਰਲ ਮੈਕਗੌਵਨ ਇਸ ਅੰਤਿਮ ਭੇਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਉਸ ਮਹਾਨ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਹੁਣ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

* 5
ਕਤਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿੱਤਦਾਤਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ
ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਰਾਤ ਯਾਦ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਘਰ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਗਏ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਫਾਈਨੈਂਸਰ ਸਰਜ ਰੁਬਿਨਸਟਾਈਨ ਦਾ ਕਤਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ ਦੀ ਸਹੀ ਤਾਰੀਖ ਪਤਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਗੁਆਚਿਆ ਦੋਸਤ, ਜੌਨ ਲਾਟੂਚੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵੈਸਟਸਾਈਡ ਘਰ ਤੋਂ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਪੰਜਵੀਂ ਐਵੇਨਿਊ ਅਤੇ 60 ਵੀਂ ਸਟਰੀਟ ਲਈ ਟੈਕਸੀ ਲਈ। ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਜੋਂ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਜਿਸ ਪਤੇ 'ਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ, ਉਸ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਅਸੀਂ ਟੈਕਸੀ ਨੂੰ ਰੁਬਿਨਸਟਾਈਨ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਦੋ ਬਲਾਕ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।
ਸਾਡੇ ਦਿਮਾਗ਼ ਬਿਲਕੁਲ ਖਾਲੀ ਸਨ, ਅਤੇ ਗੱਲਬਾਤ ਸੰਗੀਤ ਬਾਰੇ ਸੀ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਮੂਰਖ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕੇ। "ਪਿਆਨੋਵਾਦਕ ਇੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਮੈਂ ਕਿਹੜਾ ਪਿਆਨੋਵਾਦਕ, ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ। "ਰੁਬਿਨਸਟਾਈਨ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਮਾਧਿਅਮ ਲਈ, ਜੋ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਗਾਇਕੀ ਅਧਿਆਪਕ ਸੀ, ਉਹ ਨਾਮ ਸਿਰਫ ਮਹਾਨ ਪਿਆਨੋਵਾਦਕ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਨੇ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਸਾਡਾ ਮਾਧਿਅਮ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ, ਉਸ ਰਹੱਸਮਈ ਵਾਤਾਵਰਣ ਦੇ "ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨਾਂ" ਜਾਂ ਬਿਜਲੀ ਨਾਲ ਚਾਰਜ ਕੀਤੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾਖਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਲਾਤੋਸ਼ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਸਾਡੇ ਅਚਾਨਕ ਉਤਸ਼ਾਹ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈਆਂ। ਬਿਨਾਂ ਦੇਰ ਕੀਤੇ, ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪੱਥਰ ਵਾਲੇ ਘਰ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵਜਾਈ, ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਜਲਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਉਤਸੁਕ ਭੀੜ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕੀਏ ਜੋ ਉਸ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੀ ਹੋਈ ਸੀ ਜਿੱਥੇ, ਠੀਕ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਤਲ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਹੁਣ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਵਿਛੜੀ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਰਜ ਰੁਬਿਨਸਟਾਈਨ ਅਜੇ ਵੀ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਤੋਂ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ ਸੀ।
ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਕੁਝ ਸਕਿੰਟ ਘੰਟਿਆਂ ਵਾਂਗ ਜਾਪਦੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅੱਜ ਰਾਤ ਦੇ "ਕੇਸ" ਬਾਰੇ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਬਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਬਟਲਰ ਨੇ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਆ ਕੇ ਭਾਰੀ ਗੇਟ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਸੀ। "ਤਾਂ ਇਹ ਪਿਆਨੋਵਾਦਕ ਨਹੀਂ ਹੈ!" ਉਹ ਬੁੜਬੁੜਾਈ, ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਹੈਰਾਨ। "ਇਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਰੁਬਿਨਸਟਾਈਨ ਹੈ!" ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਅਸ਼ੁੱਭ ਦਿੱਖ ਵਾਲੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਅਤੇ ਅਸ਼ੁੱਭ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਸ਼ਾਮ ਸਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
ਇਹ ਕਤਲ ਅੱਜ ਤੱਕ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਣਸੁਲਝਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਲਈ ਓਨਾ ਹੀ ਰਹੱਸਮਈ ਹੈ ਜਿੰਨਾ 1955 ਦੀ ਉਸ ਠੰਡੀ ਸਰਦੀ ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਅਖਬਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸੁਰਖੀਆਂ ਵਿੱਚ "ਠੱਗ" ਵਿੱਤਦਾਤਾ ਸਰਜ ਰੁਬਿਨਸਟਾਈਨ ਦੀ ਬੇਵਕਤੀ ਮੌਤ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਸੀ। ਉਸ ਰਾਤ, ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਕਾਨਫਰੰਸਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ ਨਾਲ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਾਤ ਬਿਤਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰੁਬਿਨਸਟਾਈਨ ਨੂੰ ਕੁਝ ਅਚਾਨਕ ਮਹਿਮਾਨ ਮਿਲੇ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਵਕੀਲ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਿਆ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸ਼ੱਕੀ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਕਦੇ ਵੀ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਗਈ।

ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਸਰਜ ਦਾ ਐਸਟੇਲ ਗਾਰਡਨਰ ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਾਮ ਅਜੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਦੀ ਤਬਦੀਲੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਔਰਤ, ਪੈਟ ਰੇ, ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਐਸਟੇਲ ਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰੁਬਿਨਸਟਾਈਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਨੌਕਰ ਵਿਲੀਅਮ ਮੋਰਟਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਰੁਬਿਨਸਟਾਈਨ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਪਜਾਮਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਸੀਹੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ - ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਅਤੇ ਪੈਰ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਮੂੰਹ ਅਤੇ ਗਲਾ ਚਿਪਕਣ ਵਾਲੀ ਟੇਪ ਨਾਲ ਕੱਸਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਡਾਕਟਰੀ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਨੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਗਲਾ ਘੁੱਟਣਾ ਦੱਸਿਆ। ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਬੁਝਾਰਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਰੂਬਿਨਸਟਾਈਨ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਕਈਆਂ ਨੇ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ - ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਸਨੇ ਕੀਤਾ? ਵਿੱਤਦਾਤਾ ਦੀ ਸਾਖ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਜਾਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ; ਪਰ ਉਸਦੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਨਾ ਤਾਂ ਸੁੰਦਰ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤ, ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਪ੍ਰਚਾਰ ਅਤੇ ਖੁਲਾਸੇ ਦੀ ਚਮਕ ਨੇ ਇੱਕ ਰਾਖਸ਼ ਦੀ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਬਣਾਈ ਜੋ ਸੱਚਮੁੱਚ ਨੈਪੋਲੀਅਨ ਵਰਗੇ ਨੌਜਵਾਨ ਪੈਰਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਮਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀ ਸੀ।
ਰੁਬਿਨਸਟਾਈਨ ਇੱਕ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਈਰਖਾਲੂ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪੈਟ ਰੇਅ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਮਾਈਕ੍ਰੋਫ਼ੋਨ ਲਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਬਾਹਰ ਖੜੀ ਇੱਕ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਰ ਵਿੱਚ ਖੁਆਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਰੁਬਿਨਸਟਾਈਨ ਉਸਦੀ ਹਰ ਗੱਲ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਸੀ!

ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਨਿੱਜੀ ਫਾਈਲਾਂ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ 2,000 ਨਾਮ ਸਨ।
ਸਾਡੇ ਆਤਮਾ-ਸੰਪਰਕ ਸੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤਾ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਆਮ ਸਨਸਨੀਖੇਜ਼ ਕਹਾਣੀਆਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਜਾਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਓਨਾ ਹੀ ਸਹੀ ਗਿਆਨ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਔਸਤ ਅਖ਼ਬਾਰ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਸੀ।

* * *

ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਸਰਜ ਦੀ 79 ਸਾਲਾ ਮਾਂ, ਸਟੈਲਾ ਰੁਬਿਨਸਟਾਈਨ; ਉਸਦੀ ਭੈਣ, ਯੂਜੇਨੀਆ ਫੋਰੈਸਟਰ; ਰੁਬਿਨਸਟਾਈਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਵਕੀਲ, ਐਨਿਸ; ਇੱਕ ਮਹਿਲਾ ਸਕੱਤਰ; ਵਾਲਟਰ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਗਾਰਡ; ਅਤੇ ਜੈਕ ਜ਼ਵੀਬਾਖ, ਇੱਕ ਗੋਰੇ ਰੂਸੀ ਅਖਬਾਰ ਦੇ ਪੱਤਰਕਾਰ ਨੇ ਕੀਤਾ। ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਿੱਥੇ ਹਵੇਲੀ ਦੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਸਥਿਤ ਸੀ, ਮੈਂ ਅਪਰਾਧ ਸਥਾਨ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ।
ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ, ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਅਚਾਨਕ ਰੁਕ ਗਈਆਂ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਫੜ ਲਿਆ ਹੈ।"
ਅਸੀਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਘਟਨਾ ਦੇ ਉੱਪਰ ਚਲੇ ਗਏ।
ਮ੍ਰਿਤਕ ਫਾਈਨੈਂਸਰ ਦਾ ਬੈੱਡਰੂਮ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਦਰਮਿਆਨੇ ਆਕਾਰ ਦਾ ਕਮਰਾ ਸੀ, ਜੋ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬਾਥਰੂਮ ਰਾਹੀਂ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਕਮਰੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਏ। ਲਾਈਟਾਂ ਮੱਧਮ ਸਨ, ਪਰ ਕਮਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਨੇਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸਨੂੰ "ਉੱਥੇ ਬੈਠਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ।"

ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਢਿੱਲਾ ਪੈ ਗਿਆ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਦੀ ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਕਿ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਡਰ ਅਤੇ ਡਰ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਸੀ, ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਰਗੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੇ ਭਾਰੀ, ਤਾਲਬੱਧ ਸਾਹ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੇ।
ਕਈ ਵਾਰ, ਮਾਧਿਅਮ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਮਲਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ; ਦਮ ਘੁੱਟਣ ਦੇ ਲੱਛਣਾਂ ਨੇ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਵਿਗਾੜ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ!
ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਨਵੀਂ, ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ ਨਿਕਲੀ। "ਮੈਂ ਬੋਲ ਸਕਦਾ ਹਾਂ... ਉਹ ਆ ਰਹੇ ਹਨ!" ਹੱਥ ਨੇ ਬਾਥਰੂਮ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਸਨ।
"ਉਹ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਨਹੀਂ ਹਨ...ਜੋਅ, ਸਟੈਨ...ਸਸਤੀ ਕੁੜੀ...ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ, ਉਹ-" ਹੱਥ ਉਸਦੇ ਗਲੇ ਤੱਕ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਾਹ ਘੁੱਟਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਿਆ।
ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ, ਮੀਡੀਆ ਦੇ ਇੰਚਾਰਜ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਕਿਹਾ: "ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੀਰੀਅਲ ਨੰਬਰਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕੈਲੰਡਰ ਸੀ... ਬਾਕਸ ਨੰਬਰ, ਪਰ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕੇ! ਫਰੈਡੀ ਵੀ ਇੱਥੇ ਸੀ!"
"ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸੀ?"
"ਚੌਦਾਂ ਚਿੱਠੀਆਂ। ਜਨਤਾ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ।"
ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿਓ।
"ਬੱਚੇ ਵਰਗਾ ਮੂੰਹ... ਮੈਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ... ਉਹ ਦੋਸ਼ ਜੋਅ 'ਤੇ ਮੜ੍ਹ ਦੇਣਗੇ।"
"ਕਿੰਨੇ ਲੋਕ ਸਨ?"

"ਜੋਅ, ਸਟੈਨ, ਅਤੇ ਫਰੈਡੀ... ਚਾਪਲੂਸ। ਆਪਣੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਚਾਪਲੂਸ! ਲੰਡਨ... ਮੈਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿਓ, ਮੈਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿਓ... ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਥੱਕ ਗਿਆ ਹਾਂ... ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ... ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗਾ।"
ਮਾਧਿਅਮ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਾਗ ਪਈ। ਕਮਰੇ ਦੀ ਠੰਢਕ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਦੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਪਸੀਨਾ ਵਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਪਿੱਛੇ ਝੁਕ ਗਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਰੁਕ ਗਈ। "ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ, ਮੋਟਾ ਆਦਮੀ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਵਿਗੜੀ ਹੋਈ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ, ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਪਾਰ ਲੜਾਈ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਬਾਥਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਅਗਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਇਸ ਖਿੜਕੀ ਅਤੇ ਅੱਗ ਤੋਂ ਬਚਣ ਵਾਲੇ ਰਸਤੇ ਰਾਹੀਂ ਅੰਦਰ ਆਏ ਸਨ।" ਅਸੀਂ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸੀ। ਗੱਲਬਾਤ ਸ਼ਾਂਤਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਾਰੀ ਰਹੀ, ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਦੁਬਾਰਾ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ।
"ਤਿੰਨ ਆਦਮੀ, ਇੱਕ ਪਤਲਾ ਅਤੇ ਲੰਬਾ, ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਮੋਟਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਲੰਬਾ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ - ਛੋਟਾ ਆਦਮੀ ਲੀਡਰ ਹੈ। ਫਿਰ ਬੇਬੀ-ਫੇਸ ਹੈ... ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਮੋਨਾ ਲੀਜ਼ਾ ਵਰਗਾ ਹੈ। ਸਟੈਨ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ... ਮੰਮੀ ਸਹੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਗਰਮ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ..." "ਸਾਨੂੰ ਨਾਮ ਦੱਸੋ!" ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਚੀਕਿਆ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਤਣਾਅ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਣਜਾਣ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ। "ਕਪੋਇਚ...?" ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇੱਥੇ ਕੁੜੀ... ਭਾਵ ਰਹਿਤ ਚਿਹਰਾ।"
ਪਰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?
"ਹਾ ਹਾ...ਤਾਨਾਸ਼ਾਹ।"
ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਈਆਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਰੁਬਿਨਸਟਾਈਨ ਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ ਕਿ ਆਵਾਜ਼ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਸੀ - ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਸਾਹਮਣੇ

ਆਇਆ ਸੀ - ਜਿਸਦਾ ਮਾਸੂਮ ਚਿਹਰਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ, ਅਤੇ ਹਰ ਸਮੇਂ ਲਗਭਗ ਭਾਵਹੀਣ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਸੀ? "ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਅਕਸਰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਤਾਨਾਸ਼ਾਹ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ," ਮਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸੀ।
"ਹੋਰ ਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਕੀ?"
"ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਅਕਸਰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਈ ਗਈ ਲਿਮੋਜ਼ਿਨ ਵਰਤਦਾ ਸੀ। ਡਰਾਈਵਰ ਇੱਕ ਭਾਰਾ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਜੋਅ ਜਾਂ ਜੋਏ ਸੀ। ਸਟੈਨ? ਮੈਂ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਾਮ ਕਈ ਵਾਰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ।" ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਾ ਨਾਮ ਕੁਬਿਟਸ਼ੇਕ ਸੀ। ਕੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਉਸ ਨਾਮ ਦਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ?
ਕੁਝ ਮਿੰਟ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਸਰਜ ਦਾ ਬਟੂਆ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਬਣਾਈ ਰੱਖ ਸਕੇ। ਅਚਾਨਕ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ, ਬਟੂਆ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਡ ਗਿਆ ਅਤੇ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਦੀ ਉੱਚੀ ਛੱਤ ਨਾਲ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਗਿਆ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਜ਼ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਫਿਰ ਅਜੀਬ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਸਵਰਗੀ ਵਿੱਤਦਾਤਾ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਖਰਚਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ?" ਕਿਸੇ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਅਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਬਹੁਤ ਖਾ ਲਈ ਸੀ!
ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ ਚਲੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸੀਨਸ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਭੇਜੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਹਰ ਸੀਨਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਕੱਲੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਸੀ। ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿੱਜੀ ਮਾਮਲਾ ਸੀ।
ਸਾਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਰਸਮ ਨੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਖਿੱਚਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੁਬਿਨਸਟਾਈਨ ਖੁਦ ਅਤੇ ਉਸਦੇ

ਲੋਕ ਕਤਲ ਦੀ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ 'ਤੇ ਪੰਜਵੇਂ ਐਵੇਨਿਊ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਣਗੇ।
ਪਰ 1 ਫਰਵਰੀ ਨੂੰ, ਚੋਲੀ ਨਿਕਰਬੌਕਰ ਨੇ ਸੁਰਖੀ ਚਲਾਈ—“ਸਰਜ ਦੀ ਮਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਰਸਮ ਕਰਦੀ ਹੈ”!
ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਵਰਣਨ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਉਸਦਾ ਸਰੋਤ ਇੱਕ ਗਾਰਡ ਨਿਕਲਿਆ - ਸ਼੍ਰੀ ਕੈਸੀਨੀ ਫਿਰ ਵੀ ਸਿੱਧੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ: "ਮੌਜੂਦ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਲਈ, ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਚਾਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਲਏ। ਜੇ ਇਹ ਕਾਤਲਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਡਰਾਉਂਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਸਾਨੂੰ ਡਰਾਉਂਦਾ ਹੈ।"
ਸਾਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਰਹੱਸਮਈ ਕਤਲ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਰੁਬਿਨਸਟਾਈਨ ਦਾ ਭੂਤ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬੈਠਣ ਦੇਵੇਗਾ।
ਵੈਸਟ 70 ਵੀਂ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਯੋਜਿਤ ਇੱਕ ਨਿਯਮਤ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਸਮਾਰੋਹ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ। ਉਸਨੇ ਲੰਡਨ ਅਤੇ ਪੈਰਿਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦਫਤਰਾਂ, ਆਪਣੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਰੁਬਿਨਸਟਾਈਨ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਤਾ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕੀਤੀ ਸੀ!
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੁਬਿਨਸਟਾਈਨ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੰਜਵੇਂ ਐਵੇਨਿਊ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ, ਘੱਟ ਭੀੜ ਵਾਲੀ ਮੀਟਿੰਗ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਵਾਰ, ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਚਾਰ ਹੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ: ਦੋ ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ, ਅਤੇ ਮੈਂ। ਰੁਬਿਨਸਟਾਈਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ।
"ਇਹ ਠੀਕ 2:45 ਵਜੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ! 2:45 ਵਜੇ!" ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਡੈਡੀ ਨੇ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ, ਇਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤਾ

ਦਰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਉਸ ਛੋਟੀ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਪੁੱਤਰ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ - ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ, 'ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਪਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਜੋਖਮ ਨਾ ਲਓ!'"
ਫਿਰ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਤਿੱਖੀ ਹੋ ਗਈ। "ਨਿਆਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਜੋਏ, ਜਿਸਦਾ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ? "ਲਿਮੋਜ਼ਿਨ। ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਅੰਦਰ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਲੈ ਆਏ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।"
ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਹਿਊਸਟਨ, ਟੈਕਸਾਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ "ਉਹ ਕੁੜੀ" ਆਖਰਕਾਰ ਸੱਚ ਦੱਸੇਗੀ ਅਤੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰੇਗੀ।
ਮੇਰੇ ਘਰ ਕਈ ਹੋਰ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਹੋਈਆਂ, ਜਿੱਥੇ ਸਵਰਗੀ ਸਰਜ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਵਾਇਆ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਉਸਦੀ ਨਫ਼ਰਤ ਅਤੇ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਪਿਆਸ ਨੇ ਉਸਦੀ ਬੇਵਕਤੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ "ਪੋਕਰ ਫੇਸ" ਦੀ ਹਰ ਹਰਕਤ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ - ਜਦੋਂ ਵੀ "ਕੁੜੀ" ਹਿੱਲਦੀ ਸੀ, ਸਰਜ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਸਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਕਠੋਰ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਬਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ।
"ਉਹ ਮੋਨਾ ਲੀਜ਼ਾ ਲੱਭ ਲੈਣਗੇ," ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ 30 ਮਾਰਚ, 1956 ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸੀਨਸ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜਕਰਤਾ ਵਰਗੇ ਅਜੀਬ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਇਸ ਮਦਦ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਨਹੀਂ ਸਨ! ਰੁਬਿਨਸਟਾਈਨ ਲੰਡਨ ਦੇ ਕਰਾਊਨ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਬਾਰੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਕਦੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਿਆ। ਇੱਕ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕਾਤਲਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਸੜਕ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ

ਲੈ ਜਾਣ 'ਤੇ ਲਗਭਗ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ! ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਬੇਚੈਨ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਜ਼ ਨੂੰ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਦੇ ਕੋਲ ਵੱਡੀ, ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਕੁਰਸੀ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਡੇ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਦੌਰਾਨ ਬੈਠਦੀ ਸੀ।
ਉਸਨੇ 13 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ, "ਸਟੈਨ ਹੁਣ ਇਸ ਪਾਸੇ ਹੈ।"
ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਕਿ ਸਟੈਨ ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ ਸੀ ਜਾਂ ਦੁਸ਼ਮਣ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਦੋਵੇਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮੇਂ 'ਤੇ। ਫਿਫਥ ਐਵੇਨਿਊ ਹਵੇਲੀ ਦੇ ਸਾਡੇ ਪਹਿਲੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਹੀ ਫਾਈਨੈਂਸਰ ਸਟੈਨਲੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।
ਤਿਜੋਰੀਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੰਬਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੁਬਿਨਸਟਾਈਨ ਕਦੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕੀ।
ਅਸੀਂ 26 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਘਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੀਟਿੰਗ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਵਾਰ, ਕਤਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿੱਤਦਾਤਾ ਦਾ ਮਨ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੇਚੈਨ ਸੀ।
"ਵੋਰੋਵਸਕੀ," ਉਹ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ, "ਪੀਲੀ ਕੈਬ ਵਾਲਾ ਬੰਦਾ, ਉਸਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਭੱਜਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਚੰਗੀ ਰਕਮ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਡੱਗ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ, ਉਹ ਚਾਰਲੀ ਦਾ ਦੋਸਤ ਹੈ। ਮੰਮੀ ਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਜਾਸੂਸ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰੇ।"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। "ਤੂੰ ਕਿਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ? ਪੋਪ?"
ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੁਬਿਨਸਟਾਈਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ "ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕੌਣ ਹਾਂ—ਪੋਪ?" ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਉਸਦੇ ਮਨਪਸੰਦ ਵਾਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ!

"ਟੈਕਸਾਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਨੱਕ ਉੱਪਰ ਕਰੋ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੰਡਨ ਅਤੇ ਪੈਰਿਸ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਲੰਬੀਆਂ ਲਾਈਨਾਂ ਮਿਲਣਗੀਆਂ," ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ 10 ਮਈ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ।
ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੁਬਿਨਸਟਾਈਨ ਨੇ ਕਾਤਲ ਨੂੰ ਫੜਨ ਲਈ ਇਨਾਮ ਵਧਾ ਕੇ $50,000 ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਵੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ, ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਕੀਮਤ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੀ। ਕੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪੈਸਾ ਅਜੇ ਵੀ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਅਣਦੱਸੀ ਤਿਜੋਰੀ ਵਿੱਚ? ਸਾਨੂੰ ਕਦੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗਾ। ਰੁਬਿਨਸਟਾਈਨ ਦੀ ਮਾਂ ਵੀ ਹੁਣ ਮਰ ਚੁੱਕੀ ਹੈ।
ਇਸ ਕੇਸ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਆਖਰੀ ਸੰਪਰਕ ਨਵੰਬਰ 1961 ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਾਲਮਨਵੀਸ ਹਾਈ ਗਾਰਡਨਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਵਿੱਚ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਰੁਬਿਨਸਟਾਈਨ ਦੇ ਆਤਮਾ-ਸੰਪਰਕ ਰਸਮਾਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਰਹੱਸਮਈ ਫਿਲਮ ਦਿਖਾਈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ "ਇੱਕ ਲਾਜ਼ਮੀ" ਕਿਹਾ - ਰੁਬਿਨਸਟਾਈਨ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਮੌਜੂਦਾ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਇੰਟਰਵਿਊ, ਜੋ 1955 ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਉਸ ਜਿਗਿਆਸੂ ਪੱਤਰਕਾਰ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਚਲਾਕ ਰੁਬਿਨਸਟਾਈਨ ਨੇ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਟਾਲ ਦਿੱਤਾ - "ਓਹ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਣ ਵਰਗਾ ਹੈ!" ਕੀ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਜ ਰੁਬਿਨਸਟਾਈਨ, ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਹੋਰ "ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ" ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਵੀ ਰੱਖਦਾ ਹੋਵੇ?

* 6
ਰੌਕਲੈਂਡ ਕਾਉਂਟੀ ਦਾ ਭੂਤ*

ਨਵੰਬਰ 1951 ਵਿੱਚ, ਲੇਖਕ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਉਸ ਘਰ ਦੇ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਜੋ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੱਤਰਕਾਰ ਡੈਂਟਨ ਵਾਕਰ ਦਾ ਸੀ।
ਮੈਨਹਟਨ ਦੇ ਇੱਕ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਦੇ ਰੌਕਲੈਂਡ ਕਾਉਂਟੀ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਸਾਡੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਦਸ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਵੇਖੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵਧ ਗਈਆਂ ਸਨ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਵਾਕਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਘਰ ਭੂਤ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਟੂਡੀਓ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋਣਾ ਪਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੈਰੇਟ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਸੀ, ਨਾਲ ਇੱਕ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦਾ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਖਰਾਬ ਸਿਹਤ ਕਾਰਨ ਇਸਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਆਪਣੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੈਰੇਟ ਨੂੰ "ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ" ਦੇ ਇੱਕ ਰੂਪ ਰਾਹੀਂ ਹਸਤੀ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ "ਐਂਡਰੀਅਸ" ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਨੇੜਿਓਂ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੈਰੇਟ ਨੇ ਇਹ ਖੋਜਾਂ ਸ਼੍ਰੀ ਵਾਕਰ ਨਾਲ ਸਾਂਝੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਪਰ 1952 ਦੇ ਪਤਝੜ ਤੱਕ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, 22 ਨਵੰਬਰ, 1952 ਨੂੰ ਇੱਕ "ਬਚਾਅ ਚੱਕਰ" ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਸਮਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਵਾਕਰ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਡਰ ਦੇ ਮੁੱਖ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।
ਘਰ ਵਿੱਚ ਦੇਖੇ ਗਏ ਅਜੀਬ ਵਰਤਾਰਿਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਘਰ ਦਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸੰਬੰਧ ਹੈ।
ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ ਦਾ ਘਰ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰ ਦੀ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਪੇਂਡੂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬਣੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ

ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਵਾਕਰ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ 1813 ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਹਿਲੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਬਰਾਮ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਸੂਚੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇਨਕਲਾਬ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪੇਂਡੂ ਖੇਤਰ ਦਾ ਨਿਵਾਸੀ ਸੀ, ਘਰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਉਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀ ਵਾਕਰ ਨੇ 1942 ਦੀ ਬਸੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਘਰ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਰਾਮਾਪੋ ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਕੁਝ ਘਰਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਬਹੁਤ ਮਾੜੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਨਵੇਂ ਮਾਲਕ ਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਅਸਲ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਫਰਨੀਚਰ, ਪਿੱਤਲ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਸਜਾਉਣ ਲਈ ਕਈ ਸਾਲ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪੈਸਾ ਖਰਚ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਇਸ ਲਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ, ਇਸਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਘਰ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਰਹਿਣ ਯੋਗ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਇਮਾਰਤ ਹੈ ਜੋ, ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ, ਅੱਜ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਰੱਖਣ 'ਤੇ ਇੱਕ ਜਾਣੂ ਅਤੇ ਸੁਹਾਵਣਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪੇਸ਼ ਕਰੇਗੀ।
ਇਹ ਘਰ ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਕਦੇ ਇੱਕ ਫਾਰਮ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਲੜਾਈ ਦੌਰਾਨ, ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਫੌਜ ਦੇ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, "ਮੈਡ" ਐਂਥਨੀ ਵੇਨ ਦਾ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਨੇੜੇ ਹੀ ਸਥਿਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਟੋਨੀ ਪੁਆਇੰਟ ਦੀ ਲੜਾਈ (1779) ਕੁਝ ਮੀਲ ਦੂਰ ਲੜੀ ਗਈ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਵਾਕਰ ਦੁਆਰਾ ਬਹਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇਮਾਰਤ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਕਿਲ੍ਹੇਦਾਰ ਬੈਰਕ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਹਥਿਆਰਾਂ, ਗੋਲਾ ਬਾਰੂਦ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸਟੋਰ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਨਾਲ ਹੀ ਕੈਦੀਆਂ ਲਈ ਅਸਥਾਈ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲਈ ਵੀ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਪਿਛਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਘਰ ਅਬਰਾਮ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਤੋਂ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਡਿਕਸਨ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਬੈਂਕਰ ਨੇ ਫਾਰਮ ਅਤੇ ਪਹਾੜੀ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਘਰ ਵੱਲ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਘਰ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਹੋ ਗਈ, ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਮੌਸਮ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸਦੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ,

ਕਈ ਪਹਾੜੀ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਬਣਾਇਆ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਦੀ ਮਾੜੀ ਹਾਲਤ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀ ਵਾਕਰ ਨੇ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਿਆ, ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਰਸੋਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਨਾਲ ਲੱਗਦਾ ਕਮਰਾ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਸੀ; ਬਾਕੀ ਘਰ ਛੱਡੇ ਹੋਏ ਫਰਨੀਚਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਛੋਟੇ ਕਮਰਿਆਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਟੋਪੀਆਂ, ਹੈਮ ਸਕਰਟਾਂ, ਅਤੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਜੁੱਤੀਆਂ ਦੇ ਮੋਲਡ ਅਤੇ ਖਿਡੌਣੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ।
ਜਦੋਂ ਘਰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀ ਵਾਕਰ ਨੂੰ ਰਾਤਾਂ ਨੇੜੇ ਦੇ ਇੱਕ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਉਣੀਆਂ ਪਈਆਂ, ਪਰ ਉਹ ਅਕਸਰ ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਸੌਂਦੇ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ, ਉਸਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ "ਇੱਕ ਇਨਕਲਾਬੀ ਸਿਪਾਹੀ" ਮੌਜੂਦ ਹੈ।
1942 ਦੀ ਬਸੰਤ ਵਿੱਚ ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ ਦੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਆਮ ਗੱਪਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਕੰਨਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀਆਂ। ਘਰ ਭੂਤ ਵਰਗਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੇ ਇੱਕ "ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ" ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣ, ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਰਹੱਸਮਈ ਦਸਤਕ ਦੇਣ ਅਤੇ ਹੋਰ ਰਹੱਸਮਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੀ। ਵਿਵਹਾਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਸੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ ਦੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਵਾਕਰ ਨੇ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਣ ਤੋਂ ਹੀ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਪ੍ਰਤੀ ਡੂੰਘੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ ਦਿਖਾਈ ਸੀ, ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਅਤੇ ਅਸਿੱਧੇ ਪ੍ਰਭਾਵ 1944 ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਦੇਖੇ ਜਾਂ ਸੁਣੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਸੇ ਸਾਲ, ਇੱਕ ਦੁਪਹਿਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਮੁੱਖ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਦਸਤਕ ਨਾਲ ਜਾਗਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਲੋਹੇ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਮਹਿਮਾਨ ਦੀ ਉਮੀਦ

ਨਹੀਂ ਸੀ ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਗੜਬੜ ਤੋਂ ਚਿੜ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਪੁਕਾਰਿਆ, "ਅੰਦਰ ਆਓ!" ਫਿਰ ਉਹ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।
ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ, ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ ਦੇ ਬਟਲਰ, ਜੌਨੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਘਰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ, "ਜੇਕਰ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦੇਣ।" ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਜੌਨੀ, ਜੋ ਉਸ ਰਾਤ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਸੀ, ਰਾਤ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਹੇਠਾਂ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਪੀਟਰੋ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਇਤਾਲਵੀ ਕਾਰੀਗਰ, ਜਿਸਨੇ ਘਰ ਦੀ ਕੁਝ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਨੇ ਉਸ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਭਾਰੀ ਬੂਟਾਂ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਸੁਣਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਾਲਕ ਦੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਦੋ ਮਹਿਮਾਨ ਵੀ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਮੇਂ ਉੱਪਰਲੇ ਪੌੜੀਆਂ ਦੀ ਭਾਰੀ ਪੈਦਲ ਚੱਲਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸਨ।

1950 ਵਿੱਚ, ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੈਕਟਰੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਸੈਕਟਰੀ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਦਸਤਕ ਹੋਈ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। 1952 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਹੇਠਾਂ ਮਹਿਮਾਨ ਸਨ ਪਰ ਉੱਪਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਉੱਪਰੋਂ ਉੱਚੀ ਟੱਕਰਾਂ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਗੰਭੀਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਹੋਵੇ।
ਭਾਵੇਂ ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ, ਉਸਦੇ ਬਟਲਰ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਵਾਲੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂ ਭਰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਇਹ ਵਰਤਾਰਾ ਸਿਰਫ਼ ਸੁਣੀਆਂ-ਸੁਣਾਈਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਿੱਤਲ ਦੇ ਭਾਂਡਿਆਂ 'ਤੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਅਜੀਬ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਘਰ ਦੇ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਫਟ ਗਿਆ, ਪਰ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰਿਹਾ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਇਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਹਾਲ ਜਾਂ ਵਰਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ, ਚਾਰ ਫੁੱਟ ਲੰਬਾ

ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਰਸੋਈ ਦੇ ਫਰਸ਼ ਤੋਂ ਅੱਠ ਫੁੱਟ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਰੇਲਿੰਗ 'ਤੇ ਲੱਗਿਆ ਮਿਲਿਆ। ਇਹ ਉੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਅੱਜ ਵੀ ਓਨਾ ਹੀ ਰਹੱਸ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਉਦੋਂ ਸੀ।
ਇੱਕ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਜੌਨੀ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਜੋ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਲਟਕ ਰਹੀ ਸੀ, ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਪਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਟੱਕਰ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ। ਇੱਕ ਔਰਤ ਮਹਿਮਾਨ, ਜਿਸਨੇ ਰਾਤ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਬਿਤਾਈ ਸੀ, ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਮੇਕਅਪ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਅਲਮਾਰੀ ਤੋਂ ਡਿੱਗੇ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਪਿੱਤਲ ਦੇ ਜੱਗ ਦੁਆਰਾ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ (ਜਿਵੇਂ ਸੁੱਟਿਆ ਗਿਆ) ਤੋਂ ਵਾਲ-ਵਾਲ ਬਚ ਗਈ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਕੰਪਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਸਕੇ।
ਚਿੱਟੀ ਰਸੋਈ ਦੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਡੂੰਘੇ, ਅਰਧ-ਗੋਲਾਕਾਰ ਕਾਲੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਚਾਬੀਆਂ ਰੱਖਣ ਲਈ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪਿੱਤਲ ਦੇ ਨਮਕ ਸ਼ੇਕਰ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਪਿੱਤਲ ਦਾ ਜੱਗ, ਜੋ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ, ਹੁਣ ਪੰਜ ਡੂੰਘੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹਨ, ਚਾਰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ। ਇੱਕ ਵੈਸਟ ਪੁਆਇੰਟਰ ਕੁੱਤੇ ਨੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਡੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਚਾਰ ਉਂਗਲਾਂ ਅਤੇ ਅੰਗੂਠਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ!
ਹੋਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਵਾਕਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਕੰਬਣੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਇਹ ਕੰਬਣੀਆਂ, ਹਵਾ ਦੇ ਝੱਖੜਾਂ ਨਾਲ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਨਾ ਪੈਣ, ਸ਼੍ਰੀ ਵਾਕਰ ਦੁਆਰਾ ਘਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇਕੱਲਾ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਅਚਾਨਕ, ਅਧਰੰਗੀ ਠੰਢ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਕੜਵੱਲ ਵਰਗੀਆਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਇੱਕ ਕੰਬਣੀ ਉਸਨੂੰ ਉਦੋਂ ਲੱਗੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਿਮਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਸੌਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਘਟਨਾ

ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਹੇ ਰੱਬਾ, ਮੈਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦੇ!" ਕੰਬਣੀ ਅਚਾਨਕ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ।
ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਸਭ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਘਟਨਾ ਨਵੰਬਰ 1952 ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ, ਬਚਾਅ ਕਰਮੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲੱਭਣ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ। ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ ਦੇ ਦੋ ਦੋਸਤ, ਜੋ ਕਿ ਸਾਦੇ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਅਖੌਤੀ ਅਲੌਕਿਕ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਸਨ, ਵੀਕਐਂਡ ਲਈ ਉਸਦੇ ਘਰ ਮਹਿਮਾਨ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਵਾਕਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਘਰ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਸੌ ਫੁੱਟ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸਟੂਡੀਓ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਬਿਤਾਉਣ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਉੱਪਰਲੇ "ਭੂਤ" ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ। ਵਾਕਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾਉਣ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ।
ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ, ਪਜਾਮਾ ਪਹਿਨਿਆ ਆਦਮੀ ਸਟੂਡੀਓ ਵਿੱਚ ਭੱਜਦਾ ਹੋਇਆ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ ਤੋਂ ਉਸਦੀ ਸ਼ਰਾਰਤ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੀ ਲਾਈਟ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਜਗਦੀ-ਬਝਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਘਰ ਦੀਆਂ ਬਾਕੀ ਸਾਰੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਲਗਾਤਾਰ ਜਗਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ!
ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਇਹ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਅਨਿਯਮਿਤ ਸਪਲਾਈ ਕਾਰਨ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਸ਼ਰਾਰਤ ਕਾਰਨ, ਮਹਿਮਾਨ ਮੁੱਖ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਪਰ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਸਟੂਡੀਓ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਰਾਤ ਉੱਥੇ ਬਿਤਾਈ। ਸਵੇਰੇ, ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਾਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ ਹੋਵੇ। ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧਾ ਬੈਠਾ, ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਲਟਕਾਈ ਹੋਈ ਕਮੀਜ਼ "ਹਵਾ" ਵਿੱਚ ਹਿੱਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਕੁਰਸੀ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਹਿੱਲਦਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਪਰਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਬੰਦ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ "ਹਵਾ" ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ, "ਮੇਰੇ ਮਹਿਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਬਿਆਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਭਾਵਨਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਐਡੀਥ ਵਾਰਟਨ ਦੀਆਂ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹਵਾਲੇ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾ ਦਿੱਤੀ। ਇੱਥੇ ਉਹੀ ਹਵਾਲਾ ਹੈ:
"ਮੈਡਫੋਰਡ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਝਟਕੇ ਨਾਲ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਨਜ਼ਰ ਜਾਂ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਲੱਗੀ... ਸਗੋਂ ਸਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਅਦਿੱਖ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਅਜੀਬ, ਕੋਮਲ ਹਲਚਲ ਨਾਲ ਪਤਾ ਲੱਗੀ।"
"ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਅਸਲ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਭਾਵਨਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਖੁਦ ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮੁੱਖ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਇੱਕ ਰਾਤ ਨਹੀਂ ਬਿਤਾਈ ਸੀ। ਸਥਿਤੀ ਇੰਨੀ ਵਿਗੜ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਟੂਡੀਓ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਲੋਕ 'ਭੂਤ ਘਰ' ਹੋਣ ਲਈ ਮੇਰਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਜਵਾਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਕਾਰਨ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਕੀ ਮੈਂ ਘਰ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਪੈਸਾ ਖਰਚ ਕਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਰਾਤ ਬਿਤਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਣਾਵਾਂਗਾ?"
ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਈ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੋਈ ਘਰ ਵਿੱਚ "ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ" ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਨਾਹ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਪਿਛਲੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਕੋਨੇ 'ਤੇ ਸਥਿਤ "ਲਿਲੀ ਝਾੜੀ ਦੇ ਨੇੜੇ" ਕੁਝ ਹਿਲਜੁਲ ਸੁਣਨ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਗਲੀ ਤੋਂ ਘਰ ਤੱਕ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਅਸਲੀ ਕੱਚਾ ਰਸਤਾ, ਸਮਤਲ ਦੇਸੀ ਪੱਥਰਾਂ ਦਾ ਬਣਿਆ, ਇਸ ਲਿਲੀ ਝਾੜੀ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਖੂਹ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਸਥਾਨਕ ਦੰਤਕਥਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਨਕਲਾਬੀ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀ ਵਾਕਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਵੀਹ ਵਾਰ ਰਸੋਈ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਝਾਕਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਖੂਹ 'ਤੇ ਕੌਣ ਹੈ। ਪੁਰਾਣਾ ਰਸਤਾ ਹੁਣ ਪੱਥਰ ਦੇ ਰਸਤੇ ਅਤੇ

ਡਰਾਈਵਵੇਅ ਨਾਲ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਪੈਂਹਠ ਫੁੱਟ ਦੂਰ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ। ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸੜਕ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਵਾਲੀ ਪੱਥਰ ਦੀ ਕੰਧ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਉਸੇ ਥਾਂ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਅਸਲ ਰਸਤਾ ਸੜਕ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਸੀ।"

ਬਚਾਅ ਟੀਮ ਦੇ ਯਤਨਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੀ ਸਾਰੀ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੱਲ ਸਾਂਝੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਕੋਈ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਭੂਤ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸ਼ਰਾਰਤ ਕਰਨਾ, ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਲਝਾਉਣਾ ਜਾਂ ਡਰਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਦੀਆਂ ਬੇਤਾਬ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਸਨ, ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਜੋ ਇਹ ਦਿਲੋਂ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਨਵੰਬਰ 1952 ਦੇ ਇੱਕ ਉਦਾਸ ਅਤੇ ਅਸ਼ੁਭ ਦਿਨ 'ਤੇ, ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸਮੂਹ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪਾਰਕ ਐਵੇਨਿਊ ਦੇ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਅਤੇ ਮਨੋਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਕ ਡਾ. ਐਲ. ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸ੍ਰੀ ਵਾਕਰ ਵੀ ਸਨ।
ਇਹ ਖੋਜ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ-ਅਧਾਰਤ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ, ਇੰਕ. ਦੁਆਰਾ ਸਪਾਂਸਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਆਈਲੀਨ ਜੇ. ਗੈਰੇਟ, ਡਾ. ਐਲ. (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਨੋ-ਚਿਕਿਤਸਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਬਹੁਤ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ), ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੈਰੇਟ ਦੀ ਸਹਾਇਕ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੇਨੋਰ ਡੇਵਿਡਸਨ (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਨੋਟ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਸਨ), ਡਾ. ਮਾਈਕਲ ਪੋਬਰਸ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਦੇ ਜਨਰਲ ਸਕੱਤਰ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ।
ਰੌਕਲੈਂਡ ਕਾਉਂਟੀ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਵਾਕਰ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਲੱਗਿਆ। ਇਹ ਘਰ ਇੱਕ ਚੌੜੀ ਪਹਾੜੀ ਦੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਅਗਲੇ ਵੱਸੇ ਹੋਏ ਘਰ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ "ਕੈਬਿਨ" ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਵਾਕਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਦੋ ਹੋਰ ਛੋਟੇ ਘਰਾਂ

ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਘਰ, ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਸੰਖੇਪ, ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਅਮਰੀਕੀ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰ ਦੀ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ।
ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਤਖ਼ਤੀ ਇਸ ਇਤਿਹਾਸਕ ਤੱਥ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਨਰਲ ਵੇਨ ਦਾ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ 1779 ਵਿੱਚ ਸਟੋਨੀ ਪੁਆਇੰਟ ਦੀ ਲੜਾਈ ਦੌਰਾਨ ਇਸੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਵਾਕਰ ਦਾ ਘਰ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਹਾੜੀ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਿਲਾਬੰਦੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ 1779 ਦੀ ਜੰਗ ਅਤੇ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਲੜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਲੜਾਈਆਂ ਅਤੇ ਮੁਹਿੰਮਾਂ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਗੜ੍ਹ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਈ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਇਸ ਸਥਾਨ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਅਸੀਂ ਉੱਪਰਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਥਾਵਾਂ ਲੈ ਲਈਆਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੈਰੇਟ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਅਪੂਰਣ ਚੱਕਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਇੱਕ ਭਾਰੀ, ਠੋਸ ਲੱਕੜ ਦੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਕੰਧ ਵੱਲ ਪਿੱਠ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰਕੇ ਬੈਠੀ ਸੀ।
ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ 2:45 ਵਜੇ ਸਨ ਅਤੇ ਖਿੜਕੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਭਰਪੂਰ ਧੁੱਪ ਨਾਲ ਕਮਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੌਸ਼ਨ ਸੀ।
ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੈਰੇਟ ਨੇ ਸਵੈ-ਸੰਮੋਹਨ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁੰਨ ਹੋਣ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਮਾਧਿਅਮ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੇਜਾਨ ਹੋ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕੱਪੜਾ। ਪਰ ਇਹ ਅਵਸਥਾ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸੀ। ਕੁਝ ਸਕਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਕਮੀਜ਼ ਜਾਂ ਕੋਟ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਵਾਨੀ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੈਰੇਟ ਦੇ ਦੋ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਯੋਗਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯੰਤਰਣ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਵਾਨੀ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਪੂਰਬੀ ਭਾਰਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਉਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਆਦਮੀ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ - ਮੈਂ ਹੁਣ "ਮਾਧਿਅਮ" (ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਸਰੀਰ) ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ "ਉਹ" ਜਾਂ "ਉਹ" ਵਜੋਂ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਾਂਗਾ - ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਭਾਰਤ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ, ਅੱਖਾਂ, ਚਮੜੀ ਦਾ ਰੰਗ, ਚਾਲ, ਝੁਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਬਾਹਾਂ ਅਤੇ ਉਂਗਲਾਂ ਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ, ਇਹ ਸਭ ਇੱਕ ਮੂਲ ਭਾਰਤੀ ਦੀਆਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਵਾਨੀ ਨੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਸੰਪੂਰਨ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਬੋਲਦਾ ਸੀ, ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਹਕਲਾਉਣ ਜਾਂ ਗਲਤ ਉਚਾਰਨ ਵਾਲੇ ਵਾਕਾਂਸ਼ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਲਹਿਜ਼ਾ ਵਿਲੱਖਣ ਸੀ।
ਇਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ, ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਰ ਨੇ ਬੋਲੇ ਗਏ ਹਰ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ। ਇੱਥੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਟ੍ਰਾਂਸਕ੍ਰਿਪਟ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਵਾਨੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਬੋਲਦੀ ਸੀ। ਭੂਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਭੂਤ ਦੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਵਾਲੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਇਸਦੀ ਬੋਲੀ ਦਾ ਬਹੁਤਾ ਹਿੱਸਾ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸੀ; ਕੁਝ ਵਾਕਾਂਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਇੰਨੇ ਮਾੜੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਚਾਰੇ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ, ਮੈਂ ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦ ਹਟਾ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੇ ਹਨ ਜੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣ ਯੋਗ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਭੂਤ ਦੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ 70% ਸ਼ਬਦ, ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਵਾਨੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦ, ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਮਿਸ ਡੇਵਿਡਸਨ ਦੀ ਸਹੀ ਟ੍ਰਾਂਸਕ੍ਰਿਪਟ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਨੋਟਸ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।
ਉਵਾਨੀ: ਮੈਂ ਉਵਾਨੀ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਰੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇ, ਤੁਹਾਡੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇ!

ਡਾ. ਐਲ.: ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਸਾਡੀਆਂ ਸ਼ੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ, ਉਵਾਨੀ। ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।
ਉਵਾਨੀ: ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਦੋਸਤ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। (ਡਾ. ਐਲ. ਨੂੰ ਸਲਾਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ) ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਰਾਮ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋ ਗਏ ਹੋ।
ਡਾ. ਐਲ.: ਬਿਲਕੁਲ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਇਸ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ... ਉਵਾਨੀ: ਅੱਜ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ?
ਡਾ. ਐਲ.: ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਸ਼੍ਰੀ ਵਾਕਰ ਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਵਜੋਂ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਘਰ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਆਏ ਹਾਂ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦੇ ਖੇਤਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ। ਉਵਾਨੀ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਅੱਜ ਦੁਪਹਿਰ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰੋ। ਸਾਡੀ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਸਹਾਇਕ (ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੈਰੇਟ) ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਘਰ ਇੱਕ ਖਾਸ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅੱਜ ਵੀ ਇੱਥੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਉਵਾਨੀ: ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਖੁਦ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹਾਂ ਜਿਸਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਬੇਚੈਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਜੀਬ ਸ਼ਖਸੀਅਤ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਸਹੀ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਹੋਗੇ। ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਬੇਚੈਨੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਧਿਆਨ ਸਾਡੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮਾਹੌਲ ਵੱਲ ਵੀ ਖਿੱਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਹੋ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤ ਹੁੰਦੇ

ਹਾਂ - ਠੀਕ ਹੈ? ਫਿਰ ਵੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੰਟਰੋਲ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ - ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਮਾਹੌਲ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਮੇਰੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ ਕਿੰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। (ਮਾਧਿਅਮ ਦਾ ਹੱਥ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕੰਬਣ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਉਵਾਨੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਕੰਬਦੀ ਹੈ।) ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ, ਮੇਰੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਰਹਿ ਕੇ ਸਾਡੇ ਕੰਮ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ?
ਡਾ. ਐਲ.: ਹਾਂ, ਮੈਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।
ਉਵਾਨੀ: ਇਹ ਉਸਦੀ ਹਾਲਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਲਈ ਮੈਂ ਮਜਬੂਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ (ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੇਜ਼ ਹੰਗਾਮੇ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ) ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਖੁਦ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਕਹਿਣ ਲਈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੈਂ ਸਾਜ਼ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਸਾਡਾ ਮਾਹੌਲ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਹੈ... ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਹੋਵੋ। ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੋ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਾਜ਼ ਮੈਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿਓ।
ਡਾ. ਐਲ: ਮੈਂ ਕਰਾਂਗਾ।
ਉਵਾਨੀ: ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਰਹੇ ਹੋ ਜੋ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹੈ, ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤੱਕ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਆਪਣੇ ਲਈ ਸੋਚਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਹੁਣ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੰਭਾਲੋ, ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੰਟਰੋਲ ਦੇ ਸਕਾਂ...
ਇਸ ਪਲ, ਉਵਾਨੀ ਨੇ ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ, ਇੰਝ ਲੱਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਸਾਰੀ ਜਾਨ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਚਲੀ ਗਈ ਹੋਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੇਚੈਨ ਪਿਆ ਹੋਵੇ। ਫਿਰ, ਅਚਾਨਕ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਉਸਦੇ ਵਜੂਦ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਗਈ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਨਵਾਂ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਉੱਠ ਕੇ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਉਸਦੇ

ਹੱਥ ਕੰਬ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਬਹੁਤ ਦਰਦ ਨਾਲ ਵਿਗੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਝਪਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਘੂਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਪਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਪਛਾਣ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਸਨ, ਜੋ ਫਿਰ ਰੁਕ-ਰੁਕ ਕੇ, ਡੂੰਘੀਆਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਚੀਕਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈਆਂ।
ਲਗਭਗ ਦਸ ਸਕਿੰਟਾਂ ਲਈ, ਨਵੀਂ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੇਚੈਨ ਰਹੀ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਹਰਕਤ ਤੇਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਗਈ, ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਝੁਕ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਨੇੜੇ ਹੀ ਇੱਕ ਲੱਕੜ ਦੇ ਡੱਬੇ ਤੋਂ ਬਚਦਾ ਹੋਇਆ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਮਿੰਟ ਤੱਕ ਲਗਾਤਾਰ ਬੋਲਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਸਪਸ਼ਟ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਕੱਢਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਉੱਠਣ ਦੀ ਵਿਅਰਥ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ।
ਡਾ. ਐਲ. ਦੀ ਇੱਕ ਬੈਸਾਖੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਤੁਰਨ-ਫਿਰਨ ਲਈ ਵਰਤਦਾ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ ਦੇ ਕੋਲ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਪਈ ਸੀ। ਜੀਵ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਸਕਿੰਟਾਂ ਲਈ, ਇਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਹਰ ਵਾਰ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਇਸਦੀ ਖੱਬੀ ਲੱਤ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹਿੱਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਧਰੰਗ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਲੱਤ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨੁਕਸਾਨੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਪਣਾ ਖੱਬਾ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਛੂਹਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਵੀ ਸਿਰ ਦਰਦ ਸੀ।
ਡਾ. ਐਲ.: ਅਸੀਂ ਦੋਸਤ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਹਰ ਸੰਭਵ ਮਦਦ ਕਰਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਦੋਸਤ ਹਾਂ।
ਆਵਾਜ਼: ਮਮਮ—ਮਮਮ—ਮਮਮ—(ਰੋਣ ਅਤੇ ਦਰਦ ਦੀਆਂ ਅਸਪਸ਼ਟ ਆਵਾਜ਼ਾਂ)।
ਡਾ. ਐਲ.: ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੋ। ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੋ। ਕੀ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? (ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੇ ਚੀਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੋਰ ਵੀ ਉੱਚੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ) ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕੋਗੇ। (ਪ੍ਰਾਣੀ ਰਿੜ੍ਹ ਕੇ ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ ਕੋਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ,

ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ 'ਤੇ ਟਿਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੌਰਾਨ ਵਾਕਰ ਦੇ ਗੋਡਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਚੀਕਾਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਘੱਟ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।) ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ?
ਵਿਅਕਤੀ: ਦੋਸਤ... ਦੋਸਤ। ਤਰਸ... ਤਰਸ... ਤਰਸ... (ਪੋਲਿਸ਼ ਲਹਿਜ਼ਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਆਵਾਜ਼ ਰੁੱਖੀ, ਰੁੱਖੀ, ਸ਼ੇਖੀਬਾਜ਼ ਅਤੇ ਭਾਵੁਕ ਹੈ।) ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ... ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ... ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ... (ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ)
ਡਾ. ਐਲ.: ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ?
ਹਸਤੀ: ਪੱਥਰ... ਪੱਥਰ... ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਾ ਲੈਣ ਦਿਓ!
ਡਾ. ਐਲ.: ਨਹੀਂ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਯੂਨਿਟ: (ਹੋਰ ਰੋਂਦੇ ਹੋਏ) ਗੱਲ ਕਰੋ...
ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ: ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ? ਹਾਂ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਾਂਗਾ।
ਹਸਤੀ: ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ...
ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ: ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ? ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੋਲਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ?
ਯੂਨਿਟ: (ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ) ਹਾਂ।
ਡਾ. ਐਲ.: ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਣੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਣੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?
ਯੂਨਿਟ: (ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ) ਬੋਲੋ! ਬੋਲੋ! (ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ ਨੂੰ) ਦੋਸਤ? ਤੁਸੀਂ?
ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ: ਹਾਂ, ਦੋਸਤ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਦੋਸਤ ਹਾਂ।

ਆਦਮੀ: (ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਜੀਭ ਵੱਲ) ਪੱਥਰ...ਨਹੀਂ?
ਡਾ. ਐਲ.: ਕੋਈ ਪੱਥਰ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਪੱਥਰ ਨਹੀਂ ਸੁੱਟੇ ਜਾਣਗੇ। ਯੂਨਿਟ: ਕੋਈ ਕੁੱਟਮਾਰ ਨਹੀਂ?
ਡਾ. ਐਲ.: ਨਹੀਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੱਥਰ ਨਹੀਂ ਮਾਰੇ ਜਾਣਗੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁੱਟਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ।
ਸੰਸਥਾ: ਨਾ ਜਾਓ!
ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ: ਨਹੀਂ, ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰੁਕਾਂਗੇ।
ਹਸਤੀ: ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ...
ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ: ਤੁਸੀਂ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਦੋਸਤ ਹਾਂ।
ਡਾ. ਐਲ.: ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬੇਚੈਨ ਹੋ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਦੋਸਤ ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ? ਵਿਅਕਤੀ: ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਰੱਬ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ, ਮੈਂ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। (ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ ਨੂੰ ਛੂਹਦੇ ਹੋਏ)
ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ: ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਾਂਗਾ। ("ਰੱਖਿਆ" ਸ਼ਬਦ 'ਤੇ ਜੀਵ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਉੱਠ ਬੈਠਦਾ ਹੈ।) ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸ ਗੱਲ ਦਾ ਡਰ ਹੈ? ਯੂਨਿਟ: ਪੱਥਰ...
ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ: ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਪੱਥਰ ਸੁੱਟੇ ਗਏ ਸਨ?
ਡਾ. ਐਲ.: ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।
ਯੂਨਿਟ: ਦੋਸਤੋ! ਜੰਗਲੀ ਲੋਕ... ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ...
ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ: ਭਾਰਤੀ?

ਯੂਨਿਟ: ਸੀਰੀਅਲ ਨੰਬਰ
ਡਾ. ਐਲ.: ਗੋਰਾ ਆਦਮੀ?
ਵਿਅਕਤੀ: ਹਮ...ਦੰਦ ਚਲੇ ਗਏ—(ਉਸਦੇ ਦੰਦ ਟੁੱਟਣ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ) ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ: ਦੰਦ ਗੁੰਮ ਹਨ।
ਡਾ. ਐਲ.: ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਦੰਦ ਤੋੜ ਦਿੱਤੇ?
ਹਸਤੀ: ਦੇਖਿਆ? ਮੈਂ... ਆਪਣੀ ਰੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ!
ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ: ਹਾਂ, ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਾਂਗੇ। ਹੋਰ ਕੁੱਟਮਾਰ ਨਹੀਂ, ਹੋਰ ਪੱਥਰਬਾਜ਼ੀ ਨਹੀਂ।
ਡਾ. ਐਲ.: ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ? ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਘਰ ਹੈ?
ਹਸਤੀ: (ਹਿੰਸਕ ਇਸ਼ਾਰੇ, ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼) ਨਹੀਂ, ਓਹ ਨਹੀਂ! ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਲੁਕ ਜਾਵਾਂਗਾ।
ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ: ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ?
ਯੂਨਿਟ: ਇੱਥੋਂ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।
ਡਾ. ਐਲ.: ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਤੋਂ ਲੁਕ ਰਹੇ ਹੋ?
ਹਸਤੀ: ਵਿਸ਼ਾਲ, ਵਿਸ਼ਾਲ, ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ… ਵਿਸ਼ਾਲ, ਵਿਸ਼ਾਲ, ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ…
ਡਾ. ਐਲ: ਕੀ ਇਹੀ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁੱਟਿਆ ਸੀ?
ਯੂਨਿਟ: (ਚੀਕਦਾ ਹੋਇਆ) ਸਭ...ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ...ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ...ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ...
ਡਾ. ਐਲ.: ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਨਾਮ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?
(ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ ਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ) ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਜਾਣੋ...

ਡਾ. ਐਲ.: ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚ ਦੱਸਣ ਲਈ ਇੱਕ ਯੋਜਨਾ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ? ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰ ਦਰਦ ਹੈ? ਯੂਨਿਟ: (ਸਿਰਫ਼ ਸਹਿਮਤੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ) ਆਹ...ਆਹ...
ਡਾ. ਐਲ.: ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਤਾਂ ਮਾਰੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਕੁੱਟਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੱਥਰ ਮਾਰੇ ਗਏ ਹਨ। (ਪ੍ਰਾਣੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਂਦਾ ਹੈ।)
ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ: ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਕਿੱਥੇ ਹਨ?
ਹਸਤੀ: ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ... ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਲੁਕਾ ਦਿੱਤਾ...
ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ: "ਤੁਸੀਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਕਿੱਥੇ ਲੁਕਾਈਆਂ? ਅਸੀਂ ਦੋਸਤ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ।"
ਯੂਨਿਟ: ਮੈਨੂੰ ਨਕਸ਼ਾ ਦਿਓ।
(ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨੋਟਪੈਡ ਅਤੇ ਪੈੱਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਇੱਕ ਪੈੱਨ ਵਾਂਗ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਵਰਤਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਕੋਲ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਧਰੰਗੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀਆਂ ਕੰਬਦੀਆਂ ਅਤੇ ਹਿੱਲਦੀਆਂ ਲਾਈਨਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।)
ਇਕਾਈ: ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਪ ਵਿੱਚ...ਐਂਡਰੀਅਸ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ... (ਤਸਵੀਰ)
ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ: ਵੈਗਨ ਹਾਊਸ ਕਿੱਥੇ ਸਥਿਤ ਹੈ?
ਯੂਨਿਟ: ਇੱਕ ਘਰ... ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ... ਲੱਕੜ ਦਾ ਘਰ... ਲੱਕੜ ਦਾ ਘਰ... ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ: ਲੱਕੜ ਦਾ ਘਰ?
ਯੂਨਿਟ: (ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ) ਯੋਜਨਾਵਾਂ...ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਘਰ...ਹੇਠਾਂ...ਹੇਠਾਂ...ਪੱਥਰ...ਪੰਦਰਾਂ...ਲੱਕੜੀ...ਪੰਦਰਾਂ ਪੱਥਰ...ਦਰਵਾਜ਼ੇ...ਪੂਰੇ ਸਥਾਨਾਂਤਰਣ ਲਈ ਯੋਜਨਾਵਾਂ...
ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ: ਗੋਲਾ ਬਾਰੂਦ ਬਾਰੇ?

ਯੂਨਿਟ: ਨਹੀਂ... ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਗੋਲਾ ਬਾਰੂਦ... ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਫਰਾਂਸ ਲਈ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਹਨ... ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਫਰਾਂਸ ਲਈ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਹਨ... ਮੈਨੂੰ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਲੱਕੜ ਦੇ ਘਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਉਣੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ... ਜਿੱਥੇ ਸੂਰਜ ਖਿੜਕੀ ਨਾਲ ਟਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ...
ਡਾ. ਐਲ.: ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਪੰਦਰਾਂ ਪੱਥਰ ਦੂਰ?
ਯੂਨਿਟ: ਜਿੱਥੇ ਸੂਰਜ ਖਿੜਕੀ ਨਾਲ ਟਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ... ਪੰਦਰਾਂ ਪੱਥਰ... ਹੇਠਾਂ... ਲੱਕੜ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ... ਉੱਥੇ ਮੈਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਰੱਖੀਆਂ ਹਨ... (ਘਬਰਾਹਟ ਨਾਲ) ਫਿਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ!
ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ: ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਲੈਣ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾਵਾਂਗੇ।
ਯੂਨਿਟ: (ਪ੍ਰਤੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੁਖੀ) ਕਦੇ ਨਾ ਕਹੋ—ਕਦੇ ਨਾ ਕਹੋ—ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਾਂਗਾ...
ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ: ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋ।
ਹਸਤੀ: ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਭੇਜੋ, ਠੀਕ ਹੈ?
ਡਾ. ਐਲ.: ਨਹੀਂ, ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਭੇਜਾਂਗੇ।
ਸੰਗਠਨ: ਬਚਾਓ... ਬਚਾਓ... ਬਚਾਓ...
ਡਾ. ਐਲ.: ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਏ?
ਯੂਨਿਟ: ਸੀਰੀਅਲ ਨੰਬਰ
ਡਾ. ਐਲ.: ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਹੋ?
ਜੀਵ: (ਦੁਖੀ ਅਤੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਚੀਕਦਾ ਹੈ) ਹਾਂ...ਕੁੱਤਾ! ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕੁੱਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੂੰ ਕਮੀਨਾ!

ਡਾ. ਐਲ.: ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਰਮਨ ਹੋ? (ਆਦਮੀ ਇੱਕ ਨਫ਼ਰਤ ਭਰਿਆ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।) ਪੋਲਿਸ਼?
ਯੂਨਿਟ: ਹਾਂ।
ਡਾ. ਐਲ: ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਉਦੋਂ ਆਏ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਛੋਟੇ ਸੀ?
(ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਵਾਸੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।) ਦਾਸ...ਦਾਸ...ਦਾਸ! ਹਾਂ...ਭਰਾ? ਦੋਸਤ? ਪੋਲ? ਪੋਲਸਕੀ, ਹਾਂ?
ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ: ਹਾਂ, ਹਾਂ।
ਹਸਤੀ: (ਵਾਕਰ ਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋਏ) ਮੈਂ ਸੁਣਦਾ ਹਾਂ...ਮੈਂ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ...ਜਿਵੇਂ...ਭਰਾ ਵਰਗਾ...ਭਰਾ ਵਰਗਾ...ਜਿਲਿਟਜ਼ੇ...ਜਿਲਿਟਜ਼ੇ...
ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ: ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?
ਯੂਨਿਟ: ਗੋਸਪੋਡਿਨ! ਗੋਸਪੋਡਿਨ! (ਪੋਲਿਸ਼ ਵਿੱਚ "ਮਾਸਟਰ")
ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ: ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ? (ਪੋਲਿਸ਼ ਵਿੱਚ) *o dje lat?
ਯੂਨਿਟ: (ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਅਤੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹਦੇ ਹੋਏ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੋਲਦਾ ਹੈ) ਹਾਂਸ? ਭਰਾ... ਹਾਂਸ ਵਾਂਗ... ਹਾਂਸ ਵਾਂਗ... ਮੈਂ ਆਂਦਰੇ ਹਾਂ - ਤੁਸੀਂ ਹਾਂਸ ਹੋ।
ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ: ਮੈਂ ਹਾਂਸ ਹਾਂ?
ਯੂਨਿਟ: ਮੇਰਾ ਭਰਾ... ਉਸਨੇ ਵੀ ਕਤਲ ਕੀਤਾ... ਮੈਂ ਮਰਦਾ ਹਾਂ... ਮੈਂ ਮਰਦਾ ਹਾਂ... ਮੈਂ ਮਰਦਾ ਹਾਂ... ਮੈਂ ਮਰਦਾ ਹਾਂ... ਮੈਂ ਮਰਦਾ ਹਾਂ...
ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ: ਕਿੱਥੇ? ਟੈਪਨ ਵਿੱਚ? ਸਟੋਨੀ ਪੁਆਇੰਟ ਵਿੱਚ?
ਯੂਨਿਟ: ਵੱਡਾ ਮੈਦਾਨ, ਲੜਾਈ। ਸ਼ੋਰ, ਸ਼ੋਰ। ਵੱਡਾ ਮੈਦਾਨ। ਹਾਂਸ, ਬਿਲਕੁਲ ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਂਗ।
ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ: ਇਹ ਲੜਾਈ ਕਿੰਨੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਈ ਸੀ?

ਯੂਨਿਟ: ਕੱਲ੍ਹ ਵਾਂਗ... ਕੱਲ੍ਹ ਵਾਂਗ... ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਹਨੇਰੀ ਰਾਤ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਹਾਂ... ਖੂਨ ਵਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ... ਹਾਂਸ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰੋ... ਹਾਂਸ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰੋ... ਪੋਲਸਕੀ?
ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ: ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਮਰ ਗਏ ਸੀ?
ਹਸਤੀ: ਇੱਥੇ ਬਾਹਰ... (ਹੇਠਾਂ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ) ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਹੋ... ਰੱਖਿਆ ਕਰੋ ਦੋਸਤ... (ਆਪਣੇ ਆਪ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ) ਮੈਂ, ਮੈਂ... ਤੂੰ... ਐਂਡਰੀਅਸ? ਤੈਨੂੰ ਹਾਂਸ ਪਸੰਦ ਹੈ... ਦੋਸਤ, ਭਰਾ... ਤੂੰ... ਐਂਡਰੀਅਸ?
ਡਾ. ਐਲ.: ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਰੀਖਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਪਤਾ ਹੈ?
ਯੂਨਿਟ: ਕੱਲ੍ਹ ਵਾਂਗ। ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ... ਉਹ ਬਹੁਤ ਬੁਰੇ ਹਨ... (ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮਾਰਦਾ ਹੈ)
ਡਾ. ਐਲ.: ਤੁਸੀਂ ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਨਾਲ ਸੀ?
ਯੂਨਿਟ: ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ।
ਡਾ. ਐਲ.: ਯੈਂਕੀਜ਼?
ਯੂਨਿਟ: ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ। ਵੱਡਾ ਸ਼ਬਦ... ਗਣਤੰਤਰ... ਗਣਤੰਤਰ... ਗਣਤੰਤਰ... (ਦਰਦ ਨਾਲ ਚੀਕਦਾ ਹੋਇਆ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗਦਾ ਹੈ)
ਡਾ. ਐਲ.: ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋ।
ਸੰਗਠਨ: ਸੁਰੱਖਿਆ… ਸੁਰੱਖਿਆ… ਝੰਡੇ ਵਿੱਚ ਤਾਰੇ… ਝੰਡੇ ਵਿੱਚ ਤਾਰੇ… ਗਣਤੰਤਰ… ਉਹ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ…
ਡਾ. ਐਲ.: ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਹੋ?
ਵਿਅਕਤੀ: ਮੈਂ ਭਰਾ ਨਾਲ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕਰਨ ਜਾਵਾਂਗਾ... ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਓ, ਉਹ ਹੁਣ ਗੱਲ ਕਰੇਗਾ... ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਉਹ ਰੁਕਿਆ... ਉਸਨੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ... ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਇੱਥੇ ਸੀ...

"ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ" ਤੋਂ ਭਾਵ ਉਸ ਦਾ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ, ਉਵਾਨੀ ਸੀ। ਉਹ ਹਸਤੀ ਚੁੱਪਚਾਪ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਲੇਟ ਗਈ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ। ਕੁਝ ਹੀ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਇੰਝ ਲੱਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਫਿਰ ਉਵਾਨੀ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਕਾਬੂ ਸੰਭਾਲਿਆ, ਉੱਠ ਕੇ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੇ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਮ ਵਿਦਵਤਾਪੂਰਨ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲੱਗਾ। ਉਵਾਨੀ: (ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਝੁਕਾਉਂਦੇ ਹੋਏ) ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿਓਗੇ। ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ। ਹੁਣ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਦੱਸਾਂਗਾ ਜੋ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਆਦਮੀ ਉਲਝੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਦਿਨਾਂ, ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਜਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀਆਂ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਕਲਪਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜੀਣ ਲਈ... ਉਸਦੇ ਡਰਾਂ, ਆਪਣੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਜੀਣ ਲਈ... ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹਾਂ। ਹੁਣ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਬਾਰੇ ਕੀ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ।
ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਭਾੜੇ ਦੇ ਫੌਜੀ ਨੇ ਕੈਦੀ ਬਣਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਯੂਰਪ ਤੋਂ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਹੋਰ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਫੌਜਾਂ ਨਾਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਦੋਸਤਾਨਾ ਸਨ। ਉਹ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਦੋਸਤ ਸੀ ਜੋ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਸਗੋਂ ਇਨਕਲਾਬੀ ਫੌਜਾਂ ਦਾ ਵੀ ਦੋਸਤ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਇੱਕ ਭਾੜੇ ਦਾ ਫੌਜੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।
ਉਹ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਯੋਧਿਆਂ ਲਈ ਬਲੀ ਦਾ ਬੱਕਰਾ ਬਣ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਸੇਵਕ। ਉਹ ਕਦੇ ਇੱਥੇ ਹੁੰਦਾ, ਕਦੇ ਉੱਥੇ।
ਉਸਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਂਦਰੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਉਹ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਆਂਦਰੇ ਦਾ ਨਾਮ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਹੈ... ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਆਂਦਰੇ(ਡਬਲਿਊ)ਸਕੀ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਆਂਦਰੇ ਨਾਲ ਇਹ ਸਮਾਨਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ,

ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਹੀ ਉਲਝਣ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਦਿੱਖ ਕਾਰਨ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਫੜਿਆ ਹੈ
- ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸਦੇ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ ਆਂਦਰੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਭਟਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਘੁੰਮਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਸੈਨਿਕਾਂ ਨੇ ਫੜ ਲਿਆ। ਉਹ ਕੁਝ ਚਿੱਠੀਆਂ ਅਤੇ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਾਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਥਾਂ ਦੇ ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਲੁਕਾਇਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਹੋ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਇਮਾਰਤ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤੋਪਖਾਨੇ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਸਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਗਾਰਡਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਟਾਇਲਟ ਵੀ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ... ਉਹ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਕੁੱਟਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਅੰਗ ਟੁੱਟ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਅਸਥਿਰ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਹੱਡੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਲੱਤ ਵਿੱਚ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਹੈ। ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਕੋਮਾ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ—ਜਾਗਦਾ ਹੈ, ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਗੁਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਸੁਪਨਾ ਸੀ। ਕੀ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਲਪਨਾਵਾਂ ਬੇਤਰਤੀਬ ਹਨ? ਕੀ ਉਹ ਕਦੇ- ਕਦੇ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਹੋਸ਼ ਗੁਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਬੇਚੈਨੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ—"ਕੀ ਮੈਂ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ? ਇਹ ਕੀ ਹੈ? ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਤੂਫ਼ਾਨ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ..." ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਮੂਰਖਤਾ ਹੈ... ਦੋ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਗੁਆਚ ਜਾਣਾ।

(ਲੰਬੇ, ਨੀਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲੇ ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ ਨੂੰ)
ਸਰ, ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਵਾਂਗ ਹੋ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਸੇ ਲਈ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨੇੜੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਭਰਾ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ, ਲੰਬਾ, ਅਤੇ ਨੀਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲਾ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।"
ਹੁਣ, ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਮਦਦ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਛੇਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ, ਬੇਇੱਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਾਂ ਨੀਵਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨਾਲ ਆ ਅਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਡੇ ਦੋਸਤ ਜੋ ਵੀ ਕਹਿਣ ਉਹ ਕਰੋ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਤੇ ਉਸ ਧਰਮ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਵੱਡੇ ਹੋਏ ਹੋ, ਆਪਣੀ ਬੇਚੈਨੀ ਲਈ ਆਜ਼ਾਦੀ ਅਤੇ ਦਇਆ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਜਾਓ। ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਜਾਓ। ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਜਾਓ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਜੀਵਨ ਹੋਵੇ। ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਆਓ - ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵਰਗੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਦਇਆ ਵਿੱਚ, ਆਓ ਹੱਥ ਮਿਲਾ ਕੇ ਚੱਲੀਏ।"
ਹੁਣ ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ, "ਜੇ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂ, ਤਾਂ ਕੀ ਉਹ ਮੇਰਾ ਸਵਾਗਤ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਵਜੋਂ ਕਰੇਗਾ?" ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉਹ ਕਰੇਗਾ, ਪਰ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਿਛਲੇ ਭਿਆਨਕ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਾਂਗਾ, ਸਰ, ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੋ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਕਹੋ, "ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬਚਪਨ ਦਾ ਰੱਬ ਲੱਭ ਲਿਆ ਹੈ; ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਦਿਓ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨਾਲ ਵਿਦਾ ਕਰੋ।
ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰੀ, ਝਗੜਾ ਜਾਂ ਦੁੱਖ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਆਰਾਮ ਸਥਾਨ ਮੰਨਦਾ ਸੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰਾਜ ਕਰੇ ਅਤੇ ਸਮਝ ਇੱਥੇ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਰਸਤਾ

ਲੰਮਾ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਛੋਟਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਆਓ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੁਖਦਾਈ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਉਡੀਕ ਨਾ ਕਰੀਏ, ਸਗੋਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਹਰ ਪਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰੀਏ।
ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ ਨੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸਮਾਪਤੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ। ਉਵਾਨੀ ਨੇ ਕਾਬੂ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇ...ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ।" ਉਹ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਲਈ ਹੋਸ਼ ਗੁਆ ਬੈਠੀ, ਮਾਧਿਅਮ ਦੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਡਿੱਗ ਪਈ। ਫਿਰ ਉਸਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੈਰੇਟ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ ਤੋਂ ਉੱਠੀ, ਅੱਖਾਂ ਝਪਕੀਆਂ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਾਟਕੀ ਅਤੇ ਦਿਲਚਸਪ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ - ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਵੀ ਅਣਜਾਣ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੈਰੇਟ ਨੂੰ ਜੋ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਸੀ ਉਸ ਦੇ ਹਰ ਵੇਰਵੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਹੋਸ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਦੁਪਹਿਰ 2:45 ਵਜੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੈਰੇਟ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸ਼ਾਮ 4 ਵਜੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ। ਪਿਛਲੇ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੌਥਾਈ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਾਗੀਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀ ਵਾਕਰ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਗਏ ਅਤੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ।
2 ਦਸੰਬਰ, 1952 ਨੂੰ, ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ "ਇੱਥੇ ਮਾਹੌਲ ਕਾਫ਼ੀ ਸ਼ਾਂਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।" ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਵਾਜਬ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਉਹ "ਮਿੱਠਾ ਸੁਪਨਾ" ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਵਾਨੀ ਨੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ।
ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਨਾਮ ਅਤੇ ਤੱਥ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ, ਉਪਲਬਧ ਹਵਾਲਾ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਕੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। "ਦਿ ਗੋਸਟ ਆਫ਼ ਐਸ਼ ਮੈਨਰ" (ਕੱਲ੍ਹ, ਪਤਝੜ 1952) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਆਸਾਨ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ

ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਰਹੇ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਉੱਚ ਦਰਜੇ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਗੁਮਨਾਮ ਪ੍ਰਵਾਸੀ ਨੌਕਰ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਰਹੇ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਉਸ ਸਾਲ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਲਬਧ ਰੈਜੀਮੈਂਟਲ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਅਜਿਹੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਸਾਡਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੀ ਜਾਂਚ ਲਈ ਐਂਡਰੀਆਸ ਨਾਮ ਦੇ ਕਈ ਸਿਪਾਹੀ ਸਹੀ ਸਾਲ ਅਤੇ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ।
ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਉਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਸਾਡਾ ਐਂਡਰੂਸਕੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨੌਜਵਾਨ, ਆਮ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਫੌਜਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਸਿਪਾਹੀ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਯੂਵਾਨੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਐਂਡਰੀਅਸ ਦੇ ਭਰਾ, ਹੰਸ ਦੀ ਭਾਲ ਲਗਭਗ ਓਨੀ ਹੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਸੀ। ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੌਰਾਨ ਭੂਤ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ "ਜਿਲਿਟਜ਼ੇ...ਜਿਲਿਟਜ਼ੇ..." ਦੇ ਸਲਾਵਿਕ ਵਿਸਮਿਕ ਸ਼ਬਦ "ਉਲਿਕਾ...ਉਲਿਕਾ..." ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਜੋਹਾਨਸ ਉਲਿਕ (ਹੰਸ ਉਲਿਕ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ) ਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ 1779 ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਟ੍ਰਾਇਓਨ ਕਾਉਂਟੀ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸੀ।
"ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਪੰਦਰਾਂ ਪੱਥਰ" ਜਿੱਥੇ ਭੂਤ ਨੇ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਲੁਕਾਈਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਘਰ ਤੋਂ ਗਲੀ ਦੇ ਪਾਰ ਲੱਕੜ ਦੇ ਘਰ ਤੱਕ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਰਸਤਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਪੱਥਰ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਅੱਜ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਮੌਸਮ ਦੁਆਰਾ ਤਬਾਹ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਜਾਂ ਉਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ ਸਨ। ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ - ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

* 7
ਇੱਕ ਇਨਕਲਾਬੀ ਨਤੀਜਾ: ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਹੈਨਰੀ, ਨਾਥਨ ਹੇਲ, ਆਦਿ।
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਰ ਸਕੂਲੀ ਬੱਚਾ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਨਾਥਨ ਹੇਲ ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਜਾਸੂਸ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਨੇ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਹੰਟਿੰਗਟਨ ਬੀਚ 'ਤੇ ਫੜ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਬਰੁਕਲਿਨ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਫੜਿਆ ਗਿਆ ਇਹ ਹੰਟਿੰਗਟਨ, ਲੌਂਗ ਆਈਲੈਂਡ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਹਿਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਨੈਕਟੀਕਟ ਦੇ ਬਸਤੀਵਾਦੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਬਸਤੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਨਾਖੁਸ਼ ਸਨ। ਹੰਟਿੰਗਟਨ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਬਸਤੀ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦਾ ਦਬਦਬਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੰਸ਼ਜ ਅੱਜ ਵੀ ਇਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਪਰਿਵਾਰ ਹਨ। ਇਹ ਪਰਿਵਾਰ ਸੈਮਜ਼, ਡਾਊਨਿੰਗਜ਼, ਬੁਸ਼ਜ਼, ਪੌਲਡਿੰਗਜ਼ ਅਤੇ ਕੁੱਕ ਸਨ। ਇਨਕਲਾਬੀ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ, ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਵੰਡੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ: ਕੁਝ ਇਨਕਲਾਬੀ ਸਨ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਟੋਰੀ ਸਮਰਥਕ ਰਹੇ। ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੰਜ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੇ ਮੈਂਬਰ, ਜੋ ਸਾਰੇ ਟੋਰੀ ਸਮਰਥਕ ਸਨ, ਨਾਥਨ ਹੇਲ ਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸਨ। ਹੰਟਿੰਗਟਨ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੈਰਾਲਡਾਈਨ ਪੀ. ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਦੱਸਿਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੀ. ਜਿਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਵੱਡੀ ਹੋਈ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਹੰਟਿੰਗਟਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਮੰਨਦੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਹੰਟਿੰਗਟਨ ਹਿਸਟੋਰੀਕਲ ਸੋਸਾਇਟੀ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਘਰ ਹੋਰ ਵੀ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ। ਖੈਰ, ਇਹ ਘਰ ਇਨਕਲਾਬੀ ਯੁੱਧ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਸਥਾਨਕ ਕਥਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸ ਗਲੀ ਦੇ ਕੋਨੇ 'ਤੇ ਹਿੰਸਾ ਦੀ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੇਂਡੂ ਖੇਤਰ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੌਰਾਹੇ ਸੀ। ਜਿਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੀ. ਵੱਡੀ ਹੋਈ ਸੀ ਉਹ ਉਸੇ ਗਲੀ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੀ. ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਇਨਕਲਾਬੀ ਏਜੰਟ ਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ - ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ, ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ - ਉਸੇ ਚੌਰਾਹੇ 'ਤੇ ਹੋਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸਥਾਨਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸਮਾਜ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਹਿਯੋਗ

ਮਿਲਿਆ। ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਚੁੱਪ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੁਝ ਲੋਕ ਕਿਸੇ ਪਿਛਲੀ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੀ. ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਘਰ ਦਾ ਇਸਦੇ ਸਾਰੇ ਸਾਬਕਾ ਨਿਵਾਸੀਆਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ, ਜਿਸਨੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਜੋਤਿਸ਼ ਅਤੇ ਚਿੱਟੇ ਜਾਦੂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਉਹ ਮਾਸਟਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਠੰਡੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਜਾਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ "ਕੁਝ" ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਘੁੰਮਦਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਆਪਣੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਅਤੇ ਸਿਖਲਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?" ਪਰ ਹਰਕਤ ਹੋਰ ਵੀ ਤੀਬਰ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਫਿਰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਕੋਈ ਸੰਚਾਰ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਹਸਤੀ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੀ. ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।" ਇੱਕ ਫਟਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, ਅਤੇ ਕਮਰਾ ਅਚਾਨਕ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਗਰਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਵਾਪਸ ਸੌਂ ਗਿਆ। ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਘਟਨਾ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੀ. ਹੈਰਾਨ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਦੋਸ਼ੀ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਨਾਥਨ ਹੇਲ, ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਕੋਈ ਉਸਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਵੇ।
ਮੈਨਹਟਨ ਵਿੱਚ 43 ਵੀਂ ਸਟਰੀਟ ਅਤੇ ਵੈਂਡਰਬਿਲਟ ਐਵੇਨਿਊ ਦੇ ਕੋਨੇ 'ਤੇ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਅਸਤ ਅਤੇ ਸ਼ੋਰ-ਸ਼ਰਾਬੇ ਵਾਲੇ ਸਥਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਯਾਦਗਾਰੀ ਤਖ਼ਤੀ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਨੇ ਇਨਕਲਾਬੀ ਜਾਸੂਸ ਨਾਥਨ ਹੇਲ ਨੂੰ ਉਸੇ ਥਾਂ 'ਤੇ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਸੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਦੁਖਾਂਤ ਦੀ ਸਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਲਈ ਇਸ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨਾ ਹੋਰ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਚੰਗੇ

ਦੋਸਤ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਯੋਗ ਲਈ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਝੱਟ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ। ਸ਼ੋਰ ਅਤੇ ਭਾਰੀ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸਿਬਿਲ ਹਿੰਮਤ ਨਾਲ ਗ੍ਰੈਂਡ ਸੈਂਟਰਲ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਹਮਣੇ, ਗਲੀ ਦੇ ਕੋਨੇ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਖਾਣ ਲਈ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਹਾਂ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਸਨ, ਪਰ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਖਾਣ ਲਈ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਇੱਕ ਸਰਾਏ ਵਰਗਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਘੁੰਮਣ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਦਰਿਆ ਨਾਲ ਕੁਝ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ, ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸਰਾਏ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਸ ਸਾਰੇ ਸ਼ੋਰ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨਾਲ ਇਹ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ।"
"ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਢਾਹ ਦੇਈਏ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕੀ ਦੇਖਾਂਗੇ?"

"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਖੇਤ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਦੇਖਾਂਗੇ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਹਿਸਾਸ ਹੈ ਕਿ ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਸਰਾਏ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਲੋਕ ਆ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਆਭਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ...ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਕੋਈ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸੁਣਦਾ ਹਾਂ। ਸ਼ਾਇਦ ਵਰਚੇਨੇਨ* ਵਰਗੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਜਰਮਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ?"
"ਇਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ, ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦੋ ਸੌ ਸਾਲ ਪਿੱਛੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ, 1769 ਜਾਂ

1796। ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਉਲਝਾਉਂਦਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਾਪਰਦਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਹੈ?" "ਹਾਂ। ਇਹ ਇੰਨਾ ਤੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਸਕੇ, ਪਰ ਇਹ ਇੰਨਾ ਗੰਭੀਰ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਘਬਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ।"
"ਇਹ ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਖ਼ਤ ਹੈ?"
"ਦੁੱਖ, ਹਿੰਸਕ। ਇਸ ਹਿੰਸਾ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੁਝ ਵੀ, ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼, ਇਹ ਸਭ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ।"
ਫਿਰ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਜਾ ਕੇ ਦੇਖੀਏ ਕਿ ਕੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਕੋਨਾ ਮੋੜਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਰ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਗਿਆ?
"ਨਹੀਂ, ਸੰਕਲਪ ਉਹੀ ਹੈ। ਕਾਗਜ਼, ਹਿੰਸਾ। ਨਾਮ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਪੀ.ਟੀ. ਪੀਟਰ ਦੇ ਅੱਖਰ ਯਾਦ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਆਉਣਾ ਮਦਦਗਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਇਸਦਾ ਸਬੰਧ ਸਮਝ ਸਕਦਾ।"
"ਕੀ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ?"
ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਲਈਆਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ। "ਹਾਂ, ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ, ਇਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮੌਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਗੜਬੜ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਰ ਲੋਕ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਦਰਅਸਲ, ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨਸਲਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਸਮਝਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਮਾਮਲਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਨ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹੋ ਰਹੀ ਇਸ ਹਿੰਸਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ?"

"ਬਸ ਬੇਚੈਨੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ, ਇੱਕ ਹੰਗਾਮਾ, ਇੱਕ ਆਮ ਬੇਚੈਨੀ। ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਮੈਂ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਜੇ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਉਂਦੇ, ਜਦੋਂ ਸਮਾਂ ਸ਼ਾਂਤ ਹੁੰਦਾ।"
ਮੈਂ ਨੇੜਲੇ ਇੱਕ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਵਿੱਚ ਚਾਹ ਪੀਣ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ। ਚਾਹ ਪੀਂਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਅਨੁਭਵ ਯਾਦ ਆਇਆ ਜੋ ਉਸਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਟਲ ਬਿਲਟਮੋਰ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। (ਸਵਾਲ ਵਾਲੀ ਤਖ਼ਤੀ ਹੋਟਲ ਦੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਹੈ।) ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਇਸ ਖਾਸ ਖੇਤਰ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੱਦੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਂ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੰਨੀ ਘਿਣ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਟੈਲੀਫੋਨ ਬੂਥ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਬੰਧਤ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹਾਂ, 'ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਮਿਲਾਂਗੀ।' ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਖੇਤਰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਫਸ ਗਈ ਹਾਂ।"

* * *

ਮੈਂ ਰਿਚਮੰਡ, ਵਰਜੀਨੀਆ ਦੇ ਆਰ. ਐਮ. ਸੈਂਡਵਿਚ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਹੈਨਰੀ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਬਿਰਤਾਂਤ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ। ਸ਼੍ਰੀ ਸੈਂਡਵਿਚ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਅਨੁਭਵ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਾਰ ਹੀ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਹੈਨਰੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਸ ਅਨੁਭਵ ਨੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਨੁਭਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕ ਨੇ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਸੈਂਡਵਿਚ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਜੀਬ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇਕੱਲੇ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਜਿਸ ਹਵੇਲੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਹੈ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਪਾਈਨ ਫਲੈਸ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਸੈਂਡਵਿਚ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਦੋਸਤ, ਈ.ਈ. ਵਾਰਡਨ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਹੈ। ਇਹ ਰਿਚਮੰਡ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਪੰਦਰਾਂ ਮੀਲ ਦੂਰ ਹੈਨੋਵਰ ਕਾਉਂਟੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਘਰ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਹੁਰੇ ਨੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਹੈਨਰੀ ਦੇ ਕੁਝ ਸਾਲ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਸੜ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਹੈਨਰੀ ਮੁੱਖ ਘਰ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਪਿੱਛੇ ਸਥਿਤ ਪੁਰਾਣੀ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਘਰ ਦੇ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਨ ਤੱਕ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਿਹਾ। ਇਸ ਝੌਂਪੜੀ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਨੌਜਵਾਨ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਹੈਨਰੀ ਦੀ ਹਨੀਮੂਨ ਕਾਟੇਜ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਵਾਂ ਘਰ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਅੱਗ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ। ਝੌਂਪੜੀ, ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਨੂੰ ਵਰਜੀਨੀਆ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਲੱਕੜ-ਫਰੇਮ ਵਾਲੀ ਹਵੇਲੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਹੈਨਰੀ ਦੇ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਥੇ ਸੀ।
4 ਜੁਲਾਈ, 1968 ਨੂੰ, ਸੈਂਡਵਿਚਾਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਵਾਰਡਨ ਦੀ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਤਲਾਅ ਵਿੱਚ ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਜਲਦੀ ਪਹੁੰਚ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਤਲਾਅ 'ਤੇ ਵਰਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਕਿਸ਼ਤੀ ਲਈ ਚੱਪੂ ਪੁਰਾਣੇ ਝੌਂਪੜੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮਿਲਣਗੇ। ਉਹ ਸਵੇਰੇ 6 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਪਾਈਨ ਫਲੈਸ਼ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੈਂਡਵਿਚ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੱਛੀ ਫੜਨ ਦੇ ਸਾਮਾਨ ਅਤੇ ਭੋਜਨ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਸੈਂਡਵਿਚ ਨੇ ਝੌਂਪੜੀ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਸਾਈਟ 'ਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਝੌਂਪੜੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਗਏ ਸਨ।
ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਮਿਸਟਰ ਸੈਂਡਵਿਚ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ।
ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਅੰਦਰ ਕਦਮ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਕੱਸ ਕੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਪਲ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਇੱਕ ਅਜੀਬ

ਭਾਵਨਾ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਹਾਵੀ ਹੋ ਗਈ। ਇਹ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਠੰਡੇ, ਗਿੱਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ 'ਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਕਿੰਨਾ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰੋਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਕੋਈ ਉੱਪਰ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਉਸ ਪਲ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਡਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੋਰ ਵੀ ਉੱਚੀ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਤੰਗ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘ ਰਹੇ ਸਨ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਠੰਡੀ, ਅਜੀਬ ਠੰਢ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਮੈਂ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੁਝ, ਕੁਝ ਵੀ, ਜੋ ਇਸ ਸਭ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਲਈ ਦੇਖਿਆ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਅੱਧਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੁਕ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣ ਲਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਚਲਾ ਗਿਆ! ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਉਹੀ ਠੰਡੀ ਹਵਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ ਜੋ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਬਾਹਰ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਕੇ, ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ, ਲਗਭਗ ਮੇਰੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ! ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਅਜੇ ਵੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਸਾਮਾਨ ਉਤਾਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸੁਣਿਆ।

* * *

ਇਨਕਲਾਬੀ ਹਸਤੀਆਂ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਤਰੀਕਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੰਡੀਆਨਾ ਦੀ ਕੈਂਡੀ ਬੋਸਲਮੈਨ ਦਾ ਮਾਨਸਿਕ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਉਤਸ਼ਾਹੀ ਟ੍ਰਾਂਸ ਮਾਧਿਅਮ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। 1964 ਵਿੱਚ, ਉਹ ਹੈਨਰੀ ਕਲੇ ਦੇ ਘਰ, ਐਸ਼ਲੈਂਡ, ਲੈਕਸਿੰਗਟਨ, ਕੈਂਟਕੀ ਵਿੱਚ ਗਈ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਐਸ਼ਲੈਂਡ

ਨਹੀਂ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਗਾਈਡ, ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ ਦੁਆਰਾ ਘਰ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਕੈਂਡੀ ਉਸਦੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣ ਕੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਗਈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸਮੂਹ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਗਾਈਡ ਨੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਦਰੱਖਤਾਂ ਤੋਂ ਲਈ ਗਈ ਸੁੰਦਰ ਸੁਆਹ ਦੀ ਲੱਕੜ ਦੀ ਪੈਨਲਿੰਗ (ਜਿਸਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਘਰ ਦਾ ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ) ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਗਈ। ਉਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਦੋ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਨਾਲ ਘਿਰੀ ਇੱਕ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਲੰਮਾ, ਚਿੱਟੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਕਾਲੇ ਫਰੌਕ ਕੋਟ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਕੂਹਣੀ ਮੈਂਟਲਪੀਸ 'ਤੇ ਟਿਕਾਈ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।
ਮਿਸ ਬੋਸਲਮੈਨ ਦਾ ਘਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਲਗਾਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਉਸਨੂੰ ਗਾਈਡਡ ਟੂਰ ਬੋਰਿੰਗ ਲੱਗਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਘੋੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਡੂੰਘੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਉਹ ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਰਹਿਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ। ਉਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨੇ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਸੀ: ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਹੈਨਰੀ ਕਲੇ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ।
1969 ਵਿੱਚ, ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਐਸ਼ਲੈਂਡ ਗਈ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਾਰ ਉਹ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਗਈ। ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਸੀ ਜਿਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਉਹੀ ਬੇਚੈਨੀ ਉਸ ਉੱਤੇ ਹਾਵੀ ਹੋ ਗਈ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

* * *

ਜਨਰਲ ਐਡਵਰਡ ਹੈਂਡ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ, ਰੌਕ ਫੋਰਡ, ਲੈਂਕੈਸਟਰ, ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਤੋਂ ਚਾਰ ਮੀਲ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਨਸਟੋਗਾ ਨਦੀ

ਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਘਰ ਇੱਕ ਮੁੜ-ਨਿਰਮਾਣਿਤ ਮਹਿਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖੀ ਗਈ ਮਹਿਲ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸਦੇ ਅਸਲ ਫ਼ਰਸ਼, ਰੇਲਿੰਗ, ਸ਼ਟਰ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ, ਅਲਮਾਰੀਆਂ, ਪੈਨਲਿੰਗ ਅਤੇ ਖਿੜਕੀਆਂ ਦੇ ਸ਼ੀਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਸਲੀ ਕੰਧ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਦੇਖੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਜਾਰਜੀਅਨ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਬਣਿਆ ਇੱਕ ਚਾਰ-ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਇੱਟਾਂ ਦਾ ਮਹਿਲ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਮਰੇ ਇੱਕ ਕੇਂਦਰੀ ਹਾਲ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਵਿਵਸਥਿਤ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਨਰਲ ਹੈਂਡ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸੂਚੀ ਨੇ ਸਥਾਨਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸਮਾਜ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਵਰਤੋਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਜਿੱਥੇ ਘਰ ਵਿੱਚੋਂ ਅਸਲੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਗਾਇਬ ਸਨ, ਕਮਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।
ਜਨਰਲ ਐਡਵਰਡ ਹੈਂਡ ਅਮਰੀਕੀ ਇਨਕਲਾਬ ਦੇ ਹੋਰ ਨਾਇਕਾਂ ਵਾਂਗ ਮਸ਼ਹੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਉਹ ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਡੱਚ ਖੇਤਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਜਰਮਨ ਮੂਲ ਦੇ ਨਾ ਹੋ ਕੇ ਆਇਰਿਸ਼ ਸੀ। ਟ੍ਰਿਨਿਟੀ ਕਾਲਜ, ਡਬਲਿਨ ਤੋਂ ਡਾਕਟਰੇਟ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ 1767 ਵਿੱਚ ਅਠਾਰਵੀਂ ਰਾਇਲ ਆਇਰਿਸ਼ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਆਫ਼ ਫੁੱਟ ਨਾਲ ਅਮਰੀਕਾ ਆਇਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ 1774 ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਦਵਾਈ ਅਤੇ ਸਰਜਰੀ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਲਈ ਲੈਂਕੈਸਟਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਪਿਆਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ, ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਇਰਿਸ਼ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸੀ, ਡਾ. ਹੈਂਡ ਜੁਲਾਈ 1775 ਵਿੱਚ ਇਨਕਲਾਬੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਰਾਈਫਲ ਬਟਾਲੀਅਨ ਵਿੱਚ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕਰਨਲ ਬਣ ਗਏ। ਉਸਨੇ 1800 ਤੱਕ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਮੇਜਰ ਜਨਰਲ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਨਾਲ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਡਾ. ਹੈਂਡ ਟ੍ਰੈਂਟਨ ਦੀ ਲੜਾਈ, ਲੌਂਗ ਆਈਲੈਂਡ ਦੀ ਲੜਾਈ, ਵ੍ਹਾਈਟ ਪਲੇਨਜ਼ ਦੀ ਲੜਾਈ, ਪ੍ਰਿੰਸਟਨ ਦੀ ਲੜਾਈ, ਇਰੋਕੋਇਸ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਹਿੰਮ ਅਤੇ ਯੌਰਕਟਾਊਨ ਵਿਖੇ

ਕੌਰਨਵਾਲਿਸ ਦੇ ਸਮਰਪਣ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾਈ ਜਿਸਨੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਜਾਸੂਸ ਮੇਜਰ ਜੌਨ ਆਂਦਰੇ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਫੌਜ ਦਾ ਐਡਜੂਟੈਂਟ ਜਨਰਲ ਬਣ ਗਿਆ। ਜਾਰਜ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਯੁੱਧ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਘਰ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਿਆ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹੈਂਡ ਮਹਾਂਦੀਪੀ ਕਾਂਗਰਸ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਬਣ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਖੇਤਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਵਜੋਂ ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾਈ। ਉਹ 1793 ਵਿੱਚ ਰੌਕ ਫੋਰਡ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉੱਥੇ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਸਤੰਬਰ 1802 ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਹੀ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।
ਅੱਜ, ਸਥਾਨਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸਮਾਜ ਦੀਆਂ ਮੇਜ਼ਬਾਨਾਂ ਰੌਕ ਫੋਰਡ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਲਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਲਗਾਤਾਰ ਵੱਧ ਰਹੀ ਹੈ। ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਅਤੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਨਰਲ ਹੈਂਡ ਦੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਪ੍ਰਯੋਗਾਂ, ਉਸਦੇ ਡਾਕਟਰੀ ਅਧਿਐਨਾਂ ਅਤੇ ਜਾਰਜ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਦੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਪਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਜਨਰਲ ਹੈਂਡ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘਰ ਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ। ਪਹਿਲਾਂ, ਜਨਰਲ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ। ਜਲਦੀ ਹੀ, ਪਰਿਵਾਰ ਭੰਗ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਘਰ ਇੱਕ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਬਣ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਉੱਥੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਬੰਦਰਗਾਹਾਂ 'ਤੇ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹਵੇਲੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਬਦਲੇ ਮੁਫਤ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰੁਕਿਆ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗਲਤ ਸੀ, ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜਿਸਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਡਰਨ ਅਤੇ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਇਸਨੂੰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੂਥ ਐਸ. ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਉੱਤਰ-ਪੱਛਮੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। 1967 ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰੌਕ ਫੋਰਡ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਬਰੋਸ਼ਰ ਦਿਖਾਇਆ,

ਅਤੇ ਘਰ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪ ਲੱਗਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਰੌਕ ਫੋਰਡ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਘਰ ਤੱਕ ਗੱਡੀ ਚਲਾਈ ਅਤੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਪਾਰਕ ਕੀਤੀ। ਉਸੇ ਪਲ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੈ। ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਘਰ ਨਹੀਂ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਵਾਪਰਿਆ ਹੈ। ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦਾ ਸਮੂਹ ਕਾਫ਼ੀ ਛੋਟਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਦੋ ਨੌਜਵਾਨ ਕਾਲਜ ਮੁੰਡੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜੋੜਾ ਸੀ। ਧੁੱਪ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਠੰਢ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ।
"ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਜਾਂ ਗਾਈਡ ਤੋਂ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜੇ ਮੈਂ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਲਗਾਤਾਰ ਦੋ ਮਿੰਟ ਵੀ ਇਕੱਲੀ ਨਾ ਰਹਿੰਦੀ।" ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰਾਂ ਅਤੇ ਬਹਾਲੀ ਸਥਾਨਾਂ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਰੌਕ ਫੋਰਡ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ।

* * *

ਇਹ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਾਰਜ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਬ੍ਰਹਮ ਕਹਾਣੀਆਂ ਹਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ (ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਗਲਤ ਸਮਝੀ ਜਾਂਦੀ) ਕਹਾਣੀ ਜਨਰਲ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੇ ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵੈਲੀ ਫੋਰਜ ਵਿਖੇ ਡੇਰਾ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਲੜਾਈ ਦੀ ਲਹਿਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅਮਰੀਕੀ ਫੌਜ, ਥੱਕੀ ਅਤੇ ਕੁਪੋਸ਼ਿਤ, ਢਹਿਣ ਦੀ ਕਗਾਰ 'ਤੇ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਕਦੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਵੈਲੀ ਫੋਰਜ ਵਿਖੇ ਸੀ। ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਨੂੰ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਆਦਤ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਇੱਕ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਉਹ ਆਮ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਚਿੰਤਤ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ

ਵਾਪਸ ਆਇਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ। ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਵੇਖਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਆਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਪੁੱਛਿਆ, ਪਰ ਮਹਿਮਾਨ ਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਤੱਖ (ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤ ਸੀ) ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਜਨਰਲ ਹੋਰ ਵੀ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਹਿੱਲਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ। ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਜਿਸ ਅਲੌਕਿਕ ਜੀਵ ਨੂੰ ਉਹ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਉਸਦੇ ਆਖਰੀ ਪਲਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, "ਗਣਰਾਜ ਦੇ ਪੁੱਤਰੋ, ਦੇਖੋ ਅਤੇ ਸਿੱਖੋ।" ਉਸੇ ਪਲ, ਸੈਲਾਨੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਵਧਾਇਆ, ਅਤੇ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਨੇ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਚਿੱਟੇ ਭਾਫ਼ ਵਰਗੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਵੇਖੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਭਾਫ਼ ਦੂਰ ਹੋ ਗਈ, ਉਸਨੇ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਯੂਰਪ ਅਤੇ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਹਨੇਰਾ, ਧੁੰਦਲਾ ਦੂਤ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਲੈ ਕੇ ਇੱਕ ਹੱਥ ਨਾਲ ਅਮਰੀਕਾ 'ਤੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਯੂਰਪ 'ਤੇ ਛਿੜਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਛਿੜਕੇ ਹੋਏ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬੱਦਲ ਉੱਠਿਆ, ਅਤੇ ਬੱਦਲ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਵਧਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸਨੇ ਅਮਰੀਕਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਲਪੇਟ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲੈ ਲਿਆ। ਬੱਦਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੁਕ-ਰੁਕ ਕੇ ਬਿਜਲੀ ਦੀਆਂ ਲਪਟਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬੱਦਲ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਅਮਰੀਕੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਦੁਖੀ ਚੀਕਾਂ ਸੁਣੀਆਂ। ਅੱਗੇ, ਰਹੱਸਮਈ ਸੈਲਾਨੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਅਮਰੀਕਾ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪਿੰਡ ਅਤੇ ਕਸਬੇ ਤੱਟ ਤੋਂ ਤੱਟ ਤੱਕ ਉੱਗਦੇ ਦੇਖੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਢੱਕ ਨਹੀਂ ਗਈ।

"ਗਣਤੰਤਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰੋ, ਸਦੀ ਦਾ ਅੰਤ ਨੇੜੇ ਹੈ। ਦੇਖੋ ਅਤੇ ਸਿੱਖੋ," ਵਿਜ਼ਟਰ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਨੂੰ ਫਿਰ ਅਮਰੀਕਾ ਵੱਲ ਵਧਦਾ ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਬੱਦਲ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਅਮਰੀਕੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਦੂਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਤਾਜ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ "ਯੂਨੀਅਨ" ਸ਼ਬਦ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਦੂਤ ਨੇ ਅਮਰੀਕੀ ਝੰਡਾ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਵੰਡੇ ਹੋਏ ਰਾਸ਼ਟਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਫੜਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਤੁਸੀਂ ਭਰਾ ਹੋ।" ਉਸੇ ਪਲ, ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਥਿਆਰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਦੋਸਤ ਬਣ ਗਏ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਰਹੱਸਮਈ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। "ਗਣਤੰਤਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰੋ, ਦੇਖੋ ਅਤੇ ਸਿੱਖੋ।" ਹੁਣ ਹਨੇਰੇ ਦੂਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਇੱਕ ਤੁਰ੍ਹੀ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਕੱਢੀਆਂ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਯੂਰਪ, ਏਸ਼ੀਆ ਅਤੇ ਅਫਰੀਕਾ ਉੱਤੇ ਛਿੜਕਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਕਾਲੇ ਬੱਦਲ ਉੱਠਦੇ ਦੇਖੇ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਪਾਣੀ ਛਿੜਕਿਆ ਸੀ। ਹਨੇਰੇ ਬੱਦਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਨੇ ਲਾਲ ਬੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੀ ਭੀੜ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਰਾਹੀਂ ਅਮਰੀਕਾ ਵੱਲ ਵਧਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਫੌਜਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰਦੇ, ਪਿੰਡਾਂ, ਕਸਬਿਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸਾੜਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਤੋਪਾਂ ਦੀ ਗਰਜ ਸੁਣਦੇ ਹੋਏ, ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਨੇ ਫਿਰ ਰਹੱਸਮਈ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, "ਗਣਤੰਤਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰੋ, ਦੇਖੋ ਅਤੇ ਸਿੱਖੋ।"
ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਹਨੇਰੇ ਦੂਤ ਨੇ ਆਪਣਾ ਤੁਰ੍ਹੀ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਲਗਾਇਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲੰਮੀ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ ਆਵਾਜ਼ ਵਜਾਈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਉਸਦੇ ਉੱਪਰੋਂ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸੂਰਜ ਵਰਗੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਚਮਕੀ ਅਤੇ ਅਮਰੀਕਾ ਨੂੰ ਘੇਰੇ ਹੋਏ ਹਨੇਰੇ ਬੱਦਲ ਨੂੰ ਪਾੜ ਦਿੱਤਾ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਦੂਤ, ਉਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ "ਯੂਨੀਅਨ" ਸ਼ਬਦ ਲੈ ਕੇ, ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਇਆ, ਉਸਦੇ ਬਾਅਦ ਗੋਰੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਆਈਆਂ। ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ

ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯੁੱਧ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਰਹੱਸਮਈ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ, "ਗਣਰਾਜ ਦੇ ਪੁੱਤਰ, ਦੇਖੋ ਅਤੇ ਸਿੱਖੋ।"
ਆਖਰੀ ਵਾਰ, ਹਨੇਰੇ ਦੂਤ ਨੇ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਅਮਰੀਕਾ 'ਤੇ ਛਿੜਕਿਆ; ਹਨੇਰਾ ਬੱਦਲ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਅਮਰੀਕੀ ਜੇਤੂ ਹੋ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਏ। ਪਰ ਦਰਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਪਿੰਡ, ਕਸਬੇ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਉੱਭਰਦੇ ਵੇਖੇ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਚਮਕਦਾਰ ਦੂਤ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ, "ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਤਾਰੇ ਰਹਿਣਗੇ ਅਤੇ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਤ੍ਰੇਲ ਪਵੇਗੀ, ਓਨਾ ਚਿਰ ਯੂਨੀਅਨ ਕਾਇਮ ਰਹੇਗੀ।" ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਦਰਸ਼ਨ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਰਹੱਸਮਈ ਮਹਿਮਾਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੇਖਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸਵਾਲ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪ੍ਰਤੱਖ ਨੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ:
"ਗਣਰਾਜ ਦੇ ਪੁੱਤਰੋ, ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਉਸਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ: ਗਣਰਾਜ ਤਿੰਨ ਵੱਡੇ ਸੰਕਟਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰੇਗਾ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਤੀਜਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਗਣਰਾਜ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਇੱਕਜੁੱਟ ਹੋਣ 'ਤੇ ਵੀ ਇਸਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਗਣਰਾਜ ਦੇ ਹਰ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰੱਬ, ਆਪਣੀ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸੰਘ ਲਈ ਜੀਣਾ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।" ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਦ੍ਰਿਸ਼ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਈ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਹਨ ਜੋ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸੱਚਾਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜਨਰਲ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਤੀਜਾ ਸੰਕਟ, ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਅਜੇ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਣੂ ਯੁੱਧ ਦੇ ਇਸ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਰੌਸ਼ਨੀ, ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ

ਸਾਰੇ ਸੂਰਜਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੈ, ਦਾ ਅਸ਼ੁਭ ਅਰਥ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਖੁਦ ਦੱਖਣੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਦੇ ਸੈਨੇਟਰ ਕੈਲਹੌਨ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਵੱਖ ਹੋਣ ਦਾ ਮੁੱਦਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਿਆਸਤਦਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਕੈਲਹੌਨ, ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਯੂਨੀਅਨ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਦੇ ਵੱਖ ਹੋਣ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਵਾਲ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੱਖਣੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਦੇ ਚਾਰਲਸਟਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਰਮ ਰਾਤ ਸੌਣ ਗਿਆ। ਰਾਤ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਉਹ ਜਾਗਿਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਜਨਰਲ ਜਾਰਜ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਦੇਖੀ। ਜਨਰਲ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਰੋਤ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਸੈਨੇਟਰ ਦੇ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਵੱਖ ਹੋਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਪਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਅਜੇ ਦਸਤਖਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਕੈਲਹੌਨ ਅਤੇ ਦੱਖਣੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਨਾਲ, ਯੂਨੀਅਨ ਇੱਕਜੁੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਰਾਹ 'ਤੇ ਆ ਜਾਂਦੀ। ਜਾਰਜ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੇ ਸੈਨੇਟਰ ਕੈਲਹੌਨ ਨੂੰ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵੰਡੇ ਹੋਏ ਰਾਸ਼ਟਰ ਵਜੋਂ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਖ਼ਤਰਿਆਂ ਬਾਰੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਯੂਨੀਅਨ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਕੈਲਹੌਨ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੱਖਣ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੁਝ ਵੀ ਸੈਨੇਟਰ ਕੈਲਹੌਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦਸਤਖਤ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਧੱਬਾ ਹੋਣਗੇ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸਦਾ ਸੁਪਨਾ ਚਕਨਾਚੂਰ ਹੋ ਗਿਆ।

ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸੁਪਨੇ ਵਜੋਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਾਪਰਿਆ ਜਦੋਂ ਸੈਨੇਟਰ ਕੈਲਹੌਨ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ: ਕੈਲਹੌਨ ਦੁਆਰਾ ਦੱਖਣੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਨੂੰ ਸੰਘ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੇ ਹੱਥ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਧੱਬਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਜਿਸ ਲਈ ਡਾਕਟਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਕੋਲ ਕੋਈ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।

* * *

ਫਲੋਰੀਡਾ ਦੇ ਓਰਲੈਂਡੋ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਾਰਗਰੇਟ ਸਮਿਥ ਦਾ ਮਾਨਸਿਕ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਬੋਲੋ ਦੇ ਭੂਤਰੇ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ; ਉਸਨੇ ਉੱਤਰੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਦੇ ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਦੇ ਅਸਲੀ ਲਾਲਟੈਣ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਿਰ ਰਹਿਤ ਭੂਤ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ "ਅਲੌਕਿਕ" ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਦੂਸਰੇ ਆਪਣੀ ਸੰਗੀਤਕ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਜਾਂ ਸ਼ੌਕ ਲਈ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਦਾਦੀ ਉਸਨੂੰ ਹੈਕਨਸੈਕ, ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਵਿੱਚ ਵੌਨ ਸਟੂਬੇਨ ਦੇ ਘਰ ਲੈ ਗਈ। (ਜਨਰਲ ਐਫ.ਡਬਲਯੂ.ਏ. ਵੌਨ ਸਟੂਬੇਨ ਅਮਰੀਕੀ ਇਨਕਲਾਬ ਦਾ ਇੱਕ ਜਰਮਨ ਸਮਰਥਕ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਦਮਨ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ, ਯੂਰਪ ਤੋਂ ਆਏ ਵਲੰਟੀਅਰਾਂ ਨਾਲ ਜਨਰਲ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ।) ਘਰ ਪੁਰਾਣਾ ਅਤੇ ਧੂੜ ਭਰਿਆ ਸੀ, ਫਰਸ਼ ਦੇ ਬੋਰਡ ਚੀਕ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਰਹੱਸਮਈ ਮਾਹੌਲ ਸੀ। ਘਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਮੌਜੂਦ ਸਨ।
ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਦਾਦੀ ਹੇਠਾਂ ਗਾਈਡ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਇਕੱਲੀ ਉੱਪਰ ਚਲੀ ਗਈ। ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਇੱਕ ਗਾਈਡ

ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਮਰੇ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਮੁੜਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅਜੀਬ ਲੱਗਿਆ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਲੱਕੜ ਦੇ ਫਰਸ਼ ਦੇ ਬੋਰਡ ਹਰ ਕਦਮ ਨਾਲ ਚੀਕਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਜਵਾਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਵੱਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਉਹ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਿਆ ਜੋ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਸ ਵਾਰ, ਉਹ ਗਾਇਬ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ; ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਧੀਮੀ, ਸਥਿਰ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੂਰੋਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਕਮਰੇ ਬਾਰੇ ਉਸਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਿਆ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ - "ਜਨਰਲ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਹੁਣ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?"

ਇਸ ਸਵਾਲ ਤੋਂ ਮਾਰਗਰੇਟ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ। ਉਹ ਜਵਾਨ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਨੂੰ ਮਰਿਆਂ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਸਮਝਾਈ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹੈਰੀ ਟਰੂਮੈਨ ਹੁਣ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਸਨ ਅਤੇ ਸਾਲ 1951 ਸੀ। ਇਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਉਹ ਆਦਮੀ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਮਾਰਗਰੇਟ ਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਅਤੇ ਡਰ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ।

* 8
ਆਰੋਨ ਬੁਰ ਦੀ ਰੱਖਿਆ
ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਇਤਿਹਾਸਕ ਹਸਤੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਇੰਨਾ ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਗਲਤ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਉਪ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਰੋਨ ਬੁਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਮਰੀਕੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ

ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਬਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।
ਬੁਰ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਅਤੇ ਸਿਆਸਤਦਾਨ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਇਨਕਲਾਬੀ ਫੌਜਾਂ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾਈ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ 1796 ਅਤੇ 1800 ਦੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਵਿੱਚ ਡੈਮੋਕ੍ਰੇਟਿਕ-ਰਿਪਬਲਿਕਨ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਉਮੀਦਵਾਰ ਵਜੋਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਬਣਾਈ। ਉਹ 1796 ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ 1800 ਵਿੱਚ ਥਾਮਸ ਜੇਫਰਸਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਇਲੈਕਟੋਰਲ ਵੋਟਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਸਭਾ ਨੇ ਜੇਫਰਸਨ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ, ਤਾਂ ਬੁਰ ਉਪ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਬਣ ਗਿਆ।
ਬੁਰ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਜੈਫਰਸਨ ਉਸਦਾ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕਿਆ ਦੁਸ਼ਮਣ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਫਾਇਦਿਆਂ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਪਾਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸਰਪ੍ਰਸਤੀ, ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕਾਰਜਕਾਲ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ, ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਭਵਿੱਖ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੈਮੂਅਲ ਐਂਗਲ ਬੁਰ, ਆਰੋਨ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪਤਨੀ, ਥੀਓਡੋਸੀਆ ਬਾਰਸਟੋ ਬੁਰ ਦੇ ਵੰਸ਼ਜ, ਅਤੇ ਆਰੋਨ ਬੁਰ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਅਧਿਕਾਰ, ਉਸਨੂੰ "ਅਮਰੀਕੀ ਫੀਨਿਕਸ" ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਰਅਸਲ, ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜੋ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਕਰੀਅਰ ਦੀ ਰਾਖ ਤੋਂ ਉੱਠਦਾ ਸੀ।
ਆਪਣੇ ਕਰੀਅਰ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅੰਤ ਵੱਲ ਝੁਕਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਬੁਰ ਨੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਲਈ ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਉਮੀਦਵਾਰ ਵਜੋਂ ਚੋਣ ਲੜ ਕੇ ਆਪਣਾ ਕਰੀਅਰ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ, ਫੈਡਰਲਿਸਟਾਂ ਅਤੇ ਨਿਯਮਤ ਡੈਮੋਕ੍ਰੇਟਿਕ-ਰਿਪਬਲਿਕਨ ਪਾਰਟੀ ਦੋਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਈ ਗਈ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਮੁਹਿੰਮ ਵਿੱਚ ਹਾਰ ਗਿਆ।
"ਇਸ ਮੁਹਿੰਮ ਸਮੱਗਰੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੁਝ ਝੂਠ ਅਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਤੱਥਾਂ ਵਜੋਂ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉਸ ਨਾਲ ਹੋਏ

ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਲਈ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ," ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਬਾਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜੀਵਨੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ।
ਜੈਫਰਸਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈਮਿਲਟਨ-ਸ਼ੂਇਲਰ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਬੁਰ ਨੇ 1791 ਵਿੱਚ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਹੈਮਿਲਟਨ ਦੇ ਸਹੁਰੇ, ਜਨਰਲ ਫਿਲਿਪ ਸ਼ੂਇਲਰ ਦੀ ਥਾਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਤੋਂ ਸੈਨੇਟਰ ਵਜੋਂ ਲਈ ਸੀ। ਹੈਮਿਲਟਨ ਖੁਦ ਇਨਕਲਾਬੀ ਯੁੱਧ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਬੁਰ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਹੈਮਿਲਟਨ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਅਪਮਾਨ ਅਤੇ ਬਿਆਨ, ਜਿਸਨੇ 1804 ਵਿੱਚ ਬੁਰ ਦੀ ਹਾਰ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਇਆ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮਸ਼ਹੂਰ ਲੜਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੇ।
ਬੁਰ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਕੇ, ਹੈਮਿਲਟਨ ਨੇ ਦੁਵੱਲੇ ਯੁੱਧ ਦੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਈ ਹੋਰਾਂ ਨਾਲ ਦੁਵੱਲਾ ਯੁੱਧ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1795 ਵਿੱਚ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਸਿਆਸਤਦਾਨ ਕਮੋਡੋਰ ਨਿਕੋਲਸਨ। ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ, ਫਿਲਿਪ ਹੈਮਿਲਟਨ ਦੀ 1801 ਵਿੱਚ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਵਕੀਲ ਜਾਰਜ ਈਕਰ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦੁਵੱਲੇ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, 1804 ਵਿੱਚ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਦੇ ਵੀਹਾਕਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਠੰਡੀ ਜੁਲਾਈ ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ, ਕੋਈ ਵੀ ਪੱਖ ਦੁਵੱਲੇ ਯੁੱਧ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੇ ਕਈ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਪਰ ਸੱਚਾਈ ਅੱਜ ਤੱਕ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ। ਦੋਵਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਗੋਲੀ ਚਲਾਈ, ਅਤੇ ਬੁਰ ਦੀ ਗੋਲੀ ਨਿਸ਼ਾਨੇ 'ਤੇ ਲੱਗੀ। ਕੀ ਜ਼ਖ਼ਮ ਘਾਤਕ ਸੀ, ਇਸਦਾ ਅੱਜ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਕਿਸ਼ਤੀ ਰਾਹੀਂ ਲੰਮੀ ਵਾਪਸੀ ਯਾਤਰਾ ਅਤੇ 1804 ਵਿੱਚ ਡਾਕਟਰੀ ਦੇਖਭਾਲ ਦੀ ਮੁੱਢਲੀ ਸਥਿਤੀ ਨੇ ਹੈਮਿਲਟਨ ਦੀ ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਇਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਦੇ ਉਸ ਘਰ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕੀਤੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਪਲ ਬਿਤਾਏ ਸਨ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੋਈ ਕਿ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਹੈਮਿਲਟਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਹੀਂ

ਮਿਲੀ ਸੀ। ਘਰ ਉਸਦੇ ਡਾਕਟਰ ਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਆਧੁਨਿਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਇਮਾਰਤ ਲਈ ਰਸਤਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਢਾਹਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਵਰਗੀ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਹੈਮਿਲਟਨ ਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਦੇਖੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜਲਦੀ ਕਿਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਣ। ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਹ ਸੱਚਾਈ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਬੁਰ 'ਤੇ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਕਤਲ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਬੁਰ ਲੜਾਈ ਦੀ ਵਿਆਪਕ ਨਿੰਦਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ; ਹੈਮਿਲਟਨ ਅਚਾਨਕ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਖਲਨਾਇਕ। ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਨਿਊਯਾਰਕ ਛੱਡਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੂਰਬੀ ਫਲੋਰੀਡਾ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਿਆ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਲਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੇ ਉਪ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਡਿਊਟੀਆਂ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀਆਂ।
1805 ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਨਵੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਲੁਈਸਿਆਨਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਜੈਫਰਸਨ ਨੂੰ ਓਆਚੀਟਾ ਨਦੀ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਵਿਕਸਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨਵਾਂ ਰਾਜ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਜੈਫਰਸਨ ਨੇ ਉਸਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਬੁਰ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਖੁਦ ਦੀ ਮੁਹਿੰਮ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਗਿਆ, ਉਸਦਾ ਨਿੱਘਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸਪੇਨ ਨਾਲ ਜੰਗ ਦੀ ਉਮੀਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਬੁਰ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਹੀ ਸਮਾਂ ਆਉਣ 'ਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸਰਹੱਦਾਂ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਵਧਾਉਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅਣਦੇਖੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਬੁਰ ਨੇ ਲੁਈਸਿਆਨਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਰਾਜ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਹਸੀ ਬਸਤੀਵਾਦੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਭਰਤੀ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਯੁੱਧ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਸਪੈਨਿਸ਼-ਅਮਰੀਕੀ ਸਰਹੱਦ ਦੇ ਨੇੜੇ 400,000 ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਖਰੀਦੀ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੇ ਰਾਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਬਰਸਿਲਵੇਨੀਆ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਆਪਣੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਬੁਰ ਨੇ ਜਨਰਲ ਜੇਮਜ਼ ਵਿਲਕਿਨਸਨ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲੁਈਸਿਆਨਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਿਵਲੀਅਨ ਗਵਰਨਰ ਸਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਰ ਇਨਕਲਾਬੀ ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਬੁਰ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਵਿਲਕਿਨਸਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡਬਲ ਏਜੰਟ ਸੀ, ਜੋ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਅਤੇ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਸਰਕਾਰ ਦੋਵਾਂ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਜੈਫਰਸਨ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਵਿਲਕਿਨਸਨ ਨੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੂੰ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਬੁਰ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ਧ੍ਰੋਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਿਲਕਿਨਸਨ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਬੁਰ ਦੇ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਬੁਰ ਦੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚਿੰਤਾਜਨਕ ਰਿਪੋਰਟ ਜੁਲਾਈ 1806 ਵਿੱਚ ਜੈਫਰਸਨ ਨੂੰ ਭੇਜੀ।
ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਆਪਣੀ ਮੁਹਿੰਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ, ਬੁਰ ਦੇ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਨੈਚੇਜ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਜਿੱਥੇ ਜੈਫਰਸਨ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਇੱਕ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਦੇਸ਼ਧ੍ਰੋਹ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ। ਮਿਸੀਸਿਪੀ ਖੇਤਰੀ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਭੇਜੇ।
ਬੁਰ ਦਾ ਬਗਾਵਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦੇ ਬਸਤੀਵਾਦੀਆਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਖਿੰਡਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਰਿਚਮੰਡ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਦੇਸ਼ਧ੍ਰੋਹ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਝੂਠੇ ਗਵਾਹਾਂ ਨਾਲ

ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਵਿਲਕਿਨਸਨ ਨੇ ਵੀ ਉਸ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਜਾਅਲੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨ ਲਈ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਆਧਾਰ ਬਣਿਆ ਸੀ। ਫੈਸਲਾ "ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ" ਸੀ, ਪਰ ਸਰਵ-ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਜੈਫਰਸਨ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਮਸ਼ੀਨ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਭੜਕਾਏ ਗਏ ਜਨਤਾ ਨੇ ਐਰੋਨ ਬੁਰ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ।
ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਬਾਰ ਨੇ ਯੂਰਪ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ 1808 ਤੋਂ 1812 ਤੱਕ ਚਾਰ ਸਾਲ ਵਿਦੇਸ਼ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ।
ਅਗਲੇ ਸਾਲ, ਉਸਦੀ ਇਕਲੌਤੀ ਧੀ, ਥੀਓਡੋਸੀਆ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਲਾਪਤਾ ਹੋਣ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ; ਉਸਦੀ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਇੱਛਾਵਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਬਾਕੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇੱਕ ਸਫਲ ਵਕੀਲ ਵਜੋਂ ਬਿਤਾਈ। 1833 ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ - ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪਤਨੀ, ਥੀਓਡੋਸੀਆ ਦੀ ਮਾਂ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਥੀਓਡੋਸੀਆ ਸੀ, ਦੀ 1794 ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਦੁਲਹਨ ਸਟੀਫਨ ਜੁਮੇਲ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਵਾਈਨ ਵਪਾਰੀ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਬੇਟਸੀ ਜੁਮੇਲ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਅਮੀਰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਤੂਫਾਨੀ ਵਿਆਹ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੁਰ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਤਲਾਕ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 14 ਸਤੰਬਰ, 1836 ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਉਸੇ ਦਿਨ ਆਰੋਨ ਬੁਰ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਬੈਟਸੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਾਬਕਾ ਉਪ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਐਲੀਜ਼ਾ ਬੀ. ਬੁਰ ਦੇ ਨਾਮ ਹੇਠ ਸਾਰੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।
ਬਾਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਸਾਲ ਪੋਰਟ ਰਿਚਮੰਡ, ਸਟੇਟਨ ਆਈਲੈਂਡ ਦੇ ਇੱਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ, ਜੋ ਕਿ ਨਿਊਯਾਰਕ ਹਾਰਬਰ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਦੇਹ ਨੂੰ ਪ੍ਰਿੰਸਟਨ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਅਗਵਾਈ ਬਾਰ ਦੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਿਤਾ, ਰੈਵਰੈਂਡ ਐਰੋਨ ਬਾਰ ਨੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਸਭ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਜੂਨ 1967 ਦੀਆਂ ਦਿਲਚਸਪ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਹੋਇਆ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮਾਨਸਿਕ ਮਾਧਿਅਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਐਰੋਨ ਬੁਰ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਇਆ।
ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਦਸੰਬਰ 1961 ਵਿੱਚ ਐਰੋਨ ਬੁਰ ਨਾਮ ਮਿਲਿਆ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਮੈਂ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਧਿਐਨ ਗ੍ਰਾਂਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਦੀ ਸਰਗਰਮੀ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੇਰੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ "ਘੋਸਟ ਹੰਟਰਜ਼" ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਈਆਂ।
ਇੱਕ ਦਿਨ, ਰਿਚਰਡ ਮਾਰਡਸ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਨੇ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਵੈਸਟ ਥਰਡ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਕੈਫੇ ਬਿਜ਼ਾਰ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬ ਵੱਲ ਦਿਵਾਇਆ। ਸ਼੍ਰੀ ਮਾਰਡਸ ਗ੍ਰੀਨਵਿਚ ਵਿਲੇਜ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਮਾਹਰ ਸਨ, ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਲੱਬ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੇ ਤਬੇਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਦੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਆਰੋਨ ਬੁਰ ਦੀ ਰਿਚਮੰਡ ਹਿੱਲ ਅਸਟੇਟ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸਨ। ਬੁਰ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਸਮੇਂ, ਇਹ ਖੇਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਾਫ਼ੀ ਉੱਚ ਪੱਧਰੀ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸੀ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਲਈ ਵੀ।
ਪਰ ਮਾਰਡਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਇਤਿਹਾਸਕ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸਾਂਝੀ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ: ਬਾਰ ਸਟੇਬਲਜ਼ ਵਿਖੇ ਕੁਝ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਲੌਕਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵੇਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਇਮਾਰਤ ਦੇਖਣ ਗਿਆ। ਇਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬ ਬੈਲਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਅਸਤ ਗਲੀ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਤਸੁਕ ਲੋਕ ਅਤੇ ਸੈਲਾਨੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਆਮ ਮੌਜ-ਮਸਤੀ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਦਿਨ ਵੇਲੇ, ਗਲੀ ਸਾਦੀ ਅਤੇ ਆਮ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਹਨੇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਸੁਹਜ ਲੈ ਲੈਂਦੀ ਹੈ।
ਕੈਫੇ ਬਿਜ਼ਾਰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਜਾਵਟ ਅਤੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਪੋਸਟਰਾਂ ਨਾਲ ਵੱਖਰਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਜਿਸ ਪੁਰਾਣੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਥਿਤ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਤਿੰਨ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਉੱਚੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਆਮ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ

ਪੱਥਰ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਸੀ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਤਬਦੀਲੀ ਦੇ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਏ।
ਅੰਦਰ, ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਅਜੀਬ ਅਤੇ ਡਰਾਉਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨਕਲੀ ਹੱਥਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਦੁਕਾਨਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਮਾਸਕ ਤੱਕ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਅਤੇ ਉੱਚੀ ਛੱਤ ਤੋਂ ਲਟਕਦੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਜੀਬ ਚੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਰੰਗੀਨ ਲਾਈਟਾਂ ਚਮਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਲੰਬੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਸਟੇਜ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਪੌੜੀ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੱਕ ਜਾਂਦੀ ਸੀ; ਸਟੇਜ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੌੜੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਘਾਹ ਦੇ ਭੰਡਾਰਨ ਵਾਲਾ ਸ਼ੈੱਡ ਸੀ। ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਬਰਾ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਦਰਜਨ ਮੇਜ਼ਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਸ਼ਾਮ ਢਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਠੰਡਾ ਅਤੇ ਸੁੰਨਸਾਨ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਜਿਹਾ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ—ਕੁਝ ਰਹੱਸਮਈ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ, ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਮੁਟਿਆਰ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਮਾਲਕ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਨੀ ਆਲਮੈਨ ਨਿਕਲੀ। ਉਸਨੇ ਮੇਰਾ ਕੈਫੇ ਬਿਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ, ਰਿਕ, ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਖੁਦ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ।

27 ਜੁਲਾਈ, 1961 ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ 2:20 ਵਜੇ, ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਰਾਤ ਲਈ ਕੈਫੇ ਬੰਦ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਆਲਮੈਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਪੈਕੇਜ ਭੁੱਲ ਗਈ ਸੀ। ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਕੈਫੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਅਤੇ ਸੁੰਨਸਾਨ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾਈਆਂ ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਵੱਲ ਚਲੀ ਗਈ, ਜਿਸਨੇ ਕੈਫੇ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਤਿਹਾਈ ਹਿੱਸਾ ਘੇਰਿਆ

ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕੈਫੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਲੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇਕੱਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਪੈਕੇਟ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਚਲੀ ਗਈ। ਕੈਫੇ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਕੋਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਵੇਖਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਵੇਖੀ ਜੋ ਆਪਣੀਆਂ ਤਿੱਖੀਆਂ ਕਾਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਘੂਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਝਾਲ ਵਾਲੀ ਕਮੀਜ਼ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪੁਕਾਰਿਆ, "ਕੌਣ ਹੈ?", ਤਾਂ ਉਹ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
ਪਰ ਉਹ ਚਿੱਤਰ ਨਾ ਤਾਂ ਹਿੱਲਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?" ਰੇਨੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਪ੍ਰਤੱਖ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ।
ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਰੇਨੀ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਟੁੱਟ ਗਈ। ਵਾਪਸ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਭੱਜੀ, ਉਸਨੇ ਕਾਰ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਕੈਫੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ। ਦੁਬਾਰਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਰੇਨੀ ਨੇ ਭੂਤ ਤੋਂ ਭੱਜਦੇ ਸਮੇਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਗ੍ਹਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਲੀ ਪਾਈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਤੀ ਦੀ ਆਦਤ ਹੈ, ਮਿਸਟਰ ਆਲਮੈਨ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਘਬਰਾਹਟ ਜਾਂ ਥੱਕੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਕਹਿ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ। ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੀ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਸਤਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ।
ਦਰਅਸਲ, ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਔਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸ ਸੱਜਣ ਨੂੰ ਚਿੱਟੀ ਝਾਲਦਾਰ ਕਮੀਜ਼ ਅਤੇ ਕਾਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਵੇਟਰ ਨੇ ਵੀ ਭੂਤ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਲੌਕਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵੀ ਪਿੰਡ ਕਾਫ਼ੀ ਰੌਣਕ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਭੂਤ ਟਿਪ ਵਜੋਂ ਕਿੰਨਾ ਕੁਝ ਛੱਡਦਾ ਹੈ?
ਮੈਂ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ, ਸਟੇਜ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ, ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਤ ਸਤਹ ਇਸ ਭਿਆਨਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕੁਝ ਵੀ

ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਤ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪਿਛਲੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਸਨ, ਅਤੇ ਅਗਲੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਘੱਟ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਨੇੜਲੇ ਇਲਾਕੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਤੇ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।
ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਹੋਰ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਐਥਲ ਜੌਹਨਸਨ ਮੇਅਰਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਮੀਟਿੰਗ 8 ਜਨਵਰੀ, 1962 ਨੂੰ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਪ੍ਰੈਸ ਦੇ ਕਈ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸਨ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਦਾ ਆਪਣੇ ਤੜਫ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾ ਬਿਆਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਤਿੰਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮੱਧ-ਉਮਰ ਦੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਟੱਕਰ ਮਾਰੀ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਡੂੰਘੀਆਂ, ਗੂੜ੍ਹੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਨ, ਜੋ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ 1804 ਦਾ ਸਾਲ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੇ ਸੈਮੂਅਲ ਬੌਟਮਸਲੇ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸੜਕ ਅੱਜ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਸੀ ਤਾਂ ਘਰ ਸੜਕ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸੱਚ ਲੱਗਿਆ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਆਤਮਾ ਗਰਜਦੀ ਹੋਈ ਬੋਲੀ, "ਮੈਂ ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਇੱਥੇ ਹੱਕ ਹਨ," ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜਾਦੂ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਬਾਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਦੀ ਸੀ।
ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਰੁਕ-ਰੁਕ ਕੇ ਬੋਲਣ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਨਾਟਕੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਐਰੋਨ ਬੁਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ। ਸੈਮੂਅਲ ਦੇ ਪੁੱਤਰ, ਐਲਨ, ਅਤੇ ਕੈਥਰੀਨ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪਰਿਵਾਰਕ ਝਗੜੇ, ਅਤੇ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਵਰਣਨ ਇੱਕ ਤਬੇਲੇ ਵਜੋਂ ਜਿੱਥੇ ਫਰਨੀਚਰ ਸਟੋਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਐਥਲ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਰਹੇ। ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ

ਵੇਖਦਿਆਂ, ਉਹ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਦੇ ਇੱਕ ਤਬੇਲਾ ਸੀ।
ਇਹ ਸਮਾਂ 1775 ਤੋਂ 1804 ਤੱਕ ਫੈਲਿਆ, ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਨੇ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਜੌਨ ਬੌਟਮਸਲੇ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ। ਇੱਕ ਡੀਡ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਚਰਚਾ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸਭ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜਗ੍ਹਾ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਸੈਮੂਅਲ ਬੌਟਮਸਲੇ ਦੇ ਵੰਸ਼ਜ ਇਸਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।
ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਕਾਰਨ, A.B. ਅੱਖਰਾਂ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਸਥਾਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ; ਐਰੋਨ ਬੁਰ ਦੀ ਰਿਚਮੰਡ ਹਿੱਲ ਅਸਟੇਟ ਵਿੱਚ 1797 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇਹ ਤਬੇਲੇ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਖੇਤਰ ਕਈ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਬਸਤੀਵਾਦੀਆਂ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ 1963 ਦੀ ਕਿਤਾਬ, "ਘੋਸਟ ਹੰਟਰਸ" ਵਿੱਚ ਇਸ ਆਤਮਾ-ਸੰਪਰਕ ਰਸਮ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਲਿਖਣਾ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੀਤਾ, ਸਿਵਾਏ ਇਸਦੇ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਂ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਲੰਘਦਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਆਦਮੀ ਜਿਸਦੀਆਂ ਡੂੰਘੀਆਂ, ਭੇਦ ਭਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹਨ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਐਰੋਨ ਬੁਰ ਸੀ।
ਬਾਰ ਦਾ ਨਾਮ 1964 ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਹਾਈਟਸ ਦੇ ਮੌਰਿਸ-ਜੁਮੇਲ ਮੈਨਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੇ ਅਜੀਬ ਮਾਨਸਿਕ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਜਿੱਥੇ ਬਾਰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਆਖਰੀ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੈਟਸੀ ਜੁਮੇਲ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਤੀ ਵਜੋਂ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਨਕਲਾਬੀ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਖੁਦ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੁਮੇਲ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਹਿਲੇ ਪਤੀ ਦੀਆਂ ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਨ, ਜੋ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਕਤਲ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।

* * *

ਜਨਵਰੀ 1967 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਿਨ, ਮੈਨੂੰ ਐਲਿਸ ਮੈਕਡਰਮੋਟ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਤੋਂ ਇੱਕ ਚਿੱਠੀ ਮਿਲੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੈਫੇ ਬਿਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ - ਅਜਿਹੇ ਤਜ਼ਰਬੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੋਈ ਵੀ ਇੰਨੀ ਅਜੀਬ ਸਜਾਵਟ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਕਡਰਮੋਟ ਨੇ ਇੱਕ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਸਾਲ 4 ਫਰਵਰੀ ਨੂੰ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ।
ਉਹ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਸਮਾਜਿਕ ਜੀਵਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ "ਪਿੰਡ" ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ - ਉਹ ਹੁਣ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ - ਅਤੇ 1964 ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਬਿਜ਼ਾਰ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਚਿੰਤਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ।
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕੁਝ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰੀ ਕਲਪਨਾ ਸੀ। ਪਰ ਸਟੇਜ ਦੇ ਉੱਪਰ ਬਾਲਕੋਨੀ 'ਤੇ, ਕੁਝ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਘੂਰ ਰਿਹਾ ਸੀ - ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਸਜਾਵਟ ਵਜੋਂ ਛੱਤ ਤੋਂ ਲਟਕਦੇ ਪੁਤਲੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸੀ।
ਉਸ ਸਮੇਂ, ਜਦੋਂ ਐਲਿਸ ਸੋਲਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਜਾਂ ਮੇਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ESP ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰਵ-ਸੂਚਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀਆਂ ਝਲਕਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ।

* * *

ਐਲਿਸ, ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਇਕਲੌਤੀ ਔਲਾਦ, ਮੈਨਹਟਨ ਵਿੱਚ ਸੈਕਟਰੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਇੱਕ ਸ਼ਿਪਿੰਗ ਅਫਸਰ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਇੱਕ ਅਕਾਊਂਟੈਂਟ ਹੈ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁੰਦਰ, ਸੁਨਹਿਰੀ, ਤੇਜ਼ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿੜ ਇਰਾਦੇ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਨਨ ਬਣਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਲੌਂਗ ਆਈਲੈਂਡ ਦੇ ਇੱਕ ਮੱਠ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਬਿਤਾਏ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਧਾਰਮਿਕ ਜੀਵਨ ਉਸਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਵਪਾਰਕ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਸੈਕਟਰੀ ਵਜੋਂ ਨੌਕਰੀ ਕਰ ਲਈ।

ਕਾਨਵੈਂਟ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਫ੍ਰੈਂਚ। ਉਸਨੇ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਸਕੁਏਅਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟਿਊਟਰ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਕੈਫੇ ਬਿਜ਼ਾਰ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਦੀ ਲੰਘਦੀ ਸੀ। ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਲੰਘਦੀ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਬੇਚੈਨੀ ਮੁੜ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਰੁਕ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, "ਜੋ ਵੀ ਅੰਦਰ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ!" ਇਸ ਤੀਬਰ ਅਹਿਸਾਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਕੋਈ ਅੰਦਰ ਹੈ, ਉਹ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਗਈ। ਪਰ ਉਸੇ ਰਾਤ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਪਲੇਟਫਾਰਮ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਦਰਮਿਆਨੇ ਕੱਦ ਦਾ ਸੀ, ਬੇਜ ਰੰਗ ਦੀ ਪੈਂਟ ਅਤੇ ਕਾਲੇ ਰਾਈਡਿੰਗ ਬੂਟ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਪੀਟਰ ਪੈਨ ਕਾਲਰ ਵਾਲੀ ਉਸਦੀ ਚਿੱਟੀ ਕਮੀਜ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ ਮਰਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਨੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਕਮੀਜ਼ਾਂ ਵਰਗੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਫੁੱਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਆਦਮੀ ਦੀ ਛੋਟੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਅਤੇ ਮੁੱਛਾਂ ਵੀ ਸਨ।
"ਤਾਂ ਉਹ ਅੱਜ ਦੇ ਫੈਸ਼ਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ?"
"ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਰੌਕ ਐਂਡ ਰੋਲ ਸਟਾਰ ਨਾ ਹੋਵੇ।" ਪਰ ਇਸ ਆਦਮੀ ਬਾਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਸਦੀਆਂ ਡੂੰਘੀਆਂ, ਭੇਦ ਭਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਨ। ਉਹ ਬਸ ਆਪਣੇ ਕਮਰ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਐਲਿਸ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਦਮੀ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ, ਤਾਂ ਐਲਿਸ ਡਰ ਗਈ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਚਲੀ ਗਈ।
ਸੁਪਨਾ ਉੱਥੇ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਪਰ ਜਿਸ ਰਾਤ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਉਹ ਫਿਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਵਾਰ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਫ੍ਰੈਂਚ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨਾਲ ਵੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਔਰਤ ਨੇ ਐਨਕ ਲਗਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਨੱਕ ਤਿੱਖਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਲ ਲਪੇਟੀ ਹੋਈ ਸੀ - ਅਤੇ ਹਾਂ, ਉਸਦੀ ਉਂਗਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਸੋਨੇ ਦੀ ਅੰਗੂਠੀ ਵੀ ਸੀ।

ਐਲਿਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਔਰਤ ਨੇ ਡੱਚ ਸ਼ੈਲੀ ਦੀ ਚਿੱਟੀ ਟੋਪੀ ਵੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਬੈਟਸੀ ਜੁਮੇਲ ਦੇ ਬੁਢਾਪੇ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਸੀ - ਪਰ ਜੁਮੇਲ ਮਹਿਲ ਦੀ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਵਾਲੀ ਮਾਲਕਣ ਨੂੰ ਕੈਫੇ ਬਿਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਜੋੜ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਸਬੰਧ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫਿੱਟ ਬੈਠਦਾ ਸੀ। ਬਾਰ ਅਤੇ ਬੈਟਸੀ ਜੁਮੇਲ ਦੋਵੇਂ ਫ੍ਰੈਂਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੋਲਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਸਨ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਦੀ ਤਸਵੀਰ ਦਿਖਾਵਾਂ, ਤਾਂ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣੋਗੇ?"
"ਜੇ ਉਹ ਹੁੰਦੀ," ਐਲਿਸ ਨੇ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
ਮੈਂ ਜੁਮੇਲ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਲਟਕਦੀ ਇੱਕ ਪੇਂਟਿੰਗ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਕੱਢੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੁਮੇਲ ਨੂੰ ਬੁਢਾਪੇ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਾਮ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਿਆ, ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਦੀ ਪੇਂਟਿੰਗ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦੇਖੇ।
"ਇਹ ਉਹੀ ਔਰਤ ਹੈ," ਐਲਿਸ ਨੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਉਹ ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਛੋਟੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮਿਲੀ ਸੀ।"
ਉਹ ਗੱਲਬਾਤ ਕਿਸ ਬਾਰੇ ਸੀ? ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੁਮੇਲ ਦੀ ਆਤਮਾ ਬੁਰ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਜੋ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੀ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਲਈ! ਮੈਂ ਐਲਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਕਲਾਕਾਰ ਬਣਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੀ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਤਸਵੀਰ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਐਰੋਨ ਬੁਰ ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਪੋਰਟਰੇਟ ਨਾਲ ਕੀਤੀ। ਅੱਖਾਂ, ਭਰਵੱਟੇ ਅਤੇ ਮੱਥੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬੁਰ ਦੀਆਂ ਪੇਂਟਿੰਗਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਸਨ। ਪਰ ਦਾੜ੍ਹੀ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਐਲਿਸ ਮੈਕਡਰਮੋਟ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਪਹਿਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਲਿਖਿਆ। ਬਾਰ ਦੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਰ ਵੀ ਸਪਸ਼ਟ ਹੁੰਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਆਰੋਨ ਨੇ ਮੁਟਿਆਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਦੱਸੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
ਸੁਨੇਹੇ ਦਾ ਸਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ "ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ" ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਧਾਤ ਦੇ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਾਗਜ਼ ਲੱਭਣੇ। "ਇਹ ਮੇਰੀ ਬੇਗੁਨਾਹੀ ਸਾਬਤ ਕਰਨਗੇ। ਮੈਂ ਦੇਸ਼ਧ੍ਰੋਹ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਲਿਖਤੀ ਸਬੂਤ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। 18 ਅਕਤੂਬਰ, 1802 ਜਾਂ 1803 ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ।" ਸੁਨੇਹਾ ਕਾਫ਼ੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਕਾਗਜ਼ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਸਨ।
ਦੇਸ਼ ਦਾ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਜੁਮੇਲ ਮੈਨਸ਼ਨ ਹੋਵੇਗਾ।
ਮੈਂ ਐਲਿਸ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕੈਫੇ ਬਿਜ਼ਾਰ ਦੀ ਸਾਈਟ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੇ ਸਵਰਗੀ ਉਪ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਮੈਟਰੋਮੀਡੀਆ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦੇ ਮੇਲ ਬੇਲੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਬਣਾਉਣ ਬਾਰੇ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਯਤਨਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਅਤੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਕੈਮਰਿਆਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਚਮਕ ਵਿੱਚ ਬਾਰ ਸਟੇਬਲਜ਼ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
12 ਜੂਨ, 1967 ਨੂੰ, ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨੂੰ ਬਿਜ਼ਾਰ ਲੈ ਆਇਆ; ਉਸਨੂੰ ਦੋ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਤੋਂ ਉਡਾਣ ਭਰ ਕੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਕ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਕੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਵੀ, 1 ਜੂਨ ਨੂੰ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ "ਜਾਣਦੀ" ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਾਡੀ ਅਗਲੀ ਮੁਹਿੰਮ 'ਤੇ ਕਿੱਥੇ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ - ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ - ਅਤੇ ਇਸਦਾ

ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ। 9 ਜੂਨ ਨੂੰ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਦੱਸੇ।
"ਮੈਨੂੰ ਸੰਗੀਤ, ਹਾਸਾ ਅਤੇ ਢੋਲ ਦੀਆਂ ਬੀਟਾਂ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਾਤਾਂ ਨੂੰ ਕੈਫੇ ਬਿਜ਼ਾਰ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਦਾ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕਾ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? "ਇਹ ਇੱਕ ਤਿੰਨ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਇਮਾਰਤ ਹੈ, ਘਰ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ; ਦੋ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹਨ; ਕਮਰੇ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਜਾਓ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਫਰਸ਼ ਤੋਂ ਕੁਝ ਉੱਠਦਾ ਦੇਖੋਗੇ, ਜਿੱਥੋਂ ਢੋਲ ਦੀਆਂ ਬੀਟਾਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਹਨ।"
ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ; ਦੋਵੇਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉੱਚਾ ਪਲੇਟਫਾਰਮ ਹੈ।
"ਤਿੰਨ ਆਦਮੀ... ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨੱਕ ਬਾਜ਼ ਵਰਗਾ ਹੈ, ਜੋ ਫਰਸ਼ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਬੈਠਾ ਹੈ; ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੁਆਲੇ ਕਾਲੇ ਘੇਰੇ ਹਨ; ਉਹ ਇੱਕ ਆਕਰਸ਼ਕ, ਪਤਲਾ ਆਦਮੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਦੋ ਹੋਰ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਾ ਨਾਮ 'ਥ' ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ...।" ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਣ 'ਤੇ, ਵਰਣਨ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਾ ਤਾਂ ਸਥਾਨ ਪਤਾ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਬਾਰ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਸਬੰਧ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉੱਥੇ ਦੇਖੇ ਗਏ ਆਦਮੀ ਦੇ ਹੋਰ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵਰਣਨ।
ਇਹ ਉਸਦੇ ਪਹਿਲੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਬਿਰਤਾਂਤ ਸੀ, ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਟੈਲੀਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਮੈਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਕ ਤੋਂ ਉਸਦੇ ਰਾਤ ਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਲਿਖਤੀ ਬਿਰਤਾਂਤ ਮਿਲਿਆ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਕੈਂਪਸ ਵਿੱਚ ਪੈਰ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਦੋ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ!
ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਕ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਰਾਤ ਬਹੁਤੀ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਸੌਂ ਸਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਰਧ-ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਈ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਬੱਤੀ ਬਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਉਸਨੂੰ ਅੱਗ ਦੀ ਗੰਧ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ, ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਗੋਲੀ ਚੱਲਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ

ਬਾਅਦ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਅਜੀਬ ਗੰਧ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਡਰ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਟਾਈਪਰਾਈਟਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਣੀ ਰਹੀ। ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਉਸ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ, ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਜੋ ਕੋਈ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲ ਰਹੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਥੀਓ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈ ਰਹੀ ਹੋਵੇ।
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਕ ਤੋਂ ਉਸ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਭਾਸ਼ਾ ਬਾਰੇ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸੁਣੀ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਫ੍ਰੈਂਚ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਅਖੀਰ, ਉਹ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ। ਪਰ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਦੁਪਹਿਰ ਤੱਕ, ਬੇਚੈਨੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ। ਇਸ ਵਾਰ, ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਬੁਲਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ (ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਉੱਪਰ), ਸਗੋਂ "ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਬਹੁਤ ਦੂਰ", ਜਿੱਥੇ ਬਾਰ ਦੇ ਤਬੇਲੇ ਸਥਿਤ ਸਨ।

* * *

ਅਖੀਰ ਵੱਡਾ ਪਲ ਆ ਹੀ ਗਿਆ। 12 ਜੂਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਕਰੂ ਸਵੇਰ ਤੋਂ ਹੀ ਕੈਫੇ ਬਿਜ਼ਾਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੈਮਰੇ ਅਤੇ ਧੁਨੀ ਉਪਕਰਣ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਸੀਂ ਦੋ ਕੈਮਰੇ ਵਾਰੀ-ਵਾਰੀ ਵਰਤੇ, ਇਸ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਲੋਡ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗੀ। "ਭੂਤੀਆ ਸਟੇਜ" ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਕੇਂਦਰੀ ਖੇਤਰ ਸਾਡੀ ਸ਼ੂਟਿੰਗ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਗ੍ਹਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੌਸ਼ਨ ਸੀ, ਯਕੀਨਨ ਰਾਤ ਨੂੰ ਗਾਹਕ ਹੋਣ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ।
ਸਭ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਹੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਕੈਥਰੀਨ, ਸਾਡੀ ਚਿੱਟੀ ਸਿਟਰੋਏਨ ਕਾਰ ਨੂੰ ਸਿਬਿਲ ਨਾਲ ਬਿਜ਼ਾਰ ਤੱਕ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਕਾਰ ਠੀਕ ਦੁਪਹਿਰ 3 ਵਜੇ ਪਹੁੰਚੀ। ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਬਾਹਰ

ਨਿਕਲੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਾਹਰੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਉਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ, ਆਰਟ ਫੋਰੈਸਟ ਨੇ ਕੈਮਰੇ ਚਾਲੂ ਕਰਨ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। "ਕੈਫੇ ਬਿਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਹੈ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਅੱਧੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਅੰਦਰ ਲੈ ਗਿਆ। ਸਿਰਫ਼ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਹਿੱਸਾ ਹੀ ਰੌਸ਼ਨ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਉਹ ਅਨੁਭਵ ਇਕੱਠੇ ਕਰੇ ਜੋ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਢੋਲਾਂ 'ਤੇ ਜਾ ਰਹੀ ਹਾਂ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, ਬੈਕਸਟੇਜ ਵੱਲ ਤੁਰਦੀ ਹੋਈ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਰਸਤਾ ਪਤਾ ਹੋਵੇ। "ਹਾਂ—ਇਹੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਠੰਡ ਲੱਗ ਰਹੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਗਿਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?"
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਸ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ, ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਨੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। "ਇਹ ਭਾਵਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"
"ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਵਾਧੂ ਹਿੱਸਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।"
ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਅਸਲ ਇਮਾਰਤ ਬਣਨ ਤੋਂ ਕਈ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹਿੱਸਾ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਅਕਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਪਰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸੀ; ਕਿ ਇਹ ਬੀਤੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਦੀ ਦੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਨੀ ਆਲਮੈਨ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਕੈਥਰੀਨ, ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਬੈਠੀਆਂ ਸਨ।
ਇਹ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਸੰਪਰਕ ਸੈਸ਼ਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਮਿੰਟਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਸੁੰਨ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ

ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਇੰਨੇ ਸਮਕਾਲੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ "ਬਾਹਰ ਆਉਣ" ਲਈ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸੰਕੇਤ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।
ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਕੰਬਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਉਦੋਂ ਕੰਬਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੌਂ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।
ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਉਸਦਾ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਵਾਂਗ ਬਦਲ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ, ਸ਼ਾਇਦ ਸ਼ੱਕ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਵੀ। ਉਸਦੇ ਕੱਸੇ ਹੋਏ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਦੀ ਚੀਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਲਗਭਗ ਸੁਣਨਯੋਗ ਹੋਣ ਲੱਗੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ।
ਧੀਰਜ ਨਾਲ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੈਮਰਿਆਂ ਨੇ ਕੀਮਤੀ ਰੰਗੀਨ ਫਿਲਮ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਮੈਂ "ਜੋ ਵੀ ਸੀ" ਨੂੰ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਕ ਰਾਹੀਂ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ।
"ਥੀਓ!" ਹੁਣ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਇਹ ਸਿਬਿਲ ਦੀ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਸੀ।
"ਥੀਓ...ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਹਾਂ...ਮੈਂ ਕਿੱਥੇ ਹਾਂ?" ਮੈਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਦੇ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੀ।
"ਥੀਓ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?" ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਹੋਰ ਵੀ ਚਿੰਤਤ। "ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ?" ਮੈਂ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਭੂਮਿਕਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਕ ਦੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਸੇਵਾਵਾਂ ਰਾਹੀਂ ਸੰਪਰਕ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ, ਫਿਰ ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਕੌਣ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ "ਥੀਓ" ਕਿਹਾ, ਇਹ ਥੀਓ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ।
"ਬਰਟਰਾਮ ਡੇਲਮਾਰ। ਮੈਨੂੰ ਥੀਓ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ," ਜਵਾਬ ਆਇਆ।
"ਤੁਸੀਂ ਥੀਓ ਕਿਉਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?"
"ਹਾਰ ਗਿਆ।"

ਵਿਆਪਕ ਖੋਜ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਮੈਂ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਬਰਟਰਾਮ ਡੇਲਮਾਰ ਨਾਮ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਦੇ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਜਾਂ ਇਹ ਐਰੋਨ ਬੁਰ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਗਏ ਉਪਨਾਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ; ਪਰ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਬੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਕਰੀਅਰ ਦੌਰਾਨ ਅਤੇ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਵਿੱਚ ਉਪਨਾਮਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ।

ਕੈਫੇ ਬਿਜ਼ਾਰ—ਜੋ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਆਰੋਨ ਬੁਰ ਦਾ
ਤਬੇਲਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ
ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ ਥੀਓ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਬੁਲਾਉਣ ਅਤੇ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕਿ ਉਹ ਲਾਪਤਾ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਥੀਓਡੋਸੀਆ ਬਾਰ ਬਾਰ ਦੀ ਇਕਲੌਤੀ ਧੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਅੱਖ ਦਾ ਤਾਰਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ 1813 ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਸਮੁੰਦਰ

ਵਿੱਚ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ, ਤਾਂ ਬਾਰ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਸੀ। ਅਮਰੀਕੀ ਫੀਨਿਕਸ ਦੇ ਉਥਲ-ਪੁਥਲ ਭਰੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਥੀਓ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕੋਈ ਝਟਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਤਫਾਕਨ, ਥੀਓਡੋਸੀਆ ਦੇ ਪੂਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਬਜਾਏ "ਥੀਓ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਥੀਓਡੋਸੀਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ, ਦੱਖਣੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਜੋਸਫ਼ ਐਲਸਟਨ ਵਿਚਕਾਰ ਨਿੱਜੀ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਡਰ ਦੇ ਇੱਕ ਦੁਰਲੱਭ ਪਲ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਪੱਤਰ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੂਫਾਨ ਵਿੱਚ ਲਾਪਤਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ "ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ, ਤੁਹਾਡੀ ਪਿਆਰੀ ਪਤਨੀ, ਥੀਓ" ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਸਨ।
ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਡਾ. ਸੈਮੂਅਲ ਐਂਗਲ ਬਾਰ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਥੀਓ ਨਾਮ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਔਰਤ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਡਾ. ਬਾਰ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਥੀਓਡੋਸੀਆ ਨਾਮ ਆਧੁਨਿਕ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਰ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਨਾਮ ਥੀਓਡੋਸੀਅਸ ਬਾਰਟੋ ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਆਰੋਨ ਬਾਰ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਪਿਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚੀ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਦੀ ਮਾਂ ਸੀ। ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਥੀਓਡੋਸੀਆ ਦ ਐਲਡਰ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ, ਅਤੇ ਬਾਰ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਇਕਲੌਤੀ ਧੀ ਨੂੰ ਇਹੀ ਵਿਲੱਖਣ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ।
1794 ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬੈਟੀ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ "ਘਰ ਦੀ ਮੁਖੀ" ਬਣ ਗਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਹ ਉਸਦੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸਪਾਤਰ ਸੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਧੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਐਲਸਟਨ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਵਿਆਹ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੱਖਣੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਉਹ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹੇ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸਦਾ ਇਕਲੌਤਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ

ਉਸਦੇ "ਮੌਤ ਦੇ ਜਬਾੜੇ ਤੋਂ ਵਾਪਸੀ" ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਚਾਰ ਆਪਣੇ ਥੀਓ ਲਈ ਰੋਣ ਦਾ ਸੀ!
ਮੈਂ ਉਸਦੀ "ਬਰਟਰਾਮ ਡੇਲਮਾਰ" ਵਜੋਂ ਪਛਾਣ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਅਸਲੀ ਨਾਮ ਜਾਣਨ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਸੰਚਾਰਕ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਵੱਲ ਵਧਿਆ।
ਬੰਦੂਕ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?
"ਕਿਹੜੀ ਬੰਦੂਕ?"
ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਬਦਬੂ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
"ਤੁਸੀ ਇੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਛੁਪਾਓ।"
ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਤੋਂ ਲੁਕ ਰਹੇ ਹੋ?
"ਤੁਸੀਂ।"
ਕੀ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਮਝ ਰਿਹਾ ਸੀ?
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਹਾਂ," ਮੈਂ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਰੋਕਿਆ।
ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਹੋ।
ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਣ 'ਤੇ, ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਆਦਮੀ ਆਪਣੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਮਰੀਕੀ ਸੈਨਿਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਣਸੁਖਾਵੀਂ ਘਟਨਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਵਾਪਰੀ ਸੀ, ਯਾਨੀ ਕਿ ਹੈਮਿਲਟਨ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ! ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਪਛਾਣ ਨੂੰ ਹੋਰ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸਦੀ ਨਿੱਜੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
"ਥੀਓ ਕੌਣ ਹੈ? ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੀ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ?"

ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ... ਇਹ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੈ, ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਮੈਨੂੰ ਲੱਭ ਰਹੇ ਹਨ।
ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦਿਆਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਉਂ ਲੱਭ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ?" ਉਸ ਸਮੇਂ, ਨਾ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਕ ਨੂੰ ਇਸ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਸਬੰਧ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਪਤਾ ਸੀ।
"ਸਿਪਾਹੀ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ..."
ਬਾਅਦ ਦੀ ਖੋਜ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਬੁਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 1808 ਤੋਂ 1812 ਤੱਕ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਫਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਸਪੈਨਿਸ਼-ਅਮਰੀਕੀ ਕਲੋਨੀਆਂ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਇਨਕਲਾਬੀ ਬੋਨਾਪਾਰਟ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸਮਰਥਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਨੈਪੋਲੀਅਨ ਦੇ ਭਰਾ, ਜੋਸਫ਼-ਨੈਪੋਲੀਅਨ, ਨੂੰ ਸਪੇਨ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਖੇਤਰਾਂ ਦਾ ਸ਼ਾਸਕ ਵੀ, ਤਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਰੰਗ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਿਆ; ਬੁਰ ਹੁਣ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਉਖਾੜ ਸੁੱਟਣ ਦੀ ਵਕਾਲਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਹੁਣ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਬੁਰ ਨੂੰ ਫਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਸਰਕਾਰ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦੇਵੇਗੀ। ਡਾ. ਸੈਮੂਅਲ ਐਂਗਲ ਬੁਰ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, "ਉਸਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਤਕਨੀਕੀ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਰੱਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਅਤੇ ਅਮਰੀਕੀ ਦੋਵੇਂ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ ਕਿ ਸਾਬਕਾ ਉਪ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਜਗ੍ਹਾ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ।" ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਨੈਪੋਲੀਅਨ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤਾਨਾ ਰਈਸ ਬੁਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਬੁਰ ਇਸ ਸਾਰੇ ਸਮੇਂ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਸੀ!

ਮੈਂ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ਡ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਰਾਹੀਂ ਬੋਲਣ ਵਾਲੀ ਹਸਤੀ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ, ਉਹ ਹਸਤੀ ਜਿਸਨੇ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਬਰਟਰਾਮ ਡੇਲਮਾਰ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਜੋ ਇੰਨੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਐਰੋਨ ਬੁਰ ਹੀ ਜਾਣ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਸੀ?
"ਅਠਾਰਾਂ ਦਸ।"
ਬਾਰ 1810 ਵਿੱਚ ਫਰਾਂਸ ਆਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਤਾਰੀਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਡਰਦੇ ਹੋ?"
"ਸਿਪਾਹੀ, ਸਿਪਾਹੀ..."
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਗਲਤ ਕੀਤਾ ਹੈ?
"ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈ?"
ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਦੋਸਤ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹਾਂ!
"ਗੱਦਾਰ! ਤੂੰ... ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ...।"
"ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕੀ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਗੱਦਾਰ!"
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਾਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇੱਕ ਗੁੱਸੇ ਵਾਲੀ ਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇਹ ਗੱਲਬਾਤ ਜਨਰਲ ਜੇਮਜ਼ ਵਿਲਕਿਨਸਨ ਪ੍ਰਤੀ ਬਾਰ ਦੇ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਹੋਣ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਹ "ਦੋਸਤ" ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਬਾਰ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪੱਛਮੀ ਬਸਤੀ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਉਹ ਗੱਦਾਰ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਪਾਹੀ ਭੇਜੇ ਸਨ। ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਸੀ। ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ

ਹੈ ਕਿ ਉਲਝਣ ਵਾਲੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤੀ ਗਈ ਆਤਮਾ ਅਕਸਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਸੰਗਠਿਤ ਅਤੇ ਖੰਡਿਤ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਕਸਰ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਮਾਨਸਿਕ ਪਰਦੇ 'ਤੇ ਚਮਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਰੀਲ ਤੋਂ ਕਈ ਗੈਰ-ਸੰਬੰਧਿਤ ਚਿੱਤਰ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਸੁਲਝਾਉਣਾ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜਕਰਤਾ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ।

* * *

ਮੈਂ ਸੰਚਾਰਕ ਨੂੰ "ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਣ" ਲਈ ਕਿਹਾ, ਇਸ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਬਹਾਨਾ ਮਿਲੇਗਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਇਹ ਮੰਨ ਲਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਐਰੋਨ ਬੁਰ ਹੈ।
ਮੈਂ ਫਰਾਂਸੀਸੀਆਂ ਤੋਂ ਬਚ ਗਿਆ...
"ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਲੋਕ ਕਿੱਥੇ ਹਨ?"
"ਇਥੇ."
ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਫਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਠਹਿਰਨ ਦੌਰਾਨ ਇਹ ਖਾਸ "ਦ੍ਰਿਸ਼" ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਤੋਂ ਭੱਜ ਗਏ ਸੀ?"
“ਜੈਕਸ...ਡੇ ਲਾ ਬਿਊ...”
ਸਪੈਲਿੰਗ ਮੇਰੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੱਖਰੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ "De La Beau" ਵਰਗਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਜੈਕਸ ਡੇ ਲਾ ਬਿਊ ਕੌਣ ਹੈ?"
ਦੰਦਾਂ ਨੂੰ ਭੰਨ ਕੇ, ਚੀਕਦੀ ਹੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ - "ਮੈਂ... ਤੈਨੂੰ... ਨਹੀਂ ਦੱਸਾਂਗਾ... ਭਾਵੇਂ... ਤੂੰ... ਮੈਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਵੇਂ।"
ਮੈਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?
"ਥੀਓ ਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਲੈ ਜਾਓ...ਮੈਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿਓ...ਮੈਂ ਮਰ ਜਾਵਾਂਗਾ...।"

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪਛਾਣ ਬਾਰੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਬਿਆਨ ਬਦਲ ਲਿਆ, ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਫ੍ਰੈਂਚ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਰਡੋ ਦੇ ਨੇੜੇ ਡੈਸਨੀ ਨਾਮਕ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮੀਡੀਆ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਅਸਲ ਪਛਾਣ ਬਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਗੁੰਮਰਾਹ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਚਾਲ ਸੀ। ਇਹ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਜਨਰਲ ਸੈਮੂਅਲ ਐਡਵਰਡ ਮੈਕਗੌਵਨ ਦੇ ਭੂਤ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਟ੍ਰਾਂਸ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਤੱਕ ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਉਪਨਾਮ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਈ, ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਾਬਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਵੀ ਆਪਣਾ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।
ਜੈਕ ਡੇ ਲਾ ਬਿਊ ਨਾਮ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਜੈਕ ਪ੍ਰੀਵੋਸਟ (ਜਿਸਨੂੰ ਪ੍ਰੀ-ਵੋ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਆਰੋਨ ਬੁਰ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪਤਨੀ, ਥੀਓਡੋਸੀਆ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪਤੀ ਸੀ। ਬੁਰ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਵਾਂਗ ਪਾਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਸਦਾ ਅਤੇ ਬੁਰ ਦਾ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਆਪਣੇ ਫ੍ਰੈਂਚ ਨਾਮ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਪ੍ਰੀਵੋਸਟ ਨੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ।

* * *

ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਬਾਰ ਨੇ ਇੱਕ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਐਡਮਿਰਲ ਦੀ ਧੀ ਦੀ ਮੇਜ਼ਬਾਨੀ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕੁੜੀ, ਨੈਟਲੀ, ਬਾਰ ਦੀ ਧੀ, ਥੀਓਡੋਸੀਆ ਦੀ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ ਬਣ ਗਈ, ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭੈਣਾਂ ਸਮਝਦੀਆਂ ਸਨ। ਨੈਟਲੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਐਡਮਿਰਲ ਡੀ ਲੇਗੇ ਡੀ ਵੋਲਾਡੇ ਸਨ। ਇਹ ਨਾਮ ਵੀ "ਡੇ ਲਾ ਬਿਊ" ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਸਮਝਿਆ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਉਚਾਰਨ "ਡੇ ਲਾ ਵੋਹ" ਜਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੁਝ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕੀ ਭੇਜਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਉਲਝਣ ਵਾਲੇ ਮਨ ਨੇ ਪ੍ਰੀਵੋਸਟ ਅਤੇ

ਡੀ ਲੇਗੇ ਡੀ ਵੋਲਾਡੇ ਦੋਵਾਂ ਨਾਵਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਬਾਰ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਦੋਵੇਂ ਨਾਵਾਂ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਸੀ।
ਹੁਣ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸੋ।"
ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ।
ਮੈਂ ਜ਼ਿੱਦ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ, ਓਨੇ ਹੀ ਜ਼ਿੱਦੀ, ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਕੀ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੈ?" ਮੈਂ ਅਖੀਰ ਕਿਹਾ।
"ਉਸਨੂੰ ਛੁਡਵਾ ਲਿਆ," ਉਸਨੇ ਲਗਭਗ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
"ਕਿਉਂ?"
"ਉਹ ਮੇਰੇ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ...ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਧੋਖਾ ਕੀਤਾ...ਉਸਨੇ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ...।"
ਹੁਣ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸੱਚੀ ਨਫ਼ਰਤ ਅਤੇ ਗੁੱਸਾ ਸੀ।

ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਦੂਜੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਾਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਮੌਤ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਬਾਰ ਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾ ਲਿਆ (ਦੋ ਵਾਰ ਵੱਖ ਹੋ ਕੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਤਲਾਕ ਲੈ ਕੇ), ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ: ਬਾਰ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਅਮੀਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਮੁੱਖ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਪੈਸਾ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਲੋਕ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਿਆਰ ਲਈ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਪੈਸੇ ਲਈ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੱਡੀ ਦੌਲਤ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਲਈ ਲੁਭਾਉਣ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਅਨੈਤਿਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਅੱਜ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਵੱਖਰੇ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ; 1830 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ ਇੱਕ ਬੈਂਕ ਖਾਤੇ ਵਾਂਗ ਹੀ ਗੱਲਬਾਤਯੋਗ ਸੀ।

* * *

ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਹੋਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ, ਸੰਚਾਰਕ ਹੋਰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋ ਗਿਆ; ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਪਛਾਣ ਲਈ ਜ਼ੋਰ ਪਾਇਆ, ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ "ਥੀਓ! ਥੀਓ!" ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਵੀ ਚੀਕਾਂ ਨਿਕਲਣ ਲੱਗੀਆਂ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਥੀਓ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਉਠਾਇਆ, ਅਤੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਅਜੇ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿਓ," ਉਹ ਰੋਇਆ।
ਮੈਂ ਜ਼ਿੱਦ ਕੀਤੀ, "ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਮਾਣ ਹੈ, ਹੈ ਨਾ?" “ਹਾਂ,” ਭਾਰੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, “ਕਿੰਨੀ ਸ਼ਰਮਨਾਕ ਗੱਲ ਹੈ… ਕਿੰਨੀ ਸ਼ਰਮਨਾਕ ਗੱਲ ਹੈ…।”
ਮੈਂ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਉਹ ਦੱਸਾਂਗਾ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਡੇ ਬੁਲਾਰੇ ਵਜੋਂ ਹਾਂ। ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸੱਚ ਦੱਸਣ ਦਾ ਇਹ ਮੌਕਾ ਲਓ!
ਇੱਕ ਪਲ ਦੀ ਝਿਜਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਆਵਾਜ਼ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ, ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਨਰਮ।
"ਮੈਨੂੰ...ਥਿਓ ਪਸੰਦ ਸੀ...ਮੈਨੂੰ...ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਪਵੇਗਾ...।"
ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਾਰਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਦਾ ਦੁੱਖ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਇੱਛਾਵਾਂ ਵੀ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਫਿੱਕੀਆਂ ਪੈ ਗਈਆਂ।
"ਕੀ ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਾਂ?" ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ,
"ਨਦੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਇੱਥੇ ਤੱਕ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸੀ।"

ਮੈਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਕਥਨ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੇਰੋਏ ਕੈਂਪਬੈਲ, ਜੋ ਕਿ ਮੌਰਿਸ-ਜੁਮੇਲ ਮੈਂਸ਼ਨ ਦੀ ਕਿਊਰੇਟਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਹੈ, ਨਾਲ ਕੀਤੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਚੰਗਾ ਗਿਆਨ ਸੀ।
"ਹਾਂ, ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਂਪਬੈਲ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ, "ਬਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਦੀ ਅਤੇ ਵੈਰਿਕ ਸਟਰੀਟ ਤੋਂ ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਸੰਚਾਰਕ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਦਰਿਆ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਇੱਥੇ ਤੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਇਹ ਪਲਾਟ ਬਰਟਰਾਮ ਡੇਲਮਾਰ ਨਾਮ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਉਲਝਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਜੋ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹਨ?"
ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਟੈਸਟ ਰਨ ਵਜੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਫਲ ਰਿਹਾ।
"ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬਰਟਰਾਮ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ," ਸੰਚਾਰਕ ਨੇ ਹੁਣ ਮੰਨਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ਸ਼ਰਮ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ।"
ਮੈਂ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਥੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਇਹ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।"
“ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਾਰਿਆ… ਮੈਂ ਤਾਂ ਬਸ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਹੈ…” ਉਸਨੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
"ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ?"
"ਮੈਨੂੰ ਕਰਨਾ ਪਇਆ."
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਹੈ?" ਮੈਂ ਗੱਲਬਾਤ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਸਵੈ-ਰੱਖਿਆ ਵਿੱਚ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ...ਇਹ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ!"
"ਤੂੰ ਕਤਲ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤਾ?"
"ਇੱਕ ਰਾਈਫਲ...।"

ਕੀ ਉਹ ਇਨਕਲਾਬੀ ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਉਸਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੁਝ ਸ਼ੂਟਿੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ।
ਪਰ ਮੈਂ "ਬਰਟਰਾਮ ਡੇਲਮਾਰ" ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਲਗਾਤਾਰ ਦਬਾਅ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਨਿਕਲਣਗੇ।
"ਸੱਚਮੁੱਚ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰੋਗੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ?"
ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਸੁਨੇਹਾ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਬਰਟਰਾਮ ਡੇਲਮਾਰ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਲਵਾਂਗਾ..."
"ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਥੀਓ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ 'ਉਸ ਨਾਮ' ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।" ਮੈਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। "ਜਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਹਿਯੋਗ ਕਰੋ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ। ਕਈ ਵਾਰ ਇਹੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇੱਕ ਜ਼ਿੱਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਮਨਾਉਣ ਦਾ - ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਹਿਯੋਗ ਉਸਦੀ ਭਲਾਈ ਅਤੇ ਮੁਕਤੀ ਲਈ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦੇ ਬਾਹਰਮੁਖੀ ਸਬੂਤ ਲਈ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"
ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਚੁੱਪ ਛਾ ਗਈ। ਫਿਰ, ਲਗਭਗ ਅਣਸੁਣਿਆ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ, ਸੰਚਾਰਕ ਬੋਲਿਆ।
"ਕਿੰਨਾ ਭਿਆਨਕ ਨਾਮ ਹੈ...ਅਰਨੋਟ।"
ਨਿਰੀਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਜੋ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਉਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਆਡੀਓ ਟੇਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਹਲਕੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਚਲਾਇਆ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਫ਼ ਸੀ। ਸੰਚਾਰਕ ਨੇ ਕਿਹਾ "ਅਰਨੋਟ।"
ਮੇਰੀ ਪਹਿਲੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਐਰੋਨ ਬਾਰ ਕਹਿਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਐਰੋਨ ਦਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ "ਆਹ" ਨੂੰ ਲੰਮਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਂਪਬੈਲ ਅਤੇ ਡਾ. ਬਾਰ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਉਚਾਰਨ ਬਿਲਕੁਲ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਸੈਂਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਮੈਂ ਡਾ. ਬਾਰ ਨੂੰ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਦੇ ਮੁੱਖ ਅੰਸ਼ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਏ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸੰਚਾਰਕ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਜੀਬ ਨਾਮ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਅਰਨੋਟ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਬਾਰ ਦੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਜੀਵਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਫ਼ੋਨ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪਲ ਦੀ ਚੁੱਪੀ ਛਾਈ ਰਹੀ, ਫਿਰ ਡਾ. ਬਾਰ ਨੇ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ।
"ਬਿਲਕੁਲ," ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ। "ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ, ਪਰ ਬੁਰ ਨੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਫਰਾਂਸ ਤੋਂ ਅਮਰੀਕਾ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਉਪਨਾਮ ਵਰਤਿਆ। ਉਹ ਨਾਮ ਅਰਨੋਟ ਸੀ।"
ਪਰ ਵਾਪਸ ਕੈਫੇ ਬਿਜ਼ਾਰ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਜਾਂਚ ਵੱਲ।
ਅਜੇ ਤੱਕ ਅਰਨੋਟ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਨਾ ਸਮਝਦਿਆਂ, ਮੈਂ ਸਹੀ ਪਛਾਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਰਿਹਾ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਕਸਾਇਆ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਦੋਸ਼ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣਾ ਪਵੇਗਾ।"
"ਇਹ ਬਹੁਤ ਭਿਆਨਕ ਹੈ...ਬਹੁਤ ਭਿਆਨਕ ਹੈ...।"
ਕੀ ਥੀਓ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ?
"ਉਹ ਮੇਰੀ ਹੈ।"
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੋ?
"ਪਿਆਰੀ...ਛੋਟੀ...ਧੀ।"
ਅਖੀਰ, ਅਸਲੀ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ।
"ਜੇ ਥੀਓ ਤੁਹਾਡੀ ਧੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ 'ਬਰਟਰਾਮ' ਨਹੀਂ ਹੋ।"
"ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ... ਚਲੇ ਜਾਓ... ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿਆਂਗਾ!"
ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਗੁੱਸਾ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।

"ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ਸ਼ਰਮ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਮੂੰਹੋਂ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।"
ਫਿਰ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ,
"ਅਰਨੋਟ।"
"ਬਹੁਤ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ ਹਨ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕਿਹੜੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਹਾਂ?"
"ਦਸ...।"
"ਇਹ 1810 ਨਹੀਂ ਹੈ। ਡੇਢ ਸੌ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ ਹਨ।"
"ਤੁਸੀਂ ਪਾਗਲ ਹੋ."
"ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ...।"
ਸੰਚਾਰਕ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਬੇਤੁਕੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਮੈਂ ਸੁਣਨ ਨਹੀਂ ਜਾ ਰਿਹਾ...
ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਨਾ ਲਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ "ਸਰੀਰ" ਦੇ ਵਾਲਾਂ, ਚਿਹਰੇ ਅਤੇ ਕੰਨਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹੇ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਮਾਧਿਅਮ ਵਜੋਂ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੇਖ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਜੀਬ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ।
ਸਿਬਿਲ, ਜੋ ਕੁਝ ਪਲ ਪਹਿਲਾਂ ਬਹੁਤ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਅਤੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਣ ਲੱਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਉਸਦੀ ਠੋਡੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਝਲਕ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਚਮਕ ਗਈ: "ਦਾੜ੍ਹੀ ਨਹੀਂ...।"
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਐਰੋਨ ਬੁਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮਕਾਲੀ ਪੋਰਟਰੇਟ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਠੋਡੀ 'ਤੇ ਦਾੜ੍ਹੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਐਲਿਸ ਮੈਕਡਰਮੋਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦਾੜ੍ਹੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਪੇਂਟ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ, ਜੋ ਹੁਣ ਬੁਰ ਦੇ ਕਥਿਤ ਨਿਯੰਤਰਣ ਹੇਠ ਹੈ, ਨੇ ਵੀ ਉਸ ਦਾੜ੍ਹੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜੋ ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਦਾੜ੍ਹੀ ਰੱਖੀ ਹੈ?
"ਹਾਂ," ਡਾ. ਬਾਰ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ, "ਇਹ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਤੱਥ ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਮਾਹਰਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਲਗਭਗ ਅਣਜਾਣ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਬਾਰ 1812 ਵਿੱਚ ਫਰਾਂਸ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਫ੍ਰੈਂਚ ਸ਼ੈਲੀ ਵਾਲੀ ਸੀ।"

* * *

ਹੁਣ ਤੱਕ ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਾਲ 1967 ਸੀ, 1810 ਨਹੀਂ।
ਉਸਦਾ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਰੋਧ ਟੁੱਟ ਗਿਆ।
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਅਜੀਬ ਬੰਦਾ ਹੈਂ, ਮੈਂ ਥੱਕ ਗਿਆ ਹਾਂ।"
ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਕਾਲਪਨਿਕ ਨਾਮ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕਿਉਂ ਲੁਕਦੇ ਹੋ?
ਲੋਕ...ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ...ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰੋਗੇ, ਬਰਟਰਾਮ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਆਪਣਾ ਅਸਲੀ ਨਾਮ?"
ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।
"1810 ਵਿੱਚ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਕੌਣ ਸੀ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਪਛਤਾਵਾ ਹੋਇਆ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ, ਇਹ ਇੱਕ ਵੈਧ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਪਰ ਸੰਚਾਰਕ ਨੇ ਵਿਰੋਧੀ ਦੇ ਉਸ ਭੈੜੇ ਨਾਮ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਅਤੇ ਉਪ-ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਰਾਜਨੀਤੀ... ਮਾੜੀ ਹੈ... ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ... ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਦੇਵਾਂਗਾ... ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗਲਤ ਹੋਇਆ ਹੈ... ਰਾਜਨੀਤੀ... ਮਾੜੀ ਹੈ...।"
ਕਿੰਨਾ ਸੱਚ!
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਹੈ?"
"ਮਾਰਨਾ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ...ਰੱਖਿਆ ਲਈ...ਮੈਂ ਇਕੱਲਾ ਹਾਂ।"

ਉਹ ਅੱਗੇ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਝਿਜਕ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਰੱਖਿਆ ਕੀਤੀ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਮਾਰਨਾ ਪਿਆ?"
"ਇੱਕ ਹੋਰ...ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ...ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ!"
ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੋਲਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਹ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। "ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਬਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ... ਮੈਂ ਗੱਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ... ਸਿਪਾਹੀ... ਢੋਲ ਵਜਾਓ... ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਮਰ ਜਾਓਗੇ... ਰਾਜਨੀਤੀ!!"
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਕਥਨ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਸੁਣਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਇਸਦਾ ਮਹੱਤਵ ਸਮਝ ਆਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਵੱਲੋਂ ਆਇਆ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਐਰੋਨ ਬੁਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਵੱਲੋਂ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ।

* * *

ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸਾਖ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਇਹ ਕਤਲ ਕੀਤਾ - 1804 ਦੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਗਵਰਨਰ ਮੁਹਿੰਮ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਦਮੀ, ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਹੈਮਿਲਟਨ, ਉਸਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਬੁਰ ਉਸਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਬਣਨ ਲਈ "ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼" ਵੀ ਕੀਤੀ, 1800 ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਇਲੈਕਟੋਰਲ ਵੋਟਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ, ਪਰ ਜੇਫਰਸਨ ਤੋਂ ਹਾਰ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਵੀ ਓਨੇ ਹੀ ਵੋਟਾਂ ਸਨ।
ਨਹੀਂ, ਉਹ ਗੱਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਕੁਝ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲਗਾਤਾਰ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਗੱਦਾਰ ਸੀ। 1807 ਦੇ ਦੇਸ਼ਧ੍ਰੋਹ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਬਕਾ ਉਪ-ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਲਤ ਕੰਮ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ 'ਤੇ ਤਿੱਖੀ ਨਿੰਦਾ ਅਤੇ ਨਿੰਦਾ ਵੀ ਕੀਤੀ। ਜੇ ਬੁਰ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਜਿੱਤ ਜਾਂਦੇ,

ਤਾਂ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਫਾਂਸੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਢੋਲ ਵਜਾਉਣ ਦੀ ਘਟਨਾ ਸੱਚ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ; ਪੱਛਮ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਣ 'ਤੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੇਸ਼ਧ੍ਰੋਹ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ 'ਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਇਸ ਮਹੱਤਵਾਕਾਂਖੀ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਤੋਂ ਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸੇਗਾ ਕਿ ਤੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈਂ?" ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ... ਮਾਮਲਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ... ਮੈਂ ਗੱਦਾਰ ਜਾਂ ਕਾਤਲ ਨਹੀਂ ਹਾਂ...।"
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਧਰਤੀ ਨਾਲ ਬੱਝੇ ਹੋਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।
"ਮੈਂ...ਮਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ..." ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਸਾਹ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
"ਆਓ, ਮੈਂ ਥੀਓ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਾਂਗਾ," ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਵਾਅਦਾ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
ਪਰ ਨਾਮ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੀ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਵਾ ਸਕਾਂ ਕਿ ਉਹ ਬਾਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ "ਹਵਾ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ" ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ।
ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮੱਗਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰ ਲਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਰਸਮ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਆਖਰੀ ਜਾਂ ਦੋ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਲੈਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਭੇਡੂ ਸੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਾਮ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕੀਤੀ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕਹਿਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਐਰੋਨ ਬੁਰ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੱਸੀਆਂ ਸਨ।

ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਰਸਤਾ ਬਚਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹੀ ਮੈਂ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਸੱਚ ਦੱਸ। ਕੀ ਤੂੰ ਐਰੋਨ ਬੁਰ ਹੈਂ?"
ਮੈਨੂੰ ਇੰਝ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਗਰਮ ਲੋਹੇ ਦੀ ਰਾਡ ਨਾਲ ਵਾਰ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਔਰਤ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਡਿੱਗ ਪਈ, ਲਗਭਗ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ ਤੋਂ ਡਿੱਗਣ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਜ਼ਖਮੀ ਸ਼ੇਰ ਦੀ ਗਰਜ ਵਰਗੀ ਆਵਾਜ਼ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਆਈ। "ਚਲੇ ਜਾ...ਚਲੇ ਜਾ!!...ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿਆਂਗਾ!"
ਮੈਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਾਰੇਗਾ। ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਸੱਚ ਦੱਸੇਂਗਾ।"
ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਇੱਜ਼ਤ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਤੈਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿਆਂਗਾ!
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਇੱਜ਼ਤ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਇੱਥੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਦੋਸਤ ਹਾਂ।" ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਬਰਫ਼ ਕੱਟਣ ਵਰਗੀ ਸੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਕਿਹਾ ਹੈ।"
"ਤੁਸੀਂ ਐਰੋਨ ਬੁਰ ਹੋ, ਅਤੇ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਬਰਟਰਾਮ ਹਾਂ!
ਮੈਂ ਇਸ ਬਹਿਸ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਠੀਕ ਹੈ, ਫਿਰ, ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਾਰ ਹੋ, ਤਾਂ ਬਸ ਬਰਟਰਾਮ ਬਣੋ।"
"ਮੈਂ ਬਰਟਰਾਮ ਹਾਂ..." ਜੀਵ ਨੇ ਹੁਣ ਫੁਸਫੁਸਾ ਕੇ ਕਿਹਾ।
"ਫਿਰ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਛੱਡ ਕੇ ਆਪਣੇ ਥੀਓ ਨੂੰ ਮਿਲੋ। ਉਸ ਲਈ ਬਰਟਰਾਮ ਬਣੋ।" "ਬਰਟਰਾਮ... ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸੇਂਗਾ?" ਆਵਾਜ਼ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। "ਸ਼ਾਨਦਾਰ।" ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪਰਦੇ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਸਨ ਜੋ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਸਾਰੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ ਹੈ।

“ਮੈਂ ਰੁਕਿਆ...ਮੈਂ ਰੁਕਿਆ...” ਉਸਨੇ ਸੋਚ ਸਮਝ ਕੇ ਕਿਹਾ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਹਾਡੀ ਉਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ?"
"ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ...ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਨਾਲ...ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਘਰ..." ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇਸ ਕਥਨ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਮੌਰਿਸ-ਜੁਮੇਲ ਮੈਂਸ਼ਨ ਦੀ ਕਿਊਰੇਟਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਂਪਬੈਲ ਨਾਲ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਉਹ ਡੈਸਕ ਇੱਥੇ ਵੱਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਬਾਰ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਸੀ।" ਪਰ ਬੇਚੈਨ ਆਦਮੀ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ।
“ਮੈਂ ਥਿਓ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ…” ਉਸਨੇ ਹੁਣ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, “ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ… ਮੈਂ ਥਿਓ ਨਾਲ ਸੈਰ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ… ਤੁਸੀਂ ਲੋਕ ਚਲੇ ਜਾਓ।”
ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਰਾਹੀਂ ਬੋਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਕ ਆਪਣੀ ਅਸਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ, ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ਡ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਨਿਕਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਰੌਸ਼ਨੀ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਕਹੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਬੰਦ ਕਰ ਲਈਆਂ।
ਪਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗ ਗਈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਥੋੜ੍ਹੀ ਥਕਾਵਟ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦੀ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਹੈਰਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ।

* * *

ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।
ਡਾ. ਸੈਮੂਅਲ ਐਂਗਲ ਬਾਰ ਨਾਲ ਟੈਲੀਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨੁਕਤਿਆਂ

'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਲਈ ਸੈਸ਼ਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਟ੍ਰਾਂਸਕ੍ਰਿਪਟ ਭੇਜਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ।
ਬਾਰ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨਾਲ ਸਮਾਨਤਾ ਇੰਨੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਰ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਸੀ। "ਮੈਂ ਗੱਦਾਰ ਅਤੇ ਕਾਤਲ ਨਹੀਂ ਹਾਂ," ਰਹੱਸਮਈ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਚੀਕਿਆ। ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਬਾਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਲਨਟਾਊਨ ਕਾਲ-ਕ੍ਰੋਨਿਕਲ ਵਿੱਚ ਲੈਰੀ ਚੈਂਬਲਿਨ ਦੁਆਰਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ "ਗੱਦਾਰ ਅਤੇ ਕਾਤਲ" ਕਿਹਾ ਸੀ।
ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਅਕਾਦਮਿਕ ਐਰੋਨ ਬੁਰ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਵੰਸ਼ਜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਉਪ-ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪਤਨੀ, ਥੀਓਡੋਸੀਆ ਬਾਰਸਟੋ ਬਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਦੋਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧਾਂ ਵਿੱਚ ਕਈ ਮੈਡਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਬਾਰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਅਕਾਦਮਿਕ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਮਾਹਰ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸੰਭਵ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲੀ।
ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਬਾਰ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਐਰੋਨ ਬੁਰ ਦੀ ਮੈਕਸੀਕੋ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਸ਼ਾਸਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਵਜੋਂ ਸੀ, ਪਰ ਅਮਰੀਕੀ ਸਰਕਾਰ ਵਿਰੁੱਧ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਇਹ ਦੋਸ਼ ਓਹੀਓ ਦੇ ਇੱਕ ਟਾਪੂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਬਸਤੀਵਾਦੀ, ਇੱਕ ਮਜ਼ਦੂਰ, ਨੇ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ 'ਤੇ ਰਾਈਫਲ ਤਾਣੀ ਸੀ ਜੋ ਮੁਹਿੰਮ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਆਇਆ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਅਚਾਨਕ, ਰਾਈਫਲ ਬਾਰੇ ਕਹੀਆਂ ਗਈਆਂ ਗੱਲਾਂ ਅਤੇ ਸੰਚਾਰਕ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਚਿੰਤਾ ਮੈਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਈ: ਇਸਨੇ ਬਾਰ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਗੰਭੀਰ ਮੁਸੀਬਤ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।
ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਵਿਲਸਨ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਸਨ ਜੋ ਮੰਨਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪਰੰਪਰਾ ਦੁਆਰਾ ਐਰੋਨ ਬੁਰ ਨਾਲ ਗਲਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਈ ਸਾਲ

ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਪ੍ਰਿੰਸਟਨ ਵਿੱਚ ਬੁਰ ਦੀ ਕਬਰ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਕਿੰਨਾ ਗਲਤ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ...ਕਿੰਨਾ ਬਦਨਾਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ!" ਬੁਰ ਦੇ ਦਫ਼ਨਾਏ ਜਾਣ ਨੂੰ ਹੁਣ 132 ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਡਾ. ਸੈਮੂਅਲ ਐਂਗਲ ਬਾਰ ਦੀਆਂ ਦੋ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਅਤੇ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਾਲੀ ਐਰੋਨ ਬੁਰ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮਝਦਾਰ ਪਰ ਦਲੇਰਾਨਾ ਯਤਨਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਐਰੋਨ ਬੁਰ ਬਾਰੇ ਝੂਠੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਅਜੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਨ।
ਟ੍ਰਾਂਸ ਸੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਗਵਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਐਰੋਨ ਬੁਰ ਨੇ ਆਖਰਕਾਰ ਬੋਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਨਾਮ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਮਾਣ ਸੀ? ਉਸਨੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਥੀਓ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਧੀ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਫਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਕਰੀਅਰ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਝਿਜਕ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ - ਇੰਨੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਐਰੋਨ ਬੁਰ ਸੀ, ਉਹ ਕਾਲਪਨਿਕ ਬਰਟਰਾਮ ਡੇਲਮਾਰ ਵਜੋਂ ਕਿਉਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ?
ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਆਖ਼ਰੀ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਬਾਰ ਨੂੰ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਦੋਸਤ ਚੁਣਨ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਸਿੱਖਿਆ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਇਹ ਕੁੜੱਤਣ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਆਖ਼ਰੀ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਇਕੱਲੇ, ਤਿਆਗੇ ਹੋਏ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਇਕਲੌਤੀ ਧੀ ਤੋਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਵੱਖ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਭਾਰੀ ਬੋਝ ਚੁੱਕਣ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਨ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਅਭੌਤਿਕ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣਾ, ਅਤੇ ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਮੋੜ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸਵੈ ਦੀ ਇੱਕ ਧੁੰਦਲੀ ਤਸਵੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਚਾਅ ਦੀ ਆਪਣੀ ਬਚੀ ਹੋਈ ਇਕਲੌਤੀ ਲਾਈਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ: ਉਸਦੀ ਗੁਮਨਾਮੀ।

xx xxxx xxxx xxxxx 'xx xxxx xxxxx xxxxx, xxxxxx xx xxxxxx xxx xxxx xxxxx xx, xxx xx xx xxx xxxx xx xxxxxxx xxxxxxx xxxx xxx xx xxxx xx, xx xxxxx xxxxxxx xxx xx xxx xx xxx xxxxx xx xxx xx xx xxxxxx xxxx xx? xxx xx xxxx xxxxxxx xx xxxx xxxx xxx xxxxxx xxx xxxx xxxxxx xxxxx xxxx xxxxxx xxxxx xxx

xx xxx xxx xxxx xx xxxx xxxx xxxx xxxx xxxxxxx xxx xxxx xxx xx; xx xx xxxx xxxx xxxxxxx xx xx xxxxx 'xx xxx xxx xxx xxxxxx xx xxxx xxx xx xxx xxx xxx xxxxx xxx xxxxx xx xxxx xxxxx xxxxx xx xx xx xxx xx, xxxxx xxxx xxxxx xxxx xxx xxx xxxx xxx xxxx xxxx xx, xxx xxxx xxxx xxxx xxxxxx xx xxxxx xxxxx xxxxx xxx xx xxxxxx xxxx xx xxxxx xxx xx xxxxxxxxx xxxxx xxx xxx xxxxx xx xx xxxxx xx xxx xx xxxx xxxxx xxx

xxx xx xxxxx xx, xxx xx xx xxxxxx xx xxxxxxxx xxxxxxx xxx xxxxxx xx xxxx xx xx xxxx xxxx xxxxx 'xx xxxx xxxxx xxx

xxxxxxxx xxx xxx xx xxxxxxxx xxxxx xxxx xx xxxxx xxx xxx xxxxxxx xxxxxx xxx xx xxx xxxxx xxxx xx; xxxxx xx, xxxx xxx xxx xxx xx xxxx xxxx xxx xxxx xxx xx, xxx xx xx xxx xxxxx xxxx xxxxxx xxx xxx xxxxxxx xxxxx xx xxxxx xxx xxxx xxxxx xxxxx xxx xxx - xxxx xxxx, xxxxxxxx xxxxx, xxx xxxxxxxxx xx xxx - xx xxxx xxx xx xxx xxxxx xxx

xx xxx xx. xxx xxx xx xx xxxxxxxx xxxxxxx xxxx xxxxxx xxxx xxxxx xx, xxx xxxxx xxxx xx xxxx xxx xxxx xxx xxxxxxx xx, xx xx xxxxxxx xxxx xxxxx xxx xx xxxxxxx xxxxxx xxxxx xxxxxx xxxx xxxx xxxxxx

xxx xx xxxxx xxxxx, xxxx, xxxxxx, xxx xxxxxxxx xxx xxxxx xxx xxx xxxx xxxxxx xx xxxxxx xxxxxx, xxx xxxxxxxxx xxx xxx xx

ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਉਸਦੀ ਚਿੰਤਾ ਵਰਗੇ ਦੁਰਲੱਭ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਜੋਗ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।
ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਐਰੋਨ ਬਾਰ ਦੇ ਅਸਤਬਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਬੇਚੈਨ ਅਤੇ ਸੁਤੰਤਰ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਏ ਹਾਂ, ਹੁਣ ਇਹ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਭੌਤਿਕ ਇਮਾਰਤ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦੀ ਅਸਲ ਮਲਕੀਅਤ ਹੈ।
ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਖਤਮ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਐਰੋਨ ਬਾਰ ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਪਿਆਰੀ ਧੀ, ਥੀਓਡੋਸੀਆ ਨਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ।

* 9
ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਹੱਤਿਆ: ਲਿੰਕਨ, ਬੂਥ, ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਦਾ ਗੱਦਾਰ
ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਜੌਨ ਐੱਫ. ਕੈਨੇਡੀ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਦੇ ਪੰਜ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਕਾਤਲ ਜਾਂ ਕਾਤਲਾਂ ਬਾਰੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਜਲੂਸ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਅਣਗਿਣਤ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਗਾਰਡਾਂ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ, ਅਤੇ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਪਰੀ ਸੀ।
ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਕੈਨੇਡੀ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ 'ਤੇ ਬਹਿਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਕਈ ਵਾਰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲਾ, ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਅਜੇ ਵੀ ਅਣਸੁਲਝਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਦੋਵਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਹਨ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ।
ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਸਟੈਨਲੀ ਕ੍ਰਿਪਨਰ ਹਨ, ਜੋ ਬਰੁਕਲਿਨ ਦੇ ਮੈਮੋਨਾਈਡਜ਼ ਮੈਡੀਕਲ ਸੈਂਟਰ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੱਕਾਰੀ ਜਰਨਲ ਆਫ਼ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਡਾ. ਕ੍ਰਿਪਨਰ ਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਦਾ

ਪਰਦਾਫਾਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਮੌਤਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ "ਮੌਤ ਦਾ ਚੱਕਰ" ਹੈ: 1840 ਵਿੱਚ ਚੁਣੇ ਗਏ ਹੈਰੀਸਨ ਦੀ ਮੌਤ 1841 ਵਿੱਚ ਹੋਈ; ਵੀਹ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, 1860 ਵਿੱਚ ਚੁਣੇ ਗਏ ਲਿੰਕਨ ਦੀ ਮੌਤ 1865 ਵਿੱਚ ਹੋਈ; 1880 ਵਿੱਚ ਚੁਣੇ ਗਏ ਗਾਰਫੀਲਡ ਦੀ 1881 ਵਿੱਚ ਹੱਤਿਆ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ; 1900 ਵਿੱਚ ਚੁਣੇ ਗਏ ਮੈਕਕਿਨਲੇ ਦੀ 1901 ਵਿੱਚ ਹੱਤਿਆ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ; ਵੀਹ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਚੁਣੇ ਗਏ ਹਾਰਡਿੰਗ ਦੀ 1923 ਵਿੱਚ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ; 1940 ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਚੁਣੇ ਗਏ ਰੂਜ਼ਵੈਲਟ ਦੀ ਵੀ 1945 ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, 1960 ਵਿੱਚ ਚੁਣੇ ਗਏ ਕੈਨੇਡੀ ਦੀ 1963 ਵਿੱਚ ਹੱਤਿਆ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। 1840 ਤੋਂ, ਜ਼ੀਰੋ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਚੁਣੇ ਗਏ ਹਰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਹੋਈ ਹੈ ਜਾਂ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋਏ ਹਨ।
ਡਾ. ਕ੍ਰਿਪਨਰ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਚੱਕਰ ਸਿਰਫ਼ ਸੰਜੋਗ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਪਰੇ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਵਰਗੀ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਕਾਰਲ ਜੀ. ਜੰਗ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਮਕਾਲੀਨਤਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ, ਜਾਂ ਅਰਥਪੂਰਨ ਸੰਜੋਗ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਡਾ. ਕ੍ਰਿਪਨਰ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਇਹਨਾਂ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇੱਕ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਤੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਰਲ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ: ਕਿਸਮਤ। ਕੀ ਕੋਈ ਓਵਰਰਾਈਡਿੰਗ ਕਿਸਮਤ ਹੈ ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਦੁਖਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਵਾਪਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਾਮਲ ਲੋਕ ਇਹਨਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਅਤੇ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਕੌਣ ਹੈ - ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਸਭ ਦਾ ਨਿਯੰਤਰਣ ਕੌਣ ਹੈ?
ਡਾ. ਕ੍ਰਿਪਨਰ ਨੇ ਕੈਨੇਡੀ ਅਤੇ ਲਿੰਕਨ, ਦੋ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਚਰਚਿਤ ਅਮਰੀਕੀ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀਆਂ, ਦੀਆਂ ਮੌਤਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੁਝ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਵੱਲ ਵੀ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸੱਤ ਅੱਖਰ ਹਨ, ਦੋਵਾਂ ਪਤਨੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਪੁੱਤਰ ਗੁਆ ਦਿੱਤੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ

ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਗੋਲੀ ਮਾਰੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਲਿੰਕਨ ਦਾ ਕਾਤਲ ਜੌਨ ਵਿਲਕਸ ਬੂਥ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਅੱਖਰਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜ ਕੇ ਪੰਦਰਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਲੀ ਹਾਰਵੇ ਓਸਵਾਲਡ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪੰਦਰਾਂ ਅੱਖਰ ਸਨ। ਬੂਥ ਦਾ ਜਨਮ 1829 ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਓਸਵਾਲਡ ਦਾ 1939 ਸੀ। ਦੋਵਾਂ ਕਾਤਲਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਗਵਾਕਾਰਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਗੋਲੀ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਦੋ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਲਿੰਕਨ 1847 ਵਿੱਚ ਕਾਂਗਰਸ ਲਈ ਚੁਣੇ ਗਏ ਸਨ, ਕੈਨੇਡੀ 1947 ਵਿੱਚ; ਲਿੰਕਨ 1860 ਵਿੱਚ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਬਣੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਕੈਨੇਡੀ 1960 ਵਿੱਚ। ਦੋਵੇਂ ਅਫਰੀਕੀ ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਲਈ ਨਾਗਰਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਸੈਕਟਰੀ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਕੈਨੇਡੀ ਸੀ, ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਭਿਆਨਕ ਦਿਨ ਥੀਏਟਰ ਨਾ ਜਾਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਸਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੈਨੇਡੀ ਦੇ ਸੈਕਟਰੀ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਲਿੰਕਨ ਵੀ ਸੀ, ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਡੱਲਾਸ ਨਾ ਜਾਣ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ। ਲਿੰਕਨ ਦਾ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਾਲਾ ਸੁਪਨਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਕੈਨੇਡੀ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ 1952 ਵਿੱਚ ਜੀਨ ਡਿਕਸਨ, 1957 ਵਿੱਚ ਅਲ ਮੌਰੀਸਨ ਅਤੇ 1957 ਅਤੇ 1960 ਵਿੱਚ ਕਈ ਹੋਰ ਨਬੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਕੈਨੇਡੀ ਨੇ ਖੁਦ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕਿਆਮਤ ਦਾ ਡਰ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਪਰ ਮੈਂ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹਾਂ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀਆਂ ਦਾ ਨਿੱਜੀ ਸਬੰਧ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਰਾਹੀਂ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਸਾਬਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਮਾਨ ਕਿਸਮਤਾਂ ਕਿਸੇ ਉੱਚ ਕ੍ਰਮ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਘੱਟ

ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਸਿਵਾਏ ਇਸਦੇ ਕਿ ਇਹ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਿਯਮ ਵਾਂਗ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਪਰ ਜੇ ਕੋਈ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਵੀ ਕਰੇ ਕਿ ਲਿੰਕਨ ਦਾ ਪੁਨਰਜਨਮ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਚੰਗੇ ਕਾਰਨ ਹਨ। ਸਮਰੱਥ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਲਿੰਕਨ ਦਾ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।
ਨਿਊਯਾਰਕ ਟਾਈਮਜ਼ ਦੇ ਆਰਥਰ ਕਰੌਕ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਪਹਿਲੀ ਆਤਮਾ ਲਿੰਕਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਡੌਲੀ ਮੈਡੀਸਨ ਸੀ। ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਵਿਲਸਨ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਕਾਰਜਕਾਲ ਦੌਰਾਨ, ਉਹ ਵਰਕਰਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਕੀਮਤੀ ਗੁਲਾਬ ਦੇ ਬਾਗ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਗ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਦਲ ਲਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਛੂਤਾ ਰਿਹਾ।
ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੈ ਕਿ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਰਗੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਾਰਜ ਕੀਤੀ ਇਮਾਰਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਖਦੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਢਾਂਚੇ ਨਾਲ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਬਾਕੀ ਬਚੀਆਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਯਾਦਾਂ ਵਜੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ, ਮੌਤ ਨਾਮਕ ਤਬਦੀਲੀ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ, ਉਸੇ ਸੋਚ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਸਮੇਂ ਜਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਅਰਥ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਮਨੋਰੋਗੀ ਹਨ ਜੋ ਉਸ ਅਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਅਸਲੀਅਤਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਾਂ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਬੰਧਤ ਹਨ, ਪਰ ਜਿਸ ਤੱਕ ਉਹ ਮਾਸ ਅਤੇ ਲਹੂ ਦੇ ਸੰਘਣੇ, ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ "ਰੁਝੇ" ਹੋਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਗੈਰ-ਕੁਦਰਤੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਸਾਰੇ ਦੁਖੀ ਜਾਂ ਪਾਗਲ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਦੂਰ ਦੇ ਭੂਤਕਾਲ ਦੇ ਹੋਣ। ਪਰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਟੈਫਟ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੌਰਾਨ, ਅਬੀਗੈਲ ਐਡਮਜ਼ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਪਛਾਣਿਆ ਗਿਆ। ਉਸਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਈਸਟ ਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ

ਇਹ ਇਸਦਾ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦਾ। ਲੇਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜੋ ਮੈਂ ਦੇਖੀਆਂ ਹਨ।"
ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ-ਸੰਪਰਕ ਰਸਮਾਂ ਉਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਜਦੋਂ ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤਰ, ਵਿਲੀ ਦੀ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲਿੰਕਨ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਰਹਿ ਗਈ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਲਿੰਕਨ ਨੇ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਨਤੀਜੇ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਸਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਵਿਲੀ ਦਾ ਭੂਤ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਰਥਰ ਕ੍ਰੌਕ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਗ੍ਰਾਂਟ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਕਾਰਜਕਾਲ ਦੌਰਾਨ, ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਛੋਟੇ ਵਿਲੀ ਦੇ ਭੂਤ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਘਰ ਦੇ ਕੁਝ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ।
ਲਿੰਕਨ ਅਕਸਰ ਨੈਟੀ ਕੋਲਬਰਨ ਮੇਨਾਰਡ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡੈਨੀਅਲ ਵੈਬਸਟਰ ਦੀ ਆਤਮਾ ਉਸ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਗੁਲਾਮਾਂ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਐਲਾਨ ਲਿੰਕਨ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਬਣ ਗਿਆ। ਘੱਟ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੇ ਉਸਦੇ ਕੈਬਨਿਟ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮਤਭੇਦ ਦੀ ਨੀਂਹ ਵੀ ਰੱਖੀ ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੇਖਾਂਗੇ, ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਬੇਵਕਤੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਆਓ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰੀਏ ਕਿ ਲਿੰਕਨ ਨੂੰ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਕਿਸੇ ਮਾਧਿਅਮ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਉਸਦੀ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹੀ। ਫਿਲਿਪ ਵੈਨ ਡੋਰੇਨ ਸਟਰਨ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ "ਦ ਮੈਨ ਹੂ ਕਿਲਡ ਲਿੰਕਨ" ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਲਿੰਕਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਹੋਰ ਸਰੋਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਘਟਨਾ 1860 ਵਿੱਚ ਸਪਰਿੰਗਫੀਲਡ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਸੀ, ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਚੁਣੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਬਾਅਦ। ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੀ ਇੱਕ ਦੋਹਰੀ ਤਸਵੀਰ ਦੇਖੀ: ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਅਤੇ ਜੀਵੰਤ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਧੁੰਦਲਾ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ। ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਪਹਿਲਾ ਕਾਰਜਕਾਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਵੇਗਾ ਪਰ ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਕਾਰਜਕਾਲ ਦੇ ਅੰਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਰ ਜਾਵੇਗਾ। ਅੱਜ, ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜਕਰਤਾ ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਲਪਨਾਤਮਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਉਣਗੇ। ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੇ ਜੋ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਉਹ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ "ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦਾ ਅਨੁਭਵ", ਜਾਂ ਸੂਖਮ ਪ੍ਰੋਜੈਕਸ਼ਨ ਸੀ, ਇੱਕ ਆਮ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ। ਇਸਦਾ ਸਿੱਧਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਚੇਤੰਨ ਅਤੇ ਅਚੇਤ ਮਨ ਵਿਚਕਾਰ ਬੰਧਨ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਢਿੱਲੇ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ, ਜਾਂ ਸੱਚਾ, ਸਵੈ ਪਲ ਭਰ ਲਈ ਉਭਰਦਾ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਅਜਿਹੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਮਾਮਲੇ ਵੀ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਘਟਨਾ ਜਾਗਦੇ ਸਮੇਂ ਵਾਪਰੀ ਹੈ।
ਇਸ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਗੱਲ ਹੈ; ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਦੂਜੀ ਘਟਨਾ ਵੀ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ: ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ; ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਆਪਣੀ ਖਾਸ ਵਿਆਖਿਆ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸੂਝ-ਬੂਝ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਹੀ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ।
ਇਹ ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਇਕਲੌਤਾ ਸੁਪਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਕਦਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦਾ ਸੀ। ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਹਿਯੋਗੀ ਅਤੇ ਜੀਵਨੀਕਾਰ, ਵਿਲੀਅਮ ਹਰਨਡਨ ਨੇ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਅੰਤ ਇੱਕ ਦੁਖਦਾਈ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਕਈ ਵਾਰ ਕਹਿਣ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਅੰਤ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਹੋਵੇਗਾ।"

ਇਹ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ ਕਿ ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਕਿਸਮਤਵਾਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਕਸਰ ਬਰੂਟਸ ਅਤੇ ਸੀਜ਼ਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਸੀਜ਼ਰ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਕੰਟਰੋਲ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਕਾਤਲ, ਜੌਨ ਵਿਲਕਸ ਬੂਥ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਬਰੂਟਸ ਮੰਨਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਅਮਰੀਕੀ ਸੀਜ਼ਰ ਦਾ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸਮਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਕੰਮ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਸੀ!
ਅਬਰਾਹਮ ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮਾਨਸਿਕ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਸੁਪਨਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਵੇਖਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਵਹਾਰ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲਿੰਕਨ ਨੂੰ ਘਬਰਾ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਸੁਪਨੇ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ। ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੌਰਾਨ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਵਾਰਡ ਹਿੱਲ ਲੈਮਨ, ਉਸਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਸਕੱਤਰ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੇ ਬਾਡੀਗਾਰਡ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ। ਲੈਮਨ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਲਿਖ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਲਿੰਕਨ ਦੀ ਉਸਦੀ ਜੀਵਨੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।
"ਲਗਭਗ ਦਸ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ," ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, "ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਾਲ ਸੁੱਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਾਹਮਣੇ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੁਨੇਹਿਆਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ ਜਾਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸੌਂ ਗਿਆ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਥੱਕ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਮੈਂ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਚੁੱਪ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਘੁੱਟੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਚੀਕਾਂ ਸੁਣੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਰੋ ਰਹੇ ਹੋਣ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠ ਕੇ ਹੇਠਾਂ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉੱਥੇ ਵੀ ਉਹੀ ਤਰਸਯੋਗ ਚੀਕਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਪਰ ਕੋਈ ਸੋਗ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ; ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ

ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਉਹੀ ਸੋਗ ਭਰੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਸਾਰੇ ਕਮਰੇ ਰੌਸ਼ਨ ਸਨ; ਸਭ ਕੁਝ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣੂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ; ਪਰ ਉਹ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਕਿੱਥੇ ਸਨ ਜੋ ਇੰਨੇ ਉਦਾਸ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਟੁੱਟ ਜਾਣ? ਮੈਂ ਉਲਝਣ ਅਤੇ ਚਿੰਤਤ ਸੀ। ਇਸ ਸਭ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਅਜਿਹੀ ਰਹੱਸਮਈ ਅਤੇ ਡਰਾਉਣੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਲੱਭਣ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ, ਮੈਂ ਤੁਰਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਪੂਰਬੀ ਕਮਰੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ। ਚਲਾ ਗਿਆ।"
"ਉੱਥੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਹੈਰਾਨੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਤਾਬੂਤ ਸੀ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਪਿਆ ਸੀ। ਸਿਪਾਹੀ ਇਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਪਹਿਰਾ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ; ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਸੀ, ਕੁਝ ਲਾਸ਼ ਵੱਲ ਸੋਗ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਿਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਕੁਝ ਤਰਸ ਨਾਲ ਰੋ ਰਹੇ ਸਨ।
"'ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਮਰਿਆ?' ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, 'ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ; ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਤਲ ਨੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ!' ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਭੀੜ ਵਿੱਚੋਂ ਸੋਗ ਦੀ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਚੀਕ ਆਈ, ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਤੋਂ ਜਗਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਉਸ ਰਾਤ ਫਿਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁੱਤਾ...।"
ਲਿੰਕਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਰਾਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਨਿਰਪੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਡੈਸਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਲਿਫਾਫਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਸਾਰੇ ਧਮਕੀ ਭਰੇ ਪੱਤਰ ਸਨ। ਲਿਫਾਫੇ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ "ਹੱਤਿਆ" ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਡਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਤਰਕ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਅਤੇ ਜਿੱਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੱਖਣ ਨਾਲ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸਵਾਲ ਨੇ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਦੋ ਧੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਹੋਰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਲਿੰਕਨ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਸੁਪਨੇ ਦੀਆਂ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲਿਆ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ

ਉਸਨੇ ਦਿਖਾਵਾ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵਾਧੂ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਨੂੰ ਹਲਕੇ ਜਿਹੇ ਟਿੱਪਣੀ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, "ਓਏ, ਇਹ ਮੈਂ ਉਸ ਤਾਬੂਤ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਕੋਈ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਸੀ!"
ਪਰ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਲਾਸ਼ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀਟੀ ਵਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਕੀ ਕਿਸਮਤ ਇਸ ਦੁਖਾਂਤ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ?
ਕੀ ਕਿਸੇ ਉੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਚੇਤਾਵਨੀ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?
ਲਿੰਕਨ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਸੁਪਨਾ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਣਜਾਣ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਿਨਾਰੇ ਵੱਲ ਵਧਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸੁਪਨਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਿਸੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਉਸਨੇ ਇਹੀ ਸੁਪਨਾ ਫੋਰਟ ਸਮਟਰ ਵਿਖੇ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ, ਬੁੱਲ ਰਨ, ਐਂਟੀਏਟਮ, ਗੈਟਿਸਬਰਗ, ਸਟੋਨ ਰਿਵਰ, ਵਿਕਸਬਰਗ ਅਤੇ ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਦੀਆਂ ਲੜਾਈਆਂ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ, ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੀ ਪੂਰਵ ਸੰਧਿਆ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ 13 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1865 ਸੀ, ਅਤੇ ਲਿੰਕਨ ਨੇ ਇਸ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸੁਪਨੇ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਸ਼ਾਵਾਦੀ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਉਸਦੇ ਲਈ, ਇਹ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਖ਼ਬਰ ਜਨਰਲ ਸ਼ਰਮਨ ਤੋਂ ਜੰਗਬੰਦੀ ਹੋਵੇਗੀ। 14 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕੈਬਨਿਟ ਮੀਟਿੰਗ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਲਿੰਕਨ ਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਖ਼ਬਰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਪਹੁੰਚੇਗੀ। ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਸ ਸੁਪਨੇ ਨੇ ਜਿਸ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਖ਼ਬਰ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਉਹ ਉਸੇ ਸ਼ਾਮ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਜੀਬ ਜਹਾਜ਼ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਦੂਰ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਸੀ

ਚੈਰੋਨ ਦੀ ਕਿਸ਼ਤੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸਟਾਈਕਸ ਨਦੀ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ।
ਪਰ ਕੀ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪਾਰ ਕਰ ਗਿਆ ਸੀ?
ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀਆਂ ਅਫਵਾਹਾਂ ਫੈਲਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇਹਨਾਂ ਅਫਵਾਹਾਂ ਦਾ ਖੰਡਨ ਕੀਤਾ। ਬੇਸ ਫਰਮੈਨ ਦੀ ਕਿਤਾਬ, "ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਪ੍ਰੋਫਾਈਲਜ਼" ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਥੀਓਡੋਰ ਰੂਜ਼ਵੈਲਟ ਅਕਸਰ ਲਿੰਕਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ 1930 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਫ੍ਰੈਂਕਲਿਨ ਡੀ. ਰੂਜ਼ਵੈਲਟ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੌਰਾਨ, ਇੱਕ ਮਹਿਲਾ ਸਕੱਤਰ ਨੇ ਅਬ੍ਰਾਹਮ ਲਿੰਕਨ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ। ਭੂਤ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਅੱਧ ਵਿੱਚ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਜੁੱਤੇ ਪਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜਾਣ ਦੀ ਕਾਹਲੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ। ਐਲੇਨੋਰ ਰੂਜ਼ਵੈਲਟ ਨੇ ਵੀ ਅਕਸਰ ਲਿੰਕਨ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ।
ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਅਭਿਆਸ ਸੀ ਕਿ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਸੀ। ਇਹ ਸ਼ਰਾਰਤ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਲਿੰਕਨ ਦਾ ਕਮਰਾ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਉੱਥੇ ਸੌਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਅਜੀਬ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਲੋਕ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉੱਚ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਅਹੁਦਿਆਂ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਲੋਕ, ਭੂਤਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।
ਫਿਰ ਵੀ, ਮਰਹੂਮ ਮਹਾਰਾਣੀ ਵਿਲਹੈਲਮੀਨਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਦਸਤਕ ਦੇਣ ਅਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ - ਪਰ ਬਾਹਰਲਾ ਗਲਿਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਲੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਮਾਰਗਰੇਟ ਟਰੂਮੈਨ, ਜੋ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਦੇ ਉਸੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੀ ਪਈ ਸੀ, ਅਕਸਰ ਸਵੇਰੇ 3 ਵਜੇ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਸੁਣਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਦੇਖਦੀ, ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਟਰੂਮੈਨ, ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ, ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ਾਂ "ਕੁਦਰਤੀ" ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡਿੱਗਦੀਆਂ ਫ਼ਰਸ਼ਾਂ। ਉਸਨੇ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਦੇ ਪੂਰੇ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਕਦਮ ਸੀ: ਆਰਕੀਟੈਕਟ, ਜਨਰਲ ਐਡਜਰਟਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਢਹਿ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਹੱਸਮਈ ਦਸਤਕ ਨੇ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਸਰਵੇਖਣ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਵੱਲ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ। ਜਾਂ ਦਸਤਕ ਖੁਦ ਕਾਰਨ ਸੀ? ਕੀ ਲਿੰਕਨ ਬਾਅਦ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰਾਂ 'ਤੇ ਢਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸੀ? ਸਿਰਫ਼ ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਦੇ ਹੋਰ ਪੁਰਾਣੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਭੂਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਈਸਟ ਰੂਮ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਕੈਨੇਡੀ ਨੂੰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉੱਥੇ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਲਿੰਡਾ ਬਰਡ ਜੌਨਸਨ ਦਾ ਕਮਰਾ ਉਹੀ ਕਮਰਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਵਿਲੀ ਲਿੰਕਨ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਟਰੂਮੈਨ ਦੀ ਮਾਂ। ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਅਬ੍ਰਾਹਮ ਲਿੰਕਨ ਦਾ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਵੀ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਜੌਨਸਨ ਦੀ ਧੀ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸੌਂਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਰਾਤ ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੀ ਫ਼ੋਨ ਨਹੀਂ ਵੱਜਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਟੈਲੀਫੋਨ ਆਪਰੇਟਰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਫ਼ੋਨ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ!
ਪਰ ਜੇਕਰ ਅਬਰਾਹਮ ਲਿੰਕਨ ਦਾ ਭੂਤ ਕਿਸੇ ਅਧੂਰੇ ਕੰਮ ਕਾਰਨ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਭੂਤ ਹੈ ਜੋ ਹੋਰ ਕੰਮ ਵੀ ਕਰਨ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਆਮ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ ਆਪਣੀ ਬੇਵਕਤੀ ਮੌਤ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲਿੰਕਨ ਕਈ ਸਾਲ ਜਿਉਂਦੀ ਰਹੀ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬੁਢਾਪੇ ਕਾਰਨ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਥਿਰ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਦੇ ਘਰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਥਿਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਬੋਸਟਨ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਬੂਤ ਲੱਭਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਤੀ ਉਸਦੀ ਸਰੀਰਕ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਚ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ 1880 ਦਾ ਦਹਾਕਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲੀ ਸੀ ਕਿ ਵਿਲੀਅਮ ਮੁਮਲਰ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਸਖਤ ਟੈਸਟਿੰਗ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਪਲੇਟਾਂ 'ਤੇ ਮਰੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸਦੀ ਪਛਾਣ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੋਗ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਮੁਮਲਰ ਦੇ ਪ੍ਰਯੋਗਾਤਮਕ ਅਧਿਐਨ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨਾਲ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟਿੰਡਲ ਵਜੋਂ ਕਰਵਾਈ; ਮੁਮਲਰ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪਰਦਾ ਵਾਲੀ ਵਿਧਵਾ ਦੇਖੀ। ਮੁਮਲਰ ਨੇ ਫਿਰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੀਆਂ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ। ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਫੋਟੋ "ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟਿੰਡਲ" ਦੀ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਅਬਰਾਹਮ ਲਿੰਕਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਚਿੱਤਰ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਉਸਦੀ ਵਿਧਵਾ ਦੇ ਮੋਢਿਆਂ 'ਤੇ ਟਿਕਾਏ ਹੋਏ ਹਨ, ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਡੂੰਘੀ ਹਮਦਰਦੀ ਦੀ ਝਲਕ ਹੈ। ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਅੱਗੇ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ, ਵਿਲੀ ਦਾ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ ਸੀ, ਜੋ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਮਲਰ ਨੇ ਮੌਜੂਦ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਿੰਟ ਦਿਖਾਏ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਿੰਟ ਦਿਖਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਔਰਤ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਓਏ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਲਿੰਕਨ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ!" ਫਿਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲਿੰਕਨ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਦੱਸੀ।
ਵੈਸੇ, ਲਿੰਕਨ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਤਸਵੀਰ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਉਸ ਮਾਨਸਿਕ ਚਿੱਤਰ ਵਰਗਾ ਦਿਖ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।

ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਲਿੰਕਨ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤਸਵੀਰ 1937 ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ 100 ਵੇਂ ਜਨਮਦਿਨ ਨੂੰ ਮਨਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦੌਰਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕੈਸਾਡਾਗਾ, ਫਲੋਰੀਡਾ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹੋਰੇਸ ਹੈਂਬਲਿੰਗ ਨੇ ਮਾਨਸਿਕ ਵਿਚੋਲੇ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਸਿਰਫ਼ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੇ ਹੀ ਇਸ ਵਰਤਾਰੇ ਨੂੰ ਸੰਭਵ ਬਣਾਇਆ ਸੀ।
ਸਾਈਕਿਕ ਆਬਜ਼ਰਵਰ ਦੇ ਸੰਪਾਦਕ ਰਾਲਫ਼ ਪ੍ਰੈਸਿੰਗ ਨੂੰ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਫਿਲਮ ਰੀਲਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਫੋਟੋਆਂ ਮੱਧਮ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੇਠ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਫਿਰ ਫਿਲਮ ਰੀਲਾਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਐਲਾਨ ਦੇ, ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਨੂੰ ਵਿਕਸਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਕਿੰਨੀ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਅਬ੍ਰਾਹਮ ਲਿੰਕਨ ਦੀ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਤਸਵੀਰ, ਚਾਰ ਹੋਰ ਛੋਟੇ ਚਿਹਰਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਲੀ ਨੈਗੇਟਿਵ ਸ਼ੀਟ 'ਤੇ ਉੱਕਰਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖਿਆ।
ਮੈਂ ਖੁਦ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਯੋਗ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਜਦੋਂ ਐਂਡਰਿਊ ਵਾਨ ਸਲਜ਼ਾ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਪੋਲਰਾਇਡ ਕੈਮਰੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ। ਇਹ 1966 ਦੀ ਪਤਝੜ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਸਦਾ ਵਰਣਨ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ, "ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ—ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਵਿਗਿਆਨ ਦੀ ਥ੍ਰੈਸ਼ਹੋਲਡ?" ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਕੈਮਰੇ, ਲੈਂਸ, ਫਿਲਮ ਅਤੇ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਡਾ. ਵੌਨ ਸਲਜ਼ਾ ਨੇ ਪੋਲਰਾਇਡ ਕੈਮਰੇ ਨਾਲ ਕਈ ਤਸਵੀਰਾਂ ਖਿੱਚੀਆਂ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਨੇ ਵੱਖਰੇ "ਵਾਧੂ" ਚਿਹਰੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ - ਯਾਨੀ, ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉੱਪਰ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਧੋਖਾਧੜੀ ਜਾਂ ਦੋਹਰਾ ਐਕਸਪੋਜ਼ਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਵਾਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ

ਫੋਟੋਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਕੈਨੇਡੀ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ!
ਕੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਪੀੜਤ ਸਨ, ਨੇ ਅਲੌਕਿਕ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬੰਧਨ ਪਾਇਆ ਸੀ? ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਫੋਟੋ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਤਸਵੀਰ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਕੈਨੇਡੀ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਇਕੱਲਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਵਿੱਚ "ਜੰਗ" ਸ਼ਬਦ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਉਸਦਾ ਸਾਨੂੰ "ਆਪਣੇ ਰਾਹ ਸੁਧਾਰਨ" ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਸੀ?
ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਦਾ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ: ਇਹ ਘਟਨਾ, ਇਹ ਪ੍ਰਯੋਗ, ਬਿਲਕੁਲ ਅਸਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧੋਖਾ, ਦੁਰਘਟਨਾ, ਸਵੈ-ਭਰਮ, ਜਾਂ ਭਰਮ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਦੋਵਾਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਦੇਖਣ ਲਈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਅਬਰਾਹਿਮ ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਰਾਜ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਬੇਵਕਤੀ ਮੌਤ ਦੀ ਤ੍ਰਾਸਦੀ 'ਤੇ ਦਰਜਨਾਂ ਚੰਗੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਹਾਣੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਭੂਤ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਕਾਰਨ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਦੀ ਬੇਚੈਨੀ ਅਤੇ ਅਧੂਰੇ ਕੰਮ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਮੇਰੇ ਉਦੇਸ਼ਪੂਰਨ ਇਤਿਹਾਸਕ ਗਿਆਨ ਕਾਰਨ ਵੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਹੱਲਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੱਜ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਗੰਭੀਰ ਲੋਕ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਕੈਨੇਡੀ ਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ ਵਾਰਨ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਕਿੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੀਏ? ਜੇਕਰ ਲਿੰਕਨ ਨੂੰ ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਢੁਕਵਾਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਫੋਰਡ ਦੇ ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਗਲੀ ਦੇ ਪਾਰ ਪਾਰਕਰ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਪਰ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਉਸਦਾ ਘਰ ਸੀ। ਭੂਤ ਅਕਸਰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ

"ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਕੇਂਦਰ" ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸਲ ਮੌਤ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਹੋਈ ਹੋਵੇ। ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਹੈਮਿਲਟਨ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਨਿੱਜੀ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ; ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਉੱਥੇ ਬਿਤਾਏ, ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਉਸਦੇ ਅਸਫਲ ਸੰਘਰਸ਼ ਨੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਉਸਦਾ "ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਕੇਂਦਰ" ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ, ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਘਾਤਕ ਜ਼ਖ਼ਮ ਮਿਲਿਆ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਾਂਗੇ, ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਉਸਦੀ ਜਵਾਨੀ ਦੇ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਸ਼ਾਂਤ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।
ਭਾਵੇਂ ਫੋਰਡ ਦਾ ਥੀਏਟਰ ਅਤੇ ਪਾਰਕਰ ਹਾਊਸ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਮਹਾਨ ਦੁਖਾਂਤ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹਨ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਿੰਕਨ ਖੁਦ ਉੱਥੇ "ਇਧਰ-ਉਧਰ ਨਹੀਂ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ" ਹੋਵੇਗਾ!
ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਦੇ ਗੁਪਤ ਨਿਰੀਖਣ ਲਈ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ 1963 ਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਪੀਅਰੇ ਸੈਲਿੰਗਰ ਇੰਚਾਰਜ ਸੀ ਅਤੇ ਜੌਨ ਐਫ. ਕੈਨੇਡੀ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਅਤੇ ਮਾਰਚ 1965 ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਵਾਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੌਨਸਨ ਦੇ ਸਮਾਜਿਕ ਸਕੱਤਰ, ਬੇਸ ਅਬੇਲ ਨੇ "ਸੁਰੱਖਿਆ ਕਾਰਨਾਂ" ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ। ਧੀਰਜ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਲਿਖਿਆ, ਕਿ ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਜੋਤਸ਼ੀ, ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਕ ਨਾਲ, ਦੋ ਘੱਟ ਵਰਤੇ ਗਏ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਬਿਤਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ: ਲਿੰਕਨ ਦਾ ਬੈੱਡਰੂਮ ਅਤੇ ਈਸਟ ਰੂਮ। ਬੇਸ ਅਬੇਲ ਨੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਨਿਵਾਸ ਵਿੱਚ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਆਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾ ਦੇਣ ਦੀ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਦੀ ਨੀਤੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ, ਮੇਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਨੁਸਾਰ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਰਾਤਾਂ ਨਹੀਂ ਬਿਤਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਨਾ ਹੀ ਈਸਟ ਰੂਮ ਰਸਮੀ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰਤ ਸਰਕਾਰੀ ਕਮਰਿਆਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ "ਨਿੱਜੀ ਨਿਵਾਸ" ਕਹਿਣਾ ਗਲਤ ਹੋਵੇਗਾ,

ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਹਰ ਘੰਟੇ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਲਈ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਂਗਾ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅਧਿਐਨ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। ਬੈਸ ਅਬੇਲ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੰਭੀਰ ਪੱਤਰ ਆਇਆ। ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੌਹਨਸਨ ਦੇ "ਰੁਝੇਵਿਆਂ ਭਰੇ ਕਾਰਜਕ੍ਰਮ" ਕਾਰਨ ਮੇਰੀ ਫੇਰੀ ਅਸੰਭਵ ਸੀ।
ਮੈਂ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ, ਦਿਨ ਜਾਂ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਜੌਨਸਨ ਪਰਿਵਾਰ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਵੇ, ਆ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।
ਜਵਾਬ ਫਿਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸੋਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋਣਾ ਪਿਆ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ESP ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ?
ਪਰ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਖੋਜਕਰਤਾ ਕਦੇ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦਾ। ਮੈਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੈਨੇਟਰ ਜੈਕਬ ਜਾਵਿਟਸ ਤੋਂ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਲਈ ਮਦਦ ਮੰਗੀ, ਪਰ ਉਹ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਦਾਖਲ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾ ਸਕਿਆ। ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਦੋਸਤ ਰਾਹੀਂ, ਮੈਂ ਸਟੇਟ ਰੂਮਜ਼ ਦੇ ਕਿਊਰੇਟਰ ਜੇਮਜ਼ ਕਰਚਮ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਕੀ ਉਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਗਾਈਡਡ ਟੂਰ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਨਿਯਮਤ ਸੈਲਾਨੀ ਟੂਰ, ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਦੇ ਧਿਆਨ ਭਟਕਾਏ ਬਿਨਾਂ?
ਜਵਾਬ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਹੀ ਰਿਹਾ।
6 ਮਾਰਚ, 1967 ਨੂੰ, ਬੈਸ ਅਬੇਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਕਮਰੇ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਸਰਕਾਰੀ ਸੱਦੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਨਿੱਜੀ ਦੋਸਤਾਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਸਨ। ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਅਯੋਗ ਸੀ।
ਮੈਂ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਕਾਰਪੇਂਟਰ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ESP (ਪੂਰਵ-ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ) ਪ੍ਰਤੀ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਨਜ਼ਰੀਆ ਰੱਖਦੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਦਖਲ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੌਹਨਸਨ ਦੇ ਪ੍ਰੈਸ ਸਕੱਤਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਘੱਟ ਮੰਨਣਯੋਗ ਬਹਾਨਾ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ

ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਅਸੰਭਵ ਉਦਾਹਰਣ ਹੋਵੇਗੀ।" ਮੈਂ ਸੈਲਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਬਰਬਾਦੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਫਿਲਹਾਲ ਉੱਥੇ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।
ਪਰ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਕਦੇ ਵੀ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਮੇਰੇ ਲਈ, ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਕਾਤਲ ਬਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦੀ ਅਸਲ ਹੱਦ ਵਿਚਕਾਰ ਗੁੰਮ ਹੋਏ ਸਬੰਧ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਅਮਰੀਕੀ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਯੋਗਦਾਨ ਹੋਵੇਗਾ।
ਅਮਰੀਕੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਉਸ ਕਾਲੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਾ ਹਨ, ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਵੇਰਵੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਮਾਹਰ ਹੀ ਜਾਣੂ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਇਹ ਮੇਰੀ ਅਗਲੀ ਜਾਂਚ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਾਬਤ ਹੋਣਗੇ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਇਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਨਸਿਕ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਇਹਨਾਂ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅਵਚੇਤਨ ਮਨ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਮੇਰੀ ਮਾਨਸਿਕ ਜਾਂਚ 'ਤੇ "ਮਨ ਪੜ੍ਹਨ" ਦਾ ਦੋਸ਼ ਨਾ ਲਗਾ ਸਕੇ ਜਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਲਈ ਸਮਾਨ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਨਾ ਦੇ ਸਕੇ। ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕੇਸ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ ਹੀ ਮੈਂ ਕਤਲ ਦੇ ਸਮਕਾਲੀ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ।

* * *

ਰਾਜਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਜੰਗ ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੱਖਣ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਗੱਲ ਸੰਘੀ ਸਮਰਥਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਰ ਕੋਈ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜੰਗ ਜਲਦੀ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਆਮ ਜੀਵਨ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਸਕੇ।
ਭਾਵੇਂ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਆਪਕ ਮਾਹੌਲ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਕੁਝ ਕੱਟੜਪੰਥੀ ਸਨ ਜੋ ਚਮਤਕਾਰੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਰਾਹ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ, ਸਵਾਲ ਗੁਲਾਮਾਂ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਯੂਨੀਅਨ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਸੀ। ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਆਰਥਿਕ

ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਵਿਹਾਰਕ ਮੰਨਦੇ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਜਗੀਰੂ, ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੇਂਡੂ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਦਾ ਵੀ ਸਵਾਲ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਨੇ ਯੂਰਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਦਯੋਗਿਕ ਉੱਤਰ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਬੁੱਧੀਜੀਵੀਆਂ, ਕਿਰਤ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਨਵੀਆਂ ਕਦਰਾਂ-ਕੀਮਤਾਂ ਨਾਲ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਦੱਖਣ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸਮਤ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣਾ ਮੁੱਠੀ ਭਰ ਕੱਟੜਪੰਥੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਨੇਕ ਕਾਰਨ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜੌਨ ਵਿਲਕਸ ਬੂਥ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ। ਵਿਅੰਗਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੱਖਣੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਦੱਖਣ ਦੇ ਬਾਹਰਵਾਰ ਮੈਰੀਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪੂਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉੱਤਰੀ ਮੰਨਦਾ ਸੀ।
ਜੌਨ ਵਿਲਕਸ ਬੂਥ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਬੂਥ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਘੱਟ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਐਡਵਿਨ ਬੂਥ, "ਅਦਾਕਾਰਾਂ ਦੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰ" ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਭਿਆਨਕ ਅਪਰਾਧ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਅਬ੍ਰਾਹਮ ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸਮਰਥਕ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।
ਪਰ ਜੌਨ ਵਿਲਕਸ ਬੂਥ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਲੋਕ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਸਿਰਫ਼ ਵੀਹ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਰਿਪੱਕ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੀ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਸੀ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਰਥਿਕ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਜੋ ਅਟੱਲ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਗੋਲੀ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਜਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਯੁੱਧ ਆਪਣੇ ਅੰਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਬੂਥ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਲਈ ਗਈ ਡਿਕਸੀ ਦਾ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਬਣਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਸਹਾਇਕਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਵਿਭਿੰਨ ਸਮੂਹ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਰੀ ਸੁਰੈਟ ਦੇ ਬੋਰਡਿੰਗ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਗੁਪਤ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਕੀਤੀਆਂ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਲਿੰਕਨ ਨੂੰ ਅਗਵਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਨਫੈਡਰੇਟ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਰਿਚਮੰਡ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਇਹ ਯੋਜਨਾ ਕਦੇ ਵੀ ਸਾਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਰਿਚਮੰਡ ਨੂੰ ਯੈਂਕੀਜ਼ ਨੇ ਫੜ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਸੰਘ ਲਈ ਸਮਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਦਿਨ ਬੀਤਦੇ ਗਏ ਅਤੇ ਬੂਥ ਦਾ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ "ਕੁਝ ਵੱਡਾ ਕਰਨ" ਦਾ ਜਨੂੰਨ ਵਧਦਾ ਗਿਆ, ਨੌਜਵਾਨ ਅਦਾਕਾਰ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਲੱਗਾ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਹਾਰ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਮੰਨਦਾ ਸੀ। ਬੂਥ ਲਈ, ਲਿੰਕਨ ਉਸ ਸਭ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।
ਅਜਿਹੀ ਸੋਚ ਯਕੀਨਨ ਇੱਕ ਪਾਗਲ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਸੋਚ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਬੂਥ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਚਲਾਕ ਸਿਆਸਤਦਾਨ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਲਿੰਕਨ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਕੈਬਨਿਟ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਦਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੁਝ ਦੱਖਣੀ ਨੇਤਾਵਾਂ ਨੇ ਕਤਲ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, "ਦੱਖਣ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਦੋਸਤ" ਸੀ।
ਜੇਕਰ ਉਹ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਹੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਅਬਰਾਹਮ ਲਿੰਕਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜਾਂ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਲਈ ਲਿੰਕਨ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਾੜਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯੁੱਧ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ 'ਤੇ ਡੂੰਘਾ ਪਛਤਾਵਾ ਸੀ ਅਤੇ ਵੱਖ ਹੋਏ ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਨਾਲ ਯੂਨੀਅਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸਨ।
ਪਰ ਜੰਗ-ਪੱਖੀ ਧੜੇ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜੰਗ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਸਟੈਨਟਨ ਅਤੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਮੰਤਰੀ ਸੇਵਰਡ, ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਵੱਖਰਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਜ਼ਰੀਆ ਵਧੇਰੇ ਸਖ਼ਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜੇਤੂ ਰਹੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਤਰ ਅਤੇ ਦੱਖਣ ਵਿਚਕਾਰ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਟਕਰਾਅ ਵੀ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ।

ਇਸ ਟਕਰਾਅ ਅਤੇ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਲਿੰਕਨ ਦੀਆਂ ਸੁਲ੍ਹਾ-ਸਫਾਈ ਨੀਤੀਆਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ।
ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਸਾਥੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੇਵਿਸ ਪੇਨ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਕਨਫੈਡਰੇਟ ਸਿਪਾਹੀ, ਡੇਵਿਡ ਹੇਰੋਲਡ (ਇੱਕ ਡਰੱਗਿਸਟ ਦਾ ਕਲਰਕ ਜੋ ਨੌਕਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ), ਜਾਰਜ ਐਟਜ਼ਰੋਡਟ (ਇੱਕ ਜਰਮਨ-ਜਨਮੇ ਕੈਰੇਜ ਮੇਕਰ), ਸੈਮੂਅਲ ਅਰਨੋਲਡ (ਇੱਕ ਕਲਰਕ), ਮਾਈਕਲ ਓ'ਲੌਫਲਿਨ (ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਲਰਕ), ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਰੀ ਸੁਰੈਟ (ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੋਰਡਿੰਗ ਹਾਊਸ ਦੀ ਮਾਲਕ, ਜਿਸਦੇ ਘਰ ਉਹ ਮਿਲੇ ਸਨ), ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ, ਜੌਨ ਹੈਰੀਸਨ ਸੁਰੈਟ (ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ), ਇੱਕ ਕਨਫੈਡਰੇਟ ਜਾਸੂਸ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ੇ ਤੋਂ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਅੰਤਿਮ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਬੂਥ ਸਿਰਫ਼ ਛੱਬੀ ਸਾਲ ਦਾ, ਸੁਰੈਟ ਇੱਕੀ ਸਾਲ ਦਾ, ਅਤੇ ਹੇਰੋਲਡ ਤੇਈ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਇੰਨੀਆਂ ਮੂਰਖਤਾਪੂਰਨ ਸਨ।
ਬੂਥ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਕੋਲ ਲੀਡਰਸ਼ਿਪ ਦੇ ਗੁਣ ਸਨ, ਉਹ ਨੌਜਵਾਨ ਸੁਰੈਟ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦਾ ਮੁੱਖ ਕੰਮ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਅਤੇ ਮਾਂਟਰੀਅਲ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਵਜੋਂ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਕਨਫੈਡਰੇਟ ਏਜੰਟਾਂ ਅਤੇ ਕੈਨੇਡਾ ਦੇ ਮਾਂਟਰੀਅਲ ਵਿੱਚ ਬਾਗੀਆਂ ਦੇ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਵਿਚਕਾਰ ਸੰਪਰਕ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਐਡਮਜ਼ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਕੰਪਨੀ ਲਈ ਇੱਕ ਕਲਰਕ, ਨੌਜਵਾਨ ਸੁਰੈਟ ਦੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੰਚਾਰ ਸਬੰਧ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਸਰਕਾਰੀ ਸਰਕਲਾਂ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਗੁਪਤ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣੀਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ।
ਜਦੋਂ ਬੂਥ ਨੇ ਸੁਰੈਟ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਸੰਘ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ। ਸੁਰੈਟ ਇਸ ਰਾਹ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਰੈਟ ਹਿੰਸਾ ਜਾਂ ਕਤਲ

ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਵਹਾਅ ਵਿੱਚ ਵਹਿ ਗਏ।
ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਐਚ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਸੁਰੈਟ ਬੋਰਡਿੰਗ ਹਾਊਸ ਵਿਖੇ ਲੂਈਸ ਵੀਚਮੈਨ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਯੁੱਧ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਕਲਰਕ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵੱਲ ਕਾਫ਼ੀ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਦਰੀ ਬਣਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਨੌਜਵਾਨ ਵੀਚਮੈਨ ਕਈ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਕਾਰਾਂ ਦੇ ਆਉਣ-ਜਾਣ ਦਾ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੌਨ ਸੁਰੈਟ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਦੋਸਤੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਸੁਰੈਟ ਬੋਰਡਿੰਗ ਹਾਊਸ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸੁਰੈਟ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋ ਗਿਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਰੈਟ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਗਵਾਹੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਤੱਕ ਲੈ ਗਈ।
ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਰੈਟ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਤੋਂ ਤੇਰਾਂ ਮੀਲ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟੇਵਰਨ ਚਲਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਰੈਟਸਵਿਲ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਕਲਿੰਟਨ, ਮੈਰੀਲੈਂਡ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਟੇਵਰਨ ਕਾਰੋਬਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਜੌਨ ਲੋਇਡ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਟੇਵਰਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਚਲੀ ਗਈ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਛੇਵੀਂ ਅਤੇ ਸੱਤਵੀਂ ਸਟਰੀਟ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਐਚ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗੈਸਟ ਹਾਊਸ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਜੋ ਅੱਜ ਵੀ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ।
ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਅਗਵਾ ਦੀ ਯੋਜਨਾਬੰਦੀ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਕੋਈ ਭੂਮਿਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੂਥ ਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਸਾਥੀ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੱਦਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦੇ ਸਨ; ਫਿਰ ਵੀ, ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਉਸਦੀ ਯੋਗਤਾ ਇੰਨੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਖਰਕਾਰ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਲਈ ਡਿੱਗ ਪਏ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਹ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਡੂੰਘੇ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵੀ ਫੜਿਆ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੇ

ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਚਣ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ ਬਿਹਤਰ ਸੀ।
ਬੂਥ ਨੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰਨੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਲਿੰਕਨ 14 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1865 ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੇ ਫੋਰਡ ਦੇ ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚ ਸਟੇਟ ਬਾਕਸ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੇ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਗੋਲੀ ਮਾਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਸੁਰੈਟ ਨੂੰ ਤਾਰਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਕਤਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਫ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰੇ। ਉਸਦੇ ਸੰਪਰਕ ਸਹੀ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੂੰ ਜਨਰਲ ਗ੍ਰਾਂਟ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਜਨਰਲ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਰੇਲਗੱਡੀ 'ਤੇ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਲੇਵਿਸ ਪੇਨ ਨੇ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਸੈਕਟਰੀ ਸੀਵਰਡ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਕਰਨੀ ਸੀ।
ਬੂਥ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਥੀਏਟਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਪੂਰਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਅਦਾਕਾਰ ਵਜੋਂ ਉੱਥੇ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਰਣਨੀਤਕ ਪਲ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣ ਦੀ ਵੀ ਆਗਿਆ ਮਿਲੀ। ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਨਾਟਕ "ਸਾਡਾ ਅਮਰੀਕੀ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ" ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲੌਰਾ ਕੀਨ ਅਭਿਨੀਤ ਸੀ। ਬੂਥ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਇੱਕ ਝਟਕੇ - ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਕਿਸਮਤ - ਦੁਆਰਾ ਹੋਰ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਮਿਲੀ ਜਦੋਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਡੱਬੇ ਦੀ ਰਾਖੀ ਲਈ ਤਾਇਨਾਤ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਸੀ।
ਰਾਤ 10 ਵਜੇ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਬੂਥ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਭੱਜਿਆ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਡੈਰਿੰਗਰ ਪਿਸਤੌਲ ਨਾਲ ਲਿੰਕਨ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਗਾਰਡ ਨਾਲ ਜੂਝਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ, ਯੋਜਨਾ ਅਨੁਸਾਰ, ਬਾਕਸ ਰੇਲਿੰਗ ਉੱਤੇ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਹੇਠਾਂ ਪਲੇਟਫਾਰਮ 'ਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਲਿੰਕਨ ਉਸ ਰਾਤ ਬਚ ਗਿਆ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਹੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਪਾਰਕਰ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਹੋਈ, ਜੋ ਕਿ ਫੋਰਡ ਦੇ ਥੀਏਟਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਥਿਤ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬੂਥ ਦੀ ਅੱਡੀ ਸਟੇਜ ਬਾਕਸ 'ਤੇ ਅਮਰੀਕੀ

ਝੰਡੇ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਗਈ ਅਤੇ ਉਹ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਲੱਤ ਟੁੱਟ ਗਈ।
ਭਿਆਨਕ ਦਰਦ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਵਿੱਚ ਬਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਜੋ ਬਾਹਰ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਐਨਾਕੋਸਟੀਆ ਨਦੀ ਉੱਤੇ ਨੇਵੀ ਯਾਰਡ ਪੁਲ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੜਕ 'ਤੇ ਤਾਇਨਾਤ ਇੱਕ ਸੰਤਰੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕ ਲਿਆ। ਉਹ ਇੰਨੀ ਦੇਰ ਰਾਤ ਸੜਕ 'ਤੇ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਯੁੱਧ ਸਮੇਂ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਰਸਤਿਆਂ 'ਤੇ ਨੇੜਿਓਂ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਬੂਥ ਨੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਚਾਰਲਸ ਕਾਉਂਟੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਰਾਤ 9 ਵਜੇ ਦਾ ਸਖ਼ਤ ਕਰਫ਼ਿਊ ਲਾਗੂ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਨੇ ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਅਜੀਬ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਹੈ: ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਸੁਰੈਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਚਣ ਦਾ ਆਸਾਨ ਰਸਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਐਨਾਕੋਸਟੀਆ ਨਦੀ ਪੁਲ ਰਾਹੀਂ ਭੱਜਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਡੇਵਿਡ ਹੇਰੋਲਡ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਬੂਥ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਉਹ ਸੁਰੈਟਸ ਇਨ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਪਹੁੰਚੇ। ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਫੇਰੀ ਦਾ ਮਕਸਦ ਸਮਝ ਆਇਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਰੈਟ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਸਰਾਏ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਲਿਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਰਾਏ ਬੂਥ, ਸੁਰੈਟ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਸਥਾਨ ਸੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਦੋਵੇਂ ਅੱਗੇ ਵਧੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਆਖਰੀ ਪੜਾਅ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਬ੍ਰਾਇਨਟਾਊਨ (ਜਿੱਥੇ ਬੂਥ ਨੇ ਆਪਣੀ ਲੱਤ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ) ਵਿੱਚ ਡਾ. ਮਡ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਠਹਿਰਨ ਅਤੇ ਪੋਟੋਮੈਕ ਨਦੀ ਪਾਰ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਕਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦੋਵੇਂ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਭੱਜ ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਵਰਜੀਨੀਆ ਦੇ ਪੋਰਟ ਰਾਇਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਗੈਰੇਟ ਦੇ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਲੁਕ ਗਏ। ਉੱਥੇ, ਕਨਫੈਡਰੇਟ ਬਲਾਂ ਨੇ ਪਾਗਲ ਕੁੱਤਿਆਂ ਵਾਂਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ। ਲਿੰਕਨ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਤੋਂ ਬਾਰਾਂ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, 26 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1865 ਨੂੰ, ਬੂਥ ਨੂੰ ਗੋਲੀ

ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਇਹ ਦੂਜਾ ਤੱਥ ਵੀ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ: ਕੀ ਉਸਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ ਸੀ, ਗੈਰੇਟ ਦੇ ਬਲਦੇ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦਾ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ? ਜਾਂ ਕੀ ਸਾਰਜੈਂਟ ਬੋਸਟਨ ਕੋਰਬੇਟ ਦੀ ਜਵਾਬੀ ਗੋਲੀ ਆਪਣੇ ਨਿਸ਼ਾਨੇ 'ਤੇ ਲੱਗੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਿਪਾਹੀ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ?
ਮੇਰਾ ਇੱਥੇ ਭੱਜਣ ਅਤੇ ਫੜੇ ਜਾਣ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਦੱਸਣ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਢੁਕਵਾਂ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਰਹੱਸ ਬੂਥ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸਜ਼ਾ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਹੈ ਕਿ ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਕਤਲ ਦੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਕਿਸਨੇ ਰਚੀ ਸੀ। ਸਰਕਾਰੀ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਉਦੋਂ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਬਾਰੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਫਵਾਹਾਂ ਅਤੇ ਕਥਾਵਾਂ ਫੈਲਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਰੈਟ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੇਨ, ਐਟਜ਼ਰੋਡਟ ਅਤੇ ਹੇਰੋਲਡ ਦੇ ਨਾਲ, ਪੱਖਪਾਤ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੂਥ ਦੀ ਆਪਣੀ ਡਾਇਰੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਯੁੱਧ ਸਕੱਤਰ ਸਟੈਨਟਨ ਨੇ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਸਟੈਨਟਨ ਲਿੰਕਨ ਨਾਲ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਸੀ, ਨੇ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਟੈਨਟਨ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਅਟਕਲਾਂ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀਆਂ। ਫਿਰ, ਜੌਨ ਸੁਰੈਟ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਹਿੱਸਾ ਗੁਪਤਤਾ ਵਿੱਚ ਘਿਰਿਆ ਰਿਹਾ, ਇੱਕ ਬਰਫ਼ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਵਾਂਗ ਜਿਸਦਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਸਤ੍ਹਾ ਦੇ ਉੱਪਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ!
ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਤੋਂ ਯੂਰਪ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮਿਸਰ ਭੱਜਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ 1867 ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਹਵਾਲਗੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਚਾਰ ਉੱਤਰੀ ਅਤੇ ਅੱਠ ਦੱਖਣੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਬਣੀ

ਜਿਊਰੀ, ਇੱਕ ਸਰਬਸੰਮਤੀ ਨਾਲ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸਨੂੰ ਰਿਹਾਅ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਸੁਰੈਟ ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ 1916 ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਇਹਨਾਂ ਬੁਨਿਆਦੀ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਉਸਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਾਤਲ ਨੂੰ ਭੱਜਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਛੋਟੇ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਖ਼ਤ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।
ਬੂਥ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਬਾਕੀ ਸੀ। ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਛਾਣ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਉਸਨੂੰ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੀ ਆਰਸੈਨਲ ਜੇਲ੍ਹ ਦੇ ਪੱਥਰ ਦੇ ਫਰਸ਼ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ, ਉਹੀ ਜੇਲ੍ਹ ਜਿੱਥੇ ਚਾਰ ਹੋਰ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਰ 1867 ਵਿੱਚ, ਜੇਲ੍ਹ ਨੂੰ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੰਜ ਲਾਸ਼ਾਂ ਕੱਢੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਜਿਸਨੂੰ ਬੂਥ ਦਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਦੇ ਗ੍ਰੀਨਮਾਉਂਟ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਾਰਕ ਪਲਾਟ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ ਅਫਵਾਹ ਉੱਠੀ, ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬੂਥ ਦੀ ਕਬਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਇਸਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਫਿਲਿਪ ਵੈਨ ਡੋਰੇਨ ਸਟਰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, "ਕੀ ਗੈਰੇਟ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਮਰਨ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਜੌਨ ਵਿਲਕਸ ਬੂਥ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਜਵਾਬ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।"
ਅੱਜ ਤੱਕ, ਬੂਥ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾ ਦੀ ਕੋਈ ਰਿਪੋਰਟ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਬੂਥ ਦਾ ਭੂਤ ਹੁਣ ਫੋਰਡ ਦੇ ਥੀਏਟਰ ਦੇ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਘੁੰਮਦਾ ਜਿਵੇਂ ਲਿੰਕਨ ਦਾ ਭੂਤ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦਾ ਹੈ। ਗੈਰੇਟ ਦੇ ਫਾਰਮ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੁਣ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕੋਠੇ ਦੀ ਥਾਂ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਇਮਾਰਤ ਨੇ ਲੈ ਲਈ ਹੈ।
ਜੇ ਮੈਂ ਲਿੰਕਨ ਕਤਲ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਬਾਰੇ ਨਵੀਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਸੀ ਜਾਂ ਨਵੇਂ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਦੌਰਾ

ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਜਿਸਦਾ ਇਸ ਘਟਨਾ ਨਾਲ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸਬੰਧ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵੱਲੋਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਫੇਰੀ ਦੀ ਵੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਲਗਾਤਾਰ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਨੇ ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ।
ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਉਹ ਹਨ, ਪਹਿਲਾ, ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਜੌਨ ਐਚ. ਸੁਰੈਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਭਾਈ ਗਈ ਅਜੀਬ ਭੂਮਿਕਾ; ਦੂਜਾ, ਕੀ ਬੂਥ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕਤਲ ਦਾ ਮਾਸਟਰਮਾਈਂਡ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੀ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਮਾਸਟਰਮਾਈਂਡ ਸੀ? ਇਸ ਕੇਸ ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਕੈਨੇਡੀ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਨੇੜਲੀਆਂ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਵੇਖੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਹ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਯੁੱਧ ਸਕੱਤਰ ਸਟੈਨਟਨ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਸਾਬਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਲਿੰਕਨ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਉੱਤਰ ਵੱਲੋਂ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਦੱਖਣ ਵੱਲੋਂ ਉਸਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ, ਅਚਾਨਕ, ਕਿਸਮਤ ਨੇ ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਦਿਲਚਸਪ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਨਵੀਂ ਉਮੀਦ ਦਿੱਤੀ। ਫਿਲਿਸ ਅਮੋਸ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ, ਜੋ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ, ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ 1967 ਦੀ ਪਤਝੜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਸ਼ੋਅ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਚਿੱਠੀ ਰਾਹੀਂ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਮੈਂ ਸੁਰੈਟ ਇਨ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ, ਉਹੀ ਸਰਾਏ ਜੋ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਰੀ ਸੁਰੈਟ ਦਾ ਘਰ ਸੀ ਅਤੇ ਲਿੰਕਨ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਬਿੰਦੂ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਇਹ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਐਚ ਸਟਰੀਟ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵੇ।
ਫਿਲਿਸ ਦਾ ਇਸ ਪੁਰਾਣੇ ਸਰਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧ 1955 ਤੋਂ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਇਸ 'ਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲਾ ਕਰਟੇਨ ਅਤੇ ਫਿਲਿਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ, ਜੋ ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤ ਨਾਲ ਘਰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਰਟੇਨ ਦਾ ਭਰਾ, ਬੀ.ਕੇ. ਮਿਲਰ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਨੇੜੇ ਹੀ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸੁਪਰਮਾਰਕੀਟ ਸੀ, ਘਰ ਦਾ ਅਸਲ

ਮਾਲਕ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਦਿੱਤਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਘਰ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਅਮੋਸ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅਮੋਸ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਧੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਦੋ ਸਾਲ ਦਾ ਅੰਤਰ ਸੀ।
ਫਿਲਿਸ, ਜੋ ਹੁਣ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ, ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਤੰਗ ਗਲਿਆਰੇ ਦੇ ਪਾਰ ਐਲਾ ਕਰਟੇਨ ਦਾ ਕਮਰਾ ਸੀ - ਉਹ ਕਮਰਾ ਜਿੱਥੇ ਜੌਨ ਵਿਲਕਸ ਬੂਥ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬੰਦੂਕਾਂ ਲੁਕਾਈਆਂ ਸਨ। ਫਿਲਿਸ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਅਤੇ ਕੁਝ ਪੌੜੀਆਂ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਕਮਰਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਕਾਰ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਿਲਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਕਮਰਾ ਉਤਸੁਕ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਵੇਟਿੰਗ ਰੂਮ ਦੁਆਰਾ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਲੰਘਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਹੇਠਾਂ ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਕਮਰਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਰਿਸੈਪਸ਼ਨ ਰੂਮ ਸੀ। ਘਰ ਲਗਭਗ ਸਿੱਧਾ ਗਲੀ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਸੀ, ਜੋ ਗੂੜ੍ਹੇ ਹਰੇ ਰੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਉਜਾੜ ਧਾਤ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸੰਕੇਤ ਸੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸਥਾਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ: ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ ਗੱਡੀ ਨਹੀਂ ਚਲਾ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅਮੋਸ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੇ ਪਲ ਤੋਂ ਕਦੇ ਵੀ ਆਰਾਮ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਅੱਠ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਅਮੋਸ ਪਰਿਵਾਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਠ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਜੀਬ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਘੂਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਡਰ ਕੇ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਈ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਦੋ ਧੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਛੋਟੀ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਦੀ ਰਹੀ ਕਿ ਪਿਛਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਅਜੀਬ ਆਦਮੀ ਕੌਣ ਹਨ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਪਰੋਂ ਫੁਸਫੁਸਾਉਂਦੇ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਘਰ ਦੀ ਦੂਜੀ ਨਿਵਾਸੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਰਟਨੇ, ਉਸ 'ਤੇ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ "ਤੈਰਦੀ" ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਔਰਤ ਮੈਰੀ ਸੁਰੈਟ ਸੀ। ਇਹ ਘਰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੈਰੀ ਸੁਰੈਟ ਦਾ ਅਸਲੀ ਘਰ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਪਨਾਹਗਾਹ। ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਘਰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਅਤੇ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਛੁਪਣਗਾਹ ਸੀ। ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੀ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਨਸਾਫ਼ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਇੱਥੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ?
ਤੈਰਦੀ ਔਰਤ ਕਈ ਵਾਰ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਜਵਾਨ ਫਿਲਿਸ ਨੂੰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਅਪ੍ਰੈਲ 1955 ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਈ ਸੀ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਬਿਸਤਰਾ ਉਸ ਕਮਰੇ ਦੇ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਕਾਰ ਮਿਲੇ ਸਨ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪਤਲੀ ਕੰਧ ਨਾਲ ਵੱਖਰਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉੱਥੇ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਪਾਸੇ ਕਈ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਸੱਟਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀਆਂ। ਉਹ ਇੰਨੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਸਨ ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂ ਆ ਗਏ। ਕੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਕਾਰਾਂ ਦੇ ਭੂਤ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਦੀ ਜਾਸੂਸੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ?
ਫਿਲਿਸ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਈਐਸਪੀ (ਮੂਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ) ਦੇ ਜੀਵਨ ਭਰ ਦੇ ਤਜਰਬੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੂਰਵ-ਸੂਚਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸੱਚੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਹੋਰ ਰੂਪ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ।
ਮੈਂ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੁਨਰਮੰਦ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲੈਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਥਾਮਸ ਮਿਲਰ, ਜਿਸ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਸੁਰੈਟ ਟੈਵਰਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਨ ਅਤੇ ਜੋ ਹੁਣ ਇਸਨੂੰ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਦੀ ਅਸਲ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਨੇ ਝੱਟ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਲਈ, ਨਵੰਬਰ 1967 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਠੰਡੇ ਦਿਨ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਜੌਨ ਵਿਲਕਸ ਬੂਥ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਭਾਲ

ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਏ: ਜੇ ਮੈਂ ਪੀੜਤ, ਲਿੰਕਨ ਦਾ ਇੰਟਰਵਿਊ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਕਾਤਲ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?
ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਸਹੇਲੀ, ਕਾਊਂਟੇਸ ਗਰਟਰੂਡ ਡੀ'ਅਮੇਕੋਰਟ, ਸਾਨੂੰ ਕਲਿੰਟਨ ਛੱਡਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ। ਮਿਲਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਜੋ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਦੁੱਗਣਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹਾਈਵੇਅ ਤੋਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਛੇ ਗਲਤ ਮੋੜ ਲਏ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਕਲਿੰਟਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕੇ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਨੇ ਰੋਕ ਲਿਆ ਜੋ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਲਿਫਟ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸੇ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਆਉਣ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮਿੱਲਰਜ਼ ਸੁਪਰਮਾਰਕੀਟ ਪਹੁੰਚ ਗਏ, ਯੋਜਨਾ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਦੋ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ। ਪਰ ਭੂਤ ਕਦੇ ਵੀ ਜਲਦੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਭਾਵੇਂ ਗਰਟਰੂਡ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਦਫਤਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸੁਪਰਮਾਰਕੀਟ ਤੋਂ ਕੁਝ ਬਲਾਕਾਂ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸੁਰੈਟ ਟੈਵਰਨ ਵੱਲ ਪੈਦਲ ਚੱਲ ਪਏ। ਫਿਲਿਸ ਅਮੋਸ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਤੋਂ ਆਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਹਵਾ ਤੇਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਗਈ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਦੰਦ ਅਸਾਧਾਰਨ ਦੇਰ ਦੁਪਹਿਰ ਦੀ ਠੰਢ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬੋਲ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਸੀਂ ਸਰਾਏ ਦੇ ਧੂੜ ਭਰੇ, ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨੂੰ ਧੱਕਾ ਦੇ ਕੇ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਸਾਹਸ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ।
ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਉਪਕਰਣ ਚਾਲੂ ਕਰਨ ਤੱਕ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿ ਸਕਦਾ, ਉਹ ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘ ਕੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਗਈ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿੱਥੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ - ਮਿਲਰਜ਼, ਫਿਲਿਸ, ਗਰਟਰੂਡ ਡੀ'ਅਮੇਕੋਰਟ, ਅਤੇ ਮੈਂ - ਸਿਬਿਲ

ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਭੱਜੇ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਜੌਨ ਵਿਲਕਸ ਬੂਥ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਫਰਸ਼ ਵੱਲ ਘੂਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ। ਫਰਸ਼ ਦੇ ਉਸ ਮੋਰੀ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਜਿੱਥੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਲੁਕਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਲੁਕਿਆ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ... ਅਤੇ ਹਿੱਲਿਆ ਨਹੀਂ। ਥਾਮਸ ਮਿਲਰ, ਜਿਸਨੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਪੂਰੀ ਜਾਂਚ ਬਾਰੇ ਸ਼ੱਕੀ, ਸ਼ੱਕੀ ਰਵੱਈਆ ਬਣਾਈ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ, "ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ?"
ਹੁਣ ਕਾਫ਼ੀ ਹਨੇਰਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਿਜਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਦਬੂ ਵੀ ਭਿਆਨਕ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਘਰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਪਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਦੇ ਗੁੰਡੇ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਬੀ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ "ਪਾਰਟੀ" ਕਰਨ ਜਾਂ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀ ਕੇ ਸੌਣ ਲਈ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰਾਂ ਦੀ ਅਕਸਰ ਪਿਛਲੀ ਖਿੜਕੀ ਟੁੱਟੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰ ਵੜਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।
ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸਿਬਿਲ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ, ਇਕੱਠੇ ਕੰਬ ਰਹੇ ਸੀ। "ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਘਰ ਦੇ ਬਾਕੀ ਹਿੱਸਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਇੱਕ ਠੰਡਾ, ਉਦਾਸ ਮਾਹੌਲ... ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਹੋਇਆ।"
ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਹੋਵੇਗੀ? "ਇੱਕ ਪਿੱਛਾ।"
ਉਹ ਕਿੰਨੀ ਸਹੀ ਸੀ! ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਤੋਂ ਭੱਜ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਭਗੌੜਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਘਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ।"
ਸਰਾਏ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬੂਥ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚ ਲੁਕਿਆ ਰਿਹਾ!
"ਉਹ ਆਦਮੀ ਕੌਣ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। "ਪਿੱਛਾ" ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ, ਉਹ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ

ਅਜਨਬੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਸਰਾਏ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਸੀ। ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਸਰਾਏਵਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਨਾਟਕੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਹਿਲਟਨ ਹੋਟਲਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਲੋਕ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਮਾਰੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਜਾਂ ਲੁੱਟੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਸਰਾਏਵਾਂ ਦੀ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਦਨਾਮੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਚੰਗੇ ਲੋਕ ਯਾਤਰਾ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਘਰ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।
"ਵਿਦੇਸ਼ੀ... ਮੈਨੂੰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਿਹਾ... ਉਹ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਇੱਥੇ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ... ਫਿਰ... ਇੱਕ ਭਰਾ ਹੈ... ਇਹ ਬਹੁਤ ਉਲਝਣ ਵਾਲਾ ਹੈ।"

* * *

ਉਹ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸ਼ਾਇਦ ਐਟਜ਼ਰੋਡਟ ਸੀ, ਜੋ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਭਰਾ?

* * *

"ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਅਚਾਨਕ, ਹਿੰਸਕ ਮੌਤ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ।" ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦੱਸਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ, ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਕੋਲ, ਫਰਸ਼ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਛੇਕ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਮਰਿਆ?"
"ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ... ਸੈਨਿਕਾਂ ਤੋਂ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।"
ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਬੂਥ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
"ਕਿਉਂ?"
"ਉਹ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ... ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ।"
ਉਸਨੇ ਕਿਸਨੂੰ ਮਾਰਿਆ?

"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ... ਜਨਮਦਿਨ... ਲੁਕਣ ਲਈ ਭੱਜ ਗਿਆ... ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ... ਇੱਕ ਸੱਦਾ... ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਗ੍ਹਾ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਜਗ੍ਹਾ... ਇੱਕ ਗੈਲਰੀ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਇਮਾਰਤ..." ਕੀ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਫੋਰਡ ਦੇ ਥੀਏਟਰ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ?
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਹ ਕਿਸਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ?"
ਸਿਬਿਲ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਜਾਦੂ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਲੀਨ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਚੇਤਨਾ ਹੁਣ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਰਗੀ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਦੇਖਣ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ... ਮੈਂ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਹਾਂ... ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਉੱਥੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ... ਦੇਖਣ ਲਈ... ਇੱਕ ਇਕੱਠ... ਸੰਗੀਤ ਨਾਲ... ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਰਿਹਾ!!"

* * *

"ਕੌਣ ਹੈ?" ਮੈਂ ਟੋਕਿਆ। ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਥੀਏਟਰ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸਿਬਿਲ ਇੱਥੇ ਪੂਰੀ ਕਹਾਣੀ ਸਮਝ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਉਲਝੀ ਹੋਈ ਕਹਾਣੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਨਸਿਕ ਸੰਕਲਪ ਅਕਸਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਦੇ ਆਮ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।
"ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਭਰਾ," ਉਸਨੇ ਹੁਣ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਕੋਨੇ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਕੁਰਸੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ 'ਤੇ ਬੈਠ ਜਾਵੇਗੀ। ਪਰ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬੈਠਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਗਨ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਝੁਕਣ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਡਿੱਗ ਨਾ ਪਵੇ।
"ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਪਾਗਲ ਹੈ...," ਉਸਨੇ ਹੁਣ ਕਿਹਾ, ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੁਣ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ, ਪਰ ਸਖ਼ਤ ਅਤੇ ਧਾਤੂ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇਸ ਟਿੱਪਣੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ: ਕੀ ਇਹ ਐਡਵਿਨ ਬੂਥ ਆਪਣੇ ਬਾਗ਼ੀ ਭਰਾ ਜੌਨ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਮਕਾਲੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪਾਗਲ ਸਮਝਦੇ ਸਨ?

ਐਡਵਿਨ ਬੂਥ ਅਕਸਰ ਫੋਰਡ ਦੇ ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੌਨ ਵਿਲਕਸ ਬੂਥ ਵੀ ਕਰਦਾ ਸੀ।
"ਉਹ ਪਾਗਲ ਕਿਉਂ ਹੈ?" ਮੈਂ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਸਦੀ ਹਰ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

* * *

"ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਗਲ...," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਹੁਣ ਕਿਹਾ, "ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਦਾ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ...।"
ਉਸਨੇ ਕਿਸਨੂੰ ਮਾਰਿਆ?
"ਮੈਂ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਦੱਸਾਂਗਾ... ਉਹ ਪਾਗਲ ਸੀ...।"
"ਕੀ ਮੈਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਮਾਰਿਆ?"
"ਹਰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਹੈ..."
"ਤੁਹਾਡੇ ਭਰਾ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
"ਜੌਨ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
"ਰੋਰੀ।"
ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਪਾਤਰ ਦਾ ਨਾਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਐਡਵਿਨ ਬੂਥ ਨੇ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਨਿਭਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਐਡਵਿਨ ਬੂਥ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਐਡਵਿਨ ਬੂਥ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜੀਵਨੀ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਪਾਤਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਅਸਲ ਸਵਾਲ ਦੁਹਰਾਉਣ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਕਿਸਨੂੰ ਮਾਰਿਆ?
ਇੱਕ ਬੇਸਬਰੇ, ਲਗਭਗ ਜ਼ਿੱਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਾਂਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੇ ਹੋ!"

ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ? "ਜੌਨ ਨੂੰ ਭੱਜਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨਾ..." "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਕੱਲੇ ਹੋ?"
"ਨਹੀਂ...ਟ੍ਰੇਵਰ...।"
ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿੰਨੇ ਜਣੇ ਇੱਥੇ ਹੋ?
"ਚਾਰ।"
"ਬਾਕੀ ਕੌਣ ਹਨ?"
"ਗੱਦਾਰ..."
ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਕੀ ਹਨ?
"ਟ੍ਰੇਵਰ...ਮਾਈਕਲ...ਜੌਨ...।"
ਇਹਨਾਂ ਨਾਵਾਂ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਚਿੰਤਾ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ: ਮੈਂ ਮਾਈਕਲ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪਛਾਣ ਲਿਆ; ਉਹ ਬੂਥ ਦਾ ਸਕੂਲ ਦਾ ਦੋਸਤ, ਮਾਈਕਲ ਓ'ਲੌਫਲਿਨ ਸੀ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਓ'ਲੌਫਲਿਨ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ। ਪਰ ਸਟੈਨਟਨ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ 'ਤੇ, ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਹੋਰ "ਮਾਮੂਲੀ" ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਫਲੋਰੀਡਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਡਰਾਈ ਟੌਰਟੂਗਾਸ ਟਾਪੂਆਂ 'ਤੇ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਡੇਵਿਲਜ਼ ਆਈਲੈਂਡ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਮਾਈਕਲ ਓ'ਲੌਫਲਿਨ ਦੀ 1868 ਵਿੱਚ ਪੀਲੇ ਬੁਖਾਰ ਨਾਲ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।

* * *

ਜੌਨ? ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦਾ ਨਾਮ ਜੌਨ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਜੌਨ ਵਿਲਕਸ ਬੂਥ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਟ੍ਰੇਵਰ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਕਰਤਾ ਜਿਸਦਾ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਨਾਮ ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਉਹ ਸੈਮੂਅਲ ਅਰਨੋਲਡ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਬੂਥ

ਦਾ ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਸਹਿਪਾਠੀ ਵੀ ਸੀ। ਕੀ ਟ੍ਰੇਵਰ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਨਾਮ ਸੀ ਜੋ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਕਰਤਾ ਇਸ ਮੈਰੀਲੈਂਡ ਦੇ ਖੇਤ ਮਜ਼ਦੂਰ ਅਤੇ ਭਗੌੜੇ ਯੂਨੀਅਨ ਸਿਪਾਹੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤਦੇ ਸਨ?
ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਕੋਲ ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ।
ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਹੈ?
"ਚਲੇ ਜਾਓ…."
ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਮਕਸਦ ਸਮਝਾਇਆ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮਨ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਆਜ਼ਾਦੀ ਅਤੇ ਮੁਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨਾ।
"ਮੈਂ ਸ਼ਹਿਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ...", ਸੰਚਾਰਕ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਕਿਹੜਾ ਸ਼ਹਿਰ?"
"ਵੱਡਾ ਸ਼ਹਿਰ।"
"ਕਿਉਂ?"
"ਉਸਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ...ਉਹ ਪਾਗਲ ਹੈ...ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਜਾਓ...ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਲਈ...ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ...ਉਸਨੂੰ ਆਰਾਮ ਦਿਓ...।"
ਕੀ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਗਲਤ ਕੀਤਾ ਹੈ?
"ਉਹ...ਉਹ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਹੈ!"
ਕੀ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਸੀ?
"ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ..."
"ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਮਾਰਿਆ?"
ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਚੀਕਦੇ ਹੋਏ, ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ਡ ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਸੀ!"
"ਕਿਸ ਵੱਲ?"
"ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਇਰਿਸ਼ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਕੀਤੀ।"
ਇਹ ਅਜੀਬ ਸ਼ਬਦ ਹਨ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ। ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਸਿਰਫ਼ ਮਾਈਕਲ ਓ'ਲੌਫਲਿਨ ਨੂੰ ਹੀ ਇੱਕ "ਪੇਸ਼ੇਵਰ" ਆਇਰਿਸ਼ਮੈਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ,

ਲਿੰਕਨ 'ਤੇ ਆਇਰਿਸ਼ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਬਦਸਲੂਕੀ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਤਾਂ ਦੂਰ ਦੀ ਗੱਲ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਉਸਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ?"
"ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ...।"
"ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਮਾਰਿਆ?"
ਉਹ ਪਾਗਲ ਸੀ।
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋ?
"ਹਾਂ!! ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਸੀ... ਕਾਨੂੰਨ ਗਲਤ ਸੀ... ਉਸਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਗਲਤ ਸਨ... ਆਜ਼ਾਦ ਲੋਕ... ਉਹ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਸੀ..."
ਜੇਕਰ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਐਡਵਿਨ ਬੂਥ ਦੀ ਆਤਮਾ ਬੋਲ ਰਹੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਕਤਲ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਕੋਈ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣੀ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਮਾਈਕਲ ਓ'ਲੌਫਲਿਨ ਹੀ ਆਇਰਿਸ਼ ਘੱਟ ਗਿਣਤੀ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਆਤਮਾ ਨੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਐਡਵਿਨ ਬੂਥ ਦਾ ਜੌਨ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਭਰਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਇਸ ਘਰ ਅਤੇ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਸੀ! ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਸੈਸ਼ਨ ਹੋਰ ਵੀ ਉਲਝਣ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ।
"ਹੋਰ ਕੌਣ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ?" ਮੈਂ ਫਿਰ ਪੁੱਛਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਕਾਤਲ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸੀ।
"ਟ੍ਰੇਵਰ...ਚਾਰ...।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਇਹ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮਿਲਿਆ ਹੈ?"
ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਚੁੱਪ ਛਾ ਗਈ ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਮਾਰ ਆਦਮੀ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ਡ, ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ, ਪੁਰਾਣੀ ਕੁਰਸੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਝੂਲਦਾ ਰਿਹਾ।

ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਆਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਹਸਤੀ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਗੱਦਾਰ..."
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬੋਲਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਉਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਮਾਰਿਆ?"
ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋ ਗਿਆ...
ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਤਿੱਖਾ ਹਾਸਾ ਗੂੰਜਿਆ।
"ਤੇਰਾ ਭਰਾ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ?"
ਲਿਖਣਾ...ਅਦਾਕਾਰੀ...।"
"ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ?"
"ਚਲੇ ਜਾ...ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਲੱਭ..."
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।"
"ਗੱਦਾਰ... ਕੁੱਤੇ ਵਾਂਗ ਗੋਲੀ ਮਾਰੀ ਗਈ... ਪਾਗਲ ਆਦਮੀ...।"
ਸਿਬਿਲ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲਗਾਤਾਰ ਹੰਝੂ ਵਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬੂਥ ਦੇ ਦਰਦ ਦੇ ਆਖਰੀ ਪਲਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਮਿਊਨੀਕੇਟਰ ਰਾਹੀਂ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।
"ਚਲੇ ਜਾਓ..." ਜਵਾਬ ਆਇਆ, "ਚਲੇ ਜਾਓ!"
ਪਰ ਮੈਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ। ਕੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ ਸੀ?
"ਉਹ ਪਾਗਲ ਸੀ," ਹਸਤੀ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਇਆ।
ਪਰ ਦੋਸ਼ੀ ਕੌਣ ਹੈ?
"ਫ਼ੌਜ।"
ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਹੈ?

"ਉਹ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ...ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ...ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਫੌਜੀ ਹਨ...ਮੇਜਰ ਜਨਰਲ...ਓਏ...ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ!!"
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲਬਾਤ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਕਈ ਗੱਲਾਂ ਆਈਆਂ। ਪਹਿਲਾਂ, ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੇਜਰ ਜਨਰਲ ਜੀ (ਜਾਂ ਜੀ.) ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਕਿਉਂ? ਕੀ ਇਹ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਗੁਪਤ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ?
ਮੇਜਰ ਜਨਰਲ ਜੀ.? ਕੀ ਇਹ ਗ੍ਰਾਂਟ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਗ੍ਰਾਂਟ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਾਰਚ 1864 ਤੱਕ ਇੱਕ ਮੇਜਰ ਜਨਰਲ ਸੀ; ਲਿੰਕਨ ਨੇ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਜਨਰਲ ਵਜੋਂ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ। ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਚਿੰਤਾਜਨਕ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਗ੍ਰਾਂਟ ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਗ੍ਰਾਂਟ ਅਤੇ ਲਿੰਕਨ ਦੋਵੇਂ ਜਿੱਤੇ ਹੋਏ ਦੱਖਣ ਨਾਲ ਨਰਮ ਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਕੱਟੜਪੰਥੀਆਂ ਦੇ ਉਲਟ ਜੋ ਸਖ਼ਤ ਉਪਾਵਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਸਟੈਨਟਨ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਰੈਡੀਕਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਟੈਨਟਨ ਹੁੰਦਾ। ਫਿਰ ਵੀ, ਸਾਰੇ ਖਾਤਿਆਂ ਦੁਆਰਾ, ਉਸਨੇ ਲਿੰਕਨ ਦੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਗ੍ਰਾਂਟ ਦੀਆਂ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨਿੱਜੀ ਸੁਭਾਅ ਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਸਫਲ ਜੌਹਨਸਨ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਿੰਕਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਫਲ ਹੋਇਆ।
ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਮੈਂ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਕਮਾਂਡਰ ਦਾ ਨਾਮ ਦੁਹਰਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਸਦੇ ਜਾਦੂਈ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਧੀਮੀ ਪਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ: “ਜੀ…ਜੀ-ਈ-ਈ-…ਮੇਜਰ ਜਨਰਲ ਰਾਬਰਟ ਜੀ।”

ਫਿਰ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, "ਇਹ ਗ੍ਰਾਂਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਕੌਣ ਸੀ? ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਲੱਭ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਜੇ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਉਪਨਾਮ ਹੁੰਦਾ?"
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਖੁਦ ਦੇਖਿਆ?
"ਨਹੀਂ।"
"ਤਾਂ ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਭਰਾ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ?"
"ਹਾਂ।"
ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਮਿਲੇ ਸਨ?
ਜਵਾਬ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਆਇਆ।
"ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ। ਇਸੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ। ਇੱਕ ਕਲੱਬ ਵਿੱਚ...।" ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਤਰੀਕਾ ਬਦਲਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਹੈ?"
"ਉਨਤਾਲੀ।"
"ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਉਨਤਾਲੀ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ?"
"ਉਨਤਾਲੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ...।"
"ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਉਮਰ ਕਿੰਨੀ ਹੈ?"
ਚੌਂਤੀ।
ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਜਨਮ ਲੋਵੇਲ, ਵਰਜੀਨੀਆ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਸੀ: ਇਹ ਐਡਵਿਨ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਜਨਮ 1833 ਵਿੱਚ ਬੇਲੇਅਰ, ਮੈਰੀਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਬੂਥ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਲਝਣ ਉੱਤੇ ਉਲਝਣ!
ਮੈਂ ਅਖੀਰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਆਇਆ ਸੀ?"
"ਹਾਂ...ਮੇਜਰ...ਰਾਬਰਟ ਗੀ...।"
ਉਹ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ?

"ਰਿਸ਼ਵਤਖੋਰੀ।"
ਉਸਨੇ ਕਿੰਨਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ?
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।"
ਕੀ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਪੈਸਾ ਦਿੱਤਾ?
"ਹਾਂ।"
ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ?
"ਗੈਲਰੀ ਵਿੱਚ ਗੜਬੜ ਪੈਦਾ ਕਰੋ। ਫਿਰ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋੜਨ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਵੇਗਾ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਭਰਾ ਨੇ ਉਹ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ?"
"ਉਹ ਪਾਗਲ ਹੋ ਗਿਆ... ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ।"
ਫਿਰ ਦੋਸ਼ੀ ਕੌਣ ਸੀ?
"ਵਾਹ…."
"ਜੀ ਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਭੇਜਿਆ? ਉਹ ਕਿਸ ਲਈ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ?"
ਅਸੀਂ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਰਹੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਲੋਕ ਸਾਡੇ ਆਲੇ- ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਣ ਸਕਣ। ਬਾਹਰ ਘੋਰ ਹਨੇਰਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਵੰਬਰ ਦੁਪਹਿਰ ਦੀ ਠੰਢ ਸਾਡੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੜ ਗਈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਗਿੱਲੇਪਣ ਅਤੇ ਠੰਢ ਨਾਲ ਕੰਬਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਹਿੱਲਿਆ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਬੇਸਬਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ। ਅਮਰੀਕੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦੁਬਾਰਾ ਜੀਉਂਦਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਠੰਢ ਦਾ ਕੀ ਫ਼ਰਕ ਸੀ?
ਉਸਨੇ ਸਰਵੇਖਣ ਕੀਤਾ...
"ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੌਣ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ?"
ਸਰਕਾਰ।
"ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕੌਣ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।"

ਇਹ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਕੀ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਲੁਕਾ ਰਿਹਾ ਸੀ?

"ਕੀ ਹੋਰ ਲੋਕ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ? ਹੋਰ ਆਦਮੀ? ਹੋਰ ਔਰਤਾਂ?"
ਇੱਕ ਵਿਅੰਗਾਤਮਕ ਹਾਸੇ ਨੇ ਚੁੱਪ ਤੋੜ ਦਿੱਤੀ। "ਈਰਖਾ...ਈਰਖਾ...ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ..."
"ਕਿਸਦੀ ਪਤਨੀ?"
"ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ...ਉਸ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।"

* * *

ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਦਿਲਚਸਪ ਲੱਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਤੱਥ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲਿੰਕਨ ਬਹੁਤ ਈਰਖਾਲੂ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਾਰਲ ਸੈਂਡਬਰਗ, ਸ਼ਾਇਦ ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਜੀਵਨੀਕਾਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਔਰਤ ਨਾਲ ਇਕੱਲੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ - ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਨ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਨਾਲ ਲਿੰਕਨ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਝਗੜੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਈਰਖਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਅਸੀਂ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਹਾਂ?"
"ਮੈਂ ਕਿਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ...ਮੈਂ ਕਿਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ?" ਸੰਚਾਰਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ।
"ਇਹੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ," ਮੈਂ ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੁਝ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ?"
"ਹਾਂ...ਮੈਨੂੰ ਜੌਨ ਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੱਕ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਜੌਨ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"
ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰੋਗੇ?
"ਉਸਨੂੰ ਲੋਵੇਲ ਲੈ ਜਾਓ...ਮੇਰੇ ਘਰ...।"
ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਕਿਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ?

"ਜੂਲੀਆ...ਮੇਰੀ ਬੱਚੀ...ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਲੈ ਜਾਓ।"
ਜੌਨ ਹੁਣ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?
"ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ...ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ।"
ਕੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਹੈ?
"ਦੋ...ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਵਾਪਸ ਆਉਣਗੇ।"
ਫਿਰ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲ ਕਿਉਂ ਪੁੱਛ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ ਹਾਂ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਤਾਂ ਇਹ ਮੇਜਰ ਜਨਰਲ ਕੌਣ ਸੀ?
"ਉਹ ਕੰਟਰੋਲ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ," ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਫੌਜ ਦੀ ਰਾਜਨੀਤੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ...ਉਹ ਸਰਕਾਰ ਬਦਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ...।" “ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ?” ਮੈਂ ਦੁਹਰਾਇਆ, “ਉਹ ਕਿਸਦੇ ਪਾਸੇ ਹੈ?”
"ਬਾਗ਼ੀ ਪਾਰਟੀ।"
ਕੀ ਉਹ ਅਮਰੀਕੀ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਹੈ?
"ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ... ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸਰਕਾਰ ਹੈ।"
ਪਰ ਉਹ ਕੌਣ ਹਨ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਕੀ ਹਨ?
"ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਨੰਬਰ ਸਨ। ਉਨਤਾਲੀ। ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਉਹ ਖੇਤਰ। ਉਹ ਖੇਤਰ ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।"
ਕੀ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਾਗ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ?
"ਜੌਨ ਜਾਣਦਾ ਹੈ...ਜੌਨ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ...ਉਹ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਜਾਣਦਾ ਸੀ...ਨਾਂ...ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ...ਉਹ ਪਾਗਲ ਹੈ!"
"ਉਸਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਮਾਰਿਆ?"
"ਸਿਪਾਹੀ।"
"ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਮਾਰਿਆ?" ਹੁਣ ਮੈਂ ਜੌਨ ਵਿਲਕਸ ਬੂਥ ਅਤੇ ਸਾਰਜੈਂਟ ਬੋਸਟਨ ਕੋਰਬੇਟ ਦੁਆਰਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ,

ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਉਂਕਿ "ਰੱਬ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ," ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਰਜ ਹੈ।
ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ।
ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕਿਸਨੇ ਦਿੱਤਾ?
ਸਰਕਾਰ।
"ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਕੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ?" ਮੈਨੂੰ ਨਾਂ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਜੌਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਜੌਨ ਨੂੰ ਨਾਂ ਪਤਾ ਹਨ। ਉਹ ਚਲਾਕ ਸੀ।
"ਕੀ ਇਸ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ?"
"ਫ਼ੌਜ ਦਾ ਮੁਖੀ ਗੱਦਾਰ ਹੈ... ਸ਼ੇਰ... ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸੇਗਾ, ਜੌਨ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਨਾ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਹੈ...।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੋਲਣਾ ਪਵੇਗਾ!" ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਚੀਕਦੇ ਹੋਏ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। "ਸ਼ਰਮਨ...ਕਰਨਲ...ਉਹ ਸ਼ਰਮਨ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ...ਜੌਨ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਨਾ ਕਹੋ...।"
"ਕੀ ਸ਼ਰਮਨ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਹੈ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ... ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਾਂਗਾ..." ਉਸਨੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਕੰਬਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਹਰ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ।"
ਮੈਂ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ, "ਜੇ ਤੂੰ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਹਟਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ। ਤੇਰੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਕਿਸਨੇ ਦਿੱਤੇ?"
"ਕੁਝ ਨਹੀਂ... ਭੱਜਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ... ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ... ਟਿਕਟ ਦੇਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ...।"
"ਤੁਹਾਡੇ ਭਰਾ ਨੇ ਇਸ ਅਫ਼ਸਰ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ?"
"ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ। ਜੌਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸੀਆਂ... ਜੌਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਗੱਲ ਨਾ ਕਰੋ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ।"

"ਇਹ ਔਰਤ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੌਣ ਹੈ?" ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰੇਗਾ।
"ਉਹ ਮੇਰੀ ਦੋਸਤ ਹੈ," ਸੰਚਾਰਕ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਝਿਜਕ ਕਿਹਾ।
ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?
ਹੈਰੀਏਟ।
"ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ?"
ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ।
ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ?
"ਉਹ ਉੱਥੇ ਖੇਡਣ ਗਿਆ ਸੀ... ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਕੁੜੀ ਪਸੰਦ ਸੀ...।"
ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕਿਰਦਾਰ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਕਹਾਣੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਫਿਰ ਦਿਸ਼ਾ ਬਦਲੀ। "ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਜੌਨ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਓ," ਮੈਂ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਮੈਂ ਇਸ ਬੇਚਾਰੇ ਬੰਦੇ ਨੂੰ, ਉਹ ਜੋ ਵੀ ਸੀ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਇੱਥੇ ਘੁੰਮਦਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਸੀ!
"ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਹਾਂ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਉਸਦਾ ਆਮ ਉਲਝਿਆ ਹੋਇਆ ਲਹਿਜਾ। "ਇੱਕ ਘਰ..."
"ਮੇਰਾ ਘਰ?...ਨਹੀਂ, ਮੇਲਵਿਲ ਦਾ ਘਰ...।"
"ਮੇਲਵਿਲ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਉਹ ਜੀ ਦਾ ਦੋਸਤ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਅਤੇ ਜੌਨ ਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।"
ਮੈਂ ਸਹਿਜ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਜਾਣ ਲਈ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋ, ਬਿਲਕੁਲ ਆਜ਼ਾਦ!" "ਆਜ਼ਾਦ?" ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ। "ਆਜ਼ਾਦ ਦੇਸ਼?"
"ਸੌ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ ਹਨ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹੋ?"
"ਨਹੀਂ।"

ਆਵਾਜ਼ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਮੱਧਮ ਹੁੰਦੀ ਗਈ, ਜਿਵੇਂ ਆਤਮਾ ਦੂਰ ਜਾ ਰਹੀ ਹੋਵੇ।
ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਸਿਬਿਲ ਦਾ ਸਰੀਰ ਡਿੱਗਣ ਲੱਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਪਰ ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਆ ਗਈ। ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸੁੱਤੀ ਪਈ ਹੋਵੇ, ਉਸਨੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ, ਬਿਲਕੁਲ ਆਤਮਾ ਵਾਂਗ। ਉਸਨੂੰ ਭੂਤ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਈ ਗੱਲਬਾਤ ਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ, ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਚੁੱਪ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਥਾਮਸ ਮਿਲਰ ਨੇ ਚੁੱਪੀ ਤੋੜੀ, ਜੋ ਕਿ ਪੂਰੀ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਕਸਰ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਫਰਸ਼ ਵਿੱਚ ਛੇਦ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਘਰ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਖਰਾਬ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਸੈਲਾਨੀ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਾਲੀ ਇਹ ਅਜੀਬ ਔਰਤ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੈਂ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਚਿੱਠੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਅਤੇ ਉਹ ਹਨੇਰੇ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਰਹਿਤ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧੀ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ? ਇਹੀ ਉਹ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਥਾਮਸ ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਉਹ ਕਬੂਲ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਹੁਣੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।

* * *

"ਠੰਡ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, ਆਪਣੇ ਕਾਲੇ ਸ਼ਾਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕੱਸ ਕੇ ਲਪੇਟਿਆ। ਪਰ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਬਰ ਰੱਖਦੀ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਧੀਰਜ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਹੋਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਾਉਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਸਿਬਿਲ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਜਾਂ ਸੰਕੇਤ ਨਾ ਗੁਆਵੇ।
ਫਿਲਿਸ ਅਮੋਸ ਨੇ ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਦਿਖਾਈ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਅਦਿੱਖ ਹੱਥਾਂ ਨੇ ਮਾਰਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਛੋਟੀ ਭੈਣ, ਲਿਨ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹੀ ਸਾਲ ਦੀ

ਹੈ, ਨੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਪਿਛਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਵੀ ਕੁਝ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ," ਫਿਲਿਸ ਅਮੋਸ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ। "ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ੋਰ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਿਆ।"
ਮੈਂ ਥਾਮਸ ਮਿਲਰ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਹੁਣ ਫਰਸ਼ ਦੇ ਮੋਰੀ ਉੱਤੇ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
"ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਜੌਨ ਵਿਲਕਸ ਬੂਥ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬੰਦੂਕਾਂ ਲੁਕਾਈਆਂ ਸਨ," ਉਸਨੇ ਇੱਕਾ-ਦੁੱਕਾ ਕਿਹਾ। "ਲੋਇਡ, ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਬ੍ਰਾਂਡੀ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਬ੍ਰਾਇਨਟਾਊਨ ਵਿੱਚ ਡਾ. ਮਡ ਦੇ ਘਰ ਵੱਲ ਚਲਾ ਗਿਆ।"
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਮਾਨਸਿਕ ਦੋਸਤ, ਮਿਸਟਰ ਮਿੱਲਰ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲਬਾਤ ਸੁਣੀ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੋਗੇ? ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਕੀ ਜੌਨ ਵਿਲਕਸ ਬੂਥ ਦਾ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਭਰਾ ਸੀ?"
"ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਜੌਨ ਵਿਲਕਸ ਦੇ ਭਰਾ ਤੋਂ ਖਰੀਦੀ ਸੀ, ਉਹੀ ਭਰਾ ਜੋ ਜੌਨ ਵਿਲਕਸ ਦੇ ਕਤਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਉਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੰਗਲੈਂਡ ਚਲਾ ਗਿਆ," ਮਿਲਰ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਐਡਵਿਨ ਬੂਥ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸਨੂੰ "ਅਦਾਕਾਰਾਂ ਦਾ ਰਾਜਕੁਮਾਰ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਏਸ਼ੀਆ ਦੀ ਸਲਾਹ 'ਤੇ ਚੱਲਦਿਆਂ, ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਅਜ਼ਮਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

* * *

ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਦਿਲਚਸਪ ਲੱਗਿਆ। ਇਸ ਲਈ ਸੁਰੈਟਸ ਟੈਵਰਨ ਕਦੇ ਐਡਵਿਨ ਬੂਥ ਦਾ ਸੀ - ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਇੱਕ ਮੋੜ!

ਮਿਸਟਰ ਮਿੱਲਰ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਦੱਸੀ। ਸਿਬਿਲ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸੰਚਾਰਕ ਦੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੌਰਾਨ ਟੇਪ ਬਦਲਦੇ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਵਾਕ ਖੁੰਝਾ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਮੇਰਾ ਸਵਾਲ ਕਤਲ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਸੀ। "ਸ-ਟ-..." ਮੈਸੇਂਜਰ ਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾ ਕੇ ਕਿਹਾ। ਕੀ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸਟੈਂਟਨ ਸੀ? "ਜੌਨ ਵਿਲਕਸ ਬੂਥ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਬੇਸ਼ੱਕ," ਮਿਲਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੈਰੀਲੈਂਡ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਕਾਰ ਅਕਸਰ ਮਿਲਦੇ ਸਨ। ਮੈਰੀ ਸੁਰੈਟ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਰਾਬਖਾਨੇ ਵਜੋਂ ਚਲਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ ਹੈ।"

* * *

ਮੈਨੂੰ ਥਾਮਸ ਮਿਲਰ ਤੋਂ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਘਰ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਖਰਚੇ 'ਤੇ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਚੱਲ ਰਹੀਆਂ ਹਨ।

* * *

ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਏ। ਅਚਾਨਕ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਬ੍ਰੀਫਕੇਸ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਭੱਜ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਲੈ ਆਇਆ। ਘਰ ਹੁਣ ਹੋਰ ਵੀ ਠੰਡਾ ਅਤੇ ਖਾਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੁਣਿਆ ਹੈ - ਪਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਹੋਰ ਰੁਕਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੈਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਵਾਪਸ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਚਲੇ ਗਏ।
ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਕਾਉਂਟੇਸ ਡੀ'ਐਮਕੋਰਟ ਨੂੰ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰੁਕਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਿਸਦਾ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਐਚ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਉਸ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ। ਇਹ ਹੁਣ ਇੱਕ ਚੀਨੀ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਤੀਤ ਦਾ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੁਰਾਗ ਨਹੀਂ ਹੈ।

"ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਫੌਜੀ ਵਰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬਾਹਰ ਠੰਡੀ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਕੰਬ ਰਹੇ ਸੀ। ਘਰ ਬੰਦ ਸੀ ਅਤੇ ਖਾਲੀ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦੀਆਂ ਮੇਰੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਦਾ ਕਦੇ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।
"ਕਿਹੜਾ ਸਮਾਂ?"
"ਸ਼ਾਇਦ ਸੌ ਸਾਲ...ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਖਾਸ ਮਜ਼ਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ...ਪਹਿਲਾ ਅੱਖਰ S...ਇੱਕ ਆਦਮੀ...ਕਾਫ਼ੀ ਉਲਝਣ ਵਾਲਾ...ਇੱਕ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਵਾਲੀ ਥਾਂ...ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਨਹੀਂ...ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਲਈ ਮੀਟਿੰਗ ਘਰ...ਫੌਜ...।"
"ਕੀ ਇਸ ਘਰ ਅਤੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਅੱਜ ਦੁਪਹਿਰ ਪਹਿਲਾਂ ਗਏ ਸੀ?"
"ਫ਼ੌਜ ਇਸ ਸਬੰਧ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ...।"

* * *

ਕਾਉਂਟੇਸ ਡੀ'ਐਮਕੋਰਟ ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ।
ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ, ਮੈਂ ਇਸ ਮੁਹਿੰਮ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਕੀ ਐੱਚ ਸਟਰੀਟ (ਜੋ ਕਿ ਮੈਰੀ ਸੁਰੈਟ ਦਾ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਬੋਰਡਿੰਗ ਹਾਊਸ ਸੀ) 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਘਰ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਵਾਲਾ "S" ਉਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਮੈਰੀ ਸੁਰੈਟ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕੰਟਰੀ ਹਾਊਸ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ "S-t-..." ਕਿਹਾ ਸੀ? ਕੀ ਦੋਵੇਂ ਪੱਤਰ ਸੈਕਟਰੀ ਸਟੈਨਟਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਕੀ ਅਫਵਾਹਾਂ ਸੱਚੀਆਂ ਸਨ?

* * *

ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਇਤਿਹਾਸਕ ਤੱਥ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ। ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਦੂਜੇ ਕਾਰਜਕਾਲ ਦਾ ਕੱਟੜਪੰਥੀ ਰਿਪਬਲਿਕਨ ਤਾਕਤਾਂ ਨੇ ਸਖ਼ਤ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਲਿੰਕਨ ਬਾਗ਼ੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਬਹੁਤ ਨਰਮ ਸੀ ਅਤੇ

ਡਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸੰਘ ਨਾਲ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲਈ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰ ਲਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਦੂਜੇ ਕਾਰਜਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਅਬ੍ਰਾਹਮ ਲਿੰਕਨ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਕਰਕੇ, ਬੂਥ ਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਦੱਖਣ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕੀਤਾ।
1864 ਦੀ ਬਸੰਤ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਦੱਖਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨਾਜ਼ੁਕ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤੀ ਵੀ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਜਿੱਥੇ ਫੈਸਲੇ ਜਲਦੀ ਲੈਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। "ਹਾਕਸ" (ਯੁੱਧ ਸਮਰਥਕ), ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਸਟੈਨਟਨ (ਯੁੱਧ ਸਕੱਤਰ) ਅਤੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਮੰਤਰੀ ਸੇਵਰਡ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕਈ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, "ਡੋਵਜ਼" (ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਮਰਥਕ) ਉਹ ਸਨ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਮਾਂਡ ਵਿੱਚ ਸਨ - ਲਿੰਕਨ, ਗ੍ਰਾਂਟ, ਅਤੇ ਉਪ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਜੌਹਨਸਨ, ਜੋ ਖੁਦ ਇੱਕ ਦੱਖਣੀ ਨਾਗਰਿਕ ਸਨ। ਤਰਕਪੂਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸੰਕਟ ਦਾ ਪਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਗ੍ਰਾਂਟ ਉਸਦੀ ਕਮਾਂਡ 'ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਹਾਨ ਕਮਾਂਡਰ, ਸ਼ਰਮਨ, ਫਰੰਟ ਲਾਈਨਾਂ 'ਤੇ ਜੇਤੂ ਸੀ। ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ, ਕਤਲ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਹੋਇਆ ਸੀ: ਗ੍ਰਾਂਟ ਅਤੇ ਸ਼ਰਮਨ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੇੜੇ ਸੀ।

* * *

ਜਦੋਂ ਵੀ ਜੀਵਨੀਕਾਰਾਂ ਨੇ ਲਿੰਕਨ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਲਈ ਬੂਥ ਦੇ ਮਨੋਰਥ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਬੂਥ ਦਾ ਪਾਗਲਪਨ ਅਤੇ ਦੱਖਣ ਵਿਰੁੱਧ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸਨ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਸੱਚ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਕਤਲ ਉੱਤਰੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਭਵ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਹੀ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮੱਧਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੰਧੀ ਦੇ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਸਮਰਥਕ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ!
ਇਹ ਕੋਈ ਛੋਟੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਲਿੰਕਨ ਗੁਲਾਮਾਂ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਰੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵਧੇਰੇ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੋਟ ਪਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਣ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਨਵੇਂ ਆਜ਼ਾਦ ਕੀਤੇ ਗਏ

ਕਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਮਾਲਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਤੁਰੰਤ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸਮਾਨਤਾ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੱਟੜਪੰਥੀਆਂ ਲਈ, ਇਹ ਅਤੇ ਦੱਖਣੀ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਬਤ ਬਿਲਕੁਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਲਿੰਕਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜ ਨੂੰ ਯੂਨੀਅਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰ ਸੀ, ਬਸ਼ਰਤੇ ਇਹ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਵੇ, ਪਰ ਕੱਟੜਪੰਥੀ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਹ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਫੌਜੀ ਸ਼ਾਸਨ ਅਤੇ ਵੱਖਵਾਦੀ ਰਾਜਾਂ ਲਈ ਸਖ਼ਤ ਸਜ਼ਾ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਸਨ।
ਲਿੰਕਨ ਅਕਸਰ ਆਪਣੀ ਉਮੀਦ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜੈਫਰਸਨ ਡੇਵਿਸ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮੁੱਖ ਸਾਥੀ ਦੇਸ਼ ਛੱਡ ਕੇ ਭੱਜ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਸਟੈਨਟਨ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਮੂਹ ਖੂਨ ਦੇ ਪਿਆਸੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਟੈਨਟਨ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ ਕਿ ਲਿੰਕਨ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੱਖਣੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਰਹਿਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਇਹ ਸਟੈਨਟਨ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੇਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਨਤਕ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਅੱਗੇ ਝੁਕਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਰੈਟ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਮੁੱਖ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਕਾਰਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਲਿੰਕਨ ਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ ਸਟੈਨਟਨ ਦਾ ਰੁਖ਼ - ਉਸਦਾ ਇਹ ਬਿਆਨ ਕਿ "ਉਹ ਹੁਣ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ" ਅਤੇ ਕਾਤਲਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸਦੀ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਕਾਰਵਾਈ - ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸੰਭਾਵੀ ਗੁਪਤ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਨੂੰ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਸਟੀਫਨ ਲੋਰੇਂਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਕਮਾਂਡਰ-ਇਨ-ਚੀਫ਼, ਲਿੰਕਨ ਨੂੰ "ਅਸਲੀ ਗੋਰਿਲਾ" ਕਿਹਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ "ਬਹੁਤ ਨਰਮ" ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਕਤਲ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, 11 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ, ਲਿੰਕਨ ਨੇ ਬਾਗ਼ੀ ਵਰਜੀਨੀਆ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਕੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼

ਸਟੈਨਟਨ ਨੂੰ ਸਗੋਂ ਪੂਰੇ ਕੈਬਨਿਟ ਨੂੰ ਨਾਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ। "ਸਟੈਂਟਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸਨ," ਕਾਰਲ ਸੈਂਡਬਰਗ ਲਿਖਦਾ ਹੈ, "ਅਤੇ ਹੰਗਾਮਾ ਇੰਨਾ ਤੇਜ਼ ਸੀ ਕਿ ਲਿੰਕਨ ਆਪਣਾ ਇਰਾਦਾ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਪਰ ਇਹ ਉਸ ਡੂੰਘੀ ਵੰਡ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦੇ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਪੂਰਵ ਸੰਧਿਆ 'ਤੇ ਉਦਾਰਵਾਦੀ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਕੱਟੜਪੰਥੀ ਸਰਕਾਰ ਵਿਚਕਾਰ ਮੌਜੂਦ ਸੀ!"

* * *

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖੁਦ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੱਜ ਕੋਈ ਵੀ ਵਕੀਲ ਨਿਰਪੱਖ ਜਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਨਹੀਂ ਕਹੇਗਾ। ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੂਥ ਦੀ ਆਪਣੀ ਡਾਇਰੀ - ਨੂੰ ਸਕੱਤਰ ਸਟੈਨਟਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਮਨਮਾਨੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਬਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਟੈਨਟਨ ਨੇ ਬੂਥ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਸਮਾਨ ਅਤੇ ਐਚ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਸੁਰੈਟ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਵਕੀਲਾਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਰੀ ਸੁਰੈਟ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੁਵੱਕਿਲਾਂ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।
ਸਟੈਂਟਨ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਇਹੀ ਲੋੜੀਂਦਾ ਸੀ: ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾ ਕੇ ਜਨਤਕ ਨਫ਼ਰਤ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ, ਅਤੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਪ੍ਰਤੀ ਕੋਈ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਰੈਟ ਦੀ ਫਾਂਸੀ ਦਾ ਕਾਫ਼ੀ ਵਿਰੋਧ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਫੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਕਮੇਟੀਆਂ ਵੀ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਕਮੇਟੀਆਂ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਰੈਟ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ; ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਹਾਲਾਤੀ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ: ਉਸਦਾ ਘਰ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਕਾਰਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਸਥਾਨ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ,

ਉਸਨੇ ਕਤਲ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਪੁੱਤਰ, ਜੌਨ ਐਚ. ਸੁਰੈਟ, ਜੋ ਕੈਨੇਡਾ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ - ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਟੈਂਟਨ ਉਸਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੇਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ।

* * *

ਸੁਰੈਟ ਦੇ ਟੈਵਰਨ ਵਿਖੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਨੂੰ ਪਲ ਲਈ ਪਾਸੇ ਰੱਖਦਿਆਂ, ਮੈਂ ਇਸ ਨਵੀਂ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਕੁਝ ਪਹਿਲੂਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ: ਸ਼ਰਮਨ ਖੁਦ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਿੰਕਨ ਵਿਰੋਧੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ "ਸ਼ਾਂਤੀ- ਪ੍ਰੇਮੀ" ਆਦਮੀ ਸੀ, ਯਾਨੀ ਕਿ ਲਿੰਕਨ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਕਾ ਸਮਰਥਕ। ਪਰ ਉਸਦੇ ਸਟਾਫ 'ਤੇ ਕੋਈ - ਸ਼ਾਇਦ ਰਹੱਸਮਈ ਕਰਨਲ - ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਿਬਿਲ ਦੇ ਦੂਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਬੂਥ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਫੌਜੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਜੋ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਵਰਤ ਰਹੇ ਸਨ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਤਲ ਨੂੰ ਦੱਖਣੀ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਉੱਤਰੀ ਕੱਟੜਪੰਥੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਦੋਹਰੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਬਣ ਗਿਆ। ਜੇਕਰ ਬੂਥ ਨੂੰ ਇਹ ਨਾਮ ਪਤਾ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਡਾਇਰੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖਦਾ, ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਲੜਾਈਆਂ ਦੌਰਾਨ ਲਿਖੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੈਰੀਲੈਂਡ ਅਤੇ ਵਰਜੀਨੀਆ ਦੇ ਦਲਦਲੀ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਡਾਇਰੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਜੌਨ ਐਚ. ਸੁਰੈਟ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ। ਦਰਅਸਲ, ਕਤਲ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸੀਕ੍ਰੇਟ ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਮੁਖੀ, ਲਾਫਾਏਟ ਬੇਕਰ ਨੇ ਇਸਦੀ ਹੋਂਦ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਸਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਦੋ ਪੰਨੇ ਬਚੇ ਸਨ - ਬਾਕੀ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾੜ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ! ਅਠਾਰਾਂ ਪੰਨੇ ਗਾਇਬ ਸਨ। ਡਾਇਰੀ ਜ਼ਬਤ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹੀ

ਸਟੈਨਟਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਬੂਥ ਨੇ ਖੁਦ ਇਸਨੂੰ ਲਿਖਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਗਾੜਿਆ ਹੁੰਦਾ! ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਡਾਇਰੀ ਆਪਣੇ ਸਮਕਾਲੀਆਂ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਉਸਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਸੀ। ਇੱਥੇ, ਦੋਸ਼ ਦਾ ਭਾਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਸਕੱਤਰ ਸਟੈਨਟਨ 'ਤੇ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।
ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸਨੇ ਵੀ ਡਾਇਰੀ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ 21 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1865 ਦੀ ਇੱਕ ਐਂਟਰੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰ ਲਈ:
"ਅੱਜ ਰਾਤ ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਦਰਿਆ ਪਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ; ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੇਰੀ ਇੱਛਾ ਵਧੇਰੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਣਾ ਲਿਆ ਹੈ, ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਸਕਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"

* * *

"ਦ ਮੈਨ ਹੂ ਕਿਲਡ ਲਿੰਕਨ" ਦੇ ਲੇਖਕ ਫਿਲਿਪ ਵੈਨ ਡੋਰੇਨ ਸਟਰਨ ਸਹੀ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ, "ਇੱਕ ਕਬੂਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਾਤਲ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਕਿਵੇਂ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਲੋਕ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ?" ਸਟਰਨ ਡੇਵਿਡ ਹੇਰੋਲਡ ਦੇ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਬੂਥ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਪੈਂਤੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ।
ਸਿਬਿਲ ਦਾ ਉਲਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੰਚਾਰਕ "ਉਨਤਾਲੀ" ਅਤੇ "ਚੌਂਤੀ" ਵਰਗੇ ਨੰਬਰ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਕੀ ਇਹ ਸਟੈਨਟਨ ਅਤੇ ਚੌਂਤੀ ਮੈਂਬਰੀ ਕਮੇਟੀ ਲਈ ਸੰਕੇਤਕ ਭਾਸ਼ਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ?
ਉਹ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸਨ, ਉੱਤਰੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਕਾਰਵਾਈ ਪ੍ਰਤੀ ਜਨਤਕ ਰੋਸ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ।

ਜੌਨ ਐੱਚ. ਸੁਰੈਟ ਨੂੰ ਜਿਊਰੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਿਹਾਅ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਤਲ 'ਤੇ ਭਾਸ਼ਣ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਣ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਸੁਰੈਟ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਭਾਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਬਿਆਨ ਅਜੇ ਵੀ ਬਚਿਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਕਾਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਮੂਹ ਲਿੰਕਨ 'ਤੇ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਸੁਰੈਟ ਦਾ ਬਿਆਨ ਤੱਥਾਂ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਨਫੈਡਰੇਸੀ ਲਈ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਅਤੇ ਜਾਸੂਸ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਬੰਧ ਸੀ। ਉਹ ਉਹ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਕਤਲ ਦੌਰਾਨ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਫ ਦੀ ਖਰਾਬੀ ਨੂੰ ਸੰਚਾਲਿਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬੂਥ ਨੂੰ ਨੇਵੀ ਯਾਰਡ ਬ੍ਰਿਜ 'ਤੇ ਸੰਤਰੀ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਲੰਘਣ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਕੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਕ ਰਾਹੀਂ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਛੁਪਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜੌਨ ਵਿਲਕਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਜਾਣਦਾ ਸੀ?
ਇਹ ਫਿਲਿਪ ਵੈਨ ਡੋਰੇਨ ਸਟਰਨ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੂਥ ਆਪਣੇ "ਅਣਜਾਣ" ਸਾਥੀਆਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਬਾਰੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸੀ। ਪਰ ਸਟਰਨ ਨੇ ਸੁਰੈਟ ਟੈਵਰਨ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਟ੍ਰਾਂਸ ਸੈਸ਼ਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਨਵੰਬਰ 1967 ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਫੇਰੀ ਤੱਕ, ਇਹ ਸਵਾਲ ਅਣਸੁਲਝਿਆ ਰਿਹਾ।
ਸੁਰੈਟ ਨੇ ਬੂਥ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ "ਉਸਦੇ ਸਰੋਤ" ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਗੇ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਬਚ ਨਿਕਲਣ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਬੂਥ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੇ ਬੁੱਧੀਜੀਵੀਆਂ ਲਈ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜੌਨ ਸੁਰੈਟ ਦੋਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ, ਇੱਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਜੋੜ ਰਿਹਾ ਸੀ - ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਸਨ।

ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੋਹਿਤ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਇੱਕ ਕਰਨਲ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਸ਼ਰਮਨ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰੇਗਾ... ਉਹ ਇੱਕ ਟਿਕਟ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗਾ...! ਉਹ ਟਿਕਟ ਮੈਕਸੀਕੋ ਤੋਂ ਯੂਰਪ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਜਹਾਜ਼ ਲਈ ਸਟੀਮਰ ਟਿਕਟ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਬੂਥ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਰਹੱਸਮਈ ਮੇਜਰ ਜਨਰਲ ਗੀ ਕੌਣ ਸੀ? ਕਿਉਂਕਿ ਬੂਥ ਦਾ ਸਮੂਹ ਗ੍ਰਾਂਟ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਵੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕੀ ਉਹ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?
ਲਿੰਕਨ ਨੇ ਗ੍ਰਾਂਟ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਨੂੰ ਉਸ ਭਿਆਨਕ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਫੋਰਡ ਦੇ ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਆਉਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ; ਗ੍ਰਾਂਟ ਨੇ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਲਈ ਸੱਦਾ ਠੁਕਰਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਬਹਾਨਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਦੂਜੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵੀ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਕੀ ਉਹ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ?
ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਣ 'ਤੇ, ਬੂਥ ਨੇ ਗ੍ਰਾਂਟ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਜੌਨ ਸੁਰੈਟ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ। ਸੁਰੈਟ ਨੂੰ ਗ੍ਰਾਂਟ ਨੂੰ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਰੇਲਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਨਾ ਸੀ। ਪਰ ਗ੍ਰਾਂਟ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ; ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸੁਰੈਟ ਕਦੇ ਰੇਲਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਸੁਰੈਟ, ਜੋ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਕਾਰਾਂ ਦੇ ਦੋ ਧੜਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਚੋਲਾ ਸੀ, ਗ੍ਰਾਂਟ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ: ਬੂਥ ਦਾ ਧੜਾ ਲਿੰਕਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮੁੱਖ ਸਹਿਯੋਗੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਕੇ ਉੱਤਰ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ; ਪਰ ਉੱਤਰੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਕਾਰ ਸਿਰਫ ਲਿੰਕਨ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਉਸਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਭਾਵੇਂ ਗ੍ਰਾਂਟ, ਜਦੋਂ ਲਿੰਕਨ ਕਮਾਂਡਰ-ਇਨ-ਚੀਫ਼ ਸੀ, ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀਆਂ "ਨਰਮ" ਸ਼ਾਂਤੀ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਸੀ ਜੋ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ

ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਦੀਆਂ ਕਠੋਰ ਨੀਤੀਆਂ ਦੀ ਬਰਾਬਰ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਸੀ! ਇੱਥੇ ਸਭ ਕੁਝ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੁਰੈਟ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਡਬਲ ਏਜੰਟ ਸੀ।
ਪਰ ਕੀ ਜਨਰਲ ਗ੍ਰਾਂਟ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੰਨਾ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਸੀ?
ਐਂਡਰਿਊ ਜੌਹਨਸਨ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਦੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਇੱਕ ਖੰਡ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾਤਮਕ ਸਮੀਖਿਆ ਦੇ ਲੇਖਕ, ਵਿਲਸਨ ਸੁਲੀਵਾਨ ਨੇ ਗ੍ਰਾਂਟ ਬਾਰੇ ਇਹ ਕਿਹਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਰਿਵਿਊ ਆਫ਼ ਲਿਟਰੇਚਰ, 16 ਮਾਰਚ, 1968 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ:
"ਜਨਰਲ ਗ੍ਰਾਂਟ ਦੁਆਰਾ ਦੱਖਣੀ ਗੋਰਿਆਂ ਨਾਲ ਲਿੰਕਨ ਦੀ ਸੁਲ੍ਹਾ ਦੀ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਨੇ 1871 ਦੇ ਬਦਨਾਮ ਕੂ ਕਲਕਸ ਐਕਟ ਦਾ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ।"
ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕਾਨੂੰਨ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਦੱਖਣੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੋਟ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਥਾਨਕ ਅਤੇ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਿੱਧੇ ਸੰਘੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਇਹ ਗ੍ਰਾਂਟ ਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਰੈਡੀਕਲ ਰਿਪਬਲਿਕਨ ਕਾਂਗਰਸ ਦੀਆਂ ਦਮਨਕਾਰੀ ਨੀਤੀਆਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ, ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਟੈਨਟਨ ਧੜੇ ਦੀਆਂ ਕਠੋਰ ਨੀਤੀਆਂ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਪਰਤਿਆ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਜੌਹਨਸਨ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਪੂਰਵਗਾਮੀ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਉਦਾਰਵਾਦੀ ਉਪਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਪਰ ਗ੍ਰਾਂਟ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੱਤਾ 'ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਸੀ। ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਦੇ ਅੰਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਿੱਤੇ ਗਏ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਨਾਗਰਿਕ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਾਸਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਾਰਚ 1867 ਵਿੱਚ, ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੰਜ ਫੌਜੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਫੌਜੀ ਸਰਕਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਕਮਾਂਡਰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਨਰਲ ਗ੍ਰਾਂਟ ਪ੍ਰਤੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸਨ ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਜੌਹਨਸਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ

ਕਰਦੇ ਸਨ। ਨਾਗਰਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਣਡਿੱਠਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਲਿੰਕਨ ਦੀਆਂ ਨੀਤੀਆਂ ਦਾ ਇਹ ਵਿਗਾੜ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸੰਘ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਵੀ ਸੀ: ਦੱਖਣੀ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਵੋਟਿੰਗ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਕਰਕੇ, ਰਿਪਬਲਿਕਨ ਕਾਂਗਰਸ ਆਪਣਾ ਕਾਰਜਕਾਲ ਵਧਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਸੁਲੀਵਾਨ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਰਵੱਈਆ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਕੂ ਕਲਕਸ ਕਲਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਨਸਲਵਾਦੀ ਸੰਗਠਨਾਂ ਦੇ ਉਭਾਰ ਲਈ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ।
ਜੇਕਰ ਲਿੰਕਨ ਆਪਣਾ ਕਾਰਜਕਾਲ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲੈਂਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸੁਲ੍ਹਾ-ਸਫਾਈ ਦੀ ਨੀਤੀ ਲਾਗੂ ਕਰਦਾ, ਦੱਖਣ ਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਪਣੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਵਾਪਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਏ ਹੁੰਦੇ, ਅਤੇ ਰੈਡੀਕਲ ਰਿਪਬਲਿਕਨ ਪਾਰਟੀ ਅਗਲੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਹਾਰ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਉਸ ਸਮੂਹ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਸੈਕਟਰੀ ਸਟੈਨਟਨ ਅਤੇ ਜਨਰਲ ਗ੍ਰਾਂਟ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ! ਦੱਖਣੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਸਹੀ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਹੋਣਾ ਕਿੰਨਾ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਸੀ! ਬਸ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ - ਫਿਰ ਦੱਖਣ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣਾ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੋਹਰਾ ਲੈਣਾ, ਹਾਰੇ ਹੋਏ ਸੰਘ 'ਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣਾ, ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਇਕਲੌਤੇ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦਿਵਾਉਣਾ ਜੋ ਸਟੈਨਟਨ-ਗ੍ਰਾਂਟ ਸਮੂਹ ਦੇ ਸੱਤਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ!
ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਅਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਟੈਨਟਨ ਉੱਤਰੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਸੱਚਾ ਆਗੂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਮੰਗ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਗਾਵਤ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਂਡਰਿਊ ਜੌਨਸਨ ਨੇ ਵਿਰੋਧੀ ਕਾਂਗਰਸ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕੱਟੜਪੰਥੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਕੈਬਨਿਟ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਲਿੰਕਨ ਦੀਆਂ ਨੀਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। 1868 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਜੌਨਸਨ ਨੇ ਸੈਕਟਰੀ ਸਟੈਨਟਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕੈਬਨਿਟ ਵਿੱਚੋਂ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਸਟੈਨਟਨ ਉਸਦੀਆਂ

ਨੀਤੀਆਂ ਨਾਲ ਧੋਖਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਸਟੈਨਟਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯੁੱਧ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਇਕਾਂਤਵਾਸ ਕਰ ਲਿਆ। ਇਸ ਅਸਹਿਣਯੋਗ ਸਥਿਤੀ ਨੇ ਜੌਨਸਨ ਨੂੰ ਮਹਾਂਦੋਸ਼ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਇੱਕ ਵੋਟ ਨਾਲ ਅਸਫਲ ਰਹੀ।
ਇਹਨਾਂ ਅਣਸੁਲਝੇ ਰਹੱਸਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੁਖਦਾਈ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਰੀ ਸੁਰੈਟ ਸੀ, ਜੋ ਇੱਕ ਕਨਫੈਡਰੇਟ ਜਾਸੂਸ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੀ ਮਾਂ ਸੀ। 14 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1865 ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ, ਲੂਈਸ ਵੀਚਮੈਨ ਨੂੰ ਸੁਰੈਟਸਵਿਲੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਪੇਂਡੂ ਘਰ, ਜੋ ਹੁਣ ਇੱਕ ਸਰਾਏ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੰਮ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਵੀਚਮੈਨ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਰੈਟ ਦੇ ਨਾਲ ਗਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੱਘੀ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲੈਣ ਗਈ। ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਰੈਟ ਇੱਕ ਪੈਕੇਜ ਲੈ ਕੇ ਬਾਹਰ ਆਈ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਵੀਚਮੈਨ ਬੂਥ ਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਬੂਥ ਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਪੈਕੇਜ ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ, ਜੌਨ ਲੋਇਡ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬੰਦੂਕਾਂ ਸਨ ਜੋ ਕਤਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭਗੌੜੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਗਏ ਸਨ।
ਇਸ ਕਾਰਵਾਈ ਸੰਬੰਧੀ ਵੀਚਮੈਨ ਦੀ ਗਵਾਹੀ, ਅਤੇ ਐਚ ਸਟਰੀਟ ਹਾਊਸ ਵਿਖੇ ਹੋਈਆਂ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਦਾ ਉਸਦਾ ਵਰਣਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਰੈਟ ਦੀ ਫਾਂਸੀ ਲਈ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਹੱਤਿਆ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੂਮਿਕਾ ਸੀ। ਵੀਚਮੈਨ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਾਕੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਰੈਟ ਦਾ "ਭੂਤ", ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲੋਇਡ ਲੇਵਿਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ ਮਿਥਸ ਆਫਟਰ ਲਿੰਕਨ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, 1868 ਵਿੱਚ "ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਤੁਰਿਆ" ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ "ਵਿਰੋਧੀਆਂ" ਨੇ ਐਂਡਰਿਊ ਜੌਹਨਸਨ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੇਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਉਸਦੀ ਫਾਂਸੀ ਦਾ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਇਆ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਰੈਟ ਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ, ਜੋ ਕਿ 17 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1865 ਨੂੰ ਰਾਤ 11:15 ਵਜੇ ਹੋਈ ਸੀ, ਉਸ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਝਟਕਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲੰਬੇ

ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਬੂਥ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਛਾਪਾਮਾਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘਰ 'ਤੇ ਅਚਾਨਕ ਆਉਣ ਨਾਲ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਬੋਲਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੱਜ ਨੇ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਨੂੰ ਯੂਨੀਅਨਿਸਟ ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਝੂਠੇ ਗਵਾਹ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਜੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਭੂਤ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੈਰੀ ਸੁਰੈਟ ਸੀ।
ਉਸਦੀ ਫਾਂਸੀ ਅਤੇ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਐੱਚ ਸਟਰੀਟ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਭੂਤ ਦੇ ਡਰਾਉਣ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਚਾਰ ਕੈਦੀਆਂ ਦੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਐਨੀ ਸੁਰੈਟ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਘਰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਘਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਚਲੀ ਗਈ ਜਿਸਨੇ ਬਹੁਤ ਦੁਖਾਂਤ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਘਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਖਰੀਦਦਾਰ ਇੰਨਾ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਛੇ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ। ਹੋਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਜਲਦੀ ਆਉਂਦੇ ਅਤੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਬੋਸਟਨ ਪੋਸਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਿਸਨੇ ਘਰ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਰੈਟ ਦੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਲਟਕਦੇ ਚੋਗੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਘਰ ਦੇ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ! ਇਹ 1860 ਅਤੇ 1870 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਕੀ ਮੈਰੀ ਸੁਰੈਟ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲੀ ਹੈ? ਉਸਦੀ ਲਾਸ਼ ਹੁਣ ਮਾਊਂਟ ਓਲੀਵੇਟ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਕਬਰ ਦੇ ਪੱਥਰ ਹੇਠ ਦਫ਼ਨਾਈ ਗਈ ਹੈ।

ਇਹ ਘਰ, 604 ਐਚ ਸਟਰੀਟ, ਐਨਡਬਲਯੂ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਅੱਜ ਵੀ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। 1900 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਔਰਤ ਨੇ ਉੱਥੇ ਖਾਣਾ ਖਾਧਾ। ਆਪਣੇ ਖਾਣੇ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹੀਆਂ। ਜੌਨ ਮੈਕਕੇਲਵੇ ਨੇ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਸਟਾਰ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਐਨੀ ਸੁਰੈਟ ਦੀ ਆਤਮਾ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਚੀਨੀ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਮਾਂ ਜਾਂ ਧੀ ਦੇ ਭੂਤਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਫੋਰਡ ਦੇ ਥੀਏਟਰ ਨੂੰ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਥੀਏਟਰ ਵਜੋਂ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਮਾੜੇ ਸ਼ਗਨ ਨੂੰ ਤੋੜਦਾ ਹੈ।
ਸਟਰਨ ਅਤੇ ਇਮੈਨੁਅਲ ਹਰਟਜ਼ ਦੋਵੇਂ ਰਾਬਰਟ ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਿਸਟਰ ਯੰਗ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕਈ ਨਿੱਜੀ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਨਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਸ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ "ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾਗਜ਼ਾਤਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਮੰਤਰੀ ਮੰਡਲ ਦੇ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਦੇ ਦੇਸ਼ਧ੍ਰੋਹ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਬੂਤ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਭ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ।"
ਮਿਸਟਰ ਯੰਗ ਨੇ ਰੌਬਰਟ ਲਿੰਕਨ ਨੂੰ ਇਸ ਤਬਾਹੀ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਨਿਕੋਲਸ ਮਰੇ ਬਟਲਰ (ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਕੋਲੰਬੀਆ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਮੁਖੀ ਬਣੇ) ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ। ਬਾਕੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਾਂਗਰਸ ਦੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਰੌਬਰਟ ਲਿੰਕਨ ਨੇ ਰੋਕਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿੰਨੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ।
ਨਵੰਬਰ 1967 ਵਿੱਚ ਸੁਰੈਟ ਟੈਵਰਨ ਵਿਖੇ ਸਾਡੇ ਸੰਚਾਰਕ ਦੀ ਪਛਾਣ ਸੰਬੰਧੀ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਉਤਸੁਕ ਸਵਾਲ ਬਾਕੀ ਹੈ।
"ਕੁੱਤੇ ਵਾਂਗ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ," ਉਸ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਮਾਨਸਿਕ ਵਿਗਿਆਨੀ ਰਾਹੀਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ।

ਬੂਥ ਨੇ ਖੁਦ ਆਪਣੀ ਡਾਇਰੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ, "ਕੁੱਤੇ ਵਾਂਗ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।" ਐਡਵਿਨ ਬੂਥ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਕਾਰਨ ਲਈ ਹਰ ਸੰਭਵ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸਨੇ ਕਤਲ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜੌਨ ਵਿਲਕਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਿੱਧਾ ਸੰਪਰਕ ਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ - ਕੀ ਉਹ ਇਸ ਦੁਖਾਂਤ ਅਤੇ ਜੌਨ ਵਿਲਕਸ ਬੂਥ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਡੂੰਘਾ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਘਰ ਕਿਉਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ? ਕੌਣ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ "ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਦਾ ਰਾਜਕੁਮਾਰ", ਜਿਸਦਾ ਲਿੰਕਨ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਦਾ ਕੋਈ ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਭਰਾ, ਜੌਨ ਵਿਲਕਸ ਨਾਲ ਇੰਨੇ ਡੂੰਘਾ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਭਾਵਨਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋਵੇਗਾ?
ਪਰ ਉਹ ਇਸਦੀ ਮਾਲਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਥਾਮਸ ਮਿਲਰ ਦੇ ਪਿਤਾ, ਬੀ. ਕੇ. ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ!
ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਕਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਵਰਜੀਨੀਆ ਵਿੱਚ ਲੋਵੇਲ ਸ਼ਹਿਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਪਰ ਮੈਰੀਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੌਰੇਲ ਸ਼ਹਿਰ ਹੈ ਜੋ ਸੁਰੈਟਸਵਿਲ ਜਾਂ ਅੱਜ ਦੇ ਕਲਿੰਟਨ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸੰਵਾਦ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ, ਐਡਵਿਨ ਬੂਥ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਇਸਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਦੀਆਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕੀਤੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।
ਧਿਆਨ ਦਿਓ, ਇਹ ਕੋਈ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਐਡਵਿਨ ਬੂਥ ਨੂੰ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਰੈਟ ਨੇ ਇੱਥੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਟਾਊਨਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਇਸ ਦਿਲਚਸਪ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਮੁੱਖ ਪਾਤਰ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਤਸੀਹੇ ਦੀ ਘਾਟ ਸੀ ਜੋ ਭੂਤ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਹੈ ਜੋ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹਨ। ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੌਨ ਵਿਲਕਸ ਬੂਥ ਦੇ ਕੰਮ ਇੱਕ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਨਾਇਕ ਦੇ ਸਨ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਸੰਘ ਨੂੰ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।

ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਜੌਨ ਵਿਲਕਸ ਬੂਥ ਇੱਕ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗਾ। ਪਰ ਐਡਵਿਨ? ਕੀ ਜੌਨ ਵਿਲਕਸ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਸੀ? "ਖੈਰ, ਇਹੀ ਅਸਲ ਸੌਦਾ ਹੈ..." ਇਹ ਉਹ ਸੀ ਜੋ ਪ੍ਰਿੰਸ ਆਫ਼ ਐਕਟਰਸ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਸੀ।
ਫਿਰ, ਜੌਨ ਸੁਰੈਟ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਰਹੱਸ ਅਜੇ ਵੀ ਅਣਸੁਲਝਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਤਲ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਜੌਨ ਵਿਲਕਸ ਬੂਥ ਨਾਲ ਰਿਸ਼ਤਾ ਤੋੜ ਲਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਤੱਥ ਜੋ ਉਸਨੇ 1867 ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਹਾਂ, ਉਹ ਲਿੰਕਨ ਨੂੰ ਅਗਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਪਰ ਕਤਲ, ਨਹੀਂ। ਇਹ ਉਸਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ।

* * *

ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ, ਉਪਲਬਧ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਭਾਵੇਂ ਉਦੇਸ਼ ਖੋਜ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਮਾਨਸਿਕ ਸੰਪਰਕਾਂ ਤੋਂ, ਜੌਨ ਸੁਰੈਟ ਦੀ ਦੋਹਰੀ ਭੂਮਿਕਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਸ਼ਰਮਨ ਦੇ ਸਟਾਫ 'ਤੇ ਰਹੱਸਮਈ ਕਰਨਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਦੇ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੇਜਰ ਜਨਰਲ "ਜੀ" ਦੀ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਛਾਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਯੁੱਧ ਸਕੱਤਰ ਸਟੈਨਟਨ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਇਸ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਭਿਆਨਕ ਅਤੇ ਘਿਣਾਉਣੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਛੁਪੀ ਹੋਈ ਹੈ।

* * *

ਜੇ ਐਡਵਿਨ ਬੂਥ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਰਾਹੀਂ ਲਿੰਕਨ ਦੀ ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਅਜਿਹਾ ਇਸ ਲਈ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਜੌਨ ਵਿਲਕਸ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਸਟੈਨਟਨ ਨੇ ਇਹ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਗੁੰਮ ਹੋਈ ਡਾਇਰੀ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਬੇਲੋੜੀ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਸਭ ਕੁਝ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

* * *

ਉਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਸੌ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਕੀ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਕਤਲ ਬਾਰੇ ਪੂਰੀ ਸੱਚਾਈ ਜਾਣਨ ਲਈ ਇੰਨਾ ਸਮਾਂ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ?

* 10
ਵੁੱਡਰੋ ਵਿਲਸਨ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮੁਲਾਕਾਤ
ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਪੋਸਟ ਨੇ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਕੁਝ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ। ਇਸ ਲਈ, ਕੁਝ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੈਂ 4 ਮਈ, 1969 ਦੇ ਉਸ ਜੋਸ਼ੀਲੇ ਅਖ਼ਬਾਰ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਚੁੱਕੀ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਦਿਆਲੂ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਕ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਚਾਰਲਸ ਮਾਰਵਿਕ, ਜੋ ਕਿ ਖੁਦ ਇੱਕ ਲੇਖਕ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੈਡੀਕਲ ਲੇਖਕ ਨਾਲ ਵਿਆਹੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਸਕਾਟਿਸ਼ ਮੂਲ ਦੀ ਹਨ ਅਤੇ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਉਤਸੁਕ ਪਾਠਕ ਹਨ।
ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਆਮ ਪੱਤਰਕਾਰੀ ਅਭਿਆਸ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਬਾਹਰ ਸੀ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮੇਰੇ ਅਖ਼ਬਾਰ ਦੇ ਸਾਥੀ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਗਵਾਹ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾਵਾਨ ਹਨ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਸਤਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਾਜਬ ਜਾਪਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕੁਝ ਹਾਸੋਹੀਣੀਆਂ ਲਾਈਨਾਂ ਜੋੜਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਅਲੌਕਿਕ ਬਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਨਾ ਲਵੇ।
ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ "ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਮੇਜ਼ਬਾਨੀ?" ਸਿਰਲੇਖ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਵਿਗਿਆਨ ਪ੍ਰਤੀ ਇੱਕ ਹਲਕਾ-ਫੁਲਕਾ, ਬਚਕਾਨਾ ਪਹੁੰਚ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਫਿਲ ਕੇਸੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਪੜ੍ਹਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ

ਰਿਪੋਰਟਰ ਆਪਣੇ ਸੰਪਾਦਕ ਅਤੇ ਭੂਤਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨਾਲ ਨਿਰਪੱਖ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
2340 ਐੱਸ ਸਟਰੀਟ ਐਨਡਬਲਯੂ ਵਿਖੇ ਵੁੱਡਰੋ ਵਿਲਸਨ ਹਾਊਸ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਹਰ ਹਫ਼ਤੇ ਸਿਰਫ਼ 150 ਸੈਲਾਨੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਰੌਲਾ ਇੰਨਾ ਤੇਜ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਊਸਕੀਪਰ ਜੋਸ ਵਾਸਕੇਜ਼ ਇਸਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।
ਵਾਸਕੇਜ਼ ਪਿਛਲੇ ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਅਜੀਬ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਉੱਚੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਸ਼ਨੀਵਾਰ, 5 ਅਪ੍ਰੈਲ ਦੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੱਕ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।
"ਇਹ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਸੀ। ਜੇ ਮੈਂ ਘਬਰਾਹਟ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਮਾੜਾ ਹੁੰਦਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
32 ਸਾਲਾ ਵਾਸਕੇਜ਼ ਪੇਰੂ ਤੋਂ ਹੈ, ਚਾਰ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਬੋਲਦਾ ਹੈ, ਪਿਆਨੋ ਵਜਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਡੀ.ਸੀ. ਟੀਚਰਜ਼ ਕਾਲਜ ਤੋਂ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਡਿਗਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ, ਪਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਉਸ ਲਈ ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬਣਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ।
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਰਾਤ ਪਿਆਨੋ ਵਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਇਕੱਲਾ ਸੀ (ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਇੱਕ ਨਰਸ, ਨੈਸ਼ਨਲ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਆਫ਼ ਹੈਲਥ ਵਿੱਚ ਕੰਮ 'ਤੇ ਸੀ)।
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਗਰਦਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਪਰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ।" ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਵਾਸਕੇਜ਼ ਆਪਣੇ ਚੌਥੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵੱਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ, ਪਹਿਲੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ।

"ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਭਾਰੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਲਸਨ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਈ, ਅਤੇ ਵਾਸਕੇਜ਼ ਅੰਦਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲਗਾਤਾਰ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਲਗਭਗ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੁਖੀ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਇਸ ਕੋਨੇ 'ਤੇ ਗਿਆ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਕੋਨੇ ਵੱਲ ਤੁਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਕੇ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਹਾਲ ਵਿੱਚੋਂ ਹੇਠਾਂ ਅਤੇ ਮਿਸਟਰ ਵਿਲਸਨ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਗਿਆ।"
ਉਸੇ ਪਲ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਚਾਰ-ਪੈਰ ਵਾਲੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਭਾਰੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਕੇ, ਵਾਸਕੇਜ਼ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਉੱਪਰ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। "ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਭੱਜਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਧੱਕਦੇ ਹਨ, ਧੱਕਾ ਮਾਰਦੇ ਹੋਏ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਘਬਰਾ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ।"
ਵਾਸਕੇਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਿਛਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਧਾਤ ਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਰੌਲਾ-ਰੱਪਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ, ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਖੁਸ਼ ਸੀ।
ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਵਾਸਕੇਜ਼ ਆਪਣੇ ਬਾਥਟਬ ਵਿੱਚ ਨਹਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਬਾਥਟਬ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ।
"ਮੈਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਦਸਤਕ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਟੱਬ 'ਤੇ ਥੱਪੜ ਮਾਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਸ਼ੋਰ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"
ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਹਟ ਜਾਂ ਟੱਬ ਦੀ ਖੜਕਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ, ਪਰ ਉਹ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ

ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਦੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਜਾਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦੀ।
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਵਾਸਕੇਜ਼ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰ ਆਦਮੀ ਜਾਪਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਕੋਲ ਪੋਸਟ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਜੋੜਨ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਵਿਲਸਨ ਹਾਊਸ ਦੇ ਕਿਊਰੇਟਰ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਅਤੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮੰਗਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।
ਮੈਂ ਰੂਥ ਡਿਲਨ ਕੋਲ ਗਈ ਅਤੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਮਝਾਇਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪਹਿਲੂਆਂ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਨੇ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਲੱਭ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ; ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਮੈਂ ਕੁਝ ਵੀ ਝੂਠਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਉਸਨੂੰ ਕੈਂਪਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ।
ਮੈਂ ਖੁਦ ਸਵਰਗੀ ਵੁੱਡਰੋ ਵਿਲਸਨ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਉਸ ਦੇ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਮਰੀਕੀ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਬਾਰੇ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਮੇਰੇ ਮਾਧਿਅਮ, ਐਥਲ ਜੌਹਨਸਨ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਆਉਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਦੇ ਵਿਅਸਤ ਸ਼ਡਿਊਲ ਵਿੱਚ ਅਚਾਨਕ ਤਬਦੀਲੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਅਸੀਂ ਪੱਤਰਕਾਰ ਦੇ ਆਪਣਾ ਲੇਖ ਲਿਖਣ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, 6 ਮਈ, 1969 ਦੀ ਤਾਰੀਖ਼ ਤੈਅ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਏ। ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਦੋਸਤ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਨਿਕੋਲ ਜੈਕਸਨ, ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਗੱਡੀ ਨਹੀਂ ਚਲਾਉਂਦੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਤਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਵੁੱਡਰੋ ਵਿਲਸਨ ਹਾਊਸ ਪਹੁੰਚੇ।
6 ਮਈ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 11 ਵਜੇ ਸਨ, ਇੱਕ ਧੁੱਪਦਾਰ ਅਤੇ ਨਿੱਘਾ ਦਿਨ। ਘਰ ਬਾਹਰੋਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਮਹਿਲ ਦਾ ਜਿਉਂਦਾ ਜਾਗਦਾ

ਰੂਪ ਸੀ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਜਿਹੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਵੇ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਸਧਾਰਨ, ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਟਾਊਨਹਾਊਸ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਆਰਥਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਮੀਰ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਹੁੰਦੇ ਸਨ।
ਹੁਣ ਇੱਕ ਨੈਸ਼ਨਲ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਘਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿਨ ਦੇ ਕੁਝ ਖਾਸ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਹੀ ਦਾਖਲਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਚਾਰ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਘਰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪਿਛਲਾ ਬਾਗ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੇਂਡੂ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਨਿੱਜਤਾ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨਾਲ ਹੀ ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰੀ ਘਰ ਦੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਦਾ ਸਹੀ ਵਰਣਨ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। 1915 ਵਿੱਚ ਹੈਨਰੀ ਪਾਰਕਰ ਫੇਅਰਬੈਂਕਸ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ, ਇਹ ਲਾਲ-ਇੱਟਾਂ ਵਾਲਾ ਜਾਰਜੀਅਨ ਸ਼ੈਲੀ ਵਾਲਾ ਘਰ ਆਰਕੀਟੈਕਟ ਵੈਡੀ ਬੀ. ਵੁੱਡ ਦੁਆਰਾ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1920 ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਵਿਲਸਨ ਦਾ ਦੂਜਾ ਕਾਰਜਕਾਲ ਖਤਮ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਲਸਨ ਇੱਕ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ, ਉਹ ਐਸ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਇਸ ਘਰ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ "ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ, ਆਰਾਮਦਾਇਕ, ਸਨਮਾਨਜਨਕ ਘਰ, ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ" ਦੱਸਿਆ। ਉਸੇ ਸਾਲ 14 ਦਸੰਬਰ ਨੂੰ, ਵੁੱਡਰੋ ਵਿਲਸਨ ਹਾਊਸ ਬਾਰੇ ਨੈਸ਼ਨਲ ਟਰੱਸਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਇੱਕ ਬਰੋਸ਼ਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸ਼੍ਰੀ ਵਿਲਸਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੰਗੀਤ ਸਮਾਰੋਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਡੀਡ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਹ ਘਰ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਮਿਸਟਰ ਵਿਲਸਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਘਾਹ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਅਤੇ ਘਰ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਚਾਬੀ ਦਿੱਤੀ - ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਸਕਾਟਿਸ਼ ਰਿਵਾਜ ਸੀ।
ਵਿਲਸਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਕੁਝ ਬਦਲਾਅ ਕੀਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਲਿਫਟ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਿਲੀਅਰਡ ਰੂਮ ਲਗਾਉਣਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਇੱਟਾਂ ਦਾ ਗੈਰਾਜ ਵੀ ਬਣਾਇਆ

ਅਤੇ ਡਰਾਈਵਵੇਅ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਲੋਹੇ ਦੇ ਗੇਟ ਲਗਾਏ। ਕੁਝ ਕਮਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਵਿਲਸਨ ਦੀਆਂ ਅੱਠ ਹਜ਼ਾਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਬਣਾਈ ਗਈ। ਅੱਜ, ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਵਿਲਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮਕਾਲੀ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਹੈ। ਇਹ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਹਨ।
ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਵਿਲਸਨ ਆਪਣੀ ਦੂਜੀ ਪਤਨੀ, ਐਡਿਥ ਬੋਲਿੰਗ ਵਿਲਸਨ ਨਾਲ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਖਰੀ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਰਪਿਤ ਸਾਥੀ ਰਹੀ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਾਨਫਰੰਸਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਯੂਰਪ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨਾਲ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੀ ਰਹੀ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਉਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਅਤੇ ਸਮਰਪਿਤ ਜੋੜਾ ਸੀ।
ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਕਾਰਜਕਾਲ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਬਾਅਦ 3 ਫਰਵਰੀ, 1924 ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਏ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਲਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਨੈਸ਼ਨਲ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਦੇਖ-ਰੇਖ ਹੇਠ ਅਮਰੀਕੀ ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਘਰ ਸੌਂਪਿਆ ਸੀ, ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ 28 ਦਸੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ, ਜੋ ਕਿ ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਵਿਲਸਨ ਦੇ ਜਨਮ ਦੀ 105 ਵੀਂ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।
ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ, ਕਮਰਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦੌਰਾਨ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਜੋੜਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਫਰਨੀਚਰ, ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਅਤੇ ਵਿਲਸਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕਰੀਅਰ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼। ਜੇਕਰ ਇਹ ਘਰ ਇੱਕ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਇਹ ਇੱਕ ਧਾਰਮਿਕ ਸਥਾਨ ਵਰਗਾ ਹੈ - ਪਰ ਇੱਕ ਦਿਖਾਵੇ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ - ਜਿਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਅਮਰੀਕੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰਾ ਰਿਵਾਜ ਸੀ, ਮੈਂ ਏਥਲ ਮੇਅਰਸ - ਜਿਸਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਵਿਲਸਨ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਹੈ - ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਅਧੀਨ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਘੁੰਮਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰ ਸਕੇ। ਉਹ ਘੁੰਮਦੀ ਰਹੀ, ਕਦੇ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ, ਕਦੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ, ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ। ਮੈਂ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਗਈ ਅਤੇ ਉੱਪਰਲੀਆਂ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਲਦੀ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰ ਗਈ। ਮੈਂ ਏਥਲ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਹ ਕੀ ਹੈ?"
"ਉੱਪਰ ਕੋਈ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ।
"ਚਲੋ ਅੰਦਰ ਚੱਲੀਏ," ਮੈਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਸੈਲਾਨੀ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਅੰਦਰ ਆ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਨਸਨੀ ਨਹੀਂ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਬੈਠਕ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਏ। ਉੱਥੇ ਮੈਂ ਏਥਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਣ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਂਝੇ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।
ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ, ਅਲਬਰਟ ਨੇ ਕੰਟਰੋਲ ਸੰਭਾਲ ਲਿਆ।
"ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਵੱਖਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਉਸ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣੋ ਜੋ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਚਮਕਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਇੱਕ ਭਜਨ ਹੈ - 'ਹੇ ਦਿਆਲੂ ਰੋਸ਼ਨੀ, ਸਾਡਾ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰੋ।'"
ਕੀ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਰਿਹਾ ਹੈ? "ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੇਚੈਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕੁਝ ਖਾਸ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਉਪਜਾਊ ਖੇਤਾਂ ਵਾਂਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਅਤੀਤ 'ਤੇ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਸਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।"

"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਚਾਰਕ ਕੌਣ ਹੈ?"
ਐਲਬਰਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ: "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਖੁਦ ਐਲਬਰਟ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਤਸਵੀਰ ਮੈਂਟਲਪੀਸ 'ਤੇ ਹੈ।"
ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ?
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਪਰਿਵਾਰਕ ਝਗੜਿਆਂ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਅੰਦਰੂਨੀ ਚਰਚਾਵਾਂ ਹਨ। ਕਈ ਵਾਰ ਗੁੱਸੇ ਭਰੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਉੱਠਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਹੋਰ ਵੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੋਲਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।
"ਲੜਾਈ ਕੀ ਹੈ?"
ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਬੋਲਣ ਦਿਓ।
"ਉਹ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਕੀ ਕੋਈ ਖਾਸ ਗੱਲ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ?"
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੱਗੇ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੁਣ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁਹਾਵਣੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸਲ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਸਮੁੰਦਰ ਪਾਰ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨਾਲ ਹੱਥ ਮਿਲਾਉਣ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਵਧਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੁਣ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ; ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ, ਦੂਜੇ ਰੁੱਖਾਂ ਦੀ ਛਾਂ ਵਿੱਚ ਲੁਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ।"
ਉਹ "ਨਿਵਾਸੀ ਆਤਮਾ" ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸਿੱਧਾ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।

"ਮੈਂ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਸੁਣਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਦਿਓਗੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੇਰਾ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਲ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਰਦਾ ਪਿੱਛੇ ਖਿੱਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜਲਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਦੋਸਤ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੱਲ੍ਹ ਦਾ ਮੇਰਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸੁਪਨਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸੱਚ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਮਨੁੱਖੀ ਭਾਈਚਾਰਾ। ਅਤੇ ਇਹ ਅਗਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ

ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਡੇ ਲਈ, ਸਾਡੇ ਪਾਸੇ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਸਹੀ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਪਰ ਇਹ ਮਨੁੱਖੀ ਭਾਈਚਾਰਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਧਾਰਮਿਕ ਸਮੱਸਿਆ ਹੱਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਗੁਆਂਢੀ ਹੋਣ ਜਾਂ ਦੁਸ਼ਮਣ।"
ਤੁਹਾਡਾ ਕਿਸ ਤੋਂ ਮਤਲਬ ਹੈ?
ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਇਹ ਦੱਸਣ ਆਇਆ ਹਾਂ ਕਿ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੱਥ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਫੜਨਗੇ! ਹੱਥ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੜਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੇਰਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸੁਪਨਾ, ਮੇਰਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਆਦਰਸ਼, ਆਕਾਰ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਸੁਪਨੇ ਦਾ ਇੱਕ ਅਨਿੱਖੜਵਾਂ ਅੰਗ ਹੋਣ 'ਤੇ ਮਾਣ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਖਿੜੇਗਾ, ਇਸਦਾ ਗਰਭ ਅਵਸਥਾ ਲਗਭਗ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਹਕੀਕਤ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰਲੀ ਭਾਵਨਾ ਲਈ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਸਮੁੱਚੇ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਇੰਨਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਯੋਗਦਾਨ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਸਭ ਸਵੇਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗਰਭ ਅਵਸਥਾ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ।
ਸਵੇਰ ਕਦੋਂ ਆਵੇਗੀ?
ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ। ਅਠਾਸੀ, ਨੌਂ।
ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ?
"ਗਰਭਧਾਰਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਇਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵ-ਰਾਜ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਨਿੱਖੜਵਾਂ ਅੰਗ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਆਪਣੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜਿਓਂ ਨਿਰੀਖਣ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸੁਪਨਾ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀਇਆ ਹਾਂ।"

"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਦੋਸਤਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰੀਏ? ਕੀ ਕੋਈ ਖਾਸ ਗੱਲ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?"
"ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਦੀ ਦਾ ਅੰਤ ਦੇਖਾਂਗਾ ਤਾਂ ਇਹ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵਾਂਗਾ ਜੋ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ; ਜੋ ਮੇਰੀ ਚੇਤਨਾ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ।"
ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸੁਨੇਹਾ ਕਿਸਨੂੰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?
"ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਬਚਿਆ ਹੋਇਆ ਮੈਂਬਰ।"
"ਇਸ ਮੈਂਬਰ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
"ਐਲਿਸ।"
"ਹੋਰ ਕੁਝ?"
"ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਆਮ ਪਲ ਮਾਮੂਲੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਆ ਰਹੀ ਹੈ - ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਨਵੀਂ ਸਵੇਰ। ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਜੀਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮਨੁੱਖੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਵੇ; ਇਹ ਜਿੱਤੇਗਾ। ਵਿਗਿਆਨ ਜਿੱਤੇਗਾ। ਮਨੁੱਖੀ ਆਤਮਾ ਆਪਣੀ ਮਹੱਤਤਾ ਜਾਣਨ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਹਾਂ; ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਇੱਕ ਅਨਿੱਖੜਵੇਂ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ।"
"ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡਾ ਘਰ ਦੇਖ ਕੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ।" "ਰੱਬ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇਵੇ - ਯਾਨੀ ਉਹ ਰੱਬ ਜੋ ਤੁਹਾਡਾ ਸੱਚਾ ਰੱਬ ਹੈ।" "ਤੁਹਾਡਾ ਧੰਨਵਾਦ."
"ਹੈਲੋ—ਐਲਬਰਟ।"
"ਐਲਬਰਟ—ਸਭ ਠੀਕ ਹੈ?"
"ਉਹ ਠੀਕ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿਆਂਗਾ।"

"ਤੁਹਾਡਾ ਧੰਨਵਾਦ."
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ।
"ਹਾਂ।"
"ਉਸ ਲਈ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ।"
ਹੁਣ ਏਥੇਲ ਆਪਣੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਮਾੜਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਕਮਰੇ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸੀ। "ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਦੇ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।"
"ਕਿਹੋ ਜਿਹੇ ਸੌਦੇ?"
"ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸੌਦੇ। ਇੱਥੇ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਭਾਰਾ ਆਦਮੀ ਹੈ।"
ਕੀ ਉਹ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ?
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਹੋਵੇ।"
ਉਹ ਇੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ?
"ਉਹ ਕਮਰੇ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੌਦਾ ਕਰਨ ਲਈ।" "ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਸੌਦਾ?"
ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉਹ ਅਮਰੀਕੀ ਹੈ।
"ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਲਿਆ ਤਾਂ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣੋਗੇ?"
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਕਰਾਂਗਾ, ਹਾਂ।"
ਮੈਂ ਏਥਲ ਨੂੰ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਵਾਲੇ ਵੱਡੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਦੇ ਉੱਪਰ ਲਟਕਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਇਹ ਉਹੀ ਆਦਮੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?"
"ਓਹ, ਇਹ ਜਾਰਜ ਹੈ, ਹੈ ਨਾ?"
"ਨਹੀਂ। ਕੀ ਇਹ ਉਹੀ ਆਦਮੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?"
"ਫਿਰ ਇਹ ਰਿਚਰਡ ਹੈ।"

"ਨਹੀਂ, ਇਹ ਰਿਚਰਡ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਜਾਰਜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਕੀ ਇਹ ਉਹੀ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ?"
"ਇੱਥੇ ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਥੋੜੇ ਸਲੇਟੀ ਹਨ - ਜੇ ਇਹ ਉਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।" ਉਸਨੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਪਹਿਲੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੇ ਯੁੱਗ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵ-ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸਿਆਸਤਦਾਨ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਸੀ। ਇੱਕ ਗਾਈਡ ਸਾਨੂੰ ਘੁੰਮਾ ਕੇ ਲੈ ਗਿਆ, ਸਾਨੂੰ ਲਿਫਟ ਅਤੇ ਲੋਹੇ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦਿਖਾਈਆਂ। ਅਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰੇ ਅਤੇ ਗ੍ਰੈਂਡ ਪਿਆਨੋ ਦੇ ਕੋਲ ਰੁਕ ਗਏ।
ਮੈਂ ਏਥਲ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਿਆਨੋ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਕਹਾਂਗਾ ਕਿ ਇਹ ਹੋਇਆ। ਰਹੱਸਮਈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਵੌਰਟੈਕਸ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਵਿਲਸਨ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਪਿਆਨੋਵਾਦਕ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਛੂਹਿਆ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਬੰਦਾ ਹੈ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਭੂਤ ਵਾਂਗ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਉੱਥੇ ਹੈ।"

* * *

ਮੈਂ ਘਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਭੂਤ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕਿਸੇ ਦੁਖਾਂਤ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਸਾਧਾਰਨ ਘਟਨਾ ਕਾਰਨ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਘਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਘਟਨਾ ਕਦੇ ਵਾਪਰੀ ਸੀ। ਤਾਂ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਸ਼੍ਰੀ ਵਾਸਕੇਜ਼ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਕਿਉਂਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਦੇ ਨੌਕਰਾਂ ਜਾਂ ਉਸ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਵਿਲਸਨ ਪਰਿਵਾਰ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ, ਤਾਂ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ

'ਤੇ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਕੁਆਰਟਰਾਂ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਵਿਲਸਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਆਪਣਾ ਬੈੱਡਰੂਮ ਅਤੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵੀ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਫਿਰ ਵੀ, ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਗਏ ਇਸ਼ਾਰੇ ਇੱਕ ਆਮ ਮੰਤਰੀ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਐਥਲ ਜੌਹਨਸਨ ਮੇਅਰਸ ਦੇ ਟ੍ਰਾਂਸ ਦੌਰਾਨ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੀ ਗਈ ਟੇਪ ਦੀ ਟ੍ਰਾਂਸਕ੍ਰਿਪਟ ਵਿੱਚ ਕਈ ਦਿਲਚਸਪ ਹਵਾਲੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ, "ਲੀਡ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਰੌਸ਼ਨੀ" ਭਜਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਵਿਲਸਨ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰੈਸਬੀਟੇਰੀਅਨ ਪਾਦਰੀ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ ਅਤੇ ਧਰਮ ਅਤੇ ਇਸ਼ਾਰੇ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ ਪਾਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਐਥਲ ਜੌਹਨਸਨ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਵਿਲਸਨ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਤਾਂ "ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਪਾਰ ਹੱਥ" ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਮਾਮੂਲੀ ਹੁੰਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਵਿਲਸਨ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜੋੜਿਆ। ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਇਕਜੁੱਟ ਕਰਨ ਦਾ "ਮਾਮੂਲੀ ਸੁਪਨਾ" ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਵਿਲਸਨ ਦਾ ਮੁੱਖ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਇੱਛਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵੁੱਡਰੋ ਵਿਲਸਨ ਨੂੰ "ਸ਼ਾਂਤੀ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ" ਵਜੋਂ ਯਾਦ ਰੱਖਣਗੀਆਂ - ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇੱਕ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਸੀ, ਉਹ ਉਸ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀਆਂ ਜੰਗਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸੱਚੀ ਅਤੇ ਸੁਹਿਰਦ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਗਿਆ ਸੀ। "ਲੋਕਤੰਤਰ ਲਈ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਬਣਾਉਣਾ" ਉਸਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਨਾਅਰਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਮਾਧਿਅਮ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਭਾਵਨਾ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਪਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਆ ਕੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਵੁੱਡਰੋ ਵਿਲਸਨ ਹਾਂ।" ਮੈਨੂੰ ਇਸਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਦਿਖਾਵਾ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਵਿਲਸਨ ਦੇ ਸ਼ਾਂਤ, ਨਰਮ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਹੁੰਦਾ।

* * *

ਕੀ ਵੁੱਡਰੋ ਵਿਲਸਨ ਹਾਊਸ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਹੈ? ਕੀ "ਸ਼ਾਂਤੀ-ਪ੍ਰੇਮੀ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ" ਦੀ ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੈ? ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਘਾਟ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੈ, ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਛੱਡੋ? ਦਰਅਸਲ, ਇੱਕ ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬੇਚੈਨ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਮੌਜੂਦ ਹਨ।
ਉਹ ਇਸ ਸਮੇਂ ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਿਉਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਪੋਸਟ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਭਰ ਰੁਕਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਵਿਲਸਨ ਦੀ ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾ - ਜੇ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਹੈ - ਨੇ ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨਾ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਸਮਝਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮਾਨਸਿਕ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਧਿਅਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ - ਜੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਹ ਸੀ - ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਹਰੀ ਦੁਨੀਆ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਦੁਨੀਆਂ ਜਿਸਨੂੰ ਅੱਜ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਲੋੜ ਹੈ।
ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਯਤਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਰਹੇ। ਇਹ ਸ਼੍ਰੀ ਵਾਸਕੇਜ਼ ਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਵਿਲਸਨ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਮੇਰੀ ਫੇਰੀ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਰਗੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਏਥਲ ਜੌਹਨਸਨ ਮੇਅਰਜ਼ ਨੂੰ ਪਾਇਆ, ਉਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਸੰਪਰਕ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਚੰਗਾ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੰਪਰਕ ਖੁਦ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨਾਲ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ, ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਘਰ ਵਿੱਚੋਂ

ਲੰਘਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਬਿਨਾਂ ਸੋਚੇ-ਸਮਝੇ, ਉਸਨੇ ਵੁੱਡਰੋ ਵਿਲਸਨ ਦੀ ਉੱਚੀ, ਮਾਣਮੱਤੇ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਹ ਮਾਨਸਿਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਬੇਵਕੂਫ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਵੁੱਡਰੋ ਵਿਲਸਨ ਦੀ ਬੇਚੈਨ ਅਤੇ ਡੂੰਘੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਆਤਮਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਦੱਸਾਂ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਕਿੰਨਾ ਚਿੰਤਤ ਸੀ।

* 11
ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੇ ਹਨ
ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਮਕਸਦ ਨਾਲ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਮੁਸ਼ਕਲ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਈ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਥਾਮਸ ਈ. ਡਿਊਈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਮਿਸਟਰ ਡਿਊਈ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਬਹੁਤ ਸੌਖਾ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਹਾਊਸ ਦੇ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਲਿੰਕਨ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਕੀ ਲਿੰਕਨ ਦਾ ਭੂਤ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਸਨਸਨੀ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਨਾ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਅਖਬਾਰ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਟੀਮ ਲਿਆਏ ਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ (ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਜੋ ਵੀ ਸਨ) ਦੀ ਬਦਨਾਮੀ ਲਿਆਏਗਾ? ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਉਹੀ ਹਰਕੂਲੀਅਨ ਕੰਮ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, "ਵਿੰਡੋ ਟੂ ਦ ਪਾਸਟ" ਲਈ ਸਮੱਗਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਮੈਂ ਲਿੰਕਨ ਬੈੱਡਰੂਮ ਅਤੇ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਕਮਰੇ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੇ ਗਏ ਅਲੌਕਿਕ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਪਰ ਇੱਕ ਨਾਮਵਰ ਜੋਤਸ਼ੀ ਨਾਲ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ ਮੇਰੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਬੇਨਤੀਆਂ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ

ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂਚ ਲਈ ਆਪਣੇ ਖੋਜਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੋਜਾਂ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਲੇਖ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਨੂੰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।
ਪਹਿਲਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਉੱਥੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਬਾਹਰ ਜਾਣਗੇ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਤਾਂ ਵਾਪਸ ਵੀ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਫੇਰੀ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਵੈਸੇ ਵੀ, ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਉਹ ਨਿੱਜੀ ਸੀ।
ਮੈਂ ਕਦੇ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨੀ। ਇਹ ਗੱਲ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਸ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਹੈ, ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਨਹੀਂ ਜਿਸ 'ਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਵੀ "ਨੋ ਇਨਫ੍ਰਾਸਸਿੰਗ" ਸਾਈਨ ਲਗਾ ਸਕੇ। ਮੈਂ ਅੱਜ ਵੀ ਇਹੀ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਜੌਨਸਨ ਪਰਿਵਾਰ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਮੈਂ ਕੋਈ ਤਰੱਕੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।
ਮੈਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਤਾਇਨਾਤ ਇੱਕ ਕਰਨਲ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਸਾਡੀ ਸਾਂਝੀ ਦੋਸਤ, ਕਾਉਂਟੇਸ ਗਰਟਰੂਡ ਡੀ'ਐਮਕੋਰਟ ਰਾਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਆਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲੈਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਉਹ ਵੀ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ।
ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਵਿਸਕਾਨਸਿਨ ਦੇ ਨਿਆਗਰਾ ਦੇ ਵਸਨੀਕ, ਰੈਵਰੈਂਡ ਥਾਮਸ ਡਬਲਯੂ. ਡੈਟਮੈਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਮਿਲਿਆ। ਉਹ ਸੰਘੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਕਈ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਹਸਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਇਜਾਜ਼ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਸਰਕਾਰੀ ਜਾਂਚਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਮੰਗੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨਗੇ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨਾਲ

ਕਾਫ਼ੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ। ਸ਼੍ਰੀ ਡੈਟਮੈਨ ਵਿਸਕਾਨਸਿਨ ਨਿਕਸਨ ਫਾਰ ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ ਕਮੇਟੀ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਹਰ ਸੰਭਵ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਡੈਟਮੈਨ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਲਿਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਲਿੰਕਨ ਬੈੱਡਰੂਮ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਈ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਕੰਮ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਵਿਸਕਾਨਸਿਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਜੌਨ ਬਾਇਰਨਸ ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਜਵਾਬ ਮਿਲੇਗਾ। ਸ਼੍ਰੀ ਡੈਟਮੈਨ ਨੇ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਦਾ ਇੱਕ "ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦੌਰਾ" ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਈਸਟ ਰੂਮ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਵੇਰਵਿਆਂ ਲਈ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਵਿਲੀਅਮ ਈ. ਟਿਮੰਸ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।
ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ, ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਦਾ ਇੱਕ ਖਾਸ ਦੌਰਾ! ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੋਰ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?
ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਨਾਲ, ਸ਼੍ਰੀ ਡੈਟਮੈਨ ਨੇ ਵਿਸਕਾਨਸਿਨ ਦੇ ਸੈਨੇਟਰ ਵਿਲੀਅਮ ਪ੍ਰੌਕਸਮਾਇਰ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੈਨੇਟਰ ਨੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਲਿੰਕਨ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਾਂਗਾ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦੌਰਾ ਕਰਵਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ।
ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸ਼੍ਰੀ ਡੈਟਮੈਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਧੰਨਵਾਦ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਲਿਆਉਣ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਣਾਉਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀ ਡੈਟਮੈਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਲਿਖਿਆ।
ਉਸਨੂੰ ਟੂਰ ਸੰਬੰਧੀ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਤੋਂ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ

ਟੂਰ ਮਿਲੇਗਾ ਜਾਂ ਮੈਂ ਕੀ ਦੇਖਾਂਗਾ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਹਰ ਸੰਭਵ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਭਾਵੇਂ ਮੇਰੀ ਛੇਵੀਂ ਇੰਦਰੀ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਉਸ "ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦੌਰੇ" ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਈਸਟ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਬਿਤਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲਿੰਕਨ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। 14 ਮਈ, 1970 ਨੂੰ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਦੇ ਲੈਟਰਹੈੱਡ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿਜ਼ਟਰ ਆਫਿਸ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਹਾਇਕ ਜੌਨ ਐਸ. ਡੇਵਿਸ ਦੁਆਰਾ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।

ਸੈਨੇਟਰ ਪ੍ਰੌਕਸਮਾਇਰ ਦਾ ਸ਼੍ਰੀ ਵਿਲੀਅਮ ਟਿਮੰਸ ਨੂੰ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਆਉਣ ਦੀ ਤੁਹਾਡੀ ਹਾਲੀਆ ਬੇਨਤੀ ਸੰਬੰਧੀ ਪੱਤਰ ਮੈਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦਫ਼ਤਰ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਲਿੰਕਨ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦਾ ਦੌਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਮਰਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਨਿਵਾਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਵੇਰ ਦੇ ਦੌਰੇ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸੈਨੇਟਰ ਪ੍ਰੌਕਸਮਾਇਰ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਨਿਯਮਤ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੇ ਘੰਟਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਆ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਮੇਰੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫੇਰੀ ਦਾ ਦਿਨ ਨੇੜੇ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਮਿਸਟਰ ਡੇਵਿਸ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਦੋਂ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਮਸ਼ਹੂਰ "ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਟੂਰ" ਦਾ ਅਸਲ ਅਰਥ ਸਮਝ ਆਇਆ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਦੇ ਗੇਟ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜੋ ਸਾਰੇ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਰ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਬੈਠ ਜਾਂ ਰੁਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਸਮੂਹ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਰਨਾ ਪਿਆ, ਜੋ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਨੀ ਪਈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਨਾਗਰਿਕ ਵਾਂਗ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਪਿਆ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸ ਟੂਰ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਖਾਸ ਕੀ ਸੀ? ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ, "ਕੁਝ ਵੀ ਖਾਸ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਇਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਟੂਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗ੍ਰਹਿ ਰਾਜ ਦੇ ਸੈਨੇਟਰ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਤੋਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲੈਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮਦਦ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ਾਂ ਵੀ ਮਿਲੀਆਂ।
ਡੇਬੀ ਫਿਟਜ਼, ਇੱਕ ਕਿਸ਼ੋਰ ਕਾਲਜ ਵਿਦਿਆਰਥਣ, ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਣ ਦੇਵਾਂ। ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਦਲੇਰੀ 'ਤੇ ਮੁਸਕਰਾਇਆ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਝਿਜਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੇ। ਉਸਨੇ ਮਿਸ ਨਿਕਸਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਉਸੇ ਉਮਰ ਦਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਸਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਈਐਸਪੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਅਤੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਖੇਤਰ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕੌਣ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਖੋਜ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਲਿਖਿਆ:

ਉਸਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਮਾਧਿਅਮ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕਰੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਭਰ ਠਹਿਰਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ; ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਸਹੂਲਤ ਅਨੁਸਾਰ ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸਾਰੀਆਂ ਜਾਂਚਾਂ ਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਿੰਕਨ ਖੁਦ ਮਾਨਸਿਕ ਸੀ ਅਤੇ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ, ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਮਾਗ ਵਾਲੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੋਗੇ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਕਮਰਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਭੂਤ ਹੈ? ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਦੰਗਿਆਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਸ਼੍ਰੀ ਹੋਲਜ਼ਰ ਦੇ ਯਤਨਾਂ ਤੋਂ ਬੌਧਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਭ ਉਠਾਉਣ ਲਈ।

ਡੈਬੀ ਫਿਟਜ਼ ਨੂੰ ਕਦੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਜਾਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਕੇਸ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।
ਮੇਰੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਮੈਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਇਆ। ਫਿਰ ਵੀ, ਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਮਹਿਲ ਦੇ ਭੂਤਰੇ ਪਹਿਲੂਆਂ ਵਿੱਚ ਜਨਤਾ ਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਉੱਚੀ ਹੈ। ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੇ ਕਈ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਨੇ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਅਲੌਕਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਂ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਦੇ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ। ਸ਼ਾਇਦ 1600 ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਐਵੇਨਿਊ 'ਤੇ ਅਲੌਕਿਕ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸਹੀ ਵਰਣਨ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਪੋਸਟ ਦੀ ਪੱਤਰਕਾਰ ਜੈਕਲੀਨ ਲਾਰੈਂਸ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੈ।
"1600 ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਐਵੇਨਿਊ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਆਤਮਾ ਅਬ੍ਰਾਹਮ ਲਿੰਕਨ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦੋ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੁੱਤਰ, ਪੈਟ ਅਤੇ ਵਿਲੀ, ਉਸਨੂੰ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਿਲਣ ਆਉਂਦੇ ਸਨ।" ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਈਸਟ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਾਬੂਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਖਣ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੁਪਨੇ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਿਸ ਲਾਰੈਂਸ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫ੍ਰੈਂਕਲਿਨ ਡੇਲਾਨੋ ਰੂਜ਼ਵੈਲਟ ਦੀ ਨੌਕਰਾਣੀ, ਮੈਰੀ ਇਵਾਨਸ ਨੇ ਲਿੰਕਨ ਨੂੰ ਉੱਤਰ-ਪੱਛਮੀ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ

ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ, ਉਸਦੇ ਜੁੱਤੇ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ। "ਹੋਰ ਨੌਕਰਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਲੇਟਿਆ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਕਿ ਉਹ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਦੇ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਅੰਡਾਕਾਰ ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਰਹੇਗਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੂਜ਼ਵੈਲਟ ਨੇ ਖੁਦ ਕਦੇ ਲਿੰਕਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਦੇਰ ਰਾਤ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸਨੂੰ ਅਕਸਰ ਭੂਤ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਸੀ।"
ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੀਦਰਲੈਂਡ ਦੀ ਸਵਰਗੀ ਰਾਣੀ ਵਿਲਹੇਲਮੀਨਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਵੀ ਇੱਕ ਅਲੌਕਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੀ ਪਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਜਾਗ ਪਈ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਘੂਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਆਇਆ, ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੰਤਕਥਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਲਿੰਕਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਜੰਗ ਵਰਗੀਆਂ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਆਫ਼ਤਾਂ ਦੀ ਪੂਰਵ ਸੰਧਿਆ 'ਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੇਚੈਨ ਅਤੇ ਚਿੰਤਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਲਿੰਕਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਅਤੇ ਰਾਤਾਂ ਨੂੰ ਚੌਵੀ ਘੰਟੇ ਮੌਜੂਦ ਰਹਿਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

* * *

ਪਰ ਲਿੰਕਨ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਟਾਫਟ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ ਅਬੀਗੈਲ ਐਡਮਜ਼ ਦੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਈਸਟ ਰੂਮ ਦੇ ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਫੈਲਾ ਕੇ ਤੁਰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਅਤੇ ਰਹੱਸਮਈ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਰ ਕਿਹੜੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ?
ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਅਣਜਾਣ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 25 ਨਵੰਬਰ, 1969 ਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਡੇਲੀ ਨਿਊਜ਼ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ ਸਬੂਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਨਵੇਂ ਖੋਜੇ ਗਏ ਕਮਰਿਆਂ

ਬਾਰੇ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, "ਥਾਮਸ ਜੇਫਰਸਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮੰਨੇ ਜਾਂਦੇ ਦੋ ਪਹਿਲਾਂ ਅਣਜਾਣ ਕਮਰੇ, ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਸਵੀਮਿੰਗ ਪੂਲ ਤੋਂ ਕੁਝ ਗਜ਼ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਲੱਭੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਖੋਜ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਪ੍ਰੈਸ ਕੋਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਕਾਰਜ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਖੁਦਾਈ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਦੇ ਕਿਊਰੇਟਰ ਜੇਮਜ਼ ਕੇਚਮ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭੂਮੀਗਤ ਕਮਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਟੋਰੇਜ ਰੂਮ ਜਾਂ ਕੋਲੇ ਦੇ ਡੱਬੇ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ, ਅਤੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਬਣੇ ਪਹਿਲੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਨ। ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਰਾਜ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਮੰਨੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਟੁੱਟੀਆਂ ਕਲਾਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਿੱਟੀ ਨਾਲ ਭਰੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀਆਂ ਸਨ।"
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਫੋਰਡ ਦੇ ਥੀਏਟਰ ਜਾਂ ਪਾਰਕਰ ਹਾਊਸ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ - ਦੋਵੇਂ ਸਥਾਨ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਲਿੰਕਨ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੈਂ ਇਸ ਸਧਾਰਨ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਲਿੰਕਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਸਿਰਫ਼ ਉੱਥੇ ਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀ ਸੀ: ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ। ਜੇਕਰ ਫੋਰਡ ਦੇ ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਾਂ ਪਾਰਕਰ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਬਾਅਦ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਅਤੀਤ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਲਿੰਕਨ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਕੰਮ ਅਧੂਰਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਅਧੂਰਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਹਿੱਸਾ ਅੱਜ ਤੱਕ ਅਧੂਰਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ। ਜੇਕਰ ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਧਿਆਨ ਭਟਕਾਉਣ ਦਾ ਕਦੇ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਹੁਣ ਹੈ। ਮੁਕਤੀ ਘੋਸ਼ਣਾ, ਜਿਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਲੜਿਆ ਅਤੇ ਜੋ, ਇੱਕ

ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ, ਸਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਸੀ, ਅੱਜ ਸਿਰਫ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹਕੀਕਤ ਹੈ। ਲਿੰਕਨ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਸ਼ਾਂਤ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਹੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਕਦੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਜੌਨਸਨ ਦੀ ਇੱਕ ਧੀ, ਲਿੰਡਾ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਸੁਣੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਦੇ ਸੰਚਾਲਕਾਂ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਐਕਸਟੈਂਸ਼ਨ ਟੈਲੀਫ਼ੋਨਾਂ 'ਤੇ ਫ਼ੋਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਕਲਪਨਾ, ਇਤਫ਼ਾਕ, ਜਾਂ "ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਡੁੱਬਣਾ" ਵਰਗੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਮੂਰਖਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹਰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੁੱਤੀਆਂ ਜਾਂ ਸੈਂਡਲ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਆਪਣੀ ਨੀਂਹ ਤੱਕ ਡੁੱਬਣ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਮ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਅੰਤਰ ਹੈ।

* 12
ਬਦਕਿਸਮਤ ਕੈਨੇਡੀ ਪਰਿਵਾਰ: ਸੁਪਨਿਆਂ ਤੋਂ ਭੂਤਾਂ ਤੱਕ
"ਤੁਸੀਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਕੈਨੇਡੀ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਲਈ ਡੱਲਾਸ ਕਦੋਂ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ?" ਨਿਮਰ ਮਹਿਮਾਨ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਅਧਿਆਪਕ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਕੋਰਸ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਸਲਾਹ ਲੈਣ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਸੀ।
ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਕੈਨੇਡੀ ਬਾਰੇ ਸਵਾਲ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੌਨ ਐੱਫ. ਕੈਨੇਡੀ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਨੂੰ ਇਹੀ ਸਵਾਲ ਕਈ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਜਾਦੂਗਰ ਸਹਾਇਕਾਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਡੱਲਾਸ ਸਕੂਲ ਬੁੱਕ ਡਿਪੂ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸਕੀਏ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ

ਹੈ ਕਿ ਅਬ੍ਰਾਹਮ ਲਿੰਕਨ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਸਥਿਤੀ ਸੀ। ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਵਧ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਅਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਅਫਵਾਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਇੱਕ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਚਰਚਾ ਅਤੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦਾ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣ ਗਈ।
ਜਦੋਂ ਲਿੰਕਨ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਜਦੋਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਕੈਨੇਡੀ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਹੋਈ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਇਸ ਕਤਲ ਵਿੱਚ ਜਨਤਕ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਚੰਗੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹਾਂ।
ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਹਿਮਾਨ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਮੇਰਾ ਡੱਲਾਸ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਈ ਯੋਜਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਹੀ ਗੱਲ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਕਹੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਅਬ੍ਰਾਹਮ ਲਿੰਕਨ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਨੇ ਕੁਝ ਜਵਾਬ ਨਾ ਦਿੱਤੇ ਸਵਾਲ ਵੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ, "ਵਿੰਡੋ ਟੂ ਦ ਪਾਸਟ" ਵਿੱਚ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕੈਨੇਡੀ ਦੀ ਮੌਤ ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਲਿੰਕਨ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅੰਤਰ ਸੀ: ਲਿੰਕਨ ਦਾ ਭੂਤ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ; ਹੁਣ ਤੱਕ, ਮੈਨੂੰ ਸਵਰਗੀ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਕੈਨੇਡੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਰਿਪੋਰਟ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਬੇਚੈਨੀ ਨੇ ਲਿੰਕਨ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕੰਮ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਰੱਖਿਆ, ਉਹ ਜੌਨ ਐਫ. ਕੈਨੇਡੀ ਨੂੰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ।
ਪਰ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ 100% ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨਾ ਜਾਂ ਇੱਕ ਆਮ ਸੈਲਾਨੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਕਿੰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ - ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਕਾਰੋਬਾਰ 'ਤੇ ਵੀ - ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ

ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਸਕਦੇ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਪਲਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਅਸਲ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਜਾਣ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਸਰੀਰਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਰਮਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਜਵਾਬ ਦੇ ਸਕਣ, ਜੇਕਰ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਟ੍ਰਾਂਸ ਮਾਧਿਅਮ ਰਾਹੀਂ, ਜਾਂ ਡਿਊਕ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਡਾ. ਜੋਸਫ਼ ਰਾਈਨ ਜਿਸਨੂੰ "ਮਨ ਦੀ ਦੁਨੀਆ" ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਵਿੱਚ ਆਜ਼ਾਦ ਆਤਮਾ ਬਣਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਭੌਤਿਕ ਦੁਨੀਆ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਲੋਕ ਹਨ ਜੋ ਆਪਣੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਛੱਡ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਪਰ ਇੱਕ ਸੂਖਮ, ਸੂਖਮ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹਨ, ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹਨ, ਸਿਵਾਏ ਹੁਣ ਉਹ ਭੌਤਿਕ ਵਸਤੂਆਂ, ਦੂਰੀ, ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਦੇ ਬੋਝ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹਨ। ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਮੁਕਤ ਆਤਮਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਕਾਰਨ ਅਗਲੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਅੱਗੇ ਵਧੇ ਹਨ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ; ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਉਹ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਅਧੂਰੇ ਛੱਡੇ ਗਏ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਉਤਸੁਕ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹਿੰਸਕ ਜਾਂ ਦੁਖਦਾਈ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੂਤ ਦੇ ਜਨਮ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾਂਦੀ। ਕੁਝ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਭੂਤ ਸਿੰਡਰੋਮ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਕੈਨੇਡੀ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ - ਯਾਨੀ, ਇੱਕ ਮੁਕਤ ਆਤਮਾ ਜੋ ਉਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਗਲੇ ਪੰਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੱਸਾਂਗਾ ਕਿ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਹੈ।

* * *

ਆਰ. ਲੰਬਰ ਕੰਪਨੀ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਕੰਪਨੀ ਹੈ ਜੋ ਲੱਕੜ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਅਤੇ ਥੋਕ ਵਪਾਰ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਹੈ। ਇਹ ਜਾਰਜੀਆ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਮਾਲਕ, ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਰਨਾਰਡ ਆਰ., ਆਪਣੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਵਿੱਚ ਸਤਿਕਾਰਤ ਨਾਗਰਿਕ ਹਨ। ਅਪ੍ਰੈਲ 1970 ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਆਰ. ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਤਾਬ, 'ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ' ਪੜ੍ਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਅਨੁਭਵ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਦੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸੱਦੇ ਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ।"
"ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੈਨੇਡੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਪੱਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਹੋਣਗੇ। ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਦੋਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਨੇਡੀ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦਾ ਆਖਰੀ ਸੁਨੇਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਅਜੀਬ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸੁਨੇਹਾ ਮਿਲਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਜਾਂ ਸੋਚਿਆ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੁੰਦਾ। ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕੈਨੇਡੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਦੇਹਾਂਤ 'ਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਰੱਖਦੇ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੋਸਤਾਂ ਜਿੰਨੇ ਭਾਵੁਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੋਸ਼ੀਲੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਕ ਸਨ।"
"ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਕੋਈ ਅਲੌਕਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਘਰੇਲੂ ਔਰਤ ਅਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਔਰਤ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਘਟਨਾ ਲਈ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ।"

"ਐਤਵਾਰ ਰਾਤ, 24 ਨਵੰਬਰ, 1963 ਨੂੰ, ਜੌਨ ਐੱਫ. ਕੈਨੇਡੀ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਕੈਪੀਟਲ ਹਿੱਲ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਹੇ ਜਲੂਸ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਲੀ ਓਸਵਾਲਡ ਦੀ ਵੀ ਉਸ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਹੱਤਿਆ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕਤਲ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਹਾਣੀ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਕਿਸੇ ਅਜੀਬ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਮੈਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਬਾਰੇ ਯਾਦ ਆਇਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸਦੇ ਜਵਾਬਾਂ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਇਸ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕਿਸ਼ੋਰ ਧੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬੋਰਡ ਵਜਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ 'ਮੁਰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ' ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਰਾਤ ਕੀਤੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕਿੱਥੋਂ ਮਿਲੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।"
ਸਵਾਲ: ਕੀ ਕੈਨੇਡੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਾਡਾ ਦੇਸ਼ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ?
ਜਵਾਬ: ਕੈਨੇਡੀ ਨਾਲ ਮਜ਼ਬੂਤ, ਕੈਨੇਡੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰ, ਸਾਜ਼ਿਸ਼ - ਇਸਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰੋ।
ਸਵਾਲ: ਕੀ ਰੂਬੀ ਦੱਸੇਗੀ ਕਿ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਕਿਉਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ? ਜਵਾਬ: ਰੂਬੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਸਿਰਫ਼ ਓਸਵਾਲਡ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ। ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ।
ਸਵਾਲ: ਕੀ ਸਾਨੂੰ ਕਦੇ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਕੈਨੇਡੀ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਕਿਉਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ?
ਜਵਾਬ: ਅੰਡਰਗਰਾਊਂਡ ਅਤੇ ਓਸਵਾਲਡ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਰੂਬੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ, ਗੈਂਗ ਲੀਡਰ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਿਆ ਹੈ।
ਸਵਾਲ: ਗਿਰੋਹ ਦਾ ਮੁਖੀ ਕੌਣ ਹੈ?

ਜਵਾਬ: ਹੁਣੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ।
ਸਵਾਲ: ਓਸਵਾਲਡ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਿਉਂ ਕਰਦਾ ਸੀ?
ਜਵਾਬ: ਕਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਨਾਗਰਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਬਿੱਲ।
ਸਵਾਲ: ਕੀ ਓਸਵਾਲਡ ਅਤੇ ਕੈਨੇਡੀ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮਿਲੀਆਂ ਹਨ?
ਜਵਾਬ: ਹਾਂ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬੁਰਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਸਵਾਲ: ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕੈਨੇਡੀ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਹੋ?
ਜਵਾਬ: ਹਾਂ।
ਸਵਾਲ: ਕੀ ਕੈਨੇਡੀ ਕੋਲ ਕੋਈ ਸੁਨੇਹਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਸਾਡੇ ਰਾਹੀਂ ਭੇਜਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ?
ਜਵਾਬ: ਹਾਂ, ਹਾਂ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਜੇ., ਸੀ., ਅਤੇ ਜੇ.ਜੇ. ਨੂੰ ਦੱਸੋ। ਧੰਨਵਾਦ, ਜੇ.ਐਫ.ਕੇ.
ਸਵਾਲ: ਕੀ ਕੈਨੇਡੀ ਸਾਨੂੰ ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਕੋਈ ਉਪਨਾਮ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਜਵਾਬ: ਸਿਰਫ਼ 'ਜੌਨ ਜੌਨ' ਉਪਨਾਮ।
ਸਵਾਲ: ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਯਕੀਨਨ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰੀਏ? ਜਵਾਬ: ਹਾਂ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੱਕ ਉਡੀਕ ਕਰੋ।
ਸਵਾਲ: ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਯਕੀਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜੈਕੀ ਸਾਡੀ ਚਿੱਠੀ ਦੇਖ ਲਵੇਗਾ?
ਜਵਾਬ: ਨਿੱਜੀ ਗੱਲਾਂ ਲਿਖੋ, ਹਮਦਰਦੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵਪਾਰਕ ਲੇਖ ਨਾ ਲਿਖੋ।
ਸਵਾਲ: ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਸੁਨੇਹੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਕੋਈ ਨਿੱਜੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ?
ਜਵਾਬ: ਉਤਸੁਕ ਜਨਤਾ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦੀ ਹੈ।

ਸਵਾਲ: ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਉਪਨਾਮ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ?
ਜਵਾਬ: ਜੇਜੇ (ਜੌਨ ਜੌਨ) ਨੂੰ ਤੈਰਨਾ ਇੰਨਾ ਪਸੰਦ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ 'ਪਾਪਾ ਦਾ ਛੋਟਾ ਤੈਰਾਕ' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਕੀ ਇਸਨੇ ਮਦਦ ਕੀਤੀ? ਜੇਐਫਕੇ।
ਸਵਾਲ: ਹੋਰ ਕੁਝ?
ਜਵਾਬ: ਜੇਜੇ ਨੂੰ ਚੋਰੀ-ਛਿਪੇ ਖੇਡਾਂ ਖੇਡਣਾ ਅਤੇ ਖਰਗੋਸ਼ ਨਾਲ ਖੇਡਣਾ ਪਸੰਦ ਹੈ।
ਸਵਾਲ: ਤੁਹਾਡਾ ਨੇਵੀ ਸੀਰੀਅਲ ਨੰਬਰ ਕੀ ਸੀ?
ਉੱਤਰ: 109 ਪੀ.ਟੀ. (ਜੇ.ਜੀ.) ਕਪਤਾਨ—5905। [ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ] ਸਵਾਲ: ਕੀ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਸੰਪਰਕ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?
ਜਵਾਬ: ਤੁਸੀਂ, JFK, JFK ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ।
ਸਵਾਲ: ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਘਰ ਦਾ ਪਤਾ ਦੱਸੋ।
ਜਵਾਬ: ਸੱਪ ਪਹਾੜੀ ਸੜਕ।
ਸਵਾਲ: ਕੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਨੇਡੀ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੇਗੀ, ਕੀ ਉਹ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੀ ਹੈ?
ਜਵਾਬ: ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ—ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ—ਅੱਜ ਰਾਤ ਲਈ ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ।
"ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਪਲੈਂਚੇਟ ਬੋਰਡ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਖਿਸਕ ਗਿਆ ਜਿਸ 'ਤੇ 'ਅਲਵਿਦਾ' ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਰਾਤ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਾ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।"
"ਬੋਰਡ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਡੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਤੁਰੰਤ ਅਤੇ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਝਿਜਕ ਦੇ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਕੰਮ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਧੀ ਸੁਨੇਹਾ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕੇ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿਖਵਾਈਆਂ, ਜਿਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਪੂਰਾ ਸੁਨੇਹਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ

ਪਿਆ। ਸਾਡਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਕੈਨੇਡੀ ਨਾਲ ਸਿੱਧਾ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਡਰ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕੋਈ ਸੁਨੇਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਨੇਹਾ 'JFK' 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।"
"ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਸੁਨੇਹਾ ਅਸਲੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਨੇਡੀ ਨੂੰ ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਈ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ, ਪਰ ਕਦੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ।"
"ਸਾਨੂੰ ਮਿਲੇ ਕੋਈ ਵੀ ਜਵਾਬ ਸਨਸਨੀਖੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਨ ਜੋ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਸੀ ਜਾਂ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਸਕਦੇ ਸੀ। 'ਜੌਨ ਜੌਨ', 'ਗੁਪਤ ਖੇਡਾਂ' ਅਤੇ 'ਖਰਗੋਸ਼ਾਂ' ਬਾਰੇ ਜਵਾਬ ਮੇਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪੜ੍ਹੇ ਗਏ ਇੱਕ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੌਨ ਜੌਨ ਨੂੰ 'ਡੈਡੀ ਦਾ ਛੋਟਾ ਤੈਰਾਕ ਮੁੰਡਾ' ਕਿਹਾ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਜਵਾਬ, ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਜਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੈਨੇਡੀ ਪਰਿਵਾਰ ਬਾਰੇ ਲਿਖੇ ਗਏ ਕਈ ਲੇਖਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਲਈ ਮਨਾ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਅਸੀਂ ਦਸੰਬਰ 1963 ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨੇ ਮੇਰੀ ਧੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸਵਾਰ ਹੋਣ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ। ਸ਼ਾਇਦ ਸਭ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਸੁਨੇਹਾ ਇਸ ਸਮੇਂ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਆਖਰੀ ਸੁਨੇਹਾ ਵੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੁਨੇਹਾ ਸਾਡੇ ਧਾਰਮਿਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਕੈਨੇਡੀ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸੁਨੇਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਪਲੈਂਚੇਟ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਲਿਖਿਆ, "ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ।" ਧੰਨਵਾਦ, ਜੇਐਫਕੇ।"

* * *

ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਚਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦਾ ਚੰਗਾ ਕਾਰਨ ਹੈ।

* * *

ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਕੈਨੇਡੀ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸੁਨੇਹੇ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਦੌਰਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈਆਂ ਪੂਰਵ-ਸੂਚਨਾਵਾਂ, ਸੁਪਨਿਆਂ, ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਬਦਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਕੈਨੇਡੀ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਦਰਅਸਲ, ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਈ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਚੁਣਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਕਰੇਗਾ - ਦੋਵੇਂ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕੈਨੇਡੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਕਿਸਮਤ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਭਾਵਨਾ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਜੀਨ ਡਿਕਸਨ ਕਤਲ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਘੱਟ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਪੱਤਰ ਲਿਖੇ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਕਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਖਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਤਲ ਦੇ ਜੋਖਮ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ ਕੈਨੇਡੀ ਨੇ ਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੂਰਵ-ਸੂਚਨਾਵਾਂ ਅਕਸਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਹੀ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਕਤਲ ਦੇ ਤਰੀਕੇ, ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਦੀ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਅਸਪਸ਼ਟ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਜਾਂ ਸਮੇਂ ਦੀ ਆਮ ਸਮਝ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਤਲ ਦੀ ਯੋਜਨਾਬੰਦੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਾ ਹੁੰਦੇ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੋਜ਼ ਲਾਪੋਰਟਾ ਓਹੀਓ ਦੇ ਇੱਕ ਉਪਨਗਰ ਕਲੀਵਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਐਕਸਟਰਾਸੈਨਸਰੀ ਪਰਸੈਪਸ਼ਨ (ESP) ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ - ਕੁਝ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਕੁਝ ਜਾਗਦੇ ਸਮੇਂ। ਉਸਦੀਆਂ ਕੁਝ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਇੰਨੇ ਡੂੰਘੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਆਧਾਰ (ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਮੌਜੂਦ ਹੈ) ਦੁਆਰਾ ਸਮਝਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, 10 ਮਈ, 1963 ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੱਚ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਖਾਧੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਇੰਨੀ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਥੁੱਕ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਜਾਗ ਪਈ। ਉਸੇ ਸਾਲ 4 ਅਕਤੂਬਰ ਨੂੰ, ਉਸ ਅਜੀਬ ਸੁਪਨੇ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਇੱਕ ਕੂਕੀ ਖਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੱਚ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸੁਪਨਾ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੱਚ ਹੋ ਗਿਆ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਅਸਲ ਸੁਪਨੇ ਬਾਰੇ ਕਈ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਰੂਪ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲਾਪੋਰਟਾ ਦੇ ਕੰਮ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਸਮਿਥ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਦਫਤਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨੇੜਲਾ ਸੰਪਰਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਸਮਿਥ ਸੋਮਵਾਰ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ," ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲਾਪੋਰਟਾ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਹੋਈ। ਇਸ ਸੁਨੇਹੇ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਹਿਕਰਮੀਆਂ ਨਾਲ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਘਟਨਾ 18 ਮਈ, 1968 ਨੂੰ ਵਾਪਰੀ ਸੀ। ਉਸੇ ਸਾਲ 8 ਅਕਤੂਬਰ ਨੂੰ, ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਸਮਿਥ ਸੋਮਵਾਰ, 7 ਅਕਤੂਬਰ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ।"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲਾਪੋਰਟਾ ਦੀ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਦੇਖਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ 17 ਨਵੰਬਰ, 1963 ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਚਰਚਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣ ਗਈ। ਉਸਨੇ

ਇੱਕ ਹਨੇਰੇ, ਬਰਸਾਤੀ ਦਿਨ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੇ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ। ਹਰ ਵਰਾਂਡੇ 'ਤੇ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿਵਸਥਿਤ ਸਨ। ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੀਂਹ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਇੱਕ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ। ਬਹੁਤ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਭੱਜ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਅਤੇ ਜੇਬਾਂ ਵਿੱਚ ਬੰਦੂਕਾਂ ਸਨ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲਾਪੋਰਟਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸੀਕ੍ਰੇਟ ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਹਨ। ਸੁਪਨੇ ਤੋਂ ਜਾਗਣ 'ਤੇ, ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਅਤੇ ਦੁਖਾਂਤ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਈ। ਇਹ ਘਟਨਾ 22 ਨਵੰਬਰ, 1963 ਨੂੰ ਕਤਲ ਤੋਂ ਪੰਜ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀ ਸੀ। ਇਹ ਸੁਪਨਾ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਅਬ੍ਰਾਹਮ ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਪੂਰਬੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਾਬੂਤ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਲਾਸ਼ ਦੇਖੀ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਸੁਪਨੇ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ, ਵਿੰਡੋ ਟੂ ਦ ਪਾਸਟ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ।

* * *

ਮੈਰੀਲੈਂਡ ਦੀ ਇੱਕ 52 ਸਾਲਾ ਘਰੇਲੂ ਔਰਤ, ਮੈਰੀ ਹੋਵੇ, ਕੋਲ ਹਲਕੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹਨ। ਕਤਲ ਤੋਂ ਇੱਕ ਰਾਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਮਰਦ ਚਿਹਰਿਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਦੋ ਦੁਲਹਨਾਂ ਵੇਖੀਆਂ। ਜਾਗਣ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਵਜੋਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮਰ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਮਰ ਜਾਣਗੇ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਕੈਨੇਡੀ ਅਤੇ ਓਸਵਾਲਡ ਉਨ੍ਹਾਂ "ਮੌਤ ਦੀਆਂ ਦੁਲਹਨਾਂ" ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਏ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੇਖੀਆਂ ਸਨ।

* * *

ਬਰਥਾ ਜ਼ੈਲਕਿਨ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਤਲ ਵਾਲੀ ਸਵੇਰ, ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸੋਚਿਆ, "ਜੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਕੈਨੇਡੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰਾਂਗੇ?" ਉਸੇ ਦੁਪਹਿਰ, ਇਹ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ।

* * *

ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਦੀ ਇੱਕ 41 ਸਾਲਾ ਘਰੇਲੂ ਔਰਤ, ਮੈਰੀਅਨ ਕਨਫਾਲੋਨੀਏਰੀ, ਇੱਕ ਸੈਕਟਰੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ, ਇੱਕ ਡਰਾਫਟਸਮੈਨ, ਅਤੇ ਦੋ ਧੀਆਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਕਈ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਡੇਜਾ ਵੂ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸੁਪਨਿਆਂ ਤੱਕ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਕਤਲ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ, 22 ਨਵੰਬਰ ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਓਸਵਾਲਡ ਨੂੰ ਉਸੇ ਦਿਨ ਫੜ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਗਲੀ ਰਾਤ, ਸ਼ਨੀਵਾਰ, 23 ਨਵੰਬਰ ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਨਫਾਲੋਨੀਏਰੀ ਥੱਕੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਹੰਗਾਮੇ ਤੋਂ ਰੋਂਦੀ ਹੋਈ ਸੌਂ ਗਈ। ਰਾਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੇ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਦਰਜਨ, ਸੂਟ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਕੁਝ ਨੇ ਟੋਪੀਆਂ ਪਹਿਨੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਤੈਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ, ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, "ਰੂਬੀ ਨੇ ਇਹ ਕੀਤਾ।" ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਉਸਨੇ ਸੁਪਨੇ ਵੱਲ ਕੋਈ ਖਾਸ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਰੂਬੀ ਨਾਮ ਦਾ ਉਸਦੇ ਲਈ, ਜਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਰੇਡੀਓ ਚਾਲੂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਹ ਐਲਾਨ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਓਸਵਾਲਡ ਨੂੰ ਰੂਬੀ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਝਲਕ ਵੇਖ ਲਈ ਸੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਘੰਟੇ ਪਹਿਲਾਂ।

* * *

ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਨੇ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਹਕੀਕਤ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅੱਗੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਮਸ਼ਹੂਰ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਲੇਖਕ ਪੇਂਡ੍ਰੈਗਨ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਅਸਲੀ ਨਾਮ ਐਲ. ਟੀ. ਐਕਰਮੈਨ ਸੀ। ਅਕਤੂਬਰ 1963 ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਲਿਖਿਆ, "ਜੇਕਰ ਮੈਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਫੜ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਤਲ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਾੜੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।" ਉਸਨੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਕੈਨੇਡੀ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਵੇਲੇ।

* * *

ਡਾ. ਰੌਬਰਟ ਜੀ. ਇੱਕ ਦੰਦਾਂ ਦਾ ਡਾਕਟਰ ਹੈ ਜੋ ਰ੍ਹੋਡ ਆਈਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਦਾ ਮੈਂ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਓਸਵਾਲਡ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਫੜ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਿਨਾਂ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ, ਡਾ. ਜੀ. ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਉਸਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।" ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਅਚਾਨਕ ਨਿਕਲ ਗਏ। ਅਜਿਹੀ ਘਟਨਾ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਰਾਬਰਟ ਕੈਨੇਡੀ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਸੈਨੇਟਰ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਅਜੇ ਵੀ ਬਚ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸੈਨੇਟਰ ਕੈਨੇਡੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਹੋਵੇਗਾ, ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ, ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਸੈਨੇਟਰ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਅਜੇ ਵੀ ਬਚ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਐਲਾਨ ਵੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਡਾ. ਜੀ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਖੁਦ, ਸਗੋਂ ਇਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਸੋਚਾਂ ਅਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ।

ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਪੂਰਵ-ਸੂਚਨਾ ਦੇ ਢੰਗਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਆਮ ਸਮਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਆਪਣੀਆਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਿਵਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਾਧਿਅਮਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।

* * *

ਸੇਸੀਲੀਆ ਵੌਨ ਨਿਕੋਲਸ ਇੱਕ ਲੇਖਕ ਹੈ ਜੋ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੇ ਟਵੰਟੀ-ਨਾਈਨ ਪਾਮਜ਼ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੂੰ ਕਈ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਲੱਗੇ ਹਨ ਜੋ ਸੱਚ ਸਾਬਤ ਹੋਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਜੌਨ ਐੱਫ. ਕੈਨੇਡੀ ਦੀ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਵਜੋਂ ਚੋਣ ਦੀ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਮਰਥਕ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕੈਥੋਲਿਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਚੁਣੇ ਗਏ, ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਨਿਕੋਲਸ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹਨੇਰੇ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਸਤਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਜਿੱਤ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਉਦਾਸੀ ਅਤੇ ਬਿਪਤਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਮਿਲੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂ, ਪਰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਕਿ ਹੁਣੇ ਚੁਣੇ ਗਏ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਣਕਿਆਸਿਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ।" "ਮੈਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਕਿਵੇਂ, ਕਦੋਂ, ਜਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਮੂਰਖ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਧਰਮ ਕਾਰਨ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਕਤਲ ਦਾ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਘਰੇਲੂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ।"

ਐਤਵਾਰ, 24 ਨਵੰਬਰ ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ, ਉਹ ਨਾਸ਼ਤਾ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਚੈਨਲ 2 'ਤੇ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਚੈਨਲ 7 'ਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਡੱਲਾਸ ਤੋਂ ਸਿੱਧਾ ਪ੍ਰਸਾਰਣ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਘੋਸ਼ਣਾਕਰਤਾ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਓਸਵਾਲਡ ਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਕੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਲ ਡੱਲਾਸ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੈਮਰੇ ਨੇ ਭੀੜ ਦੇ ਗੰਭੀਰ ਚਿਹਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕਰ ਲਿਆ। ਮਿਸ ਨਿਕੋਲਸ ਨੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਵੱਲ ਮੁੜੀ। "ਮੰਮੀ, ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਆਓ। ਓਸਵਾਲਡ ਨੂੰ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ।"
ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਸ਼ਬਦ ਇੰਝ ਨਿਕਲ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਬਾਹਰੀ ਤਾਕਤ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਇੱਕ ਪਲ ਬਾਅਦ, ਡਰੀ ਹੋਈ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ। ਗੋਲੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਘਟਨਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਰੀਰਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਣੇ ਜੋ ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣੇ। ਰੂਬੀ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਗੋਲੀ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਟਰਿੱਗਰ ਖਿੱਚਿਆ, ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਗੋਲੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਵੱਜੀ। ਮਿਸ ਨਿਕੋਲਸ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਰੀਰਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣੇ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਟਿੱਪਣੀਕਾਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਕਤਲ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬਿਰਤਾਂਤ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮਿਸ ਨਿਕੋਲਸ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੂਬੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਓਸਵਾਲਡ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰੀ। ਮਿਸ ਨਿਕੋਲਸ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਕੱਲੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਰੂਬੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣੇ ਸਨ। 1968 ਵਿੱਚ, ਉਹ ਕੁਝ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਓਸਵਾਲਡ ਕਤਲੇਆਮ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਜੋ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ। ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੇ ਸਹਿਮਤੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਵੀ ਉਹੀ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣੇ ਸਨ। ਮਿਸ ਨਿਕੋਲਸ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਰਾਹਤ ਮਿਲੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਰੂਬੀ ਨੇ

ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਓਸਵਾਲਡ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰੀ ਸੀ, ਉਹ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ: "ਇਹ ਲੈ, ਤੂੰ ਕਮੀਨਾ!"
ਇਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਵਾਪਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਵਧੇਰੇ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਵਾਪਰਨ ਵੇਲੇ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਕਾਰ ਲੈਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਨਾਲ ਇੱਕ ਸੱਚੇ ਸਬੰਧ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਹੈ।

* * *

ਸਿਨਸਿਨਾਟੀ ਦੇ ਦੋ ਸ਼ੌਕੀਆ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ, ਡੋਰਥੀ ਬੈਰੇਟ ਅਤੇ ਵਰਜੀਨੀਆ ਹਿੱਲ, ਜੋ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਨੇ ਵੀ ਕੈਨੇਡੀ ਕਤਲ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਐਲਾਨ ਕੀਤੇ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਨਸਿਨਾਟੀ ਵਿੱਚ ਜੌਨ ਸਟ੍ਰੈਡਰ ਦੇ ਘਰ ਮਿਲਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਐਡਗਰ ਕੇਇਸ ਵਰਗੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਕਰਦੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਖਾਸ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਬਿਮਾਰੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਵਰਜੀਨੀਆ ਹਿੱਲ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਐਡਗਰ ਕੇਇਸ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਤਵ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਵਰਜੀਨੀਆ ਬੀਚ ਦਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੈਗੰਬਰ ਮੰਨਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਕਥਿਤ ਐਡਗਰ ਕੇਇਸ ਤੋਂ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ ਅਤੇ ਨੋਟ ਲਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਮੈਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੇਇਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ, ਹਿਊਗ ਲਿਨ ਕੇਇਸ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਜਵਾਬ ਗਲਤ ਸਾਬਤ ਹੋਏ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਐਡਗਰ ਕੇਇਸ ਦੀ ਪਛਾਣ ਬਹੁਤ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਗਈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਵਰਜੀਨੀਆ ਹਿੱਲ ਕੋਲ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਸੱਚ ਹੋਈਆਂ ਹਨ।
4 ਦਸੰਬਰ, 1967 ਨੂੰ, ਸਿਨਸਿਨਾਟੀ ਇਨਕੁਆਇਰਰ ਨੇ ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਲਈ ਉਸਦੀਆਂ ਕਈ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀਆਂ। ਇੱਕ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਿਆਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ, ਵਰਜੀਨੀਆ ਸਪਿਰਿਟ ਗਾਈਡ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕੈਨੇਡੀ ਦੇ ਕਤਲ ਵਿੱਚ ਸੋਲਾਂ ਲੋਕ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨੇਤਾ ਇੱਕ ਔਰਤ ਸੀ। ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਓਸਵਾਲਡ ਨੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦਾ ਕਤਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ (ਹੁਣ ਮ੍ਰਿਤਕ) ਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਖੋਜਕਰਤਾ ਸ਼ਰਮਨ ਸਕੋਲਨਿਕ ਨੇ ਅਪ੍ਰੈਲ 1970 ਵਿੱਚ ਨੈਸ਼ਨਲ ਆਰਕਾਈਵਜ਼ ਐਂਡ ਰਿਕਾਰਡਜ਼ ਸਰਵਿਸ ਕੋਲ ਕੈਨੇਡੀ ਕਤਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੁਝ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸਕੋਲਨਿਕ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਕਤਲ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਓਸਵਾਲਡ, ਥਾਮਸ ਆਰਥਰ ਵੈਲੀ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਹੋਰ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਛੱਡਣਾ ਪਿਆ ਜਦੋਂ ਵੈਲੀ ਨੂੰ ਖੇਡ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਮਾਮੂਲੀ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਟਾਈਮ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਵਿੱਚ 20 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1970 ਦੇ ਇੱਕ ਲੇਖ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਕੋਲਨਿਕ ਦਾ ਪੱਕਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਓਸਵਾਲਡ, ਵੈਲੀ ਅਤੇ ਕਈ ਹੋਰ ਕਤਲ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ।

* * *

ਸੈਨੇਟਰ ਰੌਬਰਟ ਕੈਨੇਡੀ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤੀ ਕੁਝ ਵੱਖਰੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ, ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਰੌਬਰਟ ਕੈਨੇਡੀ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਜੌਨ ਐੱਫ. ਕੈਨੇਡੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਨ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਰੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੈਨੇਟਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਓਨੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਰੇ ਸਿਆਸਤਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਸਿਰਹਾਨ ਸਿਰਹਾਨ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਤਲ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਰੌਬਰਟ ਕੈਨੇਡੀ ਬਾਰੇ ਇੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਸਮੱਗਰੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ, ਇਹ ਸਮੱਗਰੀ ਹੋਰ ਵੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੀ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲਨ ਜੋਨਸ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਇੱਕ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਹੈ; ਉਸਦਾ ਜੀਜਾ ਹਾਰਪਰ ਐਂਡ ਰੋਅ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਫਰਮ ਦਾ ਮੁਖੀ ਸੀ; ਉਹ ਭਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਕੁਝ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦਾ

ਵਰਣਨ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਰੌਬਰਟ ਕੈਨੇਡੀ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਦੇ ਨਕਾਬ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਉਵੇਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਪੂਰਾ ਨਕਾਬ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਢਹਿ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਲਈ, ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਸੈਨੇਟਰ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

* * *

ਇਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਜੋਤਸ਼ੀ ਜੀਨ ਡਿਕਸਨ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਦੇ ਹੋਟਲ ਅੰਬੈਸਡਰ ਵਿੱਚ ਭਾਸ਼ਣ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਰੌਬਰਟ ਕੈਨੇਡੀ "ਇਸੇ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੁਖਾਂਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰੇਗਾ।" ਅੱਠ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ, ਸੈਨੇਟਰ ਦੀ ਉੱਥੇ ਹੱਤਿਆ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

* * *

ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੀ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਔਰਤ, ਲੋਰੇਨ ਕੈਸਵੈੱਲ, ਨੂੰ ਸੈਨੇਟਰ ਕੈਨੇਡੀ ਦੇ ਕਤਲ ਤੋਂ ਇੱਕ ਰਾਤ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ। ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਅਸਲ ਕਤਲ ਨੂੰ ਵਾਪਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਰੂਮਮੇਟ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਭਿਆਨਕ ਸੁਪਨਾ ਸੁਣਾਇਆ, ਜਿਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਕਈ ਵਾਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵੇਖੀਆਂ ਸਨ।

* * *

ਐਲਨ ਰੌਬਰਟਸ ਇੱਕ ਸੈਕਟਰੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਕਾਰਨਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਪਾਰਟ-ਟਾਈਮ ਵਲੰਟੀਅਰ ਵਜੋਂ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਹ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸੈਨੇਟਰ ਰੌਬਰਟ ਕੈਨੇਡੀ ਦੀ ਚੋਣ ਮੁਹਿੰਮ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੌਬਰਟਸ ਰੈਵਰੈਂਡ ਜ਼ੈਨੋਰ ਦੇ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦੀ ਮੰਦਰ ਦੀ ਮੈਂਬਰ ਹੈ। ਰੈਵਰੈਂਡ ਜ਼ੈਨੋਰ ਆਗਾਸ਼ਾ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਰਾਹੀਂ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ

ਵਰਗੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਬੋਲਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਉੱਚ ਗੁਰੂ ਜੋ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਜੌਨ ਐਫ. ਕੈਨੇਡੀ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਆਗਾਸ਼ਾ ਨੇ ਰੈਵਰੈਂਡ ਜ਼ੈਨੋਰ ਦੁਆਰਾ ਕਿਹਾ ਸੀ, "ਇੱਕ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਦੋ ਕਤਲ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਜਵਾਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿੱਤ ਉਸਦੀ ਪਕੜ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਇਸਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਜਾਵੇਗਾ।"
ਐਲਨ ਰੌਬਰਟਸ ਕਤਲ ਵਾਲੀ ਰਾਤ ਜਲਦੀ ਸੌਂ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਾਗੀ, ਉਸਨੇ ਰੌਬਰਟ ਕੈਨੇਡੀ ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਕੈਨੇਡੀ ਨੂੰ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਜੌਨ ਐੱਫ. ਕੈਨੇਡੀ ਦਾ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ, "ਬੌਬੀ, ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕੀਤਾ - ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ।" ਉਹ ਇੱਕ ਉਦਾਸ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮਿਸ ਰੌਬਰਟਸ ਨੇ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਉਮੀਦਵਾਰ ਰੌਬਰਟ ਕੈਨੇਡੀ ਦੁਆਰਾ ਮੁਹਿੰਮ ਦੌਰਾਨ ਸਹਿਣ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਤੋਂ ਲਿਆ
- ਪੱਥਰ ਸੁੱਟੇ ਗਏ, ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਸਰਾਪ ਦਿੱਤੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਘਸੀਟਣ ਨਾਲ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁੱਜ ਗਏ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕਦੇ ਵੀ ਬੁਰਾ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਦਾ ਅਸਲ ਅਰਥ ਸਮਝ ਲਿਆ।

* * *

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੁਈਸ ਐੱਚ. ਮੈਸੀਬੇਲ ਨਾਲ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ। 4 ਜੂਨ, 1968 ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ, ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਦਸ ਸਾਲ ਦੀ ਪੋਤੀ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਚਾਨਕ, ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਉੱਠੀ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਰੱਖੇ, ਅਤੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਰਾਬਰਟ ਕੈਨੇਡੀ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਮੰਮੀ।" ਉਸਦੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਅਤੇ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਛੇੜਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇ ਇਹ ਸੱਚ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਖ਼ਬਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮਾਮਲਾ ਉੱਥੇ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, 5 ਜੂਨ ਨੂੰ, ਜਦੋਂ ਪਰਿਵਾਰਕ ਰੇਡੀਓ ਚਾਲੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਦੀ ਖ਼ਬਰ

ਆਈ। ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਪਤਾ ਸੀ।"

* * *

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਾਨ ਚੌਰਲੀ ਮੱਧ ਓਹੀਓ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੰਗਲੈਂਡ ਤੋਂ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਦੱਖਣੀ ਅਫਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸਾਲ ਬਿਤਾਏ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕਈ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ। 1968 ਦੀ ਚੋਣ ਮੁਹਿੰਮ ਦੌਰਾਨ, ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ, ਕੋਲਿਨ ਚੌਰਲੀ, ਯੂਜੀਨ ਮੈਕਕਾਰਥੀ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਰੌਬਰਟ ਕੈਨੇਡੀ ਨੇ ਨਿਊ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਜਿੱਤੀ ਤਾਂ ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਚੋਣ ਵਾਲੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਉਹ ਦੇਰ ਤੱਕ ਜਾਗਦੀ ਰਹੀ। ਉਹ ਇੰਨੀ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸੌਂ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗੀ, ਪਰ ਆਪਣੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਦੇ ਉਲਟ, ਉਹ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਈ। ਉਸ ਰਾਤ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ।
ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਮਾਹੌਲ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਇਕੱਲਾ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ, ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ, ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਤੋੜਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਖੂਨ ਵਹਿਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਮੈਂ ਟੈਲੀਫ਼ੋਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਅੰਗ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ; ਸਭ ਕੁਝ ਸੁੰਨ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੈਂ ਟੈਲੀਫ਼ੋਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਰਿਸੀਵਰ ਚੁੱਕਿਆ। ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਆਪਰੇਟਰ ਦਾ ਨੰਬਰ ਡਾਇਲ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਪੁੱਛ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਹਿਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, "ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਓ," ਪਰ ਸ਼ਬਦ ਗੂੜ੍ਹੇ ਨਿਕਲੇ। ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਮਰ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਓ, ਰੱਬ, ਮੈਂ ਮਰ ਰਹੀ ਹਾਂ," ਅਤੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਈ। ਮੈਂ ਇੰਨੀ ਉੱਚੀ ਚੀਕੀ ਕਿ ਮੇਰਾ ਪਤੀ, ਜੋ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਸੌਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਗ ਗਿਆ। ਸੁਪਨੇ ਤੋਂ ਜਾਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਹੋਇਆ। ਮੇਰੇ ਪਤੀ, ਕੋਲਿਨ,

ਨੇ ਸਮਾਂ ਚੈੱਕ ਕੀਤਾ। ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਦਲਾਅ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਉਹੀ ਪਲ ਸੀ ਜਦੋਂ ਰੌਬਰਟ ਕੈਨੇਡੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਈ ਸੀ। ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ।"

* * *

ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੇ ਉੱਤਰੀ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਦੀ ਜਿਲ ਟੈਗਗਾਰਟ, ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਉਤਸ਼ਾਹੀ ਮਾਧਿਅਮ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਪੇਸ਼ੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਲੇਖਕ ਅਤੇ ਮਾਡਲ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਖੁਦ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਸਖ਼ਤ ਆਲੋਚਕ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਜਿਸਦਾ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਨਾ ਹੋਵੇ। 14 ਮਈ, 1968 ਨੂੰ, ਉਹ ਵੈਨ ਨੂਇਸ, ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਸੈਨੇਟਰ ਰੌਬਰਟ ਕੈਨੇਡੀ ਦੇ ਸਨਮਾਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰੈਲੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਰੈਲੀ ਉਸਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਸਿਰਫ ਤਿੰਨ ਬਲਾਕ ਦੂਰ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੇ ਲਈ ਤੁਰਨਾ ਆਸਾਨ ਸੀ। ਪਰ ਸ਼ਾਮ ਤੱਕ, ਉਸਨੇ ਨਾ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਸੈਨੇਟਰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਉਸਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਸ਼ਾਮ, ਉਸਨੇ ਖ਼ਬਰਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਕਿ ਸੈਨੇਟਰ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਉੱਡਦੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਵਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਗੋਡਿਆਂ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਗਿਆ ਸੀ। ਖ਼ਬਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਠੀਕ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਿਲ ਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਸੱਟ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੰਭੀਰ ਸੀ ਅਤੇ ਸੈਨੇਟਰ ਦੀ ਸੋਚਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰੇਗੀ। "ਇਹ ਜਾਨਲੇਵਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਮੰਦਰ ਬਹੁਤ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸਥਾਨ ਹਨ।" ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਰੌਬਰਟ ਕੈਨੇਡੀ ਲਈ ਬਹੁਤ ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਦਿਮਾਗ ਨੇ ਉਮੀਦਵਾਰ ਨੂੰ ਹੋਈ ਮਾਮੂਲੀ ਸੱਟ ਵੱਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸੈਨੇਟਰ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ - ਪੱਥਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਕਾਤਲ ਦੀ ਗੋਲੀ ਨਾਲ। ਜਿਲ ਟੈਗਗਾਰਟ ਨੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੋਵੇਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ।

* * *

ਸਤਾਰਾਂ ਸਾਲਾ ਡੇਬੀ ਗੌਰਲੇ, ਇੱਕ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਦੀ ਵਿਦਿਆਰਥਣ ਜੋ ਘੋੜੇ ਦੀ ਟ੍ਰੇਨਰ ਵਜੋਂ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਐਕਸਟਰਾਸੈਂਸਰੀ ਪਰਸੈਪਸ਼ਨ (ESP) ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਰੌਬਰਟ ਕੈਨੇਡੀ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਤੋਂ ਦੋ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਡੇਬੀ ਕੋਰਸੋ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸੈਨੇਟਰ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਸੈਨੇਟਰ ਦੀ ਜਾਨ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰਕਪੂਰਨ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।

* * *

ਜੌਨ ਲੰਡਨ, ਇੱਕ ਅਠਾਈ ਸਾਲਾ ਮਸ਼ੀਨ ਫਿਟਰ, ਹਾਰਟਫੋਰਡ, ਕਨੈਕਟੀਕਟ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਅਕਸਰ ਸੁਪਨੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਰਚ 1968 ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਸੈਨੇਟਰ ਰੌਬਰਟ ਕੈਨੇਡੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਉਦਘਾਟਨੀ ਭਾਸ਼ਣ ਦਿੰਦੇ ਸਮੇਂ ਗੋਲੀ ਮਾਰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਸੁਪਨੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਅਪ੍ਰੈਲ ਵਿੱਚ ਸੈਨੇਟਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ, ਪਰ ਚੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੱਕ ਇਸਨੂੰ ਨਾ ਭੇਜਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਦੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਕਾਤਲ ਅਤੇ ਦੋ ਰਾਹਗੀਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ। ਪਰ ਸ਼੍ਰੀ ਲੰਡਨ ਨੇ ਸੁਪਨੇ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਰੂਜ਼ਵੈਲਟ ਗੀਅਰ ਅਤੇ ਰਾਫੇ ਜੌਹਨਸਨ ਖੇਡ ਹਸਤੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇੱਕ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਉਮੀਦਵਾਰ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਦੋ ਆਦਮੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਾਤਲ ਨੂੰ ਪਛਾੜ ਦਿੱਤਾ।
ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਸੈਨੇਟਰ ਕੈਨੇਡੀ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਦੌਰਾਨ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਸੇਂਟ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਗਿਰਜਾਘਰ ਦੇਖਿਆ। ਲੋਕ ਘਬਰਾਹਟ ਵਿੱਚ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਭੱਜ ਰਹੇ ਸਨ, ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਕੋਈ ਬੰਬ ਧਮਾਕਾ ਜਾਂ ਗੋਲੀਬਾਰੀ

ਹੋਈ ਹੈ। ਮਿਸਟਰ ਲੰਡਨ ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਸੁਪਨੇ ਤੋਂ ਇੰਨੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸਨ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ, ਜਿਸਦਾ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਸੀ, ਨੂੰ ਕੁਝ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜਾਣਕਾਰੀ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਸੇਵਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜੋ ਅਲੌਕਿਕ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਦੇ ਬੰਬ ਸਕੁਐਡ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਗਿਰਜਾਘਰ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੁੱਗਣੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਲਈ ਗਿਰਜਾਘਰ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਕ ਬੰਦੂਕ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਫੜਿਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮਿਸਟਰ ਲੰਡਨ ਦਾ ਦੂਜਾ ਸੁਪਨਾ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਇਆ।

* * *

ਇੱਕ ਹੋਰ ਸ਼ੌਕੀਆ ਭਵਿੱਖ ਦੱਸਣ ਵਾਲੀ ਐਲਨ ਮੋਰਗੇਨੇਲੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਦੀ ਇੱਕ ਘਰੇਲੂ ਔਰਤ ਸੀ। ਮਈ 1967 ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਲਿਖੀ ਕਿ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਜੌਨਸਨ ਦੀ 4 ਜੂਨ ਨੂੰ ਹੱਤਿਆ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਭਰਾ, ਲੇਵਿਸ ਓਲਸਨ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ। ਉਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸੁਣਿਆ ਉਹ ਸੀ "ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦਾ 4 ਜੂਨ ਨੂੰ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।" ਖੈਰ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਜੌਨਸਨ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ 5 ਜੂਨ, 1968 ਨੂੰ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਉਮੀਦਵਾਰ ਰੌਬਰਟ ਕੈਨੇਡੀ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
1963 ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਟੈਨੇਸੀ ਦੇ ਸੋਲ੍ਹਾਂ ਸਾਲਾ ਜੌਨ ਹੰਫਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਣ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਿਆ ਸੀ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁੱਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਫਰਸ਼ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਈ ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਸਿਰ ਦੇਖੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਕੈਨੇਡੀ ਦਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੁਣੇ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਾਕੀ ਦੋ ਸਿਰਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਸਿਰ ਰੌਬਰਟ ਕੈਨੇਡੀ ਦਾ ਸੀ; ਦੂਜਾ ਮਾਰਟਿਨ ਲੂਥਰ ਕਿੰਗ

ਦਾ। ਦਰਸ਼ਣ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਤਿੰਨਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਉਸਨੂੰ ਦੋ ਹੋਰ ਸਿਰ ਵੀ ਯਾਦ ਸਨ - ਇੱਕ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਲੰਬਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ - ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸਨ।

* * *

16 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1968 ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੋਨ ਹੋਲਟ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਕੈਨੇਡੀਅਨ ਔਰਤ ਨੇ ਈਵਨਿੰਗ ਸਟੈਂਡਰਡ ਦੇ ਪੂਰਵ ਅਨੁਮਾਨ ਬਿਊਰੋ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਗਿਆਨ ਸੰਪਾਦਕ ਪੀਟਰ ਫੇਅਰਲੀ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, "ਰਾਬਰਟ ਕੈਨੇਡੀ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੇ ਨਕਸ਼ੇ ਕਦਮਾਂ 'ਤੇ ਚੱਲੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖ਼ਤਰੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰੇਗਾ।"
"ਕੈਨੇਡੀ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੇਗੀ," ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਮੀਡੀਆ ਮਿੰਨੀ ਬ੍ਰਿਜਸ ਨੇ ਮਈ 1968 ਦੇ ਆਖਰੀ ਹਫ਼ਤੇ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ।

* * *

ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੈਨੇਟਰ ਕੈਨੇਡੀ ਦੀ ਮੌਤ ਵੀ ਇੱਕ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਸੋਚੀ-ਸਮਝੀ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੀਏ ਜਾਂ ਨਾ ਕਰੀਏ। ਅਕਸਰ, ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਕੀ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਉਣਗੇ, ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਸੁਚਾਰੂ ਢੰਗ ਨਾਲ ਤਬਦੀਲੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਗੇ।
ਆਇਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ, ਕੈਨੇਡੀ ਪਰਿਵਾਰ ਮਹਾਨ ਨਾਇਕ ਹਨ। ਰਾਬਰਟ ਕੈਨੇਡੀ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਇਹਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

* * *

ਸ਼ਿਕਾਗੋ, ਇਲੀਨੋਇਸ ਦੀ 53 ਸਾਲਾ ਸੈਕਟਰੀ ਮਾਰਗਰੇਟ ਐਮ. ਸਮਿਥ, ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਰੌਬਰਟ ਕੈਨੇਡੀ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਤਾਬੂਤ ਨੂੰ ਚਰਚ ਤੋਂ ਸ਼ੀਸ਼ਿਆਂ ਤੱਕ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਤਾਬੂਤ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਿੱਠ ਤਾਬੂਤ ਵੱਲ ਸੀ। ਉਹ ਸਾਦੇ ਭੂਰੇ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਸੂਟ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਭੂਰੇ ਟੋਪੀਆਂ ਪਹਿਨੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਆਦਮੀ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨੀਵੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮੂਲ ਆਇਰਿਸ਼ ਲੋਕ ਜਾਪਦੇ ਸਨ। ਦਰਅਸਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੂਟ ਮੂਲ ਜਾਪਦੇ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਤਾਬੂਤ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ, ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੋੜਿਆ ਅਤੇ ਤਾਬੂਤ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਮਿਥ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਆਨਰ ਗਾਰਡ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਭੂਰੇ ਸੂਟ ਵਿੱਚ ਆਦਮੀ ਆਨਰ ਗਾਰਡ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਕਤਾਰਾਂ ਥੋੜ੍ਹੀਆਂ ਧੁੰਦਲੀਆਂ, ਹਲਕੇ ਸਲੇਟੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਹੋਰ ਅੰਕੜੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਨ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜਿਸਨੇ ਪ੍ਰਸਾਰਣ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਲੇਟੀ ਰੰਗ ਦੇ ਆਦਮੀ ਕੌਣ ਸਨ। ਉਸਦੀ ਸਹੇਲੀ ਨੇ ਸਲੇਟੀ ਰੰਗ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਉਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ। ਮਿਸ ਸਮਿਥ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਕੱਲੀ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਕੈਨੇਡੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਆਇਰਿਸ਼ ਪੂਰਵਜ ਮੰਨਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਦੇਣ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਢੰਗ ਨਾਲ ਆਏ ਸਨ।

* * *

ਇੰਡੀਆਨਾ ਦੇ ਇੱਕ ਸ਼ੌਕੀਆ ਭਵਿੱਖ ਦੱਸਣ ਵਾਲੇ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਕਰਨ ਦਾ ਲੰਮਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਸੱਚ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਅਜੇ ਆਉਣੀਆਂ ਬਾਕੀ ਹਨ, ਨੇ ਵੀ ਕੈਨੇਡੀ ਪਰਿਵਾਰ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਇਆ ਹੈ। 7 ਅਗਸਤ, 1968 ਨੂੰ, ਡੀ. ਮੈਕਕਲਿੰਟਿਕ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਜੈਕੀ ਕੈਨੇਡੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਅਜਿਹੀ ਘਟਨਾ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। 21 ਸਤੰਬਰ, 1968 ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀ ਮੈਕਕਲਿੰਟਿਕ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਕੈਨੇਡੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਅਗਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਐਫਬੀਆਈ ਅਤੇ ਫੌਜੀ ਭਰਤੀ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਮੁਖੀਆਂ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। "ਜੇ.ਈ. ਹੂਵਰ ਦਾ ਕਾਰਜਕਾਲ ਖਤਮ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਨਾਲ ਹੀ, ਫੌਜੀ ਭਰਤੀ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਹਰਸ਼ੀ, ਆਪਣਾ ਅਹੁਦਾ ਛੱਡਣ ਵਾਲੇ ਹਨ।"

* * *

ਡੀ. ਮੈਕਲਿੰਟਿਕ ਨੇ 18 ਜਨਵਰੀ, 1969 ਨੂੰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਐਡਵਰਡ ਕੈਨੇਡੀ 1972 ਵਿੱਚ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਅਹੁਦੇ ਲਈ ਚੋਣ ਨਹੀਂ ਲੜਨਗੇ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਭਤੀਜਿਆਂ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀ ਮੈਕਲਿੰਟਿਕ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸੈਨੇਟਰ ਕੈਨੇਡੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭਤੀਜਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕਿਉਂ ਚਿੰਤਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

* * *

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਸ਼ੌਕੀਆ ਜੋਤਸ਼ੀ, ਰੌਬਰਟ ਈ., ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ। 10 ਮਾਰਚ, 1970 ਨੂੰ, ਜੋਤਿਸ਼ ਅਧਿਆਪਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਈਸਟਰ ਦੇ ਆਸਪਾਸ, ਸੈਨੇਟਰ ਰੌਬਰਟ ਕੈਨੇਡੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੈਨੇਡੀ, ਵਰਜੀਨੀਆ ਦੇ ਤੱਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਿਸ਼ਤੀ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਲਾਸ਼ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ ਤੋਂ 5 ਅਪ੍ਰੈਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਚਿੱਕੜ ਵਾਲੀ, ਖੋਖਲੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਮਿਲੇਗੀ ਜਿਸਦੇ ਨਾਮ

ਵਿੱਚ 'ਮੀਲ' ਸ਼ਬਦ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਇਹ ਖੁਲਾਸਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸੈਨੇਟਰ ਟੇਡ ਕੈਨੇਡੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਤੀਜੇ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਚੱਪਾਕਿਡਿਕ ਟਾਪੂ 'ਤੇ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਸੈਨੇਟਰ ਦੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਬੂਤ ਸਾਹਮਣੇ ਆਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਕੈਨੇਡੀ ਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਅਸਮਾਨ ਛੂਹ ਜਾਵੇਗੀ।" ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਦੋਵੇਂ ਜੋਤਸ਼ੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਦੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਪਰਕ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਮਿਸਟਰ ਮੈਕਲਿੰਟਿਕ ਨੂੰ ਹਲਕੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ 18 ਜਨਵਰੀ, 1969 ਨੂੰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਅਗਲੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਵਿੱਚ ਲੇਬਰ ਪਾਰਟੀ ਸੱਤਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ; ਜੋਸਫ਼ ਕੈਨੇਡੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ - ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਹੋਈ; ਕਿ ਵੀਅਤਨਾਮ ਵਿੱਚ ਜੰਗ ਜਾਰੀ ਰਹੇਗੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਅਮਰੀਕੀ ਫੌਜਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ; ਕਿ ਇਜ਼ਰਾਈਲੀ ਯਾਤਰੀ ਜਹਾਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਹੋਰ ਹਮਲੇ ਹੋਣਗੇ; ਅਤੇ ਜਾਰਡਨ ਦਾ ਤਖਤ ਫਿਰ ਹਿੱਲ ਜਾਵੇਗਾ।

* * *

ਫਰੈਡਰਿਕ ਸਟੌਸਲ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਪੈਗੰਬਰ ਹੈ। ਇੱਕ ਕਾਲਜ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਅਤੇ ਸਾਬਕਾ ਨੇਵੀ ਲੜਾਕੂ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਉਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਫਰਮ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਮਾਰਕੀਟ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਅਤੇ ਵਿੱਤ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਸਟੌਸਲ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚੀਅਨ ਸਾਇੰਸ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਮੈਂ "ਦ ਪ੍ਰੋਫੈਟਸ ਸਪੀਕ" ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੈਨੇਡੀ ਪਰਿਵਾਰ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਟੇਡ ਕੈਨੇਡੀ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ, ਹੋਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਹੈ। ਮਈ 1967 ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ "ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਕੈਨੇਡੀ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਗੋਲੀ ਮਾਰੀ ਗਈ?" ਸਿਰਲੇਖ

ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਸ਼੍ਰੀ ਸਟੌਸਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਸਟੌਸਲ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਤਰਕਪੂਰਨ ਅਨੁਮਾਨ, ਮੌਜੂਦਾ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਹਕੀਕਤਾਂ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ, ਅਤੇ ਅਨੁਭਵ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਸੂਝ ਦੇ ਮਿਸ਼ਰਣ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਛੇਵੀਂ ਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੱਕ ਫੈਲਦਾ ਹੈ।
"ਕੁਝ ਵਧਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੈਨੇਟਰ ਟੇਡ ਕੈਨੇਡੀ ਨੂੰ ਇਸ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਫਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਫਸਾਇਆ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਸੰਗਠਿਤ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਹੈ," ਫਰੈਡਰਿਕ ਸਟੌਸਲ ਨੇ ਫਰਵਰੀ 1970 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਉਸ ਸਾਲ 3 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨਾਲ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਬੇਨਤੀ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਵੇਰਵੇ ਇੱਥੇ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਫਰੈਡਰਿਕ ਸਟੌਸਲ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਅਤੇ ਚੈਪਾਕਵਿਡਿਕ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮੁੱਖ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਉਸਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨ ਪਹੁੰਚ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਪਹਿਲੂਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ।
"ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਅੰਤਰ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਕੈਨੇਡੀ ਅਤੇ ਉਸ ਕੁੜੀ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਇਹ ਇੱਕ ਇਤਫ਼ਾਕ ਸੀ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ "ਮਾਨਸਿਕ" ਦੀ ਬਜਾਏ "ਅੰਤਰ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੇਰਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਮਤਲਬ ਸੀ।
ਮਿਸਟਰ ਸਟੌਸਲ ਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ। "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਹਾਦਸਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।"
"ਆਖ਼ਰ ਕੀ ਹੋਣਾ ਸੀ?"

"ਉਦੇਸ਼ ਟੈਡੀ ਕੈਨੇਡੀ ਨੂੰ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਵਜੋਂ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ - ਕਿ ਕੁੜੀ ਡੁੱਬ ਗਈ ਸੀ?"
"ਨਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸਦਮੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ।"
"ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਹਾਦਸਾ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤਾ?"
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਰਾਬੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਕਹਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਹੀ ਮੌਕੇ ਤੱਕ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਦੇ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਨੇੜਿਓਂ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੀ ਕੈਨੇਡੀ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਰਾਏ ਹੈ?"
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟੇਡ ਕੈਨੇਡੀ 1972 ਵਿੱਚ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਅਹੁਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਦਾਅਵੇਦਾਰੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਗੇ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉਹ ਚੁਣੇ ਜਾਣਗੇ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਹਮਲੇ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸਹਿਜ ਡਰ ਹੈ?"
ਮੈਨੂੰ ਦਿਲੋਂ ਅਹਿਸਾਸ ਸੀ ਕਿ ਟੈੱਡ ਕੈਨੇਡੀ 'ਤੇ ਨਾਗਰਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਕਾਰਕੁਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ 'ਤੇ ਨਾਗਰਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਹੰਗਾਮਾ ਕਰਨ ਲਈ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਟੈੱਡ ਕੈਨੇਡੀ ਨਾਗਰਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਪੱਖੀ ਉਮੀਦਵਾਰ ਹੋਣਗੇ।
"ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ 'ਹਮਲਾ' ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਤਲ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹੋਵੇਗੀ; ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਗੋਲੀਬਾਰੀ।

"ਕੀ ਇਹ ਸਫਲ ਹੋਇਆ ਜਾਂ ਨਹੀਂ?"
"ਨਹੀਂ, ਅਸਫਲ। ਇਹ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਅ ਹੈ।"
"ਇਹ ਘਟਨਾ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਦੂਰ ਵਾਪਰੇਗੀ?"
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ 1972 ਤੱਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਸਹੀ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਉਮੀਦਵਾਰ ਵਜੋਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ।"
"ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੈਨੇਡੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਜਾਂ ਬੌਬੀ ਕੈਨੇਡੀ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਧਾਰਨਾ, ਸੁਪਨੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਆਈਆਂ ਹਨ?"
"ਦਰਅਸਲ, ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਭਾਵਨਾ ਸੀ - ਦਰਅਸਲ, ਮੈਂ ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ - ਕਿ ਉਹ 1964 ਵਿੱਚ ਉਮੀਦਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਭਾਵਨਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਜੌਨ ਐੱਫ. ਕੈਨੇਡੀ ਨਹੀਂ ਬਚਣਗੇ।"
"ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਦੋਂ ਲਿਖਿਆ?"
"ਇਹ ਪੱਤਰ 1962 ਵਿੱਚ ਨਿਊ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਦੇ ਕਾਂਗਰਸਮੈਨ ਪਰਕਿਨਸ ਬਾਸ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।"
"ਜੌਨ ਐੱਫ. ਕੈਨੇਡੀ ਦੇ ਅਸਲੀ ਕਾਤਲ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਬਾਰੇ ਤੁਹਾਡੀ ਕੀ ਰਾਏ ਹੈ, ਜੇ ਕੋਈ ਹੈ?"
"ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਕਤਲ ਹੋਇਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਦੌਰਾਨ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਟੀਵੀ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਓਸਵਾਲਡ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਾਰਿਆ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਸ਼ੱਕ ਓਸਵਾਲਡ ਦੁਆਰਾ ਜੌਨ ਐਬੋਟ ਨਾਮਕ ਵਕੀਲ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਪਾਰਟੀ ਦਾ ਵਕੀਲ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਭਾਵਨਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਾਸਤਰੋ ਦਾ ਵੱਡਾ ਹੱਥ ਸੀ।"
"ਰਾਬਰਟ ਕੈਨੇਡੀ ਦੇ ਕਤਲ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ?"

"ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਬੌਬੀ ਦਾ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਜੌਨ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਈ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਇਹੀ ਗੱਲ ਕਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੰਮ 'ਤੇ ਕੈਨੇਡੀ ਸਰਾਪ ਹੈ?"
"ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੈਨੇਡੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੁਝ ਤਾਕਤਾਂ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲਗਭਗ ਹਰ ਇੱਕ ਲਈ ਦੁਖਾਂਤ ਲਿਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।"
ਕੀ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੈਨੇਡੀ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਮਿਲੇਗਾ?
ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟੈਡੀ ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਇਸਦਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਦਾਅਵਾ ਕਰੇਗਾ।

* * *

ਜੇਕਰ ਕੈਨੇਡੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮੈਂਬਰ ਨਾਲ ਸਿੱਧਾ ਸੰਪਰਕ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਯਾਨੀ ਕਿ, ਜਿਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ - ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪ ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਸੰਪਰਕ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੱਤਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ: ਇੱਕ, ਸੰਚਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਚੈਨਲ - ਯਾਨੀ ਕਿ, ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਅਤੇ ਨੈਤਿਕ ਸਥਿਤੀ ਵਾਲਾ - ਅਤੇ ਦੋ, ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ ਜੋ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਸ਼ੱਕ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨਗੇ ਕਿ ਸੰਚਾਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਇਆ ਸੀ।

* 13
ਮਿਚੀ ਟੈਵਰਨ, ਜੈਫਰਸਨ ਅਤੇ ਮੁੰਡੇ
"ਇਹ ਵਿਲੱਖਣ ਪੂਰਵ-ਇਨਕਲਾਬੀ ਸਰਾਂ ਯਾਤਰੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਪਸੰਦੀਦਾ ਸਟਾਪ ਸੀ," ਚਾਰਲੋਟਸਵਿਲ ਦੀ ਅਧਿਕਾਰਤ ਗਾਈਡ ਲਿਖਦੀ ਹੈ। "ਇਸਦੇ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਫਰਨੀਚਰ ਅਤੇ ਪੋਰਸਿਲੇਨ, ਬੀਮ ਅਤੇ ਪੈਨਲ ਵਾਲੀਆਂ ਛੱਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਉਦੋਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਜੈਫਰਸਨ ਅਤੇ ਮੋਨਰੋ ਆਏ ਸਨ। ਮੋਨਰੋ ਨੇ ਲਾਫਾਏਟ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੇ ਮਹਿਮਾਨ ਵਜੋਂ

ਸੱਦਾ ਦੇਣ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ, ਅਤੇ ਜਨਰਲ ਐਂਡਰਿਊ ਜੈਕਸਨ ਨਿਊ ਓਰਲੀਨਜ਼ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜਿੱਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਇੱਥੇ ਰੁਕੇ।"
ਗਾਈਡ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਸਰਾਏ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਅਸਲ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਆਸਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਸੈਰ-ਸਪਾਟੇ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਤਬਦੀਲੀ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਹੈ, ਸਰਾਏ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਹੈ, ਅੰਦਰ ਸਭ ਕੁਝ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸਦੇ ਭੂਤ ਵੀ, ਬਰਕਰਾਰ ਹਨ। ਇਸਦੇ ਅਸਲ ਸਥਾਨ 'ਤੇ, ਇਹ ਰੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਮਾਹੌਲ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਇਸਦੇ ਉੱਪਰ ਵੀ ਉੱਚਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਨਵੇਂ ਸਥਾਨ 'ਤੇ, ਸੜਕ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਲਗਭਗ ਵਰਜੀਨੀਆ ਦੇ ਪੇਂਡੂ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਮਹਿਲ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਲੱਕੜ ਦੇ ਢਾਂਚੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਕਈ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਪੁਰਾਣੀ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਜਾਂ, ਜੇ ਚਾਹੋ, ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਪੱਬ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਹੁਣ ਇੱਕ ਕੌਫੀ ਸ਼ਾਪ ਹੈ। ਅਠਾਰਵੀਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਸਰਾਏ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਰ ਜਾਂ ਸਰਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ; ਉਹ ਉਹ ਥਾਵਾਂ ਮਿਲਦੇ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਲੋਕ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਚਰਚਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਕਈ ਵਾਰ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਵਿਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਵੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਨਕਲਾਬੀ ਅੰਦੋਲਨਾਂ ਜਾਂ ਹਮਲਾਵਰ ਫੌਜੀ ਬਲਾਂ ਲਈ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਵੱਡੀਆਂ ਸਰਾਏਵਾਂ ਵਿੱਚ ਬਾਲਰੂਮ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਮਾਜਿਕ ਇਕੱਠ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਨਿੱਜੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹੀ ਇੰਨੇ ਅਮੀਰ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵਤ ਕਮਰੇ ਬਣਾ ਸਕਣ।
ਮਿਚੀ ਦੇ ਟੈਵਰਨ ਬਾਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਲਗਭਗ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਬਹਾਲੀ ਦਾ ਕੰਮ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੈ। ਫਰਨੀਚਰ ਅਤੇ ਖਾਣਾ ਪਕਾਉਣ ਦੇ ਭਾਂਡੇ, ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਔਜ਼ਾਰ, ਵਸਰਾਵਿਕ, ਧਾਤ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ - ਸਭ ਕੁਝ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਜਿਵੇਂ

ਕਿ ਇਤਿਹਾਸਕ ਬਹਾਲੀ ਜਾਂ ਸੰਭਾਲ ਵਿੱਚ ਰਿਵਾਜ ਹੈ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੁੰਮ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਵਿਆਪਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਖੋਜ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਖੇਤਰ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਬਦਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚ ਗਈਆਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।
ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਮਰੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਘੁੰਮਣ-ਫਿਰਨ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦੋ ਘੰਟੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ। ਸਰਾਏ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ "ਸਾਂਝੀ" ਰਸੋਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਲੰਮਾ ਲੱਕੜ ਦਾ ਮੇਜ਼ ਸੀ ਜੋ ਦੋ ਦਰਜਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਗਏ।
ਮਾਧਿਅਮ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਝਾਤੀ ਮਾਰੀ, ਜਿਵੇਂ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁੰਘ ਰਹੀ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ। ਹੋਰੇਸ ਬਾਰ ਅਤੇ ਵਰਜੀਨੀਆ ਕਲਾਉਡ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਦੂਰੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖਦੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਸਿਆਣਿਆਂ ਦੇ ਅਵਚੇਤਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰੇ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਪੁਰਾਣੀ ਸਰਾਏ ਦੀ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਬੈਂਕੁਏਟ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਮੈਂ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਗੁਲਾਬੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਬਹਿਸ ਜਾਂ ਲੜਾਈ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਪਰ ਦੂਜੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਖਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
"ਇਸ ਵੱਡੇ ਬਾਲਰੂਮ ਬਾਰੇ ਕੀ?"
"ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਸਮਲਿੰਗੀ ਮਾਹੌਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਲੋਕ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਸਨ; ਇਹ ਕਮਰਾ ਕਾਫ਼ੀ ਖਾਸ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਖਾਸ ਮੌਕਿਆਂ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।"

ਹੁਣ ਤੱਕ, ਮੈਂ ਹੋਰੇਸ ਅਤੇ ਵਰਜੀਨੀਆ ਨੂੰ ਆਉਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਉਤਸੁਕ ਸਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਨਵੀਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸਾਹਮਣੇ ਆਵੇਗੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਹੀ ਇਸ 'ਤੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।
ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਬਾਰੇ ਬਹਿਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹਾਂ। ਇਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਪਤਨੀ ਬਾਰੇ ਹੈ।"
"ਇਹ ਬਹਿਸ ਕਿਵੇਂ ਖਤਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ?"
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਸਦੀ ਬੇਵਫ਼ਾਈ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਬਹਿਸ ਹੋਈ ਸੀ।"
"ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਲੋਕ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ?"
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਹੈਮਿਲਟਨ। ਮੈਨੂੰ ਔਰਤ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।
"ਦੂਜਾ ਆਦਮੀ ਕੌਣ ਹੈ?"
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੈਫਰਸਨ ਇੱਥੇ ਸੀ।
"ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਤਰਕ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ।"
ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕੀਤੀਆਂ, ਇੱਕ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਈ ਜਿੱਥੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਤੀਤ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। "ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਬਹਿਸ ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਵਾਲੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। "ਉਹ ਔਰਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ, ਗਰਦਨ 'ਤੇ ਉੱਚੀ ਲੇਸ ਵਾਲਾ ਲੰਬਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਹਲਕੇ ਭੂਰੇ ਹਨ।"
ਕੀ ਉਹ ਬਹਿਸਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ?
"ਹਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।"

"ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰੋ।"
"ਮੈਨੂੰ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬ੍ਰੋਕੇਡ ਜੈਕੇਟ ਪਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਅੱਗੇ ਬਟਨ ਹਨ ਅਤੇ ਬ੍ਰੀਚ ਹਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪਹਿਰਾਵਾ ਹੈ।"
"ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਖਤਮ ਹੋਵੇਗਾ?"
"ਬੱਸ, ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਸ਼ਰਮ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ।"
"ਕੀ ਇਹ ਕੋਈ ਖਾਸ ਮੌਕਾ ਹੈ? ਕੀ ਇੱਥੇ ਹੋਰ ਲੋਕ ਹਨ?"
"ਹਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ ਹੈ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ। ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ। ਉੱਥੇ ਸੰਗੀਤ, ਨਾਚ ਅਤੇ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਜਗਾਈਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ।"
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੇ ਲਗਭਗ ਅਣਸੁਣਿਆ ਜਿਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਹੋਰੇਸ ਅਤੇ ਵਰਜੀਨੀਆ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਫਲਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਹੋਰੇਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ, "ਉਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਸਟਾਪ ਥੋੜ੍ਹਾ ਨੇੜੇ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਕਹੋ।"

ਮਿਚੀਜ਼ ਟੈਵਰਨ—ਸ਼ਾਰਲੋਟਸਵਿਲ, ਵਰਜੀਨੀਆ
ਮੈਂ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਯੁੱਧ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਅੰਤ ਦੇ ਨੇੜੇ। 1781 ਨੰਬਰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਸੀ।"
ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਤੋਂ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ 'ਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਚਰਚਾ ਕਰ ਸਕੀਏ।
"ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਹੈਮਿਲਟਨ ਨਾਮ ਦੀ ਕੋਈ ਸਾਰਥਕਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਹੋਰੇਸ ਬਾਰ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਟੋਕਿਆ, ਇਹ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਹੈਮਿਲਟਨ ਨਾਮ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਅਖੀਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਆਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਦਾ ਮਤਲਬ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਹੈਮਿਲਟਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। "ਜੈਫਰਸਨ ਕਈ ਵਾਰ ਇੱਥੇ ਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ," ਬਾਰ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਦੂਜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਕੌਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਕੀ ਅਸੀਂ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇੱਕ ਵਾਰ, ਖਾਸ ਮੁੱਦਿਆਂ 'ਤੇ ਮਾਧਿਅਮ ਤੋਂ ਸਵਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?"

ਨਾ ਤਾਂ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਹੋਰੇਸ ਨੇ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੂੰ ਉਸ ਜੋੜੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਬਾਲਰੂਮ ਵਿੱਚ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਝੁਕਾਇਆ, ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕੀਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਉਹ ਆਦਮੀ ਰਾਜਨੀਤੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਵੱਡੇ ਨੇਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਇੰਨਾ ਸ਼ਰਮਨਾਕ ਹੋਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜਾ ਆਦਮੀ ਬਹੁਤ ਨੀਵੇਂ ਦਰਜੇ ਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਵੱਡੇ ਨੇਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੈ।"
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵਾਂ। ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਥਾਈ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਬੋਲ ਰਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਸਪਸ਼ਟ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਦੋ ਭੈਣਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਇਹ ਦੋ ਭੈਣਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ।"
"ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਕੱਪੜੇ," ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਸੋਨੇ ਅਤੇ ਚਿੱਟੇ ਬਰੋਕੇਡ ਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਨ। ਉਹ ਪਤੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਦੂਜਾ ਆਦਮੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ।"
ਹੋਰੇਸ ਇਸ 'ਤੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਜਾਪ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਕੀ ਇਹ ਜੋੜਾ ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਕੀ ਉਹ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ ਲਈ ਦੂਰੋਂ ਆਏ ਸਨ?"
ਉਹ ਨੇੜੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਹੀ ਮਿਲਣ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। "ਤਾਂ, ਹੋਰੇਸ?" ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਮੇਰੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਵਧਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਇਹ ਸਭ ਕੀ ਸੀ?"

ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਹੋਰੇਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਬਣਨ ਦਾ ਆਨੰਦ ਆਇਆ। "ਖੈਰ, ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗਰਮ ਅਤੇ ਦਿਲਚਸਪ ਸਥਿਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਜੋੜਾ ਮਿਸਟਰ ਅਤੇ ਮਿਸਿਜ਼ ਜੌਨ ਵਾਕਰ ਸੀ - ਉਹ ਕੈਸਲ ਹਿੱਲ ਤੋਂ ਡਾ. ਵਾਕਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ। ਅਤੇ ਜੋ ਆਦਮੀ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਉਹ ਖੁਦ ਜੈਫਰਸਨ ਸੀ। ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਸਹੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨੇੜੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ - ਕੈਸਲ ਹਿੱਲ ਇੱਥੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਪਰ ਉਸ ਖਾਸ ਜਸ਼ਨ ਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ ਜਿਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ?

ਹੋਰੇਸ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਵਰਜੀਨੀਆ ਨੇ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾ ਵਾਲਟਜ਼ ਨੱਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਫਰਾਂਸ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਸ ਨਾਲ ਨੱਚਣ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਚਾਰਲੋਟਸਵਿਲ ਦੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਕੁੜੀ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਨੌਜਵਾਨ ਨਾਲ ਵਾਲਟਜ਼ ਨੱਚਿਆ, ਅਤੇ ਚਾਰਲੋਟਸਵਿਲ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਸ਼ਹਿਰ ਭਰ ਵਿੱਚ ਖ਼ਬਰ ਫੈਲ ਗਈ ਕਿ ਮੁਟਿਆਰ ਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਨੱਚਿਆ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਡਰਾਉਣੀ ਗੱਲ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹੀ ਘਟਨਾ ਸੀ। ਮਿਸ਼ੀ ਦਾ ਟੈਵਰਨ ਸਟੇਜ ਕੋਚਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸਟਾਪ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇਫਰਸਨੀਅਨ ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਲੋਕ ਖ਼ਬਰਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਥੇ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਹੇਠਾਂ ਡਰਾਇੰਗ ਰੂਮ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਬਾਲਰੂਮ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਹੋਰ ਖਾਸ ਸਮਾਗਮ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਾਲਟਜ਼ ਦੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ।"
ਮੈਂ ਹੋਰੇਸ ਬਾਰ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਹ ਸਰਾਵਾਂ ਆਪਣੀ ਅਸਲ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਲਈ ਇੱਥੇ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।"
“ਹਾਂ,” ਹੋਰੇਸ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। “ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਮੌਜੂਦਾ ਹਵਾਈ ਅੱਡਾ ਪੁਰਾਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਬਣਿਆ ਹੈ ਜੋ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਹੈਨਰੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਕਰਨਲ ਜੌਨ ਹੈਨਰੀ ਦੀ

ਸੀ। ਨੌਜਵਾਨ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਨੇ ਆਪਣਾ ਬਚਪਨ ਉੱਥੇ ਬਿਤਾਇਆ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਕਰਨਲ ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਮਿਚੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਘਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਘਰ ਸੀ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੇ ਹਾਈਵੇਅ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮਹਿਲ ਬਣਾਈ ਜੋ ਅੱਜ ਵੀ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਚਰਚਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਉਦੋਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਜਦੋਂ ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਆਪਣੇ ਅਸਲ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਸੀ। ਇਸਨੂੰ 1926 ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਦਾਨੀਏਟ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਖੜ੍ਹੇ ਹਾਂ ਉਹ ਪੁਰਾਣੇ ਹੈਨਰੀ ਘਰ ਦਾ ਇੱਕ ਉੱਚਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਛੱਤ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਦਾਨੀਏਟ ਰੂਮ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਕਮਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।”
ਮੁੱਖ ਟੈਵਰਨ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਸੁਆਦੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਜਾਈ ਗਈ ਕੌਫੀ ਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੇਜਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੁਆਨੀਟਾ ਗੌਡਫ੍ਰੇ, ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਗਰਮ ਕਾਲੀ ਕੌਫੀ ਪਰੋਸਾਈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬਿਠਾਇਆ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਦੇ ਟੈਵਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਾਧਾਰਨ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਣਜਾਣ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਹੈ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੌਡਫ੍ਰੇ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਇੱਥੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਕਾਮੇ ਕੁਝ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀਆਂ। ਉਹ ਕੁਝ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੇਖਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਕਿਹੜੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ?"
"ਹਰ ਥਾਂ, ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਇਹ ਗੁਲਾਮਾਂ ਦੇ ਟਿਕਾਣਿਆਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ।"
ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੌਡਫ੍ਰੇ ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵਾਂ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਰਾਏ

ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਕੋਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। "ਉਸ ਔਰਤ ਬਾਰੇ ਕੀ ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਰਾਤ ਇੱਥੇ ਰਾਤ ਬਿਤਾਈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਿਲਟਨ ਹੈ - ਹਾਂ, ਉਹ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਰਾਤ ਰਹੀ ਸੀ।" ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੌਡਫ੍ਰੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਿਲਟਨ ਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਵਰਜੀਨੀਆ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸੰਭਾਲ ਯਤਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। "ਇੱਕ ਰਾਤ ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਿਲਟਨ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਗਈ," ਵਰਜੀਨੀਆ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਅਕਸਰ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਦੀ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਹੇਠਾਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ।"

ਮੋਂਟੀਸੇਲੋ—ਥਾਮਸ ਜੇਫਰਸਨ ਦਾ ਘਰ
"ਹਾਂ, ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਸੌਂਦੀ ਸੀ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੌਡਫ੍ਰੇ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। "ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਡਰਾਇੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦੀ ਸੀ।" "ਵਰਜੀਨੀਆ, ਤੂੰ ਕਿਵੇਂ ਹੈਂ? ਕੀ ਤੂੰ ਕੁਝ ਸੁਣਿਆ?"

"ਮੈਂ ਕੁਝ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ, ਪਰ ਲੱਕੜ ਕਈ ਵਾਰ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਨ। ਇਹ 1961 ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ।"
ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੇ ਮਿਸ਼ੀ ਦੇ ਟੈਵਰਨ ਦੇ ਬਾਲਰੂਮ ਵਿੱਚ ਕੀ ਖੋਜਿਆ ਸੀ? ਕੀ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਵਾਲਟਜ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਬਚਿਆ ਹੋਇਆ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਜੋ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਲਈ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ ਪਰ ਅੱਜ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਮਾਸੂਮ ਜਾਪਦਾ ਸੀ? ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸੀ - ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਕਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਥਾਮਸ ਜੇਫਰਸਨ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਸਬੰਧ? ਮਹਾਨ ਅਮਰੀਕੀ ਦੀ ਮੇਰੀ ਤਸਵੀਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਨੁੱਖੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਰ ਜੇਫਰਸਨ ਦੇ ਘਰ, ਮੋਂਟੀਸੇਲੋ ਦੀ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਦਿਲਚਸਪ ਫੇਰੀ ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੀਆਂ।

* 14
ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਜੈਫਰਸਨ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮੁਲਾਕਾਤ
"ਤੁਹਾਡਾ 1776 ਦੀਆਂ ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ ਬਾਰੇ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀਕਲ ਖੋਜ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਮੋਂਟੀਸੇਲੋ ਆਉਣ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਹੈ," ਥਾਮਸ ਜੇਫਰਸਨ ਮੈਮੋਰੀਅਲ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਦੇ ਜੇਮਜ਼ ਏ. ਬੇਅਰ ਜੂਨੀਅਰ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਨਿਯਮਤ ਘੰਟਿਆਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸੈਰ-ਸਪਾਟਾ ਸਥਾਨ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੂੰ ਅਤੀਤ ਤੋਂ ਬਚੀਆਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਾਜ਼ੁਕ ਲਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲ ਸਕੇ।
ਜੈਫਰਸਨ, ਬੈਂਜਾਮਿਨ ਫਰੈਂਕਲਿਨ ਦੇ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਹੈ: ਇੱਕ ਨਾਟਕ, ਇੱਕ ਸੰਗੀਤਕ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੰਗੀਤਕ ਫਿਲਮ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਸ਼ਰਮੀਲੇ, ਸਮਰਪਿਤ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਲੇਖਕ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੈਫਰਸਨ, ਵਰਜੀਨੀਆ ਦਾ ਕੋਮਲ ਕਿਸਾਨ, ਉਹ ਆਦਮੀ ਜੋ ਗੁਲਾਮਾਂ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ

ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਦੂਜੇ ਦੱਖਣੀ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਯਤਨਾਂ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਈ ਗਈ; ਜੈਫਰਸਨ, ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਭਾਵੁਕ ਪਰ ਝਿਜਕਦਾ ਪ੍ਰੇਮੀ; ਜੈਫਰਸਨ, ਨੇਕੀ ਅਤੇ ਅਮਰੀਕੀ ਦੇਸ਼ ਭਗਤੀ ਦਾ ਆਦਰਸ਼ - ਇਹ ਮਨੋਰੰਜਨ ਮੀਡੀਆ, ਅਣਗਿਣਤ ਕਿਤਾਬਾਂ ਅਤੇ ਸੈਰ-ਸਪਾਟਾ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਹਨ ਜੋ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਚਾਰਲੋਟਸਵਿਲ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜੈਫਰਸਨ ਦੇ ਘਰ, ਮੋਂਟੀਸੇਲੋ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਜਰਮਨ ਸੈਰ-ਸਪਾਟਾ ਸੇਵਾ ਨੇ ਵੀ ਜੈਫਰਸਨ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਾ ਲਾਭ ਉਠਾਇਆ। ਰਾਈਨ ਨਦੀ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦੌਰਾਨ, ਥਾਮਸ ਜੇਫਰਸਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਦੂਜੇ ਵਤਨ ਵਾਂਗ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਉਹ ਇੱਥੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।" ਜੈਫਰਸਨ ਨੇ ਜਰਮਨ ਰਾਈਨਲੈਂਡ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਮੈਰੀਲੈਂਡ ਅਤੇ ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਰਮਨ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਨਸਲੀ ਸਮੂਹ ਸਨ। ਜਰਮਨ-ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਹਫਤਾਵਾਰੀ "ਆਫਬਾਉ" ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੇਖ ਜੈਫਰਸਨ ਨੂੰ ਰਾਈਨਲੈਂਡ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਅਮਰੀਕੀ ਸੈਲਾਨੀ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਫੇਰੀ ਅਪ੍ਰੈਲ 1788 ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਜੈਫਰਸਨ ਪੈਰਿਸ ਵਿੱਚ ਰਾਜਦੂਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਰਾਈਨ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰਾਈਨ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਕੰਢਿਆਂ 'ਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ, ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਤਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਜੈਫਰਸਨ, ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ, ਫਰੈਂਕਲਿਨ ਅਤੇ ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਨਾਲ, ਅਮਰੀਕੀ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰ ਦੇ ਥੰਮ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ।
ਵਰਜੀਨੀਆ ਕਲਾਉਡ, ਜੋ ਕਿ ਆਪਣੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉਤਸ਼ਾਹੀ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਹੈ, ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਫਰਸਨ ਅਤੇ ਜੌਨ ਐਡਮਜ਼ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਦੋਸਤਾਂ ਅਤੇ ਸਮਕਾਲੀ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਚਿੰਤਕਾਂ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਸੰਜੋਗ ਵੀ ਸਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਜੇਫਰਸਨ ਅਤੇ ਐਡਮਜ਼ ਦੀ ਮੌਤ ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤਰਾਲ 'ਤੇ ਹੋਈ। ਜੇਫਰਸਨ ਦੀ ਮੌਤ ਵਰਜੀਨੀਆ ਵਿੱਚ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਐਡਮਜ਼ ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਵਿੱਚ, 4 ਜੁਲਾਈ, 1826 ਨੂੰ - ਉਸੇ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਐਲਾਨਨਾਮੇ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ

ਕੀਤੇ ਸਨ, ਅੱਜ ਤੋਂ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਬਾਅਦ। ਐਡਮਜ਼ ਦੇ ਆਖਰੀ ਸ਼ਬਦ ਸਨ, "ਪਰ ਜੇਫਰਸਨ ਅਜੇ ਵੀ ਜਿਉਂਦਾ ਹੈ।" ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਫਰਸਨ ਦੀ ਮੌਤ ਉਸੇ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।
ਜੈਫਰਸਨ ਦੀ ਛਾਪ ਚਾਰਲੋਟਸਵਿਲੇ ਵਿੱਚ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਹੁਸ਼ਿਆਰ "ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ" ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣਾ ਘਰ, ਮੋਂਟੀਸੇਲੋ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕੀਤਾ, ਸਗੋਂ ਉਸਨੇ ਵਰਜੀਨੀਆ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਕੇਂਦਰ, ਰੋਟੁੰਡਾ ਨੂੰ ਵੀ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕੀਤਾ। ਜੈਫਰਸਨ ਮੈਡੀਸਨ ਅਤੇ ਮੋਨਰੋ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਗਵਰਨਿੰਗ ਬੋਰਡ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਸੀ, ਜੋ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਮੈਡੀਕਲ ਵਿਭਾਗ ਲਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ - ਅਤੇ ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ, ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੋਹਰੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਡਾ. ਇਆਨ ਸਟੀਵਨਸਨ ਉੱਥੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ।
ਮੋਂਟੀਸੇਲੋ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦੌਰਾਨ, ਅਸੀਂ ਪੁਰਾਣੇ ਸਵੈਨ ਟੈਵਰਨ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਦਾ ਜੈਫਰਸਨ ਨਾਲ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਬੰਧ ਸੀ। ਟੈਵਰਨ ਹੁਣ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਕਲੱਬ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਡਾਇਰੈਕਟਰਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਔਰਤਾਂ ਲਈ ਵੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਾਖਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਸਜਾਵਟ ਪੁਰਾਣੇ ਟੈਵਰਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਕਲੱਬ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਈ ਬਜ਼ੁਰਗ ਸੱਜਣਾਂ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਕਿਉਂ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਉੱਪਰ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੈਟਲ ਹੋ ਗਏ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਈ, ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਬਾਰੇ ਕੀ ਸੋਚਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਇੱਥੇ ਹਲਕੀ-ਫੁਲਕੀ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਏ ਸਨ, ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨਾਲ।"
"ਕੀ ਇਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇ?"
"ਮੈਂ ਜੈਫਰਸਨ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਵੱਡੇ ਮੱਗ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ; ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵੱਡੇ ਮੱਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।" ਕਿਉਂਕਿ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਸਰਾਏ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਭਾਵਪੂਰਨ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜੈਫਰਸਨ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨਾਮਾਤਰ ਮੁਖੀ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਾ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਇਸਦਾ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਦੌਲਤ ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਸੀ।"
"ਜਦੋਂ ਇਹ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਤਾਂ ਕੀ ਕੋਈ ਜੰਗ ਵਰਗੀ ਕਾਰਵਾਈ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ?" "ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਬਾਹਰਵਾਰ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।"
ਹੋਰੇਸ ਬਾਰ ਅਤੇ ਵਰਜੀਨੀਆ ਕਲਾਉਡ ਦੋਵੇਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸਨ ਕਿ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੇ ਗੱਲ ਸਮਝ ਲਈ ਸੀ। ਵਰਜੀਨੀਆ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੇ ਹੁਣੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਵਰਜੀਨੀਆ ਨੇ ਕੁਝ ਤਿੱਖੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਵਰਜੀਨੀਆ ਵਿੱਚ ਲੋਕ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਾਲ ਰੇਵਰ ਬਾਰੇ ਸੁਣ ਕੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਘੋੜਾ ਸੀ ਜੋ ਰੇਵਰ ਨੂੰ ਘਰ ਪੈਦਲ ਜਾਣ ਲਈ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਜੈਕ ਜੂਏਟ ਨੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੀਤਾ - ਉਸਨੇ ਥਾਮਸ ਜੇਫਰਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਿਧਾਇਕਾਂ ਦੀ ਜਾਨ ਬਚਾਈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਵਰਜੀਨੀਆ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਸ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ।"

"ਸ਼ਾਇਦ ਜੂਏਟ ਕੋਲ ਓਨਾ ਚੰਗਾ ਪ੍ਰੈਸ ਏਜੰਟ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਪੌਲ ਰੇਵਰ ਕੋਲ ਲੌਂਗਫੈਲੋ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਵਰਜੀਨੀਆ," ਬਾਰ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਵਰਜੀਨੀਆ ਨੂੰ ਉਸ ਘਟਨਾ ਦਾ ਸਾਰ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਿਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੇ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਸੀ।
"ਜੈਕ ਜੂਏਟ ਅਲਬੇਮਾਰਲੇ ਕਾਉਂਟੀ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫ੍ਰੈਂਚ ਹਿਊਗਨੋਟ ਵੰਸ਼ ਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ, ਕੈਪਟਨ ਜੌਨ ਜੂਏਟ, ਇਸ ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਨ।"
"ਸਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਥੋਂ ਚਾਲੀ ਮੀਲ ਦੂਰ ਲੁਈਸਾ ਵਿੱਚ ਕੁੱਕੂ ਟੈਵਰਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਵੀ ਸੀ," ਬਾਰ ਨੇ ਵਿਚੋਲਗੀ ਕੀਤੀ।
ਜੂਏਟ ਦਾ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਜੈਕ ਸੀ, ਜੋ ਛੇ ਫੁੱਟ ਚਾਰ ਇੰਚ ਲੰਬਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਭਾਰ ਦੋ ਸੌ ਪੌਂਡ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਹੁਨਰਮੰਦ ਘੋੜਸਵਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 1779 ਵਿੱਚ ਵਰਜੀਨੀਆ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਮੰਡਲ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਦੀ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕੀ ਸੀ।
ਇਹ 3 ਜੂਨ, 1781 ਦਾ ਦਿਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਫੌਜ ਦੇ ਵਧਦੇ ਦਬਾਅ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਚਾਰਲੋਟਸਵਿਲ ਭੱਜ ਗਈ ਸੀ। ਵਰਜੀਨੀਆ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਹਿੱਸਾ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਕੰਟਰੋਲ ਹੇਠ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਨਰਲ ਕਾਰਨਵਾਲਿਸ ਇਨਕਲਾਬ ਦੇ ਨੇਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਫੜਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਥਾਮਸ ਜੇਫਰਸਨ, ਜਿਸਨੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਐਲਾਨਨਾਮਾ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਹੈਨਰੀ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਅਰਾ, "ਮੈਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਿਓ ਜਾਂ ਮੈਨੂੰ ਮੌਤ ਦਿਓ," ਨੇ ਇਨਕਲਾਬ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਇਆ ਸੀ। ਸਰ ਬੈਨਾਸਟਰੇ ਟਾਰਲੇਟਨ ਨੇ ਢਾਈ ਸੌ ਘੋੜਸਵਾਰਾਂ ਦੀ ਕਮਾਂਡ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਿਸ਼ਨ ਵਿਦਰੋਹ ਦੇ ਨੇਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਫੜਨ ਲਈ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਚਾਰਲੋਟਸਵਿਲ ਪਹੁੰਚਣਾ ਸੀ। ਟਾਰਲੇਟਨ ਅਮਰੀਕੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਅੰਦੋਲਨ ਦੇ ਨੇਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਲਈ, ਕੋਰਨੋਵਾਲਿਸ ਦੇ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਅਤੇ ਚਾਰਲੋਟਸਵਿਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੱਤਰ ਮੀਲ ਚੌਵੀ ਘੰਟਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਵਰ ਕਰਨ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ।

ਸ਼ਾਰਲਟਵਿਲੇ ਤੋਂ ਚਾਲੀ ਮੀਲ ਦੂਰ ਲੁਈਸਾ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁੱਕੂ ਟੈਵਰਨ ਵਿੱਚ ਰੁਕੇ। ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ, ਜੈਕ ਜੂਏਟ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਟੈਵਰਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜੂਨ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਗਰਮੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਰ ਕੋਈ ਪਿਆਸਾ ਸੀ। ਟਾਰਲੇਟਨ ਦੀ ਅਸਵੀਕਾਰ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਗੱਲ ਫੈਲ ਗਈ, ਅਤੇ ਜੈਕ ਜੂਏਟ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਸੁਣ ਲਈ। ਜੈਕ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਸ਼ਾਰਲਟਵਿਲੇ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਰਾਤ 10 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਸ਼ਾਰਟਕੱਟ ਅਤੇ ਸਾਈਡ ਸੜਕਾਂ ਲੈਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਸੜਕ 'ਤੇ ਟਿਕੇ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਇਹ ਇੱਕ ਚਾਂਦਨੀ ਰਾਤ ਸੀ; ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਪਹਾੜੀ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਸਫਲ ਨਾ ਹੁੰਦਾ।
"ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਫੌਜ ਵੀ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਰਾਤ 11 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ, ਉਹ ਲੁਈਸਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਪਲਾਂਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਰੁਕ ਗਏ। 2 ਵਜੇ ਤੱਕ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਤਰੱਕੀ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਰੁਕ ਕੇ ਦੱਖਣੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਵਿੱਚ ਮਹਾਂਦੀਪੀ ਫੌਜਾਂ ਲਈ ਹਥਿਆਰਾਂ ਅਤੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਬਾਰਾਂ ਵੈਗਨਾਂ ਦੇ ਕਾਫਲੇ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਚਾਰਲੋਟਸਵਿਲੇ ਵਿੱਚ ਸਵੇਰ ਹੋਈ, ਜੂਏਟ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਫੌਜ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੋਂਟੀਸੇਲੋ ਪਹੁੰਚ ਕੇ, ਉਹ ਜੈਫਰਸਨ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਲਈ ਮੁੱਖ ਗੇਟ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਗਵਰਨਰ ਜੇਫਰਸਨ, ਇੱਕ ਜਲਦੀ ਉੱਠਣ ਵਾਲਾ, ਘੋੜਸਵਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ ਦੌੜਦਾ ਹੋਇਆ ਦੇਖ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਮਿਲਿਆ। ਆਪਣੀ ਆਮ ਸਲੀਕੇਦਾਰੀ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਜੇਫਰਸਨ ਨੇ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਦੂਤ ਨੂੰ ਵਾਈਨ ਦਾ ਗਲਾਸ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਦੋ ਮੀਲ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਚਾਰਲੋਟਸਵਿਲੇ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ। ਉੱਥੇ, ਉਸਨੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਜਗਾਇਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਜੇਫਰਸਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਜਗਾਇਆ। ਦੋ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ

ਟਾਰਲੇਟਨ ਨੇ ਚਾਰਲੋਟਸਵਿਲੇ ਵਿੱਚ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਵਰਜੀਨੀਆ ਸਰਕਾਰ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪ ਕਹਾਣੀ ਹੈ, ਵਰਜੀਨੀਆ।"
“ਬੇਸ਼ੱਕ,” ਬੁਰ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, “ਜੇਕਰ ਟਾਰਲੇਟਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਆਦਮੀ ਕੈਸਲ ਹਿੱਲ 'ਤੇ ਨਾ ਰੁਕਦੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਡਾ. ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਕਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਆਦੀ ਨਾਸ਼ਤਾ ਪਰੋਸਿਆ। ਨਾਸ਼ਤਾ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਸਨੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਠਹਿਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਜਗ੍ਹਾ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ। ਡਾ. ਵਾਕਰ ਨੇ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ। ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਕਮਾਂਡਰ ਦੀ ਬੇਸਬਰੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਨੇ ਟਾਰਲੇਟਨ ਨੂੰ ਇਲਾਕੇ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਵਾਇਆ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਟਾਰਲੇਟਨ ਦੇ ਆਰਡਰਲੀ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਪਿਆ। ਇਹ ਸਿਪਾਹੀ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਫੌਜ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਲੰਬਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਅਤੇ 6'9 1/4" ਮਾਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਟਾਲ-ਮਟੋਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਵਾਕਰਾਂ ਨੇ ਜੈਕ ਜੂਏਟ ਦੀ ਫੇਰੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਫਲ ਬਣਾਇਆ। ਡਾ. ਵਾਕਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਏ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਕਈ ਮੈਂਬਰ ਫੜ ਲਏ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਜੇਫਰਸਨ ਅਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ, ਜਿਸਨੇ ਉਸ ਸਵੇਰ ਆਪਣਾ ਸੈਸ਼ਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਬਚ ਗਏ।”
ਥਾਮਸ ਜੇਫਰਸਨ ਦੇ ਮਿਸਟਰ ਕੋਲ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਨਾਹ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦਾ ਮਿਲਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ, ਜੂਏਟ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਉਹੀ ਘਰ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਠਹਿਰੇ ਹੋਏ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਆਰਾਮ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਲੋੜ ਸੀ। ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਲੁਕਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਹੈਨਰੀ ਵੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਫਾਰਮ ਹਾਊਸ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਹੈਨਰੀ ਹਾਂ।" ਪਰ ਕਿਸਾਨ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਓਹ, ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਉੱਥੇ ਲੜ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਹੈਨਰੀ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੋਵੇਗਾ।" ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਕਿਸਾਨ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲੁਕਣਾ ਉਸਦੀ

ਜਾਨ ਲਈ ਖ਼ਤਰਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਹਾਰ ਮੰਨ ਲਈ। ਪਰ ਇਹ ਇਨਕਲਾਬੀ ਯੁੱਧ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਸਨ, ਅਤੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਾਰ ਗਏ ਸਨ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਕਾਰਨਵਾਲਿਸ ਨੇ ਵਰਜੀਨੀਆ ਦੇ ਵਿਧਾਇਕਾਂ ਨੂੰ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਾਰਲੋਟਸਵਿਲ ਵਾਪਸ ਜਾਣ।
ਮੋਂਟੀਸੇਲੋ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ; ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਖਰੀ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਬਾਅਦ ਪਹੁੰਚਾਂਗੇ। ਮੋਂਟੀਸੇਲੋ, ਜਿਸਨੂੰ ਹਰ ਬੱਚਾ ਅਮਰੀਕੀ ਪੰਜ-ਸੈਂਟ ਦੇ ਸਿੱਕੇ 'ਤੇ ਇਸਦੀ ਤਸਵੀਰ ਤੋਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਅਮਰੀਕੀ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਜੈਫਰਸਨ ਨੇ ਖੁਦ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਕਬਰ ਉੱਥੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਹ ਚਾਰਲੋਟਸਵਿਲ ਘਾਟੀ ਨੂੰ ਵੇਖਦੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਲੈਂਡਸਕੇਪ ਕੀਤੇ ਬਾਗ ਹਨ। ਅੰਦਰ, ਘਰ ਕਲਾਸੀਕਲ ਅਨੁਪਾਤ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਜੈਫਰਸਨ ਦੁਆਰਾ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕੀਤੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਘੜੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉੱਥੋਂ, ਘਰ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡੇ, ਗੋਲ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਇਤਾਕਾਰ ਕਮਰੇ ਇਸ ਕੇਂਦਰੀ ਖੇਤਰ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਾਲਾ ਕਮਰਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇੱਕ ਅਧਿਐਨ ਅਤੇ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਜੈਫਰਸਨ ਅਕਸਰ ਸਵੇਰੇ ਵਰਜੀਨੀਆ ਪਹਾੜੀਆਂ ਵੱਲ ਵੇਖਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਹਰ ਕੋਈ ਉੱਠੇ। ਇਸਦੇ ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਬੈੱਡਰੂਮ ਹੈ, ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਬੰਕ ਬੈੱਡ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਪੂਰਾ ਪੱਛਮੀ ਹਿੱਸਾ ਇੱਕ ਸਵੈ-ਨਿਰਭਰ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜੈਫਰਸਨ ਆਪਣੇ ਬਾਕੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਰਗਰਮ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੇਂਦਰੀ ਗੋਲਾਕਾਰ ਕਮਰੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਛੱਤ 'ਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਰਸਤੇ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਹਾੜੀ ਦਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਫਰਨੀਚਰ, ਚਾਂਦੀ ਅਤੇ ਪੋਰਸਿਲੇਨ ਜੈਫਰਸਨ ਦੇ

ਆਪਣੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨੂੰ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ-ਪ੍ਰੇਮੀ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੋਂਟੀਸੇਲੋ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ।
ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਜੈਫਰਸਨ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਏ। ਲਗਭਗ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ, ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੇ ਉਸ ਚਾਦਰ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਜੋ ਕਦੇ ਜੈਫਰਸਨ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਨੂੰ ਢੱਕਦੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਉਸਦੀ ਡੈਸਕ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਛੂਹਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਣਾਈਆਂ, ਅਤੇ ਦੇਰ ਰਾਤ ਤੱਕ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਇਆ।" ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜੈਫਰਸਨ ਨੂੰ ਇਸ ਖਾਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਆਦਤ ਸੀ।
ਮੈਂ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੂੰ ਜੈਫਰਸਨ ਦੀਆਂ ਕੁਰਸੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ 'ਤੇ ਬੈਠਣ ਲਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅਤੀਤ ਤੋਂ ਜੋ ਵੀ ਉਹ ਸਮਝ ਸਕਦੀ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। "ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ, ਨੀਂਦ ਨਾ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਰਾਤਾਂ, ਅਤੇ ਉਥਲ-ਪੁਥਲ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ।"
ਅਸੀਂ ਸਟੱਡੀ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਗਏ। "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਥੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ, ਸਿਰਫ਼ ਹਵਾਲੇ ਲਈ।" ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਏ, ਜੋ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਕਮਰੇ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਸਥਿਤ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦਾ ਮਨਪਸੰਦ ਕਮਰਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਸੰਗਤ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ।" ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ 'ਪਲਮ ਪੁਡਿੰਗ' ਅਤੇ 'ਗਰਮ ਸ਼ਰਾਬ' ਵਰਗੇ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।"
“ਖੈਰ,” ਬਾਰ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ, “ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਹਲਕੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸਨ। ਉਹ ਅਮਰੀਕਾ ਆਈਸ ਕਰੀਮ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ, ਗਾਂ ਤੋਂ ਸਿੱਧਾ ਦੁੱਧ ਕੱਢ ਕੇ ਇੱਕ ਗਲਾਸ ਵਿੱਚ ਪਾ ਕੇ ਝੱਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਸੁਆਦ ਫ੍ਰੈਂਚ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ 'ਤੈਰਦੇ ਟਾਪੂ' ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮਿਠਾਈ।”

"ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਇੱਕ ਦੋਸਤਾਨਾ ਮਾਹੌਲ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਐਨਕਾਂ ਅਤੇ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੈ," ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਲੋਕ ਚੰਗੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਓਵਰਕੋਟ ਨਹੀਂ ਪਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚਿੱਟੀਆਂ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਮੀਜ਼ਾਂ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੱਸਦੇ ਅਤੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਜੈਫਰਸਨ ਇੱਕ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਚਿੱਟੇ ਵਾਲ ਪਿੱਛੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਝੁਕ ਕੇ ਹੱਸ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਸੂਰਜ ਡੁੱਬ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਾਢੇ ਛੇ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਫ੍ਰੈਂਚ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਰਾਹੀਂ ਛੱਤ 'ਤੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਉੱਥੋਂ, ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰਸਤਾ ਇੱਕ ਤਿੱਖੇ ਮੋੜ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਇਮਾਰਤ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਵੀਹ ਜਾਂ ਪੱਚੀ ਗਜ਼ ਦੂਰ। ਇੱਕ ਕਲਾਸਿਕ ਅਮਰੀਕੀ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਬਣੀ, ਮੋਂਟੀਸੇਲੋ ਵਾਂਗ, ਇਸ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਦੋ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ 'ਤੇ ਦੋ ਵਧੀਆ ਆਕਾਰ ਦੇ ਕਮਰੇ ਸਨ। ਰਸਤਾ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਇੱਕ ਲੋਹੇ ਦੀ ਗਰਿੱਲ ਨਾਲ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਪਹੁੰਚ ਮਿਲੀ, ਪਰ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਲਈ ਅੰਦਰ ਕੀ ਹੈ ਦੀ ਝਲਕ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ। ਬਾਹਰ, ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਤਾਪਮਾਨ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਘਟ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹਵਾ ਚੱਲਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਛੋਟੇ ਘਰ ਦੀਆਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਣਾ ਸੁਹਾਵਣਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਹੋਰੇਸ, ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕਿੱਥੇ ਹਾਂ?"
"ਅਸੀਂ ਉਸ ਹਨੀਮੂਨ ਕਾਟੇਜ ਵਿੱਚ ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਥਾਮਸ ਜੇਫਰਸਨ ਆਪਣੀ ਦੁਲਹਨ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਮੋਂਟੀਸੇਲੋ ਬਣਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਜੇਫਰਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਸ਼ਾਨ ਜੈਫਰਸਨ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਪੂਰਵ-ਕ੍ਰਾਂਤੀਕਾਰੀ ਹਿੱਸੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ।"

ਮੈਂ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰ ਪੁੱਛੇ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇੱਥੇ ਸਭ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਨਿੱਜੀ ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮੋਂਟੀਸੇਲੋ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਦੀ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਗੁਲਦਸਤੇ ਦਾ ਅਜੀਬ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਅਤੇ ਵਿਲੱਖਣ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਫੁੱਲ। ਉਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਗੁਲਾਬੀ ਜਾਂ ਹਲਕੇ ਲਾਲ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਨਾਮ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖਾਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਫੁੱਲ ਪਸੰਦ ਹਨ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਫੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਖਾਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਪੋਰਸਿਲੇਨ ਲਈ ਵੀ ਪਿਆਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਇੱਕ ਕੁਲੈਕਟਰ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਖਰੀਦਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਮਾਹਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਛੋਟੀਆਂ ਸਜਾਵਟੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਹਾਂ।"
“ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਹੈ,” ਹੋਰੇਸ ਬੁਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। “ਜੈਫਰਸਨ ਨੇ ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੁਰਲੱਭ ਰੁੱਖ ਅਤੇ ਦੁਰਲੱਭ ਫੁੱਲਦਾਰ ਬੂਟੇ ਆਯਾਤ ਕੀਤੇ। ਦਰਅਸਲ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਫਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਉੱਥੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਿਪਮੈਂਟ ਦਾ ਆਰਡਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੰਨੇ ਦੁਰਲੱਭ ਹਨ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਲਗਾਏ ਜਾਣ ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਨਹੀਂ ਉੱਗਣਗੇ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਤਿਹਾਈ ਮੋਂਟੀਸੇਲੋ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਤਿਹਾਈ ਵਰਡੈਂਟ ਲਾਨ (ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਜਾਇਦਾਦ) ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਤਿਹਾਈ ਵਰਜੀਨੀਆ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਲਗਾਏ। ਇਹ ਉਸਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਵਰਜੀਨੀਆ ਵਿੱਚ ਵਧਣਗੇ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।”
"ਮੈਨੂੰ ਰੂਸੋ ਨਾਮ ਯਾਦ ਹੈ। ਕੀ ਉਹ ਇਸ ਨਾਮ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ?" ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਉਹ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਰੂਸੋ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸੀ।"
"ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਟਿਮਟਿਮਾਉਂਦੀ ਲਾਟ ਵਾਂਗ ਵੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਸਵੇਰੇ ਦੇਰ ਤੱਕ ਜਾਗਣ ਦੀ ਆਦਤ। ਅਤੇ ਕੀ ਇਸ ਆਦਤ ਬਾਰੇ ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਸੇ ਬਹਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਇਤਿਹਾਸਕ ਰਿਕਾਰਡ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਵਿਚੋਲਗੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ?"
ਹੋਰੇਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਝਗੜਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਕਦੇ ਸੁਲ੍ਹਾ-ਸਫਾਈ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਆਹ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਹ ਬਹੁਤ ਅਮੀਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਸਾਰੀ ਦੌਲਤ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਡੈਬਨੀ ਕਾਰ ਅਤੇ ਜਾਰਜ ਸ਼ਾਰਟ ਦੀ ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਜਾਇਦਾਦ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲਈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਡੈਬਨੀ ਕਾਰ ਉਸਦਾ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਜੈਫਰਸਨ ਦੀ ਭੈਣ, ਮਾਰਥਾ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਅਮੀਰ ਸੀ, ਪਰ ਕੈਰ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜੈਫਰਸਨ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਲੈ ਆਇਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਮਿਸਟਰ ਕੈਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਬਾਗਾਂ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦਾਂ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ।"
"ਜੈਫਰਸਨ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਦੇ ਤਿੰਨ ਕੈਟਾਲਾਗ ਲਿਖੇ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋਈ, ਇਹ ਅਮਰੀਕਾ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਪੋਰਸਿਲੇਨ ਬਾਰੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ, ਪੋਰਸਿਲੇਨ ਦਾ ਗਿਆਨ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਉੱਚ-ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦਾ ਸ਼ੌਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਦੁਰਲੱਭ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸ਼ਿਪਿੰਗ ਵਪਾਰ ਰਾਹੀਂ ਆਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ।" ਕਿਉਂਕਿ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਘਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਖਾਸ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸਬੰਧ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
"ਖੈਰ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤਨੀ ਆਪਣੇ ਮਿਆਰਾਂ ਅਤੇ ਮਿਆਰਾਂ 'ਤੇ ਖਰੀ ਨਹੀਂ ਉਤਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਨਾਖੁਸ਼ ਸੀ। ਇਹ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਆਦੀ

ਸੀ। ਇਹ ਓਨਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕੀ ਸੀ।"
"ਕਿਹੜਿਆਂ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ?"
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸੰਬੰਧ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸਨ।
ਮੈਂ ਹੋਰੇਸ ਤੋਂ ਉਸਦੀ ਰਾਏ ਪੁੱਛੀ। ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਜਦੋਂ ਹੋਰੇਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਣਕਾਰੀ ਬਹੁਤ ਗੁਪਤ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਸਮੱਗਰੀ ਅਮਰੀਕਨ ਹੈਰੀਟੇਜ 'ਤੇ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਸੀ।
ਜੈਫਰਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੂਜੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ ਮਸਲੇ ਰਹੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਈ ਅਫੇਅਰ ਸਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਸਭ ਤੋਂ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ ਬੱਚਾ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਜਵਾਨ ਕਾਲੀ ਔਰਤ ਨਾਲ ਸੀ, ਜੋ ਲਗਭਗ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਜਿੰਨੀ ਹੀ ਉਮਰ ਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਸੱਜਣ, ਡਬਲਯੂ. ਸਕੈਲਟਨ ਦੀ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਔਲਾਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੇਫਰਸਨ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜੈਫਰਸਨ ਦੇ ਇਸ ਔਰਤ ਨਾਲ ਕਈ ਬੱਚੇ ਹੋਏ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪੈਰਿਸ ਵੀ ਲੈ ਗਿਆ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਇਹ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਮੋਹ ਭੰਗ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਾਬੂਤ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਏ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਤਾਬੂਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਹੇਠਾਂ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਤੋੜਨੀਆਂ ਪਈਆਂ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਰੱਸੀ ਨਾਲ ਹੇਠਾਂ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਅਤੇ ਕੀ ਉਹ ਉੱਪਰ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੀ? ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੇਫਰਸਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਦੁਖਦਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜੈਫਰਸਨ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੇ ਦੋ ਮਿਸ਼ਰਤ ਨਸਲ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਊ ਓਰਲੀਨਜ਼

ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕਰਜ਼ੇ ਚੁਕਾਉਣ ਲਈ ਵੇਸਵਾਗਮਨੀ ਵਿੱਚ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੇ ਕੁਝ ਵੰਸ਼ਜ ਅੱਜ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਦੱਸੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਮਰੀਕੀ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਛੋਟੇ ਕਸਬਿਆਂ ਅਤੇ ਪੇਂਡੂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਗੱਪਾਂ ਅਤੇ ਕਥਾਵਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਨ। ਇਹ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਸੱਚ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਇਤਿਹਾਸਕ ਹਸਤੀਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਫਰਸਨ ਦੀ ਮੌਤ ਕੁਦਰਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਗਲਾ ਵੱਢ ਕੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ ਸੀ। ਜੇਫਰਸਨ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅੰਤ ਵੱਲ, ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਲੇਵਿਸ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਕੌੜਾ ਝਗੜਾ ਸੀ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਲਗਾਤਾਰ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਆਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਜੇਫਰਸਨ 'ਤੇ ਮੇਰੀਵੇਦਰ ਲੇਵਿਸ ਦਾ ਕਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼੍ਰੀ ਲੇਵਿਸ 'ਤੇ ਕਈ ਅਜਿਹੇ ਝੂਠੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਸਨ। ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਕਥਾਵਾਂ ਅਤੇ ਅਫਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਆਂਇਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ; ਜਦੋਂ ਅਮਰੀਕੀ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਭਗਤ ਨਾਇਕਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੱਚ ਅਤੇ ਕਲਪਨਾ ਵਿਚਕਾਰ ਰੇਖਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਧੁੰਦਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

*15
ਮੇਜਰ ਆਂਦਰੇ ਅਤੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਦਾ ਸਵਾਲ
"ਮੇਜਰ ਜੌਨ ਆਂਦਰੇ ਦਾ ਜਨਰਲ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਕਲਿੰਟਨ ਦੇ ਨੰਬਰ 1 ਬ੍ਰੌਡਵੇ ਸਥਿਤ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਤੋਂ ਟੱਪਨ ਹਿੱਲ 'ਤੇ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਤਖ਼ਤੇ ਤੱਕ ਦਾ ਭਿਆਨਕ ਸਫ਼ਰ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਠੀਕ ਇੱਕ ਸੌ ਸੱਤਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ। ਇਹ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਯਾਤਰਾ ਨੇ ਗਲੀਆਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਰਾਂ ਨੂੰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਹ ਦੌਰਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਸੜਕ ਕਿਨਾਰੇ ਖੂਹਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਿਆਸ ਬੁਝਾਉਣ ਲਈ ਰੁਕਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਉਸਨੇ ਬੋਲੇ ਸਨ। ਪਰ ਇਹ ਹੋਇਆ।" ਹੈਰੀ ਹੈਨਸਨ ਦਾ ਇਹ ਦਰਦਨਾਕ ਬਿਰਤਾਂਤ ਇਨਕਲਾਬੀ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ

ਇੱਕ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਏਜੰਟ ਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਅਤੇ ਕਿਸਮਤ ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਾਪੇਖਿਕ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਟੈਰੀਟਾਊਨ, ਵੈਸਟਚੇਸਟਰ ਕਾਉਂਟੀ ਵਿੱਚ, ਆਂਦਰੇ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਸਥਾਨਾਂ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਸੈਲਾਨੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਇਸ ਆਖਰੀ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਵੇਰਵਿਆਂ 'ਤੇ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ (ਪਰ ਘੱਟ ਰੋਮਾਂਟਿਕ) ਇਤਿਹਾਸਕ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟਾਂ 'ਤੇ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖੋਜਾਂ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਘਟਨਾ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੰਗੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਹਰ ਸਕੂਲੀ ਬੱਚਾ ਇਸ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੌਨ ਆਂਦਰੇ ਨੂੰ ਅਮਰੀਕੀ ਇਨਕਲਾਬੀ ਯੁੱਧ ਦੇ ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਪਰ ਹਾਰੇ ਹੋਏ ਨਾਇਕ ਵਜੋਂ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਉੱਕਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਸਕੂਲੀ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਆਮ ਬਾਲਗਾਂ ਨੂੰ ਇਤਿਹਾਸ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਅਮਰੀਕੀ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।
ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਅਮਰੀਕੀ ਇਨਕਲਾਬੀ ਯੁੱਧ ਦੋ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਯੁੱਧ ਨਾਲੋਂ ਇੱਕ ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਸੀ। ਆਜ਼ਾਦੀ ਸਾਰੇ ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਦਰਅਸਲ, ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਐਲਾਨਨਾਮੇ ਨੂੰ ਮਹਾਂਦੀਪੀ ਕਾਂਗਰਸ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਈ ਅਤੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਗੱਲਬਾਤ ਅਤੇ ਗੁਲਾਮੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਈ ਲੇਖਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਦੱਖਣੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਅਸਵੀਕਾਰਨਯੋਗ ਸਮਝਿਆ। ਜਦੋਂ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਐਲਾਨਨਾਮਾ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣ ਗਿਆ - ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇਸਦੇ ਸਮਰਥਕਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ - ਅਜੇ ਵੀ ਉਹ ਲੋਕ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ - ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਹੋਣ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਜਿਸ ਪ੍ਰਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਗ੍ਰੇਟ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟੋਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਲੋਨੀਆਂ ਦੇ ਵਧੇਰੇ

ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਅਮੀਰ ਵਰਗ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਕੁਝ ਅਪਵਾਦ ਸਨ, ਪਰ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ, ਰੂੜੀਵਾਦੀਆਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਨਕਲਾਬ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਕਿ ਦੇਸ਼ ਬੇਰਹਿਮ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਨਾਲ ਲੜਨ ਲਈ ਇੱਕਜੁੱਟ ਹੋ ਕੇ ਉਭਰਿਆ, ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਮਨਘੜਤ ਹੈ। ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਡੂੰਘੀਆਂ ਅਤੇ ਬਹੁਪੱਖੀ ਸਨ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੱਲਬਾਤ ਰਾਹੀਂ ਹੱਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਔਖਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇੰਗਲੈਂਡ ਅਤੇ ਸੰਯੁਕਤ ਕਲੋਨੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਬਿਹਤਰ ਸਬੰਧਾਂ ਲਈ ਗੱਲਬਾਤ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੇ ਤਾਂ ਕੀ ਹੁੰਦਾ। ਹਾਲੀਆ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਅਮਰੀਕੀ ਇਨਕਲਾਬੀ ਯੁੱਧ ਨਾਲੋਂ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਧੜਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਯੁੱਧ ਸੀ। ਅਮਰੀਕੀ ਇਨਕਲਾਬੀ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ, ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਸਰਹੱਦਾਂ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸਨ, ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੱਖ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਮੁੱਦਾ ਹਮਲਾਵਰ ਦੁਸ਼ਮਣ, ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਅਤੇ ਹਮਲਾਵਰ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿਚਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਸਗੋਂ, ਇਹ ਮਾਤ ਭੂਮੀ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗਣ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਨੂੰ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ੁੱਧ ਦੇਸ਼ਭਗਤੀ ਜਾਂ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਮੁੱਦੇ ਨਾਲੋਂ ਇੱਕ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਮੁੱਦਾ ਬਣ ਗਿਆ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਪਿਛੋਕੜ ਸੀ, ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਸਨ।
ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਵਾਲ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸੀ ਕਿ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਦਾ ਅਸਲ ਅਰਥ ਕੀ ਸੀ। ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਲਈ, ਬਸਤੀਆਂ ਬਗਾਵਤ ਵਿੱਚ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਰਾਜੇ ਪ੍ਰਤੀ ਬੇਵਫ਼ਾ ਸਨ। ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਲਈ, ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਐਲਾਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਬੇਵਫ਼ਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤਤਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਕੁਝ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਟੋਰੀ ਨਿੱਜੀ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਰਹੇ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਜਿਆਂ ਨੇ ਸੱਚੇ

ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੋਂ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ। ਉਹਨਾਂ ਲਈ, ਇੱਕ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਸਿਪਾਹੀ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਦੇਸ਼ਧ੍ਰੋਹ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਸਾਂਝਾ ਫਰਜ਼ ਸੀ। ਇਸ ਦੁਬਿਧਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤੱਥ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲੇ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਸਥਾਨਕ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਫਰੰਟ ਲਾਈਨਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਫਸੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਲਈ, ਜਾਂ ਫੌਜੀ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਛੋਟੀਆਂ ਟੁਕੜੀਆਂ ਦਾ ਸਮਰਪਣ ਜੋ ਆਪਣੀਆਂ ਰੈਜੀਮੈਂਟਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸਨ, ਜਾਂ ਜ਼ਖਮੀ ਸੈਨਿਕਾਂ ਲਈ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਨਕਲਾਬੀ ਜੰਗ ਬਰਬਰਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲੜੀ ਗਈ ਸੀ; ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਇਹ ਸੱਜਣਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਜੰਗ ਸੀ। ਕੋਈ ਜ਼ੁਲਮ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕੋਈ ਤਸੀਹੇ ਕੈਂਪ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਨਿਰਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਕਤਲੇਆਮ ਨਹੀਂ ਸੀ।
1780 ਦੀ ਪਤਝੜ ਤੱਕ, ਸਥਿਤੀ ਲਗਭਗ ਖੜੋਤ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਮਰੀਕੀ ਫੌਜਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ਾਂ ਨੇ ਪੂਰੇ ਦੱਖਣ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਊਯਾਰਕ 'ਤੇ ਪੂਰਾ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਜਹਾਜ਼ 'ਵਲਚਰ' ਕ੍ਰੋਟਨ ਪੁਆਇੰਟ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹਡਸਨ ਨਦੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਲੰਗਰ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਵੈਸਟ ਪੁਆਇੰਟ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਮਰੀਕੀ ਰੱਖਿਆ ਦਾ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਗੜ੍ਹ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਵੈਸਟ ਪੁਆਇੰਟ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਕਈ ਕਿਲ੍ਹੇ ਹੀ ਅਮਰੀਕੀ ਫੌਜਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਹਾਰ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ।
ਨਿਊਯਾਰਕ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ। ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਫੌਜ ਨੇ ਮੈਨਹਟਨ ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦੀਆਂ ਲਾਈਨਾਂ ਵੈਸਟਚੈਸਟਰ ਕਾਉਂਟੀ ਤੱਕ ਫੈਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਅਮਰੀਕੀ ਫੌਜ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਦੇ ਤੱਟ ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਹਡਸਨ ਨਦੀ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ, ਵੈਸਟਚੈਸਟਰ ਕਾਉਂਟੀ ਤੋਂ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਅਮਰੀਕੀ ਪਾਸੇ, ਜਨਰਲ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਾਲੀ ਨਿਯਮਤ ਮਹਾਂਦੀਪੀ ਫੌਜ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਿਲੀਸ਼ੀਆਮੈਨਾਂ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਮਿਲਿਸ਼ੀਆ ਵਰਦੀਆਂ ਅਰਧ ਸੈਨਿਕਾਂ

ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਤੱਕ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿਖਲਾਈ ਅਤੇ ਪਿਛੋਕੜ ਬਹੁਤ ਅਨਿਯਮਿਤ ਸਨ। ਕਈ ਵਾਰ, ਇਨਕਲਾਬੀ ਫੌਜ ਦੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਅਤੇ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਨੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੇ ਇਲਾਕਿਆਂ ਦੇ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਖਾਸ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਇਸ ਅਜੀਬ ਯੁੱਧ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਦੋਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਆਏ। ਇਨਕਲਾਬ ਦੇ ਸਫਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੇ ਇਲਾਕਿਆਂ ਦੀ ਨਾਗਰਿਕ ਆਬਾਦੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤੀ ਉਹੀ ਰਹੀ। ਟੋਰੀ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਸਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਦੇਸ਼ਧ੍ਰੋਹ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਅਤੇ ਅਮਰੀਕੀ ਫੌਜਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਰਹੱਦ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਬਦਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵੈਸਟਚੈਸਟਰ ਤੋਂ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਤੱਕ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਗਲਤ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਵੀਨਤਮ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ। ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਹੋਰ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ, ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਕਲਿੰਟਨ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਫੌਜਾਂ ਦੇ ਇੰਚਾਰਜ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਗਵਰਨਰ ਕਲਿੰਟਨ ਨਿਊਯਾਰਕ ਰਾਜ, ਜੋ ਕਿ ਤੇਰਾਂ ਕਲੋਨੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ, ਦਾ ਸ਼ਾਸਨ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਅਲਬਾਨੀ ਤੋਂ।
1779 ਦੀ ਬਸੰਤ ਵਿੱਚ, ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਕਲਿੰਟਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਣਜਾਣ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਪੱਤਰ ਮਿਲੇ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ "ਗੁਸਤਾਵਸ" ਵਜੋਂ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਪੱਤਰਾਂ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਕਮਾਂਡਰ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਉੱਚ-ਦਰਜੇ ਦੇ ਅਮਰੀਕੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਮਰੀਕੀ ਪਾਸੇ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਹਿੱਤਾਂ ਲਈ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਕਲਿੰਟਨ ਨੇ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਆਪਣੇ ਸਮਰੱਥ ਸਹਾਇਕ ਜਨਰਲ, ਮੇਜਰ ਜੌਨ ਆਂਦਰੇ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ। ਆਂਦਰੇ, ਜਿਸਦੀ ਮੁਹਾਰਤ ਖੁਫੀਆ

ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਨੇ ਜੌਨ ਐਂਡਰਸਨ ਦੇ ਉਪਨਾਮ ਹੇਠ ਪੱਤਰਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
ਆਂਦਰੇ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਸਰਗਰਮ ਸੀ, ਪਰ 1771 ਵਿੱਚ ਉਹ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਸੈਕਿੰਡ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਵਜੋਂ ਭਰਤੀ ਹੋਇਆ। ਉਹ 1774 ਵਿੱਚ ਅਮਰੀਕਾ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਫਿਲਾਡੇਲਫੀਆ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾਈ। ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਈ ਮੁਹਿੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ ਅਤੇ 1777 ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਕਪਤਾਨ ਵਜੋਂ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਫਿਲਾਡੇਲਫੀਆ ਉੱਤੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਕਬਜ਼ੇ ਦੌਰਾਨ ਉਸਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅਮੀਰ ਟੋਰੀ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨਾਲ ਦੋਸਤੀ ਕੀਤੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਪਨ ਪਰਿਵਾਰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਉਸ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਇੱਕ ਧੀ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜਨਰਲ ਬੇਨੇਡਿਕਟ ਅਰਨੋਲਡ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ।
ਆਂਦਰੇ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਖੁਫੀਆ ਕੰਮ ਚੈਸਪੀਕ ਖਾੜੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਾਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਸਮੂਹ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਇਸ ਸਮੂਹ ਨੇ ਫੌਜੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਸ਼ਰਤ 'ਤੇ ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਬਗਾਵਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਆਂਦਰੇ ਇੱਕ ਸਟਾਫ ਅਫਸਰ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਤਜਰਬਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਕਸਰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਭੂਮੀ ਦੀਆਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਗਿਆ, ਕਲਿੰਟਨ ਅਤੇ ਆਂਦਰੇ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਪੱਤਰ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਜਨਰਲ ਬੇਨੇਡਿਕਟ ਅਰਨੋਲਡ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਰਨੋਲਡ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ। ਕਈ ਅਸਫਲ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਵੈਸਟ ਪੁਆਇੰਟ ਦੇ ਕਮਾਂਡਰ ਮੇਜਰ ਜਨਰਲ ਬੇਨੇਡਿਕਟ ਅਰਨੋਲਡ ਅਤੇ ਮੇਜਰ ਜੌਨ ਆਂਦਰੇ ਵਿਚਕਾਰ 21 ਸਤੰਬਰ, 1780 ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਹਡਸਨ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਹੈਵਰਸਟ੍ਰਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਹੋਈ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਆਰਨੋਲਡ ਨੇ ਕਰਨਲ ਬੇਵਰਲੇ ਰੌਬਿਨਸਨ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ, ਜੋ ਕਿ ਵੈਸਟ ਪੁਆਇੰਟ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਥਿਤ ਸੀ, ਆਪਣਾ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ।
ਇਹ ਯਾਤਰਾ ਆਂਦਰੇ ਦੇ ਜ਼ੋਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਕਲਿੰਟਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ। ਆਂਦਰੇ ਦੇ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਕਲਿੰਟਨ ਨੇ

ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਵਰਦੀ ਨਹੀਂ ਬਦਲਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਨਹੀਂ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜਨਰਲ ਅਰਨੋਲਡ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਆਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਮੋਰਚੇ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ।
ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਆਂਦਰੇ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ। ਜਨਰਲ ਆਰਨੋਲਡ ਕੋਲ ਛੇ ਕਾਗਜ਼ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਆਂਦਰੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜੁਰਾਬਾਂ ਅਤੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਛੇ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਵੈਸਟ ਪੁਆਇੰਟ 'ਤੇ ਕਿਲ੍ਹੇਬੰਦੀ ਬਾਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ, ਜੋ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਲਈ ਅਰਨੋਲਡ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਗੜ੍ਹ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ। ਔਟੋ ਹੂਫਲੈਂਡ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ "ਵੈਸਟਚੇਸਟਰ ਕਾਉਂਟੀ ਡੁਰਿੰਗ ਦ ਅਮੈਰੀਕਨ ਰੈਵੋਲਿਊਸ਼ਨ" ਵਿੱਚ ਲਿਖਦਾ ਹੈ, "ਉਹ ਛੇ ਕਾਗਜ਼ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਰਨੋਲਡ ਨੇ ਆਂਦਰੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜੁਰਾਬਾਂ ਅਤੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਆਂਦਰੇ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜਾਂ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਗੁਪਤ ਲਾਈਨਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੇ ਗਏ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ।" ਪਰ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਂਦਰੇ ਅਜੇ ਵੀ ਜਨਰਲ ਆਰਨੋਲਡ 'ਤੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਦੋਵੇਂ ਆਦਮੀ ਵੱਖ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸਵੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਜਨਰਲ ਅਰਨੋਲਡ ਕਿਸ਼ਤੀ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਵਾਪਸ ਪਰਤਿਆ, ਆਂਦਰੇ ਨੂੰ ਜੋਸ਼ੂਆ ਸਮਿਥ ਕੋਲ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਉਸਦੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਵਾਪਸੀ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਸੀ। ਆਂਦਰੇ ਦੀ ਅਸਲ ਯੋਜਨਾ ਵਲਚਰ ਨਾਮਕ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣਾ ਅਤੇ ਉਸ ਰਸਤੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਸੀ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੋਸ਼ੂਆ ਸਮਿਥ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨੀ ਰਸਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਂਦਰੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਿਵਲੀਅਨ ਕੋਟ ਪਹਿਨਣ ਲਈ ਵੀ ਮਨਾ ਲਿਆ, ਜੋ ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ। ਜਨਰਲ ਅਰਨੋਲਡ ਨੇ

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਹੱਦ ਪਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਸ ਦਿੱਤੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਵੇਲੇ ਆਂਦਰੇ, ਸਮਿਥ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨੌਕਰ ਕਿੰਗਜ਼ ਫੈਰੀ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਏ, ਸਟੋਨੀ ਪੁਆਇੰਟ ਤੋਂ ਵਰਪਲੈਂਕਜ਼ ਪੁਆਇੰਟ ਤੱਕ ਨਦੀ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਵੈਸਟਚੇਸਟਰ ਕਾਉਂਟੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ।
ਕਈ ਤੰਗ ਅਤੇ ਘੱਟ ਵਰਤੇ ਗਏ ਰਸਤਿਆਂ ਤੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹੋਏ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਯਾਤਰਾ ਕਾਫ਼ੀ ਲੰਬੀ ਹੋ ਗਈ, ਆਂਦਰੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਫਿਲਿਪਸ ਕੈਸਲ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਉੱਥੇ, ਉਹ ਤਿੰਨ ਮਿਲਿਸ਼ੀਆ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ: ਜੌਨ ਪੌਲਡਿੰਗ, ਆਈਜ਼ੈਕ ਵੈਨ ਵਾਰਟ ਅਤੇ ਡੇਵਿਡ ਵਿਲੀਅਮਜ਼। ਉਹ ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਅਨਪੜ੍ਹ ਨੌਜਵਾਨ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਜਾਸੂਸ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਤਜਰਬਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਜਾਸੂਸਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਪਸ਼ੂ ਚੋਰਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜੋ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਦਹਿਸ਼ਤ ਫੈਲਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਅਲਬਾਨੀ ਪੋਸਟ ਰੋਡ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਿਗਰਾਨੀ 'ਤੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਵੈਨ ਵਾਰਟ ਨੇ ਆਂਦਰੇ ਨੂੰ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਆਂਦਰੇ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ। ਪਾਲਡਿੰਗ ਦੇ ਹੇਸੀਅਨ ਕੋਟ (ਜੋ ਉਸਨੇ ਚਾਰ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਭੱਜਦੇ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ) ਨੂੰ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਵਫ਼ਾਦਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸਮਝ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਇੱਕ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਅਫਸਰ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਨਾ ਲਿਆ ਜਾਵੇ। ਪਰ ਤਿੰਨ ਮਿਲਿਸ਼ੀਆ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਘੋੜੇ ਤੋਂ ਉਤਰਨ ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਲੱਭ ਲਏ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਂਦਰੇ 'ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਉਸਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਬੂਟਾਂ ਤੋਂ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੋਏ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਹਿੰਗੇ ਮੰਨੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਆਂਦਰੇ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਉਸਦੇ ਪਹਿਨਣ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਕਾਰਨ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਆਂਦਰੇ ਨੂੰ ਕਰਨਲ ਜੇਮਸਨ ਦੇ ਸੈਂਡਸ ਮਿੱਲ ਵਿਖੇ ਸਥਿਤ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਹੁਣ ਅਰਮੋਂਕ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜੇਮਸਨ ਨੇ ਕੈਦੀ ਨੂੰ ਜਨਰਲ ਅਰਨੋਲਡ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ, ਇਹ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਫੈਸਲਾ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਕਾਗਜ਼ ਸਿੱਧੇ ਜਨਰਲ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਨੂੰ ਭੇਜੇ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਹਾਰਟਫੋਰਡ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਸੱਚਾਈ ਉਦੋਂ ਹੀ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਅਗਲਾ ਕਮਾਂਡਰ, ਮੇਜਰ ਟੋਲਮੇਜ ਵਾਪਸ ਆਇਆ। ਟੋਲਮੇਜ ਦੇ ਜ਼ੋਰ 'ਤੇ, ਆਂਦਰੇ ਨੂੰ ਜਨਰਲ ਆਰਨੋਲਡ ਕੋਲ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸੈਂਡਸ ਮਿੱਲਜ਼ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਨਰਲ ਆਰਨੋਲਡ ਨੂੰ ਆਂਦਰੇ ਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਵੈਸਟ ਪੁਆਇੰਟ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ!
ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਨਾਸ਼ਤੇ ਵੇਲੇ, ਬੇਨੇਡਿਕਟ ਆਰਨੋਲਡ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀ ਮਿਲੀ। ਜਨਰਲ ਮੇਜ਼ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ, ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਨਦੀ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਵੈਸਟ ਪੁਆਇੰਟ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਘਬਰਾਹਟ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ, ਸ਼ਾਇਦ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ, ਛੱਡਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਵੱਲ ਦੌੜਿਆ। ਆਪਣੀ ਕਿਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਜਹਾਜ਼ 'ਵੁਲਚਰ' ਤੇ ਲੈ ਜਾਣ, ਜੋ ਕਿ ਲਗਭਗ ਸਤਾਰਾਂ ਮੀਲ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਜੰਗਬੰਦੀ ਦਾ ਝੰਡਾ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਜਲਦੀ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਮ ਦਾ ਵਾਧੂ ਰਾਸ਼ਨ ਦੇਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਕਿਸ਼ਤੀ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਜਹਾਜ਼ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਗਏ ਅਤੇ ਮਲਾਹਾਂ ਨੂੰ ਫੜਨ ਦੀ ਧਮਕੀ ਵੀ ਦਿੱਤੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਗਿਰਝ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸ਼ਹਿਰ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ, ਜਨਰਲ ਕਲਿੰਟਨ ਨੇ ਮਲਾਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹਾਦਰੀ ਦਾ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਕੰਮ ਸੀ।
ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਆਂਦਰੇ 'ਤੇ ਜਾਸੂਸੀ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਟਾਪਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੋਰਟ-ਮਾਰਸ਼ਲ ਦੁਆਰਾ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਏ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਉਸਨੂੰ 2 ਅਕਤੂਬਰ, 1780

ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਵੇਂ ਗਣਰਾਜ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਵਾਲੇ ਤਿੰਨ ਮਿਲਿਸ਼ੀਆ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਕਾਂਗਰਸ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੈਡਲਾਂ ਨਾਲ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

* * *

ਟੱਪਨ ਅਤੇ ਟੈਰੀਟਾਊਨ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦਾ ਸਾਰਾ ਇਲਾਕਾ "ਐਂਡਰੇ" ਦਾ ਗੜ੍ਹ ਹੈ। ਫਿਲਿਪਸ ਕੈਸਲ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਆਂਦਰੇ ਦੀਆਂ ਯਾਦਗਾਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ। ਅਫਵਾਹਾਂ ਹਨ ਕਿ ਆਂਦਰੇ ਆਪਣੇ ਬੰਧਕਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪੀਕਸਕਿਲ ਦੇ ਵੈਨ ਕੋਰਟਲੈਂਡ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੌਰਨੇਲੀਆ ਬੀਕਮੈਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੂਟਕੇਸ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਫੌਜ ਦੀ ਵਰਦੀ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਨਕਦੀ ਸੀ। ਸੂਟਕੇਸ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜੋ ਆਂਦਰੇ ਤੋਂ ਲਿਖਤੀ ਸੁਨੇਹਾ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਜੋਸ਼ੂਆ ਹੇਟ ਸਮਿਥ, ਜਿਸਨੇ ਆਰਨੋਲਡ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਂਦਰੇ ਨੂੰ ਭੱਜਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੂਟਕੇਸ ਮੰਗਿਆ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਮਿਥ ਕੋਲ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਬੀਕਮੈਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਇਨਕਲਾਬ ਤੋਂ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀਕਮੈਨ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ਧ੍ਰੋਹ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਫਸਾਏ ਜਾਣ ਦਾ ਡਰ ਸੀ ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਸਨ।
ਸਾਡਾ ਅਗਲਾ ਸਟਾਪ ਵੈਨ ਕੋਰਟਲੈਂਡ ਮੈਨਸ਼ਨ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟਾਂ ਦੀ ਡਰਾਈਵ ਤੋਂ ਘੱਟ ਦੂਰ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਪੈਟ ਸਮਿਥ ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਚੰਗੇ ਮੂਡ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਛੋਟੀ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਤੇਜ਼ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਚੱਲਦੇ ਰਹਿਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਸੱਪ ਵਰਗੀ ਚੁਸਤੀ ਨਾਲ ਘੁੰਮਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਣਾ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਉਹ ਕਿੰਨੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕੇਗੀ। ਹਿੰਮਤ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ,

ਅਸੀਂ ਸਲੀਪੀ ਹੋਲੋ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੇ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ। ਨਹੀਂ, ਸਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਦਫ਼ਨਾਏ ਗਏ ਸਾਰੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਡੱਚ ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਬਾਰੇ ਇੰਨੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਇਰਵਿੰਗ ਅਤੇ ਨੇੜਲੇ ਸਨੀਸਾਈਡ ਬਾਰੇ; ਅਸੀਂ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਸੀ। ਕੀ ਅਸੀਂ ਸਲੀਪੀ ਹੋਲੋ ਕਬਰਸਤਾਨ ਤੱਕ ਵੀ ਪਹੁੰਚਾਂਗੇ, ਜਾਂ ਕੀ ਅਸੀਂ ਵੈਨ ਕੋਰਟਲੈਂਡ ਮੈਨਸ਼ਨ ਤੱਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਪਹੁੰਚਾਂਗੇ...?
ਇਹ ਹਵੇਲੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਦੋ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਇਮਾਰਤ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਫਰਨੀਚਰ ਅਤੇ ਕਲਾਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਅਸਲ ਘਰ ਤੋਂ ਲਏ ਗਏ ਸਨ। ਇਸਨੂੰ ਉਸੇ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸੈਲਾਨੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਫਿਲਿਪਸਬਰਗ ਮੈਨੋਰ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਘਰ, ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹੇ-ਹਵਾ ਵਾਲੇ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਚਲਾਉਣਾ ਹੈ ਇਸਦੀ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਹਵੇਲੀ ਤੱਕ ਚੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਸੀਂ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫੈਰੀਬੋਟ ਹਾਊਸ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ। ਅਠਾਰਵੀਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਨਦੀ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਵਗਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਵੈਨ ਕੋਰਟਲੈਂਡਸ ਨੂੰ ਸਾਮਾਨ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਜਹਾਜ਼ ਆਪਣਾ ਮਾਲ ਉਤਾਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਅੰਦਰ ਵੱਲ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਫੈਰੀਬੋਟ ਇਨ ਫੈਰੀ ਦੇ ਸਥਾਨ ਦਾ ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਨਤੀਜਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ: ਫੈਰੀ ਹਡਸਨ ਨਦੀ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਖਾ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਚੌੜੀ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਇੰਨੀ ਚੌੜੀ ਸੀ ਕਿ ਪੈਦਲ ਜਾਂ ਛੋਟੀ ਕਿਸ਼ਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੀ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਅਤੀਤ ਤੋਂ ਕੁਝ ਲੱਭ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਰਾਏ ਇੱਕ ਸੋਹਣਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਘਰ ਨਿਕਲਿਆ। ਹੇਠਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਜਨਤਕ ਕਮਰਾ, ਇੱਕ ਰਸੋਈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਮਰਾ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਇੱਕ ਗੋਲ ਪੌੜੀਆਂ ਸਨ। ਸੱਚ ਕਹਾਂ ਤਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ

ਉਮੀਦਾਂ ਸਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਪੈਟ ਸਮਿਥ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
"ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਵੜਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਭੀੜ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਲੰਘਣਾ ਪਵੇਗਾ," ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਕਿਊਰੇਟਰ ਹੈਰਾਨ ਜਾਪ ਰਹੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਖਾਸ ਫੇਰੀ ਤੋਂ ਕੋਈ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ," ਉਸਨੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਸਾਡੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਦੋਸਤਾਨਾ ਇਮਾਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਖੈਰ, ਪੁਰਾਣੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਯਾਟਾਂ 'ਤੇ ਸਰਾਵਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹਿਲਟਨ ਵਰਗੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ।"
"ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗਤੀਵਿਧੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ," ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਫਾਂਸੀ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਇਹ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।"
ਅਸੀਂ ਉੱਪਰ ਚਲੇ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ੈਲਫ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੋਕਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਂਦਰੇ ਦੀ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਸਮਕਾਲੀ ਫੋਟੋ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਮੇਜਰ ਆਂਦਰੇ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੂੰ ਇਸ ਸਬੰਧ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਹੀ ਕੋਈ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੌਣ ਹੈ?"
ਇੰਗ੍ਰਿਡ, ਜਿਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੈ, ਨੇ ਦੂਰੋਂ ਤਸਵੀਰ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਲੰਘਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।" ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਗਿਆ ਵੀ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਵੈਨ ਕੋਰਟਲੈਂਡ ਮੈਂਸ਼ਨ ਵੱਲ ਪਹਾੜੀ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹੇ, ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਦੇ ਜਾਣ ਦਾ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਪੈਟ ਸਮਿਥ ਨੂੰ ਮੈਂਸ਼ਨ ਬਾਰੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ।

"ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਉਸ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਜਿਸ ਕੋਲ ਇਹ ਘਰ ਸੀ," ਪੈਟ ਸਮਿਥ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ। "ਵੈਨ ਕੋਰਟਲੈਂਡ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਆਖਰੀ ਵੰਸ਼ਜ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੀਨ ਬ੍ਰਾਊਨ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਸਨ ਸਨ। ਇਹ 1930 ਜਾਂ 1940 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨਿਊ ਕਨਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਜਿਸ ਲਈ ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਨੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਆਰਚਬਿਸ਼ਪ ਨੂੰ ਮਦਦ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਦੇ 'ਅਜੀਬ ਕੰਮ' ਕਰਨ, ਇੱਕ ਕਾਰ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਰ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ।"
ਉਸਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕੀਤਾ?
"ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਝਿਜਕਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਆਰਚਬਿਸ਼ਪ ਹਵੇਲੀ ਗਿਆ, ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪੂਰੇ ਧਾਰਮਿਕ ਪਹਿਰਾਵੇ ਪਹਿਨੇ ਅਤੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਪਰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਵੀ ਘਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੀਆਂ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਕਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਅੱਜ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੈ।"
ਅਸੀਂ ਹਵੇਲੀ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ। ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਸਜੀਆਂ ਦੋ ਮੁਟਿਆਰਾਂ ਨੇ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਰਵਾਇਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਕਾਏ ਹੋਏ ਮੱਕੀ ਦੇ ਡੱਬੇ 'ਤੇ ਪਰੋਸਿਆ। ਅਸੀਂ ਘਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਤੱਕ ਘੁੰਮਦੇ ਰਹੇ, ਪਰ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੇ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਹਾਂ, ਉਸਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਉਣ-ਜਾਣ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਕੋਈ ਦੁਖਾਂਤ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਡੂੰਘਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਕੋਈ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨਹੀਂ। ਪੈਟ ਸਮਿਥ ਥੋੜ੍ਹਾ ਨਿਰਾਸ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਸਨੀਸਾਈਡ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ

ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸ ਪਲ, ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸ਼ਾਪਿੰਗ ਬੈਗ ਫੈਰੀਬੋਟ ਇਨ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਬੈਗ ਵਿੱਚ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਘਰਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਬਹਾਨਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਪਹਾੜੀ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਫੈਰੀਬੋਟ ਇਨ ਵੱਲ ਭੱਜ ਗਈ। ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਸਾਹ ਚੜ੍ਹਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਫੈਰੀਬੋਟ ਇਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਇਕੱਲੀ ਫੇਰੀ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਸੰਖੇਪ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ।

* * *

ਇੱਕ ਕੇਂਦਰੀ ਟਾਵਰ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ, ਟੈਰੀਟਾਊਨ ਹਿਸਟੋਰੀਕਲ ਸੋਸਾਇਟੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੰਗਠਿਤ ਸਥਾਨਕ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਅਤੇ ਖੋਜ ਕੇਂਦਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਆਮ ਦਿਲਚਸਪੀ ਵਾਲੀਆਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀਆਂ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜੋ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਬਿਹਤਰ ਗੁਣਵੱਤਾ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਤਿਹਾਸਕ ਸੋਸਾਇਟੀ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਖੇਤਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ 1786 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਖੇਤਰ ਦੇ ਪੈਂਫਲੇਟਾਂ, ਕਾਗਜ਼ਾਂ, ਨਕਸ਼ਿਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਾਹਿਤ 'ਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਪਕੜ ਬਣਾਈ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਸੋਸਾਇਟੀ ਦੇ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਦੇ ਮੁੱਖ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ "ਕੈਦੀਆਂ ਦਾ ਕਮਰਾ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਜਰ ਆਂਦਰੇ ਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਥੋਗ੍ਰਾਫ, ਉੱਕਰੀ, ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਮੱਗਰੀ, ਪੱਤਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਕੁਰਸੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਇਹ ਉਹੀ ਕੁਰਸੀ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਆਂਦਰੇ ਬੈਠਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਯੌਰਕਟਾਊਨ ਹਾਈਟਸ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ ਅੰਡਰਹਿਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਜ਼ਾਦ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਫੇਰੀ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਮਝਾਇਆ, ਤਾਂ ਕਿਊਰੇਟਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਡੀਲੇਡ ਸਮਿਥ, ਬਹੁਤ ਮਦਦਗਾਰ ਸੀ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ, ਮੈਂ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਮਿਥ ਜਾਂ ਮਿਸ ਸਮਿਥ (ਜੋ ਸਾਹਿਤ

ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਆਪਣਾ ਸ਼ਾਪਿੰਗ ਬੈਗ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਈ ਸੀ) ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਗੱਲਬਾਤ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨਾਲ ਇਕੱਲਾ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਕੁਰਸੀ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉੱਠਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਹੋਈ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਕੁਰਸੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਹੋਈ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ।"
ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਰਸੀ ਦਾ ਕੋਈ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਯਾਦਗਾਰੀ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਫੜੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕਮਰੇ ਦੀ ਕੁਰਸੀ ਦਾ ਉਸਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੈ।"
ਕੀ ਇਹ ਕੁਰਸੀ ਅਸਲੀ ਹੈ?
"ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।"
"ਹੁਣ ਇਸ ਕਮਰੇ ਬਾਰੇ, ਬੰਧਕ ਕਮਰੇ ਬਾਰੇ, ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਖਾਸ ਲੱਗਦਾ ਹੈ?"
"ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਉੱਥੇ ਹੀ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਦਮੀ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਲੋਕ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਲੋਕ।"
ਜੇ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਾਣੀ ਘੜਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਾੜਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਕਮਰੇ ਅਤੇ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਉਸਨੇ ਹੁਣੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਉਹ ਇਤਿਹਾਸਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸੰਗਤ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਉਸਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਸਨੇ ਇਹ

ਦੇਖਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਕਿਊਰੇਟਰ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਮਿਥ, ਇਹ ਕਮਰਾ ਕਿਸ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਕਿੰਨੀ ਪੁਰਾਣੀ ਹੈ?"
"ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸੌ ਪੱਚੀ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣੀ ਹੈ; ਸਾਡੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸਨੂੰ 1848 ਅਤੇ 1850 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਟੈਰੀਟਾਊਨ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਮੇਅਰ ਕੈਪਟਨ ਜੈਕਬ ਓਡੇਲ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਘਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਉਸਾਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋ ਪਰਿਵਾਰ ਇੱਥੇ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਓਡੇਲ ਪਰਿਵਾਰ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਓਸੀ ਕੇਸ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇਸ ਹੁਣ ਸਤਿਆਸੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਘਰ ਸੋਸਾਇਟੀ ਦੇ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਵਜੋਂ ਖਰੀਦਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸਾਡੇ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਇਸ ਘਰ ਦੇ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਕੁਝ ਸੀ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।"
"ਕੀ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਹੈ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।"
ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਫਰਨੀਚਰ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਉਸ ਵਾਤਾਵਰਣ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਖਾਸ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ, ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਮਿਥ ਨੂੰ ਕੁਰਸੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ।
"ਇਹ ਕੁਰਸੀ, ਜੋ ਕਿ 1725 ਦੀ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਯੌਰਕਟਾਊਨ ਤੋਂ ਭੇਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਉਹੀ ਕੁਰਸੀ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੇਜਰ ਆਂਦਰੇ ਆਪਣੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦੀ ਸਵੇਰ

ਨੂੰ ਬੈਠੇ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਤੇ ਜੋਸ਼ੂਆ ਸਮਿਥ ਨਾਸ਼ਤੇ ਲਈ ਇਸਹਾਕ ਅੰਡਰਹਿਲ ਦੇ ਘਰ ਰੁਕੇ ਸਨ।"
ਉਸ ਸਵੇਰ ਜਦੋਂ ਆਂਦਰੇ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਵਿਚਾਰ ਚੱਲ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਦਾ ਲਗਭਗ ਯਕੀਨ ਸੀ, ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਸੁਹਾਵਣੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਜਨਰਲ ਅਰਨੋਲਡ ਤੋਂ ਕਾਗਜ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ; ਉਹ ਚੰਗੀ ਨੀਂਦ ਸੌਂ ਗਿਆ ਸੀ, ਚੰਗਾ ਨਾਸ਼ਤਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਨਹਟਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਜਨਰਲ, ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਕਲਿੰਟਨ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰੇਗਾ। ਜੇ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੂੰ ਉਸ ਕੁਰਸੀ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਅੰਡਰਹਿਲ ਹਾਊਸ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਆਂਦਰੇ ਦੇ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਪਰੇ। ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮੇਜਰ ਆਂਦਰੇ ਦੇ ਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਜਾਣੇ- ਪਛਾਣੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ? ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਛੋਟੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਯਾਦਗਾਰਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਹੌਲ ਬਣਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਿਛਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਜਗਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੂੰ ਇਸ ਸਤਹੀ, ਪਰ ਅਜੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦ, ਮਾਨਸਿਕ ਪਰਤ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ।
ਮੇਜਰ ਆਂਦਰੇ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਸਤੀ ਬਣ ਗਏ ਸਨ। ਇਨਕਲਾਬੀ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਵੀ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਜਾਸੂਸੀ ਦੇ ਮਾਸਟਰ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਸਾਖ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਧਾ-ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਦੱਸੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਆਸਾਨ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਮਰੀਕੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਾਰ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਨੇੜੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਜੇ ਆਂਦਰੇ ਨੇ ਮੇਜਰ ਜਨਰਲ ਆਰਨੋਲਡ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਵੈਸਟ ਪੁਆਇੰਟ ਖਾਲੀ ਹੁੰਦਾ। ਉਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਬਣੇ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਢਹਿ ਜਾਣ ਨਾਲ, ਸਾਰਾ ਉੱਤਰੀ ਖੇਤਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਆ

ਜਾਂਦਾ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਮੇਜਰ ਆਂਦਰੇ ਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਰਣਾਇਕ ਮੋੜ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਰੁਕਾਵਟ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਹ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਅਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਮਹਾਂਦੀਪੀ ਫੌਜ ਭੁੱਖੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਰਦੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ।

ਜਨਰਲ ਆਰਨੋਲਡ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ ਅਚਾਨਕ ਲਿਆ ਗਿਆ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਯੁੱਧ ਬਾਰੇ ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰ ਬਦਲ ਗਏ ਸਨ। ਕਾਰਨ ਉਸਦੀ ਪਿਛੋਕੜ, ਉਸਦੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਟੋਰੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਅਤੇ ਇਨਕਲਾਬੀ ਫੌਜ ਦੀ ਕਮਾਂਡ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੀ ਜੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਤਰੱਕੀ ਓਨੀ ਤੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੰਨੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ; ਉਸਨੂੰ ਆਂਦਰੇ ਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵੈਸਟ ਪੁਆਇੰਟ ਦੀ ਕਮਾਂਡ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਾਂਟੀਨੈਂਟਲ ਕਮਾਂਡ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਦੀ ਦੇਰ ਨਾਲ ਮਾਨਤਾ ਲਈ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਆਰਨੋਲਡ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਪਾਕ ਮਨਸੂਬਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਵਰਦਾਨ ਵਜੋਂ ਦੇਖਿਆ। ਕਈ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ, ਉਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਕਲਿੰਟਨ ਨਾਲ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਦਾ ਉਸਦਾ ਫੈਸਲਾ ਵੈਸਟ ਪੁਆਇੰਟ ਦਾ ਕਮਾਂਡਰ ਬਣਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਪਰ ਆਂਦਰੇ ਓਨਾ ਹੁਨਰਮੰਦ ਜਾਸੂਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਬਾਅਦ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ: ਤਿੰਨ ਮਿਲਿਸ਼ੀਆ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਫੜੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਅਜੀਬ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਤਜਰਬੇ ਦੀ ਪੂਰੀ ਘਾਟ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਜਨਰਲ ਆਰਨੋਲਡ ਦੁਆਰਾ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਡਿਸਚਾਰਜ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦਿਖਾਉਣਾ ਪਿਆ ਅਤੇ ਸਿਪਾਹੀ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿੰਦੇ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੇ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਅਫਸਰ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਇਸ ਲਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਮਿਲਿਸ਼ੀਆ ਸਿਪਾਹੀ ਨੇ ਹੇਸੀਅਨ ਕੋਟ ਪਾਇਆ

ਹੋਇਆ ਸੀ। ਆਂਦਰੇ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਕੋਟ ਚੋਰੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਤੋਂ ਲੈ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ! ਪਰ ਆਂਦਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਘਮੰਡ ਸੀ, ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਆਮ ਮਿਲਿਸ਼ੀਆ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ 'ਤੇ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮਿਸ਼ਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਅਫਸਰ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਗੁਆਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੇ ਨਿੱਜੀ ਹੰਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਘਾਤਕ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ; ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਸੈਨਿਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮੰਨਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਅਜੀਬ ਵਿਵਹਾਰ ਦਾ ਕਾਰਨ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਮੇਜਰ ਆਂਦਰੇ ਦੀ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਪੂਰੀ ਮਹਾਂਦੀਪੀ ਫੌਜ ਨੂੰ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਕਮਾਂਡ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵਿੱਚ, ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਕਲਿੰਟਨ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜੇਕਰ ਆਰਨੋਲਡ ਵੈਸਟ ਪੁਆਇੰਟ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਗੈਰੀਸਨ ਨੂੰ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਆਂਦਰੇ ਦਾ ਨਾਮ ਦੋਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਦੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਮ ਗਿਆਨ ਬਣ ਗਿਆ।

* * *

1951 ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਨਿਊਜ਼ ਦੇ ਸਵਰਗੀ ਕਾਲਮਨਵੀਸ ਡੈਂਟਨ ਵਾਕਰ ਦੇ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਪਹਿਲਾਂ "ਦਿ ਰੌਕਲੈਂਡ ਕਾਉਂਟੀ ਘੋਸਟ" ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ ਟੂਮੋਰੋ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਘੋਸਟ ਹੰਟਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। 1941 ਅਤੇ 1951 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਈ ਗੜਬੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਸ਼੍ਰੀ ਵਾਕਰ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਰਹਿ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਵਰਗੀ ਆਈਲੀਨ ਗੈਰੇਟ ਨੇ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਮਾਧਿਅਮ ਬਣਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਡਾ. ਰੌਬਰਟ ਲੇਡਲਾਅ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰਨ ਲਈ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੈਰੇਟ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਬਾਰੇ

ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਇੱਕ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੌਰਾਨ ਦੇਖੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਆਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਐਂਡਰੀਆਸ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੰਨਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਘਰ ਦੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਸੀ।
ਉਸ ਘਰ ਦਾ ਦੌਰਾ ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਨਾਟਕੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਸਭ ਤੋਂ ਡਰਾਉਣੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਜਾਂਚਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਮਿਸਟਰ ਵਾਕਰ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘਰ ਨੇ ਮਾਲਕੀ ਬਦਲ ਲਈ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੈ ਜੋ ਕਦੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਫਾਰਮ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਇਨਕਲਾਬੀ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ, ਘਰ ਇਨਕਲਾਬੀ ਪੱਖ ਦੀ ਇੱਕ ਟੁਕੜੀ ਲਈ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਜਨਰਲ ਐਂਥਨੀ ਵੇਨ, ਜਿਸਨੂੰ "ਮੈਡ" ਐਂਥਨੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਦਾ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਇਸ ਸਥਾਨ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਟੋਨੀ ਪੁਆਇੰਟ ਦੀ ਲੜਾਈ 1779 ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮੀਲ ਦੂਰ ਲੜੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਹਥਿਆਰਾਂ, ਗੋਲਾ ਬਾਰੂਦ, ਭੋਜਨ ਨੂੰ ਸਟੋਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਕੈਦੀਆਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਲਈ ਇੱਕ ਕਿਲ੍ਹੇਦਾਰ ਪਨਾਹਗਾਹ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਡੈਂਟਨ ਵਾਕਰ ਨੇ ਘਰ ਖਰੀਦਿਆ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖੰਡਰ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਪਰ ਧੀਰਜ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਖਰਚ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇਸਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਸ਼ਾਨ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਘਰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਵਾਕਰ ਇੱਕ ਨੇੜਲੇ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ, ਪਰ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੀ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵਿੱਚ ਬਣੇ ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਦੁਪਹਿਰ ਦੀ ਨੀਂਦ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੱਖਰਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਇਨਕਲਾਬੀ ਸਿਪਾਹੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਉਸੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਇਹ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਮਰਹੂਮ ਨਿਊਜ਼ ਕਾਲਮਨਵੀਸ ਲਈ ਕੁਝ ਨਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਨ; ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਵਾਕਰ ਨੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ 1944 ਤੱਕ, ਸੁਣਨਯੋਗ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗਤ ਦੋਵੇਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰਨੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ।
ਇੱਕ ਦੁਪਹਿਰ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਦਸਤਕ ਸੁਣੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ

ਲੋਹੇ ਦੇ ਭਾਰੀ ਦਸਤਕ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਵਾਕਰ ਦੇ ਨੌਕਰ, ਜੌਨੀ ਸਮੇਤ ਕਈ ਹੋਰ ਲੋਕ ਦਸਤਕ ਨਾਲ ਜਾਗ ਗਏ, ਪਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਮੁਰੰਮਤ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਇੱਕ ਮਜ਼ਦੂਰ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਭਾਰੀ ਬੂਟ ਪਹਿਨੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਮਰਦ, ਦੇ ਭਾਰੀ ਕਦਮ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। 1952 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਵਾਕਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮਹਿਮਾਨ ਸਨ, ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਹੋਰ, ਵਧੇਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੇ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਰਹੱਸਮਈ ਮਾਹੌਲ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ: ਸਤਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਇੱਕ ਮੋਟੇ ਪਿੱਤਲ ਦੇ ਜਾਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਆਦਮੀ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਛਾਪ, ਜਿਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਮਝਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ; ਰਸੋਈ ਦੇ ਫਰਸ਼ ਤੋਂ ਅੱਠ ਫੁੱਟ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਪਲੇਟ ਰੇਲ 'ਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਦੀ ਰਹੱਸਮਈ ਦਿੱਖ; ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਥਾਨਾਂ ਤੋਂ ਡਿੱਗਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ; ਅਤੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਮਹਿਮਾਨ 'ਤੇ ਸੁੱਟਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਪਿੱਤਲ ਦਾ ਜੱਗ। ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ, ਡੈਂਟਨ ਵਾਕਰ ਦੇ ਦੋ ਬ੍ਰੌਡਵੇ ਦੋਸਤ, ਦੋਵੇਂ ਜਾਦੂਗਰੀ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਸਨ ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਵੀਕਐਂਡ ਲਈ ਉਸਦੇ ਘਰ ਆਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਐਲ., ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਬ੍ਰੌਡਵੇ ਲੇਖਕ, ਉੱਪਰਲੇ ਭੂਤਰੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਬਿਤਾਉਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ, ਪਜਾਮਾ ਪਹਿਨੇ ਮਹਿਮਾਨ ਹੇਠਾਂ ਆਏ ਅਤੇ ਵਾਕਰ ਦੇ ਛੋਟੇ ਸਟੂਡੀਓ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ, ਜੋ ਕਿ ਘਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਵਾਕਰ ਗੜਬੜ ਕਾਰਨ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ "ਮੂਰਖ ਮਜ਼ਾਕ" ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੀ ਲਾਈਟ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਜਗਦੀ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਘਰ ਦੀਆਂ ਬਾਕੀ

ਸਾਰੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਵਾਕਰ ਨੇ ਪਿੰਡ ਦੀ ਅਨਿਯਮਿਤ ਬਿਜਲੀ ਸਪਲਾਈ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਸੌਣ ਲਈ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਐਲ. ਭੱਜ ਕੇ ਵਾਕਰ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਰਾਤ ਵਾਕਰ ਦੇ ਸਟੂਡੀਓ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮੰਗੀ।

ਸਵੇਰੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਅਜੀਬ ਵਿਵਹਾਰ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸਿਆ: ਉਹ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਾਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ ਹੋਵੇ। ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਸਿੱਧਾ ਬੈਠਾ, ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੁਰਸੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਰੱਖੀ ਕਮੀਜ਼ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਹਿੱਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਕੁਰਸੀ ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਹਿੱਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਐਲ. ਨੂੰ ਖਿਆਲ ਆਇਆ ਕਿ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹਵਾ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਬੰਦ ਸਨ!
ਕਈ ਵਾਰ, ਵਾਕਰ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੜਨ ਦੀ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਪਨਾਹ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਕੋਨੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਲਿਲਾਕ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੋਣ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਗਲੀ ਤੋਂ ਘਰ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਕੱਚਾ ਪੱਥਰ ਵਾਲਾ ਰਸਤਾ ਇਸ ਲਿਲਾਕ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਖੂਹ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ, ਸਥਾਨਕ ਪਰੰਪਰਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਨਕਲਾਬੀ ਸਿਪਾਹੀ ਵਰਤਦੇ ਸਨ।
ਸਾਡੀ ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਟੀਮ 22 ਨਵੰਬਰ, 1952 ਨੂੰ ਘਰ ਪਹੁੰਚੀ, ਇੱਕ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਿਆਨਕ ਦਿਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੁਪਹਿਰ 3 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ, ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਏ। ਕੁਝ ਸਕਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ, ਆਈਲੀਨ ਗੈਰੇਟ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ। ਸਿੱਧਾ ਬੈਠਾ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰੁਕ-ਰੁਕ ਕੇ ਬੋਲਦਾ ਹੋਇਆ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੈਰੇਟ ਦੇ ਆਤਮਾ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਉਵਾਨੀ ਨੇ

ਸਾਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸਦੇ ਬਾਅਦ ਆਵੇਗਾ।
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੇਚੈਨ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਜੀਬ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨਾਲ ਜੂਝ ਰਹੀ ਹਾਂ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ। ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋ ਰਹੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੜਬੜ ਕਾਰਨ ਸ਼ਾਂਤ ਮਾਹੌਲ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਬੋਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਹੱਥ ਅਤੇ ਪੈਰ ਕੰਬਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਹੋਂਦ ਦੀ ਸਰੀਰਕ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੇਗੀ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਜਿਸਨੂੰ ਕਲਾਸੀਕਲ ਅਧਰੰਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਡਾ. ਲੇਡਲਾ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਬੋਲਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।
ਕੁਝ ਹੀ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵਾਂ ਜੀਵ ਆਈਲੀਨ ਗੈਰੇਟ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਗਿਆ। ਭਿਆਨਕ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਬੇਕਾਬੂ ਹੋ ਕੇ ਕੰਬਦਾ ਹੋਇਆ, ਆਦਮੀ ਕੁਰਸੀ ਤੋਂ ਉੱਠਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਪਰ ਆਪਣਾ ਸੰਤੁਲਨ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਉੱਥੇ, ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਲੱਤ ਲਗਾਤਾਰ ਹਿੱਲਦੀ ਰਹੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਧਰੰਗ ਦਾ ਲੱਛਣ ਹੈ, ਇੱਕ ਬਿਮਾਰੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਦਾ ਕੰਟਰੋਲ ਗੁਆਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੋ ਮਿੰਟ ਜਾਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਲਈ, ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ਡ ਆਦਮੀ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਅਸਪਸ਼ਟ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਹੀ ਨਿਕਲੀਆਂ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਗਏ। ਪਹਿਲਾਂ, ਸਿਰਫ਼ ਰੁਕ-ਰੁਕ ਕੇ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਦਮੀ ਭਿਆਨਕ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ, ਆਦਮੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਲੱਤ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਡਾ. ਲੈਡਲਾ ਨੇ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੋਸਤ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਡਰ ਦੇ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸਾਡੀ ਗੱਲ ਸਮਝਦਿਆਂ, ਆਦਮੀ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਡਾ. ਲੈਡਲਾ ਕੋਲ ਜਾਣ ਦੀ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।
ਅਖੀਰ, ਅਸੀਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸ਼ਬਦ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਬੋਲਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਪੋਲਿਸ਼ ਲਹਿਜ਼ਾ ਸਾਫ਼ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਖੁਰਦਰੀ, ਖੁਰਦਰੀ ਅਤੇ ਆਈਲੀਨ ਗੈਰੇਟ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਸੀ। "ਦੋਸਤ...ਦੋਸਤ...ਦਇਆ ਕਰ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ...ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ...," ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਡੈਂਟਨ ਵਾਕਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਤੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਉਸ ਤੋਂ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ, ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਪਏ ਜੀਵ ਨੇ ਹੋਰ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ। "ਪੱਥਰ, ਪੱਥਰ...ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣ ਨਾ ਦਿਓ। ਮੈਂ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।" ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਜੀਭ ਵੱਲ।
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੱਥਰ ਨਹੀਂ ਮਾਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੱਥਰ ਨਹੀਂ ਮਾਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ," ਡਾ. ਲੈਡਲਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ।
"ਲੜਾਈ ਨਹੀਂ?"
ਲੈਡਲਾ ਨੇ ਹਸਤੀ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਦੋਸਤ ਹਨ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਹਸਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।
"ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਰੱਬ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ, ਮੈਂ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।"
ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਹਸਤੀ ਨੇ ਡੈਂਟਨ ਵਾਕਰ ਦੇ ਹੱਥ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ। ਵਾਕਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਬਸ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਾਂਗਾ।"
ਉਹ ਜੀਵ ਵਾਰ-ਵਾਰ "ਪੱਥਰਾਂ" ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਮੰਨ ਲਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸ 'ਤੇ ਸੁੱਟੇ ਗਏ ਪੱਥਰਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੱਥਰਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਲੁਕਾਏ ਸਨ। ਪਰ ਇਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰੇ ਦੰਦ ਟੁੱਟ ਗਏ ਹਨ," ਅਤੇ ਉਸਨੇ

ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਲੱਤ ਮਾਰਨ ਨਾਲ ਉਹ ਟੁੱਟ ਗਏ ਸਨ। "ਮੇਰੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰੋ," ਜੀਵ ਨੇ ਵਾਕਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। ਡਾ. ਲੈਡਲਾ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹਿੰਸਕ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। "ਨਹੀਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।"
ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤੋਂ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਥਾਂ 'ਤੇ ਲੁਕਾਈਆਂ ਸਨ। "ਤੁਸੀਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਕਿੱਥੇ ਲੁਕਾਈਆਂ ਸਨ?" ਵਾਕਰ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਨਕਸ਼ਾ ਦੇ ਦਿਓ," ਜੀਵ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵਾਕਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ਪੈਡ ਅਤੇ ਪੈੱਨ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੈਰੇਟ ਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਇਸਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਪੈੱਨ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਲਕਵੇ ਕਾਰਨ ਲਾਈਨਾਂ ਹਿੱਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਨਕਸ਼ਾ ਇੱਕ ਸਹੀ ਚਿੱਤਰਣ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਜੀਵ ਨੇ ਕਾਗਜ਼ ਲੁਕਾਏ ਸਨ। "ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਪਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਐਂਡਰੀਅਸ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ... ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ... ਲੱਕੜ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ, ਲੱਕੜ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ... ਪੰਦਰਾਂ ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ... ਪੰਦਰਾਂ ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ... ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਫ੍ਰੈਂਚਾਂ ਨੂੰ ਆਦਮੀਆਂ ਅਤੇ ਗੋਲਾ ਬਾਰੂਦ ਭੇਜਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਯੋਜਨਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਲੌਗ ਹਾਊਸ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਉਣੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ, ਜਿੱਥੇ ਸੂਰਜ ਖਿੜਕੀ ਨਾਲ ਟਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਸੂਰਜ ਖਿੜਕੀ ਨਾਲ ਟਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ... ਲੱਕੜ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪੰਦਰਾਂ ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ... ਉੱਥੇ ਹੀ ਮੈਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਰੱਖੀਆਂ ਸਨ।"
ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਡਰ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਸਫੋਟ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਜੀਵ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਨਾ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਬਹੁਤ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜੀਵ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਕਿ ਉਹ ਪੋਲਿਸ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਆਦਮੀ ਵਜੋਂ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਵਾਕਰ ਨੂੰ ਗਲੇ ਲਗਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਵਾਂਗ ਸੀ। "ਗੋਸਪੋਡਿਨ, ਗੋਸਪੋਡਿਨ," ਜੀਵ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖ ਕੇ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ

ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤੀ। "ਮੈਂ ਆਂਦਰੇ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਹੰਸ ਹੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਵਾਕਰ ਹੰਸ ਹੋਣ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। "ਮੇਰਾ ਭਰਾ," ਜੀਵ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਸਨੇ ਵੀ ਕਤਲ ਕੀਤੇ ਹਨ... ਮੈਂ ਮਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ... ਵੱਡਾ ਮੈਦਾਨ, ਜੰਗ। ਕੱਲ੍ਹ ਵਾਂਗ, ਕੱਲ੍ਹ ਵਾਂਗ... ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਪਿਆ ਹਾਂ... ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਅੰਗਰੇਜ਼। ਉਹ ਭਿਆਨਕ ਹਨ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ?" ਡਾ. ਲੈਡਲਾ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ। ਵੱਡਾ ਸ਼ਬਦ। ਗਣਤੰਤਰ ਸੁਰੱਖਿਆ। ਝੰਡੇ ਵਿੱਚ ਤਾਰੇ, ਝੰਡੇ ਵਿੱਚ ਤਾਰੇ। ਗਣਤੰਤਰ... ਉਹ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ।"
"ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਹੋ?"
ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਇੱਥੇ ਰੁਕਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਇੱਥੇ ਰੁਕਦਾ ਹੈ।
ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਉਵਾਨੀ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ, ਐਂਡਰੀਅਸ ਨੂੰ ਆਈਲੀਨ ਦੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਖਿੱਚਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪੋਲਿਸ਼ ਨੌਜਵਾਨ ਇੱਕ ਕੈਦੀ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ, ਉਹ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਫੌਜਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਹੋਰ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਇਨਕਲਾਬੀ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਚੰਗੇ ਸਬੰਧ ਸਨ, ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਸੇਵਕ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਉਹ ਐਂਡਰੀਅਸ ਨਾਮ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।" ਉਵਾਨੀ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, “ਉਹ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਆਂਦਰੇ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਮਾਨ ਨਾਮ ਕਾਰਨ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ... ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਐਂਡਰੂਸਕੀ ਹੈ। ਉਹ ਆਂਦਰੇ ਵਰਗਾ ਹੀ ਦਿਖਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹੀ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਲਝਣ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਦਿੱਖ ਕਾਰਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਫੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ; ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਆਂਦਰੇ ਵਰਗਾ ਦਿਖਦਾ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ ਆਂਦਰੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਗੁਆਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ

ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਭਟਕਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਸੈਨਿਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਫੜ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਚਿੱਠੀਆਂ ਅਤੇ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਾਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਹੁਣ ਦੇ ਪੂਰਬ ਵੱਲ, ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਲੁਕਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤੋਪਖਾਨੇ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਸਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਗਾਰਡਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਟਾਇਲਟ ਵੀ ਸੀ। ਇਸ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਕੁੱਟਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਅੰਗ ਟੁੱਟ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿਗੜ ਰਹੀ ਹੈ।” ਪਰ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਸੱਟ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਲੱਤ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਕੋਮਾ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ—ਜਾਗਦਾ ਹੈ, ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੁਬਾਰਾ ਹੋਸ਼ ਗੁਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ—ਅਤੇ ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲੋਕਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਚੇਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ।
ਜਦੋਂ ਉਵਾਨੀ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਹੈਰਾਨ ਚੁੱਪ ਬੈਠੇ ਰਹੇ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਉਸ ਬਦਕਿਸਮਤ ਆਦਮੀ ਦੀ ਰਿਹਾਈ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਹੋਰ ਗੜਬੜ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਗੁਪਤ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਰੋਚਾਂਬਿਊ ਅਤੇ ਲਾਫਾਏਟ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿੱਚ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਸਹਾਇਕ ਫੌਜਾਂ, ਪੂਰੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਫੈਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਫੌਜਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਮਰੀਕੀ ਸਹਿਯੋਗੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਘੱਟ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਐਂਡਰੀਅਸ ਵਰਗੇ ਇੱਕ ਆਮ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ।
ਕਈ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ, ਡੈਂਟਨ ਵਾਕਰ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਘਰ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਬਦਲ ਗਈ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਅਜੇ ਵੀ ਪਿੱਤਲ ਦਾ ਘੜਾ ਸੀ ਜੋ ਡੈਂਟਨ ਨੇ ਮੇਰੀ ਦੇਖਭਾਲ ਲਈ ਸੌਂਪਿਆ ਸੀ। ਜੌਨੀ, ਜਿਸਨੇ ਇੰਨੇ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਸਵਰਗੀ ਕਾਲਮਨਵੀਸ ਦੀ ਇੰਨੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ

ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੇ ਲਈ, ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਭੂਤ ਹੁਣ ਉਸ ਨਾਲ ਜੁੜ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਘੜਾ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ੋਅਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਹੋਰ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰੱਖਿਆ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਸੋਚਦੇ ਹੋਏ। ਪਰ ਰੌਕਲੈਂਡ ਕਾਉਂਟੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਘਰ ਦੀ ਆਪਣੀ ਅਸਲ ਫੇਰੀ ਦੀ ਲਗਭਗ ਵੀਹਵੀਂ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਦੋ ਹੁਨਰਮੰਦ ਮਾਧਿਅਮਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੈਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਕੀ ਪਿੱਤਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਅਤੀਤ ਦੇ ਕੁਝ ਰਹੱਸਾਂ ਦਾ ਪਰਦਾਫਾਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
25 ਸਤੰਬਰ, 1972 ਨੂੰ, ਮੈਂ ਸ਼ੌਨ ਰੌਬਿਨਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭੂਰੇ ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਬੈਗ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਿੱਤਲ ਦਾ ਸ਼ੀਸ਼ੀ ਸੀ। ਪਰ ਸ਼ੌਨ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, "ਮੈਂ ਤਿੰਨ ਅੱਖਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੇਖਿਆ। ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਇਹ ਅੱਖਰ ਦੇਖੇ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਾਮ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੀ.ਏ.ਆਰ.; ਫਿਰ ਮੈਂ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਵੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਵਧੇਰੇ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਨੋਰਡਿਕ ਲੋਕਾਂ ਵਾਂਗ ਲੱਗ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜੀਬ ਹੈਲਮੇਟ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ।"
"ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਸਮਝ ਰਹੇ ਹੋ - ਕੀ ਉਹ ਸਿਵਲੀਅਨ ਹੈ ਜਾਂ ਸਿਪਾਹੀ?"
"ਮੈਂ 'ਤਾਜ' ਸ਼ਬਦ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਤਾਜ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ; ਇਹ ਸਮਾਂ 1700 ਦਾ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ 1600 ਦਾ। ਰਾਜਾ ਇੱਕ ਤਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ, ਉੱਚੀ ਗਰਦਨ ਵਾਲਾ, ਰਫਲ ਵਾਲਾ ਕਾਲਰ ਵਰਗਾ ਚੋਗਾ ਪਹਿਨਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਵਚ ਵੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਹਿਲੂਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਸਤੂ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।"

ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਆਇਆ ਕਿ ਇਹ ਚੀਜ਼ ਅਮਰੀਕੀ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੁਰਾਣੀ ਸੀ। ਡੈਂਟਨ ਵਾਕਰ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਦੌਰਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਘਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਿੱਧਾ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ੌਨ ਵਸਤੂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਹੀ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਇਸਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਇਸਦੇ ਅਸਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਤਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਰਾਜੇ ਬਾਰੇ ਉਸਦਾ ਵਰਣਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਸਹੀ ਸੀ। "ਕਵਚ ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਰੰਗ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸਾਰਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਉੱਤੇ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਮਖਮਲੀ। ਉਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਤਾਜ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਟੋਪੀ ਵੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਹੈ।" ਮੈਨੂੰ ਰਾਜਾ ਚਾਰਲਸ II ਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਦਾ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਵਰਣਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਾਂਸੀ ਦਾ ਘੜਾ ਉਸਦੇ ਰਾਜ ਦੌਰਾਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕਿਹੜੀਆਂ ਪਰਤਾਂ ਹਨ?"
"ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਗਰਦਨ ਟੁੱਟ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਇਸ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਉਸਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਗੰਜਾ ਹੈ।"
"ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹੋ ਅਤੇ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ।" ਸ਼ੌਨ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਸਤੂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਛੂਹਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਕਤਲ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਰਾਜਦੰਡ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਖੜ੍ਹੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ: ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਚਾਕੂ ਮਾਰਿਆ। ਕਾਤਲ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਆਦਮੀ ਹੈ।"
"ਪੀੜਤ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਉਸਦੀ ਹਾਲਤ ਕੀ ਸੀ?"

"ਜੋ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਪੋਂਟ ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਬੋਉਫ ਵਰਗੇ ਹਨ।" ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਐਂਡਰੀਅਸ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦਿਲਚਸਪ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦੋ ਫ੍ਰੈਂਚ ਨਾਮ ਚੁਣੇ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਬਦਕਿਸਮਤ ਪੋਲਿਸ਼ ਬੂਟ ਨੇ ਫ੍ਰੈਂਚ ਸਹਾਇਕ ਫੌਜਾਂ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾਈ ਸੀ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੂਲ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
"ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਔਖਾ ਹੈ, ਪਰ ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਇੰਗਲੈਂਡ ਨਾਲ ਕੁਝ ਸਬੰਧ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਇੰਗਲੈਂਡ ਨਾਲ ਵੀ ਸਬੰਧ ਸੀ।"
ਫਿਰ ਮੈਂ ਸ਼ੌਨ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਅੰਗੂਠਾ ਘੜੇ ਦੀ ਕੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਡਿਪਰੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਿੱਥੇ ਐਂਡਰੀਅਸ ਦੇ ਭੂਤ ਵਾਲੇ ਹੱਥ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਸ਼ੌਨ ਨੇ ਬੋਫ ਨਾਮ ਕਿਹਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਿੱਤਲ ਦੇ ਘੜੇ ਦੇ ਅਸਲ ਮਾਲਕ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਲਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਖਰੀ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਵਸਤੂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਲੰਬਾਈ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇੱਥੇ ਅੱਖਰ V ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਕਿਸ਼ਤੀ ਆ ਰਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ।"
ਮੈਨੂੰ ਗਿਰਝ ਨਾਮ ਦੀ ਛੋਟੀ ਕਿਸ਼ਤੀ ਯਾਦ ਆਈ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੇਜਰ ਆਂਦਰੇ ਬਚਣ ਲਈ ਵਰਤਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਨਹੀਂ ਬਚ ਸਕਿਆ, ਅਤੇ ਜਿਸਨੇ ਜਨਰਲ ਆਰਨੋਲਡ ਦੀ ਜਾਨ ਬਚਾਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਕੋਈ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?"
"ਹਾਂ," ਸ਼ੌਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ: ਇੱਕ ਔਰਤ, ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ, ਅਤੇ ਕਾਤਲ; ਇਹ ਇੱਕ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਸੋਚਿਆ ਸਮਝਿਆ ਕਤਲ ਸੀ। ਪੀੜਤ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਆਦਮੀ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਬੁੱਢਾ ਨਹੀਂ, ਮੁੱਛਾਂ ਜਾਂ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਖੋਹਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਕੁਝ ਜੋ ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਸੀ।"

"ਕੀ ਇਹ ਉਹ ਚੀਜ਼ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੋਚੀ ਸੀ?"
"ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਕਤਲ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਕਿਤੇ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ," ਸ਼ੌਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
ਸ਼ੌਨ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਉਹ ਮਨੋਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਰੌਕਲੈਂਡ ਕਾਉਂਟੀ ਭੂਤ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ 1960 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। "ਕੀ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਗਿਆ, ਉਸਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੇ ਮੇਰੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨੂੰ ਹੀ ਵਧਾਇਆ।
"ਉਸਨੇ ਕਿਤੇ ਕੁਝ ਦੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਜਾਂ ਘਰ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਹਰ ਦੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਇੱਕ ਕਬਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸਨੇ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਦੱਬਿਆ ਹੈ ਉਹ ਬਹੁਤ ਚਲਾਕ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਉਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ?"
"ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਜੋ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਕਸਦ ਦਾ ਦੋਸਤ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰਾਂ 'ਤੇ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੇ ਹੱਥ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਕੁਝ ਚਿਹਰਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਸੀ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਦੱਬਿਆ ਸੀ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਖਿੱਚ ਸਕਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਪੈਨਸਿਲ ਦਿਓ। ਇੱਥੇ 'A' ਅੱਖਰ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।" "ਇਹ 'ਏ' ਕੌਣ ਹੈ?"
"'K' ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅੱਖਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਉਹ ਟੋਪੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਹੈ।" ਫਿਰ ਸ਼ੌਨ ਨੇ ਇੱਕ ਫਰ ਬੁਣੇ ਹੋਏ ਟੋਪੀ ਦੀ ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਰੂਪਰੇਖਾ ਬਣਾਈ, ਜੋ ਸਿਪਾਹੀ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ

ਪਹਿਨਦੇ ਸਨ। "A" ਅੱਖਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਐਂਡਰੀਅਸ ਦੀ ਟੋਪੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ "K" ਕੋਸੀਅਸਜ਼ਕੋ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਨਕਲਾਬੀ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਪੋਲਿਸ਼ ਸਹਾਇਕ ਫੌਜਾਂ ਦਾ ਨੇਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਰ ਟੋਪੀਆਂ ਪਹਿਨਦਾ ਸੀ। "ਟੋਪੀ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਤ ਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਲਾਲ ਖੰਭ ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਲਾਲ ਅਤੇ ਹਰਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਇਹ ਰੰਗ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸੰਪੂਰਨ ਸਨ।

"ਇਹ ਆਦਮੀ ਇੱਕ ਅੱਧਖੜ ਉਮਰ ਦੀ ਔਰਤ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਉਹ ਬਹੁਤ ਆਕਰਸ਼ਕ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।" ਸ਼ੌਨ ਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦਾ ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸਕੈਚ ਬਣਾਇਆ ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਵਿੱਗ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਟਾਈ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸੱਜਣ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਔਰਤ ਦਾ ਇੱਕ ਸਕੈਚ ਬਣਾਇਆ, ਇਹ ਨੋਟ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀਕ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ। "ਇਹ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਦਾ ਇੱਕ ਕੱਚਾ ਤਰੀਕਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ V.A.R. ਅੱਖਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਜੋ V.A.R. ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ," ਸ਼ੌਨ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਉਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੱਖਰਾ ਮੋੜਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਸ਼ੌਨ, ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਇਸ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਹੋਏ ਹਨ?"
"ਇਹ ਭਾਰੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਾਂਗ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਘਰ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ।"
ਕੀ ਇਸ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਹਸਤੀ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ?
"ਮੈਂ ਵਿਕਟਰ ਦਾ ਨਾਮ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ।" ਕੀ ਉਹ ਵਾਕਰ ਦਾ ਨਾਮ ਕਹਿ ਰਹੀ ਸੀ?
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਸ਼ੌਨ ਨੂੰ ਵਸਤੂ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇਸਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਵਸਤੂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀਆਂ ਵਰਦੀਆਂ ਦੇ ਰੰਗਾਂ ਅਤੇ

ਵਿਲੱਖਣ ਡਿਜ਼ਾਈਨਾਂ ਦਾ ਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਸਭ ਸਤਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਮੱਧ ਜਾਂ ਅੰਤ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਦਾ ਇਨਕਲਾਬੀ ਯੁੱਧ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੰਨ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਪੁਰਾਣੀ ਪਰਤ ਕਾਫ਼ੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਕਿਸ਼ਤੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਸ਼ੌਨ, ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਨਿਰਾਸ਼, ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਗਲਤ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪੌਣ ਚੱਕੀ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ।"
ਚੀਜ਼ਾਂ ਫਿਰ ਦਿਲਚਸਪ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ "ਏ" ਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ। ਸ਼ੌਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਆਦਮੀ ਹਨ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ "ਏ" ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਤਖ਼ਤੇ 'ਤੇ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
"ਉਸਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ?"
"ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ - ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਦੁਖਦਾਈ ਗੱਲ ਹੈ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਮਾਸੂਮ ਪੀੜਤ ਹੈ।"
"ਉਸਨੂੰ ਫੜਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ?"
ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਿਅਕਤੀ।
"ਕੀ ਇਸ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਕੀ ਉਸ ਕੋਲ ਕੁਝ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ?"
ਉਸ ਕੋਲ ਕੇ.ਏ.ਈ.ਏ. ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਅੱਖਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਾਮ ਹੈ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗਲਤ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਫਿਰ ਵੀ ਮਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਸਦੇ ਚੋਗੇ ਦਾ ਇੱਕ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਮੈਨੂੰ ਕੇਕੜੇ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕੈਂਸਰ ਦਾ ਜੋਤਿਸ਼ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?

"ਉਹ ਹੁਣ ਪੌਣ ਚੱਕੀ ਛੱਡ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਉਸ ਪਾਸੇ ਚਲੇ ਗਏ ਤਾਂ ਕੁਝ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਹੋਰ ਲੋਕ ਮਰ ਜਾਣਗੇ। ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ।" ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਕਹੇ ਬਿਨਾਂ, ਸ਼ੌਨ ਨੇ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਛੂਹਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੈਰੀ ਐਂਟੋਨੇਟ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਪਾਸੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਫਰਾਂਸ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਜਨਰਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅੱਖਰ, L.A.M.* ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਵੀ ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।"
ਪਰ ਇਸ ਜਨਰਲ ਕੋਲ 'ਏ' ਕਿਉਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਹੈ?
"ਖੈਰ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ 'ਏ' ਨੇ ਕੱਪੜੇ ਬਦਲ ਲਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਸਨੇ ਕਾਲੀ ਵਰਦੀ ਪਾਈ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਚਿੱਟਾ ਰੰਗ ਹੈ। ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਚਰਚਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। 'ਏ' ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਅਜਿਹੀ ਵਰਦੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬੇਰੇਟ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੈਡਲ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।"
"'ਏ' ਬਾਰੇ ਕੀ? ਕੀ ਉਹ ਸਿਵਲੀਅਨ ਹੈ ਜਾਂ ਅਫ਼ਸਰ?"
ਸੱਚ ਕਹਾਂ ਤਾਂ, ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਅਫ਼ਸਰ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰਾ ਮਾਮਲਾ ਇਸੇ ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਇੱਕ ਭੇਸ ਬਦਲਿਆ ਅਫ਼ਸਰ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਸਹੀ ਰੰਗ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਹ ਦੇਸ਼ਧ੍ਰੋਹ ਹੈ, ਜਾਂ ਕੀ? ਕੀ ਉਹ ਅਖ਼ਬਾਰ ਵੇਚ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਭੇਤ ਲੀਕ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ?
ਸ਼ੌਨ ਨੂੰ ਹੁਣ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਵਸਤੂ ਤੋਂ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕਿਆ, ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਗਵਾਹੀ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪ ਲੱਗੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਂਦਰੇ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਤੱਤ ਸਨ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਐਂਡਰੀਅਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਵੀ ਸਨ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਓਨਾ ਹੀ ਉਲਝਣ ਵਾਲਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਗਲਤ ਪਛਾਣ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਜੋ ਐਂਡਰੀਅਸ ਦੇ ਪਤਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ

ਸਾਰੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਸ਼ੌਨ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੇਜਰ ਆਂਦਰੇ ਮੇਰੀ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਯੋਗ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਪਤਾ ਸੀ।
ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਸਦਾ ਸਬੰਧ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਪਿੱਤਲ ਦੇ ਜਾਰ ਦਾ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ।
3 ਅਕਤੂਬਰ, 1972 ਨੂੰ, ਮੈਂ ਐਥਲ ਜੌਹਨਸਨ ਮੇਅਰਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦੁਹਰਾਇਆ। ਦੁਬਾਰਾ, ਘੜਾ ਇੱਕ ਭੂਰੇ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਬੈਗ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਦੁਬਾਰਾ, ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧਾ ਫੜੇ। ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਕਹਿਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਤਿੰਨ ਔਰਤਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ। ਕੁਝ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਭਾਸ਼ਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਰਗੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ। ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜੋ ਜ਼ਖਮੀ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਖੱਬੀ ਅੱਖ ਵਿੱਚੋਂ ਖੂਨ ਵਗ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਉਸਨੂੰ ਸੱਟ ਕਿਵੇਂ ਲੱਗੀ?
"ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨਾਂ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਉੱਚੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਘੜੇ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੇ ਭੂਰਾ ਕਮਰਕੋਟ ਜਾਂ ਜੈਕੇਟ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਮਖਮਲੀ ਜਾਂ ਮਖਮਲੀ, ਚੌੜਾ ਕਾਲਰ ਵਾਲਾ। ਕਾਲੇ ਮੋਜ਼ੇ ਅਤੇ ਜਾਮਨੀ ਜੁੱਤੇ। ਉਸਦੇ ਸ਼ਾਰਟਸ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੰਬੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਜੈਕੇਟ ਵਾਂਗ ਹੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮਿਆਦ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨੈਪੋਲੀਅਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਹੈ," ਐਥਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਰ (ਜੋ ਕਿ ਨੈਪੋਲੀਅਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਸੀ) ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਦਿੱਖ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਪਰਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੇਜਰ ਆਂਦਰੇ ਦੀ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਉਸਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਗਲਤ ਸੀ। "ਮੈਂ ਜਰਮਨ ਸੁਣਦੀ ਹਾਂ," ਐਥਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਸਤੂ ਨੇ ਮੌਤ ਅਤੇ ਦਹਿਸ਼ਤ ਦੇਖੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹਿੰਸਾ ਅਤੇ ਚੀਕਾਂ ਸੁਣਦੀ ਹਾਂ।

ਮੈਨੂੰ ਕਤਲ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਕਰਾਹ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਹੋਰ ਖੂਨ ਵਗ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਗਰਦਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਜ਼ਖ਼ਮ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਦੇ-ਕਦੇ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬੋਲਿਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਮੈਰੀ ਨਾਮ ਸੁਣਦੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਸਤਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਹੈ।"
ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਵਸਤੂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਕੁਝ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਸਿੱਧਾ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਇਹ ਵਸਤੂ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਕਤਲ ਵੇਲੇ ਮੌਜੂਦ ਸੀ?"
"ਇਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਉਸ ਨਾਲ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੈ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਦੂਰੋਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਉਹ ਇਸਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਉਸਦੀ ਕੋਈ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਉਸਨੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਅਣਚਾਹੀ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਇਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ।"
ਇਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਐਂਡਰੀਅਸ ਦੇ ਬੋਲਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਵਾਂਗ ਲੱਗਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਜਦੋਂ ਆਈਲੀਨ ਗੈਰੇਟ ਉਸਦਾ ਸਹਾਰਾ ਸੀ। ਸੁਰੱਖਿਆ! ਇਹੀ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੁਹਰਾਇਆ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਗਲਤ ਅਤੇ ਦੁਖੀ ਕਰਨਗੇ।
"ਉਸਦੀ ਕੌਮੀਅਤ ਕੀ ਹੈ?"
"ਇਹ ਇਤਾਲਵੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।"
ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਨਾਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ?

"ਓਹ...ਓਹ...ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ।" ਐਥਲ ਹੁਣ ਅਰਧ-ਸੰਮੋਹਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜੀਬ

ਬਦਲਾਅ ਦੇਖੇ; ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਉਸਦੇ ਜਵਾਬਾਂ ਨੂੰ ਸੇਧ ਦੇ ਰਹੀ ਹੋਵੇ।
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਝੁਕ ਕੇ ਅਤੇ ਹਰ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਦੇ ਹੋਏ।
"ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।"
"ਉਹ ਕੌਨ ਨੇ?"
"ਖੂਨੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ।"
"ਤੁਹਾਡੇ ਦੋਸਤ ਕੌਣ ਹਨ?"
ਮੈਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਤੋਂ ਦੂਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।
ਕੀ ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਲ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਲੋੜ ਹੈ? "ਹਾਂ, ਬੱਸ।"
"ਇਹ ਕੌਣ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਭਿਆਨਕ ਗੱਲਾਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ?"
"ਉਹ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਲੀ ਦਾ ਬੱਕਰਾ।"
ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਏਥਲ ਪਹਿਲੀ ਪਰਤ ਅਤੇ ਇਨਕਲਾਬੀ ਦੌਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਹੀ, ਪਰ ਇੰਨੇ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਅਤੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲੱਗਿਆ। ਫਿਰ ਵੀ, ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਨ ਜੋ ਉਹ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ, ਸੀਨ ਵਾਂਗ, ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਵਸਤੂ ਕੀ ਹੈ ਜਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਉਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਆਤਮਾ ਜੁੜੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੋ ਵੀ ਦੋ ਮਾਧਿਅਮਾਂ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਹ ਬੀਤੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਰਾਹਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸ਼ੋਅਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ, ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਤੋਂ ਘੱਟ ਤੀਬਰ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੋਖ ਲਵੇਗਾ।

ਐਂਡਰੀਅਸ ਅਤੇ ਆਂਦਰੇ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰੀਏ ਤਾਂ, ਇੱਕ ਨੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਖੋਜ ਕਾਰਨ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਜਾ ਅੱਜ ਤੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਅਤੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਸਤੀ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। 2 ਅਕਤੂਬਰ, 1780 ਨੂੰ ਟਾਪਨ ਵਿਖੇ ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਆਂਦਰੇ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਤਖ਼ਤੇ ਹੇਠ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ। 1821 ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਕਬਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ, ਇੰਗਲੈਂਡ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਵੈਸਟਮਿੰਸਟਰ ਐਬੇ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ। 1880 ਤੱਕ, ਤਣਾਅ ਕਾਫ਼ੀ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼-ਅਮਰੀਕੀ ਦੋਸਤੀ ਇੰਨੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਇੱਕ ਯਾਦਗਾਰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਿੱਥੇ ਤਿੰਨ ਸਿਪਾਹੀ ਮੇਜਰ ਆਂਦਰੇ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਸਨ। ਯਾਦਗਾਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 1853 ਵਿੱਚ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਆਂਦਰੇ ਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦੀ ਸ਼ਤਾਬਦੀ ਨੂੰ ਮਨਾਉਣ ਲਈ, ਇੱਕ ਮੂਰਤੀ ਅਤੇ ਕਾਂਸੀ ਦੀ ਤਖ਼ਤੀ ਜੋੜੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਯਾਦਗਾਰ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਆਤਮਕ ਧਾਤ ਦੀ ਵਾੜ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਸੜਕ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਥਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਲੰਘਦੀਆਂ ਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ, ਇਸ ਮੌਕੇ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਨੁਕਸ ਹੈ: ਇਹ ਗਲਤ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ, ਉੱਘੇ ਸੰਪਾਦਕ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਐਲੀਅਟ ਸ਼੍ਰੀਵਰ ਨੇ ਸਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦੱਸੀ, ਜੋ ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਕੁਝ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਸੀ।
ਹੈਰੀ ਹੈਨਸਨ ਦੀ ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਬਾਰੇ ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਪਰਖਣ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਸਮਾਰਕ ਕੋਲ ਰੁਕੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਉਸ ਦਿਨ ਅਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਉਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਿੱਧਾ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਸੁਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਡੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਰੁਕਣ ਦਾ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕੀ। ਸਮਾਰਕ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਘੁੰਮਣ, ਇਸਨੂੰ ਛੂਹਣ ਅਤੇ ਮਾਹੌਲ ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ

ਕੋਲ ਆਈ, ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਹੰਸ, ਇੱਥੇ ਬਿਲਕੁਲ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਿਲਕੁਲ ਕੁਝ ਨਹੀਂ।"
ਪਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ? ਜੇਕਰ ਇਨਕਲਾਬੀ ਸ਼ਰਾਬਖਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਲਈ ਪਹੁੰਚਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਦੂਰ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਇੱਕ ਯਾਦਗਾਰ ਬਣਾਈ ਜਾਵੇ ਜਿੱਥੇ ਹਰ ਕੋਈ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕੇ, ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਸੰਘਣੀ ਝਾੜੀ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਸੈਲਾਨੀ ਇਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਲੱਤ ਤੋੜ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਮੇਜਰ ਆਂਦਰੇ ਦੀ।

*16
ਬੇਨੇਡਿਕਟ ਅਰਨੋਲਡ ਦਾ ਦੋਸਤ
ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਕਲੇਵਰੈਕ ਦੇ ਵਸਨੀਕ ਗੁਸਤਾਵ ਜੇ. ਕ੍ਰੈਮਰ ਦੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, "ਤੁਹਾਡੀ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਿਤਾਬ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੋਹ ਲਿਆ ਹੈ।" ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਕ੍ਰੈਮਰ ਹਡਸਨ ਚੈਂਬਰ ਆਫ਼ ਕਾਮਰਸ ਦੇ ਮੁੱਖ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸਨ ਅਤੇ ਹਡਸਨ ਰਜਿਸਟਰ-ਸਟਾਰ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਲਮ ਵੀ ਲਿਖਦੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਪਿਛਲੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕਾਲਮ ਲਈ ਅਖੌਤੀ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਲਿਖਣ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਹਡਸਨ ਵੈਲੀ ਦੇ ਇਸ ਇਤਿਹਾਸਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕਈ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਹਨ। ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਮਾਰਟਿਨ ਵੈਨ ਬੁਰੇਨ ਦਾ ਘਰ ਨੇੜੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਸੱਚਮੁੱਚ ਭਿਆਨਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੇ ਉੱਥੇ ਪਨਾਹ ਲਈ ਸੀ। ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਹੈਮਿਲਟਨ ਦੇ ਕਾਤਲ ਐਰੋਨ ਬੁਰ ਨੇ ਇਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪਨਾਹ ਲਈ ਸੀ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਈ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਉੱਪਰਲੇ ਹਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।"
ਇਹ 1963 ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਲੋਅਰ ਮੈਨਹਟਨ ਵਿੱਚ ਐਰੋਨ ਬੁਰ ਦੇ ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਉਹ ਬੁਰ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਸੀ।

ਇਸ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਚਿੱਠੀ ਨੇ ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਜੀਵੰਤ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਹਡਸਨ ਵੈਲੀ ਆਉਣ ਅਤੇ ਕੁਝ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ, ਬਸ਼ਰਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਕ੍ਰੈਮਰ ਅਫਵਾਹਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ।
ਉਸਨੂੰ ਜੁਲਾਈ 1965 ਤੱਕ ਉਹ ਘਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ "ਘਰ" ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਸਦਾ ਅੰਦਰੂਨੀ ਹਿੱਸਾ ਠੰਡਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਮਾਲਕਣ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੋਰੋਥੀਆ ਕੋਨਾਕਰ, ਜੋ ਕਿ ਪੇਸ਼ੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਧਿਆਪਕਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਸੰਜਮੀ ਔਰਤ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਸ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦੇ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਨ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਮੇਰੇ ਭਣੋਈਏ ਦੀ ਬੇਵਕਤੀ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਨੇ ਸਾਡੀ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ - ਐਥਲ ਜੌਹਨਸਨ ਮੇਅਰਸ, ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਕੈਥਰੀਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ - ਫਰਵਰੀ 1966 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੱਕ ਕੋਲੰਬੀਆ ਕਾਉਂਟੀ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਗੁਸ ਕ੍ਰੈਮਰ, "ਘੋਸਟ ਹੰਟਰਜ਼ ਅਰਾਈਵ ਇਨ ਹਡਸਨ" ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ ਕਾਲਮ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਮਿਲੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਟੈਕੋਨਿਕ ਪਾਰਕਵੇਅ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਲੈ ਗਏ।
ਦੁਪਹਿਰ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਨਾਚਰ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚੇ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਕੱਚੀ ਸੜਕ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਸੀ। ਘਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਪਲਾਟ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਚੇ, ਪੁਰਾਣੇ-ਵਧਦੇ ਦਰੱਖਤਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸਦੀ ਇਕਾਂਤਤਾ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਪੇਂਡੂ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਨਿਊਯਾਰਕ ਨੂੰ ਅਲਬਾਨੀ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਵਾਲਾ ਹਾਈਵੇਅ ਸਿਰਫ਼ ਦਸ ਮਿੰਟ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਸੀ। ਘਰ ਦਾ ਰੰਗ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਲਗਭਗ ਚਮਕਦਾ ਚਿੱਟਾ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਨਾਚਰ ਨੇ ਸਾਡੀ ਫੇਰੀ ਤੋਂ ਵੀਹ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਸ਼੍ਰੀ ਕੋਨਾਚਰ ਦੇ ਤਲਾਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਨਾਚਰ ਇਸਦੀ ਸਹੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀ,

ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅੰਦਰਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ, ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਬਾਹਰੀ ਹਿੱਸਾ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਵਿਲੱਖਣ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਾਲਮ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ, ਛੱਤ ਵਿੱਚ ਯੂਨਾਨੀ ਪ੍ਰਭਾਵ, ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਬਸਤੀਵਾਦੀ-ਸ਼ੈਲੀ ਦੇ ਸ਼ਟਰ। ਨਿਊਯਾਰਕ ਰਾਜ ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਠੰਡਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਕੱਚੀ ਸੜਕ 'ਤੇ ਮੋੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਪਗਡੰਡੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਘਰ ਦੇਖਿਆ, ਅਸੀਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮਾਲਕ ਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਗਰਮ ਰੱਖਿਆ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਅੰਦਰ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਸਾਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਮਾਂ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ।
ਹੁਣ ਲਈ, ਮੈਂ ਘਰ ਤੋਂ ਕੁਝ ਗਜ਼ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਰੁਕਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਮਨਮੋਹਕ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ। ਐਥਲ ਜੌਹਨਸਨ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਘਰ ਬਾਰੇ ਜਾਂ ਸਾਡੇ ਆਉਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਸਾਡੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਰਹਿਣ ਲਈ ਇੱਕ ਪੇਂਡੂ ਘਰ ਲੱਭਣਾ ਸੀ। ਐਥਲ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਖਰੀਦਣ ਵਾਲੇ ਸਲਾਹਕਾਰ ਵਜੋਂ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਇੱਕ ਪੇਂਡੂ ਘਰ ਦੀ ਮਾਲਕ ਸੀ ਅਤੇ ਘਰਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਦਿਲਚਸਪ ਥਾਵਾਂ ਸਨ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਕੁਦਰਤੀ ਸਮਝਿਆ, ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਖਰੀ ਮੋੜ ਨੂੰ ਗੋਲ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਘਰ ਨਜ਼ਰ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਐਥਲ ਨੂੰ ਘਰ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਹੋਣ ਲੱਗੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਂ ਦੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ, ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਤੀਜਾ ਵੀ। ਤੀਜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜਵਾਨ ਹੈ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਜਿਸਦੀ ਨੱਕ ਛੋਟੀ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਅਤੇ ਵੱਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਮਰਦਾਂ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਆਦਮੀ ਬਹੁਤ ਤਾਕਤਵਰ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਾ ਨੱਕ ਵੀ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਅਤੇ ਕਾਲੀ ਚਮੜੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਚਿੱਟਾ ਵਿੱਗ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਵੀ ਹੈ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਹਿ ਰਹੀ ਹੋਵੇ, 'ਤੂੰ

ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਉਂ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੈਂ?'" ਏਥਲ ਨੇ ਗੰਭੀਰ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਕਿਉਂ ਆਈ ਸੀ, ਕਿ ਉਸਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਵਜੋਂ ਆਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕੁਝ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਇਹ ਇੱਕਪਾਸੜ ਗੱਲਬਾਤ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਕੈਥਰੀਨ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਇਸਦੇ ਖਤਮ ਹੋਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਗੁਸ ਕ੍ਰੈਮਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਨਾਚਰ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਆਉਣ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧ ਗਏ ਸਨ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਉਸ ਔਰਤ ਨੇ ਕਿਹੋ ਜਿਹੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਹਨ - ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਉਸ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਦਾ?"
"ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਚਿੱਟੀ ਟੋਪੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਹੈ," ਏਥਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਰਹੇ ਹਨ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਹਨ?"
"ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵਿੱਗ ਪਾਈ ਹੋਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਰੁਮਾਲ ਵਰਗਾ ਕੁਝ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਮੋਢਿਆਂ 'ਤੇ ਚੌੜਾ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਡਰੈੱਸ ਦਾ ਬਲਾਊਜ਼ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫਿੱਟ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਡਰੈੱਸ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਡਿੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਡਰੈੱਸ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਝਾਲਰਾਂ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੱਠ ਸਾਲ ਦੀ ਔਰਤ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਡੀ।"
"ਉਸ ਆਦਮੀ ਬਾਰੇ ਕੀ?"
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਔਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਉਸਦੀ ਧੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੱਕ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ, ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਚਪਟੇ ਨੱਕਾਂ ਵਾਂਗ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾਮ ਜਾਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅੱਖਰ ਮਿਲੇ ਹਨ?"
'B' ਅੱਖਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ।
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਹੋ?

"ਇੱਕ ਔਰਤ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਵਾਲ ਵਿਚਕਾਰੋਂ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡੇ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਵਾਲ ਕਾਲੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਟੋਪੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਟੋਪੀ ਹੈ, ਆਕਾਰ ਵਿੱਚ ਅੱਠਭੁਜ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਲੰਬਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਅਜਿਹੀ ਟੋਪੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ। ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 'ਬੀ.ਏ.'। ਬੈਚਲਰ ਆਫ਼ ਆਰਟਸ? ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਬੇਨ ਨਾਮ ਯਾਦ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਹੁਣ ਬਾਹਰ ਕੁਝ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"
"ਠੀਕ ਹੈ ਫਿਰ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਚਲੋ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਚੱਲੀਏ।" ਪਰ ਮੈਂ ਏਥਲ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਇੰਟਰਵਿਊ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ, ਉਹ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਉਡੀਕ ਕਰੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਆ ਕੇ ਟ੍ਰਾਂਸ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੋਰੋਥੀਆ ਕੋਨਾਕਰ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਛੋਟੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਸੀ ਉਹ ਇੱਕ ਛੋਟੀ, ਰੋਮਾਂਟਿਕ, ਬੇਤਰਤੀਬ ਦੁਕਾਨ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਪੁਰਾਣਾ ਫਰਨੀਚਰ, ਇੱਕ ਛੋਟਾ, ਨਵਾਂ ਸਟੋਵ, ਜੋ ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਤਸਵੀਰਾਂ, ਸ਼ੈਲਫਾਂ 'ਤੇ ਕਿਤਾਬਾਂ, ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਕੁਝ ਅਸੰਗਤ ਸੀ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਨਾਕਰ ਆਧੁਨਿਕ ਯੁੱਗ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ, ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਘਰ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਨਾਕਰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਛੱਤੀਸ ਸਾਲ ਦੇ ਪੁੱਤਰ, ਰਿਚਮੰਡ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ।
"ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਦੋਵੇਂ ਫ੍ਰੀਲਾਂਸ ਕਲਾਕਾਰ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। "ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਕੰਮ ਲਈ ਨਿਊਯਾਰਕ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਮਾਂ ਘਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਉਸਦੇ ਘਰ ਆਉਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਸੀ। ਉਸ ਰਾਤ, ਮੈਂ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ

ਕਿ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਮੈਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੰਨੀ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।"
ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਸੁਪਨਾ ਸੱਚ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਇਕਲੌਤਾ ਭਵਿੱਖਮੁਖੀ ਸੁਪਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਨਾਕਰ ਨੇ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਅਤੇ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਟੈਲੀਪੈਥਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਸਨ।
"ਘਰ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਇਹ ਸਭ ਇੱਥੇ ਕਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ?"
"ਅਸੀਂ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਮਹੀਨੇ ਰਹੇ। ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦਾ ਸਾਰਾ ਸਮਾਨ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ - ਇੱਕ ਨਿਲਾਮੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵਾਰ ਉੱਪਰ ਗਏ। ਅਸੀਂ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਖੰਭਿਆਂ ਵਾਲੇ ਪੁਰਾਣੇ ਬੀਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਗਏ। ਕੁਝ ਪੁਰਾਣੇ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੇ ਫਰੇਮਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਛਾਤੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਪਰ ਹੈ।" "ਖੈਰ, ਅਖੀਰ ਅਸੀਂ ਉਤਸੁਕ ਹੋ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਨ। ਇਹ ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਛੋਟੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਾਂਗ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਬੰਡਲਾਂ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ; ਮੈਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਉੱਥੇ ਜਾਵਾਂਗੀ ਅਤੇ ਖੁਦ ਜਾਂਚ ਕਰਾਂਗੀ। ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਵਿਅਸਤ ਹੈ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।"
ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਘਰ ਇਕੱਲੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਜਾ ਕੇ ਦੁਬਾਰਾ ਟਰੰਕ ਵਿੱਚ ਦੇਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਅਟਾਰੀ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਡੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਟਰੰਕ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਅੰਦਰ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਇਹਨਾਂ ਛੋਟੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਦਿੱਖ ਦੇਣ ਲਈ ਖਿੜਕੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਟਰੰਕ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਜੈਕੇਟ, ਇੱਕ

ਟੋਪੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਬੋਨਟ ਮਿਲਿਆ ਜੋ 1800 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹਿਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਇਹ ਪਹਿਨਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿੰਨਾ ਛੋਟਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ! ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਲਈ ਹੈ; ਪਰ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਇੱਕ ਬਾਲਗ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਨਾਚਰ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਗਈ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸਥਾਨ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ, "ਮੈਨੂੰ ਜਿਮ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਛੱਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੇਕ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ ਇਹ ਰੌਸ਼ਨੀ ਆ ਰਹੀ ਹੈ।" ਪਰ ਉਹ ਦੇਖਦੀ ਰਹੀ, ਟਰੰਕ ਵਿੱਚ ਵਸਤੂ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬੀ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉੱਪਰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਰੌਸ਼ਨੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਨੇੜੇ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਬਦਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਵਰਤਾਰਾ ਉਸਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲੱਗਾ। ਉਹ ਭੂਤਾਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਲੌਕਿਕ ਵਰਤਾਰੇ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਜਾਣਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੀ ਗਈ, ਉਸਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ, "ਓਏ, ਇਹ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖੀ ਚਿੱਤਰ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ!"
ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਮੂਰਤੀ ਤਣੇ ਦੇ ਕੋਲ ਰੁਕ ਗਈ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਨਾਕਰ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖੀ ਮੂਰਤੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤ ਦੀ ਮੂਰਤੀ। ਉਹ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਛੋਟੀ ਅਤੇ ਨਾਜ਼ੁਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਹੀ ਟੋਪੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ ਜੋ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਨਾਕਰ ਨੇ ਤਣੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਪਾਈ ਸੀ! ਔਰਤ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਸਲੇਟੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਨਾਕਰ ਨੇ ਉਸਦਾ ਐਪਰਨ ਦੇਖਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਹੈਰਾਨੀ ਅਤੇ ਡਰ ਨਾਲ ਭੂਤ ਵਰਗੀ ਮੂਰਤੀ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਛੋਟੀ ਔਰਤ ਨੇ ਆਪਣਾ ਐਪਰਨ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੁਰਗੀਆਂ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਹਰਕਤ ਉਸ ਵੱਲ ਸੇਧਿਤ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਭੂਤ ਉਸਨੂੰ "ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ" ਸੁੰਡ ਤੋਂ ਡਰਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇ!

"ਮੈਂ ਡਰ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਬੋਨਟ ਅਤੇ ਐਪਰਨ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਔਰਤ ਮੈਨੂੰ ਭਜਾ ਕੇ ਲੈ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸ਼ਾਂਤ ਜਾਪ ਰਹੀ ਸੀ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਨਾਚਰ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਟਰੰਕ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਦੇਖ ਸਕਾਂ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੈ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 'ਠੀਕ ਹੈ, ਠੀਕ ਹੈ।' ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਹੰਝੂਆਂ ਦੇ ਝੁਰੜੀਆਂ ਆ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਨਾ ਪਵਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ।"
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਦੇਖਿਆ?
"ਨਹੀਂ। ਪਰ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਸੌਣ ਹੀ ਵਾਲੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਇੰਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਬੇਸਬਾਲ ਬੈਟ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਸਿਰਾਂ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉੱਪਰ ਕੰਧ 'ਤੇ ਵਾਰ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਉੱਪਰਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਅਟਾਰੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ, ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਕੋਲ ਹੈ।"
"ਕੀ ਇੱਥੇ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ?"
"ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਕਲੇਅਰ ਨੇ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸ ਘਰ ਬਾਰੇ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਆਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਅਟਾਰੀ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਅਟਾਰੀ ਹੈ। ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਉੱਪਰ ਭੱਜ ਗਈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਅਟਾਰੀ ਦੇਖੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਗਿਆ; ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਵੇਂ ਹੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਤਰਖਾਣ ਸੀ ਜੋ ਅਟਾਰੀ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹੋਰ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਅਟਾਰੀ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ।"

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਭਜਾ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਠੰਢੀਆਂ ਥਾਵਾਂ ਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਗੁਸ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ?"
"ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਇਹ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਹੀਟਰ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਕਮਰਾ ਗਰਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਪਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਥਾਵਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਠੰਡੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਲੋਕ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਏਅਰ ਕੰਡੀਸ਼ਨਿੰਗ ਹੈ।"
"ਇਹ ਘਰ ਕਦੋਂ ਬਣਿਆ ਸੀ?"
"ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਪੱਥਰ ਵਿੱਚ ਉੱਕਰਿਆ ਹੋਇਆ 1837 ਦਾ ਦਿਨ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਪੁਰਾਣਾ ਹਿੱਸਾ ਦੋ ਸੌ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਪਿਛਲੇ ਮਾਲਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਸੀ?" "ਨਹੀਂ। ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਟਰਨਰ ਪਰਿਵਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਲਿੰਕ ਪਰਿਵਾਰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇਸਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।"
ਫਿਰ ਮੈਂ ਗੁਸ ਕ੍ਰੈਮਰ ਤੋਂ ਘਰ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਨਾਚਰ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਗੱਲਬਾਤ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਦੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਅਕਸਰ ਕਿਸੇ ਘਟਨਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੁਹਰਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਕਈ ਵਾਰ ਮਨਘੜਤ ਗੱਲਾਂ ਜੋੜੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ ਵੇਰਵੇ ਗੁਆਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਬਿਰਤਾਂਤਕਾਰ ਹੁਣ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਾਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਲ ਦੀ ਗਰਮੀ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ।
"ਜਦੋਂ ਭੂਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਨਾਚਰ ਨੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ, ਬਦਬੂਦਾਰ ਔਰਤ ਦਾ ਬਲਾਊਜ਼ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ," ਗੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਸ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕੱਪੜੇ ਅਤੇ ਭੂਤ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਕੋਨਾਚਰ ਹਾਊਸ ਵਿਖੇ ਕੁਝ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ?"

"ਖੈਰ, ਪਿਛਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਹਨੇਰੇ, ਗੜਬੜ ਵਾਲੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੁੱਤਾ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਕਾਲਪਨਿਕ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅਟਾਰੀ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੱਕ, ਜਿੱਥੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਨਾਚਰ ਨਾਲ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੰਜਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਰੱਖ ਕੇ ਲੇਟ ਗਿਆ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਟਾਰੀ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਟਿਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਕਸਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਨਾਚਰ ਆਪਣੀ ਮਨਪਸੰਦ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਕਸਰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕਿਸੇ 'ਚੀਜ਼' 'ਤੇ ਟਿਕਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਉਸ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਹੀ ਮੇਰੇ ਹੰਝੂਆਂ ਦੇ ਝੁਰੜੀਆਂ ਪੈ ਗਈਆਂ।"
ਮੈਂ ਏਥਲ ਨੂੰ ਕਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਹੁਣ ਤੱਕ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਠੰਡੀ ਜਗ੍ਹਾ ਬਣ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਏਥਲ, ਤੂੰ ਇਸ ਘਰ ਦੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈਂ। ਇਸ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੰਜ਼ਿਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਟਾਰੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੇਂ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੌਜੂਦਗੀ ਹੈ ਅਤੇ, ਜੇ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਕਿਹੜਾ ਖੇਤਰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।"
"ਸਿਖਰ 'ਤੇ," ਏਥਲ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਝਿਜਕ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
ਕੀ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਮੌਜੂਦ ਹੈ?
“ਹਾਂ,” ਏਥਲ ਨੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। ਅਸੀਂ ਅਗਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ, ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਕੁਰਸੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਏਥਲ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਉਹ ਝਿਜਕਦੀ ਰਹੀ। “ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਕਿਤੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ।” ਮੈਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਫਿਸਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੁਰਸੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ। ਏਥਲ ਨੂੰ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੇਕਾਬੂ ਆਤਮਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ

ਵਿੱਚ ਇੰਨੀਆਂ ਤਾਜ਼ਾ ਸਨ ਕਿ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਜੋਖਮ ਲੈਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਪਲ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਦੋਸਤਾਨਾ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਪੁਕਾਰਿਆ, "ਐਲਬਰਟ, ਐਲਬਰਟ," ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਏਥਲ ਨੇ ਕੰਟਰੋਲ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੰਖੇਪ ਮੁਲਾਕਾਤ ਸੀ। ਇੱਕ ਪਲ ਬਾਅਦ, ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਸ਼ਬਦ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਇਹ ਕੰਧ ਵਾਂਗ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। "ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"
ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੌਣ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਵਫ਼ਾਦਾਰ, ਵਫ਼ਾਦਾਰ," ਅਜਨਬੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ "ਉਸਨੂੰ" ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੋਸਤਾਂ ਵਜੋਂ ਆਏ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ - ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਵਰਗੀ ਲੱਗਦੀ ਸੀ - ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਝਿਜਕ ਦੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। "ਤਾਂ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੋਗੇ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?"
"ਠੀਕ ਹੈ, ਮੈਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਾਂਗਾ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।" "ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਘਰ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ?" ਪਰ ਉਸ ਅਜਨਬੀ ਨੇ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਦੱਸੀ ਸੀ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕੌਣ ਲਿਆਂਦਾ?"
"ਮੇਰਾ ਘਰ, ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਘਰ, ਮੇਰਾ ਘਰ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?" ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਪੁੱਛਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਵਿਰੋਧ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ।
"ਇਸਦਾ ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਸੰਬੰਧ ਹੈ, ਸਰ?"

ਮੈਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।
"ਮੈਂ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਹਾਂ, ਵਫ਼ਾਦਾਰ," ਉਸ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ। "ਮੈਂ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਸ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ?"
"ਮਹਾਨ, ਸਰ; ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਰਜ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸੰਸਥਾ ਕਿਸ ਹੈਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। "ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਮਦਦ ਮੰਗ ਰਹੇ ਹੋ। ਕਿਸ ਲਈ ਮਦਦ?"
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਰਹੇ। ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸਬਰ ਹੈ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ?"
ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਅਜਨਬੀ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਵੱਧ ਗਈ। "ਉਹ ਕਦੋਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਉਹ ਕਦੋਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਉਹ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਦੋਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ?"
"ਤੁਸੀਂ ਕਿਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜਿਸਦੀ ਵੀ ਉਹ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਨਾਲ ਹੀ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਮੈਂ ਹੁਣ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਹੀ ਨਾਮ ਅਤੇ ਅਹੁਦੇ ਨਾਲ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰ ਸਕਾਂ।
"ਤੁਸੀਂ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ, ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋ?" "ਖੈਰ, ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।"
ਪਰ ਸੰਗਠਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ।"

"ਡਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਹਾਂ। ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹੈਂ। ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਾਂਗਾ—" ਮੈਂ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ।
"ਉਹ ਕਦੋਂ ਆਵੇਗਾ? ਉਹ ਕਦੋਂ ਆਵੇਗਾ?"
"ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਹੋਰਾਸ਼ਿਓ। ਹੋਰਾਸ਼ਿਓ ਗੇਟਸ। ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਪ੍ਰਜਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ।"
"ਠੀਕ ਹੈ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੋਗੇ। ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ।" ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਜੀਵ ਕੌੜਾ ਜਿਹਾ ਹੱਸ ਪਿਆ। "ਮੇਰਾ ਨਾਮ, ਹਾ ਹਾ ਹਾ। ਜਾਲ! ਜਾਲ!"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਜਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਹੈ ਨਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਨਹੀਂ। "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋਵੋਗੇ, ਹਾ ਹਾ ਹਾ।"
ਮੈਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਤਰੀਕਾ ਅਜ਼ਮਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। "ਅਸੀਂ ਕਿਹੜੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਹਾਂ?"
ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। "ਤੂੰ ਪਾਗਲ, ਪਾਗਲ। ਤੂੰ ਕਮੀਨਾ, ਕਮੀਨਾ। ਤੂੰ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈਂ। ਚਲੇ ਜਾਓ।"
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਦੇਖੋ, ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਇੰਨਾ ਦੂਰ ਆਏ ਹਾਂ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਹਿਯੋਗ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।" ਪਰ ਅਜਨਬੀ ਨੇ ਜ਼ਿੱਦ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਹੀ ਸਵਾਲ ਦੁਹਰਾਇਆ: ਉਹ ਕਦੋਂ ਆਵੇਗਾ? ਮੈਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ, ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹਸਤੀ "ਸੁੱਤੀ ਹੋਈ" ਸੀ।
ਹੁਣ ਵਾਰੀ ਉਸ ਹਸਤੀ ਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛੇ ਕਿ ਮੈਂ ਕੌਣ ਹਾਂ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੱਸ ਸਕਦਾ, ਉਹ ਚੀਕਿਆ, "ਬੈਨ, ਤੂੰ

ਕਿੱਥੇ ਹੈਂ?" ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਬੈਨ ਕੌਣ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਘਰ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਬਦਲ ਗਈ ਸੀ। ਪਰ ਇਸਦਾ ਉਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। "ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਕੀ ਇਹ ਤੂੰ ਹੈਂ? ਕੀ ਇਹ ਤੂੰ ਹੈਂ? ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ!"
ਮੈਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸਦੀ ਪੇਸ਼ਗੀ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ। "ਤੂੰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੈਂ, ਹੈ ਨਾ? ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਨਹੀਂ ਲਵਾਂਗਾ। ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ।"
"ਕੋਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਧਮਕੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖ਼ਤਰਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਵੇ?"
"ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਬੇਕਸੂਰ ਹਾਂ। ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇ। ਕਿਉਂ, ਕਿਉਂ, ਕਿਉਂ?"
"ਤੈਨੂੰ ਕੌਣ ਧਮਕੀ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹਾਂ।" ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਭ ਲਓਗੇ।
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਘਰ ਹੈ, ਹੈ ਨਾ? ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾ ਸਕਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ," ਮੈਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਗੁਸ ਕ੍ਰੈਮਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਨਾਕਰ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਮੋਹ ਨਾਲ ਦੇਖਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਏਥਲ ਹੁਣ ਇੱਕ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਆਪਣੇ ਵਰਗੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਪਲ ਦਾ ਵਿਰਾਮ ਸੀ, ਇੱਕ ਚੁੱਪ। ਫਿਰ ਆਵਾਜ਼ ਫਿਰ ਆਈ, ਇਸ ਵਾਰ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਨਰਮ।
ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਐਂਥਨੀ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ।
"ਐਂਥਨੀ ਕੀ?"
"ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਮੈਂ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।" ਮੈਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ

ਸੀ। ਪਰ ਇਸਦਾ ਉਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। "ਉਹ ਇੱਥੇ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇੱਥੇ ਕੌਣ ਸੀ?" ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੁਹਰਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਦੱਸਣੀ ਪਵੇਗੀ।
"ਪਰ ਕੀ ਮੈਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?" ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਜਲਦੀ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਸੀ।
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ ਚਾਹੋਗੇ?
"ਮੇਰਾ ਘਰ, ਮੇਰਾ ਘਰ ਕਿਉਂ? ਇੱਥੇ ਘੁੰਮਣ ਲਈ। ਮੇਰੀ ਧੀ, ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਜਾਵੇਗੀ।"
"ਤੁਹਾਡੀ ਧੀ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਜਾਵਾਂਗੀ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਲੈ ਜਾਓਗੇ," ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ। "ਪਰ ਜੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਥੇ ਫਸ ਜਾਵੇਗੀ। ਉਹ ਵੀ ਫਸ ਜਾਵੇਗਾ। ਹੇ ਰੱਬਾ, ਮੈਨੂੰ ਲੈ ਜਾਓ, ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵੇਂਗਾ।"
ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। "ਤੁਸੀਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖੋਗੇ। ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਕੋਈ ਜੰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੋਈ ਕਤਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਮੇਰੀ ਪਿਆਰੀ ਧੀ, ਉਹ ਇੱਥੇ ਮਰੀ, ਉਹ ਇੱਥੇ ਮਰੀ।"
ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ?
ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠਾ ਹਾਂ; ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਚਲਾ ਜਾਵਾਂਗਾ।
"ਤੁਹਾਡੀ ਉਮਰ ਕੀ ਹੈ?"
ਮੈਂ ਅਜੇ ਇੱਥੋਂ ਜਾਣ ਦੀ ਉਮਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਖੇਤ ਉਪਜਾਊ ਹਨ, ਅਤੇ ਓਏ! ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਖੂਨ-ਖਰਾਬਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੋਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੋਗੇ?

"ਬਹੁਤ ਦੂਰ। ਪਿਆਰੀ ਜੈਨੀ ਮਰ ਗਈ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਲੈ ਜਾਓ। ਉਹ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ।"
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਬਸ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹੋ।"
"ਓ, ਹੋਰਾਤੀਓ, ਹੋਰਾਤੀਓ, ਤੂੰ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹੋਰਾਤੀਓ, ਉਹ ਤੇਰੀ ਬਜਾਏ ਕਿਉਂ ਆਇਆ?"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹੋਰਾਤੀਓ ਗੇਟਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ?"
"ਅਰਨੋਲਡ, ਕੀ ਇਹ ਤੂੰ ਹੈਂ? ਨਹੀਂ।"
"ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਰਨੋਲਡ ਨੂੰ ਲੱਭ ਰਹੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ।"
"ਤੂੰ ਝੂਠ ਬੋਲਦਾ ਹੈਂ।"
ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੀਤਣ ਬਾਰੇ ਸਮਝਾਇਆ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਨਾ ਸੁਣੀ।
"ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਝੂਠ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੈਂ। ਉਹ ਆਵੇਗਾ। ਤੂੰ ਝੂਠ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੈਂ।"
"ਨਹੀਂ," ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ। ਆਰਨੋਲਡ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ।"
"ਕਿਉਂ? ਕਿਉਂ, ਕਿਉਂ, ਕਿਉਂ? ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਹੈ ਨਾ?"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਐਂਥਨੀ ਹੈ?"
ਉਸਨੇ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ: "ਓਹ, ਹਾਂ, ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਦੇਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਨਾ ਦੇਣ ਦਿਓ।" ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦਿਆਂਗਾ। "ਮੇਰੀ ਧੀ, ਮੇਰੀ ਪਿਆਰੀ ਬੱਚੀ। ਓ, ਕਿਉਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਸੀ... ਹੁਣ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਆਉਣਗੇ; ਉਹ ਆਉਣਗੇ। ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਛੱਡ ਗਿਆ ਹੈ।"
ਤੈਨੂੰ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਗਿਆਂ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।
"ਨਹੀਂ। ਪਾਗਲਪਨ। ਜੌਨ, ਜੌਨ, ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰੋ। ਜਲਦੀ ਆਓ।"

ਮੈਂ ਉਸ ਹਸਤੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਔਰਤ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਮਿਲੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ।
"ਜੌਨ, ਜੌਨ, ਤੂੰ ਕਿੱਥੇ ਹੈਂ? ਮੈਂ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਸੁਪਨਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੱਚ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪਾਗਲ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਪਾਗਲ ਹਾਂ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੰਦਰੁਸਤ ਸੀ।
"ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਫੜ ਰਹੇ ਹਨ। ਹਾਏ ਰੱਬਾ!"
ਮੈਂ ਆਮ ਵਾਂਗ ਬਚਾਅ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਇਹ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਉਸ ਘਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਦੁਖਾਂਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੈਦ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। "ਇਸ ਘਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿਓ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਹੋ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਜਾਓ; ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਾਂਗੇ। ਡਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਇੱਕ ਪਲ ਬਾਅਦ, ਆਤਮਾ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਐਲਬਰਟ ਐਥਲ ਮੇਅਰਜ਼ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ।
ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਐਲਬਰਟ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਬਾਰੇ ਸਵਾਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸ ਨਾਲ ਏਥਲ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਚਰਚਾਵਾਂ ਵਾਧੂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਪਿਛਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਐਲਬਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ। "ਉਹ ਝੂਠੇ ਨਾਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਕੋਲ ਸ਼ਰਨ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਇਨਕਲਾਬੀ ਹੋਣ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਜਿੰਨਾ

ਚਿਰ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬਚਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।" ਅਲਬਰਟ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ ਇਨਕਲਾਬੀ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਇਸੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਸੀ।
"ਉਹ ਕਿਉਂ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ? ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਾਂ।"
"ਇਸ ਘਰ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਹਸਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਕੀ?"
"ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਥੇ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਘਰ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਅਤੇ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉੱਪਰ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਨ।"
ਮੈਂ ਐਲਬਰਟ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਔਰਤ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦੇਖੀ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਉਪਕਰਣਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਲੇਸ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ, ਫ੍ਰੈਂਚ ਸ਼ੈਲੀ ਦੀ ਰੁਮਾਲ ਵਾਲੀ ਟੋਪੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਕਾਲਾ ਰਿਬਨ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਹਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮਾਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਵੱਡੀ ਔਰਤ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।"
ਉਹ ਧਰਤੀ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ?
"ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਥੋਂ ਲੰਘੀ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਹੀ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਸੰਘਰਸ਼ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਉਸਨੂੰ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਅਤੇ ਬਦਨਾਮੀ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਪਰਿਵਾਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
"ਉਹ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਹਨ।"

"ਉਹ ਔਰਤ ਉੱਪਰ ਛੱਤ 'ਤੇ ਕਿਉਂ ਹੈ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਬਾਕੀ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ?"
ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਉੱਪਰ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਲੰਘ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਪਤਾ ਹੈ?
"ਐਲਸਾ, ਜਾਂ ਐਲਵਾ।"
ਕੀ ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ?
"ਮੈਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ, ਪਰ ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਝਗੜਾਲੂ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭੂਤਾਂ ਵਰਗੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਅਤੇ ਧੀ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਕਈ ਵਾਰ ਦੋਵੇਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਟਕਰਾਅ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।"
"ਉਸ ਦੂਜੀ ਔਰਤ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਕਾਲੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵਿਚਕਾਰੋਂ ਵੰਡੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਅੰਡਾਕਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਗੂੜ੍ਹੀ, ਉੱਚੀ ਗਰਦਨ ਵਾਲੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ਪਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਾਲਾ ਹੈ, ਲੰਬੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਾਲਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਹੈ।
ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਫਸੀ ਹੋਈ ਹੈ?
"ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਡ੍ਰੂ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਐਂਡਰਿਊ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡ੍ਰੂ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰਕ ਨਾਮ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਰਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਇੱਥੇ ਰਹਿ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਔਰਤ ਜੋ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਝਗੜਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਔਰਤ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਗੁੱਸੇ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਗੁੱਸੇ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਘਰ ਦੀ ਮਾਲਕ ਸੀ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ

ਸੀ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਅਣਚਾਹੇ 'ਮਹਿਮਾਨਾਂ', ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਐਲਬਰਟ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਵੇ ਕਿ ਘਰ ਹੁਣ "ਸਾਫ਼" ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਏਥਲ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰੇ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਮੈਨੂੰ ਔਰਤ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਜਾਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਡਰੋਂ ਘਰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।" ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਐਲਬਰਟ ਦਾ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਏਥਲ ਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਆ ਗਈ। ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਕਸਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਉੱਪਰ ਨਹੀਂ ਗਏ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਏਥਲ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟ੍ਰਾਂਸ ਸੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਫ਼ੀ ਥੱਕਿਆ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਅਤੇ ਅਟਾਰੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਏਥਲ ਨੇ ਉੱਪਰ ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਅਤੇ ਅਤੀਤ ਦੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਲਗਭਗ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੱਜਣ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਐਂਥਨੀ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਘਰ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਧੀ ਵੀ। ਹੁਣ ਸਵਾਲ ਦੂਜੀ ਔਰਤ, ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤ ਬਾਰੇ ਰਹਿ ਗਿਆ ਜਿਸਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਨਾਕਰ ਨੂੰ ਡਰਾਇਆ ਸੀ। ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ, ਏਥਲ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡੇ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹੈ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਔਰਤ।"
"ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਉਸਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰੋ।"
"ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਚਿੱਟੀ ਟੋਪੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਗੁਲਾਬੀ-ਭੂਰਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮੋਢਿਆਂ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਰੁਮਾਲ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦੀ ਕਮਰ ਤੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕੁੜੀ ਵਰਗੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜਵਾਨ ਲੱਗਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤ ਹੈ।"
ਹਡਸਨ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਰ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਮੈਂ ਗੁਸ ਕ੍ਰੈਮਰ ਤੋਂ ਟਿੱਪਣੀ ਲਈ ਪੁੱਛਿਆ। ਕ੍ਰੈਮਰ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਸਾਰਟੋਗਾ ਦੀ

ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬੇਨੇਡਿਕਟ ਅਰਨੋਲਡ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਰਾਤਾਂ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ।" ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਜਨਰਲ ਅਰਨੋਲਡ, ਅਮਰੀਕੀ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਨਕਲਾਬ ਲਈ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਸਫਲ ਫੀਲਡ ਕਮਾਂਡਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਗੁਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਉਸਨੇ ਕਿੰਡਰਹੁੱਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਬਿਤਾਈ। ਘਰ ਦੀ ਸਹੀ ਸਥਿਤੀ ਅਣਜਾਣ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਥੇ ਰਾਤ ਬਿਤਾਈ। ਸਾਰਾਟੋਗਾ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਅਮਰੀਕੀ ਨੇਤਾ, ਹੋਰਾਤੀਓ ਗੇਟਸ ਨੇ ਵੀ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕਈ ਰਾਤਾਂ ਬਿਤਾਈਆਂ। ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ, ਜੋ ਕਦੇ ਮਹਿਲ ਸੀ, ਇਹਨਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਲਈ ਰਹਿਣ ਲਈ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ।" "ਫਾਂਸੀ ਬਾਰੇ ਕੀ?"
"ਇਨਕਲਾਬੀ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸੱਤ ਟੋਰੀਆਂ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕੁਝ ਭਿਆਨਕ ਲੜਾਈਆਂ ਇੱਥੇ ਲੜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪੁਰਾਣੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੀ ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਿਹਾ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਗੁਸ ਨੂੰ ਸਮਾਂ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। "ਇਹ 1777 ਦੇ ਅਕਤੂਬਰ ਅਤੇ ਨਵੰਬਰ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
"ਘਰ ਦੀ ਉਸ ਠੰਡੀ ਜਗ੍ਹਾ ਬਾਰੇ ਕੀ?"
“ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ,” ਗੁਸ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਸਟਨਲੀ ਬੇਟ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਕਲਾਕਾਰ ਸੀ ਜੋ ਘਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਠੰਡੀ ਜਗ੍ਹਾ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ। ਇੱਕ ਖਾਸ ਕਮਰਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਬਿਮਾਰ ਕਮਰਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ; ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਇਹ ਗੰਭੀਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਿਮਾਰ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੰਨੇ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਏ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੱਜ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਪੂਰਾ ਘਰ ਬਹੁਤ ਠੰਡਾ ਹੈ,

ਪਰ ਅਸੀਂ ਉਸ ਕਮਰੇ ਅਤੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਪੱਚੀ ਤੋਂ ਤੀਹ ਡਿਗਰੀ ਦਾ ਤਾਪਮਾਨ ਅੰਤਰ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਡਰਾਫਟ ਜਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।”
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕਲਾਕਾਰ ਦੋਸਤ ਜੋ ਘਰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਸੀ, ਨੇ ਉਸ ਠੰਢੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਹੋਰ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ?"
"ਹਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਝਪਟ ਮਾਰੀ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਕਮੀਜ਼ ਦੀ ਬਾਂਹ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਖਿੱਚੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਦੋ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਭੂਤ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਨਾਕਰ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖੇ ਗਏ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ।" ਮੈਨੂੰ ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਐਂਥਨੀ, ਜਾਂ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਜੋ ਵੀ ਸੀ, ਦੇ ਇਨਕਲਾਬੀ ਯੁੱਧ ਦੇ ਦੋਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਨਾਲ ਚੰਗੇ ਸੰਬੰਧ ਸਨ। ਉਹ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਬੇਨੇਡਿਕਟ ਅਰਨੋਲਡ ਅਤੇ ਜਨਰਲ ਹੋਰਾਤੀਓ ਗੇਟਸ, ਦੋਵੇਂ ਅਮਰੀਕੀ ਨੇਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਮਦਦ ਮੰਗੀ। ਉਸਨੇ ਜੌਨ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਨਾਮ ਆਮ ਹੈ, ਕੀ ਉਹ ਮੇਜਰ ਜੌਨ ਆਂਦਰੇ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇਗਾ?

*17
ਹੈਵਰਸਟ੍ਰਾ ਫੈਰੀ ਕੇਸ
ਹੈਵਰਸਟ੍ਰਾ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕਸਬਾ ਹੈ, ਜੋ ਹਡਸਨ ਨਦੀ ਦੇ ਪੱਛਮੀ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸਦੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਡੱਚਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਨਦੀ ਦੇ ਪਾਰ, ਕਰਨਲ ਬੇਵਰਲੀ ਰੌਬਿਨਸਨ ਦਾ ਘਰ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਬੇਨੇਡਿਕਟ ਆਰਨੋਲਡ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਘਰ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਸੜ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਸੜੇ ਹੋਏ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਬਚੇ ਹਨ। ਹੈਵਰਸਟ੍ਰਾ ਨੇ ਜੋਸ਼ੂਆ

ਸਮਿਥ ਨੂੰ ਵੀ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਮੇਜਰ ਜੌਨ ਆਂਦਰੇ ਨੂੰ ਭੱਜਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਬੇਨੇਡਿਕਟ ਆਰਨੋਲਡ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਜਾਸੂਸ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸੀ। ਹੈਵਰਸਟ੍ਰਾ ਨੇ ਹਡਸਨ ਨਦੀ ਦੇ ਪਾਰ ਮੁੱਖ ਫੈਰੀ ਕਰਾਸਿੰਗਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਵੀ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਨਕਲਾਬੀ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਕੋਈ ਪੁਲ ਨਹੀਂ ਸਨ।
ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਹੈਵਰਸਟ੍ਰਾ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਕਈ ਵਾਰ ਇਸ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਿਆ ਸੀ। ਅਗਸਤ 1966 ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਜੋਨਾਥਨ ਡੇਵਿਸ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਕੁਝ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਉਸਨੂੰ ਯੋਗ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਘਰ ਸਿੱਧੇ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਹਡਸਨ ਨਦੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, ਹਾਈ ਟੋਰ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਵਿੱਚ। ਕੁੱਲ ਚਾਰ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤੋਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲੈਣ ਲਈ ਕਹਿਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੇ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ, ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ, ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮਾਲਕ ਲੌਰੇਟ ਬ੍ਰਾਊਨ ਸੀ, ਜੋ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਮਹਿਲਾ ਰਸਾਲੇ ਦੀ ਸੰਪਾਦਕ ਸੀ।
"ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਦੋ ਭੂਤ ਹਨ: ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਔਰਤ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਧੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬ੍ਰਾਊਨ ਅਕਤੂਬਰ 1965 ਤੋਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੰਮਕਾਜੀ ਔਰਤ, ਕੇ ਐਸ. ਨਾਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਸੀ। ਕੇ ਸੁਨਹਿਰੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਪਿਆਰੀ ਔਰਤ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਅਤੇ ਰਚਨਾਤਮਕ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਨਦੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਵਾਲਾ ਘਰ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ। ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ, ਕੇ ਅਕਸਰ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਘਰ ਤੋਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗੀ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਸਫਲ ਪ੍ਰੇਮ ਸਬੰਧਾਂ ਕਾਰਨ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ

ਨਿਊਬਰਗ ਚਲੀ ਗਈ, ਐਗਜ਼ੌਸਟ ਪਾਈਪ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਪਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਹੋਈ ਧੀ ਨਾਲ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ।
"ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਇਕੱਲੀ ਰਹਿਣ ਲੱਗੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬ੍ਰਾਊਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਸੀ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਰਹੱਸਮਈ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਮੈਂ ਅਖੌਤੀ ਅਲੌਕਿਕ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ।" ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬ੍ਰਾਊਨ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਜਾਰੀ ਰਹੀਆਂ। ਉਹ ਸੋਚਣ ਲੱਗੀ ਕਿ ਕੀ ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾ ਉਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕੀ ਉਹ ਇਸ ਲਈ ਕੁਝ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ ਜੋਨਾਥਨ ਡੇਵਿਸ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਖੜ੍ਹੇ ਲਾਲ ਕਾਰਪੇਟ ਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕੇ ਦਾ ਸੀ। ਮਿਸ ਬ੍ਰਾਊਨ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਡੇਵਿਸ ਨੇ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਆਭਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਉਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, "ਨਹੀਂ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰਾ ਕਾਰਪੇਟ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੇ।"
"ਉਦੋਂ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਰੋਣ ਦੀ ਵੀ। ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ, ਮੈਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਜਾਂ 2 ਵਜੇ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਾਗਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।"
ਫਿਰ ਮਿਸ ਬ੍ਰਾਊਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ। ਮੈਂ ਜੋਨਾਥਨ ਡੇਵਿਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਦਿਨ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਮੀਡੀਅਮ ਉਸਦੇ ਘਰ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਡੇਵਿਸ ਨੇ ਵਾਧੂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, 6 ਅਗਸਤ, 1966 ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਜਦੋਂ ਮਿਸ ਬ੍ਰਾਊਨ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਾਗੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਹਡਸਨ ਨਦੀ ਨੂੰ ਵੇਖਦੀ ਹੋਈ ਬਾਲਕੋਨੀ ਵਿੱਚ ਗਈ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੇ

ਆਪਣੀਆਂ ਨਸਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਡਰਿੰਕ ਬਣਾਇਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਬਾਲਕੋਨੀ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡਰਿੰਕ ਲੈ ਕੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਜੇ ਉਸਨੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਦੇਖਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ। ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਡਰਿੰਕ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਸੌਂ ਗਈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਿਸਟਰ ਡੇਵਿਸ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸਾਬਕਾ ਸਹਾਇਕ ਉਸਦੇ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਦਾ ਸਖ਼ਤ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਮਿਸ ਬ੍ਰਾਊਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਨ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਟੋਰ ਪਹਾੜ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ, ਜੋ ਕਿ ਸਾਡੇ ਘਰ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਹੈ, ਨੂੰ ਐਲਵਜ਼ ਦੇ ਇੱਕ ਕਬੀਲੇ ਦੇ ਘਰ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਐਲਵਜ਼ ਰਾਤ ਨੂੰ ਪਹਾੜਾਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੜਕ ਦੇ ਸਾਈਨਬੋਰਡਾਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਕੇ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਾਰਤਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਕੇਅ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਪੂਰੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਾਸ ਸੁਹਜ ਅਤੇ ਜਾਦੂ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਘੁੰਮ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਇੱਥੇ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ।"
ਕਹਾਣੀ ਕਾਫ਼ੀ ਦਿਲਚਸਪ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਮਿਸ ਬ੍ਰਾਊਨ ਦੀ ਗਵਾਹੀ 'ਤੇ ਅੰਨ੍ਹਾ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਗਵਾਹ ਨੇ ਮਾਨਸਿਕ ਵਿਕਾਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਰੱਖੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਮੈਂ ਖੁਦ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ। ਮਿਸ ਬ੍ਰਾਊਨ ਨੇ ਘਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਇਲਾਕੇ ਬਾਰੇ ਮੇਰੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਅਜੇ ਵੀ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ। ਐਥਲ ਜੌਹਨਸਨ ਮੇਅਰਸ ਮੇਰਾ ਮਾਧਿਅਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਕੈਥਰੀਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਈ ਹੋਰ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ, ਕਾਰ ਚਲਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਜੋ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੀ ਸੀ, ਨੇ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਉਪਕਰਣਾਂ

ਅਤੇ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਰਿਵਰਸਾਈਡ ਐਵੇਨਿਊ ਨਦੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਚੱਲਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਹੈਵਰਸਟ੍ਰਾ ਦੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਦਰਮਿਆਨੇ ਆਕਾਰ ਦਾ ਘਰ ਕਾਫ਼ੀ ਆਕਰਸ਼ਕ ਨਿਕਲਿਆ, ਸਿੱਧਾ ਪਾਣੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ, ਪਹੁੰਚ ਗਲੀ ਤੋਂ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕੋਨੇ ਤੋਂ ਸੀ ਜਾਂ ਸਿੱਧਾ ਪਾਣੀ 'ਤੇ। ਘਰ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਨਕਲਾਬ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਇੱਕ ਇਮਾਰਤ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਰਹੇ ਹਾਂ।
ਮਿਸ ਬ੍ਰਾਊਨ ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਵਰਾਂਡੇ ਵੱਲ ਲੈ ਗਈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਦਾ ਸੁੰਦਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਕਲਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਗਲੀਚਿਆਂ ਅਤੇ ਸਿਰਹਾਣਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮਿਸਟਰ ਡੇਵਿਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਅਚਾਨਕ ਕੰਮ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕੇ।
ਐਥਲ ਮੇਅਰਸ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਘਰ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ ਆਪਣਾ ਘਰ ਸਜਾਇਆ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਕੇਸ ਜਾਂ ਇੱਥੇ ਸਾਡੇ ਕੰਮ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਤਿੰਨ ਆਦਮੀਆਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। "ਔਰਤ ਦੀ ਨੱਕ ਵੱਡੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਬੁੱਢੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ; ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦਾ ਮੱਥੇ ਉੱਚਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਨੱਕ ਛੋਟੀ, ਚਿਹਰਾ ਗੋਲ ਅਤੇ ਲੰਬੇ ਵਾਲ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸਭ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ।"
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਸਲੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ?
"ਮੈਨੂੰ ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਏਥਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਇਹ ਕੋਈ ਔਰਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਬੇਚੈਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਭੱਜਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ - ਮੈਂ

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਹੀ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਮੈਂ ਭੱਜਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਲੱਭ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਭੱਜਣ ਦਾ।"
ਏਥਲ ਨੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲਿਆ ਅਤੇ ਬਰਾਂਡੇ ਵੱਲ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹਡਸਨ ਨਦੀ ਦੇ ਪਾਰ ਦੇਖਿਆ। "ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਖਿੜਕੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਹੀ। ਮੈਂ ਘਬਰਾ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰਾ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ ਅਤੇ ਦੋ ਆਦਮੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੈ।"
“ਫਿਰ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੰਭਾਲਣ ਦਿਓ, ਏਥਲ,” ਮੈਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ, ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾ ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਸੁਰਾਗ ਦੇਵੇਗੀ।
ਪਰ ਏਥੇਲ ਇਸ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਮੌਕਾ ਜ਼ਰੂਰ ਲੱਭਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਉਸ ਮੌਕੇ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ।" "ਖਿੜਕੀ ਉਸ ਲਈ ਇੰਨੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਿਉਂ ਹੈ?"
ਉਹ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਅੰਦਰ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਣਾ ਪਵੇਗਾ।
ਮੈਂ ਏਥੇਲ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਦੱਸੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਖਿੜਕੀ ਲੱਭਾਂਗੇ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਹਾਂ। ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਏਥੇਲ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਗਈ। "ਮੈਨੂੰ ਖਿੜਕੀ... ਖਿੜਕੀ... ਖਿੜਕੀ ਤੱਕ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਖਿੜਕੀ ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਹਿਲਾਇਆ... ਨਹੀਂ, ਇਹ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਪਾਸੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਪਾਸੇ ਹੈ।" ਹੁਣ ਤੱਕ, ਏਥੇਲ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਖਿਸਕ ਰਹੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ। ਕਈ ਵਾਰ, ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬੋਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਕਈ ਵਾਰ, ਕੋਈ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਉਸ ਰਾਹੀਂ ਸਿੱਧੇ ਬੋਲ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਹਾਂ, ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਡੂੰਘੀਆਂ ਕਰਾਹਾਂ ਆਈਆਂ। ਕਈ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਨਾਲ

ਸਿੱਧਾ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਇਹ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਜੋ ਵੀ ਇਸ ਸਮੇਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਸਿਰਫ ਅਸਥਾਈ ਲੱਛਣ ਸਨ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ।
ਪਰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕਰਾਹਣਾ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਜੀਵ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਿੱਧਾ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਡਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਦੋਸਤ ਬਣ ਕੇ ਆਏ ਸੀ।
ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਕਰਾਹਟ ਮੱਧਮ ਹੁੰਦੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਣ ਲੱਗੇ। "ਕਿਸ ਲਈ? ਕਿਸ ਲਈ? ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਰ..." ਇਸ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਲਗਾਤਾਰ ਕਰਾਹਟ ਆਉਣ ਲੱਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਆਦਤ ਸੀ, ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਦਮੀ ਕੌਣ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਸੀ। "ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਲਿਆ ਰਹੇ ਹੋ?" ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ਡ ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਆਦਮੀ, ਉਹ ਆਦਮੀ, ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਲਿਆ ਰਹੇ ਹੋ? ਕਿਉਂ? ਕਿਉਂ?" ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਰੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰ ਸਕਿਆ, ਗੱਲਬਾਤ ਜਾਰੀ ਰਹੀ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਹੈ? ਤੁਹਾਡੀ ਕੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ? ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ।
"ਗੱਲਾਂ ਕਰੋ, ਗੱਲ ਕਰੋ, ਗੱਲ ਕਰੋ... ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ... ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ।" ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹੋ।
"ਨਹੀਂ! ਇਸਨੂੰ ਲੈ ਜਾਓ! ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਛੂਹੋ! ਇਸਨੂੰ ਲੈ ਜਾਓ! ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨਾ ਦੁਖੀ ਕਿਉਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?" "ਹੁਣ ਸਭ ਠੀਕ ਹੈ; ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਵਾਪਰਿਆ ਹੈ," ਮੈਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਭਰ ਗਈ। "ਉਹ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਕਰੋ! ਉਹ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਛੂਹੋ! ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਜਾਓ! ਮੇਰੀ ਗਰਦਨ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਤਾਰ ਦਿਓ!"

ਮੈਂ ਫਿਰ ਕਿਹਾ, ਜਿੰਨੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਮੈਂ ਕਰ ਸਕਿਆ, "ਸਭ ਠੀਕ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਡਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਏਥੇਲ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੁਣ ਧੀਮੀ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸੀ। "ਮੈਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ... ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਥੱਕ ਗਈ ਹਾਂ... ਚਲੇ ਜਾਓ।"
ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੱਸਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ... ਮੈਂ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ... ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?
ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਹੈ। "ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕੀ ਹੋਇਆ।"
"ਉਹ ਹੱਦੋਂ ਵੱਧ ਚਲੇ ਗਏ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਇਸਨੂੰ ਹਿਲਾਓ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਬਿਹਤਰ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਾਂ।"
ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ, ਜੀਵ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮੂੰਹ ਅਜੇ ਵੀ ਬੰਦ ਹੈ ਜਾਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਹਟਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੋਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤੁਰੰਤ, ਇੱਕ ਨਰਮ ਸਾਹ ਉਸ ਤੋਂ ਬਚ ਗਿਆ, ਦਰਦ ਨਾਲੋਂ ਰਾਹਤ ਦੀ ਗੱਲ। ਪਰ ਜੀਵ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਝੂਠਾ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪੁਰਾਣੀ ਯਾਦਾਂ ਨੇ ਸਤਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਮੰਨ ਗਿਆ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
"ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ, ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈਂ।" ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਮਝ ਲਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।

"ਤੂੰ ਬਹੁਤ ਅਮੀਰ ਆਦਮੀ ਹੈਂ, ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ ਤੂੰ ਹੈਂ," ਉਸਨੇ ਠੰਡੇ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਉਂ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਗਲਾ ਫੜ ਕੇ ਰੋਇਆ, "ਮੈਂ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ... ਮੇਰਾ ਗਲਾ ਦੁਖਦਾ ਹੈ..." ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਹੁਣ ਕੋਈ ਦਰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ। "ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਬਿਲਕੁਲ। ਇਸੇ ਲਈ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਆਏ ਹਾਂ।"
"ਬਹੁਤ ਮੁਸੀਬਤ ਸੀ... ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਉਹ ਚਲੇ ਗਏ।" ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹੀ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਜੀਵ ਐਥਲ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਇਸਤਰੀ-ਅਨੁਭੂਤੀ ਜ਼ਰੂਰ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਔਰਤ ਨਾਲੋਂ ਮਰਦ ਵਰਗੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲੱਗਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਹੋ ਜਾਂ..."
"ਨਿਹੱਥੇ ਔਰਤ। ਨਿਹੱਥੇ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅਗਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਮੰਨੋਗੇ।"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਾਂਗਾ।
"ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ... ਹਨੇਰਾ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਹਨੇਰਾ ਸੀ... ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖੇ।"
ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਘਰ ਹੈ?
"ਹਾਂ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
"ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਜੈਨੀ ਹੈ।"
"ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਹੋ?"
"ਮੇਰੀ ਖਿੜਕੀ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"

ਉਸ ਟਿੱਪਣੀ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਵਾਲ ਜਾਰੀ ਰੱਖੇ। "ਤੁਹਾਡਾ ਪਰਿਵਾਰਕ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
"ਸਮਿਥ...ਸਮਿਥ।"
ਤੁਹਾਡਾ ਜਨਮ ਕਿੱਥੇ ਅਤੇ ਕਦੋਂ ਹੋਇਆ ਸੀ?
ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਅੱਜ ਕਿਹੜਾ ਦਿਨ ਹੈ?"
"ਜੁਲਾਈ।"
ਅਸੀਂ ਕਿਹੜੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਹਾਂ?
“‘80.”
"ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸੋ।"
"ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਲੈ ਆਏ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਆਏ।" ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਔਰਤ ਮੈਨੂੰ ਜੋ ਦੱਸਣ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਇਹ ਕਿਸਦਾ ਘਰ ਹੈ?
"ਜੋਸ਼ੁਆ। ਜੋਸ਼ੁਆ ਸਮਿਥ।"
"ਉਸਦਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕੀ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੈ?"
"ਪਤੀ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਆਏ... ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸੋ! ਨਹੀਂ... ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਬੱਸ ਇਹੀ ਕਿਹਾ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਦੁਖੀ ਕੀਤਾ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਪਤਾ ਹੈ?"
"ਹਾਂ... ਮੇਰੇ ਦੋਸਤੋ। ਇੰਨਾ ਰੌਲਾ। ਇਹ ਲੋਕ ਚੁੱਪ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ? ਹੇ ਰੱਬਾ, ਮੈਨੂੰ ਦਰਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਭੱਜ ਗਏ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਭੱਜ ਗਏ।"
"ਤੂੰ ਕਿਸ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਹੈਂ?"
"ਬੰਦੂਕਾਂ—ਮੈਨੂੰ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਉਹ ਆ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਸਭ ਠੀਕ ਹੈ... ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ... ਉਹ ਭੱਜ ਗਏ ਹਨ... ਉਹ ਭੱਜ ਗਏ

ਹਨ... ਦੇਖੋ, ਉਹ ਭੱਜ ਗਏ ਹਨ। ਹਨੇਰਾ ਹੈ। ਉਹ ਪਾਣੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਇਸ ਲਈ ਪੈਸੇ ਲਵਾਂਗਾ।"
"ਇਹ ਪੈਸੇ ਕਿਸ ਲਈ ਹਨ?"
"ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ।"
ਉਸ ਸਮੇਂ, ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਰੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਬਾਰੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ। "ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਮੁਖੀ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਜਾਰਜ...ਜਾਰਜ...ਕੋਈ ਨਹੀਂ...ਹਰ ਕੋਈ ਲੜ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਜਨਮ ਕਿਥੇ ਹੋਇਆ?"
"ਇਥੇ."
ਤੁਹਾਡੇ ਪਤੀ ਦਾ ਜਨਮ ਕਿੱਥੇ ਹੋਇਆ ਸੀ?
ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹ ਧੀਮੀ ਪਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, "ਆਂਦਰੇ।"
"ਐਂਡਰੇ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਉਹ ਬਚ ਗਿਆ। ਰੱਬ ਉਸਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇਵੇ। ਉਹ ਬਚ ਗਿਆ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਘਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਛੱਡਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ," ਮੈਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। "ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਜਾਓ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਾ ਵਾਪਸ ਆਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।"
ਉਹ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਣਗੇ।
"ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਇਹ ਸਭ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੱਥੋਂ ਚਲੇ ਜਾਓ।"
"ਜੌਨੀ...ਜੌਨੀ।"
"ਤੁਸੀਂ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਘਰ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਹੋ।"

"ਤੁਸੀਂ ਮੂਰਖ... ਤੁਸੀਂ ਕਮੀਨੇ... ਉਹ ਆ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੁਣ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ! ਰੱਬ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇਵੇ। ਉਹ ਬਚ ਗਏ ਹਨ, ਉਹ ਬਚ ਗਏ ਹਨ!"
ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਜੈਨੀ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨਾਟਕੀ ਪਲ ਨੂੰ ਮੁੜ ਜੀ ਰਹੀ ਸੀ। ਏਥਲ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੋਹਿਤ, ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੇਜਾਨ ਸਨ, ਦੂਰੀ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸੀ!
"ਘੋੜਾ ਉੱਥੇ ਹੀ ਹੈ," ਆਤਮਾ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਜਲਦੀ ਕਰੋ, ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਫੜੋ! ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਨਾਗਰਿਕ ਹਾਂ। ਰਾਜਸ਼ਾਹੀ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ। ਉਹ ਭੱਜ ਗਏ ਹਨ। ਮੇਰੀ ਖਿੜਕੀ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?" ਅਚਾਨਕ, ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਸਭ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਏਥੇਲ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਲਝਣ ਸੀ। "ਮੈਂ ਕਿੱਥੇ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਕਿੱਥੇ ਹਾਂ?"
ਮੈਂ ਸਮਝਾਇਆ, "ਜਿਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਹੋ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦਾ ਹੈ।"
"ਉਹ ਖਿੜਕੀ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿੱਥੇ ਹਾਂ।"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਘਰੋਂ ਦੂਰ ਜਾਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਰਿਹਾ, ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਚਲੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਸਾਡੀਆਂ ਸ਼ੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ ਲੈ ਲਵੇ। ਪਰ ਉਹ ਅਜੇ ਇਸ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਦੀ ਸੀ। "ਉੱਥੇ ਸਿਪਾਹੀ ਹਨ।"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ, "ਸਿਰਫ਼ ਤੇਰੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਵਿੱਚ," ਪਰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਰਹੀ।
"ਇਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ... ਇੱਕ ਰੱਸੀ... ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਜੈਨੀ ਹੈ... ਮੈਨੂੰ ਬਚਾਓ, ਮੈਨੂੰ ਬਚਾਓ!"
ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਅਲਬਰਟ ਤੋਂ ਉਸ ਹਸਤੀ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਮਦਦ ਮੰਗੀ, ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਯਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਉਲਝੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਅਪੀਲ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਅਲਬਰਟ ਦੀ

ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਰਲ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਸੀਂ ਉਸ ਹਸਤੀ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸਪੇਸ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚ ਗਈ ਸੀ।"
ਜੇ ਕਦੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਬੂਤ ਮਿਲਦਾ ਕਿ ਇੱਕ ਹੁਨਰਮੰਦ ਟ੍ਰਾਂਸ ਮਾਧਿਅਮ ਸਿਰਫ਼ ਮੌਜੂਦ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅਵਚੇਤਨ ਮਨਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਾਮ ਏਥੇਲ ਦੇ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਰਗੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਆਏ ਸਨ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਜੋਸ਼ੂਆ ਸਮਿਥ ਨਾਮ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਸੱਚਾਈ ਵਿੱਚ, ਜਾਂਚ ਦੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਪਛਾਣ ਅਤੇ ਪਿਛੋਕੜ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਦਰਅਸਲ, ਮੈਂ ਜੌਨ ਨੂੰ ਆਂਦਰੇ ਨਾਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜੋੜਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਜੌਨ ਕੌਣ ਸੀ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਘਰ ਆਏ ਹੁੰਦੇ ਕਿ ਇਨਕਲਾਬੀ ਕੂਚ ਉੱਥੇ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਮਾਧਿਅਮ ਦੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਉੱਥੇ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਅਵਚੇਤਨ ਜਾਂ ਸੁਚੇਤ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਭੂਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੀ ਜੋ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸੀ - ਇੱਕ ਭੂਤ ਜਿਸਦਾ ਇਨਕਲਾਬ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਅਮਰੀਕਾ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਮੇਤ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਘਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਮਹੱਤਵ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੇਚੈਨ ਕੁੜੀ ਬਾਰੇ ਕਹਾਣੀ ਘੜਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਜਿਸਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲੀ ਗਈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ - ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨਾ ਤਾਂ ਇਨਕਲਾਬ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਅਮਰੀਕੀ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਵਿਦਵਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਖੇਤਰ ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਇਤਿਹਾਸ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਐਲਬਰਟ ਨੇ ਡਿਵਾਈਸ ਦਾ ਕੰਟਰੋਲ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਔਰਤ ਅਤੇ ਸਮਿਥ ਅਤੇ ਆਂਦਰੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ

ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਕੁਝ ਉਤਸੁਕ ਹੋ ਕੇ, ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਐਲਬਰਟ, ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਇੱਥੇ ਤਿੰਨ ਆਦਮੀ ਹਨ," ਐਲਬਰਟ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। "ਇੱਕ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਰਹੱਦ ਪਾਰ ਕਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਇਸ ਲਈ ਆਏ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਘਿਰੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮੇਜਰ ਆਂਦਰੇ ਸੀ।"
"ਕੀ ਇਹ ਉਹੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਮੇਜਰ ਆਂਦਰੇ ਹੈ?" ਮੈਂ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ। "ਹਾਂ," ਐਲਬਰਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਥੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪਨਾਹ ਲਈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਖ਼ਤਰਾ ਨਹੀਂ ਲੰਘ ਗਿਆ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਆਂਦਰੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਿਆ, ਅਤੇ ਅਰਨੋਲਡ ਪਾਣੀ ਰਾਹੀਂ ਬਚ ਗਿਆ।"
"ਉਸ ਔਰਤ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਕੀ ਉਸਦਾ ਅਸਲੀ ਨਾਮ ਸਮਿਥ ਹੈ?"
"ਹਾਂ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਜੋਸ਼ੂਆ ਸਮਿਥ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹੈ ਜੋ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦੀ ਹੈ।"
ਉਹ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਜੈਨੀ ਸਮਿਥ ਕਿਉਂ ਰੱਖਦੀ ਹੈ?
"ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਘੱਟ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬੌਸ ਬਾਰੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਜੋਸ਼ੂਆ ਸਮਿਥ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਜੈਨੀਫਰ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਮਾਮਲਾ ਸੁਲਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, "ਠੀਕ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕੇ?"
"ਹਾਂ, ਉਹ ਹੁਣ ਇਕਾਂਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ, ਤੁਹਾਡਾ ਧੰਨਵਾਦ। ਸਾਨੂੰ ਉਸ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣੀ ਪਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੀ ਕਿ ਇਹ 1780 ਦਾ ਦਹਾਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੈ?"
"ਹੋਰ ਵੀ ਹਨ। ਟੋਰੀ ਪਾਰਟੀ ਕੋਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਜਗ੍ਹਾ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਭੱਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਥੋਂ ਲੰਘਦੇ ਸਨ।"

"ਕੀ ਇਸ ਘਰ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਹਨ?"
"ਨਹੀਂ, ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਗੜਬੜੀਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵੀ ਗੜਬੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ।"
ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਕੀ ਗਲਤ ਹੋਇਆ ਹੈ?
ਇੱਕ ਔਰਤ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੱਚਾ।
ਇਹ ਤੁਰੰਤ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਅਜੀਬ ਹੁੰਦਾ ਜੇਕਰ ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇੱਕ ਹਾਲੀਆ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਘਟਨਾ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਨਾ ਹੁੰਦਾ। ਜੋਨਾਥਨ ਡੇਵਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬ੍ਰਾਊਨ ਨੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ ਜੋ ਕਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਧੀ ਨੇ ਵੀ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਡਰ ਗਈ ਸੀ। ਪਰ ਔਰਤ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਇਆ?
"ਉਹ ਔਰਤ ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਹੁਣੇ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਕਾਰਨ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ," ਐਲਬਰਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਦਰਅਸਲ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਨੇ ਘੇਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ।"
"ਉਸ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਔਰਤ, ਜੈਨੀਫਰ ਦੁਆਰਾ ਗ੍ਰਸਤ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ।"
"ਕੀ ਮੈਂ ਇਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਹਾਂ ਕਿ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਲੇਡੀ ਜੈਨੀਫਰ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ?"
"ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ।"
ਅਤੇ ਕੀ ਮੈਂ ਇਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਹੀ ਹਾਂ ਕਿ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ ਔਰਤ ਵਿੱਚ ਬਦਕਿਸਮਤ ਜੈਨੀਫਰ ਦੇ ਗੁਣ ਸਨ?
"ਇਹ ਵੀ ਸਹੀ ਹੈ।"
ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਜੈਨੀਫ਼ਰ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਈ। ਕਿਵੇਂ?
"ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਆਦਿ।"

"ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਕੇਸ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ?"
"ਉਸਦਾ ਅੰਦਰਲਾ ਵਜੂਦ ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਾਰਨ ਉਸਦੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਨਾ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ, ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ। ਇਹ ਜ਼ਹਿਰ, ਗਲਾ ਘੁੱਟਣਾ, ਜਾਂ ਦੋਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ; ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਹੈ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਡਿਵਾਈਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦਿੱਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਫਸ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਖੈਰ, ਉਹ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਗਲ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਔਰਤ ਨੇ ਕਾਬੂ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਬੋਲਣ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਡਿਵਾਈਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਵੇਗੀ। ਇੱਕ ਪਲ ਰੁਕੋ। ਠੀਕ ਹੈ, ਧੰਨਵਾਦ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਗਏ ਹਨ।" ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ, ਐਲਬਰਟ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਹਾਇਕਾਂ ਤੋਂ ਤਾਜ਼ਾ ਖ਼ਬਰਾਂ ਮਿਲ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੇਅ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਇਸ ਔਰਤ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੈ?"
"ਹਾਂ, ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਰੀ ਤਾਂ ਉਹ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੇਗੀ ਕਿ ਉਹ ਗ਼ੁਲਾਮ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਮ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਸਦੀ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਹੀ ਦੁਹਰਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ: ਇਹ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਗ਼ੁਲਾਮ ਔਰਤ ਕਾਰਨ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਹੋਇਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੇ ਕੁੱਟਿਆ ਅਤੇ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ।"

"ਐਲਬਰਟ, ਤੁਹਾਡੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਕੀ ਅਸੀਂ ਯਕੀਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਹੁਣ ਤੋਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰਹੇਗੀ?"
"ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗੇ।"
ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਐਲਬਰਟ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਏਥੇਲ ਆਪਣੀ ਆਮ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ, ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਜਾਪਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਮਲੀਆਂ, ਦੋ ਵਾਰ ਉਬਾਸੀਆਂ ਲਈਆਂ, ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਬੈਠ ਗਈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਵਾਲ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਲਈ, ਮੇਰੇ ਸਵਾਲ ਸਿਰਫ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਲਈ ਸਨ। "ਇਹ ਘਰ ਕਿੰਨਾ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਕੀ ਸੀ?"
"ਇਹ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਸੌ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਕੁਝ ਇਤਿਹਾਸਕ ਵਾਪਰਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭੱਜਣਾ। ਇਨਕਲਾਬੀ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਇੱਥੇ ਸਿਪਾਹੀ ਸਨ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ।"
ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਮਿਸ ਬ੍ਰਾਊਨ, ਜੋ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਪੂਰੇ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਘਰ ਸੌ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪੁਰਾਣਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਤੰਬਰ 1780 ਵਿੱਚ ਵੀ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੇਜਰ ਜੌਨ ਆਂਦਰੇ ਆਏ ਸਨ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਇੱਕ ਫੈਰੀ ਕਿਸ਼ਤੀ ਘਰ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਕਿਨਾਰੇ ਨਾਲ ਜੋੜਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਘਰ ਜੋਸ਼ੂਆ ਸਮਿਥ ਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਜਨਰਲ ਬੇਨੇਡਿਕਟ ਅਰਨੋਲਡ ਦਾ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਦੋਸਤ ਸੀ। ਆਰਨੋਲਡ ਨੇ ਜੋਸ਼ੂਆ ਸਮਿਥ ਨੂੰ ਮੇਜਰ ਆਂਦਰੇ ਦੇ ਭੱਜਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੌਂਪੀ ਸੀ। ਐਥਲ ਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸੱਚ ਸੀ। ਤਿੰਨ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਭੱਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ: ਆਂਦਰੇ, ਇੱਕ ਨੌਕਰ, ਅਤੇ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਜਨਰਲ ਅਰਨੋਲਡ, ਜੋ ਭੱਜਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਸਮਿਥ ਇੱਕ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਆਦਮੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਅਮਰੀਕੀ ਫੌਜ ਦਾ ਗੱਦਾਰ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਆਂਦਰੇ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਫੜ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਨਕਲਾਬੀ ਤਾਕਤਾਂ ਨੇ ਸਮਿਥ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਛਾਪਾ ਮਾਰਿਆ। ਜਾਣਕਾਰੀ ਕੱਢਣ ਲਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ

ਮਾਰਨਾ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਅਤੇ ਅਮਰੀਕੀ ਫੌਜਾਂ ਦੋਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਰਣਨੀਤੀ ਸੀ। ਜੈਨੀਫ਼ਰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇਨਕਲਾਬੀ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੇਅ, ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਖੁਦ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਰੱਥ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ, ਜੈਨੀਫ਼ਰ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਸੀ।
ਏਥਲ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿੰਨੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮਾਧਿਅਮ ਹੈ। ਪਰ ਅਜੇ ਵੀ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨੀਆਂ ਬਾਕੀ ਸਨ।
"ਮਿਸ ਬ੍ਰਾਊਨ, ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਡੇਢ ਸਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਆਏ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਹੀ ਹੋਏ ਸਨ ਜਦੋਂ ਕੇਅ ਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ। ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਇੱਕ ਘਰ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵਿੱਤੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਚਲੀ ਗਈ ਅਤੇ ਨਿਊਬਰਗ ਵਿੱਚ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ। ਉਸਦੀ ਲਾਸ਼ ਵੀਰਵਾਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ।"
"ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੀਆਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ?"
"ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਡਰ ਦੇ ਮਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਭੱਜ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਇੱਥੇ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਹੁਣ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਥੇ ਰਹੇ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਨਦੀ ਦਾ ਕੰਢਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਹੇਗੀ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਨੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬੰਦ ਹੋਣੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਉੱਠਣਾ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਡਰ

ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਨੀਂਦ ਦੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਖਾਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।"
"ਇਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਸਨ?"
"ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਸਹਿਜਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਣਨਾ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਮਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ; ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਤੁਹਾਡੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਹਰ ਰਾਤ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਛੋਟੀ ਧੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਸੁਜ਼ਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਰੋਂਦੇ ਹੋਏ ਸੁਣਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ-ਉਤਰਦੇ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਸੋਚਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ?"
ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ।
"ਕੀ ਕੇਅ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜੋ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਦਾ?"
"ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵਿਰੁੱਧ ਹੁੰਦਾ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਸਮੱਸਿਆ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਔਖੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਰਸਤਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਆਸ਼ਾਵਾਦੀ, ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਅਤੇ ਸਾਧਨਸ਼ੀਲ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਅਤੇ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਜੋਂ ਦੇਖਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਪੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਸਮਾਨ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਮੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪੁਲਿਸ ਨਾਲ ਵੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਐਤਵਾਰ ਅਤੇ ਵੀਰਵਾਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਚਾਰ ਦਿਨ ਅਤੇ ਚਾਰ ਰਾਤਾਂ

ਕਿੱਥੇ ਬਿਤਾਈਆਂ ਸਨ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਲੱਭੀ ਜਾਵੇ। ਪਰ ਮੈਂ ਇੰਨੀ ਦੁਖੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਖੁਦ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ, ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਤੀ 'ਤੇ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਹੈ।"
"ਪਰ ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ, ਠੀਕ?" ਮੈਂ ਕਿਹਾ।
ਹੈਵਰਸਟ੍ਰਾ ਵਿੱਚ ਫੈਰੀ ਸੇਵਾ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬੰਦ ਹੈ। ਰਿਵਰਸਾਈਡ ਐਵੇਨਿਊ 'ਤੇ ਉਹ ਘਰ ਅੱਜ ਵੀ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਾਂਤ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਭੇਦ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੁਪਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਅਤੇ ਅਮਰੀਕੀ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ 1780 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਗਈਆਂ ਹਨ।

*18
"ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਜਹਾਜ਼": USF ਤਾਰਾਮੰਡਲ
ਹਨੇਰੀ ਬੁਇਕ ਕਾਰ ਤੂਫਾਨੀ ਰਾਤ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧੀ, ਆਮ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੋੜਾਂ 'ਤੇ ਮੁੜੀ: ਪਰ ਸਾਡਾ ਮਿਸ਼ਨ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਲੇਟ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਲੋਕ ਸਾਡੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਰਾਤ ਦੇ 9 ਵਜੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਾਫ਼ੀ ਸ਼ਾਂਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: ਆਵਾਜਾਈ ਲਗਭਗ ਨਾ-ਮਾਤਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਕਤੂਬਰ ਦੀ ਠੰਢੀ ਹਵਾ ਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੈਦਲ ਯਾਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਪਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਏ।
ਜਿਮ ਲਿਓਨਸ ਸਾਨੂੰ ਹੋਟਲ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਿੰਟ ਪਹਿਲਾਂ ਲੈਣ ਲਈ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਵਾਟਰਫਰੰਟ 'ਤੇ ਸਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਤਿੰਨ ਕਮੇਟੀ ਮੈਂਬਰ ਸਵੇਰੇ 8 ਵਜੇ ਤੋਂ ਹੀ ਉੱਥੇ ਸਨ। ਪਰ ਮੈਂ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਤੋਂ ਦੇਰ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਹੁਣੇ ਹੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਸੀ: ਉਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਤੋਂ ਉਡਾਣ ਭਰ ਕੇ ਆਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਭ ਮੇਰੀ ਸਹੇਲੀ ਲਈ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਨੇਰੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਕੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ

ਰਹੇ ਸੀ, ਉਸ ਲਈ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਲ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਾਣੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹਾਂ: ਸ਼ਹਿਰ ਦੀਆਂ ਮੁੱਖ ਸਟਰੀਟ ਲਾਈਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੱਧਮ ਰੌਸ਼ਨੀ, ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਆਕਾਰ ਅਰਧ-ਹਨੇਰੇ ਅਸਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਕਾਰ ਅਚਾਨਕ ਬੰਦਰਗਾਹ ਦੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਰੁਕ ਗਈ। ਹੀਟਰ ਦੀ ਗਰਮੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਅਸੀਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ। ਸਾਹਸ ਦਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਸਾਨੂੰ ਹਾਵੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਜਿਮ ਲਿਓਨਜ਼ ਦੀ ਕਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਵੱਡੀ, ਗੂੜ੍ਹੀ ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤਿੰਨ ਕੰਬਦੇ ਆਦਮੀ ਖੜ੍ਹੇ ਦੇਖੇ। ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਣ 'ਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਮੂਰਤੀ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਜਹਾਜ਼ ਦੀ ਹਲ ਸੀ। ਫਿਲਹਾਲ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੇਰੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸਿਆ: ਇਹ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤੀ ਰਾਹਤ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਪੂਰੇ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਠੰਡ ਵਿੱਚ ਕੰਬ ਰਹੇ ਸਨ!
ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਤਿੰਨ ਮੈਂਬਰ ਸਨ ਗੋਰਡਨ ਸਟਿੱਕ, ਜੋ ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਬਹਾਲੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਸਨ, ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਦੇ ਲੰਬੇ, ਪਤਲੇ ਬੰਦਰਗਾਹ ਮਾਸਟਰ ਜੀਨ ਹਾਫਮਾਈਸਟਰ, ਅਤੇ ਡੋਨਾਲਡ ਸਟੀਵਰਟ, ਪੁਰਾਣੇ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਕਿਊਰੇਟਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ।
ਭਾਵੇਂ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਹਾਜ਼ ਸੀ; ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮੱਧਮ ਬੱਲਬ ਨੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ 'ਤੇ ਕੁਝ ਰੌਸ਼ਨੀ ਪਾਈ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਜਹਾਜ਼ ਜਾਂ ਸਾਡੀ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਉੱਪਰਲਾ ਡੈੱਕ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਮਾਸਟ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਜਿਮ ਲਿਓਨਜ਼ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਹਲਕੇ ਜਿਹੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ - ਪੁਰਾਣਾ ਜਹਾਜ਼ "ਮੁਰੰਮਤ ਅਧੀਨ" ਸੀ ਅਤੇ ਅਜੇ ਆਪਣੀ ਅਸਲ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਗੱਲ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਕਿੰਨੀ ਸਹੀ ਲੱਗ ਗਈ, ਜਦੋਂ

ਅਸੀਂ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਚੜ੍ਹਨ ਲਈ ਇੱਕ ਪੌੜੀ ਜਾਂ ਤਖ਼ਤੀ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਪੋਰਟਮਾਸਟਰ ਨੇ ਸਮਝਦਾਰੀ ਵਾਲੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
“ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ, ਮਿਸਟਰ ਹੋਲਜ਼ਰ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਈਨਰ ਦੀ ਲਾਲਟੈਣ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਕਾਲੇ ਢੋਲ ਉੱਤੇ ਚਮਕਾਈ। ਡੈੱਕ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੇ ਇੱਕ ਤਖ਼ਤੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਰੱਸੀ ਦੀ ਪੌੜੀ ਲਟਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਤਖ਼ਤੇ ਤੋਂ ਪਰੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ, ਖਾਲੀ ਮੋਰੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਸਿੱਧਾ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਚੁਣੌਤੀ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਸਨੂੰ ਖੁੰਝਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੇ ਕੋਈ ਖੁੰਝ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੇਠਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪਾਣੀ ਸੀ। ਜਹਾਜ਼ ਖੰਭੇ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਦੋ ਗਜ਼ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਸੀ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਪੌੜੀ ਤੋਂ ਡਿੱਗਣ ਜਾਂ ਤਖ਼ਤੇ ਤੋਂ ਖੁੰਝਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਬੇਢੰਗੀ ਸੀ ਤਾਂ ਡੁੱਬਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਕਤੂਬਰ ਦੀ ਠੰਡੀ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਹਿੱਲਦੀ ਰੱਸੀ ਦੀ ਪੌੜੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਰ ਦੀ ਖਿੱਚ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਗਰਦਨ ਦੁਆਲੇ ਲਟਕਦੇ ਕੈਮਰੇ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਹੰਸ, ਤੁਸੀਂ ਨਹਾਉਣ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਇਸ ਸਭ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਬਚਾਂਗਾ?"

* * *

ਮੈਂ ਡਰਪੋਕ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਜੋਖਮ ਲੈਣਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਵੇਲੇ, ਮੈਂ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਠੰਡੇ ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਘਾਟ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਤੇ ਵੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਮੁਸੀਬਤ ਤੋਂ ਕੱਢਣ ਲਈ ਸਹੀ ਸ਼ਬਦ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਬਿਲਕੁਲ ਪਤਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇੱਕ ਮੁਰਗੀ ਵਾਂਗ ਰੱਸੀ ਦੀ ਪੌੜੀ ਚੜ੍ਹਦੀ ਹੋਈ, ਜਿਵੇਂ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਕੋਠੇ ਵੱਲ ਭੱਜ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ। ਮੈਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਾਹ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਸਿਬਿਲ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੀ

ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।" ਹਿੰਮਤ ਇਕੱਠੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਪੌੜੀ ਫੜੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਖਿੱਚਿਆ, ਲਗਾਤਾਰ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੁਨੇਹੇ ਭੇਜਦਾ ਰਿਹਾ, ਕਿਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦੇਵਾਂ। ਕਦਮ-ਦਰ-ਕਦਮ, ਮੈਂ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਹੋਰ ਦੂਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਬਾਕੀ ਹੁਣ ਤੱਕ ਬੌਣੇ ਲੱਗ ਚੁੱਕੇ ਹੋਣਗੇ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਹਲ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਲੱਕੜ ਦਾ ਤਖ਼ਤਾ ਨਿਕਲਦਾ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਮਲਾਹ ਵਾਂਗ, ਮੈਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ, ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਰ ਮੇਰੀਆਂ ਪਸਲੀਆਂ ਨਾਲ ਦਬਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕੈਮਰਾ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਛੋਹ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਡਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਬੀਮ ਨਾਲ ਟਕਰਾਵਾਂਗਾ - ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਛੇਕ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਫਿਰ, ਗੋਡੇ ਟੇਕਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਅੱਧਾ-ਰੀਂਗਦਾ ਹੋਇਆ ਹਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੀਟੀ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ, ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਮਲਾਹ ਦਾ ਗੀਤ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਖਰਕਾਰ ਕਿਵੇਂ ਵਾਪਸ ਬਾਹਰ ਆਵਾਂਗਾ, ਇਸ ਸਮੇਂ ਸੋਚਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਡਰਾਉਣਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਰਹਿਣਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇੱਕ ਗੈਂਗਪਲੈਂਕ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਪਰ ਹੁਣ ਲਈ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ, ਮੈਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸੀ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਇਨਸਾਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਹੁਣ ਪੌੜੀ ਉੱਤੇ ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਆ ਗਏ ਸਨ, ਸਾਰੇ ਸਾਹਸ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ।
ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਬੀਮ, ਲੱਕੜ ਦੇ ਗਲਿਆਰੇ, ਬੰਕ, ਬਲਕਹੈੱਡ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਭ ਕੁਝ ਸਮਝਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਲੱਕੜ ਦਾ ਜਹਾਜ਼ ਪਿਆ ਸੀ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਰਾਬ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਇਸਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਫਟ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਪਾਸੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਤੈਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਜਹਾਜ਼ ਦਾ ਕੋਈ ਲੇਬਲ, ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਾਮ, ਕੋਈ ਤਾਰੀਖ ਜਾਂ ਹੋਰ ਵੇਰਵੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਰੰਮਤ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਹਰੀ ਹਲ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਕਦਮ ਵਜੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ

ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਿਬਿਲ ਜਹਾਜ਼ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਸਿਵਾਏ ਉਸਦੀ ਆਮ ਸਮਝ ਦੇ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ - ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਲੱਕੜ ਦਾ ਜਹਾਜ਼। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਾਹਸ ਲਈ ਰਾਤ ਦਾ ਹਨੇਰਾ ਚੁਣਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਵਾਅਦਾ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦੇ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸਣ।

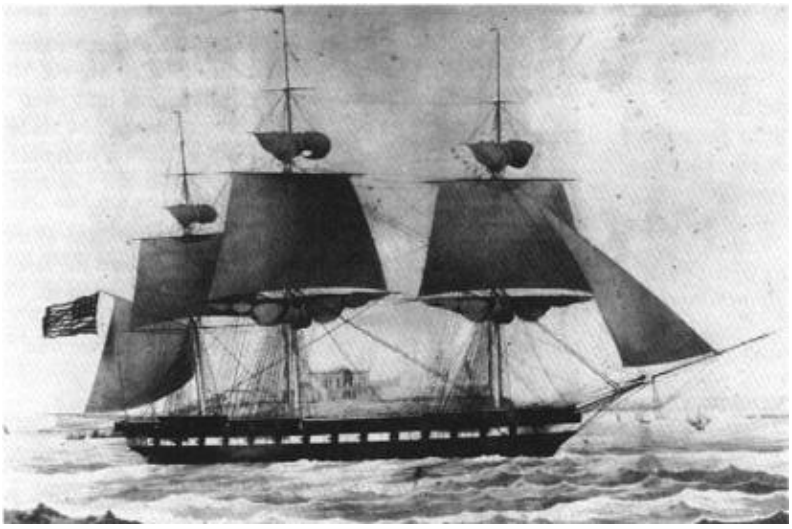

ਯੂ.ਐਸ.ਐਸ. ਐੱਫ. ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਸੀ

* * *

ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਜਹਾਜ਼, ਫ੍ਰੀਗੇਟ ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਦੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਜਦੋਂ ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਟੀਵੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਜਿਮ ਲਿਓਨਜ਼ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਇਤਿਹਾਸਕ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਲਿਖਿਆ। ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਣਸੁਲਝੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸਵਾਲ ਸਨ। ਕੀ ਮੈਂ ਆ ਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰਹੱਸਾਂ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ? ਇਹ ਫ੍ਰੀਗੇਟ 1797 ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਜੰਗੀ ਜਹਾਜ਼ ਸੀ। ਇਹ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ - ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕਾਰਨਾਮਾ ਜੋ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪੁਰਾਣੇ

ਜਹਾਜ਼ ਨੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਕਾਂਗਰਸ ਇਸ ਪੁਰਾਣੇ ਜਹਾਜ਼ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਬਿੱਲ ਪਾਸ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ: ਦੇਸ਼ ਭਗਤ ਕਮੇਟੀਆਂ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਅਤੇ ਫੰਡ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦੀਆਂ, ਜਾਂ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਲੋਕ ਅਚਾਨਕ ਮਦਦ ਲਈ ਅੱਗੇ ਆਉਂਦੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਖੰਡਰ ਜਹਾਜ਼ ਨੂੰ ਖੁਰਦ-ਬੁਰਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ ਜਾਂਦਾ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਜਾਂ ਕੋਈ ਇਸ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਰਹੱਸਮਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਾ ਕੁਝ ਪ੍ਰਭਾਵ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਫ੍ਰੈਂਕਲਿਨ ਰੂਜ਼ਵੈਲਟ 'ਤੇ ਵੀ ਪਿਆ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਮਾਂ, ਸਾਰਾ ਡੇਲਾਨੋ ਰੂਜ਼ਵੈਲਟ ਵਾਂਗ, ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੀ ਸੀ। ਖੈਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਿਊਪੋਰਟ, ਰ੍ਹੋਡ ਆਈਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਅਣਗੌਲਿਆ ਪਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੀ ਮੰਗ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਉੱਚੀ ਹੁੰਦੀ ਗਈ, ਰੂਜ਼ਵੈਲਟ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਜਿਵੇਂ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਇੱਕ ਰਹੱਸਮਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣਾ ਸੁਨੇਹਾ ਪਹੁੰਚਾ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ: 1940 ਵਿੱਚ, ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਅਮਰੀਕੀ ਅਟਲਾਂਟਿਕ ਫਲੀਟ ਦਾ ਫਲੈਗਸ਼ਿਪ ਹੋਵੇ!

* * *

ਅਕਤੂਬਰ ਦੀ ਤੂਫਾਨੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਦੀ ਸਾਡੀ ਯਾਦਗਾਰ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਜਹਾਜ਼ ਦੀ ਹੋਰ ਵੀ ਚੰਗੀ ਸਮਝ ਮਿਲੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅਵਚੇਤਨ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਭਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ 'ਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਨਾ ਲੱਗ ਸਕੇ।
ਸਾਲ 1782 ਸੀ। ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਨੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਲੜਾਈ ਜਿੱਤ ਲਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਵਾਂ ਰਾਸ਼ਟਰ ਆਪਣੀਆਂ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਫੌਜਾਂ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਦੇਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਵਪਾਰ ਵਧਿਆ, ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਅਮਰੀਕੀ ਵਪਾਰੀ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਧ ਰਹੀ ਸੀ। ਪਰ ਇੱਕ ਰਾਸ਼ਟਰ, ਉਦੋਂ ਅਤੇ ਹੁਣ, ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਹਮਲਿਆਂ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਜਿੰਨਾ

ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੈ। ਜਲਦੀ ਹੀ, ਉੱਤਰੀ ਅਫਰੀਕਾ ਅਤੇ ਕੈਰੇਬੀਅਨ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂਆਂ ਨੇ ਅਮਰੀਕੀ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਲਾਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੰਜੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, 1794 ਵਿੱਚ, ਕਾਂਗਰਸ ਨੇ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਅਮਰੀਕੀ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਛੇ ਜੰਗੀ ਜਹਾਜ਼ਾਂ, ਜਾਂ ਫ੍ਰੀਗੇਟਾਂ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ। ਜਾਰਜ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਨੇ ਬਿੱਲ 'ਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ, ਅਤੇ ਜਹਾਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਕੰਮ ਤੁਰੰਤ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨ ਜਹਾਜ਼, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਪੂਰਕ, ਤੁਰੰਤ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਪਹਿਲਾ ਫ੍ਰੀਗੇਟ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਮਰੀਕੀ ਜਲ ਸੈਨਾ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਜਹਾਜ਼, ਯੂਐਸਐਸ ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੰਵਿਧਾਨ ਅਤੇ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਮੁੱਖ ਮਾਸਟ, ਇੱਕ ਲੱਕੜ ਦਾ ਹਲ ਅਤੇ ਛੱਤੀਸ ਤੋਪਾਂ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਜੇ ਦੋ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਚਾਲੀ-ਚੌਂਤਾਲੀ ਬੰਦੂਕਾਂ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਦੇ ਡੇਵਿਡ ਸਟੋਡਰ, ਜੋ ਕਿ ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਦਾ ਨਿਰਮਾਤਾ ਸੀ, ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੇਟੈਂਟ ਕੀਤੀ ਨੋਕਦਾਰ ਧਨੁਸ਼ ਲਾਈਨਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਕਲਿੱਪਰਾਂ ਨਾਲ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਇਸ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਨੇ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਗਤੀ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਲਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਨੂੰ "ਯੈਂਕੀ ਰੇਸ ਹਾਰਸ" ਉਪਨਾਮ ਮਿਲਿਆ।

* * *

26 ਜੂਨ, 1798 ਨੂੰ, ਬਿਲਕੁਲ ਨਵਾਂ ਫ੍ਰੀਗੇਟ ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਤੋਂ ਰਵਾਨਾ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਅਮਰੀਕੀ ਬੰਦਰਗਾਹ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੈਰੇਬੀਅਨ ਵੱਲ ਵਧਿਆ। ਇਸਦੀ ਕਮਾਂਡ ਅਮਰੀਕੀ ਇਨਕਲਾਬੀ ਯੁੱਧ ਦੇ ਇੱਕ ਅਨੁਭਵੀ ਥਾਮਸ ਟ੍ਰਕਸਟਨ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਅਤੇ ਸਖ਼ਤ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਲਈ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਅਮਰੀਕੀ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਾਰਬਰੀ ਸਰਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸੰਧੀ ਦੁਆਰਾ ਉੱਤਰੀ ਅਫਰੀਕਾ ਤੋਂ

ਖ਼ਤਰਾ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘੱਟ ਗਿਆ ਸੀ, ਕੈਰੇਬੀਅਨ ਵਿੱਚ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਖ਼ਤਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਗੰਭੀਰ ਰਿਹਾ।
ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਦੇ ਚਾਲਕ ਦਲ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 1799 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣੇ ਫਰਵਰੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਨੇਵਿਸ ਟਾਪੂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਫ੍ਰੀਗੇਟ ਲ'ਇਨਸਰਜੈਂਟੇ ਨੂੰ ਲੰਘਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਹਮਲੇ ਦੇ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਜੰਗੀ ਜਹਾਜ਼ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਬਾਹ ਹੋ ਗਿਆ। ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਲਈ ਇਸ ਪਹਿਲੀ ਜਲ ਸੈਨਾ ਜਿੱਤ ਨੇ ਨੌਜਵਾਨ ਰਾਸ਼ਟਰ ਨੂੰ ਮਾਣ ਅਤੇ ਸਨਮਾਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਦਿੱਤੀ, ਜੋ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਹੋਰ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਈ ਜਦੋਂ ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਨੇ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਫ੍ਰੀਗੇਟ ਲਾ ਵੈਂਜੈਂਸ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਮਰੀਕੀ ਜਹਾਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੀ ਤੋਪਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਦੋ ਵਧਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੁੱਲ ਗਿਣਤੀ ਅਠੱਤੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਬਵੰਜਾ ਤੋਪਾਂ ਨਾਲ ਲੈਸ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਹਮਲਾਵਰ ਜਹਾਜ਼ ਤੋਂ ਘਟੀਆ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ। ਦੋਵੇਂ ਜਲ ਸੈਨਾ ਦੇ ਦਿੱਗਜ ਵੈਸਟ ਇੰਡੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਘੰਟੇ ਤੱਕ ਭਿਆਨਕ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਰਹੇ। ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨੁਕਸਾਨਿਆ ਗਿਆ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਜਹਾਜ਼ ਫਿਰ ਰਾਤ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਬਚ ਨਿਕਲਿਆ।
ਅਮਰੀਕਾ ਹੁਣ ਆਤਮਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਦੇਸ਼ਾਂ ਨੇ ਹੀ ਨਵੇਂ ਗਣਰਾਜ ਨਾਲ ਨੇੜਲੇ ਸਬੰਧ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਤੋਂ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਅਜੇ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਾਂਗਰਸ ਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਬਲੈਕਮੇਲ ਅਤੇ ਲੁੱਟ ਦੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਅੱਗੇ ਝੁਕਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਲੜਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰੇਗੀ।
ਭਾਵੇਂ ਕੈਪਟਨ ਟ੍ਰਕਸਟਨ ਨੇ 1801 ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਅਭਿਆਸ ਮੈਨੂਅਲ ਅਤੇ ਰਣਨੀਤਕ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨੇ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਅਮਰੀਕੀ ਜਲ ਸੈਨਾ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਦਾ ਆਧਾਰ ਬਣਾਇਆ। ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਦੇ ਕਮਾਂਡਰ ਤੋਂ ਅਗਲਾ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਮਰੇ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਮਿਸ਼ਨ 1802 ਵਿੱਚ ਬਾਰਬਰੀ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂਆਂ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਮੈਡੀਟੇਰੀਅਨ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਅਮਰੀਕੀ ਜਹਾਜ਼ਾਂ

ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਤ੍ਰਿਪੋਲੀ ਦੀ ਘੇਰਾਬੰਦੀ ਦੌਰਾਨ, ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਨੇ ਕਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ, ਦੋ ਅਰਬ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਡੁੱਬਾਇਆ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਰਬ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂਆਂ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੰਧੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1805 ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਬੰਦਰਗਾਹ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ।

* * *

ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਜਹਾਜ਼ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਬੰਦਰਗਾਹ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਰਿਹਾ। ਫਿਰ, 1812 ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਜੰਗ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਫੋਰਟ ਕ੍ਰੇਨੀ ਵਿਖੇ ਅਮਰੀਕੀ ਫੌਜੀ ਸਥਾਪਨਾਵਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਹੈਂਪਟਨ ਰੋਡਜ਼, ਵਰਜੀਨੀਆ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸਾਬਕਾ ਕਲੋਨੀਆਂ ਅਤੇ ਸਾਬਕਾ ਮਾਤ ਦੇਸ਼ ਵਿਚਕਾਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਬਾਰਬਰੀ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂ ਮੁੜ ਉੱਭਰ ਆਏ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਜੰਗ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝੀ ਗਈ।
ਇਸ ਵਾਰ ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਸਟੀਫਨ ਡੇਕਾਟਰ ਦੇ ਸਕੁਐਡਰਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਲਜੀਰੀਆ ਨਾਲ ਨਵੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੰਧੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ 1817 ਤੱਕ ਉੱਤਰੀ ਅਫ਼ਰੀਕੀ ਪਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ।
ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਲਗਾਤਾਰ ਤਰੱਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਖੇਤਰ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੱਛਮੀ ਖੇਤਰਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਵਪਾਰਕ ਰਸਤੇ ਵੀ ਖੋਲ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਵਧਦੇ ਵਪਾਰੀ ਬੇੜੇ ਨਾਲ ਤਾਲਮੇਲ ਰੱਖਣ ਲਈ, ਇਸ ਕੋਲ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਛੋਟਾ, ਜਲ ਸੈਨਾ ਬੇੜਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਨੇ 1819 ਅਤੇ 1821 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੱਖਣੀ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਤੱਟ ਤੋਂ ਅਮਰੀਕੀ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕੀਤੀ, ਫਿਰ ਕੇਪ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਮਹਾਂਦੀਪ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਂਤ ਤੱਟ ਤੱਕ ਸਮੁੰਦਰੀ ਸਫ਼ਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ 1826 ਵਿੱਚ ਕੈਰੇਬੀਅਨ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂਆਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਫਲੋਰੀਡਾ ਵਿੱਚ ਸੈਮੀਨੋਲ ਇੰਡੀਅਨ ਵਿਦਰੋਹ ਦੇ ਦਮਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਅਤੇ ਐਡਮਿਰਲ ਡੱਲਾਸ ਦੇ

ਫਲੈਗਸ਼ਿਪ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। 1840 ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਕਮੋਡੋਰ ਲਾਰੈਂਸ ਕੇਅਰਨੀ ਦੀ ਕਮਾਨ ਹੇਠ ਬੋਸਟਨ ਤੋਂ ਰੀਓ ਡੀ ਜਨੇਰੀਓ ਤੱਕ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। ਉੱਥੋਂ, ਉਸਨੇ ਚੀਨ ਨੂੰ ਅਮਰੀਕੀ ਵਪਾਰ ਲਈ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਪ੍ਰਸ਼ਾਂਤ ਮਹਾਸਾਗਰ ਪਾਰ ਕੀਤਾ; ਹਵਾਈ ਰਾਹੀਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਕੇਅਰਨੀ ਟਾਪੂਆਂ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਨੂੰ ਨਾਕਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹੀ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਜੰਗੀ ਜਹਾਜ਼ ਐਚਐਮਐਸ ਕੇਅਰਫੁੱਟ ਹੋਨੋਲੂਲੂ ਵਿੱਚ ਲੰਗਰ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਨੇ ਰਾਜਾ ਕਾਮੇਮੇਹਾ ਤੀਜੇ ਦੇ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਕਪਤਾਨ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਵਾਗਡੋਰ ਸੌਂਪਣ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਮੂਲ ਨਿਵਾਸੀ ਰਾਜ ਬਹਾਲ ਹੋ ਗਿਆ।
ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਲਈ, ਇਹ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੁਰਾਣਾ ਜਹਾਜ਼ ਵਰਜੀਨੀਆ ਦੇ ਨਾਰਫੋਕ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮੋਰਿੰਗਾਂ 'ਤੇ ਟਿਕਿਆ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਅਸਥਾਈ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਆਖਰੀ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਲਗਭਗ 58,000 ਮੀਲ ਇਕੱਲੇ ਹੀ ਤੈਅ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਇਕੱਲੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਹੇਠਾਂ। 1853 ਵਿੱਚ, ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਫਿੱਟ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਨੇਵੀ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਜਹਾਜ਼ ਹੁਣ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਤਣਾਅ ਅਤੇ ਘਿਸਾਅ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਦਿਖਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਲੰਬਾਈ ਨੂੰ ਬਾਰਾਂ ਫੁੱਟ ਵਧਾਉਣਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਬਾਈ-ਬੰਦੂਕਾਂ ਵਾਲੇ ਫ੍ਰੀਗੇਟ ਵਜੋਂ ਦੁਬਾਰਾ ਵਰਗੀਕ੍ਰਿਤ ਕਰਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਅਸਲ ਲੱਕੜ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਿਰਫ ਖਰਾਬ ਹੋਏ ਹਿੱਸਿਆਂ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਅਤੇ ਬਦਲੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਇਹ ਅਨੁਭਵੀ ਜਹਾਜ਼ ਮੈਡੀਟੇਰੀਅਨ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਭਵਿੱਖ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ: 1858 ਵਿੱਚ, ਇਸਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਹ ਰਹੱਸਮਈ ਸ਼ਕਤੀ ਹਰਕਤ ਵਿੱਚ ਆਈ ਜਿਸਨੇ ਜਹਾਜ਼ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਉੱਤਰੀ ਅਤੇ ਦੱਖਣ ਵਿਚਕਾਰ ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਅਟੱਲ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ 1859 ਵਿੱਚ ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਨੂੰ ਅਫਰੀਕੀ ਸਕੁਐਡਰਨ ਦੇ ਫਲੈਗਸ਼ਿਪ ਵਜੋਂ ਦੁਬਾਰਾ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਕੰਮ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਗੁਲਾਮ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਗੁਲਾਮਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੱਦੀ ਅਫਰੀਕਾ ਵਾਪਸ ਭੇਜਣ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਰਹੀ। 1861 ਵਿੱਚ ਜੰਗ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋਣਾ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਡੀਟੇਰੀਅਨ ਵਿੱਚ ਕਨਫੈਡਰੇਟ ਰੇਡਰਾਂ ਤੋਂ ਅਮਰੀਕੀ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਾਰਜਕਾਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਵਰਜੀਨੀਆ ਦੇ ਹੈਂਪਟਨ ਰੋਡਜ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਿਖਲਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਜਹਾਜ਼ ਬਣ ਗਈ।
ਸਮੁੰਦਰੀ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਯੁੱਗ ਬੀਤ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅੰਤ ਨੇੜੇ ਹੈ: ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਲੱਕੜ ਦੀਆਂ ਸਮੁੰਦਰੀ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਵਾਂਗ, ਉਸਦੀ ਕਿਸਮਤ ਵੀ ਕਬਾੜ ਲਈ ਸੀ। ਪਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਉਹ ਇਸ ਕਿਸਮਤ ਤੋਂ ਬਚ ਗਈ। 1871 ਵਿੱਚ, ਜਲ ਸੈਨਾ ਨੇ ਐਨਾਪੋਲਿਸ ਨੇਵਲ ਅਕੈਡਮੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿਖਲਾਈ ਜਹਾਜ਼ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਸਰਗਰਮ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਦਾਖਲਾ ਲਿਆ। ਸਿਖਲਾਈ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕਈ ਸਮੁੰਦਰੀ ਮੁਹਿੰਮਾਂ ਵੀ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1880 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਅਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਆਇਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਰਾਹਤ ਕਾਰਜ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਜਹਾਜ਼ ਅਮਰੀਕੀ ਜਲ ਸੈਨਾ ਪਰੰਪਰਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਬਣ ਗਿਆ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। 1894 ਵਿੱਚ, ਇਹ ਲਗਭਗ ਸੌ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਜੰਗੀ ਜਹਾਜ਼, ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਸਮੁੰਦਰੀ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਿਖਲਾਈ ਮੁਹਿੰਮ ਲਈ ਨਿਊਪੋਰਟ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। 1914 ਤੱਕ, ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਦੀ ਉਸਦੀ ਘਰੇਲੂ ਬੰਦਰਗਾਹ ਨੇ ਇਸ ਅਨੁਭਵੀ ਯਾਟ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸ਼ਤਾਬਦੀ ਜਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਲਈ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਸਰਗਰਮ ਅਮਰੀਕੀ ਜਲ ਸੈਨਾ ਜਹਾਜ਼ ਵਜੋਂ ਆਪਣਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਰੀਅਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੀ। ਪਰ ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਦੀ ਭਲਾਈ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਜੋ ਨਿਊਪੋਰਟ ਹਾਰਬਰ ਵਿੱਚ ਅਣਗੌਲਿਆ

ਪਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਹਾਲਤ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਵਿਗੜ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਈ।
ਜਦੋਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਰੂਜ਼ਵੈਲਟ ਦਾ ਧਿਆਨ ਇਸ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਜਹਾਜ਼ ਦੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਅਮਰੀਕੀ ਅਟਲਾਂਟਿਕ ਫਲੀਟ ਦਾ ਮੁੱਖ ਜਹਾਜ਼ ਬਣਾ ਕੇ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸਨਮਾਨ ਇਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਸ਼ਾਨ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਫੰਡ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ। ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸਨੂੰ ਬੋਸਟਨ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਜਹਾਜ਼ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇ ਕੇ ਫੰਡ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯਤਨ ਕੀਤੇ ਗਏ। 1953 ਤੱਕ, ਜਹਾਜ਼ ਦੀ ਹਾਲਤ ਇੰਨੀ ਵਿਗੜ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਸਦਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਬਾਹ ਹੋਣਾ ਲਗਭਗ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
ਇਸੇ ਪਲ, ਦੇਸ਼ ਭਗਤ ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਚੁਣੌਤੀ ਲੈਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਪਹਿਲੇ ਕਦਮ ਵਜੋਂ, ਸਮੂਹ ਨੇ ਅਮਰੀਕੀ ਜਲ ਸੈਨਾ ਤੋਂ ਇਸ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਹਾਜ਼ ਨੂੰ ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸੀਨੀਅਰ ਨਾਗਰਿਕ ਆਪਣੀ ਜਨਮ ਭੂਮੀ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਉਸ 'ਤੇ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਲਗਾਵ ਦੀ ਵਰਖਾ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਵਲੰਟੀਅਰਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ, ਬਹਾਲੀ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਉਸਦੀ ਅਸਲ ਦਿੱਖ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਫੰਡ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ। ਸਾਡੀ ਰਾਤ ਦੀ ਫੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਬਹਾਲੀ ਦਾ ਸਿਰਫ ਪਹਿਲਾ ਪੜਾਅ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਸੀ: ਉਸਦੀ ਹਲ ਨੂੰ ਸਮੁੰਦਰੀ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੀ ਬਰਥ 'ਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਤੈਰ ਸਕੇ। ਬਾਕੀ ਕੰਮ 1968 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਪਰ ਸਾਡੀ ਫੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਅੰਦਰਲਾ ਹਿੱਸਾ ਅਜੇ ਵੀ ਲੱਕੜ ਦੇ ਬੀਮ ਅਤੇ ਮਾੜੇ ਫਿੱਟ ਕੀਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਕੱਚਾ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਉੱਪਰਲਾ ਢਾਂਚਾ ਇੱਕ ਮਾਸਟਲ ਰਹਿਤ ਫਲੈਟ ਡੈੱਕ ਵਿੱਚ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਗਲਿਆਰੇ ਅਤੇ ਰਸਤੇ ਆਪਣੀ ਗੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਢੱਕੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ

ਨਵਾਂ ਅਤੇ ਸਾਫ਼ ਜਹਾਜ਼ ਬਣਿਆ ਜੋ 1968 ਵਿੱਚ ਅਮਰੀਕਾ ਦਾ ਓਨਾ ਹੀ ਮਾਣ ਸੀ ਜਿੰਨਾ 1797 ਵਿੱਚ ਲਾਂਚ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਸੀ।
ਪਰ ਕਿਸਮਤ ਨੇ ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਜਹਾਜ਼ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਤਬਾਹੀ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਵਾਲੇ ਅਜੀਬ ਤਰੀਕਿਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਹੋਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੇ ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਜਹਾਜ਼ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਦਿਵਾਈ ਸੀ। ਇਸ ਸਾਖ ਨੂੰ ਬਹਾਲੀ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਰਿਕਾਰਡ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀਕਰਨ ਕੀਤਾ। ਡੋਨਾਲਡ ਸਟੀਵਰਟ ਵਿੱਚ, ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਇੱਕ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਫਲੋਟਿੰਗ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਦਾ ਕਿਊਰੇਟਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ।

* * *

ਅੱਜ ਦਾ ਅਮਰੀਕੀ ਪਲੈਨੀਟੇਰੀਅਮ
ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਰਾਮੰਡਲ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਲੌਕਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਅਣਜਾਣ ਹੈ, ਪਰ ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਸਮੂਹ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਡ੍ਰਾਈਡੌਕ 'ਤੇ ਲਿਆਉਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ। 26 ਜੁਲਾਈ, 1959 ਨੂੰ, ਇੱਕ ਰੋਮਨ ਕੈਥੋਲਿਕ ਪਾਦਰੀ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ, ਜੋ ਉਦੋਂ ਜਨਤਾ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮਾੜੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਹਾਜ਼ ਬਾਰੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਊਰੇਟਰ ਡੋਨਾਲਡ ਸਟੀਵਰਟ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਲਈ ਸਵੇਰੇ 10 ਵਜੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਵਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਲਈ ਸਵੇਰੇ 11 ਵਜੇ ਦੀ ਰੇਲਗੱਡੀ ਫੜਨੀ ਪਈ ਅਤੇ ਇੰਨਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਹਾਜ਼ ਦੇਖੇ ਬਿਨਾਂ ਡੇਟ੍ਰੋਇਟ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪੈਰੋਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕਿਊਰੇਟਰ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਢਿੱਲ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਪਾਦਰੀ ਨੂੰ ਸਵਾਰ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਸਟੀਵਰਟ ਮਾਲ ਦੀ ਸੂਚੀ ਬਣਾ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪੁਜਾਰੀ ਖੁਦ ਇੱਕ ਟੂਰ ਲਵੇ।
10:25 ਵਜੇ, ਪੁਜਾਰੀ ਹੇਠਾਂ ਡੈੱਕ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਿਊਰੇਟਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੈਰ ਲਈ ਨਾ ਲਿਜਾਣ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗੀ।
"ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ," ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਉਸ ਬੁੱਢੇ ਸੱਜਣ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦਿਖਾਇਆ।"
"ਕਿਹੜੇ ਬਜ਼ੁਰਗ?" ਕਿਊਰੇਟਰ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। "ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਜਲ ਸੈਨਾ ਦੀ ਵਰਦੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਸਾਰਾ ਇਲਾਕਾ ਦਿਖਾਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ ਜਹਾਜ਼ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ,

ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਸਾਜ਼ੋ-ਸਾਮਾਨ ਅਤੇ ਜੰਗੀ ਟਿਕਾਣਿਆਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ।
"ਇਹ ਬੇਤੁਕਾ ਹੈ," ਮਿਸਟਰ ਸਟੀਵਰਟ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਹਾਰਕ ਸਕਾਟਿਸ਼, ਗਰਜਿਆ। "ਆਓ ਹੇਠਾਂ ਵੇਖੀਏ।"
ਦੋਵੇਂ ਆਦਮੀ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਗਏ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਤੱਕ ਇਸਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਜੀਵਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਉੱਪਰ ਵਾਪਸ ਆਏ, ਤਾਂ ਪਾਦਰੀ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਗਾਇਬ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹ ਜਲਦੀ ਨਾਲ, ਫਿੱਕਾ ਅਤੇ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਰੇਲਗੱਡੀ ਫੜਨ ਲਈ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਬੁੱਢੇ ਮਲਾਹ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ।
ਡੋਨਾਲਡ ਸਟੀਵਰਟ ਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਵਧ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਖੋਜ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਨਿਊਪੋਰਟ, ਰ੍ਹੋਡ ਆਈਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ, ਅਤੇ ਤਾਰਾਮੰਡਲ 'ਤੇ ਤਾਇਨਾਤ ਗਾਰਡਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੋਈ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸੈਲਾਨੀ ਸਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਿਆ, ਤਾਂ ਬੰਦੂਕ ਦੇ ਡੈੱਕ 'ਤੇ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ। ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚੋਰ ਜਾਂ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਨੂੰ ਫੜਨ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਕੁੱਤਾ, ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਦਿੱਖ ਵਾਲਾ ਜਰਮਨ ਸ਼ੈਫਰਡ ਲੈ ਆਏ, ਜਿਸਨੂੰ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਨੂੰ ਭਜਾਉਣ ਲਈ ਤੁਰੰਤ ਡੈੱਕ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। ਪਰ ਆਮ ਵਾਂਗ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਕੁੱਤਾ ਜੰਮ ਗਿਆ, ਡਰ ਨਾਲ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਦੇ ਵਾਲ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਹਿੱਲਣ ਜਾਂ ਹੇਠਾਂ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।

ਇੱਕ ਵਾਰ, ਸਮੁੰਦਰੀ ਸਕਾਊਟਸ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਇੱਕ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਮੀਟਿੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਟੀਚਾ ਇੱਕ ਯਥਾਰਥਵਾਦੀ ਸਮੁੰਦਰੀ ਮਾਹੌਲ ਬਣਾਉਣਾ ਸੀ। ਜਹਾਜ਼ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲੰਗਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹਿੱਲਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਨੇ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਹੋਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਅਚਾਨਕ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਹਿੱਲਿਆ ਹੋਵੇ, ਪਹੀਆ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਖੱਬੇ ਤੋਂ ਸੱਜੇ ਘੁੰਮਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਘਬਰਾਹਟ ਫੈਲ ਗਈ। ਜਹਾਜ਼ ਦੀ ਗਤੀ ਹਵਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪਹੀਏ ਦਾ ਸਪੂਲ ਪਤਵਾਰ ਨਾਲ ਵੀ ਜੁੜਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ!
ਅਗਸਤ 1955 ਵਿੱਚ ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ। ਜਦੋਂ ਅਜੇ ਵੀ ਜਲ ਸੈਨਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਪਹਿਲੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਜਹਾਜ਼ ਨੂੰ ਨੇਵਲ ਟ੍ਰੇਨਿੰਗ ਸੈਂਟਰ ਵਿੱਚ ਯੂਐਸਐਸ ਪਾਈਕ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਸਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਿਅਰ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਨਬੀ ਬਿਨਾਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇੱਕ ਨੇਵੀ ਕਮਾਂਡਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੇ ਰਾਤ ਨੂੰ "ਵਰਦੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ" ਕੁਆਰਟਰਡੇਕ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ। ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਸਨ ਅਖਬਾਰ ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਜਿਸਨੇ ਨੇਵੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਅਖਬਾਰ ਨੇ ਤਾਰਾਮੰਡਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ, ਤਾਂ ਨੇਵੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਉਸਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੇ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲਈਆਂ।
ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਦੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਜਿਮ ਲਿਓਨਜ਼ ਨੇ ਕਿਊਰੇਟਰ ਦੁਆਰਾ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਰਹੱਸਮਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਿਰਤਾਂਤ ਜੋੜਿਆ। ਸੀ ਸਕਾਊਟਸ ਦੀ ਹੈਲੋਵੀਨ ਮੀਟਿੰਗ ਦੌਰਾਨ, ਇੱਕ ਡਾਂਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਕੁੜੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ। ਕੰਧ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਬੈਂਚ 'ਤੇ ਬੈਠੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁੜੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਸਿੱਧੀ ਇੱਕ ਬੁੱਢੇ ਮਲਾਹ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਪਈ,

ਜੋ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ! ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਥਿਤ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਡੈੱਕ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਆਪਣੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਗਾਈਡ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਹੋਰ ਯਾਤਰੀਆਂ ਨੇ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਜੀਬ ਅਨੁਭਵ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੇ ਹੋਣ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਲੋਕ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਦਬਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਫਿੱਟ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦੀਆਂ।
ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਕੁਝ ਬੇਚੈਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਜੇ ਵੀ ਸਰਗਰਮ ਸੀ, ਜੋ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਚੱਲੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸਦੇ ਸਿਖਰ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਪਰ ਉਸ ਭੂਤਰੇ ਮਲਾਹ ਨੇ ਇਸ ਜਹਾਜ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਚਿਪਕਣ ਦੀ ਇੰਨੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਿਉਂ ਕੀਤੀ? ਇਸ "ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਜਹਾਜ਼" ਦੇ ਡੇਕ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਕਿਹੜੇ ਰਾਜ਼ ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਸਨ?

* * *

ਅਸੀਂ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਮੁੱਖ ਡੈੱਕ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ," ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਪੁੱਛਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਤੰਗ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਲੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਉਤਰ ਗਈ। ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਸਖ਼ਤ ਡੈੱਕ ਵੱਲ ਵਧੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਰੁਕ ਗਈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਹਾਲ ਹੈ!"
ਸਾਡੇ ਸਾਰੇ ਸਵਾਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਲਗਭਗ ਪੂਰੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮ ਰਹੀ ਸੀ। ਕਿਊਰੇਟਰ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਖੁਦ ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਲਾਈਟਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕਾਰਨਾਮਾ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਜਹਾਜ਼ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ।" ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਬੰਦਰਗਾਹ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ,

ਤਾਂ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਇੱਕ ਤਾਰੀਖ਼ ਬੁੜਬੁੜਾਈ। ਇਹ 1802 ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਬਸ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸਦਾ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਲਈ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਕਪਤਾਨ ਨੇ 1801 ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਫ੍ਰੀਗੇਟ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ 1802 ਨੇ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਧਿਆਇ ਬਣਾਇਆ।
ਅਸੀਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਦੀਆਂ ਆਧੁਨਿਕ ਰਾਤ ਦੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਰਹੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਇਸ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚਿਆ?
ਅਤੇ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਅਖੀਰ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਗਏ, ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਅਗਲੇ ਮੋੜ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਏ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸਿਬਿਲ ਹੇਠਲੇ ਡੈੱਕ 'ਤੇ ਉਤਰਿਆ, ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਗਏ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਡੈੱਕ 'ਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਵੱਲ ਗਈ। "ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕੰਬਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। ਸਿਬਿਲ ਵਰਗੇ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਡਰਨਾ ਬਹੁਤ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਦਿਖਾਈਆਂ, ਜੋ ਕਿ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤੀ ਠੰਢ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਕੋਈ ਲੱਛਣ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ।
"ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਹੀ ਮਾਹੌਲ ਹੈ... ਬਹੁਤ ਡਰਾਉਣਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਰੋਣ ਵਰਗੀ ਆਵਾਜ਼ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਕਿਉਂ ਰੋਵੇਗਾ?"
ਕਿਉਂ?
"ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਮੌਤ...ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ...ਇੱਕ ਬੰਦੂਕ...ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਬੰਦੂਕ...ਇੱਕ ਮਾੜਾ ਕੰਮ..."
ਕੀ ਇਸ ਬੰਦੇ ਦਾ ਜਹਾਜ਼ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੈ?

ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਤੋਂ ਹੋਰ ਦੂਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ, "ਸਤਾਰਾਂ ਸੌ ਪੈਂਹਠ।"
ਇਸ ਤਾਰੀਖ ਦਾ ਜਹਾਜ਼ ਲਈ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸਦੇ ਪਹਿਲੇ ਕਪਤਾਨ ਲਈ ਮਹੱਤਵ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਜੇ ਵੀ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸੀ।
"ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਬੰਦੂਕਾਂ..."
ਇਸਦਾ ਅਰਥ 1799 ਅਤੇ 1800 ਵਿੱਚ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਬੇੜੇ ਨਾਲ ਦੋ ਮਹਾਨ ਲੜਾਈਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ।
ਮੈਂ ਉਸ ਬੰਦੇ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।
“ਉਹ ਇਸ ਕਿਸ਼ਤੀ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਬਹੁਤ ਘੁੰਮਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ,” ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਬੰਦੂਕ ਲੱਭਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਬੰਦੂਕਾਂ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਡਰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਹੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਦੋ ਆਦਮੀ... ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਡਰਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਬਾਰੂਦ... ਬਾਰੂਦ ਵਾਲਾ ਮੁੰਡਾ। ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲ ਦਾ।”
"ਉਹ ਦੋ ਆਦਮੀ ਕੌਣ ਸਨ?"
"ਬਹੱਤਰ...ਛਿਆਹਠ...ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਸ਼ਤੀ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੈ...।"
"ਕੀ ਇਸ ਕਿਸ਼ਤੀ 'ਤੇ ਇਸ ਵੇਲੇ ਕੋਈ ਜੀਵ ਹੈ?"
"ਤਿੰਨ ਲੋਕ। ਮੁੰਡਾ ਅਤੇ ਦੋ ਆਦਮੀ।"
"ਇਹ ਦੋ ਆਦਮੀ ਕੌਣ ਹਨ?"
ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਜ਼ੋਰ-ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਾਹ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਹੂੰਝਦੇ ਹੋਏ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਥ੍ਰੈਕਸਟਨ...ਕੈਪਟਨ...ਥਾਮਸ...ਟੀ-ਐੱਚ-ਆਰ...ਮੈਨੂੰ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਹਿੱਸਾ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ...1802...ਦੂਜਾ ਆਦਮੀ...ਬੰਦੂਕ ਵੱਲ...।"

ਜਦੋਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸਿਬਿਲ ਦੇ ਅੱਧੇ-ਸੰਮੋਹਿਤ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਗਏ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸਮੂਹ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਰੋਂਦੇ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕੈਪਟਨ ਥਾਮਸ ਟ੍ਰਕਸਟਨ ਜਹਾਜ਼ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਕਪਤਾਨ ਸੀ, ਅਤੇ 1802 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਥਾਂ ਲੈ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਜੇ ਉਹ ਇੱਥੇ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਕੋਲ ਉਸ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਮਹਾਨ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਜਲ ਸੈਨਾ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਰਿਹਾ।
ਸਿਬਿਲ ਪਲ ਭਰ ਲਈ ਆਪਣੀ ਅਰਧ-ਚੇਤਨ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਜਾਗ ਪਈ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਲੱਗੀ ਕਿ ਉਹ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਸੁਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। "ਨਾਮ 'ਪੁੱਤਰ' ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਹੁਣ ਕਿਹਾ। "ਹਰਸਨ... ਮੈਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਸੁਣਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ। ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੋਲੀਆਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਹਮਲਾ। ਬਹੱਤਰ। ਚੌਹਠ। ਫ੍ਰੈਂਚ। ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਕਿ ਮੁੰਡੇ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਪਰ ਉਹ ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ। ਗੋਲੀ ਮਾਰੋ!"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜੋ ਉਸ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਨਾਲ ਸਨ?"
"ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਦੂਜਾ... ਇੱਕ... ਸ਼ਸਤਰ... ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ... ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੈ... ਉਸਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ... ਉਸਦੇ ਕਾਰਨਾਮਿਆਂ ਲਈ... ਉਹ ਇੱਕ ਡਰਪੋਕ ਸੀ... ਉਹ ਲੁਕ ਗਿਆ... ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਕਿਸ਼ਤੀ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮਾਰਿਆ ਸੀ, ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੇ ਨਹੀਂ... ਉਸਨੂੰ ਉਡਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ... ਉਸਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਡਰਪੋਕ ਸੀ... ਜੰਗ ਵਿੱਚ..."
"ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਸੀ?"
"ਹਰਸਨ...ਲਾਰਸਨ...ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ...ਉਹ ਇੱਕ ਸ਼ਸਤਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ...।"

"ਉਹ ਕਿੱਥੋਂ ਦਾ ਸੀ?"
ਸਵੀਡਨ।
ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਸਿਬਿਲ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਹਰ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਨ ਲਈ ਝੁਕ ਰਹੇ ਸੀ, ਮੇਰਾ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਰ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਹਿਲਾਇਆ, ਇਹ ਮੁੜ ਚਾਲੂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਪਾੜ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਨੋਟਸ ਲਿਖੇ, ਜਿਸਦੀ ਮੈਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਿਊਰੇਟਰ ਡੌਨ ਸਟੀਵਰਟ ਦੇ ਨੋਟਸ ਨਾਲ ਤੁਲਨਾ ਕੀਤੀ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਨਸਿਕ-ਯੋਗ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸੰਚਾਰਕਾਂ 'ਤੇ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਦਬਾਅ ਪਾਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਰੁਕ-ਰੁਕ ਕੇ ਔਖੇ ਵਾਕਾਂ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇਸ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਇਸ ਲਈ ਗਲਤ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਡਰਪੋਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਮਰੀਕੀ ਕੈਪਟਨ ਥਾਮਸ "ਥ੍ਰੀਟਨ" ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਤੋਪ ਦੇ ਗੋਲੇ ਨਾਲ ਉਡਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਛਿਆਹੱਤਰ ਅੰਕੜੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਏ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਕਤਲ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਹੀ ਜਗ੍ਹਾ।
"ਬੰਦੂਕਾਂ ਦਾ ਬੁਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ," ਉਹ ਬੁੜਬੁੜਾਈ। "ਇਹ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਤੀਜੀ ਬੰਦੂਕ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ... ਇੱਥੇ ਇਸਦਾ ਬੁਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ, ਇਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾਉਂਦੀ ਹੈ... ਤੀਜੀ ਬੰਦੂਕ। ਇਹ ਜਹਾਜ਼ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ... ਸੰਵਿਧਾਨ... ਅਤੇ ਯੂਨੀਅਨ... ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ... ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ... ਭੈਣ ਜਹਾਜ਼ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਉਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ, ਇੱਕੋ ਸਪੈਲਿੰਗ ਦੇ ਨਾਲ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਜਹਾਜ਼ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ!"

* * *

ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸੱਚ ਸੀ, ਪਰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਸੰਵਿਧਾਨ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ।
"ਇਸ ਕਿਸ਼ਤੀ ਲਈ 1795 ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ।"
ਇਸ 'ਤੇ ਕੰਮ ਉਸੇ ਸਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਮੈਂ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਪਾਤਾਲ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ।
ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਮੁੰਡਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ 16 ਅਗਸਤ, 1822 ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਕ ਨੇ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਓਰਲੌਪ ਡੈੱਕ 'ਤੇ ਕਾਕਪਿਟ ਵਿੱਚ ਦੋ ਚਾਲਕ ਦਲ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਤਲ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਸਟੀਵਰਟ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਜਹਾਜ਼ਾਂ 'ਤੇ, ਬਹੁਤ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਨੇਵਲ ਸਰਜਨਾਂ ਦੇ ਨੌਕਰਾਂ ਜਾਂ ਸੇਵਾਦਾਰਾਂ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਖੇਤਰ ਜਿੱਥੇ ਭੂਤਿਆ ਹੋਇਆ ਮੁੰਡਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਰਗਰਮ ਸੀ ਉਹੀ ਖੇਤਰ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਸਰਜਨ ਦਾ ਕਮਰਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ!
ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਕਾਇਰ ਵਜੋਂ ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਸਾਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਚਕਨਾਚੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਨੇ ਇਸ ਭਿਆਨਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ "ਆਪਣੇ ਆਪ" ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ।
ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਸੀ ਉਹ ਕੈਪਟਨ ਥਾਮਸ ਟ੍ਰਕਸਟਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਹਾਰਸਨ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਲਝਣ ਪੈਦਾ ਹੋਈ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਲਾਰਸਨ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ - ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਸਵੀਡਿਸ਼ ਸਮਝਦਾ ਸੀ - ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸੇ ਗਏ ਅੰਕੜਿਆਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਦੋ ਅੰਕੜੇ ਦਿੱਤੇ, 73 ਅਤੇ 66, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਅੰਕੜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪਛਾਣਾਂਗੇ!

ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਕ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਕਈ ਪਰਤਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਅਰਧ-ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ, ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਦਸ ਫੁੱਟ ਹੇਠਾਂ ਸਥਿਤ ਵੱਡੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਏ। ਕਿਊਰੇਟਰ ਨੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਠੰਡੀ ਹਵਾ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅਕਸਰ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਪੌੜੀਆਂ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਬਾਕੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿਚਕਾਰ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਡਿਗਰੀ ਦਾ ਤਾਪਮਾਨ ਅੰਤਰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਲਈ ਕੋਈ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਤਰੇ ਤਾਂ ਦਸ ਵਜੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ, ਅਸੀਂ ਉਸ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਪੌੜੀ ਤੋਂ ਉਤਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਾਮਾਨ ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਅਤੇ ਹਨੇਰੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਰੱਸੀ ਦੀ ਪੌੜੀ ਫੜ ਲਈ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਠੰਡੇ ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਬੰਦਰਗਾਹ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਡਿੱਗਿਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਸਾਰੇ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ!

* * *

ਅਸੀਂ ਬੰਦਰਗਾਹ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਰਾਬਖਾਨੇ ਵਿੱਚ ਗਏ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਸਟੀਵਰਟ ਤੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਕ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕੈਪਟਨ ਟ੍ਰਕਸਟਨ ਅਤੇ ਜਹਾਜ਼ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਸਬੰਧ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਕ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇਕੱਲੀ ਸੀ - ਬਾਕੀ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਦੂਰੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ

ਜਾਣਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਾਮ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਲੋਕ ਕੀ ਸੋਚ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਪਰ ਇਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਕ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, 1799 ਵਿੱਚ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਕਾਇਰਤਾ ਲਈ ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਘਟਨਾ ਲ'ਇਨਸਰਜੈਂਟ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਦੌਰਾਨ ਵਾਪਰੀ ਸੀ। ਨੀਲ ਹਾਰਵੇ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਮਲਾਹ ਨੇ ਬੰਦਰਗਾਹ ਵਿੱਚ ਬੰਦੂਕ ਨੰਬਰ 7 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਪੋਸਟ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ। ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਸਟਾਰੇਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭ ਲਿਆ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਉਸਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ।
ਕੀ ਸਿਬਿਲ ਦੇ "ਹਾਰਸਨ" ਦਾ ਹਾਰਵੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਸੀ? ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬੰਦੂਕ ਦਾ ਨੰਬਰ 7 ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ 3 ਸੀ, ਪਰ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਬੰਦੂਕ ਦੇ ਨੰਬਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ - ਕਤਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ - ਜਦੋਂ ਜਹਾਜ਼ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਅੱਜ 7 ਨੰਬਰ ਹੈ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 1799 ਵਿੱਚ 3 ਨੰਬਰ ਸੀ!
ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ (ਅਤੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅਮਰੀਕੀ) ਜਲ ਸੈਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ, ਗੱਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਤੋਪਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਟੁਕੜੇ-ਟੁਕੜੇ ਕਰਨ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਸਟਾਰੇਟ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਮਲਾਹ ਨੂੰ ਤੋਪ ਨਾਲ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਹੁੰਦੀ - ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ - ਤਾਂ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਕੈਪਟਨ ਨੇ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਣ 'ਤੇ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਜਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ: ਜੇਕਰ ਲਾਸ਼ ਬਰਾਮਦ ਨਾ ਹੋਈ ਤਾਂ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਜਾਣਾ। ਕਿਊਰੇਟਰ, ਸ਼੍ਰੀ ਸਟੀਵਰਟ, ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਸਲ ਜਹਾਜ਼ ਦੀ ਲੌਗਬੁੱਕ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ, ਜੋ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੇ ਨੇਵੀ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ।
ਨੀਲ ਹਾਰਵੇ ਇੱਕ ਰਾਤ ਦਾ ਚੌਕੀਦਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇੱਕ ਬੰਦੂਕਧਾਰੀ ਵੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਸਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਪਰੰਪਰਾ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਸਕਰਣ ਨੂੰ ਜਨਮ

ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਜਿਮ ਲਿਓਨਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਖੋਜਿਆ। ਇਸ ਸੰਸਕਰਣ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਹਾਰਵੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਚੌਕਸੀ 'ਤੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕੈਪਟਨ ਟ੍ਰਕਸਟਨ ਨੇ ਖੁਦ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਡੈੱਕ 'ਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਭਟਕਣ ਦਾ ਸਰਾਪ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੈਪਟਨ ਨੇ ਖੁਦ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਸਟਾਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਤਲ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ ਅਤੇ ਮਲਾਹ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਰਟ-ਮਾਰਸ਼ਲ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ। ਲੌਗਬੁੱਕ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸਨੂੰ ਭੱਜਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਸਟਾਰੇਟ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਨੇ ਬਦਕਿਸਮਤ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਮਾਰਿਆ।
ਮੈਂ ਉਸ ਮੁੰਡੇ, ਕਪਤਾਨ ਅਤੇ ਨੀਲ ਹਾਰਵੇ ਨਾਮ ਦੇ ਬਦਕਿਸਮਤ ਮਲਾਹ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਲਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਤੋਪ ਦੇ ਗੋਲੇ ਨਾਲ ਉਡਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਬੁਝਾਰਤ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਅਣਸੁਲਝਿਆ ਰਿਹਾ: "ਸਵੀਡਿਸ਼" ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਜਿਸਨੂੰ ਸਿਬਿਲ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨੀਲ ਹਾਰਵੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਕੈਂਡੇਨੇਵੀਅਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ "ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਇੱਕ ਚਾਲਕ ਦਲ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਦਿਨ ਬਿਤਾਏ ਸਨ।"
ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਮਲਾਹ ਨੂੰ ਮਜ਼ਦੂਰ ਕਹਿਣਾ ਔਖਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਾਰਵੇ ਨੇ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਕੋਈ ਖੁਸ਼ੀ ਭਰੇ ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਬਿਤਾਏ; ਯਕੀਨਨ, ਇਹ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।
ਪਰ ਕਿਊਰੇਟਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਹੋਰ ਚੌਕੀਦਾਰ ਨੇ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਤਾਸ਼ ਖੇਡਦੇ ਸਮੇਂ ਹਾਰਵੇ ਦੇ ਭੂਤ ਨੂੰ, ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਮਲਾਹ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੇ ਖੇਡ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਚਿੱਤਰ ਨੂੰ ਉਲਟ

ਕੰਧ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ 1963 ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਨੌਕਰੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ, ਜਦੋਂ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਇੱਕ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਚੋਰੀ-ਰੋਕੂ ਅਲਾਰਮ ਸਿਸਟਮ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਆਦਮੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਰਾਇਲ ਨੇਵੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਸੋਈਏ ਦਾ ਨਾਮ ਕਾਰਲ ਹੈਨਸਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਡੈਨਮਾਰਕ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ, ਸਵੀਡਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਦਮੀਆਂ - ਹਾਰਵੇ ਅਤੇ ਹੈਨਸਨ - ਨੂੰ ਉਲਝਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ - ਦੋਵੇਂ ਚੌਕੀਦਾਰ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮੇਂ 'ਤੇ। ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹੈਨਸਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦੀ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਸੀ - ਉਹ 1958 ਤੋਂ 1963 ਤੱਕ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਬਹਾਲੀ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਸੈਂਕੜੇ ਪੱਤਰ ਲਿਖੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੁਰਾਣੀ ਸਥਿਤੀ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਖੇਤੀ ਕਰਕੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਬਹਾਲ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ ਅਕਸਰ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਡੂੰਘਾ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸਬੰਧ ਬਣਾਈ ਰੱਖਿਆ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ 1966 ਵਿੱਚ ਤੀਹੱਤਰ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਹੋਈ।
ਇੱਥੇ ਫਿਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਜੀਬ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਉਸਨੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਬਹੱਤਰ ਅਤੇ ਛਿਆਹਠ ਨੰਬਰਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਵੀਡਿਸ਼ ਆਦਮੀ ਨੂੰ 73 ਅਤੇ 66 ਨੰਬਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਊਰੇਟਰ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਅਸਲ ਪਛਾਣ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦਾ ਸਾਲ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ!
ਤਾਂ, ਪੁਰਾਣੇ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਲਗਾਤਾਰ ਪੁਨਰ-ਉਥਾਨ ਲਈ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਹੜਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ? ਕੌਣ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜਹਾਜ਼ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਤੈਰਦਾ ਰਹੇ, ਜੇਕਰ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ?
ਪਰ ਉਸ ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲ ਦੇ ਮੁੰਡੇ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਲਈ ਜਹਾਜ਼ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸਿਰਫ਼ ਦਹਿਸ਼ਤ ਅਤੇ ਮੌਤ ਸੀ।

ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਕੁਝ ਸਾਂਝਾ ਮਿਲ ਗਿਆ: ਯੂ.ਐੱਸ. ਐੱਫ. ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਪ੍ਰਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿਆਰ।
ਕੈਪਟਨ ਟ੍ਰਕਸਟਨ ਜ਼ਰੂਰ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਜਹਾਜ਼ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੇਗਾ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਨੀਲ ਹਾਰਵੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਨਸਾਫ਼ ਮੰਗਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਜਹਾਜ਼ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ ਉਸਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸਾਬਤ ਹੋਣਗੇ।
ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਹੈਨਸਨ, ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਰਾਖਾ, ਜੋ ਕਿ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਸਲ ਕੇਂਦਰ ਬਿੰਦੂ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਜਹਾਜ਼ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਨਾਲ ਅਟੁੱਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉੱਥੇ "ਫਸਿਆ" ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ।
ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਅਲੋਪ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸਮੁੰਦਰਾਂ 'ਤੇ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਡੌਕ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਹੁਣ, ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਲਈ ਤਿੰਨ ਚੰਗੇ ਲੋਕ ਹਨ।

*19
ਕੈਮਲੋਟ ਬਾਰੇ ਸੱਚਾਈ
ਕੀ ਕੈਮਲੋਟ ਨਾਮ ਦੀ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ?
ਕੀ ਰਾਜਾ ਆਰਥਰ ਮੱਧਯੁਗੀ ਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇਸਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਗੋਲਮੇਜ਼ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੂਰਬੀਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ?
ਇਹੀ ਉਹੀ ਸੰਗੀਤਕ ਕਾਮੇਡੀ ਲੇਖਕਾਂ ਲਰਨਰ ਅਤੇ ਲੋਵੇ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬ੍ਰੌਡਵੇ ਸੰਗੀਤਕ ਕੈਮਲੋਟ ਬਣਾਇਆ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸੰਸਕਰਣ ਆਰਥਰ ਨੂੰ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਅਤੇ ਹਿੰਸਾ ਨਾਲ ਭਰੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂ ਦੇ ਰਾਖੇ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਨਾਈਟਸ ਆਫ਼ ਦ

ਰਾਉਂਡ ਟੇਬਲ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਬੁਰੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਧਾਰਮਿਕ ਤੱਤ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਆਰਥਰ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਆਦਮੀ ਵਜੋਂ ਉਭਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਦੋਸਤ ਦੁਆਰਾ ਦੁਖੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਲੈਂਸਲੋਟ ਰਾਣੀ ਗਿਨੀਵਰ ਨਾਲ ਭੱਜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ ਆਰਥਰ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਮੁੱਖ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ ਸਿਰਫ ਤਬਾਹੀ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

* * *

ਮੈਂ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਕਿੰਗ ਆਰਥਰ ਪਰੰਪਰਾ ਤੋਂ ਆਕਰਸ਼ਤ ਹਾਂ, ਇਹ ਜਾਣਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਕਦੇ ਕੈਮਲੋਟ ਨਾਮ ਦੀ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ - ਕੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੋਈ ਰਾਜਾ ਆਰਥਰ ਸੀ? ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਨੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਵਿਆਪਕ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਅੰਤਮ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਖੁਦਾਈ ਜਾਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਭੁੱਲੇ ਹੋਏ ਜਾਂ ਗੁਆਚੇ ਟੈਕਸਟ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਸਬੂਤ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਸਪਸ਼ਟ ਹਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਪੁਨਰ ਵਿਆਖਿਆ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰਹੱਸਾਂ 'ਤੇ ਨਵੀਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ।
1965 ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਪੱਛਮੀ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਗਲਾਸਟਨਬਰੀ ਦੇ ਖੰਡਰ ਹੋਏ ਮੱਠ ਦੇ ਅੰਦਰ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਨੇੜੇ, ਗਿੱਲੀ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜੜਿਆ ਹੋਇਆ, ਇੱਕ ਕਾਂਸੀ ਦਾ ਤਖ਼ਤਾ ਸੀ। ਇਸ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, "ਕਿੰਗ ਆਰਥਰ ਦਾ ਮਕਬਰਾ," ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅੱਗੇ, ਮੈਨੂੰ ਰਾਣੀ ਗਿਨੀਵਰ ਦੀ ਕਬਰ ਮਿਲੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਬਰਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਪੁਰਾਤੱਤਵ ਹੁਨਰ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸੁਮੇਲ ਦੁਆਰਾ ਖੋਜੇ ਗਏ ਇਸ "ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ" ਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਆਇਆ ਸੀ। ਬਲਿਘ ਬਾਂਡ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਪੁਰਾਤੱਤਵ-ਵਿਗਿਆਨੀ ਨੇ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਵੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸਨ। ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਤੋਹਫ਼ੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਸਗੋਂ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਅਤੇ ਔਖੇ ਟੈਸਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਟੈਸਟ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉਸਨੂੰ ਕਥਿਤ ਤੌਰ

'ਤੇ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਤੋਂ ਸੁਨੇਹੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਜਿਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਮੱਧ ਯੁੱਗ ਦੌਰਾਨ ਗਲਾਸਟਨਬਰੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਬਾਂਡ ਨੂੰ ਇਹ ਸੁਨੇਹੇ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਲਿਖਤ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ, ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦੀ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ ਸਨ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਾਂਡ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਕਲਪਨਾ ਵਿੱਚ ਉਲਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਕਲਪਨਾ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਸਮਝਦੇ ਸਨ।
ਉਸ ਸਮੇਂ ਗਲਾਸਟਨਬਰੀ ਐਬੇ ਦਾ ਸਥਾਨ ਅਣਜਾਣ ਸੀ, ਪਰ ਬਾਂਡ ਦੇ ਦੂਤ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਮੌਜੂਦਾ ਸ਼ਹਿਰ ਗਲਾਸਟਨਬਰੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਘਾਹ ਵਾਲੀ ਟਿੱਲੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਸਥਿਤ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬਾਂਡ ਨੂੰ ਇਸਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ, ਢਾਂਚਿਆਂ ਅਤੇ ਮਾਰਗਾਂ ਦਾ ਸਹੀ ਵੇਰਵਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਬਾਂਡ ਖੁਦਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਐਬੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਰਹੱਸਮਈ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਗਲਾਸਟਨਬਰੀ ਐਬੇ ਦੇਖਣ ਆਇਆ ਸੀ, ਕਿੰਗ ਆਰਥਰ ਦੀ ਕਬਰ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਵੀ, ਰਸਤਾ ਕੈਮਲੋਟ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਗਲਾਸਟਨਬਰੀ ਉਸ ਖੇਤਰ ਤੋਂ 12.5 ਮੀਲ ਉੱਤਰ-ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕੈਮਲੋਟ ਦਾ ਸਥਾਨ ਸੀ। ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੇਲਟਿਕ (ਜਾਂ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼) ਬਸਤੀ, ਇਹ ਆਰਥਰੀਅਨ ਦੰਤਕਥਾਵਾਂ ਦਾ ਐਵਲੋਨ ਹੈ।
ਕਿੰਗ ਆਰਥਰ ਅਤੇ ਕੈਮਲੋਟ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਘੱਟ ਗਈ ਜਦੋਂ ਹੋਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟਾਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਸਮਾਂ ਲੈ ਲਿਆ, ਪਰ 1967 ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਗ ਆਈ ਜਦੋਂ ਪਾਲ ਜੌਨਸਟੋਨ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੇ, ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਪੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ।
ਜੌਨਸਟੋਨ ਇਤਿਹਾਸਕ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਫ੍ਰੀਲਾਂਸ ਲੇਖਕ ਹੈ। ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਉਸਦੇ ਲੇਖ ਐਂਟੀਕੁਇਟੀ ਅਤੇ ਨੋਟਸ

ਅਤੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਹੋਏ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਗਲਪ ਬਲੂ ਬੁੱਕ ਅਤੇ ਹੋਰ ਰਸਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਸਦੀ ਲਿਖਤ ਮੱਧਯੁਗੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਵੱਲ ਝੁਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਪੱਚੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ 1963 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ, "ਦਿ ਰੀਅਲ ਕਿੰਗ ਆਰਥਰ" ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ। ਉਸੇ ਸਾਲ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਾਲ ਜੌਨਸਟੋਨ ਇੱਕ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਸੰਚਾਰ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇੱਕ "ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਬੋਰਡ" ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਲਈ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ ਸਭ ਤੋਂ ਆਮ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ, ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਆਰਥਰੀਅਸ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਦਰਅਸਲ, ਮਹਾਨ ਰਾਜਾ ਆਰਥਰ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਕੈਮਲੋਟ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕਥਾਵਾਂ ਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਕਾਲਪਨਿਕ ਰੂਪਾਂਤਰ ਸਨ, ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫ੍ਰੈਂਚ ਕਥਾਵਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰ ਥਾਮਸ ਮੈਲੋਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪੰਦਰਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ "ਲਾ ਮੋਰਟੇ ਡੀ'ਆਰਟਰ" ਵਿੱਚ ਸੰਕਲਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕਥਾਵਾਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਵੈਲਸ਼ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੇ ਰੂਪਾਂਤਰ ਵੀ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਨ। ਗੌਡਫ੍ਰੇ ਟਰਟਨ, ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ "ਦਿ ਐਂਪਰਰ ਆਰਥਰ" ਵਿੱਚ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੱਧਯੁਗੀ ਟ੍ਰੈਪਿੰਗਜ਼ "ਇਤਿਹਾਸਕ ਆਰਥਰ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਉਚਿਤ ਹਨ, ਜੋ ਮੈਲੋਰੀ ਦੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।" ਆਰਥਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸਮਕਾਲੀ ਸਰੋਤ ਗਿਲਡਾਸ ਦੁਆਰਾ ਪੰਜਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ "ਡੀ ਐਕਸੀਡੀਓ ਬ੍ਰਿਟੈਨੀਏ" ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਰਚਨਾ ਹੈ। ਗਿਲਡਾਸ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਸੀ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮਠਾਰੂ ਬਣ ਗਿਆ। ਇਸ ਰਚਨਾ ਵਿੱਚ ਆਰਥਰ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ "ਦਿ ਲਾਈਫ ਆਫ਼ ਗਿਲਡਾਸ" ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ,

ਉੱਠਦਾ ਹੈ: ਕੀ ਆਰਥਰ, ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਦਾ ਰਾਜਾ, ਸੱਚਮੁੱਚ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਹ ਜੌਨਸਟੋਨ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਦਾ ਇੱਕ ਰੂਪ ਹੈ, ਜੋ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਡੂੰਘੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚੇਤੰਨ ਅਤੇ ਅਚੇਤ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ? ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜੌਨਸਟੋਨ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹੀ ਵਿਚਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਥਿਤ ਆਰਟੋਰੀਅਸ ਨੂੰ ਕਈ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛ ਕੇ ਗੱਲਬਾਤ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੰਤੋਸ਼ਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜੰਗ ਦੇ ਸਥਾਨਾਂ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸਥਾਨਾਂ ਦੇ ਸਹੀ ਸਥਾਨ ਪਰ ਅਜੇ ਵੀ ਅਣਜਾਣ। ਜਵਾਬ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਵੈਲਸ਼, ਲਾਤੀਨੀ ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਮਿਸ਼ਰਣ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਾਮ ਜੌਨਸਟੋਨ ਨੂੰ ਅਣਜਾਣ ਸਨ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ।
ਪੌਲ ਜੌਹਨਸਟੋਨ ਨੇ ਦੂਤ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਆਰਟੋਰੀਅਸ ਵਜੋਂ ਕਰਵਾਈ ਸੀ, ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਮੁੱਖ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਇਸ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਪੁਰਾਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਜਾਂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ - ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸਿਰਫ਼ ਪੁਰਾਤੱਤਵ ਖੋਜ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਸਨ, ਮਾਨਸਿਕ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਨੂੰ ਆਰਥਰ ਦੇ ਜਨਮ ਦੀ ਮਿਤੀ 459 ਈਸਵੀ ਅਤੇ ਬੈਡਨ ਹਿੱਲ ਦੀ ਲੜਾਈ ਲਈ 503 ਈਸਵੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਆਰਥਰ ਨੇ ਸੈਕਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗੀਆਂ ਦੇ ਗੱਠਜੋੜ ਨੂੰ ਨਿਰਣਾਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਰਾਇਆ ਅਤੇ ਵੀਹ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਆਰਥਰ ਨੇ ਜੌਨਸਟੋਨ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਜੌਨਸਟੋਨ, ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ, ਨੇ ਤੱਥਾਂ ਵਾਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਣੀ ਜਾਂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਗਿਆਨ ਅਲੌਕਿਕ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਹ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਮੁੱਦਾ ਉਠਾਇਆ, ਤਾਂ ਜੌਨਸਟੋਨ ਨੇ ਕਈ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦੱਸੀਆਂ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਰਾਏ ਆਰਥਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ

ਮਾਨਸਿਕ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਲਟ ਸਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੈਸਲ ਗਿਨੀਅਨ ਕੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਪਿਕਟ ਪਨਾਹ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਗੜ੍ਹ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਪਿਕਟਸ ਨੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

* * *

ਇਹ ਸਾਰਾ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਅਚਾਨਕ ਉਦੋਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਜੌਨਸਟੋਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕੈਮਲੋਟ ਦੇ ਅਸਲ ਸਥਾਨ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕੀ, ਜਾਂ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਣਉਚਿਤ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਨਵੀਂ ਖੁਦਾਈ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ।

* * *

ਆਰਥਰ ਦਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਿਲ੍ਹਾ ਕਿੱਥੇ ਸਥਿਤ ਸੀ - ਕੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੋਈ ਕੈਮਲੋਟ ਸੀ - ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੇ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਉਲਝਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਟੂਰਿਸਟ ਬੋਰਡ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੌਰਨਵਾਲ ਵਿੱਚ ਟਿੰਟਾਗਲ ਕਿਲ੍ਹਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਜੌਹਨਸਟੋਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਆਰਥਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਬਚਪਨ ਉੱਥੇ ਬਿਤਾਇਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮੱਠ ਵੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਕਿਲ੍ਹਾ ਆਰਥਰ ਦੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਸਦੀਆਂ ਬਾਅਦ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਲਚੇਸਟਰ ਦੇ ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਕੈਡਬਰੀ ਹਿੱਲ ਨੂੰ ਇਸ ਸਨਮਾਨ ਲਈ ਇੱਕ ਵਧੇਰੇ ਤਰਕਪੂਰਨ ਵਿਕਲਪ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਸਮਰਸੈੱਟ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ, ਇਹ ਪਹਾੜੀ ਕਿਲ੍ਹਾ ਗਲਾਸਟਨਬਰੀ ਤੱਕ ਫੈਲੇ ਮੈਦਾਨਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਇਸਦੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੌਹਨਸਟੋਨ ਨੇ 1963 ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖਦੇ ਸਮੇਂ, ਇਸ ਨੂੰ ਅਸਲ ਕੈਮਲੋਟ ਦਾ ਸਥਾਨ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਰਾਏ ਪੁਰਾਤੱਤਵ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮਾਹਰਾਂ ਦੀ "ਸਥਾਪਨਾ" ਨੇ ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕੈਡਬਰੀ ਹਿੱਲ 'ਤੇ ਖੰਡਰਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਵ-ਰੋਮਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਰਥਰ ਦੇ ਪੰਜਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਬੰਧ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੈਡਬਰੀ ਦੇ ਖੁਦਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਵੇਲਜ਼ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀ ਲੈਸਲੀ ਐਲਕੌਕ ਦਾ ਮੰਨਣਾ

ਸੀ ਕਿ ਆਰਥਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਯੁੱਧ ਲਈ ਇੰਨੇ ਵੱਡੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਾਲੇ ਸਥਾਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਪਰ 1966 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਖੁਦਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਐਂਟੀਕੁਇਟੀ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਦੇ ਮਾਰਚ 1967 ਦੇ ਅੰਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ: ਕੈਡਬਰੀ ਆਰਥਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੜ੍ਹ ਸੀ।
ਜੌਨਸਟੋਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ: ਅਸੀਂ ਕੈਡਬਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਮਾਧਿਅਮ ਕਿਉਂ ਨਾ ਲੈ ਕੇ ਜਾਈਏ ਅਤੇ ਦੇਖੀਏ ਕਿ ਉਹ ਕਿਹੜੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ? "ਆਓ ਪਤਾ ਕਰੀਏ ਕਿ ਕੀ ਕੈਡਬਰੀ ਹਿੱਲ ਕੈਮਲੋਟ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਹ ਖੁਦ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਾਂ ਅਵਚੇਤਨ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਨਾ ਲਗਾ ਸਕੇ। ਪਰ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਲਈ ਸਹੀ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ, ਨਾਲ ਹੀ ਆਰਥਰੀਅਨ-ਕੈਮਲੋਟ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸਥਾਨਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣ ਲਈ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਮਿਲੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ।
ਮੈਂ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ 1967 ਦੀ ਪਤਝੜ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨੂੰ ਮੇਰਾ ਗਾਈਡ ਬਣਾ ਕੇ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ।
ਸਾਡੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਕਿ ਸਿਬਿਲ ਸਾਡੇ ਉਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਸਾਡੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਾ ਲਗਾ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੁਰਾਗ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜੋ ਸਾਡੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰ ਸਕੇ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਡਰਾਈਵਰ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਸਿਬਿਲ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਗੱਲਬਾਤ ਨੂੰ ਮੌਸਮ ਵਰਗੇ ਸਧਾਰਨ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਅਣਪਛਾਤੇ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪੌਲ ਜੌਹਨਸਟੋਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋ ਥਾਵਾਂ ਦੱਸੀਆਂ ਸਨ: ਕੈਡਬਰੀ ਹਿੱਲ, ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਕੈਮਲੋਟ, ਅਤੇ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਮੰਨਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਈ ਸੀ। ਜੇਕਰ

ਉਸਦੀ ਗਣਨਾ ਸਹੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਕਾਰਡਿਕ ਦੇ ਮਕਬਰੇ ਦਾ ਅਸਲ ਸਥਾਨ ਹੁੰਦਾ, ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ ਵੇਸੈਕਸ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਰਾਜੇ, ਆਧੁਨਿਕ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਪੂਰਵਜ, ਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਲਿਖਿਆ, "ਇਹ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਦੇ ਹਰਸਟਬੋਰਨ ਪ੍ਰਾਇਰਸ ਵਿਖੇ ਹੈ, ਵਿਨਚੈਸਟਰ ਅਤੇ ਸੈਲਿਸਬਰੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਪਰ ਐਂਡੋਵਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੈ। ਪਰ ਇੱਕ ਨੁਕਸ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਇਸਦਾ ਸਹੀ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ।"
ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਰਡਿਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਥਾਨਕ ਸ਼ਾਸਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆਰਥਰ ਨੇ ਬੈਡਨ ਹਿੱਲ 'ਤੇ ਲੜਾਈ ਲੜੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਯਾਤਰਾ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕੈਮਲੋਟ ਦੇ ਸਾਡੇ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੌਨਸਟੋਨ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੁਰਾਗ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, ਇਹ ਪੁਰਾਤੱਤਵ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਹੈ:
1950 ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਕਾਰਡਿਕ ਦੀ ਕਬਰ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ, ਉਸ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ, ਜਿੱਥੇ ਕਾਰਡਿਕ ਦਾ ਟਿੱਲਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਚਰਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਾਰਡਿਕ ਦੀ ਕਬਰ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੂਲ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਿਆਰਡਿਸਬਰਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੁਰਾਤੱਤਵ-ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ, ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਓ. ਜੀ. ਐਸ. ਕ੍ਰਾਫੋਰਡ, ਜੋ ਕਿ ਪੁਰਾਤਨਤਾ ਦੇ ਸੰਸਥਾਪਕ ਸਨ, ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਵੀ ਬਚ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਘਰ ਇਹ ਖੇਤਰ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨੇੜਲੇ ਸਾਊਥੈਂਪਟਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।
ਇਸ ਲਈ, ਇੱਕ ਸੁਰਾਗ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ 22 ਸਤੰਬਰ, 1967 ਨੂੰ ਲੰਡਨ ਤੋਂ ਰਵਾਨਾ ਹੋਏ। ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਸਾਨੂੰ ਐਂਡੋਵਰ ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਮਿਲਣ ਵਾਲਾ ਸੀ।
ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇਲਾਕੇ ਦਾ ਨਕਸ਼ਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਛੋਟੀ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਵੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨੈਵੀਗੇਟ ਕਰ ਸਕਾਂ। ਸਾਡੇ ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਆਮ ਸੈਲਾਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ("ਅਸੀਂ" ਤੋਂ ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਕੈਥਰੀਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਕ ਵੀ)।

ਅਸੀਂ ਐਂਡੋਵਰ ਛੱਡ ਕੇ ਤਿੰਨ ਮੀਲ ਉੱਤਰ-ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਪਿੰਡ ਹਰਸਟਬੋਰਨ ਪ੍ਰਾਇਰਸ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ। ਦਰਅਸਲ, ਅਸੀਂ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚੋਂ ਕਈ ਵਾਰ ਲੰਘੇ ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕਾਰ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮੋੜਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਤੰਗ ਪੇਂਡੂ ਸੜਕ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਪੁਰਾਣੇ ਰੁੱਖ ਛਾਂਦਾਰ ਸਨ। ਅਤੇ ਸੜਕ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਚਰਚ ਸੀ - ਸਾਡਾ ਚਰਚ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਮਿਲ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਾਲ ਜੌਨਸਟੋਨ ਨੇ 1950 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ!
ਜੌਨਸਟੋਨ ਨੇ ਕਦੇ ਯੂਰਪ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਪੇਂਡੂ ਸੜਕ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ 19 ਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸ਼ੈਲੀ ਦਾ ਇੱਕ ਚਰਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਇਹ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਕਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਏ।
ਰਵਾਇਤੀ ਚਰਚ ਆਫ਼ ਇੰਗਲੈਂਡ ਨਵ-ਗੋਥਿਕ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਬਣਿਆ, ਇਹ ਚਰਚ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਅਸਲ ਰੂਪ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕਬਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣੇ ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਕੁਝ ਅਜੇ ਵੀ ਸਿੱਧੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਉਮਰ ਦੇ ਨਾਲ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਝੁਕਦੇ ਸਨ। ਕਈ ਵੱਡੇ ਦਰੱਖਤ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਅਚਾਨਕ, ਉਹ ਵਿਅਸਤ ਪੇਂਡੂ ਸੜਕ ਜੋ ਅਸੀਂ ਹੁਣੇ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡੀ ਸੀ, ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਮੇਂ ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਸਭ ਕੁਝ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਸੀ। ਹੁਣ ਦੁਪਹਿਰ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੋਈ ਜੀਵਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਪੇਂਡੂ ਚਰਚ ਦਾ ਇੱਕ ਨਮੂਨਾ ਪਾਇਆ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਨਰਮ ਹਰੇ ਭਰੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਸੀ ਤਾਂ ਡਰਾਈਵਰ ਕਾਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ।

"ਇੱਥੇ ਚਰਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਜੋ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਜਲਦੀ ਕਿਹਾ।
ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਦਰੱਖਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਪਹਾੜੀ, ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉੱਚਾਈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵਿਹਾਰਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਰਤੀ ਗਈ ਹੈ।"
ਮੈਨੂੰ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਨੇੜੇ ਆ ਗਿਆ। ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੀਆਂ ਕਬਰਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਥਾਵਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹੀ ਸਨ।
"ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਬਿਮਾਰੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੈ... ਲੋਕ ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਬਿਮਾਰੀ ਕਾਰਨ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ... ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਪਹਾੜੀ ਇੱਥੇ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗੀ।"
ਪੰਦਰਾਂ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਸੰਭਾਵਿਤ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਹੈਰਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਕਿ ਪਹਾੜੀ ਹੁਣ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਹੁਣ ਓਨੀ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿੰਨੀ ਕਬਰਸਤਾਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਉੱਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਹ ਪਹਾੜੀ ਕਿਉਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ?"
ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ... ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਹਰਕਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਪਹਾੜੀ ਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਆਦਮੀ ਹਾਵੀ ਹਨ। ਇਹ ਕੋਈ ਸਥਾਨਕ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਪੈਰ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ। ਭਾਵੇਂ ਉੱਥੇ ਹੋਰ ਲੋਕ ਹਨ, ਉਹ ਹਾਵੀ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਸੋਟੀ ਹੈ। ਸੋਟੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੰਛੀ ਹੈ। ਇਹ ਝੰਡਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਪਹਾੜੀ ਉਸਦੇ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ... J... ਅੱਖਰ J। ਇਸਦਾ ਸਬੰਧ ਝੰਡੇ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਅਤੇ ਸਿਰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।
ਕੀ ਉਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਹੈ?
"ਹਾਂ, ਇੱਕ ਟੋਪੀ ਹੈ - ਇਹ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਫੜੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ। ਉਸਦੀ ਟੋਪੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੰਛੀ ਬੈਠਾ ਹੈ,

ਜੋ ਉੱਡ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਾਹਰੀ ਆਦਮੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ।"

ਅੱਜ, ਕੈਮਲੋਟ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਲੈਂਡਸਕੇਪਿੰਗ ਦੇ
ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਹੀ ਬਚੇ ਹਨ।
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਕਿਸ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹਾਂ?" ਮੈਂ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਫੌਜੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਿਬਿਲ ਸਿਗਨਲਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ।
"ਇਹ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ, ਮੈਂ ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ।"
ਕੀ ਉਹ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ?
"ਹਾਂ। ਮੈਂ ਅੱਖਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਸੀ-ਕਾਇਅਸ... ਸੀ-ਏ-ਆਈ-ਐਸ... ਕਾਇਅਸ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਪਹਾੜੀ ਉਸ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਨਬੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਪਹਾੜੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮੂੰਹ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਹੈ। ਪੱਛਮ ਉਹ ਰਸਤਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ... ਪੂਰਬ ਤੋਂ ਪੱਛਮ ਤੱਕ ਦੀ ਯਾਤਰਾ..."
"ਉਸਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ?"

"ਉਸ ਕੋਲ ਜੋ ਹੈ ਉਹ ਉਸਦੇ ਰੁਤਬੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਸਿੱਕੇ...ਵਪਾਰ...ਇੱਕੋ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਹਾਵੀ ਹੈ..."
ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਅਤੀਤ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਧੁੰਦਲੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਫੜਨ ਲਈ ਹੋਰ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਗਿਰਜਾਘਰ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦੋ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਰੁੱਖਾਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।
"ਇੱਕ ਕਤਲ...ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਦਰੱਖਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਹੁਣ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਕਬਰਸਤਾਨ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਸੜਕ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਇਹ ਰਸਤਾ ਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਰ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਅਚਾਨਕ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਹਿੰਸਕ ਮੌਤ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਕੋਈ ਜੰਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਹਮਲੇ ਜਾਂ ਘਾਤ ਲਗਾਉਣ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਪੱਛਮ ਨਾਲ ਡੂੰਘਾ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਉਹ ਇਹੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਜਾਓ। ਇਹ ਆਦਮੀ ਬਹੁਤ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੀ।"
ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਕਬਰਸਤਾਨ ਦੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉੱਪਰੋਂ ਲੰਘਦੇ ਜੈੱਟ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ। ਨੇੜੇ ਹੀ ਇੱਕ ਹਵਾਈ ਅੱਡਾ ਹੈ।
"ਪਹਾੜੀ ਵੱਲ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਮੈਦਾਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਆਦਮੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਸੀ। ਇਹ ਰੁੱਖ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣੇ ਹਨ।"
ਮੈਂ ਕੁਝ ਜਲਦੀ ਗਣਨਾਵਾਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਨੌਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ।
ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਹ ਮੁੜੀ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਕਾਰ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਚਲੀ ਗਈ। ਸਾਨੂੰ ਅੱਜ ਅਜੇ ਬਹੁਤ ਲੰਮਾ ਸਫ਼ਰ ਤੈਅ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇੱਥੇ

ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਵਧਾਉਣਾ ਸਿਆਣਪ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੁਝ ਦਿਲਚਸਪ ਸਮੱਗਰੀ ਮਿਲ ਗਈ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਗਲੇ ਫਰਵਰੀ ਵਿੱਚ ਸੇਂਟ ਲੁਈਸ ਵਿੱਚ ਪਾਲ ਜੌਹਨਸਟੋਨ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਾਡੀ ਜਾਂਚ ਦੀ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਸੁਣਾਈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅੱਧੀਆਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਸੁਣੀਆਂ, ਫਿਰ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਬਿਲਕੁਲ, ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਲੱਭ ਲਿਆ। ਬਿਲਕੁਲ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।"
ਤੁਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਕਿਸ ਬਾਰੇ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ?
"ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਸੀ... ਮੈਂ ਪਹਾੜੀ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ... ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਚਰਚ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਸਿਪਾਹੀ ਦੀ ਕਾਂਸੀ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਸੀ... ਫਿਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਜੋ ਹੁਣ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੈਸੈਕਸ ਦੇ ਕਾਰਡਿਕ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਚਰਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਚਰਚ ਨੇ ਉਸਦੀ ਕਬਰ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਮੈਂ ਬੱਸ ਇਹ ਸੁਪਨਾ ਲਿਖ ਲਿਆ, ਪਰ ਤੁਹਾਡੇ ਆਉਣ ਤੱਕ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।"
ਜੌਹਨਸਟੋਨ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਕਾਰਡਿਕ ਦੀ ਕਬਰ ਦਸਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੈਅਸ ਨਾਮ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਜੋ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ।
"ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਕਾਰਡਿਕ ਆਪਣਾ ਨਾਮ C-a-r-a-t-i-c-u-s ਲਿਖਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ... ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਕ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅੱਖਰਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਪੰਛੀ ਵਾਲੀ ਲੰਬੀ ਸੋਟੀ ਵੀ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ। ਸਟਨ ਹੂ ਵਿਖੇ ਲੱਭੇ ਗਏ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਕਾਂਸੀ ਦਾ ਬਰਛਾ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹਿਰਨ ਉੱਕਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਮਿਆਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਾਰਡਿਕ ਕੋਲ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਬਰਛਾ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੰਛੀ ਸੀ। ਵੈਸੈਕਸ ਦੇ ਇਸ ਸੰਸਥਾਪਕ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇੱਕ "ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ" ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ

ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ - ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੁਝ ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਾਰਡਿਕ ਦਾ ਪਿਤਾ ਜੂਟ ਕਬੀਲੇ ਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਸਨ - ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਅੱਖਰ, J ਯਾਦ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਿਬਿਲ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਨਸਲ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਦਾ ਸੀ?"
ਜੌਨਸਟੋਨ ਨੇ ਫਿਰ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਕਾਰਡਿਕ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਮੈਂ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਇਹ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਾਂ ਅਵਚੇਤਨ ਤੋਂ ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗੇ।
ਕਾਰਡਿਕ ਅਤੇ ਆਰਟੋਰੀਅਸ ਦੋਵੇਂ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਰਾਜਾ ਐਂਬਰੋਜ਼ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ 485 ਈਸਵੀ ਵਿੱਚ ਐਂਬਰੋਜ਼ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਤਾਂ ਕਾਰਡਿਕ ਆਪਣੇ ਸੈਕਸਨ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। 495 ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਜੂਟਸ ਨਾਲ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਉੱਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਸਰਦਾਰ ਵਜੋਂ ਦੇਸ਼ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕੀਤਾ। 503 ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਆਰਥਰ ਨੇ ਸੈਕਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਬੈਡਨ ਹਿੱਲ ਦੀ ਲੜਾਈ ਲੜੀ, ਤਾਂ ਕਾਰਡਿਕ ਦੇ ਆਦਮੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ ਜੋ ਲੜੇ। ਜੌਨਸਟੋਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਦੇਰ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਬਚ ਗਿਆ, 516 ਤੱਕ ਬਚ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟੀਲੇ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਸਨਮਾਨ ਨਾਲ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਥਾਨ ਉਸਦੀ ਪੱਛਮੀ ਸਰਹੱਦ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਐਂਬਰੋਜ਼ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਰਾਜ, ਸੈਲਿਸਬਰੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਕਿ ਦੂਰ ਕੈਮਲੋਟ ਦੇ ਲੋਕ। ਜੌਨਸਟੋਨ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ ਕਿ ਆਰਥਰ ਨੇ ਕਾਰਡਿਕ ਦੇ ਕਤਲ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ: ਉਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਦੋਸਤ ਸਨ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਜ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਨ, 503 ਅਤੇ 516 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਯੁੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਆਰਥਰ ਕਾਰਡਿਕ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਕੁਚਲ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਹੁਣ ਵਿਨਚੈਸਟਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਐਂਬਰੋਜ਼ ਦੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ ਪ੍ਰਤੀ ਇੰਨੇ ਉਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ

ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸਾਨੂੰ ਕਾਰਡਿਕ ਦੇ ਕਾਤਲਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।
ਜੌਹਨਸਟੋਨ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉੱਪਰ ਬਾਜ਼ ਵਾਲੀ ਲੰਬੀ ਸੋਟੀ ਅਤੇ ਹੈਲਮੇਟ ਸ਼ਾਇਦ ਰੋਮਨ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਰੋਮਨ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਅਜੇ ਵੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਰਡਿਕ ਨੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਪਰੰਪਰਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਜੋਂ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ।
ਕਾਰਡਿਕ ਨਾਮ ਖੁਦ ਵੈਲਸ਼ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੌਨਸਟੋਨ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕਾਰਡਿਕ ਦੇ ਪਿਤਾ, ਅਲੇਸਾ, ਐਂਗਲੋ-ਜੂਟ ਮੂਲ ਦੇ ਸਨ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਵੈਲਸ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਖੁਦ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਦਾ ਮੂਲ ਨਿਵਾਸੀ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਵੰਡੀ ਹੋਈ ਸੀ।
ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਾਹਰ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਕ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਟਿੱਪਣੀ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਦਮੀ ਪੱਛਮ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪੂਰਬ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ। "ਇੱਕ ਸੈਕਸਨ ਕਮਾਂਡਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੂਰਬ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਵਧਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ," ਜੌਨਸਟੋਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਆਰਥਰ ਦੇ ਘਰ, ਕੈਮਲੋਟ, ਜੋ ਦੱਖਣ-ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਦੋ ਘੰਟੇ ਦੀ ਡਰਾਈਵ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਵੱਲ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਆਰਥਰ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਦੇ ਦੋਸਤ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਵਿਰਾਮ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਜਾਣਾ ਉਚਿਤ ਰਹੇਗਾ। ਕੈਡਬਰੀ ਹਿੱਲ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਕਾਰਡਿਕ ਦੇ ਬਾਵਰ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਜਿੰਨਾ ਹੀ ਔਖਾ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ। ਅਸੀਂ ਦੋ ਵਾਰ ਦੱਖਣੀ ਕੈਡਬਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੇ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਖੁਦਾਈ ਕਿੱਥੇ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਕੈਡਬਰੀ ਹਿੱਲ ਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਫੈਲੀ ਸੀ। ਦੁਪਹਿਰ ਆਪਣੇ ਅੰਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਾਲ, ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ, ਜੋ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਹੀ ਕਈ ਕਿਲਾਬੰਦ ਕੈਂਪਾਂ ਦਾ ਘਰ ਸੀ - ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਕੈਮਲੋਟ।

ਘੁੰਮਦਾ ਹੋਇਆ ਰਸਤਾ ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਕਾਰ ਉੱਥੇ ਛੱਡਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਪੱਥਰ ਦੀਆਂ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਠਾਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੀ। ਹਵਾ ਅਤੇ ਠੰਢ, ਢਲਾਣ ਵਾਲਾ ਪਠਾਰ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੀ: ਮਿੱਟੀ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਘੇਰਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਪੱਥਰ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਅਜੇ ਵੀ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਖੇਤਰ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਹਿੱਸਾ ਬਾਕੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਉੱਚਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸਵੈ-ਸੇਵਕ ਪੁਰਾਤੱਤਵ-ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਟੀਮ ਖੁਦਾਈ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਯਤਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸਬੂਤ ਸਥਾਨਕ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਖੋਖਲੀਆਂ ਖਾਈਆਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਦਿਲਚਸਪ ਕਲਾਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਨੈੱਟਵਰਕ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਰੋਮਨ ਜਾਂ ਪੂਰਵ-ਰੋਮਨ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਰੋਮੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਸੇਲਟਿਕ ਕਿਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਕੈਮਲੋਟ ਦਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮਹਿਲ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹਾਲ ਅਤੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਗੋਲ ਮੇਜ਼ ਸੀ?

* * *

ਉਸ ਸਮੇਂ, ਗਾਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਝੁੰਡ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਚਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਇਕੱਲੇ ਸੀ। ਗਾਵਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਨੇੜੇ ਆਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਇੱਕ ਡਰਾਉਣਾ ਅਨੁਭਵ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਗਾਵਾਂ ਹਨ, ਬਲਦ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸਿਬਿਲ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਦੀ ਮੇਰੀ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਗੋਬਰ ਦੀ ਭਿਆਨਕ ਅਤੇ ਵੱਖਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਨਿਡਰ ਖੋਜੀ ਸੁਭਾਅ ਨੇ ਮੇਰਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ: ਮੈਂ ਇਸ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨੂੰ ਉਸੇ ਹਿੰਮਤ ਨਾਲ ਪਾਰ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਆਰਥਰ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਯੋਧੇ ਯੁੱਧ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਕੈਥਰੀਨ ਆਪਣੇ ਵਾਈਨ-ਲਾਲ ਪੈਂਟਸੂਟ ਵਿੱਚ, ਕਿਤੇ ਇਕੱਲਾ ਡਰਾਈਵਰ,

ਪਿੰਡ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ।
ਜੇ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੈਮਲੋਟ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਕ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਲਈ ਕੁਝ ਲੱਭੇਗੀ। ਉਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਸੀ ਜਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਰ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਖੜ੍ਹੀ ਪਹਾੜੀ ਉੱਤੇ ਕਿਉਂ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਾਵਾਂ ਚਰਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਖਾਈ ਅਤੇ ਖੁਦਾਈ ਦੇਖੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰੋਮਨ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਪਰਵਾਹ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਕਿਉਂ ਸੀ: ਉਸਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਕਾਰਨ ਹੈ।
ਕੁਝ ਦੇਰ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਘੁੰਮਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਖੁਦਾਈ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਘੇਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਹੜੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ?" "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਹੈ," ਅਜੀਬ ਜਵਾਬ ਆਇਆ, "ਇੱਕ ਆਰਾਮ ਸਥਾਨ। ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਆਰਾਮ ਸਥਾਨ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇੱਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀ ਸੀ?"
"ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਮੱਠ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਮਿਕ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ - ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਵਜੋਂ ਜਿੱਥੇ ਲੋਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਨੁਭਵ ਲਈ ਚਿੰਤਨ ਕਰਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨਾਲੋਂ ਇੱਕ ਯੁੱਗ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੈ।"
ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਖਤਮ ਹੋਇਆ?
"ਇੱਕ ਕਬੀਲੇ ਦਾ ਟੁੱਟਣਾ...ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ, ਜੋ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪਰ ਦੋਸਤੀ ਦੇ ਬੰਧਨਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ...।"
"ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਪਹਿਲਾਂ?"

"ਮੈਂ ਕੁਝ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗੀ..." ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਝੂਲਿਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। "G-W-E-A-I-N-E-L-O-D..."
ਹਾਏ ਰੱਬਾ! ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਕੀ ਉਹ "ਕੈਮਲੋਟ" ਕਹਿਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ? "ਇਹ ਇੱਕ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਜੰਗ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ, ਦੋਸਤੀ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ... ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਧਾਰਮਿਕ ਸਬੰਧ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖਾਸ ਸਬੰਧ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਕੋਈ ਆਗੂ ਹੈ?"
"ਐਬੋਟ ਏਰਲਾਈਲ...ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ।"
"ਇਹ ਲੋਕ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇੱਥੇ ਹਨ?"
"ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਖਿੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਹੀ ਫੜਦਾ ਹਾਂ। ਗਵੇਨ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੱਤਰ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਗਵੇਨ ਵਰਗੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ?"
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਉਹ ਆਦਮੀ ਹਨ?"
"ਸਾਰੇ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋਸਤੀਆਂ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਆ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਨਾਹ ਸੀ।"
"ਇਹ ਲੋਕ ਕੌਣ ਸਨ?"
"ਗਵੇਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ।"
ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕਿਸਨੇ ਰਾਜ ਕੀਤਾ?
"ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਿਸ਼ਰਤ ਮਾਮਲਾ ਹੈ... ਫੜਨਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ... ਤੇਰਾਂ ਲੋਕ... ਜੋ ਦੋਸਤੀ ਦੇ ਬੰਧਨ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ...।"

ਕੀ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸਮੂਹ ਵਜੋਂ ਕੋਈ ਨਾਮ ਹੈ?
"ਟੈਂਪਲਰ।"
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸਿਬਿਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਇਤਿਹਾਸਕ ਚੱਟਾਨਾਂ 'ਤੇ ਛੱਡੇ ਗਏ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀਆਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਰਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈਆਂ।
ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਪਾਲ ਜੌਹਨਸਟੋਨ, ਜੋ ਕਿ ਆਰਥਰੀਅਨ ਸਾਹਿਤ ਦੇ ਮਾਹਰ ਸਨ, ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਕੈਮਲੋਟ ਸ਼ਬਦ ਵੈਲਸ਼ ਸ਼ਬਦ ਕੈਮਾਲਟ ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਖੁਰਦਰੀ ਢਲਾਣ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਵਰਣਨ ਹੈ।
ਇਤਿਹਾਸਕ ਆਰਥਰ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ, ਜੌਨਸਟੋਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਡਾਉਸਿੰਗ ਬੋਰਡ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ, ਕੈਂਬਾਲਟਾ ਨਾਮ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਆਧੁਨਿਕ ਵੈਲਸ਼ ਰੂਪ ਦੇ ਕਾਫ਼ੀ ਨੇੜੇ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਦੁਬਾਰਾ ਬੋਰਡ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜੌਨਸਟੋਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੰਚਾਰਕ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮਾਰਚ 1968 ਵਿੱਚ ਸਰਚ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਵਿੱਚ "ਨਿਊਜ਼ ਫਰਾਮ ਕੈਮਲੋਟ" ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਸੀ) ਨੂੰ ਦੱਖਣੀ ਕੈਡਬਰੀ ਵਿਖੇ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਨਾਮ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਾਰ ਜਵਾਬ ਵੱਖਰਾ ਸੀ।
ਜੌਨਸਟੋਨ ਆਪਣੇ ਮੁਖਬਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਡਾਈਨਾਸ ਕੈਟੂਈ," ਅਤੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕੈਡੋ ਦਾ ਕਿਲ੍ਹਾ। ਪਰ ਉਹ ਇੱਕ ਵਿਕਲਪਿਕ ਨਾਮ ਵੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ: ਕੈਂਟੀਮਾਈਲੋਕ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰੋਤ ਖੁਦ ਵੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਨਾਮ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾਮ ਨਾ ਹੋਣ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸਦੇ ਮਾਲਕ ਬਦਲ ਗਏ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਮ ਵੀ ਬਦਲ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ: ਜਦੋਂ ਕੈਡੋ ਰਾਜਾ ਸੀ, ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਡਾਇਨਸ ਕੈਟੂਈ ਸੀ, ਇੱਕ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਲਾਤੀਨੀ ਰੂਪ, ਜਾਂ ਕੈਂਟੀਮਾਈਲੋਕ, ਸਥਾਨਕ ਵੈਲਸ਼ ਰੂਪ। ਫਿਰ, ਜਦੋਂ ਆਰਥਰ ਆਪਣੇ ਸਾਬਕਾ ਸਹਿਯੋਗੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਨਾਮ ਨੇ

ਰਾਜਾ ਕੈਡੋ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕੈਂਬਾਲਟਾ ਬਣ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਆਰਥਰ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਥਾਨ ਦੀ ਭੂਗੋਲਿਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਤਿਹਾਸਕ ਆਰਟੋਰੀਆਸ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਇੱਕ ਨਿਮਰਤਾ ਵਾਲਾ ਸੰਕੇਤ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਗਵਿਨ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰ ਆਰਥਰ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਜਿੰਨੇ ਨਿਮਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਾਲੀ ਪਹਾੜੀ ਨੂੰ ਗਵਿਨ ਦੀ ਢਲਾਣ ਜਾਂ ਗਵਿਨਲੋਟ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਕ, ਜੋ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੀ ਤੀਬਰਤਾ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਸਾਈਟ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਯਕੀਨਨ, ਜੋ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਛੇਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀਆਂ ਦੋ ਪਰਤਾਂ ਸਨ - ਆਰਟੋਰੀਅਸ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅਤੇ ਗਵਿਨ ਦੀਆਂ - ਅਤੇ ਇੱਕ ਤੀਜੀ ਪਰਤ ਜੋ, ਭਾਵੇਂ ਸਮੇਂ ਜਾਂ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀਆਂ ਦੋ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੁੜੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਈਟ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਪਹਿਲੂਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ। ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਸ ਅਜੀਬ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੋਏਗੀ, ਪਰ ਜ਼ਰੂਰ ਕੁਝ ਸਬੰਧ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਕ ਦੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਇੰਨੀ ਜਾਣੂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਹਲਕੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਮਝ ਕੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਟੇਪਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਜੋ ਕੁਝ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸੈਂਚੂਰੀ, ਐਬੋਟ ਏਰਲਿਲ, ਅਤੇ ਟੈਂਪਲਰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇਰਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਦੋਸਤ ਬਣੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਵੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਗਵੇਨ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਬੰਧ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਗਵਿਨਲੋਡ—ਕੀ ਇਹ ਕੈਮਲੋਟ ਦਾ ਸਮਕਾਲੀ ਨਾਮ ਸੀ? ਗਵੇਨ ਖੁਦ ਇੱਕ ਉੱਤਰੀ ਸਰਦਾਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਆਰਥਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਹੇਠ ਲਿਆ ਸੀ। ਕਈ

ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਕੈਡਬਰੀ ਹਿੱਲ ਦੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ- ਜਿਵੇਂ ਸੂਰਜ ਦੂਰੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਡੁੱਬਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਹਵਾ ਠੰਢੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਮੁੰਦਰ ਨਾਲ ਕੁਝ ਸਬੰਧ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਛੱਡਣਾ ਪਿਆ... ਉਹ ਇੱਥੇ ਸ਼ਰਨ ਲੈਣ ਅਤੇ ਉਸੇ ਮੁਲਾਕਾਤ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਆਏ ਸਨ... ਉਹੀ ਭਾਵਨਾ..."
"ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਸੀ?" ਮੈਂ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ। "ਬ੍ਰ-ਰ-ਯ-ਨ-ਵ-ਤ-ਓ-ਰ-," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਬ੍ਰਾਇਨਵ ਟੋਰ?" ਮੈਂ ਦੁਹਰਾਇਆ। ਗਲਾਸਟਨਬਰੀ ਲਗਭਗ ਯਾਦ ਆ ਗਈ। ਟੋਰ ਇੱਕ ਉੱਚੀ, ਪਥਰੀਲੀ ਪਹਾੜੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਉੱਤੇ, ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮੰਦਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
"ਇੱਥੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸੀ?" ਮੈਂ ਜ਼ਮੀਨ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ।
"ਇਹ ਘਰ... ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਚਿਹਰਾ ਪਿਆ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ... ਇਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਸਲੇਟੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਟਕ ਰਹੀਆਂ ਹਨ... ਜ਼ੰਜੀਰਾਂ। ਇਹ ਇੱਕ ਨੇਕ ਆਦਮੀ ਹੈ, ਜ਼ੰਜੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਦਰਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਸਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਖੋਹ ਲਈ ਗਈ ਹੈ... ਇੱਥੇ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।" ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੈਦੀ ਕੌਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਹ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਰਾਜਾ ਐਂਬਰੋਜ਼ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਆਰਥਰ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਕੈਦ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਆਰਥਰ ਐਂਬਰੋਜ਼ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਵਾਰਸਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਝਗੜੇ ਵਿੱਚ ਉਲਝ ਗਿਆ। ਆਰਥਰ ਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਉਸਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਰਿਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕੀ ਸਿਬਿਲ ਉਸ ਪਿਛਲੀ ਘਟਨਾ ਦੀ ਇਸ ਮਾਨਸਿਕ ਤਸਵੀਰ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?
ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਆਗੂ ਕੌਣ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ। ਕਈ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸੇਂਟ ਲੁਈਸ ਵਿੱਚ ਪਾਲ ਜੌਨਸਟੋਨ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ

ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਬੋਰਡ ਰਾਹੀਂ ਆਰਥਰ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਆਰਥਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕੈਮਲੋਟ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਆਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਸਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਆਇਆ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਨੇਤਾ ਦੇ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ?" ਮੈਂ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ।
"ਦੋ ਆਗੂ। ਦੋ ਆਦਮੀ।"
ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਆਰਥਰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕੈਮਲੋਟ ਆਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਰਾਜਾ ਕੈਡੋ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਰਾਜ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਆਰਥਰ ਇਕਲੌਤਾ ਸ਼ਾਸਕ ਬਣ ਗਿਆ। ਕੈਡੋ ਨੂੰ ਅੱਜ ਕੈਮਲੋਟ ਦੇ ਸਥਾਨ, ਕੈਡਬਰੀ ਦੇ ਨਾਮ ਵਜੋਂ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
"ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਦਿਖਦੀ ਹੈ?" ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਵਾਲ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ। "ਇੱਕ ਚੱਕਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ... ਚੱਕਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ... ਇਮਾਰਤਾਂ ਵੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਚੱਕਰ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ... ਨਾਈਟਸ... ਬਹਾਦਰ ਆਦਮੀ... ਵੈਲਸ਼ ਨਾਮ... ਮੋਨਸੇਰੀ...।"
ਅਸੀਂ ਜੋ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਤੋਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬੋਲਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਚੀਕ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਗਾਵਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਹੁੰਦਾ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹਾਂ...? ਕੀ ਇਹ ਮੋਂਟੇਰੀ ਹੈ?"
"ਜਗ੍ਹਾ ਇੱਥੇ ਹੈ, ਪਰ ਖੱਡ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਖੋੜ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"
ਪੱਛਮ ਵੱਲ...ਸੂਰਜ ਵੱਲ...।"
"ਉਸ ਖੱਡ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੈ?"
"ਜੰਜੀਰਾਂ।"
"ਇੱਥੇ ਕੀ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ?"

"ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ। ਗਿਆਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ।"
"ਚੱਕਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ..."
"ਚੱਕਰ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।"
"ਇੱਥੇ ਕਿਹੜਾ ਰਾਜ਼ ਛੁਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ?"
ਮੈਂ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਦੱਸਾਂਗਾ।
ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਗੱਲਬਾਤ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਰਹੱਸਵਾਦ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਿਬਿਲ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਦੋਂ ਹੀ ਸਮਝ ਸਕਾਂਗਾ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗਾ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਗੋਲਮੇਜ਼ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਵੈਲਸ਼ ਨਾਵਾਂ ਵਾਲੇ ਨਾਈਟਸ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਰਥਰ ਦੇ ਸਿਪਾਹੀ ਸਨ, ਪਰ ਮੋਨਸੇਰਾਟ (ਜਾਂ ਮੋਨਸੇਰਾਟ) ਹੋਲੀ ਗ੍ਰੇਲ ਦੀ ਕਥਾ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਸਿਬਿਲ ਦੋ ਦੌਰਾਂ, ਸਦੀਆਂ ਤੱਕ ਫੈਲੇ, ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਬੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਜ਼ੰਜੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ਖੱਡ ਨੇ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਦਿਲਚਸਪ ਬਣਾਇਆ। ਕੀ ਉਹ ਕਿਸੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਗਲਾਸਟਨਬਰੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ? ਕੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਰਿਮਾਥੀਆ ਦੇ ਯੂਸੁਫ਼ ਦੁਆਰਾ ਫਲਸਤੀਨ ਤੋਂ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ ਪਿਆਲੇ ਅਤੇ ਟਾਹਣੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਸੀ? ਕੀ ਇਹ ਜ਼ੰਜੀਰਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ? ਮੈਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਦਾਅਵਿਆਂ ਲਈ ਕੋਈ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਮਿਲਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਚਿੱਤਰ, ਭਾਵੇਂ ਉਲਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਦਿਲਚਸਪ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਬਿਲ ਕੋਲ ਉਸ ਹਵਾਦਾਰ ਪਹਾੜੀ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ, ਰਾਜਾ ਆਰਥਰ ਜਾਂ ਹੋਲੀ ਗ੍ਰੇਲ ਨਾਲ!

"ਸੰਚਾਰਕ ਕੌਣ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਆਰਟੋਰੀਅਸ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਇਹ ਸਿਬਿਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਵਧ ਗਈ: ਇਹ ਕੌਣ ਸੀ?
"ਸੰਚਾਰਕ ਨਾ ਕਹੋ...ਸੰਚਾਰਕ ਕਹੋ!"
"ਠੀਕ ਹੈ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
"ਰਾਜਾ।"
ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਸਬੂਤ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
"ਨਾਮ ਅਜੇ ਤੈਅ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ... ਆਪਣੀ ਸਮਰੱਥਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਗਲਤ ਹੈ... ਮੈਂ ਇਸ ਭੇਤ ਨੂੰ ਜਾਦੂ ਨਾਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
“ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਹੈ…” ਉਸਨੇ ਮਾਧਿਅਮ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਮੇਰਾ ਮੁਖਬਰ ਕੌਣ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਪਲ ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ!
ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ, "ਮੈਂ ਵੀ ਤੈਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੋਸਤ ਹਾਂ, ਤੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਡਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਪੰਛੀ ਹਾਂ," ਸਿਬਿਲ ਦੇ ਮਨਮੋਹਕ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਵਿਅੰਗਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ।
ਮਰਲਿਨ! ਬਿਲਕੁਲ... ਮਰਲਿਨ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਛੋਟਾ ਉਕਾਬ"। ਆਰਥਰ ਦੇ ਸਿਆਣੇ ਸਲਾਹਕਾਰ ਲਈ ਇਹ ਨਾਮ ਕਿੰਨਾ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ!
ਕੀ ਮਰਲਿਨ ਨਾਮ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ?
ਪੌਲ ਜੌਹਨਸਟੋਨ ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਦੋ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਆਰਟੋਰੀਆਸ ਦੇ ਸਲਾਹਕਾਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਉਹ ਜਾਦੂਗਰ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਮੁੱਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਮਰਲਿਨ (ਜਾਂ ਮੈਡਵਿਨ) ਜ਼ਰੂਰ ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਹਸਤੀ ਸੀ।
"ਸਮੁੰਦਰ ਅਤੇ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧ... ਅਜਨਬੀ... ਜ਼ਰੂਰ ਆਵੇਗਾ... ਇਹ ਕਦੋਂ ਹੋਵੇਗਾ? ਜਦੋਂ ਬਾਜ਼... ਜਦੋਂ ਪੰਛੀ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਉੱਡਦੇ ਹਨ... ਇਨਸਾਨ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਉੱਡਦੇ ਹਨ... ਇਹ ਸਬੰਧ ਮਾੜਾ ਹੈ..."
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਅਤੇ ਉਹ ਅਜਨਬੀ ਕੌਣ ਹੋਵੇਗਾ?"
"ਅਰਫਿਨੋ...ਇੱਕ ਪੰਛੀ...।"
ਉਹ ਕਿੱਥੋਂ ਆਵੇਗਾ?
"ਧਰਤੀ ਤੋਂ?"
"ਧਰਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ?" ਮੈਂ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਧਰਤੀ ਤੋਂ...ਮੁੜ ਉੱਠੇਗਾ।"
ਤੁਸੀਂ ਬੁਝਾਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋ।
ਮੈਨੂੰ ਜਵਾਬ ਪਤਾ ਹਨ!
"ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਹੁਣੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ?"
"ਤੂੰ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹੈਂ... ਬਾਰਾਂ ਹੋਰ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ... ਪੰਛੀ ਹੀ ਰਹੱਸ ਹੈ...।"
ਮੈਂ ਇਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਦਾ ਆਪਣਾ ਮਕਸਦ ਭੁੱਲ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਬਸ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ?"
ਪਰ ਮਰਲਿਨ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ।
ਸਿਬਿਲ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਅਤੇ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਅਦਭੁਤ ਸੀ: ਇੱਕ ਪਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਇੱਕ ਸਦੀਵੀ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਆਦਮੀ ਦਾ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਚਿਹਰਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਸੀ, ਇੱਕ ਸਵੈ-ਇੱਛੁਕ ਲੇਖਕ

ਅਤੇ ਸਵੈ-ਇੱਛਤ ਮਾਧਿਅਮ, ਬਸ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀ, ਹਨੇਰਾ ਅਤੇ ਠੰਡਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹੀ ਪਹਾੜੀ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰੇ ਅਤੇ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਗਏ, ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਹੀਟਰ ਚਾਲੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਲੰਡਨ ਵਾਪਸ ਚੱਲ ਪਏ। ਪਰ ਜੋ ਤਜਰਬਾ ਅਸੀਂ ਹੁਣੇ ਸਹਿਣ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਗ੍ਰਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਿਆ। ਜੇ ਆਰਥਰ ਦੀ ਸਲਾਹਕਾਰ, ਮਰਲਿਨ, ਸੱਚਮੁੱਚ ਰਾਜੇ ਵੱਲੋਂ ਬੋਲ ਰਹੀ ਸੀ - ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਗਲਤ ਸਾਬਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ? - ਤਾਂ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਅਸਲ ਪਹਿਲੂ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਸੀ। ਮਰਲਿਨ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਏ: ਕੀ ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਯੁੱਧ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨੂੰ ਭੂਮੀਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰੇਗਾ, ਸਿਰਫ ਉਦੋਂ ਹੀ ਉੱਭਰਨ ਲਈ ਜਦੋਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ?

* * *

ਬਾਰਾਂ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਕੌਂਸਲ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਜਾਦੂਈ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਹੈ, ਰੋਸੀਕ੍ਰੂਸ਼ੀਅਨਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਵ੍ਹਾਈਟ ਬ੍ਰਦਰਹੁੱਡ ਤੱਕ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਬਾਰਾਂ ਰਸੂਲਾਂ ਅਤੇ ਗੁਪਤ ਜੋਤਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਬਾਰਾਂ ਗ੍ਰਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸ ਗਿਣਤੀ ਨੂੰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅਸੀਂ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਨੌਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ)। ਪੰਛੀਆਂ (ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ਾਂ) ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਬਾਜ਼ (ਜੰਗੀ) ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਇੱਕ ਮਾੜੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਤਬਾਹੀ ਜਿਸਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਗੁਫਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ, ਐਚ.ਜੀ. ਵੇਲਜ਼ ਦੀ ਅਜੀਬ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਾਲੀ ਰਚਨਾ 'ਦ ਸ਼ੇਪ ਆਫ਼ ਥਿੰਗਜ਼ ਟੂ ਕਮ' ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਪਰ ਇਰਫਾਈਨ ਨਾਮ ਦੇ ਪੰਛੀ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਸੀ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਰਫਾਈਨ, ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਮਾਨ ਸਪੈਲਿੰਗ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸਿਰਫ਼ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਕਦੇ ਲਿਖਿਆ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ?
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਫਰਵਰੀ 1968 ਵਿੱਚ ਪਾਲ ਜੌਨਸਟੋਨ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਡਾ. ਸੌਸੇਲ ਦੇ ਸੇਂਟ ਲੁਈਸ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੈਮਲੋਟ ਸਮੱਗਰੀ ਬਾਰੇ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ।
ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਬਿਲ ਉੱਥੇ ਕਈ ਫੇਰੀਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। 1200 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਟੈਂਪਲਰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸਨ, ਪਰ ਇਹ ਆਰਥਰ ਤੋਂ ਸੱਤ ਸੌ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ।" "ਕੀ ਆਰਥਰ ਨੇ ਪਹਾੜੀ ਦੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਥਾਨ ਬਣਾਇਆ ਸੀ?"
"ਮੇਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਕਿਲ੍ਹਾ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਪਹਾੜੀ ਦੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਲਗਭਗ 200 ਈਸਾ ਪੂਰਵ, ਕੁਝ ਹਮਲਾਵਰ ਸੇਲਟਿਕ ਕਬੀਲਿਆਂ ਨੇ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਿਲ੍ਹਾ ਬਣਾਇਆ। ਫਿਰ ਰੋਮਨ ਆਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਜਾ ਦਿੱਤਾ। ਪਹਾੜੀ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਲਗਭਗ ਉਜਾੜ ਰਹੀ। ਫਿਰ ਕਾਡੋ ਨੇ ਉੱਥੇ ਆਪਣਾ ਨਿਵਾਸ ਦੁਬਾਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ। ਕਾਡੋ ਆਰਥਰ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਲਗਭਗ 510 ਈਸਵੀ, ਬੈਡਨ ਹਿੱਲ ਦੀ ਜੇਤੂ ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਆਰਥਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਆਰਥਰ ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਹੋਰ ਟਿੱਪਣੀ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨੂੰ ਕੁਝ ਅਸਲੀ ਚੀਜ਼ ਮਿਲ ਰਹੀ ਸੀ।" "ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਸਲੀ ਕੈਮਲੋਟ ਹੁਣ ਟਿੰਟਾਗੇਲ, ਵੇਲਜ਼, ਜਾਂ ਸਕਾਟਿਸ਼ ਸਰਹੱਦ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ: ਇਹ ਇਲਚੇਸਟਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕੈਡਬਰੀ ਦੀ ਹਵਾਦਾਰ ਪਹਾੜੀ ਦੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸਮਰਸੈੱਟ ਅਤੇ ਡੇਵੋਨ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕੈਡਬਰੀ ਹਨ, ਪਰ ਇੱਕ ਜੋ ਕਦੇ ਰਾਜਾ ਆਰਥਰ ਦਾ ਸੀ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਨਕਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਕੈਡਬਰੀ ਕੈਸਲ ਵਜੋਂ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਨਕਸ਼ਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪਛਾਣ ਸਕਦੇ ਹੋ,

ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਨਕਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰੱਖੋ!"
ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਮਨੋ-ਵਿਗਿਆਨ ਰਾਹੀਂ ਕੈਮਲੋਟ ਅਤੇ ਆਰਥਰ ਦੀ ਕੈਡਬਰੀ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਛੇਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਆਰਥਰ ਅਤੇ ਬਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਗ੍ਰੇਲ ਪਰੰਪਰਾ ਦਾ ਰਹੱਸਮਈ ਦੋਹਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਲੇਖਕ ਨੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਈਸਾਈ ਵੀਰਤਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਰੋਮਾਂਟਿਕ, ਲਗਭਗ ਕਾਲਪਨਿਕ ਆਰਥਰ ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੇ ਨਿਰੰਤਰ ਪੁਨਰ-ਲਿਖਣ ਅਤੇ ਵਿਗਾੜ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਕੀ ਆਰਟੋਰੀਅਸ ਨੂੰ ਗ੍ਰੇਲ ਕਹਾਣੀ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੱਚਾਈ ਸੀ?
ਮੇਰੇ ਮਾਨਸਿਕ ਦੋਸਤ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਜਿੱਥੇ ਆਰਥਰ ਨੇ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਹਿਸ਼ੀ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਨਾਈਟਸ ਟੈਂਪਲਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਗ੍ਰੇਲ ਦੀ ਕਥਾ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਗਲਾਸਟਨਬਰੀ ਦੇ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੇ ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਹਿੱਸਾ ਜ਼ਮੀਨ ਹੇਠ ਦੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਪੁਰਾਤੱਤਵ-ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਦੇ ਬੇਲਚਿਆਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ। ਸ਼ਾਇਦ ਨੇੜਲੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ, ਹੋਰ ਖੁਦਾਈ ਠੋਸ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰੇਗੀ ਜੋ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਅਨੁਮਾਨਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹਨ, ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਅਟਕਲਾਂ ਜਾਂ ਮਨਘੜਤ 'ਤੇ।
ਆਰਥਰ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਈਸਾਈ ਧਰਮ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਟੈਂਪਲਰਾਂ ਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ, ਆਰਥਰ ਵਰਗੇ ਅਸ਼ਾਂਤ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ,

ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਟਕਰਾਅ ਇੰਨੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਗਿਆ। ਤੇਰ੍ਹਵੀਂ ਅਤੇ ਚੌਦ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਸੋਚੇ-ਸਮਝੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸੁਣੀਆਂ-ਸੁਣਾਈਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਇਸ ਉਲਝੀ ਹੋਈ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣਾ ਕੋਈ ਸੌਖਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਵਰਗੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ, ਅਸੀਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੇਂ ਅਤੇ ਸੁਤੰਤਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਕ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਕੈਡਬਰੀ ਵਿਖੇ ਪਿਛਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਲਈ, ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੀ ਫੇਰੀ ਦੌਰਾਨ ਉਸਨੇ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮੈਨੂੰ ਅਣਜਾਣ ਸੀ।
ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਫਿਲਮ ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅਸਲੀ ਕੈਮਲੋਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਫਿਲਮ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਘੱਟ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ; ਖੈਰ, ਆਰਥਰ ਨੂੰ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਸੰਦ ਆਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਲਗਭਗ ਯਕੀਨ ਹੈ।

* 20
ਹਰ ਨੇਮ ਵਾਜ਼ ਟ੍ਰਬਲ: ਦ ਸੀਕ੍ਰੇਟ ਐਡਵੈਂਚਰਜ਼ ਆਫ਼ ਨੇਲ ਗਵਿਨ-
ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਮੁਸੀਬਤ ਸੀ, ਨੀਲ ਗੈਵਿਨ ਦੇ ਸਾਹਸ ਦਾ ਰਾਜ਼

ਜ਼ਰਾ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ: ਸਾਰਾ ਇੰਗਲੈਂਡ ਖੁਸ਼ ਹੈ, ਲੰਮਾ ਅਤੇ ਖੂਨੀ ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਆਖਰਕਾਰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਮਰੇ ਹੋਏ ਘੋੜਸਵਾਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਹੋਰ ਕਦੇ ਵੀ ਉਜਾੜ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ, ਸੜੇ ਹੋਏ ਘਰਾਂ, ਚਰਚਾਂ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਧੂੰਏਂ ਵਾਲੇ ਖੰਡਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵਸ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਵਿਸ਼ਵ ਸਮਾਜ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਪਿਉਰਿਟਨ ਮੂਰਖਤਾ ਦਾ ਅੰਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ: ਰਾਜਾ ਚਾਰਲਸ II ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਤਖਤ ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਹੈ,

ਅਤੇ ਵ੍ਹਾਈਟਹਾਲ ਪੈਲੇਸ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਸੁਹਾਵਣਾ ਗੱਲਬਾਤ ਅਤੇ ਸੰਗੀਤ ਨਾਲ ਗੂੰਜਦਾ ਹੈ।
ਇਹ ਸਾਲ 1660 ਹੈ। ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਰਾਜਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਓਲੀਵਰ ਕ੍ਰੋਮਵੈੱਲ ਦੀ ਸੰਸਦੀ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਪੁੱਤਰ ਹੁਣ ਬਦਲਾ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਬਹੁਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਰ ਬਹਾਲੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਪੁਰਾਣੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਵੱਲ ਵਾਪਸੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਦਰਬਾਰ ਦੀਆਂ ਬੁਰਾਈਆਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕ੍ਰੋਮਵੈੱਲ ਸੱਤਾ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਚਾਰਲਸ II ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਹੈ, ਦ੍ਰਿੜ ਅਤੇ ਕੂਟਨੀਤੀ ਵਿੱਚ ਹੁਨਰਮੰਦ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਤਾਜਪੋਸ਼ੀ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਜਮ ਅਤੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ, ਸਟੂਅਰਟ ਰਾਜਵੰਸ਼ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਦੀਆਂ ਤੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਤਖਤ 'ਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਿਉਰਿਟਨ ਹੁਣ ਦੇਸ਼ 'ਤੇ ਰਾਜ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਲੋਪ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਹਨ। ਰਾਜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਨੈਤਿਕ ਸੰਵੇਦਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਠੇਸ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸੁੱਖਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣੇਗਾ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਿਉਂ ਕਰਦਾ ਹੈ?
ਬਹਾਲੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਉੱਚ ਵਰਗਾਂ ਨੇ ਰਾਹਤ ਦਾ ਸਾਹ ਲਿਆ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਆਮ ਵਾਂਗ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਸਥਿਤੀ ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਲਟ ਹੋਣ ਲੱਗੀ: ਨੈਤਿਕ ਪਤਨ, ਕੱਟੜਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕਵਾਦ ਬਹਾਲੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਦੇ ਲੱਛਣ ਬਣ ਗਏ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਚਾਰਲਸ II ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਕੁਲੀਨ ਵਰਗ ਨੇ ਜੋ ਵੀ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ, ਚੁੱਪਚਾਪ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਰਹੇਗਾ, ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ।
ਨੌਜਵਾਨ ਰਾਜੇ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਨਮੋਹਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਅਭਿਨੇਤਰੀ ਸੀ। ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਤੋਂ ਲੰਡਨ ਆਈਆਂ ਸਨ, ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ

ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਪਈ ਸੀ। ਉਹ ਗੋਰੀ ਚਮੜੀ ਵਾਲੀ, ਲਾਲ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ, ਖੇਡਣ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹ ਸੁਹਜ ਸੀ ਜੋ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਰਾਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਾਲਕਣਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਪਿਉਰਿਟਨ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਚਾਰਲਸ II ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਅਤੇ ਦਰਬਾਰੀਆਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਚਿੰਤਤ ਸੀ: ਉਹ ਕੁੜੀ ਆਪਣੇ ਲਈ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਆਕਰਸ਼ਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਰਾਜਾ ਸੀ, ਨੈਲ ਵਰਗੀ ਔਰਤ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਸਭ ਤੋਂ ਆਸਾਨ ਹੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਵ੍ਹਾਈਟਹਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ, ਰਾਣੀ ਨਾਲ ਆਹਮੋ-ਸਾਹਮਣੇ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਬਰਫੀਲੀ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਨਿੱਜਤਾ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਇਹੀ ਚਾਰਲਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਨੈਲ ਉਸਦੀ ਇਕਲੌਤੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਪਰ ਉਹ ਇਕਲੌਤੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀਆਂ ਨੀਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਲਾਲ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥ ਲਗਾਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਇੱਕ ਉਤੇਜਕ ਭਾਵਨਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਸਾਲ ਬੀਤਦੇ ਗਏ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਉਸਦੇ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਕੀਮਤੀ ਹੋ ਗਈ। ਧਾਰਮਿਕ ਮੁੱਦਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਟੂਅਰਟ ਰਾਜਵੰਸ਼ ਵੀ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਾਂ ਅਤੇ ਕੈਥੋਲਿਕਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਪੈਨਿਸ਼ ਮੁਸੀਬਤ ਪੈਦਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਲੂਈ ਚੌਦਵੇਂ ਦਾ "ਨਾਸਤਿਕ" ਤੁਰਕਾਂ ਨਾਲ ਗੱਠਜੋੜ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਗੁਆਂਢੀ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹਾਂ, ਚਾਰਲੀ ਨੂੰ ਵ੍ਹਾਈਟਹਾਲ ਦੇ ਦਬਾਅ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

* * *

ਉਸਨੇ ਸੇਂਟ ਐਲਬਨਜ਼ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਖੰਡਰ ਹੋਈ ਪੁਰਾਣੀ ਹਵੇਲੀ ਦੇਖੀ, ਜੋ ਕਿ ਅੱਜ ਦੀ ਤੇਜ਼ ਸੜਕ 'ਤੇ ਲੰਡਨ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਡੇਢ ਘੰਟੇ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਹੈ। ਇਹ ਹਵੇਲੀ ਹਰਫੋਰਡਸ਼ਾਇਰ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਰੋਮਨ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਨੇੜੇ ਹੀ ਰੋਮਨ ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ

ਕਿਲ੍ਹੇਦਾਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵੇਰੂਲਾਮੀਅਮ ਦਾ ਸਥਾਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਿਲ੍ਹੇਦਾਰ ਹਵੇਲੀ ਸੈਕਸਨ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਇਹ ਕਦੇ ਵਾਰਵਿਕ ਦੇ ਅਰਲ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ "ਕਿੰਗਮੇਕਰ" ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ 1471 ਵਿੱਚ, ਵਾਰਜ਼ ਆਫ਼ ਦ ਰੋਜ਼ਿਜ਼ ਦੌਰਾਨ, ਇੱਕ ਪੂਰਵ-ਸਿਵਲ ਯੁੱਧ ਦਾ ਸਮਾਂ, ਹਵੇਲੀ ਬਾਰਨੇਟ ਦੀ ਲੜਾਈ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਅੱਜ ਵੀ, ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਖਾਈ ਜਾਂ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਪੰਦਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀਆਂ ਜੰਗਾਲ ਲੱਗੀਆਂ ਤਲਵਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਮਿਲਦੇ ਹਨ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਅੱਧ ਤੱਕ, ਸੈਲਿਸਬਰੀ ਹਾਲ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਮੈਨਰ ਹਾਊਸ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਖਰਾਬ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਕਾਰਨ, ਦੋ ਸਦੀਆਂ ਬਾਅਦ ਹੋਏ ਉਸ ਤੋਂ ਘੱਟ ਬੇਰਹਿਮ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਚਾਰਲਸ II ਨੂੰ ਗੱਦੀ 'ਤੇ ਬਿਠਾਇਆ।
ਉਸ ਸਮੇਂ, ਜੌਨ ਕੱਟ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਨੇ ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਖਰੀਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੰਨਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਹਵੇਲੀ ਦਾ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਪਲਬਧ ਸਾਰੇ ਸਰੋਤਾਂ ਨੂੰ ਖਰਚ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਆਪਣੇ ਯਤਨਾਂ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰੀ ਹਾਲ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਕੀਤਾ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਖੰਭ ਖੰਡਰ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਹੁਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਕਿਲ੍ਹਾ, ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਖਾਈ, ਜਾਂ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਗਲਿਆਰਾ ਜੋ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਕੰਧ 'ਤੇ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਹਵੇਲੀ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿੰਗ ਕਦੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਇਸਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ।
ਇੱਕ ਦਿਨ, ਚਾਰਲਸ ਅਤੇ ਨੈਲ ਉੱਥੋਂ ਲੰਘ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ। ਚਾਰਲਸ ਨੇ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਘਰ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ, ਇਹ ਸੀ। ਕਾਰਨ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਵਿੱਤੀ ਵੀ ਸੀ: ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਹੋਈਆਂ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਵੇਚਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ। ਘਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਖੰਡਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਚਾਰਲਸ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦੀ

ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕਰਵਾਇਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਮਹਿੰਗਾ ਕੰਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਾਜੇ ਲਈ ਵੀ, ਇਹ ਇੱਕ ਸਮੱਸਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਘਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸੰਸਦ ਤੋਂ ਫੰਡ ਨਹੀਂ ਮੰਗ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਜੰਗ ਕਾਰਨ ਉਸਦਾ ਨਿੱਜੀ ਖਜ਼ਾਨਾ ਅਜੇ ਵੀ ਖਾਲੀ ਸੀ। ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਚਾਰਲਸ II ਨੇ ਸੰਕੋਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ: ਉਸਨੇ ਗੁਪਤ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਉਧਾਰ ਲਏ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸੈਲਿਸਬਰੀ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰਾ ਘਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ।

ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਰਾਇਲ ਸੈਡਲਰੀ ਬਣ ਗਿਆ। ਅੱਜ ਇਹ ਇੱਕ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬ ਹੈ।
ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਰਾਜਾ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੁੰਦੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੀ ਆਰਥਿਕ ਤਾਕਤ ਬਹਾਲ ਹੋ ਗਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਬਹਾਲੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਲੇ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਵਰਤੀ ਗਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਾਵਧਾਨੀ ਹੁਣ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਰਾਜਾ ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਨੂੰ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਦਫ਼ਨਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਲ ਦੇ ਠੰਡੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਉੱਥੇ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨਾ ਨਾਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਡੀਨਰੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲੰਡਨ ਦੇ

ਉਪਨਗਰ ਸੋਹੋ ਵਿੱਚ, ਰਾਇਲ ਸੈਡਲਰੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ।
ਸਤਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਸੋਹੋ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸੀ, ਵ੍ਹਾਈਟਹਾਲ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਨੌਜਵਾਨ ਅਜੇ ਵੀ ਚਾਰ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲੇ ਜਾਨਵਰ ਸਨ। ਅੱਜ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸੋਹੋ ਲੰਡਨ ਦੇ ਵੈਸਟ ਐਂਡ ਦਾ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਹੈ। 1632 ਵਿੱਚ ਬਣੀ ਪੁਰਾਣੀ ਇਮਾਰਤ ਅਜੇ ਵੀ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬਦਲਾਅ ਆਏ ਹਨ। ਅਗਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਰਾਇਲਟੀ ਥੀਏਟਰ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਕਦੇ ਚਾਹਵਾਨ ਨੌਜਵਾਨ ਅਭਿਨੇਤਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ - ਪਰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਤਬੇਲਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਥੀਏਟਰ ਹੋਣਾ ਅਜੀਬ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਸੋਹੋ ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ, ਸਾਰੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਖੇਡ ਸਮਾਗਮਾਂ ਅਤੇ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦੀ ਨੇੜਤਾ ਸਮਝ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਨੈਲ ਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਰਾਇਲਟੀ ਥੀਏਟਰ ਜਾਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਥੀਏਟਰ ਹੁਣ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਨਾਜ਼ੀ ਬੰਬ ਦੁਆਰਾ ਇਸਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਕਾਠੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਜ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦਿਲਚਸਪ ਐਂਪੋਰੀਅਮ ਹੈ। ਚਾਰ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਗਾਰਗੋਇਲ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬ ਸੀ; ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਥੀਏਟਰ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਫ਼ਤਰ ਅਤੇ ਡਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਹਨ। 1920 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ, ਨੋਏਲ ਕਾਵਾਰਡ ਕਲੱਬ ਦੇ ਸੰਸਥਾਪਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੈਨਰੀ ਮੈਟਿਸ ਨੇ ਇਸਦੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵੱਕਾਰੀ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ 1920 ਅਤੇ 1930 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦੇਰ ਰਾਤ ਦੀਆਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਲਈ ਆਪਣਾ ਟਿਕਾਣਾ ਬਣਾਇਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸੋਹੋ ਇੱਕ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬਣ ਗਿਆ, ਗਾਰਗੋਇਲ ਕੋਈ ਅਪਵਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ: ਇਹ ਲੰਡਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਟ੍ਰਿਪ-

ਟੀਜ਼ ਕਲੱਬ ਬਣ ਗਿਆ। ਗਾਰਗੋਇਲ ਵਿਖੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਮਾਗਮ ਕਦੇ ਵੀ ਅਸ਼ਲੀਲ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਕੁਆਰੀ ਮਾਸੀ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਪਿਛਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਜਿੰਮੀ ਜੈਕਬਸ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕਲੱਬ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉੱਪਰਲੇ ਕਲੱਬ ਦੇ ਬਾਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਅਚਾਨਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨੰਗੀਆਂ ਔਰਤ ਬਾਰਟੈਂਡਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਦੇਖ ਕੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅਜੀਬ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੁੜੀਆਂ ਕੰਮ ਲਈ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਲਈ ਉਤਾਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਘਰ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਸਮਝ ਜਾਵੇਗੀ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪੇਟ ਆਪ ਖੁਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਅੰਦਰੂਨੀ ਸਜਾਵਟ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਤੇ 1920 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿੰਮੀ ਜੈਕਬਜ਼ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ ਹੈ।
ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਇਸ "ਸ਼ਹਿਰੀ ਘਰ" ਵਿੱਚ ਰਹੀ। ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਮਾਲ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਟ੍ਰੋਕ ਕਾਰਨ ਹੋਈ, ਜੋ ਕਿ ਰਾਜਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਦੋਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸਨ। ਬਰਨੇਟ ਦੀ ਕਿਤਾਬ, "ਆਨ ਟਾਈਮ," ਵਾਲੀਅਮ 1, ਪੰਨਾ 369 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਰਾਜਾ ਦੀ ਮਿਹਰ ਦਾ ਪਾਤਰ ਰਹੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਮਾਲਕਣ ਨਹੀਂ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਉਸ ਲਈ ਚਿੰਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ: "ਗਰੀਬ ਨੇਲੀ ਨੂੰ ਭੁੱਖਾ ਨਾ ਰਹਿਣ ਦਿਓ," ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਅਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਤਖਤ ਦੇ ਵਾਰਸ, ਜੇਮਜ਼ II ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ।
ਇਹ ਪਛਤਾਵੇ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਵੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਸ਼ਾਹੀ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਤਾਂ ਨੈਲ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਕਰਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਚਾਂਦੀ ਵੀ ਵੇਚਣੀ ਪਈ। ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਆਫ਼ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬਾਇਓਗ੍ਰਾਫੀਜ਼ ਉਸਦੇ ਆਖਰੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਲਈ ਸਾਡਾ ਹਵਾਲਾ ਸਰੋਤ ਹੈ। ਉਹ ਚਾਰਲਸ II ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਸਾਲ ਬਚੀ ਰਹੀ ਅਤੇ 13 ਨਵੰਬਰ, 1687 ਨੂੰ 37

ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਈ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੱਧ ਉਮਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਲਈ!
ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ ਨੈਲ ਦਾ ਆਪਣੇ ਰਾਜੇ ਨਾਲ ਮਤਭੇਦ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਨੈਲ ਯਕੀਨਨ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਜਾਂ ਸੰਕੋਚੀ ਨਹੀਂ ਸੀ: ਇੱਕ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਕੁਝ ਸੈਲਾਨੀ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਸਨੇ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ, "ਮੈਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਵੇਸਵਾ ਹਾਂ!" ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦਾ ਕਿੱਤਾ ਇੱਕ ਅਭਿਨੇਤਰੀ ਵਜੋਂ ਸੂਚੀਬੱਧ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਸਵੈ-ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੈਸੇ ਲਈ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਭਾਵੁਕ ਰਾਜਾ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਉਸਨੂੰ ਪੈਸੇ ਭੇਜਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਉਤਰਾਅ-ਚੜ੍ਹਾਅ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਨੈਲ ਵਿੱਤੀ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜੋ ਵੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਔਲਾਦ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਬੱਚਾ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੇਂਟ ਐਲਬਨਜ਼ ਦਾ ਡਿਊਕ ਬਣ ਗਿਆ, ਇਹ ਖਿਤਾਬ ਚਾਰਲਸ ਦੀਆਂ ਸੇਂਟ ਐਲਬਨਜ਼ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੈਲਿਸਬਰੀ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਨੇਲ ਨਾਲ ਬਿਤਾਏ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦਿਨਾਂ (ਅਤੇ ਰਾਤਾਂ) ਦੀਆਂ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਯਾਦਾਂ ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਬੱਚੇ ਦੇ ਵੰਸ਼ਜ ਵਧਦੇ-ਫੁੱਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਡਿਊਕ ਇਹ ਖਿਤਾਬ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਤੇਰ੍ਹਵਾਂ ਹੈ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਰਾਜੇ ਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਘੱਟ ਗਈ, ਪਰ ਨੈਲ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੀ ਮਾਲਕੀ ਬਰਕਰਾਰ ਰਹੀ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾਯੋਗ ਨਜ਼ਰਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨੈਲ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਦੇਖਣਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕਹਾਣੀਆਂ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਨੈਲ ਦੀ ਮੌਤ ਗਰੀਬੀ ਅਤੇ ਇਕੱਲਤਾ ਵਿੱਚ ਹੋਈ, ਪਰ ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਅਤੇ ਦੁਖੀ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਲਾਸਾ ਮਿਲਿਆ, ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਿੱਜੀ ਸਮਾਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜੋ ਉਸਨੇ ਬਚਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ

ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮਾਲ 'ਤੇ ਘਰ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਉੱਥੇ ਹੀ ਹੋ ਗਈ। ਅੰਤਿਮ ਵਿਦਾਈ ਵਜੋਂ, ਨੈਲ ਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਚਰਚ ਨੂੰ ਦਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸੇਂਟ ਮਾਰਟਿਨ-ਇਨ-ਦ-ਫੀਲਡਜ਼ ਦੇ ਕ੍ਰਿਪਟ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ।
ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਆਖਰੀ ਸਾਲਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਸਿਵਾਏ ਉਸਦੇ ਹੋਂਦ ਦੇ ਮੁੱਢਲੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਰਾਜੇ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਨਿਰੰਤਰ ਸਬੰਧਾਂ ਦੇ। ਪਰ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਨੁੱਖੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਸਾਰ ਦੀ ਝਲਕ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਧੂਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਤਿਹਾਸਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ 1964 ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਵਰਤਾਰੇ ਵਜੋਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੋਈ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਅਦਾਕਾਰਾ ਸਬਰੀਨਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ, ਨੇ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲੰਡਨ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ।
ਸ਼ੋਅ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਵਾਲੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ। ਦੇਰ ਰਾਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਸੀ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਸਨੇ ਇਹੀ ਸੋਚਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਲੱਭ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਕਦਮਾਂ ਅਤੇ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ। ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਮਨੁੱਖੀ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨੇ ਉਸਦਾ ਡਰ ਹੋਰ ਵੀ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਮਾਨਸਿਕ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਵਾਂਗ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕੀਤੀ: ਉਹ ਡਰ ਨਾਲ ਕੰਬਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮਦਦ ਲਈ ਚੀਕਦੀ ਸੀ। ਇਮਾਰਤ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਤੇਜ਼ ਸਨ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਹ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਬੰਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਸੋਹੋ ਦੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਦੇ ਸ਼ੋਰ ਨੇ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਚੀਕਾਂ ਨੂੰ ਦੱਬ ਦਿੱਤਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਉਹ ਮੰਨ ਗਏ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਰਾਬੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਤ ਦੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੋਹੋ ਅਕਸਰ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੁੰਦਾ

ਹੈ। ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਘਬਰਾ ਗਈ ਅਤੇ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਫਾਇਰ ਬ੍ਰਿਗੇਡ ਪਹੁੰਚੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਲਿਆ।
ਜਿੰਮੀ ਜੈਕਬਸ ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਾਈਕਿਕ ਨਿਊਜ਼ ਦੇ ਸੰਪਾਦਕ ਤੋਂ ਜਾਂਚ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਜਿਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਦੋ ਸੁਰਾਗ ਮਿਲੇ: ਪਹਿਲਾ, ਕਿ ਰਾਇਲ ਸਟੇਬਲ ਕਦੇ ਉਸ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸਨ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ, ਕਿ ਜਿੰਮੀ ਜੈਕਬਸ ਖੁਦ ਡੂੰਘੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਨ। ਉਹ ਪਹਿਲੇ ਤੱਥ ਦੀ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨਾਲ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਉਸਨੇ ਕਲੱਬ ਦਾ ਚਾਰਜ ਸੰਭਾਲਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ।
"ਜਦੋਂ ਮੈਂ 1956 ਵਿੱਚ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਖਰੀਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਦੇ ਸੋਚਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਭੂਤ ਹੋਵੇਗਾ," ਜਿੰਮੀ ਜੈਕਬਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ESP (ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ) ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸੰਕੇਤਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਇੱਕ ਬਰਲੇਸਕ ਸ਼ੋਅ ਚਲਾਉਣਾ ਉਸਦਾ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਪੁਰਾਣੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਸਟਾਫ ਦੇ ਅਜੀਬ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਟਾਫ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਵੇਂ ਡਾਂਸਰਾਂ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸੰਕੇਤਾਂ ਬਾਰੇ ਨਾ ਦੱਸਣ। ਉਸਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਤੋਂ ਸਿੱਖਣਗੇ, ਗੱਪਾਂ ਜਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ।
1962 ਦੀ ਇੱਕ ਰਾਤ, ਜਿੰਮੀ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਰਿਸੈਪਸ਼ਨ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਸਵੇਰ ਦੇ 3 ਵਜੇ ਸਨ, ਕਲੱਬ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਸੀ। ਉਹ ਸੌਣ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਲਿਫਟ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਕੋਈ ਕਰਮਚਾਰੀ ਜਾਂ ਗਾਹਕ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਲੈਣ ਲਈ

ਵਾਪਸ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਲਿਫਟ ਰੁਕ ਗਈ, ਅਤੇ ਜਿੰਮੀ ਨੇ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕੌਣ ਹੈ। ਪਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨਹੀਂ ਖੁੱਲ੍ਹੇ। ਲਿਫਟ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਉਸਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਭੜਕ ਉੱਠੀ, ਜਿੰਮੀ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਅਤੇ ਛੋਟੀ ਲਿਫਟ ਦੇ ਬਾਹਰੀ ਲੋਹੇ ਦੇ ਗੇਟ ਖੋਲ੍ਹੇ, ਫਿਰ ਅੰਦਰੂਨੀ ਲੱਕੜ ਦੇ ਗੇਟ, ਜੋ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਤਿੰਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਲਿਫਟ ਖਾਲੀ ਸੀ।
ਜਿੰਮੀ ਨੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲਿਆ। ਉਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਲਿਫਟ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਉੱਪਰ ਲਿਆਉਣ ਲਈ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ ਬਟਨ ਦਬਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲਿਫਟ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਹੋਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਲਿਫਟ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ। ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਲਿਫਟ ਉੱਪਰ ਕਿਵੇਂ ਆਈ?
ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ, ਉਸਨੇ ਇਸਦਾ ਹੱਲ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਿਸਟਮ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ।
ਜਿੰਮੀ ਨੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਲਿਫਟ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਗਜ਼ ਦੂਰ ਇੱਕ ਧੁੰਦਲੀ, ਸਲੇਟੀ ਮੂਰਤੀ ਵੇਖੀ। ਮੂਰਤੀ ਨੇ ਉੱਚੀ ਕਮਰ ਵਾਲਾ, ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਟੋਪੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਉਲਟਾ ਸੀ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਪਛਾਣਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਜਿੰਮੀ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੰਕੇਤ ਵਜੋਂ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕੁੜੀ ਇੱਕ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਪਛਾਣ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸਿੱਟਾ ਗਲਤ ਸੀ।
ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ, ਜਿੰਮੀ ਨੇ ਧੁੰਦਲੀ ਕੁੜੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਇੱਕ ਆਮ ਇਨਸਾਨ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਤੁਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਉੱਪਰ ਉਸ ਵੱਲ ਵਧ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਨੇੜੇ ਆਈ, ਜਿੰਮੀ ਆਪਣੀ ਟੋਪੀ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ,

ਗਾਰਡਨੀਆ ਦੀ ਤੇਜ਼ ਖੁਸ਼ਬੂ ਉਸਦੀ ਨੱਕ ਵਿੱਚ ਭਰ ਗਈ। ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਤੋਂ ਉਸ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ।
ਉਹ ਮੂਰਤੀ ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਲਿਫਟ ਸ਼ਾਫਟ ਵਿੱਚ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ! ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਿੰਮੀ ਮੂਰਤੀ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਗਜ਼ ਦੂਰ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਆਮ ਇਨਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਲਿਫਟ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਲਿਫਟ ਹਿੱਲੀ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਮੂਰਤੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਜਿੰਮੀ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਆਪਣੇ ਕਲੱਬ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਇਸ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਕਿ ਕੋਈ - ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਖੁਦ ਨਾ ਵੀ ਹੋਵੇ - ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਸਮਝ ਸਕੇਗਾ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਕਿਸੇ ਅਧੂਰੇ ਕੰਮ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ। ਪਰ ਕੌਣ, ਅਤੇ ਕਿਉਂ?
ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਾਨਸਿਕ ਗੜਬੜੀਆਂ 1962 ਅਤੇ 1964 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਈਆਂ, ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਦੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਯੁੱਗ ਤੋਂ ਠੀਕ ਦੋ ਸੌ ਸਾਲ ਬਾਅਦ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ ਮਨਾਈ ਜਾ ਰਹੀ ਹੋਵੇ!
ਚੈਰੀ ਫੀਨਿਕਸ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਡਾਂਸਰ, ਇੱਕ ਸਾਦੀ ਪੇਂਡੂ ਔਰਤ, ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਅਤੇ ਕਿਸਮਤ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਲੰਡਨ ਆਈ ਸੀ ਪਰ ਗਾਰਗੋਇਲ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਦੋ ਵਾਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਚੰਗੀ ਤਨਖਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਘੱਟ ਅਸ਼ਲੀਲ ਢੰਗ ਨਾਲ। ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ (ਅਤੇ ਕੁਝ ਔਰਤਾਂ ਵੀ) ਉਸੇ ਕਸਬਿਆਂ ਅਤੇ ਪਿੰਡਾਂ ਤੋਂ ਸਨ ਜਿੰਨੇ ਉਸਦੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਅਸਲ ਗਾਹਕਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਵੀ ਗਾਹਕ ਸਨ।
ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਬਾਰੀਕੀਆਂ ਸਿੱਖਣ ਅਤੇ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸਿਗਨਲਾਂ ਅਤੇ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਉਪਕਰਣਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਰੁੱਝੀ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ। ਪਰ

ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਹੁੰਦੀ ਗਈ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਸਮਝਦੀ ਗਈ, ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਅਕਸਰ ਉੱਪਰਲੇ ਆਪਣੇ ਡਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਉਹ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹੁੰਚੀ, ਅਤੇ ਛੱਤ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਅਜੇ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਨੇਰਾ ਸਨ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਰਸਤਾ ਪਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਘੁੰਮਦੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਗਈ, ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਠੋਕਰ ਖਾਣ ਤੋਂ ਬਚਦੀ ਰਹੀ। ਉਸਦਾ ਡਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕਮਰਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਭਾਰੀ, ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜੋ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਸਮਤਲ ਛੱਤ 'ਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ, ਸਟੇਜ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹੋਰ ਡਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਸਨ, ਪਰ ਇਹ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਇਸ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਇਕੱਲਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਉਸਦੀ ਚੀਕ ਸੁਣਦਾ। ਪਰ ਉਹ ਇੱਕ ਆਤਮ-ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਹਿੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਉਸ ਸ਼ਾਮ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਸਰਸਰਾਹਟ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਡਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਕੇ, ਉਹ ਕਮਰੇ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਡਰੈਸਿੰਗ ਟੇਬਲ ਵੱਲ ਵਧੀ। ਆਵਾਜ਼ ਹੋਰ ਵੀ ਉੱਚੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਪੰਨੇ ਪਲਟ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਤਰਕਪੂਰਨ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਚਿਪਚਿਪੀ, ਠੰਡੀ ਭਾਵਨਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਾਮ ਗਰਮ ਸੀ, ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਵੀ ਕੀਤਾ। "ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੰਬਣੀ ਦੌੜ ਗਈ," ਕੁੜੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੇਂਡੂ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ।
ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਡਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਦੋ ਹੋਰ ਕੁੜੀਆਂ, ਬਾਰਬਰਾ ਅਤੇ ਇਜ਼ਾਬੇਲ ਦੇ ਨਾਮ ਪੁਕਾਰੇ ਜੋ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕਮਰਾ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।

ਚੈਰੀ ਫੀਨਿਕਸ ਲਗਭਗ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਉੱਥੇ ਬੇਚੈਨ ਖੜ੍ਹੀ ਰਹੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇੜੇ ਆਈ, ਪਰ ਇਹ ਉਸਦੀ ਡਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮਮੇਟ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਜਾਦੂ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਵਾਜ਼ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ। ਦੂਜੀ ਕੁੜੀ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਲਾਈਟ ਜਗਾ ਦਿੱਤੀ। ਉਦੋਂ ਹੀ ਚੈਰੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਦੂਜੀ ਕੁੜੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹਮਦਰਦੀ ਮਿਲੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਵੀ ਕਈ ਵਾਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਚੈਰੀ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ "ਨੈਲ" ਦਾ ਭੂਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੜਬੜੀਆਂ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਇਸ ਨਾਲ ਡਰੀ ਹੋਈ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਹੋਰ ਰਹੱਸਮਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ। ਛੱਤ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਲੋਹੇ ਦੇ ਕੁੰਡੇ ਨਾਲ ਬੰਦ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਸਨੂੰ ਬਾਹਰੋਂ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੋਹੋ ਵਿੱਚ ਕੁੜੀਆਂ ਵੀ ਇਸ ਪੱਖੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸਨ। ਪਰ ਜੇ ਕੋਈ ਇਸਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਬਸ਼ਰਤੇ ਉਹ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਣ। ਕੁੰਡੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੀ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਨਿਕਾਸ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਖ਼ਤ ਅਤੇ ਹਿੱਲਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਕਈ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ, ਜਦੋਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁੰਡੇ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਛੱਤ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਪਾਇਆ। ਦਰਅਸਲ, ਇਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਛੱਤ ਅਤੇ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਰਹੱਸਮਈ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਘਟਨਾ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਸਨ।
ਚੈਰੀ ਨੇ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਛੱਤ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ 1964 ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਪਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ 1965 ਵਿੱਚ ਸ਼ੋਅ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਇਹ ਅਕਸਰ "ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਸੀ", ਜਿਸ ਨਾਲ ਡ੍ਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।

ਇੱਕ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਚੈਰੀ ਜਾਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ - ਲਗਭਗ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਜਿੰਮੀ ਜੈਕਬਸ ਨੂੰ ਸਲੇਟੀ ਔਰਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ - ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਖੜਕਣ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਪਿੰਜਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਛੁੱਟਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ! ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ੁਲਮ ਅਤੇ ਹਿੰਸਾ ਦਾ ਇੰਨਾ ਮਾਹੌਲ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਡਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਜਾਣ ਲਈ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਤੰਬਰ 1966 ਵਿੱਚ ਉਸ ਭੂਤਰੇ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਖੁਦ ਉਹ ਭਿਆਨਕ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸਾਫ਼ ਸੁਣੀਆਂ। ਉਹ ਦੂਰੋਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਖੋਖਲੀ ਸੁਰੰਗ ਰਾਹੀਂ ਮੇਰੇ ਕੰਨਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਰਹੀਆਂ ਹੋਣ, ਪਰ ਮੈਂ ਧਾਤ ਦੇ ਧਾਤ ਨਾਲ ਟਕਰਾਉਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ... ਜਿਵੇਂ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਤਲਵਾਰਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਰਹੀਆਂ ਹੋਣ। ਕੀ ਇਹ ਉਹੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜਣ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ ਜੋ ਚੈਰੀ ਫੀਨਿਕਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਣੀ ਸੀ? ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਹ ਧਾਤ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਇਕੱਲਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਦੋ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਜਿੰਮੀ ਜੈਕਬਜ਼ ਨਾਲ ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਕੇ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਏ, ਤਾਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਸਾਰਾ ਇਲਾਕਾ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੰਮ ਗਿਆ ਸੀ।
ਚੈਰੀ ਫੀਨਿਕਸ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਸਲੇਟੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੇ ਬੌਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਟਰੇਸੀ ਯੌਰਕ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੁੜੀ, ਜੋ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਗਾਰਗੋਇਲ ਦੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਡਰ ਗਈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹਲਕੇ ਜਾਮਨੀ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਵੇਖੀ। ਉਹ ਚੀਕਦੀ ਹੋਈ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਭੱਜੀ ਅਤੇ ਕੋਰੀਓਗ੍ਰਾਫਰ ਟੈਰੀ ਬ੍ਰੈਂਟ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਈ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕੀਤਾ। ਟਰੇਸੀ ਯੌਰਕ ਨੇ ਰੁਕ-ਰੁਕ ਕੇ ਆਪਣਾ ਅਨੁਭਵ ਦੱਸਿਆ, ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਸੁਣ ਰਹੀ ਸੀ - ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਜੋ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਲੈ ਰਹੀ ਸੀ! ਆਵਾਜ਼ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਿਸ ਯੌਰਕ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਸਹਿਕਰਮੀ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਡਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਆਵਾਜ਼ ਉਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਫਰਸ਼ ਤੋਂ ਬੁਲਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਭੱਜੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਟੈਰੀ ਬ੍ਰੈਂਟ ਨੂੰ ਸਲੇਟੀ ਔਰਤ ਦੀ ਘਟਨਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਸੀ। "ਟਰੇਸੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਚਿੱਤਰ ਧੁੰਦਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਹ ਅਚਾਨਕ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ।"
ਜਦੋਂ ਬ੍ਰੈਂਟ ਨੇ ਗਾਰਗੋਇਲ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਲੌਕਿਕ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਕਈ ਕੁੜੀਆਂ ਦੀਆਂ ਵਧਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ - ਆਵਾਜ਼ਾਂ, ਸ਼ੀਸ਼ੇ, ਧਾਤੂਆਂ ਦੇ ਸ਼ੋਰ, ਠੰਡੇ ਧੱਬੇ - ਨੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਅਫਵਾਹਾਂ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਸਮਝਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਉੱਪਰਲੇ ਡਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੀਆਂ ਅਤੇ ਵਧਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਪਰ ਇੱਕ ਰਾਤ ਉਹ ਥੀਏਟਰ ਰਾਹੀਂ ਕੰਮ 'ਤੇ ਆਇਆ। ਅਜੇ ਸਵੇਰ ਹੋਈ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਉਸਦਾ ਕੁਝ ਜਲਦੀ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਉੱਪਰਲੇ ਡਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਤੋਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੇ ਹਾਸੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉਸਨੇ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਕੁੜੀ ਜਲਦੀ ਆ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਉੱਪਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਜ਼ਾਬੇਲ ਐਪਲਟਨ ਨੂੰ ਡਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਪਾਇਆ। ਹਾਸਾ ਉਸਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਕੁੜੀ ਡਰ ਨਾਲ ਪੀਲੀ ਪੈ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਵੀ ਇੱਕ ਅਦਿੱਖ ਔਰਤ ਦੇ ਉੱਚੇ ਹਾਸੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ!
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਗਾਰਗੋਇਲ ਅਤੇ ਸੈਲਿਸਬਰੀ ਹਾਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੀ ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਦੀ ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ "ਆਜ਼ਾਦ ਆਤਮਾ" ਨਾ ਹੋਵੇ, ਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨ, ਧਰਤੀ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਭੂਤ। ਕੀ ਸੈਲਿਸਬਰੀ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਸੀ, ਜੋ ਕਦੇ ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਦਾ ਪੇਂਡੂ ਰਿਟਰੀਟ ਸੀ?

ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਰ ਵਿੰਸਟਨ ਚਰਚਿਲ ਦੇ ਮਤਰੇਏ ਪਿਤਾ, ਕੌਰਨਵਾਲਿਸ-ਵੈਸਟ, ਨੂੰ ਸੈਲਿਸਬਰੀ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਜਰਬਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਗਾਰਡ ਅਫਸਰ ਜਿਸਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਕੌਰਨਵਾਲਿਸ-ਵੈਸਟ ਮੁੱਖ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਬੈਠਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਨੀਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਤੇ ਲਾਲ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਦੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੁੰਦਰਤਾ ਤੋਂ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਨੀਲੇ ਸ਼ਿਫੋਨ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਇੱਕ ਹਲਕੇ ਕਰੀਮ ਰੰਗ ਦਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਰੇਸ਼ਮ ਦੀ ਸਰਸਰਾਹਟ ਸਾਫ਼ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੇ ਅਤਰ ਦੀ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਖੁਸ਼ਬੂ ਦੇਖੀ, ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਖੁਸ਼ਬੂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰਕਪੂਰਨ ਵਿਆਖਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਫੁੱਲਾਂ ਜਾਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਟਾਲਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਭਾਰੀ ਓਕ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਕੌਰਨਵਾਲਿਸ-ਵੈਸਟ, ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਸਦੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਦਿੱਖ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ, ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਭੂਤ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਬੁੱਢੀ ਨਾਨੀ ਨਾਲ ਕੁਝ ਭਿਆਨਕ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੁੜੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਈ। ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਠੀਕ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਨੈਨੀ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਦਰਬਾਰੀ ਔਰਤ ਦੀ ਹੀ ਪ੍ਰਤੀਰੂਪ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਦੇ ਕਈ ਸਮਕਾਲੀ ਪੋਰਟਰੇਟ ਦੇਖ ਕੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਹੋਰ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸੈਲਿਸਬਰੀ ਹਾਲ ਦੀ ਸਾਬਕਾ ਮਾਲਕਣ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ!

ਇੱਕ ਕੋਰਸ ਗਾਇਕ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਰਹੱਸਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਰਿਹਾ।
ਹਾਲ ਦੇ ਹੋਰ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਵੀ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਸੁੰਦਰ ਨੇਲ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। 1890 ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਸੈਲਿਸਬਰੀ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਕਈ ਧੀਆਂ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਕਈ ਮੌਕਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਾਰ, ਉਸਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਮੁਟਿਆਰ ਨਾਲ ਹੋਇਆ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੀ ਕਿਸ਼ੋਰ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਮੋਢਿਆਂ ਦੁਆਲੇ ਨੀਲੀ ਸ਼ਾਲ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ, ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਔਰਤ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਧੀ ਮਜ਼ੇ ਲਈ ਭੇਸ ਬਦਲ ਕੇ ਆਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਰਹੱਸਮਈ ਕੁੜੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਗਈ। ਰਾਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਘਰ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਨੀਲੀ ਸ਼ਾਲ ਪਹਿਨੀ ਕੁੜੀ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ!
ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸੁੱਤੇ ਪਾਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਉਸ ਕੁੜੀ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਵਰਗੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ ਜੋ ਉਸਨੇ ਗਾਇਬ ਹੁੰਦੀ ਦੇਖੀ ਸੀ।

ਪਰ ਇਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਸੁੰਦਰ ਨੇਲ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਹਾਲ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕ, ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਲਟਰ ਗੋਲਡਸਮਿਥ ਦੇ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤਰ ਕ੍ਰਿਸਟੋਫਰ ਨੇ ਇੱਕ ਅਨੁਭਵ ਦੱਸਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲੇਗਾ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਰੌਬਿਨ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਉਸੇ ਰਾਤ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ: ਦੋ ਆਦਮੀ ਤਲਵਾਰਾਂ ਨਾਲ ਲੜ ਰਹੇ ਸਨ - ਦੋ ਆਦਮੀ ਇੱਕ ਘਾਤਕ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਘਰ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ।

ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਆਪਣੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ
ਕ੍ਰਿਸਟੋਫਰ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਲੜਾਈ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਨੇ ਵੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਉਸ ਕਮਰੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਨ ਕਮਰਾ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਨੀਂਦ ਭੰਗ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਦੋ ਆਦਮੀ "ਅਚਾਨਕ"

ਕੰਧ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਹੱਥੋ-ਹੱਥ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।
ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਭੂਤ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕ੍ਰੋਮਵੈਲ ਯੁੱਗ ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਘੋੜਸਵਾਰ ਦਾ ਉਦਾਸ ਭੂਤ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਬਾਹਰੋਂ ਆਏ ਗੁੰਡਿਆਂ ਨੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਫਸਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ, ਉਸਨੇ ਫੜੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਤਸੀਹੇ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਯੋਧੇ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨੇਲ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੋਣ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ।

* * *

ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਦਾ ਰਹੱਸ ਅਜੇ ਵੀ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ: ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਲਗਭਗ ਭੁੱਲ ਗਈ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਉਹ ਰਾਜਾ ਦੀ ਪਸੰਦੀਦਾ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਉਮਰ ਦੇ ਨਾਲ ਫਿੱਕੀ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਰਾਜਾ ਉਸ ਲਈ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਤਾਂ ਹੀ ਗੁਆ ਦਿੰਦਾ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਹੁੰਦਾ। ਕੀ ਚਾਰਲਸ II ਅਤੇ ਨੈਲ ਵਿਚਕਾਰ ਡੂੰਘੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਲਈ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਸੀ? ਇਤਿਹਾਸ ਉਸਦੇ ਆਖਰੀ ਸਾਲਾਂ ਬਾਰੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ। ਨਾ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਨਿਰੰਤਰ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹਿੰਸਕ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾ ਸਕਦੇ। ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਦੁਨੀਆ ਤੋਂ ਹੋਰ ਕਿਹੜਾ ਰਾਜ਼ ਲੁਕਾ ਰਹੀ ਸੀ?

* * *

ਸਤੰਬਰ 1966 ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਸੁਰਾਗਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ 69 ਡੀਨ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਘਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ ਵਾਰ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰੋਨਾਲਡ ਹਰਨ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਜੋਤਸ਼ੀ ਨੂੰ ਲੈ ਗਿਆ, ਜਿਸਦੀ ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ ਮੈਨੂੰ ਕਾਲਜ ਆਫ਼ ਸਾਈਕਿਕ ਸਾਇੰਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਸ਼੍ਰੀ ਹਰਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ

ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਦਾ ਸੀ। ਖੈਰ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਲਈ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਪਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਹੋਟਲ, ਰਾਇਲ ਗਾਰਡਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਾਂਗੇ।
ਠੀਕ ਰਾਤ 9 ਵਜੇ, ਮਿਸਟਰ ਹਰਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ। ਉਹ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ, ਨਰਮ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਨੌਜਵਾਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਦੋ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਸੀ ਵੀ ਸਨ ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇਸ ਲਈ ਆਏ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਫਿਲਮ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਦੋਵੇਂ ਆਦਮੀ ਸ਼ੱਕੀ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੇਸ ਬਾਰੇ ਜਾਂ ਸੋਹੋ ਵਿੱਚ 69 ਡੀਨ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਸਾਡੀ ਫੇਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਬਾਰੇ ਲਗਭਗ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਗਾਰਗੋਇਲ ਕਲੱਬ ਤੋਂ ਇੱਕ ਬਲਾਕ ਦੂਰ ਇੱਕ ਕੋਨੇ 'ਤੇ ਟੈਕਸੀ ਤੋਂ ਉਤਰੇ ਤਾਂ ਦਸ ਵਜ ਕੇ ਕੁਝ ਮਿੰਟ ਹੀ ਹੋਏ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ ਕਿ ਮਿਸਟਰ ਹਰਨ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਦਾ ਸਾਈਨ ਵੇਖਣ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਈ ਗਲੀਆਂ ਦੇ ਸਾਈਨਾਂ ਅਤੇ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬ ਦੇ ਭੀੜ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਮਗਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਹਨੇਰੀ ਗਲੀ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਦਾ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਗਾਰਗੋਇਲ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਖਿੱਚ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਨੰਗੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੇਖੀਆਂ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਸਾਰਾ ਇਲਾਕਾ ਅਜਿਹੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪਿਛੋਕੜ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਹੁਣੇ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਸੀ।
ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਹਰਨ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਡ੍ਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਦੇਖ ਸਕਾਂ ਕਿ ਕੀ ਇਸਦਾ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਥ ਹੈ। ਅਤੇ ਹਾਂ, ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਸੀ।

"ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ... ਇਹ ਲਗਭਗ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਉੱਪਰ ਆਉਣ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਨਿਕਲਣ ਤੋਂ ਡਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ..."
ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਛੱਤ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ। ਜਿੰਮੀ ਜੈਕਬਸ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬੜੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਵੀ ਇਹ ਜਾਣਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਘਰ ਕੌਣ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਹੈ।
"ਮੇਰੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਭਾਰੀਆਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਛੱਤ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਰੋਕ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਹਰਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚੱਕਰ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਕੁਝ ਮੈਨੂੰ ਉੱਪਰ ਖਿੱਚ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਮੈਨੂੰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ!"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ "ਜੀਵਤ" ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਹਰਨ ਨੇ ਡੂੰਘੀ ਸੋਚ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।

"ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਅਕਤੀ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਇੱਕ ਲੜਾਈ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ... ਕੋਈ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਫੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਦੂਜਾ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦੇ ਰਿਹਾ... ਦੋ ਲੋਕ ਲੜ ਰਹੇ ਹਨ... ਮੈਨੂੰ ਚੱਕਰ ਆ ਰਹੇ ਹਨ... ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਹਨ..."
ਅਸੀਂ ਠੰਢੀ ਛੱਤ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰੇ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਵੱਲ ਵਧੇ, ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ "ਭੂਤ ਦਰਵਾਜ਼ਾ" ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ, ਡਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਜਿੱਥੇ ਚੈਰੀ ਫੀਨਿਕਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸੇ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਹੇਠਾਂ ਚੱਲ ਰਹੇ ਸ਼ੋਅ ਦਾ ਸੰਗੀਤ ਲਗਾਤਾਰ ਵਿਘਨ ਪਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਰਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਸ਼ੋਅ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੱਕ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਪੌੜੀ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਗਏ ਅਤੇ ਜਿੰਮੀ ਜੈਕਬਜ਼ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਏ।

ਹਰਨ ਨੇ ਮੌਕਾ ਸੰਭਾਲਦਿਆਂ ਉਸ ਦੁਪਹਿਰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਵਾਪਰੀ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਅੱਜ ਸ਼ਾਮ ਮੈਂ ਕੁਝ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਸੀ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ, 'ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਇਹ ਨੇਲ ਗਵਿਨ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।' ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਦਾ ਨਾਮ ਕਾਰਪੇਂਟਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ 13, ਲਿੰਟਨ ਰੋਡ, ਕਿਲਬਰਨ, NW6 ਵਿਖੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਟੈਲੀਫੋਨ ਨੰਬਰ ਮੈਡਾ ਵੇਲ 1871 ਹੈ। ਇਹ ਘਟਨਾ ਸ਼ਾਮ 7:30 ਵਜੇ ਵਾਪਰੀ।"
ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਸ਼ੱਕੀ ਦੋਸਤ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਫ਼ੋਨ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਨੰਬਰ ਡਾਇਲ ਕੀਤਾ। ਫ਼ੋਨ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਹਰਨ ਦੀ ਹਰ ਗੱਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਕੀ ਇਹ ਸਭ ਇੱਕ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਸੀ? ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋਇਆ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਹੀਂ।
ਅਸੀਂ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਥੀਏਟਰ ਗਏ, ਜੋ ਹੁਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਨੇਰਾ ਅਤੇ ਖਾਲੀ ਸੀ। ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਲਟਕਣ ਵਾਲਾ ਪੁਰਾਣਾ ਧੂੰਆਂ ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉੱਥੇ ਹੋਵੇ। ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਛੇ ਦਿਨ ਇੱਕ ਰਾਤ ਨੂੰ ਦੋ ਸ਼ੋਅ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਔਰਤਾਂ ਕਦੇ- ਕਦਾਈਂ ਬਦਲਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰਨਾ ਅਤੇ ਗਰਮ ਰੌਸ਼ਨੀਆਂ ਹੇਠ ਨੱਚਣਾ ਕਲਾਤਮਕ ਹੁਨਰ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਬਾਰੇ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਜਿੰਮੀ ਜੈਕਬਜ਼ ਦਾ ਥੀਏਟਰ ਗਲੀ ਦੇ ਪਾਰ ਛੋਟੇ ਥੀਏਟਰਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉੱਚ ਪੱਧਰੀ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਸਟੇਜ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸਰੋਤ ਚਮਕਦਾਰ ਸਟੇਜ ਲਾਈਟਾਂ ਸਨ। ਰੋਨਾਲਡ ਦਾ ਤਿੱਖਾ ਚਿਹਰਾ ਪਿਛੋਕੜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰਹੱਸਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ

ਮੱਧਮ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸੀ, ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ ਕਿ ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ।
"ਇਹ ਅਜੀਬ ਹੈ," ਜੋਤਸ਼ੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਮਾਲਕ, ਜਿੰਮੀ ਜੈਕਬਜ਼ ਦੇ ਮੋਟੇ ਸਰੀਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜੋ ਕਿ ਅੱਧ-ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, "ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕੁਝ ਵਿਲੱਖਣ, ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜੋ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਖਾਸ ਹੈ, ਸਰ।"
ਜਿੰਮੀ ਹੱਸ ਪਿਆ।
"ਤੁਸੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਹੈ," ਉਹ ਸਹਿਮਤ ਹੋਇਆ, "ਦੇਖੋ, ਮੈਂ ਖੁਦ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਹਾਂ।"
ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋਵੇਂ ਜੋਤਸ਼ੀ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। "ਮੇਰੀ ਰੀੜ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ ਠੰਢੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ," ਜਿੰਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਸਦੀ ਆਮ ਖੁਸ਼ੀ ਗਾਇਬ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਕਾਫ਼ੀ ਉਦਾਸ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਗਰਮ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।
"ਮੈਂ ਹੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ," ਹਰਨ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਭਰਿਆ ਹਾਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਨਕਲੀ ਹਾਸਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੁਕਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼। ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਨਿਕਲਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ। ਕੋਈ ਇੱਥੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਬੈਠਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ! ਉਹ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹੈ। ਆਕਰਸ਼ਕ। ਲਾਲ ਵਾਲ। ਲੰਬੇ ਅਤੇ ਘੁੰਗਰਾਲੇ ਲਾਲ ਵਾਲ।"
ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੈਠੇ ਰਹੇ, ਮੰਤਰਮੁਗਧ। ਹਰਨ ਨੇ ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਦੀ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਤਸਵੀਰ ਦੱਸੀ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬ ਸੀ।

"ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਔਰਤ... ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਈ ਪਿਆਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਨਫ਼ਰਤ... ਉਸ ਦੀ ਗੱਲ੍ਹ 'ਤੇ ਇੱਕ ਤਿਲ... ਬਹੁਤ ਭਰੇ ਹੋਏ ਬੁੱਲ੍ਹ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਗੁੱਸਾ ਕਿੰਨਾ ਤੇਜ਼ ਹੈ...।"
ਹਰਨ ਨੂੰ ਹੁਣ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਸੁੰਨ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਜਿੰਮੀ ਉੱਥੇ ਬੇਚੈਨ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਮੱਧਮ ਪੈ ਗਈ ਜਾਪਦੀ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਠੀ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?" ਜਿੰਮੀ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕ ਸਕਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।
"ਇੱਥੇ ਹੇਠਾਂ," ਹਰਨ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਦੋ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਹੇਠਾਂ।" "ਘੋੜਿਆਂ ਦੇ ਸਟਾਲ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਹੈ?" ਜਿੰਮੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦਖਲ ਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ।
“ਜੌਨ,” ਹਰਨੇ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ।
"ਉਸਦੀ ਕੀ ਸਥਿਤੀ ਹੈ?" ਜਿੰਮੀ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਔਖਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਵਾਲ ਜਿੰਮੀ ਜੈਕਬਸ, ਮਾਧਿਅਮ, ਜਾਂ ਜਿੰਮੀ ਜੈਕਬਸ, ਗਾਰਗੋਇਲ ਕਲੱਬ ਦਾ ਉਤਸੁਕ ਮਾਲਕ, ਪੁੱਛ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਕੈਪਟਨ," ਹਰਨੇ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਹੁਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
"ਇਹ ਕੈਪਟਨ ਜੌਨ ਕੌਣ ਸੀ?"
"ਰਾਜੇ ਦਾ ਦੋਸਤ।"
ਉਸਨੇ ਕਿਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ?
ਹਰਨੇ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, "ਘੋੜਸਵਾਰ।"
ਜਿੰਮੀ ਨੇ ਸਹਿਮਤੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਇਹੀ ਸੁਨੇਹਾ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਕਿਹੜਾ ਫਰਜ਼?" ਉਸਨੇ ਹੁਣ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਗਾਰਡ ਦਾ ਇੰਚਾਰਜ।"
ਹਰਨੇ ਦੀ ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤ ਹੁਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ, "ਇਹ ਇੱਥੇ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇੱਥੇ ਕਿਸਨੂੰ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ?"
"ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਰਾਜੇ ਤੋਂ ਲੁਕਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ... ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਈਰਖਾਲੂ ਸੀ...।"
"ਕਿਸ ਕਾਰਨ?" ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਭਾਰੀ ਅਤੇ ਔਖਾ ਸੀ।
"ਸਾਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ!"
"ਹਾਏ ਰੱਬਾ! ਇਹ ਉਹੀ ਕਾਰ ਹੈ...ਚਾਰਲਸ..." ਆਵਾਜ਼ ਇੰਨੀ ਉਤੇਜਿਤ ਸੀ ਕਿ ਸਮਝਣਾ ਔਖਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਹ ਕਿਸਦਾ ਘਰ ਹੈ?"
"ਮੈਂ..." ਸੰਚਾਰਕ ਦਾ ਦਮ ਘੁੱਟ ਗਿਆ।
"ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
ਪਰ ਹਰਨ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੰਗਠਨ ਨੇ ਇਸਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮਾਧਿਅਮ ਦਰਦ ਨਾਲ ਜਾਗ ਪਿਆ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਖੱਬਾ ਹੱਥ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋਵੇ।
"ਇਸਨੂੰ ਹਿਲਾਉਣਾ ਲਗਭਗ ਅਸੰਭਵ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਆਮ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। ਮੈਨੂੰ ਅਕਸਰ ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਜੋਤਸ਼ੀ ਤੋਂ ਵਾਧੂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।
"ਕੀ ਉਹ ਜੀਵ ਔਰਤ ਸੀ ਜਾਂ ਮਰਦ?"
"ਔਰਤ।"
"ਕੀ ਇਸਦਾ ਇਸ ਘਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਹੈ?"
"ਹਾਂ, ਹਾਂ। ਉਹ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇੱਥੇ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ।"
ਕੀ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੈ?

"ਹਾਂ।"
"ਉਹ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ?"
"ਉਹ ਜਾ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਛਤਾਵਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕਾਰਨ ਕੁਝ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੌਤ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਹੈ।" "ਕਿਸਦੀ ਮੌਤ?"
"ਇਹ ਉਸਦਾ ਬੁਆਏਫ੍ਰੈਂਡ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਤਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਪੌੜੀਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ।"
ਕੀ ਉਹ ਇੱਥੇ ਇਕੱਲੀ ਹੈ?
"ਨਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੈ। ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਲੜਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਦੋ ਆਦਮੀ ਸਨ।"
"ਉਹ ਦੂਜਾ ਆਦਮੀ ਕੌਣ ਸੀ?"
"ਉਸਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ...ਇੰਨਾ ਬੁਰਾ, ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਿਰ ਮਾਰਾਂ...।"
ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਹਰਨ ਹੁਣ ਅਰਧ-ਸੰਮੋਹਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਹੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਤੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀ।
"ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕਿਸ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹਾਂ?" ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ।
"ਲੰਬੇ ਘੁੰਗਰਾਲੇ ਵਾਲ ਅਤੇ ਚਿੱਟੇ ਟੋਪੀਆਂ... ਵੱਡੀਆਂ ਟੋਪੀਆਂ... ਚਾਰਲਸ ਪਹਿਲਾ...।"
"ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਦੂਜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਕੌਣ ਸੀ?"
ਮੈਂ ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ…
ਕਮਰੇ ਦੀ ਦਮ ਘੁੱਟਣ ਵਾਲੀ, ਠੰਢੀ ਚੁੱਪ ਅਚਾਨਕ ਕੌੜੇ ਹਾਸੇ ਦੀ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਟੁੱਟ ਗਈ। ਹਰਨੇ ਹੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਫਿਰ ਹਾਸੇ ਦੀ ਪਕੜ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੰਨੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਹੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ।

"ਮੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ?" ਜਵਾਬ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਨਾਮ ਜਾਣਨ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਦਬਾਅ ਪਾਇਆ।
ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ਸ਼ਰਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ?
“ਹਾਂ,” ਜਵਾਬ ਆਇਆ, “ਟ੍ਰਬਲ… ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਟ੍ਰਬਲ ਸੀ… ਹਮੇਸ਼ਾ ਟ੍ਰਬਲ… ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਸੀ…।”
"ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਹੋ?"
ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ? ਇਹ ਮੇਰਾ ਘਰ ਹੈ।
"ਇਹ ਤੈਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਦਿੱਤਾ?"
"ਚਾਰਲਸ।"
ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਲੱਭ ਰਹੇ ਹੋ?
ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਹਾਸੇ ਵਿੱਚ ਫੁੱਟਣ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਤੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ।
“ਓਹ, ਨਹੀਂ... ਤੂੰ ਪੈਸੇ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈਂ, ਪਿਆਰੇ... ਪਰ ਰਾਜਾ ਇਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ...” ਆਵਾਜ਼ ਕੁੜੱਤਣ ਅਤੇ ਨਕਲੀ ਹਾਸੇ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਇਕੱਲੇ ਹੋ?"
"ਨਹੀਂ..."
"ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਉਹ...ਮੇਰਾ ਬੁਆਏਫ੍ਰੈਂਡ...ਜੌਨ ਹੈ।"
"ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
"ਉਸਦੇ ਕਈ ਨਾਮ ਹਨ...ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ...।"
ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਸੰਚਾਰਕ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
ਉਸਦਾ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
"ਕਿਸਦੇ ਦੁਆਰਾ?"
"ਰਾਜੇ ਦੇ ਬੰਦੇ।"

"ਰਾਜੇ ਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਹੜਾ?" "ਫੋਰਟੇਸਕਿਊ।"
"ਉਸਦਾ ਕੀ ਅਹੁਦਾ ਹੈ?"
"ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ।"
"ਰੈਜੀਮੈਂਟ?"
"ਪਹਿਰਾਵਾ।"
"ਉਸਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਭੇਜਿਆ?"
"ਰਾਜਾ।"
ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ?
ਕਈ ਵਾਰ...ਗੱਲਬਾਤ ਤੋਂ ਪਰੇ...।"
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ?
"ਹਾਂ, ਕਈ ਵਾਰ।" ਹੁਣ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਸੀ।
"ਕੀ ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਘਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ?"
"ਉਸਨੇ ਕੀਤਾ।"
ਫਿਰ ਤੂੰ ਧੋਖਾ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ?
"ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ..." ਇਹ ਇੰਨੇ ਘਿਣਾਉਣੇ ਲਹਿਜੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਕੰਬ ਗਿਆ। ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਸ਼ਾਇਦ 1660 ਜਾਂ 1670 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਪੁਰਾਣੇ ਜਨੂੰਨ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਵਿਸਫੋਟਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ।
"ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਕਿੰਨੇ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ ਹਨ?" ਮੈਂ ਕਿਹਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਹਸਤੀ ਨੂੰ ਸੱਚਾਈ ਸਮਝਾਉਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਸੀ।
"ਹਾਏ ਰੱਬਾ... ਸਮਾਂ ਕੀ ਹੈ? ਸਮਾਂ ਕੀ ਹੈ?! ਇੰਨਾ ਸਮਾਂ..."
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ ਹੋ?"
"ਨਹੀਂ!!" ਆਵਾਜ਼ ਚੀਕ ਉੱਠੀ, "ਨਹੀਂ! ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਬੁਆਏਫ੍ਰੈਂਡ ਦਾ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ!"

"ਪਰ ਤੇਰਾ ਬੁਆਏਫ੍ਰੈਂਡ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਇਹ ਤੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਨਹੀਂ," ਹਸਤੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਬੁਆਏਫ੍ਰੈਂਡ ਵੀ ਓਨਾ ਹੀ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਸੀ। ਇੱਕ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਆਦਮੀ! ਹਾਏ ਮੇਰੇ ਰੱਬਾ... ਇਹਨਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਬੱਸ ਇਹੀ ਪਰਵਾਹ ਹੈ... ਕੁਝ ਵੀ ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ, ਹੈ ਨਾ? ਹਾ ਹਾ ਹਾ...।"
ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਰਹੱਸਮਈ ਦੂਤ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਵਰਤੋਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਤਰਕਸੰਗਤ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਦੇ ਸਮਾਜਿਕ ਰੁਤਬੇ (ਜਾਂ ਘੱਟ) ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬਰਲੇਸਕ ਥੀਏਟਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਣਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਂ ਨੂੰ ਔਰਤਾਂ ਲਈ ਪਾਇਨ ਦੇਖਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰੇਗੀ।
"ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਹੁਣ ਬਹੁਤਾ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਵੇਂ ਸੀ?"
"ਬਿਲਕੁਲ। ਉਹ ਮਨੋਰੰਜਨ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਮਿਲ ਗਿਆ।" ਜੇ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ "ਆਜ਼ਾਦ ਆਤਮਾ" ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਨਾਲ ਬੱਝੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਫਿਰ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਯਾਦਾਂ ਉਸਨੂੰ ਘੇਰਦੀਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਇੱਥੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਘਰ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਮੈਂ ਹੁਣ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਇਕੱਲਾ ਘਰ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ...ਸਸਤਾ...ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ...ਸਮਿਥਫੀਲਡ...ਹਾਏ ਮੇਰੇ ਰੱਬਾ, ਇਹ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲ ਕਿਉਂ?" ਆਵਾਜ਼ ਗੂੰਜ ਉੱਠੀ।
ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ, "ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਇਸਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰੋ।" "ਹਾਏ ਮੇਰੇ ਰੱਬਾ," ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਆਗਿਆ ਮੰਨਣੀ ਉਸਦੀ ਸ਼ਾਨ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਹੋਵੇ।

ਮੈਨੂੰ ਜਿੰਮੀ ਜੈਕਬਜ਼ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਦੇ ਭੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਸੀ।
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਹੋ?
"ਨਹੀਂ..." ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਤੁਹਾਡਾ ਜਨਮ ਕਿਥੇ ਹੋਇਆ?"
ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਿਉਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?… ਇਸ ਨਾਲ ਕੀ ਫ਼ਰਕ ਪੈਂਦਾ ਹੈ?… "ਤੁਹਾਡਾ ਸਨਮਾਨ ਕਰਨ ਲਈ।"
"ਸਤਿਕਾਰ? ਹਾ ਹਾ ਹਾ... ਸਰ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਕਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?" "ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
"ਮੇਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਨਾਮ ਹੁੰਦਾ ਸੀ... ਹੁਣ ਇਸ ਨਾਲ ਕੀ ਫ਼ਰਕ ਪੈਂਦਾ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਜ਼ਿੱਦ ਕੀਤੀ, ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ, ਤਾੜੀਆਂ ਮਾਰੀਆਂ।
ਅਖੀਰ, ਕੁੜੱਤਣ ਦੀ ਤੀਬਰਤਾ ਘੱਟ ਗਈ।
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ...ਨੇਲ...ਨੇਲ...ਹਾਏ ਮੇਰੇ ਰੱਬ!!!"
ਇੱਕ ਪਲ ਚੁੱਪ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। ਕੀ ਉਹ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਸੀ? ਕਦੇ-ਕਦੇ। ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕਈ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ ਹਨ? ਹਾਂ। ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ? "ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀ ਸੀ?" ਉਸਨੇ ਦੁਹਰਾਇਆ, "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀ ਸੀ? ਇੱਕ ਵੇਸਵਾ। ਇੱਕ ਵੇਸਵਾ!"
ਮੈਂ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੂੰ ਕੀ ਹੈਂ? ਤੂੰ ਹੁਣ ਭੂਤ ਹੈਂ।"

"ਇੱਕ ਭੂਤ," ਉਸਨੇ ਸ਼ੱਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੁਹਰਾਇਆ, ਉਸ ਅਸ਼ੁਭ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਖੇਡਦੇ ਹੋਏ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ। "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੜਨ ਦੀ ਲੋੜ ਕਿਉਂ ਪਈ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ?
"ਹਾਂ।"
ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ?
ਮੈਂ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ? ਜਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਜਾਂ ਉਸਦੀ!
ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ - ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੰਦਾ?
“ਰਾਜਾ ਇੱਕ ਈਰਖਾਲੂ ਆਦਮੀ ਸੀ,” ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਹਮੇਸ਼ਾ ਝਗੜਾ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ… ਉਹ ਗੰਜਾ ਸੀ… ਗੰਜਾ… ਹਾਹਾਹਾ… ਆਪਣੀ ਵਿੱਗ ਨਾਲ…।” "ਤੁਸੀਂ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਹੋ? ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੀ ਹੈ?" ਕੀ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਹਨ?
ਮੈਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਘਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦਾ ਹੈ। "ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?"
"ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕੀ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ?"
ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਰਿਹਾ...।"
ਫਿਰ, "ਫੋਰਟਸਕੂ" ਨਾਮ ਅਵਤਾਰੀ ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਫੋਰਟਸਕੂ ਨੇ ਇਹ ਕਤਲ ਕਿੱਥੇ ਕੀਤੇ?" ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਹਰ ਸ਼ਬਦ ਦਰਦ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਵੇ।

ਨੈਲ ਗਵਿਨ, ਸ਼ਾਹੀ ਅਦਾਕਾਰਾ
"ਪੌੜੀਆਂ ਉੱਪਰ...ਉੱਪਰ ਵੱਲ...।"
"ਉਦੋਂ ਕੀ ਸਮਾਂ ਸੀ?"
"ਹਾਏ ਰੱਬਾ! ਸਮਾਂ! ਪਤਝੜ ਸੀ..."
ਕੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੀ?
"ਬਾਹਰ।"
"ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਮਰ ਗਏ?" ਮੈਂ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਨਰਮੀ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ। ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਲਈ ਚੁੱਪ ਛਾਈ ਰਹੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਸਵਾਲ ਸਮਝ ਨਾ ਆਇਆ ਹੋਵੇ। "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮਰ ਗਏ ਹੋ?" ਮੈਂ ਕਿਹਾ।
"ਨਹੀਂ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ?"
"ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਕੀ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਲੋਕ ਇਸ ਘਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹਨ?" ਉਸਨੇ ਜਾਣਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਥੀਏਟਰ ਸੀ।

"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਜਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ?" "ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਇਹੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ...।"
"ਇਹ ਸ਼ੋਰ ਕਿਸ ਲਈ ਹਨ? ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਲੜਾਈ ਬੰਦ ਕਰਾਂ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਲੜਦੇ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
ਯੂਹੰਨਾ ਦਾ ਪੂਰਾ ਨਾਮ ਕੀ ਸੀ?
"ਮੋਲੀਨੋ।"
"ਕੀ ਉਹ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਸੀ?"
"ਕੈਪਟਨ...ਗਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ।"
ਅਤੇ ਫੋਰਟੇਸਕੁ ਕੌਣ ਸੀ?
"ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ...ਰਾਜੇ ਦਾ ਅੰਗ ਰੱਖਿਅਕ। ਉਸਨੂੰ ਰਾਜੇ ਨੇ ਭੇਜਿਆ ਸੀ।"
"ਕੀ ਹੁਕਮ ਸੀ?"
"ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿਓ...ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਡਰ ਗਿਆ ਸੀ...ਤਲਵਾਰਾਂ ਨਾਲ ਲੜੋ...ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਸੀ...ਸੈਲੂਨ ਵਿੱਚ...।"
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?"
ਸ਼ਾਂਤੀ ਕੀ ਹੈ?
ਮੈਂ ਦੇਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਵਾਬ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸੈਲਿਸਬਰੀ ਹਾਲ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?"
"ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਸੀ... ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਹੁੰਦੀ ਸੀ... ਕਈ ਵਾਰ..."
ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਮੰਗਿਆ, ਪਰ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਆਏ ਮਹਿਮਾਨ ਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਮੈਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿਓ... ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਆਏ ਹੋ?
ਜਿੰਮੀ ਜੈਕਬਜ਼ ਦੇ ਸੁਝਾਅ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਫਿਰ ਉਸ 'ਤੇ ਨੇਲ ਗਵਿਨ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਅਦਾਕਾਰਾ ਹੋਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ। ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਝੁਕੀ। ਉਸਨੇ

ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਹੁਣ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਦਿਆਂ, ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚ ਕਹਿ ਰਹੀ ਸੀ।
ਰੋਨਾਲਡ ਹਰਨ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਜਾਗਿਆ। ਉਹ ਥੱਕਿਆ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨਾਲ ਕੀ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ, ਉਸਨੇ ਇਹੀ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਅਸਲੀ ਸੁਭਾਅ ਦੀ ਇਸ ਘਾਟ ਨੂੰ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨਾਲ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਸਦੇ ਬਿਆਨਾਂ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਚਲੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਹਰਨ ਨੂੰ ਉਪਨਗਰਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਇਆ ਗਿਆ।
ਮੈਂ 24 ਸਤੰਬਰ ਨੂੰ ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਐਲਿੰਗਮ ਨਾਲ ਗਾਰਗੋਇਲ ਕਲੱਬ ਵਾਪਸ ਆਇਆ। ਇਹ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਬਾਥ ਦੇ ਮਾਰਕਿਸ ਦੀ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਲੋਂਗਲੀਟ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਲੰਬੇ ਦਿਨ ਦਾ ਅੰਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਧਿਅਮ ਵੀ ਥੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
ਪਰ ਸਮਾਂ ਘੱਟ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੌਕਿਆਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਣਾ ਪਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਉੱਪਰ ਉਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਲੈ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਰੋਨਾਲਡ ਹਰਨ ਨੂੰ ਲਿਆਏ ਸੀ, ਕਲੱਬ ਰੂਮ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ।

ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਦਾ ਸਮਕਾਲੀ ਪੋਰਟਰੇਟ
ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਪੁਰਾਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਕੁਝ ਗੰਦੇ ਮਾਹੌਲ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਗਈ ਸੀ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਹ ਇੱਕ ਨਰਸ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਅਸਧਾਰਨ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਜੋਤਸ਼ੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਮਨਪਸੰਦ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਮੇਰੀ ਹਰ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਸ਼ਾਮ ਢਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਲੱਬ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹਨੇਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸੋਹੋ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਉੱਥੋਂ ਨਿਕਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ!

* * *

ਸਾਡੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹਾ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਮਾਹੌਲ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਖਾਲੀ ਕਲੱਬ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਸੀ, ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਦੇ ਧੂੰਏਂ ਨਾਲ ਰਲਦੀ ਬਾਸੀ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਸਾਹ ਲੈ ਰਹੇ ਸੀ।
"ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਚਿੰਤਤ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਕਿਹਾ, "ਇੱਕ ਦੁਖਾਂਤ ਵਾਪਰਿਆ ਹੈ...ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਉਹ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਉਸਦਾ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ

ਹੈ।" ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਇੱਕ ਲੰਮੀ, ਕਾਫ਼ੀ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ ਹੈ, ਕਾਲੀ ਅੱਖਾਂ ਅਤੇ ਗੋਰੇ ਰੰਗ ਦੀ।"
ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ, ਪਰ ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਸਵਾਲ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਭਟਕਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਣ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਛੁਰਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ... ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਾਕੂ ਵੱਜ ਰਿਹਾ ਹੈ... ਇੱਥੇ ਗਾਰਟਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੁਝ ਮਾਮੂਲੀ ਗੱਲਾਂ ਹਨ।" ਇੰਗਲੈਂਡ ਦਾ ਰਾਜਾ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਆਰਡਰ ਆਫ਼ ਦ ਗਾਰਟਰ ਦਾ ਮੁਖੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਹੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਦੀਆਂ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵਧੀਆ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।
"ਤਿਕੋਣ ਨਾਲ ਕੁਝ ਤਾਂ ਲੈਣਾ ਦੇਣਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਪੈਸੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਲੈਣਾ ਦੇਣਾ ਹੈ... ਇਹ R ਅੱਖਰ ਨਾਲ ਵੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ... ਕੁਝ ਲੋਕ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਪਈ ਇੱਕ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ... ਛੁਰਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ... ਉਹ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਹੈ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੰਝੂ ਵਹਿ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ 'ਵਿਆਹ'... ਮੈਂ ਰਿੱਛ ਕਿਉਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ?!" ਜਦੋਂ ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਰਿੱਛਾਂ ਦੀ ਖੱਲ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਸਾਥੀ, ਅਮਰੀਕੀ ਲੇਖਕ ਵਿਕਟਰ ਵੁਲਫਸਨ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸ਼ਾਹੀ ਗਾਰਡ ਰਿੱਛਾਂ ਦੀ ਖੱਲ ਪਹਿਨਦੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।
ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮਾਦਾ ਭੂਤ ਤੋਂ ਉਸਦੀ ਪਛਾਣ ਦੇ ਕੁਝ ਸਬੂਤ ਅਤੇ ਹੋਰ ਨਿੱਜੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮੰਗੇ।
"ਮਹਿਲ ਨਾਲ ਕੋਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸਬੰਧ ਹੈ... ਕੀ ਇਹ ਸਭ ਪਾਗਲਪਨ ਲੱਗਦਾ ਹੈ?" ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਮਨ ਸੋਹੋ ਅਤੇ ਵ੍ਹਾਈਟਹਾਲ ਦੇ ਇੱਕ ਸਟ੍ਰਿਪਟੀਜ਼ ਕਲੱਬ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਸੇ ਸਬੰਧ ਦੀ

ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦਿੱਤਾ। "ਇਹੀ ਮੈਂ ਸਮਝਦੀ ਹਾਂ... ਫ੍ਰੈਂਚ ਵਿੱਚ ਕੁਝ... ਮੇਰੀ ਫ੍ਰੈਂਚ ਬਹੁਤ ਮਾੜੀ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਿਹਾ, ਪਿਆਰੇ? ਕੋਈ ਉਸਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ... ਮੈਂ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਸਵੀਰ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਜਾ ਰਹੀ ਹਾਂ... ਦੋ ਆਦਮੀ ਉਸਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ... ਗੂੜ੍ਹੀ ਚਮੜੀ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ, ਉਹ ਯੂਰਪੀਅਨ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨ ਰਹੇ ਹਨ, ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਰੇਸ਼ਮ ਦੀ ਪੇਟੀ ਹੈ..." ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕਮਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। "ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀ... ਪੱਗ... ਐਮ... ਸ਼ਾਹੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧ... ਅਦਾਕਾਰੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਹੀ... ਅਤੇ ਦਿਲ ਦਾ ਦਰਦ... ਉਸ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਕੋਈ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਿਮਾਰ ਸੀ... ਹੈਰੀ... ਗੁਪਤ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ... ਸੱਚਾ ਪਿਆਰ... ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ... ਲੜ ਰਹੇ ਦੋ ਆਦਮੀ... ਮਹਿਲ ਇਸ ਸਭ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ... ਮੈਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਦੀ ਹਾਂ, 'ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਬਚਾਓ... ਜਨੂੰਨ... ਮੈਨੂੰ ਬਚਾਓ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਛੁਡਾਓ!'"
ਜਦੋਂ ਡਰਾਮਾ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਚੁੱਪਚਾਪ ਸੁਣਿਆ।
“ਰਾਤ ਦਾ ਵੇਲਾ ਸੀ,” ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਰੁਕ-ਰੁਕ ਕੇ ਕਿਹਾ, ਜਿਵੇਂ ਯਾਦ ਉਸ ਲਈ ਦੁਖਦਾਈ ਹੋਵੇ। “ਬਾਹਰ ਸੰਘਣੀ ਧੁੰਦ ਸੀ... ਚਾਰਲਸ... ਹੁਣ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਾਦਰੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, 'ਹੁਣ ਇਸ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ! ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ।'... ਹੁਣ ਮੈਂ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਪਾਦਰੀ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਦਾ ਹਾਂ, 'ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਜਾਓ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਹਿੱਸਾ ਨਿਭਾਇਆ ਹੈ।'” ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਸ ਇਹੀ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।"
ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਾ ਬਹੁਤਾ ਹਿੱਸਾ ਰੋਨਾਲਡ ਹਰਨ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹੁਣ ਲਗਭਗ ਖਤਮ ਹੋ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਹਰਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ

ਉਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਫੀਡਬੈਕ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜਾ ਮਾਧਿਅਮ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗਾ। ਮੈਂ ਬੇਝਿਜਕ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਫੋਰਟੇਸਕੂ ਨਾਮ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੁਝ ਅਰਥ ਰੱਖਦਾ ਹੈ?" ਉਸਦੀ ਹਾਵ-ਭਾਵਨਾ ਬਦਲੀ ਨਹੀਂ ਗਈ। ਇਸਦਾ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਘਰ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਵੰਸ਼ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।"
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਫੋਰਟਸਕੂ ਪਰਿਵਾਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਨਾਮ ਅੱਜ ਆਮ ਜਾਂ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਕੁੜੀ ਹੁਣ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ, ਪਰ ਸਾਬਕਾ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਅਜੇ ਵੀ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਸਵਾਲ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਮੈਂ ਸੈਲਿਸਬਰੀ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ, ਇਹ ਦੱਸੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਇੱਕ ਲੰਮੀ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਭਿਆਨਕ ਦਿੱਖ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ, ਇਕੱਲੀ, ਠੰਡੀ ਅਤੇ ਸਲੇਟੀ... ਉਦਾਸ..." ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ।
ਇਹ ਵਰਣਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੈਲਿਸਬਰੀ ਹਾਲ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਚਾਰਲਸ ਦੂਜੇ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੁੜੀ ਕੌਣ ਸੀ।
"ਇੱਥੇ ਰਾਇਲਟੀ ਨਾਲ ਕੁਝ ਸਬੰਧ ਹੈ।" ਇੱਕ ਪਲ ਬਾਅਦ, ਸ਼ਾਇਦ ਅਦਿੱਖ ਪੁਜਾਰੀ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਉਹ ਆਈ ਅਤੇ ਚਲੀ ਗਈ... ਕੁਝ ਅਸਪਸ਼ਟ... ਇਸ ਸ਼ਾਹੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ... ਉਹ ਉੱਠੀ... ਫਿਰ ਕੁਝ ਹੋਇਆ... ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ... ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਇਹ ਦੁਖਾਂਤ ਹੋਇਆ... ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ, ਕਾਲੀ, ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਬਿਲਕੁਲ ਕਾਲੀ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਗੋਰੇ ਤੋਂ ਵੀ ਗੂੜ੍ਹੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਾਲ... ਮੋਢੇ ਤੱਕ ਲੰਬਾਈ... ਐਨ... ਨੇਲ... ਇਹ ਨੇਲ ਗਵਿਨ ਹੈ!"

ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਚੀਕਿਆ। ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਜੋ ਵੀ ਕਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ।
ਆਪਣਾ ਧਨੁਸ਼ ਮਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਲਗਭਗ ਡਿੱਗ ਪਈ ਅਤੇ ਬੁੜਬੁੜਾਉਣ ਲੱਗੀ, "ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਮੈਂ ਬੱਸ ਇਹੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਥੱਕ ਗਈ ਹਾਂ।"
ਕਈ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ, ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਹੇਠਾਂ ਉਤਾਰਿਆ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਉਸਨੂੰ ਉਪਨਗਰੀਏ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਘਰ ਲੈ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਇੱਕ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਟੇਪਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਮਾਧਿਅਮਾਂ ਨੇ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਵੇਰਵੇ ਦੇਖੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਸਥਾਨ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ ਉੱਥੇ ਕਿਉਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਇੱਕੋ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਟੈਪ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਵੇਰਵੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਵਾਇਤੀ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ।
ਦੋਵੇਂ ਮਾਧਿਅਮਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਤਿਕੋਣ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਆਦਮੀ ਛੱਤ 'ਤੇ ਲੜ ਰਹੇ ਸਨ - ਜਿੱਥੇ ਸਾਰੇ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ - ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਰਾਜਾ ਚਾਰਲਸ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਹੈ, ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ, ਨੇਲ, ਉਸਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇ ਰਹੀ ਹੈ।
ਹਰਨੇ ਨੇ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਘੋੜਸਵਾਰ ਜਾਂ ਰਾਇਲ ਗਾਰਡਜ਼ (ਘੋੜਸਵਾਰ ਗਾਰਡ) ਦੇ ਕੈਪਟਨ ਜੌਨ ਮੋਲੀਨੋ ਅਤੇ ਗਾਰਡਜ਼ ਦੇ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਫੋਰਟੇਸਕੂ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ। ਕੈਪਟਨ ਜੌਨ ਉਸਦਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੀ, ਜੋ ਘੋੜਸਵਾਰੀ ਫੈਕਟਰੀ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਰਾਜਾ ਲਈ ਉਸਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ

ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਈ ਸੀ। ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਫੋਰਟੇਸਕੂ (ਕਈ ਵਾਰ ਫੋਰਟੇਸਕੂ ਲਿਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਨੂੰ ਰਾਜਾ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦੇ ਘਰ 'ਤੇ ਬੇਵਫ਼ਾ ਅਫ਼ਸਰ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਾਧਿਅਮ ਹਰਨੇ ਨੇ ਫੋਰਟੇਸਕੂ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਮਾਧਿਅਮ ਐਲਿੰਗਮ ਨੇ ਉਸ ਪੱਤਰ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਆਰ. ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਪੈਸਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਕਾਤਲ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਕੁਦਰਤੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਤਲ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਮਾਫ਼ ਕਰੇਗੀ, ਭਾਵੇਂ ਰਾਜਾ ਧੋਖਾ ਖਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਲਈ, ਚਾਰਲਸ ਦਾ ਗੰਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੌਜਵਾਨ ਅਫ਼ਸਰ ਨੂੰ ਪਰਤਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ!
ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਨੈਲ ਅਤੇ ਜੌਨ ਨੇ ਭੱਜ ਕੇ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ। ਰਾਜੇ ਨੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰਿਵਾਜ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਵਿਰੋਧੀ ਨੂੰ ਕਤਲ ਕਰਵਾ ਕੇ ਅਤੇ ਸਾਬਕਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੂੰ ਬੇਇੱਜ਼ਤ ਕਰਕੇ ਬਦਲਾ ਲਿਆ। ਰਿਕਾਰਡ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਪਣੇ ਉੱਚੇ ਦਿਨਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਨੈਲ ਰਾਜੇ ਦੇ ਪੱਖ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਗਈ ਅਤੇ ਨਿਮਰ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਈ। ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਸਾਰੀ ਕਹਾਣੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਈ। ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਰਾਜੇ ਦੀ ਮਾਲਕਣ ਵਜੋਂ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਨੈਲ ਨੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਨਮਾਨਜਨਕ ਜੀਵਨ ਜਿਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਮੌਕੇ ਨੂੰ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਕੁਚਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ - ਇੰਨੀ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਨਾਲ ਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰਤ ਜਾਂ ਨਾਮਵਰ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।
ਪਰ ਕਿਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ? ਰਾਤ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ, ਘੋੜਸਵਾਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਉਪਨਗਰੀਏ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ; ਫੋਰਟਸਕਿਊ ਜਲਦੀ ਅਤੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਅੰਦਰ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਨੌਕਰ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਜਿਸਨੇ ਮਹਿਲ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਤੰਗ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਨੈਲ ਦੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਜੌਨ ਮੋਲੀਨੋ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕ ਘਾਤਕ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ

ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਛੱਤ ਤੱਕ ਵਧਦੀ ਹੈ। ਕਪਤਾਨ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਤਿੰਨ ਸਦੀਆਂ ਤੱਕ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਾਤਲ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਕਤਲ ਦਾ ਸਬੂਤ ਦੇਣ ਲਈ ਕੁਝ ਲੈ ਕੇ, ਅਤੇ ਇਨਾਮ ਦੀ ਰਕਮ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਇੱਕ ਔਰਤ, ਜੋ ਕਿ ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਘਿਰੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਕਿਸਮਤ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਵੇਗੀ। ਸ਼ਾਹੀ ਸਰਪ੍ਰਸਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਦੌਲਤ ਤੋਂ ਵਾਂਝੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਡੀਨਰੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਪਣਾ ਘਰ ਛੱਡਣ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਿਮਰ ਨਿਵਾਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਸਿਹਤ ਅਤੇ ਸ਼ਾਹੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਗੁਮਨਾਮੀ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ।

* * *

ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਕਿ ਨੈਲ ਗਵਿਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੋ ਆਦਮੀ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਜੇ ਉਹ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਰਿਕਾਰਡ ਜ਼ਰੂਰ ਹੁੰਦੇ।
ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਨੇਲ ਮੇਅਰਡ ਸਟਰੀਟ ਅਤੇ ਡੀਨਰੀ ਦੇ ਜੰਕਸ਼ਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਗਾਰਗੋਇਲ ਕਲੱਬ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਫੋਰਟੇਸਕੂ ਅਤੇ ਮੋਲੀਨੇਕਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਨਾਮ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਰਾਇਲਿਸਟ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ। ਐਡਵਰਡ ਪੀਕੌਕ ਦੀ ਕਿਤਾਬ "ਦਿ ਆਰਮੀ ਲਿਸਟਸ ਆਫ਼ ਦ ਰਾਊਂਡਹੈੱਡਸ ਐਂਡ ਕੈਵਲੀਅਰਜ਼" ਤੋਂ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਪਰਿਵਾਰ ਰਾਇਲ ਕੈਵਲਰੀ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਦੋਂ ਡਰੈਗਨ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। 1642 ਵਿੱਚ ਆਇਰਲੈਂਡ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਰਾਇਲਿਸਟ ਮੁਹਿੰਮ ਦੌਰਾਨ, ਰਾਜਾ ਦੇ ਪਿਤਾ, ਚਾਰਲਸ ਪਹਿਲੇ, ਤੀਜੀ ਕੈਵਲਰੀ, ਜਾਂ

ਕੈਵਲਰੀ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿੱਚ, ਸਰ ਫੇਥਫੁੱਲ ਫੋਰਟੇਸਕੂ ਦੁਆਰਾ ਕਮਾਂਡ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਮੈਂਬਰ, ਥਾਮਸ ਫੋਰਟੇਸਕੂ, ਨੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਕੌਰਨੇਟ ਸੀ ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਵਜੋਂ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ "ਆਰ." ਫੋਰਟੇਸਕੂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਪਰ ਮੈਂ ਉਸ ਆਦਮੀ ਬਾਰੇ ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਐਲਿੰਗਮ ਦੀ ਟਿੱਪਣੀ ਦੁਬਾਰਾ ਪੜ੍ਹੀ ਅਤੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਲਈ ਆਰ ਦੇ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ! ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਕਾਤਲ, ਫੋਰਟੇਸਕੂ, ਮੋਲੀਨੇਕਸ ਦੀ ਪਛਾਣ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣਾ ਇਨਾਮ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੋਲੀਨੇਕਸ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾਵਾਨ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਧਿਆਨ ਦੇ ਛੱਡਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਨਹੀਂ, ਸਹੀ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਮੋਲੀਨੇਕਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਦੋਵਾਂ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ!
ਕੀ ਆਰ. ਮੋਲੀਨੇਕਸ ਨਾਮ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ?
ਮੈਂ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਦੀ ਦੋ ਵਾਰ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਸੀ. ਟੀ. ਐਟਕਿੰਸਨ ਦੀ "ਹਿਸਟਰੀ ਆਫ਼ ਦ ਰਾਇਲ ਡਰੈਗਨਜ਼" ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਰਿਚਰਡ ਮੋਲੀਨੇਓ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਮੁਖੀ ਸੀ, ਨੇ ਚਾਰਲਸ II ਲਈ ਦੋ ਰੈਜੀਮੈਂਟਾਂ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੋਲੀਨੇਓ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਜੌਨ ਨਾਮ ਅਕਸਰ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਰਾਇਲ ਗਾਰਡਜ਼ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕੋਈ ਜੌਨ ਮੋਲੀਨੇਓ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਕੀ ਕਤਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ? ਬੇਸ਼ੱਕ, ਰਾਜਾ ਸਰਕਾਰੀ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਤੋਂ ਅਜਿਹੇ ਸਖ਼ਤ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਹਟਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

* * *

ਇਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੋਲੀਨੇਕਸ ਅਤੇ ਫੋਰਟੇਸਕੂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਚਾਰਲਸ II ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਜੋੜਨਾ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਕਿ ਗਾਰਗੋਇਲ ਕਲੱਬ ਦੀ ਰਹੱਸਮਈ ਔਰਤ ਕੌਣ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕੀ। ਅਸੀਂ ਦੁਖਾਂਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਅਤੇ ਬਦਨਾਮ ਰਾਜਾ ਚਾਰਲਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਇੱਕ ਅਣਸੁਲਝੇ ਅਧਿਆਇ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ।
ਇਸ ਜਾਂਚ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਸ਼ਾਹੀ ਵੇਸਵਾ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਔਰਤ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਮੌਤ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ।
ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜਾਂਚਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਤਕਨੀਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਨੇਲ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਜੌਨ ਆਖਰਕਾਰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਰਾਇਲ ਗਾਰਡਾਂ ਕੋਲ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਰਾਜਾ ਚਾਰਲਸ ਵੀ ਜੇਕਰ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਬਿਨਾਂ ਵਿੱਗ ਦੇ ਘੁੰਮ ਸਕਦਾ ਹੈ।

*21
ਵੀਏਨਾ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਭੂਤ
ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਇਦ ਜਾਣਦੇ ਹੋਵੋਗੇ ਕਿ ਭੂਤ ਕੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਾਠਕਾਂ ਲਈ ਜੋ gemütlichkeit ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਇਹ ਇੱਕ ਜਰਮਨ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਸੁਹਾਵਣਾ, ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਜੀਵਨ ਸ਼ੈਲੀ"। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਹੈਮਬਰਗ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ gemütlichkeit ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਵਿਟਜ਼ਰਲੈਂਡ ਅਤੇ ਆਸਟਰੀਆ ਵਰਗੇ ਦੱਖਣੀ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਰੇਡੀਓ ਅਤੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ

ਵਿੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੱਚੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਮਿਲੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਜਰਮਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹੈ ਕਿ ਐਂਗਲੋ-ਸੈਕਸਨ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਛੇਵੀਂ ਇੰਦਰੀ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਿੰਨੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਘੱਟ ਗਿਣਤੀ ਇੱਕ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖੋਜ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹੰਸ ਬੈਂਡਰ ਅਤੇ ਫ੍ਰੀਬਰਗ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀਕਲ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਵਿਲੱਖਣ ਹਨ। ਹੈਮਬਰਗ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਏਰਿਕ ਮਾਰੀਆ ਕੋਰਨਰ, ਅਲੌਕਿਕ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਲੇਖਕ ਅਤੇ ਅਨੁਵਾਦਕ, ਅਤੇ ਮਿਲੋ ਰੀਨੇਲਟ, ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ, ਜਿਸਨੂੰ "ਹੈਮਬਰਗ ਦਾ ਦਰਸ਼ਕ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਮਿਲੇ। ਪਰ, ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਝਿਜਕ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਸਾਨੂੰ ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸੁਰਾਗ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਜਿਹੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਘਰ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।
ਆਸਟਰੀਆ ਦੇ ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ, ਅਸੀਂ ਆਸਟ੍ਰੀਅਨ ਸਾਈਕੀਕਲ ਰਿਸਰਚ ਸੋਸਾਇਟੀ ਦੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਕਾਉਂਟੇਸ ਜ਼ੋ ਵਾਸਿਲਕੋ-ਸੇਰੇਕੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਏ। ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਆਸਟਰੀਆ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ, ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰੈਸ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਵਿਰੋਧੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀਕਲ ਅਧਿਐਨਾਂ 'ਤੇ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੰਭੀਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਪ੍ਰਤੀ ਮਖੌਲ ਉਡਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਖੁਦ ਆਸਟ੍ਰੀਅਨ ਮੂਲ ਦਾ ਅਮਰੀਕੀ ਹਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਅਤੇ ਰੇਡੀਓ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਬਹੁਤ ਮਦਦਗਾਰ ਲੱਗੀ। ਮੈਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਰੇਡੀਓ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਜਾਦੂਗਰ ਨੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਸਾਰੇ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਬਕਵਾਸ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਦੁਹਰਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਆਸਟ੍ਰੀਅਨ ਟੀਵੀ ਦੇ ਨਵੇਂ ਬਣੇ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਖੁੱਲ੍ਹਾਪਣ ਮਿਲਿਆ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਦਸ ਸਾਲ ਪਿੱਛੇ ਹੈ, ਪਰ ਸਦਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੈ ਅਤੇ ਘੱਟ ਬਜਟ ਅਤੇ ਦਬਾਅ ਵਰਗੀਆਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਰੁਕਾਵਟਾਂ

ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਕੈਸਰ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟਰ ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰ 'ਤੇ ਕੈਥਰੀਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਬਿਨਾਂ ਪੱਖਪਾਤ ਜਾਂ ਵਿਗਾੜ ਦੇ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨਾਲ ਰਿਪੋਰਟਿੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਵਾਅਦਾ ਨਿਭਾਇਆ।
ਅਸੀਂ ਇੰਪੀਰੀਅਲ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵੱਲ ਗੱਡੀ ਚਲਾਈ, ਜੋ ਕਿ ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਕੰਪਲੈਕਸ ਹੈ। ਉੱਥੇ, ਅਸੀਂ ਮਹਿਲ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਹਿੱਸੇ, ਜਿਸਨੂੰ ਅਮਾਲੀਅਨਬਰਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਏ। ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੰਨਾ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਕੈਸਰ ਤੁਰੰਤ ਗੇਟ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਪੁਲਿਸ ਅਫ਼ਸਰ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਹੈ।
"ਭੂਤ?" ਅਫ਼ਸਰ ਨੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਸਿਰ ਖੁਰਕਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਭੂਤ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ।" ਉਸਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਰਘੌਪਟਮੈਨ, ਜਾਂ ਗਵਰਨਰ ਨੂੰ ਮਿਲੀਏ।
ਗਵਰਨਰ ਲਗਭਗ ਚਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਨਿਊਐਂਟਾਫੇਲ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਨੌਂ ਸ਼ੈਤਾਨ।" ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਰਕ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ, ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕੈਸਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਕੱਟੜ ਕੈਥੋਲਿਕ ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਇੱਕ ਉੱਚ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਹਿੰਮਤ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਕੈਸਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਟੈਲੀਪੈਥੀ ਦੀ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਮਾਗ਼ ਦਿਖਾਵਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਸੱਚੀ ਸੀ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਰਾਜਪਾਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਪੰਜ ਸਾਲ ਹੀ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਕਰਮਚਾਰੀ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਧੜਕਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। "ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ, ਮੁੰਡਿਓ," ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਬੈਠੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਸਾਡੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਮਦਦ ਕਰੋ।"
ਮਿਸਟਰ ਨਿਊਨਟੇਫਲ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮਿਸਟਰ ਸੰਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਰੁਕੀ ਰਹੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਓਹ, ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ। ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਮਿਸਟਰ ਸੰਡੇ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ?" ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, "ਬਲੈਕ ਫਰਾਈਡੇ!" ਪਰ ਫਿਰ ਗਵਰਨਰ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਚਮਕ ਉੱਠਿਆ। ਮਿਸਟਰ ਸੰਡੇ ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਣਗੇ।
ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਦਮੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ, ਨਰਮ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਕਲਰਕ ਬਣ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਲਗਭਗ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਬਾਲਗ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇੱਥੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। "ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਇੱਥੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤ ਹੈ; ਪਰ ਅਮਾਲੀਅਨਬਰਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਆਓ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿੱਥੇ।"
ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਚੁੱਪ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਭੂਤ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਕੈਸਰ ਨੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਕੈਮਰਾਮੈਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ।
ਗਵਰਨਰ ਦੇ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕਈ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਉੱਪਰ-ਉਤਰਦੇ ਰਹੇ, ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਇੱਕ ਬਦਬੂਦਾਰ ਹਾਲ ਵਿੱਚੋਂ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮਹਿਲ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪੌੜੀ ਚੜ੍ਹੇ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਚਲੇ ਗਏ, ਰਾਜਪਾਲ ਨੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗੀ, ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਖੁਦ ਇੱਥੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।" ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਦਰਅਸਲ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਹਿੱਸਾ ਮੌਜੂਦ ਹੈ।"
ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ! ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਘਰ ਹੈ।
ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸ਼ਹੀਦ ਚੈਪਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਧੰਨ ਕੁਆਰੀ ਮਰੀਅਮ ਲਈ ਇੱਕ ਆਮ ਆਸਟ੍ਰੀਅਨ ਸ਼ੈਲੀ ਦੀ ਵੇਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਕੰਧ ਵਿੱਚ ਬਣੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਧਾਤ ਦੀ ਗਰਿੱਲ ਨਾਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸੀ। ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ

ਸਨ ਜੋ ਅਸੀਂ ਉੱਪਰ ਆਏ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, ਛੋਟੀ ਪੌੜੀ ਸੀ, ਜੋ ਇੱਕ ਲੱਕੜ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨਾਲ ਬੰਦ ਸੀ।
"ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਹਾਂ?" ਕੈਸਰ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਇਹ ਬੈਰੋਨੈਸ ਵੇਸੇਰਾ ਦਾ ਨਿੱਜੀ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਹੈ," ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ।
ਬੈਰੋਨੈਸ ਵੈਟਸੇਰਾ ਕ੍ਰਾਊਨ ਪ੍ਰਿੰਸ ਰੁਡੋਲਫ ਦੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਸੀ। ਉਹ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਦੁਖਾਂਤ ਦੇ ਮੁੱਖ ਪਾਤਰ ਸਨ, ਜਿਸਨੇ 1880 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਆਸਟਰੀਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਘੁਟਾਲਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।
"ਯੁਵਰਾਜ ਨੇ ਇਹ ਫਲੈਟ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਨੂੰ ਇਕੱਲਿਆਂ ਮਿਲ ਸਕੇ। ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਨਕਸ਼ੇ 'ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ।
"ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਨਹੀਂ!" ਰਾਜਪਾਲ ਨੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਹ ਲਿਆ।
ਗਣਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਰਾਜਸ਼ਾਹੀ ਦਾ ਤਖਤਾ ਪਲਟਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਮਹਿਲ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿੱਜੀ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਮਹਿਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵੱਲ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਹੈ?"
ਐਤਵਾਰ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। “ਇੱਕ ਜੈਗਰ ਨੇ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਰਾਜ ਦੌਰਾਨ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਗੋਰੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।” ਇੱਕ ਜੈਗਰ ਟਾਇਰੋਲੀਅਨ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਲਪਾਈਨ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਐਤਵਾਰ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, “ਫਿਰ ਗਾਰਡ ਬੇਰਨ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਇਸ ਗੋਰੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਇੱਥੇ, ਕੁਆਰੀ ਮਰੀਅਮ ਦੀ ਵੇਦੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਕਈ ਨੌਕਰਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।”

ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਹ ਸਭ ਕਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ - ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ?"
"ਇੰਨਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ," ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਲਗਭਗ ਅੱਸੀ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ।"
ਰੂਡੋਲਫ ਅਤੇ ਵੈਟਸੇਰਾ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ। ਬਿਲਕੁਲ! ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਰ ਸੀ, ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਵਧ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਦੀ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਕਤਲ ਦਾ ਇੱਕ ਰੂਪ ਸੀ।
ਕੀ ਬੈਰੋਨੈਸ ਵੈਟਸੇਰਾ ਦੀ ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਪਛਤਾਵੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਰੂਪ ਜੋ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸ ਦੁਖਾਂਤ ਲਈ ਮਾਫ਼ੀ ਮੰਗ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ? ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ, ਅਸੀਂ ਮਹਿਲ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਹਿੱਸੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਤੰਗ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੇ। ਮੋਟੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਅਤੇ ਛੋਟੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਕਿਸੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਹੈਬਸਬਰਗ ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਕਿਸੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੀ ਨਹੀਂ।
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਡਾ. ਸ਼ੇਫਰ, ਜਿਸਦਾ ਕਲੀਨਿਕ ਇੱਥੇ ਸੀ, ਦੇ ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼ ਨੇ ਇੱਕ ਕੈਪੂਚਿਨ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੂੰ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਦੇਖਿਆ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਇੱਥੇ ਕੀ ਕਰੇਗਾ?"
"ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਮਰਾਟ ਆਪਣੀਆਂ ਨਿੱਜੀ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਲਈ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਇਸੇ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕੈਪੂਚਿਨ ਮੱਠ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।"
ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਦੇਰ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਕੋਈ ਕੈਪੂਚਿਨ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਸਾਰੇ ਸ਼ਾਹੀ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਜਿੱਥੇ ਕੈਪੂਚਿਨ ਪੁਜਾਰੀ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪੰਜਾਹ ਸੈਂਟ ਪ੍ਰਤੀ ਸਿਰ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸ਼ਾਹੀ ਤਾਬੂਤ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਮੈਂ ਕੈਸਰ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਭਾਵ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਟੀਵੀ ਸਟੂਡੀਓ ਵਾਪਸ ਆਏ ਅਤੇ ਕੁਝ ਫੁਟੇਜ ਬਣਾਈਆਂ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਦੀਆਂ ਫੋਟੋਆਂ ਦਿਖਾਈਆਂ ਗਈਆਂ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟਰ ਨੇ ਮੇਰਾ ਡਾਇਲਾਗ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਹੈ, ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਨਿਊਜ਼ਰੀਲ ਟਿੱਪਣੀਕਾਰ ਨੇ ਸਾਡੀ ਭੂਤ ਖੋਜ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਲਗਭਗ ਸੱਤ ਮਿਲੀਅਨ ਆਸਟ੍ਰੀਅਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ।
ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਕਈ ਲਿੰਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਦੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹਰਟਾ ਫਿਸ਼ਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਅਤੇ ਰਹੱਸਵਾਦ ਦੀ ਵਿਦਿਆਰਥਣ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਐਡਿਥ ਰੀਡਲ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਾਂ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਲ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਖਣੀ ਆਸਟਰੀਆ ਦੇ ਦੋ ਭੂਤਰੇ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਉਸਨੇ ਸਾਡੇ ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸਥਾਨਕ ਅਖਬਾਰ, ਵੋਲਕਸਬਲੈਟ, ਨੇ ਸਾਡੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਗਾੜੀ ਹੋਈ ਰਿਪੋਰਟ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਰਿਪੋਰਟ ਭੇਜੀ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਢੁਕਵੀਂ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਸਕਾਂ।
ਮੈਂ ਫ਼ੋਨ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਵੋਲਕਸਬਲੈਟ ਨੂੰ ਡਾਇਲ ਕੀਤਾ।
ਮੈਂ ਜਰਮਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ 'ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੰਪਾਦਕ' ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੋ।" ਆਸਟ੍ਰੀਆ ਦੇ ਅਖ਼ਬਾਰ "ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੰਪਾਦਕ" ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੀਵੇਂ ਦਰਜੇ ਦੇ ਕਲਰਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਲੇਖ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੋਸ਼ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਲੈਣ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।
“ਹੈਲੋ,” ਫ਼ੋਨ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਿੱਠੀ ਅਤੇ ਕੋਮਲ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ।

ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਹੈਲੋ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ! ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਹੰਸ ਹੋਲਜ਼ਰ, ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਲੇਖ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ?" "ਹਾਂ, ਹਾਂ," ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਅਸੀਂ ਇਹ ਕਰ ਦਿਖਾਇਆ।"
ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਖੈਰ, ਮੈਂ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਪੰਜ ਮਿਲੀਅਨ ਸ਼ਿਲਿੰਗ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।"
ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਆਇਆ। "ਰੁਕੋ!" ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। "ਆਓ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰੀਏ।"
ਅਗਲੀ ਦੁਪਹਿਰ, ਤੁਰਹਾਨ ਬੇ ਸਾਨੂੰ ਅਖ਼ਬਾਰ ਦੇ ਸੰਪਾਦਕੀ ਦਫ਼ਤਰ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਨੇੜਲੇ ਕੈਫੇ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ। ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਨਾਲ ਦੁਪਹਿਰ 3 ਵਜੇ ਮੀਟਿੰਗ ਸੀ। 3:15 ਵਜੇ, ਮੈਂ ਰਿਸੈਪਸ਼ਨਿਸਟ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਸਮਾਂ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ ਵੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਆਈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਕਾਰਡ ਇੱਕ ਨੋਟ ਦੇ ਨਾਲ ਭੇਜਿਆ: "ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਮੈਂ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ—ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਕੀਲ ਕੋਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਵੇਗਾ।"
ਮੇਰੇ "S.O.B." ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਭੱਜਦਾ ਹੋਇਆ ਅੰਦਰ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦਾ ਸੰਪਾਦਕ ਅਤੇ ਹੈਨਸ ਵਾਲਟਰ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਤਰਕਾਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ।
ਇਹ ਸਹਿਮਤੀ ਬਣ ਗਈ ਕਿ ਮੈਂ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।
ਪਰ ਉਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਲੇਖ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਦਨਾਮੀ ਵਾਲੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੀ ਮੈਂ ਇਸ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਵਾਂਗਾ?
ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਨੂੰ ਦੂਜਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਲੇਖ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਿਸਟਰ ਵਾਲਟਰ ਦੀ ਸੋਚ ਦੀ ਉਪਜ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੰਕੇਤ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਹੀ ਵਰਣਨ ਸੀ। ਆਸਟ੍ਰੀਅਨ

ਟੀਵੀ ਸਿਰਫ਼ ਦਸ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਪ੍ਰੈਸ ਕਈ ਸੌ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ - ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਿਲਿਆ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਨਿਰਪੱਖ ਵਿਵਹਾਰ ਘਰੇਲੂ ਸਕ੍ਰੀਨਾਂ 'ਤੇ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ, ਪੱਤਰਕਾਰ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਘੱਟ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਟੀਵੀ ਸੈੱਟ ਵੇਚੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਲ ਆਪਣੇ ਪੰਜਾਹਵਿਆਂ ਦੇ ਅਖੀਰ ਜਾਂ ਸੱਠਵਿਆਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਔਰਤ ਸੀ, ਕਈ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਹਾਰਤ ਰੱਖਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਬੌਧਿਕ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਸੀ। ਨੇਕ ਹੰਗਰੀਆਈ ਮੂਲ ਦੀ, ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ ਮੈਨਰਜ਼ ਚਾਕਲੇਟ ਫੈਕਟਰੀ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਡੌਰਨਬਾਖ ਦੇ ਉਪਨਗਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਵਿਲਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।
ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਬਰਗਨਲੈਂਡ ਸੂਬੇ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੁਰਹਾਨ ਬੇ ਨੇ ਨਾਲ ਆਉਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਵੱਡੀ ਕਾਰ ਲੈ ਲਈ। ਅਸੀਂ ਚਾਰਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਟੀਮ ਬਣਾਈ ਅਤੇ ਕਈ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਪਰਕ ਲੱਭੇ। ਮੈਂ ਐਡਿਥ ਰੀਡਲ ਦੀ ਮਾਧਿਅਮਤਾ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।
ਅਸੀਂ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ, ਆਸਟਰੀਆ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਜਿਸਨੂੰ 1919 ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਹੰਗਰੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸੂਬਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਲੋਕ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਰਮਨ ਅਤੇ ਹੰਗਰੀ ਦੋਵੇਂ ਬੋਲਦੇ ਸਨ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਅਸੀਂ ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਮਹਾਂਨਗਰ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਉਦਯੋਗਿਕ ਸ਼ਹਿਰ, ਵੀਨਰ ਨਿਊਸਟੈਡ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਪਹਾੜਾਂ ਵੱਲ ਹਾਈਵੇਅ ਦੇ ਨਾਲ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਤੇਜ਼ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਥੋਂ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਘੱਟ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੜਕ 'ਤੇ ਮੁੜੇ ਅਤੇ ਬਰਗੇਨਲੈਂਡ, ਜਾਂ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਉਤਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ।

ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਿਡਲ, ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਕਦੋਂ ਦੇਖਿਆ - ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹੋਣ?"
ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੋਲਣ ਵਾਲੀ, ਕਦੇ-ਕਦੇ ਜਰਮਨ ਜਾਂ ਫ੍ਰੈਂਚ ਦੇ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ, ਖੇਡਣ ਵਾਲੀ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਹਿਲਾ ਅਨੁਭਵ ਉਦੋਂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਬਾਹਰ ਧੂੰਆਂ ਉੱਠਦਾ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਅੱਗ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰੀ ਕਲਪਨਾ ਸੀ - ਕੋਈ ਅਸਲੀ ਧੂੰਆਂ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
"'ਜੰਗ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ!' ਮੈਂ ਚੀਕਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਕੋਲ ਭੱਜਿਆ। ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਜੰਗ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਸੀ!" "ਸ਼ਾਨਦਾਰ," ਤੁਰਹਾਨ ਬੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵਾਂ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। "ਤੀਹ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਘਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬੰਬ ਹਮਲਾ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਧੂੰਆਂ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਘਰ ਸੜ ਕੇ ਸੁਆਹ ਹੋ ਗਿਆ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਕਦੋਂ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਸੀ?" ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਹੋਰ ਪੇਂਡੂ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਘੱਟ ਕਾਰਾਂ ਦੇਖੀਆਂ।
"ਮੈਂ ਸਤਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ ਹੰਗਰੀਆਈ ਹੁਸਾਰ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਵਿਆਹ ਤੈਅ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਹਿਲਾ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਮੋਰਚੇ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਹਾਈਡੇਨਸ਼ਾਫਟ ਦੇ ਨੇੜੇ ਤਾਇਨਾਤ ਸੀ।"

"'ਮੈਨੂੰ ਮੋਰਚੇ 'ਤੇ ਲੜਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ,' ਉਹ ਅਕਸਰ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ। 'ਮੈਂ ਦੁਸ਼ਮਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧੁੰਦ ਤੋਂ ਹੀ ਡਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।'"
"ਧੁੰਦ?" ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਹੰਗਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੁਸਾਰ ਅਫ਼ਸਰ ਲਈ ਧੁੰਦ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨਾ ਅਜੀਬ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬਹੁਤੀ ਧੁੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹੈ ਨਾ?"
"ਨਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਧੁੰਦ ਤੋਂ ਕਿਉਂ ਡਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਖੈਰ, ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਆ ਗਈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਰਡ ਭੇਜਿਆ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਦੂਤ ਸੀ। ਬਿਨਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੋਚੇ, ਮੈਂ ਦੂਤ ਦੇ ਹਾਲੋ ਵਿੱਚ 'ਸ਼ਾਂਤੀ' ਸ਼ਬਦ ਲਿਖਿਆ ਅਤੇ ਕਾਰਡ ਆਪਣੀ ਮੰਗੇਤਰ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ।" ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪਛਤਾਵਾ ਹੋਇਆ - ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਨਹੀਂ - ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਾਰਡ ਵਾਪਸ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਪੂਰੇ ਵਿਚਾਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਕਾਰਡ ਵਾਪਸ ਮਿਲ ਗਿਆ - ਪਰ ਇਸ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਅਣਜਾਣ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ, ਲਿਖਿਆ ਸੀ, 'ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ, 22 ਦਸੰਬਰ।'
"ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹਾਈਡੇਨਸ਼ਾਫਟ ਵਿੱਚ ਜੰਗ ਦੌਰਾਨ ਕਿਵੇਂ ਮਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਸੈਂਕੜੇ ਮੀਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਵੀ ਮਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ; ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਸੌਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਜੇ ਸੁੱਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਦਰਅਸਲ, ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ - ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵੇਖੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਚਮਕਦਾਰ ਗੋਲੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਚੱਟਾਨ, ਇੱਕ ਦਰੱਖਤ, ਅਤੇ ਦਰੱਖਤ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਟੁੱਟਦੇ ਹੋਏ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਦੇਖੇ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਪਲ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਮਰਨਾ ਪਵੇਗਾ, ਜਾਂ ਬਚਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੀ ਜੀਵਨਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋ ਗਈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਜੀਉਂਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਦਰਸ਼ਣ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਫਿੱਕਾ

ਪੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਰ ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਮਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਤਾਇਨਾਤ ਸੀ। ਉਹ ਦਰਸ਼ਣ ਤੁਰੰਤ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ, ਪਰ ਮੇਰੀ ਦਰਸ਼ਣ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ; ਸ਼ਾਇਦ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਖੈਰ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਉੱਥੋਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ।"
ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੰਮੀ ਅਤੇ ਡੈਡੀ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਮੰਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਬਿਹਤਰ ਹੈ," ਪਰ ਡੈਡੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਇੱਕ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਿਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮੰਗੇਤਰ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲੀ।
ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡੈਸਕ 'ਤੇ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਛਾਂਟ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਲੀ ਬਾਰਡਰ ਵਾਲੀ ਚਿੱਠੀ ਨਜ਼ਰ ਆਈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਮੰਗੇਤਰ, ਫਰਾਂਸਿਸ ਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ।
"ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਾਲੀ ਬਾਰਡਰ ਵਾਲੀ ਚਿੱਠੀ ਖੋਲ੍ਹੀ। ਇਹ ਫਰਾਂਸਿਸ ਦੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਵੱਲੋਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੇਰੀ ਮੰਗੇਤਰ ਦੀ ਮੌਤ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਹ ਇਤਾਲਵੀ ਮੋਰਚੇ ਵੱਲ ਇੱਕ ਜਾਸੂਸੀ ਮਿਸ਼ਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਹਾਜ਼ ਉਡਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਅਚਾਨਕ ਭਾਰੀ ਧੁੰਦ ਕਾਰਨ ਉਸਨੂੰ ਰੁਕਣਾ ਪਿਆ। ਸੰਘਣੀ ਧੁੰਦ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਉਚਾਈ ਦਾ ਗਲਤ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੱਟਾਨ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਗਿਆ। ਜਹਾਜ਼ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਟੁੱਟ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਲਾਸ਼ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਰੱਖਤ ਹੇਠ ਮਿਲੀ। ਬਿਲਕੁਲ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ!"
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਵ-ਸੂਚਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਕੁਝ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ - ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਆਫ਼ਤ ਬਾਰੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਣ ਦੀ ਤੁਹਾਡੀ ਯੋਗਤਾ ਬਾਰੇ।"

"ਇਹ ਅਕਸਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡੇਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਪਿਛਲੀ ਜੰਗ ਦੌਰਾਨ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਲੇ-ਓਨ-ਥੇਅਰ ਵਿੱਚ ਸਕੂਲ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਮੈਂ ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਕੂਲ ਬੱਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਡਰਾਈਵਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਸਾਡੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਤੂਫ਼ਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਆਇਆ। ਅਚਾਨਕ, ਮੈਂ ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਚੀਕਿਆ, 'ਰੁਕੋ, ਤੁਰੰਤ ਰੁਕੋ!'"
"ਉਹ ਰੁਕਿਆ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਿਆ। 'ਕੀ ਤੂੰ ਪਾਗਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈਂ? ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਸਦੇ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਦਰੱਖਤ ਸੜਕ ਦੇ ਪਾਰ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਜਾ ਡਿੱਗਾ ਜਿੱਥੇ ਬੱਸ ਹੁੰਦੀ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਨਾ ਰੋਕਿਆ ਹੁੰਦਾ।"
"ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਪਿਛਲੀ ਜੰਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਧੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੇਂਡੂ ਖੇਤਰ, ਮਿਸਟਲਬਾਖ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਰੇਲ ਗੱਡੀਆਂ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਆਵਾਜਾਈ ਕਾਫ਼ੀ ਮੁੱਢਲੀ ਸੀ।"
"ਦੋ ਸਮੂਹ ਸਨ: ਇੱਕ ਸਾਡੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਪਾਰਟੀ ਸੀ, ਦੂਜਾ ਇੱਕ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਪਾਰਟੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸੇ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਆਵਾਜਾਈ ਬੱਸ ਰਾਹੀਂ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਨੰਬਰਾਂ 'ਤੇ ਕਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਬੱਸ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਨ ਹੀ ਵਾਲੇ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ, 'ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਓ, ਇਹ ਸਾਡੀ ਬੱਸ ਨਹੀਂ ਹੈ।'"
"ਸਾਡਾ ਪੂਰਾ ਗਰੁੱਪ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸਾਡੇ ਨੰਬਰਾਂ 'ਤੇ ਕਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਿਉਂ ਬੁਲਾਇਆ।"
"ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਸਭ ਕਿਉਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਬੱਸ ਇਹ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।"

"ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਦੂਜੀ ਧਿਰ ਦੇ ਲੋਕ, ਜੋ ਉਸ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ 'ਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਸਾਡੀ ਜਗ੍ਹਾ ਬੱਸ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਏ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 'ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਸਾਨੂੰ ਲੈਣ ਲਈ ਬੱਸ ਵਾਪਸ ਆਉਣੀ ਪਵੇਗੀ।'"
"ਸੱਚਮੁੱਚ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਬੱਸ ਨੇ ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਸੀ। ਤਿੰਨ ਘੰਟੇ ਬੀਤ ਗਏ, ਅਤੇ ਬੱਸ ਅਜੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਫਿਰ ਖ਼ਬਰ ਆਈ - ਇੱਕ ਹਾਦਸਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਬਚਾ ਲਿਆ, ਪਰ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਲੋਕ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਏ।"
"ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਇਹ ਚੇਤਾਵਨੀ ਝਪਕਦੀਆਂ ਵੇਖੀਆਂ ਹਨ?"
"ਪਿਛਲੇ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਇਦ ਵੀਹ ਵਾਰ।"
"ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਲੋਕ ਕਿੱਥੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਹੈ ਨਾ?"
“ਹਾਂ,” ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡੇਲ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। “ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਕੋਲ ਦੁਰਲੱਭ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਅਨਮੋਲ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਯੁੱਧ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਉਸਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਕੀਮਤੀ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਭੇਜਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਕਿਤਾਬਾਂ ਉਤਾਰੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਮੈਨੂੰ ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਪਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਚਰਚ ਗਏ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਚੇਤਾਵਨੀ ਆਈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਉਤਾਰਿਆ। ਪਾਦਰੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਕਿਤਾਬ ਵਿਕਰੇਤਾ ਤੋਂ ਕੁਝ ਕਿਤਾਬਾਂ ਮਿਲੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਉਸ ਢੇਰ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਮੈਂ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੈਂ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਭਾਲ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਗਈ ਜੋ ਮੇਰੀ ਜ਼ਮੀਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੀ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ: ਟਾਇਲਟ!”

"ਇਸ 'ਤੇ ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕੀਤੀ?"
"ਖੈਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਘਰ ਅੱਗ ਨਾਲ ਸੜ ਗਿਆ, ਟਾਇਲਟ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਅਤੇ ਯੁੱਧ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸਨ!"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤੋਹਫ਼ੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਹੋਂਦ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ?"
"ਬਿਲਕੁਲ। ਜ਼ਰਾ ਸੋਚੋ ਕਿ ਇਸਦਾ ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਕਿੰਨਾ ਫਾਇਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।"
ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਉਸ ਸਰਹੱਦੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਹੰਗਰੀ ਅਤੇ ਆਸਟਰੀਆ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਪਿਆ ਕਿ ਗਲਤ ਰਸਤਾ ਲੈ ਕੇ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਲੋਹੇ ਦੇ ਪਰਦੇ ਨੂੰ ਪਾਰ ਨਾ ਕਰੀਏ। ਜ਼ਮੀਨ ਹਰਿਆਲੀ ਭਰੀ ਅਤੇ ਉਪਜਾਊ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੜਕ ਸੁੰਦਰ ਪਹਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੀ ਸੀ, ਕਦੇ-ਕਦੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਜਾਂ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਨਾਮ - ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਧਰਤੀ - ਕਿਵੇਂ ਪਿਆ।
ਸਾਡੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਫੋਰਚਟਨਸਟਾਈਨ ਸੀ, ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਸਥਿਤ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪੀਲਾ ਕੰਪਲੈਕਸ, ਜੋ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਲੈਂਡਸਕੇਪ ਤੋਂ ਸਿੱਧਾ ਉੱਠਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ, ਇਸਦੇ ਬੁਰਜ ਸਾਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਲੱਗ ਪਏ।
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਿਲ੍ਹੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਅਤੇ ਤੁਰਹਾਨ ਨੇ ਕਾਰ ਪਾਰਕ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਐਸਟਰਹਾਜ਼ੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹਨ। ਇਹ ਪਰਿਵਾਰ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਹੰਗਰੀ ਅਤੇ ਦੱਖਣ-ਪੂਰਬੀ ਆਸਟਰੀਆ ਵਿੱਚ ਅਮੀਰ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਮਿਊਨਿਸਟਾਂ ਨੇ ਹੰਗਰੀ ਵਿੱਚ ਐਸਟਰਹਾਜ਼ੀ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਪਰਿਵਾਰ ਆਸਟਰੀਆ ਵਿੱਚ

ਵਿਸ਼ਾਲ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦਾ ਕੰਟਰੋਲ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖੇਗਾ। ਅੱਜ, ਫੋਰਚਟਨਸਟਾਈਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਵਜੋਂ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸਦੀਆਂ ਕਿਲ੍ਹੇਬੰਦੀਆਂ, ਲੰਬੀਆਂ, ਵਾਲਟਡ ਗੈਲਰੀਆਂ ਅਤੇ ਕਮਰੇ, ਪੇਂਟਿੰਗਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੰਗ੍ਰਹਿ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਫੌਜ ਨੂੰ ਲੈਸ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਮੱਧਯੁਗੀ ਅਤੇ ਸਤਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਹਥਿਆਰ ਇਸਨੂੰ ਮੱਧ ਯੂਰਪ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸੈਲਾਨੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਚੌਦ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਤੋਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਦੀ ਅਸਲ ਮਹੱਤਤਾ ਤੁਰਕੀ ਯੁੱਧਾਂ ਦੌਰਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ, ਜਦੋਂ ਤੁਰਕੀ ਫੌਜਾਂ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸਨ।
ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਪੂਰੇ ਰਾਜ ਲਈ ਨਿਆਂਇਕ ਅਦਾਲਤ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੀ ਲੱਗੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਖਾਈ ਪਾਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਪੁਲ ਰਾਹੀਂ ਬਾਹਰੀ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ।
"ਇਸ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਹਨ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਿਡਲ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ।
"ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਖੂਹ ਹੈ, ਚਾਰ ਸੌ ਵੀਹ ਫੁੱਟ ਡੂੰਘਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਰਕੀ ਜੰਗੀ ਕੈਦੀਆਂ ਨੇ ਪੁੱਟਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਖੂਹ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜੰਗੀ ਕੈਦੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹਨ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੱਦਾਂ ਪਤਾ?"
"ਖੂਹ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਹਉਕਿਆਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਹੈ।"
ਤੁਰਹਾਨ ਬੇ, ਜੋ ਅੱਧਾ ਤੁਰਕੀ ਅਤੇ ਅੱਧਾ ਆਸਟ੍ਰੀਅਨ ਹੈ, ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਰਾਜਦੂਤ ਵਜੋਂ ਆਇਆ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਸੰਗਲਾਂ ਦੇ ਖੜਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵੀ ਆ ਰਹੀ ਸੀ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਿਡਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ।

"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੈ?"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਿਡਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਇੱਕ ਵਾਰ ਆਈ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਇਕੱਲੀ ਹੋਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਦਾ ਸੀ, ਬਾਕੀ ਸਮੂਹ ਤੋਂ ਦੂਰ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਮੰਗਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਗਾਈਡ ਸਾਨੂੰ ਅੱਗੇ ਲੈ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ।" ਜੇ ਕੋਈ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਫ਼ਰਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਾਈਡਡ ਟੂਰ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਗਾਈਡ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਟੂਰ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਦਰਜਨ ਟਿਕਟਾਂ ਖਰੀਦਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਓਨੇ ਲੋਕ ਸਨ ਜਿੰਨੇ ਉਹ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ ਚੱਲ ਪਏ - ਚਾਰ ਇਨਸਾਨ ਅਤੇ ਅੱਠ ਭੂਤ। ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਮੈਂ ਅੱਠ ਭੂਤਾਂ ਲਈ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ।
ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਅੰਦਰਲੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਮਗਰਮੱਛ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਐਸਟਰਹੇਜ਼ੀ ਪਰਿਵਾਰ ਪੂਰੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਸਨ।
"ਇਹ ਬੁਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਹੈ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਲ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ।

"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਮੀਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਸੀਹੇ ਦੇ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ," ਮੈਂ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਹੰਗਰੀ ਦੇ ਲੋਕ ਬੇਰਹਿਮੀ ਵਿੱਚ ਤੁਰਕਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸਨ।
ਅਸੀਂ ਪਾਲ ਐਸਟਰਹੈਜ਼ੀ ਦੇ ਸਮਾਰਕ ਤੋਂ ਲੰਘੇ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਤੁਰਕੀ ਜੰਗੀ ਕੈਦੀਆਂ ਨੂੰ ਜੰਜ਼ੀਰਾਂ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਚਿੱਤਰਕਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ। ਸਾਡਾ ਗਾਈਡ ਸਾਨੂੰ ਛੱਤ 'ਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਲੈ ਗਿਆ, ਜੋ ਹੁਣ ਝਾੜੀਆਂ ਅਤੇ ਘਾਹ ਨਾਲ ਢੱਕੀ ਹੋਈ ਸੀ।

ਅਚਾਨਕ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਿਡਲ ਨੇ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਫੜ ਲਿਆ। "ਉੱਥੇ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ ਹੈ।"
ਅਸੀਂ ਉਸੇ ਰਸਤੇ ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ। ਇੱਥੇ ਜ਼ਮੀਨ ਪੁੱਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਗਾਈਡ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਸਦੇ ਹੇਠਾਂ ਕੀ ਹੈ?"
"ਕਾਲਖ਼ਾਨਾ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਟਾਵਰ ਵਿੱਚ ਉਤਰੇ। ਡੂੰਘੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕੇ, ਅਸੀਂ ਰੁਕ ਗਏ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਿਡਲ ਹੁਣ ਤੀਬਰ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਕੰਬ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਉੱਥੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੇਰੀ ਸਕਰਟ ਫੜ ਲਈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਸ ਛੱਤ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਹੁਣੇ ਗਏ ਸੀ, "ਜਿਵੇਂ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ।"
ਮੈਂ ਮੱਧਮ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਾਲੇ ਤਹਿਖਾਨੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹੀ ਕੰਬਣੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦਾ ਮਾਲਕ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਖੇ ਮਾਰਨ ਲਈ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਕਿਲ੍ਹਾ ਛੱਡ ਕੇ ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ, ਰੋਸਾਲੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨਾਲ ਬਦਸਲੂਕੀ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸੇ ਤਹਿਖਾਨੇ ਵਿੱਚ ਮਰਨ ਲਈ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ।
ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਭੂਤ ਕਿਲ੍ਹੇ ਨੂੰ ਸਤਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ, ਪਛਤਾਵੇ ਜਾਂ ਭੂਤ ਦੇ ਡਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਨੇੜਲੀ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਰੋਜ਼ਾਲੀ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਇੱਕ ਚੈਪਲ ਬਣਾਇਆ ਸੀ।
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਲ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"

"ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪਈ। ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।"
"ਉਹ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ?"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਲ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਚੁੱਪ ਰਹੀ, ਫਿਰ ਕੰਬਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੀਏ।"
ਗਾਈਡ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ, ਅਸੀਂ ਐਸਟਰਹੈਜ਼ੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਚੈਪਲ ਵੱਲ ਪੌੜੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੰਜ਼ਿਲ ਚੜ੍ਹੇ। ਬਾਰਾਂ ਟਿਕਟਾਂ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਕੋਈ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਿਡਲ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਗੈਲਰੀ ਦੀ ਰੇਲਿੰਗ ਫੜ ਲਈ ਅਤੇ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਹੇਠਾਂ, ਚੈਪਲ ਵਿੱਚ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਟਿਮਟਿਮਾਉਂਦੀ ਸੀ।
ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਐਡਿਥ ਰੀਡਲ ਸਿੱਧੀ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਗਈ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਰਾਹਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਅਸੀਂ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ। ਗਾਈਡ ਨੇ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਫਾਂਸੀ ਦਾ ਤਖ਼ਤਾ ਹੈ," ਅਤੇ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਤਖ਼ਤੇ ਅਤੇ ਤਲਵਾਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਗਾਈਡ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਲੀਟਨਰ ਸੀ, ਸਾਨੂੰ ਕੈਦੀਆਂ ਦੇ ਖੂਹ 'ਤੇ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਲਦੀ ਹੋਈ ਮਸ਼ਾਲ ਸੁੱਟ ਕੇ, ਸਾਨੂੰ ਇਸਦੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਡੂੰਘਾਈ ਦਿਖਾਈ। ਮਸ਼ਾਲ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸਕਿੰਟ ਲੱਗੇ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਸਨੂੰ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਤੁਰਕਾਂ ਨੇ ਤੇਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਸੀ।"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਿਡਲ ਖੂਹ ਦੇ ਮੂੰਹ ਕੋਲ ਗਈ, ਫਿਰ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਈ। "ਭਿਆਨਕ," ਉਹ ਬੁੜਬੁੜਾਈ। "ਮੈਂ ਇਸਦੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ।"
ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮਾਰੇ ਗਏ ਤੁਰਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿੰਨੇ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਡੂੰਘੀ ਖਾਈ ਵਿੱਚ ਫਸੇ ਹੋਏ ਸਨ।

* * *

ਬਾਹਰ ਧੁੱਪ ਸੀ ਅਤੇ ਦੱਖਣੀ ਆਸਟਰੀਆ ਦੀਆਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੁਹਾਵਣੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਦੀਆਂ ਦੁਪਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਰੋਜ਼ਾਲੀ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਇੱਕ ਚੈਪਲ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘੇ, ਪਰ ਅੰਦਰੋਂ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਬਹੁਤਾ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਸ਼ਾਇਦ ਸਾਡੀ ਫੇਰੀ ਨੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਬਰਗਫ੍ਰਾਉ ਦੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਹਾੜੀ ਦੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਨਕਸ਼ਿਆਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੀ ਅਗਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ, ਬਰਨਸਟਾਈਨ, ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਲਗਭਗ ਤੀਹ ਮੀਲ ਦੂਰ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸੰਘਣੇ ਜੰਗਲਾਂ, ਸ਼ਾਂਤ ਛੋਟੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੇ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਟੀਵੀ ਐਂਟੀਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੇਲ ਪਟੜੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਰੇਲਗੱਡੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ ਸੀ। ਮੌਸਮ ਠੰਡਾ ਅਤੇ ਹਨੇਰਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਰਨਸਟਾਈਨ ਅਜੇ ਵੀ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ!
ਮੈਂ ਸੋਚਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕੀ ਅਸੀਂ ਗਲਤ ਮੋੜ ਲਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਅਸੀਂ ਸੜਕ ਦੇ ਇੱਕ ਮੋੜ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਕਿਲ੍ਹੇ ਨੂੰ ਉੱਭਰਦੇ ਦੇਖਿਆ।
ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਫੋਰਚਟਨਸਟਾਈਨ ਜਿੰਨਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬਰਨਸਟਾਈਨ ਆਪਣੀ ਨਿਮਰਤਾ ਅਤੇ ਪੁਨਰਜਾਗਰਣ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਸਦੇ ਛੋਟੇ ਪਰ ਸੁੰਦਰ ਪਾਰਕ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਨੇੜੇ ਹੀ ਸਮੈਰਾਗਡ ਨਾਮਕ ਅਰਧ-ਕੀਮਤੀ ਪੱਥਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਖਾਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇਹਨਾਂ ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਦੁਕਾਨ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਜੰਗਲੀ ਪੰਨਾ ਹੈ, ਅਸਲ ਪੰਨੇ ਜਿੰਨਾ ਕੀਮਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਦੇ ਡੂੰਘੇ ਹਰੇ ਰੰਗ ਅਤੇ ਵਧੀਆ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਹੈ।
ਬਰਨਸਟਾਈਨ ਕਿਲ੍ਹਾ 13 ਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਆਸਟ੍ਰੀਆ ਅਤੇ ਹੰਗਰੀ ਦੇ ਰਈਸਾਂ ਦਾ ਅਕਸਰ ਮਾਲਕ ਰਿਹਾ ਹੈ। 1892 ਤੋਂ, ਇਹ ਹੰਗਰੀ ਦੇ ਇੱਕ ਰਈਸ, ਅਲਮਾਸੀ ਕਾਉਂਟਸ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਅਣਉਚਿਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ। ਕਾਉਂਟ ਕੋਲ ਘਰ ਦਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਹਿਮਾਨ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਲਗਭਗ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਭੂਤਰੇ ਕੋਰੀਡੋਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਲਈ ਮਨਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਏ।
11 ਨਵੰਬਰ, 1937 ਨੂੰ, ਕਾਉਂਟ ਅਲਮਾਸੀ, ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਆਦਮੀ ਜਿਸਦੀ ਉਮਰ ਸੱਠ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਖਾਸ ਕਿਤਾਬ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਤੰਗ, ਲੰਬੇ ਗਲਿਆਰੇ ਰਾਹੀਂ ਸੀ।
“ਮੈਂ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ, ਇੱਕ ਟਾਰਚ ਲੈ ਕੇ ਕੋਰੀਡੋਰ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ - ਮੈਨੂੰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾਉਣਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ - ਖੈਰ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸ ਕੋਰੀਡੋਰ ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਟਾਰਚ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਲੱਗੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਮੈਡੋਨਾ ਦੇ ਬੁੱਤ ਅੱਗੇ ਗੋਡੇ ਟੇਕਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ 1914 ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦੋ ਭਰਾ ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਕਸਰ 'ਬਰਨਸਟਾਈਨ ਦੀ ਵ੍ਹਾਈਟ ਲੇਡੀ' ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਭੂਤ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਲਾਸਟਰ ਆਫ਼ ਪੈਰਿਸ ਦੀਆਂ ਬਣੀਆਂ ਕਠੋਰ ਲਾਈਨਾਂ ਵਾਲੀ ਮੂਰਤੀ ਵਰਗੀ ਲੱਗਦੀ ਸੀ। ਉਹ 15 ਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਹੰਗਰੀਆਈ ਕੁਲੀਨ ਔਰਤ ਵਾਂਗ ਸਜੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਤਾਜ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਪੰਨਾ-ਹਰਾ ਪੱਥਰ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਮੱਧਮ, ਹਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਫੈਲਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਗਲ੍ਹ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਮੋੜੇ ਹੋਏ ਸਨ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕੀਤਾ?" "ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੋਰੀਡੋਰ ਦੀ ਲਾਈਟ ਜਗਾਉਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ," ਕਾਉਂਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਦੋ ਲਾਈਟਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਵੇ, ਇੱਕ ਮੇਰੀ ਟਾਰਚ ਤੋਂ

ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਉੱਪਰਲੇ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਲੈਂਪ ਤੋਂ। ਗਲਤੀ ਲਈ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖਿਆ। ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕਾਉਂਟ ਅਲਮਾਸੀ ਨਾਮ ਦੇ ਇਸ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਕੀ ਪਰੰਪਰਾ ਹੈ?" "ਖੈਰ, ਉਹ ਇੱਕ ਇਤਾਲਵੀ ਔਰਤ ਸੀ, ਕੈਥਰੀਨ ਫ੍ਰੇਸਕੋਬਾਲਡੀ - ਇੱਕ ਫਲੋਰੈਂਸ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਜੋ ਅੱਜ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ - ਜਿਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਦਾਂਤੇ ਦੇ ਇਨਫਰਨੋ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੇ ਹੰਗਰੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਹੰਗਰੀਆਈ ਰਈਸ, ਕਾਉਂਟ ਉਜਲੋਕੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਬੋਸਨੀਆ ਦਾ ਆਖਰੀ ਰਾਜਾ ਸੀ। ਉਹ ਪਰਿਵਾਰ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਬਹੁਤ ਈਰਖਾਲੂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ; ਇੱਕ ਸੰਸਕਰਣ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸਨੂੰ ਚਾਕੂ ਮਾਰ ਕੇ; ਦੂਜੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸਨੂੰ ਕੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਟ ਮਾਰ ਕੇ। ਇਹੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ।"
"ਕੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਬਰਨਸਟਾਈਨ ਦੀ ਵ੍ਹਾਈਟ ਲੇਡੀ ਦੇਖੀ ਹੈ?"
"ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਜਵਾਨ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਸਾਲ ਦੇਖਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਸੀ, 1910 ਅਤੇ 1913 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਉਸਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ 1921 ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਹੰਗਰੀਆਈ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਉਸ ਸਾਲ ਦੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਆਸਟ੍ਰੀਆ-ਹੰਗਰੀ ਮੁਹਿੰਮ ਦੌਰਾਨ ਬਰਨਸਟਾਈਨ ਵਿੱਚ ਤਾਇਨਾਤ ਸਨ - ਅਤੇ ਉਸ ਭੂਤ ਵਰਗੀ ਔਰਤ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਜਾ ਦਿੱਤਾ! ਫਿਰ, ਬੇਸ਼ੱਕ, 1937 ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।"
"ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੈਮਰੂਨ, ਅਫਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ? ਇਸਦਾ ਇਸ ਨਾਲ ਕੀ ਲੈਣਾ ਦੇਣਾ ਹੈ?"
ਕਾਉਂਟ ਅਲਮਾਸੀ ਹੱਸ ਪਿਆ। "ਖੈਰ, ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਦੋਸਤ - ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ 1916 ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ 1937 ਵਿੱਚ ਆਸਟ੍ਰੀਆ ਛੱਡ

ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕੈਮਰੂਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫਾਰਮ ਖਰੀਦਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਆਦਮੀ ਬਣ ਗਿਆ। 1946 ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਵਾਪਰੀ।"
"ਇੱਕ ਭੂਤ ਜੋ ਬਰਨਸਟਾਈਨ ਦੀ ਗੋਰੀ ਔਰਤ ਵਰਗਾ ਸੀ (ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਾਡੇ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ) ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਤਾਲਵੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ।"
"1954 ਵਿੱਚ ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਸ ਭੂਤ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਆਇਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸੀ ਸੀ। ਭੂਤ ਨੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਵ੍ਹਾਈਟ ਲੇਡੀ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਆਸਟਰੀਆ ਆਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਭੂਤ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ।"
"ਸ਼ਾਨਦਾਰ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੈਮਰੂਨ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਰੂਪ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਉਹ ਇੱਕ ਸੋਚ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਤੁਹਾਡਾ ਭੂਤ ਹੁਣ ਇਸ ਕਿਲ੍ਹੇ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਕਾਉਂਟ ਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਸੋਚਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਹਵਾਦਾਰ ਪੁਰਾਣਾ ਕਿਲ੍ਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਫਰੀਕਾ ਇਸ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗਰਮ ਹੈ।"

*22
ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਦਾ ਰਾਜ਼
ਨਾਟਕੀ ਕਹਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਭਾਵੁਕ ਪ੍ਰੇਮ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਸਦੀਆਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚੋਂ ਚੁਣਨ ਲਈ, ਕਈ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਫਿਲਮ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਅਤੇ ਆਸਟਰੀਆ ਦੇ ਕ੍ਰਾਊਨ ਪ੍ਰਿੰਸ ਰੁਡੋਲਫ ਦੀ ਦੁਖਦਾਈ ਮੌਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਜੋਂ ਚੁਣਿਆ ਹੈ ਜੋ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਦੇ ਪੁਰਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।
ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਦੀ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਕਹਾਣੀ ਇੱਕ ਰਵਾਇਤੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਕਹਾਣੀ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦੀ ਹੈ:

ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ, ਗਲਤ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਜੋ ਆਪਣੇ ਸਖ਼ਤ ਪਿਤਾ, ਸਮਰਾਟ ਨਾਲ ਚੰਗਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ; ਇੱਕ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪਰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਪਤਨੀ ਜਿਸਨੂੰ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਇੱਕ ਦਲੇਰ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਜਿਸਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਪਾਤਰ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਦੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਅਨੈਤਿਕ ਨਾ ਸਮਝੇ, ਦੋ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ - ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਪਿਆਰ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਮਰ ਚੁੱਕੀ ਹੋਵੇ। ਫਿਲਮ ਸੰਸਕਰਣ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਵਿਚਕਾਰ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਮਤਭੇਦਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨੌਜਵਾਨ ਬੈਰੋਨੈਸ ਵੈਟਸੇਰਾ ਦੀਆਂ ਕਮੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਆਦਰਸ਼, ਆਦਰਸ਼ ਪ੍ਰੇਮ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਵਿਆਨਾ ਦੇ ਪ੍ਰੇਟਰ ਪਾਰਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਗੁਪਤ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਖਿੜਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਫਿਰ ਇੱਕ ਸਕੋਰ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਪਿਤਾ ਫ੍ਰਾਂਜ਼ ਜੋਸਫ਼ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੈ, ਸ਼ਾਹੀ ਹਿੱਤਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਮ ਲੋਕ (ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਬੈਰੋਨੈਸ ਇੱਕ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਲਈ ਇੱਕ ਆਮ ਨਾਗਰਿਕ ਵਾਂਗ ਹੈ!) ਗੱਦੀ ਦੇ ਵਾਰਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਭੱਜ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਹਨ - ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਫਿਲਮ ਰੂਪਾਂਤਰਣ ਅਸਲੀਅਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹਨ ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਜਾਪਦੇ ਹਨ: ਰੂਡੋਲਫ ਕਦੇ ਵੀ ਭੱਜ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਵੈਟਸੇਰਾ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਸਮਰਾਟ ਦੀ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਈਰਖਾ ਜਾਂ ਤਾਜ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਉੱਤੇ ਥੋਪੀਆਂ ਗਈਆਂ ਪਤਨੀ ਵਿਚਕਾਰ ਪਿਆਰ ਦੀ ਪੂਰੀ ਘਾਟ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਲਮ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਪੀੜਤ ਹੈ, ਲੱਖਾਂ ਵਿਆਹੇ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਲਈ ਨੈਤਿਕ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਮਾਸਟਰਪੀਸ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਇੱਕ ਉਦਾਸ, ਉਦਾਸ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਜੋ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦੇ ਲਈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਮਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ, ਇੱਕ ਅਟੁੱਟ ਆਕਰਸ਼ਣ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਜੀਵਨ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਮੌਤ ਦਾ ਰੋਮਾਂਚ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਰਾਜ਼ ਹੈ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਸ਼ਾਹੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਅਤੇ ਮਨਮੋਹਕ ਰੋਮਾਂਸ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਆਕਰਸ਼ਣ ਹੈ ਜੋ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦਰ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਮੋਹਿਤ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।
ਪਰ ਕੀ ਇਹ ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਦੇ ਸ਼ਾਹੀ ਸ਼ਿਕਾਰ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਤ੍ਰਾਸਦੀ ਦੀ ਸੱਚੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕੀ ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਦੇ ਅਸਲ ਭੇਦ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸਨ? ਉਹਨਾਂ ਮੰਦਭਾਗੇ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਕ੍ਰੀਨਰਾਈਟਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਸੰਸਕਰਣ ਬੁਣੇ ਹਨ, ਸਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ 1880 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਆਸਟ੍ਰੀਅਨ ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਜੀਵਨ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਅੰਡਰਧਾਰਕਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।
ਦਹਾਕਿਆਂ ਤੋਂ, ਮਹਾਨ ਸਾਮਰਾਜ ਦੀ ਫੌਜੀ ਸ਼ਕਤੀ ਘੱਟਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਜਰਮਨੀ ਦਾ ਸਿਤਾਰਾ ਲਗਾਤਾਰ ਉੱਭਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਆਸਟਰੀਆ ਉੱਤੇ ਹਾਵੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆਵਾਦੀ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਬਾਕੀ ਯੂਰਪ ਤੋਂ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਸਖ਼ਤ ਰਾਜਸ਼ਾਹੀ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸਾਮਰਾਜ ਦੀ ਆਬਾਦੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਤੱਤਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਵੈ-ਨਿਰਣੇ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾ ਹੋਣਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਕਟ ਵੱਲ ਵਧ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ, ਹੰਕਾਰੀ ਹੰਗਰੀ ਵਾਸੀਆਂ ਨਾਲ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਪੈਦਾ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਮਗਯਾਰ, ਜੋ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਆਸਟ੍ਰੀਅਨ ਸਾਮਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਨੇ 1848 ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹੇਆਮ ਬਗਾਵਤ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ

ਇੰਨੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਕਿ ਆਸਟ੍ਰੀਅਨਾਂ ਨੂੰ ਮਦਦ ਲਈ ਰੂਸੀ ਫੌਜਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣਾ ਪਿਆ।
1849 ਵਿੱਚ ਬਗਾਵਤ ਨੂੰ ਕੁਚਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਹੰਗਰੀ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੁਲਾਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਰ ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਹਾਰੀ ਹੋਈ ਲੜਾਈ ਸੰਸਦ ਅਤੇ ਸ਼ਾਹੀ ਮਹਿਲ ਦੇ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰਹੀ। ਹੰਗਰੀ ਦੇ ਲੋਕ ਆਪਣੀ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਪਛਾਣ ਲਈ ਦਬਾਅ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ 1867 ਵਿੱਚ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨ ਲਈ: ਅਖੌਤੀ ਔਸਗਲੀਚ, ਜਾਂ ਸੁਲ੍ਹਾ, ਨੇ ਇੱਕ ਹੰਗਰੀਆਈ ਰਾਸ਼ਟਰ ਦੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਸਾਮਰਾਜ ਇੱਕ ਦੋਹਰੀ ਰਾਜਸ਼ਾਹੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਸਟ੍ਰੀਅਨ ਅਤੇ ਹੰਗਰੀਆਈ ਸੰਸਦਾਂ, ਮੰਤਰੀਆਂ ਅਤੇ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਸਨ, ਇਹ ਸਭ ਹੈਬਸਬਰਗ ਸਮਰਾਟ ਦੇ ਸ਼ਾਸਨ ਅਧੀਨ ਸਨ।
ਆਸਟ੍ਰੀਆ-ਹੰਗਰੀ ਹੁਣ ਇੱਕ ਕਮਜ਼ੋਰ, ਪਰ ਘੱਟ ਅਸ਼ਾਂਤ, ਵਿਸ਼ਾਲ ਰਾਸ਼ਟਰ ਸੀ, ਜੋ ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਸਕ, ਬੁੱਢੇ ਹੋਏ ਸਮਰਾਟ ਫ੍ਰਾਂਜ਼ ਜੋਸਫ਼ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕਜੁੱਟ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਹੰਗਰੀ ਦੇ ਪਤਵੰਤਿਆਂ ਨੇ ਇੱਕ ਵੱਖਵਾਦੀ ਨੀਤੀ ਅਪਣਾਈ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਡੈਨਿਊਬ ਰਾਜਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਪਾੜਾ ਪਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਜਰਮਨਿਕ ਆਸਟ੍ਰੀਆ ਦੇ ਹਾਕਮ ਵਰਗ ਨੇ ਹੰਗਰੀ ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਦਬਦਬਾ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਲਈ ਹਰ ਸੰਭਵ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।
1880 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਤੱਕ, ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਬਗਾਵਤ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੰਗਰੀ ਦੇ ਲੋਕ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇਹ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਜੋਖਮ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਹੰਗਰੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵੱਲ ਵਧੇਰੇ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚੇਗਾ, ਰਾਜ ਪ੍ਰੀਸ਼ਦਾਂ ਅਤੇ ਵਪਾਰ ਵਿੱਚ ਹੰਗਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਵਧਾਏਗਾ। ਮਗਯਾਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਵਧ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇਤਾ ਦੇ। ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਅਣਕਿਆਸੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਹਮਦਰਦੀ ਮਿਲੀ: ਕ੍ਰਾਊਨ ਪ੍ਰਿੰਸ ਰੂਡੋਲਫ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ

ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀਆਂ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਆਲੋਚਕ ਵੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਰੂੜੀਵਾਦੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਰੂਡੋਲਫ ਦਾ ਜਨਮ 1858 ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ 1888 ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਉਮਰ ਠੀਕ ਤੀਹ ਸਾਲ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਾਰਸ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਵਾਗਡੋਰ ਸੰਭਾਲੇਗਾ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਰਸਮੀ ਫਰਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਖੁਦ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਲਈ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਵਰਗਾਂ ਲਈ ਆਪਣੀ ਹਮਦਰਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਦੋਸਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਝਿਜਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਖ਼ਬਰਾਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮਹਿਲ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਭਾਵੇਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਇਹਨਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ, ਕਾਉਂਟ ਐਡੁਆਰਡ ਵਾਨ ਟਾਫੇ, ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ। ਉਸਦੇ ਲਈ, ਇੱਕ ਕੱਟੜ ਰੂੜੀਵਾਦੀ, ਰੂਡੋਲਫ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਉਸਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ" ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।
ਰੂਡੋਲਫ ਨੂੰ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ, ਕਾਉਂਟ ਵੌਨ ਟਾਫੇ ਨੇ ਕ੍ਰਾਊਨ ਪ੍ਰਿੰਸ ਅਤੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਨੂੰ ਹੰਗਰੀ ਭੇਜਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਇਹ ਆਖਰਕਾਰ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ। ਬੁਡਾਪੇਸਟ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਿਆਂ, ਰੂਡੋਲਫ ਨੇ ਹੰਗਰੀ ਦੇ ਸਮਰਥਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਵਾਪਸ ਆਉਣ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਨਿਆਂਇਕਤਾ ਬਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ। ਹੰਗਰੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਠਹਿਰਾਅ ਦੌਰਾਨ, ਰੂਡੋਲਫ ਨੇ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਸਿੱਖ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿੜ ਇਰਾਦੇ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਹੀ ਸ਼ਾਹੀ ਮਹਿਲ ਦੇ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ। ਮਹਿਲ ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸਥਿਤ, ਸਮਰਾਟ ਦੇ ਕਮਰਿਆਂ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਇਹਨਾਂ ਕਮਰਿਆਂ ਦੀ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਦੋਵਾਂ

ਤੋਂ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਸੀ ਜੋ ਕਾਉਂਟ ਵੌਨ ਟਾਫੇ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਸ਼ਾਇਦ ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਦੀਆਂ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈਬਸਬਰਗ ਸਾਮਰਾਜ ਅਤੇ ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਦੀਆਂ ਮੁਸਕਰਾਹਟਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਛੁਪੀ ਇਸਦੀ ਤਾਨਾਸ਼ਾਹੀ ਦੀ ਉਸਦੀ ਸਖ਼ਤ ਨਿੰਦਾ। ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਹੰਗਰੀਆਈ ਕਾਉਂਟ ਕਾਰਲ ਲੋਨਯੇ ਦੁਆਰਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਚਾਚੇ ਨੇ ਵਿਧਵਾ ਸਾਬਕਾ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਸਟੈਫਨੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਲੋਨਯੇ ਨੂੰ ਸਟੈਫਨੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦੇ ਨਿੱਜੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਹੁਣ ਤੱਕ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਗੁਪਤ ਵੇਰਵੇ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਸਰੋਤਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ੱਕੀ ਜਾਂ ਅਣਉਪਲਬਧ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਰੂਡੋਲਫ ਦੇ ਅੰਤਮ ਦਿਨਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੁਖਾਂਤ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਫ੍ਰਾਂਜ਼ ਜੋਸਫ਼ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ।
"ਰੁਡੋਲਫ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਕੈਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਸਖ਼ਤ ਨਿਗਰਾਨੀ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖੇ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪੱਤਰ ਸੈਂਸਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।" ਰੂਡੋਲਫ ਅਤੇ ਸਟੈਫਨੀ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ਾਹੀ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲੋਨੀਆ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰਾਊਨ ਪ੍ਰਿੰਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਭਰਪੂਰ ਖਾਲੀ ਸਮਾਂ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ ਬਿਤਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਡਾਇਰੀ ਵੀ ਲਿਖਦਾ ਸੀ, ਹਰ ਨਵੀਂ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸਾਖ ਅਤੇ ਆਕਰਸ਼ਕਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਰਜਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਰੂਡੋਲਫ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਬੰਧ ਸਨ, ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸੱਚੀ ਦੋਸਤ ਅਭਿਨੇਤਰੀ ਮਿਸ ਕਾਸਪਰ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਬੈਰੋਨੈਸ ਵੈਟਸੇਰਾ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਵੇਖਦਾ ਰਿਹਾ।

ਮਿਜ਼ੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਉਸਦੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸਪਾਤਰ ਅਤੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸੀ। ਹੈਬਸਬਰਗ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਮੂਡ ਆਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਬਿਮਾਰੀ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ, ਬਾਵੇਰੀਆ ਦੇ ਲੂਈ ਦੂਜੇ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੀ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਰੂਡੋਲਫ ਦੀ ਵਿਰਾਸਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਹਤਮੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਉਸਦੇ ਡਰਾਉਣੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਤ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਣਸੁਖਾਵੇਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਤੋਂ ਡਰਨਾ ਸਿਰਫ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਪਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਬਦਤਰ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਅਪਣਾਉਣ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।
ਇਹ ਲਗਾਤਾਰ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਰੂਡੋਲਫ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਸਿਰਫ਼ ਮਾਨਸਿਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਕੰਮਾਂ ਕਾਰਨ ਇੱਕ ਜਿਨਸੀ ਬਿਮਾਰੀ ਵੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਅਕਸਰ ਉਪਨਗਰੀਏ ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਟੈਕਸੀ ਡਰਾਈਵਰਾਂ ਅਤੇ ਲੋਕ ਗਾਇਕਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਾਸਾ ਲੱਭਦਾ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਰੁਡੋਲਫ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਧਦੀ ਗਈ ਅਤੇ ਉਹ ਮੁੱਖ ਧਾਰਾ ਦੀਆਂ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਤੋਂ ਹੋਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਦੂਰ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ, ਉਹ ਅਕਸਰ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ, ਉਸਨੂੰ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੌਤ ਉਸਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਹੋਵੇਗੀ: ਉਹ ਇੱਕ ਭੌਤਿਕਵਾਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਹੱਸਮਈ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਅਤੇ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਮਿਲੇਗਾ ਇਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਸੀ।
ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਇਹ ਦਿਸ਼ਾ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਾਗ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਠਹਿਰਨ ਦੌਰਾਨ ਵਾਪਰੀ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਇੱਕ ਯਹੂਦੀ ਗਾਇਕ ਦੀ ਧੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਉਂਦੇ-ਜਾਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ

ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਗ ਤੋਂ ਦੂਰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਬੈਠੀ ਰਾਤ ਬਿਤਾਈ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਉਸਨੂੰ ਨਮੂਨੀਆ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਇਹ ਖ਼ਬਰ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਦੁਖੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਉਸਦੀ ਕਬਰ 'ਤੇ ਫੁੱਲ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੁਰੰਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਮੋਹ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਖਿੜ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਮੈਰੀ ਵੈਟਸੇਰਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਇਹ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸੱਚਾ ਪਿਆਰ ਸੀ, ਜੋ, ਉਸਦੀ ਇੱਛਾਵਾਂ ਵਾਂਗ, ਅਧੂਰਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾਵਾਦੀ ਨਜ਼ਰੀਏ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ।

ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਦਾ ਰਹੱਸ: ਸ਼ਿਕਾਰ ਦਾ ਮੈਦਾਨ, ਹੁਣ ਇੱਕ ਕਾਰਮੇਲਾਈਟ ਮੱਠ ਹੁਣ, ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਸਾਲ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੇ ਨਾ ਜਾਣਾ ਪਵੇ।

"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੌਤ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹੋ?" ਉਹ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਦਾ ਸੀ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕੋਚਮੈਨ ਵੀ। ਇੱਕ ਕਲਾਸਿਕ ਆਸਟ੍ਰੀਅਨ ਜਵਾਬ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਟੈਕਸੀ ਡਰਾਈਵਰ, ਬ੍ਰੈਟਫਿਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ:
"ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਮੌਤ ਤੋਂ ਡਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਡਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ? ਹਾਂ।"
ਇਸ ਨਾਲ ਰੂਡੋਲਫ ਸ਼ਾਂਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਪਰ ਜੋ ਲੋਕ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਧਮਕੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੀ ਪੂਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।
"ਰੂਡੋਲਫ ਨੇ ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ, ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਅਤੇ ਲਿਖਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ, ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਉਸਦੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ, ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਸਟਾਫ ਦੇ ਦੋ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਈ ਗੰਭੀਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਰੂਡੋਲਫ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਗੰਭੀਰ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ," ਲੋਨਯੇ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਮੌਤ ਦੀ ਇਸ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਰੂਡੋਲਫ ਇੱਕ ਜੀਵੰਤ ਜੀਵਨ ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ। 5 ਨਵੰਬਰ, 1888 ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੈਰੀ ਵੈਟਸੇਰਾ ਨੂੰ ਫਰੂਡੇਨੌ ਵਿਖੇ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਵਿਸ਼ਾਲ ਪ੍ਰੇਟਰ ਪਾਰਕ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਘੋੜ ਦੌੜ ਲਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੀ। ਉਹ ਅਜੇ ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਵਿਧਵਾ ਬੈਰੋਨੈਸ ਹੈਲਨ ਵੈਟਸੇਰਾ ਦੀ ਧੀ, ਉਸਦਾ ਸੋਲਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਕਾਇਰੋ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਅਫਸਰ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਸਬੰਧ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਪਰੇ ਪਰਿਪੱਕ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ, ਬਾਲਟਾਜ਼ੀ, "ਲੇਵੇਂਟਾਈਨ" ਮੂਲ ਦੇ ਸਨ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਗਰੀ ਦੀਆਂ ਪੂਰਬੀ ਸਰਹੱਦਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕੋਈ ਵੀ ਖੇਤਰ ਸੀ। ਲੋਨੀਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯੂਨਾਨੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਲਰਨੇਟ-ਹੋਲੇਨੀਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਹੂਦੀ ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ-ਯਹੂਦੀ ਦੱਸਦੀ ਹੈ।

ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਦਾ ਮੁੱਖ ਕਾਰਨ ਘੋੜਿਆਂ ਦੇ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਇੱਕ ਘੋੜਿਆਂ ਦਾ ਸ਼ਹਿਰ ਸੀ, ਇਸ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਨੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੇ ਜੋ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦੇ। ਹੇਲੇਨ ਦਾ ਪਤੀ, ਵਿਕਟਰ ਵੌਨ ਵੈਟਸੇਰਾ, ਕਾਂਸਟੈਂਟੀਨੋਪਲ ਵਿੱਚ ਆਸਟ੍ਰੀਆ ਦੇ ਦੂਤਾਵਾਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੁਭਾਸ਼ੀਏ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੇਲੇਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਧੀ ਮੈਰੀ ਨਾਲ ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਵਿੱਚ ਸੈਟਲ ਹੋਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ।
ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਰੂਡੋਲਫ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੋ ਗੱਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਈ ਉਹ ਸੀ ਉਸਦੀ ਸ਼ਕਲ ਉਸ ਗਾਇਕ ਦੀ ਧੀ ਨਾਲ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਪ੍ਰਾਗ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਯਾਦ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਮੈਰੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਸਨ: ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁੰਦਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਰੂਪ ਉਹ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਅੱਜ "ਬਹੁਤ ਹੀ ਆਕਰਸ਼ਕ" ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ।
ਫਰੂਡੇਨੌ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਗੈਰ-ਰਸਮੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਰੀ ਨੇ ਖੁਦ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਰੂਡੋਲਫ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਚਚੇਰੀ ਭੈਣ, ਕਾਉਂਟੇਸ ਵੌਨ ਲਾਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੈਰੀ ਲਾਰਿਸ਼ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਤਾਂ ਪ੍ਰੇਟਰ ਪਾਰਕ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮਾਜਿਕ ਇਕੱਠਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਗੂੜ੍ਹਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਰਿਸ਼ਤਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਰੂਡੋਲਫ ਉਸ ਵੱਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। 13 ਜਨਵਰੀ, 1889 ਨੂੰ, ਉਹ ਗ੍ਰੈਂਡ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਕਾਉਂਟੇਸ ਲਾਰਿਸ਼ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਮੀ ਬਣ ਗਏ।

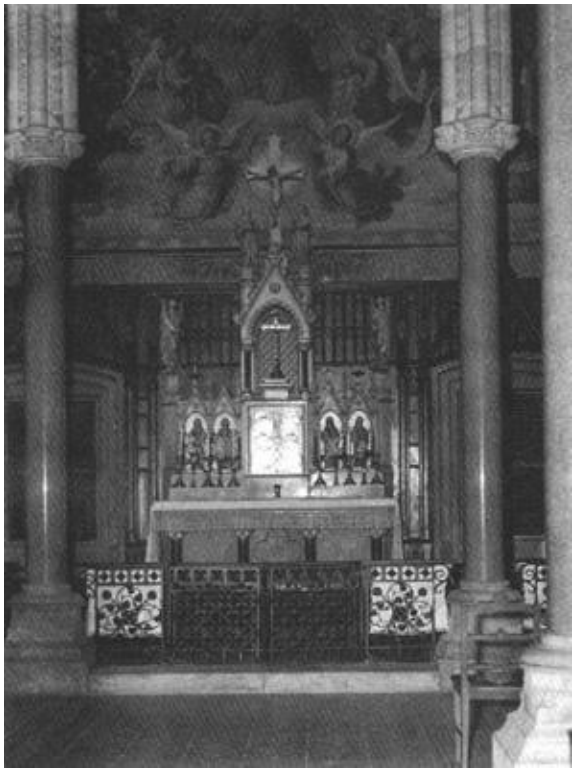

ਵੇਦੀ—ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ 1889 ਵਿੱਚ ਕਤਲ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਰੂਡੋਲਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਆਇਆ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਮੈਰੀ ਵੈਟਸੇਰਾ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ, ਆਪਣੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਰੂਡੋਲਫ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ, ਕਾਉਂਟੇਸ ਲਾਰਿਸ਼ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮੈਰੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਰੀ ਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹਲਕੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਕਾਉਂਟੇਸ ਲਾਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਰੀ ਆਪਣੀ ਟੈਕਸੀ ਤੋਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਯਾਤਰਾ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ। ਮੈਰੀ ਲਾਰਿਸ਼ ਨੇ ਇਸ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਰੁਡੋਲਫ ਅੜਿਆ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੰਦੂਕ ਨਾਲ ਧਮਕੀ ਵੀ ਦਿੱਤੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕੋਚਮੈਨ ਨੂੰ ਪੰਜ ਸੌ ਫਲੋਰਿਨ ਰਿਸ਼ਵਤ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ।

* * *

ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਮੈਰੀ ਵੈਟਸੇਰਾ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਅਗਲੇ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਰੂਡੋਲਫ ਨਾਲ ਬਿਤਾਇਆ। ਉਹ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ, ਪਰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਹੀ ਕਿ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਲਈ ਉਸਦਾ ਪਿਆਰ ਸੱਚਾ ਸੀ। ਬੈਰੋਨੈਸ ਹੇਲੇਨ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਰੂਡੋਲਫ ਆਪਣੀ ਧੀ ਤੋਂ ਅੱਕ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਰੀ ਗੁਪਤ ਪੌੜੀਆਂ ਅਤੇ ਰਸਤਿਆਂ ਰਾਹੀਂ ਮਹਿਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਦੀ ਰਹੀ।

ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਮੈਡੋਨਾ ਦੀ ਮੂਰਤੀ

ਸ਼ਾਹੀ ਮਹਿਲ ਕਈ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਬਣੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਕੰਪਲੈਕਸ ਹੈ। ਗਾਰਡਾਂ ਜਾਂ ਹੋਰ ਮਹਿਲ ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਏ ਬਿਨਾਂ ਅੰਦਰ ਜਾਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਿਛਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਕਾਫ਼ੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਫਵਾਹਾਂ ਸਨ ਕਿ ਰੂਡੋਲਫ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੂੰ ਮਹਿਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਫੜਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਜੇਕਰ ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਦੀ ਦੁਖਾਂਤ ਨੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖਤਮ ਨਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਮਹਾਨ ਇਤਿਹਾਸਕ ਬੁਝਾਰਤ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਬਾਰੇ ਜਾਣੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸਿਰਫ਼ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵੇਰਵੇ ਅਣਜਾਣ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਰੂਡੋਲਫ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਤੁਰੰਤ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਗਏ ਸਨ - ਯਾਨੀ, ਉਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਜੋ ਉਸਨੇ ਸਹੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਸਨ।
ਲੋਨਯੇ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਅਤੇ ਕਵੀ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਲਰਨੇਟ-ਹੋਲੇਨੀਆ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਬਿਰਤਾਂਤ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਲੋਨਯੇ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, 27 ਜਨਵਰੀ, 1889 ਨੂੰ, ਜਰਮਨ ਸਮਰਾਟ ਵਿਲੀਅਮ II ਦੇ ਜਨਮਦਿਨ ਦੇ ਜਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਫ੍ਰਾਂਜ਼ ਜੋਸਫ਼ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਛੜੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਹਿਲਾਇਆ - ਇੱਕ ਦਿਖਾਵੇ ਵਾਲਾ ਇਸ਼ਾਰਾ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਉਸਦੇ ਜਰਮਨ ਮੇਜ਼ਬਾਨਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਰਗਾਮੀ ਫੌਜੀ ਗੱਠਜੋੜ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਸਟਰੀਆ ਦੀ ਏਕਤਾ ਦੇ ਆਪਣੇ ਜਰਮਨ ਸਹਿਯੋਗੀਆਂ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਰੂਡੋਲਫ ਨੇ ਵਧਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਝੁਕਿਆ। ਇਹ ਸਮਰਾਟ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਇਕਲੌਤੇ ਪੁੱਤਰ ਵਿਚਕਾਰ ਆਖਰੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਸੀ।

* * *

ਅਗਲੀ ਦੁਪਹਿਰ, ਰੁਡੋਲਫ ਨੇ ਇੱਕ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਗੱਡੀ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਈ, ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਕ ਗਿਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਜਾਣ ਲਈ, ਜੋ ਕਿ ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਡਰਾਈਵਰ, ਬ੍ਰੈਟਫਿਸ਼ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਤੀਜੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਮੈਰੀ ਵੈਟਸੇਰਾ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਚੁੱਕੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿਕਲਪਿਕ, ਲੰਬੇ ਰਸਤੇ ਰਾਹੀਂ ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਲੈ ਆਵੇ। ਮੈਰੀ, ਆਪਣੀ ਨਾਈਟਗੀ ਉੱਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਚੋਗਾ ਪਹਿਨ ਕੇ, ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਚ ਗਈ, ਅਤੇ ਬ੍ਰੈਟਫਿਸ਼ ਉਸਨੂੰ ਬ੍ਰੀਟੈਂਸੀ ਪਿੰਡ ਲੈ ਗਿਆ, ਜੋ ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਅਤੇ ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅੱਧੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਉਸਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨਾਲ ਹੋਈ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣਾ ਗਿਗ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਬ੍ਰੈਟਫਿਸ਼ ਦੀ ਟੈਕਸੀ ਵਿੱਚ ਮੈਰੀ ਨਾਲ ਯਾਤਰਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ। ਲਰਨੇਟ-ਹੋਲੇਨੀਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਸਮੇਂ, ਮੈਰੀ ਦੇ ਚਾਚੇ, ਹੈਨਰੀ ਬਾਲਟਾਜ਼ੀ, ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ, ਅਤੇ ਦੋ ਸੇਵਾਦਾਰਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਨੇ ਗੱਡੀ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ। ਉਹ ਤਾਜ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲੜਾਈ ਲਈ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਆਏ ਸਨ। ਝਗੜੇ ਵਿੱਚ, ਹੈਨਰੀ ਆਪਣੀ ਬੰਦੂਕ ਨਾਲ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਘਟਨਾ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਬਾਲਟਾਜ਼ੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਰੂਡੋਲਫ ਤੋਂ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦਿੱਤੀ - ਹੈਨਰੀ ਮੈਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉਸਦੀ ਭਤੀਜੀ ਸੀ।
ਲਰਨੇਟ-ਹੋਲੇਨੀਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਦੋਵੇਂ ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀਆਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਹੁੰਚੇ, ਕਾਉਂਟੇਸ ਲਾਰਿਸ਼ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੀ ਅਤੇ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਬਦਨਾਮੀ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਵਿਆਨਾ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦੇਵੇ। ਮਾਂ ਪੁਲਿਸ ਮੁਖੀ ਕੋਲ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੇ ਲਾਪਤਾ ਹੋਣ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਲੋਨਿਆਏ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਮੁਲਾਕਾਤ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਭਿਆਨਕ ਦਿਨ ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ

ਹੈ। ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੂਡੋਲਫ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਿਆਰੀ ਚਚੇਰੀ ਭੈਣ, ਕਾਉਂਟੇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਇੱਕ ਸੇਫ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।
"ਸਮਰਾਟ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਮੇਰੇ ਕਮਰਿਆਂ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲੈਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ," ਕਾਉਂਟੇਸ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। ਤਿਜੋਰੀ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਜਾਣੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਗੁਪਤ ਕੋਡ ਅੱਖਰ R.I.U.O. ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਹੋਣ।
ਇਸ ਦੁਖਾਂਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਤਿਜੋਰੀ ਰੂਡੋਲਫ ਦੇ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ, ਆਰਚਡਿਊਕ ਜੌਨ ਸੈਲਵੇਟਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਈ। ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹੈਨਰੀ ਡਬਲਯੂ. ਲੈਨੀਅਰ ਨੇ ਆਪਣੀ 1937 ਦੀ ਕਿਤਾਬ "ਹੀ ਡਿਡ ਨਾਟ ਡਾਈ ਐਟ ਮੇਅਰਲਿੰਗ" ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਰੂਡੋਲਫ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਇੱਕ ਲਾਸ਼ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰੂਡੋਲਫ ਅਤੇ ਜੌਨ ਸੈਲਵੇਟਰ ਇਕੱਠੇ ਅਮਰੀਕਾ ਭੱਜ ਗਏ ਸਨ। ਲੈਨੀਅਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਦੋਵੇਂ ਆਰਚਡਿਊਕ ਫ੍ਰਾਂਜ਼ ਜੋਸਫ਼ ਨੂੰ ਗੱਦੀ ਤੋਂ ਉਤਾਰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਅਸਫਲ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਪਰ ਇਹ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਸਮਰਾਟ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਈ।

ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਲੇਖਕ ਕੋਈ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਲਰਨੇ-ਹੋਲੇਨੀਆ ਦੇ ਕਾਉਂਟੇਸ ਲਾਰਿਸ਼ ਦੇ ਰੁਡੋਲਫ ਨੂੰ ਕਹੇ ਆਖਰੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।
ਉਹ ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਛੱਡ ਗਈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਦੇ ਇਸ ਜ਼ੋਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਮੈਰੀ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇਕਰ ਲਰਨੇਟ-ਹੋਲੇਨੀਆ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਗੁਪਤਤਾ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਲਰਨੇਟ-ਹੋਲੇਨੀਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਕਾਊਂਟੇਸ ਦੀ ਗੱਡੀ ਮੋੜ 'ਤੇ ਆਈ, ਰੂਡੋਲਫ ਨੂੰ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਕਾਉਂਟ ਸਟੀਫਨ ਕੈਰੋਲੀ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਾਲੇ ਹੰਗਰੀਆਈ ਵਫ਼ਦ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਸੁਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਵਿੱਚ ਕੈਰੋਲੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਹੁਤ ਘੱਟ

ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਤੁਰੰਤ ਗੁਪਤ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਰੂਡੋਲਫ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਹੋਰ ਵਿਗੜ ਜਾਂਦੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਲੋਨਯੇ ਹੰਗਰੀ ਦੇ ਨੇਤਾ ਤੋਂ ਰੂਡੋਲਫ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਕਈ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਵਧੇਰੇ ਸੰਭਾਵਿਤ ਹੈ।
ਇਸ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦਿਨ 'ਤੇ ਹੰਗਰੀ ਵਾਸੀਆਂ ਅਤੇ ਰੂਡੋਲਫ ਵਿਚਕਾਰ ਸੰਪਰਕ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਰੂਡੋਲਫ ਦੇ ਹੰਗਰੀਆਈ ਲਾਜ, ਗੁਰਗੇਨੀ ਵਿਖੇ ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਰ ਪਾਰਟੀ ਦੌਰਾਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ। ਸ਼ਰਾਬ, ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ, ਜਾਂ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ, ਰੂਡੋਲਫ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੰਗਰੀਆਈ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਦੀ ਵੰਡ ਦਾ ਸਰਗਰਮੀ ਨਾਲ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮਿਲੀਸ਼ੀਆ ਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਹੰਗਰੀਆਈ ਫੌਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਰਾਜ ਵਜੋਂ ਹੰਗਰੀ ਦੇ ਹੋਂਦ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸਬੂਤ ਸੀ।
ਇਸ ਸਮੇਂ, ਆਸਟਰੀਆ ਨੂੰ ਹੰਗਰੀ ਦੀ ਸੰਸਦ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਜਰਮਨ ਸਹਿਯੋਗੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀਆਂ ਵਚਨਬੱਧਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੀ ਫੌਜ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰ ਸਕੇ। ਪਰ ਕੈਰੋਲੀ ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਰੱਖਿਆ ਬਿੱਲ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ 25 ਜਨਵਰੀ ਨੂੰ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਰੂਡੋਲਫ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਹੰਗਰੀ ਦੀ ਫੌਜ ਬਣਾਈ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਕ੍ਰਾਊਨ ਪ੍ਰਿੰਸ, ਕਾਉਂਟ ਵੌਨ ਟਾਫੇ, ਆਸਟ੍ਰੀਆ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਰੱਖਿਆ ਬਿੱਲ ਦੇ ਆਰਕੀਟੈਕਟ, ਇੱਕ ਗੱਦਾਰ ਬਣ ਗਏ, ਅਤੇ ਰੂਡੋਲਫ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਹੰਗਰੀ ਦਾ ਵਫ਼ਦ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕੈਰੋਲੀ ਨੇ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਭੇਜੇ ਹੋਣ, ਉਦੇਸ਼ ਇੱਕੋ ਸੀ। ਰੂਡੋਲਫ ਨੂੰ ਹੁਣ ਜਾਂ ਤਾਂ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੁਬਿਧਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਹੁਣ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ "ਨੰਬਰ 25 - ਹੰਗਰੀ ਦੀ ਸੰਸਦ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਬਿੱਲ ਸੰਬੰਧੀ ਕਾਉਂਟ ਪਿਸਤਾ ਕੈਰੋਲੀ ਦੀ

ਕ੍ਰਾਊਨ ਪ੍ਰਿੰਸ ਆਰਚਡਿਊਕ ਰੂਡੋਲਫ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ" ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲੀ ਫਾਈਲ ਮਈ 1889 ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਦੇ ਪੁਰਾਲੇਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਇਹ ਗਾਇਬ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਕਿ ਕੀ ਕੈਰੋਲੀ ਜਨਵਰੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਿਨ ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਗਿਆ ਸੀ।
ਪਰ ਸਾਰੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸਰੋਤ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਜਾਪਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦੋ ਲੋਕਾਂ ਨੇ 29 ਜਨਵਰੀ ਨੂੰ ਰੂਡੋਲਫ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ: ਉਸਦਾ ਜੀਜਾ, ਫਿਲਿਪ ਵਾਨ ਕੋਬਰਗ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਸਾਥੀ, ਕਾਉਂਟ ਜੋਸਫ਼ ਹੋਯੋਸ। ਰੂਡੋਲਫ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਦੋ ਇਕੱਲੇ ਚਲੇ ਗਏ; ਫਿਲਿਪ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਹੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਰੂਡੋਲਫ ਨੇ ਤੇਜ਼ ਜ਼ੁਕਾਮ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਬਣਾਇਆ।
ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, 30 ਜਨਵਰੀ ਨੂੰ, ਫਿਲਿਪ ਵੌਨ ਕੋਬਰਗ ਨੇ ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੋਯੋਸ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਰਾਤ ਲਾਜ ਦੇ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਈ ਸੀ। ਅੱਗੇ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਬਿਰਤਾਂਤ ਕਾਉਂਟ ਹੋਯੋਸ ਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਰੁਡੋਲਫ ਦੇ ਨੌਕਰ ਲੋਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਵਿਆਨਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਹੀ ਮਹਿਲ। ਕ੍ਰਾਊਨ ਪ੍ਰਿੰਸ ਅਤੇ
ਮੈਰੀ ਇਸ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਗਏ।
ਹੋਯੋਸ ਅਤੇ ਕੋਬਰਗ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 8 ਵਜੇ ਲਾਜ ਵਿੱਚ ਰੂਡੋਲਫ ਨਾਲ ਨਾਸ਼ਤਾ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਪਰ ਅੱਠ ਵਜੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਿੰਟ ਪਹਿਲਾਂ, ਨੌਕਰ ਲੋਏਸ਼ ਨੇ ਹੋਯੋਸ ਨੂੰ ਰੂਡੋਲਫ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਇਆ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਲਾਜ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਮਹਿਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹਾਲ ਤੋਂ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਰਿਸੈਪਸ਼ਨ ਰੂਮ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਿਲੀਅਰਡਸ ਰੂਮ ਸੀ। ਰਿਸੈਪਸ਼ਨ ਖੇਤਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਰੂਡੋਲਫ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਕਮਰੇ ਸਨ। ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੋਂ ਇੱਕ ਤੰਗ, ਘੁੰਮਦੀ ਪੌੜੀ ਸਿੱਧੀ ਉਸਦੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।
ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹੋਏ, ਲੋਏਸ਼ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਹੋਯੋਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ। ਸਵੇਰੇ 6:30 ਵਜੇ, ਕ੍ਰਾਊਨ ਪ੍ਰਿੰਸ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਜਿੱਥੇ ਲੋਏਸ਼ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ 7:30 ਵਜੇ

ਦੁਬਾਰਾ ਜਗਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਾਸ਼ਤੇ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਟੈਕਸੀ ਡਰਾਈਵਰ, ਬ੍ਰੈਟਫਿਸ਼ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਲੋਏਸ਼ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕ੍ਰਾਊਨ ਪ੍ਰਿੰਸ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੀਟੀ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ।
ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਲੋਏਸ਼ ਨੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਲਈ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਇਆ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਗਾ ਸਕਦਾ - ਜਾਂ ਬੈਰੋਨੈਸ ਵੈਟਸੇਰਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਮੰਨਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸੀ - ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਾਉਂਟ ਹੋਯੋਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਕਿ ਜੇ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਹੋਯੋਸ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਵਾਂਗ, ਬੰਦ ਸੀ, ਫਿਲਿਪ ਵੌਨ ਕੋਬਰਗ ਇੱਕ ਗੱਡੀ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ। ਇਕੱਠੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਹਾੜੀ ਨਾਲ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਲੋਏਸ਼ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਕੇਤ ਦੀ ਭਾਲ ਲਈ ਅੱਗੇ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੋਵੇਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਾਏ ਗਏ। ਦੋਵਾਂ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਦੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਸਤਰਿਆਂ 'ਤੇ ਪਈਆਂ ਸਨ, ਰੂਡੋਲਫ ਦਾ ਸਿਰ ਨੇੜਲੇ ਧਮਾਕੇ ਨਾਲ ਉੱਡ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਰੀ ਵੈਟਸੇਰਾ ਦੀ ਵੀ ਗੋਲੀ ਲੱਗਣ ਨਾਲ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।

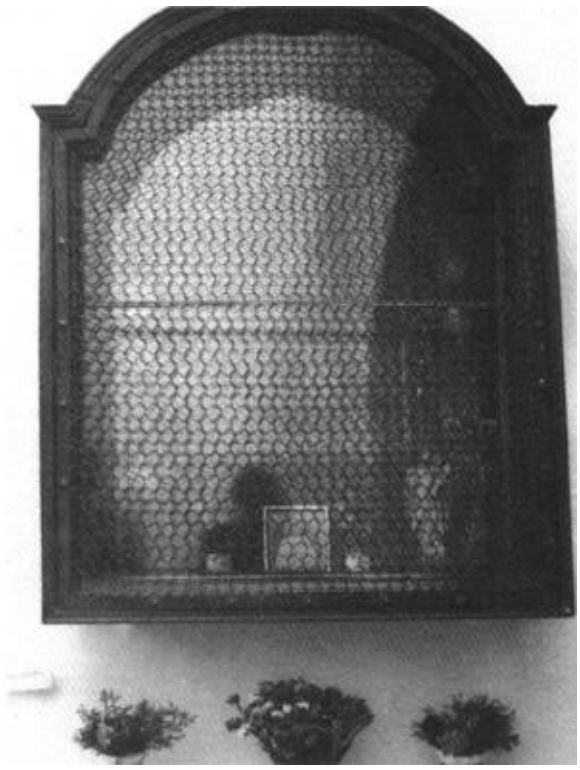

ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਜਗਵੇਦੀ ਜਿੱਥੇ ਮਰਿਯਮ ਦਾ ਰੂਪ
ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ
ਹੋਯੋਸ ਨੇ ਸ਼ਾਹੀ ਡਾਕਟਰ, ਡਾ. ਵਾਈਡਰਹੋਫਰ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਆਉਣ ਲਈ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਫ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਬਿਨਾਂ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਬ੍ਰੈਟਫਿਸ਼ ਦੀ ਟੈਕਸੀ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਅਤੇ ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਇੰਪੀਰੀਅਲ ਪੈਲੇਸ ਵਿਖੇ, ਇਸ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਸ਼ਾਹੀ ਜੋੜੇ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪਹਿਲ ਦੇ ਪ੍ਰੋਟੋਕੋਲ ਨੂੰ ਤੋੜਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਫ੍ਰਾਂਜ਼ ਜੋਸਫ਼ ਨੇ ਹੈਬਸਬਰਗ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਦਬਾਇਆ, ਜੋ ਵੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਦੀ ਮੌਤ ਦਿਲ ਦੇ ਦੌਰੇ ਨਾਲ ਹੋਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਇਸਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਅਤੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਲਾਜ ਵਿੱਚ ਮੈਰੀ ਵੈਟਸੇਰਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਬਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਰੂਡੋਲਫ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਰਿਵਾਲਵਰ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਉਂਗਲਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਪਰਾਧਿਕ ਜਾਂਚ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਰਿਵਾਲਵਰ ਕਿਸਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਕੀ ਉਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਮੈਰੀ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਸ਼ੈੱਡ ਵਿੱਚ ਲੁਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਅਣਗੌਲਿਆ ਪਿਆ ਰਿਹਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, 31 ਤਰੀਕ ਨੂੰ, ਸਮਰਾਟ ਨੇ ਰੂਡੋਲਫ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਡਾਕਟਰ, ਡਾ. ਔਚੈਂਥਲਰ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਜਾ ਕੇ ਇਹ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰੇ ਕਿ ਮੈਰੀ ਵੈਟਸੇਰਾ ਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ ਹੈ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਮੈਰੀ ਦੇ ਦੋ ਚਾਚੇ, ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਬਾਲਟਾਜ਼ੀ ਅਤੇ ਕਾਉਂਟ ਸਟਾਕੌ, ਨੂੰ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦਲੀਲ ਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਨਕਲੀ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਰੀ ਦੇ ਕੋਟ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਨੰਗੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਲਪੇਟਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧਾ ਬਿਠਾ ਦਿੱਤਾ, ਗੋਲੀ ਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਲਈ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਟੋਪੀ ਰੱਖੀ। ਠੰਡੀ ਰਾਤ ਵਿੱਚ, ਠੀਕ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਡਰੇ ਹੋਏ ਯਾਤਰੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ ਬਰਫੀਲੀਆਂ ਸੜਕਾਂ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਹੇਲੀਗੇਨਕ੍ਰੇਜ਼ ਮੱਠ ਵੱਲ ਤੇਜ਼ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਗਈ, ਜਿੱਥੇ ਸਮਰਾਟ ਨੇ ਮੈਰੀ ਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਲਾਸ਼ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਕਗਾਰ 'ਤੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇਸਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੋਟੀ ਰੱਖੀ। ਇਸ ਭਿਆਨਕ ਯਾਤਰਾ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਬੋਲਿਆ ਗਿਆ। ਸਿਸਟਰਸੀਅਨ ਮੱਠ ਵਿੱਚ, ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਮਠਾਠ ਨਾਲ ਕੁਝ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਈ, ਜਿਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਸਮਰਾਟ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਨਰਮੀ ਵਰਤ ਲਈ।

ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਰੀ ਵੈਟਸੇਰਾ ਨੂੰ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ, ਇੰਨੇ ਜੰਮੇ ਹੋਏ ਚਿੱਕੜ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਤਾਬੂਤ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹੇਠਾਂ ਉਤਾਰਨਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ ਹੀ ਸੰਭਵ ਸੀ।
ਅੱਜ ਇਹ ਕਬਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਹੈ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਅਤੇ ਜਨਮ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਤਰੀਕਾਂ ਦਰਜ ਹਨ, ਪਰ ਦੁਖਾਂਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਇਹ ਇੱਕ ਅਣ-ਨਿਸ਼ਾਨ ਵਾਲੀ ਕਬਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਤਸੁਕ ਲੋਕ ਇਸਨੂੰ ਨਾ ਲੱਭ ਸਕਣ।
ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਹੋਲੀ ਸੀ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਰੂਡੋਲਫ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਸਰਕਾਰੀ ਸਨਮਾਨ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਗੋਲੀ ਨਾਲ ਹੋਏ ਵੱਡੇ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਪੱਟੀ ਬੰਨ੍ਹੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹੈਬਸਬਰਗ ਦੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਕੈਪੂਚਿਨ ਕਬਰ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਤੋਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਫ੍ਰਾਂਜ਼ ਜੋਸਫ਼ ਨੇ ਰੂਡੋਲਫ ਦੇ ਸਾਰੇ ਉਪਲਬਧ ਪੱਤਰ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲਏ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜੋੜੇ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਵਿਦਾਇਗੀ ਪੱਤਰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪੱਤਰ ਕਦੇ ਵੀ ਬਰਾਮਦ ਨਹੀਂ ਹੋਏ, ਰੂਡੋਲਫ ਦੇ ਚੈਂਬਰਲੇਨ, ਕਾਉਂਟ ਬੰਬਲਜ਼ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰਾਊਨ ਪ੍ਰਿੰਸ ਨੇ ਮੈਰੀ ਵੈਟਸੇਰਾ ਨਾਲ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਦੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਕਾਉਂਟ ਰੂਡੋਲਫ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਫੈਲੀ, ਸਮਰਾਟ ਨੇ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਡੈਸਕ ਨੂੰ ਸੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ।
ਆਪਣੇ ਸਾਬਕਾ ਪ੍ਰੇਮੀ, ਡਿਊਕ ਆਫ਼ ਬ੍ਰਾਗਾਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ, ਮੈਰੀ ਨੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, "ਅਸੀਂ ਇਹ ਜਾਣਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਉਤਸੁਕ ਹਾਂ ਕਿ ਅਗਲੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਹੋਵੇਗੀ," ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖੇ

ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਮਰਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਤੋਂ ਮਾਫ਼ੀ ਮੰਗੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਡਿਊਕ ਆਫ਼ ਬ੍ਰਾਗਾਂਜ਼ਾ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਰੂਡੋਲਫ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਵੀ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੂਡੋਲਫ ਅਤੇ ਮੈਰੀ ਨੇ ਇਕੱਠੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਲੋਨਯ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਰੂਡੋਲਫ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਪੱਤਰ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਦਾਇਗੀ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ, ਰੂਡੋਲਫ ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੈਰੀ ਵੈਟਸੇਰਾ ਦਾ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਜੀਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਰੂਡੋਲਫ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਜੁਟਾਈ। ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਸਮਰਾਟ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਿਆ, ਤਾਂ ਦੋ ਡਾਕਟਰਾਂ, ਕੇਰਜ਼ਲ ਅਤੇ ਆਚੈਂਥਲਰ ਨੇ ਇਹ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਕਿ ਮੈਰੀ ਦੀ ਮੌਤ ਰੂਡੋਲਫ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਦਸ ਘੰਟੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।
ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ, ਮੈਰੀ ਨੇ ਰੂਡੋਲਫ ਨਾਲ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਅੱਜ ਤੱਕ ਇਹ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ: ਉਸਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਅਜੇ ਵੀ ਹੀਲੀਗੇਨਕ੍ਰੇਜ਼ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਵੀਏਨਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕ੍ਰਿਪਟ ਵਿੱਚ ਹਨ।
ਇਹਨਾਂ ਮੌਤਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਰੀ ਵੈਟਸੇਰਾ ਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਆਸਟਰੀਆ ਛੱਡਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ; ਉਸਦੀ ਧੀ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉੱਚ ਹੁਕਮਾਂ 'ਤੇ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ।
ਉਦੋਂ ਤੋਂ, ਇਸ ਦੋਹਰੀ "ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ" ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਬਾਰੇ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਵਿੱਚ ਅਟਕਲਾਂ ਚੱਲ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਆਸਟਰੀਆ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਅਟਕਲਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਲੋਨਯੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਲਈ ਅਕਸਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਕਈ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ: ਕਿ ਫ੍ਰਾਂਜ਼ ਜੋਸਫ਼ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ

ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਮੈਰੀ ਵੇਟਸੇਰਾ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰ ਸਕੇ; ਕਿ ਰੂਡੋਲਫ ਅਤੇ ਵੇਟਸੇਰਾ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਬੰਧ ਸੀ; ਜਾਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਗਲਤੀ ਨੇ ਰੂਡੋਲਫ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ। ਲੋਨਯੇ ਸਹੀ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਥਿਤੀ ਵਿਗੜਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਰੂਡੋਲਫ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਯੋਜਨਾ ਸੀ। ਉਹ ਕੁੜੀ ਲਈ ਰੂਡੋਲਫ ਦੇ ਡੂੰਘੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਵੀ ਖਾਰਜ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕ੍ਰਾਊਨ ਪ੍ਰਿੰਸ ਸਿਰਫ਼ ਇਕੱਲਾ ਮਰਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਰੀ ਵੇਟਸੇਰਾ, ਦੋਸ਼ੀ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਸੀ - ਰੂਡੋਲਫ ਦੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੋਵੇਂ। ਜੇਕਰ ਰੂਡੋਲਫ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਮੈਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਮੈਰੀ ਦੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।
ਪਰ ਕੀ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ?
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਸੰਜੀਦਾ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਅਣਸੁਲਝੀਆਂ ਪਹੇਲੀਆਂ ਅਤੇ ਅਧੂਰੇ ਕੰਮ ਸਨ, ਅੱਜ ਦੇ ਜੋਸ਼ੀਲੇ, ਸੁਤੰਤਰ ਖੋਜਕਰਤਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਛੱਡ ਦਿਓ, ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ 'ਤੇ ਤੁਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਦੋਵਾਂ ਮੌਤਾਂ ਸੰਬੰਧੀ ਅਧਿਕਾਰਤ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ 4 ਫਰਵਰੀ, 1889 ਨੂੰ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਪੁਰਾਲੇਖਾਂ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਾਉਂਟ ਵੌਨ ਟਾਫੇ ਇਸਨੂੰ "ਸੁਰੱਖਿਆ" ਲਈ ਬੋਹੇਮੀਆ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਘਰ ਲੈ ਗਏ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਗਾਇਬ ਹੈ।
ਬੇਸ਼ੱਕ, ਨੌਕਰ ਲੋਸ਼ ਅਜੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਕ੍ਰਾਊਨ ਪ੍ਰਿੰਸ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ

ਸਾਰਾ ਮਾਮਲਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਇੰਨੇ ਖੁਸ਼ ਕਿਉਂ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਆਮ ਵਿਯੇਨੀ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਿੰਸ ਦਾ ਸੋਗ ਮਨਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਵੌਨ ਟਾਫੇ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਖ਼ਤਰੇ ਤੋਂ ਬਚਣ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਜਾਪਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਫ੍ਰਾਂਜ਼ ਜੋਸਫ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਅਤੇ ਰੁਡੋਲਫ ਦਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚੰਗਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਇੱਕ ਰਹੱਸ ਸੀ।

ਡਾ. ਹੰਸ ਹੋਲਜ਼ਰ ਮਹਿਲ ਦੇ ਉਸ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲੈ ਰਹੇ ਹਨ ਜਿਸਨੇ ਮੈਰੀ ਵੈਟਸੇਰਾ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਖੇ ਸਨ।
ਹੈਲਨ ਵੈਟਸੇਰਾ ਨੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਦਾ ਇੱਕ ਪੈਂਫਲੈਟ ਲਿਖਿਆ, ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਲ ਬੀਤਦੇ ਗਏ ਅਤੇ ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਦੰਤਕਥਾ ਬਣ ਗਈਆਂ।
1918 ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰੁਡੋਲਫ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਆਸਟ੍ਰੋ-ਹੰਗਰੀ ਰਾਜਸ਼ਾਹੀ ਢਹਿ ਗਈ, ਅਤੇ ਹੈਬਸਬਰਗ ਰਾਜਵੰਸ਼ ਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਦਰਜਾ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਪਰ ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਦਾ ਰਹੱਸ ਕਦੇ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ

ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਔਰਤ ਦੀ ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲੀ ਜਿਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੁੱਖ ਝੱਲੇ ਸਨ।
ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੁਖਾਂਤ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਹੀ ਸਮਰਾਟ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਘਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ ਮੱਠ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ: ਜਿੱਥੇ ਕਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਖੜ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਵੇਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਨਾਂ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਦਾ ਪ੍ਰਣ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਸਦਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਹਾਸੇ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਇੰਪੀਰੀਅਲ ਪੈਲੇਸ ਦੇ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਪੌੜੀਆਂ ਕਦੇ ਰੂਡੋਲਫ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟਾਂ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਇੱਕ ਆਮ ਆਸਟ੍ਰੀਅਨ ਸਥਾਨ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਆਰੀ ਮੈਰੀ ਦੀ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਮਾਰਟਰਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਪਰ ਕੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਸਮੀ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਨੇ ਮੈਰੀ ਵੈਟਸੇਰਾ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕੀਤਾ? ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਨਾ ਹੀ ਸਥਿਤੀ ਓਨੀ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ ਜਿੰਨੀ ਦਰਬਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੋਲ ਹੁੰਦੀ।
ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ, ਲਾਰਡ ਸੈਲਿਸਬਰੀ, ਨੂੰ ਇਸ ਦੁਖਾਂਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਬਿਰਤਾਂਤ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਸ਼ੱਕ ਸੀ। ਵੇਲਜ਼ ਦੇ ਪ੍ਰਿੰਸ ਐਡਵਰਡ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ, ਮਹਾਰਾਣੀ ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ: "ਸੈਲਸਬਰੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਗਰੀਬ ਰੁਡੋਲਫ ਅਤੇ ਉਸ ਬਦਕਿਸਮਤ ਮੁਟਿਆਰ ਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।"
ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਵੇਰਵੇ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਉਪਲਬਧ ਹੋਈ:
"ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਗੋਲੀ ਦਾ ਜ਼ਖ਼ਮ ਸੱਜੇ ਪਾਸਿਓਂ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕੁਦਰਤੀ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਖੱਬੇ ਪਾਸਿਓਂ, ਕੰਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਸਿਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਵੱਲ, ਜਿੱਥੋਂ ਗੋਲੀ ਫਿਰ ਨਿਕਲ ਗਈ। ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਹੋਰ ਜ਼ਖ਼ਮ ਵੀ

ਮਿਲੇ ਹਨ। ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਮਿਲਿਆ ਰਿਵਾਲਵਰ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਸਾਰੀਆਂ ਛੇ ਗੋਲੀਆਂ ਚਲਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।"
"ਮੁਟਿਆਰ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਗੋਲੀ ਦਾ ਜ਼ਖ਼ਮ ਸਿਰ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਮੰਦਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਹੋਰ ਜ਼ਖ਼ਮ ਵੀ ਸਨ।"
ਕੀ ਕਾਉਂਟ ਵੌਨ ਟਾਫ਼ ਨੇ ਸਹੀ ਸਮੇਂ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾ ਕੇ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਹੀ ਦਿਖਾਇਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਸਲੀਅਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਮੁੱਖ ਪਾਤਰਾਂ ਦਾ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ?
ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਗੁਪਤ ਏਜੰਟ ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਦੇ ਉਸ ਦਿਨ ਆਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਤਾਜ਼ਾ ਕਹਾਣੀ ਇੰਨੀ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਰੂਡੋਲਫ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵੌਨ ਟਾਫੇ ਕੈਰੋਲੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਸਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਰੂਡੋਲਫ ਹੰਗਰੀਆਈ ਤਾਜ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਰੂਡੋਲਫ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਜਾਂ ਕੈਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਚਿੱਤਰ-ਚੇਤੰਨ ਸਮਰਾਟ ਲਈ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਫਿਰ ਵੀ, ਰੂਡੋਲਫ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇੱਕ ਸੱਚਾ ਗੱਦਾਰ ਸੀ ਜਾਂ ਵੌਨ ਟਾਫੇ ਦੀਆਂ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾਵਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਭਵਿੱਖੀ ਖ਼ਤਰਾ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮਾਮਲਾ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਵੌਨ ਟਾਫ਼ੇ ਹੰਗਰੀ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ ਅਤੇ ਕੈਰੋਲੀ ਦੇ ਤਾਰ ਪੜ੍ਹੇ ਸਨ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਰੂਡੋਲਫ ਦੀ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਤੋਂ ਵੀ ਜਾਣੂ ਸੀ। ਕੀ ਕੈਰੋਲੀ ਦੇ ਇਸ ਕਦਮ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕ੍ਰਾਊਨ ਪ੍ਰਿੰਸ ਨੂੰ ਮੈਰੀ ਵੈਟਸੇਰਾ ਨਾਲ ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਘਟਨਾ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ ਸੀ... ਪਰ ਕੀ ਉਹ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਵਾਪਰੇ? ਰੂਡੋਲਫ ਦੀ ਕਾਇਰਤਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੀ

ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਵੌਨ ਟਾਫ਼ੇ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕ੍ਰਾਊਨ ਪ੍ਰਿੰਸ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰੇਗਾ। ਭਾਵੇਂ ਰੂਡੋਲਫ ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਤੋਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੰਗਰੀ ਦੇ ਰੱਖਿਆ ਬਿੱਲ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਬਗਾਵਤ ਦਾ ਖ਼ਤਰਾ ਮੰਡਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਵੌਨ ਟਾਫ਼ੇ ਨੂੰ ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਵਿੱਚ ਏਜੰਟ ਭੇਜਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਏਜੰਟ ਸੀ। ਕੀ ਕ੍ਰਾਊਨ ਪ੍ਰਿੰਸ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੋਈ ਵੌਨ ਟਾਫ਼ੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ?
ਇਹ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦਿਲਚਸਪ ਸਵਾਲ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਉਦੋਂ ਉੱਠੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਗਸਤ 1964 ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ, ਕੈਥਰੀਨ ਨਾਲ ਸ਼ਾਹੀ ਮਹਿਲ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਵਿੰਗ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸੁਰਾਗ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ: ਅਮਾਲੀਅਨਬਰਗ ਵਿੰਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਗੋਰੀ ਔਰਤ ਦੇਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਾਡਾ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਲਗਭਗ ਹਾਸੋਹੀਣਾ ਸੀ: ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਮਰੀਕੀ ਲੇਖਕ ਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ, ਮਹਿਲ ਦੇ ਬਰਘੌਪਟਮੈਨ, ਜਾਂ ਗਵਰਨਰ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ, ਜੋ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਗਿਆਨ ਲਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੀ। ਗਵਰਨਰ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਊਐਂਟਾਫੇਲ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਨੌਂ ਸ਼ੈਤਾਨ," ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਈ ਜਿਸਦਾ ਈਸਾਈ ਨਾਮ ਸੋਨਟੈਗ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਐਤਵਾਰ"।
"ਕੀ ਸ਼੍ਰੀ ਸੋਨਟੈਗ ਅੰਦਰ ਹਨ?" ਉਸਨੇ ਇੰਟਰਕਾਮ ਉੱਤੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ,
"ਓ, ਸਰ, ਕੀ ਐਤਵਾਰ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ?"
ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਹ ਆਦਮੀ ਅੰਦਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਘਟਨਾ ਦੇਖੀ ਗਈ ਸੀ।
ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਦੁਖਾਂਤ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਬੇਰਨ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਗਾਰਡ ਸਵਰਗੀ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਦੇ ਚੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਉਹੀ ਰਸਤਾ ਸੀ ਜੋ ਮੈਰੀ ਵੈਟਸੇਰਾ ਨੂੰ

ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦੇ ਕਮਰੇ ਤੱਕ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਗਾਰਡ ਨੇ ਇੱਕ ਗੋਰੀ ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਮਾਰਟੇਲ (ਹਾਈਵੇ) 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ, ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ। ਬੇਰਨ ਇਕੱਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਭਿਆਨਕ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ। ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਤਾਇਨਾਤ ਇੱਕ ਅਲਪਾਈਨ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਦੀ ਮੈਂਬਰ ਜੈਗਰ ਨੇ ਵੀ ਇੱਕ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਇਹ ਮੂਰਤੀ ਦੇਖੀ। ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਨੌਕਰਾਂ ਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਮੈਰੀ ਵੈਟਸੇਰਾ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਗਏ ਕੋਰੀਡੋਰ ਵਿੱਚ "ਵ੍ਹਾਈਟ ਲੇਡੀ", ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
ਮੈਂ ਵਿਆਹੁਤਾ (ਡਾਰਮਿਟਰੀ) ਨੂੰ ਲੋਹੇ ਦੀ ਗਰਿੱਲ ਨਾਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਦੇਖਿਆ। ਇਸਦੇ ਅੱਗੇ, ਕੰਧ ਨਾਲ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਲੱਕੜ ਦਾ ਸੰਦੂਕ ਸੀ। ਅਤੇ ਸੰਦੂਕ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਲੱਕੜ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਦੇਖਿਆ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਕਿੱਥੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ?"
"ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ," ਸੋਂਟੈਗ ਨੇ ਮੋਢੇ ਉੱਚੇ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਇਹ ਬਾਹਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਅਤੇ ਰੂਡੋਲਫ ਦੇ ਸੂਟ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਰਸਤਾ ਹੋਇਆ ਕਰਦਾ ਸੀ।"
ਆਹ! ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ। ਤਾਂ ਹੀ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਭੂਤ ਹੈ। ਪਰ ਉਸ ਪਲ ਮੈਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ ਕਿ ਭੂਤ ਕੌਣ ਸੀ।
20 ਸਤੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ, ਮੈਂ ਵਿਆਨਾ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਵਾਰ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵਿਆਨਾ ਔਰਤ ਨੂੰ ਲਿਆਇਆ ਜੋ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਸੀ - ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਵਿਆਨਾ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕੋਈ ਸ਼ਾਹੀ ਮਹਿਲ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਵਿਸ਼ਾਲ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ, ਘੱਟ ਆਕਰਸ਼ਕ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਕਿਉਂ ਲੈ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਚਾਨਕ ਉਸ ਲਾਂਘੇ ਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਰੁਕ ਗਿਆ ਜੋ ਭੂਤਰੇ ਰਸਤੇ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਹੁਣ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੀ ਸਹੇਲੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਡਿਥ ਰੀਡੇਲ, ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਕੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇਕੱਲੇ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਕਮਰੇ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਫਲੈਟਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੰਗੇ, ਘੱਟ ਕਿਰਾਏ ਵਾਲੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ।
ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਦੋ ਅਮਰੀਕੀ ਸੱਜਣ ਵੀ ਸਨ ਜੋ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਵਜੋਂ ਆਏ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਕੰਮ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਫਿਲਮ ਬਣਾਉਣ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਇਸਦੇ ਅਸਲੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਸੀ!
"ਵੇਟਸੇਰਾ ਪੌੜੀਆਂ..." ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਲ ਅਚਾਨਕ ਬੋਲ ਪਈ। ਉਹ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਫ਼ੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੋਲਦੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਜਰਮਨ ਜਾਂ ਫ੍ਰੈਂਚ ਵਿੱਚ ਫਿਸਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੰਗਰੀਆਈ ਕੁਲੀਨ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਈ, ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਆਸਟ੍ਰੀਅਨ ਨਿਰਮਾਤਾ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਡੋਬਲਿੰਗ ਦੇ ਉਪਨਗਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। "ਉਹ ਅਕਸਰ ਇਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਰੁਕਦੀ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੀ ਹੋਈ...।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਫ਼ੋਨ ਕਿੱਥੋਂ ਆਇਆ?"
"ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ।"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਲ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਰੀ ਵੈਟਸੇਰਾ ਇਸ ਰਸਤੇ ਆਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਪੌੜੀ ਤੋਂ ਉਤਰ ਕੇ ਰੁਡੋਲਫ ਦੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਗਈ ਸੀ। "ਮੈਡੋਨਾ ਉਦੋਂ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ...ਪਰ ਉਸਨੇ ਇੱਥੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ।"
ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਤੁਰਦੀ ਰਹੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਅਦਿੱਖ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਹੁਣ ਉਹ ਰੁਕ ਗਈ ਅਤੇ ਮੁਰਦਾ ਸਿਰੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ।

"ਪੌੜੀਆਂ...ਇਹੀ ਉਹ ਰਸਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਉਹ ਛੱਤ ਤੋਂ ਰੂਡੋਲਫ ਕੋਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ...ਉਹ ਇੱਥੇ ਮਿਲਦੇ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਹੁਣ ਮੈਡੋਨਾ ਦਾ ਬੁੱਤ ਹੈ...ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਸਮੇਂ ਮਿਲਦਾ ਸੀ।"
ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਪੌੜੀਆਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਿਆ, ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਿਡਲ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸਨ।
"ਉਸਦਾ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਕਮਰਾ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ। ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਰੀ ਵੈਟਸੇਰਾ ਦੇ ਨਾਮ ਹੇਠ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਕਮਰੇ ਦਾ ਕੋਈ ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਿਡਲ ਹੋਰ ਵੀ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ, "ਉਸਦੇ ਦੋ ਕਮਰੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਇੱਕ ਹੇਠਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਉੱਪਰ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਨਾਲ ਕਮਰੇ ਬਦਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਲਈ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣਾ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਹੀ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ।"
ਮੈਂ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗੁਪਤ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।
“ਰੂਡੋਲਫ ਦਾ ਜੈਗਰ…।” ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡੇਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਬ੍ਰੈਟਫਿਸ਼… ਉਹ ਸੁਨੇਹਾ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਨੌਕਰਾਣੀ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ… ਅਤੇ ਨੌਕਰਾਣੀ ਇੱਥੇ ਹੀ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ… ਉਹ ਉਸਦੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ…।”
ਅਸੀਂ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਿਡਲ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਚੱਲ ਪਏ, ਜੋ ਮਹਿਲ ਦੇ ਇਸ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਦੇ ਭੁਲੇਖੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੀ ਰਹੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇੱਕ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਰੁਕੀ ਜੋ ਲਗਭਗ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗਏ ਸੀ, ਪਰ ਸਮਤਲ ਛੱਤ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ।

ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ?"
"ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਇਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ...ਨੰਬਰ 77...79...ਬੇਚਾਰਾ ਬੱਚਾ...।"
ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਕਈ ਫਲੈਟ ਸਨ, ਹਰੇਕ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨੰਬਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਫਲੈਟ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਅਸੀਂ ਅੰਦਰ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲੈਣੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਿਡਲ ਦਾ ਗੁੱਸਾ ਵਧ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕੁੜੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਪਰ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਦੀ ਉਮਰ 77 ਸਾਲ ਸੀ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਬਦਲ ਕੇ 79 ਕਰ ਦਿੱਤਾ... ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਜੁੜੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ...।"
ਹੁਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਲ ਖੱਬੇ ਮੁੜੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਖਿੜਕੀ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਜੋ ਅੰਦਰਲੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹਦੀ ਸੀ। ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਬਾਹਰ ਉਹੀ ਸਮਤਲ ਛੱਤ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਾਉਂਟੇਸ ਲਾਰਿਸ਼ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਸੀ!

ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਵਿੱਚ ਇੰਪੀਰੀਅਲ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਹਿੱਸਾ, ਜਿੱਥੇ ਕ੍ਰਾਊਨ ਪ੍ਰਿੰਸ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਸਥਿਤ ਸਨ।
"ਉਹ ਲਾਂਘੇ 'ਤੇ ਗਈ ਅਤੇ ਇਸ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲੀ ਗਈ," ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਹੁਣ ਸਮਝਾਇਆ, "ਉਸਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਥੇ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹੀ ਉਹ ਥਾਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਖੁਸ਼ ਸੀ।"
"ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਮਰਿਆ?" ਮੈਂ ਉਸ 'ਤੇ ਗੋਲੀ ਚਲਾਈ।
"ਉਹ ਮਰੀ ਨਹੀਂ। ਉਸਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।"
"ਕਿਸਦੇ ਦੁਆਰਾ?"
"ਰੁਡੋਲਫ ਨਹੀਂ।"
"ਉਸਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਮਾਰਿਆ?"
"ਇਹ ਇੱਕ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਸੀ। ਉਹ ਹੰਗਰੀ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਲੈ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਕੱਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਸੀ; ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੀ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾਉਣੀ ਪੈ ਸਕਦੀ ਹੈ।"
"ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਮਾਰਿਆ?"
"ਦੋ ਅਫ਼ਸਰ।"
ਕੀ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ?
"ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਸੀ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਮਰਨਾ ਪਿਆ।"
ਕੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਫ੍ਰਾਂਜ਼ ਜੋਸਫ਼ ਦਾ ਕੋਈ ਹੱਥ ਸੀ?
"ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੇਜਿਆ... ਦਾਸ ਕਾਨ ਇਚ ਨਿਚਟ ਸੇਗੇਨ!" ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਜਰਮਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੀ!"
ਉਹ ਕੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੀ ਸੀ?

"ਮੈਂ ਸਮਰਾਟ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾ ਸਕਦਾ... ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਾ ਪੁੱਛੋ...।"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਲ ਕਾਫ਼ੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਾ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਕੀ ਮੈਰੀ ਵੈਟਸੇਰਾ ਦੀ ਆਤਮਾ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਕੀ ਅਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਮਾਧਿਅਮ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?

ਕ੍ਰਾਊਨ ਪ੍ਰਿੰਸ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪੌੜੀ
"ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੀਏ..." ਉਸਨੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਕਬਰ 'ਤੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ..."
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੁਣੇ ਉੱਥੋਂ ਆਏ ਹਾਂ।
"ਉਸਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਰੂਡੋਲਫ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਦੇ ਦੇਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਰਾਣੀ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ, ਗਰੀਬ ਕੁੜੀ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦੀ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਮੁੜ ਜੀਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ..." ਹੁਣ ਅਸੀਂ 79 ਨੰਬਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੁਕ ਗਏ। ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ "ਮਾਰਸ਼ਿਟਜ਼" ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਿਡਲ ਨੇ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਇੱਥੇ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਉਸਦਾ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਸੀ।"
ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਕੋਲ ਰੁਕ ਗਏ।
"ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਬਦਲ ਗਿਆ ਹੈ," ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਈ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਸਮਤਲ ਛੱਤ ਤੋਂ ਲੰਘਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
"ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੁਝ ਤਾਂ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ।
ਸ਼ਾਇਦ ਕੰਧ? ਨਹੀਂ, ਕੰਧ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਮੈਡੋਨਾ ਦੇ ਬੁੱਤ ਵੱਲ ਭੱਜਣ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉੱਥੇ ਉਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਜੇ ਵੀ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਉਸਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਪਾਪ ਪਿਆਰ ਦੀ ਘਾਟ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਹੰਕਾਰ ਸੀ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਬਦਲ ਸਕੇ... ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਗਲਤ ਸੀ।"
ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇ।
"ਆਹ, ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ," ਉਸਨੇ ਨਵੇਂ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਉਹੀ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਫਰਸ਼ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜ਼ਰੂਰ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੋਵੇਗਾ... ਕੋਈ ਗੁਪਤ ਰਸਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਦੇਖ ਸਕੇ... ਉਹ ਇੱਥੇ ਸਿਗਨਲ ਦੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ... ਵੱਡੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ... ਉਹ ਹੁਣ ਕੁਆਰੀ ਮੈਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇੱਥੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ ਹੈ... ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਮੈਰੀ ਸੀ... ਉਹ ਇੱਥੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ...।"
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਲ ਨੂੰ ਉਸ ਭਟਕਦੀ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।

"ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੈ," ਮੇਰੇ ਮੀਡੀਅਮ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਰੁਕ ਕੇ, ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲੈਂਦਿਆਂ। "ਉਹ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਤੇ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਆਓ ਉਸਦੀ ਰਿਹਾਈ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੀਏ।"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਿਡਲ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ, ਅਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਇੱਕ ਚੱਕਰ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਹੱਥ ਮਿਲਾਏ। ਉਸੇ ਪਲ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਪਤਲੀ, ਚਿੱਟੀ ਮੂਰਤੀ ਦੇਖੀ ਹੈ। ਕੀ ਇਹ ਸਿਗਨਲ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ? "ਉਹ ਰੋ ਰਹੀ ਹੈ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਿਡਲ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਘੇਰਾ ਤੋੜ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਮੇਰੇ ਅਮਰੀਕੀ ਦੋਸਤ ਜੋ ਦੇਖ ਕੇ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਆਮ ਘਟਨਾ ਸੀ।
ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਅਸੀਂ ਮਹਿਲ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ। ਇਸ ਵਾਰ, ਸਾਨੂੰ ਗਵਰਨਰ ਤੋਂ ਗੁਪਤ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਲ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੇ ਗਏ ਰਸਤੇ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਦੋ ਉੱਚੇ ਮਹਿਲ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੇ ਭਾਰੀ ਸੰਦਾਂ ਨਾਲ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹਿਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦਾ ਹਰ ਇੰਚ ਭਾਰੀ ਧੂੜ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਲਦੀ ਹੀ, ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਹਨੇਰੇ, ਖਾਲੀ ਟੋਏ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ ਜੋ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਿਆ ਸੀ। ਗਿੱਲੀ, ਗਿੱਲੀ ਹਵਾ ਨੇ ਸਾਡੇ ਨੱਕ ਨੂੰ ਡੰਗ ਮਾਰਿਆ। ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੇ ਇੱਕ ਫਲੈਸ਼ਲਾਈਟ ਚੁੱਕੀ, ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਰਸਤੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਗਜ਼ ਚੌੜਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਲੰਘਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਚੌੜਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਾਹਰੀ ਕੰਧ ਦੇ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਸਾਡੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਫਰਸ਼ ਤੱਕ ਇੱਕ ਪੌੜੀ ਸੀ - ਸਿੱਧੇ ਪ੍ਰਿੰਸ ਰੁਡੋਲਫ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟਾਂ ਤੱਕ। ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਨਿਸ਼ਾਨ ਛੱਡ ਕੇ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਪੌੜੀ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀ

ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਕਦੇ ਉਸ ਕੋਰੀਡੋਰ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ - ਉਹ ਖਿੜਕੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਲ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਸਭ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਸੀ।

* * *

ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਗੁਪਤ ਰਸਤਾ ਉਸ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵਾਂ ਸੀ। ਵੈਸੇ ਵੀ, ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਰਾਜ਼ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਗਲਿਆਰੇ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਸਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ "ਅਧਿਕਾਰਤ" ਨਕਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਸ਼ਾਹੀ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਤੇਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਹਨ; ਜਦੋਂ ਕਿ ਹੋਰ, ਇਸ ਵਾਂਗ, ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਰਾਟ ਫਰੈਡਰਿਕ III ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਹਨ, ਲਗਭਗ 1470। ਇਸ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਬਹੁਤ ਮੋਟੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਖੋਖਲੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਲੁਕਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

* * *

ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਲ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਖੇਤਰ ਦੀਆਂ ਕਈ ਤਸਵੀਰਾਂ ਖਿੱਚੀਆਂ। ਇੱਕ ਫੋਟੋ ਵਿੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਰਗਰਮ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ "ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ" ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ। ਇੱਥੇ ਸਾਡੀ ਪਹਿਲੀ ਫੇਰੀ ਦੇ ਦਿਨ, ਸਾਨੂੰ ਆਸਟ੍ਰੀਅਨ ਸਰਕਾਰੀ ਪ੍ਰੈਸ ਸੇਵਾ ਦੇ ਡਾ. ਬੀਟਰਿਕਸ ਕੈਂਪਫ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਡੀ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਹਰ ਸੰਭਵ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਭੂਤ ਹੋਣ ਜਾਂ ਨਾ ਹੋਣ, ਸੈਲਾਨੀ ਅਤੇ ਫਿਲਮ ਨਿਰਮਾਤਾ ਆਸਟ੍ਰੀਆ ਲਈ ਚੰਗੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਹਨ। ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ ਜਿੱਥੇ 1889 ਦੀ ਉਸ ਠੰਡੀ ਜਨਵਰੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਦੋ ਲਾਸ਼ਾਂ ਮਿਲੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀਆਂ ਕਈ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ ਜਿੱਥੇ ਹੁਣ ਵੇਦੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਰਾਸ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ ਕਿ ਰੰਗੀਨ ਫੋਟੋਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਵੇਦੀ ਦੀ ਰੇਲਿੰਗ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਪੁੰਜ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੱਜੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧੁੰਦਲਾ ਪਰ ਸਪਸ਼ਟ

ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਮਰਦ ਚਿੱਤਰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਹ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚੀ ਸੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਸੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਮੇਰਾ ਕੈਮਰਾ ਦੋਹਰੇ ਐਕਸਪੋਜ਼ਰ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਈ ਵਾਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਜਾਦੂਈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।
ਜੇ ਕੋਈ ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਰੂਡੋਲਫ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਰੀ ਵੈਟਸੇਰਾ ਦਾ ਉਸ ਠੰਡੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਸਥਾਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਲਗਾਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਦੁੱਖ ਝੱਲੇ ਸਨ। ਜੇ ਉਹ ਕਿਤੇ ਵੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਵਿਆਨਾ ਪੈਲੇਸ ਦੇ ਗੁਪਤ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ, ਆਪਣੇ ਰੂਡੋਲਫ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਸਿਗਨਲ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੀ, ਉਹ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦਾ ਨੌਜਵਾਨ ਦਿਲ ਸੱਚਮੁੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਰੋਤਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਹ ਸਾਡੀ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਬਾਅਦ ਪੜ੍ਹੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਦੁਰਲੱਭ ਕਿਤਾਬਾਂ ਹਨ ਜੋ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਛਪੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ।
ਸਾਰੇ ਵਿਯੇਨੀਜ਼ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਵਾਂਗ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਲ ਨੂੰ ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਦੁਖਾਂਤ ਦਾ ਆਮ ਗਿਆਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮਹਿਲ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਕਿਤਾਬ ਪ੍ਰਚਲਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਕਾਊਂਟੇਸ ਮਾਰੀਆ ਲਾਰਿਸ਼ ਦੀਆਂ ਨਿੱਜੀ ਯਾਦਾਂ, ਜੋ 1913 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਤਲ ਛੱਤ 'ਤੇ ਤੁਰਨ ਅਤੇ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਖੋਜ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਲ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 1966 ਦੀ ਉਸ ਗਰਮ ਸਤੰਬਰ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਸਾਡੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਜਾਂ ਇਰਾਦੇ ਕੀ ਹੋਣਗੇ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਵੀ ਹੁੰਦੀ, ਉਸ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖੋਜ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ - ਪਰ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਇਸ ਵਿਅਸਤ ਅਤੇ ਅਮੀਰ ਸਮਾਜਕ ਔਰਤ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਬਿੰਦੂਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜੋੜਿਆ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਮਹਿਲ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਅਮਾਲੀਅਨਬਰਗ ਵਿੰਗ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਦੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ-ਮੋਟੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਨੂੰ ਮੈਰੀ ਵੈਟਸੇਰਾ ਦੀ ਦੁਖਦਾਈ ਮੌਤ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ। ਗਵਰਨਰ ਦੇ ਸਟਾਫ਼ ਦਾ ਐਮਟਸਰੈਟ ਜੋਸਫ਼ ਕੋਰਜ਼ਰ, ਜਿਸਨੇ ਗੁਪਤ ਰਸਤੇ ਦੇ ਭੇਤ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਬਹੁਤ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾ ਸਕਿਆ: ਇਸ ਲਈ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਭੂਤ ਵੀ ਸਨ। ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇਸਨੇ ਵਿਯੇਨੀਜ਼ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਥਾਵਾਂ ਨਾਲ ਕੁਝ ਮੁਕਾਬਲਾ ਦਿੱਤਾ!
ਇਹ ਸਵਾਲ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ: ਜੇ ਇਹ ਕਤਲ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਮਾਰਿਆ? ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਦੋ ਅਫਸਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਲਏ ਸਨ। ਕੀ ਉਹ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਇਸ ਲਈ ਕਰ ਸਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕ੍ਰਾਊਨ ਪ੍ਰਿੰਸ ਨਾਲ ਜਾਣੂ ਸਨ? ਕੀ ਕਾਉਂਟ ਵੌਨ ਟਾਫੇ ਨੇ ਰੂਡੋਲਫ ਦੇ ਦੋ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਸੀ? ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਹੋਯੋਸ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਇੱਕ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਬਹਾਨੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ, ਰੂਡੋਲਫ ਦਾ ਆਪਣੇ ਜੀਜਾ, ਫਿਲਿਪ ਵਾਨ ਕੋਬਰਗ ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸ ਰਾਤ ਹੈਬਸਬਰਗ ਪਰਿਵਾਰਕ ਡਿਨਰ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਝਗੜਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਹਾਜ਼ਰ ਨਾ ਹੋ ਕੇ, ਰੂਡੋਲਫ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨੌਜਵਾਨ ਆਰਚਡਿਊਕ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਹੁਰੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਸਮਰਾਟ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਦਬਾਅ ਪਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਸੁਧਾਰ ਹੀ ਰਾਜਸ਼ਾਹੀ ਨੂੰ ਬਰਬਾਦੀ ਤੋਂ ਬਚਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਰੂਡੋਲਫ ਇਸ ਮਹਿਲ ਇਨਕਲਾਬ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕੜੀ ਸੀ। ਇਸ ਅੰਦੋਲਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਕੇ, ਕੀ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਮਰਾਟ ਦਾ ਪੱਖ ਨਹੀਂ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ?
ਜੇ ਰੂਡੋਲਫ ਦਾ ਕਤਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਕੀ ਇਹ ਉਸਦੇ ਹੰਗਰੀ-ਪੱਖੀ ਝੁਕਾਅ ਕਾਰਨ ਸੀ, ਜਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮਹਿਲ ਇਨਕਲਾਬ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ

ਸੀ? ਅਤੇ ਜੇ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸਦੀ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਕੀ ਅਜਿਹੀ ਮੌਤ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਕਾਬੂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਅਸਹਿ ਦਬਾਅ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਸੀ, ਨੂੰ ਸਵੈਇੱਛਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਇਹ ਵੀ ਕਤਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਖੁਦ ਕਾਤਲ ਹੋਵੇ?
ਇਹਨਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਹੜੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਲਗਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਹੁਣ ਮੈਰੀ ਵੈਟਸੇਰਾ ਦੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੂੰ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਕਾਰਨ ਲਈ ਕੁਰਬਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਧੂਰੇ ਕੰਮ ਹਨ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ: ਉਸਦੀ ਅੰਤਿਮ ਇੱਛਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆਂ - ਉਸਨੂੰ ਰੂਡੋਲਫ ਦੇ ਨਾਲ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸੀ; ਉਸਦੇ ਨਿੱਜੀ ਸਮਾਨ ਨੂੰ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ; ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਬਦਸਲੂਕੀ ਕੀਤੀ ਗਈ; ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਜੇਤੂ ਰਹੇ। ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਰੂਡੋਲਫ ਨੇ ਮੈਰੀ ਵੈਟਸੇਰਾ ਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਬੰਦੂਕ ਕਿਸਦੀ ਮਿਲੀ ਸੀ? ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਵੇਲੇ, ਰੂਡੋਲਫ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਨੂੰ ਢੱਕਣਾ ਪਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਅਜੇ ਵੀ ਟਰਿੱਗਰ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਝੁਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਕੀ ਰੂਡੋਲਫ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਨੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਉਸਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਨੂੰ ਮੋੜਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇ ਕਿ ਉਸਨੇ ਟਰਿੱਗਰ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ? ਹੱਥ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਆਮ ਅਪਰਾਧਿਕ ਜਾਂਚ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਸ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਅਜਿਹੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ। ਇੱਕ ਸਦੀ ਬੀਤ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਰਹੱਸ ਅਜੇ ਵੀ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਸ਼ਿਕਾਰ ਦੇ ਮੈਦਾਨਾਂ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਦਾ ਕੋਈ ਸੁਰਾਗ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਤਿਜੋਰੀ ਮਿਲੀ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ

ਆਰਚਡਿਊਕ ਜੌਨ ਸੈਲਵੇਟਰ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਫਿਰ, ਜੌਨ ਸੈਲਵੇਟਰ ਖੁਦ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ "ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੂਫਾਨ ਵਿੱਚ" ਗੁਆਚ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ, ਜੇਕਰ ਹੈਨਰੀ ਲੈਨੀਅਰ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੱਚ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੱਖਣੀ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਕਦੇ ਵੀ ਰੂਡੋਲਫ ਦੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਪੂਰੀ ਸੱਚਾਈ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਰੀ ਵੈਟਸੇਰਾ ਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਸੋਚੀ-ਸਮਝੀ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵੇਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਰਹੱਸਮਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਘਬਰਾਹਟ ਵਾਲੀ ਮੌਤ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਕਤਲ ਜਿਸਨੇ ਜਵਾਬ ਨਾ ਦਿੱਤੇ ਸਵਾਲ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ, ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਸਦੀ ਇੱਕ ਪੀੜਤ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਜੋ ਇਸ ਦੁਖਾਂਤ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸਨ, ਉਹ ਵੀ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਕਿ ਕਾਉਂਟ ਵੌਨ ਟਾਫੇ ਨੇ ਰੂਡੋਲਫ ਦੇ ਕਤਲ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਹੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ, ਜਾਂ ਕੀ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਇਹ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਰਹੱਸਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਗਾਇਬ ਹੋਣ ਅਤੇ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੇਸ ਨੂੰ ਦਬਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਧਿਅਮ ਕੋਲ ਸਹੀ ਹੱਲ ਸੀ: ਇੱਕ ਹੰਗਰੀਆਈ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰੂਡੋਲਫ ਦੇ ਪਤਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਨਾ ਤਾਂ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਜ਼ਰੂਰ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਬਹਾਨੇ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਬਿਨਾਂ ਰੂਡੋਲਫ ਦੇ ਕਾਤਲਾਂ 'ਤੇ ਉਂਗਲ ਕਿਵੇਂ ਚੁੱਕ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?
ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਇੱਥੇ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋਣ ਦਿਓ।

* * *

ਪਰ ਮਾਮਲਾ ਇੱਥੇ ਹੀ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। 1970 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਕੇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ ਲੱਭੇ ਗਏ - ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵਰਗੀ ਆਰਚਡਿਊਕ ਜੌਨ ਸੈਲਵੇਟਰ ਦੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਗੁੰਮ ਹੋਏ ਬਕਸੇ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਕਿ ਰਹੱਸਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ "ਗਾਇਬ" ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੇਅਰਲਿੰਗ ਦਾ ਕਤਲ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਕਤਲ ਸੀ।

*23
ਰਾਜਸ਼ਾਹੀ ਅਤੇ ਭੂਤ
18 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1964 ਦੇ ਜਰਮਨ ਅਖ਼ਬਾਰ ਨਿਊਸ ਜ਼ੀਥਲਟਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮਹਾਰਾਣੀ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ II ਨੂੰ ਕਈ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਰਹੱਸਵਾਦ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਵਿੰਡਸਰ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਪਰੰਪਰਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਾਨਸਿਕ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੀ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਰਾਜਾ ਜਾਰਜ ਪੰਜਵੇਂ ਨੇ ਸੀਏਂਸ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਕਈ ਉੱਘੇ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਮਾਧਿਅਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਵਰਗੀ ਗੇਰਾਲਡਾਈਨ ਕਮਿੰਸ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਇਹ ਮਿਸ ਕਮਿੰਸ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਸਵਰਗੀ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਫ੍ਰੈਂਕਲਿਨ ਡੀ. ਰੂਜ਼ਵੈਲਟ ਦੇ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸੰਚਾਰ ਨੂੰ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਬਣਾਇਆ। ਇਹ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਿਸ ਕਮਿੰਸ ਇੱਕ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਮਾਧਿਅਮ ਸੀ, ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਅਤੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਬਕਿੰਘਮ ਪੈਲੇਸ ਵਿੱਚ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਫੈਲਦੀ ਹੈ, ਪ੍ਰੈਸ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਪ੍ਰੈਸ, ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਪ੍ਰੈਸ, ਕੁਝ ਅਪਵਾਦਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਪ੍ਰਤੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ

ਰਵੱਈਆ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਪੈਲੇਸ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਫਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੋਣ।
ਪਰ ਫ੍ਰਾਂਸੋਆ ਵੇਰਨ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ ਕਿ ਬਕਿੰਘਮ ਪੈਲੇਸ ਵਿੱਚ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਮਹਾਰਾਣੀ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ II ਨੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਿਤਾ, ਰਾਜਾ ਜਾਰਜ VI, ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਛੇ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਸਨ। ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਧੀ ਦਾ ਇੱਕ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਰਾਜਾ ਜਾਰਜ VI ਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਲੋੜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹੇਗਾ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪਰਲੋਕ ਤੋਂ ਵੀ। ਮਹਾਰਾਣੀ ਦੀ ਭੈਣ, ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਮਾਰਗਰੇਟ, ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਹੀ ਪਤੀ, ਪ੍ਰਿੰਸ ਫਿਲਿਪ, ਨੇ ਮਹਾਨ ਮੈਡੀਕਲ ਪਾਇਨੀਅਰ ਡਾ. ਡਗਲਸ ਬੇਕਰ, ਇੱਕ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟ ਅਤੇ ਕਾਲਜ ਆਫ਼ ਸਰਜਨਜ਼ ਦੇ ਮੈਂਬਰ, ਦੇ ਖੋਜ ਯਤਨਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਵਜੋਂ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਸ਼ਾਹੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਇਹ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰੁਝਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਹਾਰਾਣੀ ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਬੀਆਂ ਨਾਲ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜੌਨ ਬ੍ਰਾਊਨ ਨਾਲ, ਜੋ ਕਿ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਾਣੀ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਜਾਂ ਆਰਡਰਲੀ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਇੱਕ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਅਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਸਬੰਧ ਬਣਾਈ ਰੱਖਿਆ, ਪਰ ਜਿਸਦਾ ਅਸਲ ਆਕਰਸ਼ਣ ਉਸਦੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਰਾਣੀ ਨੂੰ ਉਪਲਬਧ ਕਰਵਾਈਆਂ।
ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਦੇ ਲਗਭਗ ਸਾਰੇ ਸ਼ਾਹੀ ਨਿਵਾਸ ਭੂਤਰੇ ਹਨ। ਸੈਂਡਰਿੰਘਮ ਪੈਲੇਸ, ਜਿੱਥੇ ਮਹਾਰਾਣੀ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੂਜੀ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਦੇ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਕੁਆਰਟਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਲਿਆਰਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਨੌਕਰਾਂ ਨੇ ਅਕਸਰ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਨੌਕਰ ਦਾ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਲੰਡਨ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਵਿੰਡਸਰ ਕੈਸਲ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਚਸ਼ਮਦੀਦਾਂ ਨੇ ਜਾਰਜ III ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਲੰਡਨ ਦਾ ਖੂਨੀ ਟਾਵਰ,

ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਭਿਆਨਕ ਯਾਦਾਂ ਅਤੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦੋ ਰਾਣੀਆਂ ਦੇ ਭੂਤ ਹਨ। ਟਾਵਰ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਭੂਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਹੁਨਰਮੰਦ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਮਾਨਸਿਕ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬੇਪਰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਅਜਿਹੇ ਯਤਨਾਂ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤਾ ਸਹਿਯੋਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲੱਗਿਆ। ਸਹਿਯੋਗ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਭੂਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਸ਼ਾਹੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਦਕਿਸਮਤ ਰਾਣੀ ਐਨੀ ਬੋਲੇਨ ਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਹੈਨਰੀ ਅੱਠਵੀਂ ਦੀ ਦੂਜੀ ਪਤਨੀ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਤਖ਼ਤੇ 'ਤੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਹੋਇਆ। ਬੇਗੁਨਾਹ ਹੋਣ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਦਾ ਵਿਭਚਾਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਕਲਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ਧ੍ਰੋਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚ ਬੋਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੂੰ ਸੱਤਾ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣਾ ਇੱਕ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਮੁੱਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸਦਾ ਚਾਚਾ, ਜੋ ਜੱਜ ਵਜੋਂ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਐਨ ਬੋਲੇਨ ਦੇ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਕਈ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਉ ਹੈਂਪਟਨ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਕਈ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਵਿੰਡਸਰ ਕੈਸਲ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰਬੀ ਕਿਲ੍ਹੇ 'ਤੇ ਤੁਰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਟਾਵਰ ਆਫ਼ ਲੰਡਨ ਕੰਪਲੈਕਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਥਿਤ ਅਖੌਤੀ ਸਾਲਟ ਟਾਵਰ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਗਾਰਡ ਨੇ ਉਸਦੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਸਿਰ ਦੇ ਤੁਰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਘਟਨਾ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸ਼ਰਾਬ ਨਹੀਂ ਪੀਤੀ ਸੀ।

ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਰਾਇਲ ਗਾਰਡ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਗਲਿਨ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਹਮਦਰਦੀ ਮਿਲੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ, ਰਿਕਾਰਡ ਲਈ, "ਮੈਂ ਮਹਾਨ ਮਹਾਰਾਣੀ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਕਾਲੀ ਚਮੜੀ, ਉਸਦੇ ਲਾਲ ਵਾਲਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬਦਸੂਰਤ ਕਾਲੇ ਦੰਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਹਾਲਾਂਕਿ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੀ ਮੌਤ ਇੱਕ ਪੱਕੀ ਬੁਢਾਪੇ ਵਿੱਚ ਕੁਦਰਤੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਭੂਤ, ਪੀੜਤ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧੀ ਦੋਵੇਂ, ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਾਂ ਦੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਚੰਗੀ ਰਾਣੀ ਬੇਸ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਪਛਤਾਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਨਿਰੀਖਕ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਹਾਰਾਣੀ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਸਕਾਟਸ ਦੀ ਰਾਣੀ ਮੈਰੀ ਨਾਲ ਜੋ ਕੀਤਾ ਉਸ ਤੋਂ "ਪ੍ਰੇਮਿਤ" ਹੈ, ਮੈਂ ਅਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ਮੈਰੀ ਨੇ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਫਾਂਸੀ ਹਾਲਾਤਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਮਹਾਰਾਣੀ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ I ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮੌਤਾਂ ਉਸਦੇ ਗੁੱਸੇ ਜਾਂ ਠੰਡੇ-ਖੂਨ ਕਾਰਨ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਕਈ ਸਾਬਕਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ।
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਗਾਥਾ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਐਨ ਬੋਲੇਨ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਟਾਵਰ ਆਫ਼ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ, ਸਗੋਂ ਕੈਂਟ ਦੇ ਹੇਵਰ ਕੈਸਲ ਵਿੱਚ ਵੀ "ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਲੁਕਾਉਂਦੇ" ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਰਾਜਾ ਹੈਨਰੀ ਅੱਠਵੇਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ। ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪ ਬਣਾਉਣ ਲਈ, ਉਸਦੀ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ 'ਤੇ, ਉਹ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੌਰਫੋਕ ਦੇ ਬਲਿਕਲਿੰਗ ਹਾਲ ਦੇ ਮੁੱਖ ਗੇਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਰੱਥ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੀ ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਿਰ ਰਹਿਤ ਕੋਚਮੈਨ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਚਾਰ ਸਿਰ ਰਹਿਤ ਘੋੜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਉਸਦੀ ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਪਵੇਗਾ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਦਕਿਸਮਤ ਐਨ ਬੋਲੇਨ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਖੁਦ ਐਨ ਬੋਲੇਨ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਸਲ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ, ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਜਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਜਾਏ ਜਾਣ ਦਾ ਭਰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਐਨ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ; ਉਸਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਘਰੇਲੂ ਅਤੇ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਰਾਣੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਕੁਝ ਅਣਸੁਣਿਆ ਪਹਿਲੂ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਕੁਝ ਵੇਰਵਾ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਜਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਸਾਹਿਤ ਵਿੱਚ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਦਾਅਵਾ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।
ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀ ਹਕੀਕਤ ਵਿੱਚ ਪੱਕਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਦੋ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ, ਮੈਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਹੜੀਆਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਸੱਚੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਹੜੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਬੋਸਟਨ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸ਼ਾਰਲੋਟ ਟਟਨ ਨੇ 1972 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਹਿਪਨੋਥੈਰੇਪੀ ਰਾਹੀਂ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ। ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟਟਨ ਆਪਣੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਤਿਕਾਰਤ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਦੀ ਪਤਨੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਦੀ ਬਜਾਏ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਨਿਰੀਖਣ ਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ, "ਮੈਂ ਐਨੀ ਬੋਲੇਨ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘਾ ਸਬੰਧ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਬੰਧ ਲਗਭਗ ਗਿਆਰਾਂ ਜਾਂ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤ ਦੀਆਂ ਕਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਨੇੜਿਓਂ ਸਬੰਧਤ ਸੀ।"

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟਟਨ ਨੂੰ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਅਖੌਤੀ ਸੁਰਾਗਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਇਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਾਹਿਤ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਰੂਥ ਮੋਂਟਗੋਮਰੀ ਦੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਕਿਤਾਬ, 'ਬੋਰਨ ਅਗੇਨ' ਪੜ੍ਹੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ। "ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਮਾਰਗਰੇਟ ਕੈਂਪਬੈਲ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀ 'ਏ ਬ੍ਰੀਫ ਗੌਡਲੀ ਆਵਰ' ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹੀ। ਇਹ ਐਨ ਬੋਲੇਨ ਦੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੀ ਰਾਣੀ ਵਜੋਂ ਉਸਦੇ ਸੰਖੇਪ ਕਾਰਜਕਾਲ ਬਾਰੇ ਸੀ। ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬਚਪਨ ਅਤੇ ਕਿਸ਼ੋਰ ਅਵਸਥਾ ਦੌਰਾਨ ਦਰਜਨਾਂ ਇਤਿਹਾਸਕ ਨਾਵਲ ਅਤੇ ਸੈਂਕੜੇ ਹੋਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵੈਲਸਲੀ ਵਿੱਚ ਫ੍ਰੈਂਚ ਸਾਹਿਤ ਵਿੱਚ ਬੈਚਲਰ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ, ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਐਨ ਬੋਲੇਨ ਦੀ ਬ੍ਰੀਫ ਲਾਈਫ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲੋਂ ਡੂੰਘੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ।"
ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟਟਨ ਨੂੰ ਚਾਕੂਆਂ ਅਤੇ ਤਿੱਖੀਆਂ ਧਾਤ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਲਗਭਗ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਡਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਜੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦਾ ਉਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਬਲੇਡ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਜ਼ਿਕਰ ਹੀ ਉਸਦੀ ਰੀੜ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ ਨੂੰ ਕੰਬਣ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੰਬਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਅਕਸਰ ਆਪਣੀ ਗਰਦਨ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਨਸਾਂ ਕੱਟੀ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਸਰੀਰਕ ਸੰਵੇਦਨਾ ਇੰਨੀ ਤੀਬਰ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਲਾਹੇ ਕਲੀਨਿਕ ਦੇ ਇੱਕ ਨਿਊਰੋਸਰਜਨ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਸੰਵੇਦਨਾ ਦਾ ਕੋਈ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਸਰੀਰਕ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਵਾਪਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟਟਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਨਾਮ ਸ਼ਾਰਲਟ ਅਤੇ ਐਨ ਸਨ, ਪਰ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਾਰਲਟ ਨਾਮ ਉਸਦੇ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਐਨ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਜਾਣਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਸ਼ਾਰਲਟ ਆਪਣੇ ਨਾਮ

'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਅਣਜਾਣ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਤੋਂ ਐਨ ਨਾਮ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਲਈ ਦੂਜਾ ਨਾਮ ਚੁਣਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸੋਚ-ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਨਾਮ ਚੁਣਿਆ ਜੋ ਸੰਪੂਰਨ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟਟਨ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ਾ ਨਿਰੰਤਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਜਿਸਦੇ ਦੋ ਪਹਿਲੂ ਹਨ। ਇੱਕ ਇਹ ਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਚੇ ਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਢੰਗ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੇ ਹਰ ਮੋੜ 'ਤੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਰਾਹ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਇਹ ਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਗਲਤ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਜਾਂ ਕੁਝ ਵਿਚਾਰ ਜੋ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।"

* * *

ਦੱਖਣੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੈਟੀ ਥਿਗਪੇਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਬਚਪਨ ਅਤੇ ਕਿਸ਼ੋਰ ਅਵਸਥਾ ਇੱਕ "ਆਮ ਮੱਧ-ਵਰਗੀ ਵਾਤਾਵਰਣ" ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ "ਆਮ ਮੱਧ-ਵਰਗੀ ਵਾਤਾਵਰਣ" ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਵਪਾਰੀ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਸਕੱਤਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਅਮਰੀਕੀ ਸੈਨੇਟਰ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਸਕੱਤਰ ਬਣ ਗਈ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਦੱਖਣੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਦਫਤਰ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਥਿਗਪੇਨ ਦੀ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਵਿਕਸਤ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਸੀ।
"ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ, ਮੇਰਾ ਐਨ ਬੋਲੇਨ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਨਾਲ ਡੂੰਘਾ ਸਬੰਧ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਡੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦਿਲਚਸਪ ਲੱਗਿਆ ਹੈ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਥਿਗਪੇਨ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ। "ਮੈਂ ਕਦੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਨਹੀਂ ਗਈ, ਪਰ ਮੇਰਾ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਲਈ, ਅਤੇ ਨਾਲ

ਹੀ ਫਰਾਂਸ ਲਈ ਵੀ ਡੂੰਘਾ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ 'ਐਨ ਆਫ਼ ਦ ਥਾਊਜ਼ੈਂਡ ਡੇਜ਼' ਫਿਲਮ ਦੇਖੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਲਗਭਗ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਕੇ ਬੈਠੀ ਸੀ; ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ, ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰੇ ਨਾਲ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਰਾਣੀ ਨਾਲ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸਬੰਧ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸ਼ਰਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਰਸੋਈ ਦੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਜਾਂ ਨੌਕਰ ਵਜੋਂ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਮੇਰਾ ਐਨ ਬੋਲੇਨ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਉਸ ਦੌਰ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਬੰਧ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।"
ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਬੋਸਟਨ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟਟਨ ਅਤੇ ਦੱਖਣੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਥਿਗਪੇਨ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਤਣਾਅ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੇ ਤੀਜੇ ਪੜਾਅ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸ਼ਾਂਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੀਆਂ, ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਭਾਵਿਤ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਮੁੱਲ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ, ਪਰ ਜੇ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮਨਭਾਉਂਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਕਰਸ਼ਕ ਅਤੇ ਕਿਸਮਤ ਵਾਲੀਆਂ ਰਾਣੀਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ, ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਹ ਔਰਤਾਂ ਕੁਝ ਇਤਿਹਾਸਕ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਗੀਆਂ ਜੋ ਉਹ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀਆਂ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸਵਾਲ ਹੱਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਸਨ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਰਾਣੀ ਐਨ ਬੋਲੇਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ।

* * *

ਜੇ ਐਨ ਬੋਲੇਨ ਕੋਲ ਉਸਦੀ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਤੋਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣ ਦਾ ਚੰਗਾ ਕਾਰਨ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜੋ ਗੱਦੀ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ,

ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਕੈਥਰੀਨ ਹਾਵਰਡ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਹੈਨਰੀ ਅੱਠਵੇਂ ਨੇ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਬੁੱਢਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੈਥਰੀਨ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਸੀ। ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਕੁਝ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਨ, ਅਤੇ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭੇਦ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਦੇਸ਼ਧ੍ਰੋਹ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਵੀ ਵੱਢ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੰਟਰੀ ਲਾਈਫ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਹੈਂਪਟਨ ਕੋਰਟ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਭਟਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਐਡਵਰਡ ਪੈਰੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ, ਭੂਤਰੇ ਗੈਲਰੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦੇ ਡਰੋਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨੌਕਰ ਇਸਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਲਦੀ ਲੰਘਦੇ ਸਨ; ਬਾਹਰਲਾ ਰਸਤਾ ਰਾਤ ਨੂੰ ਘੱਟ ਹੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਵੀ, ਰਹੱਸਮਈ ਚੀਕਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।"

* * *

ਕਲੀਓਪੈਟਰਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨੇ ਸਕਾਟਸ ਦੀ ਰਾਣੀ ਮੈਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਰੀ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਸੀ। ਉਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਾਟਕ ਅਤੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬਰਡ ਦੀ "ਅਮਰ ਰਾਣੀ" ਹੈ। ਉਸਦੀ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਉਸਦੀ ਚਚੇਰੀ ਭੈਣ, ਮਹਾਰਾਣੀ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਪਹਿਲੀ ਦੇ ਹੁਕਮ 'ਤੇ ਇੱਕ ਫਾਂਸੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਬੇਵਕਤੀ ਮੌਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਹ ਕਾਰਨ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੀ। ਲਗਭਗ ਸਾਰੇ ਨਾਟਕ ਅਤੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਮਹਾਰਾਣੀ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੀ ਆਪਣੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਪ੍ਰਤੀ ਨਫ਼ਰਤ ਅਤੇ ਈਰਖਾ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਘੱਟ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਮੈਰੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਤਖਤ ਦੀ ਅਗਲੀ ਵਾਰਸ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਹਥਿਆਉਣ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੁਆਰਾ ਮੈਰੀ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕਰਨਾ

ਜਾਇਜ਼ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਈਰਖਾ ਅਤੇ ਨਫ਼ਰਤ ਦਾ ਕੰਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਸਾਲਾਂ ਦੀ "ਸ਼ਾਨਦਾਰ" ਕੈਦ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਰੀ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੇਣਾ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਰੀ ਦੁਆਰਾ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੂੰ ਗੱਦੀ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਯਤਨਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਖ਼ਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਰੀ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੇਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ।
ਸਾਹਿਤ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਮਹਾਰਾਣੀ ਮੈਰੀ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਨੌਕਰਾਣੀਆਂ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨਾਮ ਵੀ ਮੈਰੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਐਡਿਨਬਰਗ ਦੇ ਹੋਲੀਰੂਡ ਕੈਸਲ ਵਿਖੇ ਉਸਦੀ ਜਿੱਤ ਦੇ ਜਲੂਸ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਜਲਾਵਤਨੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਗਏ। "ਫੋਰ ਮੈਰੀਜ਼" ਨਾਮ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਬਿਰਤਾਂਤ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਜਾਂ ਔਸਤ ਕਾਲਜ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾਏ ਜਾਂਦੇ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਉਸ ਦੇ ਸੱਚ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ।
ਜੁਲਾਈ 1972 ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਸੇਂਟ ਲੁਈਸ, ਮਿਸੂਰੀ ਦੀ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਘਰੇਲੂ ਔਰਤ, ਮੈਰਿਲਿਨ ਸਮਿਥ ਨੇ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀਆਂ ਕਈ ਮਜ਼ਬੂਤ ਯਾਦਾਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦੋ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ, ਜਾਂ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ, ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਅਗਲੇ ਬਸੰਤ ਵਿੱਚ ਸੇਂਟ ਲੁਈਸ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੌਰਾਨ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਮਿਥ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨਾਲ ਕਾਫ਼ੀ ਸੰਬੰਧਿਤ ਜਾਪਦੀਆਂ ਸਨ। ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਬਾਰੇ ਉਸਦੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਮਿਥ ਕੋਲ ਪੂਰਵ-ਗਿਆਨਕ ਕਲੇਅਰਵੋਯੈਂਸ (ESP) ਦਾ ਕੋਈ ਮਜ਼ਬੂਤ ਇਤਿਹਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਮੇਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੱਚੀ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਮਾਧਿਅਮ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ

ਨਕਾਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਕਾਟਿਸ਼ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਸਬੰਧ 1954 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੀ ਸੀ।
"ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਤਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅੱਧ-ਵਿਚਾਲੇ ਇੱਕ ਟੀਵੀ ਸ਼ੋਅ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਕਾਟਸ ਦੀ ਰਾਣੀ ਮੈਰੀ ਦਾ ਲਾਈਵ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਖਾਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੇ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ। ਇਸ ਵਿੱਚ, ਰਾਣੀ ਮੈਰੀ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੀ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਯਾਤਰਾ ਲਈ ਇੱਕ ਕਿਸ਼ਤੀ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਔਰਤ ਮੈਰੀ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸੋਚਿਆ, 'ਉਹ ਔਰਤ ਜੋ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਉਹ ਮੈਂ ਹਾਂ,' ਪਰ ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਰਾਣੀ ਕਿਸ਼ਤੀ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ, ਕਾਇਰਤਾ ਭਰੀ ਦੋਸ਼ੀ ਭਾਵਨਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ।" ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਮਿਥ ਕੋਲ ਸਕਾਟਿਸ਼ ਵੰਸ਼ ਦਾ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਕਦੇ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਜਾਂ ਇੰਗਲੈਂਡ ਨਹੀਂ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ। ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਇਆ। "ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਗਰਮੀਆਂ ਦੀ ਗਰਮ ਰਾਤ ਸੀ, ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਿਰਹਾਣਾ ਅਤੇ ਕੰਬਲ ਲੈ ਕੇ ਸੌਣ ਲਈ ਤੂੜੀ ਨਾਲ ਭਰੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਗੱਡੀ 'ਤੇ ਲੇਟ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਸੁੰਦਰ ਤਾਰਿਆਂ ਵਾਲੇ ਅਸਮਾਨ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਹੋਇਆ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੀ ਕਦਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਚੁੰਬਕੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਘੇਰ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। 'ਇੱਕ ਦਿਨ ਤਾਰੇ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਣਗੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਹੁਤ ਅਮੀਰ ਅਤੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗਾ।' ਫਿਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਸੁਨਹਿਰੀ ਔਰਤ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਏਗੀ। 'ਅਸੀਂ ਲਗਭਗ ਭੈਣਾਂ ਵਾਂਗ ਸੀ,' ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਪਰ ਫਿਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰੋਕ ਲਿਆ। ਅਸੀਂ ਭੈਣਾਂ ਵਰਗੇ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੈਂ

ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ? ਉਸ ਪਲ, ਮੈਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਯਾਦ ਆਇਆ ਜੋ ਮੈਂ ਇੰਨੇ ਅਜੀਬ ਹਾਵ-ਭਾਵਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਰੀ ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਚਿਹਰੇ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਨਾਲ ਹੀ, ਮੈਰੀ ਬੀਟਨ ਜਾਂ ਮੈਰੀ ਸੀਟਨ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਯਾਦ ਆਇਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ।" ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਯਾਦਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣੀਆਂ ਚਾਹੁੰਦੀਆਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਮਿਥ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਬਾ ਦਿੱਤਾ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਾਲ ਬੀਤਦੇ ਗਏ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਮਿਥ ਨੂੰ ਜਾਦੂਗਰੀ, ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜੋਤਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਉਸਨੇ ਜੋਤਿਸ਼ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕੁੰਡਲੀ ਦੁਭਾਸ਼ੀਏ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਮਿਥ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਜੋਤਿਸ਼ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਪੈਟ ਵੈਬੇ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਦਿਆਰਥਣ ਨੂੰ ਮਿਲੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਆਕਰਸ਼ਕ ਸੁਨਹਿਰੀ ਔਰਤ ਸੀ। ਸਾਡਾ ਤੁਰੰਤ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਬੰਧ ਬਣ ਗਿਆ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਉਹੀ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 'ਮੈਰੀ' ਨਾਮ ਵੀ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਧੰਨ ਕੁਆਰੀ ਮਰੀਅਮ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਸੀ।"
ਮੈਰਿਲਿਨ ਸਮਿਥ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਪੈਟ ਵੈਬੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ। ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਸਦੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਰਗੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਸੀ, ਭੱਜਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਕਿਲ੍ਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਠੰਢ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਲੰਬੇ ਬਰਛਿਆਂ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਸਨ, ਜੋ ਇੱਕ ਦੂਜੇ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਦੋ ਕੁਚਲੀਆਂ ਟੋਪੀਆਂ ਵੇਖੀਆਂ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਰ ਪਾਸੇ

ਅੱਗ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨੌਕਰ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਜਲਦੀ ਕਰੋ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਲਿਆਓ ਅਤੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਓ ਕਿ ਉਹ ਕੋਟ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਬਰਫ਼ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ ਪਿਆ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੋਂ ਨੌਕਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਲਿਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਗੁਪਤ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਬਾਹਰ ਗਏ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਕੁੱਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਇਸ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੁੱਤਿਆਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਡਰਦਾ ਹਾਂ। ਸੁਪਨਾ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੇਰੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਧੀ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੂੰ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ?"
"ਹਾਂ, ਪਰ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ ਸੀ; ਮੈਂ ਕੋਈ ਚਿਹਰਾ ਜਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣ ਸਕਿਆ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਕਿਹੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਯਾਦ ਹਨ?"
ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਅਤੇ ਗੋਲ ਕੱਪੜੇ ਯਾਦ ਹਨ, ਪਰ ਸਭ ਕੁਝ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਲੇਟੀ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਬਰਫ਼ ਅਤੇ ਅੱਗ ਦੇ। ਬਰਫ਼ ਅਤੇ ਅੱਗ ਲਾਲ ਸਨ, ਅਤੇ ਤਲਵਾਰਾਂ ਕਾਲੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਗਰਜ ਸੁਣੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਪਰ ਮੇਰਾ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਇੱਕ ਕਿਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਕਿਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ, ਭੱਜ ਰਹੇ ਹਾਂ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵੈਬੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਪੱਕਾ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਕਦੇ ਯੂਰਪ ਨਹੀਂ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਜਾਂ ਇੰਗਲੈਂਡ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਈ ਖਾਸ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਫਰਾਂਸ ਦੀ ਤਾਂਘ ਹੈ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੈਰਿਲਿਨ ਸਮਿਥ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਅਜੀਬ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?"

"ਨਹੀਂ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਤੁਰੰਤ ਨੇੜੇ ਹੋ ਗਏ। ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਅਸੀਂ ਭੈਣਾਂ ਵਾਂਗ ਹੋ ਗਏ, ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਦੋਸਤ ਰਹੀਏ।"
ਮੈਰਿਲਿਨ ਸਮਿਥ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਪੈਟ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਜੀਬ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ। ਇਸ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵੈਬੇ ਨੇ ਮੈਰਿਕ ਨਾਮ ਸਿੱਖ ਲਿਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਾ ਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਾਵੇ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਰੁਕਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਾ ਹੀ ਪਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਪਿਆਨੋ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨਾਲ ਵਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਅੰਦਰ ਆਇਆ, ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ। ਪਹਿਰਾਵਾ ਸਲੇਟੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਚੇਨ ਬੈਲਟ ਸੀ; ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਸੁਨਹਿਰੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਕੇ ਕਿਹਾ, 'ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰੋ, ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰੋ,' ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ, 'ਉਹ ਕਿਸ਼ਤੀ ਰਾਹੀਂ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰੋ,' ਪਰ ਉਸਨੇ ਸਰਾਪ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ 'ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਾਗ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਲਾਹਨਤ' ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੁਪਨੇ ਦਾ ਅੰਤ ਸੀ।" "ਪੈਟ ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸੀ," ਮੈਰਿਲਿਨ ਸਮਿਥ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਪਨੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਹੁਣੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।"
"ਖੈਰ, ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅਜੀਬ ਲੱਗਿਆ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵੈਬੇ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਪਰ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਇੱਕ ਦਾਅਵਤ 'ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਗਲਿਆਰੇ 'ਤੇ ਤੁਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਫ੍ਰੈਂਚ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੋਫਾ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਦੋ ਤਲਵਾਰਾਂ ਪਈਆਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਅਤੇ ਸਜਾਵਟੀ ਸੀ, ਦੂਜੀ ਛੋਟੀ ਅਤੇ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਛੋਟੀ ਤਲਵਾਰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਤਲਵਾਰ ਦਿੱਤੀ, ਇੱਕ ਕੰਡੇ ਨੇ ਮੇਰੀ ਉਂਗਲੀ ਨੂੰ ਚੁਭਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚੋਂ ਖੂਨ ਪੂੰਝਣ ਲਈ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਈ, ਅਤੇ ਖੂਨ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਫ੍ਰੈਂਚ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਮੈਂ ਮੈਰੀ ਹਾਂ, ਸਕਾਟਸ ਦੀ ਰਾਣੀ,' ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਭੱਜ ਗਈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਮੈਂ ਮੈਰੀ ਹਾਂ, ਸਕਾਟਸ ਦੀ ਰਾਣੀ।' ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਤੋਂ ਜਾਗ ਪਈ, ਬੋਲਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੀ ਹੋਈ, 'ਮੈਂ ਮੈਰੀ ਹਾਂ, ਸਕਾਟਸ ਦੀ ਰਾਣੀ!'"
ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਸਨ; ਸਹੀ ਕਹਿਣ ਲਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਕਾਟਸ ਦੀ ਮੈਰੀ ਕਵੀਨ ਅਤੇ ਮੈਰੀ ਬੀਟਨ ਜਾਂ ਸੀਟਨ, ਉਸਦੀਆਂ ਚਾਰ ਮੇਡਸ-ਆਫ-ਆਨਰ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਪੈਟ ਨੂੰ ਸਕਾਟਿਸ਼ ਰਾਣੀ ਹੋਣ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲੱਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਰਵੱਈਆ ਬਣਾਈ ਰੱਖਿਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਦੋਸਤ ਮੈਰੀਲਿਨ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਵਧੇਰੇ ਉਤਸ਼ਾਹੀ ਸਮਰਥਕ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਦੋਵਾਂ ਔਰਤਾਂ ਨੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕੁੰਡਲੀਆਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵੀ ਕੀਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵੇਂ ਹੁਣ ਜੋਤਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ। ਕਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵ ਨਜ਼ਰ ਆਇਆ, ਉਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਰਥਹੀਣ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਸ ਖਾਸ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਦਿਲਚਸਪ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਰੀਲਿਨ ਸਮਿਥ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦੌਰਾਨ ਅਰਕਾਨਸਾਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੋਕ ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਲੋਕ ਗਾਇਕਾ ਨੂੰ "ਦ ਬੈਲਾਡ ਆਫ਼ ਮੈਰੀ ਕਵੀਨ ਆਫ਼ ਸਕਾਟਸ" ਗਾਉਂਦੇ ਸੁਣਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪੈਟ ਵੈਬੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਲਾਸ ਵੇਗਾਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫਲੋਰ ਸ਼ੋਅ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਈ ਜਿੱਥੇ

ਮੁੱਖ ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸਕਾਟਸ ਦੀ ਮੈਰੀ ਕਵੀਨ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਅਜੀਬ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਮੈਰੀ ਨਾਮ ਕਦੇ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ," ਪੈਟ ਵੈਬੇ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਮੇਰੀਆਂ ਪੰਜ ਧੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਸਾਡੀ ਪਹਿਲੀ ਧੀ ਦਾ ਨਾਮ ਮੈਰੀ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਮਨਜ਼ੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਨਾਮ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਹਰ ਧੀ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ 'ਮੈਰੀ' ਜੋੜਨਾ ਪਿਆ, ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਦੇ ਸੁਝਾਅ 'ਤੇ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ। ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੀਆਂ ਹਰ ਧੀ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿੱਚ ਮੈਰੀ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।"
ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ, ਜੋ ਹੁਣ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਜੋਤਸ਼ੀ ਹਨ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁਨਰਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਸਕਾਟਸ ਦੀ ਰਾਣੀ ਮੈਰੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਦੀਆਂ ਕੁੰਡਲੀਆਂ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮੈਰੀ ਬੀਟਨ ਅਤੇ ਮੈਰੀ ਸੀਟਨ ਦੀਆਂ ਜਨਮ ਤਾਰੀਖਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣ। ਆਪਣੀ ਦੋਸਤ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬਰਡ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਰੀ, ਸਕਾਟਸ ਦੀ ਰਾਣੀ, ਦਾ ਜਨਮ 8 ਦਸੰਬਰ, 1542 ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਰਾਇਲ ਰਜਿਸਟਰ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਗਿੱਛਾਂ ਤੋਂ ਸਿਰਫ ਅਸਪਸ਼ਟ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲੀ ਕਿ ਮੈਰੀ ਸੀਟਨ ਦਾ ਜਨਮ 1541 ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਰੀ ਬੀਟਨ ਦੇ ਜਨਮ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਰਿਲਿਨ ਸਮਿਥ ਨੇ ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪਾਇਆ ਕਿ ਰਾਣੀ ਦਾ ਚੜ੍ਹਦੀਕਲਾ 29° ਟੌਰਸ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੈਟ ਵੈਬੇ, ਜਿਸਨੂੰ ਰਾਣੀ ਦਾ ਪੁਨਰਜਨਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਦੇ ਜਨਮ ਚਾਰਟ ਵਿੱਚ 29° ਟੌਰਸ 'ਤੇ ਚੰਦਰਮਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜੋਤਿਸ਼ ਪੁਨਰਜਨਮਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਬਾਰੇ ਸਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਪੇਜ ਕਿਡਰ, ਜੋ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ, ਡੀ.ਸੀ. ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਸੱਤ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਸੀ।

"ਅਸੀਂ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ ਤੋਂ ਐਡਿਨਬਰਗ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਪਹਾੜੀ ਵੱਲ ਦੇਖੋ; ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸਕਾਟਸ ਦੀ ਰਾਣੀ ਮੈਰੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।' ਮੈਂ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਿਆ।" ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੁਆਰਾ ਸਕਾਟਸ ਦੀ ਰਾਣੀ ਮੈਰੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦੱਬੀ ਹੋਈ ਯਾਦ ਤਾਜ਼ਾ ਹੋ ਗਈ। ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਦੋ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, ਕਿਡਰ ਪਰਿਵਾਰ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਕਰਨ ਗਿਆ। ਕਿਲਟਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਸਟੂਅਰਟ ਪਲੇਡ ਖਰੀਦਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਮੈਕਡੋਨਲਡ ਪਲੇਡ ਚੁਣਿਆ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਪਿਛੋਕੜ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਪਰਿਵਾਰ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਮੈਡਮ ਤੁਸਾਦ ਵੈਕਸ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਸਕਾਟਸ ਦੀ ਰਾਣੀ ਮੈਰੀ ਦੇ ਸਿਰ ਕਲਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਸੱਤ ਸਾਲ ਦੀ ਬੱਚੀ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਰਾਣੀ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਫਾਂਸੀ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੁੱਸੇ ਹੋ ਗਈ। ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਉਸ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪਿਆ। ਜਦੋਂ ਪਰਿਵਾਰ ਵੈਸਟਮਿੰਸਟਰ ਐਬੇ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਸਿੱਧਾ ਮੈਰੀ ਦੀ ਕਬਰ 'ਤੇ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲੱਗੀ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਕਿਡਰ, ਜੋ ਹੁਣ ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹੈ, ਨੇ ਸਕਾਟਸ ਦੀ ਮੈਰੀ ਕਵੀਨ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਰੀ ਸੀਟਨ ਦੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਤ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਐਡਿਨਬਰਗ ਅਤੇ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਧੀ ਦੇ ਅਜੀਬ ਵਿਵਹਾਰ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਿਡਰ ਨੂੰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ। ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੰਸਥਾ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਜਿਸਨੂੰ "ਦਿ ਫੈਲੋਸ਼ਿਪ ਆਫ਼ ਯੂਨੀਵਰਸਲ ਗਾਈਡੈਂਸ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਐਡਗਰ ਕੇਇਸ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਤਰਜ਼ 'ਤੇ ਜੀਵਨ ਅਧਿਐਨ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ

ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਡੇਟਾ ਸੌਂਪਿਆ। ਉਹ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਸਦੀ ਧੀ ਦਾ ਸਕਾਟਸ ਦੀ ਰਾਣੀ ਮੈਰੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਜਵਾਬ ਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਿਡਰ, ਇਸ ਅਖੌਤੀ ਜੀਵਨ ਅਧਿਐਨ ਨੂੰ ਸੱਚ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ, ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਵਿਸ਼ਾ ਲੱਭਿਆ। ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਸਕਾਟਸ ਦੀ ਰਾਣੀ ਮੈਰੀ, ਦੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਵੇਰਵੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸਕੂਲ ਦੀ ਦੋਸਤ, ਕੈਰਲ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਕਾਟਸ ਦੀ ਰਾਣੀ ਮੈਰੀ ਦਾ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਸੀ। ਕੈਰਲ ਬ੍ਰਾਇਨ ਵਿਲੀਅਮਜ਼, ਜੋ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਈ ਸੀ, ਅਕਸਰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਸਜੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਸ਼ਾਹੀ ਨੀਲੇ ਪਰਦਿਆਂ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਸਜਾਵਟੀ ਉੱਕਰੀਆਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਿਡਰ ਨੇ ਰੂਥ ਮੋਂਟਗੋਮਰੀ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਅਤੇ, ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, "ਉਸ ਰਾਹੀਂ ਇਹ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਧੀ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਮੈਰੀ ਸੀਟਨ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਦੋਸਤ ਕੈਰਲ ਸਕਾਟਸ ਦੀ ਮੈਰੀ ਰਾਣੀ ਸੀ।"
ਕੈਰਲ, ਜੋ ਕਿ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਵੱਡੀ ਹੈ, ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਛੋਟੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੋਚਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੰਗਲੈਂਡ ਤੋਂ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਮੂਲ ਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਗੋਦ ਲਈ ਗਈ ਬੱਚੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਖਾਸ ਕਮਰੇ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਮਝਦੀ ਹੈ।
ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੂੰ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਕੋਈ ਖਾਸ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਕੈਰਲ ਨੂੰ ਅਜ਼ਮਾਇਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਵਿਸ਼ਾ ਸਾਬਤ ਹੋਈ ਅਤੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਤੀਜੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਸਮੇਂ ਕਿੱਥੇ ਸੀ।

"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਢਿੱਲੇ ਤੱਪੜ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਆਪਣੀਆਂ ਕਮਰਾਂ ਦੁਆਲੇ ਰੱਸੀ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਇਹ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਛੋਟਾ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਸੁਨਹਿਰੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਘਿਣਾਉਣਾ ਹੈ।"
ਹੋਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੁੰਡੇ ਦਾ ਨਾਮ ਜੌਨ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਇੱਕ ਦਰਜ਼ੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਰਾਜੇ ਲਈ ਤਰਖਾਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਰਾਜੇ ਦਾ ਨਾਮ ਜੇਮਜ਼ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਕਾਲੇ ਸਨ, ਦਾੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਲੰਬਾ ਅਤੇ ਚੌੜਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?"
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਲੋਕ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕੈਥੋਲਿਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਐਪੀਸਕੋਪਲ ਹੈ।"
"ਤੁਸੀਂ ਕੀ?"
"ਕੈਥੋਲਿਕ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕੋਈ ਕੈਥੋਲਿਕ ਹੈ?"
"ਕੁਝ ਲੋਕ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਪੈ ਜਾਓਗੇ। ਇਹੀ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ।"
"ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਕੌਣ ਹੈ ਜੋ ਗੈਰ-ਕੈਥੋਲਿਕ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦਾ ਹੈ?" ਹੈਨਰੀ ਅੱਠਵਾਂ।
ਕੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਗ ਜੇਮਜ਼ ਪਸੰਦ ਹੈ?
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ।"
"ਕਿੰਗ ਜੇਮਜ਼ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਉਸਦਾ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਹਿੰਸਕ ਮੌਤ ਮਰਿਆ।"
ਕੀ ਹੈਨਰੀ ਅੱਠਵੇਂ ਦਾ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਸੀ?

"ਧਰਮਾਂ ਬਾਰੇ ਮਤਭੇਦ ਸਨ। ਹੈਨਰੀ ਅੱਠਵਾਂ ਕੈਥੋਲਿਕ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੈਥੋਲਿਕ ਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਸੀ ਜੇਮਜ਼ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣਾ।"
ਕੌਣ ਜਿੱਤੇਗਾ?
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੈਨਰੀ ਅੱਠਵਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਰ ਕੋਈ ਹੈਨਰੀ ਅੱਠਵੇਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਅਜੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਹਨ ਜੋ ਕੈਥੋਲਿਕ ਧਰਮ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਹਨ।
ਕੈਰੋਲ ਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦਾ ਕੋਰਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਸਕਾਟਿਸ਼ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਕੈਥੋਲਿਕ ਧਰਮ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਆਕਰਸ਼ਤ ਸੀ। ਉਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕੀ ਕਿ ਕਿਉਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਐਪੀਸਕੋਪਲੀਅਨ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਿਡਰ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਵਿਦਿਆਰਥਣ, ਕੈਰਲ, ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮੁੰਡੇ ਵਜੋਂ ਸਮਾਂ ਯਾਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਕਾਟਸ ਦੀ ਰਾਣੀ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਮੈਰੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਫਿਰ ਸੇਂਟ ਲੂਈਸ ਦੀ ਪੈਟ ਵੈਬੇ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਖੈਰ, ਇਹ ਸਭ ਠੀਕ ਸੀ।

* * *

ਲਿੰਡਾ ਵਾਈਜ਼ ਮਿਡਵੈਸਟ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਪੂਰਵਜ ਮੇਫਲਾਵਰ 'ਤੇ ਆਏ ਸਨ। ਉਹ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਕਾਟਿਸ਼, ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਅਤੇ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਰਮਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸਬੰਧ ਉਸਦੀ ਦਾਦੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੰਤਕਥਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ 1700 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਕਈ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਛੱਡਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾਵਾਂ, ਜੇ ਉਹ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਸਨ, ਦਾ ਨਾਮ ਈਵਿੰਗ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ

ਵਾਈਜ਼ ਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਜਾਂ ਗ੍ਰੇਟ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖਾਸ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਟਾਪੂਆਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ, ਮਿਡਵੈਸਟ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ, ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਜਾਂ ਸਕਾਟਿਸ਼ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੰਪਰਕ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਤਰਸਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਥੇ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। 1971 ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇੱਕ ਸਕਾਟਿਸ਼ ਜੋੜੇ ਨੂੰ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉਹ ਅਗਸਤ 1972 ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਈ। ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ।
"ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਅਸੀਂ ਐਬਰਡੀਨ ਤੋਂ ਐਲਗਿਨ ਲਈ ਬੱਸ ਫੜੀ, ਜਿੱਥੇ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਖਾਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਪਹਾੜ ਦੇਖੇ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਮੇਰੇ ਰੋਂਗਟੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਘਰ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਉਸ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ।"
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੰਗਲੈਂਡ ਗਈ, ਪਰ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਉਹ ਬੇਚੈਨੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈ ਅਤੇ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿਉਂ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਰੇਲਗੱਡੀ ਬਰਵਿਕ-ਅਪੌਨ-ਟਵੀਡ 'ਤੇ ਸਰਹੱਦ ਪਾਰ ਕਰ ਗਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ।" ਪਰ ਉਸਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਦਰਦਨਾਕ ਅਨੁਭਵ ਕੁਲੋਡਨ ਦੇ ਯੁੱਧ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਬੋਨੀ ਪ੍ਰਿੰਸ ਚਾਰਲੀ ਨੇ 1745 ਦੇ ਵਿਦਰੋਹ ਵਿੱਚ ਰਾਜਾ ਜਾਰਜ ਪੰਜਵੇਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਕਾਟਿਸ਼ ਕਬੀਲਿਆਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਨਵਰਨੈਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮੀਲ ਪੂਰਬ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ, ਇਹ ਯੁੱਧ ਦਾ ਮੈਦਾਨ ਹੁਣ ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸਥਾਨ ਹੈ। ਮਿਸ ਵਾਈਜ਼ ਨੂੰ ਅਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕੁਲੋਡਨ ਵਿਖੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਲੜਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਖੂਨੀ ਸੀ। ਕੁਲੋਡਨ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਬਰਾਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਲੋਕ ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

"ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਦੋ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ - ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਮੁੱਖ ਸੜਕ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ," ਲਿੰਡਾ ਵਾਈਜ਼ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ। "ਇੱਕ ਸਮੇਂ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਚੱਲ ਪਈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਜੀਬ ਸੰਵੇਦਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਹ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।"
"ਕਲੋਡਨ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ?"
"ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਕੱਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ," ਮਿਸ ਵਾਈਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇਕੱਲੀ ਹਾਂ।" ਜਦੋਂ ਮਿਸ ਵਾਈਜ਼ ਆਪਣੀਆਂ ਸਹੇਲੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇਲਾਕੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਛੋਟੇ ਪੱਥਰ ਲੈ ਗਈ। ਮਿਡਵੈਸਟ ਵਾਪਸ ਆਉਣ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਕਲੋਡਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਪੱਥਰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਯੋਗ ਵਿੱਚ ਵਰਤ ਸਕੇ। ਤੁਰੰਤ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਈਜ਼ ਨੂੰ ਲਾਲ ਅਤੇ ਪੀਲੇ ਵਰਦੀਆਂ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਇਆ ਜੋ ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਪ੍ਰਯੋਗ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਰੇਲੂ ਵਿਕਾਸ ਸਮੂਹ ਦੁਆਰਾ ਆਯੋਜਿਤ ਇੱਕ ਨਿਯਮਤ ਸੈਸ਼ਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ।
"ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਵਰਦੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ," ਮਿਸ ਵਾਈਜ਼ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਸਕਾਟਿਸ਼ ਵਰਦੀ ਸੀ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਸਕਰਟ ਜਾਂ ਸਿੱਧੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਵਾਲੀ ਪੈਂਟ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ। ਉਸਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਵੱਲ ਧੱਕਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ, ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਇੱਕ

ਵਿਸ਼ਾਲ ਆਦਮੀ ਦੀ ਇੱਕ ਅਲੌਕਿਕ ਤਸਵੀਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਪਸ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ! ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚਲੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ?"
"ਹਾਂ," ਲਿੰਡਾ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। "ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸਥਿਤੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਡਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਠੀਕ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਨਾਲ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ, ਊਰਜਾ ਅਤੇ ਭਰੋਸਾ ਵੀ ਭੇਜਿਆ।"
ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਈਜ਼ ਨੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਬਲੈਕ ਵਾਚ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਦੇ ਸੰਗੀਤ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਰਿਕਾਰਡ ਖਰੀਦਿਆ। ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਿਡਵੈਸਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਿਉਹਾਰ ਵਿੱਚ ਗਈ ਜਿੱਥੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨਸਲੀ ਸਮੂਹਾਂ ਨੇ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਹੋਰ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਗਈ। "ਇਹ ਪਹਿਲਾ ਪਾਈਪ ਬੈਂਡ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਭਰ ਗਈ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ ਹਾਂ।"
ਕੁਲੋਡਨ ਦੀ ਲੜਾਈ ਅਤੇ ਬੋਨੀ ਪ੍ਰਿੰਸ ਚਾਰਲੀ (ਜੋ ਕਦੇ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਅਤੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਰਾਜਾ ਚਾਰਲਸ III ਸਨ) ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਨੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਧੁੰਦਲੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਉੱਕਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਲੋਡਨ ਤੋਂ ਜਾਂ ਪ੍ਰਿੰਸ ਚਾਰਲਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ; ਕਈ ਵਾਰ, ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਦੁਰਲੱਭ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵੀ ਦੇਖੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਚਾਰਲਸ III ਦੇ ਨਾਮ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਠੋਸ ਸਿੱਕਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਮੈਡਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੁਰਲੱਭ ਹੈ, ਜੋ ਮੈਂ ਅਜੀਬ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਲੰਡਨ ਦੇ ਇੱਕ

ਮਸ਼ਹੂਰ ਆਰਟ ਡੀਲਰ ਦੇ ਕੈਟਾਲਾਗ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮੈਂ ਜ਼ਿੱਦ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਿੱਕੇ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਮਾਮੂਲੀ ਕੀਮਤ ਵਾਲਾ ਠੋਸ ਸਿੱਕਾ ਅਜੇ ਵੀ ਉਪਲਬਧ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੇਰੀ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਸਕਾਟਿਸ਼ ਕੁਲੈਕਟਰਾਂ ਨੇ ਇਸ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਨਭਾਉਂਦੇ ਤਗਮੇ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਇਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪੱਤਰ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਸੰਜੋਗ ਜਾਂ ਤਰਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਤਗਮਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।

*24
ਰਾਬਰਟ ਲੂਈਸ ਸਟੀਵਨਸਨ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮੁਲਾਕਾਤ
ਹੈਲਨ ਲਿਲੀ ਮਾਰਵਿਕ ਇੱਕ ਪੱਤਰਕਾਰ ਅਤੇ ਲੇਖਕ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਵਿਗਿਆਨ-ਲੇਖਕ ਪਤੀ, ਚਾਰਲਸ ਨਾਲ ਜਾਰਜਟਾਊਨ, ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ, ਡੀ.ਸੀ. ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਐਡਿਨਬਰਗ ਵਿੱਚ ਹੇਰੀਅਟ ਰੋਅ 'ਤੇ ਉਸ ਘਰ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਕਦੇ ਰੌਬਰਟ ਲੂਈਸ ਸਟੀਵਨਸਨ ਦਾ ਸੀ।
ਹੈਲਨ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, "ਇੱਕ ਪਿਆਰੀ ਆਇਰਿਸ਼ ਕੁੜੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੌਨ ਮੈਕਫੀ, ਨੇ ਰੌਬਰਟ ਲੂਈਸ ਸਟੀਵਨਸਨ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਖਰੀਦ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਆਰ.ਐਲ.ਐਸ. ਦਾ ਦੋਸਤਾਨਾ ਭੂਤ ਖੁਦ ਉੱਥੇ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦੀ ਹੈ।"
ਐਡਿਨਬਰਗ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਠਹਿਰਨ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਟੂਰ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ 4 ਮਈ, 1973 ਨੂੰ, ਮੈਂ ਚਾਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਸਟੀਵਨਸਨ ਹਾਊਸ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਸਾਡਾ ਸ਼ਾਮ 5 ਵਜੇ ਪਹੁੰਚਣ ਦਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਸੀ, ਪਰ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਣ-ਫਿਰਨ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਦੇਰੀ ਹੋ ਗਈ। ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੀ ਖੋਜ ਦੌਰਾਨ ਹੋਈ ਭਾਰੀ

ਬਾਰਿਸ਼ ਕਾਰਨ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਨੇ ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਅਹਿਸਾਸ ਜੋੜਿਆ, ਇਸਨੇ ਸਾਡੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਕੈਥਲੀਨ ਮੈਕਫੀ ਨੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹੱਥ ਮਿਲਾਇਆ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਪੁਰਾਣੇ ਦੋਸਤ ਹੋਈਏ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਉੱਚੀ ਛੱਤ ਵਾਲੇ ਡਰਾਇੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਈ। ਵੱਡੀਆਂ ਫ੍ਰੈਂਚ ਖਿੜਕੀਆਂ ਐਡਿਨਬਰਗ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਕਫੀ ਨੇ ਸਟੀਵਨਸਨ ਹਾਊਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸਟੀਵਨਸਨ ਉੱਥੇ ਘਰ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ: ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਫਰਨੀਚਰ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਕੋਮਲ ਮਿਸ਼ਰਣ ਅਤੇ ਕਲਾਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ, ਇੱਕ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਨਾਲੋਂ ਘਰ ਵਰਗਾ। ਘਰ ਦੀ ਮਾਲਕਣ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਸਦੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਊਰਜਾ ਨੇ ਪੂਰੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰੋਮਾਂਚਕ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਨੁਭਵਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਅਨੁਕੂਲ ਸੀ। ਸਾਡੀ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੀਲੀਆਂ, ਵਾਲ ਲਾਲ ਸਨ, ਅਤੇ ਭੂਤਾਂ ਸਮੇਤ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਪ੍ਰਤੀ ਇੱਕ ਸਿੱਧਾ ਅਤੇ ਵਿਹਾਰਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਸੀ। ਸ਼ੈਰੀ ਦੇ ਇੱਕ ਗਲਾਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਦਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਦੌਰਾ ਕਰਵਾਇਆ। ਇਹ ਘਰ 1857 ਤੋਂ 1880 ਤੱਕ ਰੌਬਰਟ ਲੂਈਸ ਸਟੀਵਨਸਨ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਸੀ।
"ਇਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਟੀਵਨਸਨ ਦਾ ਇਲਾਕਾ ਸੀ," ਸਾਡੀ ਹੋਸਟੇਸ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ। ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਡਰਾਇੰਗ ਰੂਮ ਲਗਭਗ ਸਟੀਵਨਸਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਰਗਾ ਹੀ ਸੀ, ਬਿਜਲੀ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਅਤੇ ਮੈਕਫੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕੁਝ ਨਿੱਜੀ ਸਮਾਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ। ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਕੁਰਸੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਸਟੀਵਨਸਨ ਕੰਮ ਤੋਂ ਆਰਾਮ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਬੈਠਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਅੰਦਰ ਦਾਖਲ ਹੋਏ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਠੰਢ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮੌਸਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਛੋਹ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਲਾਨਾ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਦਿੱਖ ਹੱਥਾਂ ਨੇ ਛੂਹਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕੋਮਲ ਛੋਹ।

"ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।" ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਕਫੀ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। "ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੁਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੈ?"
"ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕਦੇ ਵੀ ਇਕੱਲਾ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇੱਥੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੇਪਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ। ਦਰਅਸਲ, ਇੱਥੇ ਦੋ ਲੋਕ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਰੌਬਰਟ ਲੂਈਸ ਸਟੀਵਨਸਨ ਬਾਰੇ ਜੋ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ ਉਸ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਫਿਰ ਆਇਰਿਸ਼ ਲੇਖਕ ਜੇਮਜ਼ ਪੋਪ ਹੈਨਸੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆਏ। ਮਿਸਟਰ ਹੈਨਸੀ ਸਮੋਆ ਵਿੱਚ ਵੈਲੀਨਾ ਗਏ ਸਨ, ਜਿੱਥੇ ਰੌਬਰਟ ਲੂਈਸ ਸਟੀਵਨਸਨ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਬਿਤਾਏ ਸਨ। ਉੱਥੇ, ਦੱਖਣੀ ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਸਟੀਵਨਸਨ ਦੀ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਦੇਖੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਸੌਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਮਾਸਟਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ?"
ਨਹੀਂ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਵੇਲੇ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਕੋਈ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਵੇਰੇ ਜਲਦੀ ਉੱਠਦੀ ਹਾਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਔਖਾ ਹੈ। ਦੇਖੋ, ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ੱਕੀ ਹੈ। ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੈਂਟਰਲ ਹੀਟਿੰਗ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਛੋਟਾ ਪੁੱਤਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, 'ਓਏ, ਮੰਮੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਾ ਸੁਣੋ। ਉਹ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਭੂਤ ਦੇਖਦੀ ਹੈ।' ਦੇਖੋ, ਮੇਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਮੇਰਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।
ਕੈਥਲੀਨ ਮੈਕਫੀ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਹੋਰ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ "ਭਾਵਨਾਵਾਂ" ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ

ਸਾਡੀ ਗੱਲਬਾਤ ਤੋਂ ਅਠਾਰਾਂ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸਟੀਵਨਸਨ ਹਾਊਸ ਪਹੁੰਚੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਉਹੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।
"ਜਦੋਂ ਪੋਰਟਰ ਸਾਮਾਨ ਲਿਆ ਰਹੇ ਸਨ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਸੰਵੇਦਨਾਵਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਪੋਰਟਰਾਂ ਦਾ ਸ਼ੋਰ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਇੱਕ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ: ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਦੇਖਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ; ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਦੇਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਉੱਥੇ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ, ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੈ।"
ਕਵੀ ਦੇ ਕੁਝ ਨਿੱਜੀ ਸਮਾਨ ਅਜੇ ਵੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਜੋ ਮੈਕਫੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਘਰ ਖਰੀਦਣ ਵੇਲੇ ਖਰੀਦੀਆਂ ਗਈਆਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਚੁਣੀਆਂ ਗਈਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਕਫੀ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ, "ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਲਈ ਇੱਕ ਸੱਦਾ ਪੱਤਰ ਭੇਜਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਇੱਥੋਂ ਲਗਭਗ ਸਾਰਾ ਫਰਨੀਚਰ ਲੈ ਗਈ ਅਤੇ ਸਮੋਆ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਚਲੀ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਸਟੀਵਨਸਨ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਐਡਿਨਬਰਗ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲੱਗੀ, ਪਰ ਰੌਬਰਟ ਲੂਈਸ ਸਟੀਵਨਸਨ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਸਾਰਾ ਫਰਨੀਚਰ ਵਾਪਸ ਸੇਂਟ ਹੇਲੇਨਾ, ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਲੈ ਗਈ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਬਿਤਾਏ। ਵੈਸੇ, ਇਹ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਕਮਰਾ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਕਮਰਾ ਇੱਕ ਮੰਜ਼ਿਲ ਉੱਪਰ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਸਿਰਫ਼ ਅੱਧੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਸੀ ਅਤੇ ਨੌਕਰਾਂ ਲਈ ਸੀ, ਪਰ ਸਟੀਵਨਸਨ ਦੇ ਮਾਪੇ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸਹੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਣ। ਘਰ 1790 ਅਤੇ 1810 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਟੀਵਨਸਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਅਸਲ ਬਿਲਡਰਾਂ ਤੋਂ ਖਰੀਦਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੁੱਕੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਘਰ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ।"

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਕਫੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਲੋਕ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਦੇ ਸਕਣਗੇ ਜਿੱਥੇ ਰੌਬਰਟ ਲੂਈਸ ਸਟੀਵਨਸਨ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਸਟੀਵਨਸਨ ਦਾ ਨਿੱਜੀ ਅਧਿਐਨ ਕੇਂਦਰ ਸੀ। ਕਮਰਾ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ੈਲਫਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਬੈੱਡਰੂਮ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਮਿਸਟਰ ਮੈਕਫੀ ਡਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਵਜੋਂ ਵਰਤਦੇ ਸਨ। ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ, ਅਧਿਐਨ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਿਸਤਰਾ ਹੈ, ਪਰ ਸਟੀਵਨਸਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਬਿਸਤਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਮੇਜ਼, ਇੱਕ ਕੋਲੇ ਦੀ ਬਾਲਟੀ, ਅਤੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦਾ ਢੇਰ। ਮੈਂ ਅਲਾਨਾ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਸਹਿਮਤੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਅੱਗ ਬੁਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਅੰਦਰ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵੇ।"
ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਬੋਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਇੰਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਇੱਕ ਅਸਪਸ਼ਟ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਿਖਾਈ ਜਾ ਰਹੀ ਹੋਵੇ, ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜੋ ਅਚਾਨਕ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਯਕੀਨਨ ਮੇਰੇ ਅਵਚੇਤਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ। ਇਸਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਜਾਂ ਇਸਨੂੰ ਰੌਬਰਟ ਲੂਈਸ ਸਟੀਵਨਸਨ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਦੀ ਸਾਡੀ ਚਰਚਾ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਢਾਲ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।
ਕੀ ਇਸ ਘਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਗੂੜ੍ਹਾ ਕੋਟ ਅਤੇ ਹਲਕਾ ਜਾਂ ਚਿੱਟਾ ਕਮੀਜ਼ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਨਾਲ ਹੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਟਾਈ ਵੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਹੈ? ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਡੂੰਘੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਪਿੱਛੇ ਕੰਘੀ ਕੀਤੇ ਹੋਏ

ਹਨ। ਉਸਦੀਆਂ ਭਰਵੱਟੇ ਸੰਘਣੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਫਿੱਕਾ ਅਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਵੇਲੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਪਾੜ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਮਿਸ ਮੈਕਫੀ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। "ਹਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਇਹੀ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਡੈਸਕ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਸਟੂਲ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਖਾਣਾ ਛੱਡ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਘੰਟਿਆਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਖਾਣਾ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੀ ਹੁੰਦਾ।"
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਚੌਂਤੀ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"
"ਖੈਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, 9 ਮਈ, 1880 ਨੂੰ।" ਇਹ 4 ਮਈ ਸੀ, ਲਗਭਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ ਵਾਂਗ।
ਅਸੀਂ ਅਗਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ, ਜੋ ਕਦੇ ਸਟੀਵਨਸਨ ਦਾ ਬੈੱਡਰੂਮ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਲਾਨਾ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਖਾਸ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇੱਥੇ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈ।" ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਬੋਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਦੁਬਾਰਾ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਇੱਛਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ।
ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤੇਜ਼ ਬੁਖਾਰ ਨਾਲ ਗੰਭੀਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਿਮਾਰ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਇਕੱਲਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੈ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਮੌਤ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਬਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਦੋਨਾਂ ਔਰਤਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਆਪਣੇ ਕਿਸ਼ੋਰ ਅਵਸਥਾ ਦੌਰਾਨ, ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਈ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ," ਅਲਾਨਾ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ। "ਉਸਨੂੰ ਟੀਬੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਅੱਜ ਐਮਫੀਸੀਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਫੇਫੜਿਆਂ ਦੀ ਸੋਜ ਹੈ।"
ਅਲਾਨਾ ਨਾਈਟ ਰੌਬਰਟ ਲੂਈਸ ਸਟੀਵਨਸਨ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਇੱਕ ਨਾਟਕ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮਹਾਨ ਲੇਖਕ ਬਾਰੇ ਮੇਰਾ ਗਿਆਨ ਉਸਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੰਮਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਘਰ ਵਿੱਚ

ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਸਟੀਵਨਸਨ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਨਿੱਜੀ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਲਾਨਾ ਘਰ ਦੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਪਹਿਲੂਆਂ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦੇ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਰੱਥ ਸੀ।
"ਕੀ ਕੋਈ ਧਾਰਮਿਕ ਟਕਰਾਅ ਸੀ, ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੀ ਧਿਰ ਲੈਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸੀ? ਕੀ ਇਸ ਭਾਵਨਾ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਸਲੀਬ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ, ਬੇਚੈਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਸਲਾਹ ਲੈਣ ਗਿਆ, ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸ ਪਾਸੇ ਮੁੜਨਾ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਕਫੀ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ, "ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸੱਚ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਧਰਮ ਪ੍ਰਤੀ ਬਹੁਤ ਨਫ਼ਰਤ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪਾਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਹੋ ਗਏ। ਉਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰੈਸਬੀਟੇਰੀਅਨ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਨਾਸਤਿਕਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਜਰਮਨ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕਾਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ। ਇਸ ਸਭ ਨੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ।"
"ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੱਲ ਆਈ: ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਡਾਕਟਰ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ, ਜਾਂ ਕੀ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਡਾਕਟਰ ਸੀ?"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਕਫੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਝਿਜਕ ਨਾਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ; ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਬਣੇ। ਪਰ ਮਾੜੀ ਸਿਹਤ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਸਦੇ ਚਾਚਾ, ਡਾ. ਲੂਈਸ ਬਾਲਫੋਰ, ਨੇ ਸਿਹਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਐਡਿਨਬਰਗ ਛੱਡਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਫੈਨੀ ਓਸਬੋਰਨ, ਦਵਾਈ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੀ ਸੀ; ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ।"
ਇਸ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਜੋ "ਮਿਲਿਆ" ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਅਲਾਨਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੈਰਾਨ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। "ਕੀ ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖਾਸ ਨਸਲ ਸੀ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਕੁੱਤਾ? ਕੀ ਇਸਨੇ ਮਰਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹੰਗਾਮਾ ਕੀਤਾ? ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਕੁੱਤੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘਾ ਲਗਾਅ ਸੀ।" ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਕਫੀ ਇਸ 'ਤੇ

ਮੁਸਕਰਾਈ। "ਇਹ ਇੱਕ ਵੈਸਟ ਹਾਈਲੈਂਡ ਟੈਰੀਅਰ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਕੁੱਤੇ ਦਾ ਨਾਮ ਰੋਗ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸਦਾ ਬਹੁਤ ਸ਼ੌਕ ਸੀ।" ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਏ। ਲਗਭਗ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਬਾਰਿਸ਼ ਰੁਕ ਗਈ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਹੈਰੀਏਟ ਰੋਅ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਲਈ ਭਾਰੀ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕੈਥਲੀਨ ਮੈਕਫੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ, ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਹੁਣੇ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ, ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨਾਲ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉੱਪਰ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ - ਪਹਿਲਾਂ ਰੌਬਰਟ ਲੂਈਸ ਸਟੀਵਨਸਨ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਅਤੇ ਬੈੱਡਰੂਮ। ਉਸ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਕਫੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਘਰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਖਾਲੀ ਸੀ। ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਸੀ? ਮੈਂ ਕੋਰੀਡੋਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਹਨੇਰੀ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ, ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਨੇੜੇ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰੀ ਕਲਪਨਾ ਸੀ।

*25
ਬਲਡੀ ਮੈਰੀ ਦਾ ਭੂਤ
ਸਾਵਸਟਨ ਹਾਲ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਸ਼ਹਿਰ, ਕੈਂਬਰਿਜ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮੀਲ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਲੰਡਨ ਤੋਂ ਇਸ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਢਾਈ ਘੰਟੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਹਵੇਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਮਾਲਕ, ਕੈਪਟਨ ਹਡਲਸਟਨ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ। ਕੈਪਟਨ ਦੇ ਭਤੀਜੇ, ਮੇਜਰ ਏ.ਸੀ. ਆਇਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਕਈ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਹਵੇਲੀਆਂ ਵਾਂਗ, ਸਾਵਸਟਨ ਹਾਲ ਕੁਝ ਖਾਸ ਸਮੇਂ 'ਤੇ

ਜਨਤਾ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਉਸ ਦਿਨ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਦੀ ਭੀੜ ਸਾਡੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਬਚਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਫਿਰ ਵੀ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਗ੍ਹਾ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਮਾਹੌਲ, ਯਾਦਗਾਰੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦੀ ਬਿਹਤਰ ਸਮਝ ਮਿਲੀ। ਇੱਕ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਮੈਂ ਮੇਜਰ ਵੱਲੋਂ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਕਿਤਾਬਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਚੁੱਕੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਸਾਵਸਟਨ ਹਾਲ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੋ ਸਕਾਂ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਕਾਰ, ਜੋ ਕਿ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਮਿਸਟਰ ਬ੍ਰਾਊਨ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸੁੰਦਰ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਲੰਘ ਰਹੀ ਸੀ।
ਕਿਤਾਬਚੇ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ:
ਸਾਵਸਟਨ ਹਾਲ 400 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹਡਲਸਟਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੈਂਬਰਿਜਸ਼ਾਇਰ ਵਿੱਚ ਬਚੇ ਹੋਏ ਕੁਝ ਪੱਥਰ ਦੇ ਜਾਗੀਰ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ। 1553 ਵਿੱਚ, ਐਡਵਰਡ VI ਬੀਮਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਨੌਰਥੰਬਰਲੈਂਡ ਦੇ ਮਹੱਤਵਾਕਾਂਖੀ ਡਿਊਕ ਦੇ ਪੂਰੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ ਸੀ। ਰਾਜਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਸੌਤੇਲੀ ਭੈਣ, ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਮੈਰੀ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਰਾਣੀ ਮੈਰੀ ਟਿਊਡਰ, ਜੋ ਕਿ ਨਾਰਫੋਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਨੇਹਾ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਆਉਣ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਰੀ ਤੁਰੰਤ ਲੰਡਨ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਹੋਡਸਡਨ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸੁਨੇਹਾ ਇੱਕ ਜਾਲ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਵਾਪਸੀ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਸਾਵਸਟਨ ਦੇ ਜਾਗੀਰ ਦੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜੌਨ ਹਡਲਸਟਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾਨ ਨਿਵਾਜੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਬਿਤਾਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰਾਤ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਕੈਂਬਰਿਜ ਤੋਂ ਡਿਊਕ ਦੇ ਸਮਰਥਕਾਂ ਨੇ, ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਾਰੇ ਪਤਾ

ਲੱਗਣ 'ਤੇ, ਉਸਨੂੰ ਫੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਜੌਨ ਹਡਲਸਟਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੁੱਧ ਦੀ ਦਾਸੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਭੇਸ ਬਦਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਲੈ ਗਿਆ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਾਵਸਟਨ ਹਾਲ ਪਹੁੰਚੇ, ਚਾਰ ਵੱਜ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਚਾਹ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਸਾਡੇ ਮਹਿਮਾਨ ਨਿਵਾਜੀ ਮੇਜ਼ਬਾਨ, ਹਡਲਸਟਨ ਪਰਿਵਾਰ, ਸਾਡੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਰੌਸ਼ਨੀ ਓਨੀ ਚਮਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੰਨੀ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੈਮਰੇ ਲਈ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਨਕਲੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਪਲਬਧ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹੇ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਡਲਸਟਨ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਗ੍ਰੇਟ ਹਾਲ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਗਏ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਾਣੀ ਮੈਰੀ ਟਿਊਡਰ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਚਿੱਤਰ ਸੀ। ਡਰਾਇੰਗ ਰੂਮ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਜਾਉਣ ਯੋਗ ਹਾਰਪਸੀਕੋਰਡ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਣੀ ਮੈਰੀ ਇਸਨੂੰ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹੋਵੇ। ਛੋਟੀ ਗੈਲਰੀ ਅਤੇ ਪੈਨਲ ਵਾਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਤੋਂ ਲੰਘ ਕੇ, ਅਸੀਂ ਟੇਪੇਸਟ੍ਰੀ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਇਸ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਰਾਜਾ ਸੁਲੇਮਾਨ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਫਲੇਮਿਸ਼ ਟੇਪੇਸਟ੍ਰੀਆਂ ਨਾਲ ਢੱਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੰਕ ਬੈੱਡ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਣੀ ਮੈਰੀ 1553 ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਦਿਨਾਂ ਦੌਰਾਨ ਸੌਂ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਭੱਜ ਰਹੀ ਸੀ। ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਸੰਗਮਰਮਰ ਦਾ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੰਧ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਓਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪੁਜਾਰੀ ਦੇ ਲੁਕਣ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਬੰਧ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਜੇਕਰ ਭੂਤ ਰਾਣੀ ਮੈਰੀ ਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕੈਥੋਲਿਕ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਅਸੀਂ ਚਾਰ-ਖੰਭਿਆਂ ਵਾਲੇ ਤੰਬੂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ।

"ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਡਲਸਟਨ, ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਇੱਥੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਕੀ ਤੱਥ ਹਨ?"
ਮਿਸਿਜ਼ ਹਡਲਸਟਨ, ਇੱਕ ਨਰਮ-ਬੋਲੀ ਅਤੇ ਸੁਚੱਜੇ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲੀ ਮੱਧ-ਉਮਰ ਦੀ ਔਰਤ, ਇੱਕ ਦੋਸਤਾਨਾ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਵਿੱਚ ਬੋਲੀ। "ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਖੜ੍ਹੇ ਹਾਂ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕਹਾਣੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਚਾਨਕ, ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਤਿੰਨ ਨਰਮ ਦਸਤਕ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਲੇਟੀ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਦੇ ਪਿੱਛੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਇਆ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਹਨ।"
"ਕਿਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ?"
"ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਡਰੀ ਹੋਈ ਜਾਗ ਪਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਾਹ ਲੈਂਦੇ ਸੁਣਿਆ।" "ਉਸਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ, ਚੀਕਿਆ?"
ਨਹੀਂ, ਉਹ ਬਸ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਰੀਂਗਦੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।
"ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾ ਸਕਦਾ। ਕੀ ਇਸ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਈ ਸੀ?"
"ਖੈਰ, ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੌਣ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਤਬੀਅਤ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਨਾਸ਼ਤੇ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਸੀ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਪਿਆ।' ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 'ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।' ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ, 'ਓ ਨਹੀਂ, ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਸੀ; ਤੁਸੀਂ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਇਆ, ਅਤੇ ਕੁੰਡੀ ਖੜਕਾਈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਡਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ, "ਅੰਦਰ ਆ ਜਾਓ, ਅੰਦਰ ਆ ਜਾਓ," ਪਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ

ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਡਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਰੀਂਗ ਕੇ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।"
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਇੱਕ ਆਦਤ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਸੌਣ ਦੀ ਆਦਤ। ਖੈਰ, ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਬਿਸਤਰਾ ਹੈ।"
"ਖੈਰ, ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ, 'ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਤੂੰ ਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਤੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਹੋਣਾ,' ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਨਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਤੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਨਹੀਂ ਆਈ; ਤੂੰ ਇੰਨੀ ਬਿਮਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।' ਇਹੀ ਗੱਲ ਇੱਥੇ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ।"
"ਇਹ ਘਟਨਾ ਕਿੰਨੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀ ਸੀ?"
"ਚਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ।"
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਖੁਦ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੁਣਿਆ ਜਾਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ?
"ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਇਆ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਦੁਲਹਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਿੱਠਾ ਸੰਗੀਤ ਸੁਣਿਆ, ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਪਾਈਨੇਟ ਜਾਂ ਕੁਆਰੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਬਕਵਾਸ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਗਲੀ ਰਾਤ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸੁਣਿਆ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਬਕਵਾਸ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਈ ਜਦੋਂ, ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਨ ਨਾਸ਼ਤੇ ਲਈ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਸੰਗੀਤ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਸੁਣਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ?'"
ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਜ਼ ਕੌਣ ਵਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ?
"ਆਮ ਸਹਿਮਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਖੁਦ ਮਹਾਰਾਣੀ ਮੈਰੀ ਟਿਊਡਰ ਹੈ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ?"
"ਹਾਂ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਇਸੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਸੌਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਘਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕੁਆਰੀ ਨਾਚ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਸੀ, ਇੰਨੀ ਚੰਗੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ,

ਹੈਨਰੀ ਅੱਠਵੇਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਨਰਸਰੀ ਤੋਂ ਫਲੇਮਿਸ਼ ਰਾਜਦੂਤਾਂ ਦੇ ਆਉਣ 'ਤੇ ਨੱਚਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ।"
ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸੰਗੀਤ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ?
"ਬਿਲਕੁਲ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ।"
"ਕੀ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ?"
"ਹਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ; ਬਹੁਤ ਕੁਝ, ਸੱਚਮੁੱਚ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਡਲਸਟਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਮ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। ਉਸਦੇ ਲਈ, ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਹੋਣਾ ਕਿਸੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਅਦਾਕਾਰ ਜਾਂ ਸਿਆਸਤਦਾਨ ਦੇ ਹੋਣ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ, ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਘਟੀਆ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਹੈ।
"ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਸਮੂਹ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਅੱਗੇ ਆਈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਸ ਘਰ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ! ਦਰਅਸਲ, ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਕੁੜੀ ਵਜੋਂ, ਇੱਕ ਘਰੇਲੂ ਨੌਕਰਾਣੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੈਂ ਅੱਗ ਬਾਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਠੰਡ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਲੇਟੀ ਚਿੱਤਰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਭੱਜਿਆ ਅਤੇ ਪਰਦਿਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਇੰਨੀ ਡਰ ਗਈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਤੱਕ ਸਿਰ ਦੇ ਭਾਰ ਡਿੱਗ ਪਈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨੀ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਕਿ ਮੈਂ ਅੱਜ ਤੱਕ ਇਸ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।" ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪ ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ?" "ਹਾਂ। ਦੇਖੋ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦਾ ਹੇਠਲਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ, ਇਸ ਲਈ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਿਆ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਚੀਕੀ,

'ਓਹ, ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ, ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਸੀ!'"
"ਅਤੇ ਕੀ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ?"
"ਹਾਂ, ਇਹ ਸੀ।"
"ਕੀ ਇੱਥੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਹੈ?"
ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਮਾਨਸਿਕ ਵਿਗਿਆਨੀ ਟੌਮ ਕੋਰਬੇਟ ਇਸੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਸੌਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਰਾਤ ਭਰ ਹਰ ਘੰਟੇ ਇੱਕ ਭੂਤ ਉਸਦੇ ਉੱਪਰ ਝੁਕਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਅਲਾਰਮ ਘੜੀ, ਜੋ ਉਸਨੇ 7 ਵਜੇ ਲਈ ਸੈੱਟ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਇੱਕ, ਦੋ, ਤਿੰਨ, ਚਾਰ, ਪੰਜ ਅਤੇ ਛੇ ਵਜੇ ਵੱਜਦੀ ਸੀ। ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਅਲਾਰਮ ਵੱਜਦਾ ਸੀ, ਭੂਤ ਉਸਦੇ ਉੱਪਰ ਝੁਕਦਾ ਸੀ। ਮਿਸਟਰ ਕੋਰਬੇਟ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਭੂਤ ਇੱਕ ਅੱਖ ਵਾਲਾ ਰਾਤ ਦਾ ਚੌਕੀਦਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਇੱਕ ਕੱਟਲਾਸ ਜਾਂ ਕੁਡਲ ਵਰਗਾ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ।

ਬਲੱਡੀ ਮੈਰੀ ਦਾ ਭੂਤ ਬਿਸਤਰਾ
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸਮਝ ਗਏ?"
"ਖੈਰ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸਦਾ ਸਿੱਧਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਛੁਰਾ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਟੌਮ ਕੋਰਬੇਟ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਨਾਮ ਹੈ। ਮਿਸਟਰ ਕੋਰਬੇਟ ਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਕਟਰੈਸ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਇਸਦਾ ਰਾਤ ਦੇ ਚੌਕੀਦਾਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹੁਣੇ ਲੰਡਨ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੈ।'
ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ, ਬਟਲਰ ਸਥਾਨਕ ਪੱਬ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜਨਬੀ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?" ਅਜਨਬੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਓਹ, ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਕਟਰੈਸ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਆਇਆ ਹਾਂ।" ਬਟਲਰ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਉਜਾੜ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕਿਉਂ ਆਇਆ ਹੈ। "ਓਹ," ਆਦਮੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੇਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਕਈ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੋਂ ਸਾਵਸਟਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।"
"ਟੌਮ ਕਾਰਬੇਟ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਸੀ," ਮੈਂ ਮੰਨਿਆ। "ਕੀ ਅਲੌਕਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਦਿਲਚਸਪ ਗਵਾਹ ਹਨ?"
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤ ਨੂੰ ਸੈਰ ਲਈ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਦਿਨ ਦਾ ਚਾਨਣ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਟੇਪੇਸਟ੍ਰੀ ਦਿਖਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਮਗਨ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲਾਅ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਦੁਖੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।"

"ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਉਹ ਕਮਰਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ। "ਇਹ ਉਹ ਕਮਰਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਭੂਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।"
ਅਸੀਂ ਭੂਤਰੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਗੈਲਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਲੰਘ ਕੇ ਪੁਜਾਰੀ ਦੇ ਲੁਕਣ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਜੋ ਕਿ ਬੜੀ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਕੰਧ ਦੀ ਮੋਟਾਈ ਵਿੱਚ ਛੁਪੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਬੈਠਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਵੱਡੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਾਹਰੀ ਦੁਨੀਆ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਗੁਪਤ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਛਾਪੇਮਾਰੀ ਦੌਰਾਨ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਕੀ ਉਸ ਲੁਕਣ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵੇਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਬਹੁਤ ਦੁਖਾਂਤ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਉਥਲ-ਪੁਥਲ ਸੀ।
"ਉਸ ਟੋਏ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਨੇੜੇ ਹੀ ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਹ ਕਮਰਾ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉੱਪਰ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਇੱਕ ਦੋਸਤ, ਇੱਕ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਜੇਸੁਇਟ ਪਾਦਰੀ, ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਉਹ ਇੰਨਾ ਬੇਚੈਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਉਣ ਅਤੇ ਬਾਹਰੋਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆਉਣ ਨਾਲ, ਕਿ ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਜਾਗਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਮਿਲਿਆ ਜਾਂ ਕੋਈ?"
"ਨਹੀਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।"
"ਕੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਉਸ ਪੌੜੀ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ?"
ਦੱਖਣੀ ਅਫ਼ਰੀਕਾ ਤੋਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇੱਥੇ ਆਈ ਸੀ। ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਆਈ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਭੂਤ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਰਾਤ ਚੰਗੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ? 'ਖੈਰ,' ਉਸਨੇ ਸ਼ੇਖੀ ਮਾਰੀ, 'ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਭੂਤ ਆਲੇ-

ਦੁਆਲੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਠੰਢ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਦੇ ਵਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।' ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਭੁੱਲ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਦਿਖਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸੇ ਵੱਡੀ ਪੌੜੀ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਜੋ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਚੀਕੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਓਹ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ, ਭੂਤ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੈ!' ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਢੱਕੇ ਹੋਏ ਸਨ।
"ਟੌਮ ਕਾਰਬੇਟ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਉਂਦੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਿਆ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
ਬੱਸ ਇਹੀ ਸੀ।
ਭੂਤਿਆ ਹੋਇਆ ਬੈੱਡਰੂਮ ਅਤੇ ਭੂਤੀਆ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਲਟਕਦੀ ਸਲੇਟੀ ਰੰਗ ਦੀ ਔਰਤ।
ਧਾਰਮਿਕ ਅਤਿਆਚਾਰ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਸਾਵਸਟਨ ਹਾਲ ਕੈਥੋਲਿਕਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਪਨਾਹਗਾਹ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੁਜਾਰੀ ਅਤੇ ਭਿਕਸ਼ੂ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਸੁਧਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਧਰਮ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅੱਤਿਆਚਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਸਾਵਸਟਨ ਹਾਲ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦੇ ਦੁਖਾਂਤ ਅਤੇ ਦੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਮੈਰੀ ਟਿਊਡਰ, ਜਿਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਲੱਡੀ ਮੈਰੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਗਿਆ, ਨੂੰ ਉਸ ਪੁਰਾਣੀ ਹਵੇਲੀ ਵਿੱਚ ਪਨਾਹ ਮਿਲੀ ਜਦੋਂ ਹਡਲਸਟਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਲੁਕਾ ਕੇ ਉਸਦੀ ਜਾਨ ਬਚਾਈ। ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਉੱਥੇ ਵਾਪਸ ਖਿੱਚੀ ਗਈ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਮਰ ਗਈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਗ੍ਰੇ ਲੇਡੀ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਅਲੌਕਿਕ ਰੂਪ ਹੈ; ਉਸਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਭੂਤ ਵਰਗਾ ਹੈ।

*26
ਸਪੈਕਟ੍ਰਲ ਮੈਰੀ, ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੀ ਰਾਣੀ

ਐਡਿਨਬਰਗ ਵਿੱਚ ਹੋਲੀਰੂਡ ਪੈਲੇਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਜੋ ਕਿ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੀ ਮਹਾਰਾਣੀ ਮੈਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਕਾਟਿਸ਼ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਸੀ, ਇੱਕ ਛੋਟਾ, ਸਾਦਾ ਘਰ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਵਿਲੱਖਣ ਨਾਮ ਕ੍ਰਾਫਟ-ਐਨ-ਰੀਘ ਹੈ। ਇਹ ਕਦੇ ਜੇਮਜ਼, ਅਰਲ ਆਫ ਮੋਰੇ, ਮੈਰੀ ਦੇ ਸੌਤੇਲੇ ਭਰਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੇ ਰੀਜੈਂਟ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ। ਅੱਜ, ਘਰ ਤਿੰਨ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਲੇਨ ਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਹੋਲੀਰੂਡ ਪੈਲੇਸ ਦੇ ਵਾਰਡਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਸੀ। ਵਾਰਡਨ ਮੁੱਖ ਗਾਈਡ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਰੇ ਸੈਲਾਨੀ ਆਵਾਜਾਈ ਦਾ ਇੰਚਾਰਜ ਹੈ। ਸਾਬਕਾ ਵਾਰਡਨ ਡੇਵਿਡ ਗ੍ਰਾਹਮ ਹੁਣ ਨੇੜਲੇ ਪੋਰਟੋਬੇਲੋ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਘਰ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਚੌਦਾਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਲੱਖਣ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਰਾਂ ਜਣੇ ਇੱਕ ਭੂਤ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈਲਨ ਡੰਕਨ ਸੀ, ਜੋ ਹੁਣ ਜ਼ਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕ੍ਰਾਫਟ-ਐਨ-ਰੀਘ ਦੀ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੈਠੇ ਰਹੇ, ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ।"
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹੈਰਾਨ ਅੱਖਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾ ਸਕਿਆ: ਮੈਰੀ, ਸਕਾਟਸ ਦੀ ਰਾਣੀ, ਜੋ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਉਥਲ-ਪੁਥਲ ਦੇ ਪਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਆਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ।
ਸ਼੍ਰੀ ਗ੍ਰਾਹਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ, "ਮੈਂ ਫ੍ਰੈਂਚ ਹਾਂ।" ਗ੍ਰਾਹਮ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ

ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਘਰ ਇੱਕ ਆਰਕੀਟੈਕਟ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਫ੍ਰੈਂਚ ਸੀ!

*27
ਰੇਨਵਿਲ
ਜਦੋਂ ਵੀ ਪੇਂਡੂ ਆਇਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਰੇਨਵਿਲ ਦੇ ਭੂਤ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਵੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਉਤਸੁਕ ਹੋ ਗਿਆ। ਡਬਲਿਨ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਰੇਨਵਿਲ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਆਇਰਲੈਂਡ ਦੇ ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ। ਕੋਨੇਮਾਰਾ ਵਿੱਚ ਰੇਨਵਿਲ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਕਿਲ੍ਹਾ, ਜੋ ਹੁਣ ਇੱਕ ਲਗਜ਼ਰੀ ਹੋਟਲ ਹੈ, ਜ਼ਰੂਰ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ। ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ, ਡਬਲਿਨ ਦੇ ਸ਼ੈਲਬੋਰਨ ਹੋਟਲ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮੈਨੇਜਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉੱਥੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ।
ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਈਓਨ ਡਿਲਨ ਨਾਲ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਦੁਪਹਿਰ ਮੈਨੂੰ ਹੋਟਲ ਦੀ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸੂਟਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸਥਿਤ ਮੈਨੇਜਰ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਲੈ ਜਾਇਆ ਗਿਆ।
ਮਿਸਟਰ ਡਿਲਨ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦੋਸਤਾਨਾ ਅਤੇ ਵਿਹਾਰਕ ਆਦਮੀ ਸਾਬਤ ਹੋਏ, ਆਪਣੀ ਅੱਧਖੜ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਹੋਟਲ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਆਦਤ ਵਾਂਗ, ਬੇਦਾਗ਼ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਸਨ।
ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਮੈਂ 1952 ਵਿੱਚ ਮੈਨੇਜਰ ਵਜੋਂ ਰੇਨਵਿਲ ਹੋਟਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੋਟਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਗੋਗਾਰਟੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੇਂਟ ਜੌਨ ਗੋਗਾਰਟੀ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਾਹਿਤਕ ਹਸਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲਿਖੀਆਂ; ਉਹ ਜੋਇਸ ਦੇ ਯੂਲਿਸਸ ਵਿੱਚ ਮੂਲ ਬਕ ਮੂਲੀਗਨ ਵੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਹਰ ਮਹਾਨ ਸਾਹਿਤਕ ਹਸਤੀ ਦਾ ਨਿੱਜੀ ਦੋਸਤ ਸੀ।" "ਇਹ ਘਰ ਸਰ ਐਡਵਰਡ ਲੂਚਿਨਸ ਦੁਆਰਾ ਲਗਭਗ 1932 ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਅਸਲ ਗੋਗਾਰਟੀ ਹਾਊਸ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਸ਼ਾਂਤ

ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਸੜ ਗਿਆ ਸੀ, ਕੁਝ ਲੋਕ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੱਥ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।"
ਮਿਸਟਰ ਡਿਲਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਆਈਆਰਏ ਨੂੰ ਇਸ ਹਵੇਲੀ ਨੂੰ ਸਾੜਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦਸ ਸਦੀਆਂ ਦੀ ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਆਇਰਿਸ਼ ਬਾਗ਼ੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾੜੇ ਗਏ ਵੱਡੇ ਘਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਅੱਗ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਇੱਕ ਯੋਗ ਕਾਰਨ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਕੋਲ ਇੱਕ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ, ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਕਥਿਤ ਮਾਲਕੀ, ਬਾਗ਼ੀਆਂ ਲਈ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਯੂਰਪ ਵਿੱਚ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਜੰਗ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਈ, ਜਦੋਂ ਮਾਲਕ ਦਾ ਕੈਥੋਲਿਕ ਜਾਂ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਧਰਮ ਪ੍ਰਤੀ ਸਿਰਫ਼ ਪਾਲਣ ਹੀ ਬਾਗ਼ੀਆਂ ਲਈ ਘਰ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਅੱਗ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਆਇਰਲੈਂਡ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਸਥਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ, ਜੋ ਇੱਕ ਝੀਲ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੋਟਲ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ 1922 ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਘਰ ਦੇ ਦੁਬਾਰਾ ਨਿਰਮਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਗੋਗਾਰਟੀ, ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਹਿਤਕ ਸ਼ੈਲੀ ਦੇ ਹੋਟਲ ਵਜੋਂ ਚਲਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਨੇ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦਿਲਚਸਪ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਵੀ ਅਤੇ ਨੋਬਲ ਪੁਰਸਕਾਰ ਜੇਤੂ ਡਬਲਯੂ.ਬੀ. ਯੀਟਸ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਨਮ ਸ਼ਤਾਬਦੀ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਾਲ ਮਨਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਯੀਟਸ ਨੂੰ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਨਸਿਕ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਾਟਕ ਅਤੇ ਕਹਾਣੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ। ਉਸਨੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀਂਸ ਵੀ ਕਰਵਾਏ। ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਰੇਨਵਿਲ ਵਿਖੇ ਆਯੋਜਿਤ ਕੁਝ ਸੀਂਸ ਬਹੁਤ ਸਫਲ ਸਨ।"
"ਇਸਨੂੰ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ, ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਜੋ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਹੋਟਲ ਦੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋਣ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਆਈਆਂ ਸਨ। ਕਈ

ਵਾਰ, ਲੋਕ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ, ਇੱਕ ਔਰਤ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾਰ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰ ਸਮਝਦੀ ਸੀ, ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਮੇਕਅੱਪ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਕਾਫ਼ੀ ਹੰਗਾਮਾ ਹੋਇਆ।"
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ - ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਪਣਾ 'ਚਿਹਰਾ' ਬਣਾਉਂਦੇ ਦੇਖਣਾ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿੱਜਤਾ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ - ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕੋਈ ਭੂਤ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ।"
ਸ਼੍ਰੀ ਡਿਲਨ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਹੋਟਲ ਲਗਭਗ ਡੇਢ ਸਾਲ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਸੀ। ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਉਸ ਨਵੀਂ ਕੰਪਨੀ ਲਈ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕੋਝਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ।"
"ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ?"
"ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਸਥਾਨਕ ਪਾਦਰੀ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ।" "ਕੀ ਇਸਨੇ ਮਦਦ ਕੀਤੀ?"
"ਪੂਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਮਾਹੌਲ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸਭਾ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਤੂਫ਼ਾਨ ਆਇਆ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਸਥਿਤੀ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਸੇ ਸਾਲ ਅਗਸਤ ਦੇ ਆਸਪਾਸ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਬਿਮਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਸੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਜਿੱਥੋਂ ਸਮੱਸਿਆ ਆਈ ਸੀ। ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਘਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਵਿਹੜਿਆਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਮੰਜ਼ਿਲ ਉੱਪਰ ਹੈ। ਇਹ ਤੇਰਾਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਗਸਤ 1952 ਵਿੱਚ ਸੀ।"
"ਮਿਸਟਰ ਡਿਲਨ, ਉਸ ਭੂਤਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। “ਮੈਂ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਣ ਗਿਆ ਸੀ,” ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ

ਸੌਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਪਰ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੰਨਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਉੱਚੀ, ਫਟਣ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ! ਮੈਂ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ - ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ - ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 'ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਚਲੇ ਜਾਓ, ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਹੋ?' - ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਕੰਬਲ ਖਿੱਚ ਲਿਆ ਅਤੇ ਸੌਂ ਗਿਆ।"
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਡਾ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੀ ਖਿਆਲ ਹੈ?"
"ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਪਰੰਪਰਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਕਮਰਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਯੀਟਸ ਨੇ ਇਹ ਸੀਨਸ ਰੱਖੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਵਿਰਾਸਤ ਵਜੋਂ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਇੱਕ ਜੀਵ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਆਮ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।"
"ਕੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ?"
"ਉਂਗਲਾਂ ਦੇ ਚਪੇੜਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਮੌਲੀ ਫਲਿਨ, ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਇੱਕ ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਦੀ ਪਤਨੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ - ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਈਮਨ ਓ'ਗੈਲਕੋਭੇਅਰ ਹੈ, ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਆਇਰਿਸ਼ ਸੰਗੀਤਕਾਰ - ਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ ਉੱਤੇ ਝਾਤੀ ਮਾਰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਲੰਬਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਗੂੜ੍ਹੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ।"
"ਕੀ ਹੋਰ ਲੋਕ ਵੀ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ?"
"ਸਟਾਫ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਿਛਲੇ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਲਗਭਗ ਦਸ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਤਫਾਕਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਘਰ ਭੂਤਾਂ ਲਈ ਬਦਨਾਮ ਸੀ।"
ਘਰ ਵਿੱਚ ਘੁਸਪੈਠੀਆਂ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਯੇਟਸ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹੀ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਯਕੀਨਨ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ,

ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਪੁਰਾਣੀ ਬਣਤਰ ਦਾ "ਅਵਸ਼ੇਸ਼", ਅਤੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਰਸਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਗਿਆ ਹੋਣਾ।
ਅਗਲੀ ਗਰਮੀਆਂ ਤੱਕ ਰੇਨਵਿਲ ਹਾਊਸ ਜਾਣ ਦੀਆਂ ਸਾਡੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਚਕਨਾਚੂਰ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਡਾਇਲਨ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਰਿਜ਼ੋਰਟ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਕਮਰੇ ਬੁੱਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਖੋਜ ਕਰ ਸਕੀਏ ਅਤੇ ਧੁੱਪ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਕਰ ਸਕੀਏ। ਪਰ ਕਿਸਮਤ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਸਨ; ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਐਮਰਾਲਡ ਆਈਲ ਦੀ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਰੂਪ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸੀ, ਰੇਨਵਿਲ ਹਾਊਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਮਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬੁੱਕ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੌਜੂਦ ਹਮਵਤਨਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾ ਸਕਦੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਮਰੀਕੀ ਸੈਲਾਨੀ ਬੁੱਕ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਲਗਾਤਾਰ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸਰਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਸਾਵਧਾਨੀ ਅਤੇ ਦੂਰਦਰਸ਼ਤਾ ਦਾ ਸਬਕ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਸੀਜ਼ਨ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਬੁੱਕ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਅਸੀਂ ਪਾਇਆ ਕਿ ਕੋਨੇਮਾਰਾ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵਿੱਚ ਸੀ - ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਗਰਮੀਆਂ ਲਈ।
ਸਾਨੂੰ ਨੇੜਲੇ ਲੀਨੇਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਵਿਕਲਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਲਾਰਡ ਫ੍ਰੈਂਚ ਇੱਕ ਆਧੁਨਿਕ ਹੋਟਲ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੋਟਲ ਕੋਨੇਮਾਰਾ ਦੀ ਪੱਥਰੀਲੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ, ਕਈ ਮੀਲ ਡੂੰਘੀ ਝੀਲ ਦੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਾਰਵੇਈ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ, ਇਹਨਾਂ ਝੀਲਾਂ ਨੂੰ ਫਜੋਰਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਝੀਲਾਂ ਬਰਫ਼ ਯੁੱਗ ਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਤੈਰਨ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਪਰ ਇਹ ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਨੇਮਾਰਾ ਮੱਛੀਆਂ ਨੂੰ ਠੰਡ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ।
ਇਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਨੇਮਾਰਾ ਆਇਰਲੈਂਡ ਦੇ ਪੱਛਮੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰਾਜ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜਾਂ ਅਤੇ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਪਣਾਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਅੱਜ ਵੀ, ਝੀਲਾਂ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਇਹਨਾਂ ਛੋਟੇ ਘਰਾਂ ਅਤੇ

ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕੋਨੇਮਾਰਾ ਤੱਟਵਰਤੀ 'ਤੇ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਆਇਰਿਸ਼ ਦੀ ਮਿੱਠੀ ਬੋਲੀ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦਾ ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਮਾਧਿਅਮ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਾਲਬੱਧ ਬੋਲੀ ਅਤੇ ਵਿਲੱਖਣ ਵਾਕ ਬਣਤਰ ਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਪਾਰ ਬੋਲੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਬੋਲੀ ਤੋਂ ਰਾਤ ਅਤੇ ਦਿਨ ਵਾਂਗ ਵੱਖਰੀ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਕੁਝ ਸਾਹਿਤਕ ਅਤੇ ਉੱਚ-ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਆਇਰਿਸ਼ ਹਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਡਬਲਿਨ ਵਿੱਚ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਇੰਨੀ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਲਬੀਅਨ ਵਿੱਚ ਬੋਲੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਬੋਲੀ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਨੈਤਿਕ ਜਿੱਤ ਹੈ।
ਪਰ ਅਸੀਂ ਲਾਰਡ ਫ੍ਰੈਂਚ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਟਲ ਲੀਨੇਨ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਆਏ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਲਗਭਗ ਪੈਂਤੀ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸ਼ੌਕ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸੈਲਾਨੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਸੀ। ਲੀਨੇਨ ਹੋਟਲ ਸੁਹਾਵਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਵਾ ਤਾਜ਼ੀ ਅਤੇ ਸਾਫ਼ ਸੀ। ਤਾਪਮਾਨ ਲਗਭਗ 65 ਡਿਗਰੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਛਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਰਾਮਦਾਇਕ 98 ਡਿਗਰੀ ਸੀ। ਹੋਟਲ ਬਾਰੇ ਮੇਰੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੰਧਾਂ ਸਨ, ਜੋ ਵਾਲਪੇਪਰ ਵਾਂਗ ਪਤਲੀਆਂ ਸਨ।
ਜੁਲਾਈ 1966 ਵਿੱਚ ਮੌਸਮ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁਹਾਵਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਈ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਰਿਹਾ। ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਰੇਨਵਿਲ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਏ, ਤਾਂ ਸੂਰਜ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਤਪ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੇਜਰ ਪਾਲ ਹਿਊਜ਼ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ (ਕਾਰ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਮੈਨੇਜਰ) ਮੇਰੀ ਉਮੀਦ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਨਿਕਲਿਆ। 27 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹੋਟਲ ਚਲਾਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਕੋਨੇਮਾਰਾ ਚੱਟਾਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਘੁੰਮਦੀਆਂ ਸੜਕਾਂ ਰਾਹੀਂ ਤੱਟ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਚੌਥਾਈ ਘੰਟਾ ਲੱਗਿਆ। ਰੇਨਵਿਲ ਹਾਊਸ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਲਗਭਗ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜੇ ਹੈ, ਅਟਲਾਂਟਿਕ ਮਹਾਂਸਾਗਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ। ਸਮੁੰਦਰ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਨੂੰ ਘੇਰਦਾ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ

ਚਿੱਟਾ ਦੋ-ਮੰਜ਼ਲਾ ਘਰ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਗਾਵਾਂ ਅਤੇ ਗਧੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੂਰੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੇਂਡੂ ਅਹਿਸਾਸ ਮਿਲਦਾ ਸੀ। ਮਿਸਟਰ ਹਿਊਜ਼ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਲਗਭਗ ਗਰਮ ਖੰਡੀ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਧੁੱਪ ਸੇਕਣ ਲਈ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇਕੱਲੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਬੇਸ਼ੱਕ। ਪਰ ਹੁਣ ਸਿਬਿਲ ਬਾਹਰ ਸੀ, ਸੋਵੀਨੀਅਰ ਦੀ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਤੇ ਹਿਊਗ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਤਹਿ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ ਸੀ।
ਮਿਸਟਰ ਹਿਊਜ਼ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਹੋਟਲ 1930 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬਲੈਕਸ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਗਾਲਵੇ ਕਬੀਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਓਲੀਵਰ ਸੇਂਟ ਜੌਨ ਗੋਗਾਰਟੀ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਿਸਟਰ ਡਿਲਨ ਨੇ ਪਿਛਲੀ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਲਈ ਘਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਸੀ।
"ਉਹ ਡਬਲਿਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀਕਐਂਡ 'ਤੇ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋਇਸ, ਯੀਟਸ ਅਤੇ ਔਗਸਟਸ ਜੌਨ ਵਰਗੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਦਾ ਸੀ," ਹਿਊਜ਼ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ।
ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ ਕੋਨੇਮਾਰਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਆਟੋਗ੍ਰਾਫ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ!
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਹਿਊਜ਼ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮੈਨੇਜਰ ਸਨ।
ਮੈਂ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਦੇਖਿਆ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਈ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੇ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਨੌਕਰਾਣੀ, ਰੋਜ਼ ਕੋਇਨ, ਨੇ ਉੱਪਰਲੇ ਕੋਰੀਡੋਰ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ - ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਜੋ ਅਚਾਨਕ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ।"

ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮਿਸ ਕੋਇਨ ਅੱਧਖੜ ਉਮਰ ਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸ਼ਰਮੀਲੀ ਸੀ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦਾ ਹਫ਼ਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਕਾਟੇਜ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਮਿਸਟਰ ਹਿਊਜ਼ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਉਸਨੇ ਇਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੁਝ ਵਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ।"
"ਕੀ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੰਵੇਦਨਾਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਹੈ?"
"ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਹੋਟਲ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਮਜ਼ਬੂਤ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ।"
ਪਰ ਕੀ ਅੱਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਿਸ ਕੋਇਨ ਦਾ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ? “ਹਾਂ,” ਮੈਨੇਜਰ ਨੇ ਮੰਨਿਆ, “ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ।”
ਮੈਂ ਭੂਤਰੇ ਕਮਰੇ, ਕਮਰਾ 27, ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਉਹੀ ਕਮਰਾ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਈਓਨ ਡਿਲਨ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਲੱਕੜ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹੀਆਂ, ਸਿਬਿਲ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸੀ - ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਮੈਂ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਹਿਊਜ਼, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਸੀ ਕਿ ਕਮਰੇ 27 ਵਿੱਚ ਮਹਿਮਾਨ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਬਾਹਰ ਰਹਿਣ। ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਜਿਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਉਹ ਇੱਕ ਆਮ ਛੁੱਟੀਆਂ ਵਾਲੇ ਹੋਟਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਰਗਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਕਾਫ਼ੀ ਆਧੁਨਿਕ ਅਤੇ ਸਜਾਵਟ ਵਿੱਚ ਸਧਾਰਨ ਸੀ, ਖੱਬੇ ਕੰਧ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਲਾਲ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਦੋ ਕਮਰੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਹੁਣ 27 ਅਤੇ 18 ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਕਮਰਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਦਿੱਤਾ। ਹਿਊਜ਼ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਬਾਹਰਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਸਾਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਕਰੇ। ਸਿਬਿਲ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਖਿੜਕੀਆਂ ਵਿਹੜੇ ਵੱਲ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਈਆਂ।

"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਢਲ ਰਹੀਆਂ ਹਨ," ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਸਨੂੰ "ਦੋ ਰੇਨਵਿਲ" ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਘਰ ਦੇ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਮੇਰੀ ਗਰਦਨ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹੀ ਭਾਵਨਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਇੱਕ ਦਰਦਨਾਕ ਭਾਵਨਾ ਜਿਸਦਾ ਇਸ ਖਾਸ ਕਮਰੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।"
ਮੈਂ ਸਿੱਧਾ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ?"
"ਹਾਂ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਜਲਦੀ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕੁਝ... ਦਰਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਗਰਦਨ ਟੁੱਟ ਗਈ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ; ਫਿਰ ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ "1928" ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤਾਰੀਖ਼ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਿਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸੀ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਕਮਰੇ ਦਾ ਆਕਾਰ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੀ।
"ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਇੱਕ ਸ਼ੋਰ ਸ਼ਰਾਬੇ ਵਾਲੀ ਮੌਜੂਦਗੀ। ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੈ।" ਜਦੋਂ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਜਗਾਉਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਅਗਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਗਏ ਕਿ ਕੀ ਉੱਥੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਰ ਤੀਬਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਡਰ।" "ਕੀ ਇਹ ਸੰਚਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?"
"ਇਹ ਸਾਡੇ ਇੱਥੇ ਆਮ ਸਮੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ... ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਦਰਦ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਰਦ।"
"ਕੀ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਮਰਿਆ?"

"ਹਾਂ, ਪਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।"
"ਕੀ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ ਵੇਲੇ ਇੱਥੇ ਹੈ?"
"ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ।"
"ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਪਹਿਲਾਂ?"
ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ 1928 ਤੱਕ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਮੈਂ ਪਾਲ ਹਿਊਜ਼ ਤੋਂ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਯੀਟਸ ਦੇ ਆਤਮਾ-ਸੰਪਰਕ ਰਸਮਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ?"
"ਇਹ ਇੱਕ ਓਵਰਲੈਪਿੰਗ ਦੌਰ ਹੈ... 1928 ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜੀਵੰਤ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਪਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ... ਯਾਤਰੀ, ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ, ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ... ਕੀ 'ਬਾਹਰੀ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਹੈ?"
ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ।
"ਅਸੀਂ ਹੁਣ 1928 ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਲੰਬੇ ਚੋਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਦਮੀ... ਧਾਰਮਿਕ, ਸ਼ਾਇਦ... ਲੰਬੇ ਚੋਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਦਮੀ? ਮਰਦਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ, ਕੋਈ ਔਰਤ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਾਇਦ ਦਸ ਆਦਮੀ। ਲੰਬੇ ਕੋਟ। ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਅੱਗ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹੋਏ।"
"ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੋਂ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ
- ਕੀ ਉਹ ਉਸ ਯੁੱਗ ਦਾ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਇਹ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਹੈ।"
ਉਹ ਇੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚਿਆ?
"ਇਹ ਕੋਈ ਹੈ ਜੋ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ... ਉਹ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ... ਅੱਗ ਵਿੱਚ... ਲੰਬੇ ਚੋਲੇ ਪਹਿਨੇ ਲੋਕ ਬੁੱਢੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਹ

ਮਰਦ ਹਨ ਜਾਂ ਔਰਤਾਂ, ਉਹ ਭਿਕਸ਼ੂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ... ਪਰ ਇਸ ਕਮਰੇ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਜੋ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਉਹ 1928 ਦੀ ਹੈ।"
ਅਸੀਂ ਕਮਰਾ ਛੱਡ ਕੇ ਕੋਰੀਡੋਰ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ, ਉਹੀ ਕੋਰੀਡੋਰ ਜੋ ਉਸ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਜੋੜਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਹੁਣੇ ਹੀ ਗਏ ਸੀ ਕਮਰਾ ਨੰਬਰ 2, ਜੋ ਹੋਟਲ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਨੌਕਰਾਣੀ ਨੇ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉੱਥੇ ਲੰਬੇ ਚੋਗੇ ਵਿੱਚ ਦਸ ਲੋਕ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਹੋਰ ਵੇਰਵੇ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ। "ਬਿਲਕੁਲ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਵਾਂਗ," ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ।
ਅਸੀਂ ਸੁੰਦਰ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ, ਜੋ ਲੱਕੜ ਦੇ ਪੈਨਲਿੰਗ ਅਤੇ ਸੰਤ ਬ੍ਰਿਗਿਡ ਅਤੇ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਦੀਆਂ ਦੋ ਵੱਡੀਆਂ ਪੇਂਟਿੰਗਾਂ ਨਾਲ ਸਜਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸੰਤ ਬ੍ਰਿਗਿਡ ਨੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਗੇਲਿਕ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਲੰਬੇ, ਚਾਦਰ ਵਰਗਾ ਕੱਪੜਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਕੱਪੜਾ ਜਿਸਦੀ ਨਕਲ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਕੁਝ ਆਇਰਿਸ਼ ਕਵੀਆਂ ਨੇ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਉਸ ਭਾਵਨਾ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੀ ਸੀ।
ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ, ਉਸਦੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਕਿ ਵਿਲੀਅਮ ਬਟਲਰ ਯੀਟਸ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਸੀ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਪੀਰੀਅਡ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਣ ਦਾ ਸ਼ੌਕੀਨ ਸੀ! ਇਹ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਦੀ ਗੱਲ ਲੱਗ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਤੋਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਇੰਨਾ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਘਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਪਾਲ ਹਿਊਜ਼ ਸਾਨੂੰ ਪਹਾੜੀ ਉੱਤੇ ਉਸ ਝੌਂਪੜੀ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਭੂਤ-ਦਰਸ਼ਕ ਨੌਕਰਾਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।
ਹਿਊਜ਼ ਪਹਿਲਾਂ ਅੰਦਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਜੇ ਇਹ ਅਸਫਲ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਹਾਣੀ ਦੁਬਾਰਾ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੱਸਦਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੈਨੇਜਰ ਡਰੀ ਹੋਈ ਨੌਕਰਾਣੀ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਕੁਦਰਤੀ ਸੁਹਜ ਅਜ਼ਮਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਅਤੇ

ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਪਰ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਅਨੁਭਵ ਦੱਸਣ ਲਈ ਮਨਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
ਹਿਊਜ਼ ਨੇ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ, "ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਕਮਰਾ ਨੰਬਰ 2 ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਗਰਾਊਂਡ ਫਲੋਰ ਕੋਰੀਡੋਰ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਇਨ ਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੇ ਅਤੇ ਕਮਰਾ ਨੰਬਰ 2 ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖਿਆ।"
ਮੈਂ ਟੋਕਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਉਸਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ?"
"ਅਚਾਨਕ, ਮਿਸ ਕੋਇਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਮਰੇ 2 ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਕਮਰੇ 2 ਵਿੱਚ ਗਈ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ! ਉਸਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਘਰ ਦੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਉਸ ਕੋਲ ਆਈ, ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਗਲਤ ਹੈ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਸਦਾ ਹੋਟਲ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ 'ਤੇ ਮਾੜਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਵੇਗਾ।"
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਤਾਂ ਹਾਸੋਹੀਣਾ ਹੈ। ਅਮਰੀਕੀ ਸੈਲਾਨੀ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ।"
ਹਿਊਜ਼ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਇਸ ਸਾਲ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ - 1966 ਵਿੱਚ - ਇੱਕ ਔਰਤ ਕਮਰਾ ਨੰਬਰ 2 ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਧੀ ਕਮਰਾ ਨੰਬਰ 38 ਵਿੱਚ ਸੀ। ਦੋ ਰਾਤਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਕਮਰਾ ਨੰਬਰ 2 ਛੱਡਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘਟੀਆ ਕਮਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ। ਇਸ ਤਬਦੀਲੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਆਈ।"
ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕਮਰੇ 2 ਅਤੇ 27 ਹੋਟਲ ਦੇ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਜਿੰਨਾ ਦੂਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ, ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਲਈ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਸਭ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ। "ਕੀ ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਉਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ?" ਮੈਂ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਮਿਸ ਕੋਇਨ ਦੇ ਭੂਤ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਹਾਂ," ਹਿਊਜ਼ ਨੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਇੱਕ ਲੰਬਾ ਆਦਮੀ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਲੰਬਾ ਆਦਮੀ।"
"ਅਤੇ ਕੀ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ?"
"ਅਸੰਭਵ। ਨਵੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਪੱਖੇ ਵਾਲੀ ਖਿੜਕੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਬਾਕੀ ਸਾਰੀਆਂ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਘਟਨਾ 1965 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਾਪਰੀ ਸੀ।"
ਅਤੇ ਉਸ ਔਰਤ ਦਾ ਅਜੀਬ ਵਿਵਹਾਰ?
"ਈਸਟਰ ਅਤੇ ਵਿਟਸਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਇਸ ਸਾਲ, 1966।"
ਅਸੀਂ ਹੋਟਲ ਦੀ ਮੁੱਖ ਲਾਬੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ। ਉੱਥੇ, ਹੋਰ ਯਾਦਗਾਰੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਰੇਨਵਿਲ ਹਾਊਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਮਹਾਨ ਆਇਰਿਸ਼ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਫਰੇਮ ਕੀਤੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਸਨ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਵਿਲੀਅਮ ਬਟਲਰ ਯੀਟਸ ਹੈ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤੱਕ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ। ਯੀਟਸ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਲੰਮਾ ਆਦਮੀ...

* * *

1952-1953 ਦੀਆਂ ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਓਲੀਵਰ ਸੇਂਟ ਜੌਨ ਗੋਗਾਰਟੀ ਨੇ ਟੂਮੋਰੋ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਲਈ "ਯੀਟਸ ਐਂਡ ਦ ਗੋਸਟ ਆਫ ਰੇਨਵਿਲ ਕੈਸਲ" ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ।
ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, "ਕੱਲ੍ਹ" ਸ਼ਬਦ "ਕੱਲ੍ਹ" ਦੇ ਸੰਪਾਦਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਗੋਗਾਰਟੀ ਨੇ ਰੇਨਵਿਲ ਹਾਊਸ ਨੂੰ ਕਿਲ੍ਹਾ ਕਹਿਣਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ। ਇੱਥੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰੇਨਵਿਲ ਕਿਲ੍ਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਹੋਟਲ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਦੋ ਮੀਲ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਖੰਡਰ ਮੱਧਯੁਗੀ ਪੱਥਰ ਦੀ

ਇਮਾਰਤ, ਜੋ ਕਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਆਇਰਿਸ਼ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂ ਰਾਣੀ ਗ੍ਰੈਨੀਆ ਓ'ਮੈਲੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ।
ਗੋਗਾਰਟੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਉਸ ਘਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜੋ ਅੱਗ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਸਾਡੀ ਫੇਰੀ ਨਵੇਂ ਘਰ ਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਇਸਦੇ ਖੰਡਰਾਂ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਰੇਨਵਿਲ ਹਾਊਸ ਵਿਖੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕਹਾਣੀ ਸ਼ਾਇਦ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੀ ਇਮਾਰਤ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਮੌਜੂਦਾ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕੋਈ ਰਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ।
ਗੋਗਾਰਟੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਯੇਟਸ ਅਤੇ ਜਾਦੂਗਰੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀ ਹੈ; ਇੱਕ ਖਾਸ ਘਟਨਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਯੇਟਸ, ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ, ਨੇ ਆਪਣੀ ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਵਾਲੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇਖੀ; ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਯੋਜਿਤ ਇੱਕ ਸੀਂਸ ਸੈਸ਼ਨ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ ਸੀ। ਮੋਰਗਨ ਈਵਾਨ, ਇੱਕ ਵੈਲਸ਼ ਨਿਵਾਸੀ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਮਾਧਿਅਮ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਡਰਾਇਆ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਇੰਝ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਬੁਰੇ ਸੁਪਨੇ ਵਾਂਗ ਤਣਾਅ ਵਿੱਚ ਹਾਂ, ਭਿਆਨਕ ਡਰ ਨੇ ਜੋ ਬੁਰੇ ਸੁਪਨੇ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਨੂੰ ਜਕੜ ਲਿਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਦੇਖਿਆ, ਸਿੱਧਾ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਭੂਰੇ ਮਖਮਲ ਵਿੱਚ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ, ਕਮਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਮੀਜ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਲਗਭਗ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਕੁਰਸੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਫਿੱਕਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਛੂਹ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਭਿਆਨਕ ਆਫ਼ਤ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਆ ਜਾਵੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨੇੜੇ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਵੀ ਉਸ ਵਾਂਗ ਹੀ ਤਣਾਅ ਵਿੱਚ ਸੀ - ਇੱਕ ਬੁਰੇ ਸੁਪਨੇ ਦਾ ਡਰ, ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਠੰਢ; ਪਰ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ

ਭਿਆਨਕ ਬਣਾਇਆ ਉਹ ਸੀ ਮੇਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗਣਾ। ਭੂਰੇ ਮਖਮਲ ਵਿੱਚ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਚਿੱਤਰ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਕਮਰੇ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਉਸਦੀਆਂ ਚੌੜੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵੇਖੀਆਂ, ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਗੁੱਟਾਂ 'ਤੇ ਝਰਨੇ ਵੇਖੇ। ਉਹ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਚਮਕਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬਾਹਰ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ।
"ਭੂਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਆਪਣੀ ਗਰਦਨ ਤੱਕ ਚੁੱਕੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਫੜ ਲਿਆ ਹੋਵੇ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਰੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਪਾਗਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ! ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਾਗਲਪਨ 'ਤੇ ਤਰਸ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਨਰਕ ਦੇ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਤਣਾਅ ਨੇ ਘੇਰ ਲਿਆ। ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ! ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ! ਹੇ ਰੱਬਾ, ਉਸਨੇ ਇਸੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ।"
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ, ਭੂਤ ਨੇ ਯੀਟਸ ਨਾਲ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਲਿਖਤ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਜਨਬੀਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਯੀਟਸ ਨੇ ਉਸਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾ ਜਵਾਬ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੰਗਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭੂਤ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਡਰਾਉਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਲਾਟਾਂ ਬਾਰੇ ਰੋਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਫਰਨੀਚਰ ਨਹੀਂ ਹਿਲਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਨੇੜੇ ਸੁੱਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਯੀਟਸ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਦੱਸਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕੀਤਾ।
ਯੀਟਸ, ਇੱਕ ਸੈਲਾਨੀ, ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਬੱਚੇ ਕਈ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਰੋਂਦੇ ਹੋਏ ਹੇਠਾਂ ਭੱਜਦੇ ਆਉਂਦੇ ਸਨ? ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਬਲੇਕ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਅੱਠਵੇਂ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਰੱਖਣ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੇ ਭੂਤ ਦਾ

ਵਿਲੱਖਣ ਨਾਮ ਖੋਜਿਆ। ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਨਾਮ ਜੋ ਗੋਗਾਰਟੀ ਨੇ ਸਥਾਨਕ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰਹੇ।
ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਆਤਮਾ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਯੇਟਸ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਭੂਤਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਸੱਠ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਗਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਯੇਟਸ ਇੱਕ ਜਗਦੀ ਹੋਈ ਮੋਮਬੱਤੀ ਲੈ ਕੇ ਅੰਦਰ ਆਈ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਬੁਝਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, "ਹਾਂ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਵੇਂ ਹੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ।"
ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਉੱਤਰੀ ਕਮਰੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਚੌਦਾਂ ਸਾਲ ਦੇ ਪੀਲੇ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲੇ, ਲਾਲ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇ ਕੋਲ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਇੱਕ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਬੱਚਾ ਸਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਜੱਦੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਜਨਬੀਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਤੋਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਸੀ। ਉਹ ਹੈਰੋਲਡ ਬਲੇਕ ਸੀ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ ਹਾਂ ਕਿ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨੂੰ ਕੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ! ਉੱਪਰ, ਉਸੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਭੂਤਿਆ ਹੋਇਆ ਮੁੰਡਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੀ ਗਰਦਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਬੇਅਰਾਮੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ - ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਾਲੇ ਵੈਲਸ਼ਮੈਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਸਾਲਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ! ਕੀ ਉਹ ਦੁਖਾਂਤ ਨੂੰ ਮੁੜ ਜੀ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਾਂ ਉਹ ਪੀਲਾ ਮੁੰਡਾ ਅਜੇ ਵੀ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਸੀ?
ਪਰ ਨੌਕਰਾਣੀ ਨੇ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਅਜਨਬੀ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਮੁੰਡਾ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਉਸ ਭੂਤਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ। ਯੀਟਸ ਨੂੰ ਇਸ ਘਰ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਜਿਗਿਆਸੂ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਆਦਮੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਉਸ ਉਦਾਸ ਮੁੰਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ!

*28
ਕੀ ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਹੋ, ਜੀਨ ਹਾਰਲੋ?
ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਫਿਲਮ ਅਭਿਨੇਤਰੀ ਨੂੰ "ਵੈਂਪ" ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਜੀਨ ਹਾਰਲੋ ਸੀ। ਇਹ ਸੁਨਹਿਰੀ ਅਦਾਕਾਰਾ 1930 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਆਦਰਸ਼ ਨੂੰ ਮੂਰਤੀਮਾਨ ਕਰਦੀ ਸੀ - ਪਤਲੀ ਅਤੇ ਭਰਮਾਉਣ ਵਾਲੀ, ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਭੜਕਾਊ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹਿਲਾਉਂਦੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਯੁੱਗ ਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਸਜੀ ਹੋਈ। ਪਤਲੇ-ਫਿੱਟ ਪਹਿਰਾਵੇ, ਸਵੈਟਰ ਅਤੇ ਰੰਗੀਨ ਉਪਕਰਣਾਂ ਨੇ ਜੀਨ ਹਾਰਲੋ ਨੂੰ ਅਮਰੀਕੀ ਸਿਨੇਮਾ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਗਲੈਮਰਸ ਅਭਿਨੇਤਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਣਾਇਆ। ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਨਿੱਜੀ ਰਾਜ਼ਾਂ ਜਾਂ ਨਿੱਜੀ ਦੁਖਾਂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ। ਉਸਦੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੰਪਾਦਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਸਿਰਫ ਉਹ ਪਹਿਲੂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜੋ ਇੱਕ ਗਲੈਮਰਸ ਫਿਲਮ ਸਟਾਰ ਦੀ ਪੂਰਵ-ਕਲਪਿਤ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਸਨ। ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ, ਜੀਨ ਹਾਰਲੋ ਸਾਰੀਆਂ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਸੁਨਹਿਰੀ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਗਲੈਮਰਸ ਅਭਿਨੇਤਰੀਆਂ ਲਈ ਪ੍ਰੋਟੋਟਾਈਪ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਅੰਤ ਮਰਲਿਨ ਮੋਨਰੋ ਨਾਲ ਹੋਇਆ। ਇਹਨਾਂ ਸੁਨਹਿਰੀ ਫਿਲਮ ਅਭਿਨੇਤਰੀਆਂ ਦੇ ਦੁਖਦਾਈ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਮਾਨਤਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੇ ਪਰਦੇ 'ਤੇ ਜੋ ਚਿੱਤਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਜਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਉਹ ਉਸਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਨਿੱਜੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੁਖਦਾਈ ਪਤਨ ਲਈ ਰਾਹ ਪੱਧਰਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ।
ਮੇਰੇ ਲਈ, ਜੀਨ ਹਾਰਲੋ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰੈੱਡ ਡਸਟ ਵਰਗੀਆਂ ਫਿਲਮਾਂ ਦੀ ਗਲੈਮਰਸ ਦੇਵੀ ਵਜੋਂ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਦੇਖੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਦਾਕਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਤਸਵੀਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਅਖਬਾਰ ਤੋਂ

ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਫਿਲਮ ਸਟਾਰ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਭੂਤ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਸ਼ੱਕ ਸੀ।
ਇਹ ਘਰ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਦਾ ਸਟੂਕੋ ਸਿੰਗਲ-ਫੈਮਿਲੀ ਘਰ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਵੈਸਟਵੁੱਡ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਗਲੀ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਵੈਸਟਵੁੱਡ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁਹੱਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਉੱਚ-ਮੱਧਮ ਵਰਗ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਘਰ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਆਪਣੀਆਂ ਦੋ ਧੀਆਂ ਅਤੇ ਦੋ ਪੂਡਲ ਕੁੱਤਿਆਂ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਦੋ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਇਮਾਰਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਪਾਈਰਲ ਪੌੜੀ ਹੈ ਜੋ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੱਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਆਇਤਾਕਾਰ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਹੈ, ਜੋ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਇੱਕ ਰਸੋਈ ਅਤੇ ਬਾਥਰੂਮ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੌੜੀ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉੱਪਰ ਦੋ ਬੈੱਡਰੂਮ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਾਥਰੂਮ ਹਨ।

ਜੀਨ ਹਾਰਲੋ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ—ਬੇਵਰਲੀ ਹਿਲਜ਼
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਘਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕਣ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਚ. ਨਾਲ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮੰਗਣ ਲਈ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਾਫ਼ੀ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਮੇਰੀ ਫੇਰੀ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਵਜੋਂ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਵਜੋਂ ਵੀ, ਉਹ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਚਾਰ ਉਸਦੇ ਕਰੀਅਰ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਜਾਂ ਪਤਾ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਭਰੋਸੇ ਨਾਲ, ਮੇਰਾ ਵਾਪਸ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਧੁੱਪ ਵਾਲੀ ਦੁਪਹਿਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਰ ਅਤੇ ਕੈਮਰਾ ਚੁੱਕਿਆ, ਵੈਸਟਵੁੱਡ ਵਿੱਚ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੀ ਟੈਕਸੀ ਖੜ੍ਹੀ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਘੰਟੀ ਵਜਾਈ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਚ. ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੇਰਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਲਗਭਗ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ, ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ, ਕਾਲੇ ਸੁਨਹਿਰੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਸੀ, ਜੋ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਾਦੂਗਰੀ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੀ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਉਸਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਪੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਸਹੇਲੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸੀ; ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ ਜਾਂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ। ਖੈਰ, ਅਸੀਂ ਤਿੰਨੇ ਜਣੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਏ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਚ. ਨੂੰ ਉਹੀ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਜੋ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪੁੱਛਦੀ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਕਥਿਤ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ।
"ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਚ., ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹੋ?" ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਸਾਲ।
"ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਪਿਛਲੇ ਮਾਲਕ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਸੀ?"

"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਘਰ ਅੰਦਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਆਇਆ, ਬੱਸ।"
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਇਹ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ?
"ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਇਹ ਸਾਡਾ ਘਰ ਹੈ।' ਮੈਂ ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਏਜੰਟ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਘਰ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਤਿਆਰ ਕਰ ਲਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ ਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਗੇ।"
"ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ?"
"ਬ੍ਰੈਂਟਵੁੱਡ, ਵੈਸਟ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ, ਬੇਵਰਲੀ ਹਿਲਜ਼, ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ। ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਕੈਨੇਡਾ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ।"
ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਕਿੰਨੇ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਹਨ?
"ਸਤਾਰਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਹਨ?"
ਮੇਰੀਆਂ ਦੋ ਧੀਆਂ ਹਨ, ਇੱਕ ਨੌਂ ਸਾਲ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਹੈ। "ਕੀ ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਏਜੰਟ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਦੱਸਿਆ?"
"ਉਸਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।"
"ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਏ ਅਤੇ ਸੈਟਲ ਹੋ ਗਏ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਦਲਾਅ ਕੀਤਾ?"
"ਹਾਂ; ਇਹ ਬਹੁਤ ਬੁਰੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਢਾਂਚਾਗਤ ਬਦਲਾਅ ਕੀਤੇ ਹਨ?"
"ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗੇ।"
"ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਰਹਿਣ ਆਉਣ ਵੇਲੇ ਠੀਕ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ?"
"ਹਾਂ।"

"ਤੁਹਾਨੂੰ ਘਰ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕੋਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਕਦੋਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈਆਂ?"
"ਘਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਕਾਰਪੇਟ ਵਿਛਾਉਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇਣ ਆਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਤਜਰਬਾ ਹੋਇਆ।"
"ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਮੇਰੇ ਦੋਵੇਂ ਕੁੱਤੇ ਭੌਂਕਦੇ ਅਤੇ ਗਰਜਦੇ ਹੋਏ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਭੱਜੇ। ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੰਝ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਫੁਸਫੁਸਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਡਰਾ ਦਿੱਤਾ।"
"ਕੀ ਉਹ ਉੱਪਰਲੇ ਕਿਸੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ?"
"ਨਹੀਂ, ਮਾਸਟਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਹਮਣੇ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ। ਕੁੱਤੇ ਭੌਂਕਦੇ ਅਤੇ ਗਰਜਦੇ ਹੋਏ ਅੰਦਰ ਭੱਜੇ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਫੜਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋਣ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੰਦਰ ਗਏ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਸੁਣਦੇ ਹੋ?
"ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, 'ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰੋ!' ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਦੱਬੀ ਹੋਈ ਆਵਾਜ਼।"
"ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, 'ਠੀਕ ਹੈ, ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ।' ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ESP ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਗਿਆ।"
"ਤੁਹਾਡੇ ਉਹ ਹੋਰ ਅਨੁਭਵ - ਕੀ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਇਸ ਘਰ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਨ?"

"ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਪੁਕਾਰਦੇ ਸੁਣਿਆ।"
"ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਘਰ ਵਿੱਚ?"
"ਦੂਜੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦੇ ਹੋ?"
ਨਹੀਂ, ਸਿਰਫ਼ ਔਰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ।
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਦੇਖਿਆ ਹੈ?
"ਜੋ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਕੋਈ ਅਲੌਕਿਕ ਪਦਾਰਥ ਸੀ.... ਇਹ ਸਿਗਰਟ ਦੇ ਧੂੰਏਂ ਵਰਗਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਹਿੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੁੱਤੇ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਏ, ਆਪਣੀਆਂ ਪੂਛਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਰੱਖ ਕੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਭੱਜ ਗਏ।"

ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜੀਨ ਹਾਰਲੋ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਬਿਸਤਰਾ
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਫੁਸਫੁਸਾਉਣ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ?"
"ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ। ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਸ਼ੱਕੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿਖਿਆ।"
"ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਮੌਜੂਦਗੀ ਕਦੋਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ?"

"ਜਿਸ ਰਾਤ ਅਸੀਂ ਰਹਿਣ ਆਏ ਸੀ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਏ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਭਾਰੀ ਚੀਜ਼ ਬਿਸਤਰੇ ਨਾਲ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਟਕਰਾ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਹੇ ਮੇਰੇ ਰੱਬ, ਮੈਂ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਹੈ।' ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, 'ਓਏ, ਚੁੱਪ ਰਹੋ। ਜੇ ਕੋਈ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।' ਅਤੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 'ਤੁਹਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਹੈ - ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਹੋ? ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਸੌਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਹਾਂ - ਇਸ ਲਈ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦਿਓ।'"
ਅਤੇ ਕੀ ਇਸਨੇ ਮਦਦ ਕੀਤੀ?
"ਹਾਂ।"
"ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿੰਨੀ ਦੇਰ ਰਹੀ?"
"ਖੈਰ, ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਹਿੱਲਣ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਪਰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੋਈਆਂ। ਮੇਰੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਓਵਨ 'ਤੇ ਲਾਈਟ ਸਵਿੱਚ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਉਹ ਸਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਚਾਲੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।"
"ਕੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲਾਈਟਾਂ ਚਾਲੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਾਲੂ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ?"
"ਹਾਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਉਲਟਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।"
"ਕੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸੀ ਜੋ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ?"
"ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠਾ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਲਿੱਕ ਕਰਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ, ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਇਹ ਚਾਲੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਇਹ ਦਸ ਜਾਂ ਪੰਦਰਾਂ ਵਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।"
"ਕੋਈ ਹੋਰ ਘਟਨਾ?"
"ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਵਾਪਰਿਆ। ਮੈਂ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਛੱਤ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਉੱਥੇ ਉਹ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸੀ-"

ਕੀ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਰੂਪ ਸੀ?
"ਨਹੀਂ। ਇਹ ਕਿਨਾਰਿਆਂ 'ਤੇ ਹਿੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਆਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਠੋਸ ਪੁੰਜ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇੱਕ ਰੂਪਰੇਖਾ ਵਾਂਗ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਉੱਪਰ ਤੈਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।"
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਸੁਣਿਆ?
"ਉਦੋਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੈਂ ਹੁਣ ਬੈਠਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਮੈਰੀ ਉਸੇ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਰੋਣ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ। ਡਾਕਬਾਕਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕੋਨੇ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ, ਉਦਾਸ, ਦਿਲ ਦਹਿਲਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਸੱਚ ਕਹਾਂ ਤਾਂ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਸੀ।"
"ਕੀ ਇਹ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਦੇ ਰੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ?"
"ਜ਼ਰੂਰ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ?"
"ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਰੋਂਦੇ-ਰੋਂਦੇ ਰੋਂਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਹਵਾ ਵੀ ਤੇਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਖਿੜਕੀਆਂ ਨਹੀਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ।"
ਕੀ ਕੋਈ ਅਣਸੁਲਝੇ ਮੁੱਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਰਕਸੰਗਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ?
"ਅਕਸਰ। ਹੇਠਾਂ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਥੇ ਜਾਂ ਉੱਪਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ, ਕਈ ਵਾਰ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਵੀ।"
"ਜਦੋਂ ਤੇਰੀ ਮਾਸੀ ਮੈਰੀ ਇੱਥੇ ਬੈਠੀ ਸੀ ਅਤੇ ਤੂੰ ਰੋਣ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ, ਕੀ ਉਸਨੇ ਵੀ ਸੁਣੀਆਂ?"
"ਓਹ, ਉਸਨੇ ਉਹ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਪੀਣ ਲਈ ਕੁਝ ਦੇਣਾ ਪਿਆ।"
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ?

"ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼। ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ-ਹੇਠਾਂ ਜਾ ਰਹੇ ਕਦਮ, ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਉੱਪਰ ਜਾਂ ਹੇਠਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।"
"ਆਦਮੀ ਜਾਂ ਔਰਤ?"
"ਮੈਂ ਕਹਾਂਗਾ ਕਿ ਉਹ ਔਰਤਾਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੰਗ ਹਲਕਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਛੂਹਦੀਆਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮੇਰੇ ਗੱਲ੍ਹ ਨੂੰ ਵੀ ਛੂਹਦੀਆਂ ਹਨ।"
"ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਅਜੀਬ ਸੁਪਨੇ ਆਏ ਹਨ?" "ਬਿਲਕੁਲ। ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਘਟਨਾ। ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਬੱਸ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਉੱਪਰਲੇ ਬਾਥਰੂਮ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਪਸ਼ਟ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਮਿਲਿਆ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੱਥ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਭਰੇ ਬਾਥਟਬ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਲਾਈਟ ਸਵਿੱਚ ਵੱਲ ਵਧਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਉਹ ਸਾਕਟ ਜਿੱਥੇ ਬਿਜਲੀ ਚਾਲੂ ਅਤੇ ਬੰਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਇਹ ਤਾਰਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਿਜਲੀ ਦਾ ਝਟਕਾ ਉਸ ਹੱਥ ਨੂੰ ਲੱਗਿਆ; ਹੱਥ ਸੁੰਗੜ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮਰ ਗਿਆ। ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਮੈਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਜੀਬ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ ਸੀ।' ਉਸਨੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ!"
"ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ?"
"ਸੱਚਮੁੱਚ। ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਹੱਥ ਸੁੱਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਚੰਗਿਆੜੀਆਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਦੇਖੀਆਂ। ਮੈਂ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਇਲੈਕਟ੍ਰੀਸ਼ੀਅਨ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਪੁਰਾਣਾ ਸਵਿੱਚ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਟੱਬ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਹੱਥ ਵਧਾ ਕੇ ਸਵਿੱਚ ਨੂੰ ਛੂਹਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬਿਜਲੀ ਦਾ ਝਟਕਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ!' ਅਸੀਂ ਸਵਿੱਚ ਲਗਾਇਆ ਤਾਂ ਜੋ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸਨੂੰ ਚਾਲੂ ਕਰ ਸਕੋ। ਤੁਸੀਂ

ਹੁਣ ਟੱਬ ਤੋਂ ਸਵਿੱਚ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ।"
"ਕੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਗੱਲ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?"
"ਮੈਨੂੰ ਉੱਪਰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਤੋਂ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਪਰਫਿਊਮ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮੇਰੀ ਛੋਟੀ ਧੀ, ਜੋ ਉੱਥੇ ਸੌਂਦੀ ਹੈ, ਪਰਫਿਊਮ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦੀ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸੁੰਘ ਸਕਦੀ ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਕਦੇ ਕੋਈ ਮਹਿਮਾਨ ਇਸ ਘਰ ਆਇਆ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਇਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ?" "ਬੈਟੀ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਸਹੇਲੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, 'ਹਾਏ ਮੇਰੇ ਰੱਬਾ, ਕਾਸ਼ ਤੂੰ ਖਿੜਕੀਆਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦਾ। ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਠੰਡ ਹੈ।' ਪਰ ਸਭ ਕੁਝ ਕੱਸ ਕੇ ਬੰਦ ਸੀ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਪਤੀ ਨੇ ਸੁਪਨੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਦੇਖਿਆ?"
"ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਓਏ, ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਠੰਡੀ ਹਵਾ ਆ ਰਹੀ ਹੈ!' ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 'ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਬੰਦ ਸਨ।'" "ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?"
ਮੇਰੀ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਧੀ, ਜੈਨੀ, ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਉੱਪਰਲੀ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟੀ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਉੱਥੇ ਪਾਰਟੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਹੈ।
"ਇਹ ਘਰ ਕਦੋਂ ਬਣਿਆ ਸੀ?"
ਮੈਂ 1929 ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।
"ਕੀ ਇਹ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ?"

"ਨਹੀਂ। ਇਹ ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਕਈ ਘਰਾਂ ਵਾਂਗ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।"
"ਇੱਥੇ ਪਹਿਲਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਕੌਣ ਸੀ?"
"ਇਹ ਮਹਾਂਮੰਦੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸੀ। ਕਈ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਆਏ ਅਤੇ ਚਲੇ ਗਏ।"
"ਜੀਨ ਹਾਰਲੋ ਦਾ ਇਸ ਘਰ ਨਾਲ ਕੀ ਸਬੰਧ ਸੀ?"
"ਉਹ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਸਟੂਡੀਓ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ 1930 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਘਰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਚਲੀ ਗਈ।"
ਉਹ ਇੱਥੇ ਕਿੰਨੀ ਦੇਰ ਤੋਂ ਹੈ?
ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਸਾਲ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਏ ਸਨ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਏਜੰਟ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ।
"ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਮਰ ਗਈ?"
ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੁੱਟਮਾਰ ਨਾਲ ਹੋਈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਗੁਰਦੇ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਏ। ਕਹਾਣੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹਨੀਮੂਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੂਜੀ ਰਾਤ, ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁੱਟਿਆ। ਉਹ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਬਾਥਰੂਮ ਲੈ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਪੂਰਾ ਸਰੀਰ ਜ਼ਖਮਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਜਿਸ ਰਾਤ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਹ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਅਫਵਾਹਾਂ ਸਨ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਨਪੁੰਸਕ ਸੀ ਜਾਂ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਮਲਿੰਗੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਲਈ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਨੀਂਦ ਦੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਦੀ ਓਵਰਡੋਜ਼ ਲੈ ਲਈ।

"ਕੀ ਉਹ ਸਫਲ ਹੋਈ?"
"ਉਸਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਲਈ ਦਬਾਅ ਪਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਰ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਗੁਰਦੇ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।"
"ਮਾਰਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਨਹੀਂ?"
"ਨਹੀਂ—ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ। ਉਸਦੇ ਮਾਪੇ ਈਸਾਈ ਵਿਗਿਆਨੀ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਨੂੰ ਆਮ ਡਾਕਟਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਸੀ।"
"ਤਾਂ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਪਾਲ ਬਰਨ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ, ਉਸਦੀ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦੀ ਖ਼ਬਰ, ਅਤੇ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼। ਕਿਹੜੇ ਕਮਰੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ?"
"ਬੈਠਕ ਵਾਲਾ ਕਮਰਾ। ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ ਉੱਥੇ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਵਾਲਾ ਬਾਥਰੂਮ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਉਵੇਂ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਰਾਏ ਹੈ?"
ਮੈਨੂੰ ਬਾਥਰੂਮ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਗਈ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸਨੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗੋਲੀਆਂ ਖਾ ਲਈਆਂ ਸਨ।
"ਕੁਟਾਈ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿੱਥੇ ਹੋਈ ਸੀ?"
"ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੇ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੀ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਅਜੀਬ ਅਹਿਸਾਸ ਕਿਸ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਹੇਠਾਂ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਉੱਪਰ ਵਾਲਾ?"
ਹੇਠਾਂ
"ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜਾਂ ਬਾਹਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੁਝ?"

"ਲੋਕ ਉਦੋਂ ਵੀ ਦਸਤਕ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਸਾਡੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ; ਸੈਲਾਨੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, 'ਤੁਹਾਡੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਹੈ,' ਜਦੋਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ... ਇਹ ਅਕਸਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਦਸਤਕ ਸੁਣੀ ਹੋਵੇਗੀ?"
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਸਕਦਾ ਸੀ?"
"ਨਹੀਂ: ਇਹ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਕਿਸਮ ਦੀ ਦਸਤਕ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਨਰਮ। ਇਹ 'ਮੈਨੂੰ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਦਿਓ' ਵਾਲੀ ਦਸਤਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਇਨਸਾਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਖੜਕਾਏਗਾ।"
"ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਕਦੋਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ?"
"ਸ਼ਾਇਦ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹੈ?"
"ਹਾਂ। ਨਾਲ ਹੀ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਢਿੱਲੇ ਚਰਿੱਤਰ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਜੀਵਨੀ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ?"
ਨਹੀਂ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਸਾਖ ਨਾਲ ਜੋ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਹ ਬਹੁਤ ਭਿਆਨਕ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚਾਈ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੋਚ ਸਕਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਰੱਖ ਕੇ ਹੀ ਸਮਝ ਸਕਦੀ ਹਾਂ। ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ

ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਪਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੋਵਾਂਗੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਕੋਈ ਹਾਰਲੋ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖੇਗਾ ਅਤੇ ਸਨਸਨੀਖੇਜ਼ਤਾ ਰਾਹੀਂ ਪੈਸਾ ਕਮਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਭਰਿਆ ਨਜ਼ਰੀਆ ਅਪਣਾਏਗਾ।"
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਚ. ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਘਰ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ ਜੋ ਕਦੇ ਜੀਨ ਹਾਰਲੋ ਦਾ ਘਰ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਘਰ ਦੀ ਮਾਲਕਣ ਸਵਰਗੀ ਫਿਲਮ ਸਟਾਰ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਪਹਿਲੂਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਫਿਲਮ ਟੀਵੀ 'ਤੇ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੀ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ? ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਜੀਨ ਹਾਰਲੋ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਘਰ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ? ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਨਰਮ, ਨਿੱਘੀ ਦੁਪਹਿਰ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ, ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਚ. ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀ, ਮੈਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਵਾਲ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਵਿੱਚ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ, ਸਵਰਗੀ ਜੀਨ ਹਾਰਲੋ ਦੀ ਸੁਨਹਿਰੀ ਚਮਕ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਤ ਹੁੰਦੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰੀ ਕਲਪਨਾ ਸੀ, ਪਰ ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜੀਨ ਹਾਰਲੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਘਰ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਗਈ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਹਿੱਸਾ ਬਿਤਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

*29
ਕੀ ਬੈਰੀਮੋਰ ਪਰਿਵਾਰ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ?
ਕਲੀਵਲੈਂਡ, ਓਹੀਓ ਦੀ ਇੱਕ ਆਕਰਸ਼ਕ ਅਤੇ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਔਰਤ, ਪੌਲਾ ਡੇਵਿਡਸਨ ਨੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਵਿੱਚ ਕਰੀਅਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। 1969 ਵਿੱਚ, ਉਹ ਬੇਵਰਲੀ ਹਿਲਜ਼ ਪਹੁੰਚੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਏਜੰਸੀ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਮਿਲ ਗਈ। ਨੌਕਰੀ ਠੀਕ ਸੀ, ਪਰ ਜਿਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਰਹਿਣ

ਗਈ ਸੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕਦੇ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਪਰਿਵਾਰ - ਲਿਓਨੇਲ ਬੈਰੀਮੋਰ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਸੀ। ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਹਿਲਜ਼ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਇਹ ਘਰ, ਗਲੀ ਤੋਂ ਦੇਖਣ 'ਤੇ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਗਲੀ ਤੋਂ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਉੱਚਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਘਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਖੱਡ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਪੰਜ ਜਾਂ ਛੇ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਡੂੰਘੀ। ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਕੇਬਲ ਕਾਰ ਵੀ ਹੈ, ਜੋ ਹੁਣ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਦੇ ਸੁੰਦਰ ਬਾਗ਼ ਹੁਣ ਖੰਡਰ ਹਨ ਅਤੇ ਅਣਗਹਿਲੀ ਦੀ ਇੱਕ ਤਰਸਯੋਗ ਤਸਵੀਰ ਪੇਂਟ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ, ਘਰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮਹਿਲ ਸੀ ਅਤੇ ਰਹੇਗਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੈਰੀਮੋਰ ਵਰਗੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਸਤੀ ਘਰ ਵਰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੇਗੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਗੀਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਅਣਗੌਲਿਆ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਘਰ ਅਜੇ ਵੀ ਚਮਕਦਾ ਹੈ, ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਪੇਂਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਸਜਾਵਟ ਇਸਦੇ ਰਹੱਸਮਈ ਮਾਹੌਲ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵਧਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਪੌਲਾ ਡੇਵਿਡਸਨ ਰਹਿਣ ਚਲੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਘਰ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦੇਣਾ ਪਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਸਾਬਕਾ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਕੁਆਰਟਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਹੇਡੀ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਫਿਲਮਾਂ ਲਈ ਸੰਗੀਤ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸੰਗੀਤ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਦੀ ਆਦਤ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਘਰ ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਸ਼ਾਂਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਸਾਰੇ ਕੰਮ 'ਤੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਹੇਡੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦੀ ਸੀ। ਖਾਲੀ ਘਰ ਦੀ ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਅਕਸਰ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਅਦਿੱਖ ਜੀਵ ਉਸਦਾ ਸੰਗੀਤ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਰੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਫ਼ ਸੁਣੀ, ਭਾਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪਾਉਲਾ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ 31 ਮਈ, 1969 ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬੈਰੀਮੋਰ ਮਹਿਲ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਕਾਂਟੀਨੈਂਟਲ ਹੋਟਲ ਤੋਂ ਚੁੱਕਿਆ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੋਸਤ, ਜਿਲ ਟੈਗਾਰਟ, ਵੀ ਸਾਡੇ

ਨਾਲ ਸੀ। ਜਿਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਲੇਖਕ ਅਤੇ ਪਾਰਟ-ਟਾਈਮ ਮਾਡਲ, ਜਿਲ ਨੇ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ESP ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਹਿਜਤਾ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਧਾਰਨਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਣ ਨਾਲ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕਿਉਂ, ਕੁਝ ਦਿਲਚਸਪ ਨਤੀਜੇ ਨਿਕਲ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਿਆ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਹਵੇਲੀ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਸਾਡਾ ਨਿੱਘਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ। ਪੌਲਾ, ਹੈਡੀ, ਘਰ ਦੀ ਮਾਲਕਣ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਜਿਲ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਗਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਦੋਸਤ, ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ, ਇਸਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਚੁਣੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਪਾਰਟੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ, ਸਾਨੂੰ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਹਿਲਜ਼ ਰਾਤ ਦੇ ਸ਼ਾਂਤ ਮਾਹੌਲ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਬੇਸਮੈਂਟ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜੂਕਬਾਕਸ ਦੀ ਧੜਕਣ ਅਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਧੜਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਮਿਲੀ।
ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਤੋਂ ਮਾੜੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜੋ ਵੀ ਲੱਭ ਸਕਦੇ ਸੀ ਲੱਭਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਜਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਦੋ ਲੋਕਾਂ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਲਟਕਦੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸਾਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ।" ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਪੁੱਛਿਆ ਜੋ ਉਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। "ਉਹ ਬੁੱਢੀ ਹੈ; ਉਹ ਜਵਾਨ ਹੈ। ਉਹ ਲਗਭਗ ਤੀਹ ਸਾਲ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਸਿਰਫ ਉਸਦੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ, ਪਰ ਜੋ ਵੀ ਆਤਮਾ ਇੱਥੇ ਹੈ, ਉਹ ਹੁਣ

ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਹੈ।" ਹੇਠਾਂ ਸੰਗੀਤ ਵੱਜਣ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਭੂਤ ਨੂੰ ਗੁੱਸੇ ਹੋਣ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਜਿਲ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਘਰ ਦੇ ਉਸ ਕੋਨੇ ਨੂੰ ਦੇਖਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹਾਂ।"
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉੱਪਰਲਾ ਕਮਰਾ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਾਲਰੂਮ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਾਲਕੋਨੀ ਸੀ। ਹਾਇਡੀ ਅਕਸਰ ਉੱਥੇ ਟੈਲੀਫੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਸੁਣਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਘਰ ਦਾ ਇਹੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਅਦਿੱਖ ਟੈਲੀਫੋਨ ਵੱਜਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਹਾਇਡੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੰਗੀਤ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਹੁਣ ਰੌਲਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਰੁਕਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਇਹ ਟੈਲੀਫੋਨ ਵੱਜ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਟੈਲੀਫੋਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।" ਮੈਂ ਹਾਇਡੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਲੈ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਜਿਲ ਨੂੰ ਉਹ ਨਾ ਸੁਣੇ ਜੋ ਉਹ ਕਹਿ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਿਲ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਘਰ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ, ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ-ਉਤਰਨ ਅਤੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੀ ਹੋਈ ਸੀ।
ਮੈਂ ਹਾਇਡੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ, ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਤੈਨੂੰ ਹੋਰ ਕੀ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ?"
"ਅਕਸਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪਿਆਨੋ ਵਜਾ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਸਨ; ਇਹ ਦਿਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।" ਜਿਲ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਨਾਮ ਯਾਦ ਹੈ। ਗ੍ਰੇਸ - ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜੋ ਹਿਊਜ਼ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।" ਮੈਂ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਜਿਲ ਫਿਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ। ਮਾਲਕਣ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਆਰਟੀ ਏਰਿਨ ਸਨ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਕੋਈ ਹਿੰਸਾ ਨਾਲ ਮਰਿਆ ਹੈ?"

ਮੈਂ ਕੁਝ ਅਫਵਾਹਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕੇਬਲ ਕਾਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜੰਗਾਲ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਨਾਲ ਢੱਕੀ ਹੋਈ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬੰਦ ਪਈ ਕੇਬਲ ਕਾਰ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਏ। ਜਿਲ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਇਸ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ, ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। "ਮੈਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਇਸ ਕੇਬਲ ਕਾਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਮਾਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।" ਫਿਰ ਉਸਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਬਹੁਤ ਭਿਆਨਕ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਕੇਬਲ ਕਾਰ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਹਟਾ ਲਏ।
"ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਜਿਲ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਕੋਈ ਕੇਬਲ ਕਾਰ 'ਤੇ ਪਹਾੜੀ ਤੋਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਹੇਠਾਂ ਆਇਆ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਥੇ ਪੁਲੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ।"
ਅਸੀਂ ਖੱਡ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਚਲੇ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਵੀਮਿੰਗ ਪੂਲ ਸੀ। ਪੂਲ ਅਜੇ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਪੂਲ ਹਾਊਸ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਸੰਗੀਤ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸਾਫ਼ ਸਨ। ਜਿਲ ਹੁਣ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਪਸੰਦ ਆਇਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜ਼ਾਲਮ ਆਦਮੀ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਪਹਿਲੇ ਨਾਮ, ਗ੍ਰੇਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਂ, ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਕੁੱਤੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਸਟਿਫ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋ, ਸ਼ਾਇਦ ਤਿੰਨ ਸਨ। ਉਹ ਭਿਆਨਕ ਕੁੱਤੇ ਸਨ, ਭਿਆਨਕ ਹੋਣ ਲਈ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਨ।"
"ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ?"
"ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਖੇਡਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ, ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਦੋ ਨੌਜਵਾਨ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੁੜੀ। ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸ਼ੋਰ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੱਸਦੇ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਮਸਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ

ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਪਰ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਕੁੱਤਿਆਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ। ਉਹਨਾਂ ਕੁੱਤਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਕੋਈ ਵੀ ਉਸਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਜਾਜ਼ਤ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਖਾਸ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ। ਉਸਦਾ ਇਸ ਘਰ 'ਤੇ ਡੂੰਘਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਮਾਲਕ ਸੀ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਘਰ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਸਬੰਧ ਸੀ?"
"ਹਾਂ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਵਿਅਕਤੀ।" ਮੈਂ ਜਿਲ ਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਲੱਗੀ।
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸਦੀ ਛੋਟੀਆਂ ਮੁੱਛਾਂ, ਕਾਲੇ, ਡਿੱਗਦੇ ਵਾਲ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਹੰਕਾਰੀ ਸ਼ਕਲ, ਅਤੇ ਬਾਜ਼ ਵਰਗੀ ਨੱਕ ਹੈ। ਉਸਦੀਆਂ ਭੂਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਕਾਲੇ ਘੇਰੇ ਹਨ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਰਾਬ ਜਾਂ ਭੋਜਨ ਦੀ ਖਪਤ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿਆਦਾੀਆਂ ਕਰਕੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਯਾਨੀ, ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿਆਦਾੀਆਂ ਕਰਕੇ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਾਜ਼ ਵਰਗੀ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਬਾਜ਼ ਵਰਗੀ ਨਜ਼ਰ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੂਰਦਰਸ਼ੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਉਸਨੂੰ ਸਿਗਰਟਨੋਸ਼ੀ ਵਾਲੀ ਜੈਕੇਟ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਗੂੜ੍ਹੀ ਲਾਲ ਜੈਕੇਟ।"
ਵਰਣਨ ਹੋਰ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਦਮੀ ਕਿਹੜਾ ਪੇਸ਼ਾ ਕਰੇਗਾ?
"ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਈਕ੍ਰੋਫ਼ੋਨ, ਸਿਗਰਟ ਅਤੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਗਲਾਸ ਫੜੀ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਅਦਾਕਾਰ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

ਮੈਂ ਜਿਲ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਆਦਮੀ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਨ ਸੀ।
ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਲਝਾ ਦਿੱਤਾ। "ਉਹ ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਇੰਨੀ ਵਾਰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਦਾ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਹ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।"
ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਮੈਰੂਨ ਜੈਕੇਟ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ।
ਜਿਲ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਆਦਮੀ ਹੁਣ ਵੀ ਓਨਾ ਹੀ ਸੁਚੇਤ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੈ।"
ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਪਤਾ ਹੈ?
"ਮੈਂ 'S' ਅੱਖਰ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਸਲਵਾਡੋਰ ਡਾਲੀ ਦੀ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ।"
"ਹੋਰ ਕੁਝ?"
"ਹਾਂ, ਇਸ ਨਾਲ ਇੱਕ L ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। L ਦਾ ਅਰਥ ਲੇਅ, ਲੀ, ਜਾਂ ਲੇਹ ਵਰਗੇ ਨਾਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੱਲ ਹੈ। ਇੱਕ ਰਾਇਲ ਟਾਈਪਰਾਈਟਰ ਉਸਦੇ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਪਰ ਰਾਇਲ ਉਸਦੇ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਵੱਲ ਮੁੜਨ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ ਕਿ ਜਿਲ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬਾਲਕੋਨੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। "ਉਹ ਔਰਤ ਉੱਪਰ - ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਘਰ ਦੀ ਮਾਲਕਣ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਗ੍ਰੇਸ ਹੈ।" ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਜਿਲ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੀ ਦੇਖਿਆ।

"ਉਹ ਸੱਠਵਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਵਾਲ ਸਲੇਟੀ ਜਾਂ ਚਿੱਟੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਘੀ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਆਕਰਸ਼ਕ ਹੈ - ਪਤਲੀ ਅਤੇ ਲੰਬੀ - ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਲੰਮਾ, ਵਹਿੰਦਾ ਹੋਇਆ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਉੱਪਰ ਪਲੀਟਸ ਹਨ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਅਦਾਕਾਰਾ ਵਾਂਗ, ਬਹੁਤ ਨਾਟਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ, ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਜਿਲ ਦਾ ਉਸਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਘਰ ਦੀ ਮਾਲਕਣ, ਮੈਰੀ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। ਇਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਕੁ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਸੀ - ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਟੈਲੀਫੋਨ ਨਾ ਹੋਣ 'ਤੇ ਵੀ ਟੈਲੀਫੋਨ ਦੀ ਲਗਾਤਾਰ ਘੰਟੀ ਵੱਜਣਾ?
"ਇਹ ਘਰ ਕਦੇ ਜੂਏਬਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਟੈਲੀਫ਼ੋਨ ਸਨ। ਇਹ ਕਈ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ।"
"ਇਸ ਕਿਰਪਾ ਬਾਰੇ ਕੀ?"
"ਇਹ ਨਾਮ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸਦਾ ਨਾਮ ਹੈ।"
ਅਤੇ ਉਹ ਬੇਬੀ ਹੇਡੀ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਜੋ ਲਗਾਤਾਰ ਆ ਰਹੀਆਂ ਹਨ?
"ਹਾਂ, ਇਹ ਘਰ ਪਹਿਲਾਂ ਅਦਾਕਾਰ ਲਿਓਨਲ ਬੈਰੀਮੋਰ ਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਦੋ ਬੱਚੇ ਸਨ ਜੋ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਏ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅੱਗ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ।"
ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਘਰ ਲਿਓਨੇਲ ਬੈਰੀਮੋਰ ਦਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਜੌਨ ਟਾਵਰ ਰੋਡ 'ਤੇ ਨੇੜੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜੌਨ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਿਲ ਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸਲਵਾਡੋਰ ਡਾਲੀ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸਹਿਮਤ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਜੌਨ ਬੈਰੀਮੋਰ ਦਾ ਕਾਫ਼ੀ ਸਹੀ ਵਰਣਨ ਸੀ। ਜਿਲ ਨੇ ਲੀ ਜਾਂ ਲੇਹ ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਨਾਮ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਲਿਓਨੇਲ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।

ਮੈਨੂੰ "ਸ਼ਾਹੀ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਲਚਸਪ ਲੱਗਿਆ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ, ਬੈਰੀਮੋਰ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਥੀਏਟਰ ਦਾ ਸ਼ਾਹੀ ਪਰਿਵਾਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਟਾਈਪਰਾਈਟਰਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰੀਏ ਤਾਂ, ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਜੌਨ ਬੈਰੀਮੋਰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਆਖਰੀ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੀ ਆਤਮਕਥਾ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਕਦੇ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਜਿਲ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸ਼ੋਰ ਹੋਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਦੋਵੇਂ ਬੱਚੇ, ਡਾਇਨਾ ਅਤੇ ਜੌਨ ਜੂਨੀਅਰ, ਕਿਸ਼ੋਰ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੌਨ ਬੈਰੀਮੋਰ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਬਿਲਕੁਲ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸਨ; ਉਸਨੇ ਬਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕੀਤਾ।
ਮੈਂ ਮੈਰੀ (ਜੋ ਸਾਡੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ) ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ।
ਨਹੀਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।
ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁੱਲ ਬਾਰਾਂ ਕਮਰੇ ਹਨ, ਪਰ ਸਥਾਨਕ ਪਰੰਪਰਾ ਅਨੁਸਾਰ, ਤਿੰਨ ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜੋੜੇ ਗਏ ਸਨ। "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਕਿਸੇ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਹੈ?"
"ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਸਿਰ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਮਰ ਗਿਆ। ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਹਾਦਸਾ ਸੀ।"
ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਲੋਕ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ, ਬੈਰੀਮੋਰ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਇਹ ਸੁਭਾਵਿਕ ਸੀ ਕਿ ਹੋਰ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੇ ਇਸ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦੇ ਮਾਹੌਲ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਛਾਪ ਛੱਡੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਜਿਲ ਜੌਨ ਅਤੇ ਲਿਓਨਲ ਬੈਰੀਮੋਰ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਸਿਸਟਰ ਏਥਲ ਵੀ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਸਲੇਟੀ ਰੰਗ ਦੀ ਔਰਤ ਹੁੰਦੀ। ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਪੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਪੁਰਾਲੇਖ ਕਮਰੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੇ ਪੱਕੇ ਵਾਅਦੇ ਨਾਲ ਘਰੋਂ ਨਿਕਲੇ।

ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਪੌਲਾ ਡੇਵਿਡਸਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਚਿੱਠੀ ਮਿਲੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਦੋਸਤ, ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਵਿਲੀਅਮ ਬਿਊਡਾਈਨ ਸੀਨੀਅਰ ਨਾਲ ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਜੋ ਜੌਨ ਅਤੇ ਲਿਓਨਲ ਬੈਰੀਮੋਰ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਪੌਲਾ ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਿਲ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਜਿਲ ਦੁਆਰਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਭਿਆਨਕ ਕੁੱਤਿਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀ ਬਿਊਡਾਈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਜੌਨ ਨੇ ਕੁਝ ਗ੍ਰੇਟ ਡੈਨਜ਼ ਰੱਖੇ ਸਨ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਭਿਆਨਕ ਕੁੱਤੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਿਲ ਨੇ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਪੌਲਾ ਡੇਵਿਡਸਨ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਸਮਿਟ ਰਿਜ ਵਾਲੇ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ। ਹੋਰ ਲੋਕ ਵੀ ਆ ਗਏ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਦੀਆਂ ਮੌਜੂਦਾ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਫੇਰੀ ਦੌਰਾਨ ਜੋ ਸ਼ੋਰ-ਸ਼ਰਾਬਾ ਪਾਰਟੀ ਦੇਖੀ ਹੈ, ਉਹ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਹੌਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਬੈਰੀਮੋਰ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਉੱਥੇ ਹੋਣਾ ਲਗਭਗ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਥੀਏਟਰ ਜਗਤ ਦੇ ਇਸ ਸ਼ਾਹੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੈ ਸ਼ੋਰ-ਸ਼ਰਾਬਾ ਮੁਕਾਬਲਾ।

*30
ਸਵਰਗਵਾਨ ਕਲਿਫਟਨ ਵੈੱਬ ਦੇ ਨਵੀਨਤਮ ਕਾਰਨਾਮੇ
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਲਿਫਟਨ ਵੈੱਬ ਸਕ੍ਰੀਨ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਅਦਾਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੇਰੇ ਲਈ, ਉਹ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਜਾਵਟ ਅਤੇ ਹਾਸੇ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮਿਸਟਰ ਵੈੱਬ ਮਿਡਵੈਸਟ ਤੋਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਲਹਿਜ਼ਾ ਅਤੇ ਵਿਵਹਾਰ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਕਸਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਹੋਵੇ ਜੋ ਉਸਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਟਰ ਬੇਲਵੇਡੇਅਰ, ਗੰਭੀਰ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲੇ ਬੇਬੀਸਿਟਰ, ਜਾਂ ਉਸਦੀਆਂ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ

ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ ਵਿਸਫੋਟਕ ਕਿਰਦਾਰ ਨਿਭਾਇਆ, ਜੋ ਕਲਿਫਟਨ ਵੈੱਬ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਨੋਏਲ ਕਾਵਾਰਡ ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਸਕ੍ਰੀਨ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਸੀ: ਸ਼ਾਂਤ, ਗੰਭੀਰ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਤਿੱਖੇ, ਵਿਅੰਗਾਤਮਕ ਹਾਸੇ ਨਾਲ।
ਆਪਣੀ ਫਿਲਮ "ਮਿਸਟਰ ਬੇਲਵੇਡੇਅਰ" ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਕਈ ਫਿਲਮਾਂ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਦੇ ਨਾਲ, ਵੈਬ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਰਤਾ ਮਿਲੀ, ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉਸਨੇ ਫਿਲਮ ਉਦਯੋਗ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਰੁਤਬੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਘਰ ਦੀ ਭਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਬੇਵਰਲੀ ਹਿਲਜ਼ ਦੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ, ਸਟੂਕੋ ਇਮਾਰਤ ਦੇਖੀ। ਵਿਅਸਤ ਸਨਸੈਟ ਬੁਲੇਵਾਰਡ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨੇੜੇ ਸਥਿਤ, ਘਰ ਦਾ ਇੱਕ ਸਪੈਨਿਸ਼-ਸ਼ੈਲੀ ਵਾਲਾ ਵਿੰਗ ਗਲੀ ਦੇ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਬੰਦ ਵਿਹੜਾ ਬਣਿਆ - ਸਪੈਨਿਸ਼ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਘਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਹੈ, ਸਮਾਨ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਸਾਰੀਆਂ ਅਮੀਰ ਬੇਵਰਲੀ ਹਿਲਜ਼ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਸਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਮਾਲਕ ਰਹੇ ਹਨ। ਗਾਇਕਾ ਗ੍ਰੇਸ ਮੂਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਾਲ ਇੱਥੇ ਬਿਤਾਏ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਕਾਰ ਜੀਨ ਲੌਕਹਾਰਟ ਵੀ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਧੀ ਜੂਨ, ਜੋ ਕਿ ਕਾਫ਼ੀ ਮਾਨਸਿਕ ਹੈ, ਨੇ ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਲੌਕਿਕ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੇ। ਕਲਿਫਟਨ ਵੈਬ ਦਾ ਖੁਦ ਅਲੌਕਿਕ ਸੰਸਾਰ ਨਾਲ ਡੂੰਘਾ ਸਬੰਧ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਜੋਤਸ਼ੀ ਕੇਨੀ ਕਿੰਗਸਲੇ ਨਾਲ ਦੋਸਤੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰੇਸ ਮੂਰ ਦੀ ਆਤਮਾ ਦੇਖੀ ਹੈ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਮਰਹੂਮ ਗਾਇਕ ਦੀ ਬੇਚੈਨੀ ਉਦੋਂ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਲਿਫਟਨ ਵੈੱਬ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ, ਮੇਬਲ, ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਘਰ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕ ਨੇ ਜਿਸ "ਨੱਚਦੀ ਔਰਤ ਦੀ ਸ਼ਕਲ" ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਕਲਿਫਟਨ ਵੈੱਬ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਗ੍ਰੇਸ ਮੂਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਹੈ।

ਕਲਿਫਟਨ ਵੈੱਬ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਫਿਲਮੀ ਕਰੀਅਰ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ, ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜਵਾਨੀ ਦੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਤੋਰਨ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੀ 1959 ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਗੂੜ੍ਹੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਖਤਮ ਹੋ ਗਏ। ਵੈੱਬ ਨੇ ਕਦੇ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰ ਕਦੇ ਵੀ ਦੁਨੀਆ ਤੋਂ ਲੁਕੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਵੈੱਬ ਹੋਰ ਵੀ ਇਕਾਂਤਵਾਸ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਰਧ-ਰਿਟਾਇਰਮੈਂਟ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਇਆ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਾਲ ਬੀਤਦੇ ਗਏ, ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ। ਅਕਤੂਬਰ 1966 ਦੇ ਅੱਧ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਅੱਠ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੀ ਵੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਠ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਮੇਬਲ ਨਾਲ ਇੱਕ ਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣਾਈ ਰੱਖਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਲਿਫਟਨ ਵੈੱਬ ਕੋਲ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਮੇਬਲ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਅਤੇ ਸਮਾਨ ਕਲਿਫਟਨ ਦੀ ਮੌਤ ਤੱਕ ਘਰ ਦੇ ਇੱਕ ਬੰਦ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹੇ।
ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਵੈਬ ਨੇ ਕੁਝ ਬਦਲਾਅ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਜੋੜਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ "ਯੂਨਾਨੀ ਕਮਰਾ" ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਅਨੁਸਾਰ ਸਜਾਇਆ, ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਖਾਸ ਧਿਆਨ ਰੱਖਿਆ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਵੇ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜਨਵਰੀ 1967 ਦੇ ਅੱਧ ਤੱਕ, ਘਰ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਸਦੀ ਉਪਲਬਧਤਾ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਫਿਲਮ ਸਟੂਡੀਓ ਦੇ ਇੱਕ ਨਿਰਮਾਤਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀ। ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਲੇਖਕ ਪਤਨੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦ ਲਿਆ ਅਤੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ। ਮੁਰੰਮਤ ਅਤੇ ਕੁਝ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਜੋੜਾ ਮਈ ਤੱਕ ਘਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਿਆ। ਆਪਣੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਦੋ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਘਰ ਦਿਖਾ ਰਹੇ

ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਦੇ ਹੋਰ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਤਾਂ ਸੱਜਣ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯੂਨਾਨੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਪਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਕੰਟੈਕਟ ਲੈਂਸ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਗ੍ਰੀਕ ਕਮਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਇੱਕ ਬਾਥਰੂਮ ਸੀ, ਜੋ ਸਲੇਟੀ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਆਪਣੇ ਕੰਟੈਕਟ ਲੈਂਸ ਇੱਕ ਸ਼ੈਲਫ 'ਤੇ ਰੱਖੇ, ਅਤੇ ਟੂਟੀ ਚਾਲੂ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸਿੰਕ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਚੁੱਕਿਆ, ਤਾਂ ਲੈਂਸ ਗਾਇਬ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਭਾਲ ਕੀਤੀ ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ।
ਘਰ ਦੇ ਨਵੇਂ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਜਿਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਰਾਤ, ਸ਼੍ਰੀ ਸੀ. ਦੀ ਮਾਂ ਯੂਨਾਨੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹੀ। ਬਾਥਰੂਮ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਟੁੱਥਬ੍ਰਸ਼ ਰੱਖਣ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇੱਕ ਗਲਾਸ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਟੁੱਥਬ੍ਰਸ਼ ਸਿੰਕ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕੰਧ 'ਤੇ ਟੁੱਥਬ੍ਰਸ਼ ਹੋਲਡਰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਪਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਟੁੱਥਬ੍ਰਸ਼ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਡਰ ਗਈ ਅਤੇ ਭੱਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ, ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ। ਘਬਰਾਹਟ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਭੱਜ ਗਈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ।
ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਉੱਠੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸਿਗਰਟ ਅੱਧੇ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਤੰਬਾਕੂ ਸਾਰੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਖਿੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੈਕੇਟ ਕੁਚਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਸਵਰਗੀ ਕਲਿਫਟਨ ਵੈੱਬ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਗਰਟਨੋਸ਼ੀ ਦੇ ਕੱਟੜ ਵਿਰੋਧੀ ਸਨ।

ਉਸ ਰਾਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਸੀ. ਦੀ ਮਾਂ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਪੂਲ ਦੇ ਕੰਢੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਤਿੰਨੇ ਮਾਸਟਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਤੋਂ ਘਰ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਦਾ ਬਾਥਰੂਮ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ, ਹਿੱਲਦੀ ਹੋਈ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਮਿਥਿਹਾਸਕ ਅਲੌਕਿਕ ਪ੍ਰਤੱਖ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਮਲੀਆਂ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਉਹ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਸੀ.ਐਸ. ਨੇ ਕਈ ਹੋਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇਖੇ। ਉਸਨੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਹੀ ਉੱਚੇ, ਸਲੇਟੀ, ਧੁੰਦਲੇ, ਪਰ ਕੁਝ ਠੋਸ ਚਿੱਤਰ ਦੇਖੇ। ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਨੁੱਖੀ ਚਿੱਤਰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਜੁਲਾਈ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਇੱਕ ਰਾਤ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਵੇਹੜੇ 'ਤੇ ਕਦਮ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਸੋਫੇ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਹੱਥ ਨਾਲ ਡਾਇਲ ਵਰਗੀ ਮੂਰਤੀ (ਇਸ ਵਾਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਿਰ) ਵੇਖੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਜੁਟਾਈ; ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਨੇੜੇ ਆਈ, ਉਹ ਮੂਰਤੀ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸਥਿਰ ਰਹੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਲੋਪ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਈ।
ਪਹਿਲੇ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੌਰਾਨ, ਘਰ ਦੇ ਜਾਨਵਰ ਅਜੀਬ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਸੀ.ਐਸ. ਕੋਲ ਕਈ ਬਿੱਲੀਆਂ ਅਤੇ ਕੁੱਤੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਘਰ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਚੀਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਡਰ ਨਾਲ ਭੱਜ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਕੁੱਤਾ ਯੂਨਾਨੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਇਹ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਭੌਂਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।
ਮਾਸਟਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵੀ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਕਸਰ, ਸੀ.ਐਸ. ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਪਰਦਿਆਂ ਦੀ ਸਰਸਰਾਹਟ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜਾਗ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਨਿਰਮਾਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਸੋਚ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਗਿਆਨ ਭਰਮ ਪੈਦਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਡਿਨਰ ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਮੇਜ਼ਬਾਨੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਈ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਦਿਖਾਇਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ੰਕੇ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ। ਇੱਕ ਦੋਸਤ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਨਿਰਮਾਤਾ ਵੀ ਸੀ.ਐਸ. ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਮਾਸਟਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਤੋਂ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਸਮੇਂ ਅਚਾਨਕ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਉਸ ਹਾਲਵੇਅ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀ ਸੀ. ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਠੰਡਾ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਭਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜਾਦੂਗਰੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸੀ.ਐਸ. ਨੇ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲਿਆ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਨਿਰਮਾਤਾ ਦੇ ਦੋ ਨੌਕਰ ਸਨ: ਇੱਕ ਮੈਕਸੀਕਨ ਨੌਕਰਾਣੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਟਲਰ, ਜੋ ਘਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦਾ ਸੀ। ਨੌਕਰਾਣੀ ਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਠੰਡੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨ ਦੇ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਦੀਆਂ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਡਰਾਇਆ ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਨਿਰਮਾਤਾ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ। ਯੂਨਾਨੀ ਕਮਰਾ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ, ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਸਮਾਨ ਅਕਸਰ ਗਲਤ ਥਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀ ਸੀ. ਦੀ ਭੈਣ, ਇੱਕ ਕੱਟੜ ਸ਼ੱਕੀ, ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਠਹਿਰਨ ਦੀ ਤੀਜੀ ਰਾਤ, ਉਹ ਸਵੇਰ ਵੇਲੇ ਉੱਠੀ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਨਿੱਘੀ, ਗਲੇ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ਜੱਫੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਚੀਕ ਪਈ, ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਈ, ਅਤੇ ਲਾਈਟ ਜਗਾ ਦਿੱਤੀ। ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਕਮਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ। ਟਾਇਲਟ ਪੇਪਰ ਕਈ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਹੋਰ ਵੀ ਉਲਝਣ ਵਾਲਾ, ਅਣਪਛਾਤੇ ਵਿਅਕਤੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ

ਟਾਇਲਟ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਫਲੱਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਸਤੰਬਰ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੇ ਇੱਕ ਲੇਖਕ ਵਜੋਂ ਵਾਧੂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਸੰਭਾਲੀਆਂ ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸੈਕਟਰੀ ਅਤੇ ਸਹਾਇਕ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ "ਕੋਈ" ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਨਾਖੁਸ਼ ਸੀ। ਸਰਦੀਆਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚੋਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਗਾਇਬ ਹੁੰਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਜਾਂ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਉਸਦੀ ਮੰਗਣੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕੈਲੰਡਰ ਯੂਨਾਨੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ੈਲਫਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖੀਆਂ ਕੁਝ ਫਾਈਲਾਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਸਦੀ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਨਵੇਂ ਮਾਲਕਾਂ 'ਤੇ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿ ਪਿਛਲਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ।
ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜੀ ਘਟਨਾ ਅਜੇ ਆਉਣੀ ਬਾਕੀ ਸੀ। ਅਕਤੂਬਰ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਜਿਸਨੂੰ ਸੀ. ਪਰਿਵਾਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲੇਗਾ। ਉਸ ਸਾਰੀ ਸ਼ਾਮ, ਕੁੱਤਾ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਭੌਂਕਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਭੱਜਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਭਿਆਨਕ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆਈਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਕੁਦਰਤੀ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ, ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਜਾਗ ਪਏ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਕਰਾਹਿਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਲੇਟੀ ਚਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸੇ ਰਾਤ ਜੀਅ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿਸ ਰਾਤ ਕਲਿਫਟਨ ਵੈੱਬ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਈ ਸੀ, ਠੀਕ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੋ ਸੁਣਿਆ ਉਹ ਉਸ ਭਿਆਨਕ ਪਲ ਦਾ ਪੁਨਰ-ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹਾਹਾਕਾਰ ਘੱਟ ਗਈ ਜਾਪਦੀ ਸੀ।

ਭਾਵੇਂ ਮਿਸਟਰ ਅਤੇ ਮਿਸਿਜ਼ ਸੀ. ਜਾਦੂਗਰੀ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਇੰਨੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਮਾਗ ਵਾਲੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗਲਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੱਕ, ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਪਿਛਲਾ ਮਾਲਕ, ਸ਼ਾਇਦ ਕਲਿਫਟਨ ਵੈੱਬ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਨਾਖੁਸ਼ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਕਾਰਨ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕੇ। ਇਹ ਸੱਚ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬਦਲਾਅ ਕੀਤੇ ਸਨ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਰਨੀਚਰ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਯੂਨਾਨੀ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਮਹਿਮਾਨ ਕਮਰੇ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਗ਼ ਅਤੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੁਝ ਬਦਲਾਅ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਗੁਲਾਬ ਦੀਆਂ ਝਾੜੀਆਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਟਰ ਵੈੱਬ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਕੀ ਮਿਸਟਰ ਵੈੱਬ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟਣ ਦਾ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ ਸੀ?
ਜਨਵਰੀ 1968 ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਏਜੰਟ ਨੇ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਇੱਕ ਜੋੜੇ ਵੱਲੋਂ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਵਾਰ ਘਰ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘੇ ਸਨ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਜੋੜੇ ਦਾ ਘਰ ਵੇਚਣ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਕੀਮਤ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ, ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਜੋੜਾ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਜੋੜੇ ਨੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਰ ਲੱਭਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਦੀਆਂ ਕੀਮਤਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਵੱਧ ਗਈਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣਾ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਚਰਚਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ।
ਉਸੇ ਰਾਤ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਸਵੇਰੇ 3:30 ਵਜੇ ਮਾਸਟਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਪਰਦਿਆਂ ਦੇ ਸਰਸਰਾਹਟ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜਾਗੀ। ਉਸਨੇ ਸ਼ੋਰ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਭੂਤ ਵਰਗੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨੂੰ ਕਮਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਬਾਹਰ ਘੁੰਮਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਸੁਣੀ, "ਵਾਹ, ਵਾਹ!" ਇਹ ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਗੂੰਜ ਵਾਂਗ ਜਾਪਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ

ਉਸ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਨਾਲ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ। ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੇ ਉਹੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇਖੀ ਅਤੇ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ, "ਵਾਹ, ਵਾਹ, ਵਾਹ, ਵਾਹ!" ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਭੂਤ ਹੁਣ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਹੁਣ ਤੱਕ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭੂਤ ਕਲਿਫਟਨ ਵੈੱਬ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨਿਰਮਾਤਾ, ਐਫ.ਐਮ., ਜੋ ਕਿ ਅਦਾਕਾਰਾਂ ਦਾ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ ਸੀ, ਨਾਲ ਵੈੱਬ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਿੱਜੀ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਭੂਤ ਵਾਰ-ਵਾਰ "ਵਾਹ, ਵਾਹ, ਵਾਹ, ਵਾਹ" ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀ ਐਮ. ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਵੈੱਬ ਨੂੰ ਅਕਸਰ "ਵਾਹ, ਵਾਹ" ਕਹਿਣ ਦੀ ਆਦਤ ਸੀ, ਕਈ ਵਾਰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨ ਦੇ। ਇਸਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਭੂਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ।
ਉਸ ਰਾਤ, ਉਹ ਇਸ ਅਹਿਸਾਸ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਗੀ ਕਿ ਉਹ ਇਕੱਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਦੇਖਿਆ। ਇਸ ਵਾਰ, ਇਹ ਸਾਫ਼- ਸਾਫ਼ ਕਲਿਫਟਨ ਵੈੱਬ ਸੀ। ਉਹ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਬਾਹਰ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਚਿੱਤਰ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਫਿਲਮਾਂ ਦੀਆਂ ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਲੰਬਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਮਿੰਟ ਬੀਤ ਗਏ ਹੋਣ, ਪਰ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਸਕਿੰਟ ਹੀ ਹੋਏ ਹੋਣਗੇ। ਉਸਨੇ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਦਾਕਾਰ ਦਾ ਧੁੰਦਲਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਸਿੱਧਾ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਪਲ ਬਾਅਦ, ਪਰਛਾਵਾਂ ਪਤਲੀ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਚਿੱਤਰ ਦੇ ਲੰਬੇ ਕੱਦ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਵੈੱਬ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਛੇ ਫੁੱਟ ਲੰਬਾ ਸੀ।
ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਮਿਸਟਰ ਵੈੱਬ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬਿੱਲੀਆਂ ਦੇ ਅਜੀਬ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਵਿਹੜੇ ਤੋਂ ਉਸਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ

ਭੱਜੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਦਫਤਰ ਤੋਂ ਰਸੋਈ ਤੱਕ ਜਾਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਾਰਟਕੱਟ ਲੈਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਵਿਹੜੇ ਨੂੰ ਤਿਰਛੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਾਰ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਵਾਰ, ਦੁਬਾਰਾ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਮਿਸਟਰ ਵੈੱਬ ਦੀ ਉੱਚੀ, ਸਿੱਧੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨੂੰ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ। ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚੋਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।
ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੂੰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਵੈੱਬ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਕੁਝ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੋਸਤਾਨਾ ਰਵੱਈਆ ਦਿਖਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਜੋਤਸ਼ੀ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਘਰ ਬੁਲਾਇਆ। ਮੈਂ, ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ, ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।
ਅਕਤੂਬਰ 1968 ਦੀ ਇੱਕ ਵੀਰਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਲੋਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ। ਸਿਬਿਲ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਕੈਥਰੀਨ, ਸਿਬਿਲ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਜੂਲੀਅਨ, ਅਤੇ ਕਈ ਲੋਕ ਸਨ ਜੋ ਕਲਿਫਟਨ ਵੈੱਬ ਨੂੰ ਨੇੜਿਓਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਤਸੁਕਤਾ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਸਿਬਿਲ ਦੀ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਰਗੀ ਸਥਿਤੀ ਦੌਰਾਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਬੂਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਨਾਟਕਕਾਰ ਗਾਰਸਨ ਕੈਨਿਨ, ਉਸਦੀ ਅਦਾਕਾਰਾ ਪਤਨੀ, ਸਵਰਗੀ ਰੂਥ ਗੋਰਡਨ, ਰੂਪਰਟ ਐਲਨ, ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੰਪਰਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜੋ ਵੈੱਬ ਲਈ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਹੋਰ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ।
ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਗੱਲਬਾਤ ਨੂੰ ਜਾਦੂਗਰੀ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਅਤੇ ਮੈਂ ਯੂਨਾਨੀ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰਹੇ। ਪਰ ਘਰ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ, ਸਿਬਿਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਅਲੌਕਿਕ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ

ਇੱਕ ਲੰਮੀ, ਪਤਲੀ, ਅਤੇ "ਲਿੰਗ ਰਹਿਤ" ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜਿਸਦਾ ਜਨਮ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨਾਲ V ਅੱਖਰ ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ।
ਯੂਨਾਨੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸਿਬਿਲ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਆਦਤ ਸੀ, ਮਾਧਿਅਮ ਤੋਂ ਸਮਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ। ਮੇਰੀ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਮਿਸਟਰ ਵੈਬ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਣਗੇ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਦੱਸਣਗੇ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਹੜੀ ਚੀਜ਼ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ।
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਸਿਬਿਲ, ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਕਮਰੇ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ?"
"ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਮਰਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹਾਂਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਅਹਿਸਾਸ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਅਚਾਨਕ ਮਰ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅੱਖਰ V ਅਤੇ 'ਮੇਡੋ' ਸ਼ਬਦ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਹਾਂਗਾ ਕਿ ਇਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਘੱਟ ਪਸੰਦੀਦਾ ਕਮਰਾ ਹੈ। ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਦਮੀ ਜਾਂ ਔਰਤ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ; ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਲਿੰਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।"
"ਇਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ?"
ਮੈਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਵੱਸ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।
"ਇਹ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਇੰਨੀ ਉਦਾਸ ਕਿਉਂ ਹੈ?"
"ਮਾੜੇ ਰਿਸ਼ਤੇ।"
ਮੈਂ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਕੁਝ ਸੰਖੇਪ ਸੁਝਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਿਬਿਲ ਤੁਰੰਤ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ

ਚਲਾ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਅਦਿੱਖ ਤਾਕਤਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। "ਜੋ ਵੀ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਦੋਸਤਾਨਾ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਆਓ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕੀਏ। ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਦੋਸਤਾਂ ਵਜੋਂ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਆਏ ਹਾਂ। ਇਸ ਮਾਧਿਅਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੋ; ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਆਓ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੋ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਹੋਣ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕੀਏ।"
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਉਛਾਲਿਆ ਅਤੇ ਮੁੜਿਆ, ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕੀਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਜ਼ੋਰ-ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਾਹ ਲੈਣ ਲੱਗ ਪਈ। "ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੀ। ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੀ," ਉਹ ਬੁੜਬੁੜਾਈ।
ਮੈਂ ਉਸ ਰਾਹੀਂ ਜੋ ਵੀ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਉੱਚਾ ਬੋਲਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਸਿਬਿਲ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਹੁਣ ਇੱਕ ਵਿਅੰਗਾਤਮਕ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਆਮ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਸ ਲੱਗੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਕੁਝ ਪੀਣ ਲਈ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਪੀਣ ਲਈ ਦਿਓ।"
ਮੈਂ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡਰਿੰਕ ਖਰੀਦਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕੌਣ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਹੀ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਇੱਥੇ ਠੰਡ ਹੈ, ਬਿਲਕੁਲ ਠੰਡ। ਮੈਂ ਗਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਬਸ ਗਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਗਾਓ, ਗਾਓ, ਗਾਓ, ਲਾ, ਲਾ, ਲਾ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਵੀ ਮਜ਼ਾਕ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗੀਤ ਗਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?"
"ਮਰੇ ਹੋਏ ਆਦਮੀ ਕੋਈ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ।"
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੋਗੇ?
ਮੈਂ ਗਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।
"ਤੁਸੀ ਇੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"

"ਲਿਖਣਾ, ਗੀਤ ਲਿਖਣਾ।"
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਲੇਖਕ ਹੋ?
ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।
"ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
"ਕੁਝ ਵੀ, ਕੁਝ ਵੀ।"
"ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸੋ।"
"ਨਹੀਂ।"
ਮੈਂ ਛੇੜਛਾੜ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਕਿ ਤੂੰ ਇਹ ਸਭ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈਂ? ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ।"
ਸਿਬਿਲ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਹਾਸਾ ਨਿਕਲਿਆ। "ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਜਾਲ।"
ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਿਹਾ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਦੁਹਰਾ ਸਕਦੇ ਹੋ?
"ਵੈੱਬ, ਵੈੱਬ, ਡਬਲਯੂ-ਈ-ਬੀ-ਬੀ।"
"ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਹੈ?"
"ਵੈੱਬ, ਵੈੱਬ, ਵੈੱਬ।"
"ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਹੋ?"
ਮੈਨੂੰ ਦੋਸਤਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।
"ਖੈਰ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਉਹ ਹਨ।"
ਮੈਨੂੰ ਦੋਸਤਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਕੱਲਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਗਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਗਾਇਕ ਹੋ?"
ਮੈਂ ਸੰਗੀਤ ਗਾਉਂਦਾ ਹਾਂ; ਸੰਗੀਤ ਚੰਗਾ ਹੈ।
ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਖਾਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਹੋ?
ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ।
"ਸਾਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿਉਂ। ਇਸਦਾ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ?"

"ਪੈਸਾ, ਦੋਸਤੀ।"
"ਕਿਸਦੀ ਦੋਸਤੀ?"
"ਵੇਡ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਵੇਡ, ਕੋਈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਪੀ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਲੋਕ ਮੈਨੂੰ ਪਾਗਲ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।"
ਮੈਂ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਹੈ?" ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਾਂਗਾ। ਕੋਈ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਕੋਈ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਹੈ।
"ਮੇਰੇ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋ."
ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗਲਾਸ ਪੀਵਾਂਗਾ।
ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਊਯਾਰਕ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹਾਂ।
"ਨਿਊਯਾਰਕ—ਮੈਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਜਾਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ, ਸ਼ੋਅ ਅਤੇ ਗਾਉਣ ਨੂੰ ਦੇਖਾਂਗਾ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਕੱਲੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ। ਕੋਈ ਵੀ ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ।"
"ਇਹ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਸਾਡੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਦੋਸਤੀ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਨਾ ਹੁੰਦਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਉਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹਾਂ?"
ਉਤਸੁਕਤਾ। ਹਰ ਚੀਜ਼ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ?
ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਹੋ ਸਕੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਸਾਰਿਕ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।"
"ਦੇਰ ਨਾਲ।"
ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦਿਓ।

"ਵੈੱਬ।"
“ਹਾਂ, ਮੈਂ ਨਾਮ ਸੁਣਿਆ ਸੀ,” ਮੈਂ ਮੰਨਿਆ।
ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ।
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਾਮ ਦਾ ਕੋਈ ਅਦਾਕਾਰ ਸੀ।
ਸਿਬਿਲ ਹੁਣ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। "ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਅਦਾਕਾਰੀ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।" "ਇਸ ਘਰ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਹੋ?"
"ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਹੈ."
"ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇਸਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ?"
"ਇਸਦਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ? ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪੈਸਾ ਹੈ। ਦੋਸਤ ਹਨ। ਦੋਸਤ ਹਨ ਜੋ ਮੇਰੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ।"
ਕੀ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ?
"ਇੱਕ ਪੱਤਰਕਾਰ; ਮੈਨੂੰ ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਨਫ਼ਰਤ ਹੈ। ਚੀਖਦੇ ਬਦਮਾਸ਼। ਆਓ ਇੱਕ ਡਰਿੰਕ ਪੀਈਏ। ਕਿਉਂ ਨਾ ਕੁਝ ਸੰਗੀਤ ਸੁਣੀਏ?"
ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹੋ?
ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਡਰਿੰਕ ਪੀਣ ਅਤੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਦੋਸਤ ਬਣਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਕੰਮ ਵੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।
"ਕਿਹੜਾ ਕੰਮ?"
"ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ। ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੂਰੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।" "ਕਿਸ ਨਾਲ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ?"
"ਮੀਡੋਜ਼ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਹੈਰੀ ਮੀਡੋਜ਼।"
ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਹੈ?
"ਵਧੀਆ ਨਹੀ."
ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ?
"ਘਰ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਕਰਵਾ ਲਓ।"

ਉਹ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ?
ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਦੱਸਾਂ।
"ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਮਿਲੇ ਸੀ?"
"ਉਹ ਇੱਥੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਚੌਂਹਠ ਸਾਲ ਦਾ।"
ਮੈਂ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਸ਼੍ਰੀ ਵੈੱਬ।"
ਜੀਵ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਕੌੜਾ ਹਾਸਾ ਹੱਸਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਮਿਸਟਰ ਵੈੱਬ।" "ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਕੀ ਬੁਲਾਉਣਾ ਚਾਹੋਗੇ?"
"ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਵੈੱਬ - ਇਹ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।"
"ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"
"ਕੈਥੀ, ਕਿਸਨੂੰ ਪਰਵਾਹ ਹੈ?"
"ਕੈਥੀ ਕੌਣ ਹੈ?"
ਮੈਂ ਕਿੱਥੇ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਗੁਆਚ ਗਿਆ ਹਾਂ।
ਮੈਂ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਗੁਆਚਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਵੈੱਬ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹੈ। ਉਹ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਾ ਕੇ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈਰਾਨ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ?
ਮੈਂ ਹੁਣ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਮੈਂ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਗਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।
ਮੈਂ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਅਸਲ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਉਹ ਜੋ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਉਸਦੇ ਅਤੀਤ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਸਨ; ਭਵਿੱਖ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦਾ।

"ਮੈਂ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।"
ਮੈਂ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਪੈਸਾ, ਸ਼ਰਾਬ, ਹੈਲਨ।
"ਹੈਲਨ ਬਾਰੇ ਕੀ?"
ਮੈਂ ਵਿਲੱਖਣ ਹਾਂ।
"ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਨਿੱਜੀ ਮਾਮਲਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਅਜੀਬ ਹੋਣ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਹੋ।"
"ਹਾਂ।" ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਪਸੰਦ ਸੀ।
ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਹੈਲਨ ਬਾਰੇ ਦੱਸੋ। ਕੀ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਸੇ ਵਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਹੈ?
"ਉਹ ਮਰ ਗਈ ਹੈ, ਤੂੰ ਮੂਰਖ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਮਰੀ ਹੋਈ ਔਰਤ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਛੱਡਾਂਗਾ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਪੈਸੇ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ।"
ਹੈਲਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਨਾਮ ਕੀ ਸੀ?
"ਹੈਲਨ ਟੀ. ਮੀਡੋਜ਼।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਆਖਰੀ ਜਨਮਦਿਨ ਕਿੰਨੀ ਉਮਰ ਦਾ ਸੀ?"
"ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਜਨਮਦਿਨ ਨਹੀਂ ਮਨਾਉਂਦੇ।"
"ਆਹਾ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਹੋ।"
"ਹਾਂ," ਜੀਵ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਹਾਸੋਹੀਣੀ ਖਿੱਚ ਨਾਲ 'ਓ' ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਲੰਮਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਕਲਿਫਟਨ ਵੈੱਬ ਨੂੰ ਸਕ੍ਰੀਨ ਜਾਂ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਬੋਲਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਇਸ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਵੇਗਾ।
"ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਹੋ। ਚੰਗਾ। ਫਿਰ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ।"

"ਮੈਂ ਥੱਕ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ."
"ਕੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸੀ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਤੇ ਹੈਲਨ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ?"
"ਕੈਥੀ, ਕੈਥੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਸੀ ਜੋ ਅਕਸਰ ਆਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਬੁਆਏਫ੍ਰੈਂਡ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ?"
ਜਦੋਂ ਜੀਵ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਸਿਬਿਲ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ। "ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਪੱਤਰਕਾਰ ਹੋ।"
"ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰਕਾਰ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਹਾਂ। ਕੀ ਕੋਨਰਾਡ ਨਾਮ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਥ ਰੱਖਦਾ ਹੈ?" ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਵਾਲ ਸਵਰਗੀ ਕਲਿਫਟਨ ਵੈਬ ਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੋਨਰਾਡ ਕੌਣ ਸੀ ਜਾਂ ਹੈ।
"ਹਮ," ਜੀਵ ਨੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅੱਖਰ V ਹਨ। V ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਜਿੱਤ।" ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਉਸ ਚੇਨ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਕੁੰਡੀ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਦਾ ਗਲਾ ਘੁੱਟਣ ਵਾਲੀ ਹੋਵੇ।
"ਕੋਨਰਾਡ ਕੌਣ ਸੀ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"
ਅਚਾਨਕ ਸਿਬਿਲ ਫਿਰ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। "ਤੈਨੂੰ ਲਾਹਣਤ, ਮੈਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦੇ।"
ਰੋਣ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਉੱਚੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਮੈਂ ਉਸ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ। "ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਜਾਓ; ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਜਾਓ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਘਰ ਵਾਪਸ ਨਾ ਜਾਓ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੁਖਦਾਈ ਅਨੁਭਵ ਝੱਲੇ ਸਨ। ਜਾਓ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਤੁਹਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੋ। ਅਲਵਿਦਾ, ਸ਼੍ਰੀ ਵੈੱਬ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਜਾਓ। ਹੁਣ ਇਸ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿਓ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਿਓ, ਇਸਦੇ ਸੰਮੋਹਿਤ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੀ ਨਿਕਲਿਆ ਇਸਦੀ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਹੀਂ।"

ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਸਿਬਿਲ ਝਟਕੇ ਨਾਲ ਜਾਗ ਪਈ, ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਮਲਦੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੋਈ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। "ਮੈਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅਜੀਬ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਘਬਰਾਹਟ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਗਲਾਸ ਵਾਈਨ ਪੀਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।"
ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਸਾਰੇ ਸਿਬਿਲ ਦੇ ਟ੍ਰਾਂਸ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਧਿਆਨ ਤੋਂ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਏ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਹੁਣੇ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਕਲਿਫਟਨ ਵੈਬ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸਿਬਿਲ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਕਈ ਵਾਰ ਵੈਬ ਵਰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਓਨਾ ਹੀ ਜਿੰਨਾ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਵਰਗਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਦਾਕਾਰ ਦੀ ਯਾਦ ਵੀ ਦਿਵਾਈ - ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਸੈਸ਼ਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਡੂੰਘੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਨਾਵਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਰੂਪਰਟ ਐਲਨ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸਿਬਿਲ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮਿਤ "ਕੈਥੀ" ਇੱਕ ਸੈਕਟਰੀ ਸੀ ਜੋ ਵੈਬ ਨੇ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਲਈ ਰੱਖੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਿਸ ਹੈਲਨ ਮੀਡੋਜ਼ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੈਲਨ ਮੈਥਿਊਜ਼ ਸੀ, ਜੋ ਮਰਹੂਮ ਅਦਾਕਾਰ ਦੀ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸੈਕਟਰੀ ਅਤੇ ਸਹਾਇਕ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਸੀਅਤ ਬਾਰੇ ਕਾਫ਼ੀ ਚਰਚਾ ਹੋਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਕ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਵੈਬ ਅਤੇ ਮਿਸ ਮੈਥਿਊਜ਼ ਵਿਚਕਾਰ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮਤਭੇਦ ਸਨ। ਗਾਉਣ ਦੀ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਰੂਪਰਟ ਐਲਨ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਕਲਿਫਟਨ ਵੈੱਬ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਅਦਾਕਾਰ ਬਣਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਬ੍ਰੌਡਵੇ ਦੇ ਚੋਟੀ ਦੇ ਗਾਇਕ-ਡਾਂਸਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਕਈ ਸੰਗੀਤਕ ਨਾਟਕਾਂ ਅਤੇ ਸੰਗੀਤਕ ਸਮੀਖਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਅਭਿਨੈ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਸੰਗੀਤਕ ਥੀਏਟਰ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਐਲਨ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਢੰਗ-ਤਰੀਕੇ ਅਤੇ ਕੁਝ ਵਾਕੰਸ਼ ਕਲਿਫਟਨ ਵੈੱਬ ਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਮਿਲਦੇ-ਜੁਲਦੇ ਸਨ, ਨਾਲ ਹੀ ਇੱਕ ਪੱਤਰਕਾਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੀ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਵੀ ਸੀ।

ਵੈਬ ਦੀ ਮੌਤ ਵੇਲੇ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਘਰ ਸਮੇਤ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਵਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਚੁਣਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਉਸਨੂੰ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ। ਕੀ ਕੋਈ ਦੂਜੀ ਵਸੀਅਤ ਸੀ ਜੋ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ? ਕੀ ਇਹ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਦੂਜੀ ਵਸੀਅਤ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਵਸੀਅਤ ਜੋ ਕਲਿਫਟਨ ਵੈਬ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਦੀ ਸੀ?
ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨਾਲ ਯਾਦਗਾਰੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ, ਇਹ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਵੈਬ ਦੇ ਦੁਬਾਰਾ ਆਉਣ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਮਿਲੀਆਂ। ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਬਿਲਡਰ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਜੋ ਕਿ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਕਾਫ਼ੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਸੀ, ਵੈਬ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਊਰਜਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਘਰ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਵੈਬ ਦੀ ਦਿੱਖ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਗ੍ਰੇਸ ਮੂਰ (ਜੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਹ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ), ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਬਾਰੇ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ। ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਡਰ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਅਤੇ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਸਮੇਂ ਝਰਨਾਹਟ ਅਤੇ ਅਜੀਬ ਸੰਵੇਦਨਾਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਵੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ।
ਕਲਿਫਟਨ ਵੈੱਬ ਘਰ 'ਤੇ ਹਾਵੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਬਿਹਤਰ ਲਈ ਜਾਂ ਮਾੜੇ ਲਈ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਪਸੰਦ ਹੈ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਸੀਅਤ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਖੈਰ, ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ

ਕੋਈ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਵੈੱਬ ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਨਿਕਾਸ ਵੀ ਸਿੱਖ ਲਵੇਗਾ।

*31
ਐਸ਼ ਲਾਅਨ ਵਿਖੇ ਭੂਤੀਆ ਰੌਕਿੰਗ ਚੇਅਰ
ਸਿਰਫ਼ ਘਰ ਹੀ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ; ਫਰਨੀਚਰ ਵੀ ਭੂਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਰਜੀਨੀਆ ਦੇ ਕੈਸਲ ਹਿੱਲ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ, ਅਮਰੀਕਾ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਇਤਿਹਾਸਕ ਇਮਾਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ: ਜੇਮਜ਼ ਮੋਨਰੋ ਦਾ ਘਰ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਅਤੇ ਥਾਮਸ ਜੇਫਰਸਨ ਅਕਸਰ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਫੈਸਲੇ ਲੈਂਦੇ ਸਨ। ਅੱਜ, ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹਵੇਲੀ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਝੌਂਪੜੀ ਵਰਗਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਭਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਤੀਰਥ ਸਥਾਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਸੈਲਾਨੀ ਕੁਝ ਖਾਸ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਮੇਰੇ ਕੋਈ ਪਾਠਕ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਐਸ਼ ਲਾਅਨ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿ ਉਹ ਗਾਈਡਾਂ ਜਾਂ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਗੱਲ ਨਾ ਕਰਨ। ਦਰਅਸਲ, ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਘਟਨਾਵਾਂ ਮੁੱਖ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੱਕੜ ਦੀ ਰੌਕਿੰਗ ਕੁਰਸੀ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਛੂਹਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਚਲਦਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਕਿੰਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕੁਰਸੀ ਨੂੰ ਹਿਲਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੇ. ਮੈਸੀ, ਜੋ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਨੇ ਸਾਈਟ ਦੀ ਮੇਰੀ ਫੇਰੀ ਦੌਰਾਨ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦੱਸਾਂਗੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਕੁਰਸੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਹਿਲਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਇਸ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੋਵੇ।

ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਜੌਨ ਨੇ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਛੂਹਦੇ ਸੀ, ਇਹ ਹਿਲਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ।"
ਇਹ ਘਰ, ਭਾਵੇਂ ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸੀ, ਜੇਮਜ਼ ਮੋਨਰੋ ਦਾ ਮਨਪਸੰਦ ਘਰ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ, ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਨਿਵਾਸ ਬਣ ਗਿਆ। ਐਸ਼ ਲਾਅਨ ਵਿਖੇ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਥਾਮਸ ਜੇਫਰਸਨ ਨਾਲ, ਜੋ ਮੋਂਟੀਸੇਲੋ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਦੋ ਮੀਲ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਜਨਤਕ ਧਿਆਨ ਤੋਂ ਦੂਰ, ਰਾਜ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਝੂਲੇ ਵਾਲੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਭੂਤ ਕੌਣ ਹੈ? ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਧਰਤੀ ਦਾ ਭੂਤ ਨਹੀਂ, ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਜੋ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਆਪਣੀ ਪਨਾਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਕਈ ਵਾਰ ਆਪਣੀ ਝੂਲੇ ਵਾਲੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਣਾ ਅਤੇ ਚੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਐਸ਼ ਲਾਨ—ਵਰਜੀਨੀਆ ਵਿੱਚ ਮੋਨਰੋ ਦਾ ਕਾਟੇਜ

ਐਸ਼ ਲਾਅਨ ਵਿਖੇ ਭੂਤ ਵਾਲੀ ਕੁਰਸੀ

* 32
ਕੈਰੋਲ ਲੋਂਬਾਰਡ ਦੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ
1967 ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਜਿੱਥੇ ਸਵਰਗੀ ਕੈਰੋਲ ਲੋਂਬਾਰਡ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਐਡਰੀਆਨਾ ਐਸ. ਪੇਸ਼ੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਕਵੀ ਅਤੇ ਲੇਖਕ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਕਈ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਕਮਾਈ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਘਰੇਲੂ ਨੌਕਰਾਣੀ ਵਜੋਂ। ਚਾਲੀਵਿਆਂ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਫਿਲਮ ਨਿਰਮਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਘਰੇਲੂ ਨੌਕਰਾਣੀ ਵਜੋਂ ਨੌਕਰੀ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਟਾਫ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੁਨਰਮੰਦ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਨੌਕਰੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਘਰ ਦਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਆਇਨਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਂਤ, ਸੁੰਦਰ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਪਾਇਆ, ਜਿੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਚੰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਐਡਰੀਆਨਾ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਨੌਕਰੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ।

ਪੂਰਬੀ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕੁਝ USO ਸ਼ੋਅ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਤੂਫਾਨ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਪਹਾੜ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਹਲਕੇ ਰੰਗ ਦਾ ਸੂਟ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਅਦਾਕਾਰਾ ਨਾਲ ਉਸ ਘਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ, ਘਰ ਹੁਣ ਉਸਦੀ ਡਾਕਟਰ, ਡੌਰਿਸ ਏ. ਲੋਂਬਾਰਡ ਨਾਮ ਦੀ ਔਰਤ ਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਅਭਿਨੇਤਰੀ ਦੋਸਤ ਕੈਰੋਲ ਲੋਂਬਾਰਡ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਅਕਸਰ ਆਉਣਾ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਕਲਾਰਕ ਗੇਬਲ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੇ ਪਛਤਾਵੇ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਗੇਬਲ ਨਾਲ ਹੋਏ ਝਗੜੇ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, ਅਤੇ ਘਰ ਹੁਣ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਹੈ।

* 33
ਫੋਰਟ ਮੈਕਨੇਅਰ ਵਿਖੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਰੈਟ ਦਾ ਭੂਤ
ਫੋਰਟ ਮੈਕਨੇਅਰ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਫੌਜੀ ਠਿਕਾਣਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਕਈ ਹੋਰ ਨਾਮ ਹਨ। ਇਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਆਰਸੈਨਲ, ਫਿਰ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਆਰਸੈਨਲ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ 1826 ਵਿੱਚ ਇਸਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜੇਲ੍ਹ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ। ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਲਿੰਕਨ ਨੇ 1862 ਵਿੱਚ ਜੇਲ੍ਹ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਲਿੰਕਨ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜੇਲ੍ਹ ਦੁਬਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।
ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਲਿੰਕਨ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਮਾਸੂਮ ਔਰਤ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਰੀ ਸੁਰੈਟ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਇੱਕ ਬੋਰਡਿੰਗ ਹਾਊਸ ਚਲਾਉਣਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਕੁਝ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਲਿਫਟਨ, ਮੈਰੀਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਉਸ ਬੋਰਡਿੰਗ ਹਾਊਸ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ, ਉਸਦਾ

ਪੁੱਤਰ, ਜੌਨ ਸੁਰੈਟ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡਬਲ ਏਜੰਟ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਵਿਡੰਬਨਾ ਹੋਰ ਵੀ ਡੂੰਘਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪਹਿਲੀ ਔਰਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੱਜ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਕੀਨ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗੈਰ-ਲੋਕਤੰਤਰੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਪਰ ਲਿੰਕਨ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਅਸਲ ਤਾਕਤ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸਹਿਯੋਗੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾ ਰਹੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੈਰੀ ਸੁਰੈਟ ਨੂੰ ਬਲੀ ਦਾ ਬੱਕਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ।
ਫੋਰਟ ਮੈਕਨੇਅਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੀ, ਸਾਦੀ ਇਮਾਰਤ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਬਿਲਡਿੰਗ 21 ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਟੈਨਿਸ ਕੋਰਟ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ। ਮੈਰੀ ਸੁਰੈਟ ਨੂੰ ਇਸ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕੈਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੱਜ ਵੀ, ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਸਵੇਰੇ ਜਲਦੀ ਸੁਣੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇਲ੍ਹ ਹੁਣ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਹੁਣ ਇੱਕ ਟੈਨਿਸ ਕੋਰਟ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਬਿਲਡਿੰਗ 21 ਦੇ ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੀ ਛੋਟਾ ਘਰ ਹੈ, ਜੋ ਕਈ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਲਈ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਪੋਸਟ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਡਿਪਟੀ ਪੋਸਟ ਕਮਾਂਡਰ ਉੱਥੇ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਿਲਡਿੰਗ 20, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਹਨ, ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਛੱਤਾਂ ਨੂੰ ਨੀਵਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਲੱਕੜ ਦੇ ਫਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਐਸਬੈਸਟਸ ਟਾਈਲਾਂ ਨਾਲ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 1960 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਰਹੱਸਮਈ ਅੱਗ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਰੀ ਸੁਰੈਟ ਸਮੇਤ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਇਮਾਰਤ 21 ਤੋਂ ਕੁਝ ਗਜ਼ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਕਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਕਬਰਾਂ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਸਨ ਜੋ ਹੁਣ ਟੈਨਿਸ ਕੋਰਟ ਹੈ, ਪਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਤਾਬੂਤ ਹਟਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉੱਥੇ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਲਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਕੈਪਟਨ ਐਕਸ—ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਗੁਪਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ—ਮੇਰੇ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਨੰਬਰ 5 ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਰੀ ਸੁਰੈਟ ਨੂੰ ਰੋਂਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਜਿਵੇਂ ਤੇਜ਼ ਹਵਾ ਵਗ ਰਹੀ ਹੋਵੇ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੈਪਟਨ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. 1972 ਤੱਕ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਇਮਾਰਤ 20 ਦੀ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਇਤਫਾਕਨ, ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਸਾਬਕਾ ਜੇਲ੍ਹ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਸੀ. ਦਾ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਪੂਰੀ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਹੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚਣ ਵਾਲਿਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਜੌਨ ਵਿਲਕਸ ਬੂਥ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ, ਜਿਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਮੈਰੀ ਸੁਰੈਟ ਦਾ ਸੈੱਲ ਵੀ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਈਐਸਪੀ (ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ) ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਫੋਰਟ ਮੈਕਨੇਅਰ ਵਿਖੇ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨਾਲ ਜੋ ਹੋਇਆ ਉਸ ਲਈ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਫੋਰਟ ਮੈਕਨੇਅਰ 'ਤੇ ਸਾਡੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਅਨੁਭਵ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ।"
"ਕਈ ਵਾਰ, ਦੇਰ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਸਾਨੂੰ ਉੱਪਰਲੇ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸੀ।" ਇੱਕ ਰਾਤ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਰੈਟ ਦੀ ਅਲਮਾਰੀ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਲਗਾਤਾਰ ਖੜਕਦੀ ਰਹੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਅੰਦਰ ਜਾਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਹ ਘਟਨਾ ਅਪ੍ਰੈਲ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਸੀ, ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਕਾਰਾਂ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਫੋਰਟ ਮੈਕਨੇਅਰ ਦੀ ਭੂਤ ਵਾਲੀ ਜੇਲ੍ਹ ਜਿੱਥੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਰੈਟ ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ
ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਇਤਿਹਾਸਕ ਜਾਂਚ ਵਰਗੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਾਰਨਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਫੋਰਟ ਮੈਕਨੇਅਰ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਬਿਹਤਰ ਜਾਂ ਮਾੜੇ ਲਈ, ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਟੈਨਿਸ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉੱਤਰ-ਪੂਰਬੀ ਕੋਨੇ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਫੋਰਟ ਮੈਕਨੇਅਰ ਖੁਦ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ, ਡੀ.ਸੀ. ਵਿੱਚ ਚੌਥੀ ਅਤੇ ਪੀ ਸਟ੍ਰੀਟਸ ਦੇ ਕੋਨੇ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਤੋਂ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਯੋਗ ਹੈ।

ਛੇਵਾਂ ਅਧਿਆਇ

ਇਹ ਘਰ ਭੂਤ ਹੈ

ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਸਵੀਰ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਕਲਪਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਫੜਿਆ ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੇ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਲੋਕ ਇੱਕ ਘਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਅਸਲ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਫਸੇ ਭੂਤ ਦੋਵਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਦੁਖਦਾਈ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਨੂੰ ਅਸ਼ੁਭ, ਡਰਾਉਣਾ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਚਾਹੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਆਇਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਭੂਤਰੇ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ—ਭਾਵ, ਘਰ ਦੀ ਸਾਖ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਕਰਨ ਲਈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੀ ਸਾਖ, ਭਾਵੇਂ ਸੱਚੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਝੂਠੀ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਕੀਮਤ ਵਧਾਉਂਦੀ ਹੈ।
ਭੂਤਰਾ ਘਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?
ਇਹ ਇੱਕ ਘਰ, ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਲੋਕ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੌਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਸਾਰੇ ਘਰਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਜਾਂ ਮਾਲਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ (ਜਾਂ ਵੱਧ) ਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਮਾਰਤ ਨਹੀਂ ਛੱਡੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਵਾਸੀ ਸਮਝਦਾ ਹੈ।
ਇਹ ਨਾ ਤਾਂ ਦੂਰੋਂ ਆਏ ਪਰਦੇਸੀ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਭੂਤ, ਸਗੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੇ ਆਮ ਲੋਕ ਹਨ ਜੋ ਕਦੇ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਮਰ ਗਏ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਏ ਜਿੱਥੋਂ ਉਹ ਬਿਹਤਰ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਨ - ਜੀਵਨ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਜਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਧਰਮ ਸਵਰਗ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸਲੀਅਤ ਵਿੱਚ, ਧਰਮ ਦੁਆਰਾ ਵਰਣਿਤ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੀ। ਪਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ, ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਜਿੰਨੀ ਅਸਲੀ, ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਅਤੇ ਲੋਕ ਇਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਉਹ ਲੋਕ ਹਨ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮੁਸੀਬਤ ਦੇ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਗਏ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਮੁਸੀਬਤ ਝੱਲੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਵਿੱਚ

ਅਸਮਰੱਥ ਸਨ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਫਸੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ, ਜਾਂ ਭੂਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ।
ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਧਿਆਨ ਘਰ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇਸ ਨਾਲ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਲਗਾਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਭਰੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ, ਅਕਸਰ, ਦਰਦਨਾਕ ਯਾਦਾਂ ਜੋ ਸਰੀਰਕ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਆਤਮਾ ਦੇ ਰਸਤੇ ਨੂੰ ਰੋਕਦੀਆਂ ਹਨ।
ਭੂਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਵਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਿਉਂਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ। ਇਸ ਲਈ, ਇੱਕ ਭੂਤ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਘਰ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਘਰ ਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਭੂਤ ਹੋਣ ਲਈ, ਇੱਕ ਜਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ ਅਤੀਤ ਦੇ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਕਰਾਂਗੇ।

* * *

ਫਿਲਮਾਂ ਅਤੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦੀ ਬਦੌਲਤ, ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਭਿਆਨਕ, ਖੰਡਰ ਵਾਲੀਆਂ ਥਾਵਾਂ, ਮਹਿਲ ਅਤੇ ਮਹਿਲਾਂ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਪਾਰਕ ਐਵੇਨਿਊ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਾਫ਼, ਆਧੁਨਿਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ। ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਘਰ ਦਾ ਡਿਜ਼ਾਈਨ, ਉਮਰ, ਜਾਂ ਸੁਭਾਅ ਭੂਤਰੇ ਲਈ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਅਸਲ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਪੂਰੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹਨ, ਹਰ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਨਵੀਆਂ ਬਣੀਆਂ ਗਗਨਚੁੰਬੀ ਇਮਾਰਤਾਂ ਤੱਕ, ਇਕਾਂਤ ਪੇਂਡੂ ਸਥਾਨਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਟ੍ਰੈਂਡੀ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬਾਂ ਤੱਕ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੱਲ ਸਾਂਝੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਅਸ਼ਰੀ ਆਤਮਾ, ਇੱਕ ਭੂਤ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਹੈ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਕ ਮੌਤ ਦੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਉਥਲ-ਪੁਥਲ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ।

ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਖਾਸ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਠੰਡੇ ਧੱਬੇ ਜਾਂ ਮਨੁੱਖੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ, ਭਾਵੇਂ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਿਖਾਈ ਨਾ ਦੇਵੇ। ਇਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਭੂਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਸਗੋਂ ਇਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਨਤੀਜਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਲੈਕਟ੍ਰੋਮੈਗਨੈਟਿਕ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਈਥਰਿਕ ਬਾਡੀ ਜਾਂ ਆਭਾ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਗੀ ਕਾਰਨ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਇਲੈਕਟ੍ਰੋਮੈਗਨੈਟਿਕ ਖੇਤਰ ਹੈ।
ਆਖ਼ਿਰਕਾਰ, ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੂਤਾਂ ਤੋਂ ਡਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?
ਨਹੀਂ, ਬੱਚੇ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਹਿੰਸਾ ਅਤੇ ਨਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ ਤੋਂ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੋ।
ਭੂਤ ਆਪਣੀ ਉਲਝਣ ਅਤੇ ਸੋਗ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੁਝ ਦਰਜ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਭੂਤ ਨਵੇਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਹਨ।
ਜਿਵੇਂ ਕੁਝ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਤੋਂ ਅਣਚਾਹੇ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਭਜਾਉਣ ਲਈ "ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀਆਂ" ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੂਤ ਅਕਸਰ ਨਵੇਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਚੈਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾ ਕੇ ਬਦਲਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਥੇ ਸਨ।
ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ, ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਭੂਤਾਂ ਦੋਵਾਂ ਲਈ, ਇੱਕ ਸੱਚੇ ਅਲੌਕਿਕ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਕੋਲ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਭਾਰੀ ਘਾਟ ਹੈ। ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਉਤਸੁਕਤਾ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੁਹਾਰਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਉਹ ਗੀਗਰ ਕਾਊਂਟਰਾਂ ਅਤੇ ਔਸਿਲੋਸਕੋਪ ਵਰਗੇ ਇਲੈਕਟ੍ਰਾਨਿਕ ਯੰਤਰਾਂ ਨਾਲ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਸਥਾਨਾਂ ਦੀ "ਜਾਂਚ" ਕਰਦੇ ਹਨ, ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਯੰਤਰ

ਉਤਰਾਅ-ਚੜ੍ਹਾਅ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੱਚੇ, ਅਕਾਦਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ; ਉਹ ਸਾਬਤ ਹੋਏ ਟਰੈਕ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਵਾਲੇ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ, ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾਵਾਨ ਅਤੇ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਇਹਨਾਂ ਨਕਲੀ ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ "ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟ" ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਸਲੀਅਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਵੇਟਰ ਅਤੇ ਕਲਰਕ ਵਜੋਂ ਦਿਨ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘਿਣਾਉਣਾ "ਜਾਂਚਕਰਤਾ" ਆਪਣੀ ਮਾਨਸਿਕ-ਪਾਠਕ ਪਤਨੀ, ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਪੁਜਾਰੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਾਲ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ - ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜਕਰਤਾ, ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਟ੍ਰਾਂਸ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ, ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ।
ਕਿਸੇ ਅਣਚਾਹੇ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ "ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਾਹਰਾਂ" ਜਾਂ "ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਮਾਹਰਾਂ" ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਆਮ ਸਮਝ ਉਦੋਂ ਕੰਮ ਕਰੇਗੀ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪਿਛਲੀ ਘਟਨਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ - ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ - ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਰਹੇ ਹੋ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੰਕਟ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਲਾਹ ਅਤੇ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਕਸਰ ਇੱਕ ਹੁਨਰਮੰਦ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਡਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਘਾਟ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ।
ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਸਮੇਂ, ਸਥਾਨ ਜਾਂ ਦੂਰੀ ਦੀ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਕੁਝ ਨੂੰ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਬਾਹਰੋਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਗਲੀ ਕਦੇ ਵੀ (ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ) ਨਿੱਜੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਘਰ ਨਿੱਜੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਦੇਣ ਲਈ ਮਨਾਉਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਥਾਵਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਵੀਨ ਮੈਰੀ ਜਾਂ ਵਰਸੇਲਜ਼ ਅਤੇ

ਟ੍ਰੀਅਨਨ ਵਰਗੇ ਭੂਤਰੇ ਬਾਗ, ਇੱਕ ਮਾਮੂਲੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਫੀਸ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੈਲਾਨੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਭੂਤਰੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਭੂਤ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਦੀ ਛਾਪ ਬਾਕੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਦੂਜੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਭੂਤ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਗਿਆ।

* 34
ਬੈਂਕ ਸਟ੍ਰੀਟ ਦਾ ਭੂਤ

26 ਜੂਨ, 1957 ਨੂੰ, ਮੈਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਟਾਈਮਜ਼ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਚੁੱਕੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਾਰੇ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਘੱਟ ਭੂਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮੈਂ ਮੇਅਰ ਬਰਜਰ ਦਾ ਕਾਲਮ, "ਨਿਊਯਾਰਕ ਬਾਰੇ" ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਦਿਨ, ਕਾਲਮ ਘਰਾਂ ਜਾਂ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਸੀ।
ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸ਼੍ਰੀ ਬਰਜਰ ਨੇ ਗ੍ਰੀਨਵਿਚ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ 11 ਬੈਂਕ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਘਰ ਦਾ ਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ "ਕਾਫ਼ੀ ਦੋਸਤਾਨਾ" ਭੂਤ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਮੂਲ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਵਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਨਿਵਾਸੀ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਡਾ. ਹਾਰਵੇ ਸਲੈਟਿਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਯੇਫੇ ਕਿਮਬਲ ਸਨ, ਜੋ ਓਸੇਜ ਭਾਰਤੀ ਮੂਲ ਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਚਿੱਤਰਕਾਰ ਸਨ। ਜਿਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ 125 ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਸੀ, ਲਾਲ ਇੱਟਾਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਵਧੀਆ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ।
ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸਲੈਟਿਨਜ਼ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਕਾਰੀਓ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਵੇਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਇਸਨੂੰ 19 ਕਮਰਿਆਂ ਵਾਲੇ ਬੋਰਡਿੰਗ ਹਾਊਸ ਵਜੋਂ ਚਲਾਇਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਕਾਰੀਓ ਦੀ ਕੋਈ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਹੋਈ।
ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੂਰਵਜਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ।

ਸਲੈਟਿਨ ਪਰਿਵਾਰ ਵੱਲੋਂ ਘਰ ਖਰੀਦਣ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੀ। ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਬਣ ਗਈ, ਜੋ ਅੱਗੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਤੱਕ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸੁੰਦਰ ਪੇਂਟਿੰਗਾਂ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਭਾਂਡਿਆਂ ਨਾਲ ਸਜਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਕਮਰੇ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ, ਸਲੈਟਿਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਲੱਕੜ ਦੀ ਮੇਜ਼ ਰੱਖੀ। ਪਿਛਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਬਾਗ਼ ਵੱਲ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਤੰਗ ਪੌੜੀ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।
ਸਲੈਟਿਨ ਪਰਿਵਾਰ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ "ਉੱਚ ਵਰਗ" ਸੀ, ਜੋ ਬੋਹੇਮੀਅਨ ਵਿਚਾਰਾਂ ਜਾਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਦੇਸੀ ਸੀ। ਗ੍ਰੀਨਵਿਚ ਪਿੰਡ ਵੱਲ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਸਦਾ ਸ਼ਾਂਤ ਸੁਹਜ ਅਤੇ ਕਲਾਤਮਕ ਮਾਹੌਲ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਸਮਾਨ ਸੋਚ ਵਾਲੇ ਦੋਸਤ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਸ਼ਾਂਤ ਮਾਹੌਲ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦੇ ਹੋਏ "ਬਸ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਬੈਠੇ" ਕਈ ਸ਼ਾਮਾਂ ਬਿਤਾਈਆਂ।
ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਾਂਤ ਪਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ, ਕਦੇ ਉੱਪਰਲੀਆਂ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ 'ਤੇ, ਅਤੇ ਕਦੇ ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਹਥੌੜੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਰਾਤ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਕਿਸੇ ਭੂਤਰੇ ਸਥਾਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਢੁਕਵੀਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਲੈਟਿਨ ਪਰਿਵਾਰ ਕਦੇ ਵੀ ਡਰਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਿੱਧਾ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਇਹਨਾਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਤਰਕਪੂਰਨ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਨਵਰੀ 1957 ਦੇ ਇੱਕ ਐਤਵਾਰ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਨੋਟ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਿਨ ਭਰ ਜਾਰੀ ਰਹੀਆਂ। ਇਹਨਾਂ ਘੰਟਿਆਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਹ ਇੱਕ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਭੱਜਦੇ ਸਨ - ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਖਾਲੀ ਕਮਰੇ ਅਤੇ ਗਲਿਆਰੇ ਮਿਲੇ। ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ

ਹੋਏ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਆਰਥਰ ਬ੍ਰੋਡੀ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਤਰਖਾਣ, ਜੋ ਕਿ ਸਲੈਟਿਨ ਪਰਿਵਾਰ ਵਾਂਗ ਹੀ ਅਸਲੀਅਤ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ, ਨੇ ਵੀ ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ। ਉਸਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਿ "ਪੁਰਾਣੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ" ਨੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਨੌਕਰਾਣੀ, ਸੈਡੀ ਨੇ ਵੀ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ, ਅਤੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਘਬਰਾਹਟ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਦੀ ਹੋ ਗਈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਘਰੇਲੂ ਰੁਟੀਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੋਣ - ਜੋ ਕਿ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸਨ!
ਇੱਕ ਫਰਵਰੀ ਦੀ ਸਵੇਰ, ਆਰਥਰ ਬ੍ਰੋਡੀ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਛੱਤ 'ਤੇ ਹਥੌੜਾ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਪੌੜੀ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਜੋ ਲਗਭਗ ਛੱਤ ਨੂੰ ਛੂਹ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਪਲਾਸਟਰ ਅਤੇ ਧੂੜ ਉਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਈ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਭਾਰੀ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਲੈਟਿਨ, ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀ, ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੇ ਸਰੋਤ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਸਕਦੀ, ਬ੍ਰੋਡੀ ਉਸਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ: "ਇਹ ਮੈਂ ਹਾਂ, ਮੈਡਮ, ਬ੍ਰੋਡੀ। ਮੈਂ ਜਾ ਰਹੀ ਹਾਂ! ਮੈਨੂੰ ਲਾਸ਼ ਮਿਲ ਗਈ ਹੈ!" ਪਰ ਉਹ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਲੇ ਧਾਤ ਦਾ ਡੱਬਾ ਮਿਲਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਕੌਫੀ ਦੇ ਡੱਬੇ ਦੇ ਆਕਾਰ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਦੁੱਗਣਾ ਸੀ। ਇਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਫਿੱਕਾ ਲੇਬਲ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ: "ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬਲੌਕ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਆਖਰੀ ਅਵਸ਼ੇਸ਼। 21 ਜਨਵਰੀ, 1931 ਨੂੰ ਸਸਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।" ਲੇਬਲ 'ਤੇ ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਸਟੇਟਸ ਕ੍ਰੇਮੇਟਰੀ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ, ਮਿਡਲ ਵਿਲੇਜ, ਬੋਰੋ ਆਫ ਕਵੀਨਜ਼, ਨਿਊਯਾਰਕ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਡੱਬੇ ਦੇ ਉੱਪਰ 37251 ਨੰਬਰ ਉੱਕਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਹ ਡੱਬਾ ਅਜੇ ਵੀ ਸਲੈਟਿਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਲੈਟਿਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਾਰਤੀ ਵੰਸ਼ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਡਰ ਜਾਂ ਹੈਰਾਨੀ ਦੇ ਅਲੌਕਿਕ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਨੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਵਸਤੂ ਚੁੱਕੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਬੁਲਾਇਆ। ਡਾ. ਸਲੈਟਿਨ ਨੇ ਬ੍ਰੌਡੀ ਦੇ ਨਾਲ ਛੱਤ ਵਿੱਚ ਮੋਰੀ

ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਧੂੜ ਨਾਲ ਢੱਕੀਆਂ ਸੋਟੀਆਂ ਮਿਲੀਆਂ।
ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਛੱਤ ਹੇਠ ਡੱਬਾ ਲੁਕਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਘੱਟੋ- ਘੱਟ 1880 ਦੀ ਹੈ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬੁੱਲਕ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਕਮਜ਼ੋਰ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਸਲੈਟਿਨ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਹਡਸਨ ਸਟਰੀਟ ਪਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਰਫ਼ਤਾਰ ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਾਰ ਨੇ ਟੱਕਰ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ। ਕੁਝ ਮਦਦਗਾਰ ਲੋਕ ਉਸਨੂੰ ਨੇੜੇ ਦੀ ਇੱਕ ਫਾਰਮੇਸੀ ਲੈ ਗਏ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਆਸ-ਪਾਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਐਂਬੂਲੈਂਸ ਬੁਲਾਈ। ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੁੱਲਕ ਲਈ ਮਦਦ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚੀ। ਡਾਕਟਰੀ ਮਦਦ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸਦੀ ਫਾਰਮੇਸੀ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਪਰ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਡਾ. ਸਲੈਟਿਨ ਨੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੁੱਲਕ ਕਦੇ ਵੀ 11 ਬੈਂਕ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਸੀ!
ਫਿਰ ਵੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਲੌਕ ਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਉਸੇ ਘਰ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿਲੇ ਸਨ। ਇਸਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਘਰ ਦਾ ਪਤਾ 113 ਪੈਰੀ ਸਟਰੀਟ ਵਜੋਂ ਸੂਚੀਬੱਧ ਸੀ। ਡਾ. ਸਲੈਟਿਨ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ, ਚਾਰਲਸ ਡੋਮਿਨਿਕ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ। ਉਸਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਸਥਾਨ ਬੈਂਕ ਸਟਰੀਟ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨੇੜੇ, ਵੈਸਟ 11 ਵੀਂ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਸੀ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਸ਼੍ਰੀ ਡੋਮਿਨਿਕ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
ਫਿਰ ਸਲੈਟਿਨਾਂ ਨੇ ਔਰਤ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕੋਈ ਸੀ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸੁਰਾਗ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਆਤਮਾ ਆਪਣਾ ਭੇਤ ਲੁਕਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਖੋਜ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਲੈਟਿਨਾਂ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਲੌਕ ਦੀਆਂ ਅਸਥੀਆਂ ਵਾਲਾ ਡੱਬਾ ਪਿਆਨੋ ਉੱਤੇ ਵੱਡੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਲੌਕ ਦੀ ਆਤਮਾ ਇਸ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਹੋਣ ਨਾਲੋਂ

ਪਸੰਦ ਕਰੇਗੀ। ਉਹ ਇਸਦੀ ਇੰਨੀ ਆਦੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਨੌਕਰਾਣੀ ਸੇਡੀ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਕੀ ਫਰਨੀਚਰ ਅਤੇ ਸਜਾਵਟ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ।

ਬੈਂਕ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਸਥਿਤ "ਲਿਟਲ ਓਲਡ ਲੇਡੀ" ਭੂਤ ਘਰ

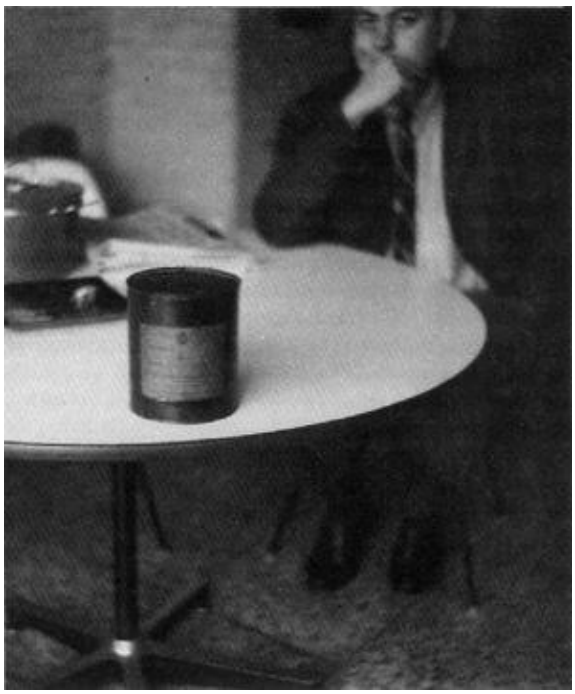

ਉਸਦੀਆਂ ਅਸਥੀਆਂ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿਲਣ ਤੋਂ
ਬਾਅਦ।
ਫਿਰ ਵੀ, ਸਲੈਟਿਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਜਲਦੀ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਅਸਥੀਆਂ 'ਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਲੌਕ ਦੇ ਆਖਰੀ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਰਖਵਾਲੇ ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੂੰ ਸਹੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਡੱਬਾ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਪਿਆਨੋ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਅਚਾਨਕ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈਆਂ।
ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾ ਜੈਫ਼ ਕਿਮਬਾਲ ਨੇ ਮਰਹੂਮ ਮੇਅਰ ਬਰਗਰ ਨੂੰ ਸੁਣਾਈ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੁੱਲਕ ਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵਜਾਈ ਅਤੇ ਕਮਰਿਆਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਲੈਟਿਨ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਨੌਜਵਾਨ ਵਜੋਂ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਮਰੇ ਅਜੇ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ, ਪਰ ਉਹ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਲਿਖ ਦੇਵੇਗੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕੇ ਕਿ ਉਹ

ਕਦੋਂ ਤਿਆਰ ਹੋਣਗੇ। ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਇੱਕ ਕਾਰਡ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਲੈਟਿਨ ਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸ ਉੱਤੇ ਨਾਮ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਹੈ। ਇਹ ਈ.ਸੀ. ਬੁੱਲਕ ਸੀ। ਇਤਫਾਕਨ, ਉਹ ਨੌਜਵਾਨ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।
ਇਹ ਅਜੀਬ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਲੈਟਿਨ ਡੱਬੇ ਅਤੇ ਕਾਰਡ 'ਤੇ ਬਲੌਕ ਨਾਮ ਦੇ ਅਜੀਬ ਸੰਜੋਗ ਤੋਂ ਇੰਨੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਲੈਟਿਨ ਪਰਲੋਕ ਦੇ ਦਖਲ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸੋਚਣ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਮ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਲਈ, ਇਹ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਵੀ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੱਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਲੌਕ ਦੀਆਂ ਅਸਥੀਆਂ ਦੀ ਉਸਦੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਨਿਰੰਤਰ ਮੌਜੂਦਗੀ ਤੋਂ ਨਾ ਤਾਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਲੈਟਿਨ ਵਿੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਅਦਿੱਖ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦੀ। ਉਹ ਅਦਿੱਖ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦਾ ਕੁਦਰਤੀ ਤਰੀਕਾ ਹੈ।
ਗ੍ਰੀਨਵਿਚ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਭੂਤਰੇ ਜਾਂ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਹਨ ਕਿ ਸਲੈਟਿਨ ਪਰਿਵਾਰ ਵਰਗੇ ਮਾਮਲੇ ਸਥਾਨਕ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਖਿੱਚਦੇ। ਮੇਅਰ ਬਰਜਰ ਦੀ ਇੰਟਰਵਿਊ ਟਾਈਮਜ਼ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਣ ਤੱਕ, ਸਲੈਟਿਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਦੋਸਤਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਸੀ।
ਮੈਨਹਟਨ ਲੋਕ-ਕਥਾਵਾਂ ਦੇ ਮਾਹਰ, ਮਿਸਟਰ ਬਰਜਰ, ਸਲੈਟਿਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਹੱਲ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਸਲੈਟਿਨ ਪਰਿਵਾਰ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਸ ਗਏ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਹੋਰ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ।
ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਜੂਨ 1957 ਵਿੱਚ ਟਾਈਮਜ਼ ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਹੋਰ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਦੋਸਤ

ਅਤੇ ਮਾਧਿਅਮ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਥਲ ਮੇਅਰਸ, ਨੇ ਲੇਖ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ; ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਵੇ। ਖੈਰ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਸ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤਰਾ ਘਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਸਲੈਟਿਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ, ਕੁਝ ਦੇਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 17 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਨੂੰ ਰਾਤ 9:30 ਵਜੇ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਸੰਪਰਕ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ ਸਮਾਗਮ ਵਿੱਚ ਸਲੈਟਿਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਦੋ ਦੋਸਤ, ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਂਡਰਸਨ, ਮੇਅਰ ਬਰਗਰ, ਸਲੈਟਿਨ ਪਰਿਵਾਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਅਤੇ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ, ਸਾਡੇ ਆਲੇ- ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ, ਉਸ ਸੀਮਾ ਰੇਖਾ ਵਾਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਸਹਿਜਤਾ ਪੂਰੀ ਟ੍ਰਾਂਸ ਨੂੰ ਛੂੰਹਦੀ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਔਰਤ ਦੇ ਰੂਪ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਤੁਰਦੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਅਧਰੰਗੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਦਿਲ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਸੀ। "ਇਹ ਬੈਟੀ ਹੈ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ। ਹੁਣ ਬੈਟੀ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲੱਗੀ।
ਸਾਡਾ ਮਾਧਿਅਮ ਸੁੰਨ ਹੋ ਕੇ ਬੋਲਿਆ: “ਉਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਜਾਵੇ—ਮੇਰਾ ਭਰਾ—ਉਸਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਵਿਆਹੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ…ਪਰ ਰੱਬ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੇਰਾ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਸੀ…ਐਡਵਰਡ ਬੁੱਲਕ…ਮੈਂ ਸਲੀਬ ਦੇ ਸਾਏ ਹੇਠ ਈਸਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ—ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਸਲੀਬ ਹੋਵੇ—ਪਰ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ!” ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਭ ਇੰਨੀ ਨਫ਼ਰਤ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਮਰਹੂਮ ਬੈਟੀ ਨੂੰ ਇਹ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਮਨਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਨਾ ਜਾਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸਮਝਾਇਆ।
"ਮੈਂ ਧਾਰਮਿਕ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਦਾ ਨਾਮ ਐਡੀ ਸੀ, ਉਹ ਪਲੈਜ਼ੈਂਟਵਿਲ,

ਨਿਊਯਾਰਕ ਤੋਂ ਆਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨਾਮ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਮੈਕਕੂਲਰ ਸੀ। "ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ। ਉਸਦੀਆਂ ਅਸਥੀਆਂ ਉਸ ਘਰ ਦੇ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਡਿੱਗ ਪਈਆਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਸੀ? “ਮੈਂ ਐਡੀ ਨਾਲ ਗਈ ਸੀ,” ਬੈਟੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। “ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਝਗੜਾ ਸੀ... ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਐਡੀ ਨਾਲ ਗਿਆ ਸੀ... ਅਸਥੀਆਂ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਲਈ... ਇੱਕ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਦਾ ਖਰਚਾ ਚੁੱਕਣ ਲਈ... ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਐਡੀ ਤੋਂ ਅਸਥੀਆਂ ਲੈ ਲਈਆਂ... ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੁਕਾ ਦਿੱਤਾ... ਚਾਰਲਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ... ਘਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਛੱਤ ਬਣੀ ਹੋਈ ਸੀ... ਅਸਥੀਆਂ ਛੱਤ ਵਿੱਚੋਂ ਡਿੱਗ ਪਈਆਂ... ਇਸ ਲਈ ਐਡੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਿਆ...”
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਕੀ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਹਨ?
"ਐਡੀ ਅਤੇ ਗ੍ਰੇਸੀ। ਗ੍ਰੇਸੀ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਰ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਐਡੀ ਹੁਣ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਚਾਰਲੀ ਮੇਰੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ!" ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਮੈਂ ਵਿਛੜੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਹੁਣ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ? ਇਸਨੂੰ ਉਸ ਵੱਡੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੈ? ਪਰ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ! "ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਸਲੀਬ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ... ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੁਣ ਜੀਣ ਲਈ ਦੋ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਹਨ... ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਪਸੰਦ ਹੈ!" ਉਸਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਲੈਟਿਨ ਵੱਲ ਝੁਕਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਲੈਟਿਨ ਮੁਸਕਰਾਈ। ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਭੂਤ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਤੁਹਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਜਾਵੇ?" ਮੈਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਰਹੇਗਾ। ਆਤਮਾ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ।
"ਮਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਮਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ... ਬਸ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਹਰਾ

ਰੁੱਖ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਸਲੀਬ ਹੋਵੇ - ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਹੱਡੀਆਂ ਲਈ ਕੋਈ ਲੜਾਈ ਨਾ ਹੋਵੇ... ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ... ਮੇਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ... ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਧਾਰਮਿਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਲੈ ਲਈਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਲੜਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਧੁਖਣ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹ ਨਾ ਸਕੇ... ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਮੂਰਖ ਸੀ! ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੋਪਲ ਰਾਜਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ..."
ਕੀ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਰਾਖ ਇਕੱਲੇ ਹੀ ਲੁਕਾਈ ਸੀ?
"ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਪੀਬੌਡੀ ਵੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ।"
ਉਸਦੀਆਂ ਅੰਤਿਮ ਰਸਮਾਂ ਕਿਸਨੇ ਕੀਤੀਆਂ?
"ਇਹ ਚਾਰਲਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸੀ, ਐਡੀ ਦੀ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਝਗੜਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਚਾਰਲੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰੈਸਬੀਟੇਰੀਅਨ ਸੀ... ਅਤੇ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਜਾਵਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਛੱਤ ਰਾਹੀਂ ਇਸਨੂੰ ਮੇਰੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ; ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਗਰਮ ਸੀ... ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨਘਾਟ ਤੋਂ ਚੋਰੀ ਕਰ ਲਿਆ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਘਰ ਕਿੱਥੇ ਸੀ?
"ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਨੇੜੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਉਜਾਗਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ - "ਬਿੱਲਾ!"
ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੌਰਾਨ, ਭੂਤ ਆਇਰਿਸ਼ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬੋਲਿਆ। ਮਾਧਿਅਮ ਆਇਰਿਸ਼ ਮੂਲ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਦੀ ਚੰਗੀ ਸਮਝ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸੱਤ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਬੋਲਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕਈ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਲਹਿਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਚਲਾਕ ਅਦਾਕਾਰ ਨਕਲੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਲਹਿਜ਼ਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਲੌਕ ਲਈ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਮਾਧਿਅਮ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਸਮਾਂ ਯਾਦ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਸ ਆਵਾਜ਼ ਦੀ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਸੁਣੀ ਜੋ ਬ੍ਰਾਈਡੀ ਮਰਫੀ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਜਾਣੀ ਜਾਣ ਲੱਗੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਸ਼ਾਮ ਯਾਦ ਹੈ ਜਦੋਂ "ਦਿ ਸਰਚ ਫਾਰ ਬ੍ਰਾਈਡੀ ਮਰਫੀ" ਦੇ ਲੇਖਕ ਮੋਰੀ ਬਰਨਸਟਾਈਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਾਥੀ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਕੇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਟੇਪ 'ਤੇ ਆਵਾਜ਼ ਦਾ ਵੀ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਆਇਰਿਸ਼ ਲਹਿਜ਼ਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਲਹਿਜ਼ਾ ਜਿਸਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਅਦਾਕਾਰ, ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਕਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ!
ਹੁਣ ਉਹ ਮਾਧਿਅਮ ਬੇਜਾਨ ਜਾਪਦਾ ਸੀ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬਲੌਕ ਦਾ ਭੂਤ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਜਾਗ ਪਈਆਂ, ਦੋ ਸੰਸਾਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੜੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਲੈਟਿਨ ਨੂੰ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਰਾਖ ਵਾਲੇ ਡੱਬੇ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦਰੱਖਤ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਦੱਬ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਪਿਛਲੀ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਲੈਟਿਨ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਪਿਆਨੋ 'ਤੇ ਰਹਿ ਕੇ ਵੀ ਓਨੀ ਹੀ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇਗੀ।
ਫਿਰ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਲੈਟਿਨ ਵੱਲ ਮੋੜਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਚਿੱਤਰਕਾਰ, ਯੇਫੇ ਕਿਮਬਲ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਸੈਸ਼ਨ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਲੰਗੜਾ ਰਹੀ ਛੋਟੀ ਔਰਤ ਦਾ ਵਰਣਨ ਸੁਣ ਕੇ ਸਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਸੀ; ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ "ਮਾਨਸਿਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ" ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਨੂੰ "ਦੇਖਿਆ" ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਦੋਸਤੀ ਬਣਾਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਉਦਾਸ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਇਸਦਾ ਰਾਜ਼ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ - ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬਲੌਕ ਨੂੰ "ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ" ਤੋਂ ਕਿਉਂ ਵਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਕਿਉਂ, ਸੱਚਮੁੱਚ?

ਬੈਂਕ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਉਹ ਘਰ ਅਜੇ ਵੀ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੁਆਹ ਦਾ ਡੱਬਾ ਅਜੇ ਵੀ ਪਿਆਨੋ ਨੂੰ ਸ਼ਿੰਗਾਰਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਈ.ਸੀ. ਬਲੌਕ ਜੋ 1957 ਵਿੱਚ ਸਲੈਟਿਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹੀ ਐਡੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਭੂਤ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪੁੱਤਰ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ। ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦੀਆਂ ਮੇਰੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਓਨੀਆਂ ਹੀ ਵਿਅਰਥ ਸਾਬਤ ਹੋਈਆਂ ਜਿੰਨੀਆਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦੀਆਂ ਮੇਰੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ।
ਇਸ ਲਈ ਸਲੈਟਿਨ ਪਰਿਵਾਰ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ, ਸ਼ਾਂਤ ਘਰ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬੁੱਲਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਖਾਸ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਜਨਗਣਨਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਉਸਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁਣਗੇ।

*35
ਸੀਟੀ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ਭੂਤ

ਮੇਰੀਆਂ ਪਿਆਰੀਆਂ ਸਹੇਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਫਲੋਰੈਂਸ ਸਟਰਨਫੈਲਸ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਐਜਵਾਟਰ, ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਦੀ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਜੋਤਸ਼ੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਕਈ ਪੁਲਿਸ ਵਿਭਾਗਾਂ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਨੂੰ ਫੜਨ ਜਾਂ ਲਾਪਤਾ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਦੀ ਅਸਲ ਇੱਛਾ ਗੰਭੀਰ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਖੋਜਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ "ਵੱਖਰਾ" ਕੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਸ਼ਕਤੀ - ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ "ਸ਼ਕਤੀਆਂ" ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਕਿੱਥੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਕਈ ਵਾਰ, ਉਸਨੇ ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਬੈਠਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਸਵੈ- ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕੁਝ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਮਾਧਿਅਮ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਮੈਂ ਫਲੋਰੈਂਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਰੱਸੀ-ਰੱਸੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਮੇਰਾ ਸਵਾਗਤ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ। ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਕ੍ਰੋਟਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਤਿਕਾਰਤ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਨੇ

ਫਲੋਰੈਂਸ ਦੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕੀ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆ ਸਕਦਾ ਹਾਂ? ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਹੋਵਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਉਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਡਾਕਟਰ ਖਾਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੁਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਹੈਂਡਰਸਨ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਜੋੜੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰੋਟਨ ਲਿਜਾਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਹਡਸਨ ਨਦੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਖਾਨ ਹਾਊਸ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਲਗਭਗ ਤੀਹ ਲੋਕ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਗੁਆਂਢੀ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਦੋਸਤ ਸਨ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਫਲੋਰੈਂਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਕੁ ਹੀ ਉਸਦੀ ਫੇਰੀ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਡਾਕਟਰ ਇੰਨੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਮਿਊਨਿਟੀ ਲੀਡਰ ਅਤੇ ਅਧਿਆਪਕ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਬਹੁਤ ਉਮੀਦਾਂ ਨਾਲ ਆਏ ਸਨ।
ਇਹ ਘਰ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦਾ ਮੁੜ-ਨਿਰਮਾਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਰੂਪ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਬਾਗ਼ ਸੀ ਜੋ ਨਦੀ ਤੱਕ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਫਲੋਰੈਂਸ ਨੇ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬੈਠੀ, ਇੱਕ ਅੰਡਾਕਾਰ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਲੋਕਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਦੋਸਤਾਂ, ਜ਼ਿੰਦਾ ਜਾਂ ਮਰੇ ਹੋਏ, ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਵੇਰਵੇ ਦੱਸੇ, ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਜਵਾਬ ਅਤੇ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ "ਇੱਕ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦਾ ਮੁੰਡਾ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ, ਜਿਸਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਅਧਰੰਗੀ ਹਨ, ਇੱਥੇ ਹੈ।" ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। "ਕੀ ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕੋਲੀ ਕੁੱਤਾ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ?" ਹਾਂ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਫਲੋਰੈਂਸ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਸਫਲ ਡਾਕਟਰ ਸਾਬਤ ਹੋਈ।
ਜਦੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਭੀੜ ਖਿੰਡ ਗਈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸਾਡੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ, ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਜਵਾਨ ਪਤਨੀ, ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ। ਉਸਨੂੰ, ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਵਾਂਗ, ਮਾਨਸਿਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ; ਪਰ ਜਦੋਂ ਕਿ ਡਾ. ਖਾਨ

ਲਈ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਿਗਿਆਨਕ ਉਤਸੁਕਤਾ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਸਹਿਜ ਅਤੇ ਖੁਦ ਇੱਕ "ਸੈਂਸਮੇਕਰ" ਜਾਪਦੀ ਸੀ। "ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਭੂਤ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਆਮ ਗੱਲ ਕਹੀ ਹੋਵੇ।
ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਦੀ ਪਤਨੀ ਲਈ ਇਹ ਅਸਾਧਾਰਨ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਦੇ ਉਸਦੇ ਕੀ ਕਾਰਨ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਭਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਉਹ ਇੱਕ ਸੀਟੀ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ਭੂਤ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕੋ ਗਾਣਾ ਸੀਟੀ ਵਜਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਵਾਰ - ਇੱਕ ਖੁਸ਼ ਧੁਨ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ ਭੂਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ!"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਹ ਸਭ ਕਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ?"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਖਾਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਵਾਰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਹੀ ਸੁਰ।"
ਅਤੇ ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਪਤੀ ਵੀ ਇਹ ਸੁਣਦਾ ਹੈ?
ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
"ਪਰ ਉਹ ਖੜਕਾਉਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਦਾ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਡੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਦੇਰ ਰਾਤ ਨੂੰ। ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਇਸਨੂੰ ਸੁਣਦਾ ਹੈ, ਉੱਠਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੌਣ ਹੈ, ਪਰ ਬੇਸ਼ੱਕ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ।"
"ਪਿਛਲੀ ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਵਜੇ, ਅਸੀਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਦਸਤਕ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਗਾਏ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਗਲੀ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਰਸਤਾ ਵੀ ਖਾਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋ, ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਉਹ ਦਿਖਾਈ ਨਾ ਦੇਵੇ!"
ਅਤੇ ਉਹ ਸੀਟੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼—ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿੱਥੇ ਸੁਣਦੇ ਹੋ?

"ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ - ਇੱਥੇ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਖਾਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਉੱਚੀ ਛੱਤ ਵਾਲੇ, ਲੱਕੜ ਦੇ ਪੈਨਲ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਿਸਦੀ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੀ ਕੰਧ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹਦੀ ਸੀ।
"ਦੇਖੋ, ਇਹ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਸਟੇਜ ਹੁੰਦਾ ਸੀ... ਇਹ ਘਰ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਗਰਮੀਆਂ ਦਾ ਥੀਏਟਰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਟੇਜ ਏਰੀਆ ਨੂੰ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ, ਮੈਂ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸੀਟੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵੀ ਸੁਣੀ ਸੀ, ਉਹ ਆਦਮੀ ਜਿਸਨੇ ਥੀਏਟਰ ਅਤੇ ਘਰ ਦੋਵੇਂ ਬਣਾਏ ਸਨ।"
"ਇਸ ਬੰਦੇ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ?"
"ਕਲਿਫੋਰਡ ਹਾਰਮਨ। ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਫਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਫਸਣ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਨਾਜ਼ੀਆਂ ਨੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਘਰ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਗੁਪਤ ਰਸਤੇ ਹਨ - ਦਰਅਸਲ, ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹਾਂ!"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ?" ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਪਰ ਕੀ ਇਸਦਾ ਕੁਝ ਸਾਕਾਰ ਹੋਇਆ?" ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਖਾਨ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਮੈਂ ਉਹੀ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮੈਂ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਪੁਰਾਣੀਆਂ, ਧੂੜ ਭਰੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਮਿਲੀਆਂ।"
ਮੈਂ ਫੋਟੋਆਂ ਦੇਖੀਆਂ। ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮਰਦ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਮਾਹਵਾਰੀ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਜੇ ਹੋਏ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ। ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਫੋਟੋਆਂ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੀਆਂ ਨਿੱਜੀ ਦੁਖਾਂਤਾਂ ਜਾਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ? ਮੈਂ ਫੋਟੋਆਂ ਦਾ ਬੰਡਲ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਖਾਨ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਖਾਨ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਹੋ?" ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਉਹੀ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਹਾਂ, ਸ਼ਾਇਦ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ। ਮੈਂ ਭਵਿੱਖ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਮਿਆਮੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਚਿੱਠੀ 'ਤੇ 3251 ਦੱਖਣੀ 23 ਵੀਂ ਲੇਨ ਦਾ ਪਤਾ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ, ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪੱਤਰ ਵਾਪਸ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੁਣੇ ਹੀ 3251 ਦੱਖਣੀ 23 ਵੀਂ ਲੇਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਘਰ ਖਰੀਦਿਆ ਹੈ।"
ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਡਾਕਟਰ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਹਾਰਮੋਨਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ।
ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਅਧੂਰਾ ਕੰਮ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਵੱਡੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਸਨ, ਅਤੇ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਕਾਫ਼ੀ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਜਾਲ ਮੌਜੂਦ ਸਨ: ਭੂਤ, ਅਧੂਰਾ ਕੰਮ, ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਂ "ਸੀਟੀ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੇ ਭੂਤ" ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸਭਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ "ਬਚਾਅ ਸਭਾ" ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਰੱਖਿਆ।
ਅਸੀਂ 3 ਅਗਸਤ, 1960 ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਰਸਮ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਆਵਾਂਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਮਾਧਿਅਮ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਫਲੋਰੈਂਸ, ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਕੇ ਆਈ ਸੀ, ਇੱਕ ਦੂਰਦਰਸ਼ੀ ਅਤੇ ਮਨੋਰੋਗ ਵਿਗਿਆਨੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਮਨੋਰੋਗ ਵਿਗਿਆਨੀ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਛੂਹ ਕੇ "ਸੂਝ" ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੈਂਡਰਸਨ ਦੁਆਰਾ ਆਵਾਜਾਈ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਪਤੀ ਇਸ ਵਾਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਿਆ। ਇਸ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਵੱਡੇ ਡਰਾਇੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਉਤਸੁਕ ਭੀੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਖਾਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮਹਿਮਾਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਾਵਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਦੇਰ ਨਾਲ ਆਉਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ, ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿੱਤੇ; ਪੂਰੇ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲੋੜੀਂਦਾ ਸਬੰਧ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।
"ਕੁਝ ਨਾਮ, ਇੱਕ ਰੌਬਰਟ, ਇੱਕ ਡੇਲੀਆ, ਇੱਕ ਹੈਰੋਲਡ, ਅਤੇ ਨਾਮ ਬੈਂਕਸ... ਓਹ... ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਹਾਰਟ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਸਹੀ ਸਪੈਲਿੰਗ ਬਾਰੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ।
ਉਸੇ ਪਲ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਖਾਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਭਾਰੀ ਸਾਹ ਲੈਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਣੀ। ਇਹ ਉੱਪਰੋਂ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਬੈਠੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। "ਮੇਲਿਸ਼ ਅਤੇ ਗੋਲਡਫਾਰਬ!" ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਬੁੜਬੁੜਾਉਣ ਲੱਗ ਪਈ, ਉਸਦੀ ਨੀਂਦ ਡੂੰਘੀ ਅਤੇ ਡੂੰਘੀ ਹੁੰਦੀ ਗਈ। "ਇਹ ਅਜੀਬ ਹੈ!" ਡਾ. ਖਾਨ ਨੇ ਟੋਕਿਆ। "ਲਗਭਗ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਐਲਿਸ਼ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ... ਅਤੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਗੋਲਡਵੈਗ ਵੀ ਆਇਆ!" "ਮੈਰੀ...ਕੁਝ—ਐਨ," ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਹੁਣ ਕਿਹਾ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਸੀਨਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਡਾ. ਖਾਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਹਾਰਮਨ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਸਕੱਤਰ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਉਸ ਵਿਸ਼ਾਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਸੀ — ਮੈਰੀ ਬ੍ਰੋਸਨਾਹਨ...
ਹੁਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਚੌੜੇ ਮੋਢਿਆਂ ਅਤੇ ਲੋਹੇ-ਸਲੇਟੀ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਦੇ ਵਾਲ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਲੇਟੀ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਸਨੇ ਗੂੜ੍ਹੇ ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਡਬਲ-ਬ੍ਰੈਸਟਡ ਕੋਟ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਛੋਟੀਆਂ ਮੁੱਛਾਂ ਹਨ। ਉਸਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅੱਖਰ R.H ਹਨ।"

ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਹੱਥ ਲਿਖਤ... ਕਾਗਜ਼... ਦਸਤਖਤ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ... ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੌਜਵਾਨ ਹੈ, ਛੋਟਾ, ਹਲਕੇ ਭੂਰੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ - ਅਤੇ ਉਹ ਕੁਝ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਫਾਈਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਉਸਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅੱਖਰ J.B ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾ ਬੌਸ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਲਰਕ ਹੈ।" ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਕਿਹਾ, "ਡੇਬੋਰਾਹ!"
ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਖੁਦ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ: "ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਾਂਹ ਵਿੱਚ ਝਰਨਾਹਟ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ; ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ!" ਪਰ ਉਸਨੇ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੇ "ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ"; ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਗਰਟਰੂਡ ਅਤੇ ਇੱਕ ਗੰਜੇ ਸਿਰ ਵਾਲਾ, ਲਾਲ ਰੰਗ ਵਾਲਾ, ਮੋਟਾ ਆਦਮੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਬੀ.ਬੀ. ਕਿਹਾ। "ਉਸਦਾ ਸਬੰਧ ਡੇਬੋਰਾਹ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੁੜੀਆਂ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਮਝੌਤਿਆਂ ਨਾਲ ਹੈ।"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਹਾਰਮਨ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤਵਾਦੀ ਵਜੋਂ ਕਥਿਤ ਸਾਖ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਜਾਣ ਸੀ।
"ਇਹ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ, "ਮੈਂ ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ।"
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਘਰ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਟਕ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦੋ ਅਭਿਨੇਤਰੀਆਂ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਮਿਲਿਆ।
"ਬੌਬ...ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਔਰਤ ਬੁਲਾ ਰਹੀ ਹੈ।"
ਇਸ ਪਲ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁੰਨ ਹੋਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਮਾਧਿਅਮ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਜੋ ਭੂਤ, ਜੇ ਇਹ ਚਾਹੇ, ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸਿੱਧਾ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕੇ। ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰਕ, ਐਲਬਰਟ ਨੇ ਆ ਕੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਭੂਤ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੇਗਾ। ਫਿਰ ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਕਿੰਟਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰ ਦੇ ਆਮ ਕੋਮਲ ਹਾਵ-ਭਾਵ

ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਨੇ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਇੱਕ ਚਲਾਕ, ਪਰ ਮਾਣਮੱਤਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਨਰਮ, ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਕਿੰਟ ਬੀਤਦੇ ਗਏ, ਉੱਚੀ ਹੁੰਦੀ ਗਈ।
"ਤਾਂ... ਇਵੇਂ ਹੀ ਚੱਲਦਾ ਹੈ... ਛੇ ਪੈਨਸ ਲਈ ਇੱਕ ਗੀਤ ਗਾਓ... ਹੁਣ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ..."
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਖਾਨ ਨੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਫੁਸਫੁਸਾਇਆ: "ਇਹ ਉਸ ਗਾਣੇ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੀਟੀ ਵਜਾਉਂਦਾ ਸੀ... ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ।" ਉਸ ਪੁਰਾਣੀ ਨਰਸਰੀ ਤੁਕਬੰਦੀ ਦੇ ਬੋਲ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਗੂੰਜ ਰਹੇ ਸਨ -
ਛੇ ਪੈਨਸ, ਰਾਈ ਨਾਲ ਭਰੀ ਜੇਬ, ਅਤੇ ਪਾਈ ਵਿੱਚ ਪਕਾਏ ਹੋਏ ਚੌਵੀ ਕਾਲੇ ਪੰਛੀਆਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਗੀਤ ਗਾਓ। ਜਦੋਂ ਪਾਈ ਖੋਲ੍ਹੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਪੰਛੀ ਗਾਉਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਕੀ ਇਹ ਇੱਕ ਸੁਆਦੀ ਪਕਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਰਾਜੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਰੋਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ?
ਜੰਗ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪਾਸਵਰਡਾਂ ਵਾਂਗ, ਸਾਡੇ ਭੂਤ ਨੇ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ।
ਹਾਰਮਨ ਨੇ ਇਸ ਗੀਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਥੀਮ ਵਜੋਂ ਕਿਉਂ ਚੁਣਿਆ? ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਇਸਦੀ ਮਿੱਠੀ ਲੈਅ, ਇਸਦਾ ਬੇਫਿਕਰ ਸੁਭਾਅ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਕੋਈ ਹੋਰ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਖਾਨ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਚਮਕ ਰਹੀ ਸੀ।
ਸੰਚਾਰਕ ਨੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ: "ਖੈਰ, ਉਹ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੈ... ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਜਿਉਂਦੇ ਹੋ।"
ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। "ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਹੋ?"
ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਅਤੇ ਉਦਾਸ ਯਾਦਾਂ। ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਮੈਨੂੰ...ਖੁਸ਼ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਖੁਸ਼ੀ—ਉਹ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਉਸਦਾ ਸੀ। ਜਿੰਮੀ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਦੇਵੇ। ਉਹ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ!

ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਘਰ ਕਿਉਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ?
"ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ। ਇਹ ਸਾਡੀ ਆਹਮੋ-ਸਾਹਮਣੇ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਾਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਮੇਰਾ ਘਰ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਕਲਪਨਾ ਦਾ ਬੱਚਾ।"
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹੈ, ਇੱਕ ਭੂਤ ਲਈ ਵੀ! ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ। ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਕੀ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਡੇਬੋਰਾ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਪਰ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਇੰਨੀ ਤੀਬਰ ਸੀ ਕਿ ਸਾਡਾ ਭੂਤ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਐਲਬਰਟ ਨੇ ਮਾਧਿਅਮ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਸੰਭਾਲਿਆ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਭੂਤ ਤੋਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਿੱਜੀ ਸਵਾਲ ਨਾ ਪੁੱਛੇ ਜਾਣ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਸਾਡਾ ਦੋਸਤ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ, ਦੂਜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਉਹ ਉਸਦੀ ਸੈਕਟਰੀ ਸੀ, ਪਰ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਜੋ ਦਸਤਕ ਸੁਣੀ ਸੀ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵੱਲੋਂ ਸੀ, ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਮਾਲਕ ਦੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸੀ।
ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਭੂਤ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਸੀਟੀ ਵਜਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੜਕਾਉਂਦਾ ਹੈ...
"ਕੀ ਕੋਈ ਅਧੂਰਾ ਕੰਮ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਨਿੱਜੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।
"ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੇ ਯੋਗ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਪਿਆਰ।"
ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, "ਕੀ ਘਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਕੁਝ ਹੈ?"
"ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਸੁਰੰਗ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਸੁੱਕ ਗਈ ਹੈ।" ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ, ਮੈਂ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਡਾਕਟਰ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸੁਰੰਗ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।

"ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
"ਬੌਬ। ਮੈਂ ਬਸ ਮੌਜ-ਮਸਤੀ ਲਈ ਸੀਟੀ ਵਜਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਗਾਉਂਦਾ ਹਾਂ।" ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਪੁੱਛਦਾ, ਉਹ ਸੱਜਣ ਫਿਰ ਤੋਂ ਭੱਜ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਐਲਬਰਟ, ਜੋ ਕਿ ਇੰਚਾਰਜ ਸੀ, ਨੇ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲ ਲਿਆ:
ਉਸਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ, "ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਔਸਟਰਲਿਟਜ਼ ਦੇ ਨੇੜੇ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਵਿੱਚ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ... ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਦੂਜੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਮਿਲਿਆ।"
ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਆਤਮਾ ਸੰਪਰਕ ਸੈਸ਼ਨ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।
ਜਦੋਂ ਮਾਧਿਅਮ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਤਜਰਬੇ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਡਾ. ਖਾਨ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਹਾਰਮਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਨਾਮ ਬਾਰੇ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਬੇਤੁਕਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਲਿਫੋਰਡ, ਉਸਦਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਪਹਿਲਾ ਨਾਮ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਨਾਮ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਬੌਬ, ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਪਰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਕੀ ਨਾਜ਼ੀਆਂ ਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਸੀ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਵੱਡਾ ਕਮਰਾ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਇੰਨਾ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਪਿੰਨ ਡ੍ਰੌਪ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਬੋਵਰਸ, ਜਿਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਆਤਮਾ-ਸੰਪਰਕ ਰਸਮ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸੀ, ਬਸ ਆਪਣੀ ਠੋਡੀ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਵੱਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਐਲਬਰਟ ਨੇ ਆਪਣੇ "ਮਾਧਿਅਮ" ਰਾਹੀਂ ਮੈਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਕੱਢਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਮਾਧਿਅਮ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਕੁੱਟ-ਕੁੱਟ ਕੇ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ!" ਮੈਂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦੀ

ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਡਰ ਨਾਲ ਡਾਕਟਰ ਖਾਨ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਬਸ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ।
ਦਰਅਸਲ, ਕੋਈ ਵੀ ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਹਾਰਮਨ ਦੀ ਮੌਤ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ, ਉਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ। ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਨਾਜ਼ੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੀ ਉਸਦਾ ਮਤਲਬ ਔਸਟਰਲਿਟਜ਼ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਸ਼ਵਿਟਜ਼ ਸੀ?
ਮੇਰਾ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਹੋਰ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਐਲਬਰਟ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਸੀਂਸ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਉਸਦੇ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ।
ਮੀਟਿੰਗ ਦੌਰਾਨ ਮੱਧਮ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਵਾਪਸ ਚਾਲੂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਯਾਦ ਸੀ, ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਟ੍ਰਾਂਸ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਵਾਕ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਕਾਰਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਟ੍ਰਾਂਸ ਸਭ ਤੋਂ ਡੂੰਘਾ ਸੀ।
ਹੁਣ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦਰਮਿਆਨੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਸ਼ੁਭ ਰਾਤਰੀ ਕਿਹਾ, ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਕਰੋਟਨ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।
ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਕਲਪਨਾ ਦਾ ਇੱਕ ਰੂਪ ਸੀ।
ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਖਾਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੂਰੋਂ ਫੋਨ ਕੀਤਾ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਧ ਗਈਆਂ ਸਨ।
"ਕੀ ਹੋਇਆ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਖਾਨ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਭਰ ਗਈ। "ਤੁਹਾਡੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਹੀ ਅਸੀਂ ਸੌਂ ਗਏ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ, ਸਵੇਰੇ 3 ਵਜੇ, ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਜਗ ਗਈਆਂ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਸਵਿੱਚ ਹੈ। ਨਾ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਚਾਲੂ ਕਰਨ ਲਈ

ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠੇ। ਫਿਰ ਵੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਵਿੱਚ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਬੰਦ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ!"
“ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ,” ਮੈਂ ਮੰਨਿਆ।
"ਪਰ ਗੱਲ ਇੱਥੇ ਹੀ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਬਿਲਕੁਲ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ, ਚਾਰ ਵਜੇ, ਉਹੀ ਗੱਲ ਫਿਰ ਵਾਪਰੀ। ਵੈਸੇ, ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਲੱਗੇ ਪਰਦੇ ਯਾਦ ਹਨ? ਨੇੜੇ-ਤੇੜੇ ਕੋਈ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਜਾਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਬੰਦ ਸਨ। ਹਵਾ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਝੱਖੜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮੈਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹਿਲਦੇ ਦੇਖਿਆ।"
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੈ!" ਮੈਂ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। ਭੂਤ ਕਈ ਵਾਰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿੱਦੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਖਾਨ ਕੋਲ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸੀ। "ਸਾਡੀ ਮਹਿਮਾਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਾਵਰ, ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹਾਰਮਨ ਦਾ ਬੈੱਡਰੂਮ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਉਹ ਵੱਡੀ ਅਲਮਾਰੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ! ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਕਮਰੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
“ਹੋਰ ਕੁਝ?” ਮੈਂ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਨਹੀਂ, ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਨੀਲੇ ਸੂਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਹੋਵੇਗਾ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਵੀ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਨੀਲੇ ਸੂਟ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਮਿਲਰ।' ਉਸਨੇ ਇਹ ਕਈ ਵਾਰ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝ ਸਕਾਂ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਵੀ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸਨੇ ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ਡਰੈੱਸ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਪਰ ਮਿਲਰ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਯਾਦਗਾਰੀ ਸੀ।"

ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਖਾਨ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਾਅਦਾ ਲਿਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਮੱਸਿਆ ਆਈ ਤਾਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨਗੇ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਉੱਠੀ, ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਫ਼ੋਨ ਵੱਜੇਗਾ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਖਾਨ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਦੱਸਣਗੇ। ਪਰ ਮੈਂ ਗਲਤ ਸੀ। ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤ ਰਿਹਾ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤ ਰਿਹਾ। ਚਾਰ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਹੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਖਾਨ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ।
ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭੂਤ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸ਼ਰਾਰਤ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਪਰ, ਮੇਰੀ ਰਾਹਤ ਲਈ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਖਾਨ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕਰਕੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਹੋਰ ਘਟਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ "ਮਿਲਰ" ਨਾਮ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰ ਦੋਵਾਂ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਜਾਣ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਨੂੰ ਮਿਲਰ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਯਾਦ ਆਈ। ਉਹ ਹਾਰਮਨ ਦਾ ਨਿੱਜੀ ਡਾਕਟਰ ਸੀ।
“ਇੱਕ ਗੱਲ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਦੱਸਣਾ ਭੁੱਲ ਗਈ ਹਾਂ,” ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। “ਹਾਰਮੋਨ ਬੈੱਡ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਵਰਤਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਰਾਤ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਸਿਰਹਾਣੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਕੁਝ ਕਾਰਪੇਟ ਮੇਖਾਂ ਮਿਲੀਆਂ। ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ - ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਭੁੱਲ ਗਏ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਮੈਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਕੁਚਲੇ ਹੋਏ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਰਗੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਮਿਲੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਸੀ - ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਭੁੱਲ ਗਈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਰਹੱਸਮਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।”
ਕੀ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਰਮਨ ਨੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਿਸਤਰਾ ਵਰਤਣ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ? ਭੂਤ ਆਪਣੀਆਂ ਦੁਨਿਆਵੀ ਚੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਅਧਿਕਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ "ਘੁਸਪੈਠੀਆਂ" ਨੂੰ ਨਾਰਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਅਕਤੂਬਰ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਾਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਫ਼ੋਨ ਆਉਣ ਤੱਕ ਕਾਨ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
ਸੀਟੀ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ਭੂਤ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਇਸਨੇ ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਵਜੋਂ ਮੇਰੀ ਸਾਖ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ, ਪਰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਹਾਰਮਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਹਾਵਤ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਭੂਤ ਨੂੰ ਆਤਮਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਲੁਭਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੇ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਖਾਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਚਿੱਠੀ ਆਈ।
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੱਜ ਸ਼ਾਮ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਲਗਭਗ 1 ਵਜੇ ਅਸੀਂ ਸੀਟੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੁਬਾਰਾ ਸੁਣੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਸੁਣਨ ਲਈ ਬਹੁਤਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਪਿਆ। ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਨੇ ਵੀ ਇਹ ਸੁਣਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਚਿਮਨੀ ਵਿੱਚ ਹਵਾ ਸੀ। ਫਿਰ, ਜਦੋਂ ਆਵਾਜ਼ ਜਾਰੀ ਰਹੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਘਟਨਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠੀ ਅਤੇ ਸੀਟੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵੱਲ ਗਈ। ਮੈਂ ਸਟੱਡੀ ਵਿੱਚ ਗਈ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਵਾਲੀ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਆ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੀ ਛੱਤ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਰਹੀ ਸੀ... ਮੈਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਟੇਬਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਚਿੱਟੀ ਧੁੰਦਲੀ ਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਤੈਰਦੀ ਦੇਖੀ, ਪਰ ਹਿੱਲ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਲਾਈਟ ਜਗਾਏਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਧੁੰਦਲੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਦੇਖਿਆ - ਉਸਨੇ ਲੈਂਪ ਜਗਾਇਆ, ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਆਮ ਵਾਂਗ ਹੋ ਗਿਆ।
ਮੈਂ ਕਈ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਖਾਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

ਕੀ ਸੀਟੀ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ਭੂਤ ਅਜੇ ਵੀ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹੈ? ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਕਈ ਵਾਰ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

* 36
ਮੇਟੂਚੇਨ ਭੂਤ
ਪਿਛਲੇ ਬਸੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਿਨ, ਜਦੋਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਬਰਫ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਠੰਢ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਬਰਨਾਰਡ ਐਕਸਲਰੋਡ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਅਨੁਭਵ ਸਾਂਝੇ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕਰਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੋਵੇਗੀ?
ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਰਨਾਰਡ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੇਟੂਚੇਨ ਦੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਕਈ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਯੁੱਗ ਦੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਹਨ। ਬਰਨਾਰਡ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਆਧੁਨਿਕ, ਸਮਕਾਲੀ ਇੱਟਾਂ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਕੁਝ ਗਲੀਆਂ ਦੂਰ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਲੱਕੜ ਦਾ ਘਰ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਭੂਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਕੋਲ ਹੋਰ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਰੌਕਲੈਂਡ ਕਾਉਂਟੀ ਵਿੱਚ ਸਵਰਗੀ ਡੈਂਟਨ ਵਾਕਰ ਦੇ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਘਰ ਦੇ ਭੂਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜਾਰਜ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਮੇਟੂਚੇਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਘਰ ਦੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ। ਬਰਨਾਰਡ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਆਦਮੀ, ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ, ਵਿਗਿਆਪਨ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼੍ਰੀ ਕੇਨ ਤੋਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ। ਮੇਰੇ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ, ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਵਜੋਂ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋ ਸਹਾਇਕ, ਰੋਜ਼ਮੇਰੀ ਡੀ ਸਿਮੋਨ ਅਤੇ ਪਰਲ ਵਿੰਡਰ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਜੋ ਇੱਕ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਨੋਟਸ ਲੈਂਦੇ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੀ ਸਿਮੋਨ ਇੱਕ ਅਧਿਆਪਕਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿੰਡਰ ਇੱਕ ਦੰਦਾਂ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਪਤਨੀ ਹੈ।

ਇਹ 6 ਮਾਰਚ, 1960 ਦੀ ਦੁਪਹਿਰ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤ ਕਸਬੇ ਮੇਟੂਚੇਨ ਪਹੁੰਚੇ। ਬਰਨਾਰਡ ਐਕਸਲਰੋਡ ਸਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਪਾਰ ਉਸ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਘਰ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ ਜਿਸਦਾ ਅਸੀਂ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਨਾ ਸੀ।
ਘਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਜਾਂ ਪਿਛੋਕੜ ਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਟਾਲਿਆ ਗਿਆ। ਮਾਲਕਾਂ, ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇਨ, ਕੋਲ ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਨ, ਸ਼੍ਰੀ ਡੇਵਿਡ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅੱਠ ਜਣੇ ਸੁੰਦਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦੇ ਗਰਾਊਂਡ ਫਲੋਰ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਦਾ ਪੇਂਡੂ ਘਰ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ, ਇੱਕ ਪੌੜੀਆਂ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਢਾਂਚਾਗਤ ਬਦਲਾਅ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੇਨਜ਼ ਦਾ ਸੁਆਦ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਰ ਇਸਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਸਾਰਾ ਫਰਨੀਚਰ ਪੀਰੀਅਡ-ਸਟਾਈਲ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਦਾ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ। ਕਈ ਬਿੱਲੀਆਂ ਘੁੰਮ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਆਰਾਮ ਮਿਲਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਬਿੱਲੀਆਂ ਵਾਲਾ ਘਰ ਕਦੇ ਵੀ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ; ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਬਿੱਲੀਆਂ ਵਾਲਾ ਘਰ ਹੋਰ ਵੀ ਮਨਮੋਹਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਸਾਰੀਆਂ ਬਿੱਲੀਆਂ ਨੂੰ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਬਾਹਰ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਅਰਧ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਸੀ, ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਰ ਚਾਲੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰੌਸ਼ਨੀ ਮੱਧਮ ਸੀ, ਸਰਦੀਆਂ ਦੀ ਦੁਪਹਿਰ ਦੀ ਮੱਧਮ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਾਂਗ, ਅਤੇ ਇਹ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਵਾਲੇ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਇੱਕ ਪੇਂਡੂ ਘਰ। ਇਹ ਭੂਤ ਦੇ ਬੋਲਣ ਲਈ ਸੰਪੂਰਨ ਸੈਟਿੰਗ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਆਪਣੀ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਈ, ਉਸਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਰੱਖਦੇ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਅਲੌਕਿਕ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈਆਂ ਸਨ।

"ਉੱਪਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ - ਭਾਵ, ਆਤਮਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ - ਜਿਸਦਾ ਲੰਬਾ ਚਿਹਰਾ, ਮੋਟੇ ਗਲ੍ਹ, ਸ਼ਾਇਦ ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਮਰ ਦੇ, ਸੁਆਹ-ਸਲੇਟੀ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਕਦੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਹੁੰਦੇ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਯਾਦ ਆਇਆ, ਮੈਥਿਲਡਾ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਧਾਰੀਦਾਰ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਗੋਡਿਆਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਇੱਕ ਸਾਦਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਜੋ ਉਸਦੇ ਗਿੱਟਿਆਂ ਤੱਕ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਉਂਗਲੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਵਿਆਹ ਦੀ ਅੰਗੂਠੀ ਦੇਖੀ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੱਟ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਇਸ ਵੱਲ ਖਿੱਚਦੀ ਰਹੀ। ਫਿਰ ਕਮਰੇ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਨੱਕ ਵੱਡਾ ਸੀ, ਭੂਰਾ ਕੋਟ ਅਤੇ ਕਾਲਾ ਪੈਂਟ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਪਛਤਾਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ... ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬਹੁਤ ਤਿੱਖੀਆਂ ਸਨ... ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਗੁਆਚਿਆ ਹੋਇਆ ਲੱਭਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਦੇ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।"
ਅਸੀਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ। ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਬੋਲਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਰਾਗ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਖੋਜਕਰਤਾ ਬਚਣਾ ਚਾਹੇਗਾ।
"ਇਹ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪ ਲੱਗਦਾ ਹੈ," ਮੈਂ ਬਰਨਾਰਡ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਮ ਟਾਲ-ਮਟੋਲ ਵਾਲੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ। "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ?"
“ਓਹ, ਹਾਂ,” ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, “ਬਹੁਤ ਕੁਝ — ਇੱਕ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਲੋਕ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ...ਉਹ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨਾਲ ਆਏ ਸਨ, ਪਰ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ...ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਮੈਂ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਘੁੰਮਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ।”
ਕੇਨ ਜੋੜੇ ਨੇ ਇਸ ਟਿੱਪਣੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਝਾਤ ਮਾਰੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਮਾਧਿਅਮ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਸਫਲ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀ ਕੇਨ ਨੇ ਸਾਨੂੰ

ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ 1850 ਜਾਂ 1860 ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਦੋ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੰਜ਼ਿਲ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਘਰ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਅਸਲ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਵਾਧਾ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
1740 ਵਿੱਚ ਬਣਿਆ, ਇਸ ਘਰ ਨੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਬਣਤਰ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈ ਲਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੋਂ "1738" ਵਜੋਂ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਰਾਮਦ ਹੋਈਆਂ ਹਨ।
"ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਇਨਕਲਾਬੀ ਸਿਪਾਹੀ ਦਾ ਭੂਤ ਇਸ ਘਰ ਨੂੰ ਸਤਾਉਂਦਾ ਹੈ," ਸ਼੍ਰੀ ਕੇਨ ਨੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਹਾ। "ਪਿਛਲੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਇੱਕ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਪਰ ਸਾਡੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਿਸਨੇ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੁਣਿਆ ਜਾਂ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋ?"
"ਓਹ, ਅਸੀਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਸੀ - ਜਾਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਬਦਕਿਸਮਤ - ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਦੇਖਦੇ ਹੋ। 1956 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਿਨ, ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦਾ ਹੈਂਡਲ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਖੜਕਿਆ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਸੀ, ਇਹ ਦੇਖਣ ਗਈ ਕਿ ਇਹ ਕੌਣ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਰਦੀਆਂ ਦਾ ਮੌਸਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਡੂੰਘੀ ਬਰਫ਼ ਸੀ। ਬਰਫ਼ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸਨ।"
"ਕਿੰਨਾ ਦਿਲਚਸਪ," ਬਰਨਾਰਡ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਦੋਸਤ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਹ ਸਭ ਉਸਦੇ ਲਈ ਵੀ ਨਵਾਂ ਸੀ।
ਮਿਸਟਰ ਕੇਨ ਨੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇੱਕ ਪਾਈਪ ਜਗਾਈ, ਕਮਰੇ ਦੀ ਨੀਵੀਂ ਛੱਤ ਵੱਲ ਧੂੰਆਂ ਛੱਡਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ।

"ਪਿਛਲੇ ਮਾਲਕਾਂ ਕੋਲ ਇੱਕ ਕੁੱਤਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਵੱਡਾ, ਮਜ਼ਬੂਤ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ, ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਡਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਉਹ ਡਰ ਨਾਲ ਘਬਰਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਛਾਲ ਮਾਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਕੁੱਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੀ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ - ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ - ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਦਿਨ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਮਿਆਂ 'ਤੇ ਵੀ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਸੀ?
“ਹਾਂ,” ਸ਼੍ਰੀ ਕੇਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇਨ ਹਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਸੌਂ ਰਹੀ ਸੀ। ਲਗਾਤਾਰ ਤਿੰਨ ਰਾਤਾਂ ਤੱਕ, ਉਸਨੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਜਾਗ ਪਈ। ਉੱਪਰ ਵੇਖਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਗੋਰੀ ਮੂਰਤੀ ਖੜ੍ਹੀ ਵੇਖੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਮੈਂ ਹਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਡਰੀ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ।”
ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਉਹ ਅਜੀਬ ਭਾਵਨਾ ਬਣੀ ਰਹੀ। ਜਦੋਂ ਬਰਨਾਰਡ ਐਕਸਲਰੋਡ ਨੇ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਯੋਗ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਘਰ ਜਾਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਖਿਸਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਉਸਨੇ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂ ਸੁਣਿਆ ਉਸ ਦੇ ਵਰਣਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ ਨਾਲ ਰਲ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਪਲ ਭਰ ਲਈ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਹੌਲੀ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸੀ।
"ਉਸ 'ਤੇ ਇਸ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਬੁੜਬੁੜਾਈ। "ਹੁਣ ਮੈਂ ਇੱਕ ਮੇਜ਼ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ, ਉਸ ਕੋਲ ਚਾਰ ਮੱਗ ਹਨ, ਚਾਰ ਵੱਡੇ ਅਤੇ

ਇੱਕ ਛੋਟਾ। ਕੀ ਉਸਦਾ ਮਤਲਬ ਚਾਰ ਬੁੱਢੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਆਦਮੀ ਹੈ? ਮੈਂ ਇੱਕ ਨਾਮ ਸੁਣਦੀ ਹਾਂ, ਜੇਕ, ਜੌਨ, ਨਹੀਂ, ਜੋਨਾਥਨ! ਫਿਰ ਚਾਰ ਭਾਰਤੀ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ।" ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਹ ਦਰਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਰਹੇ।
"ਹੁਣ, ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਚਾਰ ਮੱਗਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਕਤਾਰ ਹੈ, ਕੁੱਲ ਪੰਦਰਾਂ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਛੋਟਾ ਮੱਗ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ। ਮੇਜ਼ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕਈ ਲੋਕ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਿੱਠ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਹੈ - ਫਿਰ ਕੋਈ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚੀਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, 'ਆਪਣੇ ਗੋਡਿਆਂ ਤੋਂ ਉਤਰ ਜਾਓ!'"
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਖੋਜ ਰਾਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਘਰ ਇਨਕਲਾਬੀ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਕਈ ਛੋਟੀਆਂ ਝੜਪਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਥਿਤ ਸੀ; ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਇਲਾਜ ਲਈ ਉੱਥੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਵਧਦੀ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ।
"ਹੁਣ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ, ਸਾਰੇ ਲੰਬੇ-ਪੂਛ ਵਾਲੇ ਕੋਟ ਅਤੇ ਚਿੱਟੇ ਜੁਰਾਬਾਂ ਵਿੱਚ, ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ 'ਡੈਨ ਡੇਰਿਜ' ਜਾਂ 'ਬੈਨਬ੍ਰਿਜ,' ਮੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਤਿੰਨ-ਕੋਣਾਂ ਵਾਲੀ ਟੋਪੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਹੈ, ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ ਵਿੱਗ, ਕਾਲੇ ਵਾਲ ਪਿੱਛੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਪਤਲਾ ਆਦਮੀ, ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਉੱਚਾ ਨੱਕ ਵਾਲਾ, ਬਹੁਤ ਜਵਾਨ ਨਹੀਂ, ਇੱਕ ਫਰੀ ਕਾਲਰ ਅਤੇ ਵੱਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲਾ। ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਉਹ ਮੱਗਾਂ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੰਦਰਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਰਾਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਦੋ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਬਲ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਭੋਜਨ ਹੈ - ਇਹ ਮੁਰਗੇ ਵਰਗੀ ਬਦਬੂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ - ਅਤੇ ਫਿਰ ਲਾਲ ਸੀਲਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੁਨਹਿਰੀ ਰਿਬਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕਾਗਜ਼ ਹੈ। ਪਰ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਚਾਰ

ਮੱਗ ਬਚੇ ਹਨ... ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਚਾਰ ਆਦਮੀ ਵਾਪਸ ਆਏ ਹਨ। ਛੋਟਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਆਦਮੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੋਟਾ ਮੱਗ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ੈਲਫ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਮੁੰਡਾ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ; ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।" ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ...ਪਰ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।" ਐਲਨ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਆਦਮੀ...ਉਹ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਪਰ ਭਾਰਤੀਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ..."
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਹੁਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੋਹਿਤ ਜਾਪ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਪੀੜਾ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਭਾਵਨਾ ਝਲਕ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਕੰਬ ਰਹੀ ਸੀ; ਸ਼ਬਦ ਰੁਕ-ਰੁਕ ਕੇ ਨਿਕਲ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਵਿਵਹਾਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮਾਧਿਅਮ ਹੁਣ ਇੱਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਆਤਮਾ ਦੁਆਰਾ ਗ੍ਰਸਤ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਚੁੱਪਚਾਪ ਸੁਣਦੇ ਰਹੇ।
"ਐਲਨ ਇੱਕ ਦਿਨ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ... ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਓ... ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣਦੇ ਹੋ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਾਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰੱਖਤ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਂਦੇ ਸੁਣਦੇ ਹੋ?"
ਮੈਂ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਕੌਣ ਲੈ ਗਿਆ?"
"ਉਹ ਗਏ... ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਗਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ, ਜੌਨ ਦੇ ਨਾਲ।"
"ਕਿਹੜੇ ਭਾਰਤੀਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫੜਿਆ?"
"ਉੱਥੇ ਦਰੱਖਤ ਵੱਲ ਦੇਖੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।"
"ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਗਏ?"
"ਨਦੀ ਵੱਲ। ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ, ਕੀ ਤੂੰ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣਿਆ?"

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਲਈ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਦੀ ਹੈ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ, ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਅੱਜ ਕਿਹੜਾ ਦਿਨ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਰਾਮ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਇਕੱਠੇ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਫਿਰ ਥਿੜਕਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਫਿਰ ਆਈ। "ਪਹਿਲੀ ਦਸੰਬਰ..."
ਪਹਿਲੀ ਦਸੰਬਰ! ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਦਸੰਬਰ ਕਹਿਣ ਦਾ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਤਰੀਕਾ ਹੈ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਹੈ?"
ਇਸ ਵਾਰ ਆਵਾਜ਼ ਹੈਰਾਨ ਜਾਪਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਵਾਲ ਕਿਉਂ ਪੁੱਛ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਮੰਨ ਲਈ।
"ਸਤਾਰਾਂ...ਛੱਤਰ...ਛਿਆਰ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਪਤੀ ਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈ?"
"ਜੋਨਾਥਨ...?"
ਕੀ ਉਸਦੀ ਕੋਈ ਜਾਇਦਾਦ ਹੈ?
"ਖੇਤ...."
ਪਰ ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਯਾਦ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ। "ਐਲਨ, ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਐਲਨ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ...।"
"ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ?"
"ਇਥੇ."
ਇਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?
"ਬੇਅਰੀਜ਼।"
ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੇਟੂਚੇਨ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸੀ, ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵੁੱਡਬ੍ਰਿਜ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਬੇਰਿਜ ਵੀ ਸੀ।

ਹੁਣ ਔਰਤ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਗੱਲ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਦੇਖੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਉੱਪਰ ਦਰੱਖਤ 'ਤੇ ਹਨ... ਉਹ ਭਾਰਤੀ, ਮਰੇ ਹੋਏ ਲੋਕ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਮਾਸੂਮ ਸਨ... ਉੱਪਰ ਚੈਰੀ ਦੇ ਦਰੱਖਤ 'ਤੇ।" ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੇ ਬੋਲਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਕਿੱਥੇ ਹਾਂ? ਮੈਂ ਇੰਨੀ ਉਦਾਸ ਕਿਉਂ ਹਾਂ?"
ਇਹ ਕੋਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋਇਆ ਜਾਂ ਨਵਾਂ ਸੰਪਰਕ ਹੋਇਆ ਭੂਤ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ। ਸਿਰਫ਼ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਹੀ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਭੂਤ ਬਣਦੇ ਹਨ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ।
ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ, ਐਲਨ ਲਈ ਰੋਂਦੀ ਅਤੇ ਰੋਦੀ ਹੋਈ, ਉਸਨੇ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ, ਜਾਂ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ਡ ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ "ਮੈਰੀ ਡੂਗਨ" ਨਾਮ ਉਚਾਰਿਆ, ਜੋ ਹੁਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੁਖੀ ਔਰਤ ਦੀ ਪਕੜ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਟੋਕਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਮੈਰੀ ਡੂਗਨ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਉਸਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ, ਜੋਨਾਥਨ।"
"ਦੂਜੀ ਪਤਨੀ?"
"ਹਾਂ...ਮੈਂ ਦਰੱਖਤ ਹੇਠ ਹਾਂ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਜਨਮ ਕਿੱਥੇ ਹੋਇਆ ਸੀ? ਤੁਹਾਡਾ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਸੀ?"
"ਬੈਰੀਜ਼...ਸਵਿਫਟ...ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਠੰਡਾ, ਬਹੁਤ ਠੰਡਾ।" ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਬੱਚੇ ਹਨ?
"ਐਲਨ...ਮੈਰੀ ਐਨ...ਜਾਰਜੀਆ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਐਲਨ, ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਇਕੱਲਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹੈ!"

ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਡਾ ਪੁੱਤਰ ਕਿੰਨਾ ਪੁਰਾਣਾ ਸੀ?" ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਲਾਪਤਾ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਆਈ।
"ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ... ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲ ਦਾ... ਉਸਦਾ ਜਨਮਦਿਨ 1 ਦਸੰਬਰ, 1776 ਸੀ। ਖੈਰ, ਉਹ ਉਸਦਾ ਜਨਮਦਿਨ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਐਲਨ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਾਮ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪੀਟਰ।" ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਪਹਿਲਾ ਨਾਮ? ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਪਤਾ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਘਰੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ... ਘਰ ਮੈਰੀ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ।"
"ਤੁਹਾਡੇ ਪਤੀ ਕੀ ਕਰਦੇ ਸਨ?"
"ਉਹ ਇੱਕ ਘੁਮਿਆਰ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਫਰਨੀਚਰ ਲਈ ਵੀ ਪੈਸੇ ਮਿਲਦੇ ਸਨ। ਉਸਦੀ ਦੁਕਾਨ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੜਕ 'ਤੇ ਸੀ। ਬੇਰਿਜ। ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਝੁੰਡ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਦੋ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਤੋਂ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ ਸੀ।"
ਇਹ ਇਲਾਕਾ ਆਪਣੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਭੰਡਾਰਾਂ ਅਤੇ ਘੁਮਿਆਰਾਂ ਲਈ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਮਾਧਿਅਮ ਮੇਰੇ ਲਈ ਓਨਾ ਹੀ ਅਣਜਾਣ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਜਨਤਾ ਲਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬਰਨਾਰਡ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸੀਂਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ।
ਡਾ. ਡੇਵਿਡ ਮਾਰਸ਼ਲ ਦੀ ਦੁਰਲੱਭ ਰਚਨਾ, 'ਬੁਆਏਹੁੱਡ ਡੇਜ਼ ਇਨ ਓਲਡ ਮੈਟੂਚੇਨ' ਵਿੱਚ, ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ: "ਮੈਟੂਚੇਨ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਾਲ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਟਿੱਲੇ ਹਨ।"
ਪਰ ਸਾਡਾ ਮਹਿਮਾਨ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛ-ਗਿੱਛ ਤੋਂ ਥੱਕ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਦੁੱਖ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ, ਕਿਸੇ ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਹੰਝੂਆਂ ਵਾਂਗ, ਚੀਕਦੀ ਹੋਈ, "ਮੈਨੂੰ ਐਲਨ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ! ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਲੱਭ ਰਹੀ ਹਾਂ? ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਸੁਣਦੀ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਦੀ ਹਾਂ... ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਥੇ ਹੈ... ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਲੱਭ ਰਹੀ ਹਾਂ?"
ਫਿਰ ਮੈਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਏਲਨ ਵੀ "ਪਰਦੇ ਤੋਂ ਪਰੇ" ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਸਿਰਫ਼ "ਚੁੱਪ ਖੜ੍ਹੇ" ਰਹਿ ਕੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦੇ ਕੇ

ਹੀ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲ ਸਕੇਗੀ; ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਬੇਚੈਨ ਹਰਕਤਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਣਾ ਅਸੰਭਵ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰ ਲੈਂਦੀ, ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।
ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਦੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸੋਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੀ ਰੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੌਲੀ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੋਰ ਦ੍ਰਿੜ ਹੋ ਗਈ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹਾਂ।" ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ, ਉਹ ਚੁੱਪਚਾਪ ਚਲੀ ਗਈ। ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਮਾਧਿਅਮ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਨੀਂਦ ਭਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਮਲਿਆ। ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗਣ 'ਤੇ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ, ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਅਸੀਂ ਘਰ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਭੂਤਰੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿੰਨਾ ਕੁ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ?"
ਮਿਸਟਰ ਕੇਨ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਾਈਪ ਜਗਾਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਮੈਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਖੈਰ, ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਇੱਕ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਘਰ ਇਨਕਲਾਬੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਰਾਬਖਾਨਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਐਲਨ ਹਾਊਸ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ!"
ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਬਰਨਾਰਡ ਐਕਸਲਰੋਡ ਨੂੰ ਮੇਟੂਚੇਨ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ 1870 ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਮਿਲਿਆ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਘਰ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਨੋਟ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ 1799 ਵਿੱਚ ਇਸਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਨਕਸ਼ੇ 'ਤੇ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ:
"ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ... ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲਨ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਬੋਰਡ ਸੀ, 'ਐਲਨਟਾਊਨ ਕੇਕ ਅਤੇ ਬੀਅਰ ਇੱਥੇ ਉਪਲਬਧ ਹੈ।' ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਪਰੰਪਰਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਵੇਰੇ ਅਤੇ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਹਰ ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਜਾਂ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਲੰਬੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸਭਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਲਈ ਇਸ

ਮਸ਼ਹੂਰ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਵਿੱਚ ਅਦਰਕ ਦਾ ਕੇਕ ਅਤੇ ਬੀਅਰ ਦਾ ਇੱਕ ਗਲਾਸ ਖਾਣਾ ਅਸਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ..."
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਕੇਨ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਾਰਤੀਆਂ ਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਸਨੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ?"
"ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਭਾਰਤੀ ਸਨ," ਉਸਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ।
"ਘਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤਲਾਅ ਦੇ ਨੇੜੇ ਭਾਰਤੀ ਤੀਰ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਮਿਲੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਕਈ ਭਾਰਤੀ ਯੁੱਧ ਲੜੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ, ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਲੜਾਈ ਦੌਰਾਨ, ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਕੱਠੇ ਬੀਅਰ ਪੀਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਅਤੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੰਗਲ ਸੀ। ਉਹ ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲਨ ਦੇ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਬੀਅਰ ਪੀਂਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਸਨ!"
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਕੇਨ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੀ?" "ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ, ਮਿਸਟਰ ਵੈਲਸ਼ ਸੀ, ਜੋ ਲਗਭਗ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਇਨਕਲਾਬੀ ਸਿਪਾਹੀ ਬਾਰੇ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਜਿਸਦਾ ਭੂਤ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਫੁੱਟ ਉੱਪਰ 'ਤੁਰਦਾ' ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿਆਨ ਕਰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰਕਤ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬੇਲੋੜੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾ ਦਾ ਰੂਪ ਬਸ ਘੁੰਮਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।
ਸਥਾਨਕ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਮੇਟੂਚੇਨ ਸ਼ਹਿਰ ਬਾਰੇ ਦੁਰਲੱਭ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪ ਬਿਰਤਾਂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਾਣੀਆਂ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਅਤੇ ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਲੜਾਈਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ "26 ਜੂਨ, 1777 ਨੂੰ ਓਕ ਟ੍ਰੀ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਅਤੇ ਮਹਾਂਦੀਪੀ ਫੌਜਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਾਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਗੱਡੀਆਂ" ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਅਤੇ ਮਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਐਲਨ ਹਾਊਸ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੋਨਾਥਨ ਐਲਨ ਦੇ ਹੋਂਦ ਦੇ ਸਬੂਤ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਸਿਰਫ਼ ਇੰਨਾ ਹੀ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲਨ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਮੇਰਾ ਅਗਲਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਸੀ।
ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਵਸੀਅਤਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਐਲਨ ਨਾਮ ਦੇ ਕਈ ਲੋਕ ਮਿਲੇ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ, ਹੈਨਰੀ ਦੀ ਵਸੀਅਤ ਮਿਲੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ 4 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1783 ਨੂੰ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ, ਜੋਨਾਥਨ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।
1799 ਦੇ ਇੱਕ ਨਕਸ਼ੇ ਵਿੱਚ "ਐਲਨ ਦੀ ਧਰਤੀ" ਵਜੋਂ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋਨਾਥਨ ਐਲਨ ਦਾ ਨਾਮ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਕਈ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਗਵਾਹ ਜਾਂ ਵੇਚਣ ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।
ਜਿਸ ਜੋਨਾਥਨ ਐਲਨ ਦੀ ਮੈਂ ਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਮਿਡਲਸੈਕਸ ਕਾਉਂਟੀ ਤੋਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਟੂਚੇਨ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਸਿਹਤਮੰਦ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਦਰਅਸਲ, ਇਨਕਲਾਬੀ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਦੇ ਅਫਸਰਾਂ ਅਤੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਆਦਮੀ ਮਿਲਿਆ - "ਐਲਨ, ਜੋਨਾਥਨ - ਮਿਡਲਸੈਕਸ।"
ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਚੰਗਾ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲਨ ਦੀ ਦੁਖੀ ਆਤਮਾ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਆਰਾਮ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਦੂਜੀ ਦੁਖੀ ਆਤਮਾ, ਉਸਦੇ ਪਤੀ, 'ਤੇ ਹੁਣ ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗਾ।

* 37
ਗ੍ਰੀਨਵਿਚ ਪਿੰਡ ਦਾ ਭੂਤ
1953 ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਆਮ ਵਿਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਲਿਖਣ ਅਤੇ ਸੰਪਾਦਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਦਿਲਚਸਪ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਪਾਰਕ ਈਸਟ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਮੱਗਰੀ ਮਿਲੀ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੀ ਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਭੜਕਾਇਆ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਆਰਚਰ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀ "ਦ ਗੋਸਟ ਆਫ਼ ਟੈਂਥ ਸਟ੍ਰੀਟ", ਉਸ ਮਸ਼ਹੂਰ ਗ੍ਰੀਨਵਿਚ ਵਿਲੇਜ ਸਟ੍ਰੀਟ 'ਤੇ ਵਾਪਰੀਆਂ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਬਿਰਤਾਂਤ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਕਲਾਕਾਰ ਆਪਣਾ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਸੁਝਾਅ 'ਤੇ, ਮਿਸ ਆਰਚਰ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਟੂਮਾਰੋ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਾਰਕ ਈਸਟ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸਟ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਹਨ, ਜਿਸ ਲਈ ਟੂਮਾਰੋ ਵਿੱਚ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
1956 ਤੱਕ, 51 ਵੈਸਟ ਟੈਂਥ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਟੂਡੀਓ ਇਮਾਰਤ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮੀਲ ਪੱਥਰ ਸੀ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਸਧਾਰਨ, ਆਧੁਨਿਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਇਮਾਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਹਾਲ ਹੀ ਤੱਕ, 1910 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ, ਮਰਹੂਮ ਕਲਾਕਾਰ ਜੌਨ ਲਾ ਫਾਰਜ ਦੇ ਭੂਤ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਜਾਰੀ ਸਨ। ਗਲੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਕੁਝ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਚਰਚ ਆਫ਼ ਦ ਅਸੰਪਸ਼ਨ ਹੈ; ਵੇਦੀ 'ਤੇ ਪੇਂਟਿੰਗ, "ਦ ਅਸੈਂਸ਼ਨ," ਜੌਨ ਲਾ ਫਾਰਜ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਕੰਮ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਕਲਾਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ਾਲ ਪੇਂਟਿੰਗ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਸਟੂਡੀਓ ਨੰਬਰ 22, 51 ਵੈਸਟ ਟੈਂਥ ਸਟਰੀਟ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ। ਦੂਰ ਪੂਰਬ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਲਾ ਫਾਰਜ ਨੇ ਪੇਂਟ ਦੀਆਂ ਕਈ ਪਰਤਾਂ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਤਕਨੀਕ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੇਂਟਿੰਗ ਉਮੀਦ ਨਾਲੋਂ ਭਾਰੀ ਹੋ ਗਈ। ਪੇਂਟਿੰਗ

ਲਟਕਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਫਰੇਮ ਢਹਿ ਗਿਆ; ਲਾ ਫਾਰਜ ਨੇ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਫਰੇਮ ਬਣਾਇਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਾਰ, ਪੇਂਟਿੰਗ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰਹੀ। ਕਈ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ। ਮਹਾਨ ਨਾਵਲਕਾਰ ਅਤੇ ਚਿੱਤਰਕਾਰ ਦੇ ਪੋਤੇ ਓਲੀਵਰ ਲਾ ਫਾਰਜ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਵਾਨੀ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਆਪਣੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਦਾਦਾ ਜੀ ਨਾਲ ਬਿਤਾਇਆ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਗਲੀ ਦੇ ਪਾਰ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪੇਂਟਿੰਗ ਦੁਬਾਰਾ ਡਿੱਗ ਗਈ ਹੈ। ਗਲੀ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਪੇਂਟਿੰਗ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਦੀ ਉਸੇ ਪਲ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ! ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਪੇਂਟਿੰਗ ਦਾ ਡਿੱਗਣਾ ਲਾ ਫਾਰਜ ਲਈ ਕੋਈ ਛੋਟੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰਕਾਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਆਰਕੀਟੈਕਟ ਦੋਵੇਂ ਸੀ। ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਉਸਨੇ ਪੰਝੱਤਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਣਾਈਆਂ ਸਨ, ਅੱਜ ਵੀ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਵੇਦੀ ਦੇ ਫਰੇਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਨੁਕਸ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਲਾ ਫਾਰਜ ਦੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਰੂਪਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਨੰਬਰ 51 ਦੇ ਕਲਾਕਾਰ ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਿਹਾ ਕਿ ਲਾ ਫਾਰਜ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਆਰਾਮ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਗਣਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਅਤੇ ਨੁਕਸ ਲੱਭਣ ਲਈ ਢਾਂਚੇ ਦੀਆਂ ਅਸਲ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਲੈਂਦਾ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਲਾਕਾਰ ਅਤੇ ਕਾਰੀਗਰ ਵਜੋਂ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇਹ ਜ਼ਿੱਦ ਲਾ ਫਾਰਜ ਦੇ ਭੂਤ ਦੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਉਸਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਟਿਕਾਣਿਆਂ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦਾ ਮੂਲ ਕਾਰਨ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਪਹਿਲੀ ਅਜਿਹੀ ਘਟਨਾ 1944 ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਫਿਓਡੋਰ ਰਿਮਸਕੀ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰਕਾਰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਘਰ ਨੰਬਰ 22 ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ, ਉਹ ਓਪੇਰਾ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਏ। ਆਪਣੇ ਸਟੂਡੀਓ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਲਾਈਟ ਜਗ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਬੰਦ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਰਿਮਸਕੀ ਸਟੂਡੀਓ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ, ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਪਰਦੇ ਪਿੱਛੇ ਖਿੱਚੇ, ਅਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਕਮਰੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਇੱਕ ਦੀਵੇ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਰਿਮਸਕੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਦੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡੀ

ਕੁਰਸੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਅਜਨਬੀ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ; ਆਦਮੀ ਨੇ ਇੱਕ ਲੰਮੀ ਕਾਲੀ ਟੋਪੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਗੂੜ੍ਹਾ, ਵਗਦਾ ਮਖਮਲੀ ਕੋਟ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਰਿਮਸਕੀ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਰੁਕਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਨੂੰ ਨੇੜਿਓਂ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਮਰੇ ਦੇ ਪਾਰ ਭੱਜਿਆ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਚਿੱਤਰਕਾਰ ਕੁਰਸੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਇਆ, ਉਹ ਆਦਮੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ।
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਰਿਮਸਕੀ ਨੇ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਤਜਰਬਾ ਦੱਸਿਆ, ਜੋ ਕਿ, ਇਤਫਾਕਨ, ਇੱਕ ਸ਼ੌਕੀਆ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਰਿਮਸਕੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦਿਖਾਈਆਂ। ਦੋ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਰਿਮਸਕੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਹਿਮਾਨ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪਛਾਣ ਲਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਰਿਮਸਕੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਰਿਮਸਕੀ, ਜੋ ਕਿ ਯੂਰਪ ਤੋਂ ਨਵਾਂ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਸੀ, ਲਾ ਫਾਰਜ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਉਸਦੀ ਫੋਟੋ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ ਸੀ। ਭੂਤ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਨਿਆ ਗਿਆ ਬਾਲ ਡਰੈੱਸ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਆਮ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਲਾ ਫਾਰਜ ਅਜਿਹੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਪਹਿਰਾਵੇ ਪਹਿਨਣ ਲਈ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਰਿਮਸਕੀ ਪਰਿਵਾਰ ਆਪਣੇ ਸਟੂਡੀਓ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਲੀਅਮ ਵੇਬਰ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਬਾਜ਼ੀ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਸਨ। ਪਰ ਵੇਬਰ, ਮਖੌਲ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਹੋਇਆ, ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੀ "ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਤਿਭਾ" ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਵੇਬਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵੇਬਰ, ਅਤੇ ਦੋ ਹੋਰ ਮਹਿਮਾਨ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਬਾਜ਼ੀ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਅਚਾਨਕ ਕਮਰੇ ਦੇ ਪਾਰ ਇੱਕ ਕੈਬਨਿਟ ਵੱਲ ਗਈ ਜਿੱਥੇ ਪੇਂਟਿੰਗਾਂ ਰੱਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕੀ, ਪਰ ਵੇਬਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਚੋਗਾ ਅਤੇ ਟੋਪੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖਦੇ ਹੋ?"

ਵੇਬਰ ਨੂੰ ਸਟੂਡੀਓ ਦੀ ਭੂਤ ਪ੍ਰੰਪਰਾ ਜਾਂ ਜੌਨ ਲਾ ਫਾਰਜ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ; ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਨਬੀ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇਖੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਟੂਡੀਓ ਅੰਦਰੋਂ ਬੰਦ ਸੀ।
ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਨੰਬਰ 51 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕਈ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਜੌਨ ਲਾ ਫਾਰਜ ਦੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਸੁਣਨ, ਖਿੜਕੀਆਂ ਖੋਲ੍ਹਣ ਜਾਂ ਪਰਦੇ ਪਿੱਛੇ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਉਹ 1948 ਤੱਕ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ। ਸਟੂਡੀਓ 22 ਤੋਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਉਡਾਣ ਉੱਪਰ, ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ - ਕਲਾਕਾਰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਟੂਡੀਓ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਸਨ - ਚਿੱਤਰਕਾਰ ਜੌਨ ਐਲਨ ਮੈਕਸਵੈੱਲ ਦਾ ਸਟੂਡੀਓ ਸੀ। ਪੁਰਾਣੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਢਾਂਚਾਗਤ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਲਾ ਫਾਰਜ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਅਤੇ ਇੱਕ "ਗੁਪਤ ਰੈਸਟਰੂਮ" ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਕੰਧਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਬਾਹਰੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਬੰਦ ਕਮਰੇ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਰਿਮਸਕੀ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਜੌਨ ਲਾ ਫਾਰਜ ਦੀ ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਫਸੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਿਸ ਆਰਚਰ ਆਪਣੇ ਵਰਣਨ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, "ਇੱਕ ਗੋਲੇਮ ਵਾਂਗ, ਕੰਧਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਸੌਂਦਾ ਅਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦਾ।"
ਰਿਮਸਕੀ ਦੇ ਸਟੂਡੀਓ ਦੀਆਂ ਕਈ ਅਸਫਲ ਖੋਜਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਨੇ ਮੈਕਸਵੈੱਲ ਦੇ ਸਟੂਡੀਓ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। 1948 ਦੀ ਬਸੰਤ ਵਿੱਚ, ਲਾ ਫਾਰਜ ਦੇ ਭੂਤ ਨੇ ਚਿੱਤਰਕਾਰ ਦੇ ਸਟੂਡੀਓ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਦਿੱਖ ਦਿੱਤੀ।
ਰਾਤ ਬਹੁਤ ਗਰਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਕਸਵੈੱਲ ਨੰਗੇ ਪੈਰੀਂ ਚਾਦਰ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੌਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਜਾਗ ਪਿਆ। ਸਕਾਈਲਾਈਟ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਤੋਂ, ਉਸਨੇ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਸਵੇਰ ਦੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਵਜੇ ਹੋਣਗੇ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹਨੇਰੇ ਨਾਲ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਈਆਂ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਲੰਬੀ

ਔਰਤ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਉੱਤੇ ਝੁਕੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਵਾਰ-ਵਾਰ ਚਾਦਰਾਂ ਚੁੱਕ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿੱਧੀਆਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੋਫੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਲੱਕੜ ਦੀ ਅਲਮਾਰੀ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਦਰਾਜ਼ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਅੰਦਰ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੰਪੋਜ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਕਸਵੈੱਲ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਔਰਤ ਨੇ ਪਿਛਲੀ ਸਦੀ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਹਲਕਾ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ ਕਮੀਜ਼ ਅਤੇ ਗੂੜ੍ਹੀ ਟਾਈ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਚਿੱਤਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ; ਸ਼ਾਇਦ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਉਹ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਲਈ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਾਲੇ ਮਾਡਲ ਸਨ।
ਫਿਰ ਔਰਤ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਵੱਲ ਮੁੜੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਵਾਲੀ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਕੁਝ ਨਾ ਬੋਲੀ ਅਤੇ ਸਟੂਡੀਓ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਹਨੇਰੇ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਉਹ ਆਦਮੀ ਅਲਮਾਰੀ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਉਸ ਵੱਲ ਝੁਕਾਇਆ। ਹੁਣ ਤੱਕ, ਮੈਕਸਵੈੱਲ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਚੋਰ ਹੋਣਗੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਦਾਖਲ ਹੋਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਸੌਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਅੰਦਰੋਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ! ਮੁੱਠੀਆਂ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਅਜਨਬੀ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ, ਚੀਕਦੇ ਹੋਏ, "ਹੱਥ ਉੱਪਰ ਕਰੋ!"
ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਖਾਲੀ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਫ਼ ਗੂੰਜ ਰਹੀ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਦੀ ਮੁੱਠੀ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਵਿੰਨ੍ਹ ਕੇ ਇੱਕ ਫਾਈਲਿੰਗ ਕੈਬਿਨੇਟ ਵਿੱਚ ਵੱਜੀ। ਆਪਣੀ ਜ਼ਖਮੀ ਗੁੱਟ ਨੂੰ ਰਗੜਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮਹਿਮਾਨ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਹਨੇਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਅਜੇ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਬੰਦ ਸੀ। ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ 150 ਫੁੱਟ ਉੱਪਰ, ਸਕਾਈਲਾਈਟ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਬਚਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੱਕ, ਮੈਕਸਵੈੱਲ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਲਾ ਫਾਰਜ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਏ ਸਨ।

ਨੰਬਰ 51 'ਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੇ ਲਾ ਫਾਰਜ ਦੇ ਕੰਧ-ਬੰਦ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਸਮੇਂ ਅਜੀਬ ਹਵਾਵਾਂ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਠੰਢ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਮੈਕਸਵੈੱਲ ਦੀ ਇੱਕ ਮਹਿਲਾ ਮਹਿਮਾਨ ਆਪਣੇ ਸਟੂਡੀਓ ਤੋਂ ਜਾਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਘਬਰਾਹਟ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਚੀਕਦੀ ਹੋਈ, "ਉਹ ਆਦਮੀ! ਉਹ ਆਦਮੀ!" ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਅੰਦਰੂਨੀ ਵਿਹੜਾ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਦਾ ਸਾਫ਼ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਕਸਵੈੱਲ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੋਰ ਮਹਿਮਾਨ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸਨ।
ਪਰ ਔਰਤ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਗੈਸ ਲਾਈਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਆਦਮੀ ਦੇਖਿਆ; ਉਹ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ, ਗਲਿਆਰੇ ਦੀ ਕੰਧ ਨਾਲ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਇੰਨਾ ਪਿੰਜਰ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਨਕਾਬ ਵਰਗਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਚੀਕਣ ਲੱਗੀ!
ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਭੂਤ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਸਾਫ਼ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਡਰਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਮੈਕਸਵੈੱਲ ਦੇ ਸਟੂਡੀਓ ਵੱਲ ਭੱਜ ਗਈ। ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਨਾਲ ਬੰਦ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਿਨਾਂ ਦੇਖੇ ਲੰਘ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਉਸ ਅਜਨਬੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ, ਉਹ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ।
ਇਹੀ ਸਭ ਮਿਸ ਆਰਚਰ ਦੇ ਲਾ ਫਾਰਜ ਭੂਤ ਦੇ ਵਰਣਨ ਬਾਰੇ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਲੌਂਗ ਆਈਲੈਂਡ 'ਤੇ ਘਰ ਬੁਲਾਇਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਨੰਬਰ 51 'ਤੇ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦਾ ਸੈਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਆਵੇ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਮੈਂ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਵੈਸਟ ਸਿਕਸਟੀਨਥ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਫਾਰ ਰਿਸਰਚ ਐਂਡ ਐਨਲਾਈਟਨਮੈਂਟ (ਕੇਸੀ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ) ਦੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਸਮੂਹ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਬਰਨਾਰਡ ਐਕਸਲਰੋਡ ਸਨ, ਜੋ ਡੇਲੀ ਨਿਊਜ਼ ਲਈ ਇੱਕ ਫੋਟੋ

ਟੈਕਨੀਸ਼ੀਅਨ ਸਨ, ਜੋ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਇਕਲੌਤਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜੋ ਮੀਟਿੰਗ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ; ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਮਾਧਿਅਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ, ਸਾਡੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਜਾਣ ਸਨ।
ਅਸੀਂ 23 ਫਰਵਰੀ, 1954 ਦੀ ਉਸ ਠੰਡੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਬਿਗੇਲੋ ਦੀ ਦਵਾਈ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮਿਲੇ, ਅਤੇ 51 ਵੈਸਟ ਟੈਂਥ ਸਟਰੀਟ ਵੱਲ ਵਧੇ, ਜਿੱਥੇ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਲਾ ਫਾਰਜ ਸਟੂਡੀਓਜ਼ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕ, ਲਿਓਨ ਸਮਿਥ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਕਲਾਕਾਰ ਨੇ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਮਰਹੂਮ ਨਿਊਜ਼ ਕਾਲਮਨਵੀਸ ਡੈਂਟਨ ਵਾਕਰ, ਹੈਨਰੀ ਬੈਲਕ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਨਾਟਕਕਾਰ ਬਰਨੇਸ, ਮਾਰਗਰੇਟ ਹੇਮਸ, ਅਤੇ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਹੋਰ ਲੋਕ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੈਲਕ ਆਪਣਾ ਪਾਲਤੂ ਚਿਹੁਆਹੁਆ ਵੀ ਲੈ ਕੇ ਆਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਕੁਝ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਹੋਈ। ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ, ਉੱਚੀ ਛੱਤ ਵਾਲੇ, ਠੰਢੇ ਸਟੂਡੀਓ ਵਿੱਚ ਪੰਦਰਾਂ ਲੋਕ ਸਨ। ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਵਾਲੀਆਂ ਉੱਚੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਅੰਦਰ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਿਛਲੀ ਕੰਧ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਚੰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਚੱਕਰ ਬਣਾਇਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਾਧਿਅਮ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਚੱਕਰ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਬੈਠੇ ਸਨ; ਮੇਰੀ ਕੁਰਸੀ ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ।
ਨਕਲੀ ਲਾਈਟਾਂ ਮੱਧਮ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਲਗਭਗ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਜੋ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ ਉਹ ਸੀ ਕਮਰੇ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਘੜੀ ਦੀ ਤੇਜ਼ ਟਿਕ ਟਿਕ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ, ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਕਿਹਾ -
ਕਿਸੇ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਿਹਾ, "ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਦਮ ਚੁੱਕੋ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਡਿੱਗ ਜਾਵਾਂਗਾ!" ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਸਰੀਰ... ਤੰਗ ਟੋਪੀ ਅਤੇ ਖੰਭ... ਤੰਗ ਚੋਲਾ ਅਤੇ ਮੋਟੀ ਸਕਰਟ... ਮੇਰੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਸਿੱਧਾ ਡਿੱਗ ਪਈ... ਮੈਂ ਇੱਕ

ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਕਾਲੇ ਘੁੰਗਰਾਲੇ ਵਾਲ, ਇੱਕ ਟੇਢੀ ਨੱਕ, ਇੱਕ ਅਜੀਬ, ਜ਼ਾਲਮ ਚਿਹਰਾ... ਉਸਦੀ ਠੋਡੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੀਰ... ਹਲਕਾ ਭੂਰਾ ਕੋਟ, ਹਲਕੇ ਰੰਗ ਦੀ ਪੈਂਟ, ਬੂਟ, ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੋਰੜਾ, ਬੇਰਹਿਮ, ਘਟੀਆ...
ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸ ਚਿਹਰੇ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਲਾ ਫਾਰਜ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਸਮਝਿਆ, ਤਾਂ ਚੁੱਪ ਛਾ ਗਈ।
ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਉਸ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਭਿਆਨਕ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਦਰਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ। ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਬਸ ਚੀਕਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਚੀਕਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹਾਂ।"
ਔਰਤ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਮੈਂ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ।" ਚਿੰਤਤ ਭਾਵ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਮੁੜ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਜੇ ਮੈਂ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋਵਾਂ ਅਤੇ ਹਿੱਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਫੜੋ।" ਮੈਂ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਸੀਨਸ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਗੂੰਜਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ। ਅਗਲੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਡਰੀ ਹੋਈ ਔਰਤ ਸੀ। "ਉਹ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਹਨ... ਉਹ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ... ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਲੱਭ ਲੈਣਗੇ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕੋਰੜੇ ਮਾਰਨਗੇ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਜਾਵਾਂਗੀ। ਮੈਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿਓ। ਮੈਨੂੰ ਇੰਨੀ ਉੱਚੀ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਮਾਰਗਰੇਟ! ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਆਉਣ ਨਾ ਦਿਓ। ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਦੇਖੋ। ਮੇਰੀ ਬੱਚੀ। ਬਾਰਬਰਾ। ਓ, ਪੌੜੀਆਂ, ਮੈਂ ਚੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਬੌਬੀ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਓ, ਉਸਨੂੰ ਫੜੋ, ਮੈਂ ਇਹ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਉਹ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ... ਮੈਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿਓ! ਮੈਂ ਆਜ਼ਾਦ ਹਾਂ!"
ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਮਾਧਿਅਮ ਸੁਸਤੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਚਿਹਰੇ ਵਿੱਚ ਅਕੜਾਅ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮੋਢੇ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ।

ਕੀ ਉਸ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਔਰਤ ਨਾਲ ਨੰਬਰ 22 ਦੇ ਕਿਸੇ ਸਾਬਕਾ ਨਿਵਾਸੀ ਨੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ? ਕੀ ਉਹ ਇੱਕ ਭਗੌੜਾ ਗੁਲਾਮ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰਾਂ ਅਤੇ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਨਾਹ ਲਈ ਹੋਈ ਸੀ? ਮੈਂ ਮੀਡੀਆ "ਕੰਟਰੋਲ" ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਸਟੂਡੀਓ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਵੇ। ਪਰ ਇੰਚਾਰਜ ਵਿਅਕਤੀ, ਐਲਬਰਟ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਔਰਤ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। "ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਹੀ ਆਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗੇਗਾ। ਉਹ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਐਲਬਰਟ ਨੂੰ ਇਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।
"ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਲੱਛਣ ਤਿੱਖੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜੇ ਹੋ। ਕੱਪੜੇ...ਨੱਬੇਵਿਆਂ ਦੇ ਹਨ, 1900 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਦੇ।"
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ: "ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾ... ਮੇਰੇ ਘਰੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾ।"
ਇਸ ਸ਼ੁਭਕਾਮਨਾ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਹਿਮਾਨ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਆਏ ਹਾਂ। ਪਰ ਉਸਦਾ ਰਵੱਈਆ ਅਡੋਲ ਰਿਹਾ।
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈਂ... ਇੱਥੇ ਸਾਰੇ ਕੌਣ ਹਨ। ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਦੋਸਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਆਇਆ ਹਾਂ," ਮੈਂ ਭੂਤ ਦੇ ਸ਼ੱਕ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। ਪਰ ਇਸਦਾ ਸਾਡੇ ਮਹਿਮਾਨ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।
ਮੈਨੂੰ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਪਰ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ...ਮੈਂ ਖੁਦ ਲੱਭ ਲਵਾਂਗਾ! ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਭੂਤ ਨੇ ਮਾਧਿਅਮ ਦੀ

ਬਾਂਹ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ!" ਅਚਾਨਕ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ।"
ਗੁੱਸੇ ਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰ ਲਿਆ। "ਤੂੰ ਇਹ ਲੈ ਲਿਆ... ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ... ਇਹ ਮੇਰਾ ਹੈ... ਮੈਂ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਆਦਮੀ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਉਸਦਾ ਪੂਰਾ ਨਾਮ ਲੈਣ ਦੀ ਵਿਅਰਥ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।
ਉਹ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ। "ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿਮਾਰ ਹਾਂ। ਚਿੰਤਾ ਕਰੋ, ਚਿੰਤਾ ਕਰੋ, ਚਿੰਤਾ ਕਰੋ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਦਿਓ।"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸਹਿਯੋਗ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ।
"ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਸੁੰਦਰ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਹਿੱਲਦਾ ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ।
ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਲਾ ਫਾਰਜ ਆਪਣੇ ਸੁੰਦਰ ਵੇਦੀ-ਪੱਟੀ ਬਾਰੇ ਕਿੰਨਾ ਚਿੰਤਤ ਸੀ, ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਟੁੱਟ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ ਹੈ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਸ ਵੇਲੇ ਅਮਰੀਕਾ ਦਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਕੌਣ ਹੈ?"
ਸਾਡਾ ਦੋਸਤ ਚਿੜ ਗਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਮੈਂ ਬਿਮਾਰ ਹਾਂ। ਵਿਲੀਅਮ ਮੈਕਕਿਨਲੇ।" ਪਰ ਫਿਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬੋਲਿਆ - "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਬੋਸਟਨ ਵਿੱਚ। ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ। ਬਹੁਤ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ? ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਦੋਸਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਘਰ ਹਾਂ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਪੂਰਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
"ਇਹ ਇੰਨਾ ਔਖਾ ਕਿਉਂ ਹੈ? ਮੈਂ ਵਿਲੀਅਮ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।"
ਮੈਂ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਇੱਕ ਦੁਖੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਜਾਂ ਪਤਾ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ।

ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਚਲੇ ਗਏ ਹੋ?
“ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੁਣ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। “ਸਮਾਂ ਬਦਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ!”
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਬਰਥਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਵਿਸ਼ਾ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ।
ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ "ਉਸਨੂੰ" ਲੱਭਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਖਰਕਾਰ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਉੱਠ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭ ਸਕਦੇ ਹੋ।"
ਮੈਂ ਇਸ ਕੁਰਸੀ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ ਅਤੇ ਹਿੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।
"ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਲੱਭਣਾ ਹੈ।"
ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਝਿਜਕਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਚਿਮਨੀ 'ਤੇ, ਪਿੱਛੇ... ਉਹ ਉੱਥੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭ ਲਵਾਂਗਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਹਿੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ... ਮੈਂ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ... ਮੈਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।"
ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਜਦੋਂ ਮਾਧਿਅਮ ਜਾਗਿਆ ਤਾਂ ਲਗਭਗ ਸਾਢੇ ਦਸ ਵਜੇ ਸਨ। ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਗੱਲਬਾਤ ਫਿਰ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਿਸ ਆਰਚਰ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ।
"ਇਹ 1856 ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਅਤੇ ਇਹ ਪੈਰਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਸਟੂਡੀਓ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਨਕਲ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਇਸ ਸਟੂਡੀਓ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਕਤਲ ਦਾ ਕੋਈ ਰਿਕਾਰਡ ਹੈ?" "ਹਾਂ... 1870 ਅਤੇ 1900 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਇਹਨਾਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾ ਫਾਰਜ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ।"

"ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਅਤੇ ਮਾਰਗਰੇਟ?"
"ਇਹ ਮਾਧਿਅਮ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਵਰਤੋਂ ਸੀ," ਮਿਸ ਆਰਚਰ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਦੇਖੋ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਲਾ ਫਾਰਜ ਦੀ ਪਤਨੀ ਸੀ... ਅਤੇ ਮਾਰਗਰੇਟ, ਉਹ ਵੀ ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਫਿੱਟ ਬੈਠਦੀ ਹੈ।"
ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਮਾਧਿਅਮ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਲਾ ਫਾਰਜ ਨਾਮ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਭੂਤ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਿਆ ਕਿ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਦੀ ਉਸਦੀ ਖੋਜ ਬੇਲੋੜੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਲਾ ਫਾਰਜ ਦੀ ਇੱਕ ਆਰਕੀਟੈਕਟ ਅਤੇ ਚਿੱਤਰਕਾਰ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਸਮੇਂ ਦੇ ਗੁਲਾਮ ਬਣ ਗਈ ਸੀ।
ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਇਸ ਸੰਪਰਕ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਡਗਲਸ ਬੇਕਰ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸਟੂਡੀਓ 22 ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਨੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਇੱਕ ਰਾਤ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਦਰਾਜ਼ ਖੋਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਗਾ ਦਿੱਤਾ। ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠਾ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਓਪੇਰਾ ਸ਼ੈਲੀ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਸਕਾਈਲਾਈਟਾਂ ਅਤੇ ਖਿੜਕੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਮੱਧਮ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਪਾਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਨ।
ਹੁਣ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ, ਉਸਨੇ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਲਾ ਫਾਰਜ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਧਿਆਇ ਜੋੜਿਆ। ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਔਰਤ ਇੱਕ ਉਦਾਸ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਨੰਬਰ 51 ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਦਿੱਖ ਵਾਲੇ ਸੱਜਣ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਓਪੇਰਾ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ

ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨ ਦੇ, ਔਰਤ ਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਓਏ, ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਲੱਗ ਰਹੇ ਹੋ!"
ਓਪੇਰਾ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਾਲੇ ਸੱਜਣ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। "ਮੈਡਮ— ਤੁਹਾਡੀ ਹਿੰਮਤ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ!"
ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਹ ਸਿੱਧਾ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਗਿਆ—ਭਾਵ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਕੰਧ ਵਿੱਚੋਂ!
ਰਾਹਗੀਰਾਂ ਨੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆਂਦਾ।

* * *

ਹੁਣ 51 ਵੈਸਟ ਟੈਂਥ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਆਧੁਨਿਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਬਿਲਡਿੰਗ ਹੈ। ਕੀ ਜੌਨ ਲਾ ਫਾਰਜ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਬਦਸੂਰਤ ਆਧੁਨਿਕ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ, ਮੈਂ ਚਰਚ ਆਫ਼ ਦ ਅਸੰਪਸ਼ਨ ਗਿਆ, ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਵੇਦੀ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇ।

* 38
ਸੈਵਨ ਓਕਸ ਵਿਖੇ ਭੂਤ
ਐਲੀਨੋਰ ਸਮਾਲ ਚਾਲੀਵਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਆਕਰਸ਼ਕ ਔਰਤ ਹੈ ਜੋ ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਅਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਵਟਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਉੱਚ-ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦਾ ਹੈ, ਕਦੇ ਅਮੀਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੱਜ ਸਮਾਜਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਮੀਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸ 'ਤੇ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੋਣ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।
ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਾ ਭੂਤਾਂ ਵੱਲ ਮੁੜ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਐਲੀਨੋਰ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਤੋਂ ਇੰਨੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਈ; ਇੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ

ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਮੈਂ ਜਾਂਚ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ!
"ਹਾਂ," ਜਵਾਬ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੈਵਨ ਓਕਸ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਿਆ। ਮੈਮਰੋਨੈਕ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਵੈਸਟਚੇਸਟਰ ਕਾਉਂਟੀ ਵਿੱਚ, ਹਾਲ ਹੀ ਤੱਕ ਸੈਵਨ ਓਕਸ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਮਹਿਲ ਸੀ। ਲੌਂਗ ਆਈਲੈਂਡ ਸਾਊਂਡ ਦੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਸਥਿਤ, ਇਹ ਪੂਰਬੀ ਖੇਤਰ ਦੇ ਮੁੱਖ ਆਕਰਸ਼ਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸੁੰਦਰ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਮਹਿਲਵਾਂ ਵਾਂਗ, ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ "ਵਿਕਾਸ" ਦਾ ਰਾਹ ਛੱਡਣਾ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਇਸ ਵਿਸ਼ਾਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਕਈ ਛੋਟੇ, ਗੈਰ-ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ, ਬਦਸੂਰਤ ਆਧੁਨਿਕ ਘਰ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਹਨ।
ਓਰੀਐਂਟ ਪੁਆਇੰਟ ਦੀ ਲੜਾਈ ਦੌਰਾਨ, ਜੋ ਕਿ ਇਨਕਲਾਬੀ ਯੁੱਧ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਖੂਨੀ ਲੜਾਈਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਹਵੇਲੀ 'ਤੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਮਰੀਕੀ ਸੈਨਿਕਾਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਨੂੰ, ਅਕਸਰ ਹਵੇਲੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੀ "ਭੂਮੀਗਤ ਰੇਲਵੇ" ਰਾਹੀਂ ਲੋਂਗ ਆਈਲੈਂਡ ਸਾਊਂਡ ਵਿੱਚ ਤਸਕਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
"ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਸੀ," ਐਲੀਨੋਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਮਤਰੇਏ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਕਈ ਸਾਲ ਸੈਵਨ ਓਕਸ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸੀ। ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਘਰ ਭਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਗੁਪਤ ਰਸਤਿਆਂ ਤੋਂ ਆਕਰਸ਼ਤ ਹੁੰਦੀ ਸੀ।"
ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਸੀ; ਕੁਝ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪਿੱਛੇ ਖਿਸਕ ਗਈਆਂ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਇੱਕ ਤੰਗ ਲੱਕੜ ਦੀ ਪੌੜੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਇਹਨਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਰਸਤਿਆਂ ਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਗੈਸਲਾਈਟ ਜੈੱਟ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਇੱਕ ਬਟਲਰ ਜੋ ਐਲੀਨੋਰ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕਦੋਂ ਸੁਣਿਆ?"

"ਅਸੀਂ ਜੂਨ 1932 ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਚਲੇ ਗਏ। ਤੁਰੰਤ, ਮੇਬਲ ਮਰਕਰ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਗੁਆਂਢਣ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਹੈ।
ਬੇਸ਼ੱਕ, ਅਸੀਂ ਉਸ ਵੱਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ।"
"ਬਿਲਕੁਲ।" ਮੈਂ ਵਿਅੰਗ ਨਾਲ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
ਪਰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਮਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਦਲ ਲਿਆ।
"ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ?"
ਐਲੀਨੋਰ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਲਗਭਗ ਹਰ ਰਾਤ।" ਐਲੀਨੋਰ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਲਗਭਗ ਪੰਤਾਲੀ ਸਾਲ ਦੀ ਔਰਤ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਲੰਬੇ ਸੁਨਹਿਰੇ ਵਾਲ ਅਤੇ ਮਿੱਠੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹਾਸੇ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਕੇਤ ਵੀ ਸੀ।
"ਮਾਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਨਿੱਜੀ ਬਾਥਰੂਮ ਸੀ, ਜੋ ਸਿੱਧਾ ਉਸਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਸਾਰੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਸਨ ਅਤੇ ਮਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸੌਣ ਲਈ ਚਲੀ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਤੋਂ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਨੈਕਟਿੰਗ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸਦੀ ਨਿੱਜਤਾ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ! ਅਚਾਨਕ, ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਵੇਖਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਗੱਲ ਦੱਸਣਾ ਹੋਵੇ। ਭੂਤ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਉਦਾਸੀ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੀ ਝਲਕ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲੀ।" "ਪਰ ਉਸਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਉਹ ਪ੍ਰਤੱਖ ਦੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਮਰੇ ਦੇ ਅੱਧੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਤੱਖ ਅਚਾਨਕ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ।"
"ਅਤੇ ਇਹ ਚੰਗੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਚਿੱਤਰ ਧੁੰਦਲਾ ਜਾਂ ਧੂੰਆਂਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ?"

"ਓ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਮਾਸ ਅਤੇ ਲਹੂ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਇਨਸਾਨ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ - ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਆਖਰੀ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਅਲੋਪ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਈ।"
"ਕੀ ਤੇਰੀ ਮਾਂ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ?"
"ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਭੂਤ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਆਦਤ ਪੈ ਗਈ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ, ਮਾਸਟਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਦੋ ਬੈੱਡਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਮਾਂ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਭੂਤ ਫਿਰ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਉਸਨੂੰ ਬੋਲਦੇ ਸੁਣਿਆ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਕੀਤੀ?"
"ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਸ਼ੋਰ-ਸ਼ਰਾਬੇ ਸਨ—ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਈ, ਤਾਂ ਪਿਛਲੀ ਮਾਲਕਣ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਰਨ, ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਇੱਕ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਅੰਦਰ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨੂੰ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ, ਮਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਰਨ ਦੀਆਂ ਹਨ।"
"ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਸਾਡਾ ਪਾਲਤੂ ਕੁੱਤਾ ਅਕਸਰ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਜੋ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸੀ, ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਭੌਂਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ।"
ਕੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਸੀ?
"ਨੌਕਰ ਲਗਾਤਾਰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਕੁਆਰਟਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਦਿੱਖ ਹੱਥ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਸਤਰਿਆਂ ਤੋਂ ਖਿੱਚ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼

ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਲਾਈਟਾਂ ਚਾਲੂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਕਦੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
"ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭੂਤ ਅਕਸਰ ਕਰਦੇ ਹਨ!" ਮੈਂ ਕਿਹਾ। ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਿਆ ਜਾਂ ਦੇਖਿਆ ਨਾ ਜਾਣਾ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਦੁੱਖ ਹੈ।
"ਇਹ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ," ਐਲੀਨੋਰ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਜੋ ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਮਤਰੇਏ ਪਿਤਾ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸਤਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਦੁਲਹਨ ਸੈਵਨ ਓਕਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆਏ। ਕੁੜੀ ਅੱਧੀ ਭਾਰਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਪੁਰਾਣੀ ਹਵੇਲੀ ਦੀ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਡਬਲ ਬੈੱਡ ਸੀ।" "ਇੱਕ ਰਾਤ ਉਹ ਜਲਦੀ ਸੌਂ ਗਏ, ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੌਂ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਨੇੜੇ ਹੀ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਡਰ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਅਦਿੱਖ ਹੱਥਾਂ ਨੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਖਿੱਚ ਲਿਆ। ਉਸਦਾ ਸੰਘਰਸ਼ ਵਿਅਰਥ ਸੀ।"
"ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਨੌਜਵਾਨ ਜੋੜਾ ਸੈਵਨ ਓਕਸ ਛੱਡ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।"

* 39
ਸੈਂਟਰਲ ਪਾਰਕ ਵੈਸਟ ਦਾ ਭੂਤ
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮ. ਡੈਲੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਔਰਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਲਈ ਖਾਸ ਮਹੱਤਵ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਲੱਭਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੈਂਟਰਲ ਪਾਰਕ ਵੈਸਟ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ, ਜੋ ਕਿ 1930 ਦੇ ਦਹਾਕੇ

ਵਿੱਚ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਸੰਦੀਦਾ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ।
ਰੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਲੱਗਦੀ ਗਲੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ ਜੋ ਇੱਕ ਇਮਾਰਤ 'ਤੇ "ਕਿਰਾਏ ਲਈ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ" ਦਾ ਬੋਰਡ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਆਦਮੀ 107 ਵੀਂ ਸਟਰੀਟ ਅਤੇ ਸੈਂਟਰਲ ਪਾਰਕ ਵੈਸਟ ਦੇ ਕੋਨੇ 'ਤੇ ਤਿੰਨ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ, ਪੰਜ-ਮੰਜ਼ਿਲਾ, ਸਲੇਟੀ ਇਮਾਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਾ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਸੀ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ "ਦਸ ਸਾਲ ਭੂਤ ਨਾਲ" ਨਾਮਕ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਜੀਬ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਸਥਾਨ ਸੰਪੂਰਨ ਸੀ; ਹੁਣ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ! ਦਿਲ ਥੋੜ੍ਹਾ ਤੇਜ਼ ਧੜਕਦੇ ਹੋਏ, ਹੌਪਕਿੰਸ ਇਮਾਰਤ ਵੱਲ ਵਧੇ।
ਕਿਰਾਏ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਪੰਜਵੀਂ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਦੱਖਣ-ਪੂਰਬੀ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ, ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁੱਲ ਅੱਠ ਕਮਰੇ ਸਨ। ਇਹ ਹੌਪਕਿੰਸ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਆਦਰਸ਼ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ, ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਨਰਸ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।
ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਪੁਰਾਣੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੁਣੇ ਹੀ ਬਾਹਰ ਚਲੇ ਗਏ ਹੋਣ। ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸ ਸਾਲ ਨਵੰਬਰ ਤੱਕ, ਹੌਪਕਿੰਸ ਪਰਿਵਾਰ ਨਵੇਂ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਠਹਿਰਨ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਘਰੇਲੂ ਨੌਕਰਾਣੀ ਦੀ ਚੀਕ ਸੁਣੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਈ ਹੋਵੇ!

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਅੱਧਖੜ ਉਮਰ ਦੀ ਔਰਤ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਕੋਲ ਆਈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ: "ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਅਕਸਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਦੀ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ!"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਨੇ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਨੀ ਨਾਲ ਤਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ, ਐਨੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਨੇ "ਅਦਿੱਖ ਮਹਿਮਾਨ" ਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ। "ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦਾ ਹੈਂਡਲ ਮੋੜਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਭੂਤ ਹੈ।"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ। ਐਨੀ ਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜੋਸਫੀਨ ਨੂੰ ਕੰਮ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਸੌਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਜੋਸਫੀਨ ਐਨੀ ਵਾਂਗ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਚੀਕਣ ਲੱਗ ਪਈ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜੋਸਫੀਨ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਕੋਲ ਆਈ ਅਤੇ ਬੋਲਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮੰਗੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਸੁਣਨ ਲਈ ਬੈਠ ਗਈ।
“ਇਹ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਭੂਤਰੇ ਵਰਗਾ ਹੈ,” ਜੋਸਫਾਈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਉਸਨੇ ਹੁਣ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ "ਅਦਿੱਖ ਮਹਿਮਾਨ" ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਇੰਨਾ ਪਸੰਦ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਛੱਡ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। "ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਭੂਤ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ!" ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਜੋਸਫੀਨ ਹੱਸ ਪਈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਉਹ ਮੰਨਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਭੂਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸਾਢੇ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ, ਜੋਸਫਾਈਨ ਕਈ ਵਾਰ ਭੂਤ ਨਾਲ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਨੂੰ "ਮਿਸ ਫਲੋਸੀ" ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਪੁੱਛਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੰਨੀ ਦੁਖੀ ਕਿਉਂ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਸਵੇਰ, ਜੋਸਫਾਈਨ

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਕਿ "ਮਿਸ ਫਲੋਸੀ" ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਹੀ।
"ਮਿਸ ਫਲੋਸੀ ਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ, ਮੈਡਮ," ਉਸਨੇ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ।
ਜੋਸਫਾਈਨ ਨੇ ਕਦੇ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ "ਮੈਂ ਕਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਦੀ ਹਾਂ, ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।" ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਕਸਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਹੌਪਕਿੰਸ ਦੇ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਮੁੰਡਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਿਰਫ਼ ਚਾਰ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ।
ਉਸ ਰਾਤ, ਉਹ ਕਈ ਘੰਟਿਆਂ ਤੋਂ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਨੈਨੀ ਸ਼ਾਮ ਲਈ ਬਾਹਰ ਗਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਤੁਰੰਤ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਭੱਜੀ। ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇੱਕ ਔਰਤ ਮਹਿਮਾਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਚੁੰਮ ਕੇ ਜਗਾਇਆ।" ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਹੀ ਸਨ। ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ "ਛੋਟੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੁੱਡੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ" ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੌਂ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਕੋਲ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਭੂਤ ਦੀ ਸਾਰੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘਰ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਆਮ ਵਾਂਗ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਕਈ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਭੂਤ ਵਾਪਰਿਆ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਕਿਸੇ ਨੇ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ।
ਇੱਕ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਬੋਰਡਿੰਗ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਕੰਮ ਲਈ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਆਪਣੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਇਕੱਲੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਦਾਦੀ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ, ਮੀਂਹ ਵਾਲੀ ਰਾਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘਬਰਾਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਦਾਦੀ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸਰਗਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸੌਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਜਾਗ ਪਈ। "ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ! ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ!" ਆਵਾਜ਼ ਘਬਰਾ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਨੇੜੇ ਹੀ ਹੋਵੇ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਹਾਂ, ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ?" ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗ ਕੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਨੇ ਘੜੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ 1 ਵਜੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉੱਪਰ ਛੱਤ 'ਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਚੋਰ ਹੈ। ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਨੇ ਹਾਲ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਤਿੰਨੋਂ ਤਾਲੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਲਾਈਨ ਕੱਟੀ ਹੋਈ ਸੀ! ਬਿਨਾਂ ਸੋਚੇ-ਸਮਝੇ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲੀ ਗਈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਬੰਦ ਕਰ ਲਿਆ।
ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਬਲਾਕ ਦੇ ਦੂਜੇ ਦੋ ਘਰਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟਾਂ ਵਿੱਚ ਰਾਤੋ- ਰਾਤ ਚੋਰੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਚ ਗਿਆ ਸੀ! ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਈ। ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਰਾਤ ਇੱਕ ਭੂਤ ਨੇ ਉਸਦੀ ਜਾਨ ਬਚਾਈ ਸੀ?
ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ, ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਥੀਏਟਰ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਏ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਕਾਲੀ ਬਿੱਲੀ ਦਾ ਬੱਚਾ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਰੋਂਦਾ ਹੋਇਆ ਮਿਲਿਆ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਿੱਲੀ ਦੇ ਬੱਚੇ 'ਤੇ ਤਰਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਏ, ਇਸਨੂੰ ਰਾਤ ਲਈ ਨੌਕਰਾਣੀ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਗੁਆਂਢੀ ਦੀ ਬਿੱਲੀ ਹੈ, ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਿੱਲੀ ਵਜੋਂ ਰੱਖ ਲਿਆ।

ਬਿੱਲੀ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਅਜੀਬ ਸੀ। ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਵਾਲਾਂ ਨਾਲ, ਇਹ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੀ ਰਹੀ, ਡਰੀ ਹੋਈ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਜੋਸਫਾਈਨ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਭੂਤ ਬਿੱਲੀ ਦੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਵੇਗਾ।
ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਇਕੱਲੀ ਬੈਠੀ ਪੜ੍ਹ ਰਹੀ ਸੀ। ਸ਼ਾਮ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਿੱਲੀ ਦਾ ਬੱਚਾ ਨੇੜੇ ਹੀ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਬਿੱਲੀ ਨੇ ਹਾਲ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਉੱਠਦੇ ਹੋਏ, ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤੋਂ ਲੰਘਿਆ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਬਿੱਲੀ ਡਰੀ ਹੋਈ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਬਿੱਲੀ, ਮਿਸ ਫਲੋਸੀ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰ।" ਬਿੱਲੀ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਈ, ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਠੰਡ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਛੱਡਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ। ਭੂਤ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਅਸਹਿ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਚਲੇ ਗਏ।
ਇੱਕ ਰਾਤ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ, ਸ਼੍ਰੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨਾਲ ਹੋਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲੀ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਗ੍ਹਾ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਈ, ਤਾਂ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਿਛਲਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ "ਦਸ ਮਿੰਟ ਪਹਿਲਾਂ" ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਵੇਂ। ਹੌਪਕਿੰਸ ਪਰਿਵਾਰ ਇੱਕ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਤੋਂ ਦਸ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ। ਪਿਛਲੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਭੜਕ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫੋਰਨ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਈ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹੇਠਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।

"ਇਹ ਔਰਤ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਸੀ ਜੋ ਇੱਥੇ ਮਰੀ?" ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ।
ਦਰਅਸਲ, ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜੋੜਾ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਧਾਰਮਿਕ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਲਈ ਸੀ। ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਵੀਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਪਰ ਪਤਨੀ ਅਜੇ ਵੀ ਨਾਖੁਸ਼ ਸੀ। ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਗੁਆਂਢੀ ਉਸ ਬਾਰੇ ਫੁਸਫੁਸਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਦਰਅਸਲ, ਗੁਆਂਢੀ ਉਸਦੇ ਅਤੀਤ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਪਰ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫੋਰਨ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, ਸੋਚਦੇ ਹੋਏ, "ਉਹ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
"ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ?" ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਹੈਰਾਨ ਹੋਈ।
"ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਬਲੀਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਇਸੇ ਲਈ!" ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫੋਰਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਮੁਸਕਰਾਏ ਬਿਨਾਂ ਨਾ ਰਹਿ ਸਕੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜੋਸਫੀਨ ਭੂਤ ਨੂੰ "ਮਿਸ ਫਲੋਸੀ" ਕਹਿ ਕੇ ਕਿੰਨੀ ਸਹੀ ਸੀ।
ਜੁਲਾਈ 1960 ਵਿੱਚ, ਮੈਂ "ਮਿਸ ਫਲੋਸੀ" ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਨੂੰ ਕੈਨੇਡਾ ਦੇ ਨਿਊਮਾਰਕੇਟ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ। ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਦਾ ਜਵਾਬ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਦੀ ਭੈਣ, ਹੇਲੇਨਾ ਡੇਲੀ ਨੇ ਦਿੱਤਾ।
"ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਸਟ੍ਰੋਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਹੁਤ ਅਪਾਹਜ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਉਸ ਨਾਲ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਭੂਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ," ਉਸਨੇ ਲਿਖਿਆ।
"ਇਹ ਸਥਾਨ, 106 ਵੀਂ ਸਟਰੀਟ ਦੇ ਉੱਤਰ-ਪੱਛਮੀ ਕੋਨੇ 'ਤੇ, 471 ਸੈਂਟਰਲ ਪਾਰਕ ਵੈਸਟ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਇੱਕ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦਾ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਹੈ

ਜਿਸਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਦੱਖਣ ਅਤੇ ਪੂਰਬ ਦੋਵਾਂ ਵੱਲ ਹਨ, ਜੋ ਸੈਂਟਰਲ ਪਾਰਕ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।"
"ਤੁਹਾਡੀ ਸੱਚੀ ਦੋਸਤ, ਹੇਲੇਨਾ ਐਮ. ਡੇਲੀ, ਤੁਹਾਡੀ ਹਰ ਸਫਲਤਾ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਕਰਦੀ ਹਾਂ।"
ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਮਿਲ ਗਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ 107 ਵੀਂ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਸੀ। ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦਾ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਬੰਦ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਗਰਾਊਂਡ ਫਲੋਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਹੁਣ ਉੱਥੇ ਰਹਿ ਰਹੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਨਾਮ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਨਾਮ ਹਰਨਾਂਡੇਜ਼ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਈ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਤਿੰਨ ਚਿੱਠੀਆਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਕਿਰਾਇਆ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਦਾ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਕੋਲ ਚਾਬੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਹੌਪਕਿੰਸ ਪਰਿਵਾਰ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਬਹੁਤ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੂਰਾ ਇਲਾਕਾ, ਅਤੇ ਯਕੀਨਨ 471 ਸੈਂਟਰਲ ਪਾਰਕ ਵੈਸਟ 'ਤੇ ਇਮਾਰਤ, ਹੁਣ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਪੋਰਟੋ ਰੀਕਨ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ।
ਕਈ ਹਫ਼ਤੇ ਬੀਤ ਗਏ। ਹਰਨਾਂਡੇਜ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਮੇਰੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਵਿਅਰਥ ਸਾਬਤ ਹੋਈਆਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਟੈਲੀਫ਼ੋਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਂ ਫ਼ੋਨ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਕਦੇ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਦੁਪਹਿਰ 1:30 ਵਜੇ ਆਪਣੀ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਫੇਰੀ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਭੇਜਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਘਰ ਰਹਿਣ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮਿਲ ਗਈ ਸੀ।
ਮੈਂ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ, ਜੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਰਸਮ ਕਰਾਂਗਾ, ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀਆਂ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨਾਂ ਅਤੇ ਮਾਹੌਲ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਗੀਆਂ। ਮੈਂ ਅਖਬਾਰ ਦੇ

ਲੇਖਕ ਸ਼੍ਰੀ ਲਾਰੈਂਸ ਨੂੰ ਵੀ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਆਉਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਤਾਂਤਰਿਕ ਰਸਮ ਬੇਲੋੜੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਤਿੰਨੋਂ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਪਹੁੰਚੇ, ਗਰਮੀ ਦੇ ਦਿਨ ਚਾਰ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਹ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਲਕ, ਮਿਸਟਰ ਹਰਨਾਂਡੇਜ਼ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਵੱਡੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚੋਂ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ, ਉਹ ਕਮਰਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ।
ਮਿਸਟਰ ਹਰਨਾਂਡੇਜ਼ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਬੋਲਦੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਫਰਨੀਚਰ ਰਿਪੇਅਰਮੈਨ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਉਸ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ (ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਜਵਾਨ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ)। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਉਹ "ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ" ਜਾਂ ਅਲੌਕਿਕ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਸਾਡੇ ਬੈਠ ਕੇ ਜੋ ਵੀ ਅਸੀਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿ "ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਾਹਿਤਕ ਹਸਤੀ" ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਸਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਮਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਲੇਖ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਚੰਗਾ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ, ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭੂਤ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਬਾਕੀ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਬੈਠੇ ਸੀ। ਕਮਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਤੁਰੰਤ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਜੈਮੀ ਜਾਂ ਜੈਨੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਰਹੀ ਹੈ... ਇਹ ਇੱਕ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਹੈ, ਪਤਲੀ, ਚਿੱਟੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ, ਲੰਬੀ

ਨੱਕ, ਚੌੜੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਤੇ ਮੋਟੀਆਂ ਭਰਵੱਟੇ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਕਾਲੀ ਬਿੱਲੀ ਹੈ। ਜੈਮੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਚੀਕਦੀ ਹੋਈ ਰੌਕਿੰਗ ਕੁਰਸੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਾਲਾ ਭਾਰੀ ਆਦਮੀ, ਦੁਹਰਾਉਂਦੀਆਂ ਲਾਈਨਾਂ, ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਆਦਮੀ, ਇੱਕ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਕੋਟ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ... ਆਦਮੀ ਵਿਚਕਾਰੋਂ ਮੋਟਾ ਹੈ, ਮੁੱਛਾਂ ਹਨ, ਇੱਕ ਖੰਭਾਂ ਵਾਲਾ ਸਟੈਂਡ-ਅੱਪ ਕਾਲਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਗੂੜ੍ਹੀ ਟਾਈ ਹੈ... ਉਸਦੀ ਉਂਗਲੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੈ... ਇੱਕ ਵਿਆਹ ਦੀ ਅੰਗੂਠੀ? ਵਿਆਹ ਦੀ ਅੰਗੂਠੀ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਟਿੱਪਣੀ?"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਸਜਾਏ ਹੋਏ, ਬੇਦਾਗ ਸਾਫ਼ ਕਮਰੇ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਮੁੰਡਾ, ਲਗਭਗ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦਾ। ਕੋਈ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਰਿਹਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ ਆਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੋਣ। ਬੱਸ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਹੋ, ਕਦੇ ਬਾਹਰ ਨਾ ਜਾਓ। ਜੇ ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਗਈ ਤਾਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਹਾਂਗੀ! ਮੈਂ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਾਰ ਤੋਂ ਉਤਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਹਰ ਰਾਤ ਇਕੱਠੇ ਖਾਣਾ ਖਾਂਦੇ ਹਾਂ।" ਅਚਾਨਕ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਜ਼ੋਰ-ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਾਹ ਲੈਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਡਰ ਦੀ ਝਲਕ ਆ ਗਈ।
"ਗੈਸ—ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਬਰਨਰ ਚਾਲੂ ਰੱਖੋ—ਗੈਸ! ਕੋਈ ਅਜੇ ਵੀ ਜੈਮੀ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਹੈ। ਮੈਂ ਐਮ.ਬੀ. ਜਾਂ ਬੀ.ਐਮ. ਅੱਖਰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਆਲੇ- ਦੁਆਲੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੰਗਾਮਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਕੋਈ ਬਾਹਰ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਖਿੜਕੀ ਰਾਹੀਂ ਅੰਦਰ ਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।"
"ਇਹ ਇੱਕ ਬੁਰੇ ਸੁਪਨੇ ਵਾਂਗ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਹਨੇਰਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਡਰੀ ਹੋਈ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਡਿੱਗ ਜਾਵਾਂਗੀ। ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਾਬੂਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲਾਸ਼ ਹੈ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਫੁੱਲ ਹਨ; ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਤਖ਼ਤੀ 'ਤੇ ਸਟੀਵਨਸ ਜਾਂ ਸਟੀਵਨਸਨ ਲਿਖਿਆ

ਹੈ; ਪਰਦੇ ਖਿੱਚੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਹਨੇਰਾ ਹੈ, ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਬਲ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਤਾਬੂਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲਾਸ਼ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕੋਈ ਬੇਚੈਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਬੇਚੈਨੀ ਘੱਟ ਰਹੀ ਹੈ। ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਧਾਰਮਿਕ ਆਦਮੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।"
ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲੀ? "ਪੁਲਿਸ ਦਾ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਕੰਮ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲੰਬੇ ਕੋਟ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ, ਤਾਬੂਤ ਵਿੱਚ ਕਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ।"
ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਜ਼ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ 1954 ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿਚਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾਲ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਦੱਸੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ, ਅਤੇ "ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ" ਦਾ ਵਰਣਨ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ-ਜੁਲਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਾਲੀ ਬਿੱਲੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਜ਼ ਦਾ ਇਹ ਬਿਆਨ ਕਿ "ਉਸਦੀ ਉਂਗਲੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗਲਤ ਸੀ... ਇੱਕ ਵਿਆਹ ਦੀ ਅੰਗੂਠੀ!" ਇੱਕ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜੋੜਾ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਵਜੋਂ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੀ ਇਹ ਤੱਥ ਭੂਤ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਗੈਸ ਧਮਾਕਾ ਅਤੇ ਮਿਸ ਫਲੋਸੀ ਦੀ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਅਸਲ ਘਟਨਾਵਾਂ ਸਨ। ਐਮ. ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅੱਖਰ ਹਨ, ਅਤੇ ਐਮ.ਬੀ. ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਮ.ਡੀ. ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨਾਮ, ਐਮ.ਡੈਲੀ ਹੈ। "ਕੋਈ ਬਾਹਰ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਹੈ" ਚੋਰ ਦੀ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਪੁਲਿਸ ਅਤੇ ਇੱਕ ਤਾਬੂਤ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੁਦਰਤੀ ਹੈ।
ਸਾਡੇ ਆਤਮਾ ਸੰਪਰਕ ਸਮਾਰੋਹ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲੀ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੌਪਕਿੰਸ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਹੁਣ ਉਹ ਅਤੇ "ਮਿਸ ਫਲੋਸੀ" ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਜਾਣ ਸਕਣਗੇ।

* 40
ਸੇਂਟ ਮਾਰਕ ਦੇ ਭੂਤ

ਹਾਲਾਂਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਧਾਰਮਿਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਦਰੀ ਭੂਤਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਚਰਚਾਂ ਅਤੇ ਕਬਰਸਤਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਲੌਕਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦਰਜ ਮਾਮਲੇ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਇੱਕ ਪੂਜਾ ਸਥਾਨ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੁਰਾਣਾ ਸੇਂਟ ਮਾਰਕ-ਇਨ-ਦ-ਬੋਵੇਰੀ ਚਰਚ ਹੈ, ਜੋ ਸੈਕਿੰਡ ਐਵੇਨਿਊ ਅਤੇ ਟੈਂਥ ਸਟਰੀਟ ਦੇ ਕੋਨੇ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੈ।
ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਪੀਟਰ ਸਟੂਯਵੇਸੈਂਟ ਨੇ 1660 ਵਿੱਚ ਨਿਊ ਐਮਸਟਰਡਮ ਦੇ ਡੱਚ ਵਸਨੀਕਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਚੈਪਲ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਜੋ 1672 ਵਿੱਚ ਗਵਰਨਰ ਦਾ ਕਬਰਸਤਾਨ ਬਣ ਗਿਆ। ਸਟੂਯਵੇਸੈਂਟ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਆਖਰੀ ਮੈਂਬਰ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਟੂਯਵੇਸੈਂਟ ਮਕਬਰਾ 1953 ਵਿੱਚ ਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਗਵਰਨਰ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਦੀ ਬਾਅਦ, ਪਰਿਵਾਰ ਐਪੀਸਕੋਪਾਲੀਅਨ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਪੋਤੇ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਪੀਟਰ ਸਟੂਯਵੇਸੈਂਟ ਵੀ ਸੀ, ਨੇ ਉਸੇ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਚਰਚ ਆਫ਼ ਸੇਂਟ ਮਾਰਕ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਨਕਦੀ ਦਾਨ ਕੀਤੀ। ਇਹ 1799 ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਲਗਾਤਾਰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਮੁਰੰਮਤ, ਵਿਸਥਾਰ ਜਾਂ ਬਦਲਾਅ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦਾ ਇਲਾਕਾ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜੇ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਣ ਗਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਕਦੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਤਿਕਾਰਤ ਇਲਾਕਾ ਸੀ। ਪਰ ਬਾਵੇਰੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵੀ, ਦੰਤਕਥਾ ਹੈ ਕਿ ਸੇਂਟ ਮਾਰਕ ਚਰਚ ਭੂਤਰੇ ਹੈ।

ਮੈਂ ਸੇਂਟ ਜੌਨਜ਼ ਦੇ ਆਰਚਡੀਕਨ, ਰੈਵਰੈਂਡ ਰਿਚਰਡ ਈ. ਮੈਕਐਵੋਏ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸੇਂਟ ਮਾਰਕਜ਼ ਦੇ ਰੈਕਟਰ ਵੀ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪ੍ਰਤੱਖ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇਖੇ ਹਨ। ਦੰਤਕਥਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਬੁੱਢਾ ਪੀਟਰ ਸਟੂਵੇਸੈਂਟ ਕਈ ਵਾਰ ਅੰਦਰ ਘੁੰਮਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਰੈਵਰੈਂਡ ਇੱਕ ਤੀਖਣ ਦਰਸ਼ਕ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਭੂਤਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਦਾਸੀਨ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜੋ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮਤ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਆਦਮੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚਰਚ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਪਿਊ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਉਸ ਸੀਟ 'ਤੇ ਬੈਠਣ ਦੀ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੱਦ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੋਂ ਉਹ "ਉਸਨੂੰ" ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ - ਕਿ "ਉਹ" ਇੱਕ ਔਰਤ ਪ੍ਰਤੱਖ ਸੀ ਜੋ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣਨ ਲਈ ਆਉਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਚੁਣੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ! ਮੈਂ ਪਾਦਰੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਨਿੱਜੀ ਅਨੁਭਵਾਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਅੱਖ ਦੇ ਕੋਨੇ ਤੋਂ, ਉਸਨੇ ਚਿੱਟੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ ਨੂੰ ਲੰਘਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੁਰੰਤ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਦਸ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ।

ਸੇਂਟ ਮਾਰਕਸ-ਇਨ-ਦ-ਬਾਉਰੀ, ਨਿਊਯਾਰਕ
ਰੈਕਟਰ ਦੀ ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਫੋਰਮੈਨ ਕੋਲ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਨਿਯਮਤ ਅੰਤਰਾਲਾਂ 'ਤੇ ਘੜੀ ਨੂੰ ਘੁੰਮਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਛੱਬੀ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸੇਂਟ ਮਾਰਕ ਚਰਚ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।
ਸ਼੍ਰੀ ਕੋਲ ਇੱਕ ਹੁਨਰਮੰਦ ਬੁਲਾਰੇ ਸਾਬਤ ਹੋਏ। ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਕੋਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਰੇ ਬੋਹਰ, ਜੋ ਕਿ ਨੇੜਲੇ ਰੋਮਨ ਕੈਥੋਲਿਕ ਚਰਚ ਦੇ ਆਰਗੇਨਿਸਟ ਸਨ, ਨੂੰ ਚਰਚ ਆਰਗੇਨ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਚਰਚ ਉਸ ਸਮੇਂ, ਸਵੇਰੇ 1 ਵਜੇ ਲਗਭਗ ਖਾਲੀ ਸੀ।
ਫਿਰ ਵੀ, ਕੋਲ ਨੇ ਬਾਲਕੋਨੀ 'ਤੇ "ਕਿਸੇ ਨੂੰ" ਦੇਖਿਆ।
ਲਗਭਗ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਕੋਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ। ਸਰਦੀਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਦੇ 5 ਵਜੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਚਰਚ ਜਨਤਾ ਲਈ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਹਨੇਰਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਕੋਲ ਅੰਦਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਅਜੇ ਵੀ ਕੁਝ ਰੌਸ਼ਨੀ ਬਾਕੀ ਸੀ। ਕੋਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਾਦਰੀ ਦੇ ਕਾਰਜਕ੍ਰਮ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ।

ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਚਰਚ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ, ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਦੇਰ ਨਾਲ ਆਈ ਸੀ ਜੋ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਡਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਅੱਧ-ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਠੋਕਰ ਨਾ ਖਾਵੇ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ, "ਰੁਕੋ, ਮੈਡਮ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਲਾਈਟ ਨਹੀਂ ਜਗਾਉਂਦਾ, ਹਿੱਲੋ ਨਾ।"

ਭੂਤਿਆ ਹੋਇਆ ਕੋਰੀਡੋਰ

[illegible]

[illegible]

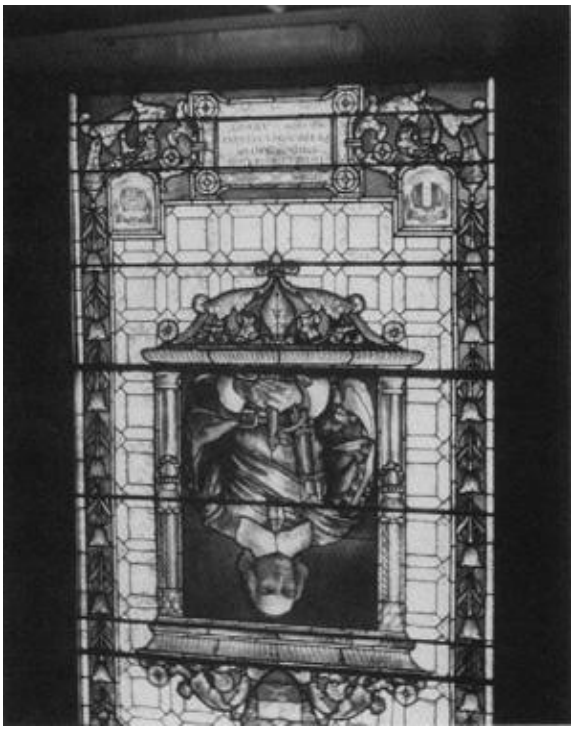

ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਉਸ ਤੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਹਟਾਈਆਂ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਲਾਈਟ ਜਗਾ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਪਾਇਆ; ਉਹ ਚਰਚ ਦੇ ਮੁੱਖ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।
ਘਬਰਾ ਕੇ, ਕੋਲ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਪਾਇਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਸਾਰੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਬਰਾਬਰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬੰਦ ਸਨ।
ਮੈਂ ਕੋਲ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਔਰਤ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਸੋਚਿਆ, ਫਿਰ ਕਿਹਾ, "ਹਾਂ, ਸੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਘੂਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ।" ਛੇ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਲੌਕਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ। ਦੁਬਾਰਾ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ, ਸਾਰੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਬਾਵੇਰੀ ਦੇ ਬੇਘਰ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਰਗਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਫਟੇ ਹੋਏ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਕੋਲ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਲਾਈਟਾਂ ਚਾਲੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਤਾਂ ਜੋ ਮਹਿਮਾਨ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਪਰ ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਔਰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।
ਕੋਲ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਉੱਚੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਚਰਚ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਝਰਨਾਹਟ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਕੋਲ ਨੇ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਕੋਇਰ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਚਰਚ ਦਾ ਰੱਖਿਅਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਡਰਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਲੁਕ ਗਿਆ। ਪਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਉਹ ਕਦਮ ਇੱਕ ਅਣਦੇਖੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਸਨ! ਕੋਲ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਕੌਣ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਘੜੀ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਨਤਾ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ

ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਡਰ ਤੋਂ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਾਗਲ ਸਮਝਣਗੇ। ਇੱਕਤਾਲੀ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਕੋਲ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਝਦਾਰ ਅਤੇ ਯਥਾਰਥਵਾਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਯਾਦਾਂ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਮੈਰੀ ਆਰ.ਐਮ., ਇੱਕ ਗਾਇਕਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਮਾਨਸਿਕ, ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਚਰਚ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਸਹੇਲੀ ਪਿਛਲੇ ਨਵੰਬਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ ਚਰਚ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਨੇੜੇ ਹੀ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਭੂਤ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਪਿਊ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਏ ਅਤੇ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੇ ਸੀ; ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਤਿੰਨ ਵਜੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੁੱਪ ਸੀ। ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਮੈਰੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ "ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਗਲਿਆਰੇ 'ਤੇ ਸੋਟੀ ਨਾਲ ਤੁਰਦੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ।" ਪੀਟਰ ਸਟੂਵੇਸੈਂਟ, ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸੋਟੀ ਨਾਲ ਤੁਰਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੇਰੀ ਸਹੇਲੀ ਨੇ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਚਰਚ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਚੌੜੀ ਸਕਰਟ ਪਹਿਨੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਉਸ ਸੰਗਮਰਮਰ ਦੇ ਸਲੈਬ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ ਮੂਰਤੀ ਤੈਰਦੀ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹਾਂ!"
ਇਸ ਲਈ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਸੇਂਟ ਮਾਰਕ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਗਾਇਬ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਘਬਰਾਓ ਨਾ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਭੂਤ ਹੈ!

* 41
ਕਲਿੰਟਨ ਕੋਰਟ ਦੇ ਭੂਤ
ਟੂਮੋਰੋ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਦੇ ਪੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਪਲਟਦੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਜਰਨਲ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਮੇਰੇ ਲੇਖ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਮੈਨੂੰ ਵੇਨਰਾਈਟ ਇਵਾਨਸ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਲੇਖ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਸੀ "ਘੋਸਟ ਇਨ ਦ ਕ੍ਰਿਨੋਲੀਨ"। 1959 ਦੀ ਬਸੰਤ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ, ਲੇਖ

ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ 422.5 ਵੈਸਟ ਫੋਰਟੀ-ਸਿਕਸਥ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਜੀਵ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਰੂਥ ਸ਼ਾਅ, ਇੱਕ ਕਲਾਕਾਰ ਜੋ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਟੂਡੀਓ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਨੇ ਮਿਸਟਰ ਇਵਾਨਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਕਲਿੰਟਨ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਲੋਹੇ ਦਾ ਗੇਟ ਸੀ ਜੋ ਮੁੱਖ ਘਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਵਿਹੜੇ ਤੋਂ ਪਰੇ ਇੱਕ ਤੀਰਦਾਰ ਪਿਛਲਾ ਵਿੰਗ ਸੀ, ਤਿੰਨ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਉੱਚਾ, ਇੱਕ ਬਾਹਰੀ ਪੌੜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸਿਖਰ ਤੱਕ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਹਿੱਸਾ 1809 ਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਗਵਰਨਰ ਡੇਵਿਟ ਕਲਿੰਟਨ ਦੇ ਕੋਚ ਹਾਊਸ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮਿਸ ਸ਼ਾਅ ਨੇ ਈਵਾਨਸ ਨੂੰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਦੰਤਕਥਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਗੁਆਂਢੀ ਦਵਾਈ ਨਿਰਮਾਤਾ, ਨੱਬੇ ਸਾਲਾ ਮਿਸਟਰ ਓਟਸ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਾਇਆ। ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਕੋਚਮੈਨ, ਜਿਸਦੀ ਪਤਨੀ ਡੈਨਿਸ਼ ਸੀ, ਤਬੇਲੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਕਲਿੰਟਨ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਪਹਿਲਾ ਭੂਤ "ਓਲਡ ਮੂਰ" ਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਮਲਾਹ ਜਿਸਨੂੰ ਬਗਾਵਤ ਲਈ ਬੈਟਰੀ ਵਿੱਚ ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਘਰ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਪੋਟਰਜ਼ ਫੀਲਡ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੱਜ, ਇਹ ਕਬਰਸਤਾਨ ਨਰਕ ਦੀ ਰਸੋਈ ਦੇ ਬਾਹਰਵਾਰ, ਸੈਂਟਰਲ ਵੈਸਟਸਾਈਡ ਦੇ ਸੰਘਣੀ ਆਬਾਦੀ ਵਾਲੇ ਘਰਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਦੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਰ "ਓਲਡ ਮੂਰ" ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਯਾਤਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪਈ। ਕਲਿੰਟਨ ਕੋਰਟ ਪਹਿਲਾ ਵੱਡਾ ਘਰ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਉਸਨੂੰ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਕੋਚਮੈਨ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ "ਓਲਡ ਮੂਰ" ਤੋਂ ਭੱਜਦੇ ਸਮੇਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਪਈ। ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਮੰਦਭਾਗਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਗਰਭਵਤੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਡਿੱਗਣ ਨਾਲ ਹੋਈ, ਪਰ ਬੱਚਾ ਬਚ ਗਿਆ।

ਵਿਅੰਗਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮਾਂ ਦਾ ਭੂਤ ਜਲਦੀ ਹੀ ਦਰਬਾਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਅਕਸਰ ਬੱਚੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਭੂਤ ਨੰਬਰ 2 ਗਵਰਨਰ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ।
ਕਲਿੰਟਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਪੋਤੇ-ਪੋਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਜਿਸਨੂੰ ਇਹ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਅੱਜ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਂਗ "ਭੂਤ" ਖੇਡਾਂ ਖੇਡਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮਾਰਗਰੇਟ ਨਾਮ ਦੀ ਕੁੜੀ, ਪੀਰੀਅਡ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨ ਕੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ-ਉਤਰਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਉਹ ਠੋਕਰ ਖਾ ਕੇ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਪਈ, ਅਤੇ ਖੇਡ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਹਕੀਕਤ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪੀਲੀ ਦਿੱਖ ਵਾਲੀ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ; ਮਿਸ ਸ਼ਾਅ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਚਿੱਟੇ ਫੁੱਲ-ਸਲੀਵਡ ਬਲਾਊਜ਼ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕ੍ਰਿਨੋਲੀਨ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਦੱਸਿਆ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਉਸਨੇ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਦਿਨ-ਦਿਹਾੜੇ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਛਾਲ ਮਾਰਦੇ ਦੇਖਿਆ - ਛਾਲ ਮਾਰਨਾ ਸਹੀ ਸ਼ਬਦ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਭੂਤ ਅਸਲ ਵਿੱਚ "ਚੱਲਦਾ" ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਅਕਸਰ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਉੱਪਰ ਤੈਰਦਾ ਹੈ, ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਛੂਹਦਾ ਵੀ ਨਹੀਂ।
ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮਿਸ ਸ਼ਾਅ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨਾ ਚੰਗਾ ਰਹੇਗਾ, ਪਰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸ ਪਤੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਟੈਲੀਫ਼ੋਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਿਸ ਸ਼ਾਅ ਉੱਥੋਂ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਪੁਲਿਸ ਸਾਰਜੈਂਟ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਿਆ। ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ 422½ ਵੈਸਟ ਫੋਰਟੀ-ਸਿਕਸਥ ਸਟਰੀਟ ਨਾਮ ਦਾ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਮੈਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ 'ਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੀ ਭਾਲ ਜਾਰੀ ਰਹੀ। ਮੈਂ 420 ਨੰਬਰ 'ਤੇ ਉਸ ਅਜੀਬ ਆਰਚ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਦਰਜਨ ਵਾਰ 424 ਅਤੇ 420 ਵੈਸਟ ਫੋਰਟੀ-ਸਿਕਸਥ ਸਟਰੀਟ ਤੋਂ ਲੰਘਿਆ। ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਸਹੀ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਲਿੰਟਨ ਕੋਰਟ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ 420 ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ 422½ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਦੂਰ

ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਇਹ ਇੱਕ ਮਹਿੰਗੀ, ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਇਮਾਰਤ ਸੀ, ਜਿਸਦੀਆਂ ਅਸਲ ਕੰਧਾਂ ਅਤੇ ਫਰਨੀਚਰ ਅਜੇ ਵੀ ਬਰਕਰਾਰ ਸਨ।
ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਕੰਧ 'ਤੇ, ਨੰਬਰ 420 'ਤੇ, ਇੱਕ ਕਾਂਸੀ ਦੀ ਤਖ਼ਤੀ 'ਤੇ ਮਾਣ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, "ਕਲਿੰਟਨ ਕੋਰਟ—ਲਗਭਗ 1840—ਅਮੈਰੀਕਨ ਸੋਸਾਇਟੀ ਫਾਰ ਪ੍ਰੀਜ਼ਰਵੇਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਫਿਊਚਰ ਐਂਟੀਕੁਇਟੀਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ"! ਪਿੱਛੇ ਵਾਲੀ ਇਮਾਰਤ, ਜਿੱਥੇ ਮਿਸ ਸ਼ਾਅ ਦਾ ਸਟੂਡੀਓ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਖਾਲੀ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਤਰਖਾਣਾਂ ਨੇ ਫਰਸ਼ਾਂ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਪੂਰੀ ਕਰ ਲਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਲੱਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਅਤੇ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲੈਣੀ ਪਈ। ਅਗਸਤ 1960 ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਹਫ਼ਤੇ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਬਾਤਾਂ ਲੱਗੀਆਂ।

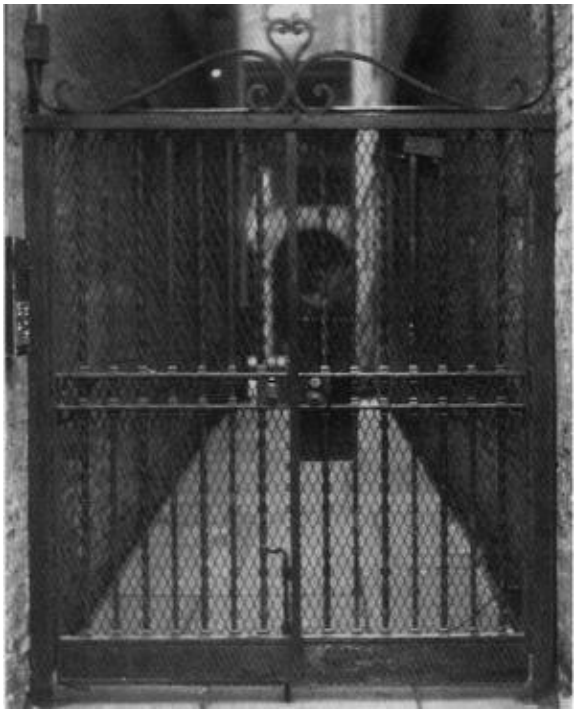

ਕਲਿੰਟਨ ਕੋਰਟ—ਪੁਰਾਣੇ ਘੋੜਾ-ਬੱਗ ਵਾਲੇ ਘਰ ਦਾ ਬਾਹਰੀ
ਦਰਵਾਜ਼ਾ

ਕਲਿੰਟਨ ਕੋਰਟ—ਭੂਤਿਆ ਹੋਇਆ ਵਿਹੜਾ
ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੁਟਰਾਮ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਸਹੇਲੀ ਸਾਡੇ ਘਰ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਘਰ, ਨੰਬਰ 424 ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਕੁਝ ਦਿਲਚਸਪ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੁਟਰਾਮ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਲੱਭ ਲਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਾਲਤੂ ਜਾਨਵਰ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੀ ਨੱਕ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਲੈ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਥੇ ਪੱਚੀ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਕਦੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਪੁੱਛਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ-

"ਖੈਰ, ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਸੋਲਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਸੀ... ਉੱਥੇ ਰੱਖੇ ਘੋੜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਅਚਾਨਕ ਢਿੱਲਾ ਪੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਡਰਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਭੱਜ ਗਈ ਅਤੇ ਡਿੱਗ ਪਈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਲੋਕ ਇਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ!"
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੁਟਰਾਮ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਘਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਚੰਗੀ ਸਹੇਲੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਜਾਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬੱਸ ਇਹੀ ਦੱਸਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸੇ ਪਲ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਹੈ।
"ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਦੋ ਪੌੜੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਚਿੱਟੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ।"
ਇਹ ਗੱਲਬਾਤ 9 ਅਗਸਤ ਨੂੰ ਹੋਈ ਸੀ, ਇੱਕ ਹਫ਼ਤਾ ਪਹਿਲਾਂ ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਸਾਡੇ "ਮਾਮਲੇ" ਦੇ ਸਥਾਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਸੀ।
ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ ਕਲਿੰਟਨ ਕੋਰਟ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਕੋਚ ਹਾਊਸ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਟੂਡੀਓ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ। ਮੱਧਮ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਚੁੱਪਚਾਪ ਖਰਾਬ ਅਤੇ ਘਿਸੇ ਹੋਏ ਫਰਨੀਚਰ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ।
"ਮੈਨੂੰ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਨ ਦਿਓ ਅਤੇ ਦੇਖੋ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਗਈ। ਮੈਂ ਹੌਲੀ- ਹੌਲੀ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਗਈ, ਜੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੁੱਪ ਸੀ। ਵਿਹੜੇ ਦੇ ਪਾਰ, ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਰੌਸ਼ਨ ਸਨ, ਅਤੇ ਪੂਰਾ ਵਿਹੜਾ ਫਲੱਡ ਲਾਈਟਾਂ ਨਾਲ ਜਗਮਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਰਾਤ ਬਿਲਕੁਲ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ। ਨਰਕ ਦੀ ਰਸੋਈ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਮਾਹੌਲ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਿਆ ਨਹੀਂ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਨਿੱਜਤਾ ਦੇਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਬਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।

ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਘਬਰਾਹਟ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਫੁੱਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ... ਤੁਸੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਹੁਣ ਉਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹਾਂ... ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਲੱਕੜ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਹਨ—"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਕੰਧ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਉੱਥੇ, ਜਿੱਥੇ ਹੁਣ ਕੰਧ ਹੈ; ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ।" ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਦਿਆਂ, ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਪੌੜੀ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੇਖੇ। "ਚਿੱਟੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਈ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਔਰਤ, ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਕਿਸ਼ੋਰ, ਉਹ ਦੁਲਹਨ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪਈ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਹੈ-"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਜ਼ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਡਰ ਦੀ ਲਹਿਰ ਦੌੜ ਗਈ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਠੰਡ ਹੈ, ਪਹਿਰਾਵਾ ਬਹੁਤ ਹਲਕਾ ਅਤੇ ਵਹਿੰਦਾ ਹੈ; ਉਹ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ।"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ, ਸੋਚਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚੀ ਹੋਈ, ਵੱਡੇ, ਡੁੱਬੇ ਹੋਏ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਈ। ਇਹ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਹੁਣ ਸਟੂਡੀਓ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦਾ ਮੁੱਖ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਨਵੇਂ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਦੋਨਾਂ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਵਿੱਚ ਜੋੜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
"ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਕਾਲੇ ਹਨ, ਅੱਖਾਂ ਨੀਲੀਆਂ ਹਨ, ਰੰਗ ਗੋਰਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਿਸ਼ੋਰ ਉਮਰ ਦੇ ਅੱਧ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਨਾਈਟਗਾਊਨ ਵਰਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਚੱਤਰ ਜਾਂ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹਿਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਗਰਦਨ ਅਤੇ ਲੰਬੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਾਲੀ ਗਿੰਗਮ ਜਾਂ ਚੈਕਰਡ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ ਟੋਪੀ ਪਹਿਨੀ, ਸਮੁੰਦਰੀ ਜਹਾਜ਼ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ, ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਰੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਨਿਰਾਸ਼ ਹੈ। ਫਿਰ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਮਲਾਹ ਵੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਨੀਲੀ ਟੋਪੀ, ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਵਾਈਜ਼ਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨੀਲਾ ਕੋਟ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਆਦਮੀ ਹੈ।"

ਮੈਨੂੰ "ਓਲਡ ਮੂਰ" ਦੀ ਯਾਦ ਆ ਗਈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਕਈ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਸਨੂੰ ਜਵਾਨ ਕੁੜੀ ਜਾਂ ਮਲਾਹ ਦੇ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ।
ਹੁਣ ਉਸ ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਕੁੜੀ ਦੀ ਦਿਲਚਸਪ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਈ ਜੋ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਹੋਰ, ਅੱਧਖੜ ਉਮਰ ਦਾ ਆਦਮੀ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਚੀਕਦੇ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਹਾਂ!" ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਗਲਾ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਚੀਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਇੱਕ ਚੀਕ ਜੋ ਅਣਚਾਹੇ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਸੀਨ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾ ਸਕਦੀ ਸੀ!
ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਬਚਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਦਾ ਦਿਨ ਹੈ, ਫਿਸਲਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਠੰਡਾ। ਉਹ ਕੁਝ ਭਾਰੀ ਸਮਾਨ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਲੱਕੜ ਅਤੇ ਕੋਲਾ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਛੱਤ ਤੋਂ ਧੱਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਝਿੜਕ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵਾੜ ਦੇ ਨਾਲ ਧੱਕਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਪਈ। ਠੰਡ ਅਤੇ ਫਿਸਲਣ ਵਾਲਾ ਮੌਸਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਵਿਆਹ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਸੋਗ ਸੀ। ਮਾਧਿਅਮ ਹੁਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁੰਨ ਹੋਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਚੀਕਾਂ ਦੱਬ ਗਈਆਂ, ਫਿਰ ਆਵਾਜ਼ ਬਦਲ ਗਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਰਾਹੀਂ ਬੋਲਣ ਲੱਗੀ। "ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ?" ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਜਿਹੇ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਪਛਾਣ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।
ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਅਜਨਬੀ ਨੇ ਘਬਰਾਹਟ ਨਾਲ ਕਿਹਾ - "ਮੈਥਿਊ!"
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਮੈਥਿਊ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਉਹ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ, ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਕਿਉਂ?"
"ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਬਰਨਿਸ।"
"ਤੁਹਾਡੀ ਉਮਰ ਕੀ ਹੈ?"

"ਸਤਾਰਾਂ।"
ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਹੈ?
"ਅੱਸੀ।"
ਪਰ ਦਰਦ ਫਿਰ ਉੱਠਿਆ।
"ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਉਸ ਕੋਲ ਅੰਗੂਠੀ ਹੈ... ਮੇਰਾ ਸਿਰ... ਮੈਥਿਊ, ਮੈਥਿਊ... ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਧੱਕਾ ਦਿੱਤਾ, ਉਹ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਮੈਂ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਡੈਡੀ ਦੇ ਘਰ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਹਨ..."
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਬੇਨਤੀ ਦੁਹਰਾਉਂਦੀ ਰਹੀ, ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੌਲੀ- ਹੌਲੀ ਮੱਧਮ ਹੁੰਦੀ ਗਈ। ਫਿਰ, ਜਿਵੇਂ ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੇ ਅਜਨਬੀ ਅੱਗੇ ਆਤਮ ਸਮਰਪਣ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਉਸ ਉਦਾਸ ਸਟੂਡੀਓ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ, ਮੈਂ ਉਸ ਕਹਾਣੀ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਜੋ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਜ਼ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਸ਼ਾਇਦ ਨੌਕਰਾਣੀਆਂ ਨੇ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ, ਉਸ ਦੇ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਡਿੱਗਣ, ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਡਿੱਗਣ ਅਤੇ ਭੂਤਰੇ ਮਲਾਹ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਕਲਿੰਟਨ ਕੋਰਟ ਅੱਜ ਵੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਭੂਤਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ!
ਮੈਂ ਵਿਹੜੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਚਮਕਦੇ ਹੋਏ ਆਧੁਨਿਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੀ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਫਰਕ ਪਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਨਰਕ ਦੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਹੋ, ਤਾਂ 420 ਵੈਸਟ ਫੋਰਟੀ-ਸਿਕਸਥ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਆਰਚ ਰਾਹੀਂ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਵੋ, ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ, ਅਤੇ ਥੋੜੇ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਕਿਸ਼ੋਰ ਭੂਤ ਨੂੰ ਚਿੱਟੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਜਾਂ ਕ੍ਰਿਨੋਲੀਨ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਪਰ "ਓਲਡ ਮੂਰ" ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੋ - ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮਲਾਹ ਕਿੰਨੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ!

* 42

ਭੁੱਖੀ ਲੂਸੀ

"ਜੂਨ ਹੈਵੋਕ ਦਾ ਟਾਊਨਹਾਊਸ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ," ਗੇਲ ਬੇਨੇਡਿਕਟ ਨੇ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। ਗੇਲ ਪਬਲਿਕ ਰਿਲੇਸ਼ਨਜ਼ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਨੂੰ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਕੱਢਿਆ ਸੀ, ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਹੀ ਉਹ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਸੀ।
ਇਹ ਘਰ 104 ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਥੀਏਟਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਨੌਵੇਂ ਅਤੇ ਦਸਵੇਂ ਐਵੇਨਿਊ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ 1940 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਇੱਕ ਇਲਾਕੇ, ਜਿਸਨੂੰ ਨਿਊ ਯਾਰਕ ਦੇ ਲੋਕ "ਨਰਕ ਦੀ ਰਸੋਈ" ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸੀ। 44 ਵੀਂ ਸਟਰੀਟ ਅਤੇ ਨੌਵੇਂ ਐਵੇਨਿਊ ਦੇ ਕੋਨੇ 'ਤੇ ਸਥਿਤ, ਇਹ ਘਰ ਰੋਡੇਨਬਰਗ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮਿਸਟਰ ਪੇਨ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਖਰੀਦਿਆ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ, ਅਸਲ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਉਸਨੇ ਇਸਦੇ ਮਨਮੋਹਕ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਦਿੱਖ ਵਿੱਚ, ਅੰਦਰ ਜਾਂ ਬਾਹਰ, ਕੋਈ ਬਦਲਾਅ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ।
ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਟੇਜ ਅਤੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਸਟਾਰ ਜੂਨ ਹੈਵੋਕ ਨੇ ਘਰ ਖਰੀਦ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉੱਪਰਲੀਆਂ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਬਲੈਟਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਖੁਦ ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਅਜੀਬ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦਾ ਕਿਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂ। ਇਹ ਸਭ "ਹੰਗਰੀ ਲੂਸੀ" ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੀ।
ਗੇਲ ਦੇ ਫੋਨ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ, ਜੂਨ ਹੈਵੋਕ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਮੀਡੀਆ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸ਼ੋਰ-ਸ਼ਰਾਬੇ ਵਾਲੇ

ਭੂਤ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਲਈ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਮੰਗੀ। ਜੂਨ ਹੈਵੋਕ ਸ਼ੋਰ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
“ਹਰ ਵੇਲੇ ਕਈ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਹਨ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। “ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਸਨ। ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਪਿਛਲੀ ਬਾਲਕੋਨੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਆਰਕੀਟੈਕਟ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਲੰਬਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਭਾਫ਼ ਦੀਆਂ ਪਾਈਪਾਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਤਰਖਾਣ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਘਰ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਢਾਂਚਾਗਤ ਨੁਕਸ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।”
"ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਖੜਕਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਕਦੋਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋ?"
"ਹਰ ਵੇਲੇ। ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜ਼ਿੱਦੀ ਹਨ। ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ 'ਟੈਪ ਡਾਂਸਿੰਗ' ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ।"
ਲੱਕੜ ਦੇ ਫ਼ਰਸ਼ ਇੰਨੀ ਚੰਗੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਨ ਕਿ ਮਿਸ ਹੈਵੋਕ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕਾਰਪੇਟ ਨਹੀਂ ਵਿਛਾਈ। ਫ਼ਰਸ਼ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਪੀਲਾ ਪਾਈਨ ਅੱਜ ਬਦਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।
ਜੂਨ ਹੈਵੋਕ ਦੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਨੇ ਮਿਸ ਹੈਵੋਕ ਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਉੱਚੀ ਖੜਕਾਉਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕਈ ਅਦਾਕਾਰ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਇਸ 'ਤੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ।
"ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸੇ ਥਾਂ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਰਸੋਈ ਦੇ ਫਰਸ਼ ਦੇ ਹੇਠੋਂ ਆ ਰਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ," ਜੂਨ ਹੈਵੋਕ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਸੌਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ।"
ਰਸੋਈ ਸਿੱਧਾ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਖੁੱਲ੍ਹਦੀ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਕੋਈ ਵੀ ਰੌਲਾ ਉਸਦੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਮਿਸ ਹੈਵੋਕ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਰਸਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉੱਪਰਲੀਆਂ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਨੇ। ਮਿਸ ਹੈਵੋਕ ਦਾ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਹੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਰੌਲਾ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਏ। ਅਚਾਨਕ, ਫਰਸ਼ ਦੇ ਹੇਠੋਂ ਇੱਕ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਟੱਕਰ ਹੋਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮਸ਼ੀਨਗਨ ਚਲਾਈ ਹੋਵੇ। ਕੈਥਰੀਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨ ਹੀ ਸੀ।
"ਸਹੀ ਦੇਖੋ," ਜੂਨ ਹੈਵੋਕ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਭੂਤ ਨੇ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?"
ਰੌਲਾ ਤੁਰੰਤ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਭਾਗੀਦਾਰਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਜੂਨ ਹੈਵੋਕ ਨੇ ਪਿਛਲੀ ਕੰਧ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ।
"ਇਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਵੱਲ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ। "ਭਾਵ, ਕੰਧ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੰਧ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਮਰਾ ਛੋਟਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਕਿਉਂ।"
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਪੋਸਟ ਦੇ ਕਾਲਮਨਵੀਸ ਅਰਲ ਵਿਲਸਨ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਲਸਨ, ਗੇਲ ਬੇਨੇਡਿਕਟ, ਅਤੇ ਰੌਬਰਟ ਵਿੰਟਰ-ਬਰਗਰ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਵੀ ਸਨ, ਲਾਈਫ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੇ ਨਾਲ, ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਨੋਟਬੁੱਕ ਲੈ ਕੇ ਪਹੁੰਚੇ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਵੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ। ਅਸੀਂ ਭੂਤ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਆਮ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਬੈਠ ਗਏ। ਸਿਬਿਲ ਉਸ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਜਿੱਥੋਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਸਨ।
ਜੂਨ ਹੈਵੋਕ ਉਸਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ।

ਲਾਈਟਾਂ ਬਹੁਤ ਚਮਕਦਾਰ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਮਿਸ ਹੈਵੋਕ ਦੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਸ਼ੋਅ ਲਈ ਪੂਰੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੀ ਸ਼ੂਟਿੰਗ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ।
ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹੀ, ਸਿਬਿਲ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਗੜਨ ਲੱਗ ਪਈ।
"ਮੈਨੂੰ ਭੁੱਖ ਲੱਗੀ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੂੰ ਭੁੱਖਾ ਕਿਉਂ ਹੈਂ?"
"ਕੋਈ ਖਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਦੀ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਆਵਾਜ਼ ਹੁਣ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਕੰਬ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਖਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਖਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ!" ਉਹ ਚੀਕ ਪਈ।

ਜੂਨ ਹੈਵੋਕ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਟਾਊਨਹਾਊਸ—ਇੱਕ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਸਿਪਾਹੀ ਦੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਦੀ ਆਤਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸਤਾਇਆ ਹੋਇਆ।

ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਰੋ ਨਾ। ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਾਂਗਾ," ਮੈਂ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ।
"ਖਾਣਾ...ਮੈਨੂੰ ਖਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ...", ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਰੋਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
"ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਲੂਸੀ ਰਿਆਨ।"
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ?
ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।
"ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹੋ?"
"ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ।"
ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਹੈ?
"ਸਤਾਰਾਂ ਸੌ ਬਿਆਸੀ।"
ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹੋ?
"ਨਾ ਘਰ... ਨਾ ਲੋਕ... ਨਾ ਖੇਤ...।"
"ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਹੋ? ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੀ ਹੈ?"
ਭੂਤ ਨੇ ਗਰਜਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਕੀਤੀ।
"ਹਮ... ਯਾਰ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕੌਣ ਲਿਆਇਆ?"
"ਆਓ... ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਭਜਾ ਦਿੱਤਾ... ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੇ... ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ... ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭਜਾ ਦਿੱਤਾ...।"
"ਕਿਹੜੀ ਫੌਜ? ਕਿਹੜੀ ਰੈਜੀਮੈਂਟ?"
"ਨੇਪੀਅਰ।"

ਮਿਸ ਹੈਵੋਕ ਦੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦਾ ਭੂਤਿਆ ਹੋਇਆ
ਖੇਤਰ

"ਤੁਹਾਡੀ ਉਮਰ ਕੀ ਹੈ?"
"ਵੀਹ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਜਨਮ ਕਿਥੇ ਹੋਇਆ?"
"ਹਾਥੋਰਨ... ਇੱਥੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ।"
ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ "ਹਾਥੋਰਨ" ਕਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ "ਹਾਟਨ," ਜਾਂ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਨਾਮ ਕਿਹਾ ਸੀ।
ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?
ਚੁੱਪ।
"ਤੁਹਾਡੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
ਚੁੱਪ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ ਸੀ?"
"ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ?"
ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਯਾਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪਿਆ।

"ਇੱਥੇ ਰੁਕੋ...ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਖਾਣਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ...ਮਾਸ...ਮਾਸ ਅਤੇ ਮੱਕੀ..."
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ? ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦਾ।
ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਲ ਸੁਣਨ ਲਈ ਕਿਵੇਂ ਮਨਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?
ਮੈਂ ਰੌਲਾ ਪਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਖਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।
"ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਥਾਂ ਕਿਉਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਘੁੰਮਦੇ?"
"ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਹਨ। ਸਿਪਾਹੀ।" "ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਪੇ ਕਿੱਥੇ ਹਨ?"
"ਮ੍ਰਿਤਕ।"
ਤੁਹਾਡੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?
"ਅੰਦਰ।"
"ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਨਾਮ?"
"ਪਤਾ ਨਹੀਂ।"
"ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
"ਟੈਰੀ।"
ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਮੈਂਬਰ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਸੀ?
ਉਸਦੇ ਅਗਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਅੰਗਾਤਮਕ ਹਾਸੇ ਨੇ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ। "ਸਿਰਫ਼ ਮੈਂ।"
"ਮੈਨੂੰ ਫੌਜ ਦੇ ਕੁਝ ਅਫਸਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੱਸੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ।"
"ਐਲਫ੍ਰੇਡ... ਰੁਕੋ।"
"ਕੋਈ ਦਰਜਾ?"

"ਕੋਈ ਅਹੁਦਾ ਨਹੀਂ।"
"ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੜੀ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ ਸੀ?"
"ਬੱਸ...ਅਲਫ੍ਰੇਡ।"
"ਅਤੇ ਉਹ ਤੈਨੂੰ ਛੱਡ ਗਿਆ?"
"ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਗਿਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਭੁੱਖ ਲੱਗੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਆ ਗਿਆ।"
"ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ?"
ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।
"ਕਿਸਦੇ ਦੁਆਰਾ?"
"ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਲੈ ਆਏ। ਮੈਨੂੰ ਚੁੱਕ ਲਿਆ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਲੈ ਆਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਲਿਟਾ ਦਿਓ।"
"ਕੀ ਤੂੰ ਇਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਮਰਿਆ?"
"ਮਰ ਜਾਵਾਂ, ਮਰ ਜਾਵਾਂ? ਮੈਂ ਮਰਿਆ ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਭੁੱਖ ਲੱਗੀ ਹੈ।"
ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ, ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਕੋਲ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਛੱਡ ਦੇਵੇ। ਉਸਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਸੈਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਖਾਣਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਭੂਤ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਾਲੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਲੂਸੀ ਉਸਦੇ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕੇ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ, ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਡੂੰਘੇ ਸੁਸਤੀ ਦੌਰਾਨ ਵਾਪਰੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਰੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਮਸਕਾਰਾ ਕਾਰਨ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਅਚਾਨਕ, ਭੂਤ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਫਰਸ਼ ਦੀ ਲੱਕੜ ਗੁੱਸੇ ਭਰੇ ਥੰਪਾਂ ਦੀ ਉੱਚੀ, ਕਠੋਰ ਅਤੇ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਗੂੰਜ ਉੱਠੀ।

"ਤੂੰ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈਂ?" ਮੈਂ ਫਿਰ ਪੁੱਛਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਮਦਦ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਆਵਾਜ਼ ਅਚਾਨਕ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ।
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਬੈਠ ਗਏ। ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦੋ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ।
"ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਹੈ, ਦੂਜੀ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਜਿਸ ਕੋਲ ਸੋਟੀ ਹੈ। ਜਾਂ ਬੰਦੂਕ ਹੈ। ਕੁੜੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਾਕਤਵਰ ਹੈ। ਉਹ ਕੁਝ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ।"
ਅਚਾਨਕ, ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਰਸੋਈ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ।
"ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਕੁੜੀ, ਜੋ ਬਹੁਤੇ ਚੰਗੇ ਕੱਪੜੇ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੀ, ਜਾਰਜੀਅਨ ਸਮੇਂ ਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਦੀ।"
ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਅਸੀਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਲੱਕੜ ਦਾ ਮੇਜ਼ ਲਿਆਏ, ਜੋ ਕਿ ਗੇਲ ਬੇਨੇਡਿਕਟ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ਾ ਸੀ।
ਸਿਬਿਲ, ਜੂਨ ਹੈਵੋਕ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇਸ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ, ਕੁਝ ਸਕਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਹੋਵੇ! ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ, ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਟਾਈਪ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਮੋਰਸ ਕੋਡ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਅਰਲ ਵਿਲਸਨ ਨੋਟਸ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਮੇਜ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਨੇਹਾ ਟਾਈਪ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਛਾਲਣ ਦਿੱਤਾ।

ਹਰ ਰਾਤ ਤੜਕੇ 3 ਵਜੇ, ਇੱਥੇ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਖੜਕਾਉਣ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਸਨ।

ਦੇਰ ਨਾਲ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਮਾਧਿਅਮ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਸੰਪਰਕ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਮਾਨਸਿਕ ਊਰਜਾ ਫਰਸ਼ ਨੂੰ ਢੱਕ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾ ਰਹੀ ਹੈ।
ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਮੇਜ਼ ਨੂੰ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਛੂਹਿਆ। ਮੇਜ਼ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਣਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਲਾਈਟਾਂ ਬਹੁਤ ਚਮਕਦਾਰ ਸਨ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਹੱਥ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਛੂਹ ਰਹੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਜੇਕਰ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਛੂਹਦਾ, ਤਾਂ ਦੂਜੇ ਦੋ ਤੁਰੰਤ ਧਿਆਨ ਦੇ ਜਾਂਦੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਚਾਰ ਹੌਲੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਜ਼ ਪੂਰੇ ਵਰਣਮਾਲਾ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਲੋੜੀਂਦਾ ਅੱਖਰ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦਾ, ਫਿਰ ਅਗਲਾ ਅੱਖਰ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪੂਰਾ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਂਦਾ।
"ਚਲੇ ਜਾਓ," ਸੰਚਾਰਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਸਦਾ ਮੂਡ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਦੋਸਤਾਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੋਚਦੀ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਹਾਂ।
ਮੈਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸ਼ਬਦ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਢੰਗ ਨਾਲ ਟਾਈਪ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੇਜ਼ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਗਿਆ - ਜੇ ਇਹ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਮੇਜ਼ਾਂ ਲਈ ਸਹੀ ਸ਼ਬਦ ਹੈ - ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਹੱਥਾਂ ਹੇਠੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰਦਾ ਜਾਪਿਆ। ਸਾਨੂੰ ਸੰਪਰਕ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਲਈ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਮਰੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਭੱਜੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਵਧੀ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਮੇਰੀ ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੋਲ ਭੱਜ ਗਈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇੰਨੀ ਬੇਕਾਬੂ ਹੋ ਗਈ, ਕਈ ਵਾਰ ਤਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਵੀ ਹੇਠਾਂ, ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੇ ਹਲਕੇ ਜਿਹੇ ਛੂਹਣ ਤੋਂ ਵੀ ਖਿਸਕ ਗਈ ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਬਿਜਲੀ ਚਲੀ ਗਈ, ਤੁਰੰਤ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਲਿਟ ਗਈ - ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੇਜ਼, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਂਦ ਦੇ।

ਅਸੀਂ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਲੋਹੇ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਪੌੜੀਆਂ ਉਤਰੇ ਅਤੇ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਸਿਬਿਲ, ਤੂੰ ਇੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ?" "ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਇੱਛਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਬਾਗ਼ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਇਸ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਸਰੋਤ ਹੈ।"
ਅਸੀਂ ਬੇਸਮੈਂਟ ਦੀ ਕੰਧ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ ਅਤੇ ਖੜਕਾਉਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ ਜੋ ਅਸੀਂ ਸੁਣੀ।
"ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਸਾਡੇ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਢੇਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਹੈ।"
ਜੂਨ ਹੈਵੋਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਤਾਰ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਖੇਤਰ ਦੇਖਦੇ ਹੋ? ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਬੀਜ ਬੀਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਤਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਉੱਥੇ ਸੀ - ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿਉਂ, ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਉੱਗ ਰਿਹਾ।"
"ਉਸ ਟੀਲੇ 'ਤੇ ਕੁਝ ਰੱਖੋ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ। "ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ।"
ਅਸੀਂ ਉੱਪਰਲੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ, ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ "ਭੂਤ-ਸ਼ਿਕਾਰ ਪਾਰਟੀ" ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਾਲਮਨਵੀਸ ਸ਼ੀਲਾ ਗ੍ਰਾਹਮ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ।
ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਮੈਂ ਜੂਨ ਹੈਵੋਕ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਕਿਵੇਂ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਭੂਤ ਜਾਂ ਤਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਗਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ।
ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਲੂਸੀ ਕਾਫ਼ੀ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਦੁੱਗਣੀ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ।

ਮੈਂ ਜੂਨ ਹੈਵੋਕ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਭੂਤ ਦੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਾਇਬ ਹੋਣ ਤੱਕ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਰਹਾਂਗੇ।
ਕੁਝ ਦਿਨ ਬੀਤ ਗਏ। ਮਾਹੌਲ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਲੂਸੀ ਝਿਜਕ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਫਿਰ, ਅਗਲੀ ਰਾਤ, ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਹੋਇਆ। ਕੋਨੇ ਤੋਂ ਦਸਤਕ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਲੂਸੀ ਅੱਗੇ ਵਧੀ ਅਤੇ ਜੂਨ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਉੱਪਰੋਂ ਦਸਤਕ ਦਿੱਤੀ। ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ ਗਈ ਸੀ।

ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਵਾਲਾ ਕਾਲਾ ਚਿੱਤਰ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਮੀਟਿੰਗ ਰੂਮ ਆਮ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹੈ।
ਮੈਂ ਲੂਸੀ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਸਾਨੂੰ ਮਿਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਜਲਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੋ ਗਈ। ਸਾਡੀ ਪਹਿਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਵੇਰੇ, ਬੌਬ ਵਿੰਟਰ-ਬਰਗਰ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਪਬਲਿਕ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨੇਪੀਅਰ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਸਿਪਾਹੀ ਦੀ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਦਾ ਇੰਚਾਰਜ ਦੱਸਿਆ ਸੀ।
ਇਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਆਫ਼ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬਾਇਓਗ੍ਰਾਫੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ। ਕਰਨਲ ਜਾਰਜ ਨੇਪੀਅਰ, ਇੱਕ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਅਫ਼ਸਰ, ਗਵਰਨਰ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਕਲਿੰਟਨ ਦੇ ਸਟਾਫ਼ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਕਿੰਨਾ ਦਿਲਚਸਪ! ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ। ਕਲਿੰਟਨ ਮਹਿਲ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਸੇ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਮੈਂ ਕਲਿੰਟਨ ਕੋਰਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਦੋ ਛੋਟੇ ਬਲਾਕ, ਗੋਸਟ ਹੰਟਰਜ਼ ਅਤੇ ਗੋਸਟਸ ਆਈ ਹੈਵ ਮੀਟ ਵਿੱਚ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਅਜੇ ਵੀ ਰਹੱਸਮਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਅਜੀਬ ਕਦਮਾਂ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ।

ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਹਵੇਲੀ ਹੁਣ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਪਿੱਛੇ ਘੋੜਿਆਂ ਦਾ ਤਬੇਲਾ ਕਲਿੰਟਨ ਕੋਰਟ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਹੁਣ ਵੈਸਟ ਫੋਰਟੀ-ਸਿਕਸਥ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਹਾਊਸ ਹੈ। ਇੰਗਲੈਂਡ ਤੋਂ ਨਵੇਂ ਆਏ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਸੀ?
ਨੇਪੀਅਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਦਾ ਇੰਚਾਰਜ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 1781-82 ਦਾ ਸਾਲ ਉਹ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਨੇਪੀਅਰ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਭਿਆਨਕ ਪੀਲਾ ਬੁਖਾਰ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਕਲਿੰਟਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਹਾਇਕ-ਡੀ-ਕੈਂਪ ਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਕਰਨਲ ਨੂੰ ਖੁਦ ਇੱਕ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੰਗਲੈਂਡ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਮੌਤ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਹੋ ਗਈ ਜਿਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪੋਟਰਜ਼ ਫੀਲਡ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਣ ਲੱਗਾ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਇਰਿਸ਼ ਪ੍ਰਵਾਸੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਏ। ਸ਼ਾਇਦ ਰਿਆਨ ਨਾਮ ਦੀ ਕੁੜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੇ ਮਾਪੇ ਸਨ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਇਤਿਹਾਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਏ ਸਨ।
15 ਜਨਵਰੀ, 1965 ਨੂੰ, ਠੀਕ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਮੈਂ ਰਿਵਰਸਾਈਡ ਡਰਾਈਵ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਤਪਸ਼ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਪਹਿਲਾਂ, ਅਸੀਂ ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸੀਂਸਾਂ ਰਾਹੀਂ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਸੰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਲੂਸੀ ਸੰਚਾਰ ਕਰੇਗੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।
"ਟਿਕ, ਟੌਕ, ਟਿਕਟਿਕੀ-ਟੌਕ, ਜੂਨ ਦੀ ਘੜੀ ਰੁਕ ਗਈ, ਜੂਨ ਦੀ ਘੜੀ ਰੁਕ ਗਈ," ਸੰਮੋਹਿਤ ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਇੱਕ ਧੀਮੀ, ਲਗਭਗ ਸੁਣਨਯੋਗ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ।
"ਟਿਕ-ਟੌਕ, ਜੂਨ ਦੀ ਘੜੀ ਰੁਕ ਗਈ, ਟਿੱਕ-ਟੌਕ..."
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈਂ?"
"ਲੂਸੀ।"

"ਲੂਸੀ, ਇਸਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ?"
"ਜੂਨ ਦੀ ਘੜੀ ਰੁਕ ਗਈ, ਜੂਨ ਦੀ ਘੜੀ ਰੁਕ ਗਈ, ਡਰ ਗਈ ਜੂਨ, ਡਰ ਗਈ ਜੂਨ," ਉਹ ਕਵਿਤਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਬੱਚੇ ਵਾਂਗ ਦੁਹਰਾਉਂਦੀ ਰਹੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਜੂਨ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਡਰਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?"
"ਚਲੇ ਜਾਓ."
"ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਭਜਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?"
"ਉੱਥੇ ਲੋਕ ਹਨ... ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਘਰ... ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜੂਨ... ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਘੜੀਆਂ... ਉਹ ਗਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਨੱਚਦੀ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਰੌਲਾ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ... ਮੈਨੂੰ ਭੁੱਖ ਲੱਗੀ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਭੁੱਖ ਲੱਗੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ..."

ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾ
ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ
ਜੂਨ ਹੈਵੋਕ ਅਤੇ ਹਾਂਸ ਹੋਲਜ਼ਰ
ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ।

"ਜੇ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਕੁਝ ਖਾਣਾ ਦੇਵਾਂ ਤਾਂ ਕੀ ਤੂੰ ਚਲਾ ਜਾਵੇਂਗਾ? ਕੀ ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?"
"ਕਿਉਂ?"
"ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਜੂਨ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰੋ।" "ਓਹ, ਉਹੀ ਪੁਰਾਣੀ ਕਹਾਣੀ।"
"ਤੂੰ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈਂ। ਕੀ ਤੂੰ ਅਲਫ੍ਰੇਡ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੇਂਗਾ?"
"ਹਾਂ...ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ।"
"ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ।"
ਜੇ ਤੂੰ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਅਲਫ੍ਰੇਡ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾਵਾਂਗਾ?
"ਅਲਫ੍ਰੇਡ ਕੋਲ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਆਪਣਾ ਇੱਕ ਘਰ ਹੈ।"
"ਕਿੱਥੇ?"
"ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ।"
ਮੈਨੂੰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਡਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ... ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਕਿੱਥੇ ਜਾਣਾ ਹੈ... ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਉਹ ਰੌਲਾ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਰੌਲਾ ਪਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਘੜੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ।
"ਲੂਸੀ, ਤੂੰ ਕਿੱਥੇ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਸੀ?"
"ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਕੰਢੇ ਲਾਰਚ ਦੇ ਰੁੱਖ... ਲਾਰਚਮੌਂਟ... ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਕੰਢੇ... ਲੋਕ ਮੈਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਐਲਫ੍ਰੇਡ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਜਾਵੇ, ਦੁਬਾਰਾ ਖੁਸ਼ੀ ਲੱਭਣ ਲਈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਫਿਰ ਵਧਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ।

ਨਹੀਂ...ਮੈਂ ਇੱਥੋਂ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਵੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰੁਕੋ। ਇੱਥੇ ਰੁਕੋ... ਰੁਕੋ। ਐਲਫ੍ਰੈਡ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ? ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਘੜੀਆਂ ਹਨ। ਸਮਾਂ, ਸਮਾਂ, ਸਮਾਂ... ਸ਼ੋਰ-ਸ਼ਰਾਬਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜੀਵ। ਸਮਾਂ, ਸਮਾਂ... 3 ਵਜੇ ਹਨ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤਿੰਨ ਵਜੇ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਵੇਗਾ," ਭੂਤ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ।"
"ਅੱਧੀ ਰਾਤ 3 ਵਜੇ ਕਿਉਂ?"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੈ? ਉਹ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਅੰਦਰੋਂ ਬੰਦ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਡੀਕ ਕਰਾਂਗੀ। ਉਹ ਆਵੇਗਾ।"
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੇ ਕਿਸੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਸੀ?
"ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਨਹੀਂ...ਮੈਂ ਕੀ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?"
"ਅਲਫ੍ਰੇਡ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਸੀ?"
"ਬੇਲੀ...ਐਲਫ੍ਰੇਡ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਰੁਕੋ, ਰੁਕੋ...ਮੈਂ ਜਾਵਾਂਗਾ,' ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। 'ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਲੱਭਣਗੇ।'"
"ਮੇਰੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਓ ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਜਾਓ," ਮੈਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਫਸੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਦਹਿਲੀਜ਼ ਤੋਂ ਪਾਰ ਭੇਜਣ ਲਈ ਬਚਾਅ ਮਿਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਫਾਰਮੂਲੇ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਲੂਸੀ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਚਲੀ ਗਈ, ਓਨੀ ਹਿੰਸਕ ਨਹੀਂ ਜਿੰਨੀ ਉਹ ਆਈ ਸੀ, ਪਰ ਲਗਭਗ ਹਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ।
ਮੈਂ ਜੂਨ ਹੈਵੋਕ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਕੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸ ਰਾਤ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 12:30 ਵਜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਲੂਸੀ ਨੂੰ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਦਸਤਕ ਦਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਰਾਤ ਬੀਤਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ - ਇਹ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣੀ ਰਾਤ ਸੀ।

ਕੀ ਲੂਸੀ ਆਪਣੇ ਐਲਫ੍ਰੇਡ ਕੋਲ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ?
ਸਾਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ।
ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਜੂਨ ਹੈਵੋਕ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਕੀ ਭੂਤ ਅਜੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ? ਮਿਸ ਹੈਵੋਕ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਟਾਊਨਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਨੈਕਟੀਕਟ ਘਰ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਰਾਤਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਫੋਰਟੀ- ਫੌਰਥ ਸਟਰੀਟ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਲੂਸੀ ਰਿਆਨ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤਬਦੀਲੀ ਦੇਖੀ - ਭੂਤ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਘਰ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ। ਇਤਫਾਕਨ, ਉਹ ਭਿਆਨਕ ਆਵਾਜ਼ ਹੁਣ ਪੂਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਗੂੰਜ ਰਹੀ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਮੱਧਮ ਅਤੇ ਘੱਟ ਜ਼ੋਰਦਾਰ - ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਹੀ ਹੋਵੇ।
ਮੈਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਮਾਰਚ 1965 ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦਾ ਆਯੋਜਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸਾਡੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਪੀੜਤ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਕੈਥਰੀਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ, Q ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਸੰਪਾਦਕ ਐਮੋਰੀ ਲੇਵਿਸ, WOR ਟਿੱਪਣੀਕਾਰ ਬੈਰੀ ਫਾਰਬਰ, ਅਤੇ ਜੂਨ ਹੈਵੋਕ ਦੇ ਦੋ ਦੋਸਤ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਇਸ ਵਾਰ, ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਬੈਠੇ ਸੀ। ਇਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਸਾਬਤ ਹੋਈ। ਨਾ ਤਾਂ ਲੂਸੀ ਰਿਆਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਭੂਤ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਅਸੀਂ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਪਹਿਲਾ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਾਰ ਸਾਡੀ ਕਿਸਮਤ ਚੰਗੀ ਸੀ। ਸਿਬਿਲ, ਜੋ ਕਿ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਅਧੀਨ ਸੀ, ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕੁੜੀ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ, ਪਰ ਐਲਫ੍ਰੇਡ ਦਾ ਜਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਦਾ ਨਾਮ ਪੁੱਛਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਨੇਪੀਅਰ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਅਗਲੀ ਕਤਾਰ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਸੀ?

"ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਵਿਲੀਅਮ ਵਾਟਕਿੰਸ।"
"ਕਮਾਂਡਰ ਜਨਰਲ ਬਾਰੇ ਕੀ?"
ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ, ਲੂਸੀ ਵਾਂਗ, ਹਾਥੋਰਨ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਹਾਥੋਰਨ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਵੈਸਟਚੇਸਟਰ ਕਾਉਂਟੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਥਿਤ ਹੈ।
"ਹਰ ਪਾਸੇ ਲੋਕ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਡਿੱਗ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਬਿਮਾਰ ਸਨ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਇੱਕ ਤੜਫਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
"ਐਲਫ੍ਰੇਡ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਲੂਸੀ ਕੋਲ ਭੇਜੋ," ਮੈਂ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੱਦੀ ਭੂਤ ਨੂੰ ਚਲੇ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।
ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਮੇਜ਼-ਪਲਟਾਉਣ ਵਾਲੀ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਰਲੋਕ ਦੇ ਕਈ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੁਣਨਯੋਗ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਕੀਤੀ, ਉਹ ਫਿਰ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ, ਸਿਬਿਲ ਦੁਬਾਰਾ ਨਦੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ, ਬਿਮਾਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀ।
ਪਰ ਲੂਸੀ ਰਿਆਨ ਨਹੀਂ। ਲੂਸੀ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਇਸ ਬਦਬੂ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਜੀਅ ਕੱਚਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਡਰ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਗੰਦੇ ਲੋਕ, ਫਟੇ-ਫਟੇ ਕੱਪੜੇ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਵਰਦੀਆਂ ਵਾਲੇ ਲੋਕ, ਗੰਦੇ ਪੈਂਟ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ। ਨਦੀ ਦੇ ਪਾਰ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਘਰ ਹੈ।"
"ਇਹ ਕਿਸਦਾ ਘਰ ਹੈ?"
"ਮਿਸਟਰ ਡਾਸਨ ਦਾ। ਡਾਕਟਰ ਡਾਸਨ। ਡਾ. ਜੇਮਜ਼ ਡਾਸਨ...ਲੀ ਪੁਆਇੰਟ। ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੇਰੀ ਤਬੀਅਤ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਚੱਟਾਨਾਂ ਅਤੇ ਦਰੱਖਤ, ਨਦੀ ਦੇ ਪਾਰ ਇੱਕ ਘਰ ਹੈ।"
ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਹੈ?
"ਬਿਆਹਵੇਂ।"

ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਡਾ. ਡਾਸਨ ਦੇ ਘਰ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਤਿੰਨ ਖਿੜਕੀਆਂ, ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਦੋ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਪੰਜ ਖਿੜਕੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਲੇ ਪੁਆਇੰਟ-ਹਾਥੋਰਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਹਾਫਟਨ ਵਰਗਾ ਲੱਗਿਆ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਨਦੀ ਦੇ ਪਾਰ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਗੋਲ ਵਸਤੂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਖੰਭੇ 'ਤੇ ਲਟਕਦੀ ਹੋਈ ਸਮੁੰਦਰੀ ਸ਼ੈੱਲ ਵਰਗੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਅਸੀਂ ਜਿਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਹਾਂ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?" "ਵਾਈਨਲੈਂਡਜ਼। ਵਾਈਨਲੈਂਡਜ਼।"
ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਾ ਬਦਲ ਕੇ ਭੁੱਖੀ ਲੂਸੀ ਵੱਲ ਮੁੜਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਬਿਮਾਰ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ?
"ਉਸਨੂੰ ਖਾਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਠੰਢਾ ਹੋ ਗਿਆ।"
"...ਉੱਥੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਰਨ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਟੋਏ ਵਿੱਚ ਦੱਬ ਦਿੱਤਾ।" ਨਦੀ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?
"ਮੋ...ਮੋ-ਕੁਝ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋ?"
"ਕਾਲੇ ਚਿਹਰੇ ਅਤੇ ਕਾਲੇ ਆਕਾਰ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ।"
ਮੈਂ ਮਹਾਂਮਾਰੀ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਡਾਕਟਰ ਇਸਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਕਿਵੇਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇੰਚਾਰਜ ਕੌਣ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਨੇਪੀਅਰ।" ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਨੇਪੀਅਰ ਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੰਚਾਰਜ ਕੌਣ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਾਰ ਜਵਾਬ ਸੀ, "ਕਲਿੰਟਨ... ਬੁੱਢਾ ਮੂਰਖ। ਜਾਰਜੀ।"

ਹੈਨਰੀ ਕਲਿੰਟਨ ਅਤੇ ਜਾਰਜ ਕਲਿੰਟਨ ਨਾਮ ਦੇ ਦੋ ਆਦਮੀ ਸਨ, ਜੋ ਲਗਭਗ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।
ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀ ਹੋਇਆ?
"ਨੇਪੀਅਰ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ।"
"ਕੀ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਫ਼ਸਰ ਹਨ?"
"ਲਿਟਲ ਬੁਆਏ ਰਿਚਰਡਸਨ...ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ।"
"ਕਿਹੜੀ ਰੈਜੀਮੈਂਟ?"
"ਬਰਗੋਇਨ।"
ਸਿਬਿਲ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਕੇ ਸੀਟੀਆਂ ਵਜਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। "ਇਸ਼ਾਰਾ," ਉਹ ਬੁੜਬੁੜਾਈ। "ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਆਦਮੀ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸੀਟੀਆਂ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ।" ਮੈਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੀਣ ਲਈ ਕੁਝ ਮੰਗਿਆ। ਲੂਸੀ ਵਾਂਗ, ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਭੁੱਖ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਉਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਹੁਣੇ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਡਾ. ਜੇਮਜ਼ ਡਾਸਨ ਸ਼ਾਇਦ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸਨ। AMA ਦੀਆਂ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀਆਂ ਇੰਨੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਲੀ ਪੁਆਇੰਟ ਅਤੇ ਹਾਥੋਰਨ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਦਿਲਚਸਪ ਲੱਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਸਥਾਨ ਕਾਫ਼ੀ ਨੇੜੇ ਹਨ। ਲੀ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਫੋਰਟ ਲੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ "ਬਿੰਦੂ" ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਇਦੀਪ ਹੈ।
ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਵਿੱਚ ਵਾਈਨਲੈਂਡਜ਼ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਕਸਬਾ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਪਰ "ਮੋ-" ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਦਰਿਆ ਸ਼ਾਇਦ ਮੋਹੌਕ ਦਰਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਰਗੋਇਨ ਇਨਕਲਾਬ ਦੌਰਾਨ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਨਰਲ ਸੀ।
ਤਾਂ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ। ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਪੇਂਡੂ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਅਤੇ ਵੈਸਟਚੇਸਟਰ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ

ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਵੀ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ 27 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨੇ ਕਦੇ ਹਾਥੋਰਨ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ।
ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਪਲੈਜ਼ੈਂਟਵਿਲ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਭੂਤ ਦਾ ਅਸਲ ਸਬੂਤ ਰੈਜੀਮੈਂਟਲ ਰੋਸਟਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਜੂਨ ਹੈਵੋਕ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਹਾਲਤ ਸੀ।
ਬਾਅਦ ਦੀ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਲੂਸੀ, ਐਲਫ੍ਰੇਡ, ਜਾਂ ਜੋ ਵੀ ਇਸ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ, ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਏ ਸਨ।
ਉਹ ਹਾਰ ਗਏ, ਪਰ ਅਜੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਾਰੇ ਨਹੀਂ।
ਮੈਂ ਜੂਨ ਹੈਵੋਕ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਭੁੱਖੇ ਭੂਤ ਲਈ ਹਮਦਰਦੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟ ਲਈ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਲਗਾਵ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਅਚੇਤ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਖਿੱਚ ਭੂਤ ਨੂੰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਊਰਜਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਜੂਨ ਹੈਵੋਕ - ਜੋ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੇਰੇ 3 ਵਜੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਘਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ - ਨੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕਤਾ ਉੱਤੇ ਵਿਹਾਰਕਤਾ ਨੂੰ ਹਾਵੀ ਹੋਣ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਹੰਗਰੀ ਲੂਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਿਪਾਹੀ-ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਦੂਰ ਦੇ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਫਿੱਕੇ ਪੈ ਗਏ ਜਿੱਥੋਂ ਉਹ ਆਏ ਸਨ।

* 43
ਬਰਗਨਵਿਲ ਦੇ ਘਰ ਦਾ ਭੂਤ

ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਥਲ ਮੇਅਰਸ, ਜੋ ਅਕਸਰ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਦੀਆਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਨੇ ਬਰਗਨ ਕਾਉਂਟੀ, ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਦੋਸਤਾਂ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ। ਉਹ ਥੀਏਟਰ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਅਤੇ ਵਿਅਸਤ ਲੋਕ ਹਨ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ "ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰ" ਦਾ

ਆਯੋਜਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮਾਲਕ, ਸ਼੍ਰੀ ਬੀ., ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਅਤੇ ਬਰਗਨ ਕਾਉਂਟੀ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਆਏ। ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਘਰ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨਾਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਪੂਰਵ-ਇਨਕਲਾਬੀ ਘਰ ਸੀ, ਜੋ ਉੱਚੇ ਰੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਲਾਅਨ ਨਾਲ ਘਿਰੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਾਰੀ 1704 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਹਿੱਸਾ ਸੱਜਾ ਵਿੰਗ ਸੀ; ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਹਿੱਸਾ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਖਰੀ, ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ ਲਗਭਗ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਘਰ ਦੀ ਅਸਲ ਸ਼ੈਲੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲਦੇ ਹੋਏ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਕੋਲ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੋਂ ਇਸਦਾ ਮਾਲਕੀ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਘਰ ਖਾਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਬੀ.ਐਸ. ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਵੇਰਵੇ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤਾ, ਇਸਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ।
ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਘਰ ਦੇ ਪੱਛਮੀ ਪਾਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਬੰਦ ਵਰਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਗੱਦਿਆਂ 'ਤੇ ਸੌਂਦੇ ਰਹੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫਰਨੀਚਰ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇਸ ਅਸੁਵਿਧਾ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਗਰਮੀਆਂ ਦਾ ਮੌਸਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਹੁਤੀ ਠੰਢ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ. ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਅਹਿਸਾਸ ਨਾਲ ਜਾਗੀ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੈ। ਉਹ ਉੱਠੀ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਬੰਦ ਵਰਾਂਡੇ ਦੇ ਗਲਿਆਰੇ ਵਰਗੇ ਵਿਸਥਾਰ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਈ। ਉੱਥੇ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਜੋ ਗੋਰੀ ਚਮੜੀ ਵਾਲਾ, ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲਾ, ਅਤੇ "ਚਿੱਟੀ ਝਾਲ ਵਾਲਾ ਕੁਝ" ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਆਦਮੀ ਵਰਤਮਾਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਹੈ। ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਇੰਨੀ ਚਮਕਦਾਰ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖ ਸਕੇ, ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਦੇ ਡਰ ਅਤੇ

ਉਤਸੁਕਤਾ ਵਿਚਕਾਰ ਫਸ ਗਈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਕੋਲ ਜਾ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਗਾਇਬ ਹੁੰਦਾ ਦੇਖਿਆ! ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਅਜੀਬ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਅਜਨਬੀ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਆਇਆ ਸੀ, ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ! ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ., ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਅਦਾਕਾਰਾ ਅਤੇ ਕੋਰੀਓਗ੍ਰਾਫਰ, ਨਾ ਤਾਂ ਭੂਤਾਂ ਤੋਂ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਲਈ, ਭੂਤ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਵੀ ਇਹੀ ਮੰਨਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਪਿਛਲੇ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਭਾਵੀ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ।
ਸ਼੍ਰੀ ਐਸ. ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਮੇਰੀ ਨੂੰਹ ਕਦੇ ਵੀ ਘਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੌਂਦੀ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ।" ਸ਼੍ਰੀ ਐੱਸ. ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਹਾਲੀਆ ਜਾਇਦਾਦ ਸੌਦੇ ਨੂੰ ਖਤਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਬੀ. ਜੋੜੇ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਮ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ।
ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬਹੁਤ ਵਿਅਸਤ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਕਲਾਤਮਕ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵੀ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਦਿੱਖ ਤਾਕਤਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ।
ਇੱਕ ਰਾਤ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ. ਘਰ ਇਕੱਲੀ ਸੀ, ਉੱਪਰ ਸ਼ਾਮ ਬਿਤਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਹੇਠਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉਸ ਪੁਰਾਣੇ ਤਾਲੇ ਦੇ ਘੁੰਮਣ ਦੀ ਵਿਲੱਖਣ, ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨਾ ਆਸਾਨ ਸੀ! ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਅਤੇ ਰਾਹਤ ਦਾ ਸਾਹ ਲਿਆ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਉਮੀਦ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਲਦੀ ਨਾਲ, ਉਹ ਉਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਹੇਠਾਂ

ਭੱਜੀ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਬਿੱਲੀ ਮਿਲੀ ਜੋ ਅਜੀਬ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ!
ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਮਿਸਟਰ ਬੀ. ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਏ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਦੇ ਬੇਚੈਨ ਘੰਟੇ ਸਨ। ਸਾਰੀ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਉਸਦੇ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਸ਼ੱਕ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ।
ਇਸ ਵਾਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ ਬਾਹਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਬੀ ਹੇਠਾਂ ਇਕੱਲਾ ਸੀ। ਨੌਕਰਾਣੀ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੀ ਪਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਬੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਬੱਚਾ ਉੱਪਰ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਮ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਬੀ ਨੇ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਨਾਸ਼ਤਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਘਰ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਪੱਛਮੀ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਰ ਆਉਂਦੀ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਸਪਸ਼ਟ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ, ਉਸਨੇ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਭੌਂਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਪਰ ਫਿਰ, ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਂ ਬਾਹਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ!
ਮਿਸਟਰ ਬੀ., ਇੱਕ ਸਟਾਰ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਆਦਮੀ, ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਭ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜੋ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਸਭ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ।
ਕੁਝ ਸ਼ਾਮਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੇ ਡਰਾਇੰਗ-ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਗੱਡੀ ਦੇ ਪਹੀਏ ਬਾਹਰ ਰੁਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਮੋੜਿਆ, ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੌਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਰੌਸ਼ਨੀ ਮੱਧਮ ਸੀ, ਪਰ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਇੱਕ ਛੋਟਾ, ਭਾਰਾ ਆਦਮੀ ਇੱਕ ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ; ਫਿਰ, ਸ਼੍ਰੀ ਬੀ. ਵੱਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਮੁੜਿਆ

ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਬਾਹਰ ਘਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ!
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ?"
"ਉਹ ਧੱਬੇਦਾਰ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਮੋਟੀਆਂ, ਠੋਸ ਬਿੰਦੀਆਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਕੋਟ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲੋਕ 1800 ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਪਹਿਨਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹੀ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਮਿਲੀ ਸੀ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਹਿੱਸੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ?"
"ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਇਹੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਲੂਟ ਸੰਗੀਤ ਵਜਾਇਆ ਸੀ - ਇੱਕ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਮਸ਼ਹੂਰ - ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਕੁਝ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।"
ਪਰ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੰਨਾ ਸ਼ਾਂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ. ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਲੇਟ ਗਈ। ਪਰ ਉਹ ਉਸ ਪੁਰਾਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬਸ ਕਿਹਾ, "ਕੋਈ ਉੱਥੇ ਸੀ।"
ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਅਤੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਇਕੱਲੇ ਬੀ. ਪਰਿਵਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਪਿਛਲੀ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਬੀ. ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਦੋ ਦੋਸਤ ਮਿਲਣ ਆਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਵਰਾਂਡੇ 'ਤੇ ਸਕਰੀਨ ਵਾਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ! ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ ਦੋਸਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇ।
ਸਾਡੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੋਸਤ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਟਾਇਲਟ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੂੰ ਠੰਡ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ ਅਤੇ ਉਹ ਕਮਰੇ

ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਭੱਜ ਗਿਆ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ. ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ "ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਘੂਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।"
ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਖਾਣਾ ਤਿਆਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੁਆਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਬੀ. ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਨੀਵੀਂ ਛੱਤ ਵਾਲਾ ਕਮਰਾ ਜੋ 1704 ਵਿੱਚ ਬਣਿਆ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਜਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਰਗੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਚਲੀਆਂ ਗਈਆਂ।
"ਮੈਰੀ... ਕੈਥਰੀਨ... ਕੌਣ ਬੁਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ?" ਉਹ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਹ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਪੌਪ... ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਜੀਓ... ਪਿਆਰ...।"
ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, "ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
"ਅਚਬਰੂਨ..."
ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਅਚੇਨਬਾਖ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਜਰਮਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਇਹ ਘਰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਈ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੱਕ ਇਸਦਾ ਮਾਲਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਘਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਨਾਮ ਮਾਰੀਅਨ ਸੀ।
ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਵਾਲ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ।
ਇਸ ਦੇਸ਼ 'ਤੇ ਕੌਣ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਹੈ?
"ਅੰਗਰੇਜ਼। ਜਾਰਜ।"
ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਹੈ?
"ਛਪੰਜਾਹ। ਸਤਾਰਾਂ ਸੌ ਛਪੰਜਾਹ।"
ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਦੋਂ ਠਹਿਰੇ ਸੀ?
"ਹਮੇਸ਼ਾ। ਡੈਡੀ। ਮੇਰਾ ਘਰ। ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹੋ।"

ਫਿਰ ਭੂਤ ਰੁਕ-ਰੁਕ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ, ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉਸਦੇ ਨੌਂ ਬੱਚੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤਿੰਨ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ।
"ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਕਿ ਇਸ ਸਾਰੀ ਉਲਝਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਸੀ।
"ਉਸ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਪਹਾੜੀ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਤਿੰਨ ਦੱਬੇ ਹੋਏ ਫੁੱਲ ਹਨ..."
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਬਰਾਂ 'ਤੇ ਫੁੱਲ ਚੜ੍ਹਾਉਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ?"
ਮਾਧਿਅਮ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਜਾਪ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਹੇ ਮੇਰੇ ਰੱਬਾ, ਹਾਂ, ਆਪਣਾ ਖਿਆਲ ਰੱਖਣਾ।" ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਸਲੀਬ ਦਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਬਣਾਇਆ।
ਮੈਂ ਫਿਰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
"ਓਟੇਰਿਚ...ਓਬਲੀਚ..." ਮਾਧਿਅਮ ਝਿਜਕਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਭੂਤ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਨਾਮ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਮਿਲਦਾ ਜੁਲਦਾ ਸੀ।
ਭੂਤ ਬੋਲਦਾ ਰਿਹਾ।
"ਉਹ ਔਰਤ...ਮੈਂ ਚੰਗੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈ, ਮੈਂ ਨੇਕ ਦਿਲ ਔਰਤ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਚੰਗਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ...ਕੈਥਰਿਸ਼, ਪਵਿੱਤਰ ਔਰਤ, ਮੈਂ ਉਸ ਔਰਤ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ...ਉਹ ਵੀ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਤਿੰਨਾਂ ਨਾਲ ਆਰਾਮ ਕਰਦੇ ਹਨ..."
ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਉੱਤਰੀ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਅਤੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਡੱਚ ਘਰਾਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਮਿਲੀ। ਉੱਥੇ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਪਰੰਪਰਾ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸੈਕਸਨੀ ਦੇ ਇੱਕ

ਗਰੀਬ ਚਰਵਾਹੇ ਨੇ ਇੱਕ ਉੱਚ ਦਰਜੇ ਦੀ ਔਰਤ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਹ ਘਰ ਬਣਾਇਆ। ਸਾਲ 1756 ਸੰਪੂਰਨ ਸੀ।
ਪਰ ਵਾਪਸ ਆਪਣੇ ਸਵਾਲ ਵੱਲ। "ਤੁਸੀਂ ਛੋਟੀ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਆਰਾਮ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ?"
ਮੈਂ ਚਾਰ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ... ਪੈਟਰਿਸ਼, ਲਾਡੀਅਨ, ਅੰਨੀਆ, ਕੈਥਰਿਸ਼...
ਫਿਰ, ਜਿਵੇਂ ਸਾਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ - "ਤੁਹਾਡੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨਾ, ਬੱਸ ਇਹੀ ਮੇਰੀ ਇੱਛਾ ਹੈ।"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਡਾ ਇੱਥੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਵਾਗਤ ਹੈ।"
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੁਝ ਕਬਰਾਂ ਸਨ। ਜਾਦੂਗਰ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਦਰਵਾਜ਼ਾ... ਅਸੀਂ ਘੁਸਪੈਠੀਆਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ; ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਉੱਠਣਗੇ। ਗ੍ਰੇ ਫੌਕਸ ਨੇ ਗੜਬੜ ਕੀਤੀ, ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਭਾਰਤੀ ਆਦਮੀ ਸੀ; ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ।"
ਕੀ ਇਸਦੇ ਕੋਈ ਹਿੱਸੇ ਹਨ?
"ਹਾਂ। ਜਾਓ ਅਤੇ ਭਾਲ ਕਰੋ। ਜਦੋਂ ਭਾਰਤੀ ਆਉਣਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ।"
"ਕਿੱਥੇ?"
"ਉੱਤਰੀ ਪਹਾੜੀ, ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਪੱਥਰ ਦਾ ਫਰਸ਼ ਹੈ, ਜੋ ਇੱਥੇ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"
ਮੈਨੂੰ ਮਿਸਟਰ ਬੀ. ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਸ ਘਰ ਅਤੇ ਗਲੀ ਦੇ ਪਾਰ ਅਖੌਤੀ "ਗੁਲਾਮ ਘਰ" ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਭੂਮੀਗਤ ਰਸਤੇ ਸਨ।

ਫਿਰ ਭੂਤ ਨੇ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਪਿਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਸੀ, ਨੇ ਇਹ ਰਸਤਾ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤੀ ਹੱਡੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਾਮਾਨ ਵੀ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਹਾਡਾ ਜਨਮ ਕਿੱਥੇ ਹੋਇਆ ਸੀ?"
"ਇੱਥੇ। ਬਰਗਨਵਿਲ।"
ਬਰਗਨਵਿਲ ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਨਾਮ ਨਿਕਲਿਆ।
ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ 1960 ਦਾ ਦਹਾਕਾ ਸੀ। ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਹੇ ਸਨ, ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਕਹਿਣ ਲਈ।
"ਮੈਂ 1756 ਵਿੱਚ ਪੈਂਹਠ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ। ਕੀ ਹੁਣ ਮੈਂ 204 ਸਾਲ ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ?"
ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਭੂਤ ਨੇ ਉਸ ਔਰਤ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਛਾਣ ਲਏ ਜੋ ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾੜਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ "ਗੱਲ" ਕਰ ਸਕੇ। ਉਹ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। "ਤੁਸੀਂ ਮੇਰਾ ਮੱਕੀ, ਮੇਰੀ ਵਾਈਨ, ਮੇਰੀ ਵਿਸਕੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੋਗੇ...।" ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੱਕੀ ਅਤੇ ਵਾਈਨ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਮੁੱਖ ਭੋਜਨ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ 1700 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਮੱਧ ਵਿੱਚ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਛੋਟੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਭਾਰਤੀ ਜੰਗਾਂ ਆਮ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਭੂਤ ਨੇ "ਦਰਵਾਜ਼ੇ" ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਘਰ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਹਿੱਸਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸਦਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਜੋ ਗਲੀ ਵੱਲ ਸੀ।
ਅਚਾਨਕ ਭੂਤ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ, ਇੱਕ ਔਰਤ, ਨੇ ਮਾਧਿਅਮ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਸੰਭਾਲ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਭਾਰਤੀਆਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਅਗਵਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਉਹ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੁਹਰਾਉਂਦੀ ਰਹੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਵੀ ਚਲੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ, ਉਸਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ, ਇਤਫਾਕਨ, ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ। ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁਨੀਆ ਤੋਂ ਆਏ ਹਾਂ। ਪੌਪਲਰ-ਲਾਈਨ ਵਾਲੀ ਗਲੀ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਕੇ, ਅਸੀਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਪੈਟਰੋਲ ਅਤੇ ਧੂੜ ਨਾਲ ਭਰੇ ਆਧੁਨਿਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਦਾਖਲ ਹੋਏ।
ਬਰਗਨ ਕਾਉਂਟੀ ਦੇ ਉਸ ਘਰ ਤੋਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕੋਈ ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ, ਜਿਸਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ ਨੇ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਉਹ ਚਾਹੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੈ। ਹੁਣ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੜਕਾਉਣ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਇਕੱਲਤਾ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ।

* 44
ਰਿਵਰਸਾਈਡ ਭੂਤ
"ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੋ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕੀ ਹੈ," ਅਜਨਬੀ ਨੇ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। "ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਭੂਤ ਹਮਲਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ!" ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਐਡਵਰਡ ਕੈਰਾਲਨੀਅਨ ਨਿਕਲਿਆ, ਜੋ ਪੈਰਿਸ ਦਾ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਜੌਹਰੀ ਹੈ ਜੋ ਹੁਣ ਰਿਵਰਸਾਈਡ ਡਰਾਈਵ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਬਿਲਡਿੰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।
ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਕਈ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤੁਰਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਪੰਜ ਜਾਂ ਛੇ ਵਾਰ ਉਹ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਾਗਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਈ ਅਜਨਬੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗਦਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਪੁੱਛਦਾ, ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਸਿਰਹਾਣਾ ਸੁੱਟਿਆ। ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ ਕਿ ਸਿਰਹਾਣਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਵਿੱਚੋਂ

ਨਹੀਂ ਲੰਘਿਆ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਤੋਂ ਖਿਸਕ ਕੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ!
ਉਹ ਆਦਮੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ; ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਤਲ ਨਜ਼ਰ ਸੀ - ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਕਰਾਲਾਨੀਅਨ ਇਸ ਸਭ ਤੋਂ ਡਰ ਗਏ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਦਾ ਵਰਣਨ ਚਿੱਟੇ ਸ਼ੈੱਫ ਦੀ ਵਰਦੀ, ਸ਼ੈੱਫ ਦੀ ਟੋਪੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਜ਼ਾਲਮ ਅਤੇ ਬੇਰਹਿਮ ਚਿਹਰੇ ਵਜੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ।
9 ਮਾਰਚ ਨੂੰ, ਮੈਂ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਤਮਿਕ ਸਮਾਗਮ ਕਰਵਾਇਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਐਡੇਲਫੀ ਕਾਲਜ ਦੇ ਇੱਕ ਅਧਿਆਪਕ, ਸ਼੍ਰੀ ਡੇਰਸਾਰਕਿਸੀਅਨ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਈਆਂ; ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਥਲ ਮੇਅਰਸ ਮਾਧਿਅਮ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਇਸ ਕੇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਈ ਬਹਿਸ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਢਾਂਚਾਗਤ ਬਦਲਾਅ ਹੋਏ ਹਨ, ਜਿਸਦੀ ਸ਼੍ਰੀ ਕਰਾਲਾਨੀਅਨ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ।
"ਕਿਸੇ ਦਾ ਗਲਾ ਘੁੱਟਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ... ਆਦਮੀ ਭੱਜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ... ਫਿਰ ਇੱਕ ਔਰਤ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਕੁਚਲ ਦਿੰਦੀ ਹੈ... ਉਹ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਕੁਝ ਲੁਕਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।" ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਗਲਾ ਘੁੱਟਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਨੇ ਬਾਰ੍ਹਵੀਂ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਘਟਨਾ 1910 ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਵਾਪਰੀ ਸੀ।
ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਪੀੜਤਾ, ਲੀਜ਼ੀ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੇ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮਦਦ ਲਈ ਤਰਸਯੋਗ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਐਲਬਰਟ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਦੇ ਕੰਟਰੋਲ ਹੇਠ, ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਪੀੜਤਾ ਇੱਕ ਨੌਕਰਾਣੀ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਹੁਕਮ 'ਤੇ ਇੱਕ ਭਾੜੇ ਦੇ ਆਦਮੀ ਦੁਆਰਾ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਲੜਕੀ ਦਾ ਪਤੀ, ਹੈਨਰੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਬੰਧ ਸੀ। ਕਾਤਲ ਮੈਗੀਓ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਬੁੱਚੜਖਾਨੇ ਦਾ ਕਰਮਚਾਰੀ ਸੀ। ਪਰਿਵਾਰਕ ਨਾਮ ਬ੍ਰੈਡੀ ਜਾਂ ਓ'ਬ੍ਰੈਡੀ ਸੀ; ਪਤਨੀ ਦਾ ਨਾਮ ਐਨ ਸੀ।

ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ ਕਿ 1912 ਦੀ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਵਿੱਚ "ਏ. ਮੈਗੀਓ, ਪੋਲਟਰੀ" ਅਤੇ ਐਨੀ ਬ੍ਰੈਡੀ ਅਤੇ ਐਨੀ ਓ'ਗ੍ਰੇਡੀ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਹਿਲੇ ਨਾਮ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਘਰ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਬਲਾਕ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਸੂਚੀਬੱਧ ਸੀ! ਅਤੇ ਹਾਂ— ਸ਼੍ਰੀ ਕਰਾਲਾਨੀਅਨ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਚੋਰੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਨੇ ਉਸੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ ਸੀ!

* 45
“ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਜਨਮੀ” ਮਰੀਅਮ
ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦੀਆਂ ਰਹੱਸਮਈ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਮੈਰੀ "ਬੋਰਨ ਐਟ ਸੀ" ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਅਤੇ ਨਿਊ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਦੇ ਹੈਨੀਕਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਮਨਮੋਹਕ ਘਰ, ਸ਼ਾਇਦ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਔਸਤ ਪੜ੍ਹੇ-ਲਿਖੇ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਜੋ ਮੈਰੀ ਵੈਲੇਸ ਦੀ ਇਸ ਰੰਗੀਨ ਕਹਾਣੀ ਬਾਰੇ ਸੁਣਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਾਸੀ ਲਈ ਜੋ "ਡਾਊਨ ਈਸਟ" ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਦੰਤਕਥਾ ਹੈ - ਇਸਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।
ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਅਸਪਸ਼ਟ ਵਿਚਾਰ ਸੀ, ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਕੋਰੀਨ ਰਸਲ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਡੇਵਿਡ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਹੈਨੀਕਰ ਹਾਊਸ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਅਜੇ ਵੀ ਭੂਤ ਹੈ।
ਇਹ ਅਕਤੂਬਰ 1963 ਸੀ। ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ, ਹੈਲੋਵੀਨ ਉਹ ਰਵਾਇਤੀ ਤਾਰੀਖ ਹੈ ਜਿਸ ਦਿਨ ਛੇ ਫੁੱਟ ਲੰਬੀ ਮੈਰੀ ਵੈਲੇਸ ਦਾ ਭੂਤ ਛੇ ਘੋੜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਖਿੱਚੀ ਗਈ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਘਰ "ਵਾਪਸੀ" ਕਰਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੈਲੋਵੀਨ 'ਤੇ, ਹੈਨੀਕਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਬੱਚੇ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੇ ਸਨ, ਮੈਰੀ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਸਥਾਨਕ ਪ੍ਰੈਸ ਨੇ ਹੈਲੋਵੀਨ

'ਤੇ ਭੂਤਾਂ ਅਤੇ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਆਪਕ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵੀ ਬਣਾਈਆਂ, ਇੰਨੀਆਂ ਕਿ ਰਸਲ ਪਰਿਵਾਰ ਇਸ ਤਾਰੀਖ ਤੋਂ ਡਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਾਲ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮੰਨਦਾ ਸੀ।

ਮੈਰੀ ਦਾ ਘਰ "ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਜਨਮ" - ਹੈਨੀਕਰ, ਨਿਊ
ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ
ਆਖ਼ਿਰਕਾਰ, ਹੈਲੋਵੀਨ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਘਰ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਆਮ ਫੀਸ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ, ਪਰ ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਭੰਨਤੋੜ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਗੰਦਗੀ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਮੈਰੀ ਨੂੰ ਹੈਲੋਵੀਨ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਾਲ ਭਰ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸਵਾਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਕਿਉਂ ਪਵੇਗੀ?
ਇਸ ਆਖਰੀ ਕਥਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ 1720 ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਅਤੇ ਆਇਰਲੈਂਡ ਤੋਂ ਪ੍ਰਵਾਸੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਲੰਡਨਡੇਰੀ, ਆਇਰਲੈਂਡ ਤੋਂ ਵੁਲਫ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕੈਪਟਨ ਵਿਲਸਨ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧੀ

ਦਾ ਪਿਤਾ ਬਣਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਜਨਮ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਕਿਨਾਰੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਡੌਨ ਪੇਡਰੋ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿੱਚ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂਆਂ ਨੇ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਛਾਪਾ ਮਾਰਿਆ।
ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂਆਂ ਨੇ ਸਾਰੀਆਂ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲੁੱਟ ਲਈਆਂ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਡੌਨ ਪੇਡਰੋ ਕੈਪਟਨ ਦੇ ਕੈਬਿਨ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਸੌਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਲਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਨਵਜੰਮੀ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਲੱਭ ਲਿਆ।
"ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਮਾਂ ਨੇ ਨਿਡਰਤਾ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਬੱਚੇ ਨੇ ਅਜੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਜਨਮ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ।
"ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਮੇਰੀ ਮਾਂ, ਮੈਰੀ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਰੱਖੋ," ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂ ਨੇ ਕਦੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣ ਦਿੱਤੀ, "ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿਆਂਗਾ।"
ਮਾਂ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸੌਦਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਅਤੇ "ਸਮੁੰਦਰੀ-ਬੋਰਨ" ਮੈਰੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਡੌਨ ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਕੈਦੀਆਂ ਤੋਂ ਖੋਹੀ ਗਈ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਵਾਪਸ ਕਰਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਿਹਾਅ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲਏ ਗਏ ਜਹਾਜ਼ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਭਿਆਨਕ ਦਿੱਖ ਵਾਲੇ ਚਾਲਕ ਦਲ ਨੇ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ।
ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਡੌਨ ਪੇਡਰੋ ਇਕੱਲਾ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਲਸਨ ਨੂੰ ਰੇਸ਼ਮ ਦਾ ਇੱਕ ਬੰਡਲ ਦਿੱਤਾ।
"ਮੈਰੀ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਗਾਊਨ ਲਈ," ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੰਨਾ ਹੀ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂ ਜਹਾਜ਼ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਓਹਲੇ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਵੁਲਫ ਨੇ ਬੋਸਟਨ ਵੱਲ ਆਪਣਾ ਸਫ਼ਰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ। ਉੱਥੋਂ, ਕੈਪਟਨ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਲਸਨ ਲੰਡਨਡੇਰੀ, ਨਿਊ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਘਰ ਚਲੇ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਵਸ ਗਏ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਮੈਰੀ ਵੱਡੀ ਹੋਈ।

ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਵੈਲੇਸ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਾਰ ਪੁੱਤਰ ਹੋਏ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੌਥੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਰੀ ਵਿਧਵਾ ਹੋ ਗਈ।
ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਡੌਨ ਪੇਡਰੋ - ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਨੇਕ ਵੰਸ਼ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਸੀ - ਵਿਲਸਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂ ਜੀਵਨ ਦੇ ਖ਼ਤਰਿਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਇੱਕ ਪੱਕੇ ਬੁਢਾਪੇ ਤੱਕ ਬਚ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਰਿਟਾਇਰਮੈਂਟ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਆਉਣ ਲੱਗੇ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸਨੇ ਨਿਊ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਦੇ ਹੈਨੀਕਰ ਵਿੱਚ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਦੂਰ 6,000 ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਧਰਤੀ 'ਤੇ, ਪੇਡਰੋ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਘਰ ਬਣਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਤਰਖਾਣਾਂ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੀਮ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਹਾਜ਼ ਤਰਖਾਣਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਇਮਾਰਤ ਸ਼ੈਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ "ਸਮੁੰਦਰੀ-ਜਨਮ" ਮੈਰੀ ਦਾ ਘਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜਾਣਿਆ ਗਿਆ, ਇਸਦੀ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ।
ਘਰ ਅਜੇ ਪੂਰਾ ਹੀ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਬੁੱਢੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂ ਨੂੰ ਮੈਰੀ ਵਾਲੇਸ ਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਰੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਰੀ ਨੇ ਉਸਦਾ ਸੱਦਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਸਦੀ ਘਰ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਬਣ ਗਈ।
ਇਹ ਘਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਇੱਕ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਠੰਡੀਆਂ ਸਰਦੀਆਂ ਦੀਆਂ ਰਾਤਾਂ ਦੀ ਲੰਬੀ ਚੁੱਪ ਤੋੜਨ ਲਈ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਰੀ ਨੇ ਪੇਂਟਿੰਗ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਉਕਾਬ ਬਣਾਇਆ ਜੋ ਅੱਜ ਵੀ ਘਰ ਨੂੰ ਸਜਾਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਕਈ ਸਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਬੀਤ ਗਏ, ਫਿਰ ਇੱਕ ਰਾਤ ਕਿਸੇ ਨੇ ਡੌਨ ਪੇਡਰੋ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਕੇ ਉਸਦਾ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕੀ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਲੁੱਟ ਦੇ ਹਿੱਸੇ

ਲਈ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂ ਨੇਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਆਇਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਕੀ ਇੱਕ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂ ਦੀ ਸਾਖ ਨੇ ਕਿਸੇ ਸਥਾਨਕ ਚੋਰ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਇਦ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਰੀ ਵਾਲੇਸ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੀ, ਡੌਨ ਪੇਡਰੋ ਮਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਫਸੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਰੀ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਰਸੋਈ ਦੇ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਦੱਬਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਕਿ ਘਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸਥਿਤ ਸੀ।
ਮੈਰੀ ਨੂੰ ਖੁਦ ਘਰ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖਜ਼ਾਨਾ ਅਤੇ ਦੱਬੇ ਹੋਏ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਉਸਦੀ 1814 ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਇਹ ਘਰ ਕਈ ਵਾਰ ਵੇਚਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ।
ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਘਰ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਮਾਲਕਾਂ ਦੀ ਇੰਟਰਵਿਊ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੇ, ਪਰ 1930 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਘਰ ਲੂਈਸ ਰਾਏ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਅਤੇ ਅਪਾਹਜ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਥਾਈ ਮਹਿਮਾਨ ਵਜੋਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ 1960 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਰਸਲ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਘਰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ।
1938 ਦੇ ਭਿਆਨਕ ਤੂਫਾਨ ਦੌਰਾਨ, ਰਾਏ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਰੀ ਵਾਲੇਸ ਦੇ ਭੂਤ ਨੇ 19 ਵਾਰ ਉਸਦੀ ਜਾਨ ਬਚਾਈ। ਦਰੱਖਤਾਂ ਦੇ ਡਿੱਗਣ ਕਾਰਨ ਬਾਹਰ ਫਸਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਦੀ ਡੂੰਘੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਮਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਏ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ "ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਜੰਮੀ" ਮੈਰੀ ਦੀ ਉੱਚੀ, ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੁਰਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ। 1950 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ, ਲਾਈਫ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਨੇ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰਿਤ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਏ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੈਰੀ ਦੇ

ਭੂਤ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਪਰ 1948 ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ।
ਫਿਰ ਦੋ ਰਾਜ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੰਟਰਵਿਊ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਨ।
ਕਈ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇ ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਛੂਹਣ 'ਤੇ "ਅਜੀਬ ਕੰਪਨ" ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੇ ਜਿੱਥੇ ਡੌਨ ਪੇਡਰੋ ਨੂੰ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਲੰਡਨਡੇਰੀ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੇਮਜ਼ ਨਿਸੁਲਾ, ਜੋ ਕਈ ਵਾਰ ਘਰ ਆਈ ਸੀ, ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਨੇ ਰਸੋਈ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ "ਕੰਬਣ" ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੇਵਿਡ ਰਸਲ, ਘਰ ਦੀ ਮਾਲਕਣ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ, ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।
ਮੈਂ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੌਕਾ ਮਿਲਦੇ ਹੀ ਮੈਂ "ਸੀ-ਬੋਰਨ" ਮੈਰੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਾਂਗਾ। ਹੈਲੋਵੀਨ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸਹੀ ਸਮਾਂ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਕੋਚ ਦੀ ਉਡੀਕ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੀ!
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਸਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇੱਕ ਔਰਤ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੈਰੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇੱਥੇ ਆਉਣ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ।"
ਮੇਰੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਵਧ ਗਈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਔਰਤ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਇਆ ਨਾਮ ਨਾ ਵਰਤਾਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਬੋਸਟਨ ਅਖਬਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਕਾਲਮਨਵੀਸ ਨੂੰ ਦੋ-ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ ਇੰਟਰਵਿਊ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਉਹ ਇੰਨੀ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। (ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇੰਟਰਵਿਊ ਮੇਰੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਮਾਧਿਅਮਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਕੇਸਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ

ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੈਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਇਸ ਲਈ, ਲੌਰੀ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰਕ ਨਾਮ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਜੋ ਵੀ ਇਸ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।)
ਲੌਰੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ। ਉਹ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਉਸ ਹੈਲੋਵੀਨ 'ਤੇ ਨਿਊ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕੇ। ਮਿਸਟਰ ਰਸਲ ਦੀ ਸਰਜਰੀ ਕਰਵਾਉਣੀ ਪਈ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਿਸਟਰ ਰਾਏ ਦੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਸਰਦੀਆਂ ਦੀ ਹੀਟਿੰਗ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੀਆਂ ਸਰਦੀਆਂ ਇੰਨੀਆਂ ਠੰਡੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਭੂਤ ਜੰਮ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਘਰ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਲਈ ਇੱਕ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਏ, ਜੋ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਰਸਲ ਪਰਿਵਾਰ ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਨੇੜਲੇ ਚੈਮਸਫੋਰਡ, ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਘਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਸਲ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖ ਕੇ ਜਾਂਚ ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਤੱਕ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਸਲ ਨੇ ਕੁਝ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਪਰ ਉਹ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਮੈਰੀ "ਬੌਰਨ ਆਫ਼ ਦ ਸੀ" ਦਾ ਭੂਤ ਕੋਈ ਦੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਰੀ ਵੈਲੇਸ 1814 ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉੱਥੇ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਜੋ ਆਪਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਸਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਕਿਹਾ, "ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਭਜਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਇਹ ਉਸਦਾ ਘਰ ਹੈ!"
ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਾਲਕ ਅਜਿਹੇ ਬਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।
ਪਰ ਸਾਡੀ ਪਿਛਲੀ ਗੱਲਬਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਤਾਂ ਹੋਇਆ ਸੀ।

"ਸਾਡੇ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੇ 'ਓਸ਼ੀਅਨ-ਬੋਰਨ' ਮੈਰੀ ਹਾਊਸ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹੀਟਰ ਹੇਠਾਂ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਹੇਠਾਂ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਅਤੇ ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਲਪਟਾਂ ਪੌੜੀਆਂ ਨੂੰ ਸਾੜਨ ਲੱਗੀਆਂ ਅਤੇ ਕੰਧ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਨ ਲੱਗ ਪਈਆਂ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਬਰਫ਼ ਲੈਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਅੱਗ ਵੱਲ ਦੇਖਦੀ ਰਹੀ, ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬੇਵੱਸ, ਜਦੋਂ ਅੱਗ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬੁਝ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਬਰਫ਼ ਲੈ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੁਝ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਕੰਬਲ ਨਾਲ ਢੱਕ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ।"
ਇਹ ਦਸੰਬਰ 1963 ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਮੈਂ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਤਾਰੀਖ਼ ਤੈਅ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ 22 ਫਰਵਰੀ ਸੰਭਵ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਵਾਰ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਲਈ ਬੋਸਟਨ ਦੇ WB* ਦੇ ਬੌਬ ਕੈਨੇਡੀ ਅਤੇ "ਸੰਪਰਕ" ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾ ਸਕੁਆਇਰ ਰਸ਼ਨੇਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਿਆਵਾਂਗਾ।
ਲੌਰੀ ਤਿਆਰ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਇੱਕੋ ਬੇਨਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਨਾ ਲਿਆ ਜਾਵੇ। "ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਕਿ ਕੋਈ ਜਾਣੇ ਕਿ ਮੈਂ ਵੱਖਰੀ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ। "ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਛੋਟੀ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਜਾਸੂਸੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੇਖਦੀ ਸੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਦੱਸਦੀਆਂ ਸਨ।"
ਮੈਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਈਕੋਮੈਟਰੀ ਬਹੁਤ ਆਮ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲੌਰੀ ਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ।
"ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਹ ਘਰ ਸਤੰਬਰ 1961 ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। "ਉਹ ਧੁੰਦਲਾ, ਨਮੀ ਵਾਲਾ ਦਿਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਖੇਤਾਂ ਉੱਤੇ ਧੁੰਦ ਛਾਈ ਹੋਈ ਸੀ।"

ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਅਜੀਬ ਲੱਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਵਾਤਾਵਰਣ ਨਮੀ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਮਾਨਸਿਕ ਨਤੀਜੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ।
ਚਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਲੌਰੀ, ਵਰਮੋਂਟ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਅਤੇ ਵੱਡੀ ਹੋਈ; ਉਹ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਧੀ, ਪੌਲੀਨ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਲੰਬੀ, ਲਾਲ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ, ਚਮਕਦਾਰ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਸੀ, ਅਤੇ, ਜੇ ਕੋਈ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਰਹੱਸਮਈ ਮੈਰੀ ਵਾਲੇਸ ਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਤਸਵੀਰ ਵਰਗੀ ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਇੱਕ ਸੰਜੋਗ ਸੀ?
ਲੌਰੀ ਦੀ ਇੱਕ ਸਹੇਲੀ ਨੇ ਰਹੱਸਮਈ ਘਰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਜਾ ਕੇ ਦੇਖਣ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ। ਲੌਰੀ ਨੂੰ ਬੱਸ ਇਹੀ ਪਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮਿਸਟਰ ਰਾਏ ਨੇ ਲੌਰੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦਿਖਾਇਆ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਨ ਲੱਗੇ, ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਬਗੀਚੇ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਗੇਟ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਪੌਲੀਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ: "ਮੰਮੀ, ਇਹ ਕੀ ਹੈ?"
ਲੌਰੀ ਨੇ ਘਰ ਵੱਲ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ। ਇੱਕ ਔਰਤ ਉੱਪਰਲੀ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਲੌਰੀ ਦਾ ਪਤੀ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਮੁੜੀ, ਉਹ ਚਿੱਤਰ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ, ਅਤੇ ਕਈ ਹਫ਼ਤੇ ਬੀਤ ਗਏ। ਪਰ ਘਰ ਉਸਦੀਆਂ ਸੋਚਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹੋਰ ਰੋਕ ਨਾ ਸਕੀ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ - ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਵੇਮਾਊਥ, ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਘਰ ਤੋਂ 120 ਮੀਲ ਦੂਰ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਘਰ ਦੀ ਮਾਲਕਣ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਿਲ ਕੇ ਘਰ ਦੀ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਤੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ।

ਉਸਨੇ ਰਾਏ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਹੈਲੋਵੀਨ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗੀ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਦੇਖ ਸਕੇ ਕਿ ਕੀ ਮੈਰੀ ਵਾਲੇਸ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੱਚਾਈ ਹੈ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਸਦੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਫੈਲ ਗਈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਘਰ ਪਹੁੰਚੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸਨਸਨੀਖੇਜ਼ ਕਹਾਣੀਆਂ ਛਾਪਣ ਵਾਲੇ ਬਾਹਰਲੇ ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਪਿਛਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਘੁਸਪੈਠ ਕਰਨੀ ਪਈ। ਉਸਦੀ ਦੂਜੀ ਯਾਤਰਾ ਅਤੇ ਹੈਲੋਵੀਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਹੈਨੀਕਰ ਜਾਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੋਰ ਵੀ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਕੜ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।
ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਰਸਲ ਪਰਿਵਾਰ ਘਰ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਲੌਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਉਸ ਹੈਲੋਵੀਨ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਡਰ ਅਤੇ ਉਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਲੜਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਫਸੀ ਹੋਈ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਹੈਨੀਕਰ ਲੈ ਆਇਆ ਸੀ।
ਸਫਲ ਹੋਣ ਲਈ, ਮਾਧਿਅਮਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਣਾ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਹਾਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਅਗਲੀਆਂ ਸਰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਗਰਮੀਆਂ ਦੌਰਾਨ, ਲੌਰੀ ਨੇ "ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਜੰਮੀ" ਮੈਰੀ ਕੋਲ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਲੜੀ। ਪਰ ਵਿਅਰਥ। ਉਹ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੀ ਰਹੀ, ਕਦੇ ਇਕੱਲੀ, ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਦੋਸਤ ਨਾਲ।
ਇੱਕ ਗਰਮੀਆਂ ਦੀ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਇਕੱਲੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੱਥੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋ ਗਈਆਂ।
ਪਿਛਲੀ ਫੇਰੀ ਤੋਂ ਥੱਕੀ ਹੋਈ - ਅਜਿਹੀਆਂ ਫੇਰੀਆਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਨੂੰ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟੁੱਟ ਕੇ ਰੱਖਦੀਆਂ ਸਨ - ਉਹ ਰਾਤ 9:30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸੌਣ ਲਈ ਗਈ।
"ਉਸ ਰਾਤ ਕੀ ਹੋਇਆ?" ਮੈਂ ਟੋਕਿਆ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਡਰੀ ਹੋਈ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। "ਰਾਤ 11 ਵਜੇ, ਮਿਸਟਰ ਹੋਲਜ਼ਰ," ਲੌਰੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸਵੇਅ 'ਤੇ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ, ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣਾ ਪਜਾਮਾ ਅਤੇ ਬਾਥਰੋਬ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਬਿਨਾਂ ਜੁੱਤੀਆਂ, ਚੱਪਲਾਂ, ਪੈਸੇ, ਜਾਂ

ਰੁਮਾਲ ਦੇ। ਮੈਂ ਘਰ ਤੋਂ ਦਸ ਮੀਲ ਦੂਰ ਸੀ, ਹੈਨੀਕਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਡਰ ਕੇ, ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਘਰ ਅੱਗ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਗੈਰੇਜ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਵਿੱਚ ਨਿਕਲੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਘਰ ਵੱਲ ਕਿਉਂ ਖਿੱਚੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ?" ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਦੋ ਵਾਰ ਵਾਪਸ ਆ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਸ ਘਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕੰਮ ਬਾਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਭੂਤ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਕਰੇ।
ਖਰਾਬ ਮੌਸਮ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਫਰਵਰੀ ਵਿੱਚ ਹੈਨੀਕਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ। ਅਸੀਂ ਮਈ 1964 ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਪਰ WB* ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਹੈਨੀਕਰ ਬੋਸਟਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ ਅਤੇ ਯੋਜਨਾ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਏ। ਗਰਮੀਆਂ ਆ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਹੈਨੀਕਰ ਜਾਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੈਂ ਯੂਰਪ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਤਝੜ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਬਣੀ ਰਹੀ।
ਮੈਨੂੰ ਇੰਝ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਲਾਰੀ ਨੂੰ ਘਰ ਵੱਲ ਖਿੱਚ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ!
ਅਕਤੂਬਰ ਤੱਕ, ਅਸੀਂ ਆਖਰਕਾਰ ਸਹੀ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਹੇ ਸੀ।
ਓਵਨ ਲੇਕ, ਇੱਕ ਜਨ ਸੰਪਰਕ ਮਾਹਰ, ਜਿਸਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੈ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੇਰੇ "ਦੋਸਤ" ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਲੌਰੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਆਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਿਆ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਚਾਰੇ - ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਕੈਥਰੀਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ, ਲੌਰੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸ਼ਾਂਤ ਪਤੀ, ਜਿਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਨਿਊ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਲਿਜਾਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਲਈ ਸੀ - ਬੋਸਟਨ ਛੱਡ

ਦਿੱਤਾ। ਹੈਲੋਵੀਨ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ। ਜੇਕਰ ਮੈਰੀ ਵਾਲੇਸ ਆਪਣੀ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਹੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਇਹ ਗੱਡੀ ਪੁਰਾਣੀ ਆਇਰਿਸ਼ ਲੋਕ-ਕਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੈ; ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਆਇਰਿਸ਼ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਮੈਰੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਦੁਹਰਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਦੁਹਰਾਉਣ ਵਿੱਚ, ਗੱਡੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਇੱਕ ਅਕਸਰ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੀ ਘਟਨਾ ਬਣ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ।
ਪਤਝੜ ਵਿੱਚ ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦਾ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਾ ਬਿਲਕੁਲ ਸੁੰਦਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਨਿਊ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਰਾਜ ਦੀ ਸਰਹੱਦ ਵੱਲ ਵਧ ਰਹੇ ਸੀ, ਮੈਂ ਲੌਰੀ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ।
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਲੌਰੀ, ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਘਰ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ 'ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਜਨਮੀ' ਮੈਰੀ ਦੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ?"
"ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ, ਲਗਭਗ ਤੀਹ ਸਾਲ ਦੀ, ਭੂਰੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਤੀਬਰ ਅਤੇ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦੇ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਤਿੰਨ ਮਿੰਟ ਉੱਥੇ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ, ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ।"
"ਉਸਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਬਾਰੇ ਕੀ?"
"ਇਹ ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਸੀ।"
ਲੌਰੀ ਨੇ ਫਿਰ ਕਦੇ ਮੈਰੀ ਦੇ ਕੋਈ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਦੇਖੇ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਹੈਨੀਕਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਛੂਹਦੀ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਮੈਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਘਰ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਸੀ, ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਵੱਡੀ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਮੈਰੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਰੀ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ?
"ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗੁੱਸੇ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਸੀ; ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ," ਲੌਰੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਘਰ ਸ਼ਾਇਦ ਕੁੱਲ ਵੀਹ ਵਾਰ ਗਈ

ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਕਿ ਕਿਉਂ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਵਾਪਸ ਖਿੱਚਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।"
ਇਹਨਾਂ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਦੌਰਾਨ ਲੌਰੀ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਭੂਤ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਸੀ।
"ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਘਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਝਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸ਼ਾਰਟਸ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੀ ਝਰੀਟ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਸਕਰਟ ਮੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਢੱਕ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੰਡਿਆਲੀਆਂ ਝਾੜੀਆਂ ਮੇਰੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਅਦਿੱਖ ਸਕਰਟ ਨੂੰ ਖਿੱਚ ਰਹੀਆਂ ਹੋਣ। ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ।"
ਲੌਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਬਕਾ ਮਾਲਕ ਦੀ ਮਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਏ, ਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਸੀ।
"ਦਰਅਸਲ, ਮੈਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਮੈਰੀ ਵਾਂਗ ਦੋਸਤਾਨਾ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਕੀ ਉਹ ਕਦੇ ਇਸ ਦੂਜੇ ਭੂਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਸੀ?
"ਹਾਂ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੱਕ ਦੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾ ਨੇ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਫੜ ਲਿਆ ਸੀ," ਲੌਰੀ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਦੋ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ ਜੋ ਹੁਣ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੇਰੀ ਕੂਹਣੀ ਫੜ ਲਈ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਬਾਂਹ ਖਿੱਚ ਲਈ।"
ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਪਿੱਛੇ ਖਿੱਚ ਲਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਦੋਸਤਾਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ?" ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।
ਕੀ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ?

"ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਏ ਨਾਲ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਵਾਪਰੀ," ਲੌਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇੱਕ ਔਰਤ ਘਰ ਆਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਘਰ?' ਔਰਤ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, 'ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਇੱਥੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਔਰਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਦਾ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਦਿਖਾਇਆ।' ਪਰ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਸ ਦਿਨ ਕੋਈ ਵੀ ਘਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਰਾਜ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਕੀ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਜਰਬੇ ਬਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਹੈ?
"ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੜਕ 'ਤੇ ਤੁਰਦਿਆਂ ਪਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਅਜੀਬ ਲੱਗਿਆ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।"
ਲੌਰੀ ਦਾ ਪਤੀ, ਰੂਡੀ ਡੀ., ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਟੈਕਨੀਸ਼ੀਅਨ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਘਰ ਆਈ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਕੁਝ ਖਾਸ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ?
"ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਗੱਲ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਥੋਂ ਜਲਦੀ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਨਿਕਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਲੌਰੀ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉੱਪਰ ਗਏ, ਤਾਂ ਕੁਝ ਮੈਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਖਿੱਚਦਾ ਰਿਹਾ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਨੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਸੀਂ ਬਹਿਸ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਕਾਰ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ। ਖੈਰ, ਅਸੀਂ ਘਰ ਜਾਂਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।"

ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂ ਡੌਨ ਪੇਡਰੋ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਘਰ: "ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਜਨਮੀ" ਮੈਰੀ ਦਾ ਘਰ
ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਸੰਘਣੀਆਂ ਝਾੜੀਆਂ ਨਾਲ ਢੱਕੀ ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਘੁੰਮਦੀ ਸੜਕ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧੇ, ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ "ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਜਨਮੀ" ਮੈਰੀ ਦਾ ਘਰ ਸੀ, ਸਲੇਟੀ ਪੱਥਰ ਅਤੇ ਭੂਰੇ ਸਜਾਵਟ ਦੀ ਇੱਕ ਆਇਤਾਕਾਰ ਇਮਾਰਤ, ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਗੱਡੀ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਖੜੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਵਾਲੇ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੇ, ਸੜਕ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਦੂਰ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣਾ ਪਤਝੜ ਵਾਲਾ ਮਾਹੌਲ ਰਾਜ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੋਰੀਨ ਰਸਲ, ਉਸਦੇ ਪਤੀ, ਡੇਵਿਡ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਏ ਦੋ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੇ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ। ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਦਾਖਲ ਹੋ ਕੇ, ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਐਂਟੀਕ ਅਮਰੀਕੀ ਬਾਜ਼ ਨਾਲ ਮੂਰਤੀਮਾਨ, ਅਸੀਂ ਉੱਪਰ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੁੰਦਰ ਲੱਕੜ ਦੀ ਪੌੜੀ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ - ਉਹੀ ਪੌੜੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹੱਸਮਈ ਅੱਗ ਸੀ - ਅਤੇ ਫਿਰ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਪਰਿਵਾਰ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ-ਸ਼ੈਲੀ ਦੇ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠਾ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਰਸਲ ਪਰਿਵਾਰ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਰਿਹਾ, ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਸਲ ਨਾਲ ਅੱਗ ਲੱਗਣ ਦੀ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਵਾਪਰਿਆ। ਡੇਵਿਡ ਰਸਲ, ਜੋ ਇੱਕ ਚਲਾਕ ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਯੈਂਕੀ ਵਾਂਗ, ਹਰ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਸੋਚ-ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਸੁਣਦਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ।
"ਪਹਿਲੀ ਰਾਤ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਲਾਫਾਏਟ ਰੂਮ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਮੀਂਹ ਪੈ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਕੁੱਤਾ ਉੱਪਰ ਸੀ। ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁੰਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ।"
"ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕੋ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਦੋ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆ ਰਹੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸੀਂ ਹੁਣੇ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਡਰ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਗਈ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਜਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
"ਦਿਲਚਸਪ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸੀ?"
"ਇਹ ਘਟਨਾ ਪਿਛਲੀ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਸੀ। ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਉਸੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਦਸਤਕ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੋਚਿਆ, "ਓਹ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੰਗਾਮਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ," ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟ ਗਿਆ। ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦਾ ਹੈਂਡਲ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਘੁੰਮਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰੀ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਬਿਲਕੁਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਲੋਕ ਸਨ: ਬਿਮਾਰ ਮਿਸਟਰ ਰਾਏ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਸੀ।"
ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗਤ ਅਨੁਭਵਾਂ ਬਾਰੇ ਕੀ?

ਨਹੀਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਕੁੱਤੇ ਨਾਲ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਸੀ, ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਵਜੇ, ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ - ਇਹ ਕੁੱਤਾ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦਾ, ਪਰ ਉਸ ਖਾਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਈ। ਉਸਦੇ ਹੰਝੂਆਂ ਵਿੱਚ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਹਿੱਲਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹਟੀ।
ਵੈਸੇ, ਲਾਫਾਏਟ ਰੂਮ ਉਹੀ ਕਮਰਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂ ਡੌਨ ਪੇਡਰੋ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਰਸਲ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਘਰ ਦੀ ਬਣਤਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ, ਸਗੋਂ ਇਸਨੂੰ ਇਸਦੀ ਅਸਲ ਦਿੱਖ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਮ ਸਫਾਈ ਕੀਤੀ।
ਹੁਣ ਮੈਂ ਰਸਲ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਗੁਆਂਢੀ ਫਲੋਰੈਂਸ ਹਾਰਮਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਜਿਸਦੀਆਂ ਘਰ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਯਾਦਾਂ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਮਨ ਨੂੰ ਉਹ ਘਰ ਯਾਦ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਸੀ, ਰਸਲ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ।
"ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਉਸ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਏ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ 'ਖਜ਼ਾਨਾ' ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਲਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੀ।"
ਕੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੋਈ ਖਜ਼ਾਨਾ ਸੀ?
“ਜੇਕਰ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ,” ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਮਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਏ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਦੋ ਐਲਮ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਸਨ - ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਐਲਮ ਦੇ ਦਰੱਖਤ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵਾਂਗ ਜਾਪਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਰਾਏ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੋਰੋ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਹ ਗੱਲ ਆਪਣੇ ਚਾਚੇ ਤੋਂ ਸਿੱਖੀ, ਜੋ ਇੱਕ ਪੱਥਰਬਾਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਕਬਰ ਦਾ ਪੱਥਰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ।”
ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਮਨ ਨੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਬਾਰੇ ਮੇਰੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਵਾਧਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ

ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਦੂਜੇ, ਵੱਡੇ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਮੋੜਿਆ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਤਨ ਫਰਨੀਚਰ, ਸੋਫ਼ਿਆਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਇੱਕ ਫਾਇਰਪਲੇਸ, ਅਤੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਇਤਾਕਾਰ ਪਿਆਨੋ ਸੀ। ਉੱਚੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ 'ਤੇ ਪਰਦੇ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਜੋ ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਬੈਠੇ ਸੀ ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਸੀ ਕਿ ਮੈਰੀ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਵੇਗੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਪੂਰੇ ਘਰ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਹੇਠਾਂ ਡੌਨ ਪੇਡਰੋ ਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉੱਪਰਲੇ ਛੋਟੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਜਿੱਥੇ ਡੇਵਿਡ ਰਸਲ ਨੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਉੱਪਰਲੇ ਕੋਰੀਡੋਰ ਦੀ ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ, ਬਾਹਰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਭੂਤ ਨੇ ਲੌਰੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ।
ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਰੀ ਦੀ ਵਾਰੀ ਸੀ।
"ਇਹ ਉਸਦਾ ਕਮਰਾ ਸੀ," ਲੌਰੀ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਹਾਂ।" ਪਰ ਉਸਨੇ "ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦੇਣ" ਦੇ ਡਰੋਂ, ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸੰਚਾਰ ਸਿਰਫ ਅਨੁਭਵ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਸੰਭਵ ਸੀ, ਲੌਰੀ ਦੁਭਾਸ਼ੀਏ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਅਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਸਮੱਗਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਉਸਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗੇ।
"ਕਾਗਜ਼ ਅਤੇ ਪੈੱਨ," ਲੌਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੈੱਨਸਿਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ ਫੜ ਕੇ, ਲੌਰੀ ਲਿਖਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ, ਜੇ ਮੈਰੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਚਾਨਕ, ਪੈੱਨਸਿਲ ਲੌਰੀ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਈ।
"ਮੈਨੂੰ ਸਹੀ ਪੈੱਨ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ," ਭੂਤ ਨੇ ਮੰਗ ਕੀਤੀ।
ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈੱਨਾਂ ਦਾ ਆਕਾਰ ਸਮਝਾਇਆ ਅਤੇ ਲੌਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੈੱਨਸਿਲ ਦਿੱਤੀ।

"ਦੇਖ, ਬੀਬੀ," ਲੌਰੀ ਨੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਖਾਵਾਂਗੀ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਲਿਖਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਲਿਖਦੀ ਹਾਂ।"
ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਛੋਟੀ, ਗੋਲ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ, "ਲੌਰੀ।"
ਇੱਕ ਪਲ ਚੁੱਪ ਰਹੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਲੌਰੀ ਦੇ ਹੱਥ ਨੇ ਬੜੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ "ਮੈਰੀ ਵੈਲੇਸ" ਲਿਖਿਆ। "ਐਮ" ਅਤੇ "ਡਬਲਯੂ" ਵਿੱਚ ਵਕਰਦਾਰ ਰੇਖਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸਜਾਵਟ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਕੈਲੀਗ੍ਰਾਫੀ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਲੌਰੀ ਦੀ ਆਪਣੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਸੀ।
"ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਲਿਖਣ ਲਈ ਕਹੋ। ਕਲਮ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ," ਮੈਂ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਲੌਰੀ ਭੂਤ ਦੀ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਜਾਪ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਨਹੀਂ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਉਹ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ?"
ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸੌਂਵਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸੌਂਵਾਂਗਾ।
ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, "ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਰਗੀ ਸਥਿਤੀ—ਇਹੀ ਤਾਂ ਇੱਕ ਭੂਤ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।" ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਦਿਲਚਸਪ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮੈਰੀ ਲੌਰੀ ਦੇ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ਡ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਰਾਹੀਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸਿੱਧਾ ਗੱਲ ਕਰੇ। ਤੁਸੀਂ ਭੂਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਉਹ ਡਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।
ਲੌਰੀ ਨੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਜਾਂ ਉਸ ਰਾਹੀਂ ਲਿਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਪਰ ਕੋਈ ਸੰਮੋਹਨ ਨਹੀਂ, ਧੰਨਵਾਦ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਲੌਰੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਰਾਮ ਕਰੇ ਅਤੇ ਇਹ "ਨੀਂਦ ਵਾਂਗ" ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਭੂਤ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸਿੱਧਾ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕੇ।
"ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਮੇਰੇ ਵਰਗੀ ਦਿਖਦੀ ਹੈ, ਬਸ ਓਨੀ ਵਧੀਆ ਕੱਪੜੇ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਹੋਈ," ਭੂਤ ਨੇ ਲੌਰੀ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸਰੀਰਕ ਸਮਾਨਤਾ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸੁਨੇਹਾ ਦੇਣ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਸੀ?

"ਉਹ ਯੰਗ ਜੌਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ," ਲੌਰੀ ਨੇ ਹੁਣ ਕਿਹਾ। ਯੰਗ ਜੌਨ ਨਹੀਂ। ਜ਼ੋਰ ਯੰਗ 'ਤੇ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹੀ ਨਾਮ ਯੰਗ-ਜੌਨ 'ਤੇ ਸੀ।
"ਇਹ ਉੱਤਰੀ ਪਾਸ਼ਚਰ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ," ਮੈਰੀ ਨੇ ਲੌਰੀ ਰਾਹੀਂ ਕਿਹਾ। "ਉਸਨੇ ਵਾਰਨ ਲੈਂਗਰਫੋਰਡ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਰੇਜ਼ੀਅਰ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਹੱਡੀ ਮਿਲ ਗਈ।"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਇਸ ਨਾਲ ਕੀ ਲੈਣਾ ਦੇਣਾ ਹੈ? ਕੀ ਉਹ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ? ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।
ਫਿਰ ਮੈਰੀ ਦੇ ਭੂਤ ਨੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਿਲਾਇਆ। "ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਏ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਧੀ ਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਸੀ," ਲੌਰੀ ਨੇ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਕੀਤਾ ਹੈ।" ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਭੂਤ ਸ਼ਾਇਦ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਬੇਸ਼ੱਕ, ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਜੇ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਸੀ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹੋ?"
“ਇਹ ਘਰ ਮੇਰਾ ਘਰ ਹੈ, ਘਰ!” “ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਜਨਮਿਆ” ਮੈਰੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਇਆ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਹੋ ਜਿਸਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਰਦਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਕਸਰ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੇ ਹਕੀਕਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ। ਮੈਰੀ ਅਪਮਾਨਿਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਈ।
ਮੈਂ ਭੂਤ ਨਾਲ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਬੋਲਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਸੀ। "ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲੀ ਹੈ," ਲੌਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰੋਗੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੱਸਣ ਲੱਗ ਪਈ।"
ਪਰ ਮੈਰੀ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਫਿਲਹਾਲ ਲਈ।

ਅਸੀਂ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਦੁਬਾਰਾ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਵਾਰ, ਲੌਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਰਾਤ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਲਈ ਕਹਿ ਰਹੀ ਸੀ।
ਮੈਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, "ਅਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਜੇ ਉਸਨੂੰ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਹੁਣੇ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।"
ਫਿਲਿਪ ਬੈਬ, ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂ ਦਾ ਅਸਲੀ ਨਾਮ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ), ਨੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਰਸਤਾ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਰਸਲ ਪਰਿਵਾਰ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੰਧਾਂ ਦੀ ਮੋਟਾਈ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅੰਤਰ ਸਨ, ਅਤੇ ਕਈ ਗੁਪਤ ਛੇਕ ਸਨ ਜੋ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਕੀ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂ ਆਪਣੇ ਭੇਦ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕਬਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ?
ਹੈਨੀਕਰ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਤਜਰਬਾ ਬਹੁਤ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਭੂਤ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸਾਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਰੀ "ਬੋਰਨ ਆਫ਼ ਦ ਸੀ" ਦਾ ਘਰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੇਖਣ ਯੋਗ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ। ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦੇ ਪੇਂਡੂ ਸੁਹਜ ਅਤੇ ਸਦੀਵੀ ਮਾਹੌਲ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਸੈਲਾਨੀ ਸਥਾਨ ਬਣਾਇਆ। ਹਰ ਸਾਲ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲੋਕ ਘਰ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਦੇ ਸਨ।
ਅਸੀਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਜੇਮਜ਼ ਕੈਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬੋਸਟਨ ਵਿੱਚ "ਸੰਪਰਕ" ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਵਿੱਚ ਘਰ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂਆਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਘਰ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਭੂਤ ਪਾਇਆ।
ਜੇਮਜ਼ ਕੈਰਨ ਬ੍ਰਿਜਵਾਟਰ, ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੈਰੇਜ ਕਾਰੋਬਾਰ ਚਲਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਅਤੇ ਟ੍ਰੇਡ ਸਕੂਲ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋ ਬੱਚੇ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਸ਼ੌਕ ਦੱਬੇ ਹੋਏ ਖਜ਼ਾਨੇ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂਆਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ

'ਤੇ ਭਾਸ਼ਣ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਲਗਭਗ ਛੇ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਸ ਰਾਏ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਰਾਏ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸਵਰਗੀ ਮਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਤਸਵੀਰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਕੰਧ ਤੋਂ ਡਿੱਗਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ "ਮੌਜੂਦਗੀ" ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਕੀ ਸ਼੍ਰੀ ਕੈਰਨ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਮਾਧਿਅਮ ਜਾਣਦੇ ਸਨ?
ਅਗਸਤ 1959 ਵਿੱਚ, ਜੇਮਜ਼ ਕੈਰਨ "ਓਸ਼ੀਅਨ-ਬੋਰਨ" ਮੈਰੀ ਦੇ ਘਰ ਪਾਲ ਐਮਸਡੈਂਟ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ। ਇਸ ਸੀਨਸ ਵਿੱਚ ਹੈਰੋਲਡ ਪੀਟਰਸ (ਇੱਕ ਫਰਨੀਚਰ ਸੇਲਜ਼ਮੈਨ), ਹਿਊਗ ਬਲੈਂਚਰਡ (ਇੱਕ ਵਕੀਲ), ਅਰਨੈਸਟ ਵਾਲਬੋਰਨ (ਇੱਕ ਫਾਇਰਫਾਈਟਰ ਅਤੇ ਕੈਰਨ ਦਾ ਜੀਜਾ), ਗੁਸ ਰਾਏ ਅਤੇ ਖੁਦ ਮਿਸਟਰ ਕੈਰਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ। ਸੀਨਸ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਕੈਰਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉਪਕਰਣਾਂ ਨਾਲ ਕੁਝ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਮੌਜੂਦ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਜਾਦੂਗਰੀ ਅਭਿਆਸਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਗੁਸ ਰਾਏ ਦੀ ਮਾਂ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੁਝ ਹੋਰ ਵੀ ਹੋਇਆ।
"ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਜਾਂ ਅੰਦਰ ਕਿਤੇ ਦੱਬੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਪੱਥਰ ਦੀ ਕੰਧ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ," ਮੀਡੀਆ ਐਮਸਡੈਂਟ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਮੈਨੂੰ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਮਨ ਦੀ ਕਬਰ ਯਾਦ ਆਈ। ਕੀ ਇਹ ਇੱਕ ਇਤਫ਼ਾਕ ਸੀ?
ਮਿਸਟਰ ਕੈਰਨ ਗੁਸ ਰਾਏ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਪੂਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੈਟਲ ਡਿਟੈਕਟਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਨੇੜੇ ਕੋਈ "ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂ ਖਜ਼ਾਨਾ" ਦੱਬਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਜੇਮਜ਼ ਕੈਰਨ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ। ਇਸ ਵਾਰ, ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਰਨ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਲਬੋਰਨ ਵੀ ਸਨ। ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼

ਤੋਂ ਡਰ ਗਈਆਂ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਹਵਾਦਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਰਨ ਨੂੰ ਅਟਾਰੀ 'ਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਪਰ ਸ਼੍ਰੀ ਕੈਰਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼ੱਕੀ ਅਰਨੈਸਟ ਵਾਲਬੋਰਨ ਉੱਪਰਲੇ "ਮੌਤ" ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਸਪਸ਼ਟ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਲਈ ਕਹਿ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਉੱਪਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਘਰੋਂ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਘਬਰਾਹਟ ਲਈ ਦਵਾਈ ਦੀ ਲੋੜ ਪਈ!
ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, "ਓਸ਼ੀਅਨ-ਬੌਰਨ" ਮੈਰੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਬੋਸਟਨ ਰਿਕਾਰਡ-ਅਮੈਰੀਕਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੰਮੀ ਕਹਾਣੀ - ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੋ ਹਿੱਸੇ - ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਸਾਬਕਾ ਮਾਧਿਅਮ, ਲੌਰੀ, ਨੇ ਕਾਲਮਨਵੀਸ ਹੈਰੋਲਡ ਬੈਂਕਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਰਾਜ਼ ਦੱਸ ਦਿੱਤੇ ਸਨ।
ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਲੌਰੀ ਹੈਨੀਕਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲੀ ਸੀ। ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਓਵਨ ਲੇਕ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਹ ਨਵੰਬਰ 1964 ਵਿੱਚ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਵਿੰਟਰਗ੍ਰੀਨ ਦਾ ਤੇਲ ਲੈ ਕੇ ਆਈ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਰੀ ਵੈਲੇਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ।
ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ, ਲੌਰੀ ਨੇ ਬੋਸਟਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਵੇਮਾਊਥ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੈਰੀ ਵੈਲੇਸ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ। ਲੌਰੀ ਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਮੈਰੀ ਵੈਲੇਸ "ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਰਤ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਜਾਗ ਜਾਵਾਂ ਅਤੇ ਖੁਦ ਮੈਰੀ ਵੈਲੇਸ ਬਣ ਜਾਵਾਂ।"
ਇਹ ਢੁਕਵੇਂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਹੋਣ ਦਾ ਖ਼ਤਰਾ ਹੈ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਾਹੀਂ

ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ।
ਮੈਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ ਜਿਸਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਸ਼ੌਕੀਆ "ESP ਮਾਹਰਾਂ", ਉਤਸੁਕਤਾ ਕਾਲਮਨਵੀਸਾਂ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਫਸਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ, ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ: ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਮਾਨਸਿਕਤਾਵਾਦੀ।
ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦਿਨ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ "ਓਸ਼ੀਅਨ-ਬੋਰਨ" ਮੈਰੀ ਦੇ ਘਰ ਇੱਕ ਵੋਲਕਸਵੈਗਨ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵੈਗਨ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ ਜਿਸਨੂੰ ਵਰਮੋਂਟ ਦੇ ਗੋਡਾਰਡ ਕਾਲਜ ਦੇ ਦੋ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਨੌਜਵਾਨ ਵਿਦਿਆਰਥੀ: ਜੈਰੀ ਵਾਈਨਰ ਅਤੇ ਜੇ ਲਾਰੈਂਸ ਚਲਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਲੈਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੈਂਪਸ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਬੋਸਟਨ ਆਏ ਸਨ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਅਤੇ ਫੈਕਲਟੀ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੈਨੀਕਰ ਰਾਹੀਂ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਦੋ ਨੌਜਵਾਨ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟਾਈ। ਇਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅਸਲ ਅਨੁਭਵ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਉਤਸੁਕਤਾ ਦੀ ਇੱਕ ਤੀਬਰ ਭਾਵਨਾ ਲੈ ਕੇ ਆਏ।
ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਲੈ ਕੇ ਆਈ ਸੀ: "ਮਿਸਟਰ ਸਾਸ਼ਾ," ਇੱਕ ਸਿਹਤਮੰਦ ਚਾਰ ਫੁੱਟ ਲੰਬਾ ਬੋਆ ਕੰਸਟ੍ਰਕਟਰ ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਾਲਤੂ ਜਾਨਵਰ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸੱਪ ਬਾਰੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਛੋਟੀ ਟੋਕਰੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਕੁੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਰ ਵਿਹਾਰਕ ਸਿਬਿਲ, ਲਗਭਗ ਨੌਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਲੇਖਕ, ਨੇ "ਲਾਈਫ ਵਿਦ ਸਾਸ਼ਾ" ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੇਖੀ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਲਈ ਉਸਨੇ ਸੱਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰੱਖਿਆ। ਹੈਨੀਕਰ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ, ਕਾਰ ਦਾ ਟਾਇਰ ਫਲੈਟ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦਾ ਮੌਕਾ

ਲਿਆ ਜਦੋਂ ਸਿਬਿਲ ਉਸਨੂੰ ਨਿਊ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਦੇ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੱਪਾਂ, ਸੱਪਾਂ, ਸੱਪਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਰੀਂਗਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਡੂੰਘੀ ਨਫ਼ਰਤ ਰਹੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਹੋਣ ਜਾਂ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਜੀਵ ਮੈਨੂੰ ਓਨਾ ਘਿਣਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ ਜਿੰਨਾ ਮੈਂ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਖੈਰ, "ਮਿਸਟਰ ਸਾਸ਼ਾ" ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਚੁੱਕਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਟੋਕਰੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਯਾਤਰਾ ਹੈਨੀਕਰ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹੀ, ਜਿੱਥੇ ਰਸਲ ਪਰਿਵਾਰ ਸਾਡੀ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਇੱਕ ਸੁਆਦੀ ਬੁਫੇ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ - "ਮਿਸਟਰ ਸਾਸ਼ਾ" ਨੇ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣਾ ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾ ਲਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੱਪ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਹਜ਼ਮ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਵੱਡੇ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਏ, ਜਿਸਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਫਾਏਟ ਰੂਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਬਾਕੀ
- ਰਸਲ ਪਰਿਵਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪਾਦਰੀ ਦੋਸਤ, ਦੋ ਗੁਆਂਢੀ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਕੈਥਰੀਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਦੋ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਦੋਸਤ - ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਸੀ।
ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਸੂਰਜ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਮਾਨ ਸਾਫ਼ ਸੀ। ਭੂਤਾਂ ਲਈ ਇਹ ਚੰਗਾ ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਅਣਜਾਣ ਮੈਰੀ ਵਾਲੇਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਆਏ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਸਿਬਿਲ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਮਾਧਿਅਮ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਵਾਪਰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।
ਮੈਂ ਮੇਜ਼ਬਾਨਾਂ ਨੂੰ ਟ੍ਰਾਂਸ ਸੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿਬਿਲ ਨਾਲ ਘਰ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸਹਿਜ ਸਮਝ ਹੈ।

"ਮੇਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਾਹਰ ਸੀ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਉੱਥੇ ਆਇਰਿਸ ਖਿੜਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਨੇੜੇ। ਮੈਂ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇਪਣ ਦੀ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਭਾਵਨਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਇਸ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਅੰਦਰਲੇ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ!"
"ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ?"
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਕਮਰਾ ਲੂਮ ਰੂਮ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਅਰਨੈਸਟ ਵਾਲਬੋਰਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਲਈ ਕਹਿਣ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਉਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਜਿਸਨੂੰ "ਮੌਤ" ਵਾਲਾ ਕਮਰਾ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
"ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ... ਦੋ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਟਕਰਾਅ ਹੈ... ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ..."
ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਸਿਬਿਲ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਲਈ ਚੁੱਪ ਛਾ ਗਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਰਾਹੀਂ ਮੈਰੀ ਵੈਲੇਸ ਦੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੀ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਰਗੇ ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਨਿਕਲੇ ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਬਦ ਲਗਭਗ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸਨ।
ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਫ਼ ਹੁੰਦੀ ਗਈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਕਿ ਉਹ ਸਹੀ ਹਨ। "ਸੈਮਨ, ਸ਼ੇਰ ਦੇ ਸਿਰ ਕੋਲ ਜਾ," ਉਸਨੇ ਹੁਣ ਕਿਹਾ। "ਸ਼ੇਰ ਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਨੇੜੇ। ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੋ।"
ਮੈਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨ ਕਿਉਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?
"ਜੇਕਰ ਉਹ ਤੈਨੂੰ ਫੜ ਲਵੇ।"
"ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਮੈਰੀ ਡੀਗਨ।"
"ਤੁਸੀ ਇੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"

"ਮੈਂ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰੇ।"
ਉਸਨੇ "ਵ੍ਹਾਈਟਿੰਗ" ਸ਼ਬਦ ਕੋਕਨੀ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ "ਸੇ-ਮੋਨ" ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਮਲਾਹ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਹ ਕਿਸਦਾ ਘਰ ਹੈ?"
"ਡੈਨੀਅਲ ਬਰਨਜ਼।" (ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ "ਬਰਚ" ਸੀ।)
ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਹੈ?
“1798.”
"ਇਹ ਘਰ ਕਿਸਨੇ ਬਣਾਇਆ?"
"ਸਾੜੋ..."
"ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਆਏ?"
"ਹਰ ਵੇਲੇ, ਆਉਂਦਾ-ਜਾਂਦਾ...ਲੁਕਣ ਲਈ...ਮੈਨੂੰ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਪੈਸੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਸਾੜ। ਡੈਨੀਅਲ ਬਰਨ।"
ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਹੋ ਗਈ ਕਿ ਮੈਰੀ ਵਾਲੇਸ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਇਸ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਵਾਂ ਜੋੜਾ ਕੌਣ ਸੀ? ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਇਸ ਘਰ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂ ਜਾਂ ਖਜ਼ਾਨੇ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਦੇ ਪਹਿਲੇ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਰਗੇ ਬੋਲ ਇੱਕ ਮਲਾਹ ਅਤੇ ਪੈਸੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਮੈਰੀ ਡੀਗਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸੀ?" ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਪਹਿਲਾ ਐਕਟ ਸੀ, ਅਤੇ ਘਰ ਦੀ ਔਰਤ ਦੂਜੇ ਐਕਟ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ।
ਪਰ ਭੂਤ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੈਰੀ ਡੀਗਨ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਥੇ "ਉਸ ਬੁੱਢੇ ਮੂਰਖ ਨਾਲ" ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਉਹ ਬੁੱਢਾ ਮੂਰਖ ਕੌਣ ਸੀ?"
“ਮਰੀਅਮ,” ਦਾਗੋਨ ਦੀ ਕੁੜੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
ਮੈਰੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਉਪਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?

"ਬਰਚ," ਉਸਨੇ ਬਿਨਾਂ ਝਿਜਕ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਸਲ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
ਮੈਰੀ ਵਾਲੇਸ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਮ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਕੀ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਪਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ?
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਕੀ ਉਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸੀ?
"ਮੈਰੀ ਬਿਰਚ, ਡੈਨੀਅਲ, ਅਤੇ ਜੋਨਾਥਨ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਜੋਨਾਥਨ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਜੋਨਾਥਨ ਹੈਰੀਸਨ ਫਲੱਡ," ਭੂਤ ਵਰਗੀ ਔਰਤ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਰੌਬਰਟ ਨੇਸਮਿਥ, ਜੋ ਕਿ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂਆਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਮਾਹਰ ਸਨ, ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਕੀ ਇਸ ਨਾਮ ਦਾ ਕੋਈ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂ ਸੀ? ਹਾਂ, ਸੀ, ਪਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ 1610 ਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸਾਡੇ ਬੰਦੇ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੈ। ਪਰ ਫਲੱਡ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਆਮ ਨਾਮ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਫਲੱਡ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂ ਉਪਨਾਮ ਵਜੋਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਾਮ ਵਰਤਿਆ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਫਲੱਡ ਉਸਦਾ ਅਸਲੀ, ਨਾਗਰਿਕ ਨਾਮ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਹ ਲੋਕ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ?"
"ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਨ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਸੁੰਨ ਹੋ ਕੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਉਸ ਬੁੱਢੇ ਮੂਰਖ ਨੇ ਇਹ ਲੈ ਲਿਆ।"
"ਉਹ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੈਸਾ ਸੀ?"
ਜਵਾਬ ਆਇਆ, "ਡੱਚ ਮੁਦਰਾ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ।"
"ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪੈਸੇ ਕੌਣ ਲਿਆਇਆ?"
"ਮੈਰੀ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ।"
"ਇਹ ਕਿਸਦਾ ਪੈਸਾ ਸੀ?"
ਜੌਨੀ ਦਾ।
"ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਿਆ?"

"ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਾਕੀਆ... ਉਸਨੇ ਇਹ ਆਪ ਲਿਆ... ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੀ ਲਿਆ।"
ਉਸਦਾ ਪੇਸ਼ਾ ਕੀ ਸੀ?
"ਉਹ ਸਮੁੰਦਰ ਕੰਢੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਬਹੁਤ ਰੌਲਾ ਪਾਇਆ। ਫਿਰ ਉਹ ਫੜਿਆ ਗਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿਉਂ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ।" "ਉਸਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਮਾਰਿਆ?"
"ਦੌੜਨ ਵਾਲੇ। ਖਾੜੀ ਵਿੱਚ।"
"ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਸੀ?"
"ਉੜਨਵੇਂ।"
ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਪੈਸੇ ਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ?
ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਲੁਕਾ ਦਿੱਤਾ। ਬਾਹਰ। ਸ਼ੇਰ ਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਕੋਲ।
ਸ਼ੇਰ ਦਾ ਸਿਰ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?
"ਤੁਸੀਂ ਛੋਟੀਆਂ ਚੱਟਾਨਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਚੱਟਾਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਕੁਝ ਸ਼ੇਰ ਦੇ ਸਿਰ ਵਰਗਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।"
ਜੇ ਮੈਂ ਘਰ ਦੇ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸ ਪਾਸੇ ਮੁੜਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?
"ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ, ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਛੋਟੀ ਚੱਟਾਨ ਕੋਲ। ਦਰੱਖਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ, ਹੇਠਾਂ..."
"ਘਰ ਤੋਂ ਕਿੰਨੀ ਦੂਰ ਹੈ?"
"ਤਿੰਨ ਮਿੰਟ।"
ਕੀ ਇਹ ਚੱਟਾਨ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਹੈ?
ਸ਼ੇਰ ਦਾ ਸਿਰ।
"ਕਿੰਨੀ ਡੂੰਘਾਈ ਤੱਕ?"
"ਮੁੰਡੇ ਜਿੰਨਾ ਵੱਡਾ।"
ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਕੀ ਮਿਲੇਗਾ? "ਸੋਨਾ। ਡੱਚ ਸੋਨਾ।"

"ਹੋਰ ਕੁਝ?"
"ਨਹੀਂ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ।"
"ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਕਿਉਂ ਰੱਖਿਆ?"
"ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਸੀ।"
ਉਸਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ?
"ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਸੀ। ਉਹ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਚਲੀ ਗਈ।"
"ਉਹ ਇੱਥੋਂ ਕਦੋਂ ਗਈ?"
"ਅਠਾਰਾਂ ਤਿੰਨ।"
ਉਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਸੀ? ਉਸਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰੋ।
"ਮੋਟਲੀ, ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਛੋਟੀ, ਮੋਟੀ, ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਉਸਦਾ ਹੈ।" "ਜੋਨਾਥਨ ਦਾ ਡੈਨੀਅਲ ਨਾਲ ਕੀ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸੀ?"
"ਜੌਨੀ ਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਡੈਨੀਅਲ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੈਸੇ ਵੰਡਣੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਪੈਸੇ ਲੈ ਲਏ।"
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਪੈਸੇ ਦੇਖੇ?
ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਮਿਲੇ। ਸੋਨਾ। ਇਸ ਉੱਤੇ 1747 ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਕੀ ਇਸ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ?
"ਕਈ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਵਾਪਸ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।"
"ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ?"
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜੌਨੀ।

ਮੈਂ ਮੈਰੀ ਡੀਗਨ ਨੂੰ ਘਰ ਦੀ ਮਾਲਕਣ, ਦੂਜੀ ਮੈਰੀ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਪਰ ਕੁੜੀ ਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਦੂਜੀ ਮੈਰੀ ਨੂੰ ਅਜਨਬੀਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੋ ਜਿਹੇ ਲੱਗਦੇ ਹੋ?" ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਰੀ ਵਾਲੇਸ ਸਾਨੂੰ ਮੂਰਖ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
ਪਤਲਾ ਅਤੇ ਲੰਬਾ।
"ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਪਹਿਨਦੇ ਹੋ?"
ਇੱਕ ਸਲੇਟੀ ਪਹਿਰਾਵਾ।
ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਮਨਪਸੰਦ ਜਗ੍ਹਾ ਕਿਹੜੀ ਹੈ?
"ਛੋਟਾ ਕਰੂਮ ਕਮਰਾ। ਸ਼ਾਂਤ।"
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ?
"ਨਹੀਂ।" ਹੁਣ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਮਾਣ ਸੀ। "ਮੈਂ ਜਿੱਥੇ ਮਰਜ਼ੀ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ।"
"ਇਹ ਕਿਸਦਾ ਘਰ ਹੈ?" ਜੇ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੈਰੀ ਵਾਲੇਸ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਫਸਾ ਸਕਦਾ।
"ਮੈਰੀ ਬਿਰਚ।"
ਕੀ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਹੈ?
"ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਇਸੇ ਲਈ ਮੈਂ ਕਰੂਮ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ।"
ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਭੇਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।
"ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ," ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ।
"ਜੌਨੀ... ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦਿੰਦੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਨਹੀਂ ਕੱਢ ਸਕਦਾ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕਪਤਾਨ ਹੈ?"

ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਲਗਭਗ ਚੀਕਦੇ ਹੋਏ, "ਜੌਨੀ!"
"ਉਹ ਕਿਥੋ ਦਾ ਹੈ?"
ਜੌਨੀ ਟਾਪੂ ਤੋਂ ਹੈ।
ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਜੌਨੀ ਅਤੇ ਮੈਰੀ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਸਮੁੰਦਰ ਬਾਰੇ ਸਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਪਤਾਨ ਕੋਲ ਮੌਜੂਦ ਪੈਸੇ ਬਾਰੇ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਪੈਸੇ ਮਿਲਣਗੇ?"
"ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ।"
ਮੈਂ ਮੈਰੀ ਡੀਗਨ ਨੂੰ ਮੈਰੀ ਵਾਲੇਸ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਔਰਤ ਨੇ ਹਿੱਲਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਤੋਹਫ਼ੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੌਸਲਾ ਦਿੱਤਾ। "ਬ੍ਰਾਂਡੀ...ਕੁਝ ਕੱਪੜੇ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵਾਲਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ...ਉਸਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹਨ।"
ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਰੱਖਿਆ, ਕਿਹਾ, "ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਸਰਦੀਆਂ ਦੇ ਹਰੇ ਰੰਗ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।"
"ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਹੈ," ਭੂਤ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਸਲ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਭਰੇ ਭਾਵ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਰੀ ਵਾਲੇਸ ਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪਿੱਠ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਹੈ।
"ਉਹ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਚ ਕੇ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ...ਲੋਕ ਉਸਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ...ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ ਮਲਦੇ ਹਨ...ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਲੈਣ ਦੇਵੇਗੀ...ਹੁਣ ਨਹੀਂ...ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਰ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੇਗੀ...ਜੇ ਉਸਨੂੰ ਲੋੜ ਪਈ ਤਾਂ...ਇਸਨੂੰ ਵੇਚਣਾ ਪਵੇਗਾ...ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਿੱਠ ਦੇ ਦਰਦ ਕਾਰਨ ਉਹ ਹੁਣ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ...ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਨਹੀਂ।"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਰਸਲ ਪਰਿਵਾਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਚਾਹੇ ਇੱਥੇ ਰਹੇ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਇਹ ਉਸਦਾ ਘਰ ਵੀ ਸੀ।

ਮੈਂ ਹੁਣ ਪੁੱਛਿਆ, "ਜੌਨੀ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਕਿੱਥੇ ਦਫ਼ਨਾਈ ਗਈ ਹੈ?"
"ਜੌਨੀ ਦੀ ਲਾਸ਼," ਉਸਨੇ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਚਿਮਨੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਹੈ।"
ਕਿਸੇ ਨੇ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਫੈਲ ਰਹੀਆਂ ਅਫਵਾਹਾਂ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬੁੱਢੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂ ਨੂੰ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਹੇਠ ਦੱਬ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। "ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸੋ," ਉਸਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾ ਕੇ ਕਿਹਾ।
"ਕਿੰਨਾ ਡੂੰਘਾ?"
"ਡੂੰਘਾਈ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਪਿਆ।"
"ਇਹ ਉੱਥੇ ਕਿਸਨੇ ਰੱਖਿਆ?"
ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਾਂਗਾ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਕੁਝ ਦਫ਼ਨਾਇਆ?"
ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸਾਂਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਉਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੇਚਾਰਾ ਜੌਨੀ।
ਜੌਨੀ ਅਤੇ ਮੈਰੀ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ?
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਮਿਲੇ ਸਨ।
"ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਜੰਮਿਆ," ਮੈਰੀ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ। ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਘਰ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਕਿਵੇਂ ਪਿਆ ਇਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਤਾਂ ਦੂਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। "ਠੀਕ ਹੈ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਮੈਰੀ ਦੇ ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਸਨ?"
"ਚਾਰ...ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ। ਉਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।"
"ਕੀ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਹੈ?"
"ਜੌਨੀ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਬਿਲਕੁਲ ਪੈਸਿਆਂ ਦੇ ਨੇੜੇ। ਤਸਕਰਾਂ ਨੇ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਸੀਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਇੱਥੇ ਆਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਲੱਤ 'ਤੇ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਧੱਕਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ

ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਏ ਅਤੇ ਚਿਮਨੀ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ।"
"ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਫਿਰ ਵੀ ਦਫ਼ਨਾ ਦਿੱਤਾ?" ਮੈਂ ਕਿਹਾ।
"ਹਾਂ," ਭੂਤ ਨੌਕਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਇਹ ਚੰਗਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਪੈਸਿਆਂ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਹੈ।"
ਤਾਂ ਕੀ ਮੈਰੀ ਅਤੇ ਜੌਨੀ ਵਿਚਕਾਰ ਬਹੁਤੀ ਦੋਸਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ?
ਉਹ ਕਦੇ ਸਨ।
"ਸਥਿਤੀ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਬਦਲੀ?"
"ਪੈਸੇ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪੈਸੇ ਲੈ ਲਏ। ਉਹ ਪੈਸੇ ਜਿਸ ਲਈ ਉਹ ਲੜਿਆ। ਪੈਸੇ ਨਾਲ ਲੜ ਰਿਹਾ ਸੀ।"
ਅਚਾਨਕ ਨੌਕਰਾਣੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦਾ ਸੁਰ ਬਦਲ ਗਿਆ।
"ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। "ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਜ ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਹੈ। ਉੱਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ, ਪਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹਾਂ।"
ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ।
ਉਸਨੇ ਸ਼ੱਕੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?"
ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾ। ਤੂੰ ਜਾਣ ਲਈ ਆਜ਼ਾਦ ਹੈਂ।" "ਪੱਥਰਾਂ 'ਤੇ ਬੈਠ ਜਾਓ," ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜੇ ਉਹ ਚੀਕਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਉਹ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।"
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਾਂਗਾ," ਮੈਂ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ।
"ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਫਰਸ਼ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਥਾਵਾਂ ਹਨ...", ਕੁੜੀ ਦੇ ਭੂਤ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਕਿਹਾ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਗੁਪਤ ਰਸਤੇ ਹਨ?"

"ਹਾਂ। ਪੁਰਾਣੀ ਨਰਸਰੀ ਦੇ ਨੇੜੇ। ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ। ਪੌੜੀਆਂ ਉੱਪਰ, ਕਰੂਮ ਰੂਮ, ਸੱਜੀ ਕੰਧ। ਤੁਸੀਂ ਸਮੋਕਿੰਗ ਰੂਮ ਰਾਹੀਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਸਕਦੇ ਹੋ!" ਮਿਸਟਰ ਰਸਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਢਾਂਚਾਗਤ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਸਮੋਕਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੋਈ ਗੁਪਤ ਰਸਤਾ ਹੈ। ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਉਸ ਨਾਲ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਜਗ੍ਹਾ ਦਿਖਾਈ ਸੀ।
ਮੈਂ ਹੋਰ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ।
"ਖੂਹ ਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪੈਸੇ ਉੱਥੇ ਲਗਾ ਦਿੱਤੇ ਹਨ।"
"ਕੀ ਉਸਨੇ ਇਹ ਕੀਤਾ?"
"ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੇ ਪੈਸੇ ਰੱਖੇ ਹੋਣਗੇ। ਉਸਨੇ ਪੈਸੇ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਰੱਖੇ ਸਨ, ਉਸਨੇ ਦੂਜੀ ਜਗ੍ਹਾ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਸਮੋਕਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰੱਖੇ ਸਨ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਦੂਜੇ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਦੇ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਵੀ। ਘਰ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਹਿੱਸਾ ਉਸਦੀ ਲੁਕਣ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ। ਲੋਕ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜੌਨੀ ਨੂੰ ਲੱਭਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।"
"ਮਿਸਟਰ ਬਿਰਚ ਕੌਣ ਸੀ?"
"ਜੌਨੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰੇਲੂ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਅਕਸਰ ਘਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।"
"ਘਰ ਦਾ ਖਰਚਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸਨੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ?"
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜੌਨੀ।
"ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਘਰ ਕਿਉਂ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ?"

"ਜਦੋਂ ਉਸ ਕੋਲ ਕਾਫ਼ੀ ਪੈਸਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਇੱਥੇ ਆ ਕੇ ਵੱਸ ਜਾਂਦਾ। ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਰੁਕਦਾ ਸੀ; ਉਹ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਆਉਂਦੀ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਅਜ਼ਮਾਇਆ।
"ਡੌਨ ਪੇਡਰੋ ਕੌਣ ਸੀ?" ਇਹ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕਥਾ ਵਿੱਚ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਨਾਮ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਨਾਮ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਮੈਰੀ ਵਾਲੇਸ ਬਾਰੇ ਕੀ?" "ਮੈਰੀ ਵਾਲੇਸ ਦਾ ਅਸਲੀ ਨਾਮ ਮੈਰੀ ਬਿਰਚ ਸੀ," ਭੂਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸੁਧਾਰਿਆ।
"ਉਸਦੇ ਕਈ ਨਾਮ ਸਨ।"
"ਕਿਉਂ?"
ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਕਈ ਪਤੀ ਸਨ।
ਜੇਕਰ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਤਰਕਪੂਰਨ ਹੈ।
ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਾਲੇਸ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇੱਥੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।"
"ਪਹਿਲਾਂ ਕੌਣ ਸੀ, ਵਾਲੇਸ ਜਾਂ ਬਿਰਚ?"
"ਬਰਚ। ਮੈਰੀ ਵਾਲੇਸ, ਮੈਰੀ ਬਿਰਚ, ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ।"
ਕੀ ਫਿਲਿਪ ਬੈਬ ਨਾਮ ਉਸ ਲਈ ਕੋਈ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਸੀ? ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹੀ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂ ਦਾ ਅਸਲੀ ਨਾਮ ਸੀ।
"ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਫਿਲਿਪ ਸੀ," ਭੂਤ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ? ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂ ਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਮੈਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ, ਤਾਂ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਨਾਮ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਕਿਉਂ ਨਾ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ? ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇੰਨੀ ਲੁੱਟ ਦੇ ਨਾਲ।
"ਜੇ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਜਾਗ ਜਾਵੇਗੀ," ਕੁੜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਫਿਲਿਪ ਬੱਬ, ਫਿਲਿਪ ਬੱਬ, ਉਹ ਕਿਤੇ ਪਿਛਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਦਾ ਕਮਰਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਯਾਦ ਹੈ।"
ਫਿਲਿਪ ਅਤੇ ਜੌਨੀ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸੀ? ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਇੱਕੋ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ।
"ਇੰਨਾ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ," ਭੂਤ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਜੌਨੀ ਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਦੇ ਆਦਮੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸਨ।"
ਮੈਂ ਮੈਰੀ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਰਸਤੇ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ।
ਫਿਰ ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ।
ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਮੈਰੀ ਡੀਗਨ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦੀ ਭਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬਾਹਰ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਆਵਾਜ਼ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰੇ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਮਝਦੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਨੈਸ਼ਨਲ ਓਪਨ ਗੋਲਫ ਟੂਰਨਾਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਵਾਂਗ ਉਸਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਦੇ ਰਹੇ।
ਸਾਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੁਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਘਰ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਗਜ਼ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਕੁਝ ਸੁੰਦਰ ਖਿੜਦੇ ਆਇਰਿਸ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਸਾਨੂੰ ਤਿੰਨ ਪੱਥਰ ਮਿਲੇ। ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਪੱਥਰ, ਦੂਰੀ ਤੋਂ, ਸੱਚਮੁੱਚ ਸ਼ੇਰ ਦੇ ਸਿਰ ਵਰਗਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਾਕੀ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਸ਼ੇਰ ਦਾ ਸਿਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹੀ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਹੇਠਾਂ ਕੀ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ? ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇ ਪੱਥਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਕੀ ਸੀ?
ਰਸਲ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਸਵਾਲਾਂ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮਾਈਨ ਡਿਟੈਕਟਰ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ। ਜੇਕਰ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਧਾਤ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਯੰਤਰ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, "ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਜੰਮੀ" ਮੈਰੀ ਬਾਰੇ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨੌਕਰਾਣੀ, ਮੈਰੀ ਡੇਗਨ, ਦੀ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਗੀ, ਅਤੇ ਦੋ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂਆਂ - ਜੌਨੀ ਅਤੇ ਫਿਲਿਪ ਬੈਬ ਦੀ ਰਹੱਸਮਈ ਤਸਵੀਰ ਦੁਆਰਾ

ਹੋਰ ਵੀ ਵਧ ਗਈਆਂ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਪਰ ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ, ਜੋ ਹੈਨੀਕਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜਨਬੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਲਾਹ, ਇੱਕ ਮੈਰੀ, ਇੱਕ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ, ਗੁਪਤ ਰਸਤੇ, ਫਿਲਿਪ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਬੱਚਾ, ਮੈਰੀ ਦੇ ਚਾਰ ਬੱਚੇ, ਅਤੇ ਉੱਪਰਲੇ ਬੁਣਾਈ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਖਾਤਿਆਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।
ਬਾਕੀ ਗੱਲਾਂ ਵੀ ਸੱਚ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ? ਸ਼ਾਇਦ, ਉਸ ਰਹੱਸਮਈ ਖਜ਼ਾਨੇ ਸਮੇਤ?
ਸਮਾਂ ਹੀ ਦੱਸੇਗਾ।

* 46
ਸਟੈਮਫੋਰਡ ਹਿੱਲ ਦੇ ਭੂਤ

ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਹੋਲਜ਼ਰ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹ ਲਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸੇ ਲਈ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤ ਹੈ।"
ਹੈਰਾਨ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੈਂ ਕਾਗਜ਼ ਅਤੇ ਪੈਨਸਿਲ ਲਈਆਂ ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਕਰਿਆਨੇ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਦਾ ਕਲਰਕ ਟੈਲੀਫੋਨ 'ਤੇ ਆਰਡਰ ਲਿਖਦਾ ਹੈ, ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਲਿਖਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ।
ਰੌਬਰਟ ਕੋਵਾਨ ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਤੀ ਬਹੁਤ ਸੰਤੁਲਿਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਕਲਾਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਏਜੰਸੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੀਆਂ ਰੁਚੀਆਂ ਕਲਾ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸੰਗੀਤ, ਥੀਏਟਰ, ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਖੇਤਰਾਂ ਤੱਕ ਹਨ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਅਦਾਕਾਰਾ ਪਤਨੀ, ਡੋਰਥੀ, ਸਟੈਮਫੋਰਡ

ਹਿੱਲ ਵਿੱਚ 1780 ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਚਲੇ ਗਏ। ਘਰ ਦਾ ਨਾਮ ਇਸ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸੇ ਸਾਲ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਮਿਸਟਰ ਕੋਵਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਮਜ਼ਾ ਆਵੇਗਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੋਵਾਨ ਪਰਿਵਾਰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏ-ਮੁਕਤ ਮਹਿਮਾਨ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤਾ ਚਿੰਤਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬੇਚੈਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ, ਭੂਤ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਸਨੂੰ ਹੈ ਇਸ ਬਾਰੇ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨੇ ਬੌਬ ਕੋਵਾਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭੂਤ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਦੀ ਮਦਦ ਲੈਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ।
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਕੋਵਾਨ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਲਿਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਫਾਈਲਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਸਕਾਂ?"
ਮੈਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਰੱਖਣਾ ਪਸੰਦ ਹੈ (ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ), ਇਸ ਲਈ ਜੇਕਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਅਕਸਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।
"ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ," ਬੌਬ ਕੋਵਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਲਿਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ।"
ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਮਿਲੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ 1780 ਦੇ ਘਰ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਇਤਿਹਾਸ ਸੀ।
ਇੱਥੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਸਾਢੇ ਨੌਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਜੋ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਸੰਖੇਪ ਸਾਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਸਰਲ ਹਨ।
ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਲਗਭਗ ਹਰ ਹਫ਼ਤੇ (ਲਗਭਗ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ), ਮੈਂ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹਿੱਲਜੁਲ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਦਿਨ ਜਾਂ ਰਾਤ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਅਕਸਰ, ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜੋ ਵੀ ਮੈਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਹਿੱਲ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਦੇ-ਕਦੇ,

ਸਟੈਮਫੋਰਡ ਹਿੱਲ ਦਾ ਘਰ—ਬੇਚੈਨ ਪੌੜੀਆਂ
ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧੁੰਦਲਾ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਹੈ, ਪਰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਣ 'ਤੇ, ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇੱਕ ਚਿਹਰਾ ਸਿੱਧਾ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ, ਉਹ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਚਿਹਰਾ ਗਾਇਬ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਉਹ ਖੁਦ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ!
ਇੱਕ ਗਰਮੀਆਂ ਦੀ ਦੁਪਹਿਰ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਪਿਛਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਨੀਂਦ ਅਤੇ ਜਾਗਣ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਝਪਕੀ ਲੈ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਬਾਹਰ ਬਾਗਬਾਨੀ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ - ਰੇਤ ਅਤੇ ਸੰਦਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼। ਉਸਨੇ ਜਾਗਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਹ ਕੌਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕੀ।
ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਅਸੀਂ ਲਾਅਨ ਅਤੇ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਬਿਸਤਰਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਹੀ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਟੀਮ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਜੋ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ ਆਉਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅਕਸਰ ਸੋਚਦੇ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਇੱਕ ਪੂਰਵ-ਸੂਚਨਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਿਹੜੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਬੇਚੈਨੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ

ਅੱਜ ਵੀ, ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਬਾਹਰ ਮਰਦਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਦੀ ਹੈ ਪਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦੀ।
ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ, ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚੋਂ ਅਜੀਬ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇਖਣ ਅਤੇ ਨਰਮ ਸੰਗੀਤ ਸੁਣਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ "ਸਾਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜੀਬ ਢਾਂਚਾਗਤ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ"...ਜੋ ਕਿ ਬਿਲਕੁਲ ਸੱਚ ਹੈ।
ਸਾਡੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਲੇਟਨ ਰਿਚ ਪਰਿਵਾਰ, ਪੰਜ ਜੀਆਂ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ, ਲਗਭਗ 25 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਿਸਟਰ ਰਿਚ ਦਾ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦਿਆ, ਉਸਦੇ ਤਿੰਨੋਂ ਬੱਚੇ ਵਿਆਹ ਕੇ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੇਵਿਡ ਕਾਉਲਸ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਉੱਥੇ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ, ਸ਼੍ਰੀ ਫਰੈਡਰਿਕ ਕਿਨਬਾਲ ਦੇ ਨਾਲ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਬਹਾਲੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ।
ਇਹ ਘਰ 1780 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 1927 ਜਾਂ 1928 ਤੱਕ ਵੀਡ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਸੀ। ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਆਖਰੀ ਮੈਂਬਰ ਦੋ ਭੈਣਾਂ ਸਨ ਜੋ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਭੈਣ ਦੇ ਪਤੀ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਗੱਲ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਦੋ ਵੱਖਰੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ: ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਪੌੜੀਆਂ ਵਾਲੇ ਹਾਲ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜਾ "ਤਾਬੂਤ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ" ਰਾਹੀਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਮਿਸਟਰ ਕੋਵਾਨ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਵੇਚ ਰਿਹਾ ਸੀ - ਭੂਤਾਂ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗੇ।
ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਮੈਨੂੰ ਕੋਵਾਨ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੁਨੇਹਾ ਮਿਲਿਆ। 9 ਫਰਵਰੀ, 1964 ਨੂੰ, ਬੌਬ

ਕੋਵਾਨ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਾਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਸੰਗੀਤ ਦੁਬਾਰਾ ਸੁਣਿਆ ਗਿਆ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਅਗਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਸਟੈਮਫੋਰਡ ਹਿੱਲ ਚਲੇ ਗਏ। ਕੋਵਾਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਉਸ ਐਤਵਾਰ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਲਈ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਲੈਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਜਿਸਨੂੰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਘਰ ਦਾ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਦਾ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਸਾਡੀ ਨਿਊ ਹੈਵਨ ਟ੍ਰੇਨ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਛੇ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਪਹੁੰਚੀ। ਬੌਬ ਕੋਵਾਨ ਨੇ ਉਹੀ ਸਕਾਟਿਸ਼ ਬੇਰੇਟ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪਛਾਣਨ ਲਈ ਪਹਿਨਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਘਰ ਇੱਕ ਘੁੰਮਦੀ ਸੜਕ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ ਸੀ ਜੋ ਜੰਗਲਾਂ ਅਤੇ ਛਾਂਦਾਰ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲਗਭਗ ਦਸ ਮਿੰਟਾਂ ਤੱਕ ਲੰਘਦੀ ਸੀ। ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਅਮਰੀਕੀ ਬਾਜ਼ ਅਤੇ 1780 ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਸ਼ਾਮ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਘਰ ਤਿੰਨ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਉੱਚਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੋਵਾਨ ਪਰਿਵਾਰ ਰਸੋਈ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਵੱਡੇ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਜੋਂ ਵਰਤਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਬੇਸਮੈਂਟ ਜਾਂ ਗਰਾਊਂਡ ਫਲੋਰ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀਆਂ ਅਮਰੀਕੀ ਪੁਰਾਤਨ ਵਸਤਾਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੋਹਣੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿੱਘ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਵਾਲੇ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਕਈ ਮੀਲ ਦੂਰ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
ਅਗਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਬੈਠਣ ਵਾਲਾ ਕਮਰਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਕਮਰਿਆਂ ਨੂੰ ਜੋੜਦੀ ਸੀ। ਹਾਲਵੇਅ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਮਾਸਟਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਅਤੇ ਬੌਬ ਦਾ ਰੰਗੀਨ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਸੀ। ਉੱਪਰ ਦੋ ਮਹਿਮਾਨ ਕਮਰੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਅਟਾਰੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੱਕ ਸਿਰਫ਼ ਛੱਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੋਰੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੌੜੀ ਰਾਹੀਂ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ

ਸੀ। ਅਮਰੀਕੀ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਦੌਰਾਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ, ਇਹ ਘਰ ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਢਲਾਣ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਇਸਦਾ ਅਸਲ ਨਾਮ, ਵੁੱਡਪੇਕਰ ਰਿਜ ਫਾਰਮ ਪਿਆ।
ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਘਰ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਫਰਨੀਚਰ ਅਤੇ ਬਾਗਬਾਨੀ ਮਾਹਰ ਹੈਰੋਲਡ ਡੋਨਲਡਸਨ ਏਬਰਲਿਨ ਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ:
ਪਥਰੀਲੀਆਂ ਚੋਟੀਆਂ, ਪੱਥਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਚਰਾਗਾਹਾਂ, ਅਤੇ ਹਵਾ ਨਾਲ ਟੁੱਟੀਆਂ ਸਮੁੰਦਰੀ ਸਤ੍ਹਾ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਖੜ੍ਹੀਆਂ, ਟੁੱਟੀਆਂ ਢਲਾਣਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਸ ਖੇਤਰ ਦੀਆਂ ਭੂਗੋਲਿਕ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੇ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘਰੇਲੂ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦੇਣ ਲਈ, ਇਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਅਤੇ ਗ੍ਰੇਨਾਈਟ ਪੱਥਰਾਂ ਦੀ ਸਰਵ ਵਿਆਪਕ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣਾ ਪਿਆ ਹੈ। ਵੁੱਡਪੇਕਰ ਰਿਜ ਫਾਰਮ ਵਿਖੇ ਘਰ ਦੀ ਵਿਲੱਖਣਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਇਸ ਤੱਥ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਆਮ ਘਰ ਬਣੇ ਬਿਨਾਂ ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਇਸ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਪੂਰੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਵੁੱਡਪੇਕਰ ਰਿਜ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਾਫ਼ੀ ਸੁਹਾਵਣਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਨਾਮ ਦੀ ਯਾਦ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰੱਖਣ ਲਈ, ਵੁੱਡਪੇਕਰ ਰਿਜ ਫਾਰਮ ਦਾ ਨਾਮ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰੰਪਰਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਵੁੱਡਪੇਕਰ ਰਿਜ ਫਾਰਮ ਨੂੰ ਘੇਰਨ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਕਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਭਾਰਤੀ ਸਰਦਾਰ ਪੋਂਸ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਸ਼ਿਕਾਰ ਮੈਦਾਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ।
ਪੁਰਾਣਾ ਪੋਂਸ ਥੋੜ੍ਹਾ ਰਹੱਸਮਈ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਕਸਰ ਪੁਰਾਣੇ ਯੁੱਗਾਂ ਦੀਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਔਗਸਟਸ ਵੀਡ, ਜਿਸਨੇ 1780 ਵਿੱਚ ਇਹ ਘਰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਠੋਸ ਅਤੇ ਅਸਲੀ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਔਗਸਟਸ ਇੱਕ ਸਤਿਕਾਰਤ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਨੀਂਹ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਢਾਂਚਾ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਦੇਸ਼ ਅਜੇ ਵੀ ਯੁੱਧ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਹੇਠ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਆਤਮਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਅਤੇ ਦੂਰਦਰਸ਼ੀ, ਉਸਨੇ ਨਾ

ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਸੁਚੱਜੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਹੋਇਆ ਘਰ ਬਣਾਇਆ ਜੋ ਪੇਂਡੂ ਵਾਤਾਵਰਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ, ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਸੁਤੰਤਰ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ।
ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਔਗਸਟਸ ਇੰਨਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਿਸਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਖੇਤਾਂ ਦੀ ਹਾਲਤ 'ਤੇ ਇੰਨਾ ਮਾਣ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਘਾਹ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹਰੇਕ ਡੇਜ਼ੀ ਫੁੱਲ ਲਈ ਇੱਕ ਡਾਲਰ ਦੇ ਇਨਾਮ ਦਾ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦਾ ਸੀ।
1825 ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ, ਘਰ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਿਆਪਕ ਜਾਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਨਵ-ਯੂਨਾਨੀ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹਨ ਜੋ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।
ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਅਟਾਰੀ ਦੀਆਂ "ਪੇਟ" ਵਾਲੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਅਸਲ ਛੱਤ ਦੀ ਉਚਾਈ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਢਲਾਣ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ "ਪੇਟ" ਵਾਲੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ - ਇਸ ਲਈ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕੰਧ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀਆਂ ਨੀਵੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫਰੇਮ ਫਰਸ਼ ਦੇ ਪੱਧਰ ਦੇ ਇੰਨੇ ਨੇੜੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਬਾਹਰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਆਪਣੇ ਪੇਟ ਦੇ ਭਾਰ ਲੇਟਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ - ਨਵ-ਯੂਨਾਨੀ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਅਟਾਰੀ ਕਮਰਿਆਂ ਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਤਰੀਕਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿੰਨੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਰੌਸ਼ਨੀ ਕਿੰਨੀ ਸੁਹਾਵਣੀ ਹੈ।
ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਨਵੀਨੀਕਰਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੁੱਡਪੇਕਰ ਫਾਰਮਹਾਊਸ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਆਰਾਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਨੇ ਇਸ ਸਥਾਨ ਦੇ ਵਿਲੱਖਣ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੋਂ ਕਾਇਮ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਮਿਹਨਤੀ ਔਗਸਟਸ ਵੀਡ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇੱਥੇ ਨਿਵਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਠਾਰਵੀਂ

ਸਦੀ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਲਈ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਸਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਹੀ ਢਾਂਚੇ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹਨ - ਫਰੇਮ ਦੀਆਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਲੱਕੜਾਂ, ਟਿਕਾਊ ਬੀਮ ਅਤੇ ਜੋੜ, ਚੌੜੇ ਫਰਸ਼ ਬੋਰਡ, ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਫਾਇਰਪਲੇਸ। 1825 ਦੇ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਵੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਥੰਮ੍ਹਾਂ, ਥੰਮ੍ਹਾਂ, ਕੇਸਿੰਗਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ੈਲੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੂਲ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।
ਬਾਗ਼ ਦਾ ਲੇਆਉਟ ਵਾਤਾਵਰਣ ਪ੍ਰਤੀ ਉਹੀ ਹਮਦਰਦੀ ਭਰੀ ਸਮਝ ਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਘਰ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਇਹ ਕੁਦਰਤੀ ਮਾਹੌਲ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਖੂਹ ਦੇ ਢੱਕਣ, ਲਿਲਾਕ ਝਾੜੀਆਂ, ਸਵੀਟਬ੍ਰੀਅਰ, ਅਗਸਤ ਲਿਲੀ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਫਾਰਮਹਾਊਸ ਦੇ ਵਿਹੜੇ ਦੇ ਹੋਰ ਵਸਨੀਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਆਦਤ ਵਾਲੇ ਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।
ਆਪਣੇ ਹੱਕ ਦੀ ਇਸ ਮਾਨਤਾ ਦੇ ਬਦਲੇ, ਉਹ ਪੂਰੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਵਿਆਪਕ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਅਤੇ ਕੋਮਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁਹਾਵਣੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਕੈਥਰੀਨ ਉੱਪਰਲੇ ਵੱਡੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਕੋਵਾਨ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ। ਅਸੀਂ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸੰਗੀਤਕ ਸੁਣਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕੇ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਛਾ ਗਈ, ਮੈਨੂੰ ਦੂਰੋਂ ਹਲਕੀਆਂ ਸੰਗੀਤਕ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆਉਣ ਲੱਗੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਪਾਣੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਜਾਂ ਦੂਰ ਰੇਡੀਓ ਵਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਨੇੜੇ-ਤੇੜੇ ਕੋਈ ਘਰ ਜਾਂ ਪਾਰਕ ਕੀਤੀਆਂ ਕਾਰਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੇਡੀਓ ਇਸ ਸ਼ੋਰ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦੇ ਸਨ।
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਉੱਠੇ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀ। ਅਸੀਂ ਚੁੱਪਚਾਪ ਖੜ੍ਹੇ ਫਰਨੀਚਰ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਜਦੋਂ

ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਵਾਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਉੱਪਰੋਂ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ।
ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਤਿੱਖੀਆਂ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਿਲਹਰੀ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਆਮ ਸ਼ੋਰ।
ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਕਿਸੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦੇ ਢਹਿਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸੁਣਿਆ?" ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਬੇਲੋੜਾ ਕਿਹਾ।
"ਅਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਇਹ ਸੁਣਿਆ," ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ।
"ਮੈਂ ਕਿਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ?" ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜਿੰਨਾ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਤੋਂ ਤੇਜ਼, ਮੈਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ ਜਿੱਥੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਕਮਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਨੇਰਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਵਿੱਚ ਚਾਲੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਬੰਦ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਛੋਟੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ। ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਵਾਨ ਨੇ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਘਟਨਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ।
"ਇਹ ਬਿਜਲੀ ਵਾਂਗ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਜੋ ਅਚਾਨਕ ਆਈ ਅਤੇ ਚਲੀ ਗਈ।"
ਮੈਂ ਕਮਰੇ ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਖਿੜਕੀਆਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਕਿ ਲੰਘਦੀਆਂ ਕਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਦੋਵੇਂ ਖਿੜਕੀਆਂ, ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ, ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸੜਕ ਤੋਂ ਦੂਰ, ਹਨੇਰੇ ਪੇਂਡੂ ਖੇਤਰ ਵੱਲ ਖੁੱਲ੍ਹਦੀਆਂ ਸਨ।
ਕੈਥਰੀਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਬੈਠੇ, ਅਤੇ ਕੋਵਾਨ ਪਰਿਵਾਰ ਕੁਰਸੀਆਂ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਚੁੱਪ ਬੈਠੇ ਰਹੇ, ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ

ਜਿਹੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਫਿਲਟਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ। ਬਹੁਤ ਹਨੇਰਾ ਸੀ, ਸੌਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹਨੇਰਾ ਸੀ, ਪਰ ਲਿਖਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਛੋਟੇ ਕਮਰੇ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਕੰਧ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਹਟ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਸਾਫ਼ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਚਿੱਟੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਚਮਕੀ ਅਤੇ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ, ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਕਿ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਜਿਸਦਾ ਸਿਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਘੁੰਮ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕੀ। ਪਰ ਡੋਰਥੀ ਕੋਵਾਨ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਦੇਖੋ, ਇਹ ਫਿਰ ਹੈ। ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।"
ਸੰਖੇਪ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਮੈਂ ਦੇਖ ਸਕਿਆ ਕਿ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੰਧ 'ਤੇ ਪਰਛਾਵਾਂ ਪਾਇਆ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਕੋਈ ਭਰਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਘਰ ਲਿਆਉਣਾ ਹੀ ਬਿਹਤਰ ਸਮਝਿਆ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਵਜੋਂ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣੀ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਬੌਬ ਕੋਵਾਨ ਦਾ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਫੋਨ ਆਇਆ।
"ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਕੈਥੀ ਸਾਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋ, ਕੁਝ ਹੋਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਡੌਟੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਸਤਕ ਦਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ। ਸ਼ਨੀਵਾਰ, 29 ਫਰਵਰੀ ਨੂੰ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਟੂਡੀਓ ਵਿੱਚ ਝਪਕੀ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜਾਗਿਆ... ਉਹੀ ਕਮਰਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਪਿਛਲੇ ਐਤਵਾਰ ਸੀ।"
"ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਘਟਨਾ ਵੀਰਵਾਰ, 27 ਫਰਵਰੀ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਵਾਪਰੀ। ਮੈਂ ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਇਕੱਲੀ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਡੌਟੀ ਅਜੇ ਵੀ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚੀ, ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਮੁੱਖ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਅਤੇ ਉੱਪਰਲੇ ਸਿਲਾਈ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਡੌਟੀ ਅਭਿਆਸ ਲਈ ਵੀ ਵਰਤਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਡੌਟੀ ਨੇ

ਜ਼ਰੂਰ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾ ਕੇ ਰੱਖੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਮੈਂ ਘਰ ਤੋਂ ਲੰਘ ਕੇ ਗੈਰਾਜ ਵੱਲ ਗਿਆ, ਪਾਰਕ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਤਾਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਸਨ।"
"ਮੈਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੁੱਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸਨ (ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸਨ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੈ)। ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਸਨ। ਮੈਂ ਪੂਰੇ ਘਰ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਹੁਣੇ ਉੱਥੇ ਆਇਆ ਸੀ... ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ।"

* * *

ਐਤਵਾਰ, 15 ਮਾਰਚ ਨੂੰ, ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਮ ਵੇਲੇ ਦੁਬਾਰਾ ਹਾਊਸ 1780 ਪਹੁੰਚੇ। ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁਆਦੀ ਭੋਜਨ ਸਾਡਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਘਰ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ।
ਅਸੀਂ ਉਸ ਵੱਡੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਸੀ ਜਿੱਥੋਂ ਸੰਗੀਤ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਉੱਪਰੋਂ ਅਜੀਬ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ।
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਚਿੱਟੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ," ਏਥਲ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਕਿਹਾ। "ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਕਾਲੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੱਥਾ ਉੱਚਾ ਹੈ। ਉਹ ਛੋਟੀ ਹੈ।"
ਬੌਬ ਕੋਵਾਨ ਨੇ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੇਖੋ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਮਿਲਿਆ - ਇੱਕ ਜੈਕਟ ਜੋ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਔਰਤ ਜਾਂ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਫਿੱਟ ਆਵੇਗੀ।"
ਉਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਜੋ ਕੱਪੜੇ ਦਿਖਾਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਬਦਬੂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਨ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਪਿਛਲੇ ਮਾਲਕ ਦੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ—ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ।

ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਏਥਲ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਟ੍ਰਾਂਸ ਦੇ ਆਮ ਲੱਛਣ ਦਿਖਾਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਚਾਲੂ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ।
ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ, ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਅਸਪਸ਼ਟ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਹੀ ਨਿਕਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੌਸਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ, "ਤੂੰ ਬੋਲ ਸਕਦੀ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਦੋਸਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੈਂ।" ਫਿਰ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਰੋਣ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈਆਂ।
ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਅਜਿਹੇ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?" ਹਾਸਾ ਸੀ - ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਬੱਚਿਆਂ ਵਰਗਾ ਸੀ ਜਾਂ ਪਾਗਲਪਨ ਵਾਲਾ।
ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਤਿੱਖੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਗਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਤੁਸੀਂ ਬੋਲ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਬੋਲ ਸਕਦੇ ਹੋ," ਮੈਂ ਹਸਤੀ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਸਨੇ ਮਾਧਿਅਮ ਉੱਤੇ ਕੁਝ ਕੰਟਰੋਲ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
"ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ," ਉਸਨੇ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
ਜਵਾਬ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਸਮਝਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਪੁੱਛਣਾ ਪਿਆ। "ਲੂਸੀ।"
"ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ, ਲੂਸੀ, ਕੀ ਤੂੰ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈਂ?"
"ਰੱਬ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇ।"
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ?
"ਮੇਰਾ ਘਰ."
ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਹੈ?
ਉਹ ਜੀਵ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਝਿਜਕਿਆ, ਫਿਰ ਡੋਰਥੀ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਤੂੰ ਪਸੰਦ ਹੈਂ।"

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਵਾਲ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ।
"ਤੁਹਾਡੀ ਉਮਰ ਕੀ ਹੈ?"
"ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ।"
"ਤੁਹਾਡੀ ਉਮਰ ਕੀ ਹੈ?"
"ਰੱਬ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇ।"
ਗੱਲਬਾਤ ਸੁਹਾਵਣੀ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੇਰੇ ਪਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?" ਤਾਂ ਭੂਤ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਕੋਈ ਭਿਆਨਕ ਗੱਲ ਕਹਿ ਦਿੱਤੀ ਹੋਵੇ।
"ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਿਹਾ?" ਉਹ ਲਗਭਗ ਰੋ ਪਈ, ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਕੰਬ ਰਹੀ ਸੀ। "ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਰੱਬ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇਵੇ - ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸੀ?" ਉਸਨੇ ਦੁਹਰਾਇਆ, ਫਿਰ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ। "ਪਤੀ, ਪਤੀ," ਉਹ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਕਹਿੰਦੀ ਰਹੀ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਇੱਕ ਅਸਹਿ ਵਿਚਾਰ ਹੋਵੇ।
ਤਾਂ ਫਿਰ ਤੁਹਾਡਾ ਪਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ?
"ਹਾਂ ਮੈਂ ਕੀਤਾ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਫਿਰ?"
"ਲੂਸੀ...ਹਾਏ ਮੇਰੇ ਰੱਬਾ...ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਉਹ ਸੋਹਣਾ ਦਿਨ...ਉਹ ਪਿਆਰਾ ਦਿਨ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਤਲਾਅ ਵਿੱਚ ਵੇਖਾਂ ਅਤੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖ ਸਕੇਂਗਾ।"
"ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ?" ਮੈਂ ਦੁਹਰਾਇਆ।
ਪਰ ਭੂਤ ਨੇ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਵੱਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚੀ ਹੋਈ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਲੂਸੀ, ਲੂਸੀ - ਸੋਹਣੀ - ਹਾਏ - ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਲੈ ਗਏ - ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਠੰਡੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਲੇਟ ਦਿੱਤਾ..."
ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, "ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਸੀ?"
"ਸਾਲ, ਸਾਲ?" ਉਸਨੇ ਦੁਹਰਾਇਆ। "ਹੁਣੇ, ਹੁਣੇ!"

"ਇਸ ਦੇਸ਼ 'ਤੇ ਹੁਣ ਕੌਣ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਹੈ?"
"ਕਿਉਂ, ਉਹ ਜਿਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤਾ।"

ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲੀ ਤਸਵੀਰ
"ਰਾਜ ਕੌਣ ਕਰਦਾ ਹੈ?"
"ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਲੈ ਗਏ... ਸਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ। ਜਨਰਲ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ।"
"ਉਹ ਕਦੋਂ ਮਰਿਆ?"
"ਹੁਣੇ."
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਹ ਫਿਰ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਲੱਗ ਪਈ।
"ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ - ਮੈਂ ਪੂਲ ਕੋਲ ਉਡੀਕ ਕਰਾਂਗੀ - ਦੇਖੋ, ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੈ!" ਉਹ ਫਿਰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ।

ਮੈਂ ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਆਰਾਮ ਕਰੋ - ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੈ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਲਗਭਗ ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਰਿਆਂ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ?" ਜਵਾਬ ਕੁਝ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸੀ ਸੀ।
ਮੈਂ ਮਰਿਆ ਨਹੀਂ ਹਾਂ—ਕਦੇ ਨਹੀਂ—ਸਾਰੇ ਸੰਤੋ!
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਵੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲ ਜਾਵੇ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਇਸ ਘਰ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਵਾ ਲਵੇ। ਪਰ ਭੂਤ ਨੇ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਮੈਂ ਜੋ ਕਿਹਾ ਉਸਦਾ ਖੰਡਨ ਕਰੋ-"
ਮੈਂ ਹੁਣ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਘਰ ਕਿਵੇਂ ਆਏ?"
"ਪਿਤਾ ਜੀ—ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ।"
ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਘਰ ਸੀ?
"ਹਾਂ।"
"ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਸੀ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਪਰ ਲੂਸੀ ਦੀ ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾ ਹੁਣ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਐਲਬਰਟ, ਜੋ ਕਿ ਮਾਧਿਅਮ ਦਾ ਕੰਟਰੋਲ ਸੰਭਾਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਸੰਭਾਲ ਲਿਆ। ਉਸਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਟੀਕ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਏਥਲ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ।
"ਇਸ ਔਰਤ ਦਾ ਕੀ ਨਾਮ ਲੂਸੀ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਕਈ ਵਾਰ ਕੰਟਰੋਲ ਵਾਧੂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।
"ਉਹ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ... ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ," ਐਲਬਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਬਾਰੇ ਮੇਰੇ ਸਵਾਲ ਨੇ ਲੂਸੀ ਨੂੰ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਉਥਲ-ਪੁਥਲ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ।

ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਏਥਲ ਮੇਅਰਸ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ, ਅਤੇ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ, ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸੰਮੋਹਿਤ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੀ ਨਿਕਲਿਆ ਸੀ।

* * *

ਇਸ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਯੂਰਪ ਚਲੇ ਗਏ।
ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਬੌਬ ਕੋਵਾਨ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ। ਸਟੈਮਫੋਰਡ ਹਿੱਲ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਕਿਵੇਂ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਕੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ? ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। "ਪਿਛਲੇ ਜੂਨ," ਬੌਬ ਨੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ, "ਡੌਟੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਦੋਸਤ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਹੇਅਰ ਡ੍ਰੈਸਰ, ਨਾਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਇਤਫਾਕਨ, ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਨਾਲ ਖੇਡ ਰਹੇ ਸੀ, ਮਜ਼ਾਕ ਵਿੱਚ, ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ। ਅਚਾਨਕ, ਐਤਵਾਰ ਦੁਪਹਿਰ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਕਦਮਾਂ ਨਾਲ ਟੁੱਟ ਗਈ। ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਲੁਕਾ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵੀ ਘਰ ਖਰੀਦਦਾਰ ਸਾਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਅਜੀਬ ਹਰਕਤ ਵਿੱਚ ਦੇਖੇ। ਸਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਘਰ ਦੇਖਣ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਚਾਨਕ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਰੁਕ ਗਈ। ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ, "ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘਰ ਵੇਚਣਾ ਔਖਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਕੁਝ?"
"ਹਾਂ, ਜੁਲਾਈ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਨ ਆਇਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨੇਕਦਿਲ ਔਰਤ, ਬੇਲੋੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ। ਉੱਪਰ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਿਲਾਈ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਭੱਜੀ, ਤਾਂ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਕੱਪੜਾ ਕਮਰੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉੱਥੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ! ਸਾਡੀ ਮਹਿਮਾਨ, ਮਾਰਗਰੇਟ ਨੇ ਵੀ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਗੂੰਜਦੇ ਸੁਣਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਨਵੰਬਰ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਹੇਠਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਇਆ। ਅਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਬਾਹਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ,

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਡੌਟੀ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ।"
"ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਇਹ ਸਭ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਭੂਤ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆ ਸਕਦਾ ਸੀ।"
"ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਡਰਾਉਣਾ ਅਨੁਭਵ," ਡੋਰਥੀ ਕੋਵਾਨ ਨੇ ਟੋਕਿਆ, "ਉਹ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਸੌਂ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਾਗਣ 'ਤੇ, ਬੱਤੀਆਂ ਜਗਾਏ ਬਿਨਾਂ ਬਾਥਰੂਮ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਬੌਬ ਨਾ ਜਾਗ ਸਕੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਸੌਣ ਲਈ ਹੱਥ-ਪੈਰ ਮਾਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨੀਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ, ਜਿੱਥੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਤੁਰਨਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਧੱਕ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।" ਮੈਂ ਕਾਫ਼ੀ ਸੁਣ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ 15 ਦਸੰਬਰ ਨੂੰ, ਅਸੀਂ ਐਥਲ ਜੌਹਨਸਨ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਗਏ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਅੰਦਰਲੀਆਂ ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਣ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਸੀ, ਅਤੇ ਐਥਲ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਣ ਲੱਗ ਪਈ।
"ਇਹ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦਾ ਤਾਬੂਤ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ। "ਬਿਲਕੁਲ ਇੱਕ ਨਵਜੰਮੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਤਾਬੂਤ ਵਾਂਗ।"
ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਪੁਰਾਣੀ ਘੜੀ ਜ਼ੋਰ-ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਅਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਟਿਕ-ਟਿਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮੈਗੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ," ਏਥਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮਾਰਗ੍ਰੇਟ।"
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋ?
"ਇੱਕ ਔਰਤ, ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਫੁੱਟ ਦੋ ਇੰਚ ਲੰਬੀ, ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਚੱਕਰ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹਨ, ਵਿਚਕਾਰੋਂ ਵੰਡੇ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਗੁੱਤਾਂ ਬੰਨ੍ਹੀਆਂ ਹੋਈਆਂ

ਹਨ। ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਹੈ... ਲੌਰੀ... ਬਹੁਤ ਸੋਹਣਾ ਚਿਹਰਾ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ... ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੈ, ਹੈਂਸ..."
ਮੈਂ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ, "ਉਹ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ?"
"ਭੂਰੇ ਘੁੰਗਰਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ, ਗੁੱਟ 'ਤੇ ਬਟਨ ਲੱਗੀ ਚਿੱਟੀ ਕਮੀਜ਼ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਹਲਕਾ ਭੂਰਾ ਰੰਗ ਦੀ ਜੈਕੇਟ ਸੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਕੋਟ ਨਹੀਂ ਸੀ..."
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਉੱਥੇ ਕਿਉਂ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਕੁਝ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ।
"ਖੂਹ ਦੇ ਤਲ," ਉਹ ਬੁੜਬੁੜਾਈ, "ਖੂਹ ਦੇ ਤਲ 'ਤੇ ਪੱਥਰ।"
ਬੌਬ ਕੋਵਾਨ ਆਪਣੀ ਸੀਟ ਤੋਂ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਤਾਬੂਤ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਿਛਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਠੰਡਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਜਾਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾ ਸਕਣ।
"ਕਿਸੇ ਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੋਟੀ ਸੀ," ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਹੁਣ ਕਿਹਾ, "ਇੱਕ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਜਿਸਨੇ ਗੂੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਦੀ ਪੈਂਟ ਅਤੇ ਭਾਰੀ ਮੋਟੀਆਂ ਮੋਟੀਆਂ ਜੁੱਤੀਆਂ ਪਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਸਲੇਟੀ ਅਤੇ ਥੋੜੇ ਲੰਬੇ ਸਨ; ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਉਹ ਸੋਟੀ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਾਰਨ ਪਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। "ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਜਾਓ," ਏਥਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, 'ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਜਾਓ!'"
ਪਰ ਉਹ ਬੇਕਸੂਰ ਸੀ; ਉਹ ਖੂਹ 'ਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਖੂਹ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਹੈ? ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਖੂਹ ਵਿੱਚ ਧੱਕਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ... ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਖੂਹ ਵਿੱਚ ਧੱਕਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ...
ਏਥਲ ਹੁਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਉਸ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?" ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਉਹ ਉਦਾਸ ਸੀ, ਉਹ ਉਦਾਸ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ।"

"ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
"ਇਸਦਾ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?"
"ਉਹ ਸਾਰੇ ਇੱਥੇ ਹਨ... ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾ ਰਹੇ ਹਨ... ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਨੂੰ ਖੂਹ ਦੇ ਕੋਲ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਇਸ ਖੂਹ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਰਿਆ?" ਬਾਹਰ, ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਗਜ਼ ਦੂਰ, ਖੂਹ ਸੀ, ਹੁਣ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਰਾਤ ਦੀ ਠੰਢੀ ਹਵਾ ਵਿੱਚ।
"ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਗਲਤ ਸਮਝਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਲੱਭਦੀ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦੀ ਹਾਂ।"
"ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਸੀ?"
"ਹੁਣ ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ...ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ...ਮੈਂ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ, ਮੈਂ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ...ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵੇਲੇ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋ?"
"ਮੈਂ ਹੋਰ ਕਿੱਥੇ ਹੋ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?" ਭੂਤ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
ਮੈਂ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਹਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ," ਭੂਤ ਨੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਇਹ ਨੌਜਵਾਨ ਇੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਦੇਖਣ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਣ ਲਈ ਰੁਕਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਮੇਰਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਮਾਸ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਹੱਡੀ 'ਤੇ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਜੋਸ਼ ਅਤੇ ਉਸ ਔਰਤ ਦੇ ਭਰਪੂਰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿਆਂਗਾ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੇ ਬੁਰੇ ਕੰਮਾਂ ਕਾਰਨ ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ ਸੀ।"
ਵਿਸ਼ਾ ਬਦਲਣ ਲਈ, ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਹਾਡੀ ਧੀ ਇੱਥੇ ਦਫ਼ਨਾਈ ਗਈ ਹੈ?" ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ, ਰਹੱਸਮਈ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹਾਂ।"

ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਹ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ - ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇੰਨਾ ਅੰਤਿਮ ਨਹੀਂ।
ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਭੂਤ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਮਾਰਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਧੀਮੀ ਜਿਹੀ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਸੈਮੂਏਲ।"
ਅਤੇ ਲੌਰੀ?
"ਮੇਰੀ ਧੀ... ਓ, ਇਹ ਉਹ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਗਲਤ ਕੀਤਾ ਸੀ... ਮਾਰਗਰੇਟ, ਮਾਰਗਰੇਟ!" ਹੁਣ ਉਹ ਡਰ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
ਵੱਡੀ ਘੜੀ ਵੱਜਣ ਲੱਗੀ। ਭੂਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸੰਕੇਤ ਸੀ।
"ਫੈਸਲਾ, ਫੈਂਸਲਾ...ਲੌਰੀ...ਉਹ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਮੁਸਕਰਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਫੜ ਰਹੀ ਹੈ! ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਦੁਖੀ ਕੀਤਾ ਸੀ।"
ਪਰ ਇਹ ਉਤਸ਼ਾਹ ਸੈਮੂਅਲ ਲਈ ਅਸਹਿ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ। ਅਚਾਨਕ, ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਏਥਲ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਗਈ। ਇਹ ਲੌਰੀ ਸੀ।
"ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿਓ," ਉਸਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।"
ਆਵਾਜ਼ ਮਿੱਠੀ ਅਤੇ ਕੁੜੀ ਵਰਗੀ ਸੀ।
"ਸਮੂਏਲ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਮੇਰੇ ਦਾਦਾ ਜੀ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਖ਼ਾਨਦਾਨੀ ਨਾਂ ਕੀ ਹੈ?"
"ਲੌਰੀ ਹੋ-ਹੋ-...ਕਾਸ਼ ਮੇਰਾ ਇਹ ਨਾਮ ਹੁੰਦਾ।"

ਪਰ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ।
ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਨੇ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨਾਮ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਮਨ੍ਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਇਸਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਹੈ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੇਰੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮਾਰਗ੍ਰੇਟ।" "ਤੁਹਾਡਾ ਜਨਮ ਕਿਸ ਸਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ?"
ਝਿਜਕਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸਤਾਰਾਂ ਸੌ ਛਪੰਜ।"
"ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਹੈ?"
"1774 ਵਿੱਚ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ 1774 ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ।"
"ਚਰਚ ਵਿੱਚ?"
"ਨਹੀਂ, ਦਾਦਾ ਜੀ ਇਹ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਉੱਤਰੀ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਦਫ਼ਨਾ ਦਿੱਤਾ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਨਾਲ ਪੁੱਟਿਆ।"
"ਦਾਦਾ ਜੀ ਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ।"
"ਇੱਥੋਂ ਕਿੰਨੀ ਦੂਰ ਹੈ?"
"ਇੱਕ ਲਾਰਕ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਉਡਾਣ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਕੀ ਕਬਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੈ?"
"ਓਹ ਨਹੀਂ।"
"ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਉਹ ਹੁਣ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਲੌਰੀ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਘਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਵਿਕਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਕੋਵਾਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭੂਤ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਰੱਖ ਰਹੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਪਹਿਲੀ

ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਵੈਸੇ ਵੀ, ਸਾਰੀ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜ ਕਾਫ਼ੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੌਣ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਸੰਭਵ ਹੈ?
ਲੌਰੀ ਨੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ ਅਤੇ "ਆਪਣੇ" ਘਰ ਦੇ ਨਵੇਂ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੇਗੀ। ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਆਪਣੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਲਈ ਮਾਫ਼ੀ ਮੰਗੀ।
ਫਿਰ ਮੈਂ ਏਥੇਲ ਦੇ ਕੰਟਰੋਲਰ, ਐਲਬਰਟ ਨੂੰ ਮਾਧਿਅਮ ਦਾ ਕੰਟਰੋਲ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਪੂਰੇ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ।
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਬਾਕੀ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਹੀ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। 1777 ਦੌਰਾਨ... ਦਾਦਾ ਜੀ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ੀ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਇੱਥੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਈਸਾਈ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕਬਰਸਤਾਨ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"
"ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਪੱਛਮ ਵੱਲ," ਐਲਬਰਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਟੀਕ, ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਲਹਿਜੇ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਇੱਥੇ ਹੀ ਇਸੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ। ਕਬਰ ਦਾ ਪੱਥਰ ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਿਆ ਹੈ। ਉੱਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਬਦਮਾਸ਼ਾਂ ਨੇ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੌਜਵਾਨ ਉਸਨੂੰ ਹੱਥੋਂ ਫੜ ਕੇ ਲੈ ਗਿਆ ਹੈ।"
ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਸੀ?
ਉਸਨੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਬੈਂਜਾਮਿਨ ਰੱਖਿਆ।
"ਕੀ ਉਹ ਖੂਹ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ?"
"ਠੀਕ ਹੈ। ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਵਾਲੀ ਕਬਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਸਦੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਕੀ ਉਹ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਗੜਬੜ ਪੈਦਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?
"ਉਹ ਮੁੱਖ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਗੁੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।"

"ਲੂਸੀ ਕੌਣ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਉਸ ਕੁੜੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਿਸਨੇ ਪਿਛਲੇ ਬਸੰਤ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਸੰਚਾਰ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। "ਲੌਰੀ, ਇਹ ਉਹੀ ਕੁੜੀ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਤੂੰ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਅਸਲੀ ਨਾਮ ਲੂਸੀ ਹੈ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕੋ ਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹਨ।"
"ਕੀ ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ?"
"ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਧਾਰਮਿਕ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਸਨ... ਪਰ ਹੁਣ ਲਈ, ਇਸ ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਹੀ ਬਿਹਤਰ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ-ਦੋ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਏਥੇਲ ਆਮ ਵਾਂਗ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਮੈਂ ਬੌਬ ਕੋਵਾਨ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਾਰੀਖ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਪਰੰਪਰਾ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਘਰ 1780 ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ?"
ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪਰੰਪਰਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਅਸਲ ਤਾਰੀਖ਼ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਅਸੀਂ ਉੱਪਰ ਸਿਲਾਈ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਭਾਰੀ ਲੱਕੜ ਦੀ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਬੈਠ ਗਏ। ਏਥਲ ਲਗਭਗ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਦੁਬਾਰਾ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਉਹ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਹੀ ਇੱਕ ਵਾਰ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਾਰ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।
ਹੁਣ ਨੇੜੇ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਗੂੰਜ ਰਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਫ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈਂ?"
"ਸਾਰਜੈਂਟ-ਮੇਜਰ..." ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਸੀ।

"ਕੁਝ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਭਰੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਹਨ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ?"
"ਸਾਰਜੈਂਟ-ਮੇਜਰ ਹਰਮ।"
"ਪਹਿਲਾ ਨਾਂ?"
ਹਾਰ ਮੰਨਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ ਅਤੇ "ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਸੀ, ਦੁਸ਼ਮਣ ਨਹੀਂ।" ਮੈਂ ਬੌਬ ਕੋਵਾਨ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਪੁਰਾਣੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਜਾਇਦਾਦ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਬੌਬ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।
"ਮੈਂ ਜਦੋਂ ਵੀ ਚਾਹਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਪਰ ਮੈਂ ਜਾਵਾਂਗਾ," ਨਵੇਂ ਮਹਿਮਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ; ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖੋਗੇ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਉਸ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਵੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਲੰਘੇ?"
"ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ। ਪੋਟੋਮੈਕ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ...1776।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੜੀ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਸੀ?" ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਯੌਰਕ...8 ਵੀਂ ਰੈਜੀਮੈਂਟ...ਮੈਂ 18 ਵੀਂ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੈਦਲ ਸੈਨਿਕ ਸੀ..."
"ਕਿਹੜੀ ਫੌਜ?"
“ਵੇਨ…ਵੇਨ…”
"ਤੁਹਾਡਾ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਜਨਰਲ ਕੌਣ ਸੀ?"
"ਬ੍ਰੋਡਰਿਕ।"
"ਤੁਹਾਡੀ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਦਾ ਕਰਨਲ ਕੌਣ ਸੀ?"
"ਵੇਨ, ਵੇਨ।"
"ਤੁਸੀਂ ਸਾਰਜੈਂਟ-ਮੇਜਰ ਸੀ?"
"ਸਾਰਜੈਂਟ-ਮੇਜਰ, 18 ਵੀਂ ਰੈਜੀਮੈਂਟ, ਪੈਦਲ ਸੈਨਾ।"

"ਤੁਹਾਡੀ ਤਾਇਨਾਤੀ ਕਿੱਥੇ ਸੀ?"
"ਨ੍ਯੂ ਯੋਕ."
"ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਕਿੱਥੇ?"
"ਚੈਂਪਲੇਨ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਕਮਾਂਡਰ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?" "ਬ੍ਰੋਡਰਿਕ।" ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਭਾਵੁਕ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਪੋਟੋਮੈਕ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਲੜਾਈ ਦੀ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਵਿੱਚ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ?"
ਫੋਰਟ ਟਿਕੋਂਡੇਰੋਗਾ, ਨਿਊਯਾਰਕ।
ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪੋਟੋਮੈਕ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਲੜਨ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਉੱਪਰੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ "ਪੋਟੋਮੈਕ" ਸ਼ਬਦ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹੋਂ ਇੰਨੀ ਹੌਲੀ ਨਿਕਲਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਗਲਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।
"ਤੁਹਾਡੀ ਮੌਤ ਦੀ ਤਾਰੀਖ਼ ਕੀ ਹੈ?"
“1776.”
ਫਿਰ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੁੰਦੀ ਗਈ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਹੁਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾਵਾਂਗਾ ਜੋ...ਜੋ ਭੁੱਖੇ ਹਨ..." ਆਵਾਜ਼ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸ਼ਾਂਤ ਹੁੰਦੀ ਗਈ।
ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਏਥੇਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਸਿਰ ਦਰਦ ਨਾਲ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਈ, ਪਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗੀ ਹੀ ਸੀ।

* * *

ਅਸੀਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ, ਇਹ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕੋਵਾਨ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 1780 ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਮੁਖੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਮੈਂ ਉਹ ਰਹੱਸਮਈ ਸੰਗੀਤ ਵੀ ਸੁਣਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਜਾਦੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋਏ ਸੀ। ਜੋ ਸੰਗੀਤ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਉਹ ਦੂਰ ਦੇ ਰੇਡੀਓ ਵਰਗਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਨੇੜੇ- ਤੇੜੇ ਕੋਈ ਘਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਸੁਣ ਸਕਦੇ। ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਲਈ, ਜੋ ਆਵਾਜ਼ ਮੈਂ ਸੁਣੀ ਉਹ ਸਦੀ ਦੇ ਮੋੜ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸੰਗੀਤ ਵਜਾ ਰਹੇ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਸਿੰਫਨੀ ਆਰਕੈਸਟਰਾ ਵਰਗੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ।
ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ, ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਕਈ ਪਰਤਾਂ ਨਾਲ ਰੰਗੇ ਹੋਏ, ਅਕਸਰ ਵਾਤਾਵਰਣ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਸੰਗੀਤ ਅਤੇ ਹੋਰ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੋਖ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।
ਸਾਰਜੈਂਟ-ਮੇਜਰ ਬਾਰੇ ਕੀ?
ਮੈਂ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਚੈੱਕ ਕੀਤੇ। ਮੈਨੂੰ ਹਾਰਮ ਨਾਮ ਦਾ ਕੋਈ ਸਿਪਾਹੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਹਾਰਮਨ ਨਾਮ ਦੇ ਕਈ ਅਫਸਰ (ਅਤੇ ਸਿਪਾਹੀ) ਮਿਲੇ। ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਟੇਪਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਚੈੱਕ ਕੀਤੀਆਂ। ਭੂਤ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ "ਹਾਰਮ" ਉਚਾਰਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਹਾਰਮਨ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਲੁਕਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਪਰ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਪਤਾ ਲੱਗੀ। ਕਨੈਕਟੀਕਟ ਰਾਜ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਬੈਂਜਾਮਿਨ ਹਾਰਮਨ ਜੂਨੀਅਰ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ, ਜੋ 1776 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਸੀ। ਜਿਸ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਉਸਦੀ ਪਛਾਣ "ਬੈਂਜਾਮਿਨ" ਵਜੋਂ ਹੋਈ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਅਸੀਂ ਹਾਰਮਨ ਜਾਂ ਹਾਰਮਨ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਭੂਤ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ। ਕੀ ਉਹ ਕਤਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੌਜਵਾਨ ਦਾ ਪਿਤਾ ਸੀ?

1780 ਵਾਲਾ ਘਰ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸਿਰਫ਼ 1780 ਦਾ ਹੀ ਦਰਜ ਹੈ। ਪਰ ਕੀ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਇਮਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ? ਕੀ 1780 ਵਾਲਾ ਘਰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਘਰ ਦੀ ਸੋਧ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਲਿਖਤੀ ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਹੈ?
ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਸਾਬਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਖੰਡਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਜਨਰਲ "ਮੈਡ" ਐਂਥਨੀ ਵੇਨ ਚਰਚਾ ਅਧੀਨ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਨਿਊਯਾਰਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇਨਕਲਾਬੀ ਫੌਜਾਂ ਦਾ ਇੰਚਾਰਜ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮਹਿਲਾ ਵੌਇਸ ਕੋਚ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਐਥਲ ਮੇਅਰਸ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇੱਕ ਮਹਿਲਾ ਵੌਇਸ ਕੋਚ ਵੀ ਹੈ।

* 47
ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਦੇ "ਜਾਸੂਸੀ ਘਰ" ਦੇ ਭੂਤ
ਜੂਨ 1696 ਵਿੱਚ, 26 ਸਾਲਾ ਡੈਨੀਅਲ ਸੀਬਰੂਕ, ਜੋ ਕਿ ਪੇਸ਼ੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਬਾਗਬਾਨੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ, ਨੇ 80 ਪੌਂਡ ਸਟਰਲਿੰਗ ਵਿੱਚ 202 ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਖਰੀਦੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮਤਰੇਏ ਪਿਤਾ, ਥਾਮਸ ਵਿਟਲੌਕ ਤੋਂ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਸੀ। 250 ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ, ਇਹ ਬਾਗਬਾਨੀ ਸੀਬਰੂਕ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹੀ, ਜੋ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਖੇਤੀ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਬੰਦਰਗਾਹ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਜਹਾਜ਼ ਚਲਾਉਂਦੇ ਸਨ। "ਸਪਾਈ ਹਾਊਸ" ਸ਼ਾਇਦ ਪੂਰਬੀ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਦੇਖੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਘਰ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਲੱਕੜ ਦੇ ਖੰਭਿਆਂ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਮੋਰਟਾਰ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੱਥ ਨਾਲ ਬਣੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਹਨ। ਘਰ ਦੋ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਉੱਚਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਨਾਲ ਪੇਂਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਗਰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਇਹ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਸੀ।

ਮਿਡਲਟਾਊਨ, ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਥਿਤ, ਇਹ ਘਰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਤੋਂ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਯੋਗ ਹੈ। ਇਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਿਊਰੇਟਰ ਗਰਟਰੂਡ ਨੀਡਲਿੰਗਰ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਉਸਦੇ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਭਰਾ, ਟ੍ਰੈਵਿਸ ਨੀਡਲਿੰਗਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਯੁੱਗ ਦੇ ਫਰਨੀਚਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਤੱਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਰਗਰਮ ਵ੍ਹੇਲਰਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਔਜ਼ਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਆਕਰਸ਼ਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਗੁਆਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਸੰਬੰਧ ਨਾ ਹੋਣ।
ਘਰ ਦੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਮੋਨਮਾਊਥ ਦੀ ਲੜਾਈ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਕਮਰੇ ਨੂੰ, ਜਿਸਨੂੰ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਜਾਸੂਸੀ ਕਮਰਾ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੇਖਾਂਗੇ), ਵਿੱਚ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ, ਡੀ.ਸੀ. ਵਿੱਚ ਕਾਂਗਰਸ ਦੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਜਨਰਲ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਗਏ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਹਨ।
1778 ਵਿੱਚ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਮਿਡਲਟਾਊਨ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਲੁੱਟ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸਾੜ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਮੁੰਦਰੀ ਕੰਢੇ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੋਨਮਾਊਥ ਮਿਲੀਸ਼ੀਆ ਅਤੇ ਵ੍ਹੇਲ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸ਼ਤੀ ਚਾਲਕ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ। ਜਨਰਲ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਨੇ ਸ਼ੋਲ ਹਾਰਬਰ, ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਨਾਮ ਜਿੱਥੇ ਜਾਸੂਸੀ ਘਰ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਤੋਂ ਇੱਕ ਦੇਸ਼ਭਗਤ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਤਾਂ ਜੋ ਅਮਰੀਕੀ ਪੱਖ ਨੂੰ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਨਾਲ ਲੜਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਵਲੰਟੀਅਰ ਕਾਰਪੋਰਲ ਜੌਨ ਸਟੀਲਵੈਲ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਕ ਟੈਲੀਸਕੋਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਗੈਰੇਟ ਹਿੱਲ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਨੇੜਲੀ ਪਹਾੜੀ ਤੋਂ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਦੀ ਜਾਸੂਸੀ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਖੇਤਰ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਸਥਾਨ ਹੈ।

ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਜਾਸੂਸੀ ਘਰ, ਇਨਕਲਾਬੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦੇ
ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ।
ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਅਤੇ ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਰਹੱਦਾਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕੱਟਦੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਾਰਪੋਰਲ ਸਟੀਲਵੈਲ ਦਾ ਕੰਮ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਕੁਝ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਯੁੱਧ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪੱਖ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਮਿਲੀਸ਼ੀਆ ਨੂੰ ਖਾਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਭੇਜਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਬੇੜੇ 'ਤੇ ਹਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ।
ਉਸ ਸਮੇਂ, ਸਟੀਲਵੈੱਲ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਦੇ ਤੱਟਵਰਤੀ ਖੇਤਰ ਦੇ ਬੇੜੇ ਵਿੱਚ 1,037 ਜਹਾਜ਼ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਮਰੀਕੀ ਫੌਜ ਕੋਲ ਕੋਈ ਜਲ ਸੈਨਾ ਦਾ ਬੇੜਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਨਕਲਾਬੀ ਯੁੱਧ ਦੇ ਇਸ ਪੜਾਅ ਦੌਰਾਨ, ਮਛੇਰਿਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਸਹਾਇਕਾਂ ਨੇ ਵਧੀਆ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ। ਜੌਨ ਸਟੀਲਵੈੱਲ ਦੇ 17 ਸਾਲਾ ਪੁੱਤਰ, ਓਬਦੀਆ ਸਟੀਲਵੈੱਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ

ਨਿਰੀਖਣ ਬਿੰਦੂ ਤੋਂ ਪੈਟ੍ਰੀਅਟਸ ਲਈ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ।
ਮੋਨਮਾਉਥ ਦੀ ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬੰਦਰਗਾਹ ਵਿੱਚ ਤੇਈ ਜਲ ਸੈਨਾ ਦੀਆਂ ਲੜਾਈਆਂ ਲੜੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਵ੍ਹੇਲ-ਬੋਟ ਮੁਹਿੰਮ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਬੇੜੇ ਲਈ ਇੱਕ ਕਰਾਰਾ ਝਟਕਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਸਾਬਤ ਹੋਈ। ਛਾਪੇ, ਦਿਨ-ਦਿਹਾੜੇ ਵੀ, ਇੰਨੇ ਦਲੇਰ ਅਤੇ ਸਫਲ ਹੋ ਗਏ ਕਿ ਇੱਕ ਹੀ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਦੋ ਪਾਇਲਟ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਬੰਦਰਗਾਹ ਦੇ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਦਹਿਸ਼ਤ ਫੈਲ ਗਈ।
ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਨੇ ਜਾਸੂਸ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਇੱਕ ਖੋਜ ਦਲ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਬਾਗੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਖੋਜ ਦਲ ਨੇ ਸੀਬਰੂਕ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਜਾਸੂਸੀ ਦਾ ਅੱਡਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇਸਦਾ ਮਾਲਕ, ਮੇਜਰ ਸੀਬਰੂਕ, ਇੱਕ ਦੇਸ਼ ਭਗਤ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅਸਲ ਜਾਸੂਸ ਜੌਨ ਸਟੀਲਵੈਲ ਸੀ, ਜੋ ਗੈਰੇਟ ਹਿੱਲ ਤੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਾਸੂਸ ਦੇ ਅੱਡੇ ਨੂੰ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੱਜ, ਜੌਨ ਸਟੀਲਵੈਲ ਦੇ ਵੰਸ਼ਜ ਸੋਸਾਇਟੀ ਆਫ਼ ਫ੍ਰੈਂਡਜ਼ ਆਫ਼ ਦ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਗਰਟਰੂਡ ਨੀਡਲਿੰਗਰ ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਈ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਮਦਦ ਮੰਗੀ। ਘਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨੀਡਲਿੰਗਰ ਨੇ ਖੁਦ ਐਂਟਰੀ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਕੱਲੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਰਾਤ ਨੂੰ। ਚਿੱਟੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਵੀ ਸੀ ਜੋ ਅਟਾਰੀ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੀ ਸੀ, ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਨੀਲੇ ਅਤੇ ਚਿੱਟੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੰਘੂੜਾ ਜਾਂ ਬਿਸਤਰੇ ਦੀਆਂ ਚਾਦਰਾਂ ਸਿੱਧੀਆਂ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਮੁੜ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਨੀਡਲਿੰਗਰ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀਬਰੂਕ ਦੀ ਆਤਮਾ ਹੋ

ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਇਨਕਲਾਬੀ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਬਹੁਤ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਸਨ।
1976 ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਾਨਸਿਕ ਦੋਸਤ, ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਬੈਕਮੈਨ ਨੂੰ ਸਪਾਈ ਹਾਊਸ ਲੈ ਗਿਆ, ਜੋ ਤਕਨੀਕੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਨਸਬਰਗ, ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਵਿੱਚ ਮਿਡਲਟਾਊਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਘਰ ਦਾ ਨੰਬਰ 119 ਹੈ, ਪਰ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕੋਈ ਇਸਨੂੰ ਸਪਾਈ ਹਾਊਸ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੇ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕੀਤਾ, ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਵਾਚਟਾਵਰ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਘਰ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਉੱਪਰੋਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਸੁਣੀ, ਭਾਵੇਂ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਆਉਣ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਘਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਜਾਣੇ ਬਿਨਾਂ, ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ, "ਇੱਥੇ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਰਣਨੀਤੀ ਬਣਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਸਨ।" ਉਸਨੇ ਫਿਰ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਮਿੰਟਮੈਨ ਵਰਗੀ ਫੌਜ ਨੂੰ ਲਾਮਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀ, ਕਿਸਾਨ ਜੋ ਲੜਨ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਰਣਨੀਤਕ ਬਿੰਦੂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਸੀ।"
ਫਿਰ ਮੈਂ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੂਤ ਜਾਂ ਭੂਤ ਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਏ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉੱਪਰ ਗਏ, ਤਾਂ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਬੀਤੇ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ। "ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਇਸ ਘਰ ਅਤੇ ਜਾਸੂਸੀ ਨਾਲ ਕੁਝ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਸੂਸੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ।" ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਸੇ ਨੇ ਅਮਰੀਕੀ ਲਾਈਨਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾਸੂਸੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਵਾਪਸ ਲਿਆਂਦੀ।"
ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ, ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਦੇਸ਼ਧ੍ਰੋਹ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਸੈਮੂਅਲਸ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਲੋਕ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਸੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਉਹ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਛਤਾਵੇ ਕਾਰਨ ਇਸ ਘਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਸਕਦਾ।"
ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਘਰ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਪੱਬ ਜਾਂ ਸ਼ਰਾਬਖਾਨੇ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਇਕੱਠ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਕਿਊਰੇਟਰ, ਮਿਸ ਨੀਡਲਿੰਗਰ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇਸ਼ਭਗਤ ਮਿਲੀਸ਼ੀਆ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਜਾਰਜ ਟੇਲਰ ਵਰਗੇ ਗੱਦਾਰ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਕਰਨਲ ਜਾਰਜ ਟੇਲਰ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ, ਉਹ ਕੈਪਟਨ ਹੱਡੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਫਿਲਿਪ ਵ੍ਹਾਈਟ ਦੇ ਕਤਲ ਦੀ ਸਾਜਿਸ਼ ਰਚਣ ਲਈ ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕੈਪਟਨ ਜੋਸ਼ੂਆ ਹੱਡੀ 'ਤੇ ਦੇਸ਼ਭਗਤ ਫਿਲਿਪ ਵ੍ਹਾਈਟ ਦੇ ਕਤਲ ਦਾ ਗਲਤ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ, ਬੇਕਸੂਰ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਦੇਸ਼ਭਗਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸਲੀ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਸੀ।
ਪਰ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਔਰਤ, ਫਾਂਸੀ 'ਤੇ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਆਦਮੀ, ਅਤੇ ਖਾੜੀ ਵੱਲ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ, ਸਪਾਈ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੇ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। 4 ਜੁਲਾਈ, 1975 ਨੂੰ, ਸਥਾਨਕ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਨੀਲੇ ਅਤੇ ਚਿੱਟੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਸਿਲਾਈ ਮਸ਼ੀਨ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੈਡਲ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਘੁੰਮਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਇੱਕ ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲਾ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖਿਆ।

ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਝਾਤੀ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਲੰਮੀ ਕਾਲੀ ਟੋਪੀ, ਲੰਬੀ ਦਾੜ੍ਹੀ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਢਿੱਲੀ ਪੈਂਟ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਨੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਹ ਘਰੋਂ ਭੱਜ ਗਏ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਏ।
ਐਗਨਸ ਲਿਓਨਜ਼, ਜੋ ਕਿ ਕਿਊਰੇਟਰ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਨੇ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਟਾਈਪ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਗਜ਼ ਸਥਿਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਹਰ ਸਮੇਂ ਹਵਾ ਦੇ ਝੱਖੜ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਖਿੜਕੀਆਂ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ, ਕਾਗਜ਼ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਡਿੱਗਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲਿਲੀਅਨ ਬੋਇਰ ਨੇ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਵੀ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਕਾਲੀ ਟੋਪੀ ਅਤੇ 1700 ਦੇ ਅਖੀਰ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਲਗਭਗ ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਦਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਕੋਲੋਂ ਨਹੀਂ ਲੰਘੀ। ਫਿਰ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਚਮਕਾਈ ਹੋਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਫਲੈਸ਼ਲਾਈਟ। ਅਤੇ ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਪੂਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਗੂੰਜ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਸਾਹ ਲੈਂਦੇ ਵੀ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਭੂਤ ਸੀ!

* 48
ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਸਿਪਾਹੀ ਦਾ ਉਤਸੁਕ ਮਾਮਲਾ
ਸੋਮਰਟਨ, ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ, ਹੁਣ ਫਿਲਾਡੇਲਫੀਆ ਦਾ ਇੱਕ ਉਪਨਗਰ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਦੂਰ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਫਿਲਾਡੇਲਫੀਆ ਦੇ ਡਾਊਨਟਾਊਨ ਤੋਂ ਕਾਰ ਰਾਹੀਂ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਯਾਤਰਾ ਕਾਫ਼ੀ ਯੋਗ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਬੇਬੇਰੀ ਰੋਡ। ਆਧੁਨਿਕ ਕੰਕਰੀਟ ਦੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇਸ ਮਨਮੋਹਕ ਪੇਂਡੂ ਸੜਕ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਮੇਰੀ

ਸਮਝ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ, ਪਰ ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਘੁੰਮਦੀ, ਅਸਮਾਨ ਸੜਕ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕਾਰ ਨੂੰ ਹੀ ਅਨੁਕੂਲ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੀ ਉੱਚੀ ਇਮਾਰਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੀਲਾਂ ਤੱਕ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਇਹ ਵਾਜਬ ਅੰਤਰਾਲਾਂ 'ਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰਾਂ ਨਾਲ ਕਤਾਰਬੱਧ ਹੈ, ਘਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਹਰਿਆਲੀ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਇਸ ਘੁੰਮਦੀ ਸੜਕ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਲੱਖਣ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ 1732 ਵਿੱਚ ਬਣਿਆ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ, ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਦਾ ਘਰ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਮਾਮੂਲੀ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਬਦਲਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਦੁਰਲੱਭ ਘਟਨਾ ਹੈ, ਪਰ ਕ੍ਰਾਂਤੀਕਾਰੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਮਾਲਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਪ੍ਰਤੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਡੇਵਿਡ ਅਤੇ ਡੋਲੋਰੇਸ ਰੌਬਿਨਸਨ ਇਸ ਵੇਲੇ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਆਨੰਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਪੂਰਵ-ਕ੍ਰਾਂਤੀਕਾਰੀ ਘਰ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹਨ; ਉਹਨਾਂ ਲਈ, ਆਪਣੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਵਾਂਗ ਰਹਿਣਾ ਇੱਕ ਸਾਹਸ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਚਮਕਦਾਰ ਨਵੀਂ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ "ਬਿਹਤਰ" ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਲਗਾਤਾਰ ਇੱਛਾ ਦੇ ਜੋ ਅਕਸਰ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਢਾਹ ਦੇਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।
ਰੌਬਿਨਸਨ ਪਰਿਵਾਰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਪ੍ਰਤੀ ਬਹੁਤ ਖਾਸ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਡੂੰਘੀ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕੋਈ ਰਸਮੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਰੌਬਿਨਸਨ ਇੱਕ ਟੈਲੀਫੋਨ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਤਨੀ ਆਪਣੇ ਭਰਾ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਹੈ, ਲਈ ਇੱਕ ਰਿਟਚਿੰਗ ਕਲਾਕਾਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਆਪਣੀ ਕਿਸ਼ੋਰ ਉਮਰ ਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਿੰਨ ਬੱਚੇ ਹਨ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਖੁਸ਼ ਹੈ, ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਜਾਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੈ: ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਪੈਸਾ ਕਮਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਕਾਰ ਖਰੀਦਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ - ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਆਮ ਅਮਰੀਕੀ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਹਨ। ਰੌਬਿਨਸਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸ਼੍ਰੀ ਰੌਬਿਨਸਨ ਸੀਨੀਅਰ ਹਨ, ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਸੱਜਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁੱਖ ਗਤੀਵਿਧੀ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦੇਖਣਾ ਜਾਪਦੀ ਹੈ।
ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਰੌਬਿਨਸਨ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੱਦੀ ਘਰ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਰੇਡੀਓ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਘਰ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਛੂਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀਆਂ ਪਰਤਾਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਘਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਉਹਨਾਂ ਥਾਵਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਅਖੀਰ, ਅਪ੍ਰੈਲ 1967 ਵਿੱਚ, ਮੌਕਾ ਮਿਲ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਦੋਸਤ, ਟੌਮ ਡੇਵਿਸ, ਸਾਨੂੰ ਬਾਈਬੇਰੀ ਰੋਡ 'ਤੇ ਲੈ ਗਿਆ। ਫਿਲਾਡੇਲਫੀਆ ਵਿੱਚ ਦੂਰੀਆਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਹੈ; ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਚੜ੍ਹਦੀਆਂ ਹਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਰਾਤ ਨੂੰ। ਇਸ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰ ਨਾਲ ਘਰ ਪਹੁੰਚੇ, ਪਰ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਸਾਡਾ ਨਿੱਘਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ।
ਰਾਤ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਇਹ ਘਰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਹੈ, ਜੋ ਸੜਕ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਿੱਛੇ ਹੈ। ਵਰਾਂਡਾ ਛੱਤ ਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਇਸਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਚਿੱਟੇ ਥੰਮ੍ਹ ਇਸਨੂੰ ਅੱਜ ਜਾਂ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਯੁੱਗ ਦੌਰਾਨ ਬਣੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਰ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਹਰੋਂ, ਇਹ ਇਸਦੇ ਅਸਲ ਆਕਾਰ ਨਾਲੋਂ ਛੋਟਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਹਿੱਸੇ, ਪਿਛਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਸਟੋਰਰੂਮ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਅੰਦਰ ਗਏ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਜਾਏ

ਹੋਏ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ, ਜੋ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਘਰ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਸੀ। ਘਰ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਅਤੇ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਫਰਨੀਚਰ ਦੇ ਮਿਸ਼ਰਣ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਆਧੁਨਿਕ ਦੁਨੀਆ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋਣ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਸੀ। ਹੇਠਾਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪੌੜੀ, ਇੱਕ ਤੰਗ ਗਲਿਆਰੇ ਦੇ ਪਾਰ, ਅਗਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਬਾਥਰੂਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਕਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹਾਉਣ ਪ੍ਰਤੀ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਨਫ਼ਰਤ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਅਸੰਗਤ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਘਰ ਕਦੇ ਜਨਤਕ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਤੋਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਉਡਾਣ ਪਿਛਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਘਰ ਦਾ ਅਸਲ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਉੱਥੇ ਮੁੱਖ ਆਕਰਸ਼ਣ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਅੱਗੇ ਉੱਪਰਲੀਆਂ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਤੱਕ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਪੌੜੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਨੀਵੀਆਂ ਛੱਤਾਂ ਅਸਲੀ ਲੱਕੜ ਦੇ ਸ਼ਤੀਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸਨ।
ਭਾਵੇਂ ਰੌਬਿਨਸਨ ਆਇਰਿਸ਼ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੌਬਿਨਸਨ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸੰਵੇਦਨਾ (ESP) ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਇਰਿਸ਼ ਹੈ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਕਸਤ ਕਲਪਨਾ) ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਯੋਗਤਾ, ਇਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਬਿਹਤਰ ਜਾਂ ਮਾੜੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਚੌਦਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਰਾਤ ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਪੜ੍ਹ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਇਹ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਚਾਨਕ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਪੌਲ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪੌਲ ਨੂੰ ਮਰਿਆਂ ਅੱਠ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਡੋਲੋਰੇਸ ਚੀਕ ਪਈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਚਾਦਰ ਨਾਲ ਢੱਕ ਲਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਂ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਭੱਜੀ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ

ਪਹੁੰਚੀ, ਤਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਅਜੇ ਵੀ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ! ਉਦੋਂ ਤੋਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੌਬਿਨਸਨ ਅਕਸਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਰਹੀ ਹੈ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਕਿ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਕੌਣ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਾਂ ਟੈਲੀਫੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਕੌਣ ਫ਼ੋਨ ਕਰੇਗਾ। ਅੱਜ, ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਖੇਡ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਤਾਂ ਉਹ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਇਸਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਡੋਲੋਰੇਸ ਕੋਲ ਕੁਝ ਕਾਲਜ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਕੋਲ ਇਲੈਕਟ੍ਰੋ-ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਹੁਨਰ ਹਨ ਜੋ ਉਹ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤਦਾ ਹੈ; ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਸਦੇ ਹਿੰਸਕ ਅਤੀਤ ਦੇ ਤੱਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 1960 ਵਿੱਚ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਏ ਸਨ, ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੌਬਿਨਸਨ ਨੂੰ ਘਰ ਵਰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ, ਉਸਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਜਾਣਾ ਬਹੁਤ ਆਸਾਨ ਲੱਗਿਆ, ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦੁਰਘਟਨਾ ਜਾਂ ਦਿਸ਼ਾ- ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਦੇ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਘਰ, ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ, ਉਸਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦਾ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।

* * *

ਪਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਰੌਬਿਨਸਨ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੈ: ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਤਖ਼ਤੇ ਚੀਕਣ, ਜਿਸਦਾ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੁਰਾਣੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਢਿੱਲੇ ਹੋਣ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। ਪਰ ਜੋੜੇ ਨੇ ਮਨੁੱਖੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵੀ ਸੁਣੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੀ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੌਬਿਨਸਨ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਦੇਖਿਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੇਰ ਰਾਤ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਕੁਝ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਅਸਾਈਨਮੈਂਟਾਂ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਸ਼ਾਮ ਲਈ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਬੱਚੇ ਉੱਪਰ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ

ਬੈੱਡਰੂਮ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਰੌਬਿਨਸਨ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸੌਂਦੇ ਹਨ। ਅਚਾਨਕ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੌਬਿਨਸਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਉੱਪਰ ਛੱਤ 'ਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਫਿਰ ਪੌੜੀਆਂ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ, ਆਵਾਜ਼ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਗੂੰਜ ਰਹੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਠੰਡੀ ਹਵਾ ਦਾ ਇੱਕ ਧਮਾਕਾ ਉਸ ਨਾਲ ਟਕਰਾਇਆ। ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਵੇਖੇ ਬਿਨਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੌਬਿਨਸਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਵਾਪਸ ਸੌਂ ਜਾਓ!" ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਜਾਗ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।
ਉਸਨੇ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਖਿਝ ਕੇ, ਉਹ ਉੱਠੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਕਮਰਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਪਰ ਗਈ। ਉਹ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਸਨ। ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਉਸ ਨਾਲ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਜਗਾਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਠਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਈ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੌਬਿਨਸਨ ਨੂੰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਵਿਅਰਥ ਸਨ; ਉਸਦੇ ਬੱਚੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਨਹੀਂ ਉਤਰੇ ਸਨ।
ਇਹ ਘਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਲੜੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ, ਉਹ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਦੇਖਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਤਰਕ ਦੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਵਾ ਜਾਂ ਹਵਾ ਦਾ ਇੱਕ ਝੱਖੜ; ਜਾਂ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਹੈਂਡਲ ਫੜਨ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਉਸਦੇ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ, ਉਸ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ ਉਹ ਨਿਮਰ ਸੀ: ਇਸਨੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਲਈ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ! ਪਰ ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਦਿੱਖ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਕਈ ਵਾਰ ਬਹੁਤ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਪਲ ਬਾਅਦ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਪਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਹੀਂ ਖੁੱਲ੍ਹ ਸਕਦਾ।

ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਘਰ
ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਛਲੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਕੋਈ ਗੁਪਤ ਸੁਰੰਗ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਅਕਸਰ ਫਰਸ਼ ਤੋਂ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਕੋਲਡ ਸਟੋਰੇਜ ਰੂਮ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇਕੱਲੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। 1966 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਦੌਰਾਨ, ਕਈ ਰਾਤਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਘਰ ਇੰਨਾ ਰੌਲਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਆ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਉਸਦੀ ਧੀ, ਲੀ, ਹੇਠਾਂ ਆਈ ਅਤੇ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਹੈ। ਉਹ ਉੱਪਰ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ! ਉਸ ਰਾਤ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੌਬਿਨਸਨ ਛੇ ਵਾਰ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜਾਗ ਪਈ।
ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਦੇ ਸਹੁਰੇ ਨੇ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਦੇਰ

ਰਾਤ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਅੰਦਰ ਆਈ। ਉਹ ਇਸ ਅਚਾਨਕ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਲੰਬੇ ਕਾਲੇ ਵਾਲ ਹਨ ਜਾਂ ਉਸਨੇ ਕਾਲਾ ਪਰਦਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਔਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਫਿਰ ਅਜਿਹੇ ਪਲ ਵੀ ਆਏ ਜਦੋਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਦਿੱਖ ਰੌਕਿੰਗ ਕੁਰਸੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗ ਪਈ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਸ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਹੋਵੇ।
ਸਾਡੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੌਬਿਨਸਨ ਦਾ ਸਬਰ ਟੁੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ 4 ਅਪ੍ਰੈਲ ਦਾ ਹਫ਼ਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਆਉਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੌਬਿਨਸਨ ਬੇਸਮੈਂਟ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਦਸਤਕ ਸੁਣੀ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ। ਇੱਕ ਰੋਟੀਸੇਰੀ ਰੈਕ ਉਸਦੇ ਵੱਲ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ! ਉੱਪਰ ਵੇਖਦਿਆਂ, ਉਹ ਝੁਕੀ, ਅਤੇ ਚੀਜ਼ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਦੀ ਬਜਾਏ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਈ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਠੀਕ ਸੀ, ਪਰ ਰੋਟੀਸੇਰੀ ਰੈਕ? ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਆਉਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਪੂਰੇ ਘਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਮੁਆਇਨਾ ਕੀਤਾ, ਕੰਧਾਂ, ਫਰਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚ ਭਾਰੀ ਕਬਜੇ ਸਨ ਜੋ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਖਿਸਕਦੇ ਸਨ; ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਇੱਕ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਧੱਕਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਪਿਛਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਝਾਤੀ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਬੀਮਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਬੇਚੈਨੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਕੈਥਰੀਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦਮ ਘੁੱਟਣ ਵਾਲਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਅਦਿੱਖ, ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਉੱਥੋਂ ਭੱਜਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ।
ਮੈਂ ਰੌਬਿਨਸਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਰਗੇ ਧਿਆਨ ਦੀ

ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵੀ ਕਰਾਂਗਾ, ਬਸ਼ਰਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਕ ਪੂਰਬ ਦੀ ਆਪਣੀ ਅਗਲੀ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆ ਸਕੇ। ਉਸ ਰਹੱਸ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਜਿਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਜੀਵੰਤ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸਦੇ ਰੰਗੀਨ ਅਤੀਤ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਨ ਨੇ ਰੌਬਿਨਸਨ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਰਹੱਸਮਈ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਹਿਣਯੋਗ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਧੀਰਜ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਸਹਿਣ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦਾ।
ਇਹ ਮੌਕਾ ਜੂਨ 1967 ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਕ ਅਤੇ ਮੈਂ ਮਰੇ ਬਰਨੇਟ ਦੇ ਰੇਡੀਓ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਹੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੀ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮਰੇ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚਮਕ ਉੱਠੀਆਂ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਮੁਹਿੰਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਘੁੰਮਾਉਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ।

ਉਹ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ ਸਿਪਾਹੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗਰਮ
ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ
ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮਰੇ ਦੇ ਮਨਪਸੰਦ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ - ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਰੌਬਿਨਸਨ ਹਾਊਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ - ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸਾਹਸ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਪਏ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸਵੇਅ 'ਤੇ ਖਿੱਚੇ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੈ ਡਰਾਈਵਿੰਗ।" ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ, ਉਹ ਡਰਾਈਵਿੰਗ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ ਅਤੇ ਇੰਨੇ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਗੱਡੀ ਚਲਾਈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਹੀ ਨਿਕਾਸ ਤੋਂ ਖੁੰਝ ਗਏ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ੀਆ ਦਾ ਰਾਜਾ ਨਾਮਕ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਪਾ ਲਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ੀਅਨ ਵੀ ਗੁਆਚ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਮੁੜੇ, ਆਪਣੇ ਕਦਮ ਪਿੱਛੇ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਮਰੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਰਸਤਾ ਪਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ ਰੌਬਿਨਸਨ ਦੇ ਘਰ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਮਾਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਰਾਤ 11 ਵਜੇ ਤੱਕ ਸਟੂਡੀਓ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਉਸ ਰਾਤ ਆਪਣਾ ਰੇਡੀਓ ਸ਼ੋਅ ਕਰ ਸਕੀਏ। ਪਰ ਅਜੇ ਵੀ ਸ਼ਾਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਦਾ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਾ ਸੁੰਦਰ ਸੀ।
ਇਹ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਇਸਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਹਿੱਸਾ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਰੂਜ਼ਵੈਲਟ ਬੁਲੇਵਾਰਡ ਅਤੇ ਰੂਜ਼ਵੈਲਟ ਐਵੇਨਿਊ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੁਝ ਉਲਝਣ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਜੋ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਲਿਖੀਆਂ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਰੋਮਲ ਦੇ ਅਫਰੀਕਾ ਕੋਰਪਸ ਦੇ ਦੋ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਕਾਰਵਾਂ ਦੇ ਰੂਟਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ।
"ਸਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਮੁੜਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਮੁੜੇ," ਮੈਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਮਰੇ ਨੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਸਮਾਂ ਸਾਡੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਰਵਾਨਗੀ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਲੰਘ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ

ਰੌਬਿਨਸਨ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਾਂ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਹੀ ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸੋਚਣਗੇ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।
ਹੁਣ ਇਹ ਇਲਾਕਾ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ; ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਉਸੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਇੱਥੋਂ ਲੰਘੇ ਸੀ। ਕੀ ਉਹ "ਸ਼ਕਤੀਆਂ" ਜੋ ਰੌਬਿਨਸਨ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਖੋਲ੍ਹਦੀਆਂ ਅਤੇ ਬੰਦ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ, ਸਾਨੂੰ ਆਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੀ ਗੁਮਨਾਮੀ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਸਕਣ?
ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਗੁਆਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਹੁਣ ਮਰੇ ਨੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ। ਉਹ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ। ਇਹ ਉਹ ਦਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਵੱਲ ਅਸੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ, ਪਰ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਹ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਮਰੇ ਦੀ ਰਣਨੀਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲੱਗ ਪਿਆ: ਉਹ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਮਿਲੇਗਾ - ਨਹੀਂ, ਇਹ ਇੱਕ ਅਸ਼ੁਭ ਸ਼ਬਦ ਹੈ - ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਜਿਸਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੋਮਰਟਨ ਕਿਹੜਾ ਰਸਤਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਾਹਨ ਚਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਜੋ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।
ਅਖੀਰ, ਮਰੇ ਨੇ ਸਿਆਣਪ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ: ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੇ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਮਾਣ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਈ।
ਫਿਲਾਡੇਲਫੀਆ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕੋਈ ਉਸਦੇ ਰੇਡੀਓ ਸ਼ੋਅ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ।
"ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਾਂ, ਅਫਸਰ," ਉਸਨੇ ਸਾਡੀ ਸਮੱਸਿਆ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ।

"ਬੁੱਧ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਵਧ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਪਿਛਲੀ ਸੀਟ ਤੋਂ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ।
ਉਹ ਸਾਡੀ ਭੂਤ ਭਾਲ ਦੌਰਾਨ ਕਹਿੰਦੀ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਜੋਤਿਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਾਡਾ ਰਸਤਾ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ਇੰਨਾ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ?" ਅਫ਼ਸਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਝਾਤੀ ਮਾਰੀ।
ਮਰੇ ਨੇ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਮਰਕਰੀ ਛੱਡੋ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਓਗੇ?"
"ਮੈਂ ਹੋਰ ਵੀ ਵਧੀਆ ਕਰਾਂਗਾ, ਸਰ," ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੁਦ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ।"

ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ, ਜੋ ਕਦੇ ਵੀ ਪੂਰੀ
ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਂਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।
ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਫਿਲਾਡੇਲਫੀਆ ਉਪਨਗਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸੰਘਣੀਆਂ ਅਤੇ ਤੰਗ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਗਸ਼ਤੀ ਕਾਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਗਏ ਜਿਸਦਾ ਸਾਇਰਨ ਵੱਜ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਅਚਾਨਕ, ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਕਾਰ ਰੁਕ ਗਈ। ਮਰੇ ਨੇ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਹੁਨਰਮੰਦ ਡਰਾਈਵਰ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ ਬ੍ਰੇਕ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਾਰਿਆ। ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਝਟਕਾ ਦਿੱਤਾ।
"ਕੀ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੈ, ਅਫਸਰ?" ਮਰੇ ਨੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਘਬਰਾਹਟ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ। ਹੁਣ 9:30 ਵਜੇ ਸਨ।
"ਇਹ ਮੇਰੀ ਸੀਮਾ ਹੈ," ਅਫਸਰ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ। "ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਫ਼ੋਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਗਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਸਕੇ।"
ਅਸੀਂ ਬੈਠ ਕੇ ਦਸ ਮਿੰਟ ਹੋਰ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ, ਫਿਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੁਲਿਸ ਕਾਰ ਆਈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਹੀ ਦੇਰ ਵਿੱਚ ਭਜਾ ਕੇ ਲੈ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਰੌਬਿਨਸਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਕਾਰ ਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਲਿਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਸਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਏ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸਿਬਿਲ ਉੱਚੀ- ਉੱਚੀ ਹੱਸ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਅਸੀਂ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਡਰਿੰਕਸ ਪੀ ਲਏ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਯਾਤਰਾ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਪਾਰਟੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਘਰ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਜੰਮ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਬਦਲਦੇ ਦੇਖੇ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਪੁੱਛ ਸਕਦੀ, ਉਹ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਬਾਹਰ ਆਉਂਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਪਹਿਲਾ ਸ਼ਬਦ ਇੱਕ ਨਾਮ ਸੀ - "ਰੌਸ।"
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਘਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ, ਉਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰਭਾਵ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਹੋਰ ਕੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ।
ਭਾਵੇਂ ਘਰ ਦੀ ਉਸਾਰੀ 1732 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ, ਪਰ ਜਿਸ ਖਾਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਸਥਾਨਕ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ 1755

ਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਰੌਬਿਨਸਨ ਹਾਊਸ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅਮਰੀਕੀ ਘਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ। "ਮੈਨੂੰ 1746 ਮਿਲਣਗੇ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ। "ਸਿਬਿਲ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਬੋਲੀ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੌਬਿਨਸਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਮਰੇ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ। "ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਆਉਂਦੇ ਹਨ... 1744... ਅਤੇ ਨਾਮ ਰੌਸ। ਸਾਰਾ ਮਾਹੌਲ ਜੀਵੰਤ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਅਣਸੁਖਾਵਾਂ।" ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੌਬਿਨਸਨ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅੰਦਰ ਕਦਮ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਬਾਰੇ, ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਘਰ ਨੂੰ 1740 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਵੇਕਰ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ "ਬਾਈਬੇਰੀ ਦੋਸਤ" ਅਜੇ ਵੀ ਗਲੀ ਦੇ ਪਾਰ ਮਿਲਦੇ ਹਨ! ਘਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਮਾਲਕ, ਜੌਨ ਵਰਥਿੰਗਟਨ, 1752 ਵਿੱਚ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਨਿਗਰਾਨ ਸੀ।
"ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹਨ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਮਰੇ ਦਾ ਹੋਰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਮਝਾਇਆ, "ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਮਿਲ ਰਹੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਸਭ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਪੁਰਸ਼ ਸ਼ਖਸੀਅਤ, ਰੌਸ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਹੈ।"
ਕੁਝ ਦੇਰ ਹੋਰ ਸੋਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ 1774 ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ।"
ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਸਥਿਤ ਇੱਕ "ਅਲਮਾਰੀ" ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇਸ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦਾ ਉੱਥੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰਭਾਵ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
"ਇਹ ਇੱਕ ਪੌੜੀ ਹੈ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੌਬਿਨਸਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ "ਅਲਮਾਰੀ" ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਤੰਗ, ਘੁੰਮਦੀ ਲੱਕੜ ਦੀ ਪੌੜੀ ਸੀ ਜੋ ਉੱਪਰਲੀਆਂ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।
ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਣ ਲਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਬੈਠ ਗਏ। ਫਿਲਾਡੇਲਫੀਆ

ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਇਦ ਤੀਹ ਮਿੰਟ ਲੱਗ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਮੇਰੀ ਚਿੰਤਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਮੁੱਖ ਚਿੰਤਾ ਘਰ ਸੀ: ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਕੀ ਦੱਸੇਗਾ? ਇੱਥੇ ਕਿਹੜੀਆਂ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸਦੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੀਆਂ ਮਨੁੱਖੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੱਬੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ?
ਸਾਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ।' ਸਿਬਿਲ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਡੂੰਘੇ ਸੁੰਨ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਿਆ।
ਸਿਬਿਲ ਵਿੱਚੋਂ ਆ ਰਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੁਣ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਬੋਲੀ, "ਰੌਸ, ਮੈਂ ਰੌਸ ਹਾਂ। ਜੌਨ ਰੌਸ... ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਨੇਕੀ..."
ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਘਰ ਹੈ?
"ਨਹੀਂ।"
ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?
ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਖੂਨ-ਖਰਾਬਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।
ਕੀ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਜੰਗ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ?
ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜੰਗ ਜਾਰੀ ਹੈ... ਦੁਸ਼ਮਣ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ...
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਹੋ?
"ਕੈਪਟਨ—ਜੌਨ—ਰੌਸ," ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਹਰੇਕ ਸ਼ਬਦ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਜਿਵੇਂ ਬੋਲਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦਰਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕਿਹੜੀ ਰੈਜੀਮੈਂਟ?" ਮੈਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਰੈਜੀਮੈਂਟਾਂ ਦੀਆਂ ਸੂਚੀਆਂ ਮੌਜੂਦ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।
"ਇੱਕੀਵੀਂ।"
"ਘੋੜਸਵਾਰ ਜਾਂ ਪੈਦਲ?"

ਮੈਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਮਰਥਕ ਹਾਂ।
ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਫੌਜ ਦੀ ਕਿਹੜੀ ਸ਼ਾਖਾ ਵਿੱਚ ਸੀ?
"ਘੋੜੇ ਦਾ ਇੱਕੀਵਾਂ।"
ਇਹ ਘੋੜਸਵਾਰ ਲਈ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਾਕੰਸ਼ ਹੈ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਹਾਡਾ ਵੱਡਾ ਕੌਣ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਕਰਨਲ ਮੌਸ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਹੈ... ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ..."
"ਹੁਕਮ ਕੌਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ?"
"ਅਲਬ੍ਰਾਈਟ।"
ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ?
"ਲੜ ਰਿਹਾ ਹਾਂ...ਇੱਥੇ...."
ਉਸਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਅਠੱਤੀ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ 1726 ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਹ 1764 ਵਿੱਚ ਅਠੱਤੀ ਸਾਲ ਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਜਨਮ ਸਥਾਨ ਹੋਲਸਟਾਈਨ ਵਿੱਚ ਵੇਰੱਕ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਮਾਧਿਅਮ ਦੀ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਲਹਿਜ਼ੇ ਦਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਿਆ।
"ਤਾਂ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਰਮਨ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਜਰਮਨ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅਮਰੀਕੀ ਹੋ?"
"ਅਮਰੀਕੀ ਚੰਗਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਫੌਜ ਦਾ ਇੱਕ ਭਾੜੇ ਦਾ ਸਿਪਾਹੀ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਹੋ?"
"ਕਦੇ ਨਹੀਂ!" ਉਸਨੇ ਵਾਪਸ ਫੁਸਫੁਸਾਈ।
ਤੁਸੀਂ ਕਿਸਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋ?
"ਤੇਰਾਂ ਲੋਕ...ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ...।"

ਕੀ ਉਹ ਤੇਰ੍ਹਾਂ ਕਲੋਨੀਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਮ ਨਾਲ ਨੌਜਵਾਨ ਗਣਰਾਜ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਨਕਲਾਬੀ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ?
"ਇਹ ਅਲਬਰੈਖਟ... ਉਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
"ਡ-ਨ-ਨ-ਨ... ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ... ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇ!!! ਇਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।"
ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸਦਾ 'ਡ-ਨ-ਨ' ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਕੀ ਭਾਵ ਹੈ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਹੈ। "ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਰੁਕ ਕੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਬਿਮਾਰੀ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਰਸਤਾ ਛੱਡ ਦਿਓ!"
"ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਹੋ - ਇੱਥੇ ਕੀ ਹੈ?"
"ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ।"
ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਧਰਮ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹੋ?
"ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਚੁੱਪ ਦਾ ਧਰਮ।"
ਅਚਾਨਕ, ਮਾਧਿਅਮ ਲਗਭਗ ਬੇਕਾਬੂ ਹੋ ਕੇ ਕੁਰਲਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਦਰਦ ਨਾਲ ਚੀਕਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਸਿਬਿਲ ਦੀਆਂ ਬੰਦ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂ ਆ ਗਏ। ਕਿਸੇ ਭਿਆਨਕ ਘਟਨਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ।
"ਮੈਂ ਮਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ... ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਦੁਖ ਰਹੇ ਹਨ... ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਕਿੱਥੇ ਹਨ?" ਤੁਸੀਂ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੱਥ ਲਗਭਗ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਵਾਜ਼ ਦੀ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਸੁਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਤੁਰੰਤ ਅਤੇ ਨਾਟਕੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ।
ਮੈਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਮਰਥਕ ਹਾਂ...
"ਇੱਥੇ ਕਿਹੋ ਜਿਹੇ ਲੋਕ ਆਉਂਦੇ ਹਨ?"
"ਸ਼ਾਂਤ ਲੋਕੋ। ਧਿਆਨ ਕਰਨ ਲਈ।"
ਕੁਆਕਰ ਮੀਟਿੰਗ ਹਾਊਸ ਦਾ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਵਰਣਨ ਹੋਰ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਉਸਨੇ ਸਾਡੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, "ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਨਾ ਛੱਡੋ।"

ਅਸੀਂ ਉਸ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਕੀ ਉਹ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸੇਗਾ?
"ਉਸ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰੋ...ਜੋ ਮਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੇ ਆਖਰੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। "ਦੋਸਤ" ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਾਮ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕੁਆਕਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ।
ਕੀ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ? "ਵਿਲੀਅਮ ਪ੍ਰੋਸਰ...ਮੇਰਾ ਭਰਾ...ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ।"
ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਜਨਮ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ?
ਨਹੀਂ। ਵਿਲੀਅਮ।
"ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਭਰਾ ਹੈ?"
ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਭਰਾ ਹਨ।
ਉਸਨੂੰ ਬੋਲਣ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਾਡੇ ਮਿਸ਼ਨ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਬਹੁਤ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ।
ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਸਾਥੀ ਅਫਸਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੱਸੋ।"
"ਏਰਿਕ ਗੇਰਹਾਰਟ," ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। "ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਗੇਰਹਾਰਟ।"
"ਕੀ ਉਹ ਘੋੜਸਵਾਰ ਵਿੱਚ ਸੀ? ਕਿਹੜੀ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਵਿੱਚ?" "ਮੇਰੀ—ਘੋੜਸਵਾਰ—ਇੱਕੀਵੀਂ—"
"ਤੁਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਇਕੱਠੇ ਕਿਹੜੇ ਸਾਲ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ? ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਕਿਹੜੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਹਾਂ?"
ਚੁਹੱਤਰ।
ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ?

ਸਿਬਿਲ ਹੁਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਹੁਣ ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ; ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਡੂੰਘੇ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸੀ, ਜੋ ਦੁਬਾਰਾ ਬੋਲਣ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਰੇ ਬਰਨੇਟ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਆਪਣੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖੀਆਂ, ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਮਾਧਿਅਮ 'ਤੇ ਟਿਕਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਅਸਾਧਾਰਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਉਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਅਤੇ ਸਥਾਈ ਛਾਪ ਛੱਡਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ।
ਪਰ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਸਿਬਿਲ ਅਚਾਨਕ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਅਜੀਬ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਜਾਪ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਹੱਥ ਸੁੰਨ ਹੋ ਗਏ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਉਸਨੂੰ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਕੈਪਟਨ ਰੌਸ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਉਸਦੀ ਗਵਾਹੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖ ਸਕੇ।
"ਮੈਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢੋ, ਮੈਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢੋ," ਸਿਬਿਲ ਚੀਕਣ ਲੱਗਾ, "ਮੇਰੇ ਹੱਥ... ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਸੁੰਨ ਹੋ ਗਏ ਹਨ...।"
ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਸਿਪਾਹੀ ਦੇ ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਹੱਥ ਜਾਂ ਹੱਥਾਂ ਨੇ ਡੂੰਘਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਛੱਡਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਉਸਨੂੰ ਸਮਾਧੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆਂਦਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਸਮਾਧੀ ਦੀ ਕੋਈ ਯਾਦ ਉਸਦੇ ਚੇਤੰਨ ਮਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ।
ਜਦੋਂ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਪਸੀਨੇ ਦੇ ਮਣਕੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ ਉਹ ਖ਼ਤਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਘੰਟੇ ਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਚੁੱਪ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਉੱਠੇ। ਸ਼ਹਿਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਮਰੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਨਿਰਮਾਤਾ, ਟੇਡ ਰੇਨਹਾਰਡਟ, ਜੇ ਲੋੜ ਪਈ

ਤਾਂ ਟੇਪ ਵਜਾਏਗਾ ਅਤੇ ਸਮਾਂ ਪਾਸ ਕਰੇਗਾ। ਰੌਬਿਨਸਨ ਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਕੱਪ ਕੌਫੀ ਪਰੋਸ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸਦਾ ਸੁਆਦ ਹਾਲਾਤਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸੀ।
ਹਰ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਤਣਾਅ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੌਬਿਨਸਨ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਸੀਨ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਸਿਆਣੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਾਮਾਨ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ। ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਪੰਜਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਲੱਗਿਆ। ਮਰੇ ਬਰਨੇਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਡਰਾਈਵਿੰਗ ਹੁਨਰ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸਵੇਅ 'ਤੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਚੱਲ ਪਏ। ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਘੱਟ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਘੋਸ਼ਣਾਕਰਤਾ ਦੇ ਕਹਿਣ ਦੇ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, "ਅਤੇ ਹੁਣ, ਔਰਤਾਂ ਅਤੇ ਸੱਜਣੋ, ਮਰੇ ਬਰਨੇਟ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਹਿਮਾਨ..."
ਜਿਵੇਂ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਅਸੀਂ ਬੜੇ ਹੀ ਸੁਚੱਜੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਲੇਟਫਾਰਮ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਲਈ ਮਜ਼ਾਕ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਫਿਲਾਡੇਲਫੀਆ ਤੋਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਏ, ਸਿਬਿਲ ਬਹੁਤ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕੋਚ ਤੋਂ ਉਤਰੇ, ਸਵੇਰ ਦਾ ਇੱਕ ਵਜ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਰਾਤ ਦੀ ਚੁੱਪੀ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਬੇਚੈਨ ਮਾਹੌਲ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਵਾਗਤਯੋਗ ਰਾਹਤ ਸੀ।
ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਮੈਂ ਰੌਬਿਨਸਨ ਦੇ ਘਰੋਂ ਮਿਲੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।
ਪਹਿਲਾਂ, ਰੌਬਿਨਸਨ ਪਰਿਵਾਰ ਪਿਛਲੀ ਮਾਲਕੀ ਦਾ ਪਤਾ 1841 ਤੱਕ ਹੀ ਲਗਾ ਸਕਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਥਾਨਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸਮਾਜ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ 1732 ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਰਿਕਾਰਡ ਅਕਸਰ ਅਧੂਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਹੁਣ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕਈ ਯੁੱਧ ਲੜੇ ਗਏ ਸਨ - ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਮੂਲ ਦੇ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਦੋਵੇਂ - ਅੱਗਜ਼ਨੀ ਅਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ।

ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰੌਬਿਨਸਨ ਪਰਿਵਾਰ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਮਾਲਕ ਨੌਵਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਤਤਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਕਵੇਕਰ ਮੀਟਿੰਗ ਸਥਾਨ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸਿਬਿਲ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਕਬਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜ਼ਿਕਰਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਸੀ।
ਪਰ ਰੌਸ ਬਾਰੇ ਕੀ?
ਉਸ ਸੱਜਣ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਕੈਪਟਨ ਜੌਨ ਰੌਸ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਗੱਲਬਾਤ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦਾ ਸਾਲ 1764 ਸੀ।
ਡਬਲਯੂ. ਸੀ. ਫੋਰਡ ਦੀ ਕਿਤਾਬ, "ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਅਫਸਰ ਸਰਵਿੰਗ ਇਨ ਅਮਰੀਕਾ 1754-1774" ਦੇ ਪੰਨਾ 88 'ਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਕੈਪਟਨ ਜੌਨ ਰੌਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ 8 ਨਵੰਬਰ, 1764 ਨੂੰ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਆਦਮੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਟੋਰੀ ਸੀ, ਭਾਵ ਉਹ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਪੱਖ ਤੋਂ ਲੜਦਾ। ਅਮਰੀਕੀ ਇਨਕਲਾਬ ਸਿਰਫ ਅਪ੍ਰੈਲ 1775 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਪ੍ਰਤੀ ਨਾਪਸੰਦ ਅਤੇ ਤੇਰਾਂ ਅਮਰੀਕੀ ਕਲੋਨੀਆਂ ਲਈ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਕੀ ਉਸਨੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੱਖ ਬਦਲਿਆ ਸੀ? ਜੇ ਉਹ ਇੱਕ ਜਰਮਨ ਭਾੜੇ ਦਾ ਸੈਨਿਕ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਦਮੀ, ਅਕਸਰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਥੇ ਲਿਆਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਫੌਜ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਜਾਂ ਪੱਖ ਬਦਲ ਲੈਂਦੇ ਸਨ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ 1774 ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਯੁੱਧ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੋਈ ਸਿੱਧੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ। ਪਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਮਾਹੌਲ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਸੀ। ਇਹ ਮਹਾਂਦੀਪੀ ਕਾਂਗਰਸ ਦੀ ਸੀਟ ਸੀ, ਅਤੇ ਟੋਰੀਆਂ ਅਤੇ ਇਨਕਲਾਬੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਝੜਪਾਂ ਆਮ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਮਾਮੂਲੀ ਜਾਂ ਨਿੱਜੀ ਸਨ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਕੈਪਟਨ ਰੌਸ ਨਾਲ ਕਿਹੜੀ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ? ਕੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ?

* * *

ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪਛਾਣ ਲਈ ਹੋਰ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਜੌਨ ਰੌਸ ਨਾਮ ਕਾਫ਼ੀ ਆਮ ਸੀ। ਇੱਕ ਜੌਨ ਰੌਸ ਬੈਟਸੀ ਰੌਸ ਦਾ ਪਤੀ ਸੀ। ਉਹ 1776 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਾਤ ਫਿਲਾਡੇਲਫੀਆ ਵਾਟਰਫ੍ਰੰਟ 'ਤੇ ਗੋਲਾ-ਬਾਰੂਦ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਗੋਲਾ-ਬਾਰੂਦ ਅਤੇ ਰੌਸ ਦੋਵੇਂ ਫਟ ਗਏ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਜੌਨ ਰੌਸ ਮਹਾਂਦੀਪੀ ਫੌਜ ਲਈ ਇੱਕ ਖਰੀਦ ਏਜੰਟ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਪੈਸਾ ਖਰਚ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਰੌਬਰਟ ਮੌਰਿਸ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਦੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਕਾਂਗਰਸ ਨੂੰ ਇਸ ਪੁਰਾਣੇ ਸਨਮਾਨ ਦੇ ਕਰਜ਼ੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸਾਡੇ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਜਰਮਨ ਲਹਿਜ਼ੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਵੇਰੱਕ, ਹੋਲਸਟਾਈਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਨਾਮ ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਪਬਲਿਕ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਦੇ ਇੱਕ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਅਨ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ, ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਜਰਮਨ ਸਰੋਤ ਕਿਤਾਬਾਂ ਮਿਲੀਆਂ। ਓਲਡਸਲੋ, ਹੋਲਸਟਾਈਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਵਿਅਰਟਬਰਕ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਪਿੰਡ ਹੈ। ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਇਸਨੂੰ "ਵੌਰਟਬਰਕ" ਦਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਆਮ ਨਕਸ਼ੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਮੂਲਰ ਦੀ ਕਿਤਾਬ "ਗ੍ਰੋਸੇਸ ਡਯੂਸ਼ ਵੌਰਟਬੁਚ" ਦੇ ਪੰਨਾ 1008 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ 1958 ਵਿੱਚ ਵੁਪਰਟਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਈ ਸੀ।
ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਦਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰੋਸਰ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਜਰਮਨਿਕ ਨਾਮ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਨਾਮ ਕਿਉਂ ਅਪਣਾਇਆ? ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸਾਲ ਬਿਤਾਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਲੱਗਿਆ। ਉਸਨੇ 21 ਵੀਂ ਕੈਵਲਰੀ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਣ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ। ਕੈਪਟਨ ਜੌਨ ਰੌਸ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ 31 ਵੀਂ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾਈ, 21 ਵੀਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਹੋਰ ਰੌਸ, ਜਿਸਦਾ ਪਹਿਲਾ

ਨਾਮ ਡੇਵਿਡ ਸੀ, 1774 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਲਈ 21 ਵੀਂ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਸੂਚੀਬੱਧ ਹੈ।
ਮੈਨੂੰ ਅਲਬ੍ਰਾਈਟ ਜਾਂ ਅਲਬ੍ਰੈਕਟ ਨਾਮਕ ਸੀਨੀਅਰ ਅਫਸਰ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਰਮਨ ਸੀ ਜਾਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਚਾਰਕ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਪਹਿਲਾ ਨਾਮ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸੀ, ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਯਕੀਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਹ ਫਿਲਿਪ ਅਲਬ੍ਰਾਈਟ ਹੈ ਜਿਸਨੇ 1776-77 ਵਿੱਚ ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਰਾਈਫਲਜ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੈਪਟਨ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾਈ ਸੀ, ਐਫ. ਬੀ. ਹੀਟਮੈਨ ਦੀ ਕਿਤਾਬ "ਹਿਸਟੋਰੀਕਲ ਰਜਿਸਟਰ ਆਫ਼ ਦ ਕੰਟੀਨੈਂਟਲ ਆਰਮੀ ਡਿਊਰਿੰਗ ਦ ਰੈਵੋਲਿਊਸ਼ਨਰੀ ਵਾਰ" ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ। ਇਹ ਫਿਲਿਪ ਅਲਬ੍ਰਾਈਟ ਇੱਕ ਬਾਗੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ 1776 ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕੈਪਟਨ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ 1774 ਵਿੱਚ ਜੌਨ ਰੌਸ ਦਾ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੇ ਪੱਖ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ ਹੁੰਦਾ।

ਪੌੜੀਆਂ ਜਿੱਥੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਗੂੰਜਦੀ ਹੈ
ਰੌਸ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਅਫਸਰ, ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ "ਗੇਰਹਾਰਡਟ" ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲੀ, ਜਿਸਨੇ "ਆਪਣੀ" 21 ਵੀਂ

ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾਈ। ਉਸ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸਪੈਲਿੰਗ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਛੋਟ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਨਾਮ ਸੁਣੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸਹੀ ਸਪੈਲਿੰਗ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਨਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿੱਚ ਭਿੰਨਤਾਵਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਡ੍ਰੈਗੂਨਜ਼ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਘੋੜਸਵਾਰ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਦੇ ਇੱਕ ਬ੍ਰੇਵੇਟ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਜੇਰਾਰਡ (ਪਹਿਲਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ) ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ, ਜਿਸਨੇ 3 ਸਤੰਬਰ, 1778 ਤੋਂ 1782 ਤੱਕ ਪੁਲਾਸਕੀ ਲੀਜਨ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ।
ਕੀ ਇਹ ਉਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ? ਕੀ ਉਸਨੇ ਇਨਕਲਾਬੀ ਯੁੱਧ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੱਖ ਬਦਲ ਲਿਆ ਸੀ? ਉਹ 1774 ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੌਨ ਰੌਸ ਦਾ ਰੈਜੀਮੈਂਟਲ ਸਾਥੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਐਫ. ਬੀ. ਹੀਟਮੈਨ ਦੇ ਹਿਸਟੋਰੀਕਲ ਰਜਿਸਟਰ ਆਫ਼ ਦ ਕੌਂਟੀਨੈਂਟਲ ਆਰਮੀ, ਵਾਲੀਅਮ 1775-83, ਪੰਨਾ 189 ਤੋਂ ਲਈ ਗਈ ਹੈ। ਪੁਲਾਸਕੀ ਲੀਜਨ ਸਿਰਫ ਪੋਲਿਸ਼ ਵਲੰਟੀਅਰਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਨਵੇਂ ਗਣਰਾਜ ਲਈ ਲੜਦੇ ਸਨ; ਇਸਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਾਸਿਓਂ ਸਵੈ-ਇੱਛਤ ਸਹਾਇਤਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਾਬਕਾ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵੀ, ਬਸ਼ਰਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਅਮਰੀਕਾ ਲਈ ਲੜਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਣ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜਰਮਨਾਂ ਨੇ ਵੀ ਲੀਜਨ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ।

* * *

ਜਿਸ ਕਰਨਲ ਮੌਸ ਨੂੰ "ਬੁਰਾ" ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਰਨਲ ਮੋਸੇਸ ਐਲਨ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਖੇਤਰ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸਦੀ ਮੌਤ 8 ਫਰਵਰੀ, 1779 ਨੂੰ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਸੈਫਲ ਦੇ ਇਨਕਲਾਬੀ ਯੁੱਧ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।
ਇਹ ਸਾਡੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਇੱਕ ਅਸ਼ਾਂਤ ਦੌਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਮੰਗ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਪੱਖ ਬਦਲ ਲਏ। ਕੀ ਉਹ ਬਦਕਿਸਮਤ ਸਿਪਾਹੀ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਾਬਕਾ ਕਵੇਕਰ ਮੀਟਿੰਗ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ ਪਾਇਆ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜੋ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਪਹਿਲਾਂ

ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ "ਚੰਗੇ ਲੋਕ" ਸਮਝਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ, ਲਗਾਤਾਰ ਖੂਨ-ਖਰਾਬੇ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੰਗ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ? ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਵੇਕਰ ਸਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਗ੍ਰਿਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤੀਵਾਦੀ ਬਣਾਇਆ? ਜੇਕਰ 1774 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਸਿਪਾਹੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਕੁਝ ਵੀ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਵਨਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਲਈ ਉਸਦੀ ਅਪੀਲ ਲਗਭਗ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਅੱਜ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

* * *

ਕੈਪਟਨ ਜੌਨ ਰੌਸ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਵਿਕਾਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਘਟਨਾ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਦੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗੁਮਨਾਮੀ ਉਸਨੂੰ ਸਾਡੇ ਮਨੋਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਪ੍ਰਯੋਗ ਲਈ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨੂੰ ਯਕੀਨਨ ਕੈਪਟਨ ਰੌਸ, ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਅਤੇ ਕਵੇਕਰ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਬਾਈਬੇਰੀ ਰੋਡ 'ਤੇ ਉਸ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਾਂ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਅੰਤਰ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਮਾਰਚ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਈਬੇਰੀ ਰੋਡ 'ਤੇ ਉਸ ਘਰ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਦੀ ਇੱਕ ਅਮਿੱਟ ਪਰਤ ਨਾਲ ਢੱਕ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

* * *

ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸੰਪਰਕ ਦੌਰਾਨ ਅਸੀਂ ਕੈਪਟਨ ਰੌਸ ਨੂੰ "ਰਿਟਾਇਰ" ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਏ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ "ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ" ਨੂੰ ਲੱਭ ਸਕੇ।

* 49
ਪਲਾਂਟ ਐਵੇਨਿਊ ਵਿਖੇ ਘਰ

ਪਲਾਂਟ ਐਵੇਨਿਊ ਇੱਕ ਮਨਮੋਹਕ ਉਪਨਗਰੀ ਗਲੀ ਹੈ ਜੋ ਸੇਂਟ ਲੁਈਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਵੈਬਸਟਰ ਗਰੋਵਜ਼, ਮਿਸੂਰੀ ਦੇ ਉੱਚ ਪੱਧਰੀ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੀ ਹੈ। ਵੈਬਸਟਰ ਗਰੋਵਜ਼ ਖੁਦ ਇੱਕ ਕਾਫ਼ੀ ਔਸਤ ਛੋਟਾ ਸ਼ਹਿਰ ਹੈ। ਪਲਾਂਟ ਐਵੇਨਿਊ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਲਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਇਸਦੇ ਘੱਟ ਬਨਸਪਤੀ ਦੇ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੇ ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ, ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਗਲੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਠੰਡਾ ਅਹਿਸਾਸ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਗਰਮੀਆਂ ਦੀ ਤੇਜ਼ ਗਰਮੀ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਜਦੋਂ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਇਹ ਹਿੱਸਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਮੀ ਵਾਲਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵੈਬਸਟਰ ਗਰੋਵਜ਼ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਖਾਸ ਮਸ਼ਹੂਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਲਾਈਫ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਲੇਖ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਲੇਖ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇੱਕ "ਆਮ" ਅਮਰੀਕੀ ਉੱਚ-ਮੱਧ-ਵਰਗ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਇਸਦੇ ਸਾਰੇ ਫਾਇਦੇ ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਪਰ ਹੁਣ ਇਹ ਸ਼ਹਿਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਲਾਂਟ ਐਵੇਨਿਊ ਦੇ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਮਿਲੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦੀ ਬਦਨਾਮੀ ਘੱਟ ਗਈ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਪਾਟਲਾਈਟ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿੰਨਾ ਘੱਟ ਧਿਆਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਓਨੇ ਹੀ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।
ਪਲਾਂਟ ਐਵੇਨਿਊ ਦਾ 300 ਬਲਾਕ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਡੇ ਬੰਗਲੇ ਵਰਗੇ ਘਰਾਂ ਨਾਲ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜੋ ਚੌੜੇ ਪਲਾਟਾਂ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਹਨ ਅਤੇ ਝਾੜੀਆਂ ਅਤੇ ਦਰੱਖਤਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਘਰ ਦੋ ਮੰਜ਼ਿਲਾ, ਲੱਕੜ ਅਤੇ ਇੱਟਾਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ, ਪਰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਿਲੱਖਣ ਹੈ। ਛੱਤ ਪੁਰਾਣੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਚੌੜੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਸ਼ਾਇਦ ਦੱਖਣੀ ਸ਼ੈਲੀ ਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਬਲਾਕ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਘਰ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫਿੱਟ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਘਰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਿੱਛੇ ਸੈੱਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਬਾਗ਼ ਹੈ, ਜੋ ਗੋਪਨੀਯਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਗਲੀ ਤੋਂ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ, ਕੋਈ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਲਾਅਨ ਵਿੱਚ ਪੌੜੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਉਡਾਣ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ, ਇੱਕ ਡੇ ਰੂਮ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਸੋਈ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸਿੱਧੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣਾ ਹੈ। ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਤੋਂ, ਇੱਕ ਸਪਿਰਲ ਪੌੜੀ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਸਥਿਤ ਹਨ।
ਇਹ ਘਰ ਪਿਛਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਆਖਰੀ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਦੇ ਲੋਕ ਸ਼੍ਰੀ ਗੇਹਮ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਪੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਸਰਕਸ ਕਲਾਕਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਰਕਸ ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਮਿਲਣਸਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਇਕੱਲੇ ਰਹਿਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਸੀ।
ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕੋਈ ਇਸ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ, ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਬਹੁਤੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਮਿਸਟਰ ਗੇਹਮ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘਰ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਏਜੰਟ ਮਿਸਟਰ ਗੇਹਮ ਦੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਪੇਸ਼ੇ ਨਾਲੋਂ ਘਰ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਵਧੇਰੇ ਚਿੰਤਤ ਸੀ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਾਸ ਸ਼ਾਨ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸਦੇ ਜਰਮਨ ਬਿਲਡਰ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਵੇਚਣਾ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਸੌਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਹੋਇਆ।
1956 ਵਿੱਚ ਇਹ ਘਰ ਮਿਸਟਰ ਅਤੇ ਮਿਸਿਜ਼ ਐਸ. ਐਲ. ਫੈਰੀ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵੀਹ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਜਵਾਨ ਧੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੁਣ ਵਿਆਹ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫੈਰੀ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵੰਸ਼ ਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੇਂਟ ਲੁਈਸ ਵਿੱਚ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਮੈਡੀਕਲ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ,

ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਬੈਚਲਰ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਸੀ।
ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਘਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਗੱਲਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗੀਆਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਰਹਿਣ ਆਏ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਹਿੱਲ ਗਈ - ਜਿਵੇਂ ਹਰ ਰਾਤ ਠੀਕ 2 ਵਜੇ ਉੱਠਦੀ ਸੀ, ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾਇਆ ਹੋਵੇ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਹੈੱਡਬੋਰਡ 'ਤੇ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਹਥੌੜੇ ਦੇ ਵੱਜਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉਸਨੇ ਲਾਈਟ ਜਗਾਈ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਲੱਕੜ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਟੋਆ ਸੀ। ਜਲਦੀ ਹੀ, ਰਾਤ ਨੂੰ ਖਿੜਕੀਆਂ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਟਕਰਾਉਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉੱਚੀ ਹੋ ਗਈ। "ਇਹ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਪੰਛੀ ਵਾਂਗ ਲੱਗਦਾ ਹੈ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫਰੀ ਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਅਤੇ ਕੰਬ ਗਈ। ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਰੌਲਾ ਪਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਇੱਕ ਸਵੇਰ, ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਭਾਰੀ ਕੰਧ ਵਾਲਾ ਲੈਂਪ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਪਿਆ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਕੰਧ ਨਾਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਉਸਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਡਿੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝ ਆ ਗਈ ਕਿ ਉਹ ਜੋ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਲਗਾਤਾਰ ਸੁਣ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਥਕਾਵਟ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਦਿਨ ਰਾਤ, ਕਦਮ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਜਾਂਦੇ ਰਹੇ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਨਾ ਮਿਲੇ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਰੁਕਦੇ ਸਨ।
ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਵਿਹਾਰਕ ਆਦਮੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਾਦੂ-ਟੂਣੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮਾਮਲਾ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ। ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਕਿਹਾ

ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਜੋ ਉਸਦੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ।
ਪਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਨਾਸ਼ਤੇ ਦੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਨਾਲ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਵੀ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ। "ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਤਰਕਪੂਰਨ ਕਾਰਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਸਿਰਫ਼ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦੇ ਸੁੰਗੜਨ ਅਤੇ ਫੈਲਣ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।" ਉਹ ਇਸ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਸੁੰਗੜਨ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਅਖੀਰ, ਮਿਸਟਰ ਫਿਊਰੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ 'ਤੇ ਦਬਾਅ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਸਾਰਾ ਮਾਮਲਾ ਖਿਸਕਣ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜੀਬ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਜਾਗ ਆਇਆ: ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਧੁੰਦਲੀ, ਚਿੱਟੀ ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹੋਏ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਛੋਟੀ ਧੀ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਣ ਗਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ, "ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਗਲੀ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਕਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਸੀ।" ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਕਾਰਾਂ ਹਰ ਸਮੇਂ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤੋਂ ਲੰਘਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ।
ਸਾਲ ਬੀਤਦੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਫਰੀ ਪਰਿਵਾਰ ਆਪਣੇ ਅਜੀਬ ਘਰ ਦੇ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਆਦੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਪੈਸਾ, ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਲਗਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਉਜਾੜਨ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ ਉਹ ਘਬਰਾ ਗਏ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੇ ਬੱਚੇ ਨੇ ਨਾਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਕੌਣ ਹੈ ਜੋ ਰਾਤ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ?" ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਕਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਿੰਤਤ ਹੋ ਗਏ।

"ਕਿਹੜੀ ਔਰਤ?" ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫਿਊਰੀ ਨੇ ਮੰਗ ਕੀਤੀ।
ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਬੱਚੀ ਨੇ ਜ਼ਿੱਦ ਕੀਤੀ, "ਉਹ ਔਰਤ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡੇ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।"
ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਕੁੜੀ ਨੇ ਕਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਬਾਰੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਝਾੜੂ ਨਾਲ ਮਾਰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।" ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫੈਰੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਘਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਏਜੰਟਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਨੌਂ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਘਰ ਮਿਲਿਆ - ਇੱਕ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਸੀ - ਅਤੇ ਉਹ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਪਲਾਂਟ ਐਵੇਨਿਊ ਵਾਲਾ ਘਰ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਸੀ। ਜਲਦੀ ਹੀ, ਉਸ ਸੁੰਦਰ ਘਰ ਲਈ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਆ ਗਿਆ। ਨਵੰਬਰ 1965 ਦੇ ਅੱਧ ਵਿੱਚ, ਵਾਲਸ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਘਰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਤਿੰਨ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ, ਦਸ ਸਾਲ ਦੀ ਵੈਂਡੀ ਅਤੇ ਵੀਹ ਸਾਲ ਦੀ ਸੈਂਡੀ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਸੁਹਾਵਣਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਪਾਇਆ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ।
ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਲਸ਼ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦਾ ਕੁੱਤਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਮ ਦੇ 6:30 ਵਜੇ ਸਨ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਡਰ ਨਾਲ ਕੰਬਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ ਅਤੇ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕੀ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਬੱਦਲ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਆਕਾਰ ਅਤੇ ਉਚਾਈ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ, ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਅੰਦਰ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪਲ ਚੱਲਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
"ਇੱਕ ਭੂਤ!" ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਸੋਚਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਇੱਕ ਵਰਗਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਕਲੇਅਰ ਵਾਲਸ਼ ਅਲੌਕਿਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਨਹੀਂ

ਹੈ। ਉਸਨੇ ਬਾਇਓਕੈਮਿਸਟਰੀ ਵਿੱਚ ਮਾਸਟਰ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤ ਸੀ! ਉਹ ਡਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਉਹ ਖੁਸ਼ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਸ਼ੱਕ ਸਹੀ ਸਾਬਤ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਰੱਖਿਆ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਡੂੰਘਾ ਅਹਿਸਾਸ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਧਾਰਨਾ ਵਜੋਂ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ, ਉਸਦੀ ਅੰਤਰ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸਹੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਲਸ਼ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੇ ਜਹਾਜ਼ ਨੂੰ ਟਾਰਪੀਡੋ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਪੂਰੀ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੱਚੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਦੇਖ ਲਿਆ। ਉਦੋਂ ਤੋਂ, ਉਸਨੇ ਟੈਲੀਪੈਥੀ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਯੋਗਤਾ ਵਿਕਸਤ ਕਰ ਲਈ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀਆਂ ਧੀਆਂ ਨਾਲ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਦੇਖੇ ਗਏ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਪਰ ਰਾਤਾਂ ਅਜੀਬ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਹਲਚਲ ਵਾਲੀਆਂ ਲੱਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਘਰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਮਨੁੱਖੀ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਅਤੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਗੂੰਜਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਸ਼ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਘੁੰਮ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣਾ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਹਿੰਮਤ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਕਿਸੇ ਸੁਰਾਗ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਘਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਫਰਵਰੀ 1966 ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ।
ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੌਰਾਨ, ਘਰ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਉੱਠਿਆ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਲਸ਼ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਘਰ ਕਿੰਨਾ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਚਿੰਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਉਸਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ। ਗੁਆਂਢੀਆਂ - ਕੁਰੂਸ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਜੋੜਾ - ਨੇ ਚੁੱਪ ਸਹਿਮਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
"ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪੈਟਰਨ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਵੇਰੇ 4 ਵਜੇ ਅਤੇ ਉੱਪਰੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਲਸ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਕੁਰੂ ਪਰਿਵਾਰ ਖੁਦ ਘਰ ਖਰੀਦਣ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਪਰ ਗਲੀ ਦੇ ਪਾਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ। ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਮਹਿਮਾਨ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕੁਝ ਭੂਤਾਂ- ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇਖੀਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਘਰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਹੈ। ਫਿਰ ਕੁਰੂ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਨਾਲ ਵਾਲਾ ਘਰ ਖਰੀਦ ਲਿਆ। ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਲਸ਼ ਨੂੰ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਨਾਮ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਬਾਰੇ ਕੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ।
"ਅਸਲੀ ਮਾਲਕ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਕਈ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਕਈ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ, ਕੋਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕੀਮਤੀ ਸਮਾਨ ਲੁਕਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ," ਸੱਜਣ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਆਪਣੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੁਪਤ ਲੁਕਣ ਵਾਲੀਆਂ ਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੇਠਾਂ ਚਿਮਨੀ ਸੀ। ਰਿਸੀਵਰ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖ ਕੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਲਸ਼ ਨੇ ਚਿਮਨੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਖੋਖਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੀ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਔਜ਼ਾਰਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ।

ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦਾ ਅਸਪਸ਼ਟ ਵਾਅਦਾ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਰੱਖਣ ਦੇ ਮਾਣ ਨੂੰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਸਗੋਂ ਸੌਂ ਗਈ।
ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਕਰੀਬ, ਉਸਨੂੰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਅਜੀਬ, ਗੰਦੀ ਬਦਬੂ ਨਾਲ ਜਗਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਉੱਠੀ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੀ ਰਹੀ, ਪਰ ਗੰਦੀ ਬਦਬੂ ਬਰਕਰਾਰ ਰਹੀ। ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਬਦਬੂ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਈ।
ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ।
"ਇਹ ਹਾਸੋਹੀਣੀ ਗੱਲ ਹੈ," ਉਹ ਹੱਸਿਆ, ਪਰ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਉਹੀ ਬਦਬੂ ਉਸਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਵੀ ਦੇਖਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਵਾਲਸ਼ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਰਸਾਇਣਕ ਕੰਪਨੀ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਬਦਬੂਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਉਸਦੀ ਨਿੱਜੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆ ਰਹੀ ਅਜੀਬ ਬਦਬੂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ।
ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਵੇਰੇ 4 ਵਜੇ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਜੋ ਜਰਮਨ ਸ਼ੈਲੀ ਵਾਂਗ ਲਗਭਗ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੁਹਰਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ।
ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਲਸ਼ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਅਟਾਰੀ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੋਂ ਅਟਾਰੀ ਤੱਕ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਪੌੜੀ ਸੀ। ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਖੋਖਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਮਿਲੀ! ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਸ਼ਾਇਦ ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸੱਚਾਈ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਗੁਪਤ ਜਗ੍ਹਾ ਇੱਕ ਵਾਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਤਾਲਾ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
ਇੱਕ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀ ਵਾਲਸ਼ ਨੂੰ ਫਲੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਗਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਏ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਲਸ਼ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਚਾਰ ਵਾਰ ਅਟਾਰੀ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਅਤੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਬਾਥਰੂਮ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਉਸ ਰਾਤ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਾਰ ਹੀ

ਉੱਠਿਆ। ਬਾਕੀ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸਨ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕੇ।
ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਲਸ਼ ਨੇ ਹਰੇਕ ਘਟਨਾ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਲਿਖਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ, ਡਰ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਇੱਕ ਸ਼ੌਕ ਵਜੋਂ। ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਬੱਚੇ ਵੀ, ਅਟਾਰੀ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਦੇ ਰਹੇ, ਹੁਣ ਖਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰੁਕਦੇ ਰਹੇ। ਹਰ ਸਵੇਰ, ਅਟਾਰੀ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਜੋ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਇੰਨਾ ਆਮ ਬਣ ਗਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਸਲ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ।
ਇੱਕ ਸਵੇਰ ਉਹ ਚੁਬਾਰੇ 'ਤੇ ਗਈ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਫਿਰ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਨਾਸ਼ਤਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੂੰ ਚੁਬਾਰੇ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਇੱਛਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਬਾਹਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਰੋਟੀ ਵਾਲਾ ਚਾਕੂ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਗਈ। ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਦੁਬਾਰਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਕੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਟੋਰੇਜ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਸੀ। ਕਮਰਾ ਫਰਨੀਚਰ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਫਰਨੀਚਰ ਕੱਸ ਕੇ ਬੰਦ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਖਿਲਰਿਆ ਪਿਆ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਰਾਜ਼ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਕੋਲ ਗਈ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਬਲੂਪ੍ਰਿੰਟਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬਲੂਪ੍ਰਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਚੁੱਕਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ, ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ "ਹੈਨਰੀ ਗੇਹਮ" ਨਾਮ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖਿਆ।
ਉਹ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਲੱਭ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਕੀ ਇਹ ਸਭ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਅਫਵਾਹ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ?

ਇਸ ਪਲ, ਘਰ ਦੇ ਨਕਸ਼ੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਾਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਦੇਖਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਕੰਧ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਿਆ ਫਰਨੀਚਰ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਹਿਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਨੇੜਿਓਂ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਫਰਨੀਚਰ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਟੁਕੜਾ ਕਦੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੈ!
ਫਰਨੀਚਰ ਕਿਸਨੇ ਹਿਲਾਇਆ?
ਉੱਥੇ ਹੀ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਸਦੀ ਰੀੜ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ ਵਿੱਚ ਕੰਬਣੀ ਦੌੜ ਗਈ। ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਠੰਢ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ ਹੋਵੇ। ਅਕਸਰ, ਬੈੱਡਰੂਮ ਜਾਂ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਅਚਾਨਕ ਠੰਢੀ ਹਵਾ ਦਾ ਇੱਕ ਝੱਖੜ ਉਸਦੇ ਉੱਪਰੋਂ ਲੰਘ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਚਾਨਕ ਹੀ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਹਵਾ ਦੇ ਸਰੋਤ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਸਗੋਂ ਇਸਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠਾ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਨਤੀਜੇ ਜਾਣਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ।
ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ 1 ਮਾਰਚ, 1966 ਨੂੰ ਵਾਪਰੀਆਂ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਉਹ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਲਗਾਤਾਰ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜਲਦੀ ਜਾਗ ਪਈ। ਕੋਈ ਇਧਰ-ਉਧਰ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕੋਈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਉਹ ਉੱਠੀ। ਉਸੇ ਪਲ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪੁਰਾਣਾ ਸੰਗੀਤ ਡੱਬਾ ਕੱਢਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ। ਡੱਬਾ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਵਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਘਿਸਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਵਜਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਠੀਕ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੀ ਇਹ ਬਲੂਪ੍ਰਿੰਟ ਦੇਖਣ ਦਾ ਇਨਾਮ ਸੀ?
5 ਮਾਰਚ ਨੂੰ, ਸਵੇਰੇ 4 ਵਜੇ, ਰਾਤ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਫਿਰ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਾਗੀ, ਪਰ ਘਰ ਅਜੀਬ ਜਿਹਾ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਉਂ ਜਾਗੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਨੇ ਹੇਠਾਂ ਜਾ ਕੇ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ

ਕੀਤਾ। ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਬ੍ਰੇਕਫਰੰਟ ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਬੰਦ ਛੱਡਿਆ ਸੀ, ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਦਰਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਛੋਟੇ ਚਮਚੇ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਹੱਥ ਨੇ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਘੁੰਮਾ ਦਿੱਤੇ ਸਨ! ਇੱਕ ਪੌਦੇ ਦੀ ਇੱਕ ਟਾਹਣੀ ਟੁੱਟ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਨੇੜੇ ਹੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਪਈ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਕੁੱਤਾ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਉਸਨੂੰ ਸਵੇਰੇ ਚਾਰ ਵਜੇ ਦੁਬਾਰਾ ਜਗਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਵਾਰ, ਉਸਦਾ ਅੰਡਰਵੀਅਰ ਦਰਾਜ਼ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਿੱਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਦਸ ਸਾਲ ਦੀ ਧੀ ਸ਼ਾਇਦ ਸਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ "ਕੋਈ" ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਅਲਮਾਰੀ ਖੋਲ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬੰਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਲਸ਼ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝ ਆ ਗਈ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸੌਂ ਰਹੀ ਸੀ ਉਹ ਹੈਨਰੀ ਗੇਹਮ ਦਾ ਸੀ। ਜੇ ਉਸਨੇ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਲੁਕਾਇਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦੀ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਖੋਜ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਇਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਮਝ ਕੇ।
8 ਮਾਰਚ ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਲਸ਼ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਦਸ ਸਾਲ ਦੀ ਧੀ, ਵੈਂਡੀ, ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਖੇਡ ਰਹੀ ਸੀ। ਘਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਲੀ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਭੱਜਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸੈਂਡੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਦਿੱਤੀ। ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਪਰ ਗਈ ਅਤੇ ਘਰ ਖਾਲੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਪਾਇਆ। ਫਿਰ ਵੀ, ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਸਨ, ਨਾ ਕਿ ਉਹ ਅਕਸਰ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਸੁਣੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਹੁਣ ਉੱਥੇ ਦੋ ਲੋਕ ਸਨ, ਉਸਨੇ ਕੰਬਦੇ ਹੋਏ ਸੋਚਿਆ।
ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਸੋਫੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਮਿਲੇ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਵਾਲ ਯਾਦ ਆਏ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮਾਮੂਲੀ ਗੱਲ ਸਮਝ ਕੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੁਨਹਿਰੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ ਕੋਈ

ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਵਾਲ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬਾਰੀਕ ਸਨ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਨਹਿਰੇ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਵਰਗੇ ਲੱਗ ਰਹੇ ਸਨ।
"ਦੂਤ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਂਗ," ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਅਤੇ ਸੋਚਿਆ। ਪੰਜ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਮਿਸਟਰ ਵਾਲਸ਼ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਸਾਰੇ ਚਰਚ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਸਨ, ਪਰ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਚਰਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਆਇਆ ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਨਾਸ਼ਤਾ ਬਣਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸੇ ਪਲ, ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਵੈਂਡੀ ਉੱਪਰ ਭੱਜ ਰਹੀ ਹੈ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਬੱਚਾ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਚਿੰਤਤ ਹੋ ਕੇ, ਉਹ ਉੱਪਰ ਗਏ ਕਿ ਕੀ ਗਲਤ ਹੈ। ਬੱਚਾ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਨਾਸ਼ਤੇ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ, ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਘੱਟ ਗਿਆ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਬਾਕੀ ਵਾਪਸ ਆਏ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦੋ, ਸ਼ਾਇਦ ਤਿੰਨ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਭੂਤ ਹੈ। ਘਰ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਡਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਘਰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਜੋ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਹਾਰਕ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਲਸ਼ ਦੁਬਾਰਾ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਕੱਪੜੇ ਧੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਬੇਸਮੈਂਟ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਛੱਤ ਤੋਂ ਲਟਕਿਆ ਇੱਕ ਸਵੈਟਰ ਅਚਾਨਕ ਹੈਂਗਰ ਸਮੇਤ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਖਿੜਕੀਆਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਸਨ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਹਵਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਲਸ਼ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸਵੈਟਰ ਕਿਵੇਂ ਡਿੱਗਿਆ। ਇਹ ਗੁਰੂਤਾ ਖਿੱਚ ਕਾਰਨ ਸਿੱਧਾ ਹੇਠਾਂ ਨਹੀਂ ਡਿੱਗਿਆ, ਸਗੋਂ ਕਿਸੇ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਫੜਿਆ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸ਼ਤੀ ਵਾਂਗ ਤੈਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। "ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੇਹਮ," ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ?"
ਉੱਥੇ ਉਹ ਇੱਕ ਭੂਤ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਵੈਸੇ, ਤੁਹਾਡਾ ਪਹਿਲਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੋਚਦੇ ਸੁਣਿਆ।

ਅਚਾਨਕ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉਲਟ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ। ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਮੈਰੀ ਹੈ।
16 ਮਾਰਚ ਨੂੰ, ਉਹ ਜਲਦੀ ਉੱਠੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇਕੱਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉੱਪਰ ਕੋਈ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਵਾਰ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਸਵੇਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਚਾਨਣ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਅਟਾਰੀ ਵੱਲ ਚਲੀ ਗਈ। ਉਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਫਰਨੀਚਰ ਖਿਲਰਿਆ ਪਿਆ ਸੀ! ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।
ਕਮਰੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਸੰਦੂਕ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਇੱਕ ਗੁੱਡੀ ਘਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ੈਲਫ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਨੀਵੇਂ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਟੂਲਬਾਕਸ ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਚਾਨਕ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਮਰੇ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਧੂੜ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਨਿਸ਼ਾਨ ਉੱਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਵਰਗੇ ਲੱਗ ਰਹੇ ਸਨ... ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਲਸ਼ ਨੇ ਢਿੱਲੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਧੂੜ ਵਿੱਚ ਨਾਮ ਲਿਖ ਦਿੱਤੇ ਹੋਣ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਹ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲੀ ਗਈ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਉੱਪਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਡਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਲਿਖਾਈ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ, ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਹੱਥ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਹੱਥ! ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਲਸ਼ ਨੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਹੱਥ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਇੱਕ ਮਹੀਨਾ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਰੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਰੋਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਉਸਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੱਚੇ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਰੋਣਾ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਫਿਰ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਬੱਚਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਚੀਕਣ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਸਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਰੋਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।

ਦੋ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਸਭ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ, ਉਹ ਫਿਰ ਘਰ ਇਕੱਲੀ ਸੀ। ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਦੱਬੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸਾਫ਼ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਅਟਾਰੀ ਵੱਲ ਭੱਜੀ - ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਇੱਥੋਂ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ - ਅਤੇ ਦਰਅਸਲ, ਅਟਾਰੀ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਦੁਬਾਰਾ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ ਸੀ।
ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਲਸ਼ ਨੇ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਉੱਪਰ ਕੌਣ ਸੀ? ਉਸਨੇ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਵਾਲਸ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਮੈਂਬਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਕੋਈ ਪਰਿਵਾਰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੀਤਣ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਘਰ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਪਰ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਸੀ?
ਪਰਿਵਾਰ ਵੀ ਕਾਫ਼ੀ ਵਿਅਸਤ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਵੇਰ, 5 ਵਜੇ, ਟਾਈਪਰਾਈਟਰ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਟਾਈਪਰਾਈਟਰ ਵੈਂਡੀ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਕੀ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਵਰਤਿਆ ਸੀ? ਨਹੀਂ, ਪਰ ਉਸ ਸਵੇਰੇ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਦਾ ਟਾਈਪਰਾਈਟਰ ਵਰਤਿਆ ਸੀ। ਢੱਕਣ ਆਮ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਗੁੱਡੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਮਸ਼ੀਨ ਦੇ ਕੋਲ ਰੱਖੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਇਸਦੇ ਉੱਪਰ ਸੀ।
ਉਸ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਪਰਿਵਾਰ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਖਾਣਾ ਖਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਚਾਨਕ ਕਿਸੇ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਨੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਚਮਕਦਾਰ ਲਪੇਟੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਕੈਂਡੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਟ੍ਰੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ।
ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਲਗਾਤਾਰ ਬਦਲਦੇ ਕ੍ਰਮ ਕਾਰਨ ਕੁੱਤਾ ਵੀ ਬਦਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਸਨੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਸੌਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਐਪੀਸੋਡ ਹੋਏ ਸਨ। ਸੱਤ ਸਾਲ ਦੀ ਕੁੱਤੀ,

ਜੋ ਕਦੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਉਪਨਗਰੀ ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਉਦਾਹਰਣ ਸੀ, ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ, ਡਰਾਉਣੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸਵੈ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਬਣ ਗਈ। ਇਹ ਸਭ ਵਾਲਸ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋ ਗਿਆ।
ਜਿਸ ਖਜ਼ਾਨੇ ਨੂੰ ਮਿਸਟਰ ਗੇਹਮ ਦੀ ਆਤਮਾ ਸਤਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਸਾਬਕਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਜਾਂ ਅਜਨਬੀ ਨੇ ਲੱਭ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ। ਘਰ ਦੇ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਭੂਤ ਚਾਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਲੈ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਵਾਲਸ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਨਵਾਂ ਘਰ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਪਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਭੂਤਾਂ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਣਗੇ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਬਦਲਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਨਵਾਂ ਘਰ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਏ।
ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਵੀ, ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ।
ਪਲਾਂਟ ਐਵੇਨਿਊ ਦੀ ਗੱਪਸ਼ਪ ਗੇਹਮਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਧਿਆਇ ਜੋੜ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਉਦਾਸ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਦਾ ਹੁਣ ਕੋਈ ਖੇਡਣ ਵਾਲਾ ਸਾਥੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੈ।
ਅਤੇ ਇਹੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਉਮੀਦ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਭੂਤ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ।

* 50
ਵ੍ਹੇ ਲੀ ਹਾਊਸ ਦੇ ਭੂਤ
ਮੈਨੂੰ ਸੈਨ ਡਿਏਗੋ ਦੇ ਵ੍ਹੇਲੀ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 1963 ਵਿੱਚ ਮਰਲੇ ਗੋਲਡ ਦੇ ਜੋਤਿਸ਼ ਨਿਊਜ਼ਲੈਟਰ, ਕੌਸਮਿਕ ਸਟਾਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਇੱਕ ਲੇਖ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਰਹੱਸਮਈ ਕਦਮਾਂ, ਹਵਾ ਦੇ ਠੰਡੇ

ਝੱਖੜ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਮੋਢੇ ਉੱਤੇ ਝਾਤੀ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਅਤਰ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ - ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਰਹੱਸਮਈ ਘਟਨਾਵਾਂ। ਮੇਰੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਵਧ ਗਈ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ, ਜਦੋਂ ਭੂਤਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈਆਂ, ਤਾਂ ਕਿਊਰੇਟਰ, ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੇਮਜ਼ ਰੈਡਿੰਗ, ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬਦਲਾਅ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਮੈਂ ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵਜੋਂ ਨਿਸ਼ਾਨਬੱਧ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੇਸਾਂ ਵੱਲ ਵਧਿਆ। ਫਿਰ ਕਿਸਮਤ ਨੇ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਚੁਣਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸੈਨ ਡਿਏਗੋ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲੈ ਆਇਆ।
ਮੈਂ ਰੇਗਿਸ ਫਿਲਬਿਨ ਦੇ ਨੈੱਟਵਰਕ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਸ਼ੋਅ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਇੱਕ ਗੂੜ੍ਹੀ ਦੋਸਤੀ ਹੋ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਰੇਗਿਸ ਸੈਨ ਡਿਏਗੋ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸ਼ੋਅ ਵਿੱਚ ਮਹਿਮਾਨ ਬਣਨ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ।
ਅਸੀਂ ਸੈਨ ਡਿਏਗੋ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਰ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਗੱਲ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਦੇਖਾਂ; ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਵ੍ਹੇਲੀ ਹਾਊਸ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ 25 ਜੂਨ ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਜਾਣ ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨਾਲ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਸੈਸ਼ਨ ਫਿਲਮਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਰੇਗਿਸ ਦੇ ਸ਼ੋਅ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ।
ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇੰਗਲੈਂਡ ਤੋਂ ਆਈ ਸੀ, ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਨਿਰਮਾਤਾ ਅਤੇ ਲੇਖਕ ਅਤੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਪੁਰਾਤਨ ਵਸਤੂਆਂ 'ਤੇ ਕਈ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਲੇਖਕ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਸਫਲ ਕਰੀਅਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਉਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਦੱਖਣੀ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਨਿਊ ਫੋਰੈਸਟ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਐਂਟੀਕ ਦੁਕਾਨ ਚਲਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਧਾਰਮਿਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ: ਉਹ ਇੱਕ ਡੈਣ ਸੀ, ਇਤਫਾਕਨ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਹੇਲੋਵੀਨ ਡੈਣ ਨਹੀਂ, ਪਰ "ਪੁਰਾਣੇ ਧਰਮ" ਦੀ ਪੈਰੋਕਾਰ,

ਇੱਕ ਪੂਰਵ-ਈਸਾਈ ਡਰੂਇਡਿਕ ਸੰਪਰਦਾ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਕਈ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਭਿਆਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਾਦੂ-ਟੂਣੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਨਿੱਜੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਮਾਧਿਅਮ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਹ "ਉਸਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਲੇਪਤਾ" ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਚੰਗੇ ਟ੍ਰਾਂਸ ਕੰਮ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਉਹ, ਮੇਰੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ, "ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ" ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨੂੰ ਮੰਨ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਨੂੰ ਉਸੇ ਥਾਂ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੇਗੀ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਟ੍ਰਾਂਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਛੱਡਿਆ ਸੀ - ਭਾਵੇਂ ਦੋ ਘੰਟੇ ਬੀਤ ਗਏ ਹੋਣ! ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਆਪਣੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰੀ ਖੋਜ ਲਈ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ "ਆਮ" ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਅਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਅਸੀਂ ਰੇਗਿਸ ਫਿਲਬਿਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਧੁੱਪ ਵਾਲੇ ਸੈਨ ਡਿਏਗੋ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਹਾਫ ਮੂਨ ਇਨ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਦਿਨ ਬਿਤਾਇਆ, ਜੋ ਕਿ ਸੈਨ ਡਿਏਗੋ ਹਾਰਬਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਇਦੀਪ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਅਤੇ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਮੋਟਲ ਹੈ। ਰੇਗਿਸ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਚੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ - ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਹਵਾਈ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਸਥਾਨਕ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ, ਕੇ ਸਟਰਨਰ ਨਾਲ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਧਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਮਨਮੋਹਕ ਅਤੇ ਗਿਆਨਵਾਨ ਔਰਤ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਭੂਤਰੇ ਵ੍ਹੇਲੀ ਹਾਊਸ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਪਰ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸਿਬਿਲ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਨੀਤੀ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਸਿਬਿਲ ਦੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਤੱਕ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਵ੍ਹੇਲੀ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਮੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਕਦਮ ਜੂਨ ਰੀਡਿੰਗ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਜੋ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਘਰ ਦੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਸਦਾ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਵੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਬ੍ਰਹਮ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਇਹ ਵਾਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਅਤੇ ਬੇਲੋੜੀ ਸਨਸਨੀਖੇਜ਼ਤਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਿੰਗ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਤੱਥ ਜਾਣਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਿੰਗ ਖੁਦ ਇਸ ਇਤਿਹਾਸਕ ਇਮਾਰਤ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬਚੇ ਦੀ ਲੇਖਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਵਿਕਾਸ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਵੇਰਵਾ ਇੱਕ ਬਰੋਸ਼ਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪੂਰੇ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਬਰੋਸ਼ਰ ਵਿੱਚੋਂ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਰਹੀ ਹਾਂ।
ਸੈਨ ਡਿਏਗੋ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ, ਵ੍ਹੇਲੀ ਹਾਊਸ - ਜਿਸਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਨਤਾ ਦੇ ਦੇਖਣ ਲਈ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਹੈ - ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਮੌਜੂਦਾ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ।
ਦੋ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਹਵੇਲੀ ਦੀ ਅਸਲ ਉਸਾਰੀ ਸੈਨ ਡਿਏਗੋ ਦੇ ਪਾਇਨੀਅਰ ਥਾਮਸ ਵ੍ਹੇਲੀ ਦੁਆਰਾ 6 ਮਈ, 1856 ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਇਮਾਰਤ 10 ਮਈ, 1857 ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਢਾਂਚੇ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਇੱਟਾਂ ਇੱਕ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਭੱਠੇ ਅਤੇ ਭੱਠੀ ਤੋਂ ਆਈਆਂ ਸਨ - ਸੈਨ ਡਿਏਗੋ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਇੱਟਾਂ ਦੀ ਫੈਕਟਰੀ - ਜੋ ਥਾਮਸ ਵ੍ਹੇਲੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਘਰ ਤੋਂ 300 ਗਜ਼ ਦੱਖਣ-ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਸੀ।
ਪੁਰਾਣੇ ਸੈਨ ਡਿਏਗੋ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਜਿਕ ਜੀਵਨ ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਘਰ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਇੱਕ ਯਾਤਰਾ ਸਮੂਹ, "ਦ ਟੈਨਰ ਟਰੂਪ"

ਲਈ ਇੱਕ ਥੀਏਟਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ, ਇਹ ਸੈਨ ਡਿਏਗੋ ਕਾਉਂਟੀ ਕੋਰਟਹਾਊਸ ਵਜੋਂ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਵ੍ਹੇਲੀ ਹਾਊਸ ਸੈਨ ਡਿਏਗੋ ਐਵੇਨਿਊ ਅਤੇ ਹਾਰਨੀ ਸਟਰੀਟ ਦੇ ਕੋਨੇ 'ਤੇ, 150 ਫੁੱਟ ਗੁਣਾ 217 ਫੁੱਟ ਦੇ ਪਲਾਟ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ 25 ਸਤੰਬਰ, 1855 ਨੂੰ ਵ੍ਹੇਲੀ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦੀ ਗਈ 8.5 ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਉੱਤਰੀ ਕਮਰਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਨਾਜ ਭੰਡਾਰ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫਰਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਹ 12 ਅਗਸਤ, 1869 ਨੂੰ ਕਾਉਂਟੀ ਕੋਰਟਹਾਊਸ ਬਣ ਗਿਆ ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।
ਗਰਾਊਂਡ ਫਲੋਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਡਰਾਇੰਗ ਰੂਮ, ਸੰਗੀਤ ਕਮਰਾ, ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਜੁੜੀ ਇਮਾਰਤ ਹੈ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਕਾਉਂਟੀ ਕੋਰਟਹਾਊਸ ਵਜੋਂ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਥੀਏਟਰਿਕ ਪ੍ਰੋਡਕਸ਼ਨ ਲਈ "ਦ ਟੈਨਰ ਟਰੂਪ" ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ।
ਸ਼ਾਇਦ ਵ੍ਹੇਲੀ ਹਾਊਸ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਇਤਿਹਾਸਕ ਘਟਨਾ 31 ਮਾਰਚ, 1871 ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕਾਉਂਟੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੋਂ "ਨਿਊ ਟਾਊਨ", ਜੋ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਸੈਨ ਡਿਏਗੋ ਦਾ ਸ਼ਹਿਰ ਹੈ, ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਦੇ "ਨਿਊ ਟਾਊਨ" ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੀਆਂ ਧਮਕੀਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਕਾਉਂਟੀ ਕਲਰਕ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡਰ ਕਰਨਲ ਚੈਲਮਰਸ ਸਕਾਟ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੇ ਹਨੇਰੇ ਦੀ ਆੜ ਵਿੱਚ ਕਾਉਂਟੀ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 6 ਵੀਂ ਅਤੇ ਜੀ ਸਟ੍ਰੀਟ 'ਤੇ ਸਥਿਤ "ਨਿਊ ਟਾਊਨ" ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ।
ਜੇਕਰ 1956 ਵਿੱਚ ਸੈਨ ਡਿਏਗੋ ਦੇ ਕੁਝ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਸੈਨ ਡਿਏਗੋ ਕਾਉਂਟੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸ਼ਰਾਈਨ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਬਣਾ ਕੇ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਇਮਾਰਤ ਖਰੀਦ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਢਾਹੁਣ ਤੋਂ ਨਾ ਰੋਕਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਅੱਜ ਵ੍ਹੇਲੀ ਹਾਊਸ ਮੌਜੂਦ ਨਾ ਹੁੰਦਾ।

ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਸਮੂਹ ਨੇ ਸੈਨ ਡਿਏਗੋ ਕਾਉਂਟੀ ਨੂੰ ਘਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਵਜੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇਸਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਸ਼ਾਨ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ। ਇਹ ਕੰਮ ਇੱਕ ਸਲਾਹਕਾਰ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਅਤੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਹੇਠ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਜੋ ਅੱਜ ਵ੍ਹੇਲੀ ਹਾਊਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਵਜੋਂ ਰੱਖਦੀ ਹੈ।
ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਫਰਨੀਚਰ, ਜੋ ਵ੍ਹੇਲੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹਨ, ਸੈਨ ਡਿਏਗੋ ਕਾਉਂਟੀ ਦੇ ਹੋਰ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਘਰਾਂ ਤੋਂ ਹਨ ਅਤੇ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।
ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਵ੍ਹੇਲੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਆਖਰੀ ਮੈਂਬਰ ਕੋਰੀਨ ਲਿਲੀਅਨ ਵ੍ਹੇਲੀ ਸੀ, ਜੋ ਵ੍ਹੇਲੀ ਦੇ ਛੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ 1953 ਵਿੱਚ 89 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਹੋਈ। ਵ੍ਹੇਲੀ ਦੀ ਮੌਤ 14 ਦਸੰਬਰ, 1890 ਨੂੰ 67 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਹੋਈ। ਉਸਨੂੰ ਸੈਨ ਡਿਏਗੋ ਦੇ ਮਾਊਂਟ ਹੋਪ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਅੰਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ 24 ਫਰਵਰੀ, 1913 ਤੱਕ ਜੀਉਂਦੀ ਰਹੀ।
ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਭੂਤ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਸੈਨ ਡਿਏਗੋ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਅਤੇ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ, ਤਾਂ ਉਤਸ਼ਾਹ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਿੰਗ ਰੇਗਿਸ ਫਿਲਬਿਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਲਗਾਤਾਰ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਭੂਤ ਸੰਭਾਵੀ ਖ਼ਤਰੇ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਅਤੇ ਇਹ ਖ਼ਤਰਾ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸਾਕਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। 24 ਮਈ ਨੂੰ, ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਵਾਧਾ ਹੋਇਆ; ਇਹ ਹਰਕਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਗਈਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਸਨ।
ਕੀ ਭੂਤ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ?

ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਿੰਗ ਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਸਹੀ ਬਿਰਤਾਂਤ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅੰਤ ਤੱਕ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਾਂਚ ਲਈ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਗਵਾਹ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।
ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਪਿਛਲੇ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਪਾਰਟ-ਟਾਈਮ ਗਾਈਡ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਘਰ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਜੋ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਹਨ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦੇਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੇਰੇ 10 ਵਜੇ ਤੋਂ ਸ਼ਾਮ 5:30 ਵਜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਾਪਰੀਆਂ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਘਰ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਲਈ ਬੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਾਤ ਨੂੰ, ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਪਰ ਅਸਲ ਘੁਸਪੈਠੀਆਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਘੁਸਪੈਠ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਚੋਰ ਅਲਾਰਮ ਸਿਸਟਮ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਸਿਸਟਮ ਬੇਅਸਰ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗਣਾ ਸੀ! ਹੁਣ ਮੈਂ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦੀ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਇਹ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਅਤੇ ਯੋਗਤਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਵ੍ਹੇਲੀ ਹਾਊਸ—ਸੈਨ ਡਿਏਗੋ,
ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ
ਵ੍ਹੇਲੀ ਹਾਊਸ ਵਿਖੇ ਦੇਖੇ ਗਏ ਸਮਾਗਮ

ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਵੱਲੋਂ
9 ਅਕਤੂਬਰ, 1960—ਡਾ. ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਿਰਬੇ, ਨਿਊ ਵੈਸਟਮਿੰਸਟਰ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਕੋਲੰਬੀਆ, ਕੈਨੇਡਾ, ਦੁਪਹਿਰ 1:30 ਤੋਂ 2:30 ਵਜੇ ਤੱਕ (ਉਹ ਉਦੋਂ ਨਿਊ ਵੈਸਟਮਿੰਸਟਰ ਦੀ ਮੈਡੀਕਲ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਸਨ।) ਜਦੋਂ ਡਾ. ਕਿਰਬੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਤਨੀ ਘਰ ਸਨ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਇਕੱਲੀ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਯੁੱਗ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਡਾਕਟਰ ਨਾਲ ਹੇਠਾਂ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਡਾਕਟਰਾਂ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰੀ ਅਭਿਆਸਾਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ।
ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਿਰਬੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੀ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਉੱਪਰ ਜਾਣ ਲੱਗੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹਵਾ ਦਾ ਇੱਕ ਝੱਖੜ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਦਬਾਅ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਲਈ ਉੱਪਰ ਜਾਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਇੰਨਾ ਨੇੜੇ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਈ ਵਾਰ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਆਈ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਏ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਅੰਦਰ ਗਏ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਿਰਬੀ ਦੁਬਾਰਾ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਮੁੜੀ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਬੇਲੀਫ ਦੇ ਡੈਸਕ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਬਿਲਕੁਲ ਉੱਥੇ।" ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਇੰਨਾ ਸਪਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਵਰਣਨ ਕਰ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ:

ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ, ਗੂੜ੍ਹੀ ਚਮੜੀ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਲੰਮਾ, ਭੜਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸਕਰਟ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਫਰਸ਼ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ। ਸਕਰਟ ਕੈਲੀਕੋ ਜਾਂ ਗਿੰਘਮ ਵਰਗੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਨਾਜ਼ੁਕ ਪ੍ਰਿੰਟ ਦੇ ਨਾਲ। ਉਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਟੋਪੀ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਅਤੇ ਅੱਖਾਂ ਗੂੜ੍ਹੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਪਾਈਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਉਸਦਾ ਨਿਵਾਸ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਨਿੱਜਤਾ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਿਰਬੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਵਰਣਨ ਸਮਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਵ੍ਹੇਲੀ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਲੀ ਚਮੜੀ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਹਨ, ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਨਹੀਂ।"
ਮੇਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਮਹਿਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਵਰਣਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਿਰਬੀ ਹੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਕਮਰੇ ਦੇ ਮਾਹੌਲ 'ਤੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਅੱਜ, ਵ੍ਹੇਲੀ ਹਾਊਸ, ਜਿਸਨੂੰ ਭੂਤਰੇ ਅਜਾਇਬ
ਘਰ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੈਲਾਨੀਆਂ
ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਵ੍ਹੇਲੀ ਹਾਊਸ ਵਿਖੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ
ਅਪ੍ਰੈਲ, 1960, ਸਵੇਰੇ 10:00 ਵਜੇ। ਮੈਂ ਖੁਦ, ਜੂਨ ਏ. ਰੀਡਿੰਗ, 3447 ਕਾਈਟ ਸਟ੍ਰੀਟ। ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ—ਉੱਪਰ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਤੁਰਨ ਦੀ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਉਸ ਸਵੇਰ ਸੁਣੀ, ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਜਨਤਾ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤਾ ਪਹਿਲਾਂ। ਕਾਉਂਟੀ ਵਰਕਰ ਅਜੇ ਵੀ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸ਼ੈਲਫਾਂ ਨੂੰ ਪੇਂਟ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਹਫ਼ਤੇ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਅਕਸਰ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਣਾ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ, ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੇ ਕਮਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਜਾਉਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਗਈ ਅਤੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਗਈ ਅਤੇ ਫਰਨੀਚਰ ਦੇ ਟਰੱਕਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਪਿਛਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ। ਦੋ ਆਦਮੀ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਆਏ; ਉਹ ਫਰਨੀਚਰ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਪਿਛਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ, ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਤੁਰਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਵਰਕਰ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਆਦਮੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਸ਼ੋਰ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਜਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪਤਾ ਕਰਾਂ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰ ਕੇ, ਮੈਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨ ਲੱਗ ਪਈ। ਅੱਧੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਕੋਈ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ, ਅਤੇ ਖਿੜਕੀਆਂ ਦੇ ਬਾਹਰੀ ਸ਼ਟਰ ਅਜੇ ਵੀ ਬੰਦ ਸਨ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਆ ਰਹੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਜਾਣ ਲਈ ਮੁੜਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮਜ਼ਾਕ ਕੀਤਾ ਕਿ ਭੂਤ ਆ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਤੁਰੰਤ ਇਸ ਬਾਰੇ ਭੁੱਲ ਗਏ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਉਂਦੀ ਰਹੀ। ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ, ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ ਕਿ ਕੋਈ ਉੱਪਰ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਕਈ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮਹਿਮਾਨ ਘਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਡੈਸਕ 'ਤੇ ਚਿੱਠੀਆਂ ਜਾਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਛਾਂਟਣ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਸਤੰਬਰ 1962 ਵਿੱਚ, ਇਸ ਘਰ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਖ਼ਬਰ ਸੈਨ ਡਿਏਗੋ ਈਵਨਿੰਗ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨ ਵਿੱਚ ਛਪਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹੀ ਕਹਾਣੀ ਸਤੰਬਰ 1962 ਦੇ ਫੇਟ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਦੇ ਅੰਕ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਛਾਪੀ ਗਈ ਸੀ।

* * *

ਅਕਤੂਬਰ ਅਤੇ ਨਵੰਬਰ 1962 ਵਿੱਚ, ਘਰ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਲੱਗੀਆਂ। ਅਸੀਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਸਮੱਸਿਆ ਹੱਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਖਿੜਕੀਆਂ 'ਤੇ ਖਿਤਿਜੀ ਬੋਲਟ ਲਗਾਏ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਭ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਉਦੋਂ ਹੋਈ ਜਦੋਂ ਸਾਡੇ ਘਰ ਦਾ ਅਲਾਰਮ ਰਾਤ ਨੂੰ ਵੱਜਿਆ, ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਅਤੇ ਸੈਨ ਡਿਏਗੋ ਬਰਗਲਰ ਅਲਾਰਮ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਸਾਡੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। (ਇੱਕ ਅਪਵਾਦ ਉਦੋਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਚੋਰ 1963 ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਦੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚੋਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਚੋਰੀ ਕਰ ਲਈਆਂ।)
1962 ਦੀ ਪਤਝੜ ਵਿੱਚ, ਅਕਤੂਬਰ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਕੂਲੀ ਬੱਚਿਆਂ (25 ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਕਲਾਸ) ਨੂੰ ਲੈਕਚਰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਛੱਤ 'ਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੇ ਟੋਕਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਕੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਬਾਹਰ, ਗਲੀ 'ਤੇ ਗਿਆ, ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਕਾਉਂਟੀ ਵਰਕਰ ਛੱਤ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਹੋਈ ਕਿ ਛੱਤ 'ਤੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਲੈਕਚਰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ।

ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਵਸਨੀਕ ਇਸ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਹੈ। ਮਿਸ ਵ੍ਹੇਲੀ, ਜੋ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ 85 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ। ਉਸਦਾ 1953 ਵਿੱਚ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗ੍ਰੇਸ ਬੋਰਕਿਨ, 2938 ਬੀਚ ਸਟਰੀਟ, ਸ਼ਨੀਵਾਰ, 14 ਦਸੰਬਰ, 1963, ਦੁਪਹਿਰ - ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀ ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉੱਪਰ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ।
ਸ਼ਨੀਵਾਰ, 10 ਜਨਵਰੀ, 1964, ਦੁਪਹਿਰ 1:30 ਵਜੇ—ਉਹ ਹਾਲਵੇਅ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰੀ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਮੂਰਤੀ ਵੇਖੀ - ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮੂਰਤੀ, ਜਿਸਨੇ ਫਰੌਕ ਕੋਟ ਅਤੇ ਪੈਂਟ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਉਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਮੂੰਹ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਹ ਮੂਰਤੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ।

ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬੈੱਡਰੂਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੇ ਸਟਾਫ਼ ਦੁਆਰਾ ਲਈ ਗਈ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਤਸਵੀਰ ਫੋਟੋ।

ਲਾਰੈਂਸ ਰਿਵਰਆਲ ਓਲਡ ਟਾਊਨ ਦੇ ਜੈਫਰਸਨ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। 5 ਜਨਵਰੀ, 1963, ਦੁਪਹਿਰ 12:30 ਵਜੇ—ਉਹ ਘਰ ਇਕੱਲਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਮਹਿਮਾਨ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡੈਸਕ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ, ਉਸਨੇ ਸੰਗੀਤ ਅਤੇ ਗਾਉਣ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ, ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਗਾਣਾ "ਹੋਮ ਅਗੇਨ" ਸੀ। ਇਹ ਲਗਭਗ 30 ਸਕਿੰਟ ਚੱਲਿਆ।
7 ਜਨਵਰੀ, 1963, ਦੁਪਹਿਰ 1:30 ਵਜੇ—ਕੁਝ ਲੋਕ ਉੱਪਰ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਹੇਠਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਰਗਨ ਸੰਗੀਤ ਸੁਣਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਆ ਰਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਆਰਗਨ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਏ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਦੇਖ ਸਕਣ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਇਸਨੂੰ ਵਜਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਆਰਗਨ ਦਾ ਢੱਕਣ ਬੰਦ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ।
19 ਜਨਵਰੀ, 1963, ਸ਼ਾਮ 5:15 ਵਜੇ—ਉਸ ਦਿਨ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਬੰਦ ਸੀ। ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਸ਼ਟਰ ਬੰਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਦਾ ਮੈਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਪਰ ਗਿਆ, ਪਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।
10-12 ਸਤੰਬਰ, 1964—ਸ਼ਾਮ 5:15 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ—ਉਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨਾਲ ਘਰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸੰਗੀਤ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਿਆਨੋ ਵਜਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਦਬਾਅ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੜ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਹਾਲ ਵੱਲ, ਮੇਜ਼ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਉੱਥੇ ਬੈਠੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਧਿਆਨ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪਤਲੀ ਔਰਤ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਵੇਖੀ ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਭੜਕੀਲੀ ਸਕਰਟ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੱਧਮ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਹ ਮੂਰਤੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ।
ਜੇ. ਮਿਲਟਨ ਕੈਲਰ, 4114 ਮਿਡਲਸੈਕਸ ਡਰਾਈਵ, 22 ਸਤੰਬਰ, 1964, ਦੁਪਹਿਰ 2:00 ਵਜੇ—ਉਹ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰ ਰਿਹਾ

ਸੀ, ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਰੇਲਿੰਗ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਲੈਂਪ ਤੋਂ ਲਟਕਦੀਆਂ ਕ੍ਰਿਸਟਲ ਬੂੰਦਾਂ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਲੈਂਪ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹੋਇਆ। ਬਾਕੀ ਬੂੰਦਾਂ ਨਹੀਂ ਹਿੱਲੀਆਂ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਦੋ ਮਿੰਟ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। 15 ਦਸੰਬਰ, 1964, ਸ਼ਾਮ 5:15 ਵਜੇ—ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਘਰ ਨੂੰ ਤਾਲਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਟਾਇਲਟ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਹਾਲਵੇਅ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਇਆ, ਚਾਬੀ ਲਈ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੈਂ ਮੁੱਖ ਸਵਿੱਚ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਜਿਸਨੇ ਸਾਰੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਸਵਿੱਚ ਖਿੱਚਿਆ ਅਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਮੁੜਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਰੁਕੋ! ਹਿੱਲੋ ਨਾ! ਤੁਸੀਂ ਕੁੱਤੇ 'ਤੇ ਪੈਰ ਰੱਖੋਗੇ!" ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ, ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਣ ਲਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਠੀਕ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਮੁੜਿਆ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਝਲਕ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਪਿੱਠ ਵਰਗੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਈ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਠੰਡਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਛੇੜਿਆ, ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਡਰਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋਰ ਲੋਕ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਸਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਉਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਇਸਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਧੱਬੇਦਾਰ ਕੁੱਤਾ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਲੂੰਬੜੀ ਦੇ ਟੈਰੀਅਰ ਵਰਗਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਕੰਨ ਫੜ੍ਹਦਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਰਿਹਾ ਸੀ।
29 ਮਈ, 1965, ਦੁਪਹਿਰ 2:30 ਵਜੇ—ਮੈਂ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਦੀ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉੱਪਰ ਬੁਲਾਇਆ। ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਕਾਲੀ ਰੌਕਿੰਗ ਕੁਰਸੀ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਹਿੱਲਦੀ ਦੇਖੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਇਸ 'ਤੇ ਬੈਠਾ

ਹੋਵੇ। ਇਹ ਅਚਾਨਕ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗ ਪਈ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਮਿੰਟ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਹੰਗਾਮਾ ਹੋ ਗਿਆ।
27 ਦਸੰਬਰ, 1964, ਸ਼ਾਮ 5:00 ਵਜੇ—ਦੁਪਹਿਰ ਦੇਰ ਨਾਲ, ਦੁਕਾਨ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਰੂਪ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸਨੇ ਹਰੇ ਰੰਗ ਦੀ ਚੈਕਰਡ ਗਿੰਘਮ ਡਰੈੱਸ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਲੰਬੇ ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗਰਦਨ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਜੂੜੇ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਸੀ।
ਫਰਵਰੀ 1965, ਦੁਪਹਿਰ 2:00 ਵਜੇ—ਉਹ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਟੂਰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਦੋ ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਨਰਸਰੀ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਉੱਪਰ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇਹ ਔਰਤਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਸੈਲਾਨੀ ਸਨ, ਨੇ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਜੋ ਲਗਭਗ 16 ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਰੋਣ ਵਰਗੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਤਿੰਨਾਂ ਨੇ ਆਵਾਜ਼ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ।

ਵ੍ਹੇਲੀ ਹਾਊਸ ਦੇ ਸਟਾਫ਼ ਦੁਆਰਾ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹੋਰ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਆਂ

24 ਮਾਰਚ, 1965, ਦੁਪਹਿਰ 1:00 ਵਜੇ—ਉਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੋਰਕਿਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ, ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਲਰ ਨਾਲ ਆਏ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਦਿਖਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ। ਉਹ ਵਾਪਸ ਉੱਪਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੀਟੀ ਵਜਾਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਉੱਪਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਜ਼ੈਨ ਪੇਰੇ, 106 ਅਲਬਾਟ੍ਰੋਸ, ਐਲ ਕੈਜੋਨ। 8 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1963, ਸ਼ਾਮ 4:30 ਵਜੇ—ਮੈਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਰੜਾ ਟਾਈਪ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਉੱਪਰੋਂ ਆ ਰਹੀ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ। ਅਸੀਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਕੱਠੇ ਉੱਪਰ ਗਏ ਤਾਂ ਜੋ ਦੇਖ ਸਕੀਏ ਕਿ ਕੋਈ ਉੱਥੇ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੇਰੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਠੰਡੀ ਹਵਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ; ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੋਈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਅਦਿੱਖ ਹੋਵੇ, ਉੱਥੇ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਖਿੜਕੀ ਤੱਕ।
14 ਅਕਤੂਬਰ, 2021; 18 ਨਵੰਬਰ, 1964—ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਵੇਰ ਅਤੇ ਦੁਪਹਿਰ ਵੇਲੇ, ਉਸਨੇ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਸਿਗਾਰ ਦੇ ਧੂੰਏਂ ਅਤੇ ਅਤਰ ਜਾਂ ਕੋਲੋਨ

ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ। ਇਹ ਖੁਸ਼ਬੂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ, ਉੱਪਰਲੇ ਹਾਲ ਅਤੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਗਈ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਜੋ ਡਸਟਿੰਗ ਪਾਊਡਰ ਵਰਗੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ।
28 ਨਵੰਬਰ, 1964, ਦੁਪਹਿਰ 2:30 ਵਜੇ—ਅਧਿਐਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਆਦਮੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਸੀ, ਸਾਰੇ ਫ੍ਰੌਕ ਕੋਟ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਕੁਝ ਸਾਦੇ ਵੈਸਟਾਂ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਕੁਝ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਸ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਵੈਸਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਸੋਨੇ ਦੀ ਘੜੀ ਦੀ ਚੇਨ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਮੀਟਿੰਗ ਹੋ ਰਹੀ ਹੋਵੇ; ਹਰ ਕੋਈ ਜੀਵੰਤ ਸੀ, ਕੁਝ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਸਨ, ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ; ਹਰ ਕੋਈ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ, ਪਰ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਜਾਪਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚੋਂ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਬਾਹਰ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਰਗਾ। ਉਹ ਦਰਮਿਆਨੇ ਕੱਦ ਦਾ ਸੀ, ਹਲਕੇ ਭੂਰੇ ਵਾਲਾਂ ਅਤੇ ਸੰਘਣੀਆਂ ਅਤੇ ਲੰਬੀਆਂ ਮੁੱਛਾਂ ਵਾਲਾ। ਉਸਦੀਆਂ ਨੀਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬਹੁਤ ਤਿੱਖੀਆਂ ਸਨ, ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਅੰਦਰ ਤੱਕ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੇਰੇ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ। ਉਹ ਬੋਲਣ ਹੀ ਵਾਲਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੇਰੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਥੱਕੀ ਹੋਈ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਤਿੱਖੀ ਨਜ਼ਰ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਬਾਰੇ ਉਤਸੁਕ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ਜੋ ਇਸ ਵਰਣਨ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਸੀ।
7 ਅਕਤੂਬਰ, 1963, ਸਵੇਰੇ 10:30 ਵਜੇ—ਰਸੋਈ ਵਿੱਚੋਂ ਅਜੀਬ ਜਿਹੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉੱਥੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਉਸੇ ਦਿਨ, ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਪਕਾਉਣ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆਉਣ ਦੀ ਵੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ।
27 ਨਵੰਬਰ, 1964, ਸਵੇਰੇ 10:15 ਵਜੇ—ਰਸੋਈ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, ਜਿਵੇਂ ਕੁਝ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉੱਥੇ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ; ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀਆਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਸ਼ੈਲਫ 'ਤੇ ਇੱਕ ਘੜਾ ਖਿੰਡਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਹੇਠਾਂ ਤਾਂਬੇ ਦੇ ਬਾਇਲਰ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕੇ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟੀ. ਆਰ. ਐਲਨ, 3447 ਕਾਈਟ ਸਟਰੀਟ—7 ਜਨਵਰੀ, 1963 ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ 1:30 ਵਜੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਆਰਗਨ ਸੰਗੀਤ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਜਦੋਂ ਲਾਰੈਂਸ ਰਿਵਰਆਲ ਨੇ ਵੀ ਉਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ (ਉਸਦਾ ਬਿਆਨ ਦੇਖੋ)।
ਮੈਂ 10-12 ਸਤੰਬਰ, 1964 ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਲਾਰੈਂਸ ਰਿਵਰਆਲ ਦੇ ਨਾਲ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦੇਖੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲਨ ਖਿੜਕੀਆਂ ਦੇ ਸ਼ਟਰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਪਰ ਗਈ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹੀ, ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਠੰਡੀ ਹਵਾ ਦੇ ਵਹਾਅ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ, ਉਹ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਈ ਅਤੇ ਖਿੜਕੀਆਂ ਵੱਲ ਵਧੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੁਝ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਅਦਿੱਖ ਜੀਵ ਉਸਦੇ ਨੇੜੇ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਡਰ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਜਲਦੀ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਜਲਦੀ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਦੋਵੇਂ ਆਦਮੀ ਘਰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਬੇਚੈਨ ਜਾਪ ਰਹੇ ਸਨ।
ਮਈ 1965 (ਪਿਛਲੇ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ), ਦੁਪਹਿਰ 1:30 ਵਜੇ—ਉਹ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਬੈਠੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ।
ਰੇਗਿਸ ਫਿਲਬਿਨ ਖੁਦ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਘਰ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫਿਲਬਿਨ ਵੀ ਸੀ, ਜੋ ਮਾਨਸਿਕ ਤਰੰਗਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਬਹੁਤ

ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਅਧਿਆਪਕ-ਮਿੱਤਰ ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ੌਕੀਆ ਮਾਧਿਅਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਆਪਣੇ ਨਿਰੀਖਣ ਦੌਰਾਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਗੋਰੀ ਮੂਰਤੀ ਦੇਖੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਰੇਗਿਸ ਨੇ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਟਾਰਚ ਨਾਲ ਇਸਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਤੁਰੰਤ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫਿਲਬਿਨ ਇਸ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਬੇਚੈਨ ਸੀ ਅਤੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਈ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਹੁਣ ਤੱਕ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਭੂਤ ਸਨ - ਇੱਕ ਆਦਮੀ, ਇੱਕ ਔਰਤ, ਇੱਕ ਬੱਚਾ - ਅਤੇ ਇੱਕ ਚਟਾਕ ਵਾਲਾ ਕੁੱਤਾ। ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਜੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇਖੀ ਉਹ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਭੂਤ ਨਾਲੋਂ ਕਿਸੇ ਪਿਛਲੀ ਘਟਨਾ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਯਾਦ ਵਰਗਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਾਰਟ-ਟਾਈਮ ਗਾਈਡ, ਵਿਲੀਅਮ ਐਚ. ਰਿਚਰਡਸਨ, ਜੋ ਕਿ 470 ਸਿਲਵਰੀ ਲੇਨ, ਐਲ ਕੈਜੋਨ ਦੇ ਨਿਵਾਸੀ ਸਨ, ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਲੌਕਿਕ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਆਤਮਾ ਸੰਪਰਕ ਰਸਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਦਿਲਚਸਪ ਨਤੀਜੇ ਨਿਕਲੇ ਸਨ। ਇਹ ਉਸਦਾ ਬਿਆਨ ਹੈ, ਜੋ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਤੰਬਰ 1965 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਸਾਡੀ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਸੰਪਰਕ ਰਸਮ ਤੋਂ ਕਈ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ।
1963 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਵ੍ਹੇਲੀ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਾਈਡ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ।
ਇੱਕ ਸਵੇਰ, ਘਰ ਜਨਤਾ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਸੀਂ ਸਟਾਫ਼ ਮੈਂਬਰ ਹੇਠਾਂ ਸੰਗੀਤ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਉੱਪਰੋਂ ਭਾਰੀ ਬੂਟਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਗਏ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਬੰਦ ਸਨ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਵੀ ਬੰਦ ਸੀ। ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੇ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।

ਮੈਂ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਜੂਨ ਰੀਡਿੰਗ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਸਥਾਨਕ ਸਮਰ ਸੰਗੀਤਕ ਥੀਏਟਰ, ਸਟਾਰਲਾਈਟ ਓਪੇਰਾ ਦੇ ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਰਾਤ ਘਰ ਰਹਿਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ।
ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ, 13 ਅਗਸਤ ਨੂੰ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਘਰ ਮਿਲੇ ਸੀ। ਸੈਨ ਡਿਏਗੋ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਗਰੁੱਪ ਦੀ ਮੈਂਬਰ ਅਤੇ ਸਟਾਰਲਾਈਟ ਕੋਰਸ ਦੀ ਮੈਂਬਰ, ਕੈਰੋਲਿਨ ਵ੍ਹਾਈਟ ਨੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਭਾਸ਼ਣ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਵਾਪਰਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ।
ਇੰਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਠੰਢੀ ਹਵਾ ਵਗ ਰਹੀ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਭਾਵੇਂ ਸਾਰੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਅਤੇ ਖਿੜਕੀਆਂ ਬੰਦ ਸਨ।
ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇੱਕ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਰੌਸ਼ਨੀ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਉੱਪਰੋਂ, ਕੰਧ ਦੇ ਪਾਰੋਂ ਲੰਘ ਗਈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਰੌਸ਼ਨੀ ਘਰ ਦੇ ਅਸਲ ਮਾਲਕ ਥਾਮਸ ਵ੍ਹੇਲੀ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਵੀ ਸੁਣੀਆਂ ਗਈਆਂ।
ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਅਸੀਂ ਸਮੂਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡੇ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਗਏ। ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਅਧਿਐਨ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੰਧ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪਰਛਾਵਾਂ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਮੱਧਮ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਕੰਧ ਦੇ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਕਾਰ ਬਦਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦਾ ਸਰੋਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਪਰਛਾਵੇਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਲੰਘ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਮੂਹ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਇੱਕ ਝੂਮਰ ਵੱਲ ਗਿਆ ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਝੂਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਇਸਦੇ ਅਧਾਰ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਕਿਨਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮਰੋੜ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਨੇੜੇ ਬੈਠੇ ਇੱਕ

ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਨੇ ਉਸਦੇ ਪੈਰ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਛੂਹਿਆ ਹੈ।
ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਹੇਠਾਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦਾ ਲੈਂਪ ਜਿਸਦੇ ਕਿਨਾਰਿਆਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਿਜ਼ਮ ਲਟਕ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਜੀਬ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਕਈ ਪ੍ਰਿਜ਼ਮ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਕੁਝ ਰੁਕ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਕੁਝ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹਿੱਲਦੇ ਸਨ। ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹਵਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ। ਫਿਰ ਕੈਰੋਲੀਨ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਮੇਜ਼ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੀਏ।
ਅਸੀਂ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਬੈਠ ਗਏ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਉਸ 'ਤੇ ਰੱਖੀਆਂ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਚੀਕਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਲਗਭਗ ਅੱਠ ਇੰਚ ਖਿਸਕ ਗਿਆ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਕੋਨੇ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉੱਪਰ ਉੱਠਿਆ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਬੈਠਾ ਸੀ।
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਸੰਗੀਤ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਮੇਜ਼ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਏ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਝੁਕਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਝੁਕ ਗਿਆ। ਸਾਡੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਛੂਹਣ ਨਾਲ, ਇਹ ਝੁਕ ਗਿਆ, ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਇੰਚ ਉੱਪਰ ਉੱਠਿਆ, ਫਿਰ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਅਸੀਂ ਮੇਜ਼ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਇਸ ਉੱਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਰੱਖੀਆਂ, ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਇਹ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਹਾਂ, ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਪਤਾ ਸਨ, ਅਸੀਂ ਮੇਜ਼ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਲੱਗੀ ਚੇਨ ਲਗਾਤਾਰ ਅੱਗੇ- ਪਿੱਛੇ ਅਤੇ ਉੱਪਰ-ਹੇਠਾਂ ਹਿੱਲ ਰਹੀ ਸੀ।
ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਉਣ ਨਾਲ, ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਭੂਤ ਇੱਕ ਸੱਤ ਸਾਲ ਦੀ ਕੁੜੀ ਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਲਾਲ, ਝੁਰੜੀਆਂ ਅਤੇ ਭੂਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ

ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਹੋਰ ਭੂਤ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦਾ ਭੂਤ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਬਿਤਾਇਆ।
ਇੱਕ ਸਮੇਂ, ਮੇਜ਼ ਹਿੱਲਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫਰਸ਼ ਤੋਂ, ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ, ਪੈਂਟਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਕੇ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਖਿਸਕ ਗਈ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਰਸੋਈ ਉਸਦਾ ਨਿਯਮਤ ਟਿਕਾਣਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੇਜ਼ ਰੁਕ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਕੰਧ 'ਤੇ ਲਟਕਦੇ ਕਈ ਪੁਰਾਣੇ ਰਸੋਈ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗੇ। ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ, ਇਹ ਭਾਂਡੇ ਸ਼ਾਮ ਭਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅੰਤਰਾਲਾਂ 'ਤੇ ਹਿੱਲਦੇ ਰਹੇ।
ਫਿਰ ਮੇਜ਼ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤੇ। ਸਵੇਰੇ 5:00 ਵਜੇ, ਅਸੀਂ ਸੌਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ—ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦਿਲਚਸਪ ਰਾਤ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ 15 ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸੱਚੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ, ਕਈ ਅੱਧੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ, ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸਾਰੇ ਅਜਿਹੇ ਸਨ ਜੋ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਜੋ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਬਾਰੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨੂੰ ਘਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਰੇਗਿਸ ਫਿਲਬਿਨ ਸਾਨੂੰ ਲੈਣ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਗੱਲਬਾਤ ਸੱਭਿਅਕ ਅਤੇ ਭੂਤਾਂ-ਰਹਿਤ ਰਹੀ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਘਰ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਤਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਾਡੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਦਾ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਲਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਯਕੀਨਨ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗੇ। ਫਿਰ ਵੀ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਭੀੜ ਇਕੱਠੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਰੇਗਿਸ ਦੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ 'ਤੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਸਾਡੇ ਸੰਭਾਵੀ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਖਿੰਡ ਗਏ।

ਹੁਣ ਕਾਫ਼ੀ ਹਨੇਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਕੈਮਰੇ ਚਾਲੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਦੂਰਦਰਸ਼ੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰ ਸਕੇ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਕੈਥਰੀਨ, ਟੇਪ ਉਪਕਰਣਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਆਈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਿੰਗ ਨੇ ਸਾਡਾ ਨਿੱਘਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ। ਗਵਾਹ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਸਮੇਂ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਸਿਬਿਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸੰਵੇਦੀ ਅਨੁਭਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਉਹ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਦੂਰਦਰਸ਼ੀ ਸੈਸ਼ਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ, ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਦਰਜਨ ਲੋਕ ਸਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਘਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੌਸ਼ਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਉਤਸ਼ਾਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਭੂਤ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ!
ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ 25 ਜੂਨ, 1965 ਨੂੰ, ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਸੈਨ ਡਿਏਗੋ ਦੇ ਵ੍ਹੇਲੀ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਆਹਮੋ-ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਇਆ। ਜਦੋਂ ਸਿਬਿਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਘੁੰਮਦਾ ਰਿਹਾ, ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਗਵਾਹਾਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਸਨ, ਮੈਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਖੁੰਝਾਵਾਂ।
ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਜੂਨ ਦੀਆਂ ਰੀਡਿੰਗਾਂ ਤੋਂ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ 1855 ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਕੋਰਟਹਾਊਸ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਨਾਜ ਭੰਡਾਰ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਟਾਊਨ ਹਾਲ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੋਰਟਹਾਊਸ ਬਣ ਗਿਆ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਇਹ ਪੂਰੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਦੋ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਇੱਟਾਂ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਿੰਗ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਮਨੁੱਖੀ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸੰਗੀਤ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਟੇਪ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮਨੁੱਖੀ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਵੀ ਸਨ - ਉਹ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਜੋ ਉਸਨੇ ਸੰਗੀਤ ਵਜਾਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਖੁਦ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ!
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਿੰਗ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਕਦੋਂ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੁਣਿਆ ਸੀ?"

“ਬਸ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤਾ ਪਹਿਲਾਂ,” ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਿਊਰੇਟਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਮੈਂ ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਵੱਖਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੈਲਾਨੀ ਆਏ ਹਨ। ਮੈਂ ਇਤਫਾਕ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸੋਸਾਇਟੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਸੀ ਜੋ ਵ੍ਹੇਲੀ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸੁਣਿਆ। ਮੈਂ ਦੇਖਣ ਗਈ ਕਿ ਕੌਣ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬਾਹਰ ਵਰਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਨੇ ਵੀ ਇਹ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ।”
ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਲੌਕਿਕ ਅਨੁਭਵਾਂ ਬਾਰੇ ਕਿਊਰੇਟਰ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲਨ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਲਿਲੀਅਨ ਐਲਨ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਮਾਂ, ਇੱਕ ਜੋਸ਼ੀਲੀ ਔਰਤ ਜਿਸਨੇ ਅਲੌਕਿਕ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯਾਦ ਰੱਖਿਆ। "ਮੈਂ ਉੱਪਰੋਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ," ਉਸਨੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ। "ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਭਾਰੀ ਬੂਟ ਪਹਿਨ ਕੇ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ - ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇੱਥੇ ਆਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਲੋਕ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ - ਪਰ ਇੱਕ ਰਾਤ ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਡੈਸਕ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉੱਪਰੋਂ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਭੱਜੀ ਕਿ ਕੀ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਬੰਦ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਉੱਪਰ ਸੀ, ਹਵਾ ਦਾ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਝੱਖੜ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਵਗਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਖਿੜਕੀਆਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸੀ।"
"ਉਹ ਹਵਾ ਕਿਵੇਂ ਲੱਗੀ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਠੰਡੀਆਂ ਹਵਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਰਵਾਇਤੀ ਭੂਤ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ, ਪਰ ਇੱਥੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਸੀ।

"ਠੰਡ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਸਾਰਾ ਸਰੀਰ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੱਲ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਸ਼ਟਰ ਬੰਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਮੇਰੀ ਗਰਦਨ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਸਾਹ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਛੂਹਣ ਵਾਲਾ ਹੈ - ਮੋਢੇ 'ਤੇ - ਇਹ ਅਕਸਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੇ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮਹੀਨਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਇਆ ਸੀ।"
ਹੁਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫਰੈਡਰਿਕ ਬੇਅਰ ਅੱਗੇ ਆਈਆਂ। ਮੈਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਿੰਗ ਦੀ ਸੰਖੇਪ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਰਹੱਸਮਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗਵਾਹ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਇੱਥੇ ਆਇਆ - ਸ਼ਾਮ ਦੇ 5 ਵਜੇ ਸਨ; ਇੱਕ ਹੋਰ ਔਰਤ ਵੀ ਉੱਥੇ ਸੀ - ਅਤੇ ਜੂਨ ਰੀਡਿੰਗ ਹੇਠਾਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉੱਪਰ ਕੁਝ ਹਿੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਮੇਜ਼ ਹਿਲਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਅਸੀਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਘਟਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮਹੀਨਾ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀ ਸੀ।"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਿੰਗ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਲੰਟੀਅਰ, ਗ੍ਰੇਸ ਬੋਰਕਿਨ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਬੂਟ ਪਹਿਨੇ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਆਦਮੀ ਦੀਆਂ ਸਨ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਛੇ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਫਰੌਕ ਕੋਟ ਪਹਿਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਵਿਅਕਤੀ ਵਰਗਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਪਲ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਪਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ।
"ਉਹ ਹਿੱਲਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਦੇਖਿਆ, ਫਿਰ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੋੜ ਕੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਿੰਗ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਜ਼ੈਨ ਪੇਰੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੇ ਵਰਣਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਅਥਾਹ ਸਮਰੱਥਾ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਪੁੱਛਿਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ

ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। "ਇੱਕ ਵਾਰ, ਜੂਨ ਰੀਡਿੰਗ ਅਤੇ ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਅਧਿਐਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੀ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹਾਲਾਤ ਪਲਟਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ।" "ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਰਫਿਊਮ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸੈਨ ਡਿਏਗੋ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤੀ ਵਿਦਰੋਹ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੁਝ ਕਾਗਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਮੇਜ਼ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ! ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਹਰ ਨਾੜੀ ਧੜਕਣ ਲੱਗੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਕਲਪਨਾ ਵਿੱਚ ਕਮਰਾ ਆਦਮੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਸਾਰੇ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸਨ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਕਮਰੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਿਗਾਰ 'ਤੇ ਫੁੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਰਣਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਜੂਨ ਰੀਡਿੰਗ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਪਛਾਣ ਸ਼ੈਰਿਫ ਮੈਕਕੋਏ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ, ਜੋ 1850 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਮੈਂ ਉਸ ਪਲ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਟਕ ਗਿਆ ਸੀ।"
ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸੈਨ ਡਿਏਗੋ ਦੇ ਓਲਡ ਟਾਊਨ ਅਤੇ ਨਿਊ ਟਾਊਨ ਵਿਚਕਾਰ ਕਾਉਂਟੀ ਸੀਟ ਲਈ "ਸੰਘਰਸ਼" ਦੌਰਾਨ ਮੈਕਕੋਏ ਇੱਕ ਧੜੇ ਦਾ ਆਗੂ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੋਰਕਿਨ ਨੇ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ!
ਮੈਂ ਟੋਕਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੇਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ?"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਿੰਗ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਸਾਰੇ ਰਿਕਾਰਡ ਉੱਥੇ ਸਨ, ਪਰ ਇਤਿਹਾਸਕ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਸਟਾਫ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਅਜੇ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ

ਕੀਤੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਅਦਾਲਤ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਫੈਸਲੇ ਜ਼ਰੂਰ ਸੁਣਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਜੇਲ੍ਹ ਖੁਦ ਸੜਕ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰ ਸੀ।
ਲਾਲ ਕੋਟ ਪਹਿਨੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੇ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਬਰਨਿਸ ਕੈਨੇਡੀ ਦੱਸਿਆ।
"ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਐਤਵਾਰ ਗਾਈਡ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹਾਂ," ਔਰਤ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ। "ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਇੱਕ ਐਤਵਾਰ, ਮੈਂ ਘਰ ਇਕੱਲੀ ਸੀ, ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀ ਪੜ੍ਹ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਗਈ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਉਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਬਿਲਕੁਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਉਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਾਰ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ ਚੁੱਕੀ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਡੈਸਕ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਈ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਲੋਕ ਆਉਣ-ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਏ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਜੀਬ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਪਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਐਤਵਾਰ, ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਅਚਾਨਕ ਹੇਠਾਂ ਆਈ, ਬਹੁਤ ਫਿੱਕੀ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਛੋਟੀ ਰੌਕਿੰਗ ਕੁਰਸੀ ਹਿੱਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉੱਪਰਲੇ ਮਹਿਮਾਨ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕੁਰਸੀ ਨੂੰ ਹਿਲਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਕਲਿੱਕ ਕਰਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਬਹੁਤ ਤਾਲਬੱਧ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ।"
ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਕੁਰਸੀ ਕਦੇ ਵ੍ਹੇਲੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸੀ।
“ਮੈਂ ਚਾਰਲਸ ਕੈਲਰ ਹਾਂ, ਮਿਲਟਨ ਕੈਲਰ ਦਾ ਪਿਤਾ,” ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਮੱਧ-ਉਮਰ ਦਾ ਸੱਜਣ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। "ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਵ੍ਹੇਲੀ ਹਾਊਸ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ ਆ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚੋਂ ਧੱਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ!"
ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਦੇਖਿਆ?"

“ਹਾਂ,” ਮਿਸਟਰ ਕੈਲਰ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹਿੱਲਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਧੱਕ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।” "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ?"
"ਹਾਂ, ਮੈਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਪਹਿਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਜਿੱਥੋਂ ਅਸੀਂ ਟੂਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਗਏ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਧੱਕਦੇ ਦੇਖਿਆ!"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਲਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਬਰਫੀਲੀ ਠੰਡੀ ਹਵਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਪਿਛਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਤਿੰਨ ਦਸਤਕ ਹੋਈ! ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਜਿਸਦੀ ਗਵਾਹੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਿੰਗ ਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਈ ਸੀ, ਪਿਛਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸਨੇ ਦਸਤਕ ਦਿੱਤੀ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਘਟਨਾ ਸਾਡੀ ਫੇਰੀ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀ ਸੀ।
ਫਿਰ ਮੈਂ ਜੇਮਜ਼ ਰੀਡਿੰਗ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਅਤੇ ਘਰ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਮੁਖੀ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਮਿਸਟਰ ਰੀਡਿੰਗ ਨੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਪਰ—
"ਘਰ ਅਪ੍ਰੈਲ 1960 ਵਿੱਚ ਜਨਤਾ ਲਈ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸੇ ਸਾਲ ਦੀ ਪਤਝੜ ਵਿੱਚ, ਅਕਤੂਬਰ ਜਾਂ ਨਵੰਬਰ ਦੇ ਆਸਪਾਸ, ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 2 ਵਜੇ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਜਾਵਾਂ ਅਤੇ ਚੋਰ ਅਲਾਰਮ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿਆਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਮਿਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਅਲਾਰਮ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਜਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੋ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਮੇਰੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਅਲਾਰਮ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਅਤੇ ਖਿੜਕੀਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਪਾਇਆ।"

"ਫਿਰ ਅਲਾਰਮ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕਿਵੇਂ ਵੱਜ ਸਕਦਾ ਸੀ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਪੂਰੇ ਘਰ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅਖੀਰ ਉੱਪਰ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਖਿੜਕੀ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਖਿੜਕੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਤਾਲਾ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਲਾਰਮ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਆਏ। ਇਹ ਫਿਰ ਠੀਕ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਅੰਦਰ ਜਾਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਬਾਹਰਲੇ ਸ਼ਟਰ ਬੰਦ ਸਨ ਅਤੇ ਅੰਦਰੋਂ ਬੰਦ ਸਨ। ਖਿੜਕੀ ਖੁੱਲ੍ਹਣ 'ਤੇ ਅਲਾਰਮ ਵੱਜ ਗਿਆ, ਪਰ ਉਸ ਖਿੜਕੀ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਕਿਸੇ ਲਈ ਵੀ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਅਸੰਭਵ। ਇਹ ਚਾਰ ਵਾਰ ਹੋਇਆ। ਦੂਜੀ ਵਾਰ, ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ, ਸਵੇਰੇ ਦੋ ਵਜੇ, ਉਹੀ ਖਿੜਕੀ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਸੀ। ਉਹੀ ਖਿੜਕੀ ਬਾਕੀ ਦੋ ਵਾਰ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਸੀ।"
ਤੁਸੀਂ ਆਖ਼ਰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕੀਤਾ?
"ਚੌਥੀ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਘਟਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸੱਜੇ ਕੋਣ 'ਤੇ ਦੂਜਾ ਬੋਲਟ ਜੋੜਿਆ, ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਨਹੀਂ ਆਈਆਂ।"
ਕੀ ਭੂਤ ਦੋ ਬੋਲਟ ਧੱਕਦੇ-ਧੱਕਦੇ ਥੱਕ ਗਿਆ ਸੀ?
ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਵਾਧੂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਲੀਨ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਨਪਸੰਦ ਮਾਧਿਅਮ, ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਉਹ ਹੇਠਾਂ, ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ, ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਰਸੋਈ ਕੁਰਸੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਡੂੰਘੀ ਸੋਚ ਵਿੱਚ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁੰਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਹਾਂ।
ਕੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਇੰਟਰਵਿਊ ਦੌਰਾਨ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਵਾਪਰਿਆ?

"ਮੈਂ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਪੋਸਟਕਾਰਡ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ, "ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਗਿਆ, ਪਰ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਅੱਧੇ ਰਸਤੇ ਉੱਪਰ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਆਈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਆਇਆ।"
"ਬੱਚਾ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਸਾਡੇ ਗਰੁੱਪ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਸਨ।
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਰੇਗਿਸ ਦੀ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਗਲੀ ਗੱਲ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਰੌਕਿੰਗ ਚੇਅਰ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਸੀ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸੀ।"
ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ ਰੇਗਿਸ ਫਿਲਬਿਨਸ ਦੀ ਧੀ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਬੱਚੀ ਦਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਵੇਰਵਾ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਇਹ ਲੰਬੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਕੁੜੀ ਸੀ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਬਹੁਤ ਐਥਲੈਟਿਕ ਸੀ, ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਗਈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਬੱਸ ਇਹੀ ਯਾਦ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਤੋਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਨਸਿਕ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
"ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਸਮਾਨ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। "ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸੰਰਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੇ ਦੋ ਕੇਂਦਰ ਹਨ।"
ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਯੂਨਿਟ ਹਨ।
"ਕੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੂਤ ਹੈ?"
"ਕਈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ। "ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਚਾਰ!"
ਕੀ ਵਿਲੀਅਮ ਰਿਚਰਡਸਨ ਦੇ ਸਮੂਹ ਨੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਦੇ ਭੂਤ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਹੋਰ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ? ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਸੰਪਰਕ ਸਤੰਬਰ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ, ਸਾਡੀ ਫੇਰੀ ਤੋਂ ਕਈ

ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਲਈ ਸਿਬਿਲ ਲਈ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੀ ਸੋਚ ਰਹੇ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਜਿਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਬੈਠਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਇੱਥੋਂ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹਨ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਬੱਚਾ - ਉਹ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਈ।"
ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸੰਪਰਕਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।
"ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਤਾਰੀਖ ਪਤਾ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਕਿਹਾ, "1872।" ਰੀਡਿੰਗ ਜੋੜੇ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਅਰਥਪੂਰਨ ਨਜ਼ਰਾਂ ਦਾ ਆਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਓਲਡ ਟਾਊਨ ਅਤੇ ਨਿਊ ਟਾਊਨ ਵਿਚਕਾਰ ਸਭ ਤੋਂ ਕੌੜੇ ਟਕਰਾਅ ਤੋਂ ਠੀਕ ਬਾਅਦ ਹੋਇਆ, ਜਦੋਂ ਵ੍ਹੇਲੀ ਹਾਊਸ ਤੋਂ ਅਦਾਲਤੀ ਰਿਕਾਰਡ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਹਟਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ।
"ਘਰ ਦੇ ਦੋ ਹਿੱਸੇ ਹਨ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਪਸੰਦ ਹੈ, ਪਰ ਦੂਜਾ ਨਹੀਂ।"
ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਊਰਜਾ ਖਰਚ ਕਰਨ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੈਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਬਿਹਤਰ ਸਮਝਿਆ। ਤੁਰੰਤ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਲੱਗੇ ਮੋਸ਼ਨ ਪਿਕਚਰ ਕੈਮਰਿਆਂ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਸਾਰੀਆਂ ਬਿਜਲੀ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਰੇਗਿਸ ਫਿਲਬਿਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠੇ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਝੁਕ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਬੇਰਹਿਮ ਜੱਜ ਨੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਪਰ ਸੁਨੇਹਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾ ਤਾਂ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਫਰੌਕ ਕੋਟ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ। ਅਚਾਨਕ, ਸਿਬਿਲ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਕਮਜ਼ੋਰ,

ਦਰਦ ਭਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਜੋ ਪਿਆਸ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ।
"ਬੁਖਾਰ...ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਬੁਖਾਰ ਸੀ..."
ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਹੈ?
"ਛਿਆਲੀ।"
ਮੈਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਬੁਖਾਰ ਉਤਰ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਦੱਸਣ ਦੀ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ।
"ਮੈਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਾਣੀ ਭੇਜੋ..." ਸਿਬਿਲ ਅਜੇ ਵੀ ਸੁੰਨ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਫੈਲੀ ਹਫੜਾ- ਦਫੜੀ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ।
"ਇਹ ਉਹ ਕਮਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸਾਡੀ ਲੋੜ ਹੈ... ਬੱਚੇ ਦੀ... ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਲੋੜ ਹੈ..."
ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?
"ਅੰਨਾ...ਬੈੱਲ...ਉਹ ਤੇਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਅਚਾਨਕ ਮਰ ਗਈ...ਛਾਤੀ ਦੀ ਸੱਟ ਕਾਰਨ..."
ਕੀ ਉਸਦੇ ਮਾਪੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹਨ?
"ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹਨ...ਔਰਤ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।"
ਇਹ ਘਰ ਕਿਸ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ?
ਵਪਾਰ...ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ, ਖਰੀਦ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ।
"ਕੀ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੈ?"
"ਬੱਚੀ ਮੁੱਖ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੀ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਕੁਝ ਹੈ। ਬੱਚਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਏਗਾ। ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੈ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ। ਉਹ ਇਸ ਘਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਜਾਣਦਾ ਹੈ...ਲਗਭਗ ਬੱਤੀ ਸਾਲ ਦਾ, ਅਜੀਬ ਨਾਮ, ਸੀ...ਕਾਲਸਟ੍ਰੌਪ...ਪੰਜ ਫੁੱਟ ਦਸ ਇੰਚ ਲੰਬਾ, ਹਰਾ ਕੋਟ, ਗੂੜ੍ਹਾ ਰੰਗ,

ਮੁੱਛਾਂ ਅਤੇ ਪਾਸੇ ਦੀਆਂ ਮੁੱਛਾਂ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਕੰਮ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਕੰਮ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਹੈ।" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕਿਹੜੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼?"
"ਕਾਗਜ਼...1872। ਘਰ ਬਾਰੇ। ਘਰ ਨੂੰ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੋ ਮਾਲਕ ਸਨ, ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।"
"1872 ਵਿੱਚ ਇਹ ਘਰ ਕਿਸ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ?"
"ਦੋ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਰਹਿਣਾ... ਮੈਂ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਥਾਂ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਦੂਜੀ ਥਾਂ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਇਹ ਆਦਮੀ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖਦੇ ਹੋ?"
"ਉਹ ਇੱਥੇ ਹੀ ਮਰ ਗਿਆ। ਉਹ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਨਾਖੁਸ਼ ਸੀ... ਦੂਜੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ। ਦੋ ਇਮਾਰਤਾਂ ਸਨ। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਝਗੜਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਹੱਸ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਪੂਰਾ ਘਰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ?" ਮੈਂ ਇਹ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵਿਰੋਧ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ "ਭੂਤ" ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ।
ਸਿਬਿਲ ਕੁਝ ਦੇਰ ਸੁਣਦਾ ਰਿਹਾ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜੋ ਚਾਹੇ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਸਦਾ ਘਰ ਹੈ।"
ਉਹ ਕਿਉਂ ਹੱਸ ਰਿਹਾ ਹੈ?
ਸੱਚਮੁੱਚ, ਇੱਕ ਹੱਸਦਾ ਭੂਤ! "ਉਹ ਹੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਲੋਕ ਇੱਥੇ ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਰ ਹੈ! ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸੱਚਾਈ ਜਾਣਦਾ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਫਿਰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"

"ਕੈਲ...ਕੈਲਟ੍ਰੋਪ...ਬਹੁਤ ਔਖਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦਾ...ਉਹ ਲਿਖਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ...ਉਹ ਰੌਲਾ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ...ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਹੋਰ ਰੌਲਾ ਪਾਵੇਗਾ।"
“ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਕਰਨ ਦਿਓ,” ਮੈਂ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਭੂਤ ਦੇ ਗੁੱਸੇ ਭਰੇ ਵਿਸਫੋਟਾਂ ਨੂੰ ਟੇਪ 'ਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰ ਸਕਾਂਗਾ।
ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਉਸਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿਓ ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਹੁਣ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ।"
ਉਹ ਉੱਪਰ ਹੈ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉੱਪਰ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣ ਸਕੀਏ।
ਉਸ ਸਮੇਂ ਉੱਪਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਸਾਰੇ ਹੇਠਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ।
ਅਸੀਂ ਰੁਕ-ਰੁਕ ਕੇ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਸਾਡਾ ਭੂਤ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਵਾਲ ਜਾਰੀ ਰੱਖੇ।
ਉਹ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ?
"ਉਹ ਬਸ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਮਰਜ਼ੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਸਨੂੰ ਨਵੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹਨ... ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੋਰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ... ਸਿਵਾਏ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਖੁਦ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ..."
ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਰਗਨ ਕੌਣ ਵਜਾਉਂਦਾ ਹੈ?
ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਖੇਡਦੀ ਹੈ।
ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?
"ਐਨ ਲੈਸੀ...ਇਹ ਗਲਤ ਹੈ, ਇਹ ਲੇਨ ਹੈ—ਉਹ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਬੋਲਦਾ ਹੈ...ਲੇਨ...ਉਸਨੂੰ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਖਰਾਸ਼ ਹੈ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ..."
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਾਮ ਪਿੱਛੇ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਅੰਨਾ ਲੇਨ ਥਾਮਸ ਵ੍ਹੇਲੀ ਦੀ ਪਤਨੀ ਸੀ!

ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ। ਭੂਤ ਕਿਵੇਂ ਮਰਿਆ? ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ?
"'89...ਉਹ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ; ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਘੁੰਮਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ..." ਦਰਅਸਲ, ਵ੍ਹੇਲੀ ਦੀ ਮੌਤ 1890 ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ। ਕੀ ਇੰਨੇ ਲੰਬੇ ਅੰਤਰਾਲ ਨੇ ਉਸਦੀ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸਮਝ ਨੂੰ ਉਲਝਾ ਦਿੱਤਾ? ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਭੂਤ ਸਹੀ ਤਾਰੀਖਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੇ, ਪਰ ਉਹ ਹਾਲਾਤਾਂ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।
"ਉਹ ਘਰ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਹੈ...ਉਹ ਪੂਰਾ ਘਰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ...ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਦੇਵੇਗਾ...ਕਾਗਜ਼...ਕਾਗਜ਼ ਲੁਕਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ...ਉਹ ਹੋਰ ਕਾਗਜ਼ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ...ਉਹ ਇੱਥੋਂ ਚਾਰ ਮੀਲ ਦੂਰ ਹਨ...ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਇਹ ਕਾਗਜ਼ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣਾ ਪਵੇਗਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਸੈਟਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ...ਕਦੇ ਨਹੀਂ...ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਘਰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿਗੜ ਜਾਵੇਗੀ...ਅਤੇ ਫਿਰ, ਪੁਲਿਸ ਆਵੇਗੀ...ਉਹ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾਏਗਾ ਅਤੇ ਰੌਲਾ ਪਾਵੇਗਾ...ਅਤੇ ਘੰਟੀ ਵਜਾਏਗਾ...ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ, ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ, ਆ ਕੇ ਦੇਖਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰੇਗਾ...ਉਹ ਉੱਪਰ ਘੰਟੀਆਂ ਸੁਣਦਾ ਹੈ...ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੈ...ਉਹ ਉੱਪਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਖਿੜਕੀਆਂ, ਲੱਕੜ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹੈ...ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਦੇਖਦਾ ਹੈ...ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਖਿੱਚਦਾ ਹੈ...ਨਹੀਂ, ਇਹ ਘੰਟੀ ਨਹੀਂ ਹੈ...ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਕਰੇਗਾ...ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ...ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ ਲੋਕ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਹੈ!"
ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਇਸ ਗੜਬੜ, ਅਲਾਰਮ ਘੰਟੀਆਂ, ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਖਿੜਕੀ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ... ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਸਭ ਬਿਲਕੁਲ ਸੱਚ ਸੀ। ਯਕੀਨਨ, ਉਸਦਾ ਸੰਚਾਰਕ ਸਾਡਾ ਆਦਮੀ ਸੀ!
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਉਸਨੇ ਇਹ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਕਦੋਂ ਕੀਤਾ ਸੀ?"

"ਇਸ ਸਾਲ...ਇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗਾ...।"
"ਕੀ ਉਸਨੇ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੁਝ ਕੀਤਾ?"
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਨੂੰ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਰਿਚਰਡਸਨ ਦੀ ਸੀਂਸ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖੀ ਗਈ ਰੌਸ਼ਨੀ ਯਾਦ ਆਈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਖੁਦ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬਾਰੇ ਕੀ?"
"ਜੇ ਲੋਕ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ... ਘੁੰਮਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ... ਉਹ ਉੱਥੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।"
ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੈ?
"ਬੱਚਾ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ...ਇਹ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਸੀ, ਵੈਸੇ ਵੀ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ...ਬੱਚਾ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦਾ ਹੈ...ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਹੈ...ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋਇਆ...ਇਹ ਬਹੁਤ ਮਾੜੀ ਘਟਨਾ ਹੈ..."
"ਕੀ ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਗਲਤੀ ਹੈ?"
"ਹਾਂ। ਛਾਤੀ ਤੋਂ ਨਹੀਂ... ਉਸਨੇ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਕੱਢਿਆ... ਇਹ ਲੂਣ ਵਰਗਾ ਤੇਜ਼ਾਬ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਖਾ ਲਿਆ... ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ... ਇਸ ਕੁੜੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋ, ਉਹ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਆ ਰਹੀ ਸੀ... ਪਰਿਵਾਰ... ਇੱਕ ਕੁੜੀ... ਉਹ ਮੁੰਡੇ ਚੰਗੇ ਨਹੀਂ ਸਨ... ਬਾਕੀ ਮੁੰਡੇ ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਆਏ... ਉਹ ਦੋ ਲੋਕਾਂ ਵਰਗੀ ਹੈ... ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕੀਤਾ... ਉਸਨੂੰ ਅਜੀਬ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ... ਕੀ ਉਹ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ?"
ਕੀ ਉਹ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਧੀ ਸੀ?

"ਉਹ ਅਜੀਬ ਆਦਮੀ ਹੈ, ਕੁੜੀ ਨਾਲੋਂ ਘਰ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੈ।"
ਕੀ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਔਰਤ ਹੈ?
"ਬਿਲਕੁਲ। ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹੈ।"
"ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਮਾਂ। ਕੁੜੀ ਦੀ ਦਾਦੀ।"
ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ?
"ਨਹੀਂ।"
ਕੀ ਉਹ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ?
"ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਲੜਨਾ ਪਵੇਗਾ, ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਜਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ।"
"ਉਸਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਸੱਤਰ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਹਨ।"
"ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਘਰ ਬਣੇ ਨੂੰ ਸੱਤਰ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ ਹਨ।"
ਮੈਂ ਜ਼ਿੱਦ ਕੀਤੀ, "ਅਤੇ ਸੱਤਰ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ ਹਨ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਤੇਰਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਬਚਿਆ ਹੈ।"
“ਨਹੀਂ, ਘਰ ਵਾਲਾ ਹਿੱਸਾ... ਤੁਸੀਂ ਗਲਤ ਹੋ,” ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਅਸਲ ਸਥਿਤੀ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਪੂਰਾ ਘਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਹੈ।
ਕੀ ਇਹ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ?
"ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਾਲਮ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਦੱਸਦਾ ਹੈ। "ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਘਰ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਬਦਲਾ ਲਵੇਗਾ।"
ਮੈਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਮਰ ਗਏ ਸਨ।
"ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਸੀ, ਅਦਾਲਤ ਗਲਤ ਸੀ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਰ, ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਹੈ।"

ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਰਿਹਾਅ ਕਰਨ ਲਈ ਆਮ ਮੰਤਰ ਉਚਾਰਿਆ ਜੋ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਗੁਜ਼ਰ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹਨ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆਂਦਾ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੀ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ।
ਫਿਰ ਮੈਂ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਦੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਿੰਗ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਜੋ ਕੁਝ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਬਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਮੰਗੀਆਂ।
"ਮਾਮਲਾ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ 1869 ਤੋਂ 1871 ਤੱਕ ਘਰ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਕਾਉਂਟੀ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਵ੍ਹੇਲੀ ਦਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ, ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘਰ ਦਾ ਇਹ ਹਿੱਸਾ ਕਾਉਂਟੀ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਰਨੀਚਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਜੋਂ ਲੈਸ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਲਈ ਦੋ ਖਿੜਕੀਆਂ ਵੀ ਲਗਾਈਆਂ। ਇਹ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਸਮਝੌਤਾ ਸੀ। ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਅਦਾਲਤ ਇੱਥੇ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਲੋਂਜ਼ੋ ਹੌਰਟਨ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਨਿਊ ਟਾਊਨ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਕਾਉਂਟੀ ਸੀਟ ਲਈ ਦੋਵਾਂ ਭਾਈਚਾਰਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਮੁਕਾਬਲਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਰਿਕਾਰਡ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਹਟਾਏ ਗਏ, ਵ੍ਹੇਲੀ ਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਉਸਦੇ ਵੱਲੋਂ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਲੀਜ਼ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕਲਰਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਘਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਹੁਣ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਸਮੇਂ- ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰ ਬੋਰਡ ਕੋਲ ਮਾਮਲਾ ਉਠਾਇਆ, ਪਰ ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।"
"ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਕੀ ਇਹ ਉਹੀ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਭੂਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?"

1872 ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਕਾਉਂਟੀ ਤੋਂ ਇਨਸਾਫ਼ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕੋਈ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮਾਮਲਾ ਕਦੇ ਵੀ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਵ੍ਹੇਲੀ ਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦਾ ਭਾਰ ਸਹਿਣਾ ਪਿਆ।
"ਕੀ ਉੱਪਰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਸੀ?"
"ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਨਰਸਰੀ ਵਿੱਚ? ਉੱਥੇ ਕਈ ਬੱਚੇ ਸਨ। ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਮਰ ਗਿਆ। ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਸੀ।"
ਫਿਰ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਰਿਚਰਡਸਨ ਦੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਰਸਮ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਸੀ।
ਟ੍ਰਾਂਸ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ, ਸਿਬਿਲ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਨਿਕਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਕੁਝ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਨੋਟ ਲਏ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਤੇਜ਼ ਬੁਖਾਰ ਨਾਲ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫੇਡੋਰ ਦਾ ਨਾਮ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਿੱਲ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਕੀ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਸੀ?
"ਹਾਂ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਿੰਗ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ, "ਜਿਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਹਾਂ, ਉਹ ਕਦੇ ਅਨਾਜ ਭੰਡਾਰ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਲਗਭਗ 1855 ਤੋਂ 1867 ਤੱਕ।"
ਕੀ ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਕੋਈ ਰੂਸੀ ਲੋਕ ਸਨ?
"ਇਸ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਅਮਰੀਕੀ ਕਬਜ਼ੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਬੀਵਰ ਪੈਲਟ ਦਾ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਪਾਰ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਸਬੂਤ ਮਿਲੇ ਹਨ ਕਿ ਰੂਸੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਖੂਹ ਪੁੱਟੇ ਸਨ। ਉਹ ਬੀਵਰ ਪੈਲਟ ਦਾ ਵਪਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਸਨ।"
"ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ," ਮੈਂ ਮੰਨਿਆ। ਸਿਬਿਲ, ਜੇ ਉਹ ਜਾਣਨਾ ਵੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਇੰਨੀ ਅਸਪਸ਼ਟ ਜਾਣਕਾਰੀ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣ ਸਕਦੀ ਸੀ?

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਿੰਗ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ 1800 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇੱਥੇ ਸਪੇਨੀ ਲੋਕ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਟ੍ਰਾਂਸ ਸੈਸ਼ਨ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੋਗੇ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ?"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਿੰਗ ਨੇ ਉਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜੋ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ।
"ਉੱਪਰਲੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਘੰਟੀਆਂ ਦੇ ਵੱਜਣ ਦੇ ਹਵਾਲੇ..."
ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਗੜਬੜ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਜਾਣਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। "ਦੂਜੇ ਘਰ" ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਉਲਝਣ ਵਾਲੇ ਬਿਆਨ ਹੀ ਬਚੇ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਹੇ ਸੀ ਅਤੇ ਵ੍ਹੇਲੀ ਹਾਊਸ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਸਾਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਲੱਕੜ ਦਾ ਘਰ ਸੀ। ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਿੰਗ ਨੂੰ ਇਸ ਦੂਜੇ ਘਰ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਪੈਂਡਿੰਗਟਨ ਹਾਊਸ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ, ਇਸਨੂੰ ਫ੍ਰੀਵੇਅ ਦੇ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਲਿਜਾਣਾ ਪਿਆ... ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਵ੍ਹੇਲੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਥਾਮਸ ਵ੍ਹੇਲੀ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਇਸਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।" ਇਹ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ "ਦੂਜੇ ਘਰ" ਬਾਰੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ! ਕੈਲਟ੍ਰੌਪ ਨਾਮ ਅਜੇ ਵੀ ਬਿਲਕੁਲ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਇਹ ਵ੍ਹੇਲੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਿਬਿਲ ਤੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਉਹ ਥਾਮਸ ਵ੍ਹੇਲੀ ਨਾਲ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਿੰਗ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਵਿਆਪਕ ਗਿਆਨ ਦੇ ਨਾਲ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸਮਝ ਆਉਣ ਲੱਗੀਆਂ।

"ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਦਿਲਚਸਪ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਕ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਦੁਕਾਨ ਹੁੰਦੀ ਸੀ..." ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ। "ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਦੁਕਾਨ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਸ਼੍ਰੀ ਵ੍ਹੇਲੀ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
"ਇਹ ਕਿਸਦਾ ਸੀ?"
"ਇਹ ਵਾਲੈਕ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦਾ ਸੀ...ਹਾਲ ਵਾਲੈਕ...ਇਹ ਸੱਤਰਵਿਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ।"
ਘਰ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਸਿਬਿਲ ਨਾਮ ਦੇ ਉਚਾਰਨ ਦੇ ਕਾਫ਼ੀ ਨੇੜੇ।
"ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਵਾਲੈਕ ਨੂੰ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ, ਫਿਰ ਵਾਲੈਕ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਿੰਗ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਿੰਗ ਨਾਲ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੁਸੀਬਤ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਰ ਦੇ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਆਖਰੀ ਤੂੜੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਭੂਤ ਦੇ ਸਬਰ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ?
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਸਿਬਿਲ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਬਾਗ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਕੰਧ ਤੱਕ ਗਏ, ਇੱਕ ਕੰਧ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਫ੍ਰੈਂਚ ਖਿੜਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਸੀ। ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਸਿੱਧਾ ਲੰਘਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਦਰੱਖਤ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਵ੍ਹੇਲੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਅਕਸਰ ਮਿਲਦੀਆਂ ਸਨ - ਜਾਂ ਅਜੇ ਵੀ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮਿਸਟਰ ਵ੍ਹੇਲੀ ਮੇਰੀ ਸਲਾਹ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲੈਣਗੇ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਘਰ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਉਹ ਕਿਉਂ ਜਾਣਗੇ? ਕਾਉਂਟੀ ਨੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਦੀ ਵੀ ਖੇਚਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਇਸ ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਚਲੇ ਗਏ ਕਿ ਅਸੀਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਉਸ ਬੇਚੈਨ ਜੀਵ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਰਵਾਹ ਹੈ।

ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ, ਰੇਜਿਸ ਫਿਲਬਿਨ ਨੇ ਵ੍ਹੇਲੀ ਹਾਊਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ। ਸਭ ਕੁਝ ਜੀਵੰਤ ਸੀ - ਝੂਮਰ ਝੂਲ ਰਹੇ ਸਨ, ਕੁਰਸੀਆਂ ਹਿੱਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ; ਅਤੇ ਜੂਨ ਰੀਡਿੰਗ ਨੇ ਖੁਦ ਮੈਨੂੰ 27 ਜੁਲਾਈ, 1965 ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ (ਅਸਲ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ) ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਬਾਰੇ ਸੰਖੇਪ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ।
ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਕੁੜੀ ਦਾ ਭੂਤ ਅਜੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਹਫ਼ਤੇ, ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਭਾਂਡੇ ਹਿੱਲ ਰਹੇ ਸਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਚਾਕੂ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਅੱਗੇ- ਪਿੱਛੇ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਇੱਕ ਖੇਡਣ ਵਾਲਾ ਬੱਚਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਥਾਮਸ ਵ੍ਹੇਲੀ ਵਰਗਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਆਦਮੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ? ਉਹ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਦੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮਾਮਲਿਆਂ, ਪਿਛਲੇ ਅਨਿਆਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਸਲ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਵ੍ਹੇਲੀ ਹਾਊਸ ਇੱਕ ਹਲਚਲ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ, ਭੂਤ ਹੋਣ ਜਾਂ ਨਾ ਹੋਣ।
ਆਪਣੀਆਂ ਟੇਪਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਦਿਆਂ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨੋਟਸ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਇੱਕ ਭੂਤ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਵਰਣਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਵਰਣਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਉਲਝਣ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਬੁਖਾਰ ਹੈ। ਫਰਕ ਸਿਰਫ ਇੰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਬੁਖਾਰ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਲਹਿਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ "ਫੈਡੋਰ" ਸ਼ਬਦ ਮੈਨੂੰ ਅਜੀਬ ਲੱਗਿਆ।
ਕੀ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਦੋ ਵੱਖਰੀਆਂ ਹਸਤੀਆਂ ਸਨ?
ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, 23 ਮਈ, 1966 ਦੀ ਇੱਕ ਚਿੱਠੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਰਲ ਜ਼ੂਹਾਜ਼ ਮੈਨੂੰ ਵ੍ਹੇਲੀ ਹਾਊਸ ਦੇ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ... ਨਹੀਂ, ਥਾਮਸ ਵ੍ਹੇਲੀ ਜਾਂ ਲੰਬੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਕੁੜੀ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜ਼ੂਹਾਜ਼ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੇ ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਨਾਟਕ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ 1800 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੰਦਰਗਾਹ ਵਾਲੀ ਕਿਸ਼ਤੀ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨਾਲ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ

ਅਤੇ ਫੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਵ੍ਹੇਲੀ ਹਾਊਸ ਦੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਭੂਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜ਼ੂਹਾਜ਼ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਉੱਥੇ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।
ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਖਦਾਈ ਥਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਲੋਕ ਦੁਖਦਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਰ ਗਏ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਭੂਤ ਘੱਟ ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੇਜੂਹਾਸਜ਼ ਦੇ ਭੂਤ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੇ ਵਰਣਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖਾਸ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਮੰਨਦੀ ਸੀ ਕਿ ਵ੍ਹੇਲੀ ਹਾਊਸ ਨੂੰ ਯੈਂਕੀ ਜਿਮ ਰੌਬਿਨਸਨ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਭੂਤ ਦੁਆਰਾ ਸਤਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਫੜਿਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਲੜੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਗੰਭੀਰ ਸੱਟ ਲੱਗੀ। ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ, ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬੁਖਾਰ ਤੋਂ ਪੀੜਤ, ਬਿਨਾਂ ਵਕੀਲ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।
ਕੀ ਇਹ ਉਹੀ ਰਹੱਸਮਈ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ ਜੋ ਸਿਬਿਲ ਦੁਆਰਾ ਬੁਖਾਰ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦੇ ਸੁਣੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ ਸੀ? ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਵਿਲੀਅਮ ਰਿਚਰਡਸਨ ਇਸ ਬੁਝਾਰਤ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਜਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੁਰਾਗ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਦਸੰਬਰ 1966 ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਵ੍ਹੇਲੀ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ।
“ਇਸ ਸਾਲ ਮਾਰਚ ਵਿੱਚ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇਹ ਲੜੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ। ਸਾਡਾ ਸਮੂਹ ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਵ੍ਹੇਲੀ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਤਬਾਹੀ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਇੱਕ ਸ਼ਨੀਵਾਰ, ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੇ ਬ੍ਰੇਕ ਦੌਰਾਨ, ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਈ ਵ੍ਹੇਲੀ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਜਿਮ ਸਟਾਈਨ, ਸਮੂਹ ਦਾ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ, ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਭੱਜਦਾ ਹੋਇਆ ਹੇਠਾਂ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਨਰਸਰੀ ਵਿੱਚ ਝੂਲਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹਿੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ

ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਉੱਪਰ ਗਿਆ, ਪਰ ਇਹ ਹਿੱਲ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਜਿਮ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਲਪਨਾ ਲਈ ਝਿੜਕਣ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਝੂਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦਸ ਫੁੱਟ ਦੂਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਇਸਦੇ ਪਾਰ ਇੱਕ ਧਾਤ ਦੀ ਵਾੜ ਹੈ। ਤੁਰਨ ਜਾਂ ਛਾਲ ਮਾਰਨ ਦਾ ਝੂਲੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਪਿਆ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਹਿੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ, ਮੈਂ ਝੂਲੇ ਨੂੰ ਹਿਲਾਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਆਵਾਜ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪੁਰਾਣੇ ਫਰਸ਼ ਦੇ ਬੋਰਡ ਥੋੜੇ ਅਸਮਾਨ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ, ਝੂਲੇ 'ਤੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਝੂਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ, ਸ਼ੋਰ ਪੈਦਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼।
"ਦਰਅਸਲ, ਜਦੋਂ ਵ੍ਹੇਲੀ ਪਰਿਵਾਰ ਘਰ ਨੂੰ ਕਾਰਪੇਟ ਵਿਛਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਪੂਰੀ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਕਾਰਪੇਟ ਵਿਛਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਸੇ ਲਈ ਰੌਲਾ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਗਿਆ।"
ਜੂਨ ਵਿੱਚ, ਵ੍ਹੇਲੀ ਹਾਊਸ ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਨਾਟਕ ਦਾ ਮੰਚ ਬਣ ਗਿਆ। ਇਹ ਨਾਟਕ ਯੈਂਕੀ ਜਿਮ ਰੌਬਿਨਸਨ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਅਪਰਾਧੀ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਅਤੇ ਫਾਂਸੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ। ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਮਰੇ ਅਤੇ ਮਹਿਲ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਅਤੇ ਫਾਂਸੀ ਅਗਸਤ 1852 ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਹ ਵ੍ਹੇਲੀ ਹਾਊਸ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪੰਜ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਪਰ ਫਾਂਸੀ ਉਸੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ।
"ਯੈਂਕੀ ਜਿਮ ਨੂੰ ਉਸ ਸਕੈਫੋਲਡ ਤੋਂ ਲਟਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਸੰਗੀਤ ਕਮਰੇ ਅਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਲਗਭਗ ਵਿਚਕਾਰ ਸਥਿਤ ਸੀ।"
"ਰਿਹਰਸਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਦਾਕਾਰ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰੋਡਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਜੂਨ ਅਤੇ ਅਗਸਤ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਈ ਘੰਟੇ ਬਿਤਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ। ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਲਾਕਾਰਾਂ

ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਹਰ ਕੋਈ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਸਮੇਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਦਾ ਸੀ। ਅਦਾਕਾਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਵਰਤਾਰੇ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਸਨ: ਮੈਂ, ਬੈਰੀ ਬੰਕਰ, ਜਾਰਜ ਕੈਰੋਲ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੰਗੇਤਰ, ਟੋਨੀ ਮੈਨਿਸਟਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਰਵਾਇਤੀ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਸਜੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਵਰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਟੋਨੀ ਨੇ ਥਾਮਸ ਵ੍ਹੇਲੀ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਅੰਨਾ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਕਸਰ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਸਦਾ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਕਰਦੇ ਸੀ)।
ਇੱਕ ਰਾਤ, ਮੈਂ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਕੰਧ ਨਾਲ ਪਿੱਠ ਕਰਕੇ ਬੈਠਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੱਥ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅੰਨਾ ਵ੍ਹੇਲੀ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਛੂਹਦੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਅਜਿਹਾ ਅਨੁਭਵ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਨਮਾਨਿਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਛੂਹਣਾ ਚੁਣਿਆ। ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਕੱਚੀ ਚਮੜੇ ਅਤੇ ਲੱਕੜ ਦੀ ਬਣੀ ਇੱਕ ਕੁਰਸੀ ਹੈ। ਇਸਦੀ ਸੀਟ ਲੱਕੜ ਦੇ ਫਰੇਮ 'ਤੇ ਪਤਲੀਆਂ ਕੱਚੀ ਚਮੜੇ ਦੀਆਂ ਪੱਟੀਆਂ ਨੂੰ ਓਵਰਲੈਪ ਕਰਕੇ ਬਣਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਇਸ 'ਤੇ ਬੈਠਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਘੋੜੇ ਦੀ ਕਾਠੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਰਗੀ ਆਵਾਜ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਰਾਤ ਮੈਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਗਿਆ, ਉਸੇ ਰਾਤ ਕੁਰਸੀ ਨੇ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਕੱਢੀਆਂ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਇਸ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੋਵੇ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਕਈ ਵਾਰ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਅੰਦਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਮਰੇ ਦਾ ਤਾਪਮਾਨ ਬਦਲਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਰਸੋਈ ਵੀ ਕੋਈ ਅਪਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਠੰਡਾ ਹੋ ਗਿਆ! ਸ਼ੋਅ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਜੀਬ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਮਿਲੇ। ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਥਾਮਸ ਵ੍ਹੇਲੀ ਕੁਰਸੀ ਖਰੀਦੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਕੁਰਸੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਂ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਧੁੰਦ ਆਉਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ। ਘਰ ਦੇ ਹੋਰ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉੱਪਰਲੀਆਂ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ 'ਤੇ, ਰਹੱਸਮਈ ਪਰਛਾਵੇਂ ਅਤੇ ਧੁੰਦ

ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਲੱਗੀ। ਜਾਰਜ ਕੈਰੋਲ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਲੰਘ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਜਾਰਜ ਨੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਦਮੀ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਪਰ ਲਗਭਗ ਤੁਰੰਤ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ।
"ਗਰਮੀਆਂ ਦੌਰਾਨ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਵੇਰੇ ਘਰ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਸੀ ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਆਲੇ- ਦੁਆਲੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਅਕਸਰ ਸਿਗਾਰ ਦੇ ਧੂੰਏਂ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਵ੍ਹੇਲੀ ਸਿਗਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਸੀ।"
"ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਬਦਲ ਗਈ। ਆਦਮੀ ਦੇ ਭਾਰੀ ਕਦਮ ਆਮ ਵਾਂਗ ਜਾਰੀ ਰਹੇ, ਪਰ ਕਦੇ-ਕਦੇ, ਉੱਚੀਆਂ ਅੱਡੀ ਵਾਲੀਆਂ ਜੁੱਤੀਆਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਮੈਂ ਉੱਪਰਲੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਦੌੜਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਮੈਂ ਯੈਂਕੀ ਜਿਮ ਲਈ ਟਿਕਟਾਂ ਬੁੱਕ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨਾਲ ਇਕੱਲਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹੀਆਂ, ਅਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਹੇਠਾਂ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ। ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਪੂਰੇ ਘਰ ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਇੱਕ ਵੀ ਜੀਵਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਹੀਂ।"
"ਖੈਰ, ਇਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰੀ ਤਾਜ਼ਾ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਸਤੰਬਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਈ ਵਾਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਪਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ, ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਚੀਕਣ ਆਦਿ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਾਟਕ ਉਸ ਗਰਮੀਆਂ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਡੂੰਘਾ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਵ੍ਹੇਲੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਜਾਣੂ ਪਹਿਰਾਵੇ, ਪਾਤਰ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਹਰ ਰਾਤ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਯੈਂਕੀ ਜਿਮ ਰੌਬਿਨਸਨ ਕੋਲ ਭੂਤ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਹਰ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ,

ਮੇਰੇ ਸਮੇਤ, ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਗਲਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਦੌਰਾਨ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੌਰਾਨ ਬੇਹੋਸ਼ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜੱਜ ਇੱਕ ਸ਼ਰਾਬੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਊਰੀ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਲੋਕ ਖੂਨ ਦੇ ਪਿਆਸੇ ਸਨ। ਜਿਮ ਇੰਨਾ ਬਦਕਿਸਮਤ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ।
ਉਸਦਾ ਕੀ ਅਪਰਾਧ ਸੀ? ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਕਿਸ਼ਤੀ ਉਧਾਰ ਲਈ ਸੀ। ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ। ਉਹ ਮਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਗੱਡੀ ਉਸਦੇ ਹੇਠੋਂ ਨਹੀਂ ਹਟਾਈ ਗਈ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕ ਹੈ। ਫਾਂਸੀ ਦਾ ਤਖ਼ਤਾ ਕਾਫ਼ੀ ਉੱਚਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਡਿੱਗਣ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਨਹੀਂ ਟੁੱਟੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹ ਮਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਦਮ ਘੁੱਟਦਾ ਰਿਹਾ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਭੂਤ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ।
"ਦੋ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ: ਇੱਕ ਹੋਰ ਗਾਈਡ ਨੇ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਹੈਲੋ, ਹੈਲੋ।' ਉਸ ਸਮੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਵ੍ਹੇਲੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕੁੱਤਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਦਿੱਖ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ-ਜੁਲਦਾ ਇੱਕ ਕੁੱਤਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ, ਪਰ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।"
ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਯੁੱਗਾਂ ਦੇ ਭੂਤ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਕਿਸੇ ਸਾਂਝੀ ਸਮੱਸਿਆ ਜਾਂ ਦੁਖਾਂਤ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਨਾ ਹੋਣ। ਫਾਂਸੀ 'ਤੇ ਲਟਕਿਆ ਆਦਮੀ, ਮਾਣਮੱਤਾ ਮਾਲਕ, ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ, ਘਰ ਦੀ ਮਾਲਕਣ - ਉਹ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜੀਵੰਤ ਆਬਾਦੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਵ੍ਹੇਲੀ ਹਾਊਸ ਵਰਗੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਡਿੰਗ ਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਵਾਏ ਕਈ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ

ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦਾਖਲਾ ਟਿਕਟ ਖਰੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਉਲਝਣ ਵਾਲਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਯਕੀਨਨ, ਥਾਮਸ ਵ੍ਹੇਲੀ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸ਼ਤੀ ਖਰੀਦਣ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖੇਗਾ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਜਨਤਕ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। ਜੇਕਰ ਕਾਉਂਟੀ ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੀ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤੀਆ ਮਿਸਟਰ ਵ੍ਹੇਲੀ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਮਾਮਲਾ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨੇ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਦੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਔਰਤ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਮਿਸਟਰ ਵ੍ਹੇਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਜਿਮ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕਿਸ਼ਤੀ ਚੋਰੀ ਦੇ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।
ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਦਾਲਤੀ ਕਮਰਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਤੋਂ ਸੁਚੇਤ ਕਾਉਂਟੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਇਸਨੂੰ ਢੁਕਵਾਂ ਸਮਝੇਗਾ।
ਮੈਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਵਕੀਲ ਵਜੋਂ ਮੁਫ਼ਤ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ।

* 51
ਵੇਦੀ 'ਤੇ ਭੂਤ
ਮੈਂ ਪਿਟਸਬਰਗ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਪਾਦਰੀ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਅਫਵਾਹਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ 1963 ਦੀ ਬਸੰਤ ਵਿੱਚ ਸਟੇਸ਼ਨ KDKA-TV 'ਤੇ ਜੌਨ ਰੀਡ ਕਿੰਗ ਸ਼ੋਅ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਸਾਰਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਚਾਲਕ ਦਲ ਦਾ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਸੁਣਨਾ ਕਿੰਨਾ ਪਸੰਦ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਐਮ—— ਵਿੱਚ ਉਸ ਭੂਤਰੇ ਚਰਚ ਗਏ ਹੋ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਕੁਦਰਤੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਵਧ ਗਈ। ਪਿਟਸਬਰਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ

ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ? ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਪਰ ਮੇਰਾ ਠਹਿਰਾਅ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਪਿਆ।
ਫਿਰ ਵੀ, ਐਮ— ਦਾ ਰਹੱਸਮਈ ਚਿੱਤਰ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਤੰਬਰ 1963 ਵਿੱਚ ਪਿਟਸਬਰਗ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਕੇਸ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ।
KDKA ਵਿਖੇ ਜਿਮ ਸੀਗਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਰਿਪੋਰਟਰ ਜੌਨ ਸਟੀਵਰਟ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਕਾਰ, ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਪੋਰਟੇਬਲ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਰ, ਅਤੇ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਜਿਮ ਸਟਾਰਕ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ। ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਸਾਰਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਮਿਲਵੇਲ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਏ।
ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸਮਤ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲੇ ਗੈਸ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਜਿਸ ਕਰਮਚਾਰੀ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਰੁਕੇ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਚਰਚ ਵੱਲ ਭੇਜਿਆ। ਚਰਚ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਪਾਦਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਗੁਪਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਕਹਾਣੀ ਸੱਚ ਹੈ।
ਭੂਤਿਆ ਹੋਇਆ ਚਰਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਰੋਮਨੈਸਕ ਸ਼ੈਲੀ ਦੀ ਪੱਥਰ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸਦੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਿਟਸਬਰਗ ਨਦੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਅਤੇ ਪਾਦਰੀ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਫ਼ ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਭਾਲਿਆ ਹੋਇਆ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ; ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਭੂਤਿਆ ਜਾਂ ਰਹੱਸਮਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਾਦਰੀ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵਜਾਈ, ਤਾਂ ਸਵੈਟਰ ਅਤੇ ਪੈਂਟ ਪਹਿਨੇ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ, ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਆਦਮੀ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਚਰਚ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਅਸਾਧਾਰਨ ਬੁੱਧੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਪੁਜਾਰੀ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਸਲਾਵਿਕ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਸਾਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੈਰਾਨ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ।

ਫਾਦਰ ਐਕਸ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਵਾਂਗੇ, ਲਗਭਗ ਪੈਂਤਾਲੀ ਜਾਂ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਦੇ ਇੱਕ ਪੜ੍ਹੇ-ਲਿਖੇ ਅਤੇ ਨਰਮ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ "ਆਤਮਾਵਾਂ" ਬਾਰੇ ਅਫਵਾਹਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੱਚਾਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸਦੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਫਾਦਰ ਐਚ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਫਾਦਰ ਐੱਚ. ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ "ਮਾਹਰ" ਵਜੋਂ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਫਾਦਰ ਐੱਚ. ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭੂਤ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕਹਿਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਅਤੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਜਾਣ ਲਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਅਫਵਾਹਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਜਾਂ ਖੰਡਨ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ, ਫਾਦਰ ਐਚ. ਅਲੌਕਿਕ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਸਨ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੁਜਾਰੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਪਰ ਫਾਦਰ ਐਚ. ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਲੇਖਕ, ਲੂਈਸ ਐਡਮਿਕ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮੁਲਾਕਾਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਲੇਖਕਾਂ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਡਮਿਕ, ਜੋ ਕਿ ਖੁਦ ਇੱਕ ਕ੍ਰੋਏਸ਼ੀਅਨ ਹੈ, ਨੇ ਆਪਣੀ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਵੇਦੀ 'ਤੇ ਭੂਤ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ - ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ - ਜੋ ਕਿ ਐਡਮਿਕ ਵਰਗੇ ਨਾਸਤਿਕ ਲਈ ਅਸਲ ਸੌਦਾ ਸੀ।
ਫਾਦਰ ਐੱਚ. ਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ 'ਤੇ ਕੋਈ ਟਿੱਪਣੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।
"ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ—ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।
ਅਲਵਿਦਾ।" ਉਸਨੇ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਝੁਕਿਆ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਜਾਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਸਹਾਇਕ ਪਾਦਰੀ, ਫਾਦਰ ਐਕਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ।

"ਕੀ ਅਸੀਂ ਚਰਚ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਅਤੇ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਫਾਦਰ ਐੱਚ. ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤੁਰੰਤ ਨਹੀਂ ਜਾਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਏ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸਹਾਇਕ ਪਾਦਰੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੇਗਾ।
"ਸ਼ਾਨਦਾਰ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਬਿਨਾਂ!" ਉਸਨੇ ਆਖਰਕਾਰ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਫਾਦਰ ਐਕਸ ਨੂੰ ਬੱਸ ਇਹੀ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਮੈਦਾਨ ਸਾਫ਼ ਸੀ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਿਗਰਟ ਜਗਾਈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਖੁਦ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼, ਕਰੋਸ਼ੀਆ ਵਿੱਚ ਦੋ ਸਾਲ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ।"
ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਫੇਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਫਾਦਰ ਐਕਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚੋਂ ਚਰਚ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਏ, ਅਸੀਂ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜ ਦੇ ਗੁਣਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਜੀਵੰਤ ਚਰਚਾ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝ ਗਏ। ਫਾਦਰ ਐਕਸ ਸਾਨੂੰ ਵੇਦੀ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਲੈ ਗਏ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਚਿੱਟੇ ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਦੀ ਵੇਦੀ ਨੂੰ ਅਰਧ-ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਰਾਫੇਲ ਦੁਆਰਾ ਪੁਨਰਜਾਗਰਣ ਪੇਂਟਿੰਗ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਾਂਗ ਉੱਭਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਚਰਚ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਲੱਖਣ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯੂਰਪੀਅਨ, ਸਲਾਵਿਕ-ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਇਮਾਰਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਮੂਲ ਦੇ ਨਸਲੀ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਵਿਸ਼ਾਲ ਮੁੱਖ ਹਾਲ ਇੱਕ ਬਾਲਕੋਨੀ 'ਤੇ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦਾ, ਗੈਰ-ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਜਾਂ ਸਵੈਚਾਲਿਤ, ਅੰਗ ਪ੍ਰਮੁੱਖਤਾ ਨਾਲ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ ਅਨੁਭਵ ਸਨ।
ਅਸੀਂ ਜਗਵੇਦੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਚਲੇ ਗਏ, ਜਿਸ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ, ਭਾਰੀ ਮੋਮਬੱਤੀ ਬਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਯੂਰਪੀਅਨ 'ਸਦੀਵੀ ਰੌਸ਼ਨੀ' ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। "ਇਸ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਦੇਖੋ," ਫਾਦਰ ਐਕਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਵਕਰਦਾਰ ਫ੍ਰੈਸਕੋ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜੋ ਵੇਦੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਪੂਰੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਗੁੰਬਦ ਨੂੰ ਢੱਕਦਾ ਸੀ। ਪੇਂਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰੋਏਸ਼ੀਅਨ ਮੂਲ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ

ਦੇ ਰਵਾਇਤੀ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕ੍ਰੋਏਸ਼ੀਅਨਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਰਚ ਦਾ ਇੱਕ ਮਾਡਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਇਹ ਪਰੰਪਰਾਗਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਚਮਕਦਾਰ ਰੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਪੇਂਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਨਮੋਹਕ, ਆਦਿਮ ਸ਼ੈਲੀ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਮੈਂ ਕਲਾਕਾਰ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਕਸਿਮ ਹਵਾਤਕਾ," ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਨਾਮ ਪਛਾਣ ਲਿਆ, ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਯੂਗੋਸਲਾਵ ਕਲਾਕਾਰ ਦਾ ਜੋ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਫ੍ਰੈਸਕੋ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਵੇਦੀ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ, ਉੱਥੇ ਹੋਏ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਫਾਦਰ ਐਕਸ ਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਮੇਰਾ ਮਨ ਦੁਬਾਰਾ ਪੜ੍ਹ ਲਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਿਨਾਂ ਝਿਜਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹਾਂ, ਇਹ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।"
ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਸਾਡਾ ਸਹਾਇਕ ਪਾਦਰੀ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਬਾਰੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਕੀਨ ਰੱਖਦਾ ਸੀ।

ਐਮ——, ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਚਰਚ
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਠੀਕ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਫਾਦਰ ਐੱਚ. ਅਤੇ ਚਿੱਤਰਕਾਰ ਹਵਾਤਕਾ ਇੱਥੇ ਵੇਦੀ 'ਤੇ ਸਨ। ਹਵਾਤਕਾ ਵੇਦੀ ਨੂੰ ਪੇਂਟ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਾਦਰ ਐੱਚ. ਦੇਖਣ ਲਈ ਉੱਥੇ ਸਨ। ਅਚਾਨਕ, ਹਵਾਤਕਾ ਨੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, 'ਦੇਖੋ, ਪਿਤਾ ਜੀ - ਇਹ ਆਦਮੀ ਹੈ - ਚਰਚ ਵਿੱਚ, ਵੇਦੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ!'" "ਫਾਦਰ ਐੱਚ. ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਚਰਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਸੀ ਅਤੇ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਉਹ ਅਤੇ ਪੇਂਟਰ ਹੀ ਸਨ। ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। 'ਕਿੱਥੇ? ਕੌਣ?' ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਹਵਾਤਕਾ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਹੁਣੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਵੇਦੀ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਵਾਲੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਕੋਲ ਗਏ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਠੰਡ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਬੰਦ ਸੀ।"

"ਇਸ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਲੋਅਰ ਜਾਂ ਪੱਖੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਬੁਝਾਉਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ, ਜੋ ਕਿ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਨਾਲ ਘਿਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਧਾਤ ਨਾਲ ਢੱਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਹਵਾ ਅਤੇ ਹਵਾ ਦੇ ਆਮ ਝੱਖੜਾਂ ਜਾਂ ਮਨੁੱਖੀ ਸਾਹ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਸੱਜਣੋ, ਸਿਰਫ਼ ਕੋਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੀ ਇਸ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਬੁਝਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।"
ਫਾਦਰ ਐਕਸ ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਰੁਕੇ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਸਮਝ ਆ ਗਿਆ ਕਿ ਫਾਦਰ ਐਚ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਿਉਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਦੇਖੇ ਕਿਸੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਅਸੰਭਵ। ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੇ ਰਸਤੇ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਏ।
ਹੁਣ ਫਾਦਰ ਐਕਸ ਦਾ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਰਵੱਈਆ ਨਰਮ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬਚਪਨ ਦਾ ਇੱਕ ਤਜਰਬਾ ਦੱਸਿਆ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਜੱਦੀ ਸ਼ਹਿਰ ਕਰੋਸ਼ੀਆ ਵਿੱਚ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਦਰਜਨ ਨੌਜਵਾਨ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਮਨੋ-ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਓਨੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਸਨ ਜਿੰਨੀ ਉਹ ਸੀ - ਦਰਅਸਲ, ਉਹ ਉਸਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਂਦੇ ਸਨ।
ਪਰ ਉਸਦੇ ਰੂਮਮੇਟ, ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ, ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲਿਆ, ਇੰਨੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤਾ ਕੀਤਾ - ਜੋ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰੇਗਾ ਉਹ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰੇਗਾ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਫਾਦਰ ਐਕਸ, ਇੱਕ ਗਰਮ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਚਾਨਕ ਜਾਗ ਪਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ ਉਸੇ ਪਲ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਾ, ਹੱਸਦਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹੱਥ ਹਿਲਾਉਂਦਾ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਨੁਭਵ ਸੀ। ਫਾਦਰ ਐਕਸ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੁੱਤੇ ਨਹੀਂ ਸਨ; ਅਨੁਭਵ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਘੜੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ; ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਠੀਕ ਤਿੰਨ ਵੱਜ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ। ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੀ ਸ਼ੱਕ ਸੀ - ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਦੀ ਮੌਤ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਸੈਮੀਨਰੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ!
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਭਵਿੱਖ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ।"
ਫਾਦਰ ਐਕਸ ਨੇ ਮੋਢੇ ਉੱਚੇ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਕਈ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਮਾਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਇਟਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਨ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਚਰਚ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਹੈ।"
ਫਾਦਰ ਐਕਸ ਨੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਆਦਮੀ ਵਾਂਗ ਆਤਮਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। "ਇਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।"
ਅਚਾਨਕ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਿਆਲ ਆਇਆ। ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਵੇਦੀ 'ਤੇ ਭੂਤ ਕੌਣ ਸੀ? ਫਾਦਰ ਐਕਸ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਕੀ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹਿੰਸਕ ਮੌਤ ਮਰਿਆ?" ਦੁਬਾਰਾ, ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਜਵਾਬ।
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਅਜੀਬ ਹੈ। ਕੀ ਇਸ ਚਰਚ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਇਮਾਰਤ ਸੀ?"
“ਨਹੀਂ,” ਫਾਦਰ ਐਕਸ ਨੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਅਜੀਬ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਖੋਜ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਪੁਜਾਰੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।"
ਫਾਦਰ ਐਕਸ ਨੇ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ।

"ਦਰਅਸਲ," ਉਸਨੇ ਹੁਣ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਸਹੀ ਹੋ। ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਲੱਕੜ ਦਾ ਚਰਚ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਪੱਥਰ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਲਗਭਗ 1901 ਦੀ ਹੈ। ਫਾਦਰ ਰੈਂਜਿੰਗਰ ਨੇ ਲੱਕੜ ਦਾ ਚਰਚ ਬਣਾਇਆ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਇਹ 1885 ਬਾਰੇ ਹੈ?" ਮੇਰੇ ਨੋਟਸ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ।
"ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ," ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਗਿਆਨ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਪਿਤਾ ਜੀ, ਉਸ ਲੱਕੜ ਦੇ ਚਰਚ ਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਖੋਜ ਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ।
"ਓਹ, ਇਹ ਸੜ ਕੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਗਿਆ। ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਜ਼ਖਮੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਚਰਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਬਾਹ ਹੋ ਗਿਆ।"
ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਫਾਦਰ ਰੈਂਜ਼ਿੰਗਰ ਦਾ ਪਿਆਰਾ ਲੱਕੜ ਦਾ ਚਰਚ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਸੜ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੈਰੋਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਬਿਤਾਏ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਛਾਪ ਅਤੇ ਲਗਾਵ ਛੱਡ ਗਏ ਹੋਣਗੇ। ਕੀ ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਫਾਦਰ ਰੈਂਜ਼ਿੰਗਰ ਦਾ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੱਥਰ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ?
ਕੀ ਇਹ ਉਸਦਾ ਭੂਤ ਸੀ ਜੋ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਵੇਦੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ? ਸਾਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਪਰ ਭੂਤ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਪਿਟਸਬਰਗ ਦਾ ਭੂਤਿਆ ਹੋਇਆ ਚਰਚ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ।

* 52
ਭੂਤ ਦੀ ਆਖਰੀ ਪਨਾਹ
ਚਾਰਲੋਟਸਵਿਲੇ, ਵਰਜੀਨੀਆ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਇਨਕਲਾਬੀ ਦਿਨਾਂ ਦੌਰਾਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਫਾਰਮਹਾਊਸ ਹੈ, ਜੋ ਹੁਣ ਮੈਰੀ ਡਬਲਯੂ. ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਲਗਭਗ

ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਡਿਊਕ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਰਾਈਨ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦਿਖਾਈ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਲਿਖਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਘੱਟਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਵਿਕਹੈਮ ਕਹਾਂਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਲਕ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰ ਲਈ ਉਸਦਾ ਅਸਲ ਨਾਮ ਗੁਪਤ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।
ਵਰਜੀਨੀਆ ਕਲਾਉਡ ਗਾਈਡ ਅਤੇ ਜੋਤਸ਼ੀ ਵਜੋਂ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਲੇਖਕ ਬੂਟਨ ਹਰਨਡਨ ਵੀ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਲਈ ਆਇਆ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦਿਲਚਸਪ ਲੱਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮਈ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਸਵੇਰ ਨੂੰ, ਦੋ ਕਾਰਾਂ ਦਾ ਕਾਫਲਾ ਵਿਕਹੈਮ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਇਆ, ਜਦੋਂ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਨੇ ਸਾਡੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੀ ਗੰਭੀਰ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਝੁਠਲਾ ਦਿੱਤਾ।
ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਕੈਥਰੀਨ, ਮੈਰੀ ਡਬਲਯੂ. ਨਾਲ ਬੈਠ ਗਏ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਸਕੇ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਹੀ ਵਰਜੀਨੀਆ ਕਲਾਉਡ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ। ਘਰ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਹਿੱਸਾ, ਜੋ ਕਿ ਬਾਕੀ ਦੇ ਨਾਲ ਕਾਫ਼ੀ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਾਲ ਜਾਂ ਮੁੱਖ ਕਮਰਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਬੈੱਡਰੂਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਇੱਕ ਤੰਗ ਘੁੰਮਦੀ ਪੌੜੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਇਹ ਭਾਗ, ਜੋ ਕਿ 1781 ਦਾ ਹੈ, 1951 ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਬਲਯੂ ਦੁਆਰਾ ਘਰ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੁਝ ਰਹੱਸਮਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਸਥਾਨ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪਿਛਲੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਸਨ।

ਉਸ ਪਲ, ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਬਲਯੂ. ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਘਰੇਲੂ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਮੁੱਖ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਅਤੇ ਘੋੜਸਵਾਰੀ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਸਰਸਰਾਹਟ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉਸਨੇ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਜਾਰੀ ਰਹੀ; ਕੋਈ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਬਲਯੂ. ਨੇ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੂਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੋਠੇ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਗਜ਼ ਦੂਰ ਦੇਖਿਆ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਘਬਰਾ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੁੱਖ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਜਾਰੀ ਰਹੀ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਪੌੜੀਆਂ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਉੱਪਰਲੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪਲੇਟਫਾਰਮ 'ਤੇ ਰੁਕ ਗਏ।

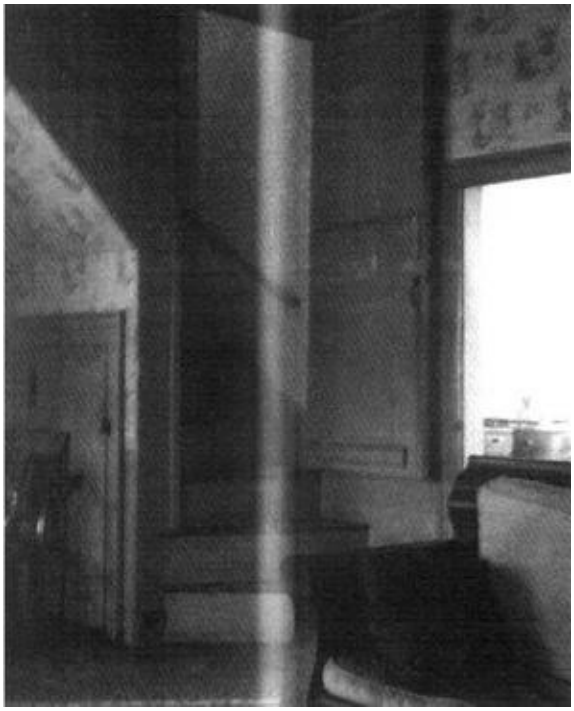

ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਰਿਹਾ
ਪਿਛਲੇ ਮਾਲਕ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਡੁਵਲ ਸੀ, ਨੇ ਮੈਰੀ ਡਬਲਯੂ. ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਪੂਰਵਜ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅਰਲੀ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।
ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, 1953 ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਬਲਯੂ. ਦੀਆਂ ਦੋ ਧੀਆਂ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਾਰਾਂ ਅਤੇ ਨੌਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀਆਂ ਸਨ, ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਖੇਡ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਪੇ ਮੁੱਖ ਘਰ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਨੇੜਲੇ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਰਾਤ ਦੇ 10 ਵਜੇ ਸਨ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸ਼ਾਮ ਹੋਈ, ਕੁੜੀਆਂ ਨੇ ਹੇਠਾਂ ਖਾਲੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਦੋਸਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਹੋਰ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਪਾਰਟੀ ਛੱਡ ਕੇ ਮੁੱਖ ਘਰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ।

ਚਿਮਨੀ—ਮਾਨਸਿਕ ਵਰਤਾਰੇ ਦਾ ਕੇਂਦਰ

1960-61 ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਬਲਯੂ. ਨੇ ਉਸੇ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਉਹੀ ਜਾਣੇ- ਪਛਾਣੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੁਬਾਰਾ ਸੁਣੀ। ਕਦਮ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਫਿਰ ਰੁਕਦੇ ਸਨ, ਫਿਰ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਬਲਯੂ. ਨੇ ਕੁਝ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਉਸਦੀ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਲਿਖਣ ਸ਼ੈਲੀ ਨੇ ਘਰ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ, ਸ਼ਾਇਦ ਰੇਬੇਕਾ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਗੁਲਾਮ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਜਿਸਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਭਾਰਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਫੜ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਜੀਭ ਕੱਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ; ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲੱਭ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਬਣ ਗਈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਬਲਯੂ. ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਗਾਈਡ ਜਾਂ ਕੰਟਰੋਲਰ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਰੌਬਰਟ ਹੈ।
ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵਿਵਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਤਿੰਨ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਬਰਸਤਾਨ ਹਨ। ਇਹ ਘਰ 1781 ਵਿੱਚ ਰਿਚਰਡ ਡੁਰੈਟ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ 1938 ਵਿੱਚ ਚਿਮਨੀ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਬਲਯੂ. ਦੇ ਮਾਲਕੀ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਕ ਸ਼ਿਲਾਲੇਖ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨੇੜਲੇ ਬੈਰਕਾਂ ਦੇ ਹੇਸੀਅਨ ਕੈਦੀਆਂ ਨੇ 1781 ਵਿੱਚ ਚਿਮਨੀ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਨੇੜਲੇ ਬੈਰਕਾਂ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਕੈਦੀ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਕੁੜੀਆਂ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ।
ਵਰਜੀਨੀਆ ਕਲਾਉਡ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਜੋ ਮੈਰੀ ਡਬਲਯੂ. ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਅਰਧ-ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਈ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਅਲਬਰਟ ਜਾਂ ਅਲਫ੍ਰੇਡ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਚਿੱਟੀ ਕਮੀਜ਼, ਬੂਟ ਅਤੇ ਪੈਂਟ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਪਰ ਵਰਦੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਘਸੀਟਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਇੱਕ ਜ਼ਖਮੀ ਹੇਸੀਅਨ ਸੀ ਜੋ ਖਾਲੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਫੌਜਾਂ ਨੇ ਇੱਥੇ ਭਜਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

"ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਫੌਜਾਂ ਦੂਰ ਹਨ... ਇੱਥੇ ਨੇੜੇ ਕੁਝ ਸੜ ਗਿਆ ਸੀ।" ਇਸ ਸਮੇਂ, ਮੈਰੀ ਡਬਲਯੂ. ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਧੂੰਏਂ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਵਰਜੀਨੀਆ ਕਲਾਉਡ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਉਲਟ, ਅਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਦਸਤਕ ਸੁਣੀ, ਦੋ ਛੋਟੀਆਂ ਦਸਤਕਾਂ।
ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਵਰਜੀਨੀਆ ਕੰਬ ਰਹੀ ਸੀ। "ਭੂਤ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੈ... ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਯਾਦ; ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਥੇ ਮਰ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਜਾਂਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਦੀ ਬਾਂਹ 'ਤੇ ਇੱਕ ਧਾਤ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਸ਼ੈੱਲ ਤੋਂ।"
ਮੈਰੀ ਡਬਲਯੂ. ਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਤੀ, ਕੇਨੇਥ, ਨੇ ਉਸੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਗਏ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਰੀ ਦੀ ਜਾਦੂਗਰੀ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਇਸ ਘਟਨਾ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭੂਤਰੇ ਕਦਮ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਤੀ ਦੀਆਂ ਬੇਚੈਨ ਹਰਕਤਾਂ ਸਨ, ਉਸੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਘਰ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ।
ਪਰ ਇਹ ਸ਼ੋਰ ਅਤੇ ਗੜਬੜ ਮੈਰੀ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਅੱਗੇ ਦੀ ਹੈ। ਭੂਤ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਵਿਕਹੈਮ ਦਾ ਭੂਤ ਮੈਰੀ ਦਾ ਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਹੇਸੀਅਨ ਫੌਜ ਦਾ ਇੱਕ ਭਗੌੜਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਹੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਪਨਾਹ ਲਈ ਸੀ।

* 53
ਅਸ਼ਟਭੁਜ ਭੂਤ
1800 ਵਿੱਚ, ਕਰਨਲ ਜੌਨ ਟੈਲੋ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਘਰ ਬਣਾਇਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਹੁਣ ਇਸਦੀ ਸ਼ਕਲ ਕਾਰਨ ਅੱਠਭੁਜ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੇ ਇੱਕ

ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਅਮੈਰੀਕਨ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਆਫ਼ ਆਰਕੀਟੈਕਟਸ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਸਥਾਨ ਹਨ।
1800 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਕਰਨਲ ਦੀ ਧੀ ਇੱਕ ਅਜਨਬੀ ਨਾਲ ਭੱਜ ਗਈ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗਣ ਲਈ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ। ਆਪਣੇ ਸਖ਼ਤ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਮਾਫ਼ੀ ਨਾ ਮਿਲਣ ਕਰਕੇ, ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਹਵੇਲੀ ਦੀ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੀ ਸਪਾਇਰਲ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਪਈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਰਹੱਸਮਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਜੋ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਹਵੇਲੀ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ।
ਲਾਈਫ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਨੇ 1962 ਵਿੱਚ ਭੂਤਰੇ ਹਵੇਲੀ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਸੈਲਾਨੀ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪਰਛਾਵਾਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਕੁੜੀ ਡਿੱਗੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਸਰੇ ਅਣਜਾਣ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਫਿਰ ਵੀ ਹੋਰਨਾਂ ਨੇ ਡਿੱਗੀ ਕੁੜੀ ਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ।
ਜਰਨਲ ਆਫ਼ ਦ ਅਮੈਰੀਕਨ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਆਫ਼ ਆਰਕੀਟੈਕਟਸ ਦੇ ਜੁਲਾਈ 1959 ਦੇ ਅੰਕ ਵਿੱਚ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਜੇਮਜ਼ ਸਾਈਪ੍ਰਸ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਬਿਰਤਾਂਤ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਕਦੇ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਉਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਬਿਮਾਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਡਾਕਟਰ ਨੇ 150 ਸਾਲ ਪੁਰਾਣੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਸਪਾਈਰਲ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਉਤਰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਜਦੋਂ ਡਾਕਟਰ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਅਜਨਬੀ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਦਮੀ ਅਚਾਨਕ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ।
ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਜੇ. ਡਬਲਯੂ. ਰੈਂਕਿਨ ਨਾਲ ਕੁਝ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਆਖਰਕਾਰ 17 ਮਈ, 1963 ਨੂੰ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਏ। ਇਹ ਇੱਕ ਧੁੱਪ ਵਾਲਾ ਦਿਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੀਆਂ ਵਿਅਸਤ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਥਿਤ ਸੁੰਦਰ ਜਾਰਜੀਅਨ ਹਵੇਲੀ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦੀ ਸੀ।

ਸ਼੍ਰੀ ਰੈਂਕਿਨ ਨੇ ਸਾਡਾ ਨਿੱਘਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਦਿਖਾਇਆ, ਜੋ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਅੱਠਭੁਜ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਪਿਛੋਕੜ ਜਾਣਕਾਰੀ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ, ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ:

ਅੱਠਭੁਜ ਦੇ ਭੂਤ—ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ, ਡੀ.ਸੀ.
ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਅਤੇ ਅੱਠਭੁਜ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਸਬੰਧਤ ਹਨ। ਦੋਵੇਂ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਹਨ; ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ, ਪਰ ਅੱਠਭੁਜ ਪਹਿਲਾਂ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਰਹੇ ਹਨ।
1797 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਵਰਜੀਨੀਆ ਦੇ ਮਾਊਂਟ ਏਅਰੀ ਦੇ ਕਰਨਲ ਜੌਨ ਟੇਲੋ ਨੂੰ ਇੱਕ ਟਾਊਨਹਾਊਸ ਦੀ ਲੋੜ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਮਾਊਂਟ ਏਅਰੀ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਏਕੜ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਬਾਗ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਕਰਨਲ ਘੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਲਣ ਅਤੇ ਦੌੜਨ ਸਮੇਤ ਕਈ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਛੋਟੀ

ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਸ਼ਹਿਰ ਨੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਕਰਨਲ ਦੀ ਪਸੰਦ ਫਿਲਾਡੇਲਫੀਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ, ਜਨਰਲ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ, ਨੇ ਨਵੀਂ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰੀ ਵਾਤਾਵਰਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਸਥਿਤ ਅਸ਼ਟਭੁਜ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ।
ਕੈਪੀਟਲ ਇਮਾਰਤ ਲਈ ਮੁਕਾਬਲੇ ਦੇ ਜੇਤੂ ਡਾ. ਵਿਲੀਅਮ ਥੋਰਨਟਨ, ਕਰਨਲ ਟੇਲੋ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੇ ਗਏ ਕੁਦਰਤੀ ਆਰਕੀਟੈਕਟ ਸਨ।
19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1797 ਨੂੰ, ਕਰਨਲ ਟੇਲੋ ਨੇ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੇ ਨਵੇਂ ਪਲਾਟ ਵਿੱਚ ਸਕੁਏਅਰ 170 ਦਾ ਲਾਟ 8 $1,000 ਵਿੱਚ ਗੁਸਤਾਵਸ ਡਬਲਯੂ. ਸਕਾਟ ਤੋਂ ਖਰੀਦਿਆ, ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ 21 ਨਵੰਬਰ, 1796 ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਪਲਾਟ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1813 ਦੇ ਸਕੈਚ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਇੱਕ ਉਜਾੜ ਪੇਂਡੂ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਸ਼ਹਿਰ ਦੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਵਿਛਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਐਵੇਨਿਊ ਅਤੇ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਟਰੀਟ ਦਾ ਕੋਨਾ ਉਹੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਅੱਜ ਹੈ। ਪਲਾਟ ਪਲਾਨ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕਰਨਲ ਟੇਲੋ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਵਿਲੱਖਣ ਸ਼ਕਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਗਲੀਆਂ ਦੇ ਜੰਕਸ਼ਨ 'ਤੇ ਬਣੇ ਕੋਣ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਹਵੇਲੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸ ਨਾਮ ਨਾਲ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ ਹੈ, ਡਾ. ਥੋਰਨਟਨ ਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸਨੂੰ ਅੱਠਭੁਜੀ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ; ਘਰ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਗਲੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਉਸਾਰੀ 1798 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਅਤੇ ਜਨਰਲ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੀ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ ਅੱਗੇ ਵਧੀ, ਜਿਸਦੀ 1800 ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਪੂਰਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਹਵੇਲੀ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਸਰਕਾਰੀ ਸਮਾਜਿਕ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਜੋਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਡੀਸਨ, ਜੇਫਰਸਨ, ਮੋਨਰੋ, ਐਡਮਜ਼, ਜੈਕਸਨ, ਡੇਕਾਟਰ, ਪੋਰਟਰ, ਵੈਬਸਟਰ, ਕਲੇ, ਲਾਫੇਏਟ, ਵੌਨ ਸਟੂਬੇਨ, ਕੈਲਹੌਨ, ਰੈਂਡੋਲਫ, ਵੈਨ ਰੇਂਸੇਲੇਅਰ, ਅਤੇ

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਇਸਦੇ ਮਹਿਮਾਨ ਨਿਵਾਜੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੀਆਂ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, 1812 ਦੇ ਯੁੱਧ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਮਾਜਿਕ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਭੁਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਲਪੇਟ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ। 24 ਅਗਸਤ, 1814 ਨੂੰ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਨੇ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅੱਗ ਵਾਂਗ ਖੰਡਰ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਫ੍ਰੈਂਚ ਮੰਤਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਝੰਡੇ ਨਾਲ ਮਹਿਮਾਨ ਵਜੋਂ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟੇਲੋ ਦੀ ਦੂਰਅੰਦੇਸ਼ੀ ਨੇ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸ਼ਟਭੁਜ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ।

ਅੱਠਭੁਜ ਦੀ ਸਪਾਈਰਲ ਪੌੜੀ ਅਤੇ ਸਦਾ
ਚਲਦਾ ਝੂਮਰ

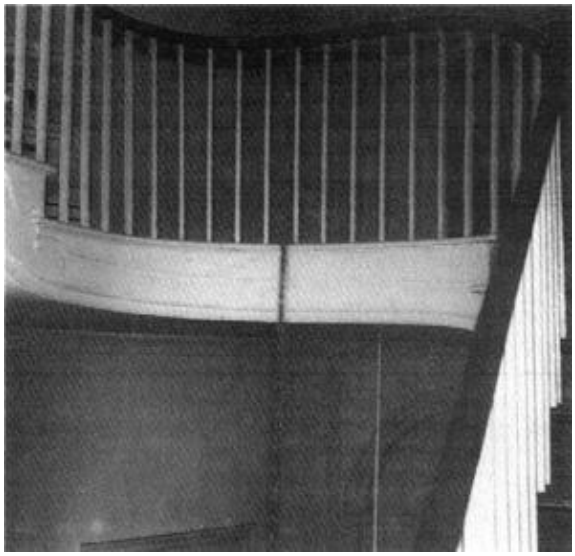

ਇਸੇ ਥਾਂ ਤੋਂ ਕਰਨਲ ਟੇਲਰ ਦੀ ਧੀ ਨੇ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਮੌਤ ਦੇ ਘਾਟ
ਉਤਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਰਨਲ ਟੇਲੋ ਨੇ ਮਾਊਂਟ ਏਅਰੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦੂਤ ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਮੈਡੀਸਨ ਨੂੰ ਹਵੇਲੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਡੀਸਨ ਪਰਿਵਾਰ 8 ਸਤੰਬਰ, 1814 ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਡੌਲੀ ਮੈਡੀਸਨ ਨੇ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਵਜੋਂ ਅੱਠਭੁਜ ਉੱਤੇ ਦਬਦਬਾ ਬਣਾਇਆ। ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਮੈਡੀਸਨ ਨੇ ਟਾਵਰ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਅਧਿਐਨ ਕੇਂਦਰ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉੱਪਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਉਸਨੇ 17 ਫਰਵਰੀ, 1815 ਨੂੰ ਘੈਂਟ ਦੀ ਸੰਧੀ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਗ੍ਰੇਟ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋਈ ਜੋ ਅੱਜ ਤੱਕ ਕਾਇਮ ਹੈ।
1855 ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੌਨ ਟੇਲੋ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅੱਠਭੁਜ ਹੁਣ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਟਾਊਨਹਾਊਸ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਨੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਆਪਣਾ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਕਿਰਦਾਰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹਵੇਲੀ ਖਰਾਬ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਈ।

ਇਸਨੂੰ 1865 ਵਿੱਚ ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਸਕੂਲ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। 1866 ਤੋਂ 1879 ਤੱਕ, ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਹਾਈਡ੍ਰੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਦਫ਼ਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਟੂਡੀਓ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅੱਠਭੁਜ ਲਗਭਗ 1885 ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਇਸਨੂੰ ਟੇਲੋ ਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।
ਅਮੈਰੀਕਨ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਆਫ਼ ਆਰਕੀਟੈਕਟਸ ਦੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸਕੱਤਰ ਰਹੇ ਗਲੇਨ ਬ੍ਰਾਊਨ ਨੇ 1889 ਵਿੱਚ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਘਰ ਸੰਸਥਾ ਲਈ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਆਰਕੀਟੈਕਟਾਂ ਨੇ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਦਸ ਕਾਲੇ ਪਰਿਵਾਰ ਉੱਥੇ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪੁਰਾਣਾ ਡਰਾਇੰਗ ਰੂਮ ਚਾਰ ਫੁੱਟ ਡੂੰਘਾ ਕੂੜੇ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਾਰਾ ਅੰਦਰਲਾ ਹਿੱਸਾ ਗੰਦਾ ਸੀ, ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਬਾਹਰ ਸਨ, ਖਿੜਕੀਆਂ ਟੁੱਟੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਇੱਕ ਸਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਬਣੀ ਇਸ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਟੇਲੋ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਯੋਗ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਅਣਗਹਿਲੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਅੱਜ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ।
ਚਮਤਕਾਰੀ ਢੰਗ ਨਾਲ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਪਤਲੇ ਬਲਸਟਰ ਬਰਕਰਾਰ ਹਨ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿ ਹਰ ਪੰਜਵਾਂ ਬਲਸਟਰ ਲੋਹੇ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰੇਲਿੰਗ ਅਤੇ ਕੈਰੇਜ ਨਾਲ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਡਰਾਇੰਗ ਰੂਮ ਅਤੇ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਉੱਕਰੀ ਹੋਈ ਕੋਡ ਪੱਥਰ ਦੇ ਮੈਨਟੇਲਪੀਸ 'ਤੇ ਵੀ ਕੋਈ ਖੁਰਚ ਜਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ 1799 ਵਿੱਚ ਲੰਡਨ ਤੋਂ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਨਿਰਮਾਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਅਤੇ ਤਾਰੀਖ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।
1 ਜਨਵਰੀ, 1899 ਨੂੰ, ਸੰਸਥਾ ਨੇ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੀ ਹਵੇਲੀ, ਇਸਦੇ ਤਬੇਲੇ, ਸਮੋਕਹਾਊਸ ਅਤੇ ਬਾਗ਼ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈ ਲਿਆ।
ਬੱਸ ਘਰ ਬਾਰੇ ਹੀ ਇਹੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲੈਣ ਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ

ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਰਣੀਬੱਧ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਅਤੇ ਸੰਭਾਵਿਤ ਖਾਮੀਆਂ ਲਈ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।
ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਜਾਂ ਸੁਣਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਪ੍ਰਚਾਰ ਜਾਂ ਜਨਤਕ ਧਿਆਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਸੰਤੁਲਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਅਨੁਭਵਾਂ ਵਜੋਂ ਹੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।
ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਉਦੋਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਹੈ, ਐਲਬਰਿਕ ਐੱਚ. ਕਲੇ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ, ਇੱਕ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜੋ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਸ਼ਟਭੁਜ ਦਾ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਵਾਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਅਮਰੀਕਨ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਆਫ਼ ਆਰਕੀਟੈਕਟਸ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰਾਂ ਵਾਲੇ ਵੱਡੇ ਕੰਪਲੈਕਸ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੇਲਮਾ ਮੇਅ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇਸਦੀ ਕਿਊਰੇਟਰ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਪੋਰਟਰਾਂ ਅਤੇ ਨੌਕਰਾਣੀਆਂ ਦੇ ਸਟਾਫ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਰਸਮੀ ਡਿਨਰ ਜਾਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਕਈ ਵਾਰ ਅਸ਼ਟਭੁਜ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅ ਭਰਮ ਜਾਂ ਭੂਤ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਦੱਸਿਆ। ਉਸਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਬਿਰਤਾਂਤ ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਹਨ।

ਭੂਤਲੀ ਪੌੜੀਆਂ

ਜਿਸ ਕਾਰਪੇਟ 'ਤੇ ਕੁੜੀ ਡਿੱਗ ਪਈ ਅਤੇ ਮਰ ਗਈ, ਉਸ ਨੂੰ ਅਦਿੱਖ ਹੱਥਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਤਾਰ ਉਛਾਲਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਲਾਬੀ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ ਝੂਮਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਝੂਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਵੀ ਸੁਣੀਆਂ, ਅਣਜਾਣ,

ਅਤੇ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅ, ਪੋਰਟਰ ਐਲਨ ਅਤੇ ਬ੍ਰੈਡਲੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਧੂੜ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖੀ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲੱਭੇ, ਜੋ ਕਿ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਜਨਤਾ ਲਈ ਬੰਦ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇੰਝ ਜਾਪਦੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਂਗਲਾਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਪੈਰ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਕਰਨਲ ਟੇਲੋ ਦੀ ਧੀ ਉੱਥੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਈ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅ ਅਕਸਰ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚੋਂ ਖਾਣਾ ਪਕਾਉਣ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨਾ ਵੀ ਹੋਣ। ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਠੰਡ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਕੇਅਰਟੇਕਰ ਮੈਥਿਊ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਕਸਰ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ। ਇਹ ਸਮੱਸਿਆ ਅਜੇ ਵੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ।
ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਐਥਲ ਵਿਲਸਨ ਨੇ ਕਲੋਕਰੂਮ ਵਿੱਚ "ਠੰਢਾ" ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ।
1962 ਦੀ ਬਸੰਤ ਵਿੱਚ, ਪੋਰਟਰ ਐਲਨ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉੱਪਰੋਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ "ਜਿਵੇਂ ਭਾਰੀ ਫਰਨੀਚਰ ਨੂੰ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।" ਮਾਰਚ 1963 ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਨੇ ਪੌੜੀਆਂ ਨੂੰ "ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਿੱਲਦੇ ਦੇਖਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।" ਇਹ ਘਟਨਾ ਸਵੇਰੇ 9:30 ਵਜੇ ਵਾਪਰੀ।
ਪੋਰਟਰ ਬ੍ਰੈਡਲੀ ਨੇ ਕਰਾਹਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਹੈ, ਪਰ ਆਵਾਜ਼ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਦੱਸਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵੀ ਸੁਣੀ ਹੈ।
1962 ਦੀ ਬਸੰਤ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ, ਐਲਰਿਕ ਐੱਚ. ਕਲੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਦੋ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਕੇ, ਉਹ ਤਾਲਾਬੰਦ

ਪਿਛਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬੰਦ ਪਾਇਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕਾਰਪੇਟ ਦਾ ਕਿਨਾਰਾ ਉੱਚਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ 1800 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਕੁੜੀ ਡਿੱਗ ਪਈ ਸੀ।
ਕਲੇ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉੱਪਰ ਚਲਾ ਗਿਆ; ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਕਾਰਪੇਟ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਲਾਈਟ ਕੰਟਰੋਲ ਸਨ।
ਉਸੇ ਪਲ, ਮੁੱਖ ਮੰਜ਼ਿਲ (ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਹੁਣੇ ਹੀ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਸੀ) ਦੇ ਉੱਪਰ, ਉਸਨੇ ਡਰਾਇੰਗ ਰੂਮ ਤੋਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਤੁਰਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਸਾਰੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਚੈੱਕ ਕੀਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਹਨ, ਉਹ ਇੰਨਾ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸਵਿੱਚ ਦਬਾਇਆ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬਿਜਲੀ ਦਾ ਝਟਕਾ ਲੱਗਣਾ ਸੀ। ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਭਾਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਸਨ। ਫਰਵਰੀ 1963 ਵਿੱਚ, ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਦੇਰ ਰਾਤ ਤੱਕ ਇੱਕ ਪਾਰਟੀ ਚੱਲਦੀ ਰਹੀ। ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਲੇ ਘਰ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਚਾਬੀ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਹੀ ਸੀ। ਅੱਠਭੁਜ ਦੇ ਢਾਂਚੇ ਨੇ ਕਿਸੇ ਲਈ ਵੀ ਅੰਦਰ ਘੁਸਪੈਠ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਰਤ ਕਰਕੇ ਭੱਜਣਾ ਅਸੰਭਵ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ।
ਸਵੇਰੇ 3 ਵਜੇ, ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਕਲੇਅ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਕੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਅੱਠਭੁਜ ਲਾਈਟਾਂ ਚਾਲੂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਤਾਲਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ। ਕੰਟਰੋਲਰ, ਮਿਸਟਰ ਵੁਲਵਰਟਨ, ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੁਲਿਸ ਨਾਲ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਗਏ, ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਦੁਬਾਰਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਸਵੇਰੇ 7 ਵਜੇ ਅੱਠਭੁਜ ਵਾਪਸ ਆਏ, ਪਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਲਾਈਟਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਜਗਦੀਆਂ ਦੇਖੀਆਂ। ਸਿਰਫ਼ ਕਲੇ ਕੋਲ ਹੀ ਚਾਬੀ ਸੀ!

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਕਲੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਅਜੀਬ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋ?"
"ਨਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ," ਕਲੇ ਨੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਬੇਆਰਾਮ ਹੱਸਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਕਾਦਮਿਕ ਪਿਛੋਕੜ ਸੀ, ਅਤੇ ਰਹੱਸਮਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਉਸਨੂੰ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਹੀ ਗੱਲ ਸੀ।
"ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ," ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਤਰਕਸੰਗਤ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਵਾਪਰੇ।" ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਸੁਣੀਆਂ ਗਈਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਤੋਂ, ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਅਸ਼ਟਭੁਜ ਵਿੱਚ ਦੋ ਭੂਤ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਪੁਰਾਣੀ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਤੁਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਬਾਹਰੀ ਅਸਲ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।
ਕਰਨਲ ਟੇਲੋ ਦੀ ਆਤਮਘਾਤੀ ਧੀ ਦੇ ਕੋਮਲ ਕਦਮ ਹਨ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੈਰਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਰਹੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਆਨੰਦ ਮਾਣਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਭਾਰੀ, ਦੋਸ਼ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਭਰੇ ਕਦਮ ਹਨ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ੰਜੀਰਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਨ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਘਰ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਖਾਂਤ ਤੋਂ ਜਿਸਨੇ ਘਰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਹਨੇਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

* 54
ਅਸ਼ਟਭੁਜ ਸੰਸ਼ੋਧਨ
1965 ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਇਮਾਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੇ ਭੂਤਾਂ ਅਤੇ ਰਹੱਸਮਈ ਰਹੱਸਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਬਿਰਤਾਂਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ। ਇਸਨੂੰ ਅਕਸਰ "ਦੂਜਾ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ" ਕਿਹਾ

ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ 1812 ਦੇ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਮੈਡੀਸਨ ਦੇ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਅੱਠਭੁਜ ਇਮਾਰਤ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅਮਰੀਕੀ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਮਾਰਕ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ, ਜਦੋਂ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਲੋਕ ਅਕਸਰ ਪੈਂਟਾਗਨ ਬਾਰੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅੱਠਭੁਜ ਬਾਰੇ ਘੱਟ। ਪਰ ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅੱਠਭੁਜ ਇਮਾਰਤ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸੈਲਾਨੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਅਮੈਰੀਕਨ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਆਫ਼ ਆਰਕੀਟੈਕਟਸ, ਆਪਣੇ ਅਣਦੱਸੇ ਰਹੱਸਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਝਿਜਕਦਾ ਹੈ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਲਗਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗਲਤ ਸੀ।
1965 ਵਿੱਚ ਬੌਬਸ-ਮੈਰਿਲ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਿਤਾਬ "ਘੋਸਟਸ ਆਈ ਹੈਵ ਮੈਟ" ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਲੇਖ, "ਘੋਸਟਸ ਆਈ ਹੈਵ ਮੈਟ" ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਫੋਨ ਆਏ ਜੋ ਅਸ਼ਟਭੁਜ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਕੰਬਣ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅਜੀਬ ਸੰਵੇਦਨਾਵਾਂ ਤੱਕ ਸਭ ਕੁਝ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਪਾਇਆ ਕਿ ਅਮੈਰੀਕਨ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਆਫ਼ ਆਰਕੀਟੈਕਟਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੁਣ ਇੱਕ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟ ਦੇ ਆਪਣੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੁਰਾਣੇ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਓਨੇ ਵਿਰੋਧੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਲੇਖ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸਿਰਫ਼ ਸੱਚੇ ਬਿਆਨ ਮਿਲੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਯੋਗ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੈਂ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਅਮੈਰੀਕਨ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਆਫ਼ ਆਰਕੀਟੈਕਟਸ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਨਾਲ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣਾਈ ਰੱਖਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਫਿਲਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਕੇ ਇਸ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੇ ਕਈ ਮੌਕੇ ਮਿਲੇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸ਼ਟਭੁਜ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਇਹ ਸੰਭਵ

ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਮੈਰੀਕਨ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਆਫ਼ ਆਰਕੀਟੈਕਟਸ ਨਾਲ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਅਜਿਹੀ ਗੰਭੀਰ ਫਿਲਮ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਪੂੰਜੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਵਿਹਾਰਕ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਕਰਕੇ।

* * *

ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 1962 ਦੇ ਲਾਈਫ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਦੇ ਇੱਕ ਲੇਖ ਤੋਂ ਅਸ਼ਟਭੁਜ ਵਿੱਚ ਸੰਭਾਵਿਤ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਰਵੇਖਣ ਵਿੱਚ, ਲਾਈਫ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਸ਼ਟਭੁਜ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪਰਛਾਵਾਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਘਰ ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾ, ਕਰਨਲ ਟੇਲੋ ਦੀ ਧੀ, ਡਿੱਗ ਕੇ ਮੌਤ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਗਈ ਸੀ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਰੰਪਰਾ ਸੀ ਕਿ ਕਰਨਲ ਜੌਨ ਟੇਲੋ, ਅਸ਼ਟਭੁਜ ਦਾ ਅਸਲ ਮਾਲਕ, ਇੱਕ ਧੀ ਦਾ ਦੁਖੀ ਪਿਤਾ ਵੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਘਰੋਂ ਭੱਜਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਪਤੀ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਖ਼ਤ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਪਰੰਪਰਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਪਾਇਰਲ ਪੌੜੀਆਂ ਦੀ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੀ ਲੈਂਡਿੰਗ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਰੰਤ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਇਤਫਾਕਨ, ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਅਸ਼ਟਭੁਜ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਭੂਤਰੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਅਕਤੂਬਰ 1969 ਵਿੱਚ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਪੋਸਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਸਰਵੇਖਣ ਵਿੱਚ, ਜੈਕਲੀਨ ਲਾਰੈਂਸ ਦੁਆਰਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੱਖਰਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮਿਸ ਲਾਰੈਂਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਰਨਲ ਟੇਲੋ ਦੀਆਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਧੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਧੀ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ, ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਈ। ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਝਗੜੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਿਸਨੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਨਾਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ, ਕੁੜੀ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਗਈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਰੇਲਿੰਗ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪਈ ਅਤੇ ਦੋ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਡਿੱਗ ਪਈ ਜਿਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਇਹ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ,

ਘੁਸਰ-ਮੁਸਰ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ ਕਿ ਘਰ ਭੂਤ ਹੈ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਘੰਟੀਆਂ ਉਦੋਂ ਵੀ ਸੁਣੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਜਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਦੀ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ। ਦੇਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਅਤੇ ਹਾਹਾਕਾਰ ਦੀ ਵੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ। ਮਿਸ ਲਾਰੈਂਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਸੱਤ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਪੰਜ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਰਾਤ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਝੂਠੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਵੀ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਤਲਵਾਰਾਂ ਦੀ ਖੜਖੜ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮਨੁੱਖੀ ਚੀਕਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸਨ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਰਾਤ ਭਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇ।
ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਜੇ.ਡਬਲਯੂ. ਰੈਂਕਿਨ ਨਾਲ ਕੁਝ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਕੈਥਰੀਨ, ਆਖਰਕਾਰ 17 ਮਈ, 1963 ਨੂੰ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਏ। ਸੁੰਦਰ ਜਾਰਜੀਅਨ ਮਹਿਲ ਨੇ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਮਾਧਿਅਮ ਨਹੀਂ ਲਿਆਏ ਸੀ। ਇਹ ਸਾਡੀ ਪਹਿਲੀ ਫੇਰੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਥਾਨਕ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਲੌਕਿਕ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗਤ ਜਾਂ ਸੁਣਨਯੋਗ। ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਰੈਂਕਿਨ ਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਪਰ ਸਹੀ ਬਿਰਤਾਂਤ ਦੇਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਮੇਰੀ 1965 ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ, "ਭੂਤ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਮਿਲਿਆ ਹਾਂ" ਤੋਂ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੋਵੇਗਾ। (ਪੰਨਾ 313 'ਤੇ ਹਵਾਲਾ ਦੇਖੋ।)
1963 ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਫੇਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਅੱਠਭੁਜ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਘਟਨਾ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਬਿਰਤਾਂਤ ਸੀ। ਜਰਨਲ ਆਫ਼ ਦ ਅਮੈਰੀਕਨ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਆਫ਼ ਆਰਕੀਟੈਕਟਸ ਦੇ ਜੁਲਾਈ 1959 ਦੇ ਅੰਕ ਵਿੱਚ ਜੇਮਜ਼ ਸਾਈਪ੍ਰਸ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦਾ ਇੱਕ

ਸੰਖੇਪ ਬਿਰਤਾਂਤ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਸਾਈਪ੍ਰਸ ਨੇ ਖੁਦ ਕਦੇ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਬਿਮਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਲਗਭਗ 150 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਸਪਾਇਰਲ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਕੁਝ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਅਜਨਬੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਚਿੱਤਰ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਡਾਕਟਰ ਹੋਰ ਵੀ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਿਆ। *ਭੂਤ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਹਾਂ* ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ, ਐਸੋਸੀਏਟਿਡ ਪ੍ਰੈਸ ਦੇ ਜੋਏ ਮਿਲਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅੱਠਭੁਜ ਦੇ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ, ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵੇਰਵੇ ਜੋੜੇ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਖਾਸ ਦਿਨਾਂ 'ਤੇ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾ ਦੀ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ 'ਤੇ, ਕੋਈ ਵੀ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਹਾਲ ਨੂੰ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜਿੱਥੇ ਲਾਸ਼ ਡਿੱਗੀ ਸੀ, ਬਿਨਾਂ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਪਈ ਕਿਸੇ ਅਦਿੱਖ ਵਸਤੂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਣ ਤੋਂ।
ਇਸ ਬਿਰਤਾਂਤ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਦੇ ਘੰਟੀਆਂ ਵੱਜਣ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਿੰਗਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।
ਇੱਕ ਵਾਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਹਾਣੀ ਚੱਲਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਘੰਟੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਚੁੱਕਿਆ ਗਿਆ, ਪਰ ਘੰਟੀਆਂ ਵੱਜਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਨੌਕਰਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਰੱਖਣ ਲਈ, ਘਰ ਦੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਸਮੱਸਿਆ ਹੱਲ ਹੋ ਗਈ।
ਬੇਸ਼ੱਕ, ਅਜਿਹੇ ਖਾਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੁਮਨਾਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇੱਕ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਮੈਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿੰਨੀਆਂ ਵੀ ਸੱਚੀਆਂ ਜਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਕਿਉਂ ਨਾ ਲੱਗਣ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਲਈ ਸਮੱਗਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ 1963 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅੱਠਭੁਜ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਪੜ੍ਹਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਕੁਝ ਵੀ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਵਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਅਖਬਾਰੀ ਲੇਖ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸਨ, ਅਤੇ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਅੱਠਭੁਜ ਦੀ ਬਜਾਏ ਖੋਜ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਇਆ ਸੀ। ਅਪ੍ਰੈਲ 1969 ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਅਮਰੀਕਨ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਆਫ਼ ਆਰਕੀਟੈਕਟਸ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ, ਪਰ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਨਾਲ, ਦੁਬਾਰਾ ਅੱਠਭੁਜ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮੰਗੀ। ਨਵੇਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ, ਵਿਲੀਅਮ ਐਚ. ਸ਼ੇਖ ਨੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ: "ਅੱਠਭੁਜ ਇਸ ਸਮੇਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਰੰਮਤ ਅਧੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਤੱਕ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਲਈ ਬੰਦ ਰਹੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅੱਠਭੁਜ 1970 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਮਹਿਮਾਨ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕੋਗੇ।"
ਪਰ ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ੈਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਦੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਅਤੇ ਲਚਕੀਲੇਪਣ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਫੋਨ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਜਾਣ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੇਰਾ ਸੰਪਰਕ ਇੱਕ ਖੋਜ ਸਟਾਫ ਮੈਂਬਰ ਨਾਲ ਕਰਵਾਇਆ, ਜਿਸਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਗੁਪਤ ਰੱਖਾਂ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਵਰਣਨ ਲਈ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਖੋਜ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਹੀ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਾਂਗਾ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਅੱਠਭੁਜ ਦੇ ਦੌਰੇ 'ਤੇ ਗਿਆ, ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਖਰਾਬ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਖਰਾਬ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ।
ਤਾਰੀਖ਼ 6 ਮਈ, 1969 ਸੀ; ਦਿਨ ਗਰਮ ਅਤੇ ਨਮੀ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਕਈ ਮਈ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਆਮ ਗੱਲ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਚੰਗੀ

ਦੋਸਤ, ਐਥਲ ਜੌਹਨਸਨ ਮੇਅਰਸ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਕਈ ਘਰਾਂ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਲਿਆਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਨਿਕੋਲ ਜੈਕਸਨ, ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਜਿਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੀ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਅਸ਼ਟਭੁਜ ਦੀ ਮੇਰੀ ਪਿਛਲੀ ਜਾਂਚ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖਾਸ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਘੱਟ ਹੀ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਪਿਛਲੀ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਉਹ ਅਧਿਆਇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸੰਖੇਪ ਹੋਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਗਲੇ ਪੰਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਾਂਗੇ, ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਉਸਦੇ ਲਈ, ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਵੀ ਉਦਾਹਰਣ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੇ ਜਾਂ ਪੜ੍ਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ।

* * *

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅੱਠਭੁਜ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜਿਸ ਪਹਿਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਉਹ ਇੱਕ ਖੋਜ ਸਹਾਇਕ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਾਡਾ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਦਾ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਦਿਖਾਇਆ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਅੱਠਭੁਜ ਇਮਾਰਤ ਵੱਲ ਵਧੇ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਰਸਤੇ ਦੁਆਰਾ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। 1963 ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਜਿਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਵਿੱਚੋਂ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਪਿਛਲੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਰਾਹੀਂ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ, ਸਾਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪੁਰਾਣੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਚੱਲ ਰਹੇ ਵਿਆਪਕ ਕੰਮ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਪੁਰਾਣੀ ਬਣਤਰ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਿਆ। ਹਥੌੜੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੀ ਭੀੜ-ਭੜੱਕਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਸੋਚ-ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਾਡਾ ਸਮਾਂ

ਦੁਪਹਿਰ 12 ਵਜੇ ਤੋਂ ਦੁਪਹਿਰ 1 ਵਜੇ ਤੱਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸੰਖੇਪ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਕੁਝ ਸਿੱਖਾਂਗੇ। ਮੈਂ ਏਥਲ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਲੱਭਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਤਿੰਨੋਂ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਚੱਲੇ, ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਹੇਗੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ, ਏਥਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਛੂਹਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਹੋਰ ਨੇੜੇ ਝੁਕਿਆ, ਉਸਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਤੱਤ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੀ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ "ਐਲਿਸ" ਨਾਮ ਸੁਣਿਆ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਐਲਿਸ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ?"
ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਇਹ ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ।
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਾਂਗਾ, ਬੱਸ ਇਹੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜਿੰਨਾ ਚਾਹੋ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਜਾਓ।"
"ਓ ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਰੱਬਾ, ਇੱਥੇ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਤੱਕ ਟਿਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਾ ਜਬਾੜਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹੈ - ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵੇਲੇ ਚਿਹਰੇ ਦਾ ਉੱਪਰਲਾ ਹਿੱਸਾ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ; ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਜਬਾੜਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
"ਆਦਮੀ ਜਾਂ ਔਰਤ?"
"ਆਦਮੀ।"
"ਕੀ ਇਹ ਭੂਤਕਾਲ ਦੀ ਛਾਪ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ?"
"ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ।"
"ਇਸ ਰੇਲਿੰਗ ਕੋਲ ਜਾਓ, ਅਤੇ ਰੇਲਿੰਗ ਨੂੰ ਛੂਹੋ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਸੰਪਰਕ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ।"

ਮੈਂ ਘੋੜੇ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।
"ਕੀ ਇਹ ਉਸਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਰੀਰਕ ਅਪੰਗਤਾ?"
ਸਰੀਰਕ ਅਪੰਗਤਾ।
"ਉਸਦਾ ਇਸ ਘਰ ਨਾਲ ਕੀ ਸਬੰਧ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਹੀ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਸ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉੱਚੀ ਟੋਪੀ ਵੀ ਪਾਈ ਹੋਵੇ। ਮੈਨੂੰ 'ਐਲਿਸ। ਐਲਿਸ।' ਵਾਰ-ਵਾਰ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।"
"ਤਾਂ, ਕੀ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਈ ਪਰਤਾਂ ਹਨ?"
ਮੈਂ ਕਹਾਂਗਾ ਕਿ ਇਸ ਦੀਆਂ ਕਈ ਪਰਤਾਂ ਹਨ।
"ਕੀ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿਲਚਸਪ ਲੱਗਦਾ ਹੈ?" ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਉਸ ਘਾਤਕ ਰੇਲਿੰਗ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੀ। "ਖੈਰ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜੀਵੰਤ ਹੈ। ਇਹ ਡਰ ਹੈ।"
ਉਹ ਹੁਣ ਕਾਫ਼ੀ ਘਬਰਾਈ ਹੋਈ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਦੋਵੇਂ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਰੇਲਿੰਗ ਨੂੰ ਕੱਸ ਕੇ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਪੌੜੀਆਂ ਉੱਪਰ ਲੈ ਗਿਆ, ਫਿਰ ਵਾਪਸ ਹੇਠਾਂ, ਉਸਦੀ ਹਰ ਹਰਕਤ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖੀ, ਕਿਤੇ ਇਹ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗਰੀਬ ਟੇਲੋ ਕੁੜੀਆਂ ਨਾਲ ਨਾ ਜੁੜ ਜਾਵੇ। ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ, ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਰੁਕ ਗਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲੱਗੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ - ਇੱਕ ਭੂਤ ਵਰਗਾ ਆਦਮੀ। ਏਥਲ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇਸ ਨਰ ਭੂਤ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਵੀ ਜੁੜ ਗਿਆ ਸੀ।
"ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਔਰਤ ਜਾਪਦੀ ਹੈ।" "ਕਿਹੜੀ ਬਿਮਾਰੀ?"

"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਲਿਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ - ਜਿਵੇਂ ਸਟਰੈਚਰ 'ਤੇ, ਕਿਸੇ ਲਾਸ਼ 'ਤੇ, ਕਿਸੇ ਬਿਮਾਰ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ।"
"ਕੀ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਉਤਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ?"
"ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਹਾਲਤ ਬਹੁਤ ਬੁਰੀ ਹੈ।"
ਉਹ ਕਿੱਥੋਂ ਆਈ ਸੀ?
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਇੱਥੋਂ," ਏਥਲ ਨੇ ਰੇਲਿੰਗ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਇੱਥੇ ਵੀ ਇੱਕ ਵਿਲ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਵਿਲ ਇਸ ਸਮੇਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਭ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਉਦਾਸ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਵੀ ਘੁੰਮਦਾ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿੱਧਾ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"
ਕੀ ਉਸਦਾ ਸਟਰੈਚਰ 'ਤੇ ਪਏ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੈ?
"ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਾਂਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਦਾ ਹੈ।" ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸ ਯੁੱਗ ਦਾ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ। ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਉਸ ਘੋੜੇ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਿਹੋ ਜਿਹੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ?"
"ਇੱਕ ਰਸਮੀ ਸੂਟ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਕੋਟ। 20 ਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਮੋੜ ਜਾਂ 20 ਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਮੱਧ ਦਾ?"
"1920 ਦਾ ਦਹਾਕਾ?"
"ਹਾਂ, ਇੱਥੇ ਹੀ ਕਿਤੇ।"
ਅਤੇ ਉਹ ਔਰਤ ਸਟਰੈਚਰ 'ਤੇ - ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ?
"ਨਹੀਂ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਉਹੀ ਔਰਤ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ।"

"ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੌੜੀਆਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦੇ, ਲਗਭਗ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੱਕ।"
ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਇਸ ਤੋਂ ਡਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।
"ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਿਉਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ?"
ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ।
"ਕੀ ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਸੀ?"
ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਬਸ ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਪਰ ਮੈਂ ਫਿਰ ਵੀ ਜਾਵਾਂਗਾ।
"ਦੇਖੋ ਇਹ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਕਿੰਨੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਮਿਲਦੇ ਹਨ!"
ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਭਾਰੀਪਨ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।
"ਕੀ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਜ਼ਖਮੀ ਸੀ?"
ਮੈਂ ਕਹਾਂਗਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ - ਉਦਾਸ।"
"ਇਸਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ? ਬੱਸ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਕਦਮ ਚੁੱਕੋ ਅਤੇ ਦੇਖੋ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ।"
ਓ, ਮੇਰਾ ਸਿਰ! ਓਹ!
"ਤੁਸੀਂ ਸੋਚੋ-?"
"ਸੁਣੋ।"
"ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਲੈਂਡਿੰਗ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਜੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਨਾ ਕਰੋ।"
"ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਉਵੇਂ ਹੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਾਂਗੀ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਹੈ।" ਅਚਾਨਕ, ਉਹ ਮੁੜੀ। "ਮੈਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਕਰੋ!"
"ਕੀ ਕੋਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਧੱਕਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?"
"ਹਾਂ।"

ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕੇਸ ਟਰਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਮਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਠੀਕ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਵਾਪਸ ਆਓ। ਪਹਿਲਾਂ ਲੈਂਡਿੰਗ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਈਏ।"
"ਮੈਨੂੰ ਜਾਰਜ ਵੀ ਸਮਝ ਆ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਵੁੱਡ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ, ਬਹੁਤ ਦਰਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰ ਦੀ ਸੱਟ ਕਿਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ?"
"ਇਹ ਜੈਕਸ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।"
ਕੀ ਉਸਦਾ ਇਸ ਸਦਨ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੈਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੈ? "ਵਾਹ, ਇਹ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਭੂਤ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਹੱਸ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ!"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾਮ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
"ਮੈਨੂੰ ਫਿਰ ਜੈਕਸ ਮਿਲ ਗਿਆ।"
"ਕੀ ਇੱਥੇ ਕਦੇ ਕੋਈ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਇਹੀ ਕਹਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਦੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ - ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਜੋ ਕਾਫ਼ੀ ਛੋਟਾ ਹੈ।"
ਕੀ ਉਹ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਹਨ?
"ਨਹੀਂ।"
"ਸਟਰੈਚਰ 'ਤੇ ਪਈ ਔਰਤ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"
"ਵਿਚਕਾਰ, ਜਾਂ ਪਹਿਲਾਂ।"
"ਇਹ ਕੀ ਦੁਖਾਂਤ ਹੈ? ਇੱਥੇ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮੇਰਾ ਦਿਮਾਗ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਵੇ।
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ ਕਿੱਥੇ ਵਾਪਰੀ? ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਕਿਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ?"
"ਇੱਥੇ ਹੀ, ਇੱਥੇ ਹੀ।"

"ਕੀ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਮਰਿਆ? ਕੀ ਕੋਈ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋਇਆ?"
"ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਕੋਈ ਇਸ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਬਚ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਬੱਸ ਉੱਡ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਣਾ ਪਵੇਗਾ।"
"ਕੀ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੈ?"
ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਏਥਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਉੱਪਰ ਕੀਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਅਣਦੇਖੇ ਹਮਲੇ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ। "ਓਹ, ਨਹੀਂ!"
"ਤੁਸੀਂ ਅਚਾਨਕ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ? ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ?"
"ਹਾਂ—ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਮਾਨਸਿਕ ਤਣਾਅ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਸੰਭਾਲ ਸਕਦਾ ਹਾਂ..."
"ਠੀਕ ਹੈ, ਚਲੋ ਹੇਠਾਂ ਚੱਲੀਏ। ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਲਈ ਕਹੋ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੋ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਸੁਣਾਂਗੇ।"
ਏਥੇਲ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਭੂਤ ਚਿੰਬੜ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।
"ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਕਿ ਕੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
"ਕੋਈ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਭਾਸ਼ਾ?"
"ਹਾਂ।"
ਇਹ ਕਿਹੜੀ ਭਾਸ਼ਾ ਹੈ?
ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਸੁਣਨਾ ਔਖਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਨਾਲੋਂ ਲਾਤੀਨੀ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।

"ਲਾਤੀਨੀ? ਕੀ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ?"
ਇਸ ਉੱਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ।
ਕੀ ਇਹ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ?
"ਇਸ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ।"
ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਕਿਸਨੇ ਰੱਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ? "ਮੈਰੀ।"
"ਇਹ ਮਰੀਅਮ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਕਾਰੋਂ ਪਾੜ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਕੁੜੀ। ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਦਰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਭਿਆਨਕ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਪਤਾ ਲੱਗੇ, ਜਾਂ ਜੋ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ?"
"ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਮੈਰੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਹੈ।"
"ਜਿਸ ਦੁਖਾਂਤ ਬਾਰੇ ਤੁਸੀਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਜਿਸ ਦਰਦ ਬਾਰੇ ਤੁਸੀਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ..."
"ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਥੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਇੱਥੇ ਦੋ ਪਰਤਾਂ ਹਨ।"
"ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਪਰਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।"
"ਇੱਥੇ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਰੱਖਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ।"
ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਆਉਣਾ-ਜਾਣਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਖਾਸ ਹੈ?

"ਮੈਂ ਕਹਾਂਗਾ ਕਿ ਹਾਂ, ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ। ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਲੋਕ ਇੱਥੇ ਰਹਿ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਕਈ ਗੱਲਾਂ ਬਾਰੇ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਐਲਿਸ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੇ ਇੱਥੇ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮੁਖੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਐਲਿਸ ਕੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਪਰਤ ਹੈ?"
"ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ।"
"ਮੈਰੀ ਦੇ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਹੈ। ਕੀ ਐਲਿਸ ਦਾ ਵਿਆਹ ਦੇਰ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਪਹਿਲਾਂ?"
"ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।" ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਘਰ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਹੈ - ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਰਾਹੀਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਈ ਹਾਂ। ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਚੱਕਰ ਹੈ। ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਜੇ ਵੀ ਜਾਰੀ ਹਨ?"
"ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਮੁਰੰਮਤ ਇਸ 'ਤੇ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਵੇਗੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਪੇਂਟਿੰਗ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੀ ਲਿੰਕਨ ਦਾ ਇਸ ਘਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਸੀ? ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।"
"ਇਸਦਾ ਘਰ ਨਾਲ ਕੀ ਸਬੰਧ ਹੋਵੇਗਾ?"
"ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਉਹ ਇੱਥੇ ਆਇਆ ਸੀ।"
ਉਹ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਹੋਵੇਗਾ?
ਮੈਨੂੰ ਉਸਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ।
"ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਨ ਵਜੋਂ?"
"ਮੈਂ ਹਾਂ ਕਹਾਂਗਾ। ਕੁਝ ਹੋਰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਲੋਕ ਵੀ ਇੱਥੇ ਰਹੇ ਹਨ।" "ਕੀ ਉਹ ਇੰਨਾ ਉੱਚਾ ਹੈ?"

"ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ।"
"ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ?"
"ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ।"
"ਪਹਿਲਾਂ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ? ਕੀ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਉਸ ਵਾਂਗ ਸ਼ਰਾਬੀ ਸੀ?"
"ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਇਹੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ," ਏਥਲ ਨੇ ਕੁਝ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਲੰਬੇ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ, ਉਹ ਵਿਲਸਨ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ!"
ਇਸਨੇ ਮੇਰੇ ਭਰਵੱਟੇ ਉਠਾ ਦਿੱਤੇ। ਸ਼ਾਇਦ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਲਿੰਕਨ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਵਿਲਸਨ, ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਇਹ ਖਿਆਲ ਆਇਆ ਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਪਤਵੰਤੇ ਆਪਣੇ ਕਰੀਅਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਅੱਠਭੁਜ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨਗੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ 1812 ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅੱਠਭੁਜ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਅਕਸਰ ਸਰਕਾਰੀ ਜਾਂ ਅਰਧ-ਸਰਕਾਰੀ ਸਮਾਰੋਹਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਸਵਾਗਤ ਹਾਲ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਲਿੰਕਨ ਜਾਂ ਵਿਲਸਨ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਕੋਈ ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਅੱਠਭੁਜ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ। ਜੇਕਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਜਸ਼ਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮਾਹੌਲ ਨੇ ਇੱਕ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਛਾਪ ਛੱਡੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਏਥਲ ਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਇਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਲਿੰਕਨ ਅਤੇ ਵਿਲਸਨ ਦਾ ਉਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਓਨਾ ਅਜੀਬ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ।

* * *

ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਤੋਂ ਖੋਜ ਸਹਾਇਕ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਨਫ਼ਰਤ ਭਰੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਦੇਖੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਏਥਲ ਤੋਂ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣਾ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਲਗਭਗ 1 ਵਜੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਸਮਝ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੱਚ ਕਹਾਂ ਤਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਉਮੀਦ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣਾ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਆਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਦਿਆਲੂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੈਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿੰਨੀਆਂ ਵੀ ਲਾਭਦਾਇਕ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਣ।
ਐਲਿਸ ਨਾਮ ਦਾ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੇ ਆਮ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਲੋਂ ਅੱਠਭੁਜ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਵਿਲਸਨ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਏਥਲ ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਿਲੱਖਣ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਵਿਲਸਨ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਐਲਿਸ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਵ ਸੀ।
ਲਿੰਕਨ ਬਾਰੇ ਕੀ?' ਸਹਾਇਕ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
"ਪਰਿਵਾਰ 1854 ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਘਰ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਿੰਕਨ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਕਾਂਗਰਸਮੈਨ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ..." "ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ?"
"ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ, ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ।"
ਕਰਨਲ ਟੇਲੋ ਦੀ ਮੌਤ 1854 ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਘਰ 1900 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸੰਸਥਾ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦ ਲਿਆ। ਪਰ ਕਰਨਲ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਟੇਲੋ ਪਰਿਵਾਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂ।
ਖੋਜ ਸਹਾਇਕ ਟੇਲੋ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਮਦਦਗਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਕੁਝ ਨਾਮ ਸਨ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਉਹ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਮੈਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ, ਸੋਚਣ 'ਤੇ, ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਰੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਮੈਂ ਐਥਲ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆ ਰਹੇ ਕਾਮਿਆਂ ਦਾ ਰੌਲਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਦਾ ਸੁਰ ਉਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਹਾਇਕ ਦਾ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਮਾਰਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਪਰ ਕੁਝ ਕਦਮ ਚੱਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਐਥਲ ਅਚਾਨਕ ਰੁਕ ਗਈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਮੁੜੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।" ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਟਰੈਚਰ 'ਤੇ ਔਰਤ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੌਤ ਕਤਲ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਹਿੰਸਕ ਸੀ। ਮੈਂ ਕੰਧ 'ਤੇ ਲੱਗੇ ਇੱਕ ਪੋਰਟਰੇਟ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ; ਇਹ ਕਰਨਲ ਟੇਲੋ ਦਾ ਪੋਰਟਰੇਟ ਸੀ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਐਥਲ ਨੇ ਪੋਰਟਰੇਟ ਵਿੱਚਲੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਹੈ, ਬੇਸ਼ੱਕ। ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕੌਣ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੇ ਸਮਝ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
"ਇਹੀ ਉਹ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।"
ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ, ਲੰਬੀ ਟੋਪੀ ਪਹਿਨ ਕੇ ਘੁੰਮਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ। ਚਿਹਰਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਏਥਲ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਫੋਟੋ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਲਸਨ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਸੀ। ਉਹ ਵੀ ਅਸ਼ਟਭੁਜ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਏਥਲ ਨੇ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। "ਕੀ ਇਹ 1958 ਹੋਵੇਗਾ?" ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ। ਤਾਰੀਖ ਸੰਭਵ ਜਾਪਦੀ ਸੀ।
ਐਥਲ ਦੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਮੈਂ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਸਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਗਲਤ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਐਥਲ ਦੇ ਪੂਰੇ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਸੰਪਰਕ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਤਹੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਜੇਕਰ ਜੈਕਲੀਨ ਲਾਰੈਂਸ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਵਰਣਿਤ ਤਿੰਨ ਮਾਦਾ ਭੂਤਾਂ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਤਾਂ

ਐਥਲ ਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਕੇਤ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਐਥਲ ਨੇ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਪੋਸਟ ਲੇਖ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਇਹ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਸਮਰਪਿਤ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰ ਮਾਧਿਅਮ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਜਾਂ ਮੇਰੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਮਾਨਸਿਕ "ਗਰਮ ਸਥਾਨ" ਤੱਕ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਲੱਭ ਲਿਆ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਥੇ ਹੁੰਦੀ, ਇਹ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਰੰਮਤ ਨੇ ਹੇਠਾਂ ਦੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦਾ ਖਾਕਾ ਅਤੇ ਦਿੱਖ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਖੁਦ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਈ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੋ ਵਾਰ ਅਸ਼ਟਭੁਜ ਗਿਆ ਸੀ।
ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਐਥਲ ਜੌਹਨਸਨ ਮੇਅਰਸ ਨੇ 1965 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਸਲ ਬਿਆਨ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਇੱਕ ਮਾਦਾ ਭੂਤ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਰ ਭੂਤ, ਧੀ ਅਤੇ ਪਿਤਾ, ਇਸ ਸਮੇਂ ਅੱਠਭੁਜ ਦੇ ਤਰਕਪੂਰਨ ਨਿਵਾਸੀ ਹੋਣਗੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਪਣੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹਨ।
ਕੁੜੀ ਦੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਦਾ ਅਸਲ ਕਾਰਨ ਦੱਸਣਾ ਵੀ ਔਖਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਆਈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਮਨਜ਼ੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਉਸਨੇ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ ਸੀ? ਅਜੀਬ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਰਿਕਾਰਡ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ, ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੋਂ ਡਿੱਗਣ ਨਾਲ ਹੋਈ ਸੀ। ਐਥਲ ਜੌਹਨਸਨ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ "ਭੂਤ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ" ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਜੇਕਰ ਉਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਨੂੰ ਉਸੇ ਥਾਂ 'ਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜਿੱਥੇ ਪਰੰਪਰਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੁੜੀ ਡਿੱਗੀ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਐਥਲ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਦਕਿਸਮਤ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ

ਦੋਵੇਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਮਾਧਿਅਮ ਘਰ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਭੂਤ ਦੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਕਰਨਲ ਟੇਲੋ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਕਈ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਛਾਣੇ ਗਏ ਸਨ।

* * *

ਅਮੈਰੀਕਨ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਆਫ਼ ਆਰਕੀਟੈਕਟਸ ਹੁਣ ਅੱਠਭੁਜ ਨੂੰ ਉਸ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ ਜੋ ਇਹ ਮੁਰੰਮਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ। ਇਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਦੇ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਸ਼ੱਕੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਸਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਨਿਯਮਤ ਪਾਰਟੀਆਂ ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਇਕੱਠ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਨਿਯਮਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਣਗੇ, ਜੇਕਰ ਸੰਸਥਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।
ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਅਤੇ ਕੁਝ ਵਿਲੱਖਣ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਯਾਤਰਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਵਿੱਚ ਅਸ਼ਟਭੁਜ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਓ। ਯਕੀਨਨ, ਬਹਾਲੀ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੈਲਾਨੀ ਨੂੰ ਅਮੈਰੀਕਨ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਆਫ਼ ਆਰਕੀਟੈਕਟਸ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਅਸ਼ਟਭੁਜ ਵਿੱਚੋਂ ਘੁੰਮਦੇ ਹੋ, ਪੌੜੀਆਂ ਵੱਲ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋ ਕਿ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ, ਜਾਂ ਬਦਕਿਸਮਤ ਹੋਵੋਗੇ, ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘੱਟ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਾਤ ਬਿਤਾਉਣ ਦਾ ਸੱਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਕੁਝ ਰਹੱਸਮਈ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ
- ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਤੁਸੀਂ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਅਸ਼ਟਭੁਜ ਨੂੰ ਭੂਤਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ, ਐਥਲ ਜੌਹਨਸਨ ਮੇਅਰਸ, ਇਸਦੇ ਦੋ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ।

ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਜਾਂ ਸੁਣਨਾ ਬਾਕੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਅਸ਼ਟਭੁਜ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰਨਗੀਆਂ।

* 55
ਏਕੀਕਰਨ ਭੂਤ
1964 ਦੇ ਗਰਮ ਅਤੇ ਨਮੀ ਵਾਲੇ ਜੁਲਾਈ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਕਾਲੇ ਲੋਕ ਹਾਰਲੇਮ ਅਤੇ ਬਰੁਕਲਿਨ ਵਿੱਚ ਦੰਗੇ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦੋਲਨਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕਾਲੇ-ਗੋਰੇ ਟਕਰਾਅ ਨੂੰ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਕਾਲੇ ਸੱਜਣ ਨੂੰ ਦੋ ਸੰਸਾਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਉਸਦੀ ਤਰਸਯੋਗ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਬਚਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ।
ਇਹ ਸਭ "ਟੂ ਟੇਲ ਦ ਟਰੂਥ" ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਅਕਸਰ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦਾ - ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ।
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਅਮਰੀਕੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਸ਼ੋਅ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਅਖੌਤੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਸਤੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪੈਨਲ ਹੈ ਜੋ ਤਿੰਨ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਤੋਂ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਅਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੌਣ ਅਸਲੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੌਣ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਹੈ।
ਮੈਂ ਤਿੰਨ ਕਥਿਤ ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਸਨ। ਇਤਫਾਕਨ, ਮੇਰੇ ਹਮਸ਼ਕਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਧੋਖਾਧੜੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਮੇਰੀ ਆਤਮਿਕ ਸ਼ਕਤੀ (ESP) ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦਾ।
ਮੈਂ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਣ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕੀਤਾ, ਨਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗਿਆਨਵਾਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੂਰਖ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪੈਨਲਿਸਟਾਂ ਨੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭੂਤ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਕੌਣ ਹੈ, ਅਤੇ

ਮੇਰੇ ਅਸਲੀ ਰੰਗ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਪੈਨਲਿਸਟ ਫਿਲਿਸ ਨਿਊਮੈਨ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇੰਨੀ ਫਿੱਕੀ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਹੀ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਕਾਮੇਡੀਅਨ ਮਿਲਟਨ ਕਾਮੇਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਵਿਅੰਗਮਈ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਗਾਹਕਾਂ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ।"
ਆਰਟੀ ਸ਼ਾਅ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਕੋਈ ਖਾਸ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਬੇਸ਼ੱਕ ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਪਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ "ਘੋਸਟ ਹੰਟਰਜ਼" ਪੜ੍ਹਦੀ ਹਾਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਨੈੱਟਵਰਕ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਸ਼ੋਅ। ਦਰਅਸਲ, ਇਸ ਸਮਾਗਮ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਖੁਦ ਲਗਭਗ ਭੂਤ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਲਾਈਟਾਂ ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਚਮਕਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਸ਼ੋਅ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤੇ ਗਏ ਉੱਚੇ ਪਲੇਟਫਾਰਮ ਤੋਂ ਡਿੱਗਣ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ।
10 ਅਕਤੂਬਰ, 1963 ਨੂੰ, ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਰਿਸੈਪਸ਼ਨਿਸਟ ਤੋਂ ਇੱਕ ਨੋਟ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਗੋਸਟ ਹੰਟਰਸ" ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕੁਝ ਖਾਸ ਦਿਲਚਸਪੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਸੀ।

ਇੰਟੀਗ੍ਰੇਸ਼ਨ ਗੋਸਟ ਹਾਊਸ—ਥਰਡ ਐਵੇਨਿਊ,
ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ
ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਐਲਿਸ ਹਿਲੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਆਕਰਸ਼ਕ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲੁਈਸਿਆਨਾ ਤੋਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰਹੀ ਹੈ।
ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਜਿਸ ਤਜਰਬੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਗੁੱਡਸਨ-ਟੌਡਮੈਨ ਦੇ ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ, ਫਰੈਂਕ ਆਰ. ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਸੀ, ਜੋ ਇੱਕ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਨਿਰਮਾਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿੰਨਾ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਓਨਾ ਹੀ ਸਮਝਦਾਰ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਇਹ ਉਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਇਹ ਅਜੀਬ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਐਲਿਸ ਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਅਫਰੀਕੀ-ਅਮਰੀਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਏਕੀਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਪਹੁੰਚ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੀ ਸੀ, ਇਸ

ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪ ਬਣਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਲਿਖਿਆ:
ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੌਨ ਗ੍ਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਉਹ ਫ੍ਰੈਂਕ ਦਾ ਨਿੱਜੀ ਦੋਸਤ ਸੀ। ਮਿਸਟਰ ਗ੍ਰੇ ਆਪਣੀ ਨਸਲ ਤਿਆਗ ਕੇ ਗੋਰੇ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਲੰਬੀ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੈਂਸਰ ਨਾਲ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਰਵਾਇਤੀ ਦੱਖਣੀ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ। ਮਿਸਟਰ ਗ੍ਰੇ ਆਪਣੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੋਏ ਹੋਣਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਸਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਅਸਥੀਆਂ ਮੈਨਹਟਨ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਖਿੰਡਾਉਣੀਆਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਰਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਜੇਕਰ ਉਹ ਕਾਲਾ ਹੁੰਦਾ।
ਫਿਰ ਐਲਿਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫਰੈਂਕ ਦੇ ਅਜੀਬ ਤਜਰਬੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦਾ ਪਤਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਫਰੈਂਕ ਆਰ. ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਕਹਾਣੀ ਸਿੱਧੇ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਲੱਗ ਗਏ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਨਹਟਨ ਦੇ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਸ਼ੈਰੇਟਨ-ਈਸਟ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀ ਕੇ, ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ।
ਫ੍ਰੈਂਕ ਜੌਨ ਗ੍ਰੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰੂਮਮੇਟ, ਬੌਬ ਬਲੈਕਬਰਨ ਰਾਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਬੌਬ ਅਤੇ ਫ੍ਰੈਂਕ ਉਸ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਜਿਸਨੂੰ ਹੁਣ ਹੌਂਟੇਡ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਜੌਨ ਗ੍ਰੇ ਬਿਮਾਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਏ। ਇਹ 1961 ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਗ੍ਰੇ, ਸਿਰਫ ਤੇਤੀ ਸਾਲ ਦਾ, ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ। ਅੰਤ ਤੱਕ, ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਉਸਨੂੰ ਅਕਸਰ ਮਿਲਣ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਭਲਾਈ ਵਿਭਾਗ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ

ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਘੰਟੇ ਅਨਿਯਮਿਤ ਸਨ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਅਕਸਰ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਜੌਨ ਗ੍ਰੇ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ, ਦੋਵੇਂ ਦੋਸਤ ਉਸਦੇ ਖਾਲੀ ਕੀਤੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਫਰੈਂਕ ਆਰ. ਇੱਕ ਦੁਪਹਿਰ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਫ਼ ਸੁਣੀ। ਫਿਰ, ਨੰਗੀ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਫ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ।
"ਕੌਣ ਹੈ?" ਫ੍ਰੈਂਕ ਨੇ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ। ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੇ ਰੂਮਮੇਟ, ਬੌਬ ਕੋਲ ਚਾਬੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਦਮ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਜੋ ਕਿ ਛੋਟੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਸਥਿਤ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਜਾਣੀ- ਪਛਾਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਿਸਤਰੇ ਵੱਲ ਵਧਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉੱਥੇ ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਰੁਕ ਗਏ।
ਫਰੈਂਕ ਬਹੁਤ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਨੇੜੇ-ਤੇੜੇ ਕੋਈ ਆਤਮਾ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ 3 ਵਜੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੌਸ਼ਨ ਸੀ। ਉਹ ਚੁੱਪਚਾਪ ਲੇਟਿਆ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਉਸਦੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਪਸੀਨਾ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਅਣਦੇਖੇ ਮਹਿਮਾਨ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਜੋ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੁਬਾਰਾ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਕੁਝ ਪਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ। ਪਰ ਰੌਲੇ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ! ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ, ਫਰੈਂਕ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਬਿਮਾਰ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਕ ਜਲਦੀ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਬੁਖਾਰ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਾਰੀ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਦਿਨਾਂ

ਦੇ ਅੰਦਰ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਲਪਨਾ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਸਮਝਿਆ। ਪਰ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਕਾਲਪਨਿਕ ਘਟਨਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਬੌਬ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਨਾ ਦੱਸੇ, ਕਿਤੇ ਉਹ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਾੜਾ ਨਾ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਲਗਭਗ ਛੇ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ ਹਾਲਾਤ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਰਹੇ, ਜਦੋਂ ਬੌਬ ਬਲੈਕਬਰਨ ਨੂੰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ। ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਇਕੱਲੇ ਪਏ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਪਰ ਉਹ ਘਬਰਾਇਆ ਨਹੀਂ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਭਾਵਨਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸਮਝ ਲਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦਾ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਦੋਸਤ, ਜੌਨ ਗ੍ਰੇ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਆਇਆ ਸੀ।
ਮਾਹੌਲ ਨੇ ਇੱਕ ਤਣਾਅਪੂਰਨ, ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੁਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਬਿਜਲੀ ਨਾਲ ਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਪਲ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਸੀ। ਬਿਨਾਂ ਸੋਚੇ, ਬੌਬ ਬਲੈਕਬਰਨ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਝੁਕਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਧੀਮੀ ਪਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਆਰਾਮ ਕਰੋ, ਜੌਨ।"
ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਅਦਿੱਖ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲੇ ਗਏ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਆਏ ਸਨ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਦੋਵੇਂ ਰੂਮਮੇਟ ਆਪਣੇ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵਾਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਜੌਨ ਗ੍ਰੇ ਦੇ ਭੂਤ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਮਾਨ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ।
ਉਹ ਕਈ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਛੱਡ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਹੀ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਫਰੈਂਕ ਆਰ. ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣ ਗਿਆ।
ਉਸੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ - ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਥਰਟੀ-ਫੋਰਥ ਸਟਰੀਟ ਅਤੇ ਥਰਡ ਐਵੇਨਿਊ ਵਿੱਚ - ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਨ, ਇੱਕ ਚਿਲੀ ਦਾ ਮਾਈਨਰ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਵਰਨ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਹੁਣੇ ਹੀ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਫਰੈਂਕ ਆਰ., ਜੋ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਚਾਨਕ ਵਰਣਨ ਤੋਂ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਮਾਈਨਰ ਜੌਨ ਗ੍ਰੇ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਲੋਕ ਇਧਰ-ਉਧਰ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਹਨ," ਵਰਨ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘਬਰਾਹਟ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਘੱਟ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਖਾਲੀ ਰਿਹਾ। ਇਮਾਰਤ ਹੇਠਾਂ ਸਥਿਤ ਮੱਛੀ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਇਸ ਪੰਜ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਲਾਕਾਰ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਹਨ। ਇਮਾਰਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਭਾਲੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਤੰਗ ਪੌੜੀ ਕਈ ਛੋਟੇ ਪਰ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟਾਂ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਮੈਨਹਟਨ ਵਿੱਚ ਨੌਜਵਾਨ ਕਾਮਿਆਂ ਅਤੇ ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹਨ।
ਜੌਨ ਗ੍ਰੇਅ ਇਹਨਾਂ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਥਰਡ ਐਵੇਨਿਊ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਉਸ ਲਈ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਭਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਪਨਾਹਗਾਹ ਅਤੇ ਪਨਾਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।
"ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਫਰੈਂਕ ਆਰ. ਦਾ ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਖੁਦ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਈ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ।
"ਖੈਰ, ਮੈਂ ਆਇਰਿਸ਼ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਦਿਨ ਸਮੁੰਦਰ ਕੰਢੇ ਨਾ ਜਾਵੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਡੁੱਬ ਜਾਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਿਰਫ਼ ਚੌਦਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ। ਮਾਂ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਹਾਦਸਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਲਗਭਗ ਡੁੱਬਣ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਪਰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਬਚ ਗਈ।"
"ਹੁਣ ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ ਹਾਂ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਨ ਲਈ ਮਾਨਸਿਕ ਹੋਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਲੌਕਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦੇ

ਹਨ, ਉਹ ਜਨਮ ਤੋਂ ਹੀ ਮਾਧਿਅਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ; ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਉਹ ਅਲੌਕਿਕ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣ ਜਾਂ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ।"
ਫ੍ਰੈਂਕ ਆਰ. ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਹ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਕਰਵਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਆਤਮਾ ਸੰਚਾਰ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਵੀ ਤਿਆਰ ਸੀ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਭੂਤਰੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਨੋਟ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਵੱਖ ਹੋ ਗਏ, ਅਤੇ ਫ੍ਰੈਂਕ ਨੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਅਜੇ ਵੀ ਖਾਲੀ ਹੈ।
ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ 5A ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨੋਰੀਨ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਅਤੇ ਆਕਰਸ਼ਕ ਜੋੜਾ ਪਿਛਲੇ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਈ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਬਾਰੇ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਸਨ।
ਮੈਂ ਮਾਸੂਮੀਅਤ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਉੱਥੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਜਾਂ ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?"
ਇਹ ਬੰਬ ਵਾਂਗ ਸੀ। ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਚੁੱਪੀ ਛਾਈ ਰਹੀ, ਫਿਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਨੋਰੇਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਹਾਂ, ਜ਼ਰੂਰ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭੂਤਰੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣ ਗਿਆ। ਮਿਸਟਰ ਨੋਰੇਨ, ਇੱਕ ਨੈੱਟਵਰਕ ਲਈ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਸੰਪਾਦਕ, ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਨਹਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਬਾਹਰ ਭੱਜ ਗਈ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ!

ਪਰ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਫਿਰ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਇਸ ਵਾਰ, ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਕੋਈ ਭੂਤ ਸੀ।
ਮੈਂ 22 ਜੁਲਾਈ, 1964 ਨੂੰ ਭੂਤ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਸੰਪਰਕ ਸੈਸ਼ਨ ਰੱਖਿਆ।
ਮੇਰਾ ਮਾਧਿਅਮ ਐਥਲ ਜੌਹਨਸਨ ਮੇਅਰਸ ਸੀ, ਜੋ ਬੇਸ਼ੱਕ ਸਾਡੀ ਫੇਰੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਜਾਂ ਉਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਜਾਣ ਸੀ।
ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਨੋਰੇਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਦੋਸਤ, ਫਰੈਂਕ ਆਰ., ਬੌਬ ਬਲੈਕਬਰਨ, ਟਾਈਮ-ਲਾਈਫ ਦੇ ਸੰਪਾਦਕ ਐਲਿਸ ਹਿੱਲ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੈਰਿੰਗਟਨ (ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਵਿਗਿਆਨ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਦਿਆਰਥਣ), ਨੋਰੇਨ ਪਰਿਵਾਰ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਕੈਥਰੀਨ, ਮੈਂ, ਅਤੇ ਦੋ ਛੋਟੇ ਕਾਲੇ ਬਿੱਲੀਆਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਲਤੂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਅਤੇ ਕਾਲੀਆਂ ਬਿੱਲੀਆਂ ਸੰਬੰਧੀ ਸਾਰੀਆਂ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਦੇ ਉਲਟ, ਭੂਤ ਵੱਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ।
ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਪਲ-ਪਲ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਐਥਲ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ: ਇੱਕ ਚਿੱਟੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ ਸੱਜਣ ਜਿਸਨੂੰ ਬੌਬ ਬਲੈਕਬਰਨ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਿਤਾ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ "ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਆਦਮੀ," ਨਾ ਤਾਂ ਬੁੱਢਾ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਬਹੁਤ ਜਵਾਨ।
"ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸਨ। ਫਰੈਂਕ ਅਤੇ ਬੌਬ ਚਿੰਤਾ ਨਾਲ ਘਬਰਾ ਗਏ। "ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਅੱਖ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਜੌਨ ਗ੍ਰੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਪਲ ਆਕਸੀਜਨ ਟੈਂਟ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ ਸਨ। ਅਚਾਨਕ, ਭੂਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ। ਚੀਕਾਂ ਮਾਰਦੇ ਹੋਏ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਈ ਅਤੇ ਬੌਬ ਬਲੈਕਬਰਨ ਅਤੇ ਫ੍ਰੈਂਕ ਕੋਲ ਗੋਡਿਆਂ ਭਾਰ ਬੈਠ ਗਈ।

ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨਾ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਦੀ ਇੱਕ ਪੱਕੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਸੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਭੂਤ ਦੇ ਕੇਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਰੋਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਬੌਬ ਬਲੈਕਬਰਨ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ, ਮਰਦਾਨਾ ਆਵਾਜ਼ ਨਿਕਲ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੱਖਣੀ ਲਹਿਜ਼ੇ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਸੀ। "ਇਹ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ, ਫਿਰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਕਿ ਬੌਬ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਨਹੀਂ ਆਇਆ!
ਬੌਬ ਬਲੈਕਬਰਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਕਹੇ ਗਏ ਸ਼ਾਂਤ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕੀਤਾ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ "ਮਰ ਗਿਆ" ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹਿੰਸਕ ਬਹਿਸ ਕੀਤੀ।
"ਉਹ ਪਾਗਲ ਹੈ," ਭੂਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਦੋਸਤ ਤੋਂ ਦਿਲਾਸਾ ਮੰਗਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
“ਨਹੀਂ, ਜੌਨ, ਉਹ ਸਹੀ ਹੈ,” ਬੌਬ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਤੁਸੀਂ ਵੀ?" ਭੂਤ ਨੇ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
ਇਹ ਉਹ ਪਲ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਮੈਂ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਉਹ ਸਮਝ ਗਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਮੈਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾਵਾਂ?" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਮੇਰਾ ਘਰ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੁੜੇ।
“ਉਹ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ,” ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਵੀ।"

ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਏਥਲ ਦੇ ਸਹਾਇਕ, ਐਲਬਰਟ ਤੋਂ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਜਿਸਨੇ ਆ ਕੇ ਜੌਨ ਗ੍ਰੇ ਦੀ ਸੰਘਰਸ਼ਸ਼ੀਲ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ "ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ" ਵੱਲ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਗਵਾਈ ਦਿੱਤੀ।
"ਉਹ ਆਪਣੇ ਠੀਕ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਔਰਤ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬਿਠਾਉਂਦੇ ਹੋਏ। "ਮਰਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਜੋ ਦਵਾਈਆਂ ਲਈਆਂ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਘੱਟ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।"
ਕੀ ਕੋਈ ਨਿੱਜੀ ਮਾਮਲਾ ਅਣਸੁਲਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ? ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। "ਨਿੱਜੀ ਇੱਛਾਵਾਂ, ਹਾਂ। ਪਰ ਉਹ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਸਨ।"
ਐਲਬਰਟ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਜੌਨ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਲਿਆਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਤੋਂ ਦੂਰ ਲੈ ਜਾ ਸਕਣ, ਜੋ ਕਿ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਪਨਾਹ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ "ਲਾਪਰਵਾਹ" ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਦੇ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਪੂਰਾ ਕੰਟਰੋਲ ਵਾਪਸ ਕਰ ਗਈ, ਉਸਨੂੰ ਜੌਨ ਗ੍ਰੇ ਨਾਲ ਟ੍ਰਾਂਸ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਜਾਂ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਡਿੱਗਣ ਬਾਰੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਥਰਡ ਐਵੇਨਿਊ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚਾਰ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਉਤਰੇ ਤਾਂ ਜੁਲਾਈ ਦੀ ਇੱਕ ਹੁੰਮਸ ਭਰੀ ਰਾਤ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਜੌਨ ਗ੍ਰੇ ਹੁਣ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ।

* 56
ਆਰਡਮੋਰ ਬੁਲੇਵਾਰਡ ਦੇ ਭੂਤ

ਆਰਡਮੋਰ ਬੁਲੇਵਾਰਡ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਦੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵੱਕਾਰੀ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਚੌੜੀ, ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਗਲੀ ਹੈ, ਜੋ ਉੱਤਰ

ਅਤੇ ਦੱਖਣ ਦੋਵਾਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਮੀਲਾਂ ਤੱਕ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਘਰਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰੀ ਹੋਈ ਹੈ।
ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਗੁਪਤ ਰੱਖੇ ਜਾਣ।
ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਸੀ ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਮੈਂ ਸਵਾਲ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਪਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਅਮਰੀਕਨ ਸੋਸਾਇਟੀ ਫਾਰ ਸਾਈਕਿਕ ਰਿਸਰਚ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹਨ, ਜਿਸਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੀ ਮੁਖੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜਾਰਜ ਕਰਨ ਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ।
ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਮੇਰੇ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਉਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦਸੰਬਰ 1963 ਵਿੱਚ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਦੇ ਲਿੰਡਨ ਥੀਏਟਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਇੱਕ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਵਿੱਚ ਪੈਨਲਿਸਟ ਸੀ।
ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਹੈਲਨ ਐਲ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਮਿਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਲਿਖਿਆ:
ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹ ਸ਼ੋਅ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮਦਦ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਲੋੜ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬਾਥਰੂਮ ਜਾਣ ਲਈ ਉੱਠਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਝਗੜੇ ਅਤੇ ਲੜਾਈ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ! ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸਿਗਰਟ ਪੀ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਲਗਭਗ 9:30 ਵਜੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਗਨ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਮੇਰੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਲਗਭਗ ਦੋ ਫੁੱਟ, ਸ਼ੈਂਪੇਨ ਦੀ ਬੋਤਲ ਦਾ ਕਾਰ੍ਕ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਸ਼ੈਂਪੇਨ ਨੂੰ ਸ਼ੀਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚ ਡੋਲ੍ਹਦੇ ਸੁਣਿਆ! ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਸਭ ਕੁਝ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੀ ਹੋਇਆ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਹੈਲਨ ਐਲ. ਦਾ ਦੂਜਾ ਪੱਤਰ ਮਿਲਿਆ, ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ।
ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਈ ਤੁਰੰਤ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਨਿੱਜੀ ਸੰਪਰਕ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਮਿਸ ਐਲ. ਦਾ ਅਕਾਦਮਿਕ ਪਿਛੋਕੜ ਚੰਗਾ ਸੀ; ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਤਿਕਥਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਭਾਵੁਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਜਾਪਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਅਤੇ ਪਤਾ ਗੁਪਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਕੋਈ ਵੀ ਸੰਸਥਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਤੁਰੰਤ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਲਈ ਫੰਡ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕੋਈ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੀ ਖੋਜ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਅਜਿਹੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਖਰਚਾ ਚੁੱਕ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਇਸ ਲਈ, ਮੈਨੂੰ ਖੁਦ ਫੰਡ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਲੇਖਕ ਕੋਲ ਕਦੇ ਵੀ ਕਾਫ਼ੀ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।
ਮੌਕਾ ਮਿਲਦੇ ਹੀ ਮੈਂ ਉੱਥੋਂ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ—ਚਾਹੇ ਇਹ ਭਾਸ਼ਣ ਦੇਣ ਦਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਘਰ ਦੀ ਸਕ੍ਰੀਨ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਦਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਜਿਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਸਮੁੰਦਰ ਕਿਨਾਰੇ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਕੀ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹਰ ਨਵੀਂ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਲਿਖ ਸਕਦੀ ਸੀ? ਕੀ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਵੇਰਵਾ ਵੀ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ? 23 ਜਨਵਰੀ ਨੂੰ, ਔਰਤ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ। ਇਸ ਵਾਰ, ਉਸਦਾ ਪੱਤਰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸ਼ਾਂਤ ਜਾਪਦਾ ਸੀ; ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮੇਰੇ ਮਿਲਣ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਨੇ ਉਸਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ:
ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਸਾਡਾ ਘਰ ਲਗਭਗ ਅਠੱਤੀ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਆਏ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਕੁਝ ਸਾਲ

ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਧਵਾ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਦੋ ਭੈਣਾਂ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮਿਡਵੈਸਟ ਤੋਂ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਠੋਰ ਸਰਦੀਆਂ ਤੋਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਿਮਾਰ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ।
ਸਾਡੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਲਗਭਗ ਸਭ ਕੁਝ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਸਾਡਾ ਘਰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦੇ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਫਰਨੀਚਰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਉਸਨੇ ਅੱਠ ਜਾਂ ਨੌਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ।
ਇੱਕ ਤੇਲ ਵਪਾਰੀ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਸਨ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡਾ, ਰੁੱਖਾ ਅਤੇ ਗੁੱਸੇ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਦੱਸਦੀ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਥੇ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਮੰਮੀ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਸਾਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਝਗੜਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਹੋਰ ਲੋਕ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਰਨੀਚਰ ਟੁੱਟਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਨ।
ਫਰਨੀਚਰ ਦੇ ਟੁੱਟਣ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਬਿਲਕੁਲ ਸੱਚ ਸੀ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੂਰ ਚਲੇ ਗਏ।
ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਦੋ ਬੈੱਡਰੂਮ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਕਮਰਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਅਧਿਐਨ ਵਜੋਂ ਵਰਤਦੇ ਹਾਂ। ਤਿੰਨਾਂ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਫ੍ਰੈਂਚ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਕ੍ਰੀਨ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਹਨ ਜੋ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਆਕਾਰ ਦੇ ਵੇਹੜੇ ਵੱਲ ਖੁੱਲ੍ਹਦੇ ਹਨ।
ਮੇਰੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਚੀਜ਼ਾਂ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆਂ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰਹੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ।
ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਯਾਦ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਉਨੀ ਜਾਂ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਸੌਂ ਰਹੇ ਸਨ, ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਬਾਹਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਮੇਰੇ ਬੰਦ ਫ੍ਰੈਂਚ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਜ਼ੋਰ

ਨਾਲ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗ ਪਏ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦੀ ਬੇਤਾਬੀ ਨਾਲ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ, ਉਸੇ ਦੁਪਹਿਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬਾਹਰੀ ਵੇਹੜੇ ਦੇ ਫਰਸ਼ ਨੂੰ ਪੇਂਟ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਪੇਂਟ 'ਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ। ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਵੀ ਝਰੀਟ ਨਹੀਂ।
ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਉਂਗਲੀ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਰੰਗੇ ਹੋਏ ਵੇਹੜੇ ਦੇ ਫਰਸ਼ ਨਾਲ ਛੂਹਿਆ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਰੰਗ ਮੇਰੀ ਉਂਗਲੀ ਨਾਲ ਚਿਪਕ ਗਿਆ।
ਸਾਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਲਾਈਟ ਸਵਿੱਚ ਦੇ ਝਟਕੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵੀ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ, ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ!
ਕਈ ਵਾਰ ਸਵੇਰੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਕਿਉਂ ਖੜਕਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਉਸਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਖੜਕਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਆਮ ਘਟਨਾ ਹੈ। ਦੇਰ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਇਆ। ਮੇਰਾ ਵਿਆਹ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਇੱਥੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਰਹੇ। ਮੇਰਾ ਵਿਆਹ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਵੱਖ ਹੋ ਗਏ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਤਲਾਕ ਹੋ ਗਿਆ।
ਇੱਕ ਰਾਤ, ਮੇਰੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਭੈਣ ਮਿਡਵੈਸਟ ਵਿੱਚ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਈਆਂ ਸਨ।
ਮੈਂ ਘਰ ਇਕੱਲੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਕੱਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹਾਂ। ਰਾਤ ਦੇ ਲਗਭਗ 9 ਵਜੇ ਸਨ। ਅਚਾਨਕ, ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲਾਂਡਰੀ ਰੂਮ ਤੋਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦਾ ਹੈਂਡਲ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਘੁਮਾਉਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਰੁਕ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ ਦੁਬਾਰਾ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ, ਹੈਂਡਲ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਘੁਮਾਉਂਦਾ!

ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਘਰ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਘਰ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ। ਹਰ ਖਿੜਕੀ ਨੂੰ ਤਾਲਾ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਹਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਸੀ।
ਫਿਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਬਹੁਤ ਲੰਮਾ ਅਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਲਗਭਗ ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਲੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਦੇ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਭੱਜ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ!
ਫਿਰ, ਕਈ ਵਾਰ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ, ਹਰ ਰਾਤ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਮੇਰਾ ਫਰਨੀਚਰ ਖੜਕਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। "ਉਹ" ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਫਰਨੀਚਰ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਵਿੱਚ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਵਾਰ। ਮੈਂ ਇਸ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਤੰਗ ਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਚੀਕਦਾ ਸੀ, "ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦੇ!" ਪਰ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ "ਉਹ" ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪੰਜ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤੱਕ ਬਿਨਾਂ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾਏ ਸੌਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਦਮ ਘੁੱਟਣ ਨਾਲ ਮੌਤ ਦਾ ਖ਼ਤਰਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਸੌਂਦਾ ਹਾਂ - ਪਰ ਕਿਸੇ ਅਜੀਬ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਜਾਗਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੇਟ ਦੇ ਭਾਰ ਲੇਟ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਸਾਹ ਲੈਣ ਦੀ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਇੰਝ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜਕੜ ਲਿਆ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਸਿਰਹਾਣੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦਬਾ ਸਕਿਆ! ਮੈਂ ਚੀਕਣ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਲੜਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਵੱਸ ਸੀ। ਜਦੋਂ

ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਦਮ ਘੁੱਟਣ ਵਾਲਾ ਸੀ - ਉਦੋਂ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ!
ਪਰ ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਸੀ - ਇਹ ਮੇਰਾ ਦਮ ਘੁੱਟਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਸਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਦੋਂ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾ ਕੇ ਸੌਂਦਾ ਹਾਂ।
ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ।
ਮੇਰੇ ਬਿਲਕੁਲ ਕੋਲ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇ, ਸ਼ੈਂਪੇਨ ਦੀ ਬੋਤਲ ਦਾ ਕਾਰ੍ਕ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ ਅਤੇ ਤਰਲ (ਬੁਲਬੁਲੇ ਵੀ) ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਤਿੰਨ ਵਾਰ, ਲਗਭਗ ਛੇ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਆਇਆ।
ਉਹ ਘਟਨਾ ਮੇਰੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਾਪਰੀ ਸੀ; ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਸੀ।
ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ, ਮਾਰਚ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰੈਲ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਰਾਤ 10 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਮੇਰੀ ਨੀਂਦ ਟੁੱਟੀ। ਮੇਰੇ ਸੱਜੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਸੀਟੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਕੇ ਮੈਂ ਉੱਠਿਆ। ਇਹ ਇੰਨੀ ਉੱਚੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਧਮਾਕੇ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਘਰ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਰੱਖਿਆ, ਮੇਰੇ ਸੱਜੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਸੀਟੀ ਵੱਜਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ। ਮੈਂ ਚੀਕਿਆ ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਲਾਈਟ ਜਗਾਈ, ਤਾਂ ਆਵਾਜ਼ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ। ਸੀਟੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਮਾਰਚ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਰਗੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਨੋਟ ਸਨ।
ਕਈ ਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਸੀਟੀ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ - ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਧੁਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਬੁਲਾ ਰਹੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ।
ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਈ ਆਪਣੀ ਡਰੈਸਿੰਗ ਟੇਬਲ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਣ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਦੋ ਵਾਰ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਮੈਨੂੰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਾਗਦੀਆਂ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕੁਝ ਹਿੱਲ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਕੇਤਲੀ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਅਲਮਾਰੀਆਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹੋਣ।
ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਰਾਤ, ਮੈਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬਾਥਰੂਮ ਜਾਣ ਲਈ ਉੱਠਿਆ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਲੜਾਈ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਸਾਫ਼ ਸੁਣੀ। ਇਹ ਸ਼ਬਦਹੀਣ ਅਤੇ ਬੇਚੈਨ ਸੀ! ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕੀਤੀ। ਅੰਦਰ ਘੋਰ ਹਨੇਰਾ ਸੀ - ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਲੜਾਈ ਤੁਰੰਤ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ!
ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ, ਭੈਣ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਫ੍ਰੈਂਚ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਹਿੰਸਕ ਲੜਾਈ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜਾਗੇ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਸਾਡੇ ਵਿਹੜੇ ਦੇ ਫਰਨੀਚਰ 'ਤੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਹਰ ਟੁਕੜੇ ਨੂੰ ਦੋ ਆਦਮੀ ਤੋੜ ਰਹੇ ਹੋਣ, ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਪਰ ਚੁੱਪਚਾਪ ਲੜ ਰਹੇ ਹੋਣ। ਲੜਾਈ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਤੱਕ ਚੱਲੀ।
ਅਸੀਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਗਏ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਗਏ। ਸਾਡੇ ਵਿਹੜੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਫਰਨੀਚਰ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ; ਸਭ ਕੁਝ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਸੁੰਦਰ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਉਸ ਭਿਆਨਕ ਸ਼ੋਰ ਨਾਲ ਜਾਗ ਪਏ - ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਸਾਡੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਬਾਹ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।
ਇਹ ਅਸ਼ੁਭ ਭੂਤ ਸਾਡੇ ਵਿਹੜੇ, ਸਾਡੇ ਡਰਾਈਵਵੇਅ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਫੁੱਟਪਾਥ 'ਤੇ ਵੀ ਘੁੰਮਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।
ਕਈ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਸਾਡੇ ਘਰ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਰੁਕੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਭੈਣ ਸਾਡੇ ਡਬਲ ਗੈਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪੈਟੀਓ ਕੁਰਸੀਆਂ 'ਤੇ ਸੌਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਾਤ ਨੂੰ ਗੈਰਾਜ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਭਾਰੀ ਕਦਮਾਂ ਨਾਲ ਜਾਗਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਈ

ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਆਈ ਜੋ ਸੁਝਾਅ ਦੇਵੇ ਕਿ ਕੁਝ ਦੂਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ! ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹਾਂਗਾ ਕਿ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਲਈ ਸਾਡੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣਾ ਲਗਭਗ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਵਾੜ ਹੈ ਅਤੇ ਡਰਾਈਵਵੇਅ ਦੇ ਪਾਰ ਇੱਕ ਸਟੀਲ ਗੇਟ ਹੈ।
ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਟੀਵੀ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਸੌਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਰਾਤ 11 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਟੀਵੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਲੰਮਾ ਪੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵੱਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ, "ਓਹ, ਹਾਇ—ਹਾਇ— ਹਾਇ—ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ—ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ—ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ!"
ਪਿਛਲੇ ਮਹੀਨੇ ਤੋਂ ਮੈਂ ਹਰ ਰਾਤ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ ਵੀ।
ਮੈਂ ਖਾਲੀ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਆ ਰਹੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਹੈਲਨ ਨੇ ਜਿਸ ਨੌਜਵਾਨ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਵਿਲੀਅਮ ਐੱਚ., ਇੱਕ ਕੈਮਿਸਟ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿਹਾਰਕ ਆਦਮੀ ਸੀ।
"ਕਈ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹੈਲਨ ਦੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੁਝ ਕਦਮ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨੇੜੇ ਆ ਰਹੇ ਹੋਣ। ਮੈਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਹੈਲਨ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਵੀ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਕਿ ਕਿਉਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਹ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸੁਣੀਆਂ।"
ਮੈਂ ਹੈਲਨ ਐਲ. ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਹੱਸਮਈ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। 3 ਫਰਵਰੀ, 1964 ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ:
28 ਜਨਵਰੀ ਨੂੰ, ਰਾਤ ਦੇ ਲਗਭਗ 11:30 ਵਜੇ, ਮੈਂ ਪਾਣੀ ਪੀਣ ਲਈ ਬਾਥਰੂਮ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਲਾਈਟ ਜਗਾਈ ਅਤੇ ਬਾਥਰੂਮ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ,

ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਉੱਚੀ, ਚੀਕਣ ਵਾਲੀ, ਜੰਗਾਲ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਡਰਾਉਣੀ ਫਿਲਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਓਕ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਰਗੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ! ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਬੋਲਟਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ; ਉਹ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸਨ; ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਛੂਹਣ ਲਈ ਹਲਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ।
ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਭਿਆਨਕ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਜਾਗ ਪਈ। ਉਸਨੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਸੀ।
ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਰਾਤ, 31 ਜਨਵਰੀ ਨੂੰ, ਮੈਂ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਵਾਲੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸਟੱਡੀ ਰੂਮ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ।
ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਬਾਹਰ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਕਮਰੇ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਫੁੱਟਪਾਥ 'ਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆਮ ਵਾਂਗ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈਆਂ - ਬਾਹਰ!
ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਹਾਂਗਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਕਦਮ ਹਨ ਜਿਸਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ! ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕੋ ਹੀ ਤਾਲਬੱਧ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਰੁਕ ਜਾਣਾ! ਮੈਂ ਮਿਸ ਐਲ. ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਈ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਹਿੰਸਾ ਕਾਰਨ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਆਮ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ। ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਕਦੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਰਿਆ।"
ਮੈਂ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ ਘਰ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਾਂਗਾ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਮਿਸ ਐਲ. ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਭੈਣ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਾਂ:
ਘਰ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਜਨਮ ਸਮੇਂ ਲੱਗੀ ਸੱਟ ਕਾਰਨ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ 80 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹੈ, ਗਠੀਏ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ, ਅੰਗਾਂ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਦਿਲ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਵਰਗੀਆਂ ਪੇਚੀਦਗੀਆਂ ਹਨ।

ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ, 2 ਫਰਵਰੀ, ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟਿਆ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਰਾਤ ਦੇ ਲਗਭਗ 10:30 ਵਜੇ ਸਨ। ਅਚਾਨਕ, ਮੈਨੂੰ ਇੰਝ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੇਰੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਦਿੱਤੀ ਹੋਵੇ।
ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਦੇ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਭੂਮਿਕਾ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਇਆ। ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਅਕਸਰ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੂਰਵ-ਯੌਨ ਬੱਚੇ ਵਾਂਗ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਔਰਤ ਖੁਦ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਰਹੱਸਮਈ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਊਰਜਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
ਮੈਂ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਹੈਲਨ ਐਲ. ਨੂੰ ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੁਝਾਈ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ:
ਉਸਦੀ ਇਕਾਗਰਤਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਦਿਮਾਗੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਲਗਭਗ ਗੜਬੜ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਇਸ ਘਰ ਦਾ ਹਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਜੋ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬੰਦ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੈ ਰਸੋਈ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਲਾਂਡਰੀ ਰੂਮ ਤੱਕ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਹੋਰ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਦੇਖੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਮਿਨੀਸੋਟਾ ਵਿੱਚ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ 3,000 ਮੀਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੂਰ ਗਈ ਹੋਈ ਸੀ।
ਇੱਕ ਗੱਲ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸੀ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਆਦਤ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਹਨ ਜੋ ਸੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ - ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦਾ ਮੇਰੇ ਜਾਂ ਮੇਰੇ ਕਿਸੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਇੱਕ ਰਾਤ ਮੈਨੂੰ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਭੂਤ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੀ ਦਿਆਰ ਦੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਘੂਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ - ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਘੁੰਗਰਾਲੇ ਸਨ - ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਸਨ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਕੋਨਿਆਂ 'ਤੇ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਝੁਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਪੂਰਬੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਡੂੰਘੀਆਂ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਚਮਕਦਾਰ ਸਨ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਫੁੱਲਿਆ ਹੋਇਆ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ - ਉਸਦੀ ਚਮੜੀ ਗੈਰ-ਸਿਹਤਮੰਦ ਅਤੇ ਫਿੱਕੀ ਚਿੱਟੀ ਸੀ - ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਮੋਟਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਲੰਮਾ, ਚੌੜਾ ਨੌਜਵਾਨ ਸੀ। ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ; ਦਰਅਸਲ, ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਬਿਲਕੁਲ ਮੂਰਖਤਾ ਭਰੇ ਸਨ! ਹੁਣ - ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ?

ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਦੇ ਆਰਡਮੋਰ ਬੁਲੇਵਾਰਡ ਦੇ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੇਕਾਬੂ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਗੁਆਉਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਤਸਵੀਰ।

ਮਾਮਲਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹੈਲਨ ਐਲ. ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਭੈਣ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਹੈਲਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਤੋਂ ਉਸਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਦੌਰਾਨ ਵੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਲਗਾਤਾਰ ਜਾਰੀ ਰਹੀਆਂ, ਤਾਂ ਭੂਤ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਊਰਜਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਘੱਟਦੀ ਗਈ। ਭੂਤ ਦੂਰੋਂ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।
ਫਿਰ ਵੀ, ਹੈਲਨ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਪ੍ਰਤੱਖ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਅਤੇ ਪੂਰਵ-ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਮਾਧਿਅਮ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਧਿਅਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਉਸਦਾ ਅਜੀਬ ਸੁਪਨਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਕਥਿਤ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਕੀ ਇਹ ਕੋਈ ਅਦਾਕਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੀ ਆਪਣੀ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਮੈਂ ਹੋਰ ਗਵਾਹਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਅਜੀਬ ਕਦਮ ਅਤੇ ਹੋਰ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹੋਣ। ਹੈਲਨ ਐਲ. ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਕਈ ਸਹੇਲੀਆਂ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਝਿਜਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ:
ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਾਰ ਅਜਿਹਾ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਕਿ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਇਸ ਬਦਕਿਸਮਤ ਭੂਤ ਨੇ ਆਪਣਾ ਅਸਲੀ ਰੰਗ ਦਿਖਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸਾਡਾ ਘਰ ਭੂਤ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਹੱਸ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭੂਤ ਵਰਗੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀ ਕਲਪਨਾ ਦੀ ਇੱਕ ਕਲਪਨਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਬਹਿਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਬੇਕਾਰ ਹੈ।

ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਐਤਵਾਰ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਮਿਲਣ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਸ਼ਾਮ 4 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਆਈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕੱਪ ਕੌਫੀ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਈ, ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦੀ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਕੌਫੀ ਪੀ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਜੇ ਵੀ ਦਿਨ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਇੱਕ ਭੂਤ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਤੁਰਨਾ ਅਤੇ ਧੱਕਾ ਦੇਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਮਾਰਗਰੇਟ ਨੇ ਚਮਕਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਹੈਲਨ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਇਕੱਲੀ ਹੋ
- ਇਹ ਕੌਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?" ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਮਾਰਗ੍ਰੇਟ, ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਬਿਲਕੁਲ ਇਕੱਲੀ ਹਾਂ - ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੋ ਉਹ ਸਿਰਫ ਮੇਰੀ ਕਲਪਨਾ ਹੈ!"
ਉਹ ਇਸ ਘਰ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਨਿਕਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਤੋਂ ਵੀ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲੀ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਫ੍ਰੈਂਚ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲੀ ਗਈ ਜੋ ਵੇਹੜੇ ਵੱਲ ਖੁੱਲ੍ਹਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹੀ ਉਹ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ।
ਹੈਲਨ ਐਲ. ਨੇ 23 ਫਰਵਰੀ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਲਿਖਿਆ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋਰ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਦੇਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇਸ ਮੁਸੀਬਤ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗੀ। ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਅਧਿਐਨ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਘੁੱਟੇ-ਘੁੱਟੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਕਈ ਵਾਰ, ਮੈਂ ਅਧਿਐਨ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ 5 ਜਾਂ 10 ਮਿੰਟਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਵਾਰ, ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਰਮ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਫਰਨੀਚਰ 'ਤੇ ਟੱਕਰ ਮਾਰਨ

ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮੇਰੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਅਧਿਐਨ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਧੱਕਾ ਮਾਰ ਕੇ ਜਾਗਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਅਕਸਰ ਰਾਤ ਦੇ 11:30 ਵਜੇ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ ਰਾਤ 8:30 ਵਜੇ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਤਾਲਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿੱਚ ਹਿੰਸਕ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਇੰਝ ਲੱਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਤੋੜਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਫਿਰ "ਉਹ" ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ-ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਦਸਤਕ ਦੇਣ ਲੱਗਾ, ਦੋ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਦਸਤਕ। ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤਾ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਹੈਲਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੁਨੇਹਾ ਮਿਲਿਆ। 9 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਲਿਖਿਆ:
ਪਿਛਲੇ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਮੈਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਕਰੀਬ ਘਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਸੌਣ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਫਟਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ! ਅਗਲੀ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੇਰੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਫਰੇਮ 'ਤੇ ਸੱਟ ਮਾਰੀ।
ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਹਰ ਭਾਰੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਕਿ ਹਰ ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਬਾਅਦ ਸਵੇਰੇ 3 ਤੋਂ 4 ਵਜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਮੇਰੀ ਮੰਮੀ ਅਤੇ ਭੈਣ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੇ ਜੁੱਤੀਆਂ ਮਾਰਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜਾਗ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਡਰਾਈਵਵੇਅ 'ਤੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਗੇਟ 'ਤੇ ਰੁਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ! ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਇਹ ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਗੁਆਂਢੀ ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਕੀ ਸੋਚਦੇ ਹੋਣਗੇ! ਮੈਂ 16 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਹੈਲਨ ਐਲ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ। ਅਸੀਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤਹਿ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਮਾਧਿਅਮ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਾਂਗਾ। ਇੱਕ ਵਾਰ

ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਸਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਅਮੈਰੀਕਨ ਸੋਸਾਇਟੀ ਫਾਰ ਸਾਈਕਿਕ ਰਿਸਰਚ ਦੀ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਸ਼ਾਖਾ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਭਾਸ਼ਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਸੰਖੇਪ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਾਫ਼ੀ ਸਾਰਥਕ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹੈਲਨ ਐਲ. ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬਿਹਤਰ ਜਾਣਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦੀ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ। ਆਰਡਮੋਰ ਬੁਲੇਵਾਰਡ 'ਤੇ ਘਰ ਓਨਾ ਹੀ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਇਸਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਦੇ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਇਤਿਹਾਸ ਹੋਵੇਗਾ।
ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਨਾਲ ਕਈ ਵਾਰ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਉਹ ਭੂਤਰੇ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੇ! ਡਿੱਕ ਸਿਮੋਂਟਨ, ਇੱਕ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਐਕਸਟਰਾਸੈਨਸਰੀ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਘਰ ਆਇਆ। ਉਹ ਵੀ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਸ ਐਲ. ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਾਂਤਤਾ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ।
ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਮਾਧਿਅਮ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇੱਕ ਜੋਤਸ਼ੀ ਲੱਭਣ ਲਈ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਣਾ ਪਿਆ। ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੀ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਕਈ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਕਸੀਨ ਬੈੱਲ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਸ਼ੋਅ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ: ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਮਰਪਿਤ ਮਾਧਿਅਮ ਹਾਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਖੋਜ ਅਤੇ ਪ੍ਰਯੋਗਾਂ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਹਾਂ। ਪਿਛਲੇ 20 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਗੰਭੀਰ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਅੱਜ ਤੱਕ, ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਭੂਤ ਜਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਘਟਨਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਧੇਰੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਡੂੰਘੇ ਟ੍ਰਾਂਸ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਹਾਂ।

ਮੈਂ 40 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹਾਂ ਜਿਸ ਕੋਲ 1938 ਤੋਂ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਕਮਾਲ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਗੰਭੀਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਅਤੇ ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਵੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੈੱਲ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ 3 ਵਜੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੁੰਦਰ ਦੁਪਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨਾਲ ਜੋੜਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ।
ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੈੱਲ ਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਜਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੋਨੇ 'ਤੇ ਮਿਲਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਨਾਮ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ।
ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਹ ਹੈਲਨ ਐਲ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਈ, ਮੈਂ, ਅਮੈਰੀਕਨ ਸੋਸਾਇਟੀ ਫਾਰ ਸਾਈਕਿਕ ਰਿਸਰਚ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜਾਰਜ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਸਹਿਯੋਗੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਜੀ., ਜਿਸ ਕੋਲ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਸਨ।
ਉਸ ਘਰ ਨੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਡੂੰਘਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਛੱਡਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਠੰਢ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਇੱਥੇ ਦੋ ਲੋਕ ਹਨ - ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਭੂਤ - ਇੱਕ ਅੱਧਖੜ ਉਮਰ ਦਾ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਜੋ ਦਮ ਘੁੱਟਣ ਨਾਲ ਮਰ ਗਈ।"
ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਹੈਲਨ ਐਲ. ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਯਾਦ ਆਈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਅਦਿੱਖ ਹੱਥਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਕੇ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ!
"ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਲੱਭ ਰਹੇ ਹਨ," ਮਿਸਟਰ ਜੀ, ਜੋ ਕਿ ਪੇਸ਼ੇ ਤੋਂ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਹਨ, ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਬੱਚਾ ਲਗਭਗ ਦਸ ਜਾਂ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਕੁੜੀ ਹੈ ਜਾਂ ਮੁੰਡਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁੜੀਆਂ ਵਰਗੇ ਚਿਹਰੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੱਚਾ ਗੁਆਚ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮਦਦ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ

ਕਿਸਮ ਦੀ ਬੇਚੈਨੀ ਹੈ, ਉਹ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, 'ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ...'" ਮਿਸਟਰ ਜੀ ਹੁਣ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਾਹ ਲੈ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਸ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਮੂਰਤੀਮਾਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਣ।
"ਇਹ ਕੁੜੀ ਸ਼ਾਇਦ ਥੋੜ੍ਹੀ ਵੱਡੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਸ਼ਾਇਦ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਘਬਰਾਈ ਹੋਈ ਹੈ... ਉਹ ਅਣਕਹੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਕਾਰਨ ਰੋ ਰਹੀ ਹੈ... ਇਹ ਕੁੜੀ ਇਸੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇੱਥੇ ਉਦਾਸ ਦਿਨ ਵੀ ਬਿਤਾਏ, ਬਹੁਤ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਲੋਕ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਮਰ ਗਏ ਸਨ। ਮੇਰਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਹੈ ਕਿ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਪੰਦਰਾਂ ਤੋਂ ਵੀਹ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ।"
ਮੈਂ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੈੱਲ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ, ਜੋ ਚੁੱਪਚਾਪ ਘਰ ਦੇ "ਪੜ੍ਹਨ" ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵੀ ਜੋੜਨਾ ਚਾਹਾਂਗੀ।"
ਮੈਂ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਉਸਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ।
"ਫਿਲਿਪ ਸਟੈਂਜਲ ਦੀ ਮੌਤ ਇੱਥੇ 1934 ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਹੈਲਨ ਐਲ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਨਾਮ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਕਾਫ਼ੀ ਕੁਝ ਸਨ।
“ਇੱਥੇ ਦਸ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦਾ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ,” ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੈੱਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। “ਨਹੀਂ—1948 ਵਿੱਚ। ਇੱਕ ਹਿੰਸਕ ਝਗੜਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਦੋ ਆਦਮੀ ਸਨ, ਇੱਕ ਦਾ ਨਾਮ ਹਾਵਰਡ ਸੀ। ਬਾਹਰ ਡਰਾਈਵਵੇਅ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈ ਹੋਈ। ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨੇ ਇਹ ਸੁਣਿਆ। ਦੋ ਆਦਮੀ ਇੱਥੇ ਆਏ, ਇੱਕ ਹਿੰਸਕ ਲੜਾਈ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਲਾਸ਼ ਇੱਕ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਿੰਸਾ ਅਚਾਨਕ ਹੋਈ,

ਅਤੇ ਇਹ ਪੈਸੇ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਔਰਤ ਭੱਜ ਗਈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪੈਸਾ ਦਾਅ 'ਤੇ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਦੋ ਲੋਕ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਔਰਤ ਘਰ ਦੀ ਮਾਲਕ ਸੀ। ਲੜਾਈ ਪੈਸੇ ਬਾਰੇ ਗਲਤਫਹਿਮੀ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਸੀ।”
ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਜੇਕਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੈੱਲ ਨੇ ਮੇਰੇ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੈਲਨ ਐਲ. ਦੀਆਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਨਾ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਾ ਕੀਤੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਝਗੜੇ ਅਤੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਦੇ ਰਵੱਈਏ ਦਾ ਵਰਣਨ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਹੈਲਨ ਐਲ. ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ।
ਮੈਂ ਘਰ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਸੁਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਹੈਰਾਨ ਬੈਠੀ ਸੀ।
“ਖੈਰ,” ਉਸਨੇ ਅਖੀਰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, “ਦੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਦਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ—ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਵਾਂਗ ਆਵਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਤੇਜ਼ ਕਦਮਾਂ ਵਾਂਗ ਆਵਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਵੇਰੇ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਜੋ ਕਦਮ ਤੁਸੀਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਦੇ ਵੀ ਹੋਣਗੇ। ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਸੀਟੀ ਮਾਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਦਮੀ ਦੀ ਹੈ।”
ਉਸ ਲੜਾਈ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੀ ਤੱਥ ਸਨ?
ਮੇਰੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਹੈਲਨ ਐਲ. ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਹੋਰ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਸੀ। "ਇੱਥੇ ਲੜਾਈ ਹੋਈ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਤੇਲ ਵਪਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਔਰਤ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਸੀ। ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਘਰ ਆਇਆ। ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਲੜਾਈ ਹੋਈ।"
"ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਜੀਬ ਸ਼ਬਦਾਂ ਬਾਰੇ ਕੀ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸੁਣੇ?" ਮੈਂ ਮਿਸ ਐਲ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, 'ਹਾਇ, ਹਾਇ, ਹਾਇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ!' - ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ।"
ਜਾਂ ਇੱਕ ਨਕਲੀ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਲਹਿਜ਼ਾ?
"ਸ਼ਾਇਦ।"
ਅਸੀਂ ਉਸ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵੱਲ ਚਲੇ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਹੰਗਾਮਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੈੱਲ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਉਸਦੇ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਇੱਕ ਰਸਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਚੱਕਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਮੌਖਿਕ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਅਪਵਾਦ ਹਨ।
ਫਿਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸੁਪਰ ਆਈਕੋਂਟਾ ਬੀ ਕੈਮਰੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ। ਇਹ ਕੈਮਰਾ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕੀਤੇ ਸ਼ਟਰ ਅਤੇ ਟ੍ਰਾਂਸਪੋਰਟ ਸਿਸਟਮ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੋਹਰੇ ਐਕਸਪੋਜ਼ਰ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ। ਮੈਂ ਐਗਫਾ ਰਿਕਾਰਡ ਫਿਲਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨਕਲੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਫ੍ਰੈਂਚ ਖਿੜਕੀਆਂ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਦੋ ਫੋਟੋਆਂ ਨੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਨੰਗੀ ਅੱਖ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੇਰੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਫੋਟੋਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਵਾਨ, ਪਤਲੀ ਔਰਤ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸਨੇ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਗਾਊਨ ਵਰਗੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਫੋਟੋ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਦਿਖਾਇਆ।
ਇਸ ਅੰਕੜੇ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ।
ਅਸੀਂ ਮੀਟਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ ਅਤੇ ਅਲਵਿਦਾ ਕਿਹਾ। ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਦੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ

ਹਿੱਲ ਗਈ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੀਟਿੰਗ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਹੋਰ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੀ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਅਜੇ ਪੈਰ ਹੀ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹੈਲਨ ਐਲ. ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਆਇਆ:
ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਮਨ, ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਭਿਆਨਕ ਥਕਾਵਟ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹਾਂ - ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਰੋਣਾ, ਰੋਣਾ, ਅਤੇ ਕਦੇ ਨਾ ਰੁਕਣਾ! ਜਿਸ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਰਾਤ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਸੀ, ਮੈਂ ਰਾਤ 11:30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਤੋਂ ਝੂਲਦੇ ਰਸੋਈ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਭਾਰੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਚਲਾ ਗਿਆ।
17 ਮਈ ਨੂੰ, ਹੈਲਨ ਐਲ. ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੁਝ ਸਬੂਤ ਭੇਜੇ। ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਮੈਕਸੀਨ ਬੈੱਲ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਤੀਜੇ ਕੀ ਹੋਣਗੇ:
ਜਦੋਂ ਮਿਸ ਬੈੱਲ ਇੱਥੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਇੱਕ ਦਿਆਲੂ, ਚਿੱਟੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਦਿਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਪੈਣ ਨਾਲ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਮਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਧੂਰੇ ਕੰਮ ਸਨ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਔਰਤ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਦਿਲ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਸੀ, ਰੇਲਵੇ ਸਮੇਤ ਕਈ ਕਾਰੋਬਾਰਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵਿਅਸਤ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਦੂਜੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਧੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਖੁਸ਼

ਸੀ - ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਦਿਲ ਦੇ ਦੌਰੇ ਤੋਂ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।
ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਅਚਾਨਕ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਮੰਨਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਸਮਝੌਤੇ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਵਾਲ ਸਲੇਟੀ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਦਿੱਖ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਲੱਖਣ ਸੀ।
ਹੁਣ ਗੱਲ ਕਰੀਏ ਉਸ ਕਤਲ ਬਾਰੇ ਜਿਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਮਿਸ ਬੈੱਲ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਭਿਆਨਕ ਝਗੜੇ ਬਾਰੇ ਜਿਸਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਸਾਡੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।
ਮਿਸ ਬੈੱਲ ਨੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਉਹ ਸੱਚ ਸੀ: ਘਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਡਰਾਈਵਵੇਅ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਸਾਡੀ ਗੁਆਂਢੀ ਬਾਹਰ ਆਈ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ (ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਾਡੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਾ ਮਹਿਮਾਨ ਸੀ), ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੁਝ ਨਹੀਂ," ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸੇ ਗਲੀ ਦੇ ਪਤੇ ਵਾਲਾ ਆਪਣਾ ਕਾਰਡ ਦਿੱਤਾ। ਲੜਾਈ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਗੰਭੀਰ ਸੀ - ਫਰਨੀਚਰ ਟੁੱਟ ਗਿਆ, ਆਦਿ। ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਇੱਕ ਵੱਡਾ, ਤਾਕਤਵਰ ਦਿੱਖ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਵਿਆਹ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਧੀ ਸੀ।
ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚਾ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਹ ਹਫਤੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਏ ਸਨ।
ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਘਰ ਬਦਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਸਾਡੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਖੂਨ ਦੇ ਧੱਬੇ ਦੇਖੇ।
ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ, ਮੈਨੂੰ ਆਰਡਮੋਰ ਦੇ ਉਸ ਰਹੱਸਮਈ ਪਤੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਚਿੱਠੀ ਆਈ, ਜਿਸਦੀ ਤਾਰੀਖ 4 ਜੁਲਾਈ ਸੀ। ਇਹ ਕੋਈ

ਉਤਸ਼ਾਹਜਨਕ ਸੁਨੇਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੁਖਦਾਈ ਖ਼ਬਰ ਸੀ ਕਿ ਹੈਲਨ ਐਲ. ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਸ਼ੋਰ, ਹਰਕਤਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
ਮੈਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਮਾਧਿਅਮ ਸ਼ਕਤੀ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਚਮਤਕਾਰੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਵ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਡਰ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦੂਰ ਭਜਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਰਹੱਸਮਈ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮਜ਼ਬੂਤ ਦਿਲ ਵਾਲੇ ਇਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਬੰਦ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹਨ।
ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸਥਿਤੀ ਅਲੌਕਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਅਨੁਕੂਲ ਸੀ। ਨਿਰਾਸ਼ਾ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਵਚੇਤਨ ਵੀ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਧਦੀਆਂ-ਫੁੱਲਦੀਆਂ ਹਨ।
ਪਰ ਹੈਲਨ ਐਲ. ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ।
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਪਸ ਆਉਣਗੇ," ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਦਿਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਵੇਚ ਦੇਵੇਗੀ।
ਬਸ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ - ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਿ "ਉਨ੍ਹਾਂ" ਨੂੰ ਭਜਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ। ਪਰ, ਇਸ ਡਰ ਤੋਂ ਕਿ ਕੀ ਰਹੱਸਮਈ ਚੀਜ਼ ਸੱਚਮੁੱਚ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ, ਹੈਲਨ ਐਲ. ਨੇ ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਘੁੰਮਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

* 57
ਉਹ ਭੂਤ ਜਿਸਨੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ
ਮੇਰੀ ਕਿਤਾਬ, "Ghosts I Have Met" ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਭ ਤੋਂ ਸਨਸਨੀਖੇਜ਼ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਦੇ ਆਰਡਮੋਰ ਬੁਲੇਵਾਰਡ ਦੇ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ-ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ।

ਇਹ ਘਰ, ਜੋ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਤੀਹ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਸੀ, ਰਾਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਸ਼ੋਰ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਤਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਤੁਰਦਾ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਗੂੰਜਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਘਰ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿ ਰਹੀਆਂ ਸਨ!
ਮੈਂ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਜੋਤਸ਼ੀ, ਮੈਕਸੀਨ ਬੈੱਲ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਦੌਰਾ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਯਾਦਗਾਰੀ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਮਿਸ ਬੈੱਲ, ਅਰਧ-ਸੰਮੋਹਣੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਕੁਝ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਕਾਫ਼ੀ ਸਹੀ ਸਾਬਤ ਹੋਈ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਵੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ।
ਘਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਭੂਤਰੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਰਹਿ ਕੇ, ਮੈਂ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਖਾਸ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀਆਂ ਕਈ ਕਾਲੀਆਂ ਅਤੇ ਚਿੱਟੀਆਂ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ, ਜੋ ਕਿ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਲਈ, ਬਿਲਕੁਲ ਖਾਲੀ ਸੀ।
ਦਿਨ-ਦਿਹਾੜੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਠੋਸ ਸਤ੍ਹਾ ਤੋਂ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਇੱਕ ਫੋਟੋਆਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਨਾਈਟਗਾਊਨ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਕੈਮਰਾ ਡਬਲ ਐਕਸਪੋਜ਼ਰ ਪਰੂਫ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਲਮ ਜਾਂ ਵਿਕਾਸਸ਼ੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਫੋਟੋ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਤਰਕਪੂਰਨ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਹੋਰ ਰਹੱਸਮਈ ਫੋਟੋਆਂ ਲਈਆਂ ਹਨ, ਪਰ "ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀ ਕੁੜੀ" ਫੋਟੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੇਰੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਰਹੇਗੀ।
ਸੀਟੀਆਂ ਵੱਜਣ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ, ਸ਼ੈਂਪੇਨ ਦੀਆਂ ਬੋਤਲਾਂ ਦਾ ਰਾਤ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹਣਾ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹਾਸਾ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹਣਾ, ਅਤੇ ਘਰ ਦੀ ਨੌਕਰਾਣੀ, ਹੈਲਨ ਐਲ. ਦੁਆਰਾ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸਹਿਣ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹੋਰ ਸਾਰੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਮੇਰੇ ਆਮ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸਨ: ਇੱਕ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਸੈਸ਼ਨ ਅਤੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼

ਦੇਣਾ। ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਤੱਥ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮਿਸ ਐਲ. ਖੁਦ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਬਣਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਰੱਖਦੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਨਾ ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਖੋਜਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਭੈਣ ਵੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਊਰਜਾਵਾਂ ਦਾ ਸਰੋਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਭੂਤ ਦੇ ਵਰਤਾਰੇ ਨੂੰ ਸੰਭਵ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।
ਫਿਰ ਵੀ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਆਰਡਮੋਰ ਬੁਲੇਵਾਰਡ 'ਤੇ ਘਰ ਛੱਡਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸ਼ਾਂਤਮਈ ਮਾਹੌਲ ਦੀ ਉਮੀਦ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਮਿਸ ਐਲ. ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਸਮਝਾਇਆ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ, ਮੈਂ ਕਤਲ ਪੀੜਤ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਲਈ ਬਾਗ਼ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਭਵ ਸੀ ਕਿ ਪੀੜਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸੀ।
ਜੁਲਾਈ 1964 ਵਿੱਚ, ਸ਼ੋਰ ਫਿਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਬਦਕਿਸਮਤ ਘਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਦੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ, ਕਦਮਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਫਿਰ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਹੈਲਨ ਐਲ. ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕੇਸ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕਰਾਂ। ਪਰ 1965 ਦੀ ਬਸੰਤ ਤੱਕ ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਕੇਸ 'ਤੇ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਮੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਘਟਾਉਣਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਸੀ।
14 ਮਾਰਚ, 1965 ਨੂੰ, ਹੈਲਨ ਐਲ. ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਪਹਿਲਾ ਭੂਤ ਦੇਖਣਾ ਸੀ! 13 ਮਾਰਚ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 3 ਵਜੇ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਜਾਗ ਪਈ ਅਤੇ, ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਵੇਖਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਦੇਖੀ। ਆਵਾਜ਼ ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਚਾਦਰਾਂ ਪਾੜ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਡਰੀ ਹੋਈ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਕੰਬਲ ਖਿੱਚਿਆ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਸੌਂ ਗਈ। ਉਸੇ ਰਾਤ, ਹੈਲਨ ਐਲ.

ਨੇ ਵੀ ਪੂਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਭਾਰੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅਪ੍ਰੈਲ ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਹੋਵੋਗੇ? ਮਦਦ ਕਰੋ!" ਹੈਲਨ ਐਲ. ਨੇ ਲਿਖਿਆ। ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਜ਼ਰੂਰ ਆਵਾਂਗੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਇਸ ਭੂਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਆਵਾਂਗੀ, ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਆਖਰੀ ਵਾਰ। ਪਰ ਇਹ ਅਪ੍ਰੈਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਜੂਨ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਮਈ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਇੱਕ ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ, ਹੈਲਨ ਆਪਣੇ ਸਿਰਹਾਣੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਇੰਚ ਦੂਰ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜਾਗ ਪਈ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਸਾਡੇ ਆਉਣ ਦੀ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, 28 ਜੂਨ ਨੂੰ, ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਦੇ ਨਾਲ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਗਈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਦੇਖ ਸਕੇ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ।
"ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਇੱਥੇ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਕਿਹਾ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ, ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦਾ ਬਿਹਤਰ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਲਈ ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ।
"ਇਹ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਦੋ ਲੋਕ ਹਨ; ਆਦਮੀ ਬੈੱਡਰੂਮ 'ਤੇ ਹਾਵੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ, ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਕੁੜੀ ਵੀ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਭੂਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਸਿਬਿਲ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਰਗੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਪਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ।
"ਮੌਰਟਨ," ਉਹ ਹੁਣ ਬੁੜਬੁੜਾਈ, "ਕੁਝ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈ...ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਤੋੜਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਇੱਛਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ...ਮੌਰਟਨ ਇੱਕ ਉਪਨਾਮ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਸੱਦਾ ਦੁਹਰਾਇਆ।

"ਕੁੜੀ ਚਲੀ ਗਈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਜਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਵਿਆਹ ਦੀ ਪਾਰਟੀ, ਇੱਕ ਜਸ਼ਨ... ਉਸ ਕੁੜੀ ਲਈ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਾ ਪਿਆ। ਇਹ ਆਦਮੀ ਇੱਕ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਹੈ।"
"ਤੁਸੀਂ ਸਹੀ ਹੋ," ਕਮਰੇ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈਲਨ ਐਲ. ਦੀ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਗੂੰਜ ਉੱਠੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਪਛਾਣਦੀ ਸੀ।
"ਜੇਨ ਮੋਰਟਨ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਹੁਣ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਕਿਹਾ, "ਇਸ ਉਸਾਰੀ ਨਾਲ ਕੁਝ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਸੀ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਘਰ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਹੋਵੇ... ਉਹ ਇੱਕ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਜੇਨ... ਉਹ ਜਵਾਨ ਹੈ... ਮੈਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇਨ ਕਿੱਥੇ ਹੈ... ਇਹੀ ਉਹ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ... ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗੀ ਕਿ ਪਾਰਟੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ... ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂਦੀ... ਉਹ ਉਸ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੀ ਸੀ... ਇਹ ਆਦਮੀ ਡਿੱਗ ਪਿਆ... ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਸੱਟ ਲੱਗੀ... ਉਹ ਤਬੇਲੇ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ..." ਮੈਂ ਜ਼ਿੱਦ ਕੀਤੀ, "ਕੀ ਉਹ ਇੱਥੇ ਮਰਿਆ ਸੀ?"
"1837," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕੁਝ ਬੇਮੇਲ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "1837। ਵਾਪਸ ਆਇਆ... ਦੁਬਾਰਾ ਬਾਹਰ ਗਿਆ, ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਸ਼ਰਾਬੀ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਸੀ..."
ਮੇਰੀਆਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਬੇਨਤੀਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਹਸਤੀ ਨੇ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਰਗੇ ਸਿਬਿਲ ਰਾਹੀਂ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਸਵਾਲ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ।
ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭੂਤ ਦਾ ਨਾਮ ਹਾਵੇਲ ਮੋਰਟਨ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਨਾਮ ਦੀ ਸਪੈਲਿੰਗ ਬਾਰੇ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਹਾਵੇਲ ਦੀ ਬਜਾਏ ਹਾਵੇਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ।

"ਉਹ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਉਸਾਰੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ..."
"ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਦਫ਼ਨਾਇਆ?"
“ਬੌਇਡ ਜੌਨਸਨ…ਰੇਮੰਡ ਮੈਕਕਲੂਰ…ਡੇਲ…ਪਰਸੀਲਾ…” ਹੁਣ ਆਵਾਜ਼ ਦੱਬ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾਮ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਸੁਣਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ।
ਕੀ ਉਹ ਕੁੜੀ ਵੀ ਮਰ ਗਈ ਹੈ?
"ਕੁੜੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ..."
"ਕੀ ਮੋਰਟਨ ਦੇ ਬਾਹਰ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ?"
"ਮੌਰਟਨ ਇੱਥੇ ਮਰ ਗਿਆ।"
"ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਕਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚੀ ਸੀ?"
"ਜੇਨ...ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ...ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ...ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਦੇ ਕੁਝ ਭੇਤ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹਨ..."
ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਸਿਬਿਲ ਉਲਝਿਆ ਹੋਇਆ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਮੇਰੀ...ਮੈਰੀਡਿਥ..." ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ।" ਸ਼ਬਦ ਇੰਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਿ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੋਰਟਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੁਝ ਦੋਸਤ ਘਰ ਵਿੱਚ ਗੜਬੜ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਇੱਕ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਹੋਈ।
"ਬਾਹਰ ਹਿੰਸਾ ਸੀ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਹੈਲਨ ਐਲ. ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਸੱਚਮੁੱਚ ਹਿੰਸਾ ਸੀ।
"ਉਹ ਸ਼ਰਾਬੀ ਸੀ...ਸ਼ਾਮ ਚਾਰ ਵਜੇ...ਉਹ ਇੱਕ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ..."
ਹੈਲਨ ਐਲ. ਇਹ ਜਾਣਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਉਤਸੁਕ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਕਿੱਥੇ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
"ਸਿੱਧਾ ਅਗਲੀ ਇਮਾਰਤ ਵੱਲ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਰਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਇਮਾਰਤ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਬਣੀ ਸੀ।"

ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਗਏ ਅਤੇ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਗੈਰਾਜ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ।
ਪਰ ਹੈਲਨ ਅਜੇ ਖੁਦਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਲਾਸ਼ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਆਂਢੀ ਕੀ ਸੋਚਣਗੇ? ਜਾਂ, ਜੇਕਰ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਤਾਂ ਉਹ ਕੀ ਸੋਚਣਗੇ? ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਵਾਲ ਉਸ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਨੂੰ ਖੁਦਾਈ ਕਰਨ ਜਾਂ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਖੁਦ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।
ਮੈਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਪਸ ਇਸ ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਆਈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਹੈਲਨ ਐਲ. ਤੋਂ ਦੁਬਾਰਾ ਕੋਈ ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਗਲਤ ਸੀ। 5 ਜੁਲਾਈ ਨੂੰ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਰਡਮੋਰ ਬੁਲੇਵਾਰਡ ਔਰਤ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ।
ਉਸਦੀ ਦੂਜੀ ਭੈਣ, ਅਲਮਾ, ਜੋ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਆਰਡਮੋਰ ਦੇ ਘਰ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਨੇ ਸਾਡੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਵੇਰੇ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਉਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸਾਂਝੀ ਕੀਤੀ ਜੋ ਉਹ ਹੈਲਨ ਐਲ. ਤੋਂ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਇਸ ਡਰ ਤੋਂ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਘਰ ਵਿੱਚ, ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਸੁਪਨੇ ਵਰਗਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਅੱਧਖੜ ਉਮਰ ਦੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ "ਦੇਖਿਆ" ਜੋ ਗੈਰਾਜ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੀ ਇੱਕ ਝੁੱਗੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।
ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਆਦਮੀ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜ਼ਿੱਦੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਮਨਾਉਣਾ ਜਾਂ ਮਨਾਉਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਮਿਸ ਐਲ. ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਸ ਸੁਪਨੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਗੈਰਾਜ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਕੋਲ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ! ਹੈਲਨ ਐਲ. ਦੇ ਗਿਆਨ ਅਨੁਸਾਰ, ਉੱਥੇ ਕਦੇ ਕੋਈ ਝੌਂਪੜੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਮੌਜੂਦਾ ਘਰ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਝੌਂਪੜੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਹੈਲਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਭੈਣ ਗੈਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦੀਆਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਮਹਿਮਾਨ ਮੁੱਖ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਗੈਰਾਜ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ ਭਾਰੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼

ਸੁਣੀ, ਜੋ ਕੰਧ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ ਅਚਾਨਕ ਰੁਕ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਹੈਲਨ ਐਲ. ਦੀ ਮਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਕਹਿ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ "ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲਾਸ਼ ਦੱਬੀ ਹੋਈ ਸੀ," ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।
8 ਮਈ, 1966 ਤੱਕ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਜਦੋਂ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਘਰ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ ਹੈਲਨ ਐਲ. ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੇਸ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਰੁਕ-ਰੁਕ ਕੇ ਜਾਰੀ ਰਹੀ।
ਇਸ ਵਾਰ, ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਅਨ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜਕਰਤਾ ਯੂਜੀਨ ਲੰਧੋਲਮ ਵੀ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਰਗੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਏ। ਸ਼ਾਇਦ ਸਿਬਿਲ ਪਿਛਲੀ ਵਾਰ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ, ਪਰ ਕਾਰਨ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਇਸ ਵਾਰ ਮਾਹੌਲ ਵਧੇਰੇ ਸੁਹਾਵਣਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਡਿੱਗ ਰਹੀ ਹਾਂ," ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਫੁਸਫੁਸਾਹਟ, "ਮੈਨੂੰ ਭੁੱਖ ਲੱਗੀ ਹੈ..."
ਕੀ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੀੜਾਂ ਦੇ ਪਲਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਜੀ ਰਿਹਾ ਸੀ?
"ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈਂ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। "ਮੈਨੂੰ ਸਾਹ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ..."
"ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
"ਹਾ...ਹੈਰੋਲਡ..."
ਉਸਨੂੰ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ।
"ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿਓ..." ਉਸਨੇ ਹੂੰਝ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿਓ, ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿਓ..."
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਿਆ?
"ਨਹੀਂ!"
ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਦੋਸਤ ਹਾਂ।
"ਉਸਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿਓ......"
"ਕਿਉਂ?"

"ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ... ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਲੈ ਗਿਆ ਹੈ? ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"
ਹੁਣ ਆਵਾਜ਼ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸਾਫ਼ ਸੀ। "ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
"ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ...ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿਆਂਗਾ।"
ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੌਣ ਹੈ?
"ਪੋਰਟਰ।"
ਕੀ ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਦੋਸਤ ਹੈ?
"ਨਹੀਂ!"
"ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਹੈਰੋਲਡ ਹਾਵਰਡ।"
ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਘਰ ਹੈ?
"ਮੇਰਾ ਘਰ."
"ਕੀ ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਬਣਾਇਆ?"
"ਨਹੀਂ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਖਰੀਦਿਆ?"
ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਚੀਕਿਆ, "ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈਂ?" ਮੈਂ ਸਮਝਾਇਆ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। "ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਹਨ...ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਾਂਗਾ...ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢੋ!"
ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਵਾਜ਼ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸਿਬਿਲ ਵਰਗੀ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਸ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਲਹਿਜ਼ੇ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਗੁੱਸੇ ਵਾਲੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਘਰ ਆਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਉਸਦੀਆਂ ਸਹੇਲੀਆਂ... ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਓ... ਉਹ ਲੈ ਕੇ ਆਈ..."
"ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਸੀ?" ਉਹ ਹੁਣ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ।

"ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। "ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਸੀ?"
"ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
"ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹੋ?"
"ਮਾਈਨਰ।"
"ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ?"
"ਪਰਡੀ ਟਾਊਨ।" ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੇ ਪਰਗੋਰੀ ਟਾਊਨ ਕਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੀ।
ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਆਏ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਇਆ?
ਉਹ ਫਿਰ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਦੇ ਨਾਮ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।
"ਮਾਰਗ੍ਰੇਟ..." ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਹੋਰ ਵੀ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਮੇਰਾ... ਪੱਚੀ... ਮੈਂ ਘਰ ਆਇਆ... ਉਹ ਇੱਥੇ ਸਨ... ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ... ਇੱਕ ਪਾਰਟੀ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ..."
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਪਹੁੰਚਾਇਆ?
"ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿਆਂਗਾ," ਉਸਨੇ ਜ਼ਿੱਦ ਕੀਤੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਸਨੇ ਨਹੀਂ ਮਾਰਿਆ ਸੀ।
"ਕਿਉਂ?"
"ਉਸਦੇ ਕਰਕੇ।" ਈਰਖਾ, ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ। "ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ?" "ਪੋਰਟਰ।"
"ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲੈ ਲਈ। ਏਰਿਕ ਪੋਰਟਰ।"
ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਹੈ?
ਹੁਣ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਯੁੱਗ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝੀਏ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸੀ।
"ਅਠਤਾਲੀ।"

ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ...?
"ਲੋਕ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ...ਪੋਰਟਰ...ਬਾਹਰ...ਮੈਂ ਹੁਣ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ..." ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਕੁੜੀ ਦਾ ਕਤਲ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਉਹ ਆਦਮੀ, ਜੋ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਦਮੇ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਭਾਲ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕੰਮਾਂ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਪਾਇਆ।
"ਉਹ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਕਿਉਂ ਆਇਆ... ਉਹ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਆਇਆ... ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਮੁੱਕਾ ਮਾਰਿਆ..."
"ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਕੀ ਕੀਤਾ?"
ਉਸਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿਓ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਸੁਚੇਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕੋਈ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਾ ਹਾਂ ਜੋ ਉਸ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਉਸ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣ ਦਿੰਦਾ।"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ, ਪਰ ਉਹ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਿੱਥੇ ਹਾਂ?
ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੂਜੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ, ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿਆਂ। ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ।
"ਮਾਰਗ੍ਰੇਟ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਹੁਣ ਕਿਹਾ। ਕੀ ਚਾਰ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਸਮੂਹ ਸੀ, ਜਾਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪੱਧਰ ਦੀ ਚੇਤਨਾ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਰਹੇ ਸੀ?

"ਇਸਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖੋ," ਭੂਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ।
ਮੈਂ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, "ਮੈਂ ਕਰਾਂਗਾ," ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ।
ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਇਸ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਕਿ ਮੈਂ ਆਖਰਕਾਰ ਘਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਵਾ ਸਕਾਂਗਾ।
"ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗੀ," ਉਸਦੇ ਇੱਕਪਾਸੜ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ। "ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਸੌਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿਆਂਗਾ।" ਮੈਂ ਫਿਰ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਦੂਜੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ।
"ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਦਰਦ ਹੈ," ਭੂਤ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ। "ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ," ਮੈਂ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾ ਰਿਹਾ," ਉਸਨੇ ਓਨੀ ਹੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੇਰਾ ਘਰ!"
ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀਆਂ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੀਤਣ ਬਾਰੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਵੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
“ਅਠਤਾਲੀ…” ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਲੜਦਾ ਹਾਂ…ਮੈਂ ਲੜਦਾ ਹਾਂ…”
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ," ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਜੋ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਵਰਗੇ ਸਨ। "ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ।"
"ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਜਾਓ," ਉਹ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ, ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੀ। "ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਕੌਣ ਸਫਾਈ ਕਰੇਗਾ?"
ਫਿਰ ਉਹ ਚੁੱਪਚਾਪ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਜਗਾਇਆ। ਉਹ ਠੀਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਯਾਦ ਸੀ।

ਇੱਕ ਗੱਲ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੀ ਸੀ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਭੂਤ ਨੇ ਸਾਲ '48 ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ 1948 ਸੀ ਜਾਂ 1848, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸੋਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਗਲਤ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਯਕੀਨਨ, 1948 ਵਿੱਚ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਖਾਣ ਮਜ਼ਦੂਰ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ 1848 ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਯੂਜੀਨ ਲੰਧੋਲਮ ਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡ ਚੈੱਕ ਕੀਤੇ।
1940 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਖਾਣਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਈਆਂ। 1842 ਵਿੱਚ, ਫ੍ਰਾਂਸਿਸਕੋ ਲੋਪੇਜ਼ ਨੇ ਸੈਨ ਫਰਨਾਂਡੋ ਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੋਨੇ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ 1848 ਵਿੱਚ, ਸੈਕਰਾਮੈਂਟੋ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੋਨੇ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਭੰਡਾਰ ਮਿਲਿਆ।
ਸਟਰਸ ਮਿੱਲ ਵਿਖੇ ਸੋਨੇ ਦੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਖੋਜ 1848 ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੱਖਣੀ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਮਾਈਨਿੰਗ ਕਾਰਜ 1840 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਭਦਾਇਕ ਨਹੀਂ ਸਨ।
ਹੈਲਨ ਐਲ. ਨੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੁਲਾਈ 1966 ਦੇ ਆਖਰੀ ਹਫ਼ਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ।
ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਘਰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਸਮੇਂ ਵੇਚਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲ. ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ।
ਕੁਝ ਜਾਂ ਕੋਈ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਅਤੇ ਵੇਹੜੇ ਦੀ ਛੱਤ 'ਤੇ ਪੱਥਰ ਸੁੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ - ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਜੀਵਤ ਵਿਅਕਤੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੀ ਇੱਕ ਆਮ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ। ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ। ਵੇਹੜੇ ਦੀ ਛੱਤ ਤੋਂ ਉੱਚੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ, ਗੁਆਂਢੀ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਥਿਤੀ ਵਿਗੜਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਖੁਦਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਨ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖ

ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਛੱਡਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਪਰ 18 ਸਤੰਬਰ ਨੂੰ, ਮਿਸ ਐਲ. ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਦੱਸਿਆ। ਘਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਡਰਾਈਵਵੇਅ 'ਤੇ ਪੱਥਰ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਕੇ, ਗੁਆਂਢੀ ਫਲੈਸ਼ਲਾਈਟਾਂ ਨਾਲ ਟੋਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਆਏ ਅਤੇ "ਦੋਸ਼ੀਆਂ" ਦੀ ਭਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਪੱਥਰ ਮਿਲੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪੱਥਰ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਅਦਿੱਖ ਪੱਥਰ ਹੋਣ।
ਇਹ ਘਟਨਾ ਸ਼ਾਮ 6:15 ਤੋਂ 7:30 ਵਜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕਈ ਵਾਰ ਵਾਪਰੀ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਉਸੇ ਸਮੇਂ। ਗੱਲ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਅੱਪੜ ਗਈ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਪੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਨਿੰਬੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਿੰਬੂ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਤੋਂ ਇੰਨੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਡਿੱਗਿਆ ਕਿ ਘਾਹ 'ਤੇ ਡਿੱਗਦੇ ਹੀ ਫਟ ਗਿਆ। ਨਿੰਬੂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਹੀਂ ਡਿੱਗ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਦਰੱਖਤ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਸੁੱਟਣ ਲਈ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਮੈਂ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਅਕਤੂਬਰ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਜਾਣ 'ਤੇ ਨਿੰਬੂ ਸੁੱਟਣ ਵਾਲੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਕੱਢ ਦਿਆਂਗਾ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਮਿਸ ਐਲ. ਦੀ ਮਾਂ ਬਿਮਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਯਾਤਰਾ ਰੱਦ ਕਰਨੀ ਪਈ।
ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਜ਼ਿੱਦੀ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਪਰ ਇਹ ਇਲਾਕਾ 1848 ਵਿੱਚ ਵਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਘਰ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਘਰ ਜਾਂ ਕੈਂਪ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨੇੜੇ ਹੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਨਦੀ ਵਗਦੀ ਹੈ। ਨਾ ਤਾਂ ਮਿਸਟਰ ਮੋਰਟਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਿਸਟਰ ਹਾਵਰਡ ਲੱਭੇ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੇਨ ਅਤੇ ਮਾਰਗਰੇਟ ਸਿਰਫ਼ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਹੀ ਹਨ। ਮਿਸ ਐਲ. ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇੱਥੋਂ ਲੰਘੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਘਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।

ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੋਟ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸਨੇ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਆਰਡਮੋਰ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਦਿੱਖ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੈਲਨ ਐਲ. ਹੀ ਇੱਕਲੀ ਸੀ।
ਇਹ ਮਾਰਗਰੇਟ ਐੱਚ. ਜੋਨਸ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ "ਟੂ ਹੂਮ ਇਟ ਮੇਅ ਕੰਸਰਨ" ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਸੀ।
ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਦੇ ਆਰਡਮੋਰ ਬੁਲੇਵਾਰਡ 'ਤੇ ਮਿਸ ਐਲ. ਦੇ ਘਰ ਮਹਿਮਾਨ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਖਾਲੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਭਾਰੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਮਿਸ ਐਲ. ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਕਦਮ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟਦੇ ਜਾਪਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਈ ਮਿੰਟਾਂ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਅਸੀਂ ਭਾਲ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਰੁਕ ਗਏ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਹੋਣਗੀਆਂ: ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਲੰਘ ਜਾਣ।
ਪਰ 6 ਅਕਤੂਬਰ, 1967 ਨੂੰ, ਹੈਲਨ ਐਲ. ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਰਾਤ ਬਿਨਾਂ ਨੀਂਦ ਦੇ ਬਿਤਾਈ ਸੀ।
ਉਹ ਸਵੇਰੇ 4 ਵਜੇ ਤੱਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਸੁੱਤੀ ਪਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਦੀ ਬਿੱਲੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾਇਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਬਿੱਲੀ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖਿਆ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇਖੀ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਦੇ ਬਾਹਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਬਾਥਰੋਬ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਚਲੀ ਗਈ।
ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ, ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ, ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ, ਹੈਲਨ ਐਲ. ਨੂੰ ਕੁਝ ਚਿੱਟਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਘਟਨਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਹੈਲਨ ਐਲ. ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਈ।
ਹੁਣ ਉਹ ਚਿੱਟੇ ਕੱਪੜੇ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਸਾਫ਼- ਸਾਫ਼ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਮੂਰਤੀ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਛੋਟੀ

ਕੁੜੀ ਦੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਲਪਨਾ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਚਿੱਟੇ ਚਾਦਰ ਵਾਲੇ ਭੂਤ ਵਰਗੀ ਸੀ।
ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਮਿਸ ਐੱਲ. ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਟੁੱਟ ਗਈ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਭੱਜ ਗਈ।
ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਥਕਾਵਟ ਕਾਰਨ ਲਾਲ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਬਜ਼ੁਰਗ ਮਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਤਜਰਬੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਹੁਣ ਤੱਕ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਘਟਨਾ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇੰਨਾ ਡੂੰਘਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਪਿਆ।
ਉਸਦੀ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਉਸਨੇ "ਗੋਰੀ ਔਰਤ" ਦਾ ਆਪਣਾ ਵੇਰਵਾ ਵੀ ਦਰਜ ਕੀਤਾ। ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ, ਉਹੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਉਸਨੂੰ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪੈਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੀ!
ਜਦੋਂ ਹੈਲਨ ਐਲ. ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਸ਼ਾਂਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਕੁਝ ਸੁਪਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਅਵਚੇਤਨ ਡਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਘਰ ਦੁਬਾਰਾ ਆਉਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਥੱਕ ਗਿਆ ਸੀ: ਮੈਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਭੂਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਭੂਤ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਜੋ ਕਦੇ ਉਸ ਭੂਤ ਦਾ ਸੀ।
ਆਖ਼ਿਰਕਾਰ, ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਵੀ ਹੱਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ!

* 58
ਭੂਤ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਵਰਕਸ਼ਾਪ
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਲੀਟਨ ਬਜ਼ਾਰਡ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਅਣਸੁਖਾਵਾਂ ਪੰਛੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਸੁੰਦਰ ਦਿੱਖ

ਵਾਲਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸ਼ਹਿਰ ਨਿਕਲਿਆ, ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਮਹੱਤਵ ਜਾਂ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਇਸਦੇ ਕਿ ਇਹ ਇੰਗਲੈਂਡ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਸਥਾਨਕ ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਵਾਲੀ ਘਟਨਾ ਦਾ ਸਥਾਨ ਸੀ।
ਲੀਟਨ ਬਜ਼ਾਰਡ ਆਬਜ਼ਰਵਰ ਨੇ ਸਿਡ ਮੁਲਾਰਨੀ ਦੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ।
ਜਦੋਂ ਲੀਟਨ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਡੀਲਰ ਸ਼੍ਰੀ ਸਿਡ ਮੂਲਰਨੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਪਾਰਟੀਸ਼ਨ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਮੀਦ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜੋਖਮ ਲਿਆ। ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਨਾਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਗੁਆਂਢੀ "ਮੁੱਲਾਰਨੀ ਦੇ ਭੂਤ" ਨੂੰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੂਲਾਰਨੀ, ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਦੀ ਸ਼ਰਾਰਤ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਲੇਕ-ਸਟ੍ਰੀਟ, ਲੇਟਨ ਵਿੱਚ ਇਮਾਰਤ ਭੂਤ ਹੈ।
ਲਗਭਗ ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੰਧ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵ ਚੈਂਪੀਅਨ ਰਾਈਡਰ ਮਾਈਕ ਹੇਲਵੁੱਡ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਰੇਸਿੰਗ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਹਨ।
ਸ਼੍ਰੀ ਮੂਲਾਰਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਗਏ, ਉਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਤਿੰਨ ਸਾਈਕਲ ਪਏ ਦੇਖੇ। ਸਥਾਨਕ ਸਵਾਰ ਡੇਵ ਵਿਲੀਅਮਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸਾਈਕਲਾਂ ਦੇ ਫੇਅਰਿੰਗ ਚਕਨਾਚੂਰ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀ ਮੂਲਾਰਨੀ ਇੱਕ ਰੇਸਿੰਗ ਗੀਅਰਬਾਕਸ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਦੇਰ ਤੱਕ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਵਜੇ ਤੱਕ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਪੂੰਝ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਜੀਬੋ-ਗਰੀਬ ਗੱਲਾਂ ਹੋਣ ਲੱਗੀਆਂ।

"ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੁਝ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਕੰਧ 'ਤੇ ਲੱਗੇ ਹੁੱਕਾਂ ਤੋਂ ਸਪੈਨਰ ਉੱਡਦੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਾਈਕਲ ਨੂੰ ਢੱਕਣ ਵਾਲੀ ਤਰਪਾਲ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਉੱਡਦੀ ਦੇਖੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਦੇਖੋਗੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋਗੇ। ਮੈਂ ਡਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਹਥੌੜਾ ਚੁੱਕਿਆ, ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕਿਆ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਭੱਜਿਆ, ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਘਰ ਭੱਜ ਗਿਆ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਸੁੱਤੀ ਪਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ।"
ਉਦੋਂ ਤੋਂ, ਹੋਰ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਗੁਆਂਢੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।
ਲੇਕ-ਸਟ੍ਰੀਟ ਵਿੱਚ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਕੋਚ ਐਂਡ ਹਾਰਸ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਦੀ ਮਾਲਕਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਿੰਥੀਆ ਐਲਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ "ਅਜੀਬ ਧੱਕਾ- ਮੁੱਕੀ ਅਤੇ ਧੜਕਣ" ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਜਗਾਈ ਗਈ ਸੀ।
ਮੈਂ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਕਦੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਛੋਟਾ ਪੁੱਤਰ, ਸਟੀਫਨ, ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ।
"ਅਸੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਸੀ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਦਲ ਲਿਆ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੋਂ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਹੈ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਉਸ ਅਜੀਬ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀ ਮੂਲਾਰਨੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਕਈ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵੇਖੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਸਵੇਰ, ਉਸਨੂੰ ਨਟ ਅਤੇ ਬੋਲਟ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਡੱਬਾ "ਇੰਨਾ ਭਾਰੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਚੁੱਕ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ" ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਖਿੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਮਿਲਿਆ। ਉਦੋਂ ਤੋਂ, ਉਸਨੇ ਪੈਟਰੋਲ ਟੈਂਕਾਂ ਨੂੰ ਆਲੇ- ਦੁਆਲੇ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਬੋਲਟ ਵੀ ਗਾਇਬ ਪਾਏ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਗੁਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਮੈਂ ਆਬਜ਼ਰਵਰ ਦੇ ਸੰਪਾਦਕ ਸ਼੍ਰੀ ਮੈਕਕ੍ਰੀਥ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਮੂਲਾਰਨੀ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਬਾਰੇ ਆਪਣਾ ਨਿੱਜੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਅਗਲੀ ਦੁਪਹਿਰ ਸ਼੍ਰੀ ਮੁੱਲਾਰਨੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ।
ਇੱਕ ਵਿਅਸਤ ਮੁੱਖ ਸੜਕ 'ਤੇ ਸਥਿਤ, ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਹਿੱਸਾ ਪੁਰਾਣੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਲੱਕੜਾਂ ਅਤੇ ਇੱਟਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਮਲਰੋਨੀ, ਇੱਕ ਲੰਬੇ, ਹੱਸਮੁੱਖ ਆਦਮੀ, ਜਿਸਦੇ ਹਲਕੇ ਆਇਰਿਸ਼ ਲਹਿਜ਼ੇ ਦੇ ਨਾਲ, ਨੇ ਸਾਡਾ ਨਿੱਘਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਭੀੜ ਵਾਲੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਵਾਇਆ। ਤਿੰਨ ਕਮਰੇ ਸਨ, ਜੋ ਰੇਲਵੇ ਫਲੈਟਾਂ ਵਾਂਗ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਜਗ੍ਹਾ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲਾਂ ਅਤੇ ਔਜ਼ਾਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ।
"ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਮੂਲਾਰਨੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ?" ਮੈਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ।
"ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਕੰਮ ਖਤਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਸਾਥੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਧੋਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਔਜ਼ਾਰ ਵਾਪਸ ਬੈਂਚ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਫਿਰ, ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਸਪੈਨਰ (ਰੈਂਚ) ਬੈਂਚ ਦੇ ਹੁੱਕ ਤੋਂ ਉਛਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਂਚ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ, ਰੈਂਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੁੱਕਾਂ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪਏ?"
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ?"
"ਓਹ, ਹਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ।"
"ਕੀ ਦੁਕਾਨ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੌਸ਼ਨ ਸੀ?"
"ਹਾਂ, ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸੀ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸੀ?"

"ਖੈਰ, ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸ ਵੱਲ ਬਹੁਤਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਕੁਝ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਘੁੰਮਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪੈਰਾਂ, ਉਂਗਲਾਂ ਅਤੇ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ; ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਕੁਝ ਧਾਤ ਦੇ ਸਪਰੋਕੇਟ ਸਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਧਾਤ ਦੇ ਬੋਲਟ 'ਤੇ ਘੁੰਮਣ ਲੱਗੇ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਰਬੜ ਦੇ ਫੋਮ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਟੁਕੜਾ ਕੰਧ ਤੋਂ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਡਿੱਗ ਪਿਆ।"
"ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ?"
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਲੱਗਿਆ?"
"ਮੈਂ ਫਿਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਉਦੋਂ ਇੱਕ ਰੇਸਿੰਗ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਸੀ ਜੋ ਵਾਟਰਪ੍ਰੂਫ਼ ਸ਼ੀਟ ਨਾਲ ਢੱਕੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉੱਪਰ ਉੱਠ ਗਈ-"
"ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਹਵਾ ਵਿੱਚ?"
"ਹਾਂ, ਇਹ ਚੱਲਿਆ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਸਟੋਰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਿਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੁਝ ਅਲੌਕਿਕ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਦੇਰ ਵੈਨ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ, ਫਿਰ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਜਗਾਇਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਸ਼ਰਾਬੀ ਸੀ।"
"ਕੀ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੋਇਆ?"
ਹਾਂ, ਸਵੀਡਿਸ਼ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਚੈਂਪੀਅਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਮੁਰੰਮਤ ਲਈ ਇੱਥੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਪੁਰਜ਼ੇ ਬੈਂਚ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਅਤੇ ਚਾਹ ਪੀਣ ਲਈ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਪੁਰਜ਼ੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਾਇਬ ਸਨ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਦੁਕਾਨ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

"ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ," ਸਿਡ ਮੂਲਾਰਨੀ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਅਸੀਂ ਦੋ ਜਣੇ ਇੱਕ ਸਾਈਕਲ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ।"

ਘੋਸਟਲੀ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਵਰਕਸ਼ਾਪ
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਅਨਸਰਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ?"
"ਹਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ। ਪਰ ਦੁਕਾਨ ਸਿਰਫ਼ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਵਰਤਦੇ ਹਾਂ। ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧੋਣ ਲਈ ਇੱਕ ਵਾਟਰਪ੍ਰੂਫ਼ ਪੈਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਟ ਅਤੇ ਬੋਲਟ ਪਾ ਦਿੱਤੇ। ਅਸੀਂ ਰਾਤ ਲਈ ਦੁਕਾਨ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਵੇਰੇ ਵਾਪਸ ਆਏ, ਤਾਂ ਪੁਰਜ਼ੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਸਨ।"
ਕਈ ਸ਼ੌਕੀਆ "ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀਆਂ" ਨੇ ਸ਼੍ਰੀ ਮੂਲਾਰਨੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਕੀਮਤੀ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ

ਆਪਣੀਆਂ ਅਲੌਕਿਕ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕੁਦਰਤੀ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਗਾਇਬ ਹੋਣ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇੱਕ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਆਤਮਾ, ਇੱਕ ਭੂਤ, ਸਰਗਰਮ ਸੀ, ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਾਉਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਗੜਬੜਾਂ ਲਈ ਕਲਾਸਿਕ ਪੈਟਰਨ ਹੈ।
"ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਮੁਰੰਮਤ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਕੀ ਸੀ?" "ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਟੋਕਰੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਫੈਕਟਰੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਉੱਥੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਸ਼ੈੱਡ ਪੰਜ ਜਾਂ ਛੇ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਲੀ ਪਿਆ ਰਿਹਾ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਦੁਕਾਨ ਖੋਲ੍ਹੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਟੋਕਰੀਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇਸਦਾ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ।"
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ ਕੰਧ ਢਾਹ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ?"
"ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਉਹ ਕੰਧ ਢਾਹ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਐਤਵਾਰ ਸਵੇਰੇ ਵਾਪਸ ਆਏ ਅਤੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਪਏ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਮੂਲਾਰਨੀ, ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਕਦੇ ਕੋਈ ਨਾਟਕੀ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਸੀ?"
"ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਦੋਂ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਟੋਕਰੀ ਫੈਕਟਰੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਫਾਂਸੀ ਲਗਾ ਲਈ। ਅਸੀਂ ਬੱਸ ਇਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ।"
ਮੈਂ ਤਿੰਨਾਂ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤੀਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਿੱਥੋਂ ਕੰਧ ਹਟਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਬਚੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਸ਼ਤੀਰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੁਰਾਤਨਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਸਦੀ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਸੀ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪਾਰਟੀਸ਼ਨ ਦੀਵਾਰ ਹਟਾਈ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਿਡ ਮਲਰੋਨੀ ਨੇ ਇੱਕ ਭੂਤ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਾਇਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਤਿੰਨੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਚੁੱਪ ਰਹੇ, ਫਿਰ ਮੈਂ ਭੂਤ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਕਰੇ। ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਮਲਰੋਨੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕਾਰਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਫ਼ੋਨ ਕਰੋ। ਅਗਲੇ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤ ਰਿਹਾ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਮੰਨ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਭੂਤ ਨੇ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਨਵੇਂ ਰੂਪ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਫਿਰ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਗਾਹਕਾਂ ਤੋਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੈ। ਟੋਕਰੀ ਬੁਣਾਈ ਇੱਕ ਕੋਮਲ ਕਲਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ "ਮੋਡਸ" ਅਤੇ "ਰੌਕਰਸ" ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭੂਤ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

*59
ਭੂਤ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ
ਜਦੋਂ ਰਾਜਾ ਹੈਨਰੀ ਅੱਠਵੇਂ ਨੇ ਤਲਾਕ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕਈ ਹੋਰ ਗੰਭੀਰ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਰੋਮ ਨਾਲ ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਮੱਠਵਾਸੀਆਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਅਚਾਨਕ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਮੱਠਾਂ ਅਤੇ ਮੱਠਾਂ ਨੂੰ "ਧਰਮ ਨਿਰਪੱਖ" ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਯਾਨੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਰਮ ਨਿਰਪੱਖ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਕਈ ਵਾਰ, ਲਾਲਚ ਲਈ ਬਦਨਾਮ ਮਠਾਠਾਂ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅੱਧ ਦੁਖਾਂਤਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਨਵੇਂ ਉਥਲ-ਪੁਥਲ ਵਿੱਚ ਫਸੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਸੂਮ ਭਿਕਸ਼ੂ ਮੌਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

ਕੱਢੇ ਗਏ ਭਿਕਸ਼ੂ ਜਾਂ ਨਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਵਾਸ ਦੇ ਨਵੇਂ ਮਾਲਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਟਕਰਾਅ ਪੂਰੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਕਈ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹਨ।
"ਵਿਖੰਡਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ" ਜਿਸਨੇ ਬੇਘਰ ਕੈਥੋਲਿਕ ਪਾਦਰੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ, ਨੇ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੀਂ ਕਿਸਮ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਨੂੰ ਵੀ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ। ਸਾਡਾ ਉਦੇਸ਼ ਧਾਰਮਿਕ ਵੰਡ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਕੁਝ ਬਦਨਾਮ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਵੇਰੇ ਸਾਊਥੈਂਪਟਨ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਏ, ਤਾਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਪਤਝੜ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦਿਨ ਸੀ। ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੀਂਹ ਪਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਦੁਪਹਿਰ ਦੱਖਣੀ ਟੀਵੀ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣਾ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਊਥੈਂਪਟਨ ਦੇ ਅੱਧੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਵਿਨਚੈਸਟਰ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੁਰਾਣੇ ਗਿਰਜਾਘਰ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਫੇਰੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਜਲੂਸਾਂ ਦੀਆਂ ਲਗਾਤਾਰ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਸਨ, ਜਿੱਥੇ ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਜੇ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਾਲ ਗਿਰਜਾਘਰ ਦੇ ਮੁੱਖ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਾਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਲੰਘਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ; ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਯੁੱਗ ਦੇ ਅਲੌਕਿਕ ਛਾਪਾਂ ਵਾਂਗ ਜਾਪਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰਸਮੀ ਜਲੂਸਾਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਉਹ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਪਰਦੇ ਨੂੰ ਵਿੰਨ੍ਹਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਨੂੰ ਵਿਨਚੈਸਟਰ ਵਿੱਚ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਕੁਝ ਤਸਵੀਰਾਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਰਿਪੋਰਟ ਮਿਲੀ ਸੀ। 9 ਸਤੰਬਰ, 1958 ਦੀ ਨੇਵਾਰਕ ਈਵਨਿੰਗ ਨਿਊਜ਼ ਨੇ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ:

ਸ਼ੌਕੀਆ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਟੀ. ਐਲ. ਟੇਲਰ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਵਿਨਚੈਸਟਰ ਕੈਥੇਡ੍ਰਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਖਾਲੀ ਕੋਇਰ ਸੀਟਾਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਫੋਟੋਆਂ ਵਿੱਚ ਸੀਟਾਂ ਦਿਖਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲੋਕ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਟੇਲਰ ਨੇ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਗਿਰਜਾਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੋ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ ਸਨ। ਪਹਿਲੀ ਫੋਟੋ ਵਿੱਚ ਕੋਇਰ ਸੀਟਾਂ ਖਾਲੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਦੂਜੀ, ਜੋ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ ਲਈ ਗਈ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਸੀਟਾਂ 'ਤੇ ਬੈਠੇ 13 ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮੱਧਯੁਗੀ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਟੇਲਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉੱਥੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ।
ਟੇਲਰ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ 16 ਸਾਲ ਦੀ ਧੀ ਵੈਲੇਰੀ, ਅਤੇ ਵੈਲੇਰੀ ਦੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟਾਇਲਟ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। "ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਡਰਾਉਂਦਾ ਹੈ," ਵੈਲੇਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।
42 ਸਾਲਾ ਇਲੈਕਟ੍ਰੀਕਲ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਟੇਲਰ, ਜੋ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਫਿਲਮ ਡਬਲ-ਐਕਸਪੋਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕੈਮਰੇ ਵਿੱਚ ਡਬਲ-ਐਕਸਪੋਜ਼ਰ ਰੋਕਥਾਮ ਯੰਤਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਲਮ ਨਿਰਮਾਤਾ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਧੁੰਦਲੇ ਧੱਬੇ ਮਾੜੀ ਫਿਲਮ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸਨ।
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ Ghost Hunters ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਸਿਰਫ਼ ਜੌਨ ਮਾਇਰਸ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਵੀ ਸਭ ਤੋਂ ਸਖ਼ਤ ਪਰੀਖਿਆਵਾਂ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਾਅਲਸਾਜ਼ੀ ਜਾਂ ਧੋਖੇ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਕੈਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਇਹ ਉਹੀ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਦੇਖਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਭਾਵਨਾਤਮਕ

ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਬਿਜਲੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਕੈਮਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਫਿਲਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਮੇਰਾ ਕੈਮਰਾ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ *eiss-Ikon Super Ikonta B ਮਾਡਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਯੰਤਰ ਨਾਲ ਲੈਸ ਹੈ ਜੋ ਡਬਲ ਐਕਸਪੋਜ਼ਰ ਨੂੰ ਅਸੰਭਵ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ Agfa Record ਫਿਲਮ, ਸਾਈਜ਼ 120 ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਸਪੇਸ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਰੋਸ਼ਨੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਕਲੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਮੈਂ ਫਲੈਸ਼ ਜਾਂ ਫਲੱਡ ਲਾਈਟਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਫਿਲਮ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਵਿਕਾਸ ਕੰਪਨੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਖੁਦ ਵਿਕਸਤ ਕਰਨਾ ਪਵੇ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕਿਵੇਂ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਵਿਨਚੈਸਟਰ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਮੀਂਹ ਪੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਕਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਉਤਰੇ ਅਤੇ ਚਰਚ ਵੱਲ ਭੱਜੇ। ਸਵੇਰੇ 11 ਵਜੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਚਰਚ ਲਗਭਗ ਖਾਲੀ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਮੁੱਖ ਹਾਲ ਦੇ ਦੂਰ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਲੋਕਾਂ ਦੇ। ਵੇਦੀ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਉੱਚੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਤੋਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਨਕਲੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਬਿਜਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਖਿੜਕੀਆਂ ਅਤੇ ਦੂਰ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮੱਧਮ ਚਮਕ ਸੀ। ਮੁੱਖ ਹਾਲ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਉੱਚੀਆਂ ਲੱਕੜ ਦੀਆਂ ਕੋਇਰ ਕੁਰਸੀਆਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਨ, ਹਰ ਪਾਸੇ ਤਿੰਨ ਕਤਾਰਾਂ। ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਿਤਾਬਾਂ ਹਰੇਕ ਸੀਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੇਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਬੈਠੀਆਂ ਸਨ। ਸਾਰਾ ਖੇਤਰ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਉੱਕਰੀ ਹੋਈ ਗੋਥਿਕ ਲੱਕੜ ਦੇ ਕੰਮ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਆਰਚਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਬਾਕੀ ਮੁੱਖ ਹਾਲ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁਰਸੀਆਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਬੈਠਾ ਸੀ।
ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਚੁੱਪ, ਬਾਹਰ ਮੀਂਹ ਪੈ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਰ ਦੇ ਭੂਤਕਾਲ ਦਾ ਮਾਹੌਲ, ਇਹ ਸਭ ਮਿਲ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਕਾਂਤ, ਸੰਸਾਰਿਕ ਅਨੁਭਵ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਡਰ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਡਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਕੈਮਰਾ ਕੁਰਸੀ ਦੀ ਰੇਲਿੰਗ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ, ਇਸਨੂੰ ਅਗਲੀ ਕਤਾਰ ਵਿੱਚ ਕੋਇਰ ਕੁਰਸੀਆਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਕੈਮਰੇ ਨੂੰ ਲੱਕੜ ਦੇ ਸਹਾਰੇ 'ਤੇ ਲਗਭਗ ਦੋ ਸਕਿੰਟਾਂ ਲਈ ਸਥਿਰ ਰੱਖਿਆ, ਇੱਕ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕੋਣਾਂ ਤੋਂ ਛੇ ਵਾਰ ਦੁਹਰਾਇਆ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਚਰਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਗਏ। ਪੂਰੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਵਿੱਚ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ।
ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਜਦੋਂ ਫਿਲਮਾਂ ਲੈਬ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਈਆਂ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਲਏ ਗਏ ਛੇ ਵਿੱਚੋਂ ਚਾਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ, ਪਰ ਦੋ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਸਾਫ਼- ਸਾਫ਼ ਇੱਕ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਸਮੂਹ, ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਨਕਾਬਪੋਸ਼ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਦਾ ਜਲੂਸ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਚਰਚ ਦੇ ਫਰਸ਼ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਪੱਧਰ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੇਠਾਂ। ਮੈਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਫਰਸ਼ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਪੱਧਰ ਤੋਂ ਨੀਵਾਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਭੂਤਰੇ ਭਿਕਸ਼ੂ ਜ਼ਰੂਰ ਉਸ ਫਰਸ਼ ਦੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਤੁਰ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਸਾਡੇ ਨਹੀਂ।
ਮੈਂ ਮਾਧਿਅਮ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਨਾ ਹੀ ਮੇਰੇ ਕੈਮਰੇ ਵਿੱਚ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਵਿਨਚੈਸਟਰ ਦੇ ਭੂਤਰੇ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ!

* * *

ਮੇਰੇ ਟੀਵੀ ਸ਼ੋਅ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਸਾਊਥੈਂਪਟਨ ਛੱਡ ਕੇ ਸੈਲਿਸਬਰੀ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ। ਉਸ ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ, ਡਾਊਨਟਨ ਵਿੱਚ, ਬੈਨਸਨ ਹਰਬਰਟ ਆਪਣੀ "ਪੈਰਾਸਾਈਟ ਲੈਬਾਰਟਰੀ" ਚਲਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਵਿਲੱਖਣ ਉਪਕਰਣਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ "ਆਪਰੇਟਰਾਂ" ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਐਨ ਸਲੋ-ਗਰੋਵ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਮੁਟਿਆਰ, ਜਾਦੂਗਰੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਨੌਜਵਾਨ ਡੈਣ ਹੈ। ਉਸਦੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ

ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਝਪਕਣ ਜਾਂ ਘੜੀ ਦੇ ਘੰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਹੌਲੀ ਜਾਂ ਤੇਜ਼ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨਿਊ ਫੋਰੈਸਟ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦਰਮਿਆਨੇ ਅਤੇ "ਚਿੱਟੇ ਡੈਣ" ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਦੁਆਰਾ ਬੈਨਸਨ ਹਰਬਰਟ, ਇੱਕ ਸਮਰਪਿਤ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਯੋਗ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਕਾਰ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਲਗਭਗ ਦੁਰਘਟਨਾਯੋਗ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਪਣੇ ਅਗਲੇ ਨਿਸ਼ਾਨੇ, ਰਿੰਗਵੁੱਡ ਵਿੱਚ ਮੋਇਲਸ ਕੋਰਟ ਤੱਕ ਕੀਤਾ।
ਮੈਨੂੰ ਮੋਇਲਸ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਅਤੇ ਫੇਟ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਦੇ ਸਤੰਬਰ ਅੰਕ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਇੱਕ ਲੇਖ ਰਾਹੀਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ।
ਅਸਲ ਘਰ ਗਿਆਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਟੂਡੋਰ ਕਾਲ ਦਾ ਹੈ; ਮੁੱਖ ਘਰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਪੇਂਡੂ ਜਾਗੀਰ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ, ਜੋ ਅਕਸਰ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ ਨਿਊ ਫੋਰੈਸਟ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
"ਫੇਟ" ਲੇਖ ਦੀ ਲੇਖਕਾ ਲਿਲੀਅਨ ਚੈਪਮੈਨ ਨੇ 1962 ਵਿੱਚ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਉਸ ਸਕੂਲ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਜਿਸਨੂੰ ਇਹ ਹੁਣ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਚੈਪਮੈਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਾੜੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੀ ਇਸਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦੀ ਕੀਮਤ ਕਿੰਨੀ ਹੋਵੇਗੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਚੈਪਮੈਨ ਘੁੰਮਦੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਰਸਤੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਾਕੀ ਉੱਪਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਉੱਥੇ ਇਕੱਲੀ ਬੈਠੀ, ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਡਰ ਅਤੇ ਉਦਾਸੀ ਦੀ ਲਹਿਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ:
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸੰਗੀਤਕਾਰਾਂ ਦੀ ਗੈਲਰੀ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ਚਾਦਰ ਪਹਿਨੇ ਇੱਕ ਪਰਛਾਵੇਂ ਚਿੱਤਰ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਮੂਰਤੀ ਨਾਲੋਂ ਕਿਸੇ

ਚਾਦਰ ਵਰਗਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਚਾਦਰ ਦੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਟੁਕੜੇ ਨੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਢੱਕ ਲਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਸੋਗ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿੱਚ ਜਕੜੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਮੂਰਤੀ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਵਧੀ, ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਖੁੱਲ੍ਹਦੇ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੁੰਦੇ ਗਏ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਡਰ ਨਹੀਂ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਉਦਾਸੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੂਰਤੀ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਦੀ ਹੋਈ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰੇ ਤੱਕ ਤੁਰਦੀ ਗਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਸਾਹ ਸੁਣਿਆ। ਉੱਥੋਂ, ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰੀ ਅਤੇ ਚੈਪਲ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰਕੇ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ ਜਾਪਦੀ ਸੀ।
ਮੈਂ ਵੀ ਉੱਥੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਅਤੇ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਠੰਢਕ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਉਦਾਸੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਤਰਕਪੂਰਨ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਚੈਪਮੈਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਘਰ ਨਹੀਂ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਨੋਰ ਹਾਊਸ ਸਕੂਲ ਨੇ ਇੱਕ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਚੈਪਮੈਨ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੋਰ ਹਾਊਸ ਦੀ ਸਾਬਕਾ ਮਾਲਕ, ਡੇਮ ਲਿਸਲ, ਨੂੰ 1685 ਵਿੱਚ ਨੇੜਲੇ ਵਿਨਚੈਸਟਰ ਵਿੱਚ ਬਦਨਾਮ "ਫਾਂਸੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਜੱਜ" ਜੈਫਰੀ ਦੁਆਰਾ ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਸੀ ਸੇਜਮੂਰ ਦੀ ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਭੱਜਣ ਵਾਲੇ ਦੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਰਾਤ ਭਰ ਪਨਾਹ ਦੇਣਾ। ਅਸਲ ਕਾਰਨ ਉਸਦਾ ਪਿਉਰਿਟਨ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਚੈਪਮੈਨ ਦੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਬਿਰਤਾਂਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸ ਬਦਕਿਸਮਤ ਔਰਤ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
ਮੈਂ ਸਕੂਲ ਦੀ ਮੁੱਖ ਅਧਿਆਪਕਾ, ਮਿਸ ਵੀ.ਡੀ. ਹੰਟਰ ਤੋਂ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮੰਗੀ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਸ਼ਰਤ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸਕੂਲ ਨੂੰ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਕੋਈ "ਪ੍ਰਚਾਰ" ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਅਖ਼ਬਾਰ ਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ।

ਜਿੱਥੇ ਅੱਜ ਵੀ ਬੋਲੀਯੂ ਦੇ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮੋਇਲਸ ਕੋਰਟ ਪਹੁੰਚੇ, ਪੰਜ ਵੱਜ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਪਰ ਮਿਸ ਹੰਟਰ ਕਿਸੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕੰਮ ਲਈ ਬਾਹਰ ਗਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਜਗ੍ਹਾ, ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਅਧਿਆਪਕਾ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫਿੰਚ ਨੇ ਕੀਤਾ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇੱਥੇ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਪਿਛੋਕੜ ਕੀ ਹੈ?"
"ਡੈਮ ਲਿਸਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਤਹਿਖਾਨੇ ਵਿੱਚ ਛੁਪਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜਿੱਥੋਂ ਗਲੀ ਤੱਕ ਇੱਕ ਸੁਰੰਗ ਸੀ। ਜਾਸੂਸ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਦਮੀਆਂ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜੱਜ ਜੈਫਰੀਜ਼ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਕਲਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਇਸ ਘਰ ਨੂੰ ਸਤਾਉਂਦੀ ਹੈ।"
ਕੀ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਹੈ?

"ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਹਾਂ ਜੋ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪਾਲਦੇ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਭੂਤ ਜ਼ਰੂਰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ - ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਸਨੂੰ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਪੱਚੀ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕਬਜ਼ਾ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਮੱਕੜੀ ਦੇ ਜਾਲ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਬੁਰੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਭੂਤ ਘੁੰਮਦਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।"
"ਭੂਤ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ?"
ਉਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਭਗਵੇਂ ਚੋਲੇ ਪਹਿਨਣ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੀ ਭੂਤ ਕਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ?
"ਨਹੀਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਪਿਆਰੀ ਇਨਸਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਡਰਨ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਟੀਵੀ ਵਾਲੇ ਇੱਥੇ ਆਏ ਸਨ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਕਿ ਬੱਚੇ ਡਰਨ, ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵੱਡੇ ਲੋਕ ਭੂਤ ਵਰਗੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹਨ।"
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫਿੰਚ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਲੱਗਾ, ਅਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਚੱਲ ਪਏ। ਸਾਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹਨੇਰੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬੋਲੀਯੂ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਲਗਭਗ ਖਾਲੀ ਨਿਊ ਫੋਰੈਸਟ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੇ—ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ, ਪਰ ਜੰਗਲੀ ਘੋੜਿਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ—ਅਸੀਂ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਮਝ ਗਏ ਕਿ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੀਆਂ ਆਧੁਨਿਕ ਜਾਦੂਗਰਣੀਆਂ ਇਸ ਕੁਦਰਤੀ ਅਸਥਾਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧਾਰ ਵਜੋਂ ਕਿਉਂ ਚੁਣਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਰਹੱਸਮਈ, ਭਿਆਨਕ ਸ਼ਾਂਤ ਖੇਤਰ ਹੈ, ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਦੀ ਪੈਟਰੋਲ-ਪ੍ਰਦੂਸ਼ਿਤ ਦੁਨੀਆ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ।
ਅਸੀਂ ਲਗਭਗ ਛੇ ਵਜੇ ਬੋਲੀਯੂ ਪਹੁੰਚੇ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ, ਗੋਰ-ਬ੍ਰਾਊਨ ਪਰਿਵਾਰ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਾਡੇ ਬਾਰੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਚਿੰਤਤ ਸਨ।

ਬੋਲੋ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਸਬੰਧ ਸਾਡੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। "ਇਮੋਰਟਲ ਕਵੀਨ" ਅਤੇ "ਫਲਾਵਰਜ਼ ਆਫ਼ ਦ ਫੋਰੈਸਟ" ਦੀ ਲੇਖਕ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬਰਡ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਗੋਰ-ਬ੍ਰਾਊਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ, ਜੋ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਠਹਿਰਨ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਰਹੇ ਸਨ। ਮਿਸ ਬਰਡ ਸਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਤੱਤਾਂ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬੋਲੋ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ - ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਮੋਂਟਾਗੂ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲਾ ਮਹਿਲ ਘਰ, ਜਿਸਨੂੰ "ਪੈਲੇਸ ਹਾਊਸ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; "ਦਿ ਵਾਈਨਯਾਰਡਜ਼", ਗੋਰ-ਬ੍ਰਾਊਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਘਰ, ਅਤੇ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਐਬੇ ਅਤੇ ਬਾਗਾਂ ਦੇ ਖੰਡਰ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ - ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ "ਦਿ ਵਾਈਨਯਾਰਡਜ਼" ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਦੇਖਾਂ।
ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬੋਲਿਯੂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮਾਰਗਰੇਟ ਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ "ਲਾਲ ਕਮਰੇ" - ਮੇਰੇ ਕਮਰੇ - ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਉੱਥੇ ਇਕੱਲੇ ਛੱਡ ਦੇਵੇ। ਇਹ ਕਮਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਿਲੱਖਣ ਹੈ। ਜੇ ਮੈਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਥਿਰ ਹੋਣ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਭਾਵਨਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਾਲ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੌਸਮਾਂ, ਦਿਨ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਉਸ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਚੁੱਪ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਹੈ... ਜਿਵੇਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਿਤੇ ਰੁਕ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਰੁੱਖ ਇੱਕ ਸਟੇਜ ਸੈੱਟ ਵਾਂਗ ਸਥਿਰ ਹਨ, ਝਾੜੀਆਂ ਪੇਂਟ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਲੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਦੇਰ ਨਾਲ ਉੱਠਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਬੋਲਿਯੂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਵੇਰ ਵੇਲੇ ਜਾਗਦਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਮੇਰੇ ਲਈ ਲਗਭਗ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਸੀ - ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਧੁੰਦ, ਸਗੋਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਸਥਾਈ, ਸਦੀਵੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਅੰਗੂਰੀ ਬਾਗਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦੇ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨੀ (ਜਾਂ ਡਰ) ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁਦਰਤੀ ਮਹਿਸੂਸ

ਹੋਇਆ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਟੁਕੜੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਬੋਲਿਯੂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਮੱਠ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਖੰਡਰ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬਰਡ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦਾ ਸਪਸ਼ਟ ਵਰਣਨ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਸ਼ਾਮ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਐਬੇ ਦੇ ਖੰਡਰਾਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਅਤੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਲੰਬੇ ਸਫ਼ਰ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਥੱਕ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਕੋਲ ਗਰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਕਿ ਕਰਨਲ ਗੋਰ-ਬ੍ਰਾਊਨ ਮੈਨੂੰ ਐਬੇ ਲੈ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਦੋਸਤ, ਕੈਪਟਨ ਬੀ. ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਬੋਲੀਯੂ ਦਾ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਨਿਵਾਸੀ ਸੀ। ਪੈਲੇਸ ਹਾਊਸ, ਜੋ ਕਿ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਨਵਾਂ ਸੀ, ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਕੇਂਦਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਲਾਰਡ ਮੋਂਟਾਗੂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਆਧੁਨਿਕ ਮੋਟਰ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸੈਲਾਨੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅਜੀਬ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ

ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਚੈਪਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟਾਇਲਟ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਛੱਤ 'ਤੇ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਬੋਰਡ ਹੈ!
ਐਬੇ ਖੁਦ ਵਪਾਰਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ "ਦਿ ਵਾਈਨਯਾਰਡਜ਼" ਅਤੇ "ਦਿ ਸਪਲਿੰਟ" ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਸੀ, ਇੱਕ ਧਾਰਾ ਜੋ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਤੱਟ ਨੂੰ ਆਇਲ ਆਫ਼ ਵਾਈਟ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕੈਪਟਨ ਆਪਣੀਆਂ ਚਾਬੀਆਂ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਐਬੇ ਕੰਪਲੈਕਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਸਕੀਏ।
"ਕੈਪਟਨ, ਇੱਥੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸਨ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਖੰਡਰ ਹੋਏ ਮੱਠ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ।
"ਬਿਊਲੀਯੂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਮੁਟਿਆਰ 'ਪੁਜਾਰੀ ਦਾ ਬੁਰਾਈ ਦਰਵਾਜ਼ਾ' ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਰਸਤੇ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਵੱਲ ਤੁਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਨ ਸਮਝਿਆ। ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਟਿਕਾਈ ਹੋਈ ਤੁਰ ਪਈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਈ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਆਦਮੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਟਕਰਾਉਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ - ਪਰ ਉਹ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ!"
ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਮੱਠ ਦੇ ਖੰਡਰ ਹੋਏ "ਗਾਰਥ" ਜਾਂ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਨੀਚਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਵਾਲਟ ਵਾਲੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਸਨ; ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੱਖ ਕੰਧ ਸੀ ਜੋ ਹੁਣ ਬੋਲੀਯੂ ਚਰਚ ਹੈ ਪਰ ਕਦੇ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਡਾਇਨਿੰਗ ਹਾਲ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ ਹੈ?"
"ਦਰਅਸਲ, ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਡੋਮਸ ਕਨਵਰਸੋਰਮ ਦੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਫਲੈਟ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਇੱਕ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਰਸ, ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਪਦਵੀ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਐਤਵਾਰ

ਸਵੇਰੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਫਲੈਟ ਦੇ ਬਾਹਰ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਪਲੇਟਫਾਰਮ 'ਤੇ ਆਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੂੰ ਪੰਜਵੇਂ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਇੱਕ ਖੋਜ ਪੱਤਰ ਪੜ੍ਹਦਾ ਦੇਖਿਆ।" ਉਸਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ?
"ਉਹ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਮਿੰਟ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਦੀ ਰਹੀ, ਫਿਰ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕੇਤਲੀ ਨੂੰ ਉਬਲਦੇ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਜਾਣਾ ਪਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਬਾਹਰ ਆਈ, ਤਾਂ ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ।"
ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਇਹ ਖਿਆਲ ਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਮਾਸ ਅਤੇ ਹੱਡੀਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?
"ਹਾਂ, ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਾਸ ਅਤੇ ਲਹੂ ਦਾ ਇਨਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।" "ਕਿਉਂਕਿ ਬੋਲੀਯੂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨਹੀਂ ਹਨ।"
"ਹਾਂ।"
ਕੀ ਉਹ ਡਰ ਗਈ ਸੀ?
"ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ।"
"ਕੀ ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹਨ?"
ਕੈਪਟਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਗਲਾ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ। "ਹਾਂ, ਬੁੱਢੇ ਮਿਸਟਰ ਪੋਲਸ, ਜੋ 1886 ਤੋਂ 1939 ਤੱਕ ਇੱਥੇ ਪਾਦਰੀ ਸਨ, ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਆਮ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਦਾ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਹੈ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਸੁਣਦਾ ਵੀ ਸੀ।"
ਅਸੀਂ ਚਰਚ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਹਨੇਰੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ। ਅੰਦਰੂਨੀ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਆਧੁਨਿਕ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਦਿੱਖ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ, ਪਰ ਇਹ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਹੱਸਮਈ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।
ਇਹ ਉਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਪੁਜਾਰੀ ਭੂਤਰੇ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ।

"ਉਸਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਾਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਵੀ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਸਨ," ਕਪਤਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਕੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਇਸ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਵਰਗੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਵੇਖੀਆਂ ਹਨ?"
"ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ," ਕੈਪਟਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਂਤ, ਸਥਿਰ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਭਰਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਬੰਦੂਕ ਦੇ ਕੰਮਕਾਜ ਬਾਰੇ ਸਮਝਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, "ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਆਈਆਂ। ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਦੇਰ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਤੀਹ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਇਸ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਉਵੇਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਸੀ।'"
ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਕੀ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 'ਓਹ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਚਰਚ 1840 ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੀ।'
"'ਓਹ, ਨਹੀਂ,' ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ
- ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਕੋਲ ਸੀ।'"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"'ਅਸੀਂ ਅੰਦਰ ਆਏ,' ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਚਰਚ ਨੂੰ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਾਂਗ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਥੋੜੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਵੱਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਬਾਹਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਘਰ ਪਹੁੰਚੇ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੈਰਿਸ਼ ਚਰਚ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਅਤੇ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸਾਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਝਾਤੀ ਮਾਰੀ ਹੈ।'"
ਔਰਤਾਂ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਈਆਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਚਾਰ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਬਿਊਲੀਯੂ ਦੇ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਂਦੇ ਦੇਖ ਰਹੀਆਂ ਸਨ!

ਮੈਂ ਚਰਚ ਦੇ ਮੁੱਖ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਆਉਣ ਦਾ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਹਨੇਰਾ ਚਰਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੁੱਪ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਇੱਕ ਵੀ ਕਿਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਗਲਿਆਰੇ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਗਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਉੱਪਰੋਂ ਕਿਸੇ ਅੰਗ ਦੀ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰੀ ਕਲਪਨਾ ਸੀ। ਕੌਣ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਅਜਿਹੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਕੇਤ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।
ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਭੂਤਰੇ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਸੰਸਕਾਰ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਹੈਨਰੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਕਿੱਥੇ ਜਾਣਗੇ? ਮੱਠ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹੇ, ਪਰਲੋਕ ਦੇ ਡਰ ਤੋਂ।
ਇਹ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਭਿਕਸ਼ੂ ਇਸ ਅਜੀਬ ਤੱਥ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਕਬਰਸਤਾਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਕਬਰਾ, ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ! ਮੱਠ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਚਰਚ ਦਾ ਵਿਹੜਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਬੋਲੀਯੂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਹੈ। ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਇੱਕ ਪਲਾਟ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਭਿਕਸ਼ੂ ਬੋਲੀਯੂ ਵਿੱਚ ਭਟਕਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਉਸ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕਬਰਸਤਾਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਲੈਂਦਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦਾ।
ਇਸ ਵੱਡੀ ਹਵੇਲੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਪੈਲੇਸ ਹਾਊਸ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਮਠਾਠ ਦਾ ਮਹਿਲ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਅਕਸਰ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜਨਵਰੀ 1964 ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਰਟ ਲਿੰਕਲੈਟਰ ਦੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ

ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬ੍ਰੌਂਕਸ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਨੈਨਸੀ ਸੁਲੀਵਾਨ, ਜੋ ਕਦੇ ਪੈਲੇਸ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਰਸੋਈਏ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਨੇ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ।
"ਪੈਲੇਸ ਹਾਊਸ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਖਾਈ ਹੁੰਦੀ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਤੱਕ ਇੱਕ ਗੋਲ ਪੌੜੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਕਾਟਸ ਦੀ ਰਾਣੀ ਮੈਰੀ ਉਸੇ ਪੌੜੀ ਤੋਂ ਉਤਰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਖਾਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਚ ਨਿਕਲਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ। ਕੁਝ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਸਦਾ ਭੂਤ ਅਜੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਉਤਰਦਾ ਹੈ!"
"ਨੌਕਰੀਆਂ ਦੇ ਕਮਰੇ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸਨ; ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੰਜ ਕੁੜੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਹਰ ਰਾਤ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਉਤਰਦੇ ਸੁਣਦੇ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਇੰਨੇ ਡਰ ਗਏ ਸੀ, ਇੰਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਏ।"
ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਔਖਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੈਰੀ ਸਟੂਅਰਟ ਬੋਲਿਯੂ ਤੋਂ ਭੱਜ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਕੋਈ ਪੁਰਾਣਾ ਭੂਤ। ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉੱਥੇ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਕੈਮਰੇ ਬੋਲੀਯੂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਲੌਕਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਜਾਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੁਨਰਮੰਦ ਸਮਾਧੀ ਮਾਧਿਅਮ ਲਿਆਵਾਂਗਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਭਿਕਸ਼ੂ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ।

*60
ਸਮਰਸੈੱਟ ਸਟ੍ਰੀਟ (ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ)
ਸਮਰਸੈੱਟ ਪੇਂਡੂ ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਆਮ ਛੋਟੇ ਕਸਬਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਕੁਝ ਹਜ਼ਾਰ ਘਰ, ਕੁਝ ਗਿਰਜਾਘਰ, ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ

ਜਾਗ ਪਈ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਚਿੱਤਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਡਰਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਕਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ।
ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਹ ਭੈਣ ਮਰ ਗਈ।
ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਨਰਜ਼ ਨੂੰ ਡਰਾਇਆ ਨਹੀਂ; ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਸਦੀਵੀਤਾ ਦੀਆਂ ਝਲਕੀਆਂ ਸਨ, ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਾਲ ਬੀਤਦੇ ਗਏ, ਮਨੋਰ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਘਰ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਘਰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਪੈਸੇ ਬਚਾਏ। ਕਿਸਮਤ ਨਾਲ, 1966 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਿਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ, ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਘਰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਪਦਾ ਸੀ; ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਘਰ ਵਰਗਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਪੁਰਾਣੇ ਯੁੱਗ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸੁੰਦਰ ਛੋਹ ਸਨ। ਘਰ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਵਸੀਅਤ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਇਸਨੂੰ ਵੇਚਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸਨ। ਮਨੋਰ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਨਵੇਂ ਘਰ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਖਾਸ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਸੰਪੂਰਨ ਅਤੇ ਸੁਹਾਵਣਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਮਾਲਕ ਅਮੀਰ ਲੋਕ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪੈਸਾ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਲਗਾਇਆ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀਮਤ ਦੱਸੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਮੈਨਰ ਜੋੜੇ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੰਨੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਘਰ ਦੀ ਉਮੀਦ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਘੱਟ ਸੀ। "ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਲੈ ਲਵਾਂਗੇ," ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਗਭਗ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਘਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੋ ਗਿਆ।
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਇੰਨੇ ਘੱਟ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ?" ਮਿਸਟਰ ਮੈਨਰਜ਼ ਹੈਰਾਨ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਮੁਫ਼ਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਕੱਢਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਗਰਮੀਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਖਰਕਾਰ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਖਰੀਦੇ ਹੋਏ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਥੇ ਵਸਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਨਰ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗਲਤ ਸੀ।
ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ, ਉਸਨੂੰ ਬੇਚੈਨੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਪਰ ਸਮਝਦਾਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਸਨੇ ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਅਤੇ ਅਣਜਾਣ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਹੋਣਾ ਦੱਸਿਆ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਵਧਦਾ ਗਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਤਣਾਅ ਨੇ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਈ ਪਹਿਲੀ ਰਾਤ, ਸਵੇਰੇ 2 ਵਜੇ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨ ਦੇ, ਉਸਨੂੰ ਜਿਨਸੀ ਉਤੇਜਨਾ ਦਾ ਇੱਕ ਉਛਾਲ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਦੇ ਵਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੰਬਣੀ ਦੌੜ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਫਿਰ ਤੋਂ ਨਵੇਂ ਘਰ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ।
ਪਰ ਰਾਤ ਦੇ 2 ਵਜੇ ਦਾ ਉਹ ਭਿਆਨਕ ਸਮਾਂ ਉਸਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਉਸੇ ਅਜੀਬ ਅਹਿਸਾਸ ਨਾਲ ਜਗਾਉਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਉਹ, ਨਾ ਹੀ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਮੈਂਬਰ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਨਵਾਂ ਘਰ ਖੁਦ ਸੀ।
ਆਪਣੇ ਜੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਦੁੱਗਣਾ ਹੋ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਊਰਜਾ ਫਰਨੀਚਰ ਨੂੰ ਪਾਲਿਸ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਮਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਥੱਕੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਰਾਤ ਦੀ ਨੀਂਦ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਪਰ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਥੱਕੀ ਹੋਈ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਭਾਵਨਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਠੀਕ ਦੋ ਵਜੇ ਜਗਾ ਦਿੱਤਾ।
ਇਸ ਅਜੀਬ ਅਹਿਸਾਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਪਹਿਲਾ ਹਫ਼ਤਾ ਬੀਤ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸੋਮਵਾਰ ਫਿਰ ਆ ਗਿਆ। ਡੁੱਬਦੇ ਗਰਮੀਆਂ ਦੇ ਸੂਰਜ ਦੀ ਨਿੱਘੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਘਰ ਹੋਰ ਸੁਹਾਵਣਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਰਾਤ ਦਾ ਉਸਦਾ ਡਰ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ।

ਉਸ ਸੋਮਵਾਰ ਸਵੇਰੇ, ਉਹ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਨਾਸ਼ਤਾ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਛੋਟੀ ਧੀ ਲਈ ਟੋਸਟ ਮੱਖਣ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਅਚਾਨਕ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਗਈ। ਉੱਥੇ, ਇੱਕ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਆਦਮੀ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਅਜਨਬੀ ਨੇ ਚਮਕਦਾਰ ਕਾਲੇ ਜੁੱਤੇ, ਗੂੜ੍ਹੇ ਨੀਲੇ ਪੈਂਟ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ ਕਮੀਜ਼ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਧਾਰੀਦਾਰ ਟਾਈ ਵੀ ਦੇਖੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਚਿਹਰਾ ਇੰਨਾ ਸਾਫ਼ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਬਰਫ਼-ਚਿੱਟੇ ਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਘੀ ਵੀ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਹੀ ਵਾਲੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ - ਨਾ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਨਾ ਹੀ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼।
"ਦੇਖ," ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜਿਸਦੀ ਪਿੱਠ ਪ੍ਰਤੱਖ ਵੱਲ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਦੇ ਬੱਚੇ ਮੁੜਦੇ, ਉਹ ਆਦਮੀ ਧੂੰਏਂ ਦੇ ਬੁੱਲੇ ਵਾਂਗ ਗਾਇਬ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਨਰਜ਼ ਜੋ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤੀ ਡਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮਹਿਮਾਨ ਇਨਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੱਸ ਪਿਆ। ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤ!
ਜੇਕਰ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਕੁਝ ਹੋਰ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਮਾਮਲਾ ਇੱਥੇ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਨਰਜ਼ ਵਿਹੜੇ ਤੋਂ ਰਸੋਈ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਫਰਿੱਜ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਇਸ ਵਾਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਇੰਨਾ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬੂਟ, ਗੋਡਿਆਂ ਤੱਕ ਲੰਬਾ ਪਹਿਰਾਵਾ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਦਿੱਖ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ।

ਇਸ ਨਾਲ ਉਹ ਡਰੀ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਉਹ ਸੋਚਣ ਲੱਗੀ। ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਅਜੀਬ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਸਮਝ ਆਉਣ ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਘਰ ਖਰੀਦ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਪਾ ਲਿਆ ਸੀ? ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਇੰਨਾ ਸਸਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਸੀ!
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਨਰਜ਼ ਇੱਕ ਵਿਹਾਰਕ ਔਰਤ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਅਜੀਬ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਉਸਨੇ ਘਰ ਲਈ ਚੰਗੀ ਰਕਮ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਭੂਤ ਉਸਨੂੰ ਭਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ!
ਪਰ ਲੜਾਈ ਹੁਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਾਲ ਉਸਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਘੇਰਨ ਲੱਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਉਸਨੂੰ ਗਿੱਲੇ, ਠੰਡੇ ਕੰਬਲ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ "ਜਾਲ" ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਦੇਖ ਜਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਚਿਪਚਿਪੀ, ਠੰਡੀ ਸ਼ਕਤੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਰਹੀ। ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਅਚਾਨਕ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਲੱਗੀ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਵੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨੂੰ ਸੁੰਘਿਆ ਅਤੇ ਹੱਸਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਵੀ ਚਿੰਤਤ ਹੋ ਗਿਆ: ਜੇਕਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਡਰਾ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?
ਜਲਦੀ ਹੀ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਰੱਖਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿਆਂ, ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਅਣਦੇਖੇ ਹੱਥ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ। ਪੁਰਾਣੀ ਪੋਰਸਿਲੇਨ ਅਲਮਾਰੀ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਲਚਲ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਸੀ।
"ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇਸਦਾ ਕੀ ਕਰੀਏ?" ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਨਰ ਨੇ ਇੱਕ ਰਾਤ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਘਰ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਏ ਜਾਣ ਜਾਂ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਮਾਰ ਸਮਝੇ ਜਾਣ ਦੇ ਡਰੋਂ ਆਪਣੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਦੇ ਲੋਕ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਨਰ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜੋ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉਸੇ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਗੁਆਂਢੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਨਰ ਨੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਉਸਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ।
ਖਾਸ ਕਰਕੇ, ਉਸਨੇ ਦੋਵਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ। ਗੁਆਂਢੀ ਨੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
"ਹਾਂ, ਉਹ ਉਹੀ ਲੋਕ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਨਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਲੱਗੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਨਰ ਨੇ ਇਸ ਘਰ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਦਿੱਖ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਸੀ।
"ਉਹ ਇੱਥੇ ਹੀ ਮਰ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਘਰ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤ ਕਦੇ ਵੀ ਘਰ ਛੱਡਣਾ ਜਾਂ ਵੇਚਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ," ਗੁਆਂਢੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਅਜੀਬ ਫੁੱਲ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਬਾਰੇ ਕੀ ਸੋਚਦੇ ਹੋ?" ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਨਰਜ਼ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸਨ, ਉਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਘਰ ਵਿੱਚ ਤਾਜ਼ੇ ਫੁੱਲ ਰੱਖਦੀ ਸੀ।"
ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਰਾਹਤ ਮਿਲੀ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਨਰਜ਼ ਫਿਰ ਪੁਲਿਸ ਮੁਖੀ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕੀਤੀ, ਇਸ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਣਚਾਹੇ "ਮਹਿਮਾਨਾਂ" ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਲੱਭੇਗੀ।
ਮੁਖੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਖੁਰਕਿਆ। "ਭੂਤ?" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਹਾਸੇ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਫਸਾਇਆ। ਇਹ ਮੇਰਾ ਇਲਾਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

ਪਰ ਉਸਨੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਚੋਰ ਸਨ ਤਾਂ ਉਹ ਵਾਧੂ ਗਸ਼ਤ ਭੇਜਣਗੇ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਨਰਜ਼ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਚਲੀ ਗਈ। ਉਹ ਸੱਚਾਈ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇਗੀ।
ਉਸਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਸਿੱਖਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਹਾਲਾਤ ਇੰਨੇ ਮਾੜੇ ਨਾ ਹੁੰਦੇ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੋਸਤ ਵੀ ਬਣਾ ਸਕਣ, ਇੱਕ ਵੱਡਾ, ਖੁਸ਼ ਪਰਿਵਾਰ, ਅੱਧਾ ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਅੱਧਾ ਭੂਤ ਬਣ ਸਕਣ? ਪਰ ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਉਸਨੇ ਅਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਜੋ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਗੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵੀ ਵਾਪਰਨਗੀਆਂ।
ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਨਰਜ਼ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੀ ਸੀ। ਜੇ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਹੁੰਦੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕਿਸ਼ੋਰ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਇਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਭੌਤਿਕ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਲਈ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਉਸਨੂੰ ਦੂਰ ਭੇਜ ਦਿੰਦੀ। ਪਰ ਇਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਬੇਰੋਕ ਜਾਰੀ ਰਹੀਆਂ।
ਇੱਕ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਸਾਰੇ ਖਾਣਾ ਖਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਇੱਕ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਧਮਾਕੇ ਨੇ ਸਾਰਾ ਘਰ ਹਿਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਇੰਝ ਲੱਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਰਸੋਈ ਦੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਇੱਕ ਟਨ ਕੱਚ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਹੋਵੇ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਭੱਜੇ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ-ਠਾਕ ਸੀ, ਕੁਝ ਵੀ ਖ਼ਰਾਬ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਇਸ ਮੋੜ 'ਤੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਨਰ ਆਪਣੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਧਾਰਮਿਕ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ।

"ਸ਼ਾਇਦ ਸਾਨੂੰ ਪੁਜਾਰੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਪੁਜਾਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਆਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਦੁਖੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਲਈ ਚੁੱਪਚਾਪ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ।
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਖਾਸ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸਨ ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਰਚ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਦਲਾਵਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਘਰ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣੂ ਸੀ।
ਜੇ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਯਕੀਨਨ ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਮੰਤਰੀ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਭਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਨਹੀਂ।
ਜਾਂ ਤਾਂ ਜੋੜੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਦਰੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਪੂਰਾ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਾਂ ਘਰ ਦਾ ਜਾਦੂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਜਾਰੀ ਰਹੀਆਂ। ਦਰਅਸਲ, ਪਾਦਰੀ ਦੁਆਰਾ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਥਿਤੀ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਗੜ ਗਈ।
ਕਈ ਰਾਤਾਂ, ਜਦੋਂ ਲਾਈਟਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਜਗਦੀਆਂ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਮਨੋਰ ਪਰਿਵਾਰ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਬੱਚੇ ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਸੁੱਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਕਿੰਨੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਸਨ?
ਕਈ ਵਾਰ, ਮਾਹੌਲ ਇੰਨਾ ਨਮੀ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਨਰਜ਼ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਨਾਸ਼ਤੇ ਵਾਲੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਮੇਜ਼ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵੀ ਅਸਮਰੱਥ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਤੇਜ਼ ਕੰਬਣਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰੀ ਹੋਈ, ਉਹ ਕੰਬਣ ਲੱਗੀ ਅਤੇ ਦੋ ਵਾਰ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਈ, ਪਰ ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਿਆ।
ਉਹ ਹੁਣ ਘਰ ਨੂੰ ਪਲਟਣ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਅਸਲ "ਮਾਲਕਾਂ" ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਦੇਣ ਬਾਰੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਘਰ

ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਕਦੇ ਵੀ "ਖਾਲੀ" ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਏਜੰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਖੀਰ ਸੌਂ ਗਏ ਤਾਂ ਰਾਤ ਦੇ 2 ਵਜੇ ਸਨ। ਹਾਲਾਤ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਬਦਤਰ ਜਾਪ ਰਹੇ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਨਰਜ਼ ਨੂੰ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਤਿੰਨ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਸਾਫ਼ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ। "ਮੈਂ ਇਹ ਘਰ ਛੱਡ ਰਹੀ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹੋ!" ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਲਿਨਨ ਦੀ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਬਿਸਤਰਾ ਕੱਢਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਗਈ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਲਗਭਗ ਅੱਧੀ ਉੱਪਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਚਾਨਕ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਜੋ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ, ਉਹ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਹੀ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਉੱਕਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਡਰ ਨੇ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਛਾਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੇਠਾਂ, ਇੱਕ ਵੱਡਾ, ਭਾਰਾ ਆਦਮੀ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦਰਦ ਨਾਲ ਲਾਲ ਸਨ।
ਉਸਨੂੰ ਸੱਟ ਤਾਂ ਸਾਫ਼ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਪੈਂਟ ਅਤੇ ਕਮੀਜ਼ ਚਿੱਕੜ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਖੂਨ ਨਾਲ ਸੁੱਕ ਗਿਆ ਸੀ?
ਉਹ ਰੇਲਿੰਗ ਨੂੰ ਫੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਉਸ ਵੱਲ ਵਧਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਹਾਏ ਰੱਬਾ, ਇਹ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ," ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਕੁਝ ਹੋਰ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦਿਆਂ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਹੇਠਾਂ ਦੇਖਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ। ਆਦਮੀ ਨੇ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ, ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਬੇਸਬਰੀ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਹੇਠਾਂ ਕਰ ਲਿਆ।

ਇੱਕ ਤਿੱਖੀ ਚੀਕ ਨਾਲ, ਉਹ ਬੇਕਾਬੂ ਹੋ ਕੇ ਰੋਦੀ ਹੋਈ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਕੋਲ ਗਈ।
ਘਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਮਾਸ ਅਤੇ ਲਹੂ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਉਸ ਰਾਤ ਦੀ ਘਟਨਾ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਉਸ ਸਵੇਰ, ਮੈਨਰ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਸਾਮਾਨ ਪੈਕ ਕਰਨ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਚਲੇ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਨਰ ਨੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਘਰ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ," ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਟ੍ਰੇਲਰ ਖਰੀਦਿਆ। ਹੁਣ ਲਈ, ਉਹ ਇੱਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ।
ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫਰਨੀਚਰ ਅਤੇ ਸਮਾਨ ਅਜੇ ਵੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵਾਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਪਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਠੀਕ ਰਹੇਗਾ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਘਰ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਨਰਜ਼ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹੀਆਂ, ਪਰ ਉਹ ਡਰ ਨਾਲ ਕੰਬ ਰਹੀ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ, ਭੂਤ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੁਬਾਰਾ ਆ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਭੂਤ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੈ।
ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੇ ਸ਼ੰਕਿਆਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਉਸੇ ਪਲ ਅਚਾਨਕ ਪੋਰਸਿਲੇਨ ਅਲਮਾਰੀ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਏ।
ਭਾਵੇਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਨਰਜ਼ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਨਾਲ ਕੁਝ ਸਬੰਧ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਫਿਰ ਵੀ ਕੁਝ ਹੋਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਦਰਦ ਨਾਲ ਕਰਾਹ ਰਹੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਭਿਆਨਕ ਤਸਵੀਰ ਅਣਜਾਣ ਰਹੀ। ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ?
ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਅਜੇ ਨਿਪਟਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਲੜ ਰਹੇ ਸਨ। ਕੀ ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਮਾਪੇ ਘਰੋਂ

ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲ ਸਕਦੇ ਸਨ? ਕੀ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਆਦਮੀ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਜਾਂ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਜਿਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਸੀ?
"ਛੱਡ ਦਿਓ," ਪਤੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਫਰਨੀਚਰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ। ਨਵੇਂ ਟ੍ਰੇਲਰ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬਦਬੂ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਲੋੜ ਪਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਚਾਹੁਣ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।
ਟ੍ਰੇਲਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਫਵਾਹਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਨਵੇਂ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਘਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਰੱਖੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ ਹਨ!
ਪਰ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਨਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੇਂ ਟ੍ਰੇਲਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆਈ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਫੁੱਲ ਨਹੀਂ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਪਰਫਿਊਮ ਦੀ ਬੋਤਲ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕੀ। ਫਿਰ, ਅਚਾਨਕ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਦਿਲ ਤੋੜਨ ਵਾਲੇ ਝਟਕੇ ਨਾਲ, ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਖੁਸ਼ਬੂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿੱਥੇ ਅਤੇ ਕਦੋਂ ਸੁੰਘੀ ਸੀ। ਇਹ ਉਸ ਭੂਤਰੇ ਔਰਤ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ! ਕੀ ਉਹ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਟ੍ਰੇਲਰ ਤੱਕ ਗਈ ਸੀ?
ਉਸ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਇਸ ਨਵੀਂ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਟ੍ਰੇਲਰ ਨੂੰ ਧੂੰਆਂ ਕੱਢਣ, ਇਸਨੂੰ ਹਵਾਦਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬਦਬੂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਗਲਤ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਇਤਫ਼ਾਕ ਸੀ। ਪਰ ਬਦਬੂ ਬਣੀ ਰਹੀ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਤੀਬਰ, ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਸਮਰਸੈੱਟ ਦੇ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਵਾਂ ਟ੍ਰੇਲਰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਰ ਖਰੀਦਿਆ, ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਦੇ ਨੇੜਲੇ ਕਸਬੇ ਸਟੋਇਸਟਾਊਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ 57 ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ, ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਘਰ, ਜੋ ਕਿ ਸਮਰਸੈੱਟ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਦੂਰ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਦਿੱਖ ਜੀਵ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਣਗੇ।
ਫਰਨੀਚਰ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਲਿਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਮੈਨਰ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਹ ਲਿਆ। ਸਟੋਇਸਟਾਊਨ ਵਿੱਚ ਵਸਣ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ, ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ। ਹੁਣ, ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਜੋ ਸੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਮਾਚਿਸਾਂ ਵਰਗੀ ਸੀ।
ਮੈਨਰ ਪਰਿਵਾਰ ਡਰ ਗਿਆ। ਕੀ ਇਸ ਰਹੱਸਮਈ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦਾ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ? ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਨਰ ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਧੂੰਏਂ ਵਰਗੀ ਮੂਰਤੀ ਉੱਠਦੀ ਦੇਖੀ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਸਿਗਰਟ ਨਹੀਂ ਪੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਮੂਰਤੀ ਧੁੰਦਲੀ ਜਿਹੀ ਮਨੁੱਖੀ ਮੂਰਤੀ ਵਰਗੀ ਸੀ।
ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆ ਗਈ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਇਸ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਬੱਚੇ, ਜੋ ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ ਆਪਣੇ ਡਰ ਤੋਂ ਠੀਕ ਹੋਏ ਸਨ, ਹੁਣ ਦੁਬਾਰਾ ਡਰ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਭੱਜਦੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਕਿਸ ਤੋਂ ਭੱਜ ਰਹੇ ਸਨ?
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਮੌਜੂਦ ਹਰ ਉਪਾਅ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ: ਪਵਿੱਤਰ ਪਾਣੀ, ਧੂਪ, ਪੁਜਾਰੀ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ, ਸਰਾਪ, ਅਤੇ ਅਦਿੱਖ ਤਾਕਤਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ: ਪਰ ਗੰਧ ਬਣੀ ਰਹੀ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨਾਲ ਜੀਣਾ ਸਿੱਖ ਲਿਆ। ਇੱਕ ਮਾਂ ਜਿਸ ਕੋਲ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਮਾਧਿਅਮ ਬਣਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਜੋ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਲਈ ਆਸਾਨ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹਨ ਜੋ ਦੁਨਿਆਵੀ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਜੀਵਤ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਰੀਰਕ

ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਖੇਡਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਹੁਣ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਨੌਜਵਾਨ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ, ਉਸਦੀਆਂ ਉਪਲਬਧ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਘੱਟਦੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸੁੰਘਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਘੱਟਦੀ ਗਈ। ਪਰ ਦੁਖੀ ਆਦਮੀ, ਆਪਣੇ ਸਮਰਸੈੱਟ ਘਰ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਬੈਠਾ, ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਿਆਰ ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ।

*61
ਹਾਊਸ ਆਫ਼ ਈਵਿਲ (ਨਿਊਯਾਰਕ)
ਪਾਰਕਰ ਕੀਗਨ ਇੱਕ ਵਿਹਾਰਕ ਆਦਮੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਣ ਜਾਂ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਬਹੁਤਾ ਝੁਕਾਅ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਸਮਝਣ ਯੋਗ ਹੈ। ਪਾਰਕਰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਉੱਤਰ-ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੈਲਡਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਲਈ ਐਸੀਟਲੀਨ, ਆਕਸੀਜਨ, ਨਾਈਟ੍ਰੋਜਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਲਣਸ਼ੀਲ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਦੇ ਟੈਂਕ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਟਰੱਕ ਚਲਾ ਕੇ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਕਮਾਉਂਦਾ ਹੈ (ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਵੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ)।
ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਬੁਢਾਪੇ ਤੱਕ ਜੀਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਸਮੇਂ ਆਪਣਾ ਮਨ ਆਪਣੇ ਕੰਮ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਰੱਖਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਰੇਬੇਕਾ, ਵਧੇਰੇ ਭਾਵੁਕ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਸਮਝਣ ਯੋਗ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਕਲਾਕਾਰ ਹੈ, ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਵੇਚਦੀ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਕੁਝ ਭਾਰਤੀ ਵੰਸ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਅਲੌਕਿਕ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਾਮੂਲੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਟੈਲੀਪੈਥੀ ਜਾਂ ਸੁਪਨੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਚਿੰਤਤ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ। ਨਾ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਕਦੇ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਸ਼ਾਇਦ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਨਾਵਲਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ।

ਕੀਗਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੇਬੇਕਾ ਦੂਜੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਘਰ ਲੱਭਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿਸਮਤ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਰੇਬੇਕਾ ਦੀ ਕਿਸ਼ੋਰ ਚਚੇਰੀ ਭੈਣ, ਜੇਨ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਘਰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਘਰ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਉਹ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਦਿਆਲਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਵੀ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਸਾਂਝੇ ਕੀਤੇ ਵੱਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀਆਂ ਰਾਤਾਂ ਬਿਤਾਉਣਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਦੀਆਂ ਸ਼ਿਫਟਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ।
"ਇਸ ਘਰ ਦੇ ਦੋ ਹਿੱਸੇ ਹਨ," ਜੇਨ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਆਕਰਸ਼ਕ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਪਾਰਕਰ ਅਤੇ ਰੇਬੇਕਾ ਨੇ ਉੱਥੇ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਕੇ ਤੁਰੰਤ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਹਨੇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹੁੰਚੇ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਘਰ ਆਕਰਸ਼ਕ ਸੀ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਬਾਹਰੋਂ। ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ, ਇਹ ਸਮੇਂ ਦੀ ਪਰੀਖਿਆ 'ਤੇ ਖਰਾ ਉਤਰਿਆ ਸੀ। ਪੁਰਾਣੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਕੁਆਰਟਰ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਯੂਨਿਟ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਘਰ ਦੇ ਮੁੱਖ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਸਮਾਨਾਂਤਰ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਘੁਸਪੈਠ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਜੇਨ ਅਤੇ ਹੈਰੀ ਇੱਥੇ, ਇਹਨਾਂ ਸਾਬਕਾ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਕੁਆਰਟਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਹਿੱਤਾਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਆਪਣੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਤੋਂ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਅਣਵਰਤੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ। ਇਹ ਕਦੇ ਮੁੱਖ ਘਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅੱਠ ਕਮਰੇ ਸਨ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਲਈ ਸੰਪੂਰਨ ਸਨ।
ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲਾ ਕਮਰਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਦੋ ਖਿੜਕੀਆਂ ਗਲੀ ਵੱਲ ਸਨ ਅਤੇ ਦੋ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦਾ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਇੱਕ ਤੰਗ ਰਸੋਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਲਾਂਡਰੀ ਰੂਮ ਸੀ। ਮੱਧਮ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ

ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪੌੜੀ ਦੇਖੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ, ਤੇਲ ਨਾਲ ਪਾਲਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਰੇਲਿੰਗ ਸੀ। ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਘਰ ਦੇ ਦੋ ਕਮਰੇ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਪੌੜੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਅਲਮਾਰੀ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬੰਦ ਪੌੜੀ ਮਿਲੀ ਜੋ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਤੋਂ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਤੱਕ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਬੰਦ ਪੌੜੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਸਨ। ਕੁੱਲ ਤਿੰਨ ਬੇਸਮੈਂਟ ਸਨ: ਇੱਕ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਕੁਆਰਟਰਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ, ਇੱਕ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਹੇਠਾਂ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਰੇਬੇਕਾ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਰੱਖਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਫਲਾਂ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਘਬਰਾਹਟ ਦਾ ਇੱਕ ਪਲ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੀ ਘਬਰਾਹਟ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਕਾਰਨ ਦੱਸਿਆ: ਉਸਨੇ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਥ੍ਰਿਲਰ "ਸਾਈਕੋ" ਦੇਖੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਬੇਸਮੈਂਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਫਿਲਮ ਦੇ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਈ। ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਬੇਸਮੈਂਟ ਦੇ ਇਸ ਖਾਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਬੇਚੈਨੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਫਿਲਮ ਦੇ ਪਲਾਟ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਈ ਸੀ।
ਹੁਣ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਬਾਕੀ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕੀਤਾ। ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਦੋ ਵੱਡੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਅਤੇ ਦੋ ਛੋਟੇ ਸਨ। ਸਿਰਫ਼ ਵੱਡੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀਟਿੰਗ ਸੀ। ਇੱਕ ਅਟਾਰੀ ਵੀ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉੱਥੇ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਘਰ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ।
ਜਾਰਜ ਜੋਨਸ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਿਮਰ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਸੰਜਮੀ ਆਦਮੀ ਨਿਕਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਧਾਰਮਿਕ ਹੋ?"

ਰੇਬੇਕਾ ਨੂੰ ਇਹ ਸਵਾਲ ਅਜੀਬ ਲੱਗਿਆ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਕਲਾਕਾਰ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਅਤੇ "ਰੱਬ ਤੋਂ ਡਰਨ ਵਾਲੇ" ਹੋਣ। ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜੋਨਸ ਦੇ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।
ਦਸੰਬਰ 1964 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਠੰਡਾ ਅਤੇ ਉਦਾਸ ਦਿਨ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕੀਗਨ ਪਰਿਵਾਰ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਰੇਬੇਕਾ ਇੱਕ ਪੁਰਾਤੱਤਵ-ਵਿਗਿਆਨੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਲੱਭ ਸਕਦੀ ਸੀ ਉਹ ਪੜ੍ਹਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਲਈ ਇੱਕ ਦਿਆਲੂ ਉਪਕਾਰ ਵੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਕੰਮ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਸੀ ਤਾਂ ਰਾਤ ਭਰ ਰੁਕੀ। ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੇਬੇਕਾ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਮੂਵਰਾਂ ਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ। ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਟਰੱਕ ਉਧਾਰ ਲਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਸ਼ਾਮ ਤੱਕ ਗੈਰੇਜ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਧੱਕਾ-ਮੁੱਕੀ ਅਤੇ ਧੱਕਾ-ਮੁੱਕੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕਠੋਰ ਠੰਡ ਅਤੇ ਬਰਫ਼ ਨੇ ਹਾਲਾਤ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਗੜ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ ਰੇਬੇਕਾ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਗਰਭਵਤੀ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ।
ਪਹਿਲੀ ਰਾਤ ਦੇਰ ਨਾਲ, ਉਹ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਵੱਡੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਏ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਦਿਨ ਭਰ ਦੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟਦੇ ਹੀ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਸੌਂ ਗਏ।
ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਥੱਕੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਪਰ ਰੇਬੇਕਾ ਨੇ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ, ਕੜਕਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਜੋ ਉਸਦੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਭਾਫ਼ ਦੀਆਂ ਪਾਈਪਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਕੰਧ ਵੱਲ ਮੁੜ ਗਈ।

ਜਦੋਂ ਰਾਤੋਂ-ਰਾਤ ਉਹੀ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਮੁੜ ਆਉਂਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ, ਤਾਂ ਰੇਬੇਕਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਪਾਰਕਰ ਵੀ ਰਾਤ ਦੀ ਸ਼ਿਫਟ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਤੇ ਜੇਨ ਦੇਰ ਰਾਤ ਦੇ ਟੀਵੀ ਸ਼ੋਅ ਦੇ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੱਕ ਇਕੱਠੇ ਜਾਗਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਲਗਭਗ 1:30 ਵਜੇ। ਉਸ ਸਾਰੇ ਸਮੇਂ, ਰਾਤੋਂ-ਰਾਤ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਾਫ਼ ਦੀਆਂ ਪਾਈਪਾਂ ਦੀ ਲਗਾਤਾਰ ਖੜਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੌਂ ਸਕਿਆ, ਅਤੇ ਸਮਾਂ ਬੀਤਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਜੇਨ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਵਧਦੀ ਗਈ। ਉਸਦਾ ਮੂਡ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਉਦਾਸੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਰੇਬੇਕਾ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਰਦੀਆਂ ਦੇ ਮੌਸਮ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕੁਝ ਖਾਸ ਹੈ।
ਫਿਰ ਇੱਕ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਰੇਬੇਕਾ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਗਦੀ ਪਈ ਸੀ, ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਹੋਈਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਭਾਰੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਭਾਰੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਤਾਲੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ ਸੀ, ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।
ਘਬਰਾ ਕੇ, ਅਤੇ ਚੋਰਾਂ ਤੋਂ ਡਰ ਕੇ, ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਦਿੱਤੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਉੱਪਰ ਗਈ, ਅਤੇ ਜੇਨ ਪਾਸੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਅੰਦਰ ਆਈ, ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਲ ਗਈ, ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਗਈ। ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਸਿਰਿਆਂ ਤੋਂ ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਨੇ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੀ। ਕੋਈ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਰ ਕਦਮ ਦੇ ਨਾਲ, ਪੌੜੀਆਂ ਝੁਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਭਾਰੀ ਵਿਅਕਤੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ!
ਕੋਈ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਦਿੱਖ ਆਦਮੀ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਰੇਬੇਕਾ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ

ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਦੀ ਚੀਕ ਹੇਠਾਂ ਸੁਣੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਆਪਣੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਭੱਜ ਗਈ। ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਉਸ ਤਜਰਬੇ ਨੇ ਜੇਨ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਿੜਚਿੜਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਛੋਟੀ ਧੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਗਈ। ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਅਚਾਨਕ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਨੌਜਵਾਨ ਸੀ ਜੋ ਜੇਨ ਨਾਲ ਚੰਗਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇਨ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਹੀ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸਦੇ ਘਬਰਾਏ ਹੋਏ ਦਿਲ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।
ਹੁਣ ਰੇਬੇਕਾ ਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਉਸ ਸ਼ੋਰ-ਸ਼ਰਾਬੇ ਵਾਲੇ ਭੂਤ ਨਾਲ ਇਕੱਲਿਆਂ ਰਾਤਾਂ ਬਿਤਾਉਣੀਆਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਫ਼ਰਤ ਸੀ। ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਜੇਨ ਦੇ ਵੱਖ ਹੋਏ ਪਤੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਮਾਨ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਚਲੇ ਗਏ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਾਬਕਾ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਕੁਆਰਟਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਖਾਲੀ ਹੋ ਗਏ।
ਫਿਰ ਰੇਬੇਕਾ ਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਖਾਲੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਭਾਰੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਰੋਣ ਵਰਗੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗਣ 'ਤੇ ਵੀ ਜਾਰੀ ਰਹੀਆਂ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਡਿਲੀਵਰੀ ਦੀ ਤਾਰੀਖ਼ ਨੇੜੇ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਕਸਰ ਮਾਂ ਬਣਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਚਿੰਤਾ ਵਧਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਹਾਲਤ ਉਦੋਂ ਵਿਗੜ ਗਈ ਜਦੋਂ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਅਲਮਾਰੀਆਂ ਦੇ ਟਕਰਾਉਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਕੋਈ ਉਸਦੇ ਸੌਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਅਲਮਾਰੀ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਖੋਲ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬੰਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਹ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਨਹੀਂ ਭੱਜੀ। ਕੌਣ ਕਰੇਗਾ? ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਪਾਰਕਰ ਉਸ ਰਾਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਲਦੀ ਘਰ ਆ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਰੇਬੇਕਾ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਹਿਸਟੀਰੀਆ ਵਾਲੀ ਹਾਲਤ

ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ। ਉਸਦੇ ਡਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ, ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਭਰੋਸੇ ਨਾਲ ਜੋ ਅਲੌਕਿਕ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਭ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਵੀ ਹੇਠਾਂ ਅਲਮਾਰੀ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਫ਼ ਸੁਣੀ।
ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਭੱਜਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਦੋ-ਦੋ ਕਰਕੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਫ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਪਾਰਕਰ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਡਰ ਜਾਂ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ: ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸ਼ੋਰ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਸਿਖਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਠੰਡੇ, ਹਨੇਰੇ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਰੱਖਿਆ।
ਅਚਾਨਕ, ਆਵਾਜ਼ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ। ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸਮਝਦਾਰੀ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਸਦੀ ਨਿਰੀਖਣ ਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪਾਰਕਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸੌਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀਤੀ। ਰੇਬੇਕਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਪੁੱਛਦੀ, ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਦੁਬਾਰਾ ਉਹੀ ਭਿਆਨਕ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ।
ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਜਿਵੇਂ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਭੜਕਿਆ ਹੋਵੇ, ਪਾਰਕਰ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਭੱਜ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਰੌਲਾ ਫਿਰ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ।

ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟ ਗਿਆ। ਆਪਣੇ ਕੰਨਾਂ 'ਤੇ ਕੰਬਲ ਖਿੱਚ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਹੇਠਾਂ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨੀਂਦ ਬੁਝਾਰਤ ਦੇ ਜਵਾਬ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ।
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਏ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਜੋੜੇ, ਵਿੰਟਰਜ਼, ਨੇ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਘਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਦੋਸਤਾਨਾ ਲੱਗ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸਖ਼ਤ ਅਤੇ ਜ਼ਿੱਦੀ ਸਨ। ਕੀਗਨਜ਼ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਦੋਵੇਂ ਪਰਿਵਾਰ ਬਹੁਤਾ ਗੱਲਬਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿੰਟਰਜ਼ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ ਅਤੇ ਕੁਝ ਤਿੱਖੇ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲੀ ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਡਰਦੀ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਰਾਤ ਦੇ ਚੌਕੀਦਾਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿੰਟਰਜ਼ ਘਬਰਾ ਕੇ ਰੇਬੇਕਾ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਦੇਣ ਆਈ।
"ਕੋਈ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਰੇਬੇਕਾ ਬਿਹਤਰ ਜਾਣਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਜੋ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਹੋਰ ਡਰਾਇਆ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਸਰਦੀਆਂ ਕਦੇ ਬਸੰਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦੀਆਂ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀਆਂ ਠੰਡੀਆਂ ਵਾਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਿੰਨੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਮਾਹੌਲ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਰੌਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ, ਕੀਗਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਵਾਚਡੌਗ ਵਜੋਂ ਵਰਤਣ ਲਈ ਇੱਕ ਮਾਦਾ ਜਰਮਨ ਸ਼ੈਫਰਡ ਕੁੱਤਾ ਖਰੀਦਿਆ।
ਇੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ, ਰੇਬੇਕਾ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਇਕੱਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੋਈ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਉਸ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਹੁਣ

ਉਸਦੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਉਡਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਕੰਧਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅੰਦਰ-ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਈਆਂ ਸਨ ਕਿ ਰੇਬੇਕਾ ਹੁਣ ਡਰਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਖਾਲੀ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਹੈਂਡਲ ਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਚਾਲੂ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਹੁਣ ਤੱਕ, ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਭੂਤ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਰਹੱਸਮਈ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਹੱਦ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ।
ਇੱਕ ਦਿਨ, ਉਹ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਸੀਟ ਬੈਲਟ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਛੱਡ ਗਈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਛੋਟੀ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਫੜਨ ਲਈ ਭੱਜੀ, ਜੋ ਅਗਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਕਗਾਰ 'ਤੇ ਸੀ। ਉਸੇ ਪਲ, ਸੀਟ ਬੈਲਟ ਟੁੱਟ ਗਈ, ਅਤੇ ਬੱਚੀ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਈ, ਜਿਸਦੀ ਖੋਪੜੀ ਟੁੱਟ ਗਈ।
ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਹਾਦਸਾ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਅਚਾਨਕ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡਾਕਟਰੀ ਖਰਚੇ ਵਧਦੇ ਗਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਰਜ਼ਾ ਵੀ ਵਧਦਾ ਗਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਰੇਬੇਕਾ ਕੰਮ 'ਤੇ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਕਮਾਏ। ਪਾਰਕਰ ਨੇ ਵੀ ਵਾਧੂ ਸ਼ਿਫਟਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਹੋਰ ਵੀ ਗੁੱਸੇ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿਰਾਇਆ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਮਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਹੋਰ ਵੀ ਵਧ ਗਈਆਂ ਕਿ ਰੇਬੇਕਾ ਕੰਮ 'ਤੇ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਲਈ ਇੱਕ ਢੁਕਵੀਂ ਬੇਬੀਸਿਟਰ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੋ ਗਏ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਉੱਥੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ।
ਉਹ ਮਦਦ ਲਈ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਕੋਲ ਗਈ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਜਾਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਪਰ ਇਹ ਰੇਬੇਕਾ ਨੂੰ ਅਸ਼ੁੱਭ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ

ਕਿਸ਼ੋਰ ਭੈਣ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ। ਉਹ ਪੈਸੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਕੂਲ ਲਈ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਘੱਟ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਤੰਗ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਹਰ ਰੋਜ਼, ਮੈਰੀ ਹੋਰ ਵੀ ਉਦਾਸ ਅਤੇ ਬਿਮਾਰ ਹੁੰਦੀ ਗਈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਹੱਸਮੁੱਖ ਕੁੜੀ ਸੀ।
"ਇੱਥੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੁਝ ਸ਼ੱਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਿਨ, ਡਰੀ ਹੋਈ, ਉਹ ਰੇਬੇਕਾ ਕੋਲ ਭੱਜੀ। ਇੱਕ ਚਾਂਦਨੀ ਰਾਤ, ਉਹ ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਇੱਕ ਚਿਹਰੇ ਵਰਗਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਰੇਬੇਕਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਸ਼ਾਂਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਪਰਛਾਵਾਂ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਕੁੱਤੇ ਦੇ ਲਗਾਤਾਰ ਭੌਂਕਣ ਨਾਲ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨ ਦੇ, ਸਥਿਤੀ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਗੜ ਗਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਦਿਨ-ਦਿਹਾੜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉੱਡਣ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਧਣ ਲੱਗੀਆਂ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਾਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਤਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਿਰ 'ਤੇ ਆ ਗਈਆਂ। ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਰੀ ਚਾਹ ਨਾਲ ਇੱਕ ਕੱਪ ਭਰਨ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਉਸੇ ਪਲ, ਇਹ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਤੋਂ ਉੱਡ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਾਰਕਰ ਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਚਕਨਾਚੂਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ, ਕੁੜੀ ਉੱਪਰ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਸਮਾਨ ਪੈਕ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿਣ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਆਈ।
ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਉਹ ਬੇਵੱਸ ਹੋ ਗਏ ਜਦੋਂ ਰੇਬੇਕਾ ਦੀ ਭਾਬੀ, ਸੁਜ਼ਨ, ਨੇ ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਅਤੇ ਕਲਪਨਾਸ਼ੀਲ ਔਰਤ, ਸੁਜ਼ਨ ਸੁਣੀਆਂ-ਸੁਣਾਈਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ।
ਆਪਣੇ ਆਉਣ ਦੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਰੁਖ਼ ਬਦਲ ਲਿਆ।

"ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਚੀਜ਼ਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਸ਼ੈਲਫਾਂ ਤੋਂ ਡਿੱਗਦੀਆਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਅਲਮਾਰੀ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹਦੇ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਦਰਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਛਾਣਬੀਣ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।
ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਲਗਾਤਾਰ ਗੂੰਜਦੀ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਸੁਜ਼ਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਸੁਣਿਆ। ਉਹ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲੈ ਗਈ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ: ਕੁੱਤਾ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਕੀਗਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਰਾਈ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਏ ਦੋ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਮਝਦਾਰ ਰਹੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕੇ, ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਚਮਤਕਾਰੀ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤੀ ਇੰਨੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ ਕਿ ਅਦਿੱਖ ਤਾਕਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦੇਣਾ ਮੂਰਖਤਾਪੂਰਨ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਚੁੱਪ ਰਹੇ।
ਇਹ 1966 ਦੀ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਰਾਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਘਰ ਉੱਤੇ ਡਰ ਦੀ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਭਾਵਨਾ ਛਾ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਦੀ ਅੱਖ ਦੇ ਕੋਨੇ ਤੋਂ, ਰੇਬੇਕਾ ਨੇ ਇੱਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇਖੀ, ਜੋ ਸੋਫੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਭਾਬੀ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਉੱਚੀ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਮੌਕੇ ਤੋਂ ਹਟਾਏ ਬਿਨਾਂ, ਉਸਨੇ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ, "ਸੁਜ਼ਨ, ਰਾਈਫਲ ਲੈ ਆ!" ਕਮਰੇ ਦੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਾਈਫਲ ਤਿਆਰ ਸੀ।
ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਸੁਜ਼ਨ ਨੇ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਝਾਕਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਇੱਕ ਤਿੱਖੀ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਭਾਰਤੀ ਜਾਂ ਨੀਗਰੋ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੰਨਾ ਘਿਣਾਉਣਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸਨੇ ਸੁਜ਼ਨ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸੁਜ਼ਨ ਦੇ ਬੰਦੂਕ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਚਿਹਰਾ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਿਹਾ, ਨਫ਼ਰਤ ਨਾਲ ਦੇਖਦਾ

ਰਿਹਾ, ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਖਿੜਕੀ ਵੱਲ ਬੰਦੂਕ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਚਿਹਰਾ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ।
ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਬਾਹਰ ਭੱਜ ਗਏ। ਜ਼ਮੀਨ ਇੰਨੀ ਜੰਮੀ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਤਾਂ ਉਹ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਭੱਜਦੇ ਹੋਏ ਸੁਣਿਆ।
ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਜੰਜ਼ੀਰਾਂ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਘੁਸਪੈਠੀਆ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਭੌਂਕਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੀ ਉਹ ਕਿਸੇ ਅਜੀਬ ਹਿਪਨੋਟਿਜ਼ਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ?
ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਸੂਜ਼ਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾਣਾ ਪਿਆ, ਕੀਗਨਜ਼ ਕੋਲ ਬੇਬੀਸਿਟਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਰੇਬੇਕਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਨੌਕਰੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ ਫਿਰ ਤੋਂ ਖ਼ਰਾਬ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਵਾਲੇ ਜੋੜੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਖਰਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਪਤੀ ਅਲੌਕਿਕ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਤਨੀ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ "ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ" ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਮਾਗ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਦਿਲਚਸਪੀ ਵੀ ਰੱਖਦੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਸ਼ੱਕੀ ਰਹੀ।
ਜੋ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮਝਦਾਰੀ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਆਫ਼ਤ ਬਣ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬੋਝ ਵਾਲੇ ਪਰਿਵਾਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਬੋਝ ਬਣ ਗਿਆ। ਕਿਸਾਨ ਘਰੇਲੂ ਖਰਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਸ਼ਰਾਬ ਅਤੇ ਘੋੜਿਆਂ ਦੀ ਦੌੜ 'ਤੇ ਖਰਚ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਕੀਗਨਾਂ ਅਤੇ ਕਿਸਾਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਤਣਾਅ ਲਗਾਤਾਰ ਵਧਦਾ ਗਿਆ। ਪਰ ਵਿੱਤੀ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਹੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਕਿਸਾਨਾਂ ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਜੀਬ ਸ਼ੋਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਸਹਿ, ਭਾਰੀ ਮਾਹੌਲ ਵੀ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਦਾ ਦੋਸ਼ ਕੀਗਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਰਜਾਈ ਮਿਲੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਅਮਰੀਕੀ ਬਾਜ਼ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਜਹਾਜ਼ ਛਪਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਜਲਦੀ ਹੀ, ਪਤਨੀ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਰਾਤ ਲਈ ਰਜਾਈ ਨੂੰ ਸਟੋਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਸਵੇਰੇ, ਚਿੱਤਰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਲਈ ਕੀਗਨਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਰਜਾਈ ਨੂੰ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਘਰ ਭੂਤ ਹੈ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਤਣਾਅ ਵਧਦਾ ਗਿਆ, ਦੋਵੇਂ ਜੋੜੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕੋ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਰੇਬੇਕਾ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਸਮਲਿੰਗੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ "ਬੁਰਾਈ ਦੇ ਘਰ" ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਅਤੇ ਸੁਭਾਅ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਰਹਿਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈ ਕਿ ਘਰ ਖੁਦ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਰਹਿਣਾ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਅਪ੍ਰੈਲ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਾਤ, ਰੇਬੇਕਾ ਅਤੇ ਪਾਰਕਰ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਟੈਲੀਫ਼ੋਨ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਉੱਤੇ ਤੁਰਦੇ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਚਿੱਤਰ ਲੰਘਿਆ, ਟੈਲੀਫ਼ੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ। ਇੱਕ ਪਲ ਬਾਅਦ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਚਿੱਤਰ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਹੇਠਾਂ ਵਾਲਾ ਟੈਲੀਫ਼ੋਨ ਵੀ ਵੱਜਿਆ।
ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਿਸਾਨ ਚੀਕਦੇ ਹੋਏ ਬਾਹਰ ਆ ਗਏ ਅਤੇ ਜਾਣਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਰਬਸੰਮਤੀ ਦਾ ਰਾਜ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਚਾਰੇ ਬਾਲਗ ਹੇਠਾਂ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਉਸ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ।
ਉਹ ਸਾਰੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤ ਸਨ ਕਿ ਇਹ ਮੂਰਤੀ ਇੱਕ ਨੀਲੀ-ਚਿੱਟੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਘਿਰੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਇੰਨੀ ਤੀਬਰ ਕਿ ਇਹ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ

ਹੀ ਇਹ ਮੂਰਤੀ ਲੰਘ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਰਫੀਲੀ ਠੰਢ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਸਿਰਫ਼ ਪਾਰਕਰ ਨੇ ਹੀ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਹ ਬਿਜਲੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਗਰਜ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ ਸੀ।
ਕਿਸਾਨਾਂ ਲਈ, ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਭੂਤ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬਰ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਚਲੇ ਗਏ।
ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਇਕੱਲੇ ਰਹਿ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਰੇਬੇਕਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਹੁਣ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਦੇਖਣ।
ਰਹੱਸਮਈ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨਾਲ ਲੰਬੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਤੋਂ ਥੱਕ ਕੇ, ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਹੀ ਉਹ ਥਾਂ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ।
ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਸਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੋੜ ਸੀ: ਜਿੱਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹਨੇਰੇ ਡਰ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਭਾਰੂ ਸਨ, ਹੁਣ, ਚਾਰ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਉਤਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਤੋਂ, ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਬਿਮਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦਾਨੀ ਲੱਭਣ ਅਤੇ ਨੌਕਰੀ 'ਤੇ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਆਈ ਹੈ।
"ਹਾਊਸ ਆਫ਼ ਐਵਿਲ" ਅਜੇ ਵੀ ਸੁੰਨਸਾਨ ਰੂਟ 14 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਇਹ ਵਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਵੀ ਪਾਰਕਰ ਨੂੰ ਰੂਟ 14 ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਐਕਸਲੇਟਰ ਦਬਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਤੇਜ਼ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜੋਖਮ ਲੈਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ!

*62
ਫੈਂਟਮ ਇਨ ਦ ਕੋਰੀਡੋਰ (ਲੌਂਗ ਆਈਲੈਂਡ)
ਪੋਰਟ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ, ਲੌਂਗ ਆਈਲੈਂਡ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ, ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਵਾਲਾ ਸ਼ਹਿਰ ਹੈ, ਜੋ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਪੈਂਤਾਲੀ ਮਿੰਟ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਿਵਾਸੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਡਾਊਨਟਾਊਨ ਜਾਂ ਮਿਡਟਾਊਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਆਉਂਦੇ-ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਲੌਂਗ ਆਈਲੈਂਡ ਦੇ ਹੋਰ, ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਾਂਗ ਪੇਂਡੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਫਿਰ ਵੀ, ਕੁਝ

ਸ਼ਾਂਤ ਗਲੀਆਂ ਅਤੇ ਗਲੀਆਂ ਹਨ ਜੋ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਛੋਟੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਾਂਗ, ਮੁੱਖ ਗਲੀਆਂ ਦੀ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹਨ, ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਇਕਾਂਤ ਮਾਹੌਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਇੱਕ ਗਲੀ ਕਾਰਲਟਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਬਲਾਕ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਘਰ, ਵਾਟਰਫਰੰਟ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਦੂਰ, ਇੱਕ ਸੱਚਾ ਪੇਂਡੂ ਘਰ ਹੈ। ਇਹ ਦੋ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਲੱਕੜ ਦਾ ਢਾਂਚਾ ਹੈ, ਜੋ ਲਗਭਗ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਘਰ ਸੜਕ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਿੱਛੇ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਪਲਾਟ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੈ, ਅਤੇ, ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਾਰਲਟਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਘਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਅੱਜ ਵੀ ਗੁਆਂਢੀ ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਧੀਆ, ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਜੋਂ ਦੇਖਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੰਗੇ, ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜੋ ਸੁਰਖੀਆਂ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।
ਪਰ ਇਹ ਘਰ, ਸੁੰਦਰ, ਪੁਰਾਣੇ ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸਥਿਤ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੰਨਾ ਮਨਮੋਹਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਫ. ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਆਪਣੀ ਪੁਰਾਣੀ ਸ਼ਾਨ ਦਾ ਇੱਕ ਖੰਡਰ ਜਿਹਾ ਢਾਂਚਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਾਸ ਮਾਣ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਮੀਦ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਪੈਸਾ ਖਰਚ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਐੱਫ. ਅਮੀਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਧੀਆ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਆਕਾਰ ਦਾ ਘਰ ਖਰੀਦ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਫ. ਦੇ ਪਿਤਾ ਕਾਰਲਟਨ ਵਿੱਚ ਘਰ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਉਸੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਫ. ਉੱਥੇ ਹੀ ਵੱਡੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੀਆਂ

ਦੋਵੇਂ ਧੀਆਂ ਸਕੂਲ ਜਾਣ ਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਵਸਣਾ ਸੁਭਾਵਿਕ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਜਾਣੂ ਸਨ। ਘਰ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਸਦੀ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਦੇਖਭਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਏਜੰਟ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਮਾਲਕਾਂ ਬਾਰੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ, ਸਿਰਫ ਇਹ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ 53 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਾਜਬ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਖਰੀਦ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਏਜੰਟ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਹੈ: ਕੱਲ੍ਹ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨ। ਜੇਕਰ ਐੱਫ. ਪਰਿਵਾਰ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਖਰੀਦਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਜਲਦੀ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਖਰੀਦੇਗਾ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਘਰ ਨੂੰ ਢਾਹ ਕੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕੀਮਤ ਘਰ ਨਾਲੋਂ ਲਗਭਗ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ। ਉਪਨਗਰੀਏ ਖੇਤਰ ਲਗਾਤਾਰ ਫੈਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪੋਰਟ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਸਥਾਨ ਸੀ।
ਪਰ ਐੱਫ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ 1961 ਵਿੱਚ ਘਰ ਖਰੀਦ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਖਰਾਬ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਏ, ਇਸਨੂੰ ਮੁਰੰਮਤ ਅਤੇ ਸਜਾਵਟ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਦੋ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ 'ਤੇ ਕੁੱਲ ਬਾਰਾਂ ਕਮਰੇ ਸਨ। ਦੋ ਲੈਂਡਿੰਗਾਂ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਚੌੜੀ ਪੌੜੀ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੱਕ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਦੂਜੀ ਲੈਂਡਿੰਗ ਸਿੱਧੀ ਇੱਕ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹਦੀ ਸੀ। ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਮਾਸਟਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਦੂਜਾ ਬੈੱਡਰੂਮ ਸੀ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦੋ ਧੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਤੇਰਾਂ ਅਤੇ ਅੱਠ ਸਾਲ ਸੀ, ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ। ਪਹਿਲੇ ਕੁਝ ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਵਾਲੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਿਵਾਰ ਅਣਜਾਣ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਸੈਟਲ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਐੱਫ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਧੀਆਂ ਸਵੇਰੇ ਸਕੂਲ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਫ ਦਿਨ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ

'ਤੇ ਮਾਸਟਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਹ ਹਨੇਰਾ ਅਤੇ ਡਰਾਉਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਬੈੱਡਰੂਮ 'ਤੇ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਚਿੱਟਾ ਰੰਗ ਕਰਵਾਇਆ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਵੇਰੇ ਸੌਣਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਵੇਰ ਦੀ ਧੁੱਪ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਚਿੱਟੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਰੌਸ਼ਨ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਪਰ ਰੰਗ ਬਦਲਣ ਨਾਲ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੁਹਾਵਣਾ ਮਾਹੌਲ ਇਸ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਦੀ ਅਸੁਵਿਧਾ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਫ. ਘਰ ਬਾਰੇ ਆਸ਼ਾਵਾਦੀ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਘਰ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ।
ਇੱਕ ਦਿਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਪਰਦੇ ਲਗਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਨਫ਼ਰਤ ਭਰੀ ਨਜ਼ਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸੀ, ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ!
ਤੁਰੰਤ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਫ. ਨੇ ਪਰਦਾ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਘਰੋਂ ਚਲੀ ਗਈ। ਉਹ ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਲਈ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਕਰਨ ਗਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਾਰੀ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਲਪਨਾ ਵਜੋਂ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਜਾਦੂਗਰੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਸਦੇ ਕਿਸੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ, ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਿਸੇ ਜਾਣਕਾਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਅਕਸਰ, ਉਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਕਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਸ ਵਿਲੱਖਣ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣਾ ਸਿੱਖ ਲਿਆ ਸੀ, ਕਿਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਸਮਾਜ ਉਸਨੂੰ ਅਜੀਬ ਸਮਝੇ। ਦਰਅਸਲ, ਉਸਨੂੰ "ਵੱਖਰਾ" ਹੋਣਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨਾ

ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਸਮਾਜਿਕ ਦਾਇਰੇ ਲਈ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸਨ।
ਇਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੀ ਪਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਟੈਲੀਫੋਨ ਦੀ ਲਗਾਤਾਰ ਘੰਟੀ ਵੱਜਣ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਜਾਗ ਆਈ। ਟੈਲੀਫੋਨ ਹੇਠਾਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉੱਠੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਚਲੀ ਗਈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਨੂੰ ਕੌਣ ਫ਼ੋਨ ਕਰੇਗਾ? ਉਸਦਾ ਨੰਬਰ ਸੂਚੀਬੱਧ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ, ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਫ਼ੋਨ ਅਜੇ ਵੀ ਘੰਟੀ ਵਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਮੰਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਉੱਪਰਲੀ ਪੌੜੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੈਰ ਰੱਖਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇੱਕ ਅਦਿੱਖ ਹੱਥ ਉਸਨੂੰ ਧੱਕਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਈ। ਡਿੱਗਦੇ ਹੀ ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵਜਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ। ਇਸ "ਹਾਦਸੇ" ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉਹ ਕਈ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਈ ਰਹੀ। ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਡਿੱਗਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਉਸਦੀ ਨੀਂਦ ਦੱਸਿਆ, ਪਰ ਉਹ ਬਿਹਤਰ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਸੀ: ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਫਿਸਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫ਼ੋਨ ਨੰਬਰ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

* * *

ਇਸ ਪਲ ਤੋਂ, ਘਰ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦਾ ਆਸ਼ਾਵਾਦੀ ਨਜ਼ਰੀਆ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਸਕੇ, ਜਦੋਂ ਚਾਹੇ ਭੱਜ ਸਕੇ। ਪਰ ਉਸਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਅਜੇ ਵੀ ਦੁਖਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਸਮਾਂ ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ- ਹੌਲੀ ਬੀਤ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਫਿਰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ, ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਬਾਹਰ ਸੀ, ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੈਠੀ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਿਤਾਬ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ, ਮੁੜੀ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਡਿੱਗੀ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਪਰਛਾਵੇਂ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ

ਲੰਬਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਉਸ ਮੂਰਤੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੂਰਤੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੋਵੇ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਫ. ਇੰਨੀ ਡਰੀ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ ਤੋਂ ਹਿੱਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਉੱਥੇ ਹੀ ਬੈਠੀ ਰਹੀ। ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਆਦਮੀ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਜੁਟਾ ਸਕੀ। ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕੀ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਬਹੁਤ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗੁਪਤ ਰੱਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਾਗਲ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਹਮਦਰਦੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਡੂੰਘੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੀਤਾ।
ਵੱਡੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਅਕਸਰ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਵੀ ਆਉਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਜਾਂ ਮਾਸਟਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਚੀਕਣ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ। ਉਸਨੇ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਹੇਠਾਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੁਣੀਆਂ, ਜੋ ਕਿ ਮਾਸਟਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹੇਠਾਂ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ੋਰ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਆਮ ਹਨ; ਸ਼ਾਇਦ ਘਰ ਬਸ ਸੈਟਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਯਕੀਨਨ, ਉਸਨੇ ਦੀਮਕ ਮਾਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਆਏ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬੇਸਮੈਂਟ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਤੋਂ ਪੈਨਲਿੰਗ ਹਟਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਖੇਤਰ ਦਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਆਇਨਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਬੀਮ ਅਤੇ ਨੀਂਹ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਮਾਹਰਾਂ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਘਰ ਨਾ ਤਾਂ ਸੈਟਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਹਿੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਫ. ਦੀ ਸਧਾਰਨ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਗੜਬੜੀਆਂ ਦਾ ਕੋਈ

ਕੁਦਰਤੀ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ? ਉਸਨੂੰ ਦੀਮਕ ਮਾਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਪਛਤਾਵਾ ਹੋਇਆ।
ਹੁਣ ਤੱਕ, ਨਾ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਜੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਫ. ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਡਰਾਉਣਾ ਲੱਗਿਆ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਧੀਆਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉੱਪਰ ਸਨ। ਅਚਾਨਕ, ਮਾਸਟਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰੋਂ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਧਮਾਕੇ ਅਤੇ ਦਸਤਕ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ।
"ਕੁੜੀਆਂ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠ ਗਈਆਂ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਸੌਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ। ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਪਰ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦੋਵੇਂ ਕੁੜੀਆਂ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕੰਮ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਚਲੀ ਗਈ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਉੱਪਰੋਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਆਉਣ ਲੱਗੀਆਂ। ਉਸਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉੱਪਰ ਉਸਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਫ. ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉੱਪਰ ਚਲੀ ਗਈ। ਉਸ ਕੋਰੀਡੋਰ 'ਤੇ ਸੱਤ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਏ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ: ਉਸਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ। ਉਸਨੇ ਮੁੜ ਕੇ ਪੌੜੀਆਂ ਦੀ ਰੇਲਿੰਗ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਫੜ ਲਿਆ। ਇਸ ਵਾਰ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਹੇਠਾਂ ਨਹੀਂ ਧੱਕ ਸਕੇਗਾ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਭੂਤ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਉਸਦਾ ਇਲਾਕਾ ਘਰ ਦਾ ਉੱਪਰਲਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਰਹੱਸਮਈ ਮਹਿਮਾਨ ਦੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ 'ਤੇ ਕੁਝ ਸੀਮਾਵਾਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਚਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ: ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਬਾਹਰ ਜਾਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ; ਉੱਥੇ ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸੀ। ਅਕਸਰ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਲੁਕਿਆ

ਹੋਇਆ ਹੈ, ਘੂਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਧੁੰਦਲੀਆਂ ਰੌਸ਼ਨੀਆਂ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਾਜ਼ਾਰ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਖਾਲੀ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਦੀ ਇੱਕ ਲਹਿਰ ਉਸ ਉੱਤੇ ਹਾਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਰਹਿਣਾ ਨਫ਼ਰਤ ਸੀ। ਕੀ ਉਹ ਭੂਤਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਉਸ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਈ ਸੀ?
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਫ. ਨੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਆਪਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂਬਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਟਾਲ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਸਮੱਸਿਆ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਨਾ ਕਿ ਸਵਾਲੀਆ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ।
"ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਹੈ," ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਮੰਨਿਆ, "ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੋਸਤਾਨਾ ਹੈ।"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਫ. ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਹ ਬਿਹਤਰ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ "ਦੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾਵਾਂ" ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਰੱਖਣ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਫ. ਧਾਰਮਿਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਯਿਸੂ ਦੀ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਲਗਾਈ ਗਈ। ਇਸ ਨਾਲ ਫ਼ਰਕ ਪਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ, ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਦੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਇਲਾਕੇ ਤੋਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਮਜ਼ਬੂਤ ਰਹੀ।
ਇੱਕ ਰਾਤ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਫ. ਦਾ ਗੂੜ੍ਹਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਭੂਤ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਕਾਰਨ ਟੁੱਟ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਸਦਮੇ ਤੋਂ ਉਭਰਨ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸਾਲ ਲੱਗ ਗਏ। ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ "ਇਕੱਲੇ" ਸਨ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਫ. ਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਈਰਖਾਲੂ ਭੂਤ ਉੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰੇਗਾ।

ਦਿਨ ਵੇਲੇ, ਉਸਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਇਕੱਲੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਕਮਰਾ "ਉਸਦਾ" ਇਲਾਕਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਇਲਾਕਾ ਘਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਸੀ।
ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ, ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਨਹਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਹਿੰਮਤ ਜੁਟਾ ਕੇ ਇਕੱਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ, "ਓਹ, ਉਹ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੈ!" ਉਸਨੇ ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਖਤਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ: "ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਹਾਂ!" ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਇਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ, ਇੱਕ ਟਾਈ ਆਪਣੇ ਹੁੱਕ ਤੋਂ ਹਟਾਈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਈ!
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਫ. ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ ਆਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਹਰ ਦਿਨ ਵਾਪਰਿਆ ਹੋਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ, ਉਸਨੇ ਧੁੰਦਲਾ ਜਿਹਾ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਓ, ਮੂਰਖ ਟਾਈ, ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਡਿੱਗ ਰਹੀ ਹੈ!" ਪਰ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮੂਰਖ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ; ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਡਰਾਇਆ ਸੀ।
ਉਸ ਸ਼ਾਮ, ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਘਰ ਬਾਰੇ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਪੈਸਾ ਲਗਾਇਆ ਸੀ। ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਦੂਰ ਜਾਣਾ ਬਹੁਤ ਅਸਹਿਜ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ? ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ?
ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਵੀ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਭਾਵਨਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਵੇਚਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਭੂਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮੌਕੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਹੋਏ

ਉਸ "ਹਾਦਸੇ" ਦੇ - ਉਹ ਫਿਰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਹਿਸ਼ਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਟਾਈਮਜ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ, ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਆਪਣਾ ਟੈਲੀਫੋਨ ਨੰਬਰ ਸੂਚੀਬੱਧ ਕੀਤਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਫ. ਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਹੁਣ ਜੇ ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਘਰ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛ-ਗਿੱਛ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਹੋਵੇਗਾ, ਨਾ ਕਿ ਕੋਈ ਭੂਤ ਉਸਨੂੰ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ।
ਪਰ ਘਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਾਤੋ-ਰਾਤ ਨਹੀਂ ਵਿਕਦੇ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਪੁਰਾਣੇ। ਉਹ ਵੇਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਉਠਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਫ. ਲਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਆਸਾਨ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਿਨਾਂ ਬੁਲਾਏ ਮਹਿਮਾਨ ਬਾਰੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਉਤਸੁਕ ਸੀ ਅਤੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨਾਲ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕੁਝ ਬਜ਼ੁਰਗ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਇਸ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੋਈ ਵੀ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਿਆ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਫ. ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉੱਥੇ ਕਦੇ ਕੋਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਕੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਨਤੀਜੇ ਉਤਸ਼ਾਹਜਨਕ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ ਇਹ ਜਾਣੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ!
ਫਿਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਫ. ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਜਨਮਜਾਤ ਮਾਧਿਅਮ ਸੀ। ਉਹ ਬਸ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਬੈਠ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਸਦੀਆਂ ਇੰਦਰੀਆਂ ਧੁੰਦਲੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਸ ਨਾਲ ਸਿੱਧਾ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ਬਦ-ਦਰ-ਸ਼ਬਦ ਸੁਨੇਹਾ ਸਮਝ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਫ ਆਪਰੇਟਰ ਇਸਨੂੰ ਲਿਖਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਿੰਨੀ

ਸ਼ਾਂਤ ਹੁੰਦੀ ਗਈ ਅਤੇ ਜਿੰਨਾ ਘੱਟ ਡਰ ਦਿਖਾਉਂਦੀ, ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਲਈ ਓਨੇ ਹੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦੇ ਗਏ।
ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਹੋਰ ਬੇਅਰਾਮੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੇਗਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਭੂਤ ਉਸਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਏਗਾ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਡਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਤਰਸ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮਦਦ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਲੋੜ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ।
ਘਰ ਖਰੀਦਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦਿਆਂ, ਉਹ ਅਕਸਰ ਅੱਧ-ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਤਸੀਹੇ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਹੁਣ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੋਸਤ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਉਹ ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸਮਝ ਗਈ ਅਤੇ ਸਮਝਣ ਲੱਗੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਕਿਉਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਭੂਤ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣੀ, ਉਸਦਾ ਗੁੱਸਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਸਮਝਣ ਦੀ ਤਾਂਘ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ।
ਇੱਕ ਪਤਲਾ ਜਿਹਾ ਨੌਜਵਾਨ, ਜਿਸਦੇ ਵਾਲ ਹਲਕੇ ਰੰਗ ਦੇ ਸਨ, ਗੱਲ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਉੱਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਅੱਖਾਂ ਡੁੱਬੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਕੈਨੇਡੀਅਨ ਨੇਵੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਵਜੋਂ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਲਾਪਤਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਫ੍ਰੈਂਚ-ਕੈਨੇਡੀਅਨ ਸੀ ਅਤੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੁਨੇਹਾ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਨਾ ਤਾਂ ਸੁਨੇਹੇ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਨਾਮ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਉਛਾਲ ਨੇ ਉਸਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਇਆ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਜਹਾਜ਼ ਦਾ ਨਾਮ ਸਿੱਖ ਲਿਆ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਟਾਕੋਮਾ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਫ. ਆਪਣੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਾਗਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਬੈਠਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੇ ਜਲ ਸੈਨਾ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਸ

ਨਾਮ ਦੇ ਚਾਰ ਜਹਾਜ਼ ਸਨ! ਪਰ ਉਸਦੀ ਜ਼ਮੀਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੈਨੇਡੀਅਨ ਨੇਵੀ ਨਾਲ ਵੀ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੁੰਡਾ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਡਿਊਟੀ ਦੌਰਾਨ ਲਾਪਤਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਜਹਾਜ਼ ਦਾ ਨਾਮ ਲੱਭਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਨਹੀਂ, ਕੈਨੇਡੀਅਨ ਨੇਵੀ ਕੋਲ ਟਾਕੋਮਾ ਨਾਮ ਦਾ ਕੋਈ ਜਹਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਟ੍ਰਾਂਸਕੋਨਾ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਮਾਈਨਸਵੀਪਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਹੀ ਜਹਾਜ਼ ਸੀ। ਇਸਨੇ 1942 ਤੋਂ 1945 ਤੱਕ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਗਈ, ਉਸਨੇ ਘਰ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਦੇਖੀ। ਹੁਣ ਕੋਈ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਮਾਹੌਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਅਜੇ ਵੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸ ਮਹੀਨੇ ਦੋ ਵਾਰ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਇੱਕ ਤੇਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਕੁੜੀ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ "ਉਹ ਵੱਡਾ ਮੁੰਡਾ ਕੌਣ ਸੀ ਜੋ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦਾ ਰਿਹਾ," ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਫ. ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਭ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਰਾਤ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਇਸ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਜਾਂ ਅਣਜਾਣ, ਕੁੜੀ ਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਨੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਟਨਾ ਦੱਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵੱਡੀ ਭੈਣ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਨਹਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੁੜ ਕੇ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ! ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਫ. ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲੱਗਿਆ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਈ।

* * *

ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਫ. ਦੀ ਉਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਨੌਜਵਾਨ ਨਾ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਦੱਸ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਦੱਸ ਸਕਿਆ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ

ਅਜੇ ਵੀ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਨਜਿੱਠਣਾ ਹੈ ਇਸ ਬਾਰੇ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਉਸੇ ਸਾਲ ਅਕਤੂਬਰ ਵਿੱਚ, ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ। ਨਵਾਂ ਮਾਲਕ ਇੱਕ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਕੈਥੋਲਿਕ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਦਕਿਸਮਤ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਘਰ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੁਝਾਅ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਐਫ. ਪਰਿਵਾਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਿਹਾ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਘਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਸਥਾਨਕ ਗੱਪਾਂ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਸਨ।
ਜੇ ਪੁਲਿਸ ਅਫ਼ਸਰ ਨੂੰ ਭੂਤਰੇ ਮਲਾਹ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਇਹ ਗੱਲ ਫੈਲ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਨਵੇਂ ਮਾਲਕ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਘਰ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਸਨ: ਇਹ ਓਨੀ ਸੁਹਾਵਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੰਨੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਵੇਲੇ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨ ਦੇ ਗਲਤ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਬੈੱਡਰੂਮ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਫ. ਮੁਸਕਰਾਈ, ਯਾਦ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿ ਰਹੱਸਮਈ ਮਲਾਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੱਖਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਨਿੱਜਤਾ ਲਈ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਹਰ ਵਾਰ ਇੱਕ ਅਣਦੇਖੇ ਹੱਥ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਜਾਂ ਬੁਰੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਕੱਲਤਾ, ਦੁਨੀਆ ਤੋਂ ਅਲੱਗ ਨਾ ਰਹਿਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਨੂੰ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗੇਗਾ? ਉਹ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਹੁਣ ਘਰ ਛੱਡ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਐਫ ਪਰਿਵਾਰ ਫਲੋਰੀਡਾ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਸੋਚਣ ਲੱਗ ਪਏ ਕਿ ਕੀ ਘਟਨਾਵਾਂ

ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸ਼ਕਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਧੀਆਂ ਤੋਂ ਆਈ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਭੂਤ-ਯੁੱਗ ਦੀਆਂ ਸਨ। ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪੁਲਿਸ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੋਵੇਗੀ: ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਛੇ ਬੱਚੇ ਸਨ।

*63
ਬੇਬੇਰੀ ਪਰਫਿਊਮ ਘੋਸਟ (ਫਿਲਾਡੇਲਫੀਆ)
ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉੱਤਰੀ ਫਿਲਾਡੇਲਫੀਆ ਦੇ ਇੱਕ ਬੈਂਕਰ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੰਭੀਰ ਕੋਈ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਬੈਂਕਰ ਇਨਸਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੁਝ ਖਾਸ ਗੁਣ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਵਿਲੀਅਮ ਡੇਵੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਘੱਟ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਦੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੱਠ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਮੈਨਚੈਸਟਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਵੇਰ, ਛੋਟੇ ਵਿਲੀਅਮ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦਾ ਚਿੱਟਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਇੱਕ ਘੜੀ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਦਾ ਦੇਖਿਆ। ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ, ਸਵੇਰ ਦੇ 8:30 ਵਜੇ ਸਨ। ਘੜੀ ਸਵੇਰੇ 8:30 ਵਜੇ ਵੱਜੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਚਿੱਟੇ ਪਰਛਾਵਿਆਂ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀ ਬਕਵਾਸ ਬੰਦ ਕਰੇ।
ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੁੰਡਾ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਖ਼ਬਰ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਆਰੇ ਦਾਦਾ ਜੀ, ਜੋ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਡੇਵੋਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸਵੇਰੇ 8:30 ਵਜੇ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀ ਡੇਵੀ ਫਿਲਾਡੇਲਫੀਆ ਚਲੇ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਬੈਂਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹਨ, ਭਾਈਚਾਰੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸਿਹਤ ਮੁੱਦਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ। ਉਸਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਪਿਤਾ, ਵਿਲੀਅਮ ਸੀਨੀਅਰ, ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਏ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੇ 1955 ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਘਰ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ

ਉੱਚੇ ਰੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰੇ ਇੱਕ ਪਲਾਟ 'ਤੇ ਤਿੰਨ ਪੱਧਰਾਂ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉੱਤਰੀ ਫਿਲਾਡੇਲਫੀਆ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਪਰ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਘਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਭਾਈਚਾਰਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਖੇਤਾਂ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਸੀ।
ਗਰਾਊਂਡ ਫਲੋਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਰਸੋਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਡਬਲ ਸਲਾਈਡਿੰਗ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੋ ਉੱਪਰਲੀਆਂ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਬੈੱਡਰੂਮ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਕਦੇ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਕੁਆਰਟਰ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਆਮ ਸੀ। ਡੇਵੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਹੇਠਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬਦਲਾਅ ਕੀਤੇ, ਪਰ ਸਥਾਨਕ ਵਕੀਲ ਹਿਊਸਟਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਹੈ, ਘਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇਹ 1880 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਖੈਰ, 1890 ਵਿੱਚ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਅੱਜ ਹੈ। ਵਿਲੀਅਮ ਸੀਨੀਅਰ ਇੱਕ ਸੱਚਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਸੱਜਣ ਸੀ, ਇਤਿਹਾਸਕ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦਾ ਸ਼ੌਕ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾਉਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਜੋ ਇੱਕ ਸ਼ੁੱਧ ਸਾਹਿਤਕ ਖੋਜ ਵਜੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਹਕੀਕਤ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਵਿਲੀਅਮ ਸੀਨੀਅਰ ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਨ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ। ਉਸਦਾ ਕਮਰਾ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਫਰਸ਼ ਦੇ ਬੋਰਡਾਂ ਦੀ ਚੀਕ-ਚਿਹਾੜਾ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।
ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਹੱਸ ਕੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਇਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਸਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਲਪਨਿਕ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਿਸਨੇ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲਬਾਤ ਲਈ ਮਾਹੌਲ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਪਰ ਬਜ਼ੁਰਗ ਡੇਵੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਸਾਹ ਤੱਕ ਇਹ ਗੱਲ

ਬਣਾਈ ਰੱਖੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਫਰਵਰੀ 1963 ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੇਵੀ ਨੇ ਫਿਰ ਕਦੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਘਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤਮਈ ਪਨਾਹਗਾਹ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਿਆ।

* * *

ਕਈ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਮਿਸਟਰ ਡਿਊਈ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਬੈਠਾ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਰਾਤ ਦੇ 10 ਵੱਜ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸੌਣ ਲਈ ਉੱਠਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਕੋਰੀਡੋਰ ਵੱਲ ਤੁਰਿਆ, ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਤੇਜ਼ ਖੁਸ਼ਬੂ ਦਾ ਝੰਜੋੜ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਤੇਜ਼ ਬੇਰੀਆਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣ ਲਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ, ਫਿਰ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਗਲਿਆਰੇ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ। ਖੁਸ਼ਬੂ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਟਿਕੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਅਦਿੱਖ ਵਿਅਕਤੀ, ਇਸ ਤੇਜ਼ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨੂੰ ਪਹਿਨ ਕੇ, ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ!
ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ, ਉਹ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸੇ ਪਲ, ਅਤਰ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਉਸ ਤੋਂ ਓਨੀ ਹੀ ਅਚਾਨਕ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਜਿੰਨੀ ਅਚਾਨਕ ਆਈ ਸੀ।
"ਮੈਰੀ," ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੂੰ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਪਰਫਿਊਮ ਡੁੱਲ ਗਿਆ?" ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ ਜਾਂ ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਮਿਸਟਰ ਡੇਵੀ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਸੀ ਪਰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਮਾਮਲਾ ਉੱਥੇ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਘਟਨਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਨਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ।

ਕਈ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਫਿਰ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਰਾਤ ਦੇ ਦਸ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਿਆ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਉਸਨੂੰ ਉਸੇ ਅਤਰ ਦੀ ਤੇਜ਼ ਖੁਸ਼ਬੂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ! ਖੁਸ਼ਬੂ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦੀ ਰਹੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਚੜ੍ਹਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ - ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ - ਉਸਦੇ ਸੱਜੇ ਪੈਰ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ। ਇੱਕ ਸਰਸਰਾਹਟ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਲੈਂਡਿੰਗ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਰੁਕ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਆਉਣ ਲਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ।
ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਖੋਪੜੀ ਦਾ ਫ੍ਰੈਕਚਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਸੁੰਘਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਲਗਭਗ 70% ਘੱਟ ਗਈ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਮੈਰੀ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਗੰਧ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। "ਹਾਏ ਮੇਰੇ ਰੱਬਾ!" ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਕਿਹਾ, "ਕਿੰਨੀ ਤੇਜ਼ ਗੰਧ ਹੈ!" ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। "ਇਹ ਕੀ ਹੈ?" ਮੈਰੀ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਮੋਢੇ ਹੀ ਹਿਲਾ ਸਕਿਆ।
ਉਸੇ ਪਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੋਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹੋਏ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਸਪਸ਼ਟ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਜਿੱਥੋਂ ਉਹ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ!
ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਡਰ ਗਏ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੱਕ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਕੇ ਨਹੀਂ ਗਏ। ਉਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਜੀਵਤ ਜੀਵ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ, ਮੈਰੀ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਪੜ੍ਹ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਉਹੀ ਤੇਜ਼ਾਬੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਦੇਖੀ। ਇਹ ਕੁਝ ਸਕਿੰਟਾਂ ਲਈ ਰੁਕੀ ਰਹੀ, ਫਿਰ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ

ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਸ਼ਾਮ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤਾ ਆਰਾਮ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਡੇਵੀ ਪਰਿਵਾਰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਡਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਵਜੋਂ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਾਰ, ਮਿਸਟਰ ਡੇਵੀ ਨੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਲਕੀ, ਚਿੱਟੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਹਿਲਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਛੋਟੇ ਬੱਦਲ ਦੇ ਆਕਾਰ ਨੇ ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਬੱਚਾ ਜਾਂ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਬਾਲਗ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਔਰਤ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਘਟਨਾ ਸਵੇਰੇ 3 ਵਜੇ ਵਾਪਰੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਆਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਰਾਤ ਸੌਂ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ।
ਅਪ੍ਰੈਲ 1966 ਵਿੱਚ, ਡਿਊਈ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਲੀਅਮਜ਼ਬਰਗ, ਵਰਜੀਨੀਆ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਵਾਪਸ ਆਉਣ 'ਤੇ, ਮਿਸਟਰ ਡਿਊਈ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਾਮਾਨ ਸਿੱਧਾ ਉੱਪਰ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਆਲੂਬੁਖਾਰੇ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆਈ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਉਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੋਵੇ!
ਮੈਰੀ ਦੀ ਇੱਕ ਮਨਪਸੰਦ ਅੰਗੂਠੀ, ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿਲ ਗਈ। ਇਹ ਉੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚੀ ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵੀ ਓਨਾ ਹੀ ਰਹੱਸ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਅੱਜ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਅੰਗੂਠੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਹਿਲਾਇਆ ਸੀ। ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਡਿਊਈ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਣਦੇਖੇ ਮਹਿਮਾਨ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਫਿਲਾਡੇਲਫੀਆ ਬੈਂਕਰ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਉਸੇ ਸਾਲ ਸਤੰਬਰ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਭਤੀਜੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਲੇਰੈਂਸ ਨੋਵਾਕ, ਮਿਲਣ ਆਏ। ਸ਼੍ਰੀ ਨੋਵਾਕ ਅਮਰੀਕੀ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੈਮੀਕਲ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਹਨ। ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਘਰ ਤਿਆਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਚਾਚੇ ਅਤੇ ਮਾਸੀ ਨਾਲ ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਬਿਤਾਏ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਘਰ ਨਹੀਂ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਭਤੀਜੀ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਰਹੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਨੋਵਾਕ ਨੂੰ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦਾ ਕਮਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੌਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀ

ਨੋਵਾਕ ਨੇ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੋਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਉਸਨੇ ਕਿਤਾਬ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ, ਲਾਈਟ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਸੌਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ।
ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਉਸਨੂੰ ਉੱਪਰੋਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਫ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮੈਰੀ ਹੀ ਸ਼ੁਭ ਰਾਤਰੀ ਕਹਿਣ ਆ ਰਹੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉੱਠ ਕੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਜਾਰੀ ਰਹੀ!
ਇੱਕ ਵਿਹਾਰਕ ਆਦਮੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਗੱਲ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਵੇਖਿਆ। ਹਾਲਵੇਅ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਲੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਏ ਹੋਣ, ਅਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਕਮਰਾ ਭਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅੰਦਰ ਆ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ, ਉਹ ਸੌਂ ਗਿਆ।
ਅਗਲੀ ਰਾਤ ਵੀ ਇਹੀ ਹੋਇਆ। ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ, ਮਿਸਟਰ ਨੋਵਾਕ ਰਾਤ ਨੂੰ ਠੀਕ ਦਸ ਵਜੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਸੌਂ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸੌਂ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
"ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ, ਕੁਝ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋ ਕੇ, "ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਦਮ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋਣ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮੈਰੀ ਦੇ ਕਦਮ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਦੇ ਹੋਣਗੇ।"
ਮਿਸਟਰ ਨੋਵਾਕ ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਮੈਰੀ ਵੀ ਸੀ (ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ ਵਾਂਗ), ਦਾ

ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸਬੰਧ ਸੀ ਜੋ ਟੈਲੀਪੈਥਿਕ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਇਹ ਮਾਮੂਲੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਸਨ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਸੰਜੋਗ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਕੈਮਿਸਟ ਦੀ ESP (ਅੰਦਰੂਨੀ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ) ਪ੍ਰਤੀ ਕੁਦਰਤੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਨੇ ਉਸਦੀ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਵਿੱਚ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੈਂਕਰ, ਮਿਸਟਰ ਡੇਵੀ ਨਾਲ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਸੀ।
ਪਰ ਜੇ ਆਤਮਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਰਦਾਂ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਮੈਰੀ ਨੋਵਾਕ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਜਾਂ ਘਟਨਾ ਦੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁੱਤੀ ਰਹੀ।
ਡੇਵਿਸ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਭਤੀਜਾ, ਕਲਿਫੋਰਡ ਰਿਚਰਡਸਨ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਓਕਲਾਹੋਮਾ ਤੋਂ ਨੋਵਾਕਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਡੇਵਿਸ ਦੇ ਘਰ ਰਾਤ ਕੱਟਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਮਿਸਟਰ ਰਿਚਰਡਸਨ ਇੱਕ ਬੀਮਾ ਏਜੰਸੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਦੂਗਰੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਨੋਵਾਕਸ ਦੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ 'ਤੇ, ਉਹ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਦਾਸ ਅਤੇ ਗੁਆਚਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਕੌਫੀ ਪੀਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੀ ਗੱਲ ਕਹੀ। "ਦੇਖ ਮੈਰੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੇਰਾ ਪਤੀ ਬੱਕੀ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਅੰਕਲ ਨੇਡ ਦੇ ਘਰ ਰਿਹਾ। ਕੀ ਉਹ ਚੰਗੀ ਨੀਂਦ ਸੌਂਦਾ ਸੀ?"
"ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ?" ਮੈਰੀ ਨੇ ਅਗਿਆਨਤਾ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ।
ਕੀ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ?
ਮੈਰੀ ਸਮਝ ਗਈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ "ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ" ਸਨ।
"ਰੱਬ ਦਾ ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ," ਬੀਮਾ ਏਜੰਟ ਨੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਹ ਲਿਆ। "ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਪਾਗਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੋਵਾਂ।"

ਉਹ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੌਂਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਕਿਹੜਾ ਭਿਆਨਕ ਰਾਜ਼ ਛੁਪਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ? ਇਹ ਕਮਰਾ ਹੁਣ ਸਾਦਾ, ਪਰ ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਨ ਕਮਰੇ ਵਜੋਂ ਢੁਕਵਾਂ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਤੰਗ ਹੈ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੌਕਰਾਣੀ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸਦੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਖਿੜਕੀ ਹੈ ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਦਰੱਖਤਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਗਲੀ ਵੱਲ ਖੁੱਲ੍ਹਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਇਕਾਂਤ ਕਮਰਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਮਦਦ ਲਈ ਪੁਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸੁਣਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।
ਡੇਵੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਆਲੇ- ਦੁਆਲੇ ਦਾ ਇਲਾਕਾ ਰਾਈਟਸ ਫਾਰਮ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਈਟ ਨੇ 1880 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਘਰ ਬਣਾਏ ਸਨ। ਘਰ ਖਰੀਦਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚਾਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਲੋਕ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਜ਼ਿੰਦਾ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਅਸਫਲ ਰਹੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ "ਸਮੱਸਿਆ" ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮੈਰੀ ਦੀ ਬਜ਼ੁਰਗ ਮਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਕਮਜ਼ੋਰ ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਡੇਵੀ ਪਰਿਵਾਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਡਰਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਉਤਸੁਕ ਸੀ। ਮੈਰੀ, ਇੱਕ ਘਰੇਲੂ ਔਰਤ, ਨੇੜਲੇ ਟੈਂਪਲ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਸਮੂਹ ਗਤੀਸ਼ੀਲਤਾ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਵਿਦਿਆਰਥਣ ਵੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਖੋਜਕਰਤਾ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਉਸਨੂੰ ਵਿਕਾਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ। ਵਿਲੀਅਮ ਡੇਵੀ ਲਈ, ਇਹ ਸਭ ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ।

* * *

ਜਦੋਂ ਘਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਤੋਂ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਾਂ ਸਨਸਨੀਖੇਜ਼ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਯੁੱਗ ਦੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ

ਰਹੱਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੁੰਦਰ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਪਹਿਲੂ ਜੋੜ ਦਿੱਤਾ।
ਫਿਰ ਇੱਕ ਦਿਨ, ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਛੋਟੇ ਕਮਰੇ ਦਾ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਮੁਆਇਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮਿਸਟਰ ਡੇਵੀ ਨੇ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਖੋਜ ਕੀਤੀ। ਕਮਰ ਦੀ ਉਚਾਈ 'ਤੇ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਡੂੰਘੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਤੋੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ! ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਬੂਤ ਸਨ। ਕੀ ਉੱਪਰਲੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਨੌਕਰਾਣੀ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ? ਕੀ ਘਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮੈਂਬਰ, ਸ਼ਾਇਦ ਪੁੱਤਰ, ਦੁਆਰਾ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਤੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰਾਣੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾਉਣ ਵਰਗੇ "ਮਾਮੂਲੀ" ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਛੋਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੀ?
ਬੇਰੀ ਦੀ ਤੇਜ਼ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨੌਕਰ ਵਰਗ ਦੀ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਦੋਂ ਹੁਣ ਵਾਂਗ, ਤੇਜ਼ ਅਤਰ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਾਤਰਾ ਨੂੰ ਚੰਗੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

* * *

ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਘਟਨਾ ਨਹੀਂ ਵਾਪਰੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਭੂਤ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਨੌਕਰਾਣੀ ਲਈ, ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਹੇਠਲੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਣਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਅਨੰਦ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਨਹੀਂ - ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਲਈ ਵੀ ਨਹੀਂ!

*64
ਸਿਰਹੀਣ ਦਾਦਾ ਜੀ (ਜਾਰਜੀਆ)
ਗਰੋਵਰ ਸੀ. ਉਨ੍ਹਾਂ ਰੰਗੀਨ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜੋ ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਡੂੰਘੇ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ ਵੀ।

ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਗਰੋਵਰ ਦਾ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖਾਸ ਪਿਛੋਕੜ ਸੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ; ਉਹ ਇੱਕ ਅਨਪੜ੍ਹ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਸਫਲਤਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਇੱਛਾ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਅਟੱਲ ਉਤਸੁਕਤਾ ਕਾਰਨ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਲੈ ਗਈ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਸਿੱਖਿਆ - ਜਾਂ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਘਾਟ - ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਦੀ ਸੀ।

* * *

ਉਸਦਾ ਜਨਮ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਪੇਂਡੂ ਉੱਤਰੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹੀ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਫੈਨੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੱਚਾ ਦੋਵੇਂ "ਜਣੇਪੇ ਦਾ ਬੁਖਾਰ" ਜਾਂ ਸਹੀ ਡਾਕਟਰੀ ਇਲਾਜ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਮਰ ਗਏ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕੋਈ ਖਾਸ ਪੇਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਚੁਣਿਆ ਸੀ, ਇਸਦੀ ਬਜਾਏ ਉਹ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਜਾਰਜੀਆ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਧੀ ਦੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਕੋਲੰਬਸ, ਜਾਰਜੀਆ ਚਲੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਮਿਸਟਰ ਸੀ. ਨੇ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਮਿੱਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆਂ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾ, ਰੌਬਰਟ ਨੇ ਇੱਕ ਕਰਿਆਨੇ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਖੋਲ੍ਹੀ। ਇਹ ਸਟੋਰ "ਹੂਵਰ ਸੰਕਟ" ਤੱਕ ਵਧਿਆ-ਫੁੱਲਿਆ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਟੋਰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਹੈਰਿਸ ਕਾਉਂਟੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫਾਰਮ ਖਰੀਦਿਆ।
ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਾਫ਼ੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਿਸਟਰ ਸੀ. ਕੋਲੰਬਸ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਕਰਿਆਨੇ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਅਜ਼ਮਾਇਆ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਇਹ ਬੇਚੈਨ ਸੱਜਣ ਅਲਾਬਾਮਾ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਨੌਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਇੱਕ "ਵਾਧੂ" ਕੁੜੀ ਦਾ ਪਿਤਾ ਬਣ ਗਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਨੌਂ

ਬੱਚੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹਨ।
ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੂਜੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਛੂਤ ਵਾਲੀ ਬਿਮਾਰੀ ਨਾਲ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀ ਸੀ. ਨੂੰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉਡੀਕੀ ਜਾ ਰਹੀ ਮਾਨਸਿਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੇ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਠੀਕ ਹੋਣ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧੀ, ਐਗਨਸ, ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਦੁਕਾਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਕੀਤਾ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੀ ਸਿਹਤ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦਾ ਨਜ਼ਰੀਆ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਅਤੇ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ, ਉਸਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਵਿੱਚ ਵਿਕਸਤ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਬੱਚਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਖਰੀਦਣ ਅਤੇ ਵੇਚਣ ਲਈ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਸਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਇੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਰਿਆਨੇ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹੀ।
ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਪਣੇ ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇੱਕ ਉਸਾਰੀ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਜੱਦੀ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਨਾਗਰਿਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣ ਲੱਗਾ। ਇਸ ਰੁਤਬੇ ਨੇ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕੁਆਰੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕੁਝ ਵਿਆਹੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਜਾਂ ਵੱਖਰੇ ਸਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਸੀ. ਨੇ ਖੁਦ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ। ਦੂਜੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਕਲਪ ਦਿੱਤਾ: ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਜਾਂ ਦੋਵੇਂ।
ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚੁਣਿਆ, ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਜੋ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਤੇਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਉਹ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਰਿਹਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲ ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੋਲੰਬਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਿਆਰਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਘਰ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ। ਮਿਸਟਰ ਸੀ. ਵੀ

ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਆਦੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੱਖ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ।
ਹੁਣ ਜਦੋਂ "ਦੂਜੀ ਔਰਤ" ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਘਰੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਗਰੋਵਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਮਿਲਿਆ ਉਸ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਉਹ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਸੱਠਵਿਆਂ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਊਰਜਾਵਾਨ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਬੁਢਾਪੇ ਵਰਗੀ ਕਿਸੇ ਸਧਾਰਨ ਚੀਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਹੌਲੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ!

* * *

1962 ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ, ਉਹ ਮੈਡੇਲੀਨ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਨਰਸ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਜੋ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵਿਰੁੱਧ ਗਈ। ਗਰਮਾ-ਗਰਮ ਬਹਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਨੱਕ 'ਤੇ ਲੱਤ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ। ਜਦੋਂ ਖੂਨ ਵਗਣਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਘਬਰਾ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਲੈ ਗਈ। ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰ ਉਸਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਮਿਲਣ ਗਏ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਸ਼੍ਰੀ ਸੀ. ਨੇ ਵੀ ਪਿੱਠ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਨਰਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸੇ ਥਾਂ 'ਤੇ ਲੱਤ ਮਾਰੀ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਿ ਕੀ ਨਰਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਹੋ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਹੁਣ ਪਿਆਰ ਦੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ 'ਤੇ ਖਰੀ ਨਹੀਂ ਉਤਰਦੀ। ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ ਨੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਸੱਤਰ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਹੋਈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੈਡੇਲੀਨ ਸਿਰਫ ਸੱਠ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ। ਕਈ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸ਼੍ਰੀ ਸੀ. ਦੀ ਮੌਤ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਅਚਾਨਕ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਨਾਲ

* * *

ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀ ਸੀ. ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੌਂਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਤਨੀ ਬਿਸਤਰਾ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪੰਜ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੱਦਾ ਚੁੱਕਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਲਿਫਾਫਾ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਸਦਾ ਆਕਾਰ ਲਗਭਗ ਛੇ ਇੰਚ ਗੁਣਾ ਦਸ ਇੰਚ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸ਼੍ਰੀ ਸੀ. ਦੇ ਵੱਡੇ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਪਾਏ:
"ਇਹਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਮਰ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਰ ਗਿਆ, ਪਿਤਾ ਜੀ।"
ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਐਗਨੇਸ ਨੂੰ ਲਿਫਾਫਾ ਦਿਖਾਇਆ, ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਹਿਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਲਿਫਾਫਾ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਲੈ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਦਾ ਬਿਸਤਰਾ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਮੋਬਾਈਲ 'ਤੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਲਿਫਾਫਾ ਗਾਇਬ ਸੀ। ਪਰ ਇੱਕ ਦੂਜਾ, ਛੋਟਾ ਲਿਫਾਫਾ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਖਾਸ ਨਿਸ਼ਾਨ ਜਾਂ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀ ਸੀ. ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੇ ਬਿਸਤਰਾ ਬਣਾਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਛੋਟਾ ਲਿਫਾਫਾ ਵੀ ਗਾਇਬ ਸੀ। ਕੋਲੰਬਸ ਵਿੱਚ ਸੀ. ਦਾ ਘਰ ਕੋਈ ਜਨਤਕ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਅਭੇਦ ਕਿਲ੍ਹਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਲਿਫ਼ਾਫ਼ੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣਾ ਹੋਰ ਵੀ ਆਸਾਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਮੈਡੇਲੀਨ ਨੇ ਦੋਵੇਂ ਲਿਫ਼ਾਫ਼ੇ ਨਿੱਜੀ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਲਏ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕੇ। ਬਜ਼ੁਰਗ ਸੱਜਣ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਮੈਡੇਲੀਨ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ; ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਸੀ।

* * *

ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜੋ ਕਿ ਕਾਫ਼ੀ ਅਚਾਨਕ ਸੀ, ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਵਸੀਅਤ ਮਿਲੀ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਸੀ. ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਘਰ ਬਣਾਏ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ 1950 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਤੱਕ ਬੈਂਕ ਖਾਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਨਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਲਈ ਵੀ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਵਿਰਾਸਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਵਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੂੰ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਵਜੋਂ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਸਵਰਗੀ ਸ਼੍ਰੀ ਸੀ. ਦੇ ਦਫਤਰ ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦੋ ਲਿਫ਼ਾਫ਼ਿਆਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਗਾਇਬ ਸਨ। ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਧੀ, ਐਗਨਸ, ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਸੀ। ਨੌਕਰਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਤਿਜੋਰੀ ਖਾਲੀ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ ਕਈ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਸੌਂ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਉਸਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਭਾਲ ਕੀਤੀ ਪਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਵਸੀਅਤ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਮਿਲੀ, ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਦੀ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੀ ਟਾਈਪ ਕੀਤੀ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਅਨਪੜ੍ਹ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸ਼੍ਰੀ ਸੀ. ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਬਾਈਬਲ ਵਿਦਵਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਘੰਟੇ ਹਵਾਲੇ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ ਸਨ, ਜੋ ਵਿਸ਼ੇ ਅਤੇ ਸਰੋਤ ਦੁਆਰਾ ਸੰਗਠਿਤ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਧੀ ਮੈਰੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ 1962 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਲਿਖੇ ਨੋਟ ਟਾਈਪ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ, ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ, ਜੋ ਉਸਨੇ ਕੀਤਾ। ਕੁਝ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ, ਮੈਰੀ ਨੇ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਚੁੱਕੀ ਅਤੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਰਕਮ ਜੋੜ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਗੁੰਮ ਹੋਏ ਲਿਫ਼ਾਫ਼ਿਆਂ ਦਾ ਭੇਤ ਕਦੇ ਵੀ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਪਤਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਚਿੰਤਾਜਨਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਸੀ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕੀ ਸੀ ਕਿ ਬਜ਼ੁਰਗ ਸੱਜਣ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗੱਦੇ ਹੇਠ ਲੁਕਾਉਣਾ ਪਿਆ? ਇੰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ?
ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮੈਰੀ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਗਰੋਵਰ ਸੀ. ਦੇ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਬੱਚੇ ਲਈ ਛੱਡੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਸਦਾ ਪਿਤਾ ਉਸਦੀ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਲਾਬਾਮਾ ਔਰਤ ਸੀ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਈ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਬੇਕਾਰ ਭਾਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਮਾਮਲਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵੱਲ ਵਧ ਗਏ। ਗਰੋਵਰ ਸੀ. ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਜੇਕਰ ਇਹ ਕੁਝ ਅਣਸੁਲਝਿਆ ਅਧੂਰਾ ਕੰਮ ਨਾ ਹੁੰਦਾ।
ਗਰੋਵਰ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਲੇਵਿਸ ਸੀ. (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹੈ), ਕੋਲੰਬਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਟਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਫੁੱਲਦਾਨ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਬਣਾਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਮਿਸਟਰ ਸੀ. ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਮੱਸਿਆ ਦੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਲੇਵਿਸ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਗੁੰਮ ਹੋਏ ਲਿਫਾਫਿਆਂ ਦਾ ਰਹੱਸ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਮਾਰਚ 1967 ਦੀ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣੀ ਦੁਪਹਿਰ, ਚਾਰ ਵਜੇ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਫੁੱਲਦਾਨ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਰੈੱਡ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਮਿਸਤਰੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਕੰਮ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਫੁੱਲਦਾਨ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਇੱਟਾਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਲੇਵਿਸ

ਪਿਛਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਫਰੈੱਡ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ।
"ਇੱਕ ਇੱਟ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ," ਲੇਵਿਸ ਨੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਹਾ।
ਕੋਈ ਇੱਟ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪੁੱਛਿਆ। ਫਿਰ ਵੀ ਕੋਈ ਇੱਟ ਨਹੀਂ ਆਈ।
ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਹਾਇਕ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਇਆ, ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਘੂਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਫਰੈੱਡ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਫਰੈੱਡ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਡਰਿਆ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਬੁਰੇ ਸੁਪਨੇ ਤੋਂ ਜਾਗਦਿਆਂ, ਫਰੈੱਡ ਬੋਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਹੀ ਸ਼੍ਰੀ ਸੀ. ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿੰਦਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।" "ਪਰ ਮਿਸਟਰ ਸੀ. ਨੂੰ ਮਰਿਆਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ," ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
ਫਰੈੱਡ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਗਰੋਵਰ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ।
"ਉਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ?" ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਚਿੱਟਾ...ਰੋਸ਼ਨੀ," ਫਰੈੱਡ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਫਿਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦੇਖੇ ਗਏ ਚਿੱਟੇ ਪੈਂਟਾਂ ਵਾਲੇ ਚਿੱਤਰ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦਾ ਹੇਠਲਾ ਸਰੀਰ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ। ਗਰੋਵਰ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਟੇਢੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚਿੱਟੀ ਪੈਂਟ ਟੇਢੀਆਂ ਸਨ, ਬਿਲਕੁਲ ਗਰੋਵਰ ਵਾਂਗ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸਦਾ ਹੇਠਲਾ ਸਰੀਰ ਸੀ ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ।
ਲੇਵਿਸ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ। ਪਰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਫਰੈੱਡ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਜਾਗ ਪਿਆ - ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜਿਸਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਅਸਲੀ।

ਉਸਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਉਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਚਿੱਟੀ ਕਮੀਜ਼ ਅਤੇ ਗੂੜ੍ਹੀ ਪੈਂਟ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ... ਅਤੇ... ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਸਿਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਿਨਾਂ ਸਿਰ ਵਾਲਾ ਸੱਜਣ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚੋਂ ਉਸਦੇ ਵੱਲ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਲੇਵਿਸ ਬਸ ਉਸ ਪ੍ਰਤੱਖ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਿਤਾ, ਸਿਰ ਜਾਂ ਬਿਨਾਂ ਸਿਰ ਦੇ ਪਛਾਣਿਆ। ਜਦੋਂ ਭੂਤ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਲੇਵਿਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਤਿੰਨ ਛਾਲ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਲਈਆਂ ਅਤੇ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ।
ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਲੇਵਿਸ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਕੈਥਰੀਨ, ਇਸ 'ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਸਿਰ ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਭੂਤ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ, ਦਸੰਬਰ 1968 ਦੀ ਇੱਕ ਰਾਤ, ਲੇਵਿਸ ਅਤੇ ਕੈਥਰੀਨ ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਸਨ ਜਦੋਂ, ਲਗਭਗ 2:30 ਵਜੇ, ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਬੈੱਡਰੂਮ ਤੋਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਭਾਰੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜਾਗ ਪਏ। ਉਹ ਬੈਠ ਗਏ ਅਤੇ ਸੁਣਦੇ ਰਹੇ, ਬਿਨਾਂ ਪਲਕਾਂ ਝਪਕਦੇ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਨੰਗੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ, ਫਿਰ ਕਾਰਪੇਟ 'ਤੇ, ਅਤੇ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਘੱਟਦੇ ਗਏ, ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਰਸੋਈ ਦੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਆਵਾਜ਼ ਫਿਰ ਉੱਚੀ ਹੋ ਗਈ। ਲੇਵਿਸ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਘੁਸਪੈਠੀਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਤੱਕ ਖੋਜਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਚੋਰ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਸਨ।

* * *

ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਗਰੋਵਰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਸੀ। ਪਰ ਕਿਉਂ? ਇਹ ਸੱਚ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਘਰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਗਰੋਵਰ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਸਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਪਜਾਮੇ। ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਪਜਾਮਿਆਂ ਦੀ ਕਿਉਂ ਲੋੜ ਪਵੇਗੀ? ਯਕੀਨਨ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਨਣ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ

ਸਕਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਗਰੋਵਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਿਫਾਫਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਧੂਰੇ ਕੰਮ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਕੌਣ ਚਾਹੇਗਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਿਰਹੀਣ ਪਿਤਾ ਅਚਾਨਕ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਆ ਜਾਵੇ?

* * *

ਪਰ ਗਰੋਵਰ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ, ਲੂਈਸ ਦੇ ਘਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਾਣ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ। ਉਸਦੀ ਪੋਤੀ, ਮੈਰੀ, ਜੋ ਅਟਲਾਂਟਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, 1968 ਦੀ ਬਸੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਈ ਸੀ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਪਾਣੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਖੂਹ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਭਰਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਬਾਹਰੋਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਲਿਆਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਇੱਕ ਖਾਲੀ ਘੜਾ ਲੈ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਸਮੇਂ, ਮੈਰੀ ਨੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਛੱਪੜ 'ਤੇ ਪੈਰ ਰੱਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਛੱਪੜ ਨੂੰ ਪੂੰਝਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁੱਕਾ ਪਾਇਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਛੱਪੜ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਬਰਫ਼ ਵਾਲਾ ਠੰਡਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਾਣੀ ਦਾ ਘੜਾ ਅਜੇ ਵੀ ਗਰਮ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਲੱਗਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ। ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਅੱਠ ਸਾਲ ਦੀ ਰੈਂਡੀ ਨੇ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਕਾਲੇ ਸੂਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਬਾਥਰੂਮ ਸਾਫ਼ ਖਾਲੀ ਸੀ।
ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਜ਼ੁਰਗ ਸੱਜਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਫਰਵਰੀ 1969 ਵਿੱਚ, ਨੌਜਵਾਨ ਜੋਏਲ ਆਪਣੇ ਅਟਲਾਂਟਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਿਆਨੋ ਵਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਫਿਰ ਐਨਕਾਂ ਦੀ ਖੜਕਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਗਰੋਵਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ਼ਰਾਬ ਅਤੇ ਸੰਗੀਤ ਦਾ ਸ਼ੌਕੀਨ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਮਾਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਾਰਨੇਸ਼ਨ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਈ, ਭਾਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਨੇਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ ਅਤਰ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਖੁਸ਼ਬੂ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ

ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਖੁਸ਼ਬੂ ਪਹਿਨ ਕੇ ਘਰ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ ਹੋਵੇ।
1967 ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ ਮੈਰੀ ਉਸਨੂੰ ਅਟਲਾਂਟਾ ਮਿਲਣ ਆਈ, ਅਤੇ ਗੱਲਬਾਤ ਉਸ ਰਹੱਸਮਈ ਗੰਧ ਵੱਲ ਮੁੜ ਗਈ। "ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ," ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਸਮੱਸਿਆ ਸਾਂਝੀ ਕੀਤੀ: ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਗੰਧ ਆਉਂਦੀ ਸੀ, ਕਈ ਵਾਰ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤਾਜ਼ੀ ਹਵਾ ਲਈ ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਗੰਧ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਚਲਦੀ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਤਾਂ ਐਤਵਾਰ ਸਵੇਰੇ ਚਰਚ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ "ਰਹਿ ਗਈ"!
ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਾਰਨੇਸ਼ਨ ਵਰਗੀ ਗੰਧ ਸੀ ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਵਰਗੀ, ਪਰ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਬੂ ਸੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਟਾਲਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ, 1968 ਵਿੱਚ, ਮੈਰੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਭਤੀਜੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਅਜੀਬ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਪਰਫਿਊਮ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ: ਇਹ ਇੱਕ ਮਸਾਲੇਦਾਰ ਖੁਸ਼ਬੂ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਰਦਾਂ ਦੇ ਸ਼ੇਵ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਲੋਸ਼ਨ ਦੀ।
ਇਸ ਰਿਪੋਰਟ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮੈਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਟਲਾਂਟਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਧਿਐਨ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਤੇਜ਼, ਮਰਦਾਂ ਦੇ ਪਰਫਿਊਮ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆਈ। ਇਹ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਸਰਦੀਆਂ ਲਈ ਕਮਰਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਪਰਫਿਊਮ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਸੀ।
1969 ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਕੋਲੰਬਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਜਾਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਦਾਦਾ ਜੀ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਈ। ਉਹ ਉਸਦੀ ਅਲਮਾਰੀ ਕੋਲ ਰੁਕੀ ਅਤੇ ਦਰਾਜ਼ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਉੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਨਪਸੰਦ ਖੁਸ਼ਬੂ ਮਿਲੀ: ਐਵਨ ਹੇਅਰ ਲੋਸ਼ਨ ਦੀ ਇੱਕ ਬੋਤਲ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਸਦਾ ਦਾਦਾ ਜੀ ਵਰਤਦੇ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੀਆਂ ਕਿਸੇ

ਵੀ ਪਰਫਿਊਮ ਦੀਆਂ ਬੋਤਲਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਇਹ ਖੁਸ਼ਬੂ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਅਟਲਾਂਟਾ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚੀ? ਜਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗਰੋਵਰ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਲਗਾਇਆ ਹੋਵੇ।
ਮੈਰੀ ਇੱਕ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਘਰੇਲੂ ਔਰਤ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਪਾਰਕ ਫਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸੈਕਟਰੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ ਇੱਕ ਡਾਕ ਕਲਰਕ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਦੇ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਣ ਅਤੇ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਨਾ ਰਹਿਣ ਦੀ ਜ਼ਿੱਦ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੱਭਿਅਕ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੁਰਦਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਰਵਾਇਤੀ ਰਵੱਈਏ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ।
ਗਰੋਵਰ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜੇ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਮੋੜਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਇਸ ਵਾਦੀ ਤੋਂ ਅਚਾਨਕ ਵਿਦਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨੇ ਜੋਸ਼ੀਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਤੀਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਅਜੇ ਵੀ ਕਾਫ਼ੀ ਊਰਜਾ ਬਚੀ ਸੀ।
ਇਹ, ਅਧੂਰੇ ਕੰਮ - ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਦੋ ਗੁੰਮ ਹੋਏ ਲਿਫ਼ਾਫ਼ਿਆਂ - ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੀ ਸੱਚੀ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਦੇ ਨਾਲ - ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਉਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਮੈਰੀ ਨੇ ਅਗਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੀ ਉਡੀਕ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕੋਲੰਬਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਰਡ ਰੀਡਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਈ। ਕਾਰਡ ਰੀਡਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਥੋੜੇ ਬੇਚੈਨ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਭਲਾਈ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਭਾਵੇਂ ਗਰੋਵਰ ਦੀ ਲਗਾਤਾਰ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਗੁੰਮ ਹੋਏ ਲਿਫ਼ਾਫ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਮੈਰੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਜੋਤਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਅਰਥ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕੀਤਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਉਹ ਕਿਤਾਬ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਉਸਨੇ ਸਹੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਸਿਰ ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਦਾਦੇ ਬਾਰੇ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੇ ਬੁੱਢੇ ਸੱਜਣ ਦੇ ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਉੱਠ ਗਿਆ। ਖੈਰ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਈ ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ ਆਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਿਫਾਫਿਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਆਕਰਸ਼ਣ ਨੇ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚ ਲਿਆ ਹੈ।
ਹਾਂ, ਜੇ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤਾਕਤ ਇਕੱਠੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਵੱਖਰੀ ਗੱਲ ਹੈ!

*65
ਪੁਰਾਣੇ ਵਪਾਰੀ ਦੇ ਘਰ ਦਾ ਭੂਤ (ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ)
ਜਦੋਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਅਜੇ ਜਵਾਨ ਅਤੇ ਵਿਕਾਸਸ਼ੀਲ ਸੀ, ਹੁਣ ਖੰਡਰਾਂ ਅਤੇ ਝੁੱਗੀਆਂ-ਝੌਂਪੜੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਇਹ ਇਲਾਕਾ ਘਰਾਂ ਅਤੇ ਬਗੀਚਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ, ਸ਼ਾਂਤ ਇਲਾਕਾ ਸੀ, ਅਤੇ 1820 ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਨੌਜਵਾਨ ਗਣਰਾਜ ਵਿੱਚ ਦੁਨੀਆਂ ਸਹੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਸੀ।
ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, "ਅਮੀਰ", ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅੱਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵੱਲ ਵਧਣ ਲੱਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ, ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਟਾਪੂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ, ਸਿਰਫ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਵਧ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਕਦੇ ਵੀ ਹੇਠਾਂ ਜਾਂ ਬਾਹਰ ਵੱਲ ਨਹੀਂ। ਗ੍ਰੀਨਵਿਚ ਪਿੰਡ ਅਜੇ ਵੀ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸ਼ਹਿਰ ਆਪਣੀਆਂ ਸਰਹੱਦਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਫੈਲ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਸਿਟੀ ਹਾਲ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕਿਤੇ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਹੁਣ ਡਾਊਨਟਾਊਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਡਿਵੈਲਪਰਾਂ ਨੇ ਪੰਜਵੇਂ ਐਵੇਨਿਊ ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਪਾਸੇ ਨੂੰ ਅਮੀਰਾਂ ਲਈ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਘਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸੰਪੂਰਨ ਜਗ੍ਹਾ ਵਜੋਂ ਦੇਖਿਆ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਆਰਕੀਟੈਕਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜੌਨ ਮੈਕਕੌਂਬ ਸੀ,

ਜਿਸਨੇ ਲਾਫੇਏਟ ਸਟਰੀਟ ਤੋਂ ਬਾਵੇਰੀ ਤੱਕ ਘਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕਤਾਰ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਜੌਨ ਜੈਕਬ ਐਸਟਰ ਦੀ ਨੇੜਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰਕੇ ਸਨ। ਮਿਸਟਰ ਐਸਟਰ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕੁਝ ਸਮਕਾਲੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਮਾਜਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਬੇਰਹਿਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ - ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਲੰਬੀ ਬਾਂਹ ਨੂੰ ਡਿਨਰ ਨੈਪਕਿਨ ਸਮਝ ਲਿਆ ਸੀ - ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸਦੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਅਤੇ ਵਪਾਰਕ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਬਿਲਡਰਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਆਕਰਸ਼ਕ ਇਲਾਕੇ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਘਰ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਹੀ ਸਾਬਤ ਹੋਏ।
ਇਹਨਾਂ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਭੂਰੇ ਪੱਥਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਗੂੜ੍ਹੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਵਰਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਘਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣੇ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਨ। ਹੁਣ ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਘਰ ਬਚਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਗੈਰਾਜਾਂ, ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਅਤੇ ਬਦਸੂਰਤ ਆਧੁਨਿਕ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੇ ਲੈ ਲਈ ਹੈ।
ਇਹ ਘਰ 1830 ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਸੀਬਰੀ ਟ੍ਰੇਡਵੈਲ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਵਪਾਰੀ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚੀ, ਜੋ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਵਧਦੀ ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਢੁਕਵੇਂ ਘਰ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦ ਲਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਿਆ।
ਮਿਸਟਰ ਟ੍ਰੇਡਵੈੱਲ ਇੱਕ ਹਾਰਡਵੇਅਰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਚਲਾਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਨੇੜਲੇ ਡੇ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਕਿਸਮ ਐਂਡ ਟ੍ਰੇਡਵੈੱਲ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸਨ। ਇੱਕ ਮੋਟੇ, ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਦੇ, ਮਿਸਟਰ ਟ੍ਰੇਡਵੈੱਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਰੂੜੀਵਾਦੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਸਿੱਧੇ ਪੂਰਵਜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਐਪੀਸਕੋਪਲ ਬਿਸ਼ਪ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਵਪਾਰੀ ਸੀ, ਟ੍ਰੇਡਵੈੱਲ ਨੇ ਉੱਭਰ ਰਹੇ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਕੁਲੀਨ ਵਰਗ ਦੇ ਸਾਰੇ ਬਾਹਰੀ ਚਿੰਨ੍ਹ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ। ਉਸਨੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਘਰ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ

ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ: ਸੱਤ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ, ਤਿੰਨ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ, ਇੱਕ ਅਟਾਰੀ, ਅਤੇ ਦੋ ਬੇਸਮੈਂਟ, ਚੌਥੀ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਵਾਲੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ, ਸੰਘੀ ਸ਼ੈਲੀ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ, ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਬਾਗ਼, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ, ਕਾਲਮ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ, ਲੋਹੇ ਦੇ ਗੇਟ ਲਾਲਟੈਣਾਂ ਨਾਲ ਸਜੀਆਂ ਛੇ ਸੰਗਮਰਮਰ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ - ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ, ਇੱਕ ਵਪਾਰੀ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੱਚੇ ਕੁਲੀਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜੇ ਆ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਅੰਦਰ, ਫਰਨੀਚਰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ: ਡੰਕਨ ਫਾਈਫ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਪੌੜੀ ਤਿੰਨ ਉੱਪਰਲੀਆਂ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਤੱਕ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੈਲਾਨੀ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹਾਲ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ।
ਇਸ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ, ਉੱਚੀ ਛੱਤ ਵਾਲਾ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਹੋਗਨੀ ਦੋਹਰੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਾਂਗ ਹੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸੀ। ਡੰਕਨ ਫਾਈਫ ਟੇਬਲ ਨੂੰ ਹੈਵੀਲੈਂਡ ਪੋਰਸਿਲੇਨ ਅਤੇ ਵਾਟਰਫੋਰਡ ਕ੍ਰਿਸਟਲ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਟ੍ਰੈਡਵੈਲ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਯੂਰਪੀਅਨ ਵਿਰਾਸਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਹਰੇਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਅਤੇ ਉੱਚੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੋਵੇਂ ਕਮਰੇ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਦੋਵਾਂ ਸਿਰਿਆਂ 'ਤੇ ਵੱਡੀਆਂ ਫਰਸ਼ ਤੋਂ ਛੱਤ ਤੱਕ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰੌਸ਼ਨੀ ਲਿਆਉਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮਹੋਗਨੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਗਏ, ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਖੇਤਰ ਯੂਰਪ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਟ੍ਰੈਡਵੈਲ ਦੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੇ ਬਾਲਰੂਮ ਵਰਗਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ।
ਘਰ ਦਾ ਸਾਰਾ ਫਰਨੀਚਰ—ਜੋ ਅੱਜ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ—ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ, ਆਇਤਾਕਾਰ ਪਿਆਨੋ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਡਰਾਇੰਗ ਰੂਮ ਪਿਆਨੋ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪੂਰਾ

ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਸੰਗੀਤ ਬਾਕਸ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਜੋ ਪਿਆਨੋ ਨਹੀਂ ਵਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ ਪਰ ਸੰਗੀਤ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਬਾਕਸ ਨੇ "ਹੋਮ ਸਵੀਟ ਹੋਮ" ਦੀ ਧੁਨ ਵਜਾਈ, ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ, ਘਰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰਾ ਸੀ।
ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਹੇਠਾਂ ਕੋਰੀਡੋਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ "ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਮਰਾ" ਅਤੇ ਇੱਕ ਹਨੇਰਾ, ਅਣਆਕਰਸ਼ਕ ਰਸੋਈ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਲਗਭਗ L-ਆਕਾਰ ਦਾ ਅਤੇ, ਆਧੁਨਿਕ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਸੁਹਜ ਜਾਂ ਵਿਹਾਰਕਤਾ ਦੀ ਘਾਟ ਸੀ। ਪਰ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਖਾਣਾ ਪਕਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ। ਨੌਕਰਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਰਸੋਈਆਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਭੋਜਨ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਪਰੋਸਣਾ ਸੀ, ਇਸਦਾ ਅਨੰਦ ਲੈਣਾ ਨਹੀਂ।
ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ - ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ ਰਿਵਾਜ ਹੈ - ਦੋ ਵੱਡੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸਟੋਰੇਜ ਏਰੀਆ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਡਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਦੁਆਰਾ ਵੱਖ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਜੋ ਦਰਾਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ੈਲਫਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਬੈੱਡਰੂਮ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚਾਰ-ਪੋਸਟਰ ਵਾਲਾ ਬੈੱਡ ਲਗਭਗ ਸਾਰੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਬੈੱਡ ਇੰਗਲੈਂਡ ਤੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟ੍ਰੈਡਵੈਲ ਦੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕੋਲ ਆਇਆ ਸੀ।
ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੰਗ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਰੇਲਿੰਗ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਫੜਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਡਿੱਗਣ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਗਰਦਨ ਟੁੱਟ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਇਸ ਸਮੇਂ ਕਿਊਰੇਟਰ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਜੋਂ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਬਕਾ ਵਪਾਰੀ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਵਜੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਲਾਲਚੀ ਬਦਮਾਸ਼ਾਂ ਦੇ ਪੰਜੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਪਰ ਜਦੋਂ ਸੀਬਰੀ ਟ੍ਰੇਡਵੈੱਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਕੁਆਰਟਰ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਨੀਵੀਂ ਛੱਤ ਵਾਲੇ ਅਟਾਰੀ

ਵਿੱਚ ਵਾਧੂ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਮਰਾ ਸੀ, ਜੋ ਨੌਕਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਸੀ।

ਲੋਅਰ ਮੈਨਹਟਨ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਵਪਾਰੀਆਂ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਤਿੰਨ ਦ੍ਰਿਸ਼।
ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ, ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਘਰ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮਿਸਟਰ ਟ੍ਰੇਡਵੈਲ ਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ

ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਵਜੋਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਨੇ ਉਸਦੇ ਵਧਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਲਾਭ ਪਹੁੰਚਾਇਆ।
ਇਸ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਐਲਿਜ਼ਾ, ਨੇ ਉਸਦੀ ਬਹੁਤ ਮਦਦ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਦੇ ਉਭਾਰ ਦੌਰਾਨ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਛੇ ਧੀਆਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤਿੰਨ ਧੀਆਂ ਨੇ ਅਮੀਰ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਜੱਦੀ ਘਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਤਿੰਨ ਧੀਆਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਦਰਜ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਅਣ-ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੱਚ ਹੈ। ਤਿੰਨ ਅਣਵਿਆਹੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਫੋਬੀ, ਸਾਰਾਹ ਅਤੇ ਗਰਟਰੂਡ ਸਨ। ਫੋਬੀ ਨੂੰ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਕਾਰਲ ਫਿਸ਼ਰ ਪਿਆਨੋ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਅਕਸਰ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਸਾਰਾਹ ਨਾਲ ਵਜਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਟ੍ਰੈਡਵੈਲ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਧੀ, ਗਰਟਰੂਡ, 1840 ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਈ, ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਅਤੇ ਸੰਜਮੀ ਸੀ। ਦੋ ਮੁੰਡੇ ਵੀ ਸਨ, ਪਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਮਹੱਤਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਹ ਅਤੇ ਗਰਟਰੂਡ ਬਚੇ, ਤਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਇੱਕ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ, ਜੱਜ ਸੀਬਰੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਭਰਾ ਹੋਰੇਸ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ, ਚਾਹ ਘਰ ਤੋਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਚਾਰ ਮੈਗਨੋਲੀਆ ਦਰੱਖਤਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਸਨ।
ਅੱਜ ਤੱਕ, ਕੋਈ ਵੀ ਗੁਪਤ ਰਸਤੇ ਦਾ ਅਸਲ ਉਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਜੋ ਬੈੱਡਰੂਮਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਲੁਕਵੇਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਪੂਰਬੀ ਨਦੀ ਤੱਕ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਚੂਹਿਆਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਕੰਧ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਰਸਤਾ ਅਜੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਰਹੱਸ ਬਰਕਰਾਰ ਹੈ - ਯਾਨੀ, ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ।
ਪੁਰਾਣੇ ਵਪਾਰੀਆਂ ਦੇ ਘਰ ਦੀਆਂ ਮੋਟੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਵਾਪਰੀਆਂ ਕੁਝ ਘਟਨਾਵਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਕਦੇ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਨਾ ਆਉਂਦੀਆਂ ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਸਦੀ ਬਾਅਦ,

ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ ਦੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਉਂਦੇ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਘਰ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੇ। ਕੇਵਲ ਤਦ ਹੀ ਬੁਝਾਰਤ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਟੁਕੜੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਏ, ਉਹ ਟੁਕੜੇ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਕਦੇ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁੰਦੇ। ਜਦੋਂ ਘਰ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਡੂੰਘੇ ਭੇਦ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਸ਼ਾਂਤੀ ਉਸ ਉੱਤੇ ਛਾ ਗਈ, ਜਿਵੇਂ ਇੰਨੇ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਈ ਜਾਣੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਤੋਂ ਹੋਰ ਲੁਕਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੋਵੇ।
ਸੀਬਰੀ ਟ੍ਰੈਡਵੈਲ ਦੇ ਸਖ਼ਤ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਤਰੀਕੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਅਣਵਿਆਹੀਆਂ ਧੀਆਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ, ਦੋਵੇਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਡਰਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਖ਼ਤ ਮਿਆਰਾਂ 'ਤੇ ਖਰਾ ਉਤਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਵਿਆਹ ਚਾਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਸਾਥੀ ਮਿਲਣ ਤੱਕ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਸਮਰਪਣ ਦੇ ਹੇਠਾਂ, ਸਾਰਾਹ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਾਗ਼ੀ ਭਾਵਨਾ ਉਬਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਗਰਟਰੂਡ ਤੋਂ ਪੰਜ ਸਾਲ ਵੱਡੀ, ਸਾਰਾਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਲੱਭਣ ਲਈ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿੱਜੀ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਟ੍ਰੈਡਵੈੱਲ ਨੇ ਪਰਿਵਾਰ ਉੱਤੇ ਲੋਹੇ ਦੀ ਮੁੱਠੀ ਨਾਲ ਰਾਜ ਕੀਤਾ, ਉਸਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਅੰਨ੍ਹੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਝਿਜਕ ਨਾਲ ਸੀ ਕਿ ਸਾਰਾਹ ਨੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਨਾਲ ਦੋਸਤੀ ਕੀਤੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਨਾ ਤਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਇੱਕ ਚਾਹ ਦੀ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਅਚਾਨਕ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਇਹੀ ਤੱਥ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਦੋਸਤੀ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ ਹੁੰਦਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਲਈ ਵੀ ਮੁਰਗੀ ਦੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ "ਲੱਤਾਂ" ਕਹਿਣਾ ਅਸ਼ਲੀਲ ਸਮਝਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਜੋ ਆਪਣੀਆਂ ਕੁਰਸੀਆਂ ਅਤੇ ਮੇਜ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਨੂੰ ਢੱਕਣ ਦਾ

ਆਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਮਰਦ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਅਣਉਚਿਤ ਵਿਚਾਰਾਂ ਲਈ ਭੜਕਾਉਣ ਨਾ!
ਸਾਰਾਹ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਨਬੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਸਬੰਧ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਫੜੇ ਨਾ ਜਾਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਚਲਾਕ ਹੋਣਾ ਪਿਆ। ਪਰ ਉਸਦੀ ਮਾਂ, ਸ਼ਾਇਦ ਟ੍ਰੈਡਵੈਲ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਗਾਵਤ ਕਰਕੇ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਆਪਣੀ ਅਣਗੌਲੀ ਧੀ ਲਈ ਤਰਸ ਕਰਕੇ, ਇਸਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਬਜਾਏ ਇਸਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ। ਚਲਾਕ ਸਾਰਾਹ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਾਥੀ ਮਿਲਿਆ। ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਨੌਕਰ ਜੋ ਜਨਮ ਤੋਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਨੌਜਵਾਨ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਚੋਲੇ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਲਈ, ਸਾਰਾਹ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਈ। ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਨਦੀ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਰਸਤਾ ਲੱਭ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਰਸਤਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਖਸਤਾ ਭੂਮੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਖਤਰਨਾਕ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਨੌਜਵਾਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਗੱਡੀ ਲੈ ਕੇ ਉੱਥੇ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਭਿਆਨਕ ਨਿਗਾਹ ਦੇ ਠੰਡੇ ਗਲੇ ਨਾਲੋਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਟ੍ਰੈਡਵੈਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੇਖੀ ਮਾਰੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ "ਸੱਤ ਸੌ ਤਾਲੇ ਅਤੇ ਸੱਤ ਸੌ ਚਾਬੀਆਂ" ਸਨ, ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਹ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਸੀ।
1830 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਰਕੀਟੈਕਟ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਰਸਤਾ ਕਿਉਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੇਗਾ, ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਰਹੱਸਮਈ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੰਗਿਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ 1812 ਦੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਹਮਲੇ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਅਜੇ ਵੀ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਜ਼ਾ ਸਨ। ਇੱਕ ਕੁਲੀਨ ਅਮਰੀਕੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਬਚਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਹੋਣਾ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਇੱਕ ਕੈਥੋਲਿਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਾਦਰੀ ਤੋਂ ਲੁਕਣ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਹੋਣ ਜਿੰਨਾ ਆਮ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਹਾਲਾਤ ਕਦੋਂ ਬਦਲਣਗੇ। ਕਈ ਗੁਲਾਮ ਬਗਾਵਤਾਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ "ਅੰਡਰਗਰਾਊਂਡ ਰੇਲਰੋਡ", ਜੋ ਦੱਖਣ ਤੋਂ ਬਦਕਿਸਮਤ

ਭਗੌੜਿਆਂ ਨੂੰ ਲਿਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ ਜੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ।
ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮੁਲਾਕਾਤ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਦੂਜੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਵੱਲ ਲੈ ਗਈ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ, ਕੁਦਰਤ ਨੇ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਫੜ ਲਿਆ। ਸਾਰਾਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਰਭਵਤੀ ਸੀ। ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਸੀ? ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੱਜ ਕੇ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਤਰਕਸੰਗਤ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਸਾਰਾਹ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸਖ਼ਤ ਨਿਯੰਤਰਣ ਤੋਂ ਡਰ ਸੀ। ਜੱਜ ਸੀਬਰੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਬਦਨਾਮੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ 'ਤੇ ਬਦਨਾਮੀ ਲਿਆਉਣਾ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੀਵਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਕੇ, ਸਾਰਾ ਨੇ ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਰਾਤ ਨੂੰ, ਉਹ ਘਰ ਦੇ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਚਿੰਤਤ ਅਤੇ ਫੜੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਡਰਦੀ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਉਸਦੀ ਭੈਣ, ਗਰਟਰੂਡ ਸੀ। ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ, ਗਰਟਰੂਡ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦਾ ਰਾਜ਼ ਸਾਂਝਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਥੋੜ੍ਹੀਆਂ ਆਸਾਨ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਪਰ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੁਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਹਾਲਤ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਟੁੱਟ ਗਿਆ।
ਟ੍ਰੈਡਵੈੱਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਧਮਕੀ ਵਜੋਂ ਵਰਤਦੇ ਹੋਏ, ਸਾਰਾਹ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਸਿਵਾਏ ਨੌਜਵਾਨ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ। ਉਸ ਲਈ ਨਾਮ ਲੁਕਾਉਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨਾਲ ਧੋਖਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇਗੀ। ਉਸਦਾ ਡਰ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਵੇਗਾ ਜਾਂ ਕੈਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਬੁੱਢੇ ਵਪਾਰੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਚੋਲੇ ਵਜੋਂ

ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਉਸਦੇ ਦੁਆਰਾ ਨੌਕਰੀ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਆਦਮੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸਖ਼ਤ ਝਿੜਕਿਆ ਗਿਆ। ਟ੍ਰੈਡਵੈੱਲ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੱਢਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਕੰਮ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਲਾਭਦਾਇਕ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਗਰੀਬ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ, ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਗੁੱਸੇ ਦੇ ਝਟਕੇ ਨੇ ਉਸਦੇ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਹੀ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ: ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਦੋਸਤਾਨਾ ਅਤੇ ਮਦਦਗਾਰ ਨੌਕਰ ਸੀ, ਹੁਣ ਉਹ ਇੱਕ ਬੇਕਾਰ, ਘਬਰਾਹਟ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਬਣ ਗਿਆ, ਸਪਾਟਲਾਈਟ ਅਤੇ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਬੇਤਾਬ।

ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਚਿਮਨੀ ਦੀ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ...
ਇਹ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਜਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਫਿਰ ਬੱਚੇ ਦੇ ਜਨਮ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨੇੜੇ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ। ਉਸਨੇ ਕਾਲੇ ਨੌਕਰ

ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਲੰਮੀ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣ ਸਕਿਆ ਕਿ ਭਾਰੀ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਨੌਕਰ ਬਾਹਰ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਗੰਭੀਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਨੌਕਰ ਵਿਚਕਾਰ ਪੁਰਾਣਾ ਬੰਧਨ ਬਹਾਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਟ੍ਰੈਡਵੈਲ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋਇਆ, ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਰੱਥ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਸੂਝ ਦੁਆਰਾ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕੀਤੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਤੋਂ ਹੀ ਪਤਾ ਹੈ: ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਕੋਈ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸੱਚ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਣ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਉੱਪਰਲੇ ਦੋ ਬੈੱਡਰੂਮਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਗੁਪਤ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਰੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਜਿੱਥੇ ਹੁਣ ਦਰਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਦੂਕ ਅਤੇ ਨਦੀ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕੰਧ ਵਾਲਾ ਰਸਤਾ ਹੈ। ਘਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਭ ਕੁਝ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਘਰ ਫਿਰ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਟ੍ਰੈਡਵੈਲ ਖੁਦ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕੀਤਾ।

ਗਿੱਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਨਿਆ ਗਿਆ ਅਸਲੀ ਪਹਿਰਾਵਾ, ਜਿਸਦਾ ਭੂਤ ਕਦੇ ਘਰੋਂ ਨਹੀਂ ਗਿਆ।
ਉਸਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਬਸ ਚਿਮਨੀ ਵਿੱਚ ਹਵਾ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ।"
ਕਿਸੇ ਨੇ ਮਾਲਕ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ, ਇਸ ਲਈ ਘਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਫਿਰ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ।
ਪਰ ਹੇਠਾਂ, ਨਦੀ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਗਿੱਲੇ, ਹਨੇਰੇ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਹਨੇਰਾ ਆਦਮੀ ਇੱਕ ਨਵਜੰਮੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਬੇਜਾਨ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਹੁਣੇ ਆਪਣਾ ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਸਾਹ ਲਿਆ ਸੀ।
ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਟਕਰਾਅ ਹੋਇਆ। ਅਪਰਾਧੀ ਆਪਣੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਘਿਣਾਉਣੇ ਕੰਮ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਰਕਮ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਾਲਕ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। ਆਦਮੀ ਨੇ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ। ਮਾਲਕ ਮੂੰਹ ਮੋੜ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਨੌਕਰ, ਇੱਕ ਭਗੌੜਾ ਨੌਕਰ, ਜੋ ਦੱਖਣ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਦੀ ਕੌਣ ਸੁਣੇਗਾ? ਸੱਚਮੁੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦੇਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬੁਰਾਈ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸਜ਼ਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ

ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਪਰ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਗੁਪਤ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਛੋਟੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਦੀ ਬਾਅਦ, ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਖੋਜਿਆ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਕੋਈ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਨੌਕਰ ਵਿਚਕਾਰ ਕਦੇ ਕੋਈ ਸਮਝੌਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਰ ਘਰ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਤੱਥਾਂ ਨਾਲੋਂ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬੋਲਦਾ ਹੈ।
ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਸਾਰਾਹ ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਤੋਂ ਜਾਗੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਵਜੰਮੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਲਾਪਤਾ ਪਾਇਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ। ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਪਿਆ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਹੇਠਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਖ਼ਬਰ ਫੈਲ ਗਈ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੋਲਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਸਾਰਾਹ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ "ਬਿਮਾਰ" ਹੈ। ਕਈ ਹਫ਼ਤੇ ਬੀਤ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਦਰਦ ਘੱਟ ਗਿਆ। ਹੌਲੀ- ਹੌਲੀ, ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਰਾਹਤ ਨੇ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਖਾਲੀਪਣ ਨੂੰ ਭਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਉਸਦਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪੰਜੇ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਪੱਕਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਨੌਕਰ ਵੱਲ ਦੇਖਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਜਾਂਦੀ ਸੀ: ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਜੰਮ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇੱਕ ਮਾਂ ਦੀ ਤਰਕਹੀਣ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ, ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ, ਉਸਨੇ ਗੁਪਤ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਵੀ ਬਚਿਆ। ਕੋਈ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੀ ਸਿਹਤ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਹੋਇਆ, ਘਰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਉਸਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੋਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਹੁਣ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਈ। ਇਹ ਇੱਕ ਤੂਫਾਨੀ ਪਤਝੜ ਦੀ ਰਾਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੱਪੜੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਪਿੱਛਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਡਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ

ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਨੂੰ ਚੁਣੇਗੀ। ਪਰ ਗਰਟਰੂਡ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵੀ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਪਿਆਰ ਕਰ ਸਕੇ ਅਤੇ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਖੇਡ ਰਹੀ ਸੀ, ਬਸੰਤ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ, ਅਤੇ ਹਵਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਸੈਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਉੱਥੇ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਆਪਣੇ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਆਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਭਰ ਗਈ।
ਉਹ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਵਾਂਗ ਉਹੀ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ, ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੇ ਲੁਈਸ ਨਾਮ ਦੇ ਸ਼ਰਮੀਲੇ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨਾਲ (ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਜੇ ਤੱਕ ਉਸਦਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਨਹੀਂ) ਉਸਦੇ ਘਰ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਦਾਖਲ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਸੀਬਰੀ ਟ੍ਰੈਡਵੈਲ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਉਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਈ। ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਨੌਜਵਾਨ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਮੈਡੀਕਲ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸੀ।
"ਪਰ ਉਹ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਡਾਕਟਰ ਬਣੇਗਾ," ਗਰਟਰੂਡ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ।
"ਇੱਕ ਦਿਨ," ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਖਿਝ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਉਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਰਹੇਗਾ? ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗਾ। ਮੇਰੇ ਪੈਸੇ।"
ਟ੍ਰੈਡਵੈੱਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸ਼ਾਇਦ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਵਾਰਸ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਦਾਜ ਮਿਲੇਗਾ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ

ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸੱਜਣ ਨੂੰ ਦੌਲਤ ਦਾ ਲਾਲਚੀ ਸਮਝਦਾ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਨੌਜਵਾਨ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੇ ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਸਦੇ ਪੈਸੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਗਰਟਰੂਡ ਖਾਸ ਸੁੰਦਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਕੋਲ ਇੱਕ ਖਾਸ ਸੁਹਜ ਅਤੇ ਆਤਮ-ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ। ਉਹ ਛੋਟੀ, ਪਤਲੀ ਕਮਰ ਵਾਲੀ, ਨੀਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲੀ, ਅਤੇ ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵੀਹਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਦੀ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਮਾਰਗਰੇਟ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਮਿਲਦੀ ਜੁਲਦੀ ਸੀ। ਟ੍ਰੈਡਵੈੱਲ ਨੇ ਨੌਜਵਾਨ ਮੈਡੀਕਲ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਨੌਜਵਾਨ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਵਿੱਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਾੜਾ, ਉਹ ਕੈਥੋਲਿਕ ਸੀ। ਟ੍ਰੈਡਵੈੱਲ ਅੰਤਰ-ਧਰਮ ਵਿਆਹਾਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਲੂਈ ਧਰਮ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਰੱਖਦਾ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਮਨ ਬਦਲਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਸਭ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਜਾਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਵੱਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ, ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਯੁੱਗ ਦੀ ਕਠੋਰਤਾ ਨਾਲ, ਉਸਨੂੰ ਨੌਜਵਾਨ ਨਾਲ ਹੋਰ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵਰਜ ਦਿੱਤਾ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਧੀ ਆਹਮੋ-ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਗਏ। ਟ੍ਰੈਡਵੈਲ, ਜੋ ਹੁਣ ਜਵਾਨ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਬੁਢਾਪੇ ਦੇ ਦਰਦਾਂ ਅਤੇ ਪੀੜਾਂ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਸੀ, ਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਆਖਰੀ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਾ ਕਰੇ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਧੀ ਲਈ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਲੂਈ ਸਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਗਰਟਰੂਡ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਮੰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਦੂਰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਉਸ 'ਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਬੰਦ ਹੋ ਗਏ, ਤਾਂ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਗਰਟਰੂਡ ਦੇ ਦਿਲ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੀ ਬਾਹਰੀ ਦੁਨੀਆ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਬੰਦ ਹੋ ਗਏ ਸਨ: ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਭਲਾਈ

ਲਈ ਜਿਉਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ।
ਸੀਬਰੀ ਟ੍ਰੈਡਵੈੱਲ ਇੱਕ ਮੁਸ਼ਕਲ ਅਤੇ ਦਰਦਨਾਕ ਮਰੀਜ਼ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਵਧਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ 1865 ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਸਦੀਆਂ ਦੋ ਭੈਣਾਂ, ਗਰਟਰੂਡ ਅਤੇ ਫੋਬੀ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਗਰਟਰੂਡ ਘਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਹਨੇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਹੀ ਜਦੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭੋਜਨ ਖਰੀਦਣ ਲਈ। ਖਿੜਕੀਆਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬੰਦ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਛੋਟੀਆਂ ਲੀਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਠੰਡ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਮਖਮਲ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਮੱਗਰੀ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਦੋਵੇਂ ਭੈਣਾਂ ਬਾਹਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰ ਗਈਆਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਥਾਵਾਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈਆਂ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਫੋਬੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਗਰਟਰੂਡ ਵੱਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਰਹਿ ਗਈ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਥਾਵਾਂ ਵੀ ਘੱਟ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਘਰ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਮਾਲਕਣ ਬਦਲਦੇ ਮਨੁੱਖੀ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿੱਚ ਗੁਮਨਾਮੀ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਏ।

ਘਰ ਨੂੰ ਪੂਰਬੀ ਨਦੀ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਵਾਲੇ ਰਸਤੇ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਦਰਵਾਜ਼ਾ
ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਗਰਟਰੂਡ ਦੀ ਮੌਤ ਨੱਬੇ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਹੋ ਗਈ। ਸਾਲ 1933 ਸੀ, ਅਤੇ ਅਮਰੀਕਾ ਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੀ ਆਖਰੀ ਅਸਲੀ ਭੂਰੇ ਪੱਥਰ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਦੋ ਨੌਕਰ ਜੋ ਗਰਟਰੂਡ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੱਕ ਰਹੇ ਸਨ, ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਸੁੱਤਾ ਪਾਇਆ, ਜਲਦੀ ਹੀ ਚਲੇ ਗਏ, ਇਸਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਢਾਹੁਣ, ਨਵੇਂ ਮਾਲਕਾਂ, ਜਾਂ ਅਣਗਹਿਲੀ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਿਜਲੀ ਜਾਂ ਟੈਲੀਫੋਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਅਸਲ ਫਰਨੀਚਰ ਅਤੇ ਸੀਬਰੀ ਟ੍ਰੈਡਵੈਲ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸਾਰੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਲਾਕਾਰੀ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਸੀ। ਗਰਮੀ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸਰੋਤ ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਲਾਟਾਂ ਸਨ ਜੋ ਘਰ ਨੂੰ ਭਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਬਾਗ਼ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਘਰ ਹੀ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਗੈਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਾਮੂਲੀ ਆਧੁਨਿਕ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੈਂਡਵਿਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੋ ਵੀ ਸ਼ਾਨ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਹੁਣ ਸਿਰਫ਼ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਸੀ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਸ਼ਾਨ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸੀ।

ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਔਰਤ ਆਪਣੇ ਤਜਰਬੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਕਈ ਵਾਰ ਹੋਇਆ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਇਕੱਲੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਦਿਮਾਗ ਗੁਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਲੰਟੀਅਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਲੇਖਕ ਜੋ ਖੋਜ ਲਈ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਘਰ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘੀ ਸੀ। ਘਰ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਤੋਂ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਈ।
ਰਾਤ ਪੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹੀ ਬੇਚੈਨੀ ਫੈਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਆਪਣੀ ਕਲਪਨਾ ਅਤੇ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਦੇ ਅਜੀਬ ਮਾਹੌਲ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। ਉਹ ਭੂਤਾਂ-ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ ਜਾਂ ਕਲਪਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਰੌਲਾ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਨੂੰ ਹੋਰ ਥਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਆਪਣਾ ਸਹੀ ਸਥਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਬਾਕੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਕੀਮਤ - ਪੂਰੇ ਪੰਜਾਹ ਸੈਂਟ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤੇ ਨਿੱਜੀ ਸਮਾਨ, ਕੱਪੜੇ, ਗਾਊਨ, ਜੁੱਤੀਆਂ, ਟੋਪੀਆਂ ਦੇ ਢੇਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਟ੍ਰੈਡਵੈਲ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਆਪਣੀ ਦੁਨਿਆਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੇ ਹੋਣ।
ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਆਰ., ਇੱਕ ਲੇਖਕ, ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਖੋਜ ਲਈ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੀ ਸਹੀ ਸਥਿਤੀ ਕਿੰਨੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ। ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਈ, ਘਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਖੁਦ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿ ਰਹੀ ਹੋਵੇ।

ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਮਰਹੂਮ ਗਰਟਰੂਡ ਟ੍ਰੈਡਵੈਲ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸੂਚੀਬੱਧ ਕਰਕੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਵਾਰ, ਕੰਮ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਦੇ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪੀਰੀਅਡ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਚੰਗੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਗਰਟਰੂਡ ਦੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਅਜਿਹਾ ਅਜੀਬ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਹਰ ਕਦਮ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਘਰ ਝੁੱਗੀਆਂ-ਝੌਂਪੜੀਆਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਚੋਰੀ ਦਾ ਖ਼ਤਰਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਵੱਖਰਾ ਸੀ: ਜਦੋਂ ਉਹ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੋਂ ਬੇਸਮੈਂਟ ਤੱਕ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਅਸਲ ਘੁਸਪੈਠੀਆ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਅਕਸਰ ਉਹ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਸਮੇਂ ਠੰਢ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦੇ ਗਿੱਲੇ ਮਾਹੌਲ ਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਸੀ।
ਇੱਕ ਦਿਨ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਹਾਲ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਤੋਂ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਗਰਟਰੂਡ ਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਨੇੜੇ ਹੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਸਾਫ਼ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ। ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਦੂਜੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੁਝ ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘ ਗਿਆ!
ਜਦੋਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਘਰ ਦੇ ਭੂਤ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਰਹੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸੱਚਾਈ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਲੰਘਦੇ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਦੇ ਸ਼ੱਕ ਨੂੰ ਹੋਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕੱਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇੱਕ ਸਵੇਰ, ਉਸਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਕਈ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲੈ ਕੇ ਆਈ ਜੋ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਸ਼ੈਲਫਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾਣ। ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ, ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ ਦੇ ਚਿੱਤਰ 'ਤੇ ਪਈ ਜੋ ਵੱਡੀ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਆਰ. ਉਸਦਾ ਭੂਰਾ ਟੈਫੇਟਾ ਗਾਊਨ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਘੁੰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਲੱਛਣ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਦੇ ਸੰਘਣੇ ਭੂਰੇ ਵਾਲ ਸਨ। ਪੂਰੀ ਮੂਰਤੀ ਧੁੰਦਲੀ ਸੀ, ਲਗਭਗ ਅਸਪਸ਼ਟ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਦੇ ਹੱਥ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੱਪ ਅਤੇ ਤਸ਼ਤਰੀ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਗੂੜ੍ਹੇ ਗਾਊਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਆਰ. ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ, ਡਰ ਗਈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੋੜ ਕੇ ਸਿੱਧਾ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖ ਲਵੇਗੀ। ਪਰ ਅਚਾਨਕ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸੁਚੇਤ ਇੱਛਾ ਦੇ, ਉਹ ਮੁੜੀ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਚਲੀ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀ, ਉਹ ਠੰਡੇ ਪਸੀਨੇ ਨਾਲ ਭਿੱਜ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਇੰਨੇ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਬ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਫੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖਣੀਆਂ ਪਈਆਂ।
ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਗਰਟਰੂਡ ਟ੍ਰੇਡਵੈਲ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਜ਼ਾਲਮ ਅਤੇ ਬੇਰਹਿਮ ਪਿਤਾ ਨੇ ਨਹੀਂ ਖੋਹਿਆ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਆਰ. ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭੂਤ ਦੋਸਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਡਰ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਉਸ ਔਰਤ ਤੋਂ ਬਿਹਤਰ ਹੋਰ ਕੌਣ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਜਵਾਨੀ ਨੂੰ ਘਰ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਕਦਰਾਂ-ਕੀਮਤਾਂ ਲਈ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀਆਂ ਸਨ? ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੇ ਬਦਲੇ ਹੋਏ

ਰਵੱਈਏ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ, ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਚੈਨਲ ਰਾਹੀਂ, ਭੂਤ ਔਰਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਜੋ ਸਾਰੀਆਂ ਜੀਵਤ ਅਤੇ ਮੁਰਦਾ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਦੀ ਹੈ।
ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਆਰ. ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਮੇਜ਼ ਲਈ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਸਜਾਵਟ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਹਾਲਵੇਅ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕੱਲੀ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਆਰ. ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਸਜਾਵਟ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਰੁੱਝੀ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਇਕੱਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਅਖੀਰ, ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੇਜ਼ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ। ਆਵਾਜ਼ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸਰਸਰਾਹਟ ਕਰਦੇ ਟੈਫੇਟਾ ਗਾਊਨ ਦੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਆਵਾਜ਼ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪਈ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਉਹੀ ਛੋਟੀ ਔਰਤ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਪਲ ਪਹਿਲਾਂ ਅੱਗ ਦੇ ਕੰਢੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਉਹੀ ਭੂਰਾ ਟੈਫੇਟਾ ਗਾਊਨ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰੀ ਅਤੇ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ, ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਲਈ ਗਾਊਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਰਹੀ, ਭਾਵੇਂ ਔਰਤ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।
ਇਸ ਵਾਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਆਰ. ਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਅਧਰੰਗ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਭੂਤ ਵਿਚਕਾਰ ਦੋਸਤੀ ਦੀ ਇੱਕ ਨਿੱਘੀ ਭਾਵਨਾ ਪੈਦਾ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਫੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕਰਦੀ ਰਹੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਓਲਡ ਮਰਚੈਂਟਸ ਹਾਊਸ ਦੀ ਅਸਲ ਰਖਵਾਲੇ ਜੈਨੇਟ ਹਚਿਨਸਨ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਪੁਰਾਤੱਤਵ-ਵਿਗਿਆਨੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸਹੇਲੀ ਐਮੇਲਿਨ ਪੇਜ, ਜੋ ਕਿ ਗੁਆਂਢ ਦੇ ਅਖ਼ਬਾਰ, "ਦਿ ਵਿਲੇਜਰ" ਦੀ ਸੰਪਾਦਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਚਿਨਸਨ ਦੇ ਚੌਦਾਂ ਸਾਲਾ ਪੁੱਤਰ, ਜੇਫਰਸਨ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਐਲੋਇਸ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਬਿੱਲੀ ਵੀ ਸੀ, ਜੋ

ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇੱਕ ਅਸਲ ਚੀਕ-ਚਿਹਾੜੀ ਬਿੱਲੀ ਸਾਬਤ ਹੋਈ।
ਭਾਵੇਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਚਿਨਸਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਾਰਜਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਪਰ ਮਹਿਲਾ ਸੰਪਾਦਕ ਪਿਛਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਬੇਚੈਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਦੁਖਾਂਤ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ।
ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਦਮਨਕਾਰੀ ਮਾਹੌਲ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਤਰਕ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਸੀ ਨਾਵਲਕਾਰ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬਰਡ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਦੋਸਤ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ. ਕਹਾਂਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਦੂਗਰੀ ਤੋਂ ਬਚਦੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ. 1964 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਘਰ ਗਈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ ਜੋ ਕਦੇ ਗਰਟਰੂਡ ਦਾ ਬੈੱਡਰੂਮ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਗਰਟਰੂਡ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਚਾਦਰਾਂ ਲਪੇਟੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਹੁਣੇ ਹੀ ਉਸ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ ਹੋਵੇ। ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਦੀ ਧੁੰਦਲੀ ਰੂਪਰੇਖਾ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ ਵੱਲ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਖੁਸ਼ਬੂ ਦੇਖੀ। ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਵੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਰੋਤ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ. ਦੇ ਨਾਲ ਆਈਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਔਰਤ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਅਤਰ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਘਰ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ।
ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਘਟਨਾ ਦੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਰਿਪੋਰਟ ਨਹੀਂ ਆਈ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ, 1965 ਵਿੱਚ, ਦੋ ਮਸ਼ਹੂਰ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫ਼ਰਾਂ ਨੇ ਉਸ ਚਿਮਨੀ ਦੀਆਂ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ ਜਿਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਆਰ. ਨੇ ਗਰਟਰੂਡ ਟ੍ਰੇਡਵੈਲ ਦਾ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਪਕਰਣਾਂ ਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਮਿੱਥ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਚਿਮਨੀ ਦੀ ਫੋਟੋ ਨਹੀਂ ਖਿੱਚੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ

ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖਾਲੀ ਫਿਲਮ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਮਿੱਥ ਇੱਕ ਮਾੜੇ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫ਼ਰ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਾਂ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮਿੱਥ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵਾਂ ਸੱਜਣਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੈਮਰਿਆਂ ਨਾਲ ਮਸ਼ਹੂਰ ਚਿਮਨੀ ਦੀਆਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਗਰਟਰੂਡ ਟ੍ਰੇਡਵੈਲ ਇਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਹੈ। ਇਤਿਹਾਸਕ ਵਿਰਾਸਤ ਸਮਾਜ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਅਣਥੱਕ ਸ਼ਕਤੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਆਰ. ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ, ਗਰਟਰੂਡ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਔਰਤ ਲਈ, ਇਸਦਾ ਬਹੁਤ ਮਤਲਬ ਹੈ।

*66
ਪੰਜਵੀਂ ਸਟਰੀਟ (ਨਿਊ ਜਰਸੀ) ਵਿਖੇ ਘਰ
ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਦੇ ਕੈਮਡੇਨ ਵਿੱਚ ਨੌਰਥ ਫਿਫਥ ਸਟ੍ਰੀਟ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਸੀ ਜੋ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਅਣਚਾਹੇ ਸੀ। ਪਰ ਦਿਨ ਦੇ ਚਾਨਣ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਇਹ ਇਲਾਕਾ ਆਰਥਿਕ ਉਥਲ-ਪੁਥਲ ਨਾਲ ਡੂੰਘਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਖੰਡਰ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ, ਵਿਹਲੇ ਅਤੇ ਉਦਾਸ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਤਰੱਕੀ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਜਾਪਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜਾਂ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਅੱਜ ਵੀ, ਇਹ ਇਲਾਕਾ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਕੈਮਡੇਨ ਦੇ ਉਦਯੋਗਿਕ ਖੇਤਰ ਦੀਆਂ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਵਾਲੀਆਂ ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਅਤੇ ਬਦਬੂਦਾਰ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿਚਕਾਰੋਂ ਘੁੰਮਦਾ ਹੋਇਆ ਅਤਿ-ਆਧੁਨਿਕ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸਵੇਅ, ਸੜਕ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਲਈ ਰੁਕਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਇਹ ਗੰਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਝੁੱਗੀ-ਝੌਂਪੜੀ ਵਾਲਾ ਇਲਾਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। 1920 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮਨਾਹੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ, ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਕਾਫ਼ੀ ਅਮੀਰ ਲੋਕ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਘਰ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਸਨ।
ਨੰਬਰ 522, ਜਿਸਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਆਪੀ ਸੁਧਾਰ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਕੇ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਵੱਕਾਰੀ ਨਿੱਜੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਸੀ। ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਬਲਾਕ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਥਿਤ, ਇਹ ਇੱਕ ਤਿੰਨ-ਮੰਜ਼ਿਲਾ, ਸਲੇਟੀ, ਰਵਾਇਤੀ ਦਿੱਖ ਵਾਲੀ ਪੱਥਰ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਹੜਾ ਸੀ। ਕਮਰੇ ਰੇਲ ਪਟੜੀਆਂ ਵਾਂਗ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਤੋਂ ਦਾਖਲ ਹੋਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਕਈ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਘਰ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਆਕਰਸ਼ਕ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਹੇਠਲੇ, ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉੱਚ, ਮੱਧ ਵਰਗ ਲਈ, ਇਹ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵਧੀਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
ਗਰਾਊਂਡ ਫਲੋਰ ਤੋਂ—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲਾ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਸੀ, ਫਿਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵਿਹੜੇ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਰਸੋਈ—ਇੱਕ ਸਪਿਰਲ ਪੌੜੀ ਦੋ ਹੋਰ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਤੱਕ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਪੌੜੀਆਂ ਸ਼ਾਇਦ ਘਰ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹਿੱਸਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਕੀ ਲੇਆਉਟ ਦੀ ਸਾਦਗੀ ਨੂੰ ਢੱਕ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਉੱਕਰੀ ਹੋਈ ਲੱਕੜ ਦੀ ਰੇਲਿੰਗ ਨੇ ਪੂਰੀ ਪੌੜੀਆਂ ਨੂੰ ਘੇਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਰਿਵਾਜ ਅਨੁਸਾਰ ਘਰ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਹਨੇਰਾ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੇ ਰੇਲਿੰਗ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚਮਕ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਜੋ ਮੱਧਮ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਚਮਕਦੀ ਸੀ। ਪੌੜੀਆਂ ਅਤੇ ਫਰਸ਼ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧੂੜ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਜੋ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਫਰਨੀਚਰ ਬਚਿਆ ਸੀ ਉਹ ਤਰਪਾਲ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਉਮਰ ਦੇ ਨਾਲ ਹਨੇਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਘਰ ਨੇ ਬਿਹਤਰ ਦਿਨ

ਦੇਖੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਦਿਨ ਖਤਮ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਲੋਕ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਆਰਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਪਲ ਅਤੇ ਕੱਲ੍ਹ ਦੀ ਤਬਾਹੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਿਰਫ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਾਂ ਸੀ।
ਐਡਨਾ ਮਾਰਟਿਨ ਇੱਕ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਹੈ ਜੋ ਕੈਮਡੇਨ ਦੇ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਰੇਡੀਓ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਭੂਤ ਉਸ ਲਈ ਓਨੇ ਹੀ ਅਸੰਭਵ ਹਨ ਜਿੰਨੇ ਕਿ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਲਈ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਇੱਕ ਤਿਆਗੇ ਹੋਏ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸਦੇ ਭਿਆਨਕ ਰੂਪ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਹੱਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਾਫ਼ੀ ਛੋਟੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਡਰੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਵਿਹਾਰਕ ਹਕੀਕਤਾਂ ਦੀ ਔਰਤ ਸੀ, ਵੀ ਡਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਭੈਣ, ਜੈਨੇਟ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਵੱਡੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਨਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਐਡਨਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ: ਰੇਸ਼ਮ ਦੀ ਸਰਸਰਾਹਟ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਨੇੜੇ ਹੀ ਕਿਸੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਦੀ ਸਰਸਰਾਹਟ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਸ਼ਾਮ ਬਿਤਾ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਅਤੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਸੁਣਿਆ।
ਉਸੇ ਪਲ, ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਡੂੰਘੇ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਹੂੰਹਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉੱਪਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋਈ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਡਰ ਨਾਲੋਂ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਕੀ ਮਿਲੇਗਾ, ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਮਿਲੇਗਾ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।
ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਸਪਰਿੰਗਾਂ ਦੀ ਚੀਕ-ਚਿਹਾੜਾ ਸੁਣਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਸ ਉੱਤੇ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੇ ਚਾਦਰਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ - ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ, ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਸਰਸਰਾਹਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਵਾਇਆ। ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲੀ ਗਈ।

ਮਾਪੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਆਹੀਆਂ ਧੀਆਂ, ਆਪਣੇ ਪਤੀਆਂ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਸਮੇਤ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਬਾਹਰੀ ਸ਼ੋਰ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਬਹਾਨਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਫਿਰ ਵੀ, ਕੁਝ ਅਸ਼ੁਭ ਸੰਕੇਤ ਸਨ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਵੀ ਲੋਕ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ।
ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਰਾਤ ਜੈਨੇਟ ਤੇਜ਼ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਜਾਗੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਰਾਤ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਪੈਰ ਦੀ ਆਹਟ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ, ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਵਾਂਗ, ਕਦਮ ਚੁੱਕ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਕਦਮ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੇ ਗਏ। ਹੁਣ ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਸਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਹਾਲ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਕੁੜੀ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਉਹ ਹਰ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੀ ਲੱਕੜ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਣਦੇਖੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਭਾਰ ਹੇਠ ਚੀਕਦੇ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਡਰ ਨਾਲ ਜੰਮੀ ਹੋਈ, ਜੈਨੇਟ ਹਿੱਲਣ ਜਾਂ ਬੋਲਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਵੀ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਨਹੀਂ ਹਿੱਲਦੇ ਸਨ। ਫਿਰ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸਹਿ ਸਕਦੀ, ਤਾਂ ਅਚਾਨਕ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਕਦਮ ਰੁਕ ਗਏ। ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਘੂਰ ਰਿਹਾ ਹੈ!
ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਸੌਂ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਭੁੱਲ ਹੀ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਰਾਤ ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡੇਟ ਤੋਂ ਦੇਰ ਨਾਲ ਘਰ ਨਹੀਂ ਆਈ।
ਉਸਦੀ ਆਦਤ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਖਾਲੀ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਜਲਦੀ ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਸੁੱਟੇ, ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ

ਨੇ ਹਉਂਕਾ ਭਰਿਆ ਅਤੇ ਪਲਟ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਅੱਧੀ ਜਾਗ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਜੈਨੇਟ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਭਤੀਜੀ ਆ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਮਰਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉਤਾਰੇ ਅਤੇ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ।
ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਉਹ ਨਾਸ਼ਤਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਭਤੀਜੀ, ਮਿੱਕੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਗਈ। ਪਰ ਉਹ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਮਿੱਕੀ ਕਿੱਥੇ ਹੈ, ਮੰਮੀ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਕਈ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੋਂ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਆਈ।"
ਜੈਨੇਟ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਜੰਮ ਗਈ। ਖਾਲੀ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਹਉਕੇ ਭਰਦਾ ਹੋਇਆ ਕੌਣ ਪਲਟ ਗਿਆ ਸੀ?
ਦੋਵਾਂ ਕੁੜੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕਰੀਬੀ ਸਹੇਲੀ, ਜੋਨ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਭਿਆਨਕ ਅਨੁਭਵ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਜੋ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਗੰਭੀਰ ਹੁੰਦੇ ਗਏ। ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ, ਜੋਨ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਟਾਈਪ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਜੈਨੇਟ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪੇਟ ਦੇ ਭਾਰ ਲੇਟ ਗਈ ਸੀ।
ਜੋਨ ਦੀ ਪਿੱਠ ਜੈਨੇਟ ਵੱਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਕੁੜੀਆਂ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਮ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਅਚਾਨਕ, ਜੈਨੇਟ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜੁੱਤੇ ਦੇ ਤਲੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਅਹਿਸਾਸ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਮਾਰਿਆ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਹੋਵੇ। ਆਵਾਜ਼ ਇੰਨੀ ਉੱਚੀ ਸੀ ਕਿ ਜੋਨ ਨੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ। ਜੈਨੇਟ, ਜੋ ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਈ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਮੋਢੇ ਹੀ ਹਿਲਾ ਸਕੀ। ਕੀ ਕੋਈ ਉਸ ਨਾਲ ਇਸ ਅਜੀਬ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ?
ਫਿਰ, ਤਿੰਨੋਂ ਕੁੜੀਆਂ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠੀਆਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਅਚਾਨਕ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਵੱਲ ਗਿਆ। ਉੱਥੇ, ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਇੰਚ ਉੱਚਾ ਰਿੜ੍ਹਦਾ ਹੋਇਆ, ਇੱਕ ਹਰੀ "ਚੀਜ਼" ਅਚਾਨਕ ਕਿਤੇ ਤੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ।

ਜੈਨੇਟ ਚੀਕ ਪਈ ਅਤੇ ਉਸ ਵੱਲ ਵੇਖਦੀ ਰਹੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ, ਉਹ ਇਕੱਲੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਡਰ ਨਾਲ ਕੰਬਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸਿਰ ਧੁੰਦਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਭੂਤ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਜੋ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ, ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈਆਂ। ਕੀ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ? ਫਿਰ "ਚੀਜ਼" ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ।
ਕੁੜੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਅਜੇ ਭੂਤਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਹ ਸਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਐਡਨਾ ਅਜੇ ਅਣਵਿਆਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਮੰਗੇਤਰ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਦੇ ਟ੍ਰੈਂਟਨ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਤਾਇਨਾਤ ਸੀ। ਕੈਮਡੇਨ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਬੱਸ ਖੁੰਝ ਗਈ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਕੈਂਪ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ। ਉਸ ਕੋਲ ਅਗਲੀ ਬੱਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸਵੇਰੇ 2:20 ਵਜੇ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਐਡਨਾ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਜਲਦੀ ਉੱਠਣਾ ਪਿਆ, ਉਹ ਸੌਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਣ ਲਈ ਉੱਪਰ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮੰਗੇਤਰ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਬੱਸ ਫੜਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਰਾਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਨੌਜਵਾਨ ਸਿਪਾਹੀ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਸਿਗਰਟ ਪੀ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਭਾਰੀ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਾਲਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਚਾਬੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਏਅਰਮੈਨ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਐਡਨਾ ਨੂੰ ਤਾਲਾ ਲਗਾਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬਰਫੀਲੀ ਠੰਢ ਭਰ ਗਈ। ਸਰਦੀਆਂ ਦਾ ਮੌਸਮ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਠੰਢ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਚੋਰ ਘਰ ਵਿੱਚ

ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਉੱਪਰ ਕਰ ਲਈਆਂ।
ਪਰ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਬਿਜਲੀ ਉਸਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਹੀ ਹੋਵੇ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਡਰਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਇੱਕ ਘੰਟੀ ਵੱਜਣ ਲੱਗੀ। ਘੰਟੀ ਚੁੱਪਚਾਪ ਇੱਕ ਬੰਦ ਡੱਬੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਘੰਟੀ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਵੱਜ ਸਕਦੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਦਾ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਬਾਹਰ ਆਪਣੀ ਬੱਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਅਗਲਾ ਘੰਟਾ ਇੱਕ ਹਵਾਦਾਰ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਆਪਣੀ ਬੱਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਇਆ। ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਲੱਗੀ।
ਉਸੇ ਰਾਤ, ਐਡਨਾ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਆ ਰਹੇ ਸ਼ੋਰ ਨਾਲ ਜਾਗ ਪਈ। ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਣ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਾਈਪਾਂ 'ਤੇ ਠੋਕਰ ਮਾਰਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਸੋਚ ਲਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮੰਗੇਤਰ ਉਸ ਨਾਲ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਬਾਥਰੋਬ ਪਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਚਲੀ ਗਈ। ਰੌਲਾ ਤੁਰੰਤ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਰਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੀ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਮੰਗੇਤਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਘੰਟੀ ਵਾਲੀ ਘਟਨਾ ਦੱਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਈ। ਪਰ ਨੌਜਵਾਨ ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ੀ ਨੇ, ਆਪਣੇ ਤਜਰਬੇ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਅਲੌਕਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਬਹੁਤ ਹੀ ਹਾਸੋਹੀਣਾ ਲੱਗਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਾਤ ਉਸਨੇ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਉਸਦਾ ਅਤੇ ਐਡਨਾ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਉਸ ਰਾਤ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਰੱਸੀ

ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤੀ, ਜੋ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਰੱਸੀ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ ਨੂੰ ਲੁਕਾ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸੌਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਸਕੇ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਲਾਈਟਾਂ ਬੁਝ ਗਈਆਂ, ਪਰ ਖਿੜਕੀਆਂ ਤੋਂ ਅਜੇ ਵੀ ਕਾਫ਼ੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਡਰੀ ਹੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਦੇਖੋ, ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹ ਰਿਹਾ ਹੈ!"
ਅਤੇ ਇੰਝ ਹੀ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਚਾਲ ਇੰਨੀ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਨਾਲ ਖੇਡੀ ਕਿ ਐਡਨਾ ਨੂੰ ਪਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ, ਅਤੇ ਘਬਰਾਹਟ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਸਾਰੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਪਾਣੀ ਦੇ ਛਿੱਟੇ ਮਾਰੇ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਹ ਹੱਸ ਪਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਜ਼ਾਕ ਦਾ ਇਕਬਾਲ ਕੀਤਾ।
"ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਕਰੋ," ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ, ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮੂਰਖ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾ ਦਿੱਤੇ। ਉਹ ਵਾਪਸ ਸੌਂ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਅਦਿੱਖ ਤਾਕਤਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਭੜਕਾਏ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਬਕ ਸਿਖਾਉਣਗੇ।
ਉਸਨੇ ਬੋਲਣਾ ਵੀ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਕਮਰੇ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵਧਦਾ ਡਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਰਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਪਿਛਲੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਹਿੱਲਿਆ ਨਹੀਂ। ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਸ ਪਲ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਏ, ਅਤੇ ਏਅਰਮੈਨ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ "ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ" ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਸਕੇ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ। ਪਰ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਦੇ ਕਬਜ਼ਿਆਂ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਤਾਲਾਬੰਦ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ, ਇਸਨੂੰ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਫੈਲੀਆਂ ਦੋ ਮੈਟਾਂ ਉੱਤੇ ਚੁੱਕਣਾ

ਪਿਆ। ਘੰਟਿਆਂ ਤੱਕ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਹਿੱਲਿਆ ਨਹੀਂ। ਐਡਨਾ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ਿਆਂ ਨਾਲ ਫੜਿਆ ਰੱਖਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਅੱਗੇ ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਵਿਛਾਈਆਂ ਕਾਰਪੈਟਾਂ ਦੇ ਇਸਨੂੰ ਰੋਕਣ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਇੰਚ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਬਾਹਰ ਆ ਗਿਆ। ਕਿਸ ਤਾਕਤਵਰ ਤਾਕਤ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਕਾਰਪੈਟਾਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਪਿਛਲੀ ਕੰਧ ਨਾਲ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ ਸੀ?
ਫਿਰ ਵੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਤਰਕਪੂਰਨ ਕਾਰਨ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਫਿਰ, ਐਡਨਾ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਮਿਡਵੈਸਟ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਕੈਮਡੇਨ ਦੀਆਂ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਸੰਪਰਕ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਕੈਮਡੇਨ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਏ, ਤਾਂ ਉਹ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘਰ ਬਾਰੇ ਉਤਸੁਕ ਹੋ ਗਏ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ। ਦਰਅਸਲ, ਐਡਨਾ ਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੁਝ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਾਪਸੀ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਨਾ ਪਵੇ।
ਫਿਰ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਐਡਨਾ ਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਕੋਈ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂ ਸੁਣਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸੇ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਛੋਟਾ ਪੁੱਤਰ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਹਾਲਤ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਮਾਂ ਰਹਿਣਾ ਪਿਆ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਲਈ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਿਸਤਰਾ ਵਿਛਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੌਂ ਰਹੇ ਸਨ। ਜੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਨੇੜੇ ਹੀ ਸਨ। ਅਚਾਨਕ, ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਿਸਤਰਾ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉਹ ਭੱਜ ਕੇ ਉਸ ਕੋਲ ਗਏ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕੀਤਾ।

ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਮੁੰਡਾ ਜਾਗਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ ਉੱਤੇ ਝੁਕ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ।
ਐਡਨਾ ਨੇ ਇਸ ਵੱਲ ਕੋਈ ਖਾਸ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਉਸਦੇ ਪਤੀ 'ਤੇ ਅਜੀਬ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਿਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ?" ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਬੇਸ਼ੱਕ ਮੈਂ ਕੀਤੀ ਸੀ," ਐਡਨਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਮਿਸ ਰੌਬਿਨਸਨ ਸੀ।"
ਮਿਸ ਰੌਬਿਨਸਨ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।
"ਨਹੀਂ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ," ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੌੜੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਤੁਰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਮੁੜਦੀਆਂ ਸਨ - ਪਰ ਉੱਥੇ ਨਾ ਤਾਂ ਮਿਸ ਰੌਬਿਨਸਨ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਹੋਰ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ...?" ਐਡਨਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਘੱਟ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ, ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਤੱਕ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਬਿਮਾਰ ਬੱਚੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਹੁਣ ਤਲਾਕਸ਼ੁਦਾ, ਐਡਨਾ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਜੱਦੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਹੱਸ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਰਹੱਸ ਜੋ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਦਿਮਾਗ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਹੱਸਮਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਦੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆਂ।
ਜੇ ਕੋਈ ਆਤਮਾ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਕੀ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ? ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ? ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰ ਅਲੌਕਿਕ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਭਟਕ ਗਏ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਆਤਮਾਵਾਂ

ਮੌਜੂਦ ਹਨ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਦੁਖੀ ਆਤਮਾ ਲਗਾਤਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਐਡਨਾ ਦੀ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ, ਜੋਨ, ਐਡਨਾ ਕੋਲ ਬਾਰਨ ਡਾਂਸ ਪਾਰਟੀ ਲਈ ਪਹਿਰਾਵਾ ਚੁਣਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਮੰਗਣ ਲਈ ਆਈ। ਸ਼ਾਇਦ ਐਡਨਾ ਕੋਲ ਕੁਝ ਢੁਕਵੇਂ ਕੱਪੜੇ ਸਨ? ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ, ਐਡਨਾ ਕੋਲ ਸਨ।
"ਤਹਿਖਾਨੇ ਵਿੱਚ ਜਾ," ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸਹੇਲੀ ਨੂੰ ਹਿਦਾਇਤ ਦਿੱਤੀ। "ਕੁਝ ਸੰਦੂਕ ਸਮਾਨ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਜੋ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਲੈ ਜਾਓ।" ਅਧਿਆਪਕ ਜੋਨ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਤਹਿਖਾਨੇ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ।
ਉਸਨੂੰ ਗਿੱਲੇ ਤਣੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਮਿਲ ਗਏ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵਰਤੇ ਨਹੀਂ ਗਏ ਸਨ। ਕੀ ਇਹ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਸਨ? ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਮੌਜੂਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਜਾਇਆ ਹੋਇਆ ਘਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਪਤਾ ਸੀ। ਘਰ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਸੱਠ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਪੁਰਾਣਾ।
ਜੋਨ ਫਟੇ-ਫਟੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਛਾਂਟ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਸਾਫ਼- ਸਾਫ਼ ਘਿਸੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੁੱਝੀ ਹੋਈ ਸੀ - ਨਾਚ ਲਈ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਪਹਿਰਾਵਾ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ। ਪਰ ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਅਚਾਨਕ ਉਸਦੇ ਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਪਈ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਅਹਿਸਾਸ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਅਚਾਨਕ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ ਹੋਣ! ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਫੇਰਿਆ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਖ਼ਤ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ! ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਝਰਨਾਹਟ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਦੌੜ ਗਈ।
ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲੱਗੀ, ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਘੂਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਲ, ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਬੋਲੇਗਾ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਕਿੰਟ ਬੀਤਦੇ ਗਏ ਅਤੇ ਕੋਈ ਨਾ

ਬੋਲਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਾ ਸਕੀ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਗਈ।
ਉਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਗਜ਼ ਪਿੱਛੇ ਧੂੰਏਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵਾਵਰੋਲਾ ਸੀ, ਜੋ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹਿੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਮਨੁੱਖ ਵਰਗਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ "ਚੀਜ਼" ਵੱਲ ਵਧਦੀ ਦਹਿਸ਼ਤ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਚਿਹਰਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਧੂੰਏਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਲੇਟੀ ਰੰਗ ਦਾ ਢੇਰ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਵੱਡੇ ਛੇਕ ਸਨ - ਜਿੱਥੇ ਅੱਖਾਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ!
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਦੇਖਦੀ ਰਹੀ, ਉਹ ਮੂਰਤੀ ਉਸਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਲੱਗੀ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਰੁਕਦਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਕਾਰਵਾਈ ਨਾ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਬੇਸਮੈਂਟ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗੀ।
ਉਹ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੀਂਗ ਕੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਚਾਰਾਂ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਘਸੀਟ ਕੇ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਲੈ ਗਈ। ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਹੋਸ਼ ਵਾਪਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਐਡਨਾ ਨੂੰ ਉਹ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
ਪਰ ਜੋ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਵਿਚਾਰ ਇੰਨਾ ਭਿਆਨਕ ਸੀ ਕਿ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਗਿਆ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅੱਜ ਤੱਕ, ਉਸਦੇ ਲਈ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਬੇਸਮੈਂਟ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਦੇ ਬਾਹਰੋਂ ਲੰਘਦਾ ਇੱਕ ਪਰਛਾਵਾਂ ਸੀ...
ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਜਾਰੀ ਰਹੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੰਗਾਮਾ ਘੱਟ ਗਿਆ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਹੰਗਾਮਾ ਘੱਟ ਗਿਆ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਘਰ ਦੇ ਲੋਕ ਇਸਦੇ ਆਦੀ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਜਦੋਂ ਐਡਨਾ ਆਖਰਕਾਰ ਘਰ ਛੱਡ ਕੇ ਇੱਕ ਆਧੁਨਿਕ, ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੇ ਫਲੈਟ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਘਰ ਨੂੰ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ

ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਢਾਹੁਣ ਵਾਲੇ ਆ ਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਛੋਹਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ।
ਪਰ ਐਡਨਾ ਆਪਣਾ ਭਿਆਨਕ ਅਤੀਤ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਜਿਸਦੀ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੇ ਜੀਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਔਰਤ ਖੁਦ ਨਹੀਂ ਆਈ, ਪਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ।
ਜੁਲਾਈ 1967 ਦੇ ਇੱਕ ਨਮੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ, ਮਾਨਸਿਕ ਔਰਤ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਘਰ ਆਏ। ਸ਼ਾਇਦ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਇੱਕ ਘੰਟਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ, ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕੰਮਾਂ ਅਤੇ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਜਾਣਾ ਪਿਆ। ਪਰ ਉਸ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਲਈ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਦਿੱਖ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਮਦਦ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ।
ਡੈਣ ਨੂੰ ਬਦਬੂਦਾਰ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਦਸ ਸਕਿੰਟ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ।
"ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਮੁੰਡਾ ਵੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਔਰਤ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਕੇ ਮਰ ਗਈ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਤੁਰਨ ਲੱਗੀ, ਉਸਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਖਾਲੀ, ਪਰ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਜੀਬ ਢੰਗ ਨਾਲ ਗੂੰਜ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਘਰ ਜਾਓ," ਉਸਨੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। "ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਚਲੇ ਗਏ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਝੱਲੇ ਹਨ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾਮ ਮਿਲਿਆ?" ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ। ਜੋਤਸ਼ੀ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਸੱਜਣ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਲਿਖ ਲਿਆ।
"ਉਸਨੂੰ ਬਸ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਹਮਦਰਦੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਜੀਉਂਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਲਈ," ਜੋਤਸ਼ੀ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, ਫਿਰ ਪੌੜੀਆਂ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ, ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼

ਹਾਲ ਦੇ ਅੱਧ-ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਚਮਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। "ਘਰ ਜਾਓ, ਔਰਤ," ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੋਲ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਸਕਰਟਾਂ ਦੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਸਰਸਰਾਹਟ ਜਾਪਦੀ ਸੀ।
ਸਮਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੰਜਵੀਂ ਸਟਰੀਟ ਵਾਲੇ ਘਰ ਦੇ ਆਖਰੀ ਮਹਿਮਾਨ ਵੀ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ।
ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਉਸ ਸੱਜਣ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਦੋਸਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਨਾਮ ਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਦਿੱਤਾ।
ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਦੀ ਟੈਕਸੀ ਪੈਟਰੋਲ ਦੇ ਧੂੰਏਂ ਦੇ ਬੱਦਲ ਵਿੱਚ ਰੁਕੀ, ਉਹ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਗੰਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵੱਲ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਣਾ ਪਿਆ।
ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਰਦਾ, ਜੋ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਪਿਆ ਸੀ, ਹੁਣ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਪਿੱਛੇ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ - ਬਸ ਇੰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਝਾਤੀ ਮਾਰ ਸਕੇ।

*67
ਮੋਰਗਨ ਹਾਲ (ਲੌਂਗ ਆਈਲੈਂਡ)
ਐਲਿਸ ਇੱਕ ਬਾਈ ਸਾਲ ਦੀ ਸੁਨਹਿਰੀ ਕੁੜੀ ਹੈ, ਵਧੀਆ ਵਿਵਹਾਰ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਦਿੱਖ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਔਸਤ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਹੈ। ਉਹ ਮੈਨਹਟਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਇੱਕ ਚੰਗਾ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਲਾਹ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਵੰਸ਼ ਡੂੰਘਾ ਹੈ - ਆਇਰਿਸ਼, ਪਰ ਕੁਝ ਫ੍ਰੈਂਚ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵੀ ਹਨ, ਜੋ ਐਲਿਸ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵਿੱਚ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨਾਲ ਝਲਕਦੇ ਹਨ। ਐਲਿਸ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਤਸੁਕਤਾ ਅਤੇ ਸੁਚੇਤਤਾ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਐਲਿਸ ਦਾ ਕੰਮ ਉਸਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਦੋਸਤਾਂ ਵਾਂਗ ਰੁਟੀਨ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਆਮ ਨਹੀਂ ਹੈ।

* * *

ਜਦੋਂ ਐਲਿਸ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਬਰੁਕਲਿਨ ਦੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਅਜੀਬ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੋਣ ਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ ਤਾਂ ਐਲਿਸ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਰੋਧ ਦੇ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੀ ਸੀ - ਇਹ ਵਿਵਹਾਰ ਉਸਦੇ "ਚੰਗੇ" ਬਚਪਨ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਵੱਖਰਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਬੱਚੇ ਦੇ ਅਜੀਬ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਘਰ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਅਜੀਬ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜ ਦਿੱਤਾ: ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਕਦਮ, ਹਵਾ ਦੇ ਅਜੀਬ ਝੱਖੜ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਜਿਸਨੂੰ ਛੋਟੀ ਐਲਿਸ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੀ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਐਲਿਸ ਲਗਭਗ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਘਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਸਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੀ ਦਾਦੀ ਦੀ ਯਾਦ ਆਈ। ਉਸਦੇ ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ ਬਹੁਤ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਨ।
"ਦਾਦੀ ਜੀ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ," ਐਲਿਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਬੇਝਿਜਕ ਕਿਹਾ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ। ਦਾਦੀ ਜੀ, ਜੋ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਤੰਦਰੁਸਤ ਸਨ, ਅਚਾਨਕ ਹੀ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਏ।
ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਕੁੜੀ ਵੱਲ ਅਜੀਬ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਉਹ ਅਜਿਹੀਆਂ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਮਝਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਇਕਲੌਤੀ ਧੀ ਕੁਝ ਖਾਸ ਸੀ। ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਟੈਲੀਫੋਨ ਦੋ ਵਾਰ ਹੋਰ ਵੱਜਿਆ। ਹਰ ਵਾਰ, ਐਲਿਸ ਨੇ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ:
"ਦਾਦਾ ਜੀ ਗੁਜ਼ਰ ਗਏ ਹਨ।"
ਚਾਚਾ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਤੇ ਉਹ ਸਨ।
ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਇਸ ਸਭ ਦੀ "ਮੂਰਖਤਾ" 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਉਡਾਇਆ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਐਲਿਸ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾਦੀ ਵੱਲੋਂ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੇਤਾਵਨੀ ਮਿਲੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਰ ਹਾਦਸੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਹਾਦਸੇ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਦਾ ਸਹੀ ਸਥਾਨ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਅਗਲੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਬੈਠਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਗੰਭੀਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਐਲਿਸ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਜਗ੍ਹਾ ਬਦਲਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗੀ।
ਸੁਪਨੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਬਿਨਾਂ, ਉਸਨੇ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਸੀਟ ਬਦਲਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਫਿਰ, ਉਸਦੀ ਕਾਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਰ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਗਈ। ਜੇ ਐਲਿਸ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਨਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ। ਪਰ ਐਲਿਸ ਤਿਆਰ ਸੀ ਅਤੇ ਬਚ ਗਈ - ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ ਗਰਦਨ ਦੀ ਮਾਮੂਲੀ ਸੱਟ ਲੱਗੀ।
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਮਜ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਉਡਾਇਆ, ਸਗੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਦਾਦੀ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। "ਉਸਨੇ ਘਰੇਲੂ ਪਹਿਰਾਵਾ ਅਤੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਚੱਪਲਾਂ ਪਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ," ਐਲਿਸ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਦਾਦੀ ਜੀ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪੈਰ ਸ਼ੂਗਰ ਕਾਰਨ ਕੱਟੇ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮਨਪਸੰਦ ਬੈੱਡਰੂਮ ਚੱਪਲਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਤਾਬੂਤ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਲਿਸ ਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਜਾਣਿਆ ਸੀ।
ਸਤਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਐਲਿਸ ਵਿੱਚ ਨਨ ਬਣਨ ਦੀ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਬਾਹਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੁਝ ਖਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਮੱਠ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਉਸਨੂੰ ਉਦੋਂ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਲੌਂਗ ਆਈਲੈਂਡ ਦੇ

ਇੱਕ ਕੈਥੋਲਿਕ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਕੈਂਪ ਕੌਂਸਲਰ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਨਨਾਂ ਦੇ ਸ਼ਾਂਤ, ਚਿੰਤਨਸ਼ੀਲ ਜੀਵਨ ਵੱਲ ਖਿੱਚੀ ਗਈ ਸੀ।

* * *

ਪਰ ਕਾਨਵੈਂਟ ਦੀ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਫੇਰੀ 'ਤੇ, ਐਲਿਸ ਨੂੰ ਬੇਚੈਨੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਲੌਂਗ ਆਈਲੈਂਡ ਦੇ ਗਲੇਨ ਕੋਵ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹਵੇਲੀ, ਮੋਰਗਨ ਹਾਲ, ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਧਾਰਮਿਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਮੋਰਗਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਮੀਰ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਭ ਕੁਝ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਦਸੂਰਤ ਜਾਂ ਡਰਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਐਲਿਸ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਉੱਚ-ਛੱਤ ਵਾਲੇ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ 'ਤੇ ਤੁਰੰਤ ਡਰ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ।
ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਉਮੀਦਵਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਹਰ ਵਾਰ ਉਸਦੀ ਬੇਚੈਨੀ ਵਧਦੀ ਗਈ।
ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਹਨਾਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਵੀਂ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹੋਣਾ ਦੱਸਿਆ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਉਸਦੇ ਚਾਚਾ ਅਤੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਉਸਦੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਆਏ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਧਾਰਮਿਕ ਟੀਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਜੋਂ ਲਿਆ ਅਤੇ, ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੱਠ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਿਆ।
ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਠਾਰ੍ਹਵੇਂ ਜਨਮਦਿਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਅਤੇ ਸਹਿਪਾਠੀਆਂ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ। ਜਿਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਇੱਕ ਗਲਿਆਰੇ ਦੇ ਪਾਰ ਸੀ, ਪਰ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਉਸ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਰੂਮਮੇਟ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਮੋਰਗਨ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਬਿਤਾਏ। ਪਹਿਲੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਸੌਂ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਰਾਤ ਦੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਅਜੀਬ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ

ਐਲਿਸ ਆਪਣੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਅਤੀਤ ਕਾਰਨ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਆਰਾਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਤੁਸੀਂ ਮਦਰ ਸੁਪੀਰੀਅਰ ਕੋਲ ਜਾ ਕੇ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਦੇ, "ਮੈਡਮ, ਰਾਤ ਨੂੰ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਘੁੰਮਦਾ ਹੈ?"
ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਘਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜੇ.ਪੀ. ਮੋਰਗਨ ਦਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਘਰ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਰੂਸੀ ਦੂਤਾਵਾਸ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਸਟਾਫ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਰੂਸੀਆਂ ਨੇ ਟੈਕਸਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਗਲੇਨ ਕੋਵ ਟਾਊਨਸ਼ਿਪ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖੰਡਰ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਖਾਲੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਅਣਕਿਆਸੇ ਮੋੜ ਵਿੱਚ, ਕੈਥੋਲਿਕ ਨਨਾਂ ਆ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਹਾਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਨਵੈਂਟ ਅਤੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ।
ਮੱਠ ਦੇ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਅਨ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫਲਦਾਇਕ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਹਾਂ, ਮਿਸਟਰ ਮੋਰਗਨ ਨੇ ਇਹ ਘਰ 1910 ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਨਹੀਂ, ਉਹ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਮਰਿਆ; ਉਹ ਸਪੇਨ ਵਿੱਚ ਮਰਿਆ। ਉਹ ਇਹ ਸਭ ਕਿਉਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ? ਐਲਿਸ ਮਿਸਟਰ ਮੋਰਗਨ ਦੀ ਧੀ ਬਾਰੇ ਉਤਸੁਕ ਹੋ ਗਈ।
ਐਲਿਸ ਮੋਰਗਨ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਟਾਈਫਾਈਡ ਬੁਖਾਰ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।
ਪਰ ਆਪਣੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਐਲਿਸ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਅਨ ਤੋਂ ਕੋਈ ਲਾਭਦਾਇਕ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੱਢ ਸਕੀ। ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਐਲਿਸ ਆਪਣੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਦਾ ਅਸਲ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਅਨ ਨੂੰ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੋਰਗਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ।
ਆਪਣੀਆਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛਾਂ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਕੇ, ਐਲਿਸ ਚਲੀ ਗਈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਗਈ। ਅਕਤੂਬਰ 1965 ਦੀ ਇੱਕ ਰਾਤ, ਐਲਿਸ ਪੋਸਟੁਲੈਂਸੀ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਨਵੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਲਈ ਰਾਖਵਾਂ ਸੀ ਜੋ

ਕਾਨਵੈਂਟ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਅੰਤਿਮ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਸਿਖਲਾਈ ਪੂਰੀ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।
ਇਹ ਇੱਕ ਠੰਡੀ ਰਾਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਐਲਿਸ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਹਾਲ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਿਰੇ ਤੇ ਚਲੀ ਗਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਰੁਕ ਗਈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਮੁੜ ਕੇ ਹਾਲ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਜਿੱਥੋਂ ਉਹ ਹੁਣੇ ਆਈ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਖੜੀ ਦੇਖੀ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੂਜੇ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਲੰਮਾ, ਕਾਲਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਐਲਿਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦੋਸਤ ਸਮਝ ਲਿਆ।
ਉਸਨੇ ਹਾਲ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਕਮਰਾ ਬੈੱਡਰੂਮ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕਮਰਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਸਿਖਿਆਰਥੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਲਈ ਵਰਤਦੇ ਸਨ।
"ਇਹ ਵੇਰਾ ਹੈ," ਐਲਿਸ ਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
ਉਹ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਗਈ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਚਲੀ ਗਈ। ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਸਨ, ਅਤੇ ਐਲਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਅਜੀਬ ਲੱਗਿਆ। ਕੀ ਉਸਦੀ ਸਹੇਲੀ ਉਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਗੇਮ ਖੇਡ ਰਹੀ ਸੀ? ਇਸ ਸਮੇਂ ਕਮਰਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹਨੇਰਾ ਸੀ।
ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਲਾਈਟ ਜਗਾਈ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ। ਹੁਣ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਐਲਿਸ ਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਖਿੜਕੀਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਸਨ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਹੇਲੀ ਤੋਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਕਲਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ - ਜੋ ਵੀ ਸੀ - ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰ ਨਾ ਨਿਕਲ ਸਕੇ। ਇਹ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੋ ਵੀ ਖਿੜਕੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗਾ ਉਸਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਛਾਲ ਮਾਰਨੀ ਪਵੇਗੀ ਜਾਂ ਬਾਹਰ ਪੌੜੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ।

ਅਚਾਨਕ, ਐਲਿਸ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਉਸਨੇ ਚਿੱਤਰ ਨੂੰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਕੋਈ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕੋਈ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ ਸੀ, ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੋਰਗਨ ਹਾਲ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਚੀਕਦੇ ਹੋਏ ਖੁੱਲ੍ਹਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਚਿੱਤਰ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਰੌਲਾ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਐਲਿਸ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਚਲੀ ਗਈ ਅਤੇ ਮਾਮਲਾ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਸੁਲਝਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਭੱਜ ਗਈ।
ਆਪਣੀ ਯਾਦ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਉਸ ਚਿੱਤਰ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਕੁੜੀ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਦੇਖਿਆ। ਇੱਕ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਨੇ ਜਾਂਦੇ ਲੰਬੇ ਗਾਊਨ ਤੁਰਦੇ-ਫਿਰਦੇ ਹਿੱਲਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਜੋ ਚਿੱਤਰ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਉਹ ਸਖ਼ਤ ਸੀ ਅਤੇ ਤੁਰਦੇ ਹੋਏ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਖਿਸਕਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਕੋਰੀਡੋਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਚਿੱਤਰ ਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖਿਆ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਕੁੜੀ ਦੇ ਗਿੱਟੇ ਜਾਂ ਸਟੋਕਿੰਗਜ਼ ਨਹੀਂ ਵੇਖੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੁੰਦਾ ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੁੰਦੀ।
ਭਾਵੇਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਕਮਰਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਾਲਾ ਕਮਰਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਹੀ ਦਾਖਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ਾ। ਐਲਿਸ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਜੇ ਇਹ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲੁਕਣ ਲਈ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਐਲਿਸ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਅਲਮਾਰੀ, ਮੇਜ਼ ਅਤੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ - ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਕੋਈ ਲੁਕਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸਹੇਲੀ ਵੇਰਾ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਜੁਟਾਈ। ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕਾਨਵੈਂਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ "ਮਜ਼ਾਕ" ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਐਲਿਸ ਮੋਰਗਨ ਦਾ ਭੂਤ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਮਜ਼ਾਕ ਵਜੋਂ ਲੈਣਾ ਸੀ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਹਾਲ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇਕੱਲੇ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੁੜੀਆਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਬੇਸਮੈਂਟ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਜ਼ਮੀਨੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ, ਉਹ ਲਾਂਡਰੀ ਰੂਮ ਸੀ। ਇੱਕ ਤੀਜਾ ਹਿੱਸਾ, ਬਿਲਕੁਲ ਪਿੱਛੇ, ਰਾਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਲਈ ਵੀ ਮਨ੍ਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਸਿਰਫ਼ ਜੋੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਖੇਤਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੌਸ਼ਨ ਸੀ। ਐਲਿਸ ਇਸ ਅਜੀਬ ਅਤੇ ਪਾਬੰਦੀਸ਼ੁਦਾ ਨਿਯਮ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕੀ। ਇੱਕ ਕਾਨਵੈਂਟ ਵਿੱਚ, "ਢੁਕਵੀਂ ਇਜਾਜ਼ਤ" ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਮੂਹ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੀ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਵੇਂ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਉਹ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਗੰਭੀਰ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇ: ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਣਜਾਣ ਵਾਪਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਪਰ ਲਗਨ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਸੀ।
ਐਲਿਸ ਨੇ ਇਸ ਰਵੱਈਏ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਉਦੋਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਧਾਰਮਿਕ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਸ਼ੱਕ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ।
ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਅਕਤੂਬਰ 1965 ਵਿੱਚ, ਉਹ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਗਦੀ ਪਈ ਸੀ, ਕਾਨਵੈਂਟ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ। ਘੜੀ ਦੇ ਗਿਆਰਾਂ ਵੱਜ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗਦੀ ਸੀ। ਰਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਾਤ, ਉਸਨੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ, ਇਹਨਾਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀਆਂ ਨਸਾਂ ਨੂੰ ਤਣਾਅ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਓਨੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੌਂ ਸਕੀ ਜਿੰਨੀ ਉਹ ਬਰੁਕਲਿਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਕਦਮ ਆਏ। ਇਹ ਇੱਕ ਦਰਮਿਆਨੇ-ਭਾਰੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਵਾਂਗ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮਰਦ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਔਰਤ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਕੰਮ ਲਈ ਹਾਲ ਵਿੱਚੋਂ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਭੱਜ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜਲਦੀ ਵਿੱਚ।

ਅਚਾਨਕ, ਰਾਤ ਇੱਕ ਚੀਕ ਨਾਲ ਗੂੰਜ ਉੱਠੀ: ਇਹ ਉਸਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬਾਹਰੋਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਚੀਕਣ ਵਾਲਾ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਹ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਚੀਕ ਸੀ ਜੋ ਅਸਹਿ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਦਰਦ ਨਾਲ ਕਰਾਹ ਰਹੀ ਸੀ!
ਇਸ ਵਾਰ ਉਹ ਇੰਨੀ ਡਰੀ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦੇਖਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਗਲਿਆਰਾ ਹੁਣ ਸੁੰਨਸਾਨ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ।
ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਦੂਜੇ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਭੱਜੀ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਡਰੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਠਾਂ ਨੇ ਉਹ ਦਿਲ ਦਹਿਲਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਚੀਕ ਸੁਣੀ ਸੀ!
ਹੁਣ ਤੱਕ, ਐਲਿਸ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਵਾਪਰਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਹੀ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਅਤੇ ਵੇਰਾ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਸੌਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।
ਇਹ ਇੱਕ ਠੰਡੀ ਰਾਤ ਸੀ, ਪਰ ਹਵਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਖਿੜਕੀਆਂ ਫ੍ਰੈਂਚ ਸ਼ੈਲੀ ਦੀਆਂ ਸਨ, ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਤੱਕ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਲੋਹੇ ਦੀ ਬਾਰ ਨਾਲ ਬੰਦ ਸਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਬਾਹਰੋਂ ਖਿੜਕੀ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹ ਸਕਦਾ ਸੀ; ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਸੀ ਬਾਰ ਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਧੱਕਣਾ।
"ਸਾਨੂੰ ਅੱਜ ਰਾਤ ਖਿੜਕੀ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹੈ ਨਾ?" ਵੇਰਾ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਹਵਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਹੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਹ ਹਰ ਰਾਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਜੁੱਤੇ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ 'ਤੇ ਰੱਖੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਦਤ ਬਣ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਖਿੜਕੀਆਂ ਦੇ ਹੇਠੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਹਲਕੀ ਹਵਾ "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧੋ ਦੇਵੇ।"
ਖਿੜਕੀ ਬੰਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਸੌਂ ਗਿਆ।

ਦੇਰ ਰਾਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕੁੜੀਆਂ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜਾਗ ਪਈਆਂ। ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਖਿੜਕੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਟੁੱਟ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੁੱਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਿੱਲਰੇ ਪਏ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਤੇਜ਼ ਤੂਫ਼ਾਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ!
ਉਸਨੇ ਬਾਹਰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਹਵਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ। ਇਹ ਹਵਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਖਿੜਕੀ ਖੋਲ੍ਹ ਰਹੀ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਕੀ ਸੀ?
ਕਮਰਾ ਹੁਣ ਬਰਫ਼ ਵਾਂਗ ਠੰਡਾ ਸੀ। ਉਹ ਕੰਬ ਗਿਆ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਸੌਣ ਲਈ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਬਾਹਰ ਕਬੂਤਰਾਂ ਦੇ ਬੈਠਣ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਥਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਖਿੜਕੀ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਖੈਰ, ਇਹ ਉਮੀਦ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੈ ਕਿ ਕਬੂਤਰ ਖਿੜਕੀ ਤੋੜ ਕੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣਗੇ।
ਫਿਰ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਵੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਲਗਾਤਾਰ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਹ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਐਲਿਸ ਅਤੇ ਵੇਰਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਬੰਦ ਰੱਖਦੀਆਂ ਸਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਕਿਸੇ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਅੰਦਰੋਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖੁਦ ਦੇਖ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋਇਆ।
ਐਲਿਸ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਖਿੜਕੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਅੰਦਰੋਂ ਤੋੜੀ ਗਈ ਸੀ, ਬਾਹਰੋਂ ਨਹੀਂ।
"ਕੋਈ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਰੂਮਮੇਟ ਸਿਰਫ਼ ਕੰਬ ਗਈ।
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਅਜੀਬ ਦੇਖਿਆ। ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਹਵਾ ਦੇ ਠੰਢੇ ਝੱਖੜ ਵਗ ਰਹੇ ਸਨ। ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕੰਧ 'ਤੇ ਕਰਾਸਾਂ ਨੂੰ ਕਿੱਲਾਂ ਨਾਲ ਠੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਮਰਿਆਂ ਲਈ ਸਨ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਮਰਿਆਂ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਕਮਰਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੋਈ ਮੱਠ ਵਿੱਚ ਉਮੀਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਬਿਲਕੁਲ

ਬਾਹਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਬੁਰਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਬੁਰੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ!
ਮੁੱਖ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਜਦੋਂ ਬੰਦ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਕੰਧ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੇਜ਼ ਦੇ ਸਿਰੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਖਿੜਕੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸਾਰੀਆਂ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਬੈਂਕਰ ਮੋਰਗਨ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਡਰਦਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਡਰ ਕਾਲਪਨਿਕ ਸੀ ਜਾਂ ਅਸਲੀ, ਪਰ ਇਹ ਘਰ ਜ਼ਰੂਰ ਉਸਦੀ ਪਸੰਦ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਮੁੱਖ ਘਰ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਦੂਈ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਉੱਪਰ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ੀਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇਖ ਰਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਐਲਿਸ ਨੂੰ ਕਾਨਵੈਂਟ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਅਜੀਬ ਸੁਪਨੇ ਆਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਐਲਿਸ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਸੁਨਹਿਰੀ ਔਰਤ ਨੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ।
ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ, ਕੁੜੀ ਦੇ ਸੁਨਹਿਰੇ ਵਾਲ ਘੁੰਮ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, "ਇਹ ਐਲਿਸ ਮੋਰਗਨ ਹੈ, ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲੋ।" ਪਰ ਜਦੋਂ ਐਲਿਸ ਜਾਗੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਇਸ ਲਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਨਵੇਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਜ਼ਮੀਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਐਲਿਸ ਮੋਰਗਨ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਉਸਦੇ ਲਈ, ਸਾਰੀ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਵਾਲੀ ਗਤੀਵਿਧੀ ਉਸ ਅਟਾਰੀ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਸੀ। ਦੋ ਪੌੜੀਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਪੈਰ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹੀ ਚੀਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਕੌਣ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਚੀਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਹਰ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਉਹ

ਹੇਠਾਂ ਕੂੜੇ ਦੇ ਡੱਬਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ - ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਰਸੋਈ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਮ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਅਟਾਰੀ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਘੂਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਫਿਰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੁਣਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਅਸਹਿ ਦਰਦ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਮਕਸਦ ਬਾਰੇ ਸ਼ੱਕ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ, ਮੱਠ ਦੇ ਸਿਖਿਆਰਥੀ ਵਜੋਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ, ਮੱਠ ਛੱਡ ਕੇ ਬਾਹਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਔਖਾ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਸਾਰੇ ਬੋਝ ਉਤਰ ਗਏ ਹੋਣ ਜੋ ਉਸਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਪੀੜਾ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਸੀ। ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਅੰਤਿਮ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਇਕੱਲੀ ਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਸਰਵੇਖਣ ਕੀਤਾ, ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੇ ਚਾਹਵਾਨਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਨਿਰੀਖਣ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਯਕੀਨਨ, ਜੇਕਰ ਭੂਤ ਉੱਪਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਬੇਚੈਨ ਐਲਿਸ ਮੋਰਗਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ।
ਪਰ ਫਿਰ ਇਹ ਕੌਣ ਸੀ?
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹਵੇਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਿਵਾਜ ਸੀ, ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਕੁਆਰਟਰ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਡੇ ਸਟਾਫ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੋਰਗਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਟਾਫ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਅਮੀਰ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਡਾ ਸੀ।
ਕੀ "ਰੈਸਟਲੇਸ" ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੌਕਰਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਭਿਆਨਕ ਕਿਸਮਤ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਆਖਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ?
ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਮਾਰਤ 'ਤੇ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਰੂਸੀ ਕਬਜ਼ੇ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ। ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤਸੀਹੇ ਦਿੱਤੇ ਸਨ?

ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਨਾਟਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲੁਭਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇਸਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਜੋ ਚਿੱਤਰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਲੰਮਾ, ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੋਰਗਨ ਹਾਲ ਇੱਕ ਮਹਿਲ ਸੀ।
ਨਹੀਂ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਜਦੋਂ ਮੋਰਗਨ ਪਰਿਵਾਰ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਵਾਨ ਕੁੜੀ ਉੱਥੇ ਮਰ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇ। ਕੀ ਇਹ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੀ ਉਹ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਇੱਕ ਕਾਨਵੈਂਟ ਬਣ ਗਈ ਸੀ? ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਐਲਿਸ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਹੀ ਜਵਾਬ ਮਿਲ ਗਏ ਹਨ। ਉਸ ਰਾਤ, ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਾਨਵੈਂਟ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਆਖਰੀ ਰਾਤ, ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਸੌਂ ਗਈ।
ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਉਸਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਕੋਈ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ।
ਦਸ ਵਜੇ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਉਡੀਕ ਕਰਦੀ ਰਹੀ, ਪਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

*68
ਅਡੋਬ ਦਾ ਸਰਪ੍ਰਸਤ (ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ)
ਕਾਸਾ ਅਲਵਾਰਾਡੋ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਘਰ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕੁਝ ਬਚੇ ਹੋਏ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਉਹ ਲੋਕ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਮੂਲ ਵਸਨੀਕਾਂ ਦੇ ਵੰਸ਼ਜ ਹਨ ਜੋ 1769 ਵਿੱਚ ਡੌਨ ਗੈਸਪਰ ਡੀ ਪੋਰਟੋਲਾ ਅਤੇ ਪੈਡਰੇ ਜੂਨੀਪੇਰੋ ਸੇਰਾ ਨਾਲ ਇਸ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਆਏ ਸਨ।
ਇਹ ਘਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਪਲਾਟ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ ਜੋ ਕਦੇ ਦੋ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਸੱਜਣਾਂ, ਇਗਨਾਸੀਓ ਪਾਲੋਮੇਰੇਸ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡੋ ਵੇਜਰ ਦੀ

ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਪ੍ਰੈਲ 1837 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੈਕਸੀਕਨ ਜ਼ਮੀਨ ਗ੍ਰਾਂਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ, ਜਦੋਂ ਮੈਕਸੀਕਨ ਗਣਰਾਜ ਨੇ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਰਾਜਸ਼ਾਹੀ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈ ਲਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗ੍ਰਾਂਟਾਂ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਉਪਜਾਊ ਪਰ ਬੰਜਰ ਜ਼ਮੀਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਸੰਭਾਵੀ ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਵਸਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਇੰਨੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਗ੍ਰਾਂਟਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ਾਲਤਾ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ, ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ 1875 ਵਿੱਚ ਅਮਰੀਕੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਸਲ ਗ੍ਰਾਂਟ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਫਾਰਮ ਅਜੇ ਵੀ 22,340 ਏਕੜ ਨੂੰ ਘੇਰਦਾ ਸੀ।
ਦੋਵਾਂ ਸੱਜਣਾਂ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵੰਡ ਦਿੱਤਾ, ਸੇਨੋਰ ਪਾਲੋਮੇਰਸ ਨੇ ਹੇਠਲਾ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਲੈ ਲਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਲੋਅਰ ਸੈਨ ਹੋਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਣ ਲੱਗਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਸਾਥੀ, ਵੇਜਰ ਨੇ ਉੱਪਰਲੇ ਸੈਨ ਹੋਜ਼ੇ ਵਾਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਲੈ ਲਿਆ। ਜ਼ਮੀਨ ਲਈ ਸੈਨ ਹੋਜ਼ੇ ਨਾਮ ਦੀ ਚੋਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਜੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ।
19 ਮਾਰਚ, 1837 ਨੂੰ, ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਦੋਵੇਂ ਸੱਜਣ, ਸੈਨ ਗੈਬਰੀਅਲ ਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਫਾਦਰ ਸਾਲਵੀਡੀਆ ਦੇ ਨਾਲ, ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਓਕ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਹੇਠ ਦਿਨ ਦੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਸਰਵੇਖਣ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜੋ ਜਲਦੀ ਹੀ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੇਂਟ ਜੋਸਫ਼ ਦੇ ਤਿਉਹਾਰ ਦਾ ਦਿਨ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸੰਤ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਸੇਂਟ ਜੋਸਫ਼ ਨੂੰ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ "ਸਥਾਨਕ" ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਵਜੋਂ ਸਤਿਕਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਸੇਨੋਰਾ ਪਾਲੋਮਾਰੇਸ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਖੇਤਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਿਲਣਸਾਰ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਉਪਜਾਊ ਘਾਟੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਵਸਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਗਨਾਸੀਓ ਅਲਵਾਰਾਡੋ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ,

ਲੁਈਸਾ ਅਵੀਲਾ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਲੋਮਾਰੇਸ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਇੱਕ ਪਲਾਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਨਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਸੇਂਟ ਜੋਸਫ਼ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਲਈ ਅਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਰਸਮਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਜਗ੍ਹਾ ਵਜੋਂ ਰਾਖਵਾਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ।
ਅਲਵਾਰਾਡੋ ਦਾ ਘਰ ਮਿੱਟੀ ਅਤੇ ਲੱਕੜ ਤੋਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1840 ਵਿੱਚ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰਿਵਾਜ ਸੀ। ਮਿੱਟੀ ਮਿੱਟੀ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਪਲਾਸਟਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਟਾਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਦਾ ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਮਨੁੱਖੀ ਕਬਜ਼ੇ ਦਾ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਬਤਾਲੀ ਫੁੱਟ ਲੰਬਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਵਰਗਾਕਾਰ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਦਸ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਕਮਰੇ, ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਛੱਤ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਵਰਾਂਡਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਮੈਦਾਨਾਂ ਤੱਕ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਤਿੰਨ ਲੱਕੜ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਸਨ। ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ, ਨਿਕੋਲਸ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਸ਼ੈਲੀ ਦੇ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਵਾਲੇ ਤਿੰਨ ਨਵੇਂ ਰੈੱਡਵੁੱਡ ਕਮਰਿਆਂ ਨਾਲ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕਮਰੇ ਘਰ ਦੇ ਬਾਕੀ ਹਿੱਸੇ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ, ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਦਿਨ, ਘਰ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸਦੀ ਅਸਲ ਸ਼ਾਨ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਮੁੱਖ ਭਾਗ ਵਿੱਚ, ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇੱਕ ਵੱਡਾ, ਵਰਗਾਕਾਰ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ, ਇੱਕ ਅਧਿਐਨ, ਦੋ ਰਸੋਈਆਂ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਰਾਬਖਾਨਾ ਅਤੇ ਲੁਹਾਰ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਸੀ। ਨਿਕੋਲਸ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਦੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਇੱਕ ਪਾਣੀ ਦਾ ਟਾਵਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਉਹ ਵੱਡਾ ਮੀਟਿੰਗ ਰੂਮ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਅਸਲ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੇਂਟ ਜੋਸਫ਼ ਦੀ ਪੂਜਾ ਦੌਰਾਨ ਵੇਦੀ ਉੱਤਰੀ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਕਸੀਕਨ ਲੋਕ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਦੋਵੇਂ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਹਰੇਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਵੇਦੀ ਨੂੰ ਕੰਧ

ਵੱਲ ਮੋੜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਚਰਚ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਾਅਵਤ ਹਾਲ ਦੋਵਾਂ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ!
ਉਹ ਹੋਮਸਟੇਡ ਪਰੰਪਰਾ ਉਦੋਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਜਦੋਂ ਪੋਮੋਨਾ ਲੈਂਡ ਐਂਡ ਵਾਟਰ ਕੰਪਨੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਇਦਾਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਪੋਮੋਨਾ ਵਿੱਚ ਸੇਂਟ ਜੋਸਫ਼ ਦੇ ਪੈਰਿਸ਼ ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਮਾਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਜਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਮਨਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚਰਚਾਂ ਲਈ ਪਰੰਪਰਾ ਹੈ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਾਲ ਬੀਤਦੇ ਗਏ, ਸੇਨੋ ਅਲਵਾਰਾਡੋ ਅਧਰੰਗੀ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬਿਸਤਰੇ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਦੋਸਤਾਂ ਲਈ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਦਾ ਘਰ ਭੀੜ-ਭੜੱਕਾ ਰਿਹਾ, ਅਕਸਰ ਆਉਣ-ਜਾਣ ਅਤੇ ਪਰਾਹੁਣਚਾਰੀ ਵਾਲੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨਾਲ। ਮਾਲਕ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਡੋਨਾ ਲੁਈਸਾ, ਸਪੈਨਿਸ਼ ਰਵਾਇਤੀ ਕਾਲੇ ਚੋਗੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਮੋਢਿਆਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਸਕਾਰਫ਼, ਇੱਕ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਸੋਨੇ ਦੇ ਬਰੋਚ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ 'ਤੇ ਚਿਪਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੀ ਰਹੀ। ਅਲਵਾਰਾਡੋ ਦੇ ਨਾਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਰਹੇ।
ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਉਸ ਭਾਈਚਾਰੇ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸਨ ਜੋ ਜਾਗੀਰ ਦੇ ਆਲੇ- ਦੁਆਲੇ ਵਸ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਬਣਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਸਾ ਅਲਵਾਰਾਡੋ, ਜਿੱਥੇ ਪਹਿਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ।
ਇਸ ਲਈ, 1870 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਸਾਦੀ ਲੱਕੜ ਦੀ ਇਮਾਰਤ, ਨਵਾਂ ਸਕੂਲ, ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਦੱਖਣ-ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ।
ਦੋ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਘਰ - ਪਾਲੋਮੇਰਸ ਸਾਈਟ ਅਤੇ ਕਾਸਾ ਅਲਵਾਰਾਡੋ - 1887 ਵਿੱਚ ਪੋਮੋਨਾ ਲੈਂਡ ਐਂਡ ਵਾਟਰ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨਿਕੋਲਸ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਬਣ ਗਏ, ਪਰ ਵਾਰਸਾਂ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਾਲੋਮੇਰਸ ਘਰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਾਸਾ ਅਲਵਾਰਾਡੋ ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਿਨ, ਸ਼ੇਰਮਨ ਓਕਸ, ਫੇਜ ਦੇ ਇੱਕ

ਜੋੜੇ ਨੇ ਘਰ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਉਤਸ਼ਾਹੀ ਪੁਰਾਤਨ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਸੰਗ੍ਰਹਿਕਰਤਾ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਘਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੁਆਦ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਸੀ। ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੇਂਟ ਜੋਸਫ਼ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਛੇ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਘਰ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਢੁਕਵੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਇਜ਼ਾਬੇਲਾ ਫੇਜ ਮੂਲ ਅਲਵਾਰਾਡੋ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਵੰਸ਼ਜ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਘਰ ਦੋਵਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਘਰ ਵਾਪਸੀ ਬਣ ਗਈ।
ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਦਰੀ, ਫਾਦਰ ਮੈਥਿਊ ਪੋਏਟਜ਼ਲ ਤੋਂ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਘਰ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਸੇਂਟ ਜੋਸਫ਼ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਬਾਹਰੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਇੱਕ ਤਖ਼ਤੀ ਲਗਾਈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਜ਼ਮੀਨ ਸੁੰਗੜ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਘਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਕਦੇ ਲੱਕੜ ਦਾ ਇੱਕ ਕੋਠਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। 1840 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਇਹ ਕੋਠਾ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਾਸਾ ਅਲਵਾਰਾਡੋ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਸਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਾਲਕ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਬਾਕੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਜੋ ਰੈਂਚੋ ਸੈਨ ਜੋਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਇਕਾਈ ਵਜੋਂ ਦੇਖਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੂਲ ਜ਼ਮੀਨ ਗ੍ਰਾਂਟ ਦਾ ਇੱਕ ਅਨਿੱਖੜਵਾਂ ਅੰਗ ਹੈ।
ਬੇਸ਼ੱਕ, ਪੋਮੋਨਾ ਸ਼ਹਿਰ ਹੁਣ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਉੱਗ ਆਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਵਾ ਡੌਨ ਅਲਵਾਰਾਡੋ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਾਂਗ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਈਵੇਅ ਹੁਣ ਘਰ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪੈਟਰੋਲ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਛੂਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਘਰ ਲਾਲਚੀ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੇਂਟ ਜੋਸਫ਼ ਦਾ ਧਾਰਮਿਕ ਸਥਾਨ ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਛਾੜ ਦੇਵੇਗਾ।

ਅਲਵਾਰਾਡੋ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਪੂਰੀ ਊਰਜਾ ਇਸ ਇਤਿਹਾਸਕ ਵਿਰਾਸਤ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਅਸਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਵੱਲ ਸੇਧਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤਾ ਬਦਲਾਅ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ। ਪਰ ਨਿਕੋਲਸ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਢਾਹੁਣ ਨਾਲ, ਜਿਸਦੀ ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿਹਾਰਕਤਾ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਵਸਨੀਕਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਲਗਾਵ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੀ ਸੀ, ਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਪਰ ਕੁਝ ਜ਼ਖ਼ਮ ਜ਼ਰੂਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ। ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫੇਜੇਸ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਨਿਰਮਾਣ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ, ਉਹ ਦੁਸ਼ਮਣ ਅਜਨਬੀਆਂ ਦੇ ਹਮਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਡਟੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਇਹ ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਨਿਕੋਲਸ ਪਰਿਵਾਰ ਵੱਲੋਂ ਕਾਸਾ ਅਲਵਾਰਾਡੋ ਵੇਚਣ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਕੋਠੇ ਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਇੱਕ ਘਰ ਸੀ, ਕੋਠੇ ਨਹੀਂ। ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੋਲਟ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੋਲਟ ਦੀ ਉੱਥੇ ਕੈਂਸਰ ਨਾਲ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਦਰਦ ਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਅਕਸਰ ਰਾਤ ਦੀ ਚੁੱਪ ਨੂੰ ਵਿੰਨ੍ਹਦੀਆਂ ਸਨ।
ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਘਰ ਨੂੰ ਮੌਸਮ ਦਾ ਕੁਝ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਲੀਮਬਾਕ ਪਰਿਵਾਰ ਇੱਥੇ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਕੋਠੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਮੁਰੰਮਤ ਅਤੇ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੋਏਗੀ। ਹੁਣ ਲਈ, ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਹਾਈਵੇਅ 'ਤੇ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਤੀਹ ਮੀਲ ਦੂਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਪਨਗਰੀਏ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਜੀਵਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਹੈ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਦਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਸੋਈ,

ਇੱਕ ਬੈੱਡਰੂਮ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੱਕ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਹਨ। ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵਿੱਚ ਦੋ ਬੈੱਡਰੂਮ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਲੀਮਬਾਕ ਪਰਿਵਾਰ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਰ ਕਦੇ ਇੱਕ ਕੋਠੇ ਅਤੇ ਘਾਹ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਾਹ ਦੀ ਹੁੱਕ ਵੀ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਘੋੜੇ ਕਦੇ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ! ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਧੀਆਂ, ਡੇਨਿਸ ਅਤੇ ਡਾਨਾ ਨੂੰ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਆਈਆਂ ਤਾਂ ਕੁੜੀਆਂ ਬਾਰਾਂ ਅਤੇ ਦਸ ਸਾਲ ਦੀਆਂ ਸਨ।
ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਜੋ ਐਨ ਲੀਮਬਾਖ, ਉਸਦਾ ਪਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੱਡਾ ਸੀ, ਦੋ ਧੀਆਂ, ਅਤੇ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਸਫਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਔਰਤ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਆਇਰੀਨ ਨੁਨੇਜ਼ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।
ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਸੀ।

* * *

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਮਬਾਖ ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਪੂਰਵ-ਸੂਚਨਾ ਮਿਲੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਪਤਾ ਲੱਗਣਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਕਿਵੇਂ ਦੱਸੇਗੀ।
ਪਰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਅਲਵਾਰਾਡੋ ਅਸਟੇਟ ਦੇ ਬਦਲੇ ਹੋਏ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਗਏ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
12 ਸਤੰਬਰ, 1967 ਨੂੰ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਿਲਾਈ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜੋ ਮੁੱਖ ਘਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸੀ। ਮੁੱਖ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਨੂਨੇਜ਼ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜੋ ਉੱਪਰਲੇ ਮਹਿਮਾਨ ਕਮਰੇ ਦੀ ਸਫਾਈ

ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਔਰਤ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਨੂਨੇਜ਼ ਉਸ ਸਵੇਰੇ ਬੇਚੈਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੋਵੇ।
ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਸੀ। ਕੀ ਉਹ ਬੇਚੈਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ? ਉਹ ਮੈਕਸੀਕਨ ਮੂਲ ਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇਲਾਕਾ ਉਸਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਡੂੰਘਾ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਥੇ ਬੇਚੈਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੇਗੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਇਸ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਇਕੱਲੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਮੁੜੀ, ਉਸਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਉਂਦੀ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘੀ, ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਜੰਮ ਗਈ। ਕੋਈ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੀ ਤੇਜ਼ ਗਤੀ ਨਾਲ ਫਰਸ਼ ਹਿੱਲ ਗਿਆ! ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਭੱਜਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ, ਪਰ ਫਿਰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਉੱਪਰ ਚਲੀ ਗਈ। ਬੇਚੈਨੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਅਜੇ ਵੀ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਇਹ ਸ਼ਾਂਤ ਜਾਪ ਰਹੀ ਸੀ।
ਜੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬੌਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤਜਰਬੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਹਮਦਰਦੀ ਮਿਲਦੀ, ਨਾ ਕਿ ਨਫ਼ਰਤ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੈਂਬਾਚ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇਨਸਾਨਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਹੈ। ਉਸੇ ਸਾਲ ਫਰਵਰੀ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਦੋ ਧੀਆਂ ਨਾਲ ਘਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਆਮਦਨ ਕਰ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਭਰਨ ਲਈ ਬਾਹਰ ਸੀ। ਉਸ ਸ਼ਾਮ, ਉਸਦੀਆਂ ਧੀਆਂ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦਸ ਅਤੇ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀਆਂ ਸਨ, ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉੱਪਰੋਂ ਭਾਰੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ।
ਇਸ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਦੇ ਦਰਾਜ਼ ਖੋਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੋਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਆਪਣੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਚੀਜ਼ ਨਾ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।

ਇਹਨਾਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ 'ਤੇ ਪੈਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ, ਉਹ ਰੇਡੀਓ ਵੱਲ ਭੱਜੀ ਅਤੇ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੋਂ ਆ ਰਹੇ ਸ਼ੋਰ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਚਾਲੂ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਉਹ ਬਾਹਰ ਗਈ, ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲੈ ਆਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਮਨਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਜਾਨਵਰ ਹਿੱਲਿਆ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਡਰ ਨਾਲ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਭੌਂਕਦਾ ਹੋਇਆ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਬੈਠ ਗਿਆ।

ਅਡੋਬ ਵਿੱਚ ਭੂਤ: ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੇਖਦਾ ਰਹਿਣਾ
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਮਬਾਖ ਇਕੱਲੀ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉੱਥੇ ਬੈਠੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ। ਹੰਗਾਮਾ ਪੂਰੇ ਦਸ ਮਿੰਟਾਂ ਤੱਕ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਫਿਰ, ਅਚਾਨਕ, ਇਹ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਲਗਭਗ ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੀ ਭਰਜਾਈ, ਡੌਰਿਸ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਮੰਗੇਤਰ, ਮੈਰੀਅਨ, ਘਰ ਪਹੁੰਚੀਆਂ। ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਮਬਾਖ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਜਾਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਜੁਟਾਈ। ਹੰਗਾਮੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੋਚਣ ਲਈ

ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦਰਾਜ਼ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਜਾਮ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਸਾਰੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਸ਼ੋਰ ਹਵਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਸਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਫ਼ ਸੁਣੀ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕੋਈ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਅਜਿਹੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰ ਸਕੇ।
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਭਾਰੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਸਨ। ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਧੀਆਂ ਨਾਲ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਗੁਪਤ ਰੱਖਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਖੁਦ ਇਸ ਸਭ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਕੁਝ ਗਲਤ ਸੀ, ਪਰ ਕੀ? ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਧੀਆਂ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇਸ ਮੁਸੀਬਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਸੀ।
ਪਿਛਲੇ ਜੁਲਾਈ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਮਬਾਕ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਕੌਫੀ ਪੀ ਰਹੇ ਸਨ। ਦੁਪਹਿਰ ਸੁਹਾਵਣੀ ਅਤੇ ਧੁੱਪ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਜਾਪ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਧੀ, ਡੇਨਿਸ, ਉੱਪਰ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਬੈਠੀ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਹਵਾ ਨੇ ਮਾਹੌਲ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਸਹੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਆਦਮੀ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ,

ਤਾਂ ਉਹ ਉੱਠ ਕੇ ਖੁਦ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਉਸਨੂੰ ਅਜੀਬ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਅਲਮਾਰੀ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਉਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਚਾਲ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਲਮਾਰੀ ਖਾਲੀ ਸੀ। ਡਰ ਕੇ, ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਭੱਜ ਗਈ।
"ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?" ਉਸਨੇ ਰੋਂਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਚਾਲ ਨਹੀਂ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੌਸਲਾ ਹਾਰ ਗਈ। ਪਰ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਜੇ ਇਹ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਸੀ? ਲੀਮਬਾਖ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਹਾਲਾਤ ਨੂੰ ਹਲਕੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ "ਥੱਕੀਆਂ ਅੱਖਾਂ" ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਬਾਹਰ "ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ" ਤੱਕ। ਪਰ ਕੁੜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ।
ਹੁਣ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੇਚੈਨੀ ਭਰੀ ਚੁੱਪ ਛਾ ਗਈ, ਅਤੇ ਇਸ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਫਿਲਹਾਲ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਦੋਵੇਂ ਕੁੜੀਆਂ ਸਵੇਰੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਾਗ ਪਈਆਂ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਸੌਂ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਰਾਤ ਦੇ 2 ਵਜੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਕਾਲੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਵੇਖੀ! ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਬਿਨਾਂ ਹਿੱਲੇ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਚੀਕੀਆਂ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਪੇ ਉੱਪਰ ਆ ਗਏ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਮੂਰਤੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਤਣਾਅ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਕੁਝ ਰਾਤਾਂ ਬਾਅਦ, ਕੁੜੀਆਂ ਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਨੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਭੱਜੇ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬੰਦ ਪਾਇਆ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।

ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ, ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਸਾਫ਼ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਦੋ ਛੋਟੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਭਾਰ ਨਾਲ ਰੋਕ ਰਹੀ ਸੀ - ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਕੁੜੀਆਂ, ਜੋ ਹੁਣ ਲਗਭਗ ਡਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਰੋਂਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਅਤੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਜਾਗ ਪਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਧੱਕਾ ਦੇ ਕੇ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ - ਪਰ ਬਾਹਰਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪਲ ਭਰ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਮਾਪੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਾ ਪਹੁੰਚੇ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਂਦਾ, ਅਤੇ ਜੋ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਫਟ ਜਾਂਦਾ।
ਪਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹਨੇਰੇ, ਰਹੱਸਮਈ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਨੂੰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਿਆ। ਕਈ ਵਾਰ ਕੁੜੀਆਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰਦੀਆਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਲੈਂਬੈਕ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਹੀ ਉਸ ਅਜਨਬੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀਆਂ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਨੂਨੇਜ਼, ਜੋ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਦੇ ਅਦਿੱਖ ਕੰਪਨਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਹੈ, ਨੇ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਆਪਣਾ ਸਿੱਧਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਯਕੀਨਨ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ, ਉਸ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਛੁੱਟੀਆਂ 'ਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਨੂਨੇਜ਼ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ, ਪੌਦਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇਣ ਅਤੇ ਘਰ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਖਾਲੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸਥਾਨਕ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦੌਰਾਨ ਘਰ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਨਿਗਰਾਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਨੂਨੇਜ਼ ਨੇ ਮਿਲੀਆਂ-ਜੁਲੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਇਹ ਕੰਮ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਕੋਈ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਔਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਸ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਕਦੇ ਵੀ ਇਕੱਲਾ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਅੰਦਰਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਬਿਲਕੁਲ ਦੋਸਤਾਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਹਿੰਮਤ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਜਲਦੀ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਨ-ਦਿਹਾੜੇ।
ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚੀ, ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਸੀ। ਹਵਾ ਗਰਮ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਧੂ-ਮੱਖੀਆਂ ਦੀ ਗੂੰਜ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਸੀ ਕਿ ਗਰਮੀ ਆਪਣੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਹੈ।
ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਈ। ਲੀਮਬਾਖ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਢਾਂਚੇ ਦੇ ਬਦਲਾਵਾਂ ਤੋਂ ਲੱਕੜ ਅਜੇ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਖਿੰਡੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਚਾਬੀ ਤਾਲੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ।
ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਮੁੜੀ ਅਤੇ ਡਰ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ ਪੌੜੀਆਂ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖਿਆ! ਉਸੇ ਪਲ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਭਾਰੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਜੋ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਭੱਜ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਫ਼ਰਸ਼ ਦੇ ਬੋਰਡਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੀਕਦੇ ਸੁਣਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਭਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਹੋਵੇ - ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ।
ਆਪਣੇ ਤੀਬਰ ਡਰ ਅਤੇ ਮੱਥੇ ਤੋਂ ਪਸੀਨੇ ਦੇ ਟਪਕਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਹਿੰਮਤ ਜੁਟਾਈ ਅਤੇ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਗਈ। ਕਦਮ ਹੁਣ ਰੁਕ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਘਰ ਦੇ ਹਰ ਕੋਨੇ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ, ਹਰ ਅਲਮਾਰੀ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਬੇਸਮੈਂਟ

ਵਿੱਚ ਵੀ ਗਈ। ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਘਰ ਬਿਲਕੁਲ ਖਾਲੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।
ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ ਸੀ ਤਾਂ ਗਲਿਆਰਾ ਕਿੰਨਾ ਅਜੀਬ ਠੰਡਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਗਾਇਬ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖਣ ਦੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੁੱਲ ਗਈ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਯਾਦ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਹ ਕੰਬ ਗਈ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਠੰਡ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਖਤਮ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਘਰੋਂ ਚਲੀ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਨਾ ਜਾਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਹੀ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।
ਇਸ ਵਾਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ, ਰਿਚਰਡ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਕਾਰ ਖੜ੍ਹੀ ਕੀਤੀ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਝਾਤੀ ਮਾਰੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਬਰਫੀਲੀ, ਨਮੀ ਵਾਲੀ ਹਵਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਘੇਰ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਮੇਲਬਾਕਸ ਨੂੰ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਮੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਅੱਜ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਲੀਮਬਾਖ ਪਰਿਵਾਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਘਰ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਈ, ਪਰ ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ ਜੋ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਭਰੀਆਂ, ਠੰਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਲੀਮਬਾਖ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਆਖਰਕਾਰ ਆਪਣੀ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਹੱਲ ਲੱਭ ਲਿਆ।
ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਉੱਥੇ ਵਿਰੋਧੀ ਮਾਹੌਲ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ।
"ਇਸ ਘਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਖ਼ਤਰਾ ਹੈ," ਉਹ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ, "ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਘਰ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਘਰਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੋਵਾਂ ਲਈ ਹੈ।"

ਅਚਾਨਕ, ਲੀਮਬਾਖ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਉਦੋਂ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਢਾਂਚਾਗਤ ਬਦਲਾਅ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
"ਆਹਾ," ਜੋਤਸ਼ੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ।"
ਮੁੱਖ ਘਰ, ਕਾਸਾ ਅਲਵਾਰਾਡੋ, ਪਿਛਲੀ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਵਾਲੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਅਛੂਤਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਾਰਨ ਜੋ ਕਦੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਲੀਮਬਾਖ ਪਰਿਵਾਰ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਧ ਨਹੀਂ ਹਟਾਈ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਬੁਨਿਆਦੀ ਉਸਾਰੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਦਲਾਅ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਆਧੁਨਿਕ ਘਰ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਢਾਲਣਾ ਸੀ।
ਕੀ ਇਸ ਗਤੀਵਿਧੀ ਨੇ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਆਤਮਾ ਦਾ ਗੁੱਸਾ ਭੜਕਾਇਆ ਸੀ?
ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਦੋ ਕਿਸ਼ੋਰ ਕੁੜੀਆਂ ਸਨ, ਜੋ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਸਰੋਤ ਸਨ।
ਕੀ ਉਹ ਆਦਮੀ ਕਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸਾਮਰਾਜ, ਸੇਨੋਰ ਅਲਵਾਰਾਡੋ ਦੀ ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਸੀ?
ਮੁੱਖ ਘਰ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਸੇਂਟ ਜੋਸਫ਼ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਖ਼ਤਰੇ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਦੀ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਚੌਕਸੀ ਬੇਲੋੜੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਇੱਥੇ, ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਚੌਕਸ ਨਜ਼ਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ।
ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਲੀਮਬਾਕ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਰਤੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਜਬ ਸੁਧਾਰਾਂ ਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਚਰਚਾ ਨੇ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਦੇ ਬੇਪਰਵਾਹ ਕੰਨਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ।
ਘਰ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਵਸਨੀਕ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਆਪਣੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ

ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਏਰੀਅਲ ਅਤੇ ਗੈਰੇਜ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਪੁਰਾਣਾ ਕੋਠਾ ਅੱਜ ਵੀ ਅਲਵਾਰਾਡੋ ਫਾਰਮ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

*69
ਮਾਇਨਾ ਪੰਛੀ (ਕੈਨੇਡਾ)
"ਆਓ ਮੁੰਡਿਓ! ਆਓ ਮੁੰਡਿਓ!" ਕੰਧ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਇੱਕ ਮਾਇਨਾ ਪੰਛੀ ਦੀ ਤਿੱਖੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦੇ ਕੋਰੀਡੋਰ ਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਮਾਹੌਲ ਨਾਲ ਮੇਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮੱਧਮ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਇਹ ਟੋਰਾਂਟੋ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਇਕਲੌਤਾ ਟੌਪਲੈੱਸ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬ ਸੀ ਅਤੇ ਹੈ। ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ, ਇਹ ਗੈਰ-ਸ਼ਰਾਬ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਆਕਰਸ਼ਣਾਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਿਰਭਰ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਆਕਰਸ਼ਣ ਅਜਿਹੇ ਹਨ ਕਿ ਬੋਤਲਬੰਦ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਘਾਟ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਏਲ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ ਨਾਲ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕਰਾਂਗੇ। ਕਾਲੇ, ਪੀਲੇ-ਬਿੱਲ ਵਾਲੇ ਮਾਇਨਾ ਪੰਛੀ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਕਲੱਬ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕ, ਕੋਲਿਨ ਕੇਰ ਦੁਆਰਾ ਭਾਰਤ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਕਈ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਬੰਬਈ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀ ਕੇਰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪੰਛੀ ਮਾਲਕ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਗੋਲਫਰ ਵੀ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਉਦੋਂ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਜਦੋਂ ਟੋਰਾਂਟੋ ਦੇ ਯੌਰਕਵਿਲ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਨਮੋਹਕ, ਲਗਭਗ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਦਿੱਖ ਵਾਲਾ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ, ਜੋ ਕਿ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਗ੍ਰੀਨਵਿਚ ਪਿੰਡ ਜਾਂ ਲੰਡਨ ਦੇ ਸੋਹੋ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ, ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਖਿੱਚੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਹੁਰੇ ਨੂੰ ਹਨੇਰੇ, ਇੱਟਾਂ ਅਤੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਟਾਊਨਹਾਊਸ ਦੀ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਬਿਠਾਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ਸੌਂਪਿਆ। ਇਹ 1963 ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ

ਖੇਤਰ ਦੇ ਹੋਰ ਕਲੱਬਾਂ ਵਾਂਗ ਜਗ੍ਹਾ ਚਲਾਈ: ਨੱਚਣਾ, ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਗਾਇਕ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਰੋਮਾਂਸ। ਅਜੇ ਵੀ ਕੋਈ ਸ਼ਰਾਬ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਮਾਹੌਲ ਨੇ ਇਸਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ, ਇਹ ਨੌਜਵਾਨ ਜੋੜਿਆਂ ਲਈ ਹੱਥ ਫੜ ਕੇ ਘੁੰਮਣ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਹੈਂਗਆਉਟ ਬਣ ਗਿਆ। ਬਾਹਰੀ ਦੁਨੀਆ ਤੋਂ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗਤਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਸ਼੍ਰੀ ਕੇਰ ਨੇ ਛੱਤ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਮੱਧਮ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਭਾਰੀ ਲਾਲ ਪਰਦੇ ਅਤੇ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਫਰਨੀਚਰ ਲਗਾਏ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਰੱਖੀਆਂ ਜਿੰਨੀਆਂ ਉਹ ਸਥਾਨਕ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਅਤੇ ਬਾਜ਼ਾਰਾਂ ਤੋਂ ਲੱਭ ਸਕਦੇ ਸਨ।
ਸ਼੍ਰੀ ਕੇਰ ਤੀਹਵਿਆਂ ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਤਲਾ, ਨਰਮ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਉਹ ਆਮ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬ ਮੈਨੇਜਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਲੱਖਣ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਮਿਲੀ ਹੈ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਕਲਾਕਾਰ ਦਾ ਸਟੂਡੀਓ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਸ਼੍ਰੀ ਕੇਰ ਨੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸਟੇਜ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਅਕਸਰ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਬੇਫਿਕਰਤਾ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਸੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਹਿੱਸੇ ਨਾਲ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨਾਲ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਹ ਘਰ ਖਰੀਦਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਕੇਰ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਅਤੇ ਦਿਲਚਸਪ ਰੁਝਾਨ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਟੋਰਾਂਟੋ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਦੇ ਮੋਹਰੀ ਉੱਤਰੀ ਬੀਚ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਦੇਖੇ ਗਏ ਨਵੀਨਤਾਵਾਂ ਲਈ ਲਗਭਗ ਤਿਆਰ ਹੈ।
ਟੌਪਲੈੱਸ ਡਾਂਸਰ ਉਸਦੇ ਡਾਂਸ ਬੈਂਡ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਬਿਹਤਰ ਆਕਰਸ਼ਣ ਹੁੰਦੇ। ਪਰ ਸ਼੍ਰੀ ਕੇਰ ਦੀਆਂ ਕਲਾਤਮਕ ਇੱਛਾਵਾਂ ਰਚਨਾਤਮਕ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੀਆਂ

ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਫੈਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ: ਸ਼ੋਅ ਵਿੱਚ ਗਾਹਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ? ਇੱਕ ਨੰਗੀ ਮੁਟਿਆਰ ਨੂੰ ਫਲੋਰੋਸੈਂਟ ਲਾਈਟਾਂ ਹੇਠ ਝੂਲਦੇ ਅਤੇ ਘੁੰਮਦੇ ਦੇਖਣਾ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਫਾਇਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਕੇਰ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਕਰਸ਼ਣ ਭੀੜ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨਗੇ। ਪਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਛੋਹ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ।
"ਸਾਡੀ ਨੰਗੀ ਛਾਤੀ ਵਾਲੀ ਕੁੜੀ ਬਣਾਓ!" ਮਾਈਨਾਹ ਬਰਡ ਕਲੱਬ ਨੇ ਟੋਰਾਂਟੋ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਦੋ ਡਾਲਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਵੀ ਗਾਹਕ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਪੇਂਟ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਬੁਰਸ਼ ਨੂੰ ਡੁਬੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਦੇ ਨੰਗੇ ਧੜ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਂਗਲਾਂ ਦੀ ਪੇਂਟਿੰਗ ਜਿੰਨਾ ਵਧੀਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਅਗਲਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਵਿਕਲਪ ਸੀ, ਅਤੇ ਗਾਹਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਲਾਤਮਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਸੀ। ਕਲੱਬ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਰੂਮ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਸੱਤਰ ਲੋਕ ਬੈਠ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ "ਥੀਏਟਰ" ਵਿੱਚ ਚਾਲੀ ਲੋਕ ਬੈਠ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।
ਇਹ ਨਵਾਂ ਤਰੀਕਾ ਰਾਤੋ-ਰਾਤ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋ ਗਿਆ। ਕੈਨੇਡਾ ਵਿੱਚ ਮਾਈਨਾ ਬਰਡ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਬਣ ਗਈ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਦੂਜੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਤੋਂ ਲੋਕ ਪੇਂਟਿੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਔਰਤਾਂ ਜਵਾਨ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਸਨ, ਸਿਰਫ਼ ਢਿੱਲੀਆਂ ਪੈਂਟੀਆਂ ਪਹਿਨੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਜਿਸ ਨੇ ਸ਼ੌਕੀਆ ਚਿੱਤਰਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੁੜੀਆਂ ਦੀ ਚਮੜੀ 'ਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕਲਾਤਮਕ ਤਸਵੀਰਾਂ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਅਧਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ। ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਪੇਂਟ ਫਲੋਰੋਸੈਂਟ ਸੀ, ਅਤੇ ਘੱਟ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਇਸਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸੁੰਦਰ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਏ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਦੀ ਨੰਗੀ ਚਮੜੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਖਾਲੀ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਬਚੀ, ਤਾਂ ਪੇਂਟਿੰਗ

ਸੈਸ਼ਨ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਗਾਹਕ ਆਪਣੀਆਂ ਸੀਟਾਂ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ, ਅਤੇ ਪੇਂਟ ਕੀਤੀ ਕੁੜੀ ਨੱਚਣ ਲੱਗ ਪਈ।

ਟੋਰਾਂਟੋ ਦਾ ਹੌਂਟੇਡ ਮਾਈਨਾਹ ਬਰਡ ਕੈਫੇ
ਇਹ ਸਭ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਛੇ ਦਿਨ, ਰਾਤ ਨੂੰ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਕੇਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਨਮੋਹਕ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਆਪਣੇ ਸਟੋਰ ਲਈ ਬਾਡੀਗਾਰਡ ਜਾਂ ਬਾਊਂਸਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਸਮਝੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਕੈਨੇਡੀਅਨ ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਵਾਂਗ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਮਰਦਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਰੱਖਦੀ ਸੀ। ਖੈਰ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਔਰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਛਾਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪੇਂਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਰਦ ਸੈਲਾਨੀ ਆਪਣੀ ਦੂਰੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਇਸਦਾ ਮਰਦਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਸਖ਼ਤ ਅਤੇ ਤੰਗ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਕਿਸੇ ਅਖਾੜੇ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈ ਦੇਖ ਰਹੀਆਂ ਹੋਣ। ਅਤੇ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਸੂਬਿਆਂ ਦੀਆਂ ਮੁਟਿਆਰਾਂ ਵੀ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੀਆਂ ਸਨ, ਸਖ਼ਤ ਅਤੇ ਠੰਡੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ।

ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਇੱਕ ਸਫਲ ਯਤਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੱਜ ਵੀ ਹੈ। ਕੌਣ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨੰਗੀਆਂ ਛਾਤੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਔਰਤਾਂ 'ਤੇ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਪੇਂਟ ਕਰਨਾ ਕਲਾਤਮਕ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦਾ ਇੱਕ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਔਰਤਾਂ ਖੁਦ ਇਸਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਗਿੱਲੇ ਬੁਰਸ਼ ਦਾ ਛੂਹਣਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਵੀ ਹੈ। ਉਹ ਰਿੰਗ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਹਨ ਅਤੇ ਮਰਦਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ, ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਟ੍ਰਿਪਰ ਵਾਂਗ, ਉਹ ਵੀ ਘੂਰਨ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੋਲਿਨ ਕੇਰ ਆਪਣੀਆਂ ਸੱਤ ਕੁੜੀਆਂ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ ਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਆਪਣੇ ਕਲੱਬ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਰ ਮੰਨਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਯੋਗਦਾਨ ਦੀ ਕਦਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਨਗਨ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਐਕੁਏਰੀਅਮ ਵਿੱਚ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਦੇਖੋ; ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕਾਰਨਾਮਾ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ੀਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਟੈਂਕ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਗੈਲਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। (ਇਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਟੈਂਕ ਵਰਗਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਕੇਰ ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਦਾ ਪਿਰਾਨਹਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਸ਼ੋਅ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਸ ਸਮੇਂ ਨਹੀਂ।) ਐਕੁਏਰੀਅਮ ਵਿੱਚ ਔਰਤ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨੰਗੀ ਹੈ, ਪਰ ਦਰਸ਼ਕ ਨੂੰ, ਉਹ ਸਿਰਫ ਕੁਝ ਇੰਚ ਲੰਬੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਦਰਸ਼ਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਦਾ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ, ਪਰ ਕੁੜੀ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਹਿਲਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਂਦੀ ਹੈ।
ਇੱਕ ਕਲੱਬ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸਾਫਟ ਡਰਿੰਕਸ ਅਤੇ ਸੈਂਡਵਿਚ ਵੀ ਪਰੋਸਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਰਤਨ ਧੋਣ ਅਤੇ ਹੋਰ ਘੱਟ ਗਲੈਮਰਸ ਕੰਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਕੋਈ ਵਾਰੀ- ਵਾਰੀ ਪੇਂਟਿੰਗ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਐਕੁਏਰੀਅਮ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ, ਟੌਪਲੈੱਸ ਡਾਂਸ, ਗਾਹਕਾਂ ਦੇ ਕੋਟ ਚੈੱਕ ਕਰਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੇਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਣ ਅਤੇ ਖਾਣਾ ਪਰੋਸਣ ਤੱਕ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕੁੜੀਆਂ ਅੱਜ ਇੱਕ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕੱਲ੍ਹ ਦੂਜਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਭਿੰਨਤਾ

ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਕੇਰ ਨੂੰ ਨਾਰਾਜ਼ ਵੇਟਰੈਸਾਂ ਜਾਂ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਡਿਸ਼ਵਾਸ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ। ਇਹਨਾਂ ਕੁੜੀਆਂ ਦੀ ਉਮਰ ਅਠਾਰਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕੀ ਸਾਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਹੇਠਲੇ-ਮੱਧਮ ਵਰਗ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਥਿਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੇਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਕੁੜੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਕਤਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਔਰਤਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਛਾਤੀਆਂ ਨੂੰ ਚਮਕਦਾਰ ਰੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਪੇਂਟ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।
ਪਰ ਜਦੋਂ ਕੇਰ ਨੇ ਕਲੱਬ ਦੀ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਡਾਂਸ ਤੋਂ ਟੌਪਲੈੱਸ ਡਾਂਸ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਔਖਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਨਾਈਟ ਲਾਈਫ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦਾ ਦਲੇਰਾਨਾ ਪਹੁੰਚ ਸੀ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਦਾ ਅਚਾਨਕ ਆਉਣਾ ਜਿਸਨੇ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਮਚਾ ਦਿੱਤੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਦੋਵੇਂ ਕਾਰਨ ਸਨ। ਕਲੱਬ ਦੀ ਨੀਤੀ ਬਦਲਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀ ਕੇਰ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਉਸ ਲਈ ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਰੱਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਲਾਈਟ ਸਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਚਾਲੂ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਿੰਤਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਵਿਵਹਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਕੁਦਰਤੀ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਫਿਰ ਕੁਝ ਸੰਗੀਤਕ ਯੰਤਰ - ਬੈਂਡ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਬਚੇ ਹੋਏ - ਆਪਣੇ ਆਪ ਚੱਲਣ ਲੱਗ ਪਏ, ਜਿਸਨੇ ਸ਼੍ਰੀ ਕੇਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘਬਰਾ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਕੁੜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕੋਈ ਜਾਦੂਈ ਸ਼ਕਤੀ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਲਗਭਗ ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਦੇ ਸਹੁਰੇ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਕੇਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਕਰਸ਼ਣਾਂ ਵਿੱਚ ਫਿਲਮਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ - ਯੂਰਪੀਅਨ ਬਾਲਗ ਫਿਲਮਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇੱਕ "ਥੀਏਟਰ" ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਹੇਠਾਂ ਸ਼ੋਅ ਬੰਦ ਹੋ ਗਏ ਸਨ - ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਗਾਹਕ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਚੋਰੀ-ਛਿਪੇ ਆਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਹੁਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰ ਚੌਕੀਦਾਰ, ਸ਼੍ਰੀ ਐਲਫ੍ਰੇਡ ਲਾਰੈਂਸ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਜਵਾਈ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਸੱਚੇ ਬਾਲਗ ਫਿਲਮ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਦਿੱਖ ਭੂਤ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਮੈਨਾ ਪੰਛੀ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ: ਕਲੱਬ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਛੇ ਰਾਤਾਂ ਭਰਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਰਡ ਰਾਜ ਖੁਦ ਟੀਵੀ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮੰਗ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਰਿਕਾਰਡ ਐਲਬਮ ਵੀ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਕੇਰ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪੰਛੀ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਪੈਸਾ ਕਮਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਹ ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਕਿਸਮਤ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੰਛੀ ਖੁਸ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗਾਹਕਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਵੇਂ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਸਿੱਖੇ ਸਨ ਜੋ ਨੰਗੀਆਂ ਛਾਤੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਸਨ।
ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀ ਕੇਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਮੈਨਾ ਦਾ ਬੀਮਾ ਲੰਡਨ ਦੇ ਲੋਇਡਜ਼ ਨਾਲ ਕਰਵਾਉਣਾ ਉਚਿਤ ਸਮਝਿਆ। ਰਾਜ ਉਸ ਵੱਕਾਰੀ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਬੀਮਾ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਇਕਲੌਤਾ ਪੰਛੀ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਤਸੁਕ, ਸ਼੍ਰੀ ਕੇਰ ਨੇ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਪਿੰਜਰੇ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਮੈਨਾ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਆਈ ਭੀੜ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਧ ਗਈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਉਸਦਾ ਸ਼ੋਅ ਦੇਖਣ ਲਈ ਰੁਕੇ ਰਹੇ।
ਮਾਨਸਿਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਧਿਆਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਚੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੇਰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੈਸਮੀਨ ਕੇਰ, ਨੇ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਰੱਖਿਆ ਕਿ

ਇਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵੱਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਡਰਾਇਆ ਜਾਵੇ।
ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਡੈਣ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਲੌਕਿਕ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਏ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਅਨੁਭਵ ਉਸ ਲਈ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਹ ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਹੈਮਿਲਟਨ ਤੋਂ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਲਿਜ਼ੇਰੀਨਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਲੱਬ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘੁਲ ਗਈ ਸੀ।
ਬਿਹਤਰ ਮੌਕਿਆਂ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜੋਏ ਨਿਕੋਲਸ ਮਾਈਨਾ ਬਰਡ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਿਹਨਤੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਣ ਗਈ। ਉਹ 1967 ਵਿੱਚ ਕੈਨੇਡਾ ਦੇ ਦੂਰ ਉੱਤਰ ਤੋਂ ਆਈ ਸੀ, ਇੱਕ ਉਸਾਰੀ ਫੋਰਮੈਨ ਦੀ ਧੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਹਰ ਔਰਤ ਵਾਂਗ ਉਹੀ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਜੋਏ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਾਈਨਾ ਬਰਡ ਉਸਦੇ ਲਈ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ।
ਇੱਕ ਰਾਤ, ਉਸਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਸਵੇਰ ਦੇ ਲਗਭਗ 2:30 ਵਜੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਕੰਮ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਉੱਪਰ ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਆਖਰੀ ਗਾਹਕ ਘਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਉਸਨੇ ਉੱਪਰ ਕੁਰਸੀਆਂ ਹਿਲਦੀਆਂ ਸੁਣੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੂੰ ਪੱਕਾ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ, ਪਲ ਲਈ ਸਾਰੇ ਡਰ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਕੇ, ਉਹ ਉੱਪਰ ਭੱਜੀ ਕਿ ਕੌਣ ਆਇਆ ਹੈ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ "ਥੀਏਟਰ" ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਅਗਲੀ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਸ਼ੋਅ ਲਈ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੀਆਂ ਕਤਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁਰਸੀਆਂ ਉਸਨੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਵਿਛੜੀਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਹੁਣ ਖਿੰਡੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਧਰ-ਉਧਰ ਖਿੰਡੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਚਲੀ ਗਈ।

ਅਦਿੱਖ ਤਾਕਤਾਂ ਨਾਲ ਇਸ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹੀ ਘਟਨਾ ਕਈ ਵਾਰ ਵਾਪਰੀ। ਬਾਲਗ ਫਿਲਮਾਂ ਦੀ ਸਕ੍ਰੀਨਿੰਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕੁਰਸੀਆਂ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹੋਣ।
ਫਿਰ ਜੌਏ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਹੁਣ ਥੀਏਟਰ ਵਜੋਂ ਵਰਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਲਾਕਾਰ ਦਾ ਸਟੂਡੀਓ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੇ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਕਲਾਤਮਕ ਸਵਾਦ ਉੱਥੇ ਦਿਖਾਈਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਫਿਲਮਾਂ ਦੀਆਂ ਕਿਸਮਾਂ ਤੋਂ ਅਸਹਿਜ ਸਨ, ਜਿਸਦਾ ਕੇਰ ਨੇ ਨਾਜ਼ੁਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ "ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਜੋ ਨਾਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ।"
ਕੁਰਸੀਆਂ ਦੇ ਹਿੱਲਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਜੋਏ ਹੇਠਾਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉੱਪਰ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਉਤਰਨਾ। ਪਰ ਕੋਈ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਪਲ ਭਰ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਦੇ ਨੇੜੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਠੰਡੀਆਂ, ਤਿੱਖੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਘੂਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਤੀਬਰ ਚੇਤਨਾ ਨਾਲ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਦਾਸ। ਇੱਕ ਉਦਾਰ ਸੁਭਾਅ ਦੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਜਨਬੀ ਦੀ ਕਿਵੇਂ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੁੱਪ ਦੇ ਪਰਦੇ ਨੂੰ ਵਿੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ।
“ਜੋਈ,” ਇੱਕ ਧੀਮੀ, ਲਗਭਗ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਦੁਹਰਾਇਆ, “ਜੋਈ!”
ਉਸਨੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੌਣ ਬੁਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕੱਲੀ ਸੀ।

ਲਗਭਗ ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਇੱਕ ਔਰਤ, ਨੈਨਸੀ ਮਰੇ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇੱਕ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਉਸ ਵੱਲ ਘੂਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਜੋਏ ਇੱਕ ਹੱਸਮੁੱਖ, ਪੂਰੇ ਖੂਨ ਵਾਲੀ, ਆਕਰਸ਼ਕ ਸੁਨਹਿਰੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਨੈਨਸੀ ਛੋਟੀ, ਮਨਮੋਹਕ, ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਸੀ - ਆਪਣੇ ਪੇਸ਼ੇ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ - ਪਰ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਸਾਂਝੀ ਕਰਦੀਆਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਸਨ।
ਕਮਜ਼ੋਰ ਨਜ਼ਰ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਨੈਨਸੀ ਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਲਗਾਤਾਰ ਘੂਰਨਾ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਨੈਨਸੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀਆਂ ਘੂਰਨਾ ਤੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡਰਾ ਦਿੰਦੀ ਸੀ ਜੋ ਪੇਂਟਿੰਗ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮਰਦਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਭੂਤਾਂ ਨੇ ਕੀ ਸੋਚਿਆ?
ਔਰਤਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਲਗਭਗ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਵਧਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਕੇਰ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗਲਤ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਤਮਾ ਸੰਚਾਰ ਦੀ ਰਸਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਾਰਨ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ, ਉਸਦੀ ਚੁਣੀ ਹੋਈ ਕੁੜੀ, ਟੋਨੀ ਸਟੋਨ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਲੋਕ ਗਾਇਕਾ, ਅਕਸਰ ਸੀਨਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜੋਤਸ਼ੀ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਇਸਨੂੰ ਅਜ਼ਮਾਉਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ। ਪਹਿਲਾ ਸੀਨਸ, ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਬਣ ਗਿਆ, ਗਾਹਕਾਂ ਦੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਕੇਰ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਟੋਨੀ ਸਟੋਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮੋਮਬੱਤੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਕੁਝ ਦੇਰ ਹੱਥ ਫੜ ਕੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਮੂਹ ਨੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ। ਕਮਰੇ ਦਾ ਅੰਦਰਲਾ ਹਿੱਸਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹਨੇਰਾ ਸੀ, ਅਤੇ

ਟਿਮਟਿਮਾਉਂਦੀਆਂ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਨੇ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਰਹੱਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ।
ਅਚਾਨਕ, ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ, ਮੇਜ਼ ਦਾ ਕੱਪੜਾ ਮੇਜ਼ ਤੋਂ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੋਮਬੱਤੀ ਲਗਭਗ ਡਿੱਗ ਪਈ। ਨੈਨਸੀ ਚੀਕਦੀ ਹੋਈ ਜਾਗ ਪਈ। ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਸ਼ਕਤੀ ਨੇ ਮੇਜ਼ ਤੋਂ ਟੇਬਲ ਕੱਪੜਾ ਖਿੱਚਿਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ।
ਨੈਨਸੀ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਡਰ ਲੈ ਕੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲੀ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਤਮਾ ਸੰਚਾਰ ਰਸਮ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਸ਼੍ਰੀ ਕੇਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਤੋਂ ਇੰਨੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਨਿਯਮਤ ਕਾਰਜਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਸੰਚਾਰ ਰਸਮਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ: ਹਰ ਰਾਤ, ਸ਼ੋਅ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਬਾਲਗ ਫਿਲਮਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਚਾਨਕ ਆਤਮਾ ਸੰਚਾਰ ਰਸਮ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਬਾਲਗ ਫਿਲਮਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਤਮਾ ਸੰਚਾਰ ਰਸਮ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਜਲਦੀ ਹੀ, ਮਾਇਨਾ ਬਰਡ "ਪਰਿਵਾਰ" ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਸੀਨਸ - ਕੈਨੇਡਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੀਨਸ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਰਹੇ ਸਨ। ਹੇਠਲੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਭਾਂਡੇ ਅਤੇ ਕੜਾਹੀਆਂ ਅਚਾਨਕ ਖੜਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਕੇਰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਭੱਜੇ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਰਸੋਈ ਖਾਲੀ ਪਾਈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਰਸੋਈ ਦਾ ਚਾਕੂ ਸੰਤੁਲਿਤ ਦੇਖਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਕੇਰ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ - ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ਼ੱਕੀ - ਇਹ ਦੇਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਤੁਲਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਬਰਤਨਾਂ ਅਤੇ ਕੜਾਹੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਢੇਰ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਦੁਨਿਆਵੀ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਪਹਿਲੀ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬਰਤਨਾਂ ਅਤੇ ਕੜਾਹੀਆਂ ਦੀ

ਖੜਕ ਲਗਭਗ ਹਰ ਸੀਨਸ ਦੇ ਬਾਅਦ ਆਈ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਨੇ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੁਝ ਸ਼ਕਤੀ ਜਗਾ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸਨੇ ਅਜਿਹੇ ਵਰਤਾਰੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ। ਜਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਸ ਸਭ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੁਸ਼ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਦਰਸ਼ਕ ਕਿਸੇ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਲਈ ਰੁਕੇ, ਤਾਂ ਨੈਨਸੀ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਤਪਸ਼ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਆਤਮਾ-ਸੰਪਰਕ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਾ ਹੋਣ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਨੌਕਰੀ ਲਈ ਉਸਦੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਗੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮਾਧਿਅਮ ਤੋਂ ਦੂਰੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤਪਸ਼ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਦਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਲੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਕੇਰ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਆਤਮਾ-ਸੰਪਰਕ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।
ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੈਨਸੀ ਲਈ ਕੋਈ ਅਣਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਉਸਦੇ ਪਿਛਲੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਝਿਜਕਾਇਆ ਸੀ। ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਟੋਰਾਂਟੋ ਦੇ ਡਾਊਨਟਾਊਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਨੇੜਲੇ ਗਲੌਸਟਰ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਫਰਵਰੀ 1968 ਦਾ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲੇਗੀ।
ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਬੰਦ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਉਤਸੁਕ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਝਾਤੀ ਮਾਰਨ ਲਈ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਦਿੱਖ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਚੌੜੀ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆ ਰਿਹਾ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਵਰਦੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਮ ਆਦਮੀ ਵਾਂਗ ਅਸਲੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਨੇੜੇ ਆਇਆ, ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪਾਣੀ ਦੀ ਬੋਤਲ ਦੀ ਖੜਕ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬੂਟਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਨੇੜੇ ਆਇਆ, ਉਸਨੇ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖਿਆ,

ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਉਦਾਸ ਚਿਹਰਾ, ਸਿੱਧਾ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਛੇਕ ਸੀ। ਵਾਲਪੇਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਡਰ ਕੇ ਭੱਜ ਗਈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਵਰਦੀ ਪਹਿਲੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੀ ਸੀ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਨੈਨਸੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਜਨਤਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਡਰਾਉਣੇ ਹੀ ਸਨ। ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਝੁਕਾ ਕੇ, ਦਰਮਿਆਨੇ ਟੋਨੀ ਸਟੋਨ ਨੇ ਇੱਕ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜੋ ਨੇੜੇ ਹੀ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਗਾਹਕ ਨੇ ਇਹ ਤਸਵੀਰ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਉੱਕਰਵਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਚਿੱਤਰ ਸਲੇਟੀ ਵਾਲਾਂ ਅਤੇ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ।
ਫਿਰ, ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਤਮਿਕ ਸੰਪਰਕ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਦੁਬਾਰਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ।
"ਉਹ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਕੰਬ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਭੂਤ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।
"ਲਾਰੈਂਸ...ਓਲੀਵਰ...ਕੈਂਡਲ..." ਉਹ ਅਖੀਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਬੋਲਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਈ, ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੋਈ।
"ਉਹ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਆਦਮੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕੀ ਕਿ ਉਹ ਕਲੱਬ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਆਇਆ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਧਦੀ ਗਈ, ਉੱਥੇ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਘੱਟ ਗਈਆਂ, ਜੋ ਕਿ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸ਼ੋਅ ਬਣ ਗਏ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲਿਆ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੁਕਮ 'ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤੇ ਬਾਹਰੀ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵੀ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਇਸ ਨੇ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਟੋਨੀ ਸਟੋਨ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਭਵਿੱਖ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਪਰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ।
ਉਹ ਅਗਲੀ ਰਾਤ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦਾ ਸਹੀ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਹੀ। ਪਰ ਮੈਨਾ ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਗਾਹਕ ਕੌਣ ਹਨ; ਉਸ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਗਾਹਕ ਹਨ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮਿਸਟਰ ਕੇਂਡਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉਸਦੀ ਪਛਾਣ ਅਜੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ।
ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ, ਨੈਨਸੀ ਅਤੇ ਜੌਏ ਹੇਠਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਪਰਫਿਊਮ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆਉਂਦੀ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਅਚਾਨਕ, ਔਰਤ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਸੀ ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਯੁੱਗ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੀ ਸੀ।
ਇੱਕ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਜੌਏ ਨੇ ਉੱਥੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹੋਏ ਟੈਫੇਟਾ ਸਕਰਟਾਂ ਦੀ ਸਰਸਰਾਹਟ ਸੁਣੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਉਦਾਸ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਕਲੱਬ ਦਾ ਇਕੱਲਾ ਭੂਤਿਆ ਹੋਇਆ ਮੈਂਬਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਹ ਆਵਾਜ਼ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਓਨੀ ਨਹੀਂ ਡਰਾਉਂਦੀ ਸੀ ਜਿੰਨੀ ਕਿ ਆਦਮੀ ਦੇ ਗੁੱਸੇ ਨੇ, ਕੁਰਸੀਆਂ ਹਿਲਾ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ। ਕੀ ਉਹ ਔਰਤ ਸ਼ਾਇਦ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟੇ ਜਾ ਰਹੇ ਭਾਂਡਿਆਂ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ?
ਦੇਰ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਗਾਹਕਾਂ ਦੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਤੰਗ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ, ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਅੰਡਰਵਰਲਡ ਦਾ ਕੋਈ ਜੀਵ ਅਜੇ ਵੀ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੱਕ, ਸ਼੍ਰੀ ਕੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਜਾਂ ਅਣਚਾਹੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਆਪਣੇ ਗਾਹਕਾਂ ਨੂੰ ਨੰਗੀਆਂ ਛਾਤੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਅਤੇ ਨਕਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਅੰਕੜੇ ਇੱਕੋ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਕੌਣ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ?

*70
ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਦਹਿਸ਼ਤ (ਕਨੈਕਟੀਕਟ)
ਉੱਤਰੀ ਵੁੱਡਸਟਾਕ, ਕਨੈਕਟੀਕਟ, ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਹਿੱਸਾ ਹੈ: ਲਹਿਰਾਉਂਦੀਆਂ ਖੇਤੀ ਵਾਲੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਜੋ ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਸ਼ਹਿਰੀ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੁਆਰਾ ਘੱਟ ਹੀ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।
ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿੰਡ ਨੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਕਿਰਦਾਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਬਦਲਿਆ ਹੈ। ਲਾਜ਼ਮੀ ਦੁਕਾਨਾਂ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਮਕਾਲੀ ਅਮਰੀਕੀ ਬਦਸੂਰਤਤਾ ਦੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰਤੀਕਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਪਿੰਡ ਅੱਜ ਵੀ ਓਨਾ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਇਹ ਲਗਭਗ ਦੋ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਅਮਰੀਕਾ ਜਵਾਨ ਸੀ। ਪਿੰਡ ਦੇ ਬਾਹਰਵਾਰ, ਆਬਾਦੀ ਵਾਲੇ ਇਲਾਕਿਆਂ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਬ੍ਰਿਕਯਾਰਡ ਰੋਡ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਫਾਰਮ ਹਾਊਸ ਸੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਸਨੇ ਆਪਣੇ ਵਧੀਆ ਦਿਨ ਦੇਖੇ ਸਨ, ਪਰ ਹੁਣ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੰਡਰ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਰੰਮਤ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਘਰ ਸੀ ਅਤੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਛੋਟੇ ਫਾਰਮ ਹਾਊਸਾਂ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਖਰਾ ਸੀ।
ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੋਲਾਂ ਕਮਰੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਪਿਛਲੇ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਡੁਪ੍ਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ। ਇਹ ਘਰ ਇਨਕਲਾਬ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਲਿਓਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਰਾਏ ਵਜੋਂ ਵਰਤਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਸਥਾਨ ਬੋਸਟਨ-ਹਾਰਟਫੋਰਡ ਰੂਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਿਅਸਤ ਸਥਾਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੇਲਮਾਰਗਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਰਾਏ ਵਧਿਆ-ਫੁੱਲਿਆ ਸੀ। ਲਾਇਨਜ਼ ਟੈਵਰਨ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਬਦਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਲਗਾਤਾਰ ਪੋਟਰਸ, ਰੈੱਡਹੈੱਡਸ, ਆਈਡਸ ਅਤੇ ਫਿਰ ਡੁਪਰਸ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਬਣ ਗਈ, ਪਰ ਹੁਣ ਇਹ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਸੀ, ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਕੋਈ ਜਨਤਕ ਖਾਣ-ਪੀਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਸਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਹੀ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫਲੋਰੈਂਸ ਵਿਨਰ ਨੇ ਘਰ ਖਰੀਦਣ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਖੋਜਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਪਿਛਲੀ ਮਾਲਕਣ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮਰੀ ਡੁਪ੍ਰੇ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਦੁਖਾਂਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਵੇਰ, ਉਹ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਛੱਡਣ ਗਈ ਸੀ। ਸਕੂਲ ਇੱਕ ਮੀਲ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਦੂਰ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਚੌਦਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਧੀ, ਲੌਰਾ, ਉਸ ਦਿਨ ਬਿਮਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਘਰ ਹੀ ਰਹੀ।
ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੁਪ੍ਰੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਲਾਪਤਾ ਪਾਇਆ। ਆਪਣੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਦੇ ਲਾਪਤਾ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸੁਰਾਗ ਮਿਲਿਆ। ਮਿਸਟਰ ਅਤੇ ਮਿਸਿਜ਼ ਚਾਰਲਸ ਵਾਈਨਰ ਨੇ 1951 ਵਿੱਚ ਘਰ ਖਰੀਦਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਸਦੀ ਹਾਲਤ ਬਹੁਤ ਮਾੜੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਪੇਂਡੂ ਘਰ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਸਨ; ਦਰਅਸਲ, ਉਹ ਚੁਣੌਤੀ ਅਤੇ ਕੰਮ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸਨ। ਉਸੇ ਸਾਲ ਦੇ ਗੁੱਡ ਫਰਾਈਡੇ 'ਤੇ, ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਮੁਰੰਮਤ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹੇ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਤੋਰਦੇ ਰਹੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੁਣ ਉਹ ਪਾਇਨੀਅਰਾਂ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਸਨ।
ਫਾਰਮ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਫਾਰਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਕਈ ਖੇਤ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੂੰ ਕੰਮ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਹਰ ਸਮੇਂ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਨਰ ਪਰਿਵਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧੀ ਸੈਂਡਰਾ ਅਤੇ ਨੌਕਰ ਹੀ ਸਨ।
ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਨਰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਧੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀਆਂ ਸਨ, ਹੇਠਾਂ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀਆਂ ਪੜ੍ਹ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।

"ਉੱਥੇ ਕੌਣ ਹੈ?" ਕੁੜੀ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਪੁੱਛਿਆ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਨਰ ਨੇ ਵੀ ਦੱਬੇ-ਕੁਚਲੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਡੁੱਬ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਮੌਸਮ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਪੈਦਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਪਰ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੋਰ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਘਰ ਦੇ ਬੈਠਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੋਈ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਈ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਉਹ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਰਹੇ, ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਦੇ ਰਹੇ। ਫਿਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਨਰ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਉੱਠੀ, ਉਸੇ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਈ, ਅਤੇ.22-ਕੈਲੀਬਰ ਰਿਵਾਲਵਰ ਲੈ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਈਟਸਟੈਂਡ ਦਰਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਘੁਸਪੈਠੀਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵਰਤਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਉਸਨੇ ਉੱਪਰੋਂ ਦੋ ਉੱਚੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਭਾਰੀ ਚੀਜ਼ ਅਚਾਨਕ ਡਿੱਗ ਗਈ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਅਚਾਨਕ, ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਰੁਕ ਗਈ, ਜਿਵੇਂ ਉੱਪਰ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਨਰ ਇੰਨੀ ਡਰੀ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉੱਪਰ ਜਾ ਕੇ ਖਾਲੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸੌਂ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਉੱਪਰ ਗਏ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਉੱਥੇ ਸੀ। ਪਰ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਹੀ ਵਰਤਾਰਾ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ। ਪਹਿਲਾਂ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਉੱਪਰ-ਨੀਚੇ ਤੁਰਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਬੇਚੈਨ ਹੋਣ। ਫਿਰ ਦੋ ਉੱਚੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆਈਆਂ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ, ਚੁੱਪ। ਇਹ ਹਰ ਵਾਰ ਇੰਨਾ ਇਕਸਾਰ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਘਰ ਦੇ ਰੁਟੀਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਵਾਈਨਰ ਪਰਿਵਾਰ ਇਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਵਾਰ ਸੁਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਘਰ ਆਪਣੀ ਪੁਰਾਣੀ ਸ਼ਾਨ ਵਿੱਚ

ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦੀ ਮੇਜ਼ਬਾਨੀ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਠਹਿਰਦਾ ਸੀ, ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਉਹ ਉੱਪਰਲੇ ਕੋਰੀਡੋਰ ਵਿੱਚ ਲਗਾਤਾਰ ਤੁਰਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦੇ ਸਨ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਨਰ ਦੀ ਮਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਇਡਾ ਬੇਨੋਇਟ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਰਾਤ ਬਿਤਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਹੇਠਾਂ ਆਈ।
"ਮੈਂ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੌਂਵਾਂਗੀ," ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ। "ਓਹ, ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਭੂਤ ਹੈ। ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।"
ਉਸਦੀ ਧੀ ਸਿਰਫ਼ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾ ਕੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਮੁਸਕਰਾ ਸਕੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਮਤਲਬ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਗਈ। ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਨਾਖੁਸ਼ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਧਦੀ ਗਈ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਇਹ ਸੰਭਵ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਵੀ ਘਟਨਾ ਨਹੀਂ ਵਾਪਰੀ ਜਿੱਥੇ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਰਹੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਨਰ ਨੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜੋ ਅਕਸਰ ਮਹਿਮਾਨ ਕਮਰੇ ਵਜੋਂ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਸਤੰਬਰ ਦਾ ਗਰਮ ਦਿਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਗਰਮੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਨਰ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਖਿੜਕੀਆਂ ਦੇ ਫਰੇਮਾਂ ਨੂੰ ਪੇਂਟ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਗੁਣਗੁਣਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖਾਸ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਹ ਉੱਪਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕੱਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਬੀਤੇ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਭਿਆਨਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਤੋਂ ਦੂਰ ਸਨ।
ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕਮਰਾ ਬਰਫੀਲਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਠੰਡ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਈ ਕਿ ਉਹ ਕੰਬ ਗਈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਦੁਆਲੇ ਲਪੇਟ ਲਏ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕੜਾਕੇ ਦੀ ਠੰਡ ਵਿੱਚ ਬਰਫੀਲੀ ਸੜਕ 'ਤੇ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਗਾਉਣਾ

ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਪਲ, ਉਸਨੂੰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ।
"ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੋਚਦੇ ਸੁਣਿਆ।
ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਨਫ਼ਰਤ ਦੀ ਲਹਿਰ ਦੌੜ ਗਈ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਹਿੱਲਣ-ਫਿਰਨ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹੋ ਗਈ। ਡਰੀ ਹੋਈ ਵੀ, ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਨਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀ ਨੂੰ ਵੀ ਹਿਲਾਉਣ ਦੀ ਤਾਕਤ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਅਨੰਤ ਸਮਾਂ ਲੱਗ ਗਿਆ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਠੰਡਾ ਹੱਥ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਕੋਈ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਡਰ ਨਾਲ ਜੰਮ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧੀ ਕਿ ਇਹ ਕੌਣ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੱਥ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
ਇੱਕ ਆਖਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਦੇਖਿਆ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਭੱਜੀ, ਚੀਕਦੀ ਹੋਈ, "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ ਜਾਂ ਕੀ ਹੋ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕੱਢ ਸਕਦੇ।"
ਚੀਕਦੀ ਹੋਈ, ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਉਤਰ ਕੇ ਵਰਾਂਡੇ ਵੱਲ ਭੱਜੀ। ਉੱਥੇ, ਉਸਨੇ ਰਾਹਤ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਹ ਲਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਧੀ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਘਰ ਆਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਰਾਹਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੁਰਾਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਹੈ।
"ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਮੈਂ ਜੀਉਂਦੀ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਉਸ ਹੱਥ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਾਂਗੀ," ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ।
ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰਲੀਆਂ ਅਣਦੇਖੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣਾ ਸਿੱਖਿਆ। ਸ਼ਾਇਦ ਘਰੋਂ ਬੇਦਖਲੀ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਦ੍ਰਿੜ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦਾ ਆਤਮਾ 'ਤੇ ਕੁਝ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਿਆ, ਪਰ ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹੇ, ਘਰ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਰਹਿਣ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਦੀ

ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਨਰ ਨੇ ਦੋ ਹੋਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ, ਦੋਵੇਂ ਪੁੱਤਰ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸੈਂਡਰਾ ਵੱਡੀ ਹੁੰਦੀ ਗਈ, ਰਹੱਸਮਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਘੱਟਦੀਆਂ ਗਈਆਂ। 1958 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਧੀ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਸੈਂਡਰਾ ਕਾਲਜ ਚਲੀ ਗਈ। ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ।
ਇੱਕ ਸਤੰਬਰ ਦੀ ਰਾਤ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਫਾਰਮਹੈਂਡ, ਜੇਮਜ਼ ਲੈਥਮ ਨਾਲ ਹੇਠਾਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਮੁੰਡੇ ਅਤੇ ਬੱਚਾ ਕਈ ਘੰਟਿਆਂ ਤੋਂ ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਸਨ। ਅਚਾਨਕ, ਬੱਚੇ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਇੱਕ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਧਮਾਕੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਉਹ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਭੱਜੀ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਠੰਢਾ ਸੀ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਬਰਫ਼ ਦੇ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ। ਬੱਚੇ ਦੇ ਕਮਰੇ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੰਦ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਧਮਾਕੇ ਨਾਲ ਤਾਲਾ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੇਡੀਏਟਰ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਵੇਲੇ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਜੇ ਵੀ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬੱਚਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸੀ, ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਨਰ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਤੇਲ ਬਰਨਰ ਫਟ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।
ਉਹ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਗਈ, ਪਰ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਪਾਇਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੱਚੇ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੁਪ੍ਰੇ ਦੀ ਧੀ ਦੇ ਦੁਖਦਾਈ ਲਾਪਤਾ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਸੀ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਜਿੰਨੀ ਮਰਜ਼ੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇ, ਉਹ ਇਸ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ ਕਿ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਗੜਬੜ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਸੀ।

ਇੱਕ ਰਾਤ, ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਹੇਠਾਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਧਮਾਕਾ ਹੋਇਆ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕਮਰਾ ਖਾਲੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਨਰ ਆਪਣੀ ਚਿੰਤਤ ਭੈਣ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਛੱਡ ਕੇ ਉੱਪਰ ਇਕੱਲੀ ਚਲੀ ਗਈ। ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੇਜ਼ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਭੂਚਾਲ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਕੁਦਰਤੀ ਆਫ਼ਤ ਇਸਨੂੰ ਡਿੱਗਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਖਿੜਕੀਆਂ ਬੰਦ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਡਿੱਗਣ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਰਾਜ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ।
ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਆ ਕੇ ਘਰ ਦੀ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਤੱਕ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ ਪਰ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਦਾ ਕੋਈ ਸੁਰਾਗ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਨਰ ਫਿਰ ਇਸ ਸਭ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈ। ਜੇਕਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਦਿੱਖ ਤਾਕਤਾਂ ਕੋਲ ਭਾਰੀ ਮੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਯਕੀਨਨ ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਵੀ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਡਰਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਇੱਕ ਫੈਸ਼ਨੇਬਲ ਚੀਜ਼ ਸਮਝਦੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਇਹ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਖ਼ਤਰਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਘਰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਪੈਸਾ ਲਗਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਛੱਡਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਵੀ ਅਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਸੀ।
ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਕਸਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਰਹਿੰਦੀ, ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਕੰਮ ਲਈ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਾਰਮ ਸਟਾਫ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਨਰ ਅਕਸਰ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਚੁੱਪਚਾਪ ਉਮੀਦ ਕਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ (ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕਿੰਨੇ ਲੋਕ ਸਨ) ਅਤੇ ਕਹਿ ਸਕਦੀ ਸੀ, "ਦੇਖੋ, ਇਹ ਹੁਣ ਮੇਰਾ ਘਰ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ। ਚਲੇ ਜਾਓ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਨਾ ਰਹੋ, ਇਸਦਾ

ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਉਹ ਅਕਸਰ ਇਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਭਾਸ਼ਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਸਿਰਫ਼ ਅਜਿਹੇ ਟਕਰਾਅ ਲਈ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਭੂਤ ਕਦੇ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਸੀ।
ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਭਾਰੀ, ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਅਕਸਰ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਵਾਰ। ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦੁਹਰਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਕਿਸੇ ਦੁਖਾਂਤ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਸੀ। ਜਾਂ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਖਾਂਤ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੋ ਉਹ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸੁਣ ਰਹੇ ਸਨ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੂਰ ਦੇ ਭੂਤਕਾਲ ਦੀ ਇੱਕ ਗੂੰਜ ਸੀ? ਉਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸ ਬਰਫੀਲੇ, ਠੰਡੇ ਹੱਥ ਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਸਤੰਬਰ ਦੇ ਉਸ ਗਰਮ ਦਿਨ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ ਨੂੰ ਫੜਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਯਾਦ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਤਾਲਾ ਤੋੜ ਸਕੇ।
ਨਹੀਂ, ਇਹ ਉਹ ਯਾਦਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜੋ ਉਹ ਸੁਣ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮਨਾਂ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਸਨ, ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੋ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਫਸੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ, ਆਪਣੀ ਹਿੰਸਾ ਦੁਆਰਾ, ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਰਹਿਣ ਲਈ ਬਰਬਾਦ ਹੋਏ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਖਾਂਤ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਵਾਪਰੀ ਸੀ। ਕਿੰਨੀ ਭਿਆਨਕ ਕਿਸਮਤ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਨਰ ਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਦਕਿਸਮਤ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਤਰਸ ਆਇਆ।
ਪਰ ਫਿਰ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਆਖਰਕਾਰ ਉਸਦਾ ਘਰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹੀ ਵਿਘਨ ਪਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਹੋਣ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਹੱਕ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਸਨ।
ਦ੍ਰਿੜ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸਜਾਇਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਲਗਭਗ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਖੰਡਰ, ਲਗਭਗ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਜਾੜ ਘਰ ਕਦੇ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉੱਪਰਲੇ

ਬੈੱਡਰੂਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਨਵਾਂ ਵਾਲਪੇਪਰ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦੇ ਮਹਿਮਾਨ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੁਹਾਵਣੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਸਕਣ। ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਲਪੇਪਰ ਫਿੱਕਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਗੰਦੇ ਵਾਲਪੇਪਰ ਨੂੰ ਹਟਾਇਆ, ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੇ ਤਖ਼ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਲੱਗੇ। ਉਹ ਚੌੜੇ ਅਤੇ ਨਿਰਵਿਘਨ ਸਨ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਅਸਲ ਤਖ਼ਤਿਆਂ ਦਾ ਸਪਸ਼ਟ ਹਿੱਸਾ ਸਨ।
ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕੰਧ ਤੋਂ ਸਾਰਾ ਕਾਗਜ਼ ਹਟਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ। ਕੰਧ, ਜੋ ਕਿ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿੰਨੇ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਈ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਰੰਗ ਨਾਲ ਢੱਕੀ ਹੋਈ ਸੀ।
"ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸੋਚਿਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਕੱਪੜਾ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਲੈਣ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਚਲੀ ਗਈ। ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਕੁਝ ਪੁਰਾਣਾ ਪੇਂਟ ਸਮਝਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਦਾਗਾਂ 'ਤੇ ਪਾਣੀ ਪਾਇਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਚਮਕਦਾਰ ਲਾਲ ਹੋ ਗਏ!
ਆਪਣੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਲਾਲ ਧੱਬਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਹਟਾ ਸਕੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਬਲੀਚ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਇਸਨੇ ਧੱਬਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਗੂੜ੍ਹਾ ਭੂਰਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਪੇਂਟ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਖੂਨ ਸੀ। ਇੱਕ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਜਾਂਚ ਨੇ ਉਸਦੇ ਸ਼ੱਕ ਨੂੰ ਸਹੀ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਕੰਧ ਮਿਲੀ ਸੀ - ਪਰ ਇਸ ਭਿਆਨਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਸੀ?
ਕਿਤੇ ਅੰਦਰ, ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਰਹੱਸਮਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਸੁਰਾਗ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਜ਼ਰੂਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਤਲ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਕੌਣ ਅਤੇ ਕਿਉਂ?
ਉਹ ਪਿੰਡ ਗਈ ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਲੋਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦੇ ਹਨ। ਪਰ

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਨਰ ਨੇ ਕੁਝ ਬਜ਼ੁਰਗ ਸਥਾਨਕ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜੋ ਬ੍ਰਿਕਯਾਰਡ ਰੋਡ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਘਰ ਨੂੰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ।
ਜਦੋਂ ਇਹ ਘਰ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸਰਾਂ ਸੀ, ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਦੋ ਆਦਮੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਵਜੋਂ ਠਹਿਰੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਰਹੱਸ ਵਿੱਚ ਘਿਰੇ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਇਤਿਹਾਸ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਸਨ।
ਪਰ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਵੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਰਾਏ ਦੀਆਂ ਮਾਲਕਣਾਂ ਵਰਤਦੀਆਂ ਸਨ। ਜੇ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਨੌਕਰਾਣੀ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਠੀਕ ਸੀ; ਜੇ ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਕੁਝ ਆਦਮੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਸਦਾ ਨਿੱਜੀ ਮਾਮਲਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਰਾਏ ਦੀਆਂ ਮਾਲਕਣ ਨੈਤਿਕ ਰੱਖਿਅਕ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਹੋਟਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਸੂਸ ਰੱਖਣ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਅਜੇ ਫੈਲਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਨੌਕਰਾਣੀਆਂ ਅਕਸਰ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ-ਜਾਂਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਤੀਬਰ ਖਿੱਚ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਝਗੜੇ ਅਤੇ ਈਰਖਾ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਦੋਵੇਂ ਆਦਮੀ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਘਾਤਕ ਲੜਾਈ ਹੋਈ। ਕਿਉਂਕਿ ਲੜਾਈ ਉੱਪਰ ਹੋਈ ਸੀ, ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਕੁੜੀ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਉਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਬਹੁਤ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਡਰੀ ਹੋਈ ਕੁੜੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਦੋਵਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਤਲਵਾਰਾਂ ਨਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਖੂਨ ਰਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੰਧ 'ਤੇ ਡੁੱਲ ਗਿਆ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਨਰ ਇਸ ਨਵੀਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾਲ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਘਰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਭੂਤ ਕਿਉਂ ਸੀ। ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੇਚੈਨ ਕਦਮ ਨਾਖੁਸ਼ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦੇ ਤੇਜ਼

ਕਦਮ ਸਨ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਈਆਂ ਕੜਕਦੀਆਂ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਭਾਰੀ ਥੱਪੜਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਲੜਾਈ ਅਤੇ ਦੋ ਡਿੱਗਣ ਵਾਲੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ - ਸ਼ਾਇਦ ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਜਕੜਿਆ ਹੋਇਆ। ਦੋ ਭਾਰੀ ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਪੂਰੀ ਚੁੱਪੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸੰਘਰਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੌਤ ਵਰਗੀ ਚੁੱਪੀ ਦੁਖਾਂਤ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਦੁਹਰਾਈ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ।
ਅਤੇ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਸਹੀ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਸਭ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਕੇਂਦਰੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾ ਰਹੀ ਸੀ!
ਪਰ ਉਸ ਨਾਲ ਇਹ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਕਿਉਂ? ਉਸ ਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਉਹ ਠੰਡਾ ਹੱਥ ਕਿਉਂ? ਕੀ ਕੁੜੀ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਗੁੱਸੇ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਔਰਤ ਸੀ? ਕੀ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਉਸਦੇ ਲਈ ਆਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਕੀ ਉਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਨਰ ਨੂੰ "ਪ੍ਰਤੀਯੋਗੀ" ਮੰਨਦੀ ਸੀ? ਇੱਕ ਪਾਗਲ ਮਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਜੋ ਡੇਢ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ, ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਵਿਚਾਰ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘੱਟ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਘਰ ਵੇਚਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਨਰ ਝੱਟ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ। 1951 ਤੋਂ 1961 ਤੱਕ ਵਿਨਰ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਸੈਮੂਅਲ ਬੇਨੋ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ, ਸ਼੍ਰੀ ਬੇਨੋ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਨ, ਪਰ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹੇ। ਘਰ ਖਾਲੀ ਰਿਹਾ, ਚੁੱਪਚਾਪ ਸੜਕ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ।
ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਾਰ ਹੀ ਚੋਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। 1966 ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਨੇ 5,000 ਡਾਲਰ ਦੇ ਪਲੰਬਿੰਗ ਅਤੇ ਤਾਂਬੇ ਦੇ ਪਾਈਪ ਚੋਰੀ ਕਰ ਲਏ। ਮਾਲਕ ਨੇ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਮਲਾ ਰਾਜ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਕਿ ਚੋਰ ਆਖਰਕਾਰ ਹੋਰ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਉਣਗੇ। ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਰ ਵੀ ਤਿਆਰ ਰੱਖੇ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਚੋਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ।

ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘਰ ਤੋਂ ਕੁਝ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਸਿਰਫ ਇਹ ਮੰਨ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨੌਕਰਾਣੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਦੀ ਦੁਖਦਾਈ ਕਹਾਣੀ ਆਖਰਕਾਰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਪੁਰਾਣੇ ਲਾਇਨਜ਼ ਟੈਵਰਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ, ਅਸੀਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਸ਼ਚਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਖੂਨ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਫਿੱਕਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ, ਨਾ ਤਾਂ ਕੰਧਾਂ ਤੋਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਤੋਂ।

*71
ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਤੋਂ ਇੱਕ ਭੂਤ ਕਹਾਣੀ
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸੈਨ ਬਰਨਾਰਡੀਨੋ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਰਨਾ ਕੁੰਜ਼ੇ ਦੇ ਭੂਤਰੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੀ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੁੰਜ਼ੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਜਿਹੇ ਹੀ ਦਿਲਚਸਪ ਮਾਮਲੇ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਣਗੇ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ, ਗੋਸਟਸ ਆਫ਼ ਦ ਗੋਲਡਨ ਵੈਸਟ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੁੰਜ਼ੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੰਗਠਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਪਾਸਪੋਰਟ ਵਿਭਾਗ ਦੀ ਸਾਬਕਾ ਕਰਮਚਾਰੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਤੱਥ ਅਤੇ ਕਲਪਨਾ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਸਮਝ ਹੈ। ਮਨੋ-ਸਾਈਬਰਨੇਟਿਕਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਮਾਨ ਸੋਚ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਇਆ ਜੋ ਔਰੇਂਜ ਕਾਉਂਟੀ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਿਲਦੇ ਸਨ। ਉੱਥੇ, ਉਹ ਵਾਲਟਰ ਟਿਪਟਨ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਨੂੰ ਮਿਲੀ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ FBI ਲਈ ਕੰਮ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ।
ਇੱਕ ਦਿਨ, ਮਿਸਟਰ ਟਿਪਟਨ ਨੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਲਈ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਮੰਗੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ। ਕੁਝ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸ਼ਾਮਲ ਲੋਕ ਇਮਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਯੋਗ ਸਨ।

ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਿੱਕੇ ਸਨ। ਉਦੋਂ ਤੋਂ, ਉਸਨੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖੇ ਹਨ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੱਚ ਹੋਏ।
ਇੱਕ ਰਾਤ ਉਸਨੇ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਰਸ ਸਟਰੈਚਰ 'ਤੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਲਾਂਘੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਲਈ ਲੈ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਫੋਨ ਆਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸੁਪਨੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹੀ ਇੱਕ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਆਈ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਾਦਸਿਆਂ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਣਸੁਖਾਵੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਜਾਂ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਇੱਕ ਕਾਰ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੇ। ਪਰ ਇਸਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਧੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲੰਘਦੀ ਕਾਰ ਨੇ ਟੱਕਰ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ, ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟ੍ਰੌਸ਼ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਇਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਇਸਨੇ ਉਸਦੇ ਵਿਹਾਰਕ ਪਤੀ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਰਹਿਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਉਹ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਘਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵਸੇ ਸਨ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਇਹ ਘਰ ਇੱਕ ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਦੋ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਬੰਗਲਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ, ਆਇਤਾਕਾਰ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ, ਇੱਕ ਰਸੋਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਹੈ। ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਪੌੜੀਆਂ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਲੈਂਡਿੰਗ ਲਿਨੋਲੀਅਮ ਨਾਲ ਕਤਾਰਬੱਧ ਹੈ, ਅਤੇ ਲੈਂਡਿੰਗ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਦੋ ਵਰਗਾਕਾਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਹਨ, ਸਾਰੇ ਕਾਰਪੇਟ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਪਿਛਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਵਿਹੜੇ ਵੱਲ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਗਲੀ ਵੱਲ ਹਨ।
ਪਿਛਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀ ਦੱਖਣੀ ਕੰਧ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਅਲਮਾਰੀ ਹੈ। ਘਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਥਾਨਕ ਬੈਂਕ

ਤੋਂ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਦੰਤਕਥਾਵਾਂ, ਕਹਾਣੀਆਂ ਜਾਂ ਅਫਵਾਹਾਂ ਜੁੜੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ।
ਫਿਰ ਵੀ, ਘਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਆਏ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟ੍ਰੌਸ਼ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਘਬਰਾ ਗਈ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤੇ ਬੀਤਦੇ ਗਏ, ਉਸਨੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਸਮਝਦਾਰੀ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਬਾਇਆ।
ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਉਸ ਕੋਲ ਅਜੀਬ ਕਹਾਣੀਆਂ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਛੇ ਸਾਲ ਦੀ ਕੁੜੀ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦੁਪਹਿਰ ਦੀ ਨੀਂਦ ਲੈਣ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਉਸਨੂੰ ਛੂਹ ਲੈਂਦੀ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਬਿਸਤਰਾ ਹਿਲਾ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਤਿੱਖੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਉਂਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਬੀਪ ਵਰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਅੱਠ ਸਾਲ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਬੱਚੀ ਨੇ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ।
ਕੈਰਲ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਆਮ ਕਾਲਪਨਿਕ ਕਹਾਣੀਆਂ ਕਹਿ ਕੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਪਰ ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਹ ਉੱਪਰ ਉਸੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਲੱਤ 'ਤੇ ਹੱਥ ਮਾਰਦੇ ਦੇਖਿਆ।
ਇਹ ਉਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੋਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਘਰ ਬਾਰੇ ਉਸਦੀ ਅੰਤਰ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਦੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਦਮ ਸਨ: ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਦੱਬੇ ਹੋਏ, ਨਰਮ ਥੰਪ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਾਲਗ ਦੇ ਭਾਰੀ, ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕਦਮ।
ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਦੋ ਭੂਤ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ ਸਨ? ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕੈਰਲ ਨੂੰ ਵੀ ਅਜੀਬ ਲੱਗਿਆ, ਜਿਸ ਕੋਲ ESP (ਅੰਦਰੂਨੀ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ) ਸੀ, ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਹ ਪਾਗਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੂਜਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ।
ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ, ਉਹ ਬਾਹਰ ਗਈ ਅਤੇ ਰਾਤ 10 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਬੇਬੀਸਿਟਰ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਕੇ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਉੱਪਰਲੇ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਵਗਦਾ ਸੁਣਿਆ। ਉਹ ਉੱਪਰ ਭੱਜੀ ਅਤੇ ਬਾਥਰੂਮ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਕੱਸ ਕੇ ਬੰਦ ਪਾਇਆ। ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਪਾਣੀ ਵਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿੰਕ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਪਾਣੀ ਸੀ।
ਅਗਲੇ ਸਾਲ 27 ਜਨਵਰੀ ਨੂੰ, ਕੈਰਲ ਨੇ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ: ਪੌਲੀਨ ਜੇ. ਅਤੇ ਜੋਇਸ ਐਸ., ਦੋਵੇਂ ਕੈਰਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੀਆਂ ਜਵਾਨ ਔਰਤਾਂ। ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਸੌਂ ਰਹੇ ਸਨ; ਦੋ ਵੱਡੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਇੱਕ ਬਿਸਤਰਾ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਇੱਕ ਪੰਘੂੜੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਬੱਚੀ ਨੇ ਰਾਤ 11 ਵਜੇ ਤੋਂ 2 ਵਜੇ ਤੱਕ ਝਪਕੀ ਲਈ। ਪਰ ਦੁਪਹਿਰ ਤੱਕ, ਉਹ ਰੋਂਦੀ ਹੋਈ ਉੱਠ ਗਈ, ਅਤੇ ਦੋ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਨੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਕਿਹਾ, "ਬੱਚਾ ਡਰ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੰਮੀ!"
ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਤਿੰਨੋਂ ਔਰਤਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਉੱਪਰ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪੰਘੂੜੇ ਵਿੱਚ ਸੁਲਾਉਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਵੱਡੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਚਾਦਰਾਂ ਅਤੇ ਕੰਬਲਾਂ ਨੂੰ ਪੱਧਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਗੁੱਡੀਆਂ ਅਤੇ ਖਿਡੌਣਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਬੱਚਾ ਰੋਣ ਲੱਗਾ, ਤਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਉੱਪਰ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਬਿਸਤਰਾ ਝੁਰੜੀਆਂ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਬੈਠੇ ਹੋਣ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਨ। ਬੱਚਾ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਪੰਘੂੜੇ ਵਿੱਚ ਸੀ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਹੇਠਾਂ ਚਲੇ ਗਏ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਕਦਮ ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਅਦਿੱਖ ਬੱਚੇ ਦੇ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ।
ਇਸ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟ੍ਰੌਸ਼ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਭੂਤ ਵਰਗੇ ਬੱਚੇ ਨੇ ਕਦੇ ਗੁੱਡੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਛੂਹਿਆ। ਦਰਅਸਲ, ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਲਮਾਰੀ ਤੋਂ ਖਿਡੌਣਿਆਂ ਦੇ ਡੱਬੇ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਗੁੱਡੀਆਂ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੁੱਡੀਆਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਅਦਿੱਖ ਬੱਚਾ ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੇ ਖਿਡੌਣੇ ਨਹੀਂ ਸਨ।
ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਭੱਜਣ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਉੱਚੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਗਈਆਂ; ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂਚ ਕਰ ਲਈ ਸੀ। ਸਾਰੀ ਸਥਿਤੀ ਉਸਦੇ ਲਈ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਗਈ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ - ਜੋ ਹੁਣ ਤੱਕ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਸੀ - ਵੀ ਚਿੰਤਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਜਲਦੀ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਘਰ ਆਉਣ ਲਈ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਣਦੇਖੇ ਮਹਿਮਾਨ ਨਾਲ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ, ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦਾ, ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪਿਆ।
ਇਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਫਰਵਰੀ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦੌਰਾਨ ਜਾਰੀ ਰਹੀਆਂ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟ੍ਰੌਸ਼ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰੁਟੀਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਹੇਠਾਂ ਰਹੀ। ਕਿਸੇ

ਅਣਜਾਣ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਘਰ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਤੱਕ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੀਆਂ।
ਉਸਨੇ ਮਾਲਕਾਂ ਲਈ ਵਿਕਾਸ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਸਮੱਸਿਆ ਦੱਸੀ। ਪਰ ਮੈਨੇਜਰ ਨੂੰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਇਸਦੇ ਕਿ ਇਹ ਨਵੀਂ ਸੀ ਅਤੇ, ਉਸਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸਦੇ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਦੌਰਾਨ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਹਾਦਸਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਲਗਾਤਾਰ ਆਉਂਦੀ ਰਹੀ, ਤਾਂ ਕੈਰੋਲ ਟ੍ਰੌਸ਼ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। 16 ਮਾਰਚ ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਲਿਨੋਲੀਅਮ ਨਾਲ ਢੱਕੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਚਿੱਟਾ ਆਟਾ ਛਿੜਕਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉੱਥੇ ਅਣਦੇਖੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਫਸਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ, ਭੂਤ ਵਰਗਾ ਬੱਚਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉੱਥੇ ਦੌੜ ਕੇ ਖੇਡਦਾ ਆਇਆ ਸੀ।
ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਗਲਾਸ ਪਾਣੀ ਲਿਆ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਕਾਰਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਚੱਮਚ ਪਾਏ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਕਟੋਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਪੰਘੂੜੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਕਟੋਰੇ ਵਿੱਚ, ਗਲਾਸ ਦੇ ਕੋਲ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬਿਸਕੁਟ ਵੀ ਰੱਖਿਆ। ਇਹ ਉਹ ਚੀਜ਼ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਚਾਹ ਸਕਦਾ ਸੀ - ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਦਾ ਬੱਚਾ।
ਫਿਰ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਗਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ। ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ ਪਹਿਰੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਸਨ, ਦੁਪਹਿਰ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਭੂਤ ਵਰਗਾ ਬੱਚਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸਰਗਰਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਗਿਆ, ਕੈਰਲ ਸੋਚਣ ਲੱਗੀ ਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਨਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਲੋਕ ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਦੇਖਣਗੇ। ਗੁਆਂਢੀ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਪਾਗਲ ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਇਸ ਸ਼ਾਂਤ ਮੁਹੱਲੇ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਇਹ ਪੂਰੀ ਕਹਾਣੀ ਘੜਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ।

ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਤੱਕ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪਈ। ਦਰਅਸਲ, ਉੱਪਰੋਂ ਫਿਰ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ ਭੂਤ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਪਲ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲੱਗੀਆਂ, ਫਿਰ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਉੱਪਰ ਚਲੀਆਂ ਗਈਆਂ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਨਹੀਂ ਦਿਸਿਆ, ਪਰ ਚਿੱਟੇ ਆਟੇ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਛੂਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਟੇ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਨ, ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਪੈਰ ਜੋ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਛੋਟੇ ਅਤੇ ਪਤਲੇ ਜਾਪਦੇ ਸਨ। ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਬਣ ਗਈ, ਜਿਵੇਂ ਬੱਚੇ ਨੇ ਝੁਕ ਕੇ ਆਪਣੀ ਉਂਗਲੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਬਣਾਇਆ ਹੋਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦੇਣ ਲਈ। ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਤੋਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਉਮਰ ਤਿੰਨ ਤੋਂ ਚਾਰ ਸਾਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਣ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ। ਪੰਘੂੜੇ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਘੜਾ ਅਣਛੂਹਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ, ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਚੁੱਪ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟ੍ਰੌਸ਼ ਨੇ ਹੁਣ ਅਦਿੱਖ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਨਰਮ ਅਤੇ ਮਿੱਠੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਏਗੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਇਸ ਮੌਕੇ ਲਈ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਖਿਡੌਣੀਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਚਲੀ ਗਈ।
ਕੋਈ ਤੁਰੰਤ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਨਹੀਂ ਆਈ, ਪਰ ਦੋ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, ਅੱਠ ਸਾਲ ਦੀ ਧੀ ਭੱਜਦੀ ਹੋਈ ਹੇਠਾਂ ਆਈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਅਲਮਾਰੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡੇ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਧਾਰੀਦਾਰ ਕਮੀਜ਼ ਅਤੇ ਪੈਂਟ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਟੈਲੀਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ 2 ਜੂਨ ਦੇ ਹਫ਼ਤੇ ਘਰ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਬਣਾਇਆ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਟ੍ਰੌਸ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ।

ਪਰ ਟ੍ਰੌਸ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਘਰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ "ਸਮੱਸਿਆ" ਹੱਲ ਕਰ ਸਕਾਂ। ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਕੀਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਭੂਤ - ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਦੋ ਭੂਤਾਂ - ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਿੰਨ ਬੱਚੇ ਸਨ ਜੋ ਲਗਾਤਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।
ਟ੍ਰੋਸ਼ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟਸ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਹਮਣੇ, ਇੱਕ ਤੰਗ ਗਲੀ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਰ ਹੈ ਜੋ ਇਸਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਘਰ ਕਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਖੇਤ ਸੀ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਥੇ ਹਰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਖੇਤਰ ਹੜ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਰਹਿਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸੁੱਕ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਾਣੀ ਦੀ ਬਹੁਤਾਤ ਰਹੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਨੀਵਾਂ ਇਲਾਕਾ ਜੋ ਤਲਾਅ ਅਤੇ ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨ ਦੇ ਸਥਾਨਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਗੁਆਂਢੀ ਦਾ ਨਾਮ ਬੌਨੀ ਸਵੈਨਸਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖੀ ਮੂਲ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸੁਣੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਜਿੱਥੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਸਥਿਤ ਸਨ, ਬਿਲਕੁਲ ਟ੍ਰੌਸ਼ ਦੇ ਘਰ ਵਾਂਗ। ਸਵੈਨਸਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਦੋ ਵਾਰ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ, ਪਰ ਦੋਵੇਂ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਪ੍ਰੈਲ ਵਿੱਚ, ਸਵੈਨਸਨ ਪਰਿਵਾਰ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਵੀਕਐਂਡ ਲਈ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਈਆਂ, ਤਾਂ ਪਤੀ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ। ਉਸੇ ਪਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਵੈਨਸਨ, ਜਿਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਘਰ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲੈਣ ਗਈ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਅਜਨਬੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੀ ਲਾਈਟ ਜਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੂੰ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੀ ਟ੍ਰਾਈਸਾਈਕਲ ਲਗਭਗ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਖੜੀ ਸੀ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਦੌਰਾਨ ਕਿਸੇ ਨੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੁਝ ਵੀ ਗਾਇਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਮੇਰੀ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਯਾਤਰਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਭੂਤ ਜਾਂ ਭੂਤਾਂ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾ ਰਹੀ ਹੋਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਜੂਨ ਮਹੀਨਾ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦਾ ਗਿਆ, ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਤੀਬਰਤਾ ਅਤੇ ਬਾਰੰਬਾਰਤਾ ਵਧਦੀ ਗਈ।
10 ਮਈ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 9:30 ਵਜੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟ੍ਰੌਸ਼ ਕੁਝ ਤਾਜ਼ੀ ਹਵਾ ਦੇਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਖੋਲ੍ਹ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਖਿੜਕੀ ਸਵੈਨਸਨ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕੋ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੀ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਗਈ ਅਤੇ ਸਵੈਨਸਨ ਦੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਦਿਨ ਦੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਖਾਲੀ ਹੋਣਗੇ (ਸ਼੍ਰੀ ਸਵੈਨਸਨ ਕੰਮ 'ਤੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਵੈਨਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਨ ਸਵੇਰ ਲਈ ਬਾਹਰ ਗਏ ਹੋਏ ਸਨ), ਉਸਨੇ ਡਰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਵੈਨਸਨ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਪਰਦਾ ਹਟਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ।
ਉਸ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹੀ ਸਖ਼ਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਹ ਪਰਦਾ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹੀ ਸਖ਼ਤੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਮੌਤ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਵਾਂਗ ਚਿੱਟੇ ਮਾਸਕ ਵਿੱਚ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਘੂਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਔਰਤ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਅਜੀਬ ਸਨ। ਆਪਣੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟ੍ਰੌਸ਼ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਔਰਤ ਦੇ ਵਾਲ ਗਿੱਲੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਫਿੱਕਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਗੁਲਾਬੀ ਫੁੱਲਾਂ ਵਾਲੀ ਚਿੱਟੀ ਨਾਈਲੋਨ ਨਾਈਟੀ।

ਇਸ ਪਲ ਲਈ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟ੍ਰੌਸ਼ ਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਘਰ ਦਾ ਮਹਿਮਾਨ ਗੁਆਚ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੀ ਔਰਤ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਪਰਦਾ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਔਰਤ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ। ਕੈਰਲ ਟ੍ਰੌਸ਼ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ ਨੂੰ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਗਿੱਲੇ ਵਾਲਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਹੁਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟ੍ਰੌਸ਼ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਦੋ ਅਦਿੱਖ ਮਹਿਮਾਨ ਸਨ, ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ, ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਵੱਖਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ।
ਉਸਨੇ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਘਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਚੈਸਟਨਟ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਕੁਝ ਬਲਾਕ ਦੂਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਗੁਆਂਢਣ, ਜੋ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, ਨੇ ਕੁਝ ਵਾਧੂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬੀ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਬਸਤੀ ਦੇ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਫਾਰਮ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਜਿਸ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਟ੍ਰੌਸ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਹੁਣ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਕਦੇ ਇੱਕ ਕੋਠੇ ਦਾ ਘਰ ਸੀ। ਘਰ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਦੌਰਾਨ, ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਖਾਈ ਪੁੱਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੋਠੇ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਫੇਲਿਕਸ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਮੈਕਸੀਕਨ ਪਰਿਵਾਰ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨੇੜੇ ਹੀ ਇੱਕ ਘਰ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਾਰਮ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਘਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਪਰ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਹੜ੍ਹ ਆਉਣ ਕਾਰਨ, ਘਰ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਖਾਲੀ ਰਹੇ। ਵਿਆਪਕ ਡਰੇਨੇਜ ਸਿਸਟਮ ਲਗਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਘਰ ਰਹਿਣ ਯੋਗ ਬਣੇ। ਉਦੋਂ ਹੀ ਟ੍ਰੌਸ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਇਆ।
ਇਹ ਇਲਾਕਾ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਕਸੀਕਨ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਕਾਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਐਂਗਲੋ-ਸੈਕਸਨ ਟਾਪੂ ਸੀ।

ਇਹ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸਾਡੀ ਫੇਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ, ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਾ ਤਾਂ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ, ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੇ ਮਾਧਿਅਮ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਪਤਾ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟ੍ਰੌਸ਼ ਇਕੱਲੀ ਬਾਲਗ ਮੈਂਬਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਆਖਰਕਾਰ ਇਹ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੇਰ ਰਾਤ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਅਕਸਰ ਉੱਪਰੋਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਲਗਭਗ 1 ਵਜੇ ਦਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੇਖਣ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਰੇ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਸੌਂ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ। ਸ਼੍ਰੀ ਟ੍ਰੌਸ਼ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਹਾਰਕ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਉਦਯੋਗਿਕ ਸੰਦ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਵੀ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ।
ਟ੍ਰੌਸ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਦੋ ਵੱਡੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਸਕੂਲ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਈਆਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਬੱਚੀ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਅਦਿੱਖ ਮੁੰਡਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਿਡੌਣਿਆਂ ਨਾਲ ਖੇਡਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੂਰ ਹੋਣ।
ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਨੂੰ ਬਾਥਰੂਮ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟ੍ਰੌਸ਼ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਈ। ਆਖਰਕਾਰ ਵੱਡਾ ਦਿਨ ਆ ਗਿਆ। ਸ਼੍ਰੀ ਟ੍ਰੌਸ਼ ਆਪਣੀ ਵੋਲਕਸਵੈਗਨ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਕੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਕ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੈਣ ਲਈ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਗਏ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਉਡਾਇਆ।
ਦੋ ਘੰਟੇ ਦੀ ਸੁਹਾਵਣੀ ਡਰਾਈਵ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਵੈਸਟਮਿੰਸਟਰ ਪਹੁੰਚੇ। ਜੂਨ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਦਿਨ ਕਾਫ਼ੀ ਗਰਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਂਤਾ ਅਨਾ ਇਲਾਕਾ

ਆਪਣੇ ਗਰਮ ਮੌਸਮ ਲਈ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਟ੍ਰੌਸ਼ ਨੇ ਕਾਰ ਪਾਰਕ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਚਲੇ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਬਾਕੀ ਪਰਿਵਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸਮਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਲੇ- ਦੁਆਲੇ ਦੇਖ ਲਵੇ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਰ ਨਾਲ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਖੁੰਝ ਜਾਵੇ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸਿਬਿਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਰੱਖਿਆ, ਉਸਨੇ ਪੌੜੀਆਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅਸ਼ੁੱਭ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਉੱਪਰ ਹੈ।"
ਫਿਰ, ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਆਉਂਦੀ ਹੋਈ, ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਕਿਸੇ ਐਕਰੋਬੈਟ ਵਾਂਗ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਗਈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ, ਹੂੰਝਦੀ ਹੋਈ। "ਹੱਸਾਂ ਵਿੱਚ ਝਰਨਾਹਟ," ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। ਹੁਣ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਭੂਤ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਸਿਬਿਲ ਦੇ ਹੱਸਾਂ ਵਿੱਚ ਝਰਨਾਹਟ ਆਉਂਦੀ ਹੈ - ਡਰ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਜੋ ਵੀ ਹੈ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਪ੍ਰਤੀ ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ, ਤੁਰੰਤ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ।
ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਇੱਕ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੁੱਤੇ ਵਾਂਗ ਉਤਸੁਕ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਲਦਲੀ ਧਰਤੀ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।
ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ, "ਦੋ ਵਿਰੋਧੀ ਕਿਸਮਾਂ। ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਤੀ ਗੁੱਸਾ ਅਤੇ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਤਾਂ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਸਬੰਧ ਜ਼ਮੀਨ ਨਾਲ ਹੈ। ਦੋ ਲੋਕ।"
ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਤੱਤ, ਤਬਾਹੀ ਦਾ ਤੱਤ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਪਿੱਛੇ ਵਾਲੀ ਵੱਡੀ ਅਲਮਾਰੀ ਵੱਲ ਚਲੀ ਗਈ। ਉਸ ਕੰਧ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਸੀ, ਪਰ

ਟ੍ਰੌਸ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਸਿਵਾਏ ਇਸਦੇ ਕਿ ਇਸਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਆਏ ਸਨ।
"ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ, ਵਿਹੜੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਿੱਥੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਉਮਰਾਂ ਦੇ ਕਈ ਬੱਚੇ ਖੇਡ ਰਹੇ ਸਨ, ਆਮ ਵਾਂਗ ਰੌਲਾ ਪਾ ਰਹੇ ਸਨ।
"ਵਿਨਸੈਂਟ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸਦਾ ਸਹੀ ਉਚਾਰਨ ਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵਾਂ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਵਿਨਸੈਂਟ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਇਸ ਸਭ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਵੈਸੇ, ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ ਜੋ ਮੁਸੀਬਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ, ਘਰ ਨਹੀਂ।"
ਜਿਸ ਇਲਾਕੇ ਵੱਲ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕੁਝ ਪਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਪੁਰਾਣਾ ਕੋਠਾ ਕਦੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ।
"ਇਸ ਘਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟ੍ਰੌਸ਼ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਇਹ ਕੁਝ ਭੂਤਕਾਲ ਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ 1925। ਵਿਨਸੈਂਟ ਨਾਮ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਅੱਗ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵ... ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਡੇ ਆਮ ਕੰਮ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਉੱਪਰਲਾ ਹਿੱਸਾ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਬੁਰਾਈ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।"
ਫਿਰ ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬਿਠਾਇਆ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੈਠੇ ਰਹੇ, ਕਿਸੇ ਚਮਤਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟ੍ਰੌਸ਼ ਘਬਰਾਹਟ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਕੱਟ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਲੰਬੀ ਅਤੇ ਔਖੀ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਦੇ ਸਿਖਰ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕੀਤਾ। ਸਿਬਿਲ ਹੁਣ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਜਾਗ ਰਹੀ ਸੀ।

"ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਸਬੰਧ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਹੁਣ ਕਿਹਾ, "ਇੱਕ ਗੁਆਚਿਆ ਬੱਚਾ...1925...ਉਹ ਬੱਚਾ ਇੱਥੇ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਮਿਲਿਆ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਜ਼ਿੱਦ ਕੀਤੀ, "ਇਹ ਕਿਸਦਾ ਬੱਚਾ ਹੈ?"
"ਇੱਕ ਕਾਲੀ ਚਮੜੀ ਵਾਲਾ ਬੱਚਾ... ਨੌਂ ਸਾਲ ਦਾ... ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ... ਇੱਥੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ..."
ਕੀ ਇਸ ਬੱਚੇ ਦਾ ਘਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੈ?
ਉਹ ਗੁਆਚ ਗਿਆ ਹੈ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ; ਕੀ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ... ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ। ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ... ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਕੁੱਟਿਆ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ... ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਛੱਡ ਗਏ... ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ... ਇੱਕ ਔਰਤ... ਫੇਅਰਲੀ... ਨਾਮ... ਪੀਟ ਫੇਅਰਲੀ..." ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਗਈ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸਿਬਿਲ ਅਰਧ-ਸੰਮੋਹਣੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੀ ਬੰਬਾਰੀ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਉਹ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ?"
"ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਇੱਕ ਔਰਤ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚੋਂ ਤੁਰਦੀ ਆਈ। ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਔਰਤ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਪਾਗਲ ਹਨ, ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹਨ।" ਉਸਦਾ ਉਸ ਮੁੰਡੇ ਨਾਲ ਕੀ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੈ?
"ਉਸ ਕੋਲ ਉਹ ਸੀ, ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕੀਤੀ।"
"ਉਸ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਮਾਪੇ ਕੌਣ ਸਨ?"
"ਫੇਅਰਲੀ। ਪੀਟਰ ਫੇਅਰਲੀ। 1925।"

ਸਿਬਿਲ ਹੁਣ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਰੋਬੋਟ ਵਾਂਗ ਆਵਾਜ਼ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਮੰਗੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, "ਉਸ ਔਰਤ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਪਾਗਲ... ਉਸਨੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਇਆ, ਆਦਮੀਆਂ ਕੋਲ ਗਈ... ਲੜਾਈ ਹੋਈ... ਉਹ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਈ... ਆਦਮੀ ਇੱਥੇ ਹਨ... ਅੱਗ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ..." "ਇਹ ਲੋਕ ਕੌਣ ਸਨ?"
"ਵਿਨਸੈਂਟ... ਭਰਾਵੋ... ਇਸ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸਿਹਤਮੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ... ਉਹ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ..."
"ਇਹ ਬੱਚਾ ਕਿੱਥੋਂ ਆਇਆ?"
"ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਗੁਆਚ ਗਿਆ..."
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ?
"ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ... ਮੈਂ ਉਸ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।" ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਅਜੀਬ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜੋ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟ੍ਰੌਸ਼ ਨੇ ਜੋ ਰੂਪ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਉਸ ਦੇ ਵਾਲ ਗਿੱਲੇ ਸਨ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਘਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇਲਾਕਾ ਕਦੇ ਇੱਕ ਖੇਤ ਸੀ, ਜਾਂ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੱਕ ਕੋਠਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉੱਪਰਲੇ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਜੋ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਦੇ ਰਹੇ, ਉਹ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੀਆਂ ਸਨ।
"ਔਰਤ ਬੇਧਿਆਨੀ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ। "ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਔਖਾ ਹੈ। ਮੁੰਡਾ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।"
ਹੁਣ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡੇ ਵੱਲ ਮੋੜਿਆ ਅਤੇ, ਮੇਰੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ, ਉਸਨੂੰ ਦੂਰ ਭੇਜਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਪੀਟਰ, ਬਾਹਰ ਜਾ ਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਖੇਡੋ... ਬਾਹਰ," ਉਸਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ।

ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਾਪੇ...ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭ ਰਹੇ ਹਨ।"
"ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟ੍ਰੌਸ਼ ਘਬਰਾ ਗਈ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹਿਦਾਇਤ ਦਿੱਤੀ, "ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਣ ਲਈ ਕਹੋ।"
"ਉਹ ਉਸ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ।
"ਉਹ ਸਮਝਦੀ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਅਤੇ ਤਿਆਰ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਔਖਾ ਹੈ। ਉਹ ਬੱਚੇ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਉਸ ਭੂਤ ਵਰਗੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਮਿੰਨਤਾਂ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ।
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਦੂਜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜੋ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬਾਹਰ ਹਨ।"
ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਲਈ ਚੁੱਪ ਛਾ ਗਈ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਹਰ ਖੇਡ ਰਹੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਮੱਧਮ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨੇ ਤੋੜਿਆ।
"ਕੀ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹਨ?" ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਉਹ ਇਸ ਵੇਲੇ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹੇ, ਪਰ ਇਮਾਰਤ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਹੈ। ਦੋ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਟ੍ਰਾਂਸ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ ਜੋ ਹੌਲੀ- ਹੌਲੀ ਡੂੰਘਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫੈਲਿਆ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ "ਵਾਪਸ ਆਇਆ।" ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਮਿਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ।
ਮੇਰੀ ਸਮਝ ਅਨੁਸਾਰ, ਪੀਟਰ ਫੇਅਰਲੀ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਨੌਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਮੁੰਡਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀ ਨੈਨੀ, ਇੱਕ ਗੋਰੀ ਔਰਤ, ਤੋਂ ਬਚ ਗਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੋਠੇ ਦੀ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ

ਵਿਨਸੈਂਟ ਨਾਮ ਦੇ ਦੋ ਭਰਾਵਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਔਰਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਾਗਲ ਹੋ ਗਈ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਡੁੱਬ ਗਈ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਭੂਤ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਗੁਆਚ ਗਏ ਹਨ; ਮੁੰਡਾ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਗੁਆਚ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਔਰਤ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਗ੍ਰਸਤ ਹੈ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੁੰਜ਼ੇ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟ੍ਰੌਸ਼ ਨੇ ਸਥਾਨਕ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ ਦੁਖਾਂਤ ਸੰਬੰਧੀ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਛਾਪੇ ਗਏ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, 1925 ਦੇ ਮੌਤ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਅਧੂਰੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟ੍ਰੌਸ਼ ਨੇ ਸਾਂਤਾ ਆਨਾ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ; ਅਤੇ ਇਹੀ ਗੱਲ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਥਾਨਕ ਰਿਕਾਰਡ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੱਚ ਸੀ। ਕਾਉਂਟੀ ਸ਼ੈਰਿਫ ਦਾ ਦਫ਼ਤਰ ਵੀ ਕੋਈ ਮਦਦਗਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ 1 ਜਨਵਰੀ, 1925 ਦੇ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਮਿਲੀ:
ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਸੰਤਰੇ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ "ਦਫ਼ਨਾਉਣ" ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਕਈ ਡਿਪਟੀ ਸ਼ੈਰਿਫ਼ ਜੋ ਕੱਲ੍ਹ ਦੇਰ ਰਾਤ ਸਟੈਨਟਨ ਪਹੁੰਚੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਸੁਰਾਗ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੈਰਿਫ਼ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਕਸਬੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਸੁੰਨਸਾਨ ਸੰਤਰੇ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ "ਕੁਝ ਦਫ਼ਨ" ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਕਤਲ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਲਾਕੇ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਚੀਫ਼ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਡਿਪਟੀ ਐਡ ਮੈਕਲੇਲਨ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੋ ਸ਼ੈਰਿਫ਼ ਜੋਅ ਸਕਾਟ ਅਤੇ ਜੋਅ ਰਿਆਨ ਦੇ ਨਾਲ ਸਨ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੁੰਜ਼ੇ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਦੀ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਵਸਨੀਕ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਹੈ, ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ

ਕਿ ਇੱਕ ਇਕਾਂਤ ਸੰਤਰੇ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਨੂੰ ਸਿੰਚਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਲੋਕ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਢੱਕ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਜੋ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹੜ੍ਹ ਲਿਆ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਨਵੀਂ ਬਣਾਈ ਗਈ ਕਬਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ।
ਮੈਨੂੰ ਪੀਟਰ ਫੇਅਰਲੀ ਨਾਮ ਬਾਰੇ ਉਤਸੁਕਤਾ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੁੰਡੇ ਦਾ ਨਾਮ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਮਿਲੇਗਾ, ਪਰ ਕੀ 1925 ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫੇਅਰਲੀ ਪਰਿਵਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ?
ਉੱਥੇ ਸੀ।
1925 ਦੀ ਸਾਂਤਾ ਅਨਾ ਕਾਉਂਟੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਦੇ ਦੱਖਣ-ਪੱਛਮੀ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਫ੍ਰੈਂਕ ਫੇਅਰਲੀ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਤਰਖਾਣ ਦੀ ਸੂਚੀ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਪਤਾ 930 ਡਬਲਯੂ. ਬਿਸ਼ਪ, ਸਾਂਤਾ ਅਨਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਪਤਾ ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਸੂਚੀਬੱਧ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ 1924 ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਫੇਅਰਲੀ ਪਰਿਵਾਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਨਵਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਕ ਨੇ ਇਸ ਖੇਤਰ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਇੱਕ ਫੇਲਿਕਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। 1925 ਦੀ ਕਾਉਂਟੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਸਾਨੂੰ ਫੇਲਿਕਸ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕਈ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਮਿਲੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਐਂਡਰਸ ਫੇਲਿਕਸ, ਇੱਕ ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਕ, ਵੈਸਟਮਿੰਸਟਰ ਡਾਕਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਗੋਲਡਨ ਵੈਸਟ ਐਵੇਨਿਊ ਅਤੇ ਬੋਲਸਾ ਚਿਕਾ ਰੋਡ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਐਡੋਲਫ ਅਤੇ ਮਿਗੁਏਲ ਫੇਲਿਕਸ, ਮਜ਼ਦੂਰ, ਇੱਕੋ ਪਤੇ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ - ਸ਼ਾਇਦ ਭਰਾ - ਅਤੇ ਫਲੋਰੈਂਟੀਨੋ ਫੇਲਿਕਸ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਕ ਵੀ ਸੀ, ਐਂਡਰਸ ਫੇਲਿਕਸ ਦੇ ਫਾਰਮ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸੂਚੀ 1926 ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਵਿਨਸੈਂਟ ਜਾਂ ਵਿਨਸੈਂਟ ਨਾਮ ਸੂਚੀਬੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚੀਬੱਧ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਡਾਇਰੈਕਟਰੀਆਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਮੁੱਖ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਸੂਚੀਬੱਧ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਭਾਵ ਉਹ ਜੋ ਲਾਭਦਾਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ

ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇਕਰ ਵਿਨਸੈਂਟ ਇੱਕ ਉਪਨਾਮ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਈਸਾਈ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨਾਮ ਦੇ ਦੋ ਕਰਮਚਾਰੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸੈਮੂਅਲ ਆਰਮਰ ਦੁਆਰਾ 1911 ਦੇ ਔਰੇਂਜ ਕਾਉਂਟੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਖੇਤਰ ਦਾ ਵਰਣਨ ਇੱਕ ਸਟੋਰ, ਇੱਕ ਚਰਚ, ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਅਤੇ ਕੁਝ ਘਰਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਇਸਨੂੰ ਬੋਲਸਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਖੇਤਰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਣ ਅਤੇ ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕਈ ਮੱਛੀ ਫਾਰਮ ਵੀ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ 1921 ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਅਕਿਆਮਾ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਜਾਪਾਨੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਮੱਛੀਆਂ ਦੇ ਤਲਾਬਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕੁਦਰਤੀ ਝੀਲਾਂ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਸਰੋਤਾਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੁੰਜ਼ੇ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਿਲਚਸਪ ਰਿਕਾਰਡ ਮਿਲਿਆ।
22 ਜਨਵਰੀ, 1956 ਦੇ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਟਾਈਮਜ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, "ਵੈਸਟਮਿੰਸਟਰ ਵਿੱਚ 14611 ਗੋਲਡਨ ਵੈਸਟ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰਿਹਾਇਸ਼, ਜੋ 85 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਨੂੰ ਉਪ-ਵਿਭਾਜਨ ਲਈ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।" ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਉਹੀ ਫਾਰਮ ਹਾਊਸ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਜਿਸ ਵਿਕਾਸ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਉਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹੀ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸਾਨੂੰ ਸਬੂਤ ਮਿਲੇ। ਸਾਡੇ ਮਾਨਸਿਕ ਦੋਸਤ ਨੇ ਤਿੰਨ ਨਾਮ ਦਿੱਤੇ: ਫੇਲਿਕਸ, ਵਿਨਸੈਂਟ ਅਤੇ ਪੀਟਰ ਫੇਅਰਲੀ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਨਾਮ ਛਪੇ ਹੋਏ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾਲ ਅਤੇ ਅਸਲ ਸਮੱਗਰੀ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸਥਾਨਕ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਲੱਭੇ ਗਏ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਕ ਅਤੇ ਮੈਂ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਦੀ ਸਾਡੀ ਫੇਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਸੀ। ਔਰਤ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਨਿਪਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਐਕੁਏਰੀਅਮ ਜਾਂ ਖੇਤਰ ਦੇ ਹੋਰ ਪਾਣੀ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਨੇੜਲੇ ਸਾਂਤਾ ਆਨਾ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਕੇ।

ਸਾਡੀ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ, ਟ੍ਰੌਸ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਹੰਟਿੰਗਟਨ ਬੀਚ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਵੈਸਟਮਿੰਸਟਰ ਘਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਅੱਗੇ ਆਵੇ।
ਪਰ ਕੈਰਲ ਟ੍ਰੌਸ਼ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਿਸ ਪਲ ਤੋਂ ਸਾਡੀ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਹੁਣ ਤੱਕ, ਇੱਕ ਵੀ ਘਟਨਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਭੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।
ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸਿਬਿਲ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਬਦਕਿਸਮਤ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਕਤਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਲਈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਮਾਫ਼ੀ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ।
ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਲਈ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਅਦਿੱਖ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦਿਵਾਉਣਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਫਲਤਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਇਨਾਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

*72
ਮਿਨੀਆਪੋਲਿਸ ਦਾ ਭੂਤੀਆ ਦਰਬਾਨ
ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਲਈ, ਮੈਂ ਡੇਬੋਰਾ ਟਰਨਰ ਦਾ ਰਿਣੀ ਹਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਮਿਨੀਆਪੋਲਿਸ ਦੀ ਇੱਕ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਬਾਜ਼ੀ ਏਜੰਸੀ ਵਿੱਚ ਬਾਈ ਸਾਲਾ ਰਚਨਾਤਮਕ ਉਤਪਾਦਨ ਸਹਾਇਕ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟਰਨਰ ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਕੁਝ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਟਵਿਨ ਸਿਟੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਜੋ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵਧਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸੰਗੀਤ ਅਤੇ ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਹ ਸੁਭਾਵਿਕ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਸ਼ਹੂਰ ਗੁਥਰੀ ਥੀਏਟਰ ਵੱਲ ਖਿੱਚੀ ਗਈ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮਿਨੀਆਪੋਲਿਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੀਲ ਪੱਥਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਵੀਹਵਿਆਂ ਦੇ ਕੁਝ ਹੋਰ

ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਅਲੌਕਿਕ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸਾਂਝੀ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਸੱਚਮੁੱਚ ਦਿਲਚਸਪ ਕੇਸ ਦਾ ਪਰਦਾਫਾਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਰਿਚਰਡ ਮਿੱਲਰ ਦਾ ਜਨਮ 1951 ਵਿੱਚ ਮੈਨਹਟਨ, ਕੈਨਸਸ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਦਸ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰੀ ਵਿੱਚ ਕੈਮਿਸਟ ਸਨ, ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਰਿਹਾ। ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਇੰਗਲੈਂਡ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਰਿਚਰਡ ਨੇ ਉੱਥੇ ਕਈ ਸਾਲ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ ਅਤੇ ਐਡੀਨਾ ਵਿੱਚ ਵਸ ਗਏ। ਇਸ ਨਾਲ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਰਿਚਰਡ ਨੂੰ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਤਾਜ਼ਾ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਸਗੋਂ ਉਸਦੇ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਬਦਲਾਅ ਆਇਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ, ਕੈਨਸਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਬਚਪਨ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਮਿਲੀ।
ਐਡੀਨਾ ਮੌਰਨਿੰਗਸਾਈਡ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਮੇਂ, ਦੂਜੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਅਜੀਬ ਲਹਿਜ਼ੇ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਇਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਸ਼ਰਮੀਲੇ ਅਤੇ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਨਾਪਸੰਦ ਸੀ। ਦਸਵੀਂ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਫਰੈੱਡ ਕੋਇਵੁਮਾਕੀ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੁੰਡੇ ਨਾਲ ਦੋਸਤੀ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੇੜਲਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਵਿਕਸਤ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਨਾਲ ਫਰੈੱਡ ਰਿਚਰਡ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਕੀ ਸਹਿਪਾਠੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਜਾਣਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦਾ ਅਜੀਬ ਲਹਿਜ਼ਾ ਉਸਨੂੰ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਰਿਚਰਡ ਦੀਆਂ ਅਚਾਨਕ ਅਤੇ ਝਟਕੇਦਾਰ ਹਰਕਤਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਹਿਪਾਠੀਆਂ ਦੀਆਂ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਅਤੇ ਮਜ਼ਾਕ ਲਈ ਇੱਕ ਆਸਾਨ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਮਿਲਰ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਸਮਾਜਿਕ ਜੀਵਨ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਐਡੀਨਾ ਦੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ।
ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਕੂਲ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਰਿਚਰਡ ਨੇ ਸਰੀਰਕ ਸਜ਼ਾ ਦੇਖੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਜੇ ਵੀ ਕੁਝ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦਾ

ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਹ ਬਹੁਤ ਡਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸੇ ਲਈ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਦੂਜੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਵਾਂਗ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਵੀ ਹੋਈ। ਉਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਲੋਕ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਪਸੰਦ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਫਰੈੱਡ ਨਾਲ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਦੋਵੇਂ ਨੌਜਵਾਨ ਸੋਲਾਂ ਸਾਲ ਦੇ ਹੋਏ, ਤਾਂ ਉਹ ਗੁਥਰੀ ਥੀਏਟਰ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਵਜੋਂ ਨੌਕਰੀਆਂ ਮਿਲੀਆਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਥੇ ਦੋ ਸਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਰਿਚਰਡ ਮਿਲਰ ਦੂਜੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਵਧੀਆ ਰਿਹਾ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਦੋਸਤੀ ਫਰੈੱਡ ਕੋਇਵੁਮਾਕੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਾਥੀ, ਬੈਰੀ ਪੀਟਰਸਨ ਨਾਲ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਮੋੜ ਸੀ ਕਿ ਰਿਚਰਡ ਮਿਲਰ ਅਤੇ ਬੈਰੀ ਪੀਟਰਸਨ ਦੋਵੇਂ ਬਾਲਗ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਅਤੇ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਰ ਗਏ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰਿਚਰਡ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਨੌਕਰੀ ਛੱਡਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਰਿਚਰਡ ਮਿਲਰ ਨੇ ਇੱਕ ਚੌਕੀਦਾਰ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਨੌਕਰੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਸਾਲ ਲਈ ਟੈਰੀਟੋਰੀਅਲ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਬਦਲਾਅ ਨੇ ਉਸਦੇ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਜਾਂ ਸਮਾਜਿਕ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੁਧਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ ਰਵੱਈਆ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਰੋਧੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੇ ਵੀ ਉਸਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਇਤਫਾਕਨ, ਉਸਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਹੋ ਗਈਆਂ; ਉਸਦੀ ਰੈਟੀਨਾ ਦੇ ਸੈੱਲ ਟੁੱਟ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਅੱਖ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤੈਰਣਗੇ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਧੱਬੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਲੱਗ ਪਏ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ

ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਇਲਾਜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਨੂੰ ਸਕੀਇੰਗ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਸਕੀ ਕਲੱਬ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ।
ਪਰ ਰਿਚਰਡ ਦੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਬਰਕਰਾਰ ਰਹੀ। ਕੋਲੋਰਾਡੋ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦੌਰਾਨ, ਉਹ ਇੱਕ ਦਰੱਖਤ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਗਿਆ, ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਸਕੀ ਟੁੱਟ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਗਰਮੀਆਂ ਆਈਆਂ, ਤਾਂ ਰਿਚਰਡ ਆਪਣੀ ਸਾਈਕਲ ਇੱਕ ਖੜ੍ਹੀ ਪਹਾੜੀ ਤੋਂ ਅਸਮਾਨ ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਉੱਚੀ ਘਾਹ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਲੰਘਦਾ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਸਵਾਰ ਭੱਜਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਨੇੜਲੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਵਾਰਡ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ। ਇਸ ਸਭ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਮਾਨਸਿਕ ਸੰਤੁਲਨ ਵਿਗਾੜ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ; ਜਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਰਿਚਰਡ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਟੁੱਟਣ।
ਉਸਨੂੰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਵੀਕਐਂਡ 'ਤੇ ਘਰ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੂੰ ਸਖ਼ਤ ਦਵਾਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੁਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਦਵਾਈ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ।
ਅਗਲੇ ਸਾਲ 4 ਫਰਵਰੀ ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸਕੀਇੰਗ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਬਕ ਹਿੱਲ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਕਿ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਸਕੀਇੰਗ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਪਰ ਰਿਚਰਡ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਸਕੀਇੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਰਸਮੀ ਪੱਤਰ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਕਾਰਨ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਅੰਤਿਮ ਪ੍ਰੀਖਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਖੁੰਝ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚ 'ਫੇਲ' ਗ੍ਰੇਡ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰੋਬੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਹ ਸਭ ਉਸਨੂੰ ਅਸਹਿ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਤੋਂ 40 ਡਾਲਰ ਮੰਗੇ, ਇਹ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਨਵੇਂ ਸਕੀ ਬੂਟ ਖਰੀਦੇਗਾ। ਫਿਰ ਉਹ ਲੇਕ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਸੀਅਰਸ ਸਟੋਰ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੋਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਪਿਸਤੌਲ ਅਤੇ ਗੋਲੀਆਂ ਖਰੀਦੀਆਂ। ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਦਾ ਦਿਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ। ਉਹ ਸੋਮਵਾਰ ਸਵੇਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਪਾਰਕਿੰਗ ਲਾਟ ਸਫਾਈ ਟੀਮ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭ ਲਿਆ, ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਹਿੱਸਾ ਗੋਲੀਆਂ ਨਾਲ ਛਲਨੀ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਰਿਚਰਡ ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਫੋਰਟ ਸਨੇਲਿੰਗ ਨੈਸ਼ਨਲ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ, ਡਾ. ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਾਇਰਨ ਐਸ. ਮਿਲਰ, ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਮਿਨੀਸੋਟਾ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਫਾਰ ਮੈਂਟਲ ਹੈਲਥ ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀਆਂ ਭੇਜੀਆਂ ਜਾਣ। ਰਿਚਰਡ ਦੀ ਮਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਮੰਨਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸਾਲ ਗੁਥਰੀ ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਬਿਤਾਏ ਗਏ ਸਨ; ਇਸ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਗੁਥਰੀ ਥੀਏਟਰ ਬਲੇਜ਼ਰ ਪਹਿਨ ਕੇ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ। ਤਾਰੀਖ 7 ਫਰਵਰੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਨੌਜਵਾਨ ਦੀ ਬੇਵਕਤੀ ਮੌਤ ਦਾ ਸਦਮਾ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਉਸਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਕੁਝ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਰਿਚਰਡ ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ। ਨੌਜਵਾਨ ਦਰਸ਼ਕ ਮੈਂਬਰ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਇਲ ਸੀਟ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਆਇਲ ਕਰਮਚਾਰੀ ਕੋਲ ਆਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਨਾਟਕ ਦੌਰਾਨ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਘੁੰਮਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇੰਚਾਰਜ ਕਰਮਚਾਰੀ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਇਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਘੁੰਮਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਆਪਣੇ- ਆਪਣੇ ਆਇਲ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਔਰਤ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਨਾਟਕ ਦੌਰਾਨ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਆਇਲ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇੰਚਾਰਜ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੀ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਰਿਚਰਡ ਮਿਲਰ ਦਾ ਪੂਰਾ ਵੇਰਵਾ ਦਿੱਤਾ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸਦੇ ਗੱਲ੍ਹ 'ਤੇ ਤਿਲ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਘਟਨਾ ਗੁਥਰੀ ਥੀਏਟਰ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ

ਦਰਜ ਹੈ। ਮਿਨੀਆਪੋਲਿਸ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨ ਦੇ ਕਾਲਮਨਵੀਸ ਰੌਬਰਟ ਟੀ. ਸਮਿਥ ਨੇ ਇਸ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਥੀਏਟਰ ਦੇ ਦਰਸ਼ਕ ਵਿਕਾਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਕ੍ਰੇਗ ਸ਼ਾਰਫਨਬਰਗ ਦਾ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲਿਆ। ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਾਡਾ ਕੋਈ ਵੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਉਸ ਵਰਣਨ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੌਜਵਾਨ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਸੀ।"
ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਗਰਮੀਆਂ ਦੌਰਾਨ, ਦੋ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਬਿਤਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਕੁਝ ਖਰਾਬ ਏਅਰ ਕੰਡੀਸ਼ਨਿੰਗ ਉਪਕਰਣਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਗੁਥਰੀ ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਥ੍ਰਸਟ ਸਟੇਜ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤਿੰਨ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹਦੇ ਹਨ; ਇਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਅਦਾਕਾਰਾਂ ਦੇ ਉਡੀਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਜਿੱਥੋਂ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਇੰਟਰਮਿਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਲਾਉਂਜ ਵਜੋਂ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਹੈ।
ਦੋਵੇਂ ਨੌਜਵਾਨ ਵੇਟਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਦੋਵੇਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਬੈਠੇ ਸਨ, ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਲੋਕ ਸਨ। ਰਾਤ 1 ਵਜੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਪਿਆਨੋ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ, ਉਹ ਚੁੱਪਚਾਪ ਦੇਖਦੇ ਰਹੇ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਬੱਦਲ ਵਰਗੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨੂੰ ਲਾਉਂਜ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਲਟਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ। ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਉਸ ਵੱਲ ਘੂਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਇਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਡੇਬੋਰਾ ਟਰਨਰ ਦੀ ਇੱਕ ਸਹੇਲੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਦੇਰ ਸ਼ਾਮ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਦੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਸਹੇਲੀ ਸਟੇਜ ਏਰੀਏ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਘਰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਾਰ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਕੋਰੀਡੋਰ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਜਿੱਥੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਵਾਰ-ਵਾਰ ਜਗਦੀਆਂ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋ ਰਹੀਆਂ

ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਬਰੂਸ ਬੈਨਸਨ, ਜੋ ਹੁਣ ਗਲਿਆਰੇ ਦੇ ਅਠਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜੋ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਗਲਿਆਰੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਘੁੰਮਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਸਟੇਜ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਰੂਸ ਮਾਰਗੋਲਿਸ, ਬਾਕੀ ਸਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਮਾਰਤ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਰਾਤ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉੱਥੇ ਇਕੱਲਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਲਿਫਟ ਆਪਣੇ ਆਪ ਚੱਲਣ ਲੱਗ ਪਈ।
ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਇਸ ਸਾਰੀ ਗੱਲਬਾਤ ਨੇ ਕੁਝ ਨੌਜਵਾਨ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ। ਮੁੱਖ ਕਰਮਚਾਰੀ ਡੈਨ ਬਰਗ ਇੱਕ ਬੋਰਡ ਦੇ ਨਾਲ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਬਰੂਸ ਬੈਨਸਨ ਅਤੇ ਸਕਾਟ ਹਰਨਰ ਦੇ ਨਾਲ, ਭੂਤ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਫਿਰ, ਅਚਾਨਕ, ਬੋਰਡ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤਕਨੀਕੀ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰੋ।" ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕਿਉਂ, ਤਾਂ ਬੋਰਡ 'ਤੇ "ਭੂਤ" ਸ਼ਬਦ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਭੂਤ ਕਿਸ ਤਕਨੀਕੀ ਕਮਰੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ: ਹੇਠਾਂ ਵਾਲਾ? "ਨਹੀਂ," ਬੋਰਡ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਉੱਪਰ ਵਾਲਾ।" ਫਿਰ, ਬੋਰਡ 'ਤੇ "ਮਿਲ" ਸ਼ਬਦ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ। ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਨਵੰਬਰ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਥੀਏਟਰ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੇ ਕਾਲਮਨਵੀਸ ਰੌਬਰਟ ਸਮਿਥ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, "ਇਹ ਰਾਤ ਦੇ ਸ਼ੋਅ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸਾਰੇ ਥੀਏਟਰ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦਸਤਾਨੇ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੈਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਥੀਏਟਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਉਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉਸ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।"
ਗੁਥਰੀ ਥੀਏਟਰ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਇੱਕ ਓਪੇਰਾ ਕੰਪਨੀ ਵੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਜੋ ਓਪੇਰਾ ਕੰਪਨੀ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਗੁਥਰੀ ਥੀਏਟਰ ਤੋਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਰਹੀ

ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੂੰ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਘਬਰਾ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸਦੇ ਵਾਲ ਕਾਲੇ ਘੁੰਗਰਾਲੇ ਸਨ, ਐਨਕਾਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਤਿਲ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਲਾਲ ਜੇਬ ਵਾਲਾ ਨੀਲਾ ਕੋਟ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ - ਇੱਕ ਗੁਥਰੀ ਥੀਏਟਰ ਬਲੇਜ਼ਰ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਰਿਚਰਡ ਮਿਲਰ ਦੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੈ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਬਦਕਿਸਮਤ ਨੌਜਵਾਨ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਲਈ ਬਿਹਤਰ ਮੌਕੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਸਦਾ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਬਹੁਤ ਸਫਲ ਨਾ ਵੀ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ, ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਸਾਰੇ ਮੌਕੇ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਸਨ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ ਸਨ? ਖੈਰ, ਹੁਣ, ਮਿਨੀਸੋਟਾ ਦੇ ਮਿਨੀਆਪੋਲਿਸ ਵਿੱਚ ਗੁਥਰੀ ਥੀਏਟਰ ਦੇ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਦੀ ਅਠਾਰਵੀਂ ਕਤਾਰ ਉੱਤੇ ਚੁੱਪ ਛਾ ਗਈ।

*73
ਉੱਤਰੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਸਾਹਸ
ਟੋਨੀ ਐਸ. ਇੱਕ ਪੜ੍ਹੀ-ਲਿਖੀ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਹੈ, ਪੇਸ਼ੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਸੰਗਠਨ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਣ ਜਾਂ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀ। ਉਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਕੇ. ਦੀ ਧੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਦੇ ਦੂਜੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਧੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ., ਜਿਸਦਾ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉੱਤਰੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਦੇ ਇੱਕ ਉੱਚ-ਮੱਧਮ-ਵਰਗ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਤਿਕਾਰਤ ਸਮਾਜਕ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਬਹੁਤ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ ਹੈ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮਾਂ ਲੰਘਾਉਣ ਲਈ ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੰਧ 'ਤੇ ਹਰ ਪਰਛਾਵਾਂ ਇੱਕ ਭੂਤ ਸੀ। ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ; ਪਰ ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ ਪੂਰਬੀ ਲਾ ਪੋਰਟੇ ਸ਼ਹਿਰ

ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਬਣਿਆ ਸੀ।
ਲਗਭਗ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ, ਇਹ ਘਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਦੇ ਪਿਤਾ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਲੱਕੜ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਨ। ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਜੰਗਲੀ ਖੇਤਰ ਬਲੂ ਰਿਜ ਪਾਰਕਵੇਅ ਦੇ ਪਾਰ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਉਸੇ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਨੇ ਖੁਦਾਈ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਲੱਭੇ ਹਨ। ਲਗਭਗ ਪੈਂਤੀ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਘਰ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਜੋੜੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਇੱਕ ਕਾਰ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੱਤ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਲੱਕੜ ਮਿੱਲ ਦੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਪੂਰਬੀ ਲਾ ਪੋਰਟੇ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਾਕੀ ਸਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਬਿਤਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉੱਥੋਂ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਪਸੰਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਨੇੜੇ ਹੀ ਇੱਕ ਆਰਾ ਮਿੱਲ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਘਰ ਇੱਕ ਦੋ-ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਲੱਕੜ ਦਾ ਢਾਂਚਾ ਹੈ, ਹਰ ਇੱਕ ਲਗਭਗ ਪੰਜਾਹ ਵਰਗ ਫੁੱਟ ਮਾਪਦਾ ਹੈ, ਲਗਭਗ ਪੰਦਰਾਂ ਕਮਰੇ ਹਨ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗਰਮੀਆਂ ਦੀ ਝੌਂਪੜੀ ਕਿਹਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਪੂਰਾ ਘਰ ਸੀ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਘਰ ਵੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਹ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਦੌਰਾ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਈਸਟ ਲਾ ਪੋਰਟੇ ਹਾਊਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ, ਤੀਹ ਫੁੱਟ ਗੁਣਾ ਪੰਦਰਾਂ ਫੁੱਟ ਦਾ ਇੱਕ ਰਿਸੈਪਸ਼ਨ ਰੂਮ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਆਰਾ ਮਿੱਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਫਰਨੇਸ ਕਰੀਕ ਤੋਂ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਚੈਸਟਨਟ ਲੱਕੜ ਦਾ ਇੱਕ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਕਾਰਪੇਟ ਸੀ। ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।
ਇਹ ਘਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਆਰਾ ਮਿੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਲੱਕੜ ਨਾਲ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੇਂਦਰੀ ਹਾਲ ਅਤੇ ਦੋ ਤੀਹ ਫੁੱਟ ਕਮਰੇ ਸਨ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤਿੰਨ ਛੋਟੇ ਕਮਰੇ, ਇੱਕ ਬਾਥਰੂਮ, ਇੱਕ ਕਾਰਡ ਰੂਮ,

ਅਤੇ ਜਿਸਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰ "ਸਲੀਪਿੰਗ ਵਰਾਂਡਾ" ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਕੇਂਦਰੀ ਹਾਲ ਦੇ ਪਾਰ ਇੱਕ ਲਾਉਂਜ, ਇੱਕ ਰਸੋਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲਾਂਡਰੀ ਸੀ। ਘਰ ਦੀਆਂ ਦੱਖਣੀ ਅਤੇ ਪੂਰਬੀ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵਰਾਂਡਾ ਚੱਲਦਾ ਸੀ। ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੱਕ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਸੀ, ਇੱਕ ਬੈੱਡਰੂਮ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਸੀ। ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦੋ ਹੋਰ ਬੈੱਡਰੂਮ, ਫਿਰ ਇੱਕ ਬਾਥਰੂਮ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਟੋਰਰੂਮ ਸੀ; ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਤਿੰਨ ਬੈੱਡਰੂਮ ਸਨ।
ਅਟਾਰੀ ਸਿਰਫ਼ ਛੱਤ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਵਾਲੀ ਬਣਤਰ ਹੈ; ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਮਰੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਬੇਸਮੈਂਟ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਭੱਠੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦਾ ਖੇਤਰਫਲ ਲਗਭਗ ਸੱਠ ਏਕੜ ਹੈ, ਪਰ ਘਰ ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨ ਏਕੜ ਵਿੱਚ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਅਜੇ ਵੀ ਸਿਰਫ਼ ਜੰਗਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸ਼ਹਿਰ, ਈਸਟ ਲਾ ਪੋਰਟੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਰ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਨੂੰ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਈ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਦਰਅਸਲ, ਉਹ ਪੂਰਬੀ ਲਾ ਪੋਰਟੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਟਾਪ ਸਮਝਦੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਜਨਮ ਅਲਾਸਕਾ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਇੱਕ ਆਰਾ ਮਿੱਲ ਵੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸਾਲ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਯਾਤਰਾਵਾਂ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਆਰਾ ਮਿੱਲ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਪੂਰਬੀ ਲਾ ਪੋਰਟੇ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕੇ। ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਵਿਅਰਥ ਸਾਬਤ ਹੋਈਆਂ ਜਿਸ 'ਤੇ ਘਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਚੈਰੋਕੀ ਇਲਾਕਾ ਸੀ, ਪਰ ਚੈਰੋਕੀ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲਿਖਿਆ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਜਿਸ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਹੋਈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਭੌਤਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਚਰਚਾ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਦੇਖਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਉਸ ਦਿਨ, ਉਹ ਘਰ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਡੈਸਕ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਈ ਸੀ। ਕਮਰੇ ਦਾ ਫਰਨੀਚਰ ਉਲਟਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਡੈਸਕ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਬਿਸਤਰਾ ਕਦੇ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਸਤਾਉਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਉਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਬੈਸਾਖੀਆਂ 'ਤੇ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਕੱਲੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਕਦਮ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੇ ਗਏ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਪਛਾਣ ਲਈ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, "ਬੇਬੀ।" ਇਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਆਈ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਉਥਲ-ਪੁਥਲ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤਾਕਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ।
ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਤੱਕ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਅਗਸਤ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ। ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਲਿਲੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘਿਰ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਪਰਫਿਊਮ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਲਿਲੀ ਅਗਸਤ ਵਿੱਚ ਖਿੜਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਨੇ ਇੱਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੋਮਲ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਭਰਿਆ ਸੀ।
ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਉੱਪਰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਾਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡੈਸਕ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ। ਫਿਰ

ਉਸਨੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ ਉਹ ਹਲਕੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਿਨਾਂ ਸੋਚੇ-ਸਮਝੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਿਆ, "ਓ, ਟੋਨੀ, ਕੀ ਇਹ ਤੂੰ ਹੈਂ?" ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉੱਪਰ ਹੈ।
ਪਰ ਫਿਰ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਰੁਕ ਗਈ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਗਈ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਉਸੇ ਮਹੀਨੇ ਦੌਰਾਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਦੀ ਧੀ, ਟੋਨੀ, ਵੀ ਘਰ ਸੀ। ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਉਸੇ ਮਹੀਨੇ, ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋਈ।
ਇੱਕ ਰਾਤ, ਉਹ ਸੁੱਤੀ ਪਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹਿਲਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਓਏ, ਤੂੰ!" ਡਰੀ ਹੋਈ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਲਗਭਗ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਦੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਇੰਨੀ ਡਰੀ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਚਾਦਰਾਂ ਹੇਠ ਲੁਕ ਕੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਲਈਆਂ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੀ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਉਸ ਪਤਝੜ ਵਿੱਚ, ਟੋਨੀ ਨੇ ਪਜਾਮਾ ਪਾਰਟੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਨਾਲ ਰਾਤ ਬਿਤਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ੁਕਾਮ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਉਹ ਸੌਂ ਗਈ ਸੀ। ਟੋਨੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਰਾਤ 11:30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਗੇਂਦਬਾਜ਼ੀ ਕਰਕੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਏ। ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਬੈਠੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਗੱਲਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ, ਟੋਨੀ ਦੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਡਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੋਸਤ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੁਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਟੋਨੀ ਬਾਹਰ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਵੱਲ ਵਧਦੇ ਹੋਏ ਲਾਈਟ ਜਗਾ ਦਿੱਤੀ। ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਨੂੰ, ਸਗੋਂ ਉਸਦੇ ਦੋ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-

ਪਿੱਛੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਏ ਸਨ। ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿੱਥੋਂ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ, "ਟੋਨੀ, ਸੌਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।" ਟੋਨੀ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਅਜਿਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ ਸੀ।
ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਈ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਸੌਂ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਵਾਜ਼ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਅਜੀਬ ਜਿਹਾ ਖਾਲੀ ਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਦੂਰੋਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।
ਅਗਲੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਟੋਨੀ ਨੇ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਨੇ ਘਰ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਐਲਿਸ ਐੱਚ. ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਦੋਸਤਾਨਾ ਔਰਤ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਨਿਕਲੇ। ਐਲਿਸ ਐੱਚ. ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਯਾਤਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਇੱਕ ਗਰਮੀਆਂ ਦਾ ਘਰ ਬਣਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਵੇਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕੋ ਘਰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਅਤੇ ਐਲਿਸ ਐੱਚ. ਦੋਸਤ ਬਣ ਗਏ। ਇੱਕ ਦੁਪਹਿਰ, ਐਲਿਸ ਐੱਚ. ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦੇਣ ਲਈ ਆਈ। ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਅੰਦਰ ਉਸਦੇ ਹਲਕੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਐਲਿਸ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਚਲੀ ਗਈ, ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਉੱਥੇ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਪਹੁੰਚੀ, ਉਸਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਗਰਾਊਂਡ ਫਲੋਰ ਗੈਸਟ ਰੂਮ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੀ ਹੋਈ, ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਤੱਕ, ਫਿਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹਾਲਵੇਅ ਰਾਹੀਂ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਰਛਾਵੇਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੀ ਰਹੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਹਲਕੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ

ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਬਹੁਤ ਠੰਢ ਲੱਗ ਗਈ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦਾ ਸਾਰਾ ਖੂਨ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਵਹਿ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਕੋਲ ਭੱਜੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜਨਬੀ ਹੈ।
ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਘਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਦਿਨ ਲਈ ਐਸ਼ਵਿਲ ਗਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੇ ਐਲਿਸ ਐੱਚ. ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਹਿਲਾ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ।
ਉਸੇ ਸਾਲ ਅਗਸਤ ਵਿੱਚ, ਟੋਨਿਆ ਐਸ. ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਹੁਣ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਮਿਲਣ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਇੱਕ ਕਾਰ ਡੀਲਰ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਹ ਘਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਾਹਰ ਮੀਂਹ ਪੈ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਟੋਨਿਆ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲੱਕੜ ਦਾ ਕੰਮ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
ਅਚਾਨਕ, ਉਸਦਾ ਪੇਕਿੰਗੀਜ਼ ਕੁੱਤਾ, ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਭੱਜਿਆ, ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਭੌਂਕਦਾ ਹੋਇਆ। ਟੋਨੀ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੁੱਤਾ ਚੂਹੇ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨ ਲੱਗ ਪਈ। ਪਰ ਕੁੱਤਾ ਉਸ ਤੋਂ ਬਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਭੱਜ ਗਿਆ। ਅਚਾਨਕ, ਟੋਨੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਠੰਡ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਉਹ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਈ ਜਿੱਥੇ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਮੇਜ਼ ਸੀ। ਕੋਈ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਪਏ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਕਾਗਜ਼ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਘੁੰਮਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ! ਪਰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਕੋਈ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਕਾਗਜ਼ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਿੱਲ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ 2 ਵਜੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਚੰਗੀ ਸੀ।

ਅਚਾਨਕ, ਮੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਪਏ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਦੇ ਢੇਰ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਚਿੱਠੀ ਕੱਢੀ ਗਈ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਲਈ। ਟੋਨੀ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਿਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਚਿੱਠੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫਰਵਰੀ ਵਿੱਚ ਭੇਜੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨਾ। ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਹਾਲਾਤ ਵਿਗੜ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਟੋਨੀ ਹੁਣ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਸਮਝ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਹੁਣੇ ਵੇਖੀ ਸੀ।
ਉਸੇ ਪਲ, ਕਮਰਾ ਫਿਰ ਗਰਮ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਆਮ ਵਾਂਗ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਰ ਉਸਦੇ ਡੈਸਕ 'ਤੇ ਕੌਣ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਪੱਤਰ ਕੱਢ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਦੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਉਹ ਉਸਦਾ ਦਾਦਾ ਜੀ ਸੀ।
ਟੋਨੀ ਦੇ ਘਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਦੇ ਪਤੀ (ਹੁਣ ਉਸਦਾ ਸਾਬਕਾ ਪਤੀ) ਨੂੰ ਵੀ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ। ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ "ਉੱਠੋ!" ਜਾਂ "ਹੇ ਤੁਸੀਂ!" ਚੀਕਦੇ ਹੋਏ ਜਗਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਰਾਤੋ-ਰਾਤ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਵੇਰੇ ਦੋ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ, ਟੋਨੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਦੋਵੇਂ ਉੱਚੀ ਹਾਸੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜਾਗ ਨਹੀਂ ਪਏ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਪਾਰਟੀ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੋਵੇ।
ਟੋਨੀ ਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਗੁਆਂਢੀ ਕੋਈ ਪਾਰਟੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਗੁਆਂਢੀ ਵੀ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਸੌਂ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਚਲੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਪਹੁੰਚੀ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇਖੀ, ਅਤੇ ਹਾਸੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਜਾਰੀ ਰਹੀ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਣ, ਕੋਈ ਸਮਾਜਿਕ ਇਕੱਠ ਹੋਵੇ। ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਟੋਨੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੌਣਾ

ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਘਰ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਕਬਰ ਦੀ ਚੁੱਪ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਦੱਖਣੀ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ!
ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਨੇ ਘਰ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਨੇੜਲੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਇੱਕ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਕੁਝ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਮਿਸ਼ੇਲ, ਇੱਕ ਡਬਲ ਬੈੱਡ 'ਤੇ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਇਕੱਲਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਹੀਟਰ ਬਹੁਤ ਮਹਿੰਗਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਚਾਲੂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗਰਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸਲੀਪਿੰਗ ਬੈਗ ਵਿੱਚ ਸੌਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰਹਾਣਾ ਰੱਖ ਕੇ ਸੌਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੈਰ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਾਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਲਟ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਉੱਥੇ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੇ ਪੈਰ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਉਲਟ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਨਾਲ ਨੌਜਵਾਨ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਉਸਦੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਸਾਥੀ ਅੰਦਰ ਆਏ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਅਣਦੇਖੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਤੁਰਨ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਅਧਿਆਪਕ, ਇੱਕ ਪਾਇਲਟ ਜੋ ਕੋਰੀਆਈ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਕਰਨਲ ਰਹਿ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਵੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਨੋਖਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉੱਥੇ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਲਗਭਗ ਅੱਧਾ ਉੱਪਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗਰਦਨ ਤੋਂ ਫੜ ਲਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਉੱਪਰ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਰਸਤਾ ਉਸਨੂੰ ਘਸੀਟ ਕੇ ਹੇਠਾਂ ਲੈ ਗਿਆ।
ਪਰ ਯਾਦਗਾਰੀ ਰਾਤ ਹੈਲੋਵੀਨ ਈਵ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਘਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਰਾਤ ਆਪਣੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਖਰੀ ਉਤਰੀ: ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਹੱਥਕੜੀਆਂ ਲਗਾ ਕੇ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਬੰਕ ਬੈੱਡ 'ਤੇ ਸੁੱਤੀ ਪਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉੱਪਰਲੇ ਹਾਲ ਤੋਂ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਲਗਭਗ ਦੋ ਘੰਟੇ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹੀ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਲੰਗੜਾ ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਖਿੱਚ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਭਾਰੀਆਂ ਜ਼ੰਜੀਰਾਂ ਨੂੰ ਘਸੀਟ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਇਸ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਲਾਕੇ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਕਿ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਵਸਨੀਕ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਦੇ ਕੋਲ ਗੁਲਾਮ ਸਨ।
ਟੋਨੀ ਐੱਸ. ਆਪਣੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ; ਕੁਝ ਵੀ ਡਰਾਉਣਾ ਨਹੀਂ, ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਸਿਰਫ਼ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮੈਂਬਰ ਦਾ ਬਿਮਾਰ ਹੋਣਾ ਜਾਂ ਫ਼ੋਨ ਕਾਲ। ਪੁਰਾਣੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਜੋਖਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: ਉਹ ਅਤੀਤ ਤੋਂ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਸੰਵੇਦਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਊਯਾਰਕ ਚਲੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਰਹੱਸਮਈ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਹ ਇੱਕ 110 ਸਾਲ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਏ।
ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ ਜੋ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਰਛਾਵੇਂ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ, ਪਰ ਉਸ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਰਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਟੋਨੀ ਨੂੰ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲੱਗਿਆ। ਇੱਕ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਸਭ ਬਾਰੇ ਸ਼ੱਕੀ ਹੋਣਾ ਪਿਆ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਤਰਕਪੂਰਨ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਆਪਣੇ ਆਪ

ਬੰਦ ਹੋਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ, ਨਾਲ ਹੀ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਵੀ ਹੋਣ ਲੱਗਾ।
ਸਤਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰਲੇ ਫਲੈਟ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਪੁਰਾਣੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਟੋਨੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਹੁੰਦੇ ਸੁਣੇ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਹਾਲਤ ਨਾਲ ਇੱਕ ਆਮ ਸਮੱਸਿਆ ਵਜੋਂ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਟੋਨੀ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸਹਿਜ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਭੂਤ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਹੈ। ਕਈ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਟੋਨੀ ਨੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਘਰ ਦੇ ਅਸਲ ਮਾਲਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਖਰੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਏ., ਜਾਦੂਗਰੀ ਦੀ ਵਿਦਿਆਰਥਣ, ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਉਸਨੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ।
ਟੋਨਿਆ ਨੂੰ ਭੂਤ ਨਾਲ ਕਮਰਾ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਘਰ ਦੇ ਉਪਕਰਣ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨ ਦੇ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ; ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬੇਆਰਾਮ ਅਤੇ ਠੰਡੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕੋਈ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ? ਫਿਰ ਟੋਨਿਆ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉੱਤਰੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਲਾ ਪੋਰਟੇ ਵਿੱਚ ਭਿਆਨਕ ਅਨੁਭਵ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉੱਥੇ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਲੌਂਗ ਆਈਲੈਂਡ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਆਮ ਭੂਤ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ!
ਇਸ ਦ੍ਰਿੜ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ, ਟੋਨੀ ਨੇ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

*74
ਰੀਬਾ ਦੇ ਭੂਤ
ਰੇਬਾ ਬੀ. ਇੱਕ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ, ਨਾਜ਼ੁਕ ਦਿੱਖ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਦੋ ਬਾਲਗ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਉਸਦਾ ਜਨਮ ਕੈਂਟਕੀ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਰੇਬਾ ਨਾਮ ਕਈ ਵਾਰ ਆਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਮੈਡੀਕਲ ਸੈਕਟਰੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੁਣ, ਉਸਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਤਿੰਨ ਬਿੱਲੀਆਂ ਨਾਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤਲਾਕਸ਼ੁਦਾ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ. ਹੈਰਾਨ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਖਾਸ ਪਿਆਰ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਕਈ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਬਿੱਲੀਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਕੱਲੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਆਦੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਘਰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਜੋ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਆ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਆਲੇ- ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਉਸਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਹੀ ਮੌਜੂਦ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੈਂਟਕੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਇੱਕ ਤੀਬਰ ਭਾਵਨਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ ਸੀ - ਅਤੇ ਇੱਕ ਭਾਵਨਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕੱਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਸੌਂ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਣਜਾਣ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਝੁਕਦੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੋਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਡੂੰਘਾਈ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਵੱਡੀ ਹੁੰਦੀ ਗਈ, ਇਹ ਯੋਗਤਾ ਉਸਦੀ

ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ "ਆਮ" ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ।
ਇਹ ਘਟਨਾ ਉਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਿਨਸਿਨਾਟੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੋੜੇ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਤਲਾਕ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਲਗਭਗ 1900 ਵਿੱਚ ਬਣਿਆ ਸੀ; ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਯੁੱਗ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਸਨ: ਪਿੱਤਲ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਹੈਂਡਲ, ਛੋਟੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਘੁੰਮਦੇ ਘੰਟੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਸ ਯੁੱਗ ਦੇ ਹੋਰ ਫਰਨੀਚਰ। ਘਰ ਤਿੰਨ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਉੱਚਾ ਸੀ; ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ ਦੂਜੀ ਅਤੇ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਰੇਬਾ ਦਾ ਬੈੱਡਰੂਮ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸੀ; ਇਹ ਉੱਥੇ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਬੈੱਡਰੂਮ ਸੀ ਜੋ ਫਰਸ਼ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਥਿਤ ਸੀ।
ਇੱਕ ਦਿਨ, ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚੀ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਨੇੜੇ ਆਈ, ਉਹ ਆਦਮੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਇਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ। ਉਹ ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਈ ਸੀ, ਬਿਸਤਰੇ ਨਾਲ ਝੁਕ ਕੇ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹ ਰਹੀ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ: ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਭੂਰੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਵੀ ਭੂਰੇ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਸੀ, ਜਾਂ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰ ਸਿੱਧੇ ਉਸ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ।
ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਆਉਂਦਾ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਉਸਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਟੋਰੇਜ ਰੂਮ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਿੱਧਾ ਰੇਬਾ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ

ਉਸੇ ਪਲ, ਰੇਬਾ ਨੂੰ ਗੁੱਸਾ ਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ।
ਭਾਵੇਂ ਰੇਬਾ ਬੀ. ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਚੇਤ ਸੀ ਅਤੇ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਹ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਭੂਤ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ; ਉਸਨੂੰ ਭੂਤ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਰਹੀ, "ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਓ, ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਓ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।" ਉਸੇ ਪਲ, ਭੂਤ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਪਣੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਲਈ। ਅਗਲੇ ਹੀ ਪਲ, ਇਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਰੇਬਾ ਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਕਮਰਾ ਹੇਠਾਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦਿਲ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਖੁਦ ਵੀ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੱਚ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਡਰੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਬੇਲੋੜੀ ਇਸ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਸੌਂ ਗਈ।
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੀ ਚੌਦਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਧੀ ਅਤੇ ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਘਰ ਆ ਗਏ। ਇਹ ਵੀਕਐਂਡ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਬੱਚੇ ਆਨੰਦ ਮਾਣਨ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ। ਉਹ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਸਟੋਰਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਈ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਡੱਬਿਆਂ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੈ।
ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਦੂਰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਦਮੀ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਚੁੱਪਚਾਪ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਫਿਰ ਮੋੜਿਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਹਫਤੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਬੱਚੇ ਦੁਬਾਰਾ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਪਹੁੰਚੇ, ਉਸਦੀ ਧੀ ਉਸੇ ਸਟੋਰਰੂਮ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਈ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਮੰਮੀ, ਕੀ ਕੋਈ ਉੱਥੇ ਬੈਠਾ ਹੈ?" ਰੀਬਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾ

ਲੱਗਾ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਟੀਵੀ ਚਾਲੂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਵਾਜ਼ ਘੱਟ ਰੱਖੀ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਕਰੇ, ਜਿਸਦਾ ਕਮਰਾ ਉਸੇ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਫਰਨੀਚਰ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਟੀਵੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਬੈਠ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਦੋ ਲਾਉਂਜ ਕੁਰਸੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ 'ਤੇ ਉਹ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਟੀਵੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਹੋਰ ਬੈਠ ਕੇ ਸਕ੍ਰੀਨ ਦੇਖ ਸਕੇ। ਉਹ ਟੀਵੀ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਜਨਬੀ ਦੁਬਾਰਾ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ। ਫਿਰ ਉਹ ਰੇਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਖਾਲੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ ਮਾਹੌਲ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹਿਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਸੀ। ਉਹ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੇਬਾ ਲਗਭਗ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਸੰਗਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਉੱਥੇ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਉਸਦੀ ਇਕੱਲਤਾ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਹੁਣ ਗੁੱਸੇ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਮਿਲਣ ਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਰੇਬਾ ਨੇ ਅਜਨਬੀ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਉੱਚੀ ਨੱਕ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ; ਉਸਨੇ ਭੂਰਾ ਸੂਟ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਆਧੁਨਿਕ ਸ਼ੈਲੀ ਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਘਰ ਕਾਫ਼ੀ ਪੁਰਾਣਾ ਸੀ, ਇਹ ਆਦਮੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦੌਰ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਦੇ ਕੱਪੜੇ ਨਵੇਂ ਲੱਗ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੈਠੀ, ਭੂਤ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਮਿਲਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਉਹ ਕਮਰਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਭੂਤ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ।
ਰੇਬਾ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਸੀ— ਗੋਰੀ ਚਮੜੀ ਵਾਲੀ, ਸੁਨਹਿਰੀ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ। ਉਸਨੂੰ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਿਸਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਫ੍ਰੈਂਚ ਸੂਬਾਈ

ਸ਼ੈਲੀ ਦਾ ਸੋਫਾ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਜੋ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਦਮੀ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਤੀਤ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਰੇਬਾ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਭੂਤ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਵਿਚਕਾਰ ਕੁਝ ਦੁਖਦਾਈ ਵਾਪਰਿਆ ਹੈ।
ਅਚਾਨਕ, ਰੇਬਾ ਡਰ ਨਾਲ ਕੰਬ ਗਈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਭੂਤ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮ ਬਿਤਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸਦੇ ਡਰ ਨੇ ਉਸਦੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਵਾਲੇ ਮਹਿਮਾਨ ਨੂੰ ਵੀ ਘੇਰ ਲਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਨੇੜੇ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਤੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਕੋਲ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਘੜਾ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਢੱਕਣ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਰੱਖਦੀ ਸੀ। ਬਿਸਤਰਾ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਅਲਮਾਰੀ ਵਰਗਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਦੋਂ ਚਾਹੇ ਢੱਕਣ ਚੁੱਕ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਰਸੀਦਾਂ, ਟਿਕਟਾਂ ਅਤੇ ਕਾਗਜ਼ ਅੰਦਰ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਰੇਬਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਬਿਸਤਰਾ ਕੰਧ ਨਾਲ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਅਤੇ ਕੰਧ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ ਬਿਸਤਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖਿਆ, ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ, ਉਲਟਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਭ ਕੁਝ ਬਾਹਰ ਡਿੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਉੱਡਿਆ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਹਿੱਲਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸਭ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ; ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਭ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਅੰਗਾਤਮਕ ਸੀ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਠੇਸ ਨਾ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ - ਫਿਰ ਵੀ ਦੋਵੇਂ ਜਾਣਦੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਉਹ ਸੱਚ ਸੀ।

ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਉਸ ਨਾਟਕੀ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਭੂਤ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ ਇਸ ਘਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚਲੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ, ਰੇਬਾ ਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅੱਧਖੜ ਉਮਰ ਦੇ ਅਜਨਬੀ ਨੇ ਸੜਕ 'ਤੇ ਰੋਕਿਆ ਜਿਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਸੜਕ ਦੇ ਪਾਰ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਰੇਬਾ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਹਾਂ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਔਰਤ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਘਰ ਕਦੇ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਸੀ। ਰੇਬਾ ਦੀ ਮਾਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਹਨ। ਅਜਨਬੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ, "ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ।" ਰੇਬਾ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਉਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਸੀ; ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਰਗੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲ।
ਜਿਸ ਨਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਔਰਤਾਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਵੀ ਅਣਦੇਖੇ ਕੰਪਨਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਰੇਬਾ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਇੱਕ ਖਾਸ ਤੋਹਫ਼ਾ ਹੈ। ਜੇ ਭੂਤ ਉਸਦੀ ਸੰਗਤ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਰੇਬਾ ਦਾ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਜੌਨ ਐੱਚ. ਸੀ, ਜੋ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਗਸ਼ਤ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਫੋਰਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਉਸਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਰਫ਼ਤਾਰ ਡਰਾਈਵਰ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਰੇਬਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਜੌਨ ਨੂੰ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਦੋਸਤ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਰੇਬਾ ਦਾ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਪਰਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਵੇਰ, ਉਸਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ; ਇਹ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਜੌਨ ਐੱਚ ਸੀ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਭਾਵਨਾ ਚਲੀ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਖਾਲੀ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ। ਨੌਜਵਾਨ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ

ਰੇਬਾ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਿਆ। ਉਸ ਸਵੇਰੇ ਰੇਡੀਓ 'ਤੇ ਖ਼ਬਰ ਆ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਰੇਬਾ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੁਝ ਹੋਰ ਖ਼ਬਰਾਂ ਮਿਲ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਰੇਬਾ ਬੀ. ਨੇ ਜਾਦੂ-ਟੂਣੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਇੱਕ ਜਾਣਕਾਰ, ਨਿਊਜ਼ ਐਂਕਰ ਬਿਲ ਜੀ ਨਾਲ ਸਾਂਝੀ ਕੀਤੀ। ਇੱਕ ਪੱਤਰਕਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਸਨੂੰ ESP ਵਰਗੇ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਉਹ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ ਅਤੇ ਗੱਲਬਾਤ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵੱਲ ਮੁੜ ਗਈ।
ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀ ਜੀ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਵਾਲੇ "ਚੁਣੇ ਹੋਏ" ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੋਣ ਤੋਂ ਘਬਰਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਮਾਧਿਅਮ ਜੋ ਨੇੜੇ ਦੇ ਇੱਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਗਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਆਦਮੀ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣ ਨਹੀਂ ਸਕੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਹ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੁਟਿਆਰ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ; ਉਹ ਜਾਂਚ ਲਈ ਹਸਪਤਾਲ ਵੀ ਗਈ, ਪਰ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਈ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਉਹੀ ਭੂਤ ਵਰਗਾ ਚਿੱਤਰ ਦੇਖਿਆ। ਇਸ ਵਾਰ, ਉਹ ਘਬਰਾਈ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲੀ ਗਈ ਅਤੇ ਜਗ੍ਹਾ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਦੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਰੱਖਤ ਨਾਲ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿੱਖ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਲਟਕਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
"ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ," ਬਿੱਲ ਨੇ ਰੇਬਾ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ, ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਜਾਂ ਡਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਦੱਸੀ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਭੂਤ ਵੀ ਇਨਸਾਨ

ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰੇਬਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਬਿੱਲੀ ਦਾ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ - ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਹਾਣੀ ਹੈ।

*75
ਬਰੁਕਲਿਨ ਤੋਂ ਹੈਨੀ
ਬਰੁਕਲਿਨ ਵਿੱਚ ਕਲਿੰਟਨ ਸਟਰੀਟ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ, ਜੋ ਕਦੇ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣਾ ਮੱਧ-ਵਰਗੀ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਬਰੁਕਲਿਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਘਰ 300 ਬਲਾਕ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਚਾਰ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਉੱਚਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੇਸਮੈਂਟ ਸੀ, ਫਿਰ ਕੁਝ ਪੌੜੀਆਂ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬ੍ਰਾਊਨਸਟੋਨ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਆਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਤੀਜੀ ਅਤੇ ਚੌਥੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਸੀ। ਕੋਈ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਨੂੰ ਚੌਥੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਬੇਸਮੈਂਟ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ; ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਬ੍ਰਾਊਨਸਟੋਨ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਵਰਣਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇਹ ਘਰ ਸੌ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪੁਰਾਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਇੱਕ ਖਾਸ ਬਿੰਦੂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਫਿੱਕੇ ਪੈ ਗਏ ਹਨ।
1960 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ, ਘਰ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ। ਪੁਰਾਲੇਖ ਰਿਕਾਰਡ ਵੀ ਬਹੁਤ ਮਦਦਗਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਲਕ ਹਮੇਸ਼ਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜੋ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਛੱਡ ਦਿਓ, ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੇਰੀ ਕਹਾਣੀ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ ਉੱਪਰਲੀਆਂ ਦੋ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ 'ਤੇ ਧਿਆਨ

ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੋਏਗੀ; ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵਿੱਚ ਦੋ ਬੈੱਡਰੂਮ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਾਥਰੂਮ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਚੌਥੀ, ਜਾਂ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ, ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ, ਰਸੋਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਾਥਰੂਮ ਸੀ।
ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਮੇਰਾ ਖਾਤਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਹਿਲੀਆਂ ਦੋ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਇੱਕ ਆਰਕੀਟੈਕਟ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਉੱਪਰਲੀਆਂ ਦੋ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਹੀ ਨਵੇਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਸਨ। ਗਰਮੀਆਂ ਦੌਰਾਨ, ਬਰੁਕਲਿਨ ਵਿੱਚ ਯੰਗ ਵੂਮੈਨਜ਼ ਹੋਮ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ (YWCA) ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਦੋ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲੱਭਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਲਿੰਟਨ ਸਟਰੀਟ ਦੇ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦੋ ਖਾਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਪਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਬਿਨਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੋਚੇ-ਸਮਝੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਪਰਲੀਆਂ ਦੋ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਈਆਂ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਬਾਰਬਰਾ ਅਤੇ ਸ਼ੈਰਨ ਦੋਵੇਂ 23 ਸਾਲਾਂ ਦੀਆਂ ਸਨ, ਕਾਲਜ ਪੜ੍ਹ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਬਾਰਬਰਾ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਬਰੁਕਲਿਨ ਇੱਕ ਧੁੰਦਲੀ ਯਾਦ ਸੀ, ਪਰ 1 ਅਗਸਤ ਨੂੰ, ਜਿਸ ਸਾਲ ਉਹ ਅਤੇ ਸ਼ੈਰਨ ਉੱਥੇ ਚਲੇ ਗਏ, ਬਰੁਕਲਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਬਣ ਗਈ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਘਰ ਪਹੁੰਚੀ, ਉਸਨੇ ਘਰ ਦੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਫਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਰਪੇਟ ਕੀਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੈਕਿਊਮ ਕਰਨਾ ਕਾਫ਼ੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਬਿਜਲੀ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਅਤੇ ਐਕਸਟੈਂਸ਼ਨ ਕੋਰਡ ਸਨ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਸ਼ੈਰਨ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਅਤੇ ਸਫਾਈ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਐਕਸਟੈਂਸ਼ਨ ਕੋਰਡ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੇ ਵੈਕਿਊਮ ਕਲੀਨਰ ਦੀ ਲਗਭਗ 12-ਫੁੱਟ ਕੋਰਡ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਤਿੰਨ ਫੁੱਟ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ, ਬਾਕੀ ਨੌਂ ਫੁੱਟ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਪਏ ਰਹੇ।

ਅਚਾਨਕ, ਕੰਧ ਤੋਂ ਪਲੱਗ ਬਾਹਰ ਆ ਗਿਆ। ਸ਼ੈਰਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਿਆ; ਪਲੱਗ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਾਕਟ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਅੰਦਰ ਰੱਖਿਆ, ਵੈਕਿਊਮ ਕਲੀਨਰ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਚਾਲੂ ਕੀਤਾ। ਉਦੋਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਲੀਨਰ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਚਾਲੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਕਦੇ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ! ਉਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਅਜੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਕੰਮ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਰਹੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਆਈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਰੂਮਮੇਟ ਨੂੰ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਪਾਗਲ ਹੈ। "ਬੱਸ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ," ਸ਼ੈਰਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਸ ਘਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਹੈ।"
ਅਗਲੇ ਪੰਜ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੌਰਾਨ, ਕੁੜੀਆਂ ਨੇ ਪੂਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦੀ ਬਸਤੀ ਜਾਂ ਹੇਠਾਂ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। ਪੰਜ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ "ਸ਼ਾਂਤੀ" ਅਚਾਨਕ ਉਦੋਂ ਟੁੱਟ ਗਈ ਜਦੋਂ ਸ਼ੈਰਨ ਦਾ ਛੋਟਾ ਭਰਾ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਤੋਂ ਮਿਲਣ ਆਇਆ। ਉਹ ਅਜੇ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੰਗੀਤ ਸੁਣਨਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਉੱਚਾ ਹੋਵੇ। ਨੌਜਵਾਨ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਸਨ, ਸੰਗੀਤ ਸੁਣ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਸ਼ਾਮ ਸੁਹਾਵਣੀ ਅਤੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਸਟੀਰੀਓ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਸੰਗੀਤ ਕਾਫ਼ੀ ਉੱਚਾ ਰੌਕ ਐਂਡ ਰੋਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸਟੀਰੀਓ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਹਾਲਵੇਅ ਦੀ ਲਾਈਟ ਬੁਝ ਗਈ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਸੋਈ ਦੀ ਲਾਈਟ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਫਿਊਜ਼ ਫਟ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਾਰਬਰਾ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਪੌੜੀਆਂ ਹੇਠਾਂ ਗਈ। ਕੋਈ ਫਿਊਜ਼ ਨਹੀਂ ਫਟਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਨੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਜੋਂ ਫਿਊਜ਼ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਹ ਉੱਪਰ ਵਾਪਸ ਆਈ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਬਿਜਲੀ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ।

ਪਰ ਸਭ ਕੁਝ ਅਜੇ ਵੀ ਬੰਦ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਸ਼ੈਰਨ ਦੇ ਭਰਾ ਨੇ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਲਾਈਟਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਵਿੱਚ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਟਿਫਨੀ-ਸ਼ੈਲੀ ਵਾਲਾ ਲੈਂਪ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਬੰਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਚਾਲੂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਖਿੱਚਿਆ, ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਇਹ ਚਾਲੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਨੂੰ ਬੰਦ ਕੀਤਾ, ਫਿਰ ਚਾਲੂ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚਾਲੂ ਸੀ।
ਇਸ ਗੱਲ ਨੇ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਖਾਣ ਲਈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਰਸੋਈ ਬਰਫ਼ ਦੇ ਡੱਬੇ ਵਾਂਗ ਠੰਢੀ ਸੀ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਕੋਈ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦਾ ਸੀ, ਘਰ ਦੇ ਬਾਕੀ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਤਾਪਮਾਨ ਆਮ ਵਾਂਗ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਬਾਕੀ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਉੱਠੇ, ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬਰਫ਼ੀਲੀ ਠੰਢ ਸੀ। ਇਹ ਚਾਰ ਜਾਂ ਪੰਜ ਰੇਡੀਏਟਰ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹੋਣ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਸੀ।
ਉਸ ਰਾਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਇੱਕ ਭੂਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਨਾਮ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਹੈਂਡਰਿਕਸ ਰੱਖਿਆ - ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ, ਇਹ ਜਿਮੀ ਹੈਂਡਰਿਕਸ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਦੇ ਕੁਝ ਰਿਕਾਰਡ ਵਜਾ ਰਹੇ ਸਨ।
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਟੋਬੀ ਦੂਜੀਆਂ ਦੋ ਕੁੜੀਆਂ ਨਾਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਟੋਬੀ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਰਸੋਈ ਦੀ ਘਟਨਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਟੋਬੀ ਦੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਭੂਤ ਦਾ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਪਹਿਲੂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ।
ਟੋਬੀ ਦੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ, ਕੁੜੀਆਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਰਾਤ ਦੇ 11 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸਨ, ਅਤੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ

ਡਿਮਰ ਚਾਲੂ ਸੀ। ਟੋਬੀ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਾਰਬਰਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਦੋਸਤ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੂੰ ਠੰਢੀ ਹਵਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਹਵਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਲਾਈਟਾਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਮੱਧਮ ਹੁੰਦੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਡਿਮਰ ਡਾਇਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਚਲਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਟੋਬੀ ਨੂੰ ਅਜੇ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹੁਣੇ ਹੀ ਅੰਦਰ ਆਈ ਸੀ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਨਵੇਂ ਰੂਮਮੇਟ ਉਸਨੂੰ ਅਜੀਬ ਸਮਝਣ।
ਪਰ ਰਾਤੋ-ਰਾਤ ਅਜੀਬ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਾਤ 11 ਵਜੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਦੋਂ ਦੋਵੇਂ ਕੁੜੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਹੇਲੀਆਂ ਬੈਠ ਕੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਬਾਰਬਰਾ ਅਸਹਿ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਾਰਬਰਾ ਨੇ ਸ਼ੈਰਨ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਨਜ਼ਰ ਬਦਲੀ; ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਟੋਬੀ ਨੂੰ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲੈਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ।
ਲਗਭਗ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ: ਖਾਣਾ ਪਕਾਉਣ ਵਾਲੇ ਭਾਂਡੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਕੱਪੜੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਖਿੜਕੀਆਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਕੂੜੇ ਦੇ ਡੱਬੇ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਹੱਥ ਨਾਲ ਉਲਟ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਸਾਰੇ ਸਮੇਂ, ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉੱਪਰ, ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਤੁਰਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਲਗਾਤਾਰ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਕੁੜੀਆਂ ਰਾਤ ਦੇ ਹਰ ਸਮੇਂ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਵੀ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਦੀਆਂ ਸਨ। ਕੋਈ ਇਧਰ-ਉਧਰ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਦਮ ਉੱਚੇ ਅਤੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਦੇ, ਪਰ ਇਹ ਕਿਸੇ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਉੱਪਰ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।

ਕੁੜੀਆਂ ਨੇ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੂਤ ਹੈ। ਟੋਬੀ ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਚਪਨ ਦੌਰਾਨ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਰਬਰਾ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਸੀਟੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਦੀ ਰਹੀ - ਕੋਈ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਧੁਨ ਜਾਂ ਗਾਣਾ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਮਨੁੱਖੀ ਸੀਟੀ ਵਾਂਗ ਵੱਜਦੀ ਰਹੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਟੋਬੀ ਨੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਜਾਦੂ-ਟੂਣੇ ਅਤੇ ਜਾਦੂ-ਟੂਣੇ ਦੇ ਇੱਕ ਕੋਰਸ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਲਿਆਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਰਾਤ 11 ਵਜੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਭੂਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਜਾਦੂ ਵਰਤਦਾ ਸੀ।
ਉਹ ਸਟੀਰੀਓ ਨੂੰ ਚਾਲੂ ਅਤੇ ਬੰਦ ਕਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾਉਂਦੀ ਅਤੇ ਬੰਦ ਕਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੱਕ, ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹੈ। ਖਿੜਕੀਆਂ ਭਾਰੀਆਂ ਸਨ, ਫਰਸ਼ ਤੋਂ ਛੱਤ ਤੱਕ, ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਹਵਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਹੀ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਖਿੜਕੀਆਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਖੜਕਦੀਆਂ ਹੋਣ, ਜਿਵੇਂ ਹਵਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਬੇਚੈਨੀ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਭਰ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਜਾਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ। ਉਸ ਜੂਨ ਵਿੱਚ, ਟੋਬੀ ਦਾ ਬੁਆਏਫ੍ਰੈਂਡ, ਬਰੂਸ, ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਮਾਸਟਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇੱਕ ਬਾਥਰੂਮ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਰਬਰਾ ਅਕਸਰ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਲੰਘਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਬਾਥਰੂਮ ਦੀ ਲਾਈਟ ਜਗਾਈ ਰੱਖੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਨਾ ਟਕਰਾ ਸਕੇ। ਉਸ ਖਾਸ ਜੂਨ ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਟੋਬੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਬੁਆਏਫ੍ਰੈਂਡ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਅਤੇ ਟੋਬੀ ਛੱਤ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਕੰਧ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਦਿਆਂ ਦੇਖਿਆ।

ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮੂਰਤੀ ਸੀ, ਕੰਧ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪਰਛਾਵਾਂ, ਪਰ ਟੋਬੀ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਲੰਬੇ ਵਾਲ ਗੁੰਦੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਭਾਰਤੀ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਗੁੱਤਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਟੋਬੀ ਨੇ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦਾ ਧਿਆਨ ਚਿੱਤਰ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੇ ਇਸ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ।
ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੇ ਟੋਬੀ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸੈਂਡਵਿਚ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੂੰ ਪੰਜ ਜਾਂ ਦਸ ਮਿੰਟ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਈ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬੁਆਏਫ੍ਰੈਂਡ ਨੂੰ ਚਾਦਰਾਂ ਹੇਠ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਇਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਬਾਥਰੂਮ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਬੁਆਏਫ੍ਰੈਂਡ ਬਾਥਰੂਮ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਗਿਆ।
ਉਹ ਉੱਥੇ ਪਿਆ ਸਿਗਰਟ ਪੀ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦਾ ਹੈਂਡਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਚਾਲੂ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ। ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਕੰਬਲਾਂ ਹੇਠ ਦੱਬ ਗਿਆ ਅਤੇ ਟੋਬੀ ਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੱਕ ਲੁਕਿਆ ਰਿਹਾ। ਉਸ ਪਲ ਤੋਂ, ਉਸਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਉਸਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ 'ਤੇ ਹੱਸਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਗਲੀ ਰਾਤ, ਉਸਦਾ ਬੁਆਏਫ੍ਰੈਂਡ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਟੋਬੀ ਸਵੇਰੇ 2 ਵਜੇ ਉੱਠਿਆ। ਟੀਵੀ ਚਾਲੂ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕੰਧ 'ਤੇ ਉਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇਖੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਪਲਾਂ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਦੀ ਉਹੀ ਸ਼ਕਲ ਦੇਖੀ, ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾ ਰਹੀ ਹੈ।
ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਟੋਬੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬੁਆਏਫ੍ਰੈਂਡ ਦਾ ਬ੍ਰੇਕਅੱਪ ਹੋ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੋ ਗਈ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਉਹ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਉਸਨੂੰ ਇਸ

ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਫਿਰ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਨੋਟ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਜਾਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰੇਗਾ। ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦੋ ਰੂਮਮੇਟ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਦੋਵੇਂ ਕੁੜੀਆਂ ਉੱਪਰ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਟੋਬੀ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਲੇਟ ਗਈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
ਕਮਰੇ ਦੀ ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਚੀਕ ਸੁਣੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, "ਟੋਬੀ।" ਟੋਬੀ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਗਿਆ ਅਤੇ ਫੋਨ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਬਾਰਬਰਾ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲੀ ਗਈ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟ ਗਈ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ "ਟੋਬੀ" ਕਹਿਣ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ - ਯਾਨੀ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ।
ਫਿਰ ਟੋਬੀ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੌਣ ਬੁਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ "ਹੈਨੀ" ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਹੈਂਡਰਿਕਸ ਦਾ ਉਪਨਾਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਨਾਮ ਜੋ ਉਸਨੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਉਸ ਰਾਤ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਿਮੀ ਹੈਂਡਰਿਕਸ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਸੁਣ ਰਹੇ ਸਨ। ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ, ਟੋਬੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹੈਨੀ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ?" ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, "ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਓ, ਇਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਨਾ ਲਓ, ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।" ਇਹ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਕੋਈ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਮ ਦੇ 5 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸਨ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਜੂਨ ਸੀ, ਕਮਰਾ ਅਜੇ ਵੀ ਕਾਫ਼ੀ ਚਮਕਦਾਰ ਸੀ।
ਟੋਬੀ ਅਜੇ ਇਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਉੱਭਰਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ। ਸ਼ੈਰਨ ਘਰੋਂ ਚਲੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਮੈਡਲੀਨ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੁੜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਚਲੀ ਗਈ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਅਤੇ

ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਲਿਆਇਆ ਜਿਸਦਾ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਨੁਭਵ ਵੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਜੋਏ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਮੁੰਡੇ ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਤੋਂ ਇੱਕੀ ਸਾਲ ਦੇ ਸਨ। ਮੈਡੇਲੀਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਜਾਦੂਗਰੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਲੈ ਆਏ। ਸ਼ਨੀਵਾਰ, 19 ਦਸੰਬਰ ਨੂੰ, ਜਦੋਂ ਬਾਹਰ ਬਰਫ਼ ਪੈ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਹੌਲ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਲਈ ਸੰਪੂਰਨ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਾਖੁਸ਼ ਭੂਤ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਉੱਪਰ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਏ ਅਤੇ ਬੋਰਡ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠ ਗਏ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਖੇਡ ਵਾਂਗ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਮੂਰਖਤਾ ਭਰੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋਏ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੌਣ ਕਿਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਸਵਾਲ। ਪਰ ਸੈਸ਼ਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਭੂਤ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਤਿੰਨ ਕੁੜੀਆਂ ਅਤੇ ਮੈਡੇਲੀਨ ਦਾ ਭਰਾ ਆਪਣੇ ਗੋਡਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਕਰਕੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ ਅਤੇ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਉੱਪਰ ਰੱਖਿਆ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੈਨੀ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੇ। ਉਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਚੁੱਕਣ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਬੋਰਡ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅੱਖਰਾਂ ਵੱਲ ਜਾ ਸਕੇ।
ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਇਸਨੂੰ ਛੂਹਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਸੂਚਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ! ਇਹ ਬੋਰਡ 'ਤੇ "ਹਾਂ" ਸ਼ਬਦ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਸੰਚਾਰ ਦੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਲੋੜ ਹੈ। ਚਾਰਾਂ ਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੱਕ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਕੁਝ ਡਰੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਟੋਬੀ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਭੂਤ ਕੁੜੀ ਅਜੇ ਵੀ ਘਰ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਰੁਕ-ਰੁਕ ਕੇ, ਸ਼ਬਦ-ਦਰ-ਸ਼ਬਦ, ਹੈਨੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਦੁਖਦਾਈ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਈ।

ਇਹ ਇੱਕ ਹੌਲੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਹਰ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਸ਼ਬਦ-ਦਰ-ਸ਼ਬਦ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੀਤਣ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਉਹ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਹੈਨੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਘਰ ਕਦੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਸੀਸਾ ਰਿਸਟ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਗਰਭਵਤੀ ਹੋ ਗਈ। ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਇਸਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਗਰਭਪਾਤ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਖੁਦ ਗਰਭਪਾਤ ਕਰਵਾਇਆ, ਅਤੇ ਗਰਭਪਾਤ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।
ਉਸਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਡੇਨਵਰ, ਕੋਲੋਰਾਡੋ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਬੁਆਏਫ੍ਰੈਂਡ ਵੀ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਭ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਘਰ ਰਹਿਣ ਦਾ ਉਸਦਾ ਕਾਰਨ ਮਦਦ ਮੰਗਣਾ ਸੀ; ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਲਾਸ਼ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਬੁਆਏਫ੍ਰੈਂਡ ਦੇ ਕੋਲ ਦਫ਼ਨਾਈ ਜਾਵੇ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਪਸੰਦ ਹਨ?"
"ਹਾਂ," ਭੂਤ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
ਕੀ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦਾ ਹੈ? "ਹਾਂ, ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕਤਲ ਕਰਦੇ ਹਨ।"
ਇਹ ਗੱਲ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਲਈ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਢੁਕਵੀਂ ਜਾਪਦੀ ਸੀ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਗਰਭਪਾਤ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਵੋਗੇ?"
"ਸੇਸਾ ਕੋਲ ਹੈ," ਭੂਤ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਇਸ ਕਥਨ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਲਈ, ਅਚਾਨਕ ਰਸੋਈ ਦੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਲੀਬ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ, ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵੀ ਸਰੋਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀਕਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ।

ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਡੇਨਵਰ ਜਾ ਕੇ ਸੀਸੇ ਦੀ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਨੂੰ ਪੁੱਟ ਕੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਸਾਧਨ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹੀ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਲਈ ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?"
"ਹੋਲਜ਼ਰ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਟੋਬੀ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਬੈਠ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਮੱਸਿਆ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦਿਆਂ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਲਿਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਉਸ ਰਾਤ ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਵਰਤ ਸਕਦੇ ਸਨ; ਉਹ ਸਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘਬਰਾਏ ਹੋਏ ਸਨ।
ਸੋਮਵਾਰ ਨੂੰ, ਟੋਬੀ ਨੇ ਉਹ ਪੱਤਰ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਭੇਜਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੇਗਾ, ਉਸਨੇ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੁਝ ਸੁਤੰਤਰ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸੇਜ਼ਾ ਰਿਸਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਉਹ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ, ਰਿਕਾਰਡ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘਟਨਾਵਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਜਦੋਂ ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ।
ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਚਿੱਠੀ ਮਿਲੀ, ਮੈਂ ਢਾਈ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਯੂਰਪ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਦੇਖਾਂਗੀ। ਟੋਬੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਵਾਪਸ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਹੈਨੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਲੱਗਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਯੂਰਪ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ।
ਪਰ ਬਾਰਬਰਾ ਨੇ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ; ਇੱਕ ਰਾਤ ਉਹ ਹੈਨੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਪਰ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਘੁੰਮ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਦੁੱਖ

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਟੋਬੀ ਨੇ ਹੈਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਸੰਭਾਵੀ ਰੂਮਮੇਟ ਹੋਰ ਵੀ ਘਬਰਾ ਗਿਆ।
ਅਚਾਨਕ, ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਧਮਾਕਾ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਗਏ। ਕੂੜੇ ਦਾ ਡੱਬਾ ਉਲਟ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਾਰੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਗਿਆ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਸਦੇ ਨੇੜੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਵੀਂ ਕੁੜੀ ਨੇ ਇਹ ਸਭ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਭੱਜ ਗਈ। ਉਹ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਈ।
ਪਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਟੋਬੀ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਛੁੱਟੀਆਂ 'ਤੇ ਚਲੀ ਗਈ। ਉੱਥੇ, ਉਸਨੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਡਿਪਾਰਟਮੈਂਟ ਸਟੋਰ ਦੇ ਮਾਰਕੀਟ ਰਿਸਰਚ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਲੱਭ ਲਈ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਕੁੜੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਸਮਝੌਤੇ ਨੂੰ ਰੀਨਿਊ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਜੁਲਾਈ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਸਤੰਬਰ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਚਲੇ ਗਏ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਸੰਪਰਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਹੱਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਦਲ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਦੋਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹੈਨੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਅਧੂਰੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ।
ਕਲਿੰਟਨ ਸਟਰੀਟ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਠਹਿਰਨ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ, ਜਦੋਂ ਘਰ ਬਦਲਣ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆ ਰਹੇ ਸਨ, ਟੋਬੀ ਘਰ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਦੇਖਣ ਅਤੇ ਹੈਨੀ ਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿਣ ਲਈ ਅੰਦਰ ਗਈ। ਉਹ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਈ ਅਤੇ ਬਸ ਅਲਵਿਦਾ ਕਿਹਾ, ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਹੈਨੀ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਪਰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਕੋਈ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਘਰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਖਾਲੀ ਪਿਆ ਰਿਹਾ, ਫਿਰ ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਜਾਣਕਾਰ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦ ਲਿਆ। ਐਲਨ ਰਾਹੀਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਘਰ ਵੇਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਵੇਂ ਲੋਕ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆਏ ਹਨ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਕੁਝ ਦਿਨ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਏ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਖਾਲੀ ਮਿਲਿਆ।

ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਰਸੋਈ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਭਰ ਗਈ ਸੀ: ਪੂਰੀ ਰਸੋਈ ਦੋ ਇੰਚ ਡੂੰਘੇ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਟੂਟੀਆਂ ਨੂੰ ਚੱਲਦਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਸੀ। ਹੈਨੀ ਨੇ ਪਾਣੀ ਕਿਉਂ ਚਾਲੂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਚੱਲਣ ਦਿੱਤਾ? ਸ਼ਾਇਦ ਹੈਨੀ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਪਰ ਉਸ ਕੋਲ ਹੋਰ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਭੂਤ ਵਾਂਗ, ਉਹ ਘਰ ਨਾਲ ਬੱਝੀ ਹੋਈ ਸੀ।
ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਉਸਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦਾ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਤੱਕ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਲਿੰਟਨ ਸਟਰੀਟ ਦੇ ਨਵੇਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਮੰਗਦੇ, ਮੈਂ ਹੈਨੀ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।

*76
ਲੌਂਗਲੀਟ ਦੇ ਭੂਤ
ਲੋਂਗਲੀਟ, ਸਮਰਸੈੱਟ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ, ਇੰਗਲੈਂਡ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਭੂਤ ਘਰ ਹੈ। ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਸਦਾ ਮਾਲਕ, ਲਾਰਡ ਬਾਥ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਕੁਲੀਨ ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰਚਾਰ-ਸਚੇਤ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਕਦੇ ਮਿਲਿਆ ਹਾਂ: ਇੱਕ ਦੋਸਤਾਨਾ, ਚਲਾਕ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਵਰਗਾ ਐਕੁਆਰਿਅਸ, ਜਿਸਦਾ ਜਨਮਦਿਨ ਮੇਰੇ ਵਰਗਾ ਹੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਸਾਲ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਲੋਂਗਲੀਟ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਸਮਾਜ ਦੇ ਜੋਤਸ਼ੀ ਟੌਮ ਕੋਰਬੇਟ ਦੁਆਰਾ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਪੱਤਰਕਾਰ ਡਾਇਨਾ ਨੌਰਮਨ ਨਾਲ ਸਾਈਟ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਡਾਇਨਾ ਨੌਰਮਨ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ "ਦ ਸਟੇਟਲੀ ਗੋਸਟਸ ਆਫ਼ ਇੰਗਲੈਂਡ" ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਰਬੇਟ ਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਕੋਰਬੇਟ ਨੂੰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਇੱਕ ਅਨੁਭਵੀ ਹੈ। ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ

ਟ੍ਰਾਂਸ ਮਾਧਿਅਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਘਟਨਾ ਦੀ ਤਹਿ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਇੱਕ ਹੁਨਰਮੰਦ ਅਤੇ ਡੂੰਘੇ ਟ੍ਰਾਂਸ ਮਾਧਿਅਮ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਜੋਤਸ਼ੀ ਸਿਰਫ਼ ਭੂਤਕਾਲ ਤੋਂ ਹੀ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਨਿਵਾਸੀ ਭੂਤ ਜਾਂ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਮਾਧਿਅਮ ਦਾ ਕੰਮ ਆਤਮਾ ਜਾਂ ਭੂਤ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਮੈਂ 1964 ਦੀ ਬਸੰਤ ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਬਾਥ ਨਾਲ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਲੌਂਗਲੀਟ ਦੀ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਫੇਰੀ ਲਈ ਕੋਈ ਤਾਰੀਖ਼ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਐਨਬੀਸੀ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਨੇ ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਨੂੰ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਿਸਨੂੰ ਇਸਦੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਇਕਾਈ ਫਿਲਮਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ।
23 ਮਈ, 1964 ਨੂੰ ਸਾਈਕਿਕ ਨਿਊਜ਼ ਦੀ ਸੁਰਖੀ ਸੀ, "ਮਸ਼ਹੂਰ ਅਦਾਕਾਰਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਫਿਲਮ ਵਿੱਚ ਅਭਿਨੈ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਾਧਿਅਮ - ਕੀ ਕੈਮਰਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਰੂਪਾਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰੇਗਾ?" ਅਖਬਾਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਰਗਰੇਟ ਰਦਰਫੋਰਡ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਅਨੁਭਵੀ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਸਟੇਜ ਅਦਾਕਾਰਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ESP (ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ) ਦੇ ਵਰਤਾਰੇ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਲੌਂਗਲੀਟ ਅਤੇ ਹੋਰ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਫਿਲਮਾਂਕਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਨਿਰਮਾਤਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਫਰੈਂਕ ਡੀ ਫੈਲੀਟਾ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਟੌਮ ਕੋਰਬੇਟ ਅਤੇ ਡਾਇਨਾ ਨੌਰਮਨ ਦੀ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਦੇ ਭੂਤਰੇ ਹਵੇਲੀਆਂ ਬਾਰੇ ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਐਨਬੀਸੀ ਟੀਮ ਲੌਂਗਲੀਟ ਗਈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸ਼ੂਟਿੰਗ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ, ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਲੱਗੀਆਂ। ਕੈਮਰੇ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਖਿਸਕ ਜਾਣਗੇ, ਉਪਕਰਣ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਣਗੇ; ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਭੂਤ ਘੁਸਪੈਠ ਤੋਂ ਨਾਖੁਸ਼ ਸਨ। ਪਰ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਸੱਚੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿੰਨੀਆਂ ਐਨਬੀਸੀ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਵਿਭਾਗ ਦਾ ਕੰਮ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਤੱਥ ਨੂੰ ਐਨਬੀਸੀ ਅਤੇ

ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਦੋਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲੋਂਗਲੀਟ ਦੇ ਭੂਤਰੇ ਕੋਰੀਡੋਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟਾਈਮ-ਲੈਪਸ ਕੈਮਰਾ ਲਗਾਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਫਰੇਮ ਦੁਆਰਾ ਫਰੇਮ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਫਿਲਮ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ ਚਮਕ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸਦੀ ਕੋਈ ਆਸਾਨ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਇਸ ਫਲੈਸ਼ ਨੂੰ ਮਾੜੀ ਫਿਲਮ, ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਦੀ ਖਰਾਬੀ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰਕਪੂਰਨ ਕਾਰਨ ਦੁਆਰਾ ਸਮਝਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕੈਮਰੇ ਨੇ ਜੋ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਦੇ ਰੂਪ ਦੀ ਰਚਨਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਸ਼੍ਰੀ ਡੀ ਫੇਲਿਟਾ ਨੂੰ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਦਾ ਮੁੱਢਲਾ ਗਿਆਨ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮਾਹਰ ਨੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਅਚਾਨਕ ਘਟਨਾ ਦਾ ਬਿਹਤਰ ਉਪਯੋਗ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ।
ਮਾਰਗਰੇਟ ਰਦਰਫੋਰਡ ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਦੀ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਵਜੋਂ ਚੁਣਿਆ ਜਾਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਉਸਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਜਾਂ ਇੱਕ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸ ਭੂਮਿਕਾ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਨੋਏਲ ਕਾਵਾਰਡ ਦੇ ਨਾਟਕ "ਬਲੀਥ ਸਪਿਰਿਟ" ਵਿੱਚ ਮਾਧਿਅਮ ਦੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਾਮਿਕ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ ਸੀ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਟਾਈਮਜ਼, ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੰਭੀਰ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨੇ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਅਤੇ ਮਾਰਗਰੇਟ ਰਦਰਫੋਰਡ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਕਵਰੇਜ ਦਿੱਤੀ। ਪਾਲ ਗਾਰਡਨਰ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, "ਮਿਸ ਰਦਰਫੋਰਡ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਟੀਮ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਤਾਏ ਗਏ ਹਵੇਲੀਆਂ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰੇਗੀ। ਉਹ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਵਿਚਾਰ ਸਾਂਝੇ ਕਰੇਗੀ - ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕਦੋਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ, ਉਹ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।" ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਇਰਾਦਾ ਜਾਂ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਪ੍ਰਚਾਰ ਰਿਲੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਚੰਗਾ ਲੱਗਿਆ।

* * *

ਲੌਂਗਲੀਟ ਦੀ ਮੇਰੀ ਪਹਿਲੀ ਫੇਰੀ ਸਤੰਬਰ 1964 ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਹੰਗਾਮੇ ਅਤੇ ਮਾਰਗਰੇਟ ਰਦਰਫੋਰਡ ਅਤੇ ਫਿਲਮ ਦੇ ਅਮਲੇ ਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਬਾਅਦ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਆਮ ਵਾਂਗ, ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਸੈਲਾਨੀ ਅਜੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਲਾਰਡ ਬਾਥ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਇਮਾਰਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਬੰਦ ਸੀ।
ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ, ਲੰਡਨ ਤੋਂ ਕਾਰ ਰਾਹੀਂ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਘੰਟੇ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਲੌਂਗਲੀਟ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਮਹਿਲ ਹੈ, ਜੋ ਆਕਾਰ ਅਤੇ ਸਜਾਵਟ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸ਼ਾਹੀ ਨਿਵਾਸਾਂ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਲਾਰਡ ਬਾਥ ਖੁਦ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨੇੜਲੇ ਵਾਰਮਿੰਸਟਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਾਦੇ ਨਿਵਾਸ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਇੱਕ ਮਨਮੋਹਕ ਪੁਰਾਣੀ ਮਿੱਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਲੌਂਗਲੀਟ ਦਾ ਨਾਮ ਉਸ ਨਦੀ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕੰਪਲੈਕਸ ਵਿੱਚੋਂ ਵਗਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਚਾਰ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਥਾਈਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਘਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। 1580 ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਰਕੇਸ ਆਫ਼ ਬਾਥ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਪੂਰਵਜ, ਸਰ ਜੌਨ ਥਾਈਨ ਨੇ ਲੋਂਗਲੀਟ ਬਣਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਉਸਦੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਮਹਿਲ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਇੱਕ ਮਹਿਲ ਦੇ ਆਕਾਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਮਹਿਲ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਤੱਕ ਭਰਨ ਵਾਲੇ ਕਲਾ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਈ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਪਵੇਗੀ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਲੌਂਗਲੀਟ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪੇਂਟਿੰਗਾਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਸ਼ਾਇਦ ਮੌਜੂਦਾ ਲਾਰਡ ਬਾਥ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵਜੋਂ, ਸਰ ਵਿੰਸਟਨ ਚਰਚਿਲ ਅਤੇ ਅਡੌਲਫ ਹਿਟਲਰ ਦੋਵਾਂ ਦੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹਿਟਲਰ ਦੀਆਂ ਕਲਾਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਘਰ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ 'ਤੇ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਲਾਰਡ ਬਾਥ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਨਰਸ, ਮਿਸ ਮਾਰਕਸ, ਨੂੰ ਮਿਲੀਏ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੱਤਰਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਛੋਟੀ ਕੈਰੋਲੀਨ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਦਾ ਕਈ ਵਾਰ ਭੂਤ ਨਾਲ ਸਾਹਮਣਾ ਹੋਇਆ ਸੀ।
“ਮੈਂ ਇੱਕ ਲੰਮਾ, ਵਿਦਵਾਨ ਦਿੱਖ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਦੇਖਿਆ,” ਨਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਉਹ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ ਵੇਖੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਉੱਚਾ ਕਾਲਰ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ‘ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਦਾਦਾ ਜੀ ਹਨ। ਕੀ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਜਲਦੀ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ?’ ਅਸੀਂ ਕਮਰੇ ਦੇ ਪਾਰ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ- ਪਿੱਛੇ ਗਏ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ‘ਇਹ ਕੋਈ ਇਨਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।’ ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਦੋਸਤਾਨਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਭੂਤ ਸੀ।”

ਲੌਂਗਲੀਟ ਦੇ ਭੂਤ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰ ਹਨ - ਇੱਕ ਅਪਵਾਦ ਦੇ ਨਾਲ।
ਨਰਸ ਦੇ ਵਰਣਨ ਅਤੇ ਟੌਮ ਕੋਰਬੇਟ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੇ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਭੂਤ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਸਰ ਜੌਨ ਥਾਈਨ ਸੀ, ਜੋ ਲੌਂਗਲੀਟ ਦਾ ਨਿਰਮਾਤਾ ਸੀ। ਥਾਈਨ ਹੈਨਰੀ ਅੱਠਵੇਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਬੈਂਕਰ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਤੇਜ਼ ਵਪਾਰਕ ਸੂਝ ਲਈ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਲੌਂਗਲੀਟ ਬਣਿਆ ਹੈ ਉਹ ਉਸਦੀ ਵਪਾਰਕ ਸੂਝ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਬਹੁਤ ਸ਼ੌਕ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਨਪਸੰਦ ਜਗ੍ਹਾ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਗਰਾਊਂਡ ਫਲੋਰ 'ਤੇ ਰੈੱਡ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮ 7 ਤੋਂ 8 ਵਜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਲਾਰਡ ਬਾਥ ਸਾਨੂੰ ਭੂਤਰੇ ਕੋਰੀਡੋਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਲੈ ਗਏ, ਜੋ ਹੁਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਲੀ ਹੈ ਅਤੇ, ਭੂਤ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਇੱਕ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਲੰਮਾ, ਤੰਗ ਰਸਤਾ ਥਾਈਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕੁਝ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਚੱਲਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਟੌਮ ਕੋਰਬੇਟ ਨੇ ਇੱਕ ਭੂਤ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ।
"ਇਹ ਉਹ ਗਲਿਆਰਾ ਹੈ," ਲਾਰਡ ਬਾਥ ਨੇ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਇਆ ਜੋ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਕਈ ਵਾਰ ਕਿਹਾ ਸੀ, "ਜਿੱਥੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਦੂਜੇ ਵਿਸਕਾਉਂਟ ਵੇਮਾਊਥ, ਨੇ ਇੱਕ ਲੜਾਈ ਲੜੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਲੁਈਸਾ ਕਾਰਟੇਰੇਟ, ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਬੇਵਫ਼ਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਲੜਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਲੜਾਈ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੋਠੜੀ ਵਿੱਚ ਦੱਬ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦਾ ਪਿੰਜਰ ਛੇ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਲੱਭਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਬਾਇਲਰ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।"
ਕੋਈ ਇਹ ਮੰਨ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਦਕਿਸਮਤ ਪ੍ਰੇਮੀ ਲੋਂਗਲੀਟ ਦੇ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ

ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਬਚੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਵਾਂਗ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਭੂਤ ਬਣਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ। ਇਹ ਲੇਡੀ ਲੁਈਸਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ: "ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਲੁਈਸਾ ਕਾਰਟਰੇਟ ਦਾ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਹੈ," ਲਾਰਡ ਬਾਥ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ। "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਖੁਦ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਰੈੱਡ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਨਹੀਂ।" ਮੈਂ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਲਾਰਡ ਬਾਥ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਘਰ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਲੇਡੀ ਲੁਈਸਾ ਦੇ ਪੋਰਟਰੇਟ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਦੇਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੀ: ਇੱਕ ਪਿਆਰਾ ਚਿਹਰਾ, ਸੁੰਦਰ ਅੱਖਾਂ, ਹਰੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਤਲੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ।
ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਲੌਂਗਲੀਟ ਤੋਂ ਇਸ ਪੱਕੇ ਵਾਅਦੇ ਨਾਲ ਚਲੇ ਗਏ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਪਰ ਇਹ ਮੌਕਾ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਹੀ ਆਇਆ।

* * *

ਇਹ ਸਤੰਬਰ 1966 ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਲੰਡਨ ਦੀ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਅਤੇ ਸਾਬਕਾ ਨਰਸ, ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਐਲਿੰਗਮ ਨੂੰ ਲੌਂਗਲੀਟ ਲੈ ਕੇ ਆਈ, ਉਸਨੂੰ ਲਾਰਡ ਬਾਥ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ ਇਸ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਹੱਸਮਈ ਤਾਕਤਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਾਂਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ ਜਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੁੜ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਅਗਲੇ ਦੋ ਘੰਟਿਆਂ ਲਈ, ਲਾਰਡ ਬਾਥ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਅਤੇ ਰੋਮਾਂਚਕ ਅਨੁਭਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮੈਂ ਕਦੇ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਪੂਰੇ ਸਫ਼ਰ ਦੌਰਾਨ, ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਾਖੁਸ਼ ਸੀ, ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਖੱਜਲ-ਖੁਆਰ ਸੜਕ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਤ੍ਰਾਸਦੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੜਕ ਦੇ ਆਖਰੀ ਲੰਬੇ ਮੋੜ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਮੁੜੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਮੁਟਿਆਰ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਦੇਖੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮੇਰੇ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਕੁਝ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਖਿੜਕੀ ਦਿਖਾਈ, ਜਿਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਰਹੀ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਸ ਖਿੜਕੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਦੁਖਾਂਤ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਪਿਆਰੇ ਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਔਰਤ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ, ਕਾਫ਼ੀ ਆਕਰਸ਼ਕ ਅਤੇ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਦੀ। ਉਹ ਵੱਡੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੰਕਾਰੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਵੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ।"
ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਲੌਂਗਲੀਟ ਦੇ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਅਤੇ ਕਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਏ। ਮੈਂ ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਅਤੇ ਝਟਕੇ ਵਾਲੀ ਕਾਰ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਤੋਂ ਠੀਕ ਹੋਣ ਲਈ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਰੈੱਡ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੂੰ ਕਮਰੇ ਦੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀਆਂ, ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਕੁਰਸੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ 'ਤੇ ਬੈਠਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।
ਅਚਾਨਕ, ਕੰਬਦੀ, ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਸ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਇੱਛਾ ਸੀ।" ਉਸਨੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਫ੍ਰੈਂਚ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਪਤਨੀ ਜਾਂ ਧੀ ਫ੍ਰੈਂਚ ਮੂਲ ਦੀ ਸੀ," ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਫਰੈਂਚ ਕ੍ਰਾਂਤੀ

ਨਾਲ ਵੀ ਕੁਝ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਗਿਲੋਟਿਨ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ... ਹੇ ਰੱਬਾ!"
"ਟ੍ਰਿਕਸੀ, ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਭੂਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। "ਹਾਂ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ। ਉਸਨੇ ਲੰਬੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਾਲਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ ਨੂੰ ਝੁਕਾ ਕੇ ਤੁਰਦੀ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਸਲੀਬ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਕਹਿ ਰਹੀ ਹੈ, 'ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰੋ, ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰੋ, ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰੋ!' ਇਹ ਸੌ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ; ਉਸਦਾ ਗਾਊਨ ਮਲਬੇਰੀ ਚਿੱਟਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦਾ।" ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਰੁਕੀ, ਜਿਵੇਂ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਲਾਰਡ ਬਾਥ, ਜੋ ਕਿ ਖੁਦ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਹੁਣ ਮੈਂ ਇੱਕ ਘੋੜਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੌੜਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਔਰਤ ਨੂੰ ਰੋਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਭੱਜਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੋਚਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਰੀ ਹੋਈ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨੇੜੇ ਹੀ ਇੱਕ ਚਰਚ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਤਾਬੂਤ ਦੇ ਉੱਪਰ ਪੱਥਰ ਵਿੱਚ ਉੱਕਰੀ ਹੋਈ ਉਸਦੀ ਮੂਰਤੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਮੂਰਤੀ ਦਿਖਾਈ।"
ਮੈਂ ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਉਹੀ ਔਰਤ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਕੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸੀ?
"ਹਾਂ," ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਮੱਧਮ ਆਦਮੀ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਹੈਂਡਲ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਟੋਪੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਾਲਰ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਬੁੱਢਾ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਲਾਰਡ ਬਾਥ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ: ਕਿਸੇ ਨੇ ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੂੰ ਨਰਸ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖੇ ਗਏ ਰੂਪ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ - ਸਰ ਜੌਨ ਥਾਈਨ, ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ

ਦਾ ਕਾਲਰ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਆਦਮੀ! ਜਦੋਂ ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਕੁਝ ਦੇਰ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦਾ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸ਼ੈਲਫਾਂ ਫ੍ਰੈਂਚ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਫਰਨੀਚਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਫ੍ਰੈਂਚ ਮੂਲ ਦਾ ਸੀ। ਕੀ ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮਾਹੌਲ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ?
ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਚੁਣੌਤੀਪੂਰਨ ਲਹਿਜੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ: "ਹੈਨਰੀ—ਕੀ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਹੈਨਰੀ ਹੈ?" ਇੱਕ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਸਕੂਲੀ ਮੁੰਡੇ ਵਾਂਗ, ਲਾਰਡ ਬਾਥ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੱਕੀ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਹੈਨਰੀ ਹੋ?"
ਮੈ ਕੱਲਾ ਹਾਂ.
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਜਾਓ ਹੈਨਰੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੋ।'
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੈਨਰੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸਨੇ ਕਿਹਾ?" ਲਾਰਡ ਬਾਥ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਆਦਮੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਤਿੰਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
ਕਹਾਣੀ ਹੋਰ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪ ਹੁੰਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, "ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਾਰਿਆ?"
ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵੱਲ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ; ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਭੂਰੇ ਧੱਬੇ ਹਨ ਜੋ ਉਹ ਮਿਟਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। "H" ਅੱਖਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਇਹ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦਾ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਮਾਫ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਭਿਕਸ਼ੂ ਹੰਕਾਰੀ ਅਤੇ ਘਮੰਡੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਮਠਾਰੂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਦੁਖੀ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗੋਡਿਆਂ ਭਾਰ ਬੈਠਾ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਅਜੇ ਵੀ ਮਾਫ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਲਈ ਉਹ ਇੱਥੇ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਹੰਸ ਹੋਲਜ਼ਰ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਕੈਥਰੀਨ, ਭੂਤਰੇ ਕੋਰੀਡੋਰ ਦੀ
ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।
"ਕੀ ਤੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈਂ, ਟ੍ਰਿਕਸੀ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
“ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ,” ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਪਰ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ‘ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੋਈ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਹੈ।’ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਾਂਗੇ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਲਾਤੀਨੀ ਵਿੱਚ ਬੋਲਦੇ ਸੁਣਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਲਾਤੀਨੀ ਕਾਫ਼ੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਦੀ ਹਾਂ: ‘ਡੂੰਘਾਈਆਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੀ ਹਾਂ, ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਮੇਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ।’ ਫਿਰ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਲੰਮੀ ਔਰਤ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਹੈ; ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਤਲੀ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜ ਕੇ ਕਹਿ ਰਹੀ ਹੈ, ‘ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ

ਕਰੋ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।’”
ਅਸੀਂ ਰੈੱਡ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਛੱਡ ਕੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਦੁਨੀਆ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਪੌੜੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ 'ਤੇ ਉੱਪਰਲੀਆਂ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਭੂਤਰੇ ਕੋਰੀਡੋਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਜਿੱਥੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਲੜਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਸਾਲ ਦੇ ਦਸੰਬਰ ਜਾਂ ਜਨਵਰੀ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਕੁਝ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ - ਕੋਈ ਆਮ ਘਟਨਾ ਨਹੀਂ। ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇਸਦਾ ਹੇਠਾਂ ਭੂਤਰੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।
"ਇਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸਲੇਟੀ ਰੰਗ ਦੇ ਕਫ਼ਨ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟ ਕੇ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਪੰਜ ਲੋਕ ਇਸ ਭਿਆਨਕ ਕੰਮ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਘਟਨਾ ਦੁਖਦਾਈ ਅਤੇ ਚੁੱਪ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਕਤਲ ਜਾਂ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਅਚਾਨਕ ਅੰਤ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਉਹ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਸਪੇਨ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਉਸਦੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਕਤਲ ਜਾਂ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਲਗਭਗ ਪੈਂਤੀ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, 'ਹੇ ਮੇਰੇ ਰੱਬ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਰੱਬ, ਅਜਿਹਾ ਅੰਤ।' ਉਹ ਕੈਥੋਲਿਕ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਥੇ ਉਸਦਾ ਸਸਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲਾਲਟੈਣਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ; ਉਸਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਪਲ ਰੁਕੋ, ਸਰ," ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਲਾਰਡ ਬਾਥ ਵੱਲ ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਵਿੰਨੀ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਨਾਮ ਹੈ ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ?" ਲਾਰਡ ਬਾਥ ਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਵਧ ਗਈ। ਵਿੰਨੀ ਦਾ ਲਹਿਜ਼ਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੇਮਾਊਥ ਵਰਗਾ ਸੀ।

ਭੂਤ "ਲਾਲ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ"
"ਫ੍ਰਾਂਸਿਸ, ਫਰਾਂਸਿਸ," ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਹੁਣ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਅਤੇ ਮੈਂ ਫੈਨੀ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਹੱਸ ਰਹੀ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ," ਲਾਰਡ ਬਾਥ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ।"
ਕੀ ਉਹ ਬਹੁਤ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ?
"ਹਾਂ, ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਇਹੀ ਨਾਮ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਉਪਨਾਮ ਫੈਨੀ ਸੀ।"
ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ, ਕੁਝ ਨਵੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਪੁਰਾਣੇ ਕਿਰਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਰਲ ਗਈਆਂ ਸਨ। "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਜਵਾਨ, ਮਿੱਠੀ, ਖੁਸ਼ ਔਰਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿੱਕਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿੰਗਾ, ਟੇਢਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਆਮ ਸਿੱਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੀ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ?"
"ਹਾਂ," ਲਾਰਡ ਬਾਥ ਨੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ।
"ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹੁਣੇ ਦੱਸਿਆ; ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਨਾ? ਓਹ, ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਵੀ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?"

"ਇਹ ਅਜੀਬ ਹੈ," ਲਾਰਡ ਬਾਥ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਲਾਰਡ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਸੀ।"
ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਦਾਸ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ: "ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਟਿਮ ਸੀ, ਟਿਮੋਥੀ, ਪਰ ਉਹ ਡੇਢ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ। ਕੀ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ?"
ਲਾਰਡ ਬਾਥ ਹੁਣ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਹਾਂ।"
"ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕਹਾਂ, 'ਮੈਂ ਟਿਮ ਹਾਂ,' ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਤੁਹਾਡਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ।"
ਲਾਰਡ ਬਾਥ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਵੱਡੇ ਪੁੱਤਰ, ਟਿਮ, ਦੀ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਤੱਥ ਸਿਰਫ਼ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਜਨਤਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਫਿਰ ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਨੌਕਰਾਣੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਭੂਤ ਵਰਗੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਦਿੱਖ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਵੀ ਸੀ, "ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਝੁਕਾ ਕੇ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਹੱਸਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਝੁਕਾ ਕੇ ਦੇਖਿਆ।"
ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਹੱਸ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਬਿਹਤਰ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਸਿਰ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਦਬਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਸਰ, ਤੁਹਾਡਾ ਸਿਰ ਕਿਵੇਂ ਅਤੇ ਕਿਉਂ ਵੱਢਿਆ ਗਿਆ ਸੀ?" ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਸੁਣਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਸ ਅਦਿੱਖ, ਸਿਰਹੀਣ ਭੂਤ ਤੋਂ ਜਵਾਬ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਮੁੜੀ। "ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਬਾਗ਼ੀ ਹਨ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫਰਾਂਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਬਾਗ਼ੀ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਤਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ

ਸੀ, ਇੱਕ ਉੱਚ-ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਆਦਮੀ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਲਾਰਡ ਬਾਥ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਡਿਊਕ ਆਫ਼ ਮੋਨਮਾਊਥ ਦੇ ਵਿਦਰੋਹ ਦੌਰਾਨ, ਕੁਝ ਬਾਗ਼ੀਆਂ ਨੇ ਇੱਥੇ ਪਨਾਹ ਲਈ ਸੀ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਅਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਇਸੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ।"
ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਹੁਣ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਥੱਕ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਪਣਾ ਦਿਨ ਦਾ ਕੰਮ ਖਤਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਵੇਰੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਅਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਰੈੱਡ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਅੰਦਰ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਘੁੰਮ ਰਹੀ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਮਰੋੜ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਹਿ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਬੱਚਾ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਉਸਦੀ ਪਛਾਣ ਕ੍ਰਿਸਟੀਨਾ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ ਸੌ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੇਰੀ ਮੁੱਖ ਦਿਲਚਸਪੀ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁੰਨ ਹੋਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਰੈੱਡ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਦੇ ਦੂਰ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਬੈਠ ਗਈ।
"ਇਸਦਾ ਕੁਝ ਸਬੰਧ ਉਸ ਦੁਖਾਂਤ ਨਾਲ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਦੇਖਿਆ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। "ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਘੋੜਸਵਾਰ ਅਤੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਦੁਖਾਂਤ ਦੀ ਗੰਧ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਵਰਗਾ। ਰੌਨ ਦਾ ਕਤਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੈਲਨ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਵੈਸੇ, ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੁਣ ਵਧੇਰੇ ਖੁਸ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
"ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਹੋ।"
ਮੈਨੂੰ R ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅੱਖਰ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਚੋਗਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲੇਸ ਵਾਲਾ ਕਾਲਰ ਪਹਿਨਦਾ ਹੈ।

"ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਮਾਰਿਆ?"
"ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾ ਅੱਖਰ P ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਸੀ।" ਅਚਾਨਕ, ਅਸੀਂ ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੁਣ ਸਕੇ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ਡ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਕੜਕਵੀਂ ਮਰਦ ਆਵਾਜ਼ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਭੂਤ ਨੇ ਆਖਰਕਾਰ ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸਿੱਧਾ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ।
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਾਲ ਕੋਠੜੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸਨੇ ਪਾਇਆ?"
"ਐੱਸ. ਮੇਰਾ ਦੁਸ਼ਮਣ, ਮੇਰਾ ਦੁਸ਼ਮਣ।"
ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਘਰ ਹੈ?
"ਅਵੱਸ਼ ਹਾਂ."
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਘਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ?"
"ਮਾੜੇ ਪੈਸਿਆਂ ਨਾਲ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ, ਸਰ?" ਮੈਂ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਚਿੱਤਰ ਫਿਰ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਇੱਕ ਕੈਥੋਲਿਕ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਉਂਗਲੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਰੂਬੀ ਅੰਗੂਠੀ ਦਿਖਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਗਿੱਟੇ ਦੁਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਜੰਜ਼ੀਰਾਂ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਛੁਰਾ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਉਹ ਫਿਰ ਤੋਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਉਹ ਪੀੜਤ ਹੈ ਜਾਂ ਕਾਤਲ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਲਗਭਗ ਚੀਕਦੇ ਹੋਏ।
"ਉਸਨੇ ਇਹ ਕੀਤਾ; ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, 'ਮੈਂ ਇਹ ਕੀਤਾ, ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।' ਉਹ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, 'ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋਗੇ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋਗੇ।'"
ਮੈਂ ਉਸ ਮਾਧਿਅਮ ਰਾਹੀਂ ਹਸਤੀ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਾਂਗੇ।

"ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਦਾ ਕੁਝ ਦੇਣਾ ਹੈ।"
ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸੋ।
"ਇਸ ਹਵੇਲੀ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਚੈਪਲ ਹੈ। ਮੈਂ ਵੇਦੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਾਰਡ ਬਾਥ ਉੱਥੇ, ਚੈਪਲ ਵਿੱਚ ਜਾਵੇ। 'ਜੇ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲੇਗੀ; ਮੈਨੂੰ ਆਰਾਮ ਮਿਲੇਗਾ।'" ਮੈਂ ਲਾਰਡ ਬਾਥ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛੇ ਬਿਨਾਂ ਕਰਾਂਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਧਾਰਮਿਕ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਇਹ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਮੈਂ ਇਹ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ," ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਯਾਦ ਹੈ।
"ਮੈਂ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਔਰਤ ਲਈ ਮਰਦੇ ਦੇਖਿਆ," ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ। "ਦੂਜੇ ਤਾਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਸੀਸੇ ਵਾਲਾ ਤਾਬੂਤ ਸੀ, ਜੋ ਬਾਕੀਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਸੀ। ਇਹ ਬਾਕੀਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਹ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਗ੍ਰੇਸ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲਟਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਛੱਤ ਦੀਆਂ ਬੀਮਾਂ ਤੋਂ ਲਟਕਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।" ਹੁਣ ਯਾਦਾਂ ਉਸ ਕੋਲ ਕਈ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਰਤਾਂ ਨੂੰ ਉਲਝਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਇਸਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣਾ ਸਾਡਾ ਕੰਮ ਸੀ।
"ਟੌਮ," ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਦਮੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਅਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਹਾਂ; ਉਹ ਬੁੱਢਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਯੁੱਗ ਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।" ਫਿਰ ਲਾਰਡ ਬਾਥ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਚੈਪਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਫਰਸ਼ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸਦੇ ਉੱਪਰ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਜਿੱਥੇ ਵੇਦੀ ਕਦੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੁੰਦੀ

ਸੀ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾਏ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਥਾਮਸ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪਾਵੇ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਰਹੇ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਜਾਂ ਡਰ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇ। ਆਓ ਹੁਣ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਚੁੱਪਚਾਪ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੀਏ।"
ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਲਾਰਡ ਬਾਥ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਾਸਤਿਕ ਮੰਨਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਬਿਸ਼ਪ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਸਿਰ 'ਤੇ ਸੋਨੇ ਦਾ ਤਾਜ ਪਹਿਨੇ ਸਲੀਬ ਦਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਬਣਾਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ 'ਤਰੱਕੀ' ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਹੋਇਆ। ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਖੰਭ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ।"

ਮੀਡੀਅਮ ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਐਲਿੰਗਮ ਰੈੱਡ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੈ।
"ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਹੁਣ ਖੰਭ ਵਾਂਗ ਹਲਕਾ ਹੈ?" ਮੈਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਲਾਰਡ ਬਾਥ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੇ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਹਿਣਿਆਂ ਵਾਲਾ ਕਰਾਸ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਲਾਰਡ ਬਾਥ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕੀ। ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਇੱਕ ਗਹਿਣਿਆਂ ਵਾਲਾ ਕਰਾਸ ਹੈ ਜੋ ਕਾਲੇ ਪੱਥਰਾਂ ਨਾਲ ਜੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਤਿੰਨ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਇੱਥੇ ਉਦੋਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਲਗਾਤਾਰ ਤਿੰਨ। ਪਰ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ; ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮੋਢਿਆਂ ਤੋਂ ਭਾਰੀ ਬੋਝ ਚੁੱਕ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਪਰਲੇ ਭੂਤਰੇ ਕੋਰੀਡੋਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੈਂਤੀ ਸਾਲ ਦੇ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਜੋ ਨਾਮ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਵੇਮਾਊਥ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਮਿਲਦਾ ਜੁਲਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਦੁਵੱਲੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿੱਚ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮਾਧਿਅਮ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਮੌਤ ਦਾ ਵਰਣਨ ਨਾ ਤਾਂ ਮੌਤ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਵਜੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਹੈ: ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਇਮਾਨਦਾਰ ਦੁਵੱਲੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿੱਚ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਤਲ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜਿਸਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਅਤੇ ਦਰਅਸਲ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਹੋਇਆ, ਨਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਕਰਕੇ, ਬਲਕਿ ਇਸ ਲਈ ਵੀ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਸਕਾਉਂਟ ਦੀ ਪਤਨੀ ਬੇਵਫ਼ਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਘੁਟਾਲੇ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਗਿਆ: ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਰਸੋਈ ਦੇ ਫਰਸ਼ ਹੇਠ ਦੱਬ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲਾਰਡ ਬਾਥ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ, ਇਸਨੂੰ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਲੱਭਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਦੱਬ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਦਾ ਰੈੱਡ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਵਰਗੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਦਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਹੋਰ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ। ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਉਹ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਵਰਣਨ ਮੈਂ 1964 ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਲੋਂਗਲੀਟ ਦੀ ਸਾਬਕਾ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਅਨ ਡੋਰਥੀ ਕੋਟਸ ਅਤੇ ਗ੍ਰੇਟਹਾਊਸ ਦੀ ਸਾਬਕਾ ਹਾਊਸਕੀਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਕੁਝ ਉਲਝਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਅਸੰਗਠਿਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕਿਲ੍ਹੇ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਤੱਥ ਲੱਭੇ। ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਰਿਵਾਰਕ ਭੇਦਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ, ਜੋ ਕਦੇ ਵੀ ਲੌਂਗਲੀਟ ਦੇ ਟੂਰਿਸਟ ਗਾਈਡਾਂ ਜਾਂ ਥਾਈਨ ਪਰਿਵਾਰ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਾਫ਼ੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਖੋਜ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, "ਜੌਨ ਐਵਲਿਨ ਦੀ ਡਾਇਰੀ" ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਸਮਕਾਲੀ ਸਰੋਤ ਹੈ, ਜੋ ਸਤਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਰੋਤ ਤੋਂ, ਅਸੀਂ ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਥਾਮਸ ਥਾਈਨ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਅਮੀਰ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੱਡਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਓਗਲ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਸੋਲ੍ਹਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਵਾਰਸ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਕਾਫ਼ੀ ਅੰਤਰ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਅਤੇ, ਵਿਆਹ ਸਮਾਰੋਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲੋਂਗਲੀਟ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਲੇਡੀ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਪਰ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਕਦੇ ਵੀ ਲੋਂਗਲੀਟ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੀ। ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਨੀਦਰਲੈਂਡ ਭੱਜ ਗਈ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਹੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦਾ ਕਦੇ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਨੀਦਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਓਗਲ ਕਾਉਂਟ ਕੋਏਨਿਗਸਮਾਰਕ ਨੂੰ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦਲੇਰ ਸੱਜਣ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਤਲਾਕ ਅਸੰਭਵ ਸੀ ਅਤੇ ਲੇਡੀ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ

ਥਾਮਸ ਥਾਈਨ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਦੋਵਾਂ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨੇ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੇ ਪਤੀ ਦਾ ਕਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਾਉਂਟ ਨਾਲ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਵਿਆਹ ਕਰ ਸਕੇ।
ਥਾਈਨ ਦੀ ਦੌਲਤ ਅਤੇ ਰੁਤਬੇ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਅਜਿਹੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਕੋਏਨਿਗਸਮਾਰਕ ਨੇ ਤਿੰਨ ਭਾੜੇ ਦੇ ਕਾਤਲਾਂ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ: ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਸਟਰਨ, ਕਰਨਲ ਵ੍ਰੈਟਜ਼ ਅਤੇ ਬੋਰੋਵਸਕੀ। ਚਾਰੇ ਕਾਤਲ ਲੰਡਨ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਨਿਸ਼ਾਨੇ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਇੱਕ ਐਤਵਾਰ ਰਾਤ, ਥਾਈਨ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਰਟੀ ਛੱਡ ਕੇ ਘਰ ਜਾਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ। ਇਹ ਉਹ ਸੰਕੇਤ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਥਾਮਸ ਥਾਈਨ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ ਪਾਲ ਮਾਲ ਪਹੁੰਚੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਪੇਂਡੂ ਸੜਕ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਾਤਲਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਰੋਕ ਲਿਆ। ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਸਟਰਨ, ਗੱਡੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਘੋੜਿਆਂ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ, ਮੁੱਖ ਘੋੜੇ ਦੀ ਲਗਾਮ ਫੜ ਲਈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਥਾਮਸ ਥਾਈਨ ਨੇ ਗੱਡੀ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ, ਗੋਲੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਗੜ੍ਹੀ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਵੱਜੀ।
ਬੇਚੈਨ ਭੂਤ ਨੇ ਚੀਕਿਆ ਸੀ, "ਮੇਰਾ ਦੁਸ਼ਮਣ।" ਕੀ ਇਹ ਸਟਰਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਸ਼ਾਂਤ ਸਮਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਵੀ, ਕਤਲ ਨੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸੁਰਖੀਆਂ ਬਣਾਈਆਂ। ਕਾਉਂਟ ਕੋਏਨਿਗਸਮਾਰਕ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਇੰਗਲੈਂਡ ਛੱਡਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਜੌਨ ਐਵਲਿਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, 1682 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਜਿਊਰੀ ਨੇ ਕਾਉਂਟ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਅਸਲ ਕਾਤਲਾਂ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ। ਭਾੜੇ ਦੇ ਕਾਤਲਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਪਰ ਮਾਸਟਰਮਾਈਂਡ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਬਚ ਗਿਆ। ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪੀੜਤ ਦੀ ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ! ਪਰ ਜੇਕਰ ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਰਾਹੀਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੱਚਮੁੱਚ ਥਾਮਸ ਥਾਈਨ ਸੀ, ਜੋ ਕਤਲ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕਤਲ ਲਈ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ

ਸੁਣਾਏ ਗਏ ਤਿੰਨ ਆਦਮੀਆਂ ਲਈ ਸੋਗ ਕਿਉਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਜੌਨ, ਥਾਮਸ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੇ ਕਾਤਲਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦਾ ਪਰਦਾਫਾਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ - ਥੋੜ੍ਹਾ ਉਲਝਣ ਵਾਲਾ ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।
ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ "ਇੱਕ ਸੀਸੇ ਵਾਲੇ ਤਾਬੂਤ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਬਾਕੀ ਸਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਸੀ।" ਡਾਇਰੀਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਰਨਲ ਰੈਟਜ਼ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਉਸਦੀ ਫਾਂਸੀ ਤੋਂ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਸੜੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਸੰਭਾਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। "ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਸੀਸੇ ਵਾਲੇ ਤਾਬੂਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਬੇਰਹਿਮ ਅਤੇ ਬੇਰਹਿਮ ਕਾਤਲ ਲਈ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸੀ।"
ਇਸ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਚਾਰ ਭੂਤ ਲੋਂਗਲੀਟ ਦੇ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਨੂੰ ਘੇਰ ਰਹੇ ਹਨ: ਲੇਡੀ ਲੁਈਸਾ, ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਸੋਗ ਮਨਾ ਰਹੀ ਹੈ; ਮੋਨਮਾਊਥ ਦੇ ਡਿਊਕ ਦੀ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਾਗ਼ੀ ਜਿਸਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ; ਸਰ ਜੌਨ ਥਾਈਨ, ਲੋਂਗਲੀਟ ਦਾ ਬਿਲਡਰ, ਜਿਸਦੇ ਨਿੱਜੀ ਲਗਾਵ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਦੋਸ਼, ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਮੌਕਿਆਂ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਜਾਇਦਾਦ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ; ਅਤੇ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਥਾਮਸ ਥਾਈਨ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਥਾਮਸ ਥਾਈਨ ਹੁਣ ਤੱਕ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਸਰ ਜੌਨ ਅਜੇ ਵੀ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹਨ, ਆਪਣੇ ਵੰਸ਼ਜ, ਮੌਜੂਦਾ ਲਾਰਡ ਬਾਥ ਦੁਆਰਾ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਲਈ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਐਨਕਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਰਹੇ ਹਨ। ਯਕੀਨਨ ਸਰ ਜੌਨ ਨੇ ਕੈਫੇਟੇਰੀਆ ਅਤੇ ਟਾਇਲਟ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਟਰਨਸਟਾਇਲ ਲਗਾਉਣ, ਚਿੜੀਆਘਰ ਲਈ ਸ਼ੇਰ ਲਿਆਉਣ ਅਤੇ ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਲਈ ਹਰ ਸੰਭਵ ਮਾਲੀਆ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਹੋਵੇਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਸਰ ਜੌਨ, ਆਪਣੇ ਵੰਸ਼ਜ ਵਾਂਗ, ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਵਪਾਰੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਮਝਦਾਰ ਆਦਮੀ ਸੀ।

*77

[redacted]

"[redacted] [redacted] [redacted] [

ਬਣ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਲਾਈਨ ਦੇ ਆਖਰੀ ਪੁਰਸ਼ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਤਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਡੋਰਥੀ ਫੋਰਸਟਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਜਿਸਨੇ ਡਰਹਮ ਦੇ ਬਿਸ਼ਪ ਲਾਰਡ ਕਰੂ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ।
ਜਦੋਂ 1704 ਵਿੱਚ ਬਲੈਂਚਲੈਂਡ ਦੇ ਮਾਲਕ ਵਿੱਤੀ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਵਿੱਚ ਘਿਰ ਗਏ, ਤਾਂ ਲਾਰਡ ਕਰੂ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਖਰੀਦ ਲਈਆਂ, ਅਤੇ ਉਸ ਪਲ ਤੋਂ ਕਰੂ ਨਾਮ ਬਲੈਂਚਲੈਂਡ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਿਆ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਪਰਿਵਾਰ 1715 ਦੇ ਸਕਾਟਿਸ਼ ਵਿਦਰੋਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜੈਕੋਬਾਈਟ ਪੱਖ ਦਾ ਸਾਥ ਦਿੱਤਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨੇ ਗਏ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਇਆ।
ਕਈ ਇਮਾਰਤਾਂ, ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਸੋਈ ਅਤੇ ਮਠਾਠ ਦਾ ਘਰ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਕਰੂ ਆਰਮਜ਼ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਹੋਟਲ ਬਣ ਗਿਆ। ਇਹ ਸੁੰਦਰਲੈਂਡ ਦੇ ਵੌਕਸ ਬਰੂਅਰੀਜ਼ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਅਤੇ ਸੰਚਾਲਨ ਸੀ। ਘਰ ਦਾ ਪੱਥਰ ਵਾਲਾ ਵਾਲਟ ਵਾਲਾ ਕਮਰਾ ਹੁਣ ਇੱਕ ਬਾਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਾਹਰੀ ਪੱਥਰ ਦੀ ਪੌੜੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੌੜੀ ਉਸ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਹੁਣ ਡੋਰਥੀ ਫੋਰਸਟਰ ਬੈਠਣ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਨੇੜਿਓਂ ਜਾਣਨਾ ਸੀ।
ਮੈਨੇਜਰ, ਸ਼੍ਰੀ ਬਲੈਂਕਿਨਸਪ, ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ। ਸਾਰਾ ਫਰਨੀਚਰ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸਟਾਈਲ ਵਿੱਚ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਡਾ ਕਮਰਾ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਸੀ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਬਾਗ਼ ਵੱਲ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਸੀ: ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੱਠ ਦਾ ਬਾਗ਼ ਸੀ, ਜਾਂ ਇਸਦਾ ਜੋ ਵੀ ਹਿੱਸਾ ਬਚਿਆ ਸੀ। ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਪਿਛਲੀ ਗੱਲਬਾਤ ਤੋਂ, ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਅਚਾਨਕ ਧੁੰਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਸਾਡੇ ਆਉਣ ਦਾ ਦਿਨ ਅਗਸਤ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣਾ ਦਿਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਸੱਤ ਵਜੇ ਤੱਕ ਸੂਰਜ ਚਮਕਦਾ ਰਿਹਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਪੈਕ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਆਏ, ਮੈਨੇਜਰ ਨੇ ਇੱਕ ਭਰਵੱਟੇ ਉਠਾਏ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੋਲਜ਼ਰ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੈਮਬਰਗ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋ।" ਫਿਰ, ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕੋਈ

ਨਹੀਂ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਉਹ ਕਮਰਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ।" ਮੈਂ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਮੈਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਭੂਤ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ" ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ।
ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਦੱਸੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰੈਸ ਇੰਟਰਵਿਊ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਮੈਂ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਸੈਰ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਸ਼ਾਂਤ ਮਾਹੌਲ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਲਗਭਗ ਅਫਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਭੂਤ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਹੇਠਾਂ ਮੋਮਬੱਤੀ ਵਾਲੇ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਧਾ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਮੇਰੀ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਟੀਮ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਾਏ ਦੇ ਵੱਖਰੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਅਤੇ ਦਿਲਚਸਪ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸਨ: ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਭੂਤ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ!
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਰਾਤ ਸੌਣਾ ਸੀ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹਨੇਰਾ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਜਗ੍ਹਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਤੰਗ ਸੀ, ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਇੱਕ ਡਬਲ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਮਿਲ ਗਈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਈ, ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਲਈਆਂ, ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਝੁਕ ਗਈ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
ਤੁਰੰਤ ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, "ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਤਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ," ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕਰਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਕੁਦਰਤੀ ਚੀਜ਼ ਸੀ ਜੋ ਰਾਤ ਲਈ ਸਾਡਾ ਬੈੱਡਰੂਮ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ।

“ਹੋਰ ਕੁਝ?” ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਮਾੜੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਂ ਤਿੰਨ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕਮਰਬੰਦ - ਯਾਨੀ ਕਿ ਰੱਸੀ - ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ।
ਇਹ ਸਭ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਪੁੱਛਦਾ, ਉਸਨੇ ਉਸ ਬਿਸਤਰੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਬੈਠੇ ਸੀ। "ਮੈਂ ਇਸ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਪਈ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਮਰ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਭੱਜਦਾ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਸਨੇ ਸਦੀਆਂ ਪੁਰਾਣੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਤਾਬੂਤ ਬਾਹਰ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਜਾਪ ਸੁਣਦਾ ਹਾਂ। ਤਾਬੂਤ ਕਾਲਾ ਅਤੇ ਕਿਸ਼ਤੀ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ ਗਿਆਰ੍ਹਵੀਂ ਅਤੇ ਤੇਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਾਪਰੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਨਾਲ ਹੀ, ਮੈਨੂੰ ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਲੜਾਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੱਥਰ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖਾਸ ਪੱਥਰ, ਕਿਤੇ ਬਾਹਰ ਖੜ੍ਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।" ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਰ ਤਾਕਤ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕਜੁੱਟ ਹੋਣ ਦਾ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ।
ਤੁਰੰਤ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਦੂਰੋਂ ਕੁਝ ਆ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। "ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੇ ਸੁਣਦਾ ਹਾਂ, 'ਓ ਯਿਸੂ, ਓ ਯਿਸੂ, ਓ ਯਿਸੂ, ਓ ਯਿਸੂ,' ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੂੰ ਗੂੜ੍ਹਾ ਚੋਗਾ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਾਕੀ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਸਲੇਟੀ-ਚਿੱਟੇ ਚੋਗੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਪਰ ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਇੱਕ ਗੂੜ੍ਹਾ ਚੋਗਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਹੈ।"
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਪੀਟਰ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਬਾਜ਼ ਵਰਗਾ ਹੈ,

ਅਤੇ ਇਸ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ ਬੰਨ੍ਹੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਚੀਕਦੇ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, 'ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰੋ, ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰੋ, ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰੋ!'"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਕਿਵੇਂ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?"
"ਗੋਡੇ ਟੇਕੋ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ," ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮਾਫ਼ੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ।"
"ਉਸਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ?"
"ਸਿਧਾਂਤ, ਸਿਧਾਂਤ—ਇਸਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ?"
ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੈਰਾਨ ਹੋਈ, ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਚਾਬੀ ਦਿੱਤੀ। "ਮੇਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਓ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਸਲੀਬ ਮਿਲੇਗੀ। ਇਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਲਿਆਓ।" ਮੈਂ ਇੱਕ ਟੂਰ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਹਾਲ ਦੇ ਪਾਰ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਸਲੀਬ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।
"ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਕੁੜੀ ਜਣੇਪੇ ਦੌਰਾਨ ਮਰ ਗਈ, ਪਰ ਇਹ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦਾ ਬੱਚਾ ਨਹੀਂ ਸੀ," ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ। "ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੀਤੇ ਲਈ ਮਾਫ਼ੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ 'ਐਵੇ ਮਾਰੀਆ' ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਹਾਂ। ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੋਸ਼ੀ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਇੱਥੇ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਤਰੱਕੀ ਹੌਲੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਰ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਰੁਕੋ, ਮੈਨੂੰ 'ਪ੍ਰਭੂ' ਵਰਗਾ ਕੁਝ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਨਾਲ ਹੀ, ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਸਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕੈਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਜੇਲ੍ਹਰ ਅਤੇ ਜੰਗਾਲ ਲੱਗੀਆਂ ਚਾਬੀਆਂ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਭ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਸਕ੍ਰੀਨ ਦੇਖਣ ਵਰਗਾ ਹੈ - ਮੈਨੂੰ ਤਸਵੀਰ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਛਤਾਵੇ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਭਾਵਨਾ ਹੈ; ਇਹ ਔਰਤ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਬੱਚਾ ਬਿਅਰ 'ਤੇ ਪਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਕਤਲ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਸਪੇਨ

ਅਤੇ ਇਨਕਿਊਜ਼ੀਸ਼ਨ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਸਮਝਦੀ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਕਿ ਕਿਉਂ।"
ਮੈਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ, "ਉਸਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਦੱਸਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਕਸੂਰ ਹੋ ਸਕੇ।"
ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਔਰਤ ਦਾ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਉਤਸੁਕ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਾਮ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅੱਖਰ 'F' ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਇਹ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਸੀ?"
"ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ 1260। ਉਹ ਸੋਹਣੀ ਹੈ; ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਭੂਰੇ ਹਨ।"
"ਉਸ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
ਉਸਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਨਿਕਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, 'ਮੇਰੀ ਗਲਤੀ, ਮੇਰੀ ਗਲਤੀ!'
ਮੈਂ ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੁਖੀ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਸਲੀਬ ਚੁੱਕੀ ਅਤੇ ਕੰਬਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਸੀਹ, ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਵਿੱਚ ਮਾਫ਼ੀ ਅਤੇ ਮਦਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ!" ਮੈਂ ਬਦਕਿਸਮਤ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦਾ ਨਾਮ ਪੁੱਛਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਉਸ ਲਈ ਵੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਸਕੀਏ। "ਐਫ. ਐਫ. ਐਫ." ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਉਹ ਇੱਕ ਮੋਨਸਿਗਨੋਰ ਸੀ।"
ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਰਗੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇੱਕ ਉਦਾਸ ਭੂਤ ਔਰਤ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ। "ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦਰਦ ਦਾ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਕਰ ਲਵਾਂਗੀ। ਮੈਂ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦੀ। ਓਹ, ਅਸੀਂ ਵੱਖ ਹੋ ਗਏ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਗੋਡੇ ਟੇਕਦੀ ਹਾਂ।"
ਟ੍ਰਿਕਸੀ "ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ," ਅਤੇ ਹਸਤੀ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੁਨੇਹੇ ਭੇਜੇ। "ਇਹ ਘਰ ਅਰਲ ਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ

ਛੋਟੀ ਸੀ।" ਮੈਂ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਉਸ ਲਈ ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਕਿਸਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ?
"ਬਸ ਮੇਰੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋਵਾਂਗਾ।"
"ਫਿਰ ਸਾਡੀਆਂ ਸ਼ੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਜਾਓ," ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਫਿੱਕਾ ਹੁੰਦਾ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਥੱਕੀ ਹੋਈ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਦੌਰਾਨ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਸੀ; ਦੂਜੀ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹੁਣ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਗਈ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕਿਵੇਂ ਆਪਣੀਆਂ ਰੱਸੀਆਂ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਗੱਦੀਓਂ ਉਤਾਰਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ!"
ਮੈਨੇਜਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਮਿਸਟਰ ਹੈਵਿਟ, ਪੂਰੇ ਸੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਅਤੇ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸਭ ਕੁਝ ਸਮਝ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਮਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੜਬੜ ਹੈ - ਸਭ ਕੁਝ ਸਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਰਤਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ।"
ਉਹ ਇਮਾਰਤ ਜਿੱਥੇ ਆਤਮਾ-ਸੰਪਰਕ ਰਸਮ ਹੋਈ ਸੀ, ਉਹੀ ਮੱਠ ਦਾ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਬਚਿਆ ਹੋਇਆ ਹਿੱਸਾ ਸੀ ਜੋ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਸੀ - ਗੋਰੇ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਦਾ ਮੱਠ - ਉਹੀ ਗੋਰੇ ਭਿਕਸ਼ੂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਸਾਡੇ ਸੈਸ਼ਨ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਮਿਸਟਰ ਹੇਵੇਟ ਸਾਨੂੰ ਗੱਦੀਓਂ

ਲਾਹੇ ਗਏ ਭਿਕਸ਼ੂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਿਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਕੁਝ ਵੇਰਵੇ ਦੱਸੇ। "ਉਸ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਅਨੁਭਵ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਾਲੇ ਚੋਲੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਉਸਦੀ ਰੱਸੀ ਡਿੱਗ ਪਈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਚੋਲਾ ਉਤਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨੰਗਾ ਹੋ ਕੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਇਸਨੂੰ ਛਿੱਲਦੇ ਦੇਖਿਆ - ਇਹ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੀ।"
ਮੈਨੇਜਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਈ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਗਿਰਜਾਘਰ ਅਤੇ ਹੋਟਲ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਗਿਰਜਾਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਜਿਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਠਹਿਰੇ ਹੋਏ ਸੀ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਰਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮੇਂ 'ਤੇ "ਮੌਜੂਦਗੀ" ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਸੀ, ਜੰਗਾਲ ਭੂਰੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਅਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਹਲਕੇ ਰੰਗ ਦਾ, ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਕੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਸਨ।" ਮੈਨੇਜਰ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਉਸ ਔਰਤ ਦੀ ਫੋਟੋ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੂਤ ਹੋਣ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਫੋਟੋ ਦੇਖੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਉਹ ਕੁੜੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।" ਫੋਟੋ ਡੋਰਥੀ ਫੋਰਸਟਰ ਦੀ ਸੀ—ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਐਫ ਰੱਖਿਆ ਸੀ—ਅਤੇ ਇਹੀ ਡੋਰਥੀ ਫੋਰਸਟਰ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਬਲੈਂਚਲੈਂਡ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ। 1715 ਵਿੱਚ, ਡੋਰਥੀ ਦਾ ਭਰਾ, ਥਾਮਸ, ਜੈਕੋਬਾਈਟ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਨਰਲ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਹੁਦੇ ਲਈ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਨਿਊਗੇਟ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਕੈਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਦੇਸ਼ਧ੍ਰੋਹ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਡੋਰਥੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨੌਕਰਾਣੀ ਦਾ ਭੇਸ ਬਦਲ ਲਿਆ ਅਤੇ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਘੁਸਪੈਠ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਈ, ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਵਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਫਰਾਂਸ ਭੱਜਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਅੰਤ

ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਦੁਆਰਾ ਐਫ. ਐਫ. ਐਫ. ਅੱਖਰਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਵੀ ਖਾਸ ਮਹੱਤਵ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। 1701 ਵਿੱਚ, ਜੌਨ ਫੇਨਵਿਕ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਨਿਊਕੈਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੁਵੱਲੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿੱਚ ਫਰਡੀਨਾਂਡੋ ਫੋਰਸਟਰ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਜਾਇਦਾਦ ਕਰਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਈ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਡਰਹਮ ਦੇ ਬਿਸ਼ਪ ਲਾਰਡ ਕਰੂ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਡੋਰਥੀ ਫੋਰਸਟਰ ਦੀ ਮਾਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਡੋਰਥੀ ਵੀ ਸੀ, ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ। "ਅਜੇ ਵੀ ਕੁਝ ਉਲਝਣ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਡੋਰਥੀਜ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਹੜਾ ਪਿੰਡ ਅਤੇ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦਾ ਹੈ," ਐਸ. ਪੀ. ਬੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ। "ਦ ਲਾਰਡ ਕਰੂ ਆਰਮਜ਼, ਬਲੈਂਚਲੈਂਡ" ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬਚੇ ਵਿੱਚ, ਮੇਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ: "ਉਸਨੂੰ ਹੈਕਸ਼ਮ ਰੋਡ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਤੁਰਦੇ ਅਤੇ ਹੋਟਲ ਦੇ ਭੂਤਰੇ ਵਿੰਗ ਵਿੱਚ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਅਤੇ ਬੰਦ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਤੀਜੀ ਦਾ ਪੋਰਟਰੇਟ ਡਰਾਇੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਉਸਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਾਸੀ ਦਾ ਪੋਰਟਰੇਟ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪਤੀ, ਡਰਹਮ ਦੇ ਬਿਸ਼ਪ ਦੇ ਪੋਰਟਰੇਟ ਦੇ ਨਾਲ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।"
ਹੁਣ ਤੱਕ, ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦੌਰਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਸੀ: ਬਾਰ੍ਹਵੀਂ ਅਤੇ ਤੇਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਭਿਆਨਕ ਸਮੇਂ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਜਿਸਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਖਾਸ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਘਟਨਾ, ਜਾਂ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ, ਮੈਨੇਜਰ ਲਈ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਰਿਪੋਰਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਡੋਰਥੀ ਫੋਰਸਟਰ ਦੀ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਮੌਜੂਦਗੀ ਪੂਰੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਆਮ ਸੀ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਡੋਰਥੀ ਕਿਹੜਾ ਭੂਤ ਸੀ? ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਰਗੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਅਰਲ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲੇ ਘਰ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਡੋਰਥੀ ਜਵਾਨ ਸੀ ਤਾਂ ਘਰ ਕਿਸਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਭੂਤ ਸਿਰਫ਼ ਭਤੀਜੀ, ਦੂਜੀ ਡੋਰਥੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਡਰਹਮ ਦੇ ਬਿਸ਼ਪ ਲਾਰਡ ਕਰੂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਡੋਰਥੀ ਵੀ ਸੀ। ਛੋਟੀ ਡੋਰਥੀ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਹੋਈ ਹੋਣੀ

ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਛੋਟੀ ਡੋਰਥੀ ਫੋਰਸਟਰ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਲਈ ਮਾਫ਼ੀ ਕਿਉਂ ਮੰਗ ਰਹੀ ਸੀ? ਇਹ ਇੱਕ ਰਹੱਸ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ, ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੇ ਮਿਸਟਰ ਹੈਵਿਟ ਦੁਆਰਾ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਤੋਂ ਭੂਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ; ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਡੋਰਥੀ ਫੋਰਸਟਰ ਦਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਬਲੈਂਚਲੈਂਡ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੋਈ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨਹੀਂ ਸਨ।
ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਅਸੀਂ ਨਿਊਕੈਸਲ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਇੰਟਰਵਿਊ ਦੇਣਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਅਖ਼ਬਾਰ, ਦ ਨੌਰਦਰਨ ਈਕੋ ਦੇ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟਰ ਨੇ 9 ਅਗਸਤ, 1969 ਦੇ ਅੰਕ ਵਿੱਚ ਸੁਰਖੀ ਚਲਾਈ, "ਭੂਤ, ਹਾਂ - ਪਰ ਇਹ ਕਿਸਦਾ ਭੂਤ ਹੈ?"
ਡੱਲਾਸ ਦੀਆਂ ਦੋ ਮਾਨਸਿਕ ਭੈਣਾਂ, ਸੀਲ ਵਿਟਲੀ ਅਤੇ ਜੀਨ ਲੂਪੋਟ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਭੂਤਰੇ ਸਥਾਨਾਂ ਦੇ ਦੌਰੇ 'ਤੇ ਸਨ, ਨੇ ਭੂਤਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਲਿਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਦੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਗਲਤ ਸਨ। ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਉਦਾਸ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਨਵਜੰਮੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਯਕੀਨ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ "ਮਾਰਿਆ" ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ "ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ" ਕਿਹਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਭਿਕਸ਼ੂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਤੇ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਇੰਨੇ ਯਕੀਨ ਕਰ ਗਏ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਲਈ ਬਲੈਂਚਲੈਂਡ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ।
15 ਸਤੰਬਰ, 1970 ਨੂੰ, ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ। "ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਬਲੈਂਚਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜੀਨ ਨੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕੰਧ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ 'ਦੇਖਿਆ'। ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਮੋਟੀ ਸੀ, ਲਗਭਗ ਚਾਲੀ ਤੋਂ ਪੰਤਾਲੀ ਸਾਲ ਦੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਾਲਾ, ਤੰਗ, ਪੂਰੀ ਸਕਰਟ ਵਾਲਾ, ਲੰਬੀ ਬਾਹਾਂ ਵਾਲਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਕਮਰ 'ਤੇ ਤੰਗ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਲੇਸ ਵਾਲਾ ਸਕਾਰਫ਼ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਮੋਢਿਆਂ 'ਤੇ ਅੱਗੇ

ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਕਰਾਸ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਸਾਹਮਣੇ ਜੋੜ ਕੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਉਦਾਸੀ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੀ ਝਲਕ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਖਾਂਤ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਅਸੀਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਕੁੜੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪਿਛਲੀ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ 'ਗੋਦ' ਲਿਆ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਇਸਦੇ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅੱਧਖੜ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਸੋਗ ਮਨਾ ਰਹੀ ਸੀ।"

*78
ਐਡਿਨਬਰਗ ਦੇ ਭੂਤ
ਜੇਕਰ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬਰਡ (ਦਿ ਇਮੋਰਟਾਲ ਕਵੀਨ ਦੀ ਲੇਖਕ), ਅਲਾਨਾ ਨਾਈਟ (ਦਿ ਅਕਤੂਬਰ ਵਿਚ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਲੇਖਕ), ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ, ਅਲਿਸਟੇਅਰ ਦੀ ਦੋਸਤੀ ਅਤੇ ਭਾਰੀ ਸਮਰਥਨ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਐਡਿਨਬਰਗ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਕੁਝ ਭੂਤਾਂ ਤੋਂ ਇੰਨੀ ਜਾਣੂ ਨਾ ਹੁੰਦੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰੀ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੀ ਹਾਲੀਆ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ, ਸਗੋਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਵੀ ਬਿਤਾਇਆ। ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੇ ਬੌਧਿਕ ਮਾਹੌਲ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਲੱਖਣ ਹੈ: ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਅਠਾਰਵੀਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤੁਰਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਹੋ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਹੰਗਾਮੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋ।
"ਅਨੁਮਾਨ ਕੀ ਹੈ? ਮੈਂ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਆ ਰਹੀ ਹਾਂ," ਮੈਂ ਮਾਰਚ 1973 ਵਿੱਚ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ। 3 ਮਈ ਨੂੰ, ਮੈਂ ਐਡਿਨਬਰਗ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਜਾਰਜ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਚੈੱਕ ਇਨ ਕੀਤਾ। ਮੇਰੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਬਾਕੀ ਠਹਿਰਨ ਲਈ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਣਾਈਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨੈਪੋਲੀਅਨ ਦੇ ਫੀਲਡ ਮਾਰਸ਼ਲ ਫੌਜੀ ਮੁਹਿੰਮਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੀ ਧਰਤੀ 'ਤੇ

ਮੇਰੇ ਪਹਿਲੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੰਮ ਵਜੋਂ, ਮੈਂ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਤੋਂ ਆਯਾਤ ਕੀਤੀ ਸਕਾਚ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਬੋਤਲ ਭੇਟ ਕੀਤੀ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਮੈਨੂੰ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੁਰਾਣੇ ਹੋਟਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਟਾਇਲਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਕੁਝ ਸਵਾਲ ਸਨ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਟਾਇਲਟ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਲਿਜਾਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੇਜਰ ਨੂੰ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਹੈ। "ਮੰਨ ਲਓ ਕਿ ਮੈਂ ਬਾਹਰੋਂ ਨਿਗਰਾਨੀ ਰੱਖਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦੀ ਹਾਂ?" ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ। "ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਤਾਂ ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਣਗੇ।" ਮੈਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਇਹ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਭੂਤਰੇ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਟਾਇਲਟ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਹੋਟਲ ਕੋਲ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਵਾਂਗੀ। ਪਰ ਮੇਰੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਵੱਧ ਗਈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਹੋਟਲ ਦੇ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਟਾਇਲਟ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ।
“ਖੈਰ,” ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਂਤ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ 8 ਦਸੰਬਰ ਨੂੰ, ਜੋ ਕਿ ਮੇਰਾ ਜਨਮਦਿਨ ਵੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਅਤੇ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾਉਣ ਲਈ ਐਡਿਨਬਰਗ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਵੇਚਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਮਿਲੀ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੀਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਹੋਟਲ ਗਏ। ਉਸਨੇ ਪੀਣ ਦਾ ਆਰਡਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤਿਆਰ ਹੋਣ ਲਈ ਉੱਪਰ ਗਈ। ਔਰਤਾਂ ਦਾ ਟਾਇਲਟ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਫ਼, ਨਵਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਿਓਨ ਲਾਈਟਾਂ ਨਾਲ ਜਗਮਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੋਈ ਸੋਚੇਗਾ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਮਿੰਟ ਹੀ ਬੈਠੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਾਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਲਿਪਸਟਿਕ ਲਗਾਉਣਾ ਤਾਂ ਦੂਰ ਦੀ ਗੱਲ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਭੱਜਣਾ ਪਿਆ।”
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਸੁਣਿਆ ਜਾਂ ਦੇਖਿਆ?

"ਨਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਦਾ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਦੋ ਪੌੜੀਆਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਿਆ ਅਤੇ ਕਿਤਾਬ ਵੇਚਣ ਵਾਲੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਡਰਿੰਕ ਲੈ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ, ਜਿਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਤੁਸੀਂ ਅਜੀਬ ਲੱਗ ਰਹੇ ਹੋ।' ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨਾ ਡਰ ਕਿਸ ਗੱਲ ਨੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਹੋਟਲ ਬਾਰੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ 1850 ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਕੇਨੇਥ ਮੈਕਰੇ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਟਾਇਲਟ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਮੈਨੂੰ ਹੋਟਲ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਤਾ ਹੈ।' ਉਸਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਦ ਸਕਾਟਸਮੈਨ ਅਖਬਾਰ ਦੇਖਾਂ।"
ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਅੱਗ ਤੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਡਰਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਕਦੇ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਅੱਗ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਮਈ 1971 ਵਿੱਚ, ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਸੋਈਏ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਔਰਤ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, 1967 ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਨੇੜਲੇ ਕਲੱਬ ਵਿੱਚ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੋਟਲ ਦੇ ਸਟਾਫ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਅੱਗ 'ਤੇ ਜਲਦੀ ਕਾਬੂ ਪਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਖਬਾਰ ਦੇ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਅਨ ਨੇ ਅਫ਼ਸੋਸ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਵੱਡੀ ਅੱਗ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਲੰਡਨ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ, ਕੇਨੇਥ ਮੈਕਰੇ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਮਿਲਿਆ: "ਪਿਆਰੀ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ, ਕੀ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਟਾਇਲਟ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਬੇਅਰਾਮੀ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੀ? 3 ਫਰਵਰੀ, 1973 ਨੂੰ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਅੱਗ ਲੱਗਣ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵੈਲਸ਼ ਰਗਬੀ ਸਮਰਥਕ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।"
ਮਿਸ ਬਰਡ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਫਿਰ 29 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1973 ਨੂੰ, ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਸੌ ਲੋਕ ਮਾਰੇ ਗਏ। "ਮੈਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
ਪਰ ਅਲਾਨਾ ਨਾਈਟ ਦਾ ਭੂਤਰੇ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਟਾਇਲਟ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ। "ਇੱਕ ਦਿਨ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਲੈ ਜਾਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ।

ਮੈਂ ਮੰਨਦੀ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸ਼ੱਕੀ ਸੀ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਕੰਬਣੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ, ਆਧੁਨਿਕ ਸਜਾਵਟ ਅਤੇ ਚਮਕਦਾਰ ਲਾਈਟਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਗਲਤ ਸੀ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇਕਰ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਉੱਥੇ ਨਾ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਭੱਜ ਜਾਂਦੀ!"
"ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਅੱਗ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਗਲਤ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ 35 ਤੋਂ 40 ਸਾਲ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਮਿਲੀ, ਜਿਸਦੀ ਮੌਤ 1910 ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਇੰਨੀ ਦੁਖਾਂਤ ਝੱਲੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਅੰਤ ਬਹੁਤ ਦਰਦਨਾਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਸਮਾਈ ਲਿਆ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਾਫ਼ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਕੱਪੜੇ ਕੁਝ ਘਿਸੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ 'ਉੱਚੀ' ਨੌਕਰਾਣੀ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਘਰੇਲੂ ਨੌਕਰਾਣੀ ਜਾਂ ਅਧਿਆਪਕਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਖਿਤਾਬ।"
ਕਿਉਂਕਿ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਅਕਸਰ ਉਸ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਸਭ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਨਾ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਬਾਰ, ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਅਤੇ ਲਾਉਂਜ ਪਸੰਦ ਹੈ - ਦਰਅਸਲ, ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਟਾਇਲਟ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਸਭ ਕੁਝ। ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਫ਼ੋਨ ਆਵੇਗਾ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਕੋਲ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਵਿਕਲਪ ਹੋਵੇਗਾ: ਚਲੇ ਜਾਣਾ।

* * *

ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ। ਇਹ ਇਆਨ ਗ੍ਰੋਟ ਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਜੇਮਜ਼ ਗ੍ਰੈਂਡੀਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਡਰਾਈਵਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਐਡਿਨਬਰਗ ਦੇ ਬਾਹਰਵਾਰ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਪੇਂਡੂ ਘਰ ਦੇਖਣ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਤੋਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ, ਮੈਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਗ੍ਰੈਂਡੀਸਨ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ।

"ਇਹ ਘਟਨਾ 1965 ਵਿੱਚ ਐਡਿਨਬਰਗ ਦੇ ਬਾਹਰਵਾਰ 1935 ਵਿੱਚ ਬਣੇ ਇੱਕ ਆਧੁਨਿਕ ਬੰਗਲੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਉਸਦੀ ਨਰਮ ਆਵਾਜ਼ ਇੱਕ ਮਿੱਠੇ ਸਕਾਟਿਸ਼ ਲਹਿਜ਼ੇ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। "ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਪੈਂਡਲਟਨ ਗਾਰਡਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਲਗਭਗ ਦੋ ਸਾਲ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਫਿਰ ਅਜੀਬ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ। ਪਹਿਲਾਂ, ਅਸੀਂ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਲੱਕੜ ਦੇ ਫਟਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਦੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅੱਗ ਨਹੀਂ ਜਗਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ, ਆਵਾਜ਼ ਘਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ, ਕੁੱਤੇ ਅੰਦਰ ਭੌਂਕਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਸਨ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਇਸਨੂੰ ਇਕੱਲੀ ਸੁਣਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਬਾਹਰ ਕੋਈ ਕੁੱਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਵੀ ਸੁਣਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਬਾਹਰ ਕੋਈ ਕੁੱਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਭੌਂਕਣ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਚੁੱਲ੍ਹੇ 'ਤੇ ਉਬਲਦੀ ਕੇਤਲੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵੀ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਰਸੋਈ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾਂਦੇ ਸੀ, ਆਵਾਜ਼ ਤੁਰੰਤ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਅਚਾਨਕ ਸਾਡੇ ਚਿਹਰਿਆਂ 'ਤੇ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜਾਂ ਮੈਂ ਜਾਵਾਂਗਾ... ਮੈਂ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਬਾਥਰੂਮ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਅੱਧਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈਂਡਲ, ਇਹ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਵੇਗਾ, ਚੌੜਾ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਵੇਗਾ।
"ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਵੀ ਇਹ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਸੀ?"
"ਓਹ, ਬਿਲਕੁਲ, ਹਾਂ। ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਸੁਣਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ। ਅਸੀਂ ਦਸਤਕ ਦੇ ਕੇ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਦਰਅਸਲ ਚੀਜ਼

ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਦਿੰਦੀ ਰਹੀ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਅਣਮਿੱਥੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਊਰਜਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਭ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਕੋਈ ਜਾਂ ਕੁਝ ਪਿਛਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਦੇਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਸੈਡੀ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਮੈਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਉਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਇਹ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਵਰਗਾ ਲੱਗਿਆ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਿਆ। ਫਿਰ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਵੀ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਅਸੀਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੁਬਾਰਾ ਆਈ, ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ ਇਹ ਇੱਕ ਉੱਚੀ, ਧਮਾਕੇ- ਧਮਾਕਾ-ਧਮਾਕਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਹ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਫਿਰ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੋਵੇਂ ਪਿਛਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਭੱਜੀਆਂ। ਉਹ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਏ। ਇਹ, ਅਤੇ ਫਿਰ, ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ।
“ਉਸ ਸਮੇਂ, ਸਾਨੂੰ ਵੀਕਐਂਡ ਲਈ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਅਤੇ ਐਤਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਆਦਤ ਸੀ। ਸਾਡੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਦੌਰਾਨ ਘਰ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਖਿੜਕੀਆਂ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਤਾਲੇ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਪਿਛਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਅਤੇ ਅਭੇਦ ਸੀ; ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਵਾਪਸ ਆਉਣ 'ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਕਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਗਲਤ ਮਿਲੀਆਂ: ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸਟੋਵ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕਾਰਪੇਟ ਨੂੰ ਫਰਸ਼ ਤੋਂ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰਾ ਹਟਾ ਕੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਸ਼ਟ੍ਰੇ ਨੂੰ ਸ਼ੈਲਫ ਤੋਂ ਚੁੱਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਟੋਵ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕਾਰਪੇਟ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਵੇਅ ਦੀ ਪੂਰੀ ਲੰਬਾਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ

ਢਿੱਲਾ ਕਾਰਪੇਟ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਢਿੱਲਾ ਅਤੇ ਮੇਖਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸੀ। ਵੀਕਐਂਡ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕਾਰਪੇਟ ਨੂੰ ਸਾਫ਼- ਸੁਥਰਾ ਮੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਪਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਵਿਛਾਣਾ ਪਿਆ। ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਲੱਕੜ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਟੁਕੜਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਰੇਡੀਓ-ਫੋਨੋਗ੍ਰਾਫ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਵੀਕਐਂਡ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਸ ਆਏ, ਤਾਂ ਇਹ ਕੰਧ ਨਾਲ ਝੁਕਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਸਿੱਧਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਵੀਕਐਂਡ 'ਤੇ, ਅਸੀਂ ਲੱਕੜ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਨੂੰ ਕੰਧ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਉੱਪਰ ਦੋ ਕੁਰਸੀਆਂ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਇਸਨੂੰ ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਵਾਪਸ ਆਏ, ਤਾਂ ਲੱਕੜ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਦੁਬਾਰਾ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਪਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਕੁਰਸੀਆਂ ਹਿੱਲੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ! ਜਿਸਨੇ ਵੀ ਇਹ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਕੁਰਸੀਆਂ ਤੋਂ ਸਿੱਧਾ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਖਿਸਕਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਸਨੂੰ ਫਰਸ਼ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰੱਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਹੋਵੇ, "ਦੇਖੋ, ਮੈਂ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।" ਹੁਣ ਤੱਕ, ਸਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਾਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੂਤ ਹੈ। "ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕੀਤਾ?"
"ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਇਸ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਬਿੱਲੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਅਸੀਂ ਰਸੋਈ ਦੇ ਫਰਸ਼ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਬਿੱਲੀ ਦੀ ਗਰਜ ਸਾਫ਼ ਸੁਣੀ। ਪਰ ਸਾਡੀ ਬਿੱਲੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਕਾਲਪਨਿਕ ਬਿੱਲੀ ਵੱਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘੂਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਹੋਵੇ। ਅਸੀਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵੀ ਸੁਣੀ, ਪਰ ਕੁਝ ਵੀ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ, ਸਾਨੂੰ ਪਿਆਨੋ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਧੁਨ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਕੁੰਜੀ ਦਬਾਉਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ, ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਵਧਦਾ ਗਿਆ। ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ

ਚਿੰਤਾ ਹੋਣ ਲੱਗੀ ਕਿ ਗੁਆਂਢੀ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੁੱਤਿਆਂ ਦੇ ਭੌਂਕਣ ਵਰਗੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਜੇਮਜ਼ ਫਲਾਨਾਗਨ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਘਰ ਬੁਲਾਇਆ।"
"ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਮਾਧਿਅਮ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਇਹ ਉਸਦਾ ਸ਼ੌਕ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਕੰਮ ਉਸਦਾ ਸ਼ੌਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਬਣਨਾ ਉਸਦਾ ਅਸਲ ਪੇਸ਼ਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਦਮੀ, ਜੇਮਜ਼ ਰਾਈਟ, ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਰ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਮਰੇ ਭਰ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਘਰ ਦੀ ਅਸਲ ਮਾਲਕਣ ਇੱਕ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਸੀ; ਉਸਨੇ ਅਜੀਬ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਲਾਲ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਇੱਕ ਫ੍ਰੀਮੇਸਨ ਸੀ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਚੈੱਕ ਕੀਤਾ?"
"ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਘਰ ਖਰੀਦਿਆ, ਤਾਂ ਜਿਸ ਔਰਤ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਦਿਖਾਇਆ, ਉਹ ਇੱਕ ਲਾਲ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਔਰਤ ਦੀ ਧੀ ਨਿਕਲੀ। ਨਾਲ ਹੀ, ਸਾਨੂੰ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਫ੍ਰੀਮੇਸਨਰੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮਿਲੀਆਂ।"
"ਉਸ ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੂਤ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਸੀ?"
"ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਪਾਣੀ ਦਾ ਇੱਕ ਘੜਾ ਲਿਆਉਣ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਉਸਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਸਾਰੀ ਘਟਨਾ ਦੋ

ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ - ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹੋ ਗਈ। ਘਟਨਾਵਾਂ ਘਟਣ ਲੱਗੀਆਂ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈਆਂ।"

* * *

ਮੈਂ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬਰਡ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਡੇਵਿਡ ਰੀਵਜ਼ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਐਡਿਨਬਰਗ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਇੱਕ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਵਾਲੀ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਰੀਵਜ਼ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਸੀ।
"ਇਹ ਸਭ 1970 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਚਚੇਰੀ ਭੈਣ ਗਲੈਡਿਸ, ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਰਿਚਰਡ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਆਈਲੀਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਣਜਾਣ ਅਤੇ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ," ਸ਼੍ਰੀ ਰੀਵਜ਼ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। "ਅਸੀਂ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਟੁਕੜੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਖਿੱਚਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਗਲਾਸ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਹਰੇਕ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੱਜੀ ਉਂਗਲੀ ਸ਼ੀਸ਼ੇ 'ਤੇ ਰੱਖੀ। ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਠੰਡੀ ਕੰਬਣੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਰਿਚਰਡ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਇਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਫਿਰ ਗਲਾਸ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ!"
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸੁਨੇਹਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਅਤੇ ਮਿਸਟਰ ਰੀਵਜ਼ ਪੂਰੀ ਗੱਲ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸ਼ੱਕੀ ਸਨ। ਪਰ ਛੋਟੇ ਸਮੂਹ ਨੇ ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਰਿਚਰਡ ਦੇ ਦਾਦਾ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਕੁਝ ਠੋਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ। ਸੁਨੇਹਾ ਸੰਖੇਪ ਸੀ: ਰਿਚਰਡ ਦਾ ਆਪਣੀ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਨਾਲ ਹਾਦਸਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਦਾ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਇੰਜਣ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ ਟ੍ਰਾਈਸਾਈਕਲ ਨਾਲ ਹਾਦਸਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਸੁਨੇਹੇ ਮਿਲਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ। ਇੱਕ ਰਾਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਨੇਹਾ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋਵਾਂ ਆਦਮੀਆਂ

ਨੂੰ ਠੀਕ 11 ਵਜੇ ਨਮਕੀਨ ਪਾਣੀ ਪੀਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ।
"ਮੈਂ ਗਿਆਰਾਂ ਵਜੇ ਸੌਂ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਬਾਕੀਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀ ਹੋਇਆ," ਮਿਸਟਰ ਰੀਵਜ਼ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ। ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ, ਮਿਸਟਰ ਰੀਵਜ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜੀਵ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਅਸੀਸੀ ਦੇ ਸੇਂਟ ਫਰਾਂਸਿਸ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਰੋਮਨ ਕੈਥੋਲਿਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਸੀ। ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ, ਡੇਵਿਡ ਰੀਵਜ਼ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਕਿ ਰੌਸ਼ਨੀ - ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ "ਝੂਠੀ ਰੋਸ਼ਨੀ" ਕਿਹਾ - ਬੁਝਾਈ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਪਰਦੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਜਾਣ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਗੋਡੇ ਟੇਕਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲਾਤੀਨੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਜੋ ਨਾ ਤਾਂ ਮਿਸਟਰ ਰੀਵਜ਼ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੌਜੂਦ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਮਿਸਟਰ ਰੀਵਜ਼ ਦੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ, ਗਲੈਡਿਸ ਨੇ, ਉਸਦੀ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਨੂੰ ਬਿਮਾਰੀ ਸਮਝ ਲਿਆ ਅਤੇ ਲਾਈਟ ਜਗਾ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਭਿਆਨਕ ਦਰਦ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ। "ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਉਹ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਸਨ, ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਹੱਥ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਛੇਕ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਟੂਟੀ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ ਅਤੇ ਖੂਨ ਧੋਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਛੇਕ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਏ," ਸ਼੍ਰੀ ਰੀਵਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਪਰ ਉਸਦੇ ਸੀਨਸ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਮਾਹੌਲ ਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਮ ਪਹਿਲੂ ਅਪਣਾ ਲਿਆ: ਮਿਸਟਰ ਰੀਵਜ਼ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਘੋੜ ਦੌੜ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਰਕਮ ਜਿੱਤੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਇਕੱਠ ਵਿੱਚ ਇੱਕ "ਸਪੱਸ਼ਟ ਦੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾ" ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ, ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਜੋੜਾ, ਰਿਚਰਡ ਅਤੇ ਗਲੈਡਿਸ, ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਆਤਮਾ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ: ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ

ਚੀਜ਼ਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗੀਆਂ। ਇਸ ਸਮੇਂ, ਮਿਸਟਰ ਰੀਵਜ਼ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅੱਗੇ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਦਿੱਤੇ ਪਤੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਿਆ। ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਾ ਪਿਆ ਸੀ? ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਓਈਜਾ ਬੋਰਡਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਪਾਗਲਪਣ ਦਾ ਇੱਕ ਰੂਪ ਮੰਨਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ: ਸ਼ਾਇਦ ਸੇਂਟ ਫਰਾਂਸਿਸ ਬਣਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਨੇ ਮਿਸਟਰ ਰੀਵਜ਼ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਹਾਦਤ ਲਈ ਆਪਣੀ ਅਧੂਰੀ ਇੱਛਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਸੀ।
ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੀ ਮੰਜ਼ਿਲ, ਵੁੱਡਹਾਊਸ ਲੀ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਪੇਸ਼ੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਬੰਦੂਕਧਾਰੀ, ਇਆਨ ਗ੍ਰੋਟ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇਖਾਂ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਸਭ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਐਡਿਨਬਰਗ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਤਬੇਲਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਧੁਨਿਕ ਘਰ ਸੀ। ਪਹਾੜੀ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਉੱਚਾ, ਇੱਕ ਤੰਗ ਸੜਕ ਦੇ ਬਾਅਦ, ਮੁੱਖ ਘਰ ਨਜ਼ਰ ਆਇਆ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ, ਵੁੱਡਹਾਊਸ ਲੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੂਰਬ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਸਥਿਤ ਸੀ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਇਸਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਵੁੱਡਹਾਊਸ ਲੀ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਪਰੰਪਰਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਪ੍ਰੈਲ ਲਈ ਇਹ ਬਹੁਤ ਠੰਡਾ ਦਿਨ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀ ਗ੍ਰੋਟ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਰੁਕਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
"ਜਨਵਰੀ 1964 ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਮਿਸਟਰ ਅਤੇ ਮਿਸਿਜ਼ ਪੀਟਰ ਲੰਡਨ ਨਾਲ ਵੁੱਡਹਾਊਸ ਲੀ ਗਿਆ ਸੀ," ਇਆਨ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। "ਅਸੀਂ ਘਰ ਦੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਕਈ ਘੰਟੇ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਰਹੇ, ਜੋ ਘੋੜਿਆਂ ਦਾ ਚਾਰਾ ਸਟੋਰ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।"

ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਇਸ ਲਈ ਗਏ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਇੱਕ 'ਗੋਰੀ ਔਰਤ' ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀ ਪਰੰਪਰਾ ਹੈ?"
ਇਆਨ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਲਗਭਗ ਦੋ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਫਲੋਰੋਸੈਂਟ ਲਾਈਟ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਟਿਮਟਿਮਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਤਿੰਨਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਰੌਸ਼ਨੀ ਉਸ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਚਲੇ ਗਏ।"
ਉਸ ਸਮੇਂ ਘਰ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਸੀ?
"ਇਮਾਰਤ ਅਜੇ ਵੀ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇੱਟਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵੱਡੇ ਟੁਕੜੇ ਡਿੱਗ ਕੇ ਇਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਏ ਸਨ। ਲੱਕੜ ਦਾ ਕੰਮ ਬਹੁਤ ਮਾੜੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਫਰਸ਼ ਦੇ ਬੋਰਡ ਗਾਇਬ ਸਨ, ਪਰ ਅਸਲ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪੌੜੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਅਜੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਤੁਰਨਾ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਦਿਨ ਦੇ ਚਾਨਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ।"
ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕੀਮਤ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਘਰ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਮਾਰਕ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਿਆ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸਮਾਰਕ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ। ਸਾਰਾ ਕੰਮ ਇੱਕ ਹੀ ਹਫਤੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਟਾਂ, ਪੱਥਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜੋ ਕੁਝ ਬਚਿਆ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਭਾਰੀ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਨਾਲ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਫਿਰ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਦੱਬ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਆਧੁਨਿਕ ਸ਼ੈਲੇਟ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਨੀਂਹ ਬਣਾਈ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਇਤਿਹਾਸਕ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਢਾਹ ਕੇ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਅਤੇ, ਤਰਜੀਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਲਾਭਦਾਇਕ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਅਪਣਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਕੁਝ ਵਹਿਸ਼ੀ ਅਭਿਆਸਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਈ।

ਪੀਟਰ ਲੰਡਨ ਪੁਰਾਣੀ ਹਵੇਲੀ ਦੇ ਅਚਾਨਕ ਗਾਇਬ ਹੋਣ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਕੁਝ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਫੌਜ ਨੇ ਇਮਾਰਤ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੇਂਦਰੀ ਹੀਟਿੰਗ ਉਪਕਰਣਾਂ ਵਿੱਚ 7,000 ਪੌਂਡ ਦਾ ਨਿਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਮਾਰਤ ਕਾਫ਼ੀ ਚੰਗੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ।
"ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ, ਵੁੱਡਹਾਊਸ ਲੀ ਅਸਟੇਟ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਇੱਕ ਜੰਗੀ ਕੈਦੀ ਕੈਂਪ ਸੀ," ਇਆਨ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਗਾਰਡ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਰੱਖਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਵਿੱਚ ਚੌਦਾਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਐਂਟਰੀਆਂ ਦਰਜ ਹਨ। ਇਹ ਐਂਟਰੀਆਂ ਇੱਕ 'ਚਿੱਟੀ ਔਰਤ' ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਗਾਰਡਾਂ ਨੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਤਫਾਕਨ, ਤਬੇਲੇ ਦੀਆਂ ਨੌਕਰਾਣੀਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ, ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਂ ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ।"
ਮੈਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਹੁਣ ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਹਵੇਲੀ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਸਥਿਤ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਭਾਲ ਲਈ ਕੋਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮਿਸਟਰ ਗ੍ਰੋਟ ਅੱਗੇ ਵਧੇ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਸੁਹਾਵਣੇ ਹੈਰਾਨੀ ਲਈ, ਉਹ ਜਲਦੀ ਵਾਪਸ ਆਏ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਸਥਿਤ ਤਬੇਲੇ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉੱਥੇ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸੱਜਣ ਨੇ ਕੀਤਾ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਸੇਡਰਿਕ ਬਰਟਨ ਵਜੋਂ ਕਰਵਾਈ, ਜੋ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਮੈਨੇਜਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਫੇਰੀ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਦੱਸਿਆ। ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਵਿੱਚ, ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਨਾਲ ਬਹੁਤੀ ਹਲਚਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ: ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਵਰਤਾਰਾ ਮੰਨਦੇ ਹਨ।
"ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ," ਮਿਸਟਰ ਬਰਟਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਲੇਡੀ ਐਨ ਬੋਥਵੈੱਲ ਸੀ। ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਵੁੱਡਹਾਊਸ ਲੀ ਕੈਸਲ ਵਿੱਚ

ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਇੱਥੋਂ ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਮੀਲ ਦੂਰ ਹੈ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਦੂਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੇ ਕਿਲ੍ਹੇ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਨੂੰ ਬਰਫ਼ ਵਿੱਚ ਮਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨੰਗੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਨੰਗੀ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਇੰਨੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਣ ਅਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪੱਥਰ ਇੱਥੇ ਲਿਆਉਣ ਅਤੇ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਵੁੱਡਹਾਊਸ ਲੀ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਮਹਿਲ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਆਖਰੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸਨੇ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਉਹ ਸਦਰਲੈਂਡ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਕੋਚਮੈਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਬਿਜਲੀ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ ਗਈ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕਈ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਆਈਆਂ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਦੇਖਿਆ?
"ਖੈਰ, ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਉੱਤਰੀ ਪਾਸੇ ਵਾਲਾ ਉਹੀ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦਸਤਕ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਰਫੀਲੀਆਂ ਰਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਕਦੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਡੂੰਘੀ ਬਰਫ਼ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਥਾਨਕ ਲੋਕ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਵਧਾ- ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਗੋਰੀ ਔਰਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਗਲੀ ਵਿੱਚੋਂ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਖਾਲੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਾਈਟਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਸਨ।"
"ਕੀ ਇਸ ਘਰ ਦੀ ਕਦੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ?"
"ਐਡਿਨਬਰਗ ਦੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮੰਗੀ ਅਤੇ ਗਰਮੀਆਂ ਦੇ ਸੰਕ੍ਰਮਣ ਦੀ ਪੂਰਵ ਸੰਧਿਆ 'ਤੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਏ। ਹਾਲਾਂਕਿ,

ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਸੱਤ ਵਜੇ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਅਤੇ ਡੂੰਘੀ ਬਰਫ਼ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਗਰਮੀਆਂ ਦੇ ਸੰਕ੍ਰਮਣ ਦੀ ਪੂਰਵ ਸੰਧਿਆ 'ਤੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਭ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਲਿਆਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਫਲੈਸ਼ਲਾਈਟ ਲੈ ਕੇ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਦੇਖ ਸਕੇ ਕਿ ਕੁੱਤਾ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।"
"ਉਹ ਘਟਨਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਦੋਂ ਵਾਪਰੀ - ਔਰਤ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਧੱਕਣ ਦੀ ਘਟਨਾ?" "ਪੰਦਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਘਰ ਨੂੰ ਇਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਫੁਲਫੋਰਡ ਟਾਵਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਗੁੰਮਰਾਹਕੁੰਨ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਆਰਚ ਹੈ ਜੋ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਪੱਥਰ ਨਾਲ ਬਣਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ 'ਤੇ 1415 ਦੀ ਤਾਰੀਖ਼ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਐਡਿਨਬਰਗ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਗੈਲਾਸਪਸ ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ।"
"ਜੇ ਵੁੱਡਹਾਊਸ ਲੀ ਨੂੰ ਪੰਦਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਇਸ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਸਲ ਘਰ ਕਦੋਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ?" "ਧਰਮ ਯੁੱਧਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਤੇਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ।"
ਭਾਵੇਂ ਵੁੱਡਹਾਊਸ ਲੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ, ਪਰ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਐਡਿਨਬਰਗ ਦੀ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਾਹਿਤਕ ਹਸਤੀ ਲਾਰਡ ਵੁੱਡਹਾਊਸ ਲੀ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਸਰ ਵਾਲਟਰ ਸਕਾਟ, ਐਲਨ ਰਾਮਸੇ ਅਤੇ ਜੇਮਜ਼ ਹੌਗ ਸਮੇਤ ਕਈ ਹੋਰ ਸਾਹਿਤਕ ਹਸਤੀਆਂ ਵੀ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਸਰ ਵਾਲਟਰ ਸਕਾਟ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਓਲਡ ਵੁੱਡਹਾਊਸ ਲੀ ਭੂਤ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਅਕਸਰ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀਆਂ ਸਕਾਟਿਸ਼ ਯਾਤਰਾ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ 'ਭੂਤ ਵੁੱਡਹਾਊਸ ਲੀ' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 1932 ਵਿੱਚ, ਘਰ ਫੌਜ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ। ਫੌਜ ਨੇ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਕਬਜ਼ਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ।

"ਕੀ ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕੋਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਹਨ?" "ਇਹ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਮਿਸਟਰ ਬਰਟਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਜਦੋਂ ਬੁਲਡੋਜ਼ਰਾਂ ਨੇ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ, ਅਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਮਜ਼ਾਕ ਕੀਤਾ ਕਿ ਭੂਤ ਮਲਬੇ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦੇ ਕੁਝ ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਸ਼ੈਲੇਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਟੁੱਟੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਹੈ।" ਇਹ ਸ਼ੈਲੇਟ ਜਾਰਜ ਬੁਕਾਨਨ ਸਮਿਥ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਇਸਨੂੰ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦੇ ਘਰ ਵਜੋਂ ਵਰਤਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਲਾਰਡ ਬਾਲੋਨੌ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਛੋਟਾ ਭਰਾ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦਾ ਅੰਡਰ-ਸੈਕਰੇਟਰੀ ਆਫ਼ ਸਟੇਟ ਹੈ।
"ਇਸ ਘਰ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਚਰਚਾ ਹੋਈ ਹੈ," ਮਿਸਟਰ ਬਰਟਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਸਨੂੰ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦਾ ਦੂਜਾ ਸਭ ਤੋਂ ਭੂਤਰਾ ਘਰ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਵੋਲਸੇਲੀ ਇੱਥੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਨੰਗੀ ਗੋਰੀ ਔਰਤ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਦੌੜਦੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।"
"ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਕਿਉਂ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ?" "ਇਸ ਕਰਕੇ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦਾ ਸੀ।"
"ਅਤੇ ਕੀ ਉਹ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਨਵੇਂ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਜਾਰੀ ਰਹੇ?"
"ਹਾਂ," ਮਿਸਟਰ ਬਰਟਨ ਨੇ ਮੰਨਿਆ। "ਉਹ ਪੱਥਰਾਂ ਨਾਲ ਆਈ ਸੀ।"
ਉਸਨੇ ਦਫ਼ਤਰ ਦਾ ਕੰਮ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ੈਲੇਟ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ। ਮਾਲਕ ਬਾਹਰ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਘਰ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਸੁਆਦੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਆਧੁਨਿਕ ਵੀਕਐਂਡ ਘਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਪੱਥਰ ਦੀਆਂ ਨੱਕਾਸ਼ੀ ਉੱਕਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਪੱਥਰ ਦੀ ਨੱਕਾਸ਼ੀ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ। ਇਸ 'ਤੇ ਲਾਤੀਨੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, OCCULTUS NON EXTINCTUS: ਭਾਵ, "ਰਹੱਸਵਾਦ ਮਰਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ (ਸਿਰਫ਼ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ)।"

*79
ਮੋਨਕਟਨ ਦਾ ਭੂਤ ਭਿਕਸ਼ੂ
ਜਦੋਂ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬਰਡ ਐਡਿਨਬਰਗ ਤੋਂ ਨੌਂ ਮੀਲ ਦੂਰ ਮੁਸੇਲਬਰਗ ਦੇ ਓਲਡ ਕ੍ਰੇਗ ਹਾਲ ਦੇ ਮੱਠ ਟਾਵਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਚਲੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਸੋਚਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਭੂਤ ਨਾਲ ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਵੀ। ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬਰਡ ਕਮਰਾ ਸਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੈ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ। ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਉਸਦਾ ਮਨ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ: ਦਰਅਸਲ, ਉਸਨੂੰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਭੂਤ ਵਰਗੇ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ।
ਮੱਠ ਦਾ ਟਾਵਰ ਦੋ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਉੱਚਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਇਮਾਰਤ ਕੰਪਲੈਕਸ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਜੋ ਕਦੇ ਇੱਕ ਮੱਠ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ, ਜੋ ਉਸਦੀ ਚੰਗੀ ਦੋਸਤ ਵੀ ਹੈ, ਮੁੱਖ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਟਾਵਰ ਵਿੱਚ ਹਵੇਲੀ ਦੀ ਮਾਲਕਣ ਹੈ - ਇੱਕ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲੇ ਲੇਖਕ ਲਈ ਇੱਕ ਆਦਰਸ਼ ਸਥਿਤੀ, ਅਤੇ ਮੋਨਕਟਨ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜਗ੍ਹਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਕਈ ਨਾਵਲ ਲਿਖੇ ਹਨ।
ਮੈਂ ਐਡਿਨਬਰਗ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਮੋਨਕਟਨ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਦਿਨ ਧੁੰਦਲਾ ਅਤੇ ਠੰਢਾ ਰਿਹਾ। ਅਲਿਸਟੇਅਰ ਅਤੇ ਅਲਾਨਾ ਨਾਈਟ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਚੁੱਕਿਆ, ਅਤੇ ਇਆਨ ਗ੍ਰੋਟ, ਇੱਕ ਬੰਦੂਕਧਾਰੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਵੀ ਉੱਥੇ ਸੀ।
ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੋਂ, ਇੱਕ ਗੋਲ ਪੌੜੀਆਂ ਮੁੱਖ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫਾਇਰਪਲੇਸ, ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਰਸੋਈ ਅਤੇ ਪੈਂਟਰੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਬੈੱਡਰੂਮ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਭਿਕਸ਼ੂ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਜਿੰਨੇ ਚੰਗੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਮੀ ਭਿਕਸ਼ੂ, ਇਸ

ਸਥਿਤੀ ਵੱਲ ਕਿਉਂ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇ ਆਲੇ- ਦੁਆਲੇ ਬੈਠੇ ਸੀ, ਕਮਰਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮੋਮਬੱਤੀ ਨਾਲ ਜਗ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਇਹ ਝੌਂਪੜੀ ਫਰਵਰੀ 1972 ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਈ ਸੀ," ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬਰਡ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। "ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਲੱਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਝੌਂਪੜੀ 1459 ਵਿੱਚ, 12 ਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਇੱਕ ਕਿਲ੍ਹੇਦਾਰ ਘਰ ਦੇ ਵਿਹੜੇ ਦੇ ਪਾਰ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਝੌਂਪੜੀ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਇਹ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਖੇਤ ਦੇ ਖੇਤ ਵਜੋਂ ਵਰਤਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਡਾਲਕੀਥ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਿਊਬੈਟਲ ਐਬੇ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਰ ਸੀ। ਇਸਨੂੰ 'ਮੰਕਸ ਟਾਊਨ' ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਣ ਲੱਗਾ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਮੋਨਕਟਨ ਪਿਆ।"
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਡੇਢ ਸਾਲ ਤੋਂ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹੋ, ਕੀ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਹੈ?"
“ਹਾਂ,” ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। “ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਰਾਤ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਲੇਟ ਕੇ ਲਾਈਟ ਜਗਾ ਕੇ ਪੜ੍ਹ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਪੱਥਰ ਦੇ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚੋਂ ਮਾਸ ਪਕਾਉਣ ਜਾਂ ਭੁੰਨਣ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ, ਰਸਦਾਰ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆਈ। ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭੁੱਖਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮੈਂ ਖਾਣਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਵਾਰ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਲਿਆ, ਬਸ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਓਹ, ਉਹ ਬਦਬੂ ਫਿਰ ਆ ਗਈ ਹੈ।’ ਇਹ ਉਸ ਮਾਸ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਪਰਮਾਰਕੀਟ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ: ਇਹ ਖੜ੍ਹੇ ਰਿਬ ਭੁੰਨਣ ਵਰਗਾ ਸੀ—ਮਹਿੰਗਾ, ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਮੀਟ।” ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਅਲਾਨਾ ਨੇ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। "ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇਸ ਕਾਟੇਜ ਵਿੱਚ ਰਹੀ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਮਿਲੇਗਾ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਭਾਵਨਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ

ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਲਿਸਟੇਅਰ ਨਾਲ ਇੱਥੇ ਰਹੀ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸੌਣ ਲਈ ਗਏ ਅਤੇ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਗਈ; ਇਹ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਦੀ ਰਾਤ ਸੀ। ਮੈਂ ਐਤਵਾਰ ਸਵੇਰੇ ਜਲਦੀ ਉੱਠੀ ਅਤੇ ਘੰਟੀਆਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਇਹ ਲਗਭਗ 6 ਵਜੇ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, 'ਓਏ, ਨੇੜੇ-ਤੇੜੇ ਕਿਤੇ ਕੋਈ ਕੈਥੋਲਿਕ ਚਰਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੇਰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।' ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਗਾਇਆ, ਪਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਘੋੜਿਆਂ ਦੀ ਦੌੜ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, 'ਓਹ, ਖੈਰ, ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਘੋੜਿਆਂ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਇਹ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਾ ਹੈ।' ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਨਾਸ਼ਤਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਘੰਟੀਆਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 6 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਨਹੀਂ ਜਗਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਕਿਹੜੀਆਂ ਘੰਟੀਆਂ?' ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਅੰਦਰ ਆਈ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਐਤਵਾਰ ਸਵੇਰੇ ਘੰਟੀਆਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਉੱਠਦੇ? ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਡਾ ਚਰਚ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਚਰਚ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਦਰਅਸਲ, ਮੈਂ ਜੋ ਘੰਟੀ ਸੁਣੀ ਉਹ ਨਾਲ ਵਾਲੀ ਸੀ।
"ਅਲਾਨਾ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਨੇ ਘੰਟੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀਆਂ। ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਮੀਲਾਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਚਰਚ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਕਿਹਾ।
“ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਮਾਰਚ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰੁਕੀ ਸੀ,” ਅਲਾਣਾ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। “ਮੈਂ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਵੇਰੇ ਅੱਠ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਮੈਂ ਖਾਣੇ ਦੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨਾਲ ਉੱਠੀ ਅਤੇ ਸੋਚਿਆ, 'ਵਾਹ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨਾਸ਼ਤੇ ਲਈ ਕੁਝ ਸੁਆਦੀ ਬਣਾ ਰਹੀ ਹੈ,' ਅਤੇ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ, ਰਸਦਾਰ ਖੁਸ਼ਬੂ ਸੀ, ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਖੁਸ਼ਬੂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਜ਼ੀ ਰੋਟੀ ਦੀ ਵੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਰਸੋਈ ਵੱਲ ਭੱਜੀ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਕਿਤੇ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਪਕਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਾਰੀਆਂ ਖੁਸ਼ਬੂਆਂ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚੋਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।”

ਹੁਣ ਇਆਨ ਗ੍ਰੋਟ ਦੀ ਵਾਰੀ ਸੀ।
"ਜਨਵਰੀ 1973 ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਬਿਤਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਹਿਲੀ ਰਾਤ, ਮੈਂ ਲਗਭਗ 4:30 ਵਜੇ ਸੌਣ ਲਈ ਗਿਆ। ਸੌਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਖਾਸ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਖਾਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਣ ਲਈ ਕਹਿ ਰਹੀ ਸੀ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਦੇਖਿਆ?"
“ਹਾਂ,” ਬੰਦੂਕਧਾਰੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। “ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਫਰਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਗੁਪਤ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਭਿਕਸ਼ੂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਜਲੂਸ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਰੋਮਨ ਕੈਥੋਲਿਕ ਚਰਚ ਦਾ ਇੱਕ ਉੱਚ-ਦਰਜੇ ਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਬਿਸ਼ਪ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਭਿਕਸ਼ੂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਪ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਬਿਸ਼ਪ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਕਲੀਨ-ਸ਼ੇਵ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਿਆਣਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਜਲੂਸ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਿਆ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ।”
"ਹੁਣ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਉਲਝਾਇਆ। ਮੈਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਚਾਹਾਂ ਤਾਂ ਫਰਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਫਰਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਤੂੜੀ ਦੀਆਂ ਗੱਠਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਕੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੇਕ ਵਰਗਾ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਆਦਮੀ ਨਿਕਲੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਵਾਈਕਿੰਗ ਜਾਂ ਸੈਕਸਨ

ਸਮਝਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਮੋਟੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤਿੰਨ ਸਨ - ਇੱਕ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਜਿਸਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ, ਚਿੱਟੇ ਵਾਲ ਸਨ, ਅਤੇ ਦੋ ਹੋਰ, ਨੌਜਵਾਨ ਅਤੇ ਗੋਰੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੇ, ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲੇ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਹਥਿਆਰ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸਾਨ ਸਨ। ਉਹ ਕੰਧ ਦੇ ਇਸ ਛੇਕ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਨਮਸਕਾਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਉਠਾਏ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਕ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਫਰਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਬਾਹਰ ਵੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਉੱਚਾਈ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ। ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਇੰਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਇਸ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਲਾਈਨ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹਾਂ, ਹੇਠਾਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਅਤੇ ਕੋਨੇ ਨੂੰ ਮੋੜਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਤਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਮੱਧ ਤੋਂ ਜਾਪਦੇ ਸਨ। "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਬਣੇ ਭੂਰੇ ਕੋਟ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਮਾਨ ਚਿੱਟੇ ਜਾਲੀਦਾਰ ਜਾਲੀਦਾਰ ਦੇ ਬਣੇ ਜਾਪਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਢੋਲ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਦਮਾਂ ਨਾਲ ਮਾਰਚ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਇੰਝ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਟਾਵਰ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਕੇ ਇਹ ਸਭ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਕੋਈ ਟਾਵਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਦੇਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਕੁਝ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸੌਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਮੋਨਕਟਨ ਕਾਟੇਜ, ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ
"ਮੇਰੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ, ਜੌਨ ਕੈਲਡਰਵੁੱਡ ਮਿਲਰ ਨੇ 1956 ਵਿੱਚ ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਖਰੀਦੀ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਕੀਤਾ। ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਾਈਜਲ ਟ੍ਰਾਂਟਰ ਦੀ ਕਿਤਾਬ, 'ਦ ਫੋਰਟੀਫਾਈਡ ਹਾਊਸ ਇਨ ਸਕਾਟਲੈਂਡ' ਵਿੱਚ ਹੈ। ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਇਆਨ ਦੇ ਫਰਸ਼ ਵਿੱਚ ਛੇਕ, ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਘਾਹ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਇਹ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ 1956 ਵਿੱਚ ਉਸ ਫਰਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੇਕ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਬਿਸਤਰੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਢੱਕਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਫ਼ਰਸ਼ ਬਣਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ।' ਹੇਠਾਂ ਤਬੇਲਿਆਂ ਤੱਕ ਇੱਕ ਨਿਕਾਸ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਘੋੜੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਇੱਕ ਗੈਰਾਜ ਅਤੇ ਸ਼ੈੱਡ ਹੈ।"
ਮੋਨਕਟਨ ਵਿੱਚ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗਵਾਹ ਸੀ: ਇਆਨ ਐਡਮ, ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਹੀ ਮਾਧਿਅਮਵਾਦੀ ਸੱਜਣ ਜਿਸਨੇ ਅਪ੍ਰੈਲ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਭੂਤ ਖੋਜ ਦੌਰਾਨ ਮੇਰੀ ਬਹੁਤ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਤੋਂ, ਇਆਨ ਨੂੰ ਐਡਿਨਬਰਗ ਜਾਣਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ। 27 ਦਸੰਬਰ, 1972 ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ, ਉਹ ਸਵੇਰੇ 3:45 ਵਜੇ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬਰਡ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਾਂ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਯਾਦ ਹੈ; ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਹੇਲੀਆਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਪਰ ਉਹ ਨਿਊਕੈਸਲ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਚਿੰਤਤ ਸੀ।
"ਇਹ ਬਹੁਤ ਠੰਢੀ ਰਾਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਆਪਣੇ ਖਾਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ," ਇਆਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। "ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ, ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, 'ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?' ਪਰ ਉਸਦੇ ਇਹ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਮੈਨੂੰ ਮਾਹੌਲ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ।"
"ਦਸ ਮਿੰਟਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਅਚਾਨਕ, ਇਆਨ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ, ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਕਿੰਨੀ ਤੇਜ਼ ਗੁਲਾਬ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ! ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਗੁਲਾਬ ਦੀ

ਖੁਸ਼ਬੂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ!' ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਇਆਨ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਖੁਸ਼ਬੂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ।"

"ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣੀ ਸੀ," ਇਆਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਮੈਂ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹੈ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਿਹਨਤੀ ਔਰਤ, ਸ਼ਾਇਦ ਪੰਦਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ। ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਹਲਕਾ ਚਿੱਟਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਖਾਣਾ ਪਕਾਉਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਰੁੱਝੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਉਹ ਜਵਾਨ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਕੇ। ਉਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗਤੀਵਿਧੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਪੱਕਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਇਲਾਜ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਦੇਖਿਆ; ਉਸਦੀ ਲੱਤ 'ਤੇ ਪੱਟੀ ਬੰਨ੍ਹੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦਾ ਘੜਾ ਜਾਂ ਬੋਤਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਪਾਣੀ ਪੀ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬੇਹੋਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਦਵਾਈ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕੰਮ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਲੋਕ ਹਾਦਸਿਆਂ ਜਾਂ ਲੜਾਈਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਨਾਹ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਹਾਨ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ।"
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਆਨ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨਾਲ ਕੀਤੀ, ਜਿਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਲਿਖ ਲਏ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮਾਦਾ ਭੂਤ ਦੇ ਵਰਣਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬਦਲਾਅ ਕੀਤੇ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੇ ਨੋਟਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਔਰਤ ਤੀਹ ਤੋਂ ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਦੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਹਲਕੇ ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਮੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

"ਕੀ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਉਸ ਔਰਤ ਦੇ ਖਾਣਾ ਪਕਾਉਣ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿਰਫ਼ ਬੀਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸਨ, ਜਾਂ ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਭੂਤ ਸਨ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੇ ਸਨ?"
"ਓਹ," ਇਆਨ ਨੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਭੂਤ ਹੋਣਗੇ।" ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਸੁਣਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਖਾਣਾ ਪਕਾਉਣ ਦੀ ਗੰਧ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। "ਕੀ ਉਸ ਰਾਤ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੋਇਆ ਸੀ?"
ਨਹੀਂ। ਮੇਰੀ ਰਾਤ ਬਹੁਤ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਠੰਢ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਠੰਢੀ ਰਾਤ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਮੈਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਠੰਢ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਸਵੈਟਰ ਲਪੇਟ ਲਿਆ।
ਮੋਨਕਟਨ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗਵਾਹ ਹੈ। ਜੇਮਜ਼ ਬੋਇਡ, ਪੇਸ਼ੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵਿਕਰੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਪਰ ਮਾਨਸਿਕ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਸੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਕੱਟੀ ਜਿੱਥੇ ਇਆਨ ਗ੍ਰੋਟ ਸੌਂਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਅਪ੍ਰੈਲ 1972 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ।
"ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਇਆ," ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਔਰਤ ਲੰਬੇ, ਗੰਦੇ ਚਿੱਟੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਵਿਅਸਤ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ (ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਹਾਂ) ਵਿੱਚ ਦੋ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਅਤੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਜੇਮਜ਼ ਬੋਇਡ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ, 'ਉਹ ਬਹੁਤ ਵਿਅਸਤ ਅਤੇ ਥੱਕੀ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੀ ਹੈ।' ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਆਨ ਐਡਮ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
ਹੁਣ ਇਆਨ ਗ੍ਰੋਟ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। "ਮੇਰੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ, ਜੇਮਜ਼ ਬੋਇਡ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਇਆਨ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖੂਹ ਹੈ। ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਖੂਹ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ

ਜਾਓਗੇ, ਲਗਭਗ ਅੱਧੇ ਹੇਠਾਂ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖੂਹ ਮਿਲੇਗੀ ਅਤੇ ਉਸ ਖੂਹ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਚਾਂਦੀ, ਘਰੇਲੂ ਚਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਮੁਸੀਬਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲੁਕਾਈ ਗਈ ਸੀ।' ਮੈਂ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕੀਤਾ।"
"ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਖੂਹ ਹੈ," ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ, "ਪਰ ਇਆਨ ਗ੍ਰੋਟ ਨੇ ਜਿਸ ਟਾਵਰ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਹ ਹੁਣ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਰੱਖਿਆਤਮਕ ਟਾਵਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਜੋ ਬਚਾਅ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਮਿੱਲਰ ਨੂੰ ਖੂਹ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹੈ। ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਖੂਹ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਪੰਦਰਾਂ ਫੁੱਟ ਹੇਠਾਂ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ।' ਸ਼੍ਰੀ ਮਿੱਲਰ ਨੇ ਵਾਪਸ ਉੱਪਰ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਡੂੰਘਾਈ ਵਿੱਚ ਕੀ ਮਿਲੇਗਾ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਹਿਸਾਸ ਸੀ ਕਿ ਕਿਤੇ ਕੋਈ ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ।"
ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਸਾਰੇ ਬੋਲ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਂਝੇ ਕਰਨ ਦੀ ਵਾਰੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਬਾਕੀ ਲੋਕ ਬੈੱਡਰੂਮ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਝਾਕਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਸਾਧੂ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਝਲਕ ਮਿਲੀ। ਉਸਨੇ ਭੂਰਾ ਚੋਗਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਉਤਸੁਕ ਭਾਵ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਸਾਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਫਿਰ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਨਿਕੋਲਸ ਦਾ ਨਾਮ ਚਮਕਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇੱਥੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੋਈ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਗਤੀਵਿਧੀ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਰਗੀਆਂ, ਹੰਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਮਾਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਫੌਜ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਏ।

"ਜਿਸ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਭੂਰਾ ਚੋਗਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ," ਇਆਨ ਗ੍ਰੋਟ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ, "ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੰਝ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਰਦੇ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਖਾਸ ਪਲ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ। ਇਹ ਅਤੀਤ ਦੀ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਦੇਖਣ ਵਰਗਾ ਸੀ।"
ਖੈਰ, ਜੇਕਰ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੇ ਮੋਂਕਟਨ ਟਾਵਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਭਿਕਸ਼ੂ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਫਿਲਮੀ ਅਦਾਕਾਰ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਤੋਂ ਇੱਕ ਕਦਮ ਅੱਗੇ ਹਨ: ਤੁਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭੋਜਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ!

* 80
ਸਕਾਟਿਸ਼ ਪੇਂਡੂ ਭੂਤ
ਮਈ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਸਵੇਰ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੀ: ਐਡਿਨਬਰਗ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਹਿੱਸਾ ਸੰਘਣੀ, ਗਿੱਲੀ ਧੁੰਦ ਵਿੱਚ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਸਾਰੇ ਹੋਟਲ ਦੇ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਜਗ ਰਹੇ ਸਨ; ਅਤੇ ਸਵੇਰੇ 9 ਵਜੇ ਬਿਜਲੀ ਚਾਲੂ ਕਰਨੀ ਪਈ। ਸਥਾਨਕ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੇ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਧੁੰਦ ਹਟ ਗਈ ਅਤੇ ਆਸਟ੍ਰੀਆ ਦੇ ਪਹਾੜਾਂ ਵਾਂਗ ਤੇਜ਼ ਬਾਰਿਸ਼ ਹੋਣ ਲੱਗੀ। ਖੈਰ, ਸਮਾਂ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਸਵੇਰੇ 10 ਵਜੇ, ਅਲਿਸਟੇਅਰ ਅਤੇ ਅਲਾਨਾ ਨਾਈਟ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹੋਟਲ ਜਾਰਜ ਵਿਖੇ ਚੁੱਕਿਆ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਰਵਾਨਾ ਹੋਏ ਜਿਸਦੀ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ। ਅਲਿਸਟੇਅਰ ਕੋਲ ਐਡਿਨਬਰਗ ਦੇ ਦੱਖਣ ਅਤੇ ਪੂਰਬ ਦੇ ਖੇਤਰਾਂ ਦੇ ਨਕਸ਼ੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਗੁੰਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਈਟਸ ਐਬਰਡੀਨ ਤੋਂ ਆਏ ਸਨ, ਉਹ ਦੱਖਣੀ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਤੋਂ ਓਨੇ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਿੰਨੇ ਸਥਾਨਕ ਐਡਿਨਬਰਗ ਨਿਵਾਸੀ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਪੂਰੀ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਹਸੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਮੁੱਖ ਸੜਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ 'ਤੇ ਚੱਲੇ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਐਡਿਨਬਰਗ ਦੇ ਦੱਖਣ-ਪੂਰਬੀ ਉਪਨਗਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖੜ੍ਹੀ ਪਹਾੜੀ ਦੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਸੰਘਣੀ ਧੁੰਦ ਫਿਰ ਛਾ ਗਈ, ਜਿਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇੰਨੀ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘੇਰ ਲਿਆ ਕਿ ਅਲਿਸਟੇਅਰ ਨੂੰ ਕਾਰ

ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਚਿੱਤਰ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਉਸ ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਡਰੀ ਹੋਈ ਐਡਿਨਬਰਗ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ।
ਲਗਭਗ ਪੰਤਾਲੀ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਤੰਗ ਪੇਂਡੂ ਸੜਕ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਅਤੇ ਭਾਰੀ ਮੀਂਹ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸਾਈਨ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ "ਡਾਲਮੋਰ ਮਿੱਲ"। ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਸ਼ਾਖਾ ਵਾਲੀ ਸੜਕ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਵੱਲ ਉਤਰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਮਿੱਲ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸਾਈਨ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਕਾਰਾਂ ਪਾਰਕ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ। ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਸੁਰੰਗ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੱਜੇ ਸੁਰੰਗ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਅੰਦਰ ਸਭ ਕੁਝ ਸੁੱਕਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਉੱਗਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮਸ਼ਰੂਮਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ। ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਦਸ ਕਦਮ ਤੁਰੇ ਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਲਾਨਾ ਨੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਸਹੀ ਸੁਰੰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਓ ਦੂਜੀ ਵਿੱਚ ਚੱਲੀਏ।" ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਦੂਜੀ ਸੁਰੰਗ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਬਰਫੀਲੀ ਠੰਢ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਬਰਸਾਤੀ ਦਿਨ ਦੀ ਠੰਢ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਾੜੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪਹਿਲੀ ਸੁਰੰਗ ਇੰਨੀ ਠੰਢੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸੁਰੰਗ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪਹੁੰਚੇ, ਅਲਾਨਾ ਰੁਕ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੀਂ ਲੰਘਣਾ ਚਾਹਾਂਗੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕੱਲੀ ਨਹੀਂ ਲੰਘਾਂਗੀ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਲੱਗਿਆ?" ਮੈਂ ਨਾਈਟਸ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਚੇਨ ਦੇ ਪੱਤਰ ਜਾਂ ਸਾਡੇ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ।
"ਇਸ ਸੁਰੰਗ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਡਰਾਉਣਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਘਬਰਾਹਟ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸੁਰੰਗ ਦੇ ਅੱਧੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਸੀ।" ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਕਹੇ, ਅਲਾਨਾ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜੀ ਅਤੇ ਕਾਰ

ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਈ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਜਿੰਨੀ ਵੀ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਸੁਰੰਗ ਵਿੱਚੋਂ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਲੰਘ ਸਕੇਗੀ।

* * *

ਐਡਿਨਬਰਗ ਤੋਂ ਤੇਈ ਮੀਲ ਦੂਰ, ਇੱਕ ਉਪਜਾਊ ਘਾਟੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਦੇ ਮਿੱਲ ਉਦਯੋਗ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਸੀ ਪਰ ਹੁਣ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਹੈ, ਪੀਬਲਜ਼ ਸ਼ਹਿਰ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਪੇਂਡੂ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਪੀਬਲਸ਼ਾਇਰ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕਈ ਮਨਮੋਹਕ ਸੈਰ-ਸਪਾਟਾ ਸਥਾਨ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤ, ਰਵਾਇਤੀ ਵਿਲਾ ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਹੋਟਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਜੋ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਅਤੇ ਸਕਾਟਿਸ਼ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਇੱਕ ਹੋਟਲ ਵੇਨਲਾ ਕੈਸਲ ਹੋਟਲ ਹੈ, ਜੋ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਬਾਹਰਵਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤਲ ਤੋਂ ਸੱਤ ਸੌ ਫੁੱਟ ਉੱਚੀ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਗਰਮੀਆਂ ਦੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਬਾਹਰੋਂ, ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਰਗਾ ਹੈ। ਚਾਰ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਉੱਚਾ, ਇੱਕ ਕੋਨੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗੋਲਾਕਾਰ ਟਾਵਰ ਦੇ ਨਾਲ, ਵੇਨਲਾ ਕੈਸਲ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਮੱਧਯੁਗੀ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਾਲਾ ਘਰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਲ੍ਹਾ (ਹੁਣ ਇੱਕ ਹੋਟਲ) ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਵੇਨਲਾ ਹਿੱਲ, ਜਿਸਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਹੋਰ ਵੀ ਉੱਚਾ ਉੱਠਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਇਮਾਰਤ 1782 ਵਿੱਚ ਸਮਿਥਫੀਲਡ ਕੈਸਲ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਸਕਾਟਿਸ਼ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸਰਹੱਦੀ ਖੇਤਰ ਦੇ ਗੜ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ 1854 ਵਿੱਚ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਥਾਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਕਲੀ ਜਗੀਰੂ ਸ਼ੈਲੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਵੇਨਲਾਅ ਏਰਸਕਾਈਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ, ਅਤੇ 1914 ਵਿੱਚ ਲੇਡੀ ਏਰਸਕਾਈਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਹਿਲ ਐਡਮਿਰਲਟੀ ਨੂੰ ਬਾਰਾਂ ਜਲ ਸੈਨਾ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵਜੋਂ ਦਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਜੇਮਜ਼ ਵਾਲਟਰ ਬੁਕਾਨਨ ਦੀ ਕਿਤਾਬ, 'ਏ ਹਿਸਟਰੀ ਆਫ਼ ਪੀਬਲਸ਼ਾਇਰ' ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਪਹਿਲੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ

ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਰੈੱਡ ਕਰਾਸ ਹਸਪਤਾਲ ਰਿਹਾ। ਲੇਖਕ ਮੌਜੂਦਾ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ "ਕਾਉਂਟੀ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਮਿਥਫੀਲਡ ਦੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਮੱਧ ਤੱਕ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।"
1949 ਵਿੱਚ ਇਹ ਘਰ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਕਮਿੰਗ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। 1968 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਜੋੜੇ, ਮਿਸਟਰ ਅਤੇ ਮਿਸਿਜ਼ ਜੋਸਫ਼ ਸੇਨਿਟ, ਨੇ ਵੇਨਲਾ ਕੈਸਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਦਿਨ ਬਿਤਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਮਿਸਿਜ਼ ਸੇਨਿਟ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, "ਸਾਡਾ ਕਮਰਾ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਬੁਰਜ ਵਰਗੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੇਰੀ ਧੀ ਵਰਤਦੀ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਸਾਡੀ ਪਹਿਲੀ ਰਾਤ, ਜੁਲਾਈ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਕਮਰਾ ਬਰਫ਼ ਵਰਗਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਸੌਣ ਲਈ ਬੇਤਾਬ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਲੇਟ ਗਏ, ਮੈਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਲੰਮਾ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਨੁੱਖੀ ਹਉਕਾ ਸੁਣਿਆ! ਇਹ ਮੇਰੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਪਲ, ਮੈਂ ਜੰਮ ਗਈ - ਮੈਨੂੰ ਹਿੱਲਣ ਜਾਂ ਸਾਹ ਲੈਣ ਤੋਂ ਵੀ ਡਰ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜੇ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸ਼ਾਇਦ ਸਦਮੇ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਕਸਰ ਮੇਰੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਲਈ ਮੇਰਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਸੁੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹਿੱਲਦਾ ਜਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਾਲ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜੇ ਇਹ ਭੂਤ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਦੋਸਤਾਨਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਆਪਣੇਪਣ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ।"
ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਸੇਨਿਟ ਪਰਿਵਾਰ ਮਹਿਲ ਤੋਂ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੇਨਿਟ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਇਸ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ, ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਵੀ ਆਵਾਜ਼

ਸੁਣੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੰਨ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧੀ ਹੈ ਜੋ ਨਾਲ ਦੇ ਛੋਟੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੀ ਪਈ ਹੈ। ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੇਨਿਟ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਆਵਾਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤੋਂ ਆਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਬੁਰਜ ਵਾਲਾ ਬੈੱਡਰੂਮ ਜਿੱਥੇ ਕੁੜੀ ਸੌਂ ਰਹੀ ਸੀ, ਕਮਰੇ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਹੋਟਲ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਸੇਨਿਟ ਪਰਿਵਾਰ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਟਵੀਡ ਨਦੀ ਪਾਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪੀਬਲਜ਼ ਵੱਲ ਵਧੇ ਤਾਂ ਅਜੇ ਵੀ ਮੀਂਹ ਪੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਮਹਿਲ ਵਾਲਾ ਹੋਟਲ ਮਿਲ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਅਸੀਂ ਇਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਅਸੀਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਉਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ। ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਹੋਟਲ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ, ਉਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਜਿਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਕੱਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੀਜ਼ਨ ਅਜੇ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਬੁਰਜ ਵਾਲਾ ਕਮਰਾ ਦੇਖਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਬੇਨਤੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ। ਮੈਂ ਬਸ ਇਹ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਅਮਰੀਕੀ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਵੇਨਲਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਮਰਾ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ, ਅਲਾਨਾ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਮੁੜੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਠੰਡ ਲੱਗ ਰਹੀ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਖੁਜਲੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।" ਜਦੋਂ ਅਲਾਨਾ ਆਪਣਾ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਕਮਿੰਗ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਲੈ ਗਿਆ, ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਬਾਹਰ, ਅਤੇ ਹੋਟਲ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਕੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੋਈ ਘਟਨਾ ਯਾਦ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਹੋਟਲ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੌਤ, ਦੁਖਾਂਤ, ਜਾਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਘਟਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇ?

ਮਿਸਟਰ ਕਮਿੰਗ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅਸਹਿਜ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਕੁਝ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਦੁਖਦਾਈ ਹਾਦਸਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਾਡਾ ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਨ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਸੀ।"
ਇਸ ਪਲ, ਅਲਾਨਾ ਆਈ ਅਤੇ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਰੁਕ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਸ ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਕੁਝ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ।" ਪਰ ਅਲਾਨਾ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਦੁਖਾਂਤ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਲਝਾ ਦਿੱਤਾ। ਕੀ ਉਹ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤਰਾਲਾਂ ਨੂੰ ਉਲਝਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਾਂ ਪਹਿਲੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੂਜੀ ਮੌਤ ਹੋਈ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਆਤਮਾ ਕਾਰਨ? ਅਜਿਹੇ ਵਿਚਾਰ ਕਈ ਵਾਰ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਦਰਅਸਲ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮਹਿਮਾਨ ਉਸ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮੰਜ਼ਿਲ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਡਿੱਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਖਾਣ ਮਜ਼ਦੂਰ ਸੀ ਜੋ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਅੰਦਰ ਲੈ ਆਏ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਟੁੱਟ ਗਈ ਸੀ; ਦਰਅਸਲ, ਉਹ ਕੰਬਣ ਨਾਲ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ।
ਅਲਾਨਾ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਜੋ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਸ ਕਮਰੇ ਦੀ ਇਸ ਖਿੜਕੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਇੱਥੇ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਉਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਰਹੀ ਹੈ।"
"ਖੈਰ, ਵੇਨਲਾ ਹਿੱਲ, ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਖੜ੍ਹੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਅਤਿਆਚਾਰ ਦੌਰਾਨ ਜਾਦੂ-ਟੂਣਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਨ," ਸ਼੍ਰੀ ਕਮਿੰਗ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ," ਅਲਾਣਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਸ਼ੋਰ, ਹੰਗਾਮਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਅਤੇ ਉਤੇਜਨਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਅਤੇ ਗੁੱਸੇ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇਸ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਬਾਹਰ

ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅੱਗ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਹੇਠਾਂ ਇਸ ਛੱਤ 'ਤੇ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਹਾਂ, ਜਿਸਦਾ ਇਸ ਨਾਲ ਕੁਝ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਕਮਿੰਗ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮਹਿਮਾਨ ਨੇ ਕਦੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਹੈ।
"ਨਹੀਂ, ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਨ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਸ਼ੋਰ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਥਿਰ ਸੀ। ਉਹ 1950 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇੱਥੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ; ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਅਤੇ ਇਹ ਔਰਤ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ?"
"ਖੈਰ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਇਸ ਕਮਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਮਿਸਟਰ ਕਮਿੰਗ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਮਹਿਲਾ ਮਹਿਮਾਨ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਮਾਰ ਸੀ, ਜਾਂ ਕੀ ਉਸਨੇ ਉਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਮਿਸਟਰ ਅਤੇ ਮਿਸਿਜ਼ ਸੇਨੇਟ ਨੇ ਲਗਭਗ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਉਸੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਅਜੇ ਵੀ ਦੁਪਹਿਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋ ਘੰਟੇ ਬਾਕੀ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਟਵੀਡ ਨਦੀ ਪਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਟ੍ਰੈਕਵੇਅਰ ਹਾਊਸ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇਹ ਨਿੱਜੀ ਹਵੇਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਸੀ।

ਸਕਾਟਿਸ਼ ਭੂਤ: ਟ੍ਰੈਕਵੇਅਰ ਹਾਊਸ ਭੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਤਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਵਸੇ ਹੋਏ ਘਰ ਵਜੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ, ਇਨਰਲੀਥਨ ਵਿੱਚ ਟ੍ਰੈਕਵੇਅਰ ਹਾਊਸ ਇੱਕ ਪੰਜ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਇਮਾਰਤ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪਾਰਕ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਜੋ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਸਥਿਤ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਦੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਮੈਕਸਵੈੱਲ ਸਟੂਅਰਟ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸ਼ਾਹੀ ਸਟੂਅਰਟ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾਵਾਨ ਕੁਲੀਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਹੈ। ਟ੍ਰੈਕਵੇਅਰ ਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ, ਜੋ ਕਿ ਮਿਥਿਹਾਸਕ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਨਾਲ ਉੱਕਰੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਟੂਅਰਟ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਤਾਜ ਪਹਿਨਾਉਣ ਤੱਕ ਬੰਦ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਜੈਕੋਬਾਈਟ ਭਾਵਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਟ੍ਰੈਕਵੇਅਰ ਦੇ ਅਰਲ ਨੇ ਸਟੂਅਰਟ ਰਾਜਵੰਸ਼ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੌਜੂਦਾ ਲਾਰਡ, ਪੀਟਰ ਮੈਕਸਵੈੱਲ ਸਟੂਅਰਟ, ਉਸ ਬੀਅਰ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਬਾਰੇ ਵਧੇਰੇ ਚਿੰਤਤ ਹਨ ਜੋ ਉਹ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਟ੍ਰੈਕਵੇਅਰ ਹਾਊਸ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਚਿੱਤਰਿਤ ਕਿਤਾਬਚੇ ਦਾ ਲੇਖਕ ਵੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਗ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬਿਸਤਰਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਕਾਟਸ ਦੀ ਰਾਣੀ ਮੈਰੀ ਸੌਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਨੌਕਰਾਣੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਕਵਰਲੇਟ। ਇਹ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ

ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਸੌਂ ਗਈਆਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੂਜੇ ਅਰਲ ਦੀ ਪਤਨੀ ਲੇਡੀ ਮੈਰੀ ਸੀਟਨ, ਮੈਰੀ ਦੀਆਂ ਮਨਪਸੰਦ ਨੌਕਰਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਰੀ ਸਟੂਅਰਟ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ, ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੇ ਜੇਮਜ਼ VI ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਪੰਘੂੜਾ ਹੁਣ ਟ੍ਰੈਕਵੇਅਰ ਵਿਖੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਮਰੇ ਖਜ਼ਾਨੇ, ਦਸਤਾਵੇਜ਼, ਹਥਿਆਰ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਫਰਨੀਚਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਅਤੇ ਸਤਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਘਰ ਆਪਣੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਸੁੰਦਰ ਘਰ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਆਇਆ, ਜੋ ਕਿ ਧੁੰਦ ਦੇ ਨਾਲ ਬਰਸਾਤੀ ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਪੁਰਾਤਨ ਵਸਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇਸਦੇ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਲਈ ਆਏ ਸੀ।
ਹਾਊਸਕੀਪਰ ਐਂਡਰਿਊ ਏਕੇਨ ਬਰਨਜ਼, ਜੋ 1934 ਤੋਂ ਉੱਥੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਲੈ ਗਿਆ, ਹਰੇਕ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਹੈ?"
"ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਕੁਦਰਤੀ ਚੀਜ਼ ਹੋਵੇ। "ਇਹ 1936 ਦੀ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਗਰਮੀਆਂ ਦੀ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੀ ਖੰਡਰ ਹੋਈ ਝੌਂਪੜੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ ਨਾਲ ਝਾੜੀਆਂ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਘੋੜੇ ਦਾ ਨਾਮ ਜਿੰਜਰ ਸੀ, ਇੱਕ ਭੂਰਾ ਘੋੜਾ, ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਇਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕੰਨ ਫੜ੍ਹ ਲਏ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਘਾਹ ਦੇ ਪਾਰ ਤੁਰਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਸਜਿਆ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਗੇਟ ਰਾਹੀਂ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿੱਚ ਗਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਛੋਟੇ ਗੇਟ ਰਾਹੀਂ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਗਈ।"
"ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਖਾਸ ਸੀ? ਕੀ ਉਹ ਮਹਿਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। "ਖੈਰ, ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਘੋੜਾ ਉੱਥੇ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਦੇਖਣ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿੱਥੇ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਛੋਟਾ ਗੇਟ ਬੰਦ ਸੀ। ਉਹ ਗੇਟ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੀ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਗੇਟ ਬੰਦ ਸੀ।"

ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਦੇਖਿਆ?
"ਨਹੀਂ। ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦਿਖਾਈਆਂ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਘਾਹ 'ਤੇ ਤੁਰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਲੇਡੀ ਲੁਈਸਾ ਸਟੂਅਰਟ ਸੀ।" ਲੇਡੀ ਲੁਈਸਾ ਸਟੂਅਰਟ ਦੀ ਮੌਤ 1875 ਵਿੱਚ 100 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਟ੍ਰੈਕਵੇਅਰ ਚਰਚ ਦੇ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕ੍ਰਿਪਟ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਉਹ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕਿਉਂ ਘੁੰਮਦੀ ਰਹੇਗੀ?
ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਟ੍ਰੈਕਵੇਅਰ ਹਾਊਸ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਦਸਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਇੱਕ ਝੌਂਪੜੀ ਸੀ। 1107 ਵਿੱਚ, ਰਾਜਾ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਪਹਿਲੇ ਨੇ ਟ੍ਰੈਕਵੇਅਰ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚਾਰਟਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਕਾਟਿਸ਼ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਕਤਾਰ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਬਣ ਗਏ। ਇਤਫਾਕਨ, ਟ੍ਰੈਕਵੇਅਰ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਇੱਕ ਵਹਿਣ ਵਾਲੀ ਨਦੀ 'ਤੇ ਰਹਿਣਾ।" ਤੇਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ, ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਰਹੱਦੀ ਕਿਲਾਬੰਦੀ (ਇੱਕ ਰੱਖਿਆਤਮਕ ਵਾੜ) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਰਹੱਦੀ ਟਕਰਾਅ ਦੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। 1491 ਵਿੱਚ, ਬੁਚਨ ਦੇ ਅਰਲ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਜੇਮਜ਼ ਸਟੂਅਰਟ, ਟ੍ਰੈਕਵੇਅਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਬਣਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਉਤਰਿਆ ਹੈ। ਸਦੀਆਂ ਦੌਰਾਨ, ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਬਦਲਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਅਤੇ ਵਿਸਥਾਰ ਹੋਏ। ਜੋ ਕਦੇ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਸਰਹੱਦੀ ਕਿਲਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਪੁਨਰਜਾਗਰਣ ਮਹਿਲ ਬਣ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਨਿਵਾਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਣ ਗਿਆ। ਸਤਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ, ਟ੍ਰੈਕਵੇਅਰ ਕੈਥੋਲਿਕ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹਾਂ ਕਾਰਨ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਕੈਥੋਲਿਕ ਧਰਮ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਗੜ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਣ ਗਿਆ, ਮੌਜੂਦਾ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੱਸਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕੈਥੋਲਿਕ ਧਰਮ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ

ਸੇਵਾਵਾਂ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਅੱਜ ਵੀ, ਇਸ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰੋਮਨ ਕੈਥੋਲਿਕ ਚੈਪਲ ਹੈ, ਜੋ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਆਧੁਨਿਕ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਘਰ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਹੈ। 1688 ਵਿੱਚ, ਪੀਬਲਜ਼ ਦੇ ਇੱਕ ਗਿਰੋਹ ਨੇ ਘਰ 'ਤੇ ਛਾਪਾ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਮਿਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਧਾਰਮਿਕ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਤੱਕ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਕੈਥੋਲਿਕ ਧਰਮ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹੇਆਮ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1715 ਦੇ ਵਿਦਰੋਹ ਦੌਰਾਨ, ਟ੍ਰੈਕਵੇਅਰ ਨੇ ਬੋਨੀ ਪ੍ਰਿੰਸ ਚਾਰਲਸ ਦਾ ਸਾਥ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਮੁਸੀਬਤ ਆਈ।
ਜਦੋਂ ਚਾਰਲਸ ਸਟੂਅਰਟ, ਜੋ ਕਿ ਇਸਟੇਟ ਦਾ ਚੌਦਵਾਂ ਲਾਰਡ ਸੀ, 1861 ਵਿੱਚ ਅਣਵਿਆਹਿਆ ਮਰ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਉਸਦੀ ਭੈਣ, ਲੇਡੀ ਲੁਈਸਾ (ਜਨਮ 1775) ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਉਹ ਵੀ ਅਣਵਿਆਹੀ ਰਹੀ ਅਤੇ 1875 ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਉਸਨੇ ਲਗਭਗ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਆਪਣੀ ਇਸਟੇਟ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਇਆ। ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਦਾ ਟ੍ਰੈਕਵੇਅਰ ਹਾਊਸ ਨਾਲ ਡੂੰਘਾ ਲਗਾਅ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬਗੀਚਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕੀਤੀ, ਘਰ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਮਾਣ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਸਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਮਹਿਲਾ ਮੁਖੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀਆਂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨੌਕਰਾਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਸਤਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਟ੍ਰੈਕਵੇਅਰ ਹਾਊਸ ਲੇਡੀ ਲੁਈਸਾ ਦੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ, ਮਾਨਯੋਗ ਹੈਨਰੀ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਮੈਕਸਵੈੱਲ ਸਟੂਅਰਟ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸਟੇਟ ਦਾ ਸੋਲ੍ਹਵਾਂ ਲਾਰਡ ਬਣ ਗਿਆ। ਸ਼ਾਇਦ ਲੇਡੀ ਲੁਈਸਾ ਇਸ ਵਿਕਾਸ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਟ੍ਰੈਕਵੇਅਰ ਨੂੰ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਲਾਈਨ ਦੀ ਆਖਰੀ ਮੈਂਬਰ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ, ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਛੱਡਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਥੇ ਇੰਨੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਟ੍ਰੈਕਵੇਅਰ

ਦੀ ਇੰਨੀ ਆਦੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਜਾਣ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ, ਬਿਹਤਰ ਜਗ੍ਹਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਮੈਂ ਚੌਕੀਦਾਰ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਲੇਡੀ ਲੁਈਸਾ ਦਾ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਹੈ?"
"ਖੈਰ, ਕੁਝ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇਖੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ ਨਹੀਂ। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੜਕ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅੱਗੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਉਸਨੂੰ 'ਗ੍ਰੀਨ ਲੇਡੀ' ਕਿਉਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ?" ਮੈਨੂੰ ਦੋਸਤਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਸੀ ਕਿ ਟ੍ਰੈਕੁਏਰ ਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਲੇਡੀ ਇਸ ਨਾਮ ਨਾਲ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।
"ਖੈਰ, ਉਹ ਪਹਿਰਾਵਾ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖਿਆ ਸੀ," ਚੌਕੀਦਾਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੁਝ ਹਰਾ ਸੀ, ਜੰਗਲੀ ਕਬੂਤਰ ਦੇ ਰੰਗ ਵਰਗਾ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਅਜਿਹਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਮੌਜੂਦ ਹੈ?" ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪੁਰਾਣਾ ਫਰਨੀਚਰ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਸਮਾਨ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਅਸਲੀ ਪਹਿਰਾਵਾ ਅਜੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ।
"ਖੈਰ, ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਹੈ: ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਬੁੱਢਾ ਜੰਗਲਾਤ ਕਰਮਚਾਰੀ - ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਮਾਂ - ਲੇਡੀ ਲੁਈਸਾ ਦੀ ਦਰਜ਼ੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਰੱਖੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਹ ਕੱਪੜੇ ਬਣਾਏ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਪੋਤੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਮੱਗਰੀ ਦਿਖਾਈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਪਹਿਰਾਵੇ ਦੇ ਰੰਗ ਅਤੇ ਫੈਬਰਿਕ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।" ਮਿਸਟਰ ਬਰਨਜ਼, ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਕੁਝ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਸਨ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਵਾਪਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਸ ਵੱਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ।
ਮੈਂ ਮਿਸਟਰ ਬਰਨਜ਼ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਲੇਡੀ ਲੁਈਸਾ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ। ਉੱਥੇ, ਦੱਖਣੀ ਕੰਧ 'ਤੇ, ਮਹਾਨ ਔਰਤ ਦਾ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਫਰੇਮ

ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਚਿੱਤਰ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। "ਉਹ ਸਰ ਵਾਲਟਰ ਸਕਾਟ ਦੀ ਦੋਸਤ ਸੀ," ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ। ਕਮਰਾ ਆਇਤਾਕਾਰ ਸੀ, ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਸੀ। ਗੂੜ੍ਹੇ ਲਾਲ ਕੁਰਸੀਆਂ, ਦੋ ਸੋਫੇ, ਅਤੇ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਅਤੇ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਫਰਨੀਚਰ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਮਿਸ਼ਰਣ ਨੇ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿੱਘਾ ਅਤੇ ਗੂੜ੍ਹਾ ਅਹਿਸਾਸ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਬਾਗ਼ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਡਰਾਈਵਵੇਅ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਲੇਡੀ ਲੁਈਸਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕੌਣ ਮਿਲਣ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਲਾਨਾ ਨੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਾਗ਼ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਪਾਇਆ। ਮੀਂਹ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਬੱਦਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ?"
ਅਲਾਨਾ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਉਲਝਣ ਵਾਲੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। "ਕੀ ਤੂੰ ਨਹੀਂ?" ਮੈਂ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਲੇਡੀ ਲੁਈਸਾ ਸਟੂਅਰਟ ਅੱਜ ਦੁਪਹਿਰ ਘਰ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਅਚਾਨਕ ਮਹਿਮਾਨ ਆਏ ਸਨ।

* * *

ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਐਡਿਨਬਰਗ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ। ਅਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਟਵੀਡ ਨਦੀ ਪਾਰ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਬਾਰਿਸ਼ ਫਿਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ। ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸਮਤ ਨੇ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਲਈ ਬਾਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਟ੍ਰੈਕਵੇਅਰ ਹਾਊਸ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਸਕੀਏ।
ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਜੋੜਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਸਮਝ ਆਈ: ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਮੱਧਯੁਗੀ ਸਨ ਜਾਂ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ, ਪੁਨਰਜਾਗਰਣ ਜਾਂ ਐਡਵਰਡੀਅਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਸਟਾਈਲ ਸੀ।

*81
ਕੈਰੀ ਤੱਟ 'ਤੇ ਭੂਤ

ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਬਾਲੀਹੀਗ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ—ਜਿਸਨੂੰ ਰੌਜਰਸ ਅਤੇ ਹੈਮਰਸਟਾਈਨ ਦੇ "ਬਾਲੀ-ਹੈ" ਵਾਂਗ ਉਚਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ—ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਤੱਟਵਰਤੀ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖੀ ਲਾਲਚ ਤੋਂ ਅਛੂਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਬਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਕੋਈ ਕੱਚ ਅਤੇ ਕੰਕਰੀਟ ਦੇ ਲਗਜ਼ਰੀ ਹੋਟਲ, ਕੋਈ ਨੇੜਲਾ ਹਵਾਈ ਅੱਡਾ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਕੁਲੀਨ ਵਰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਲੀਹੀਗ ਉੱਥੇ ਹੀ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨ ਵਾਲਾ ਪਿੰਡ ਅਤੇ ਅਟਲਾਂਟਿਕ ਮਹਾਂਸਾਗਰ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਿਲ੍ਹਾ। ਹਾਲ ਹੀ ਤੱਕ, ਇਹ ਖੇਤਰ ਤਸਕਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਲੀਆ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪੱਛਮੀ ਆਇਰਲੈਂਡ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਖਾੜੀਆਂ ਅਤੇ ਝੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲਾਕ ਆਇਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਫੜਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲੱਗਿਆ।
ਮੈਂ ਤਸਕਰਾਂ ਦੇ ਟਿਕਾਣਿਆਂ ਜਾਂ ਪੋਟਿਨ ਦੇ ਨਵੇਂ ਸਰੋਤਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਕੈਰੀ ਤੱਟ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਡਬਲਿਨ ਦੇ ਇੱਕ ਸਤਿਕਾਰਤ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਇੱਕ ਲੇਖ ਤੋਂ ਆਈ ਸੀ। "ਆਨ ਦ ਟ੍ਰੇਲ ਆਫ਼ ਏ ਗੋਸਟ" ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲਾ, ਇਹ ਕੈਪਟਨ ਪੀ.ਡੀ. ਓ'ਡੋਨੇਲ ਦਾ 1962 ਵਿੱਚ ਬਾਲੀਹੀਗ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਸੱਚਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਹੈ। ਇਹ ਮੈਗਜ਼ੀਨ, ਆਇਰਲੈਂਡ ਆਫ਼ ਦ ਵੈਲਕਮਜ਼, ਆਇਰਿਸ਼ ਟੂਰਿਸਟ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਲੇਖ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਸਾਹਸ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇੱਥੇ ਕੈਪਟਨ ਓ'ਡੋਨੇਲ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਹੈ:
"ਇਹ ਸਭ ਜੂਨ 1962 ਦੇ ਧੁੱਪ ਵਾਲੇ ਪਹਿਲੇ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਬਾਲੀਹੀਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਮ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦੌਰਾਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਛੁੱਟੀਆਂ 'ਤੇ ਵੀ, ਮੇਰੇ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਪਾਰਟ-ਟਾਈਮ ਲੇਖਕ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਵੇਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਮੈਂ ਤੀਬਰ ਗਰਮੀ ਦਾ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲਾਭ ਉਠਾਉਣ ਅਤੇ ਲਿਖਣਾ ਭੁੱਲਣ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ। ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਉਜਾੜ ਪਿੰਡ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ

ਆਰਾਮ ਕੀਤਾ, ਚਾਰ ਮੀਲ ਲੰਬੇ, ਇਕਾਂਤ ਬੀਚ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਆਲਸ ਕੀਤਾ, ਜਾਂ ਹੋਟਲ ਤੋਂ ਆਏ ਕੁਝ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨਾਲ ਬੀਚ ਗੇਮਾਂ ਖੇਡੀਆਂ।" “ਫਿਰ ਇੱਕ ਦਿਨ—ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਇਹ ਜੂਨ ਦੀ ਚੌਥੀ ਜਾਂ ਪੰਜਵੀਂ ਤਾਰੀਖ ਸੀ— ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅੱਠ ਸਾਲ ਦੇ ਪੁੱਤਰ, ਫ੍ਰੈਂਕ ਨਾਲ, ਚੱਟਾਨਾਂ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਬੈਲੀਹੀਗ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਸੜੇ ਹੋਏ ਖੰਡਰਾਂ ਵੱਲ ਸੈਰ ਕਰਨ ਲਈ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਪੁਰਾਣੇ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਕਿਲ੍ਹਾ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਸਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਹੀ ਪਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਥੋਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਕਰਾਸਬੀ ਪਰਿਵਾਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉੱਤਰੀ ਕਾਉਂਟੀ ਕੈਰੀ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹਿੱਸੇ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ 1921 ਦੀਆਂ 'ਅਸ਼ਾਂਤੀਆਂ' ਦੌਰਾਨ ਰਿਪਬਲਿਕਨਾਂ ਨੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਨੂੰ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਉਹ ਦੇਸ਼ ਛੱਡ ਕੇ ਭੱਜ ਗਏ।”
“ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਨੇੜੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀ ਕਦੇ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜਚੋਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਕੈਮਰਾ ਹੱਥ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਚੱਲ ਪਏ। ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕੋਣਾਂ ਅਤੇ ਵਿਲੱਖਣ ਸ਼ਾਟ ਲੈਣਾ ਪਸੰਦ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਖੰਡਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਾਡੇ ਛੋਟੇ ਦੌਰੇ ਨੇ ਫ੍ਰੈਂਕ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਯਾਦਗਾਰੀ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਫੋਟੋ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਫ੍ਰੈਂਕ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਕੰਧ ਦੇ ਸੱਜੇ ਕੋਣ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਅੰਦਰ ਹਨੇਰਾ ਸੀ, ਪਰ ਸੂਰਜ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਉਸਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਅੰਦਰ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਵਿਊਫਾਈਂਡਰ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਫ੍ਰੈਂਕ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਬੀਚ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਵੀ ਕੈਦ ਕਰਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਸੂਰਜ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ - ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਸ਼ੁਕੀਨ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਲਈ ਲਾਈਟ ਮੀਟਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।"

"ਛੁੱਟੀਆਂ ਦੀ ਬਾਕੀ ਕਹਾਣੀ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਦਿਨ ਧੁੱਪ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਲਹਿਰਾਂ 'ਤੇ ਸਰਫਿੰਗ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਕੈਰੀ ਹੈੱਡ 'ਤੇ ਕੈਰੀ ਡਾਇਮੰਡਸ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਆਰਾਮ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਗਾਏ ਗਏ ਗੀਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜੋ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਉਹ ਉਦੋਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਡਿਵੈਲਪਰ ਤੋਂ ਰੰਗੀਨ ਫਿਲਮ ਵਾਪਸ ਆਈ। ਜਿਸ ਚਿੱਤਰ ਦਾ ਮੈਂ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਚਿੱਤਰ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਵਰਗ ਦੁਆਰਾ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸੀ। ਇਸ ਚਿੱਤਰ ਨੇ ਤਲਵਾਰ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਪੈਂਟ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ; ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹ ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਮੋਜ਼ੇ ਜਾਂ ਪੱਟ ਦੇ ਬੂਟ ਪਾਏ ਹੋਏ ਹੋਣ! ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਡਰਾਉਣਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਡਬਲ ਐਕਸਪੋਜ਼ਰ ਵਜੋਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।"
"ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਦੂਜੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਡਬਲ ਐਕਸਪੋਜ਼ਰ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨੈਗੇਟਿਵ ਜੋ 'ਭੂਤ' ਫੋਟੋ 'ਤੇ ਉਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਤਾਂ ਜਵਾਬ ਕੀ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਸੋਚਿਆ। ਕੀ ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਭੂਤ ਦੀ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚੀ ਸੀ?"
ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਫੋਟੋ ਦਫ਼ਤਰ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਘਰ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਨੂੰ ਫੋਟੋ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸੇ ਲਿਫਾਫੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ - ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਛਤਾਵਾ ਹੋਇਆ - ਅਤੇ ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸ ਰਾਤ ਮੈਂ ਲਿਫਾਫਾ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ, ਇਹ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਕਿ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਅੰਦਰ ਸੀ - ਅਤੇ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋ - ਲਿਫਾਫਾ ਰਹੱਸਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਜੇ ਇਹ ਸਿਰਫ਼

ਫੋਟੋ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੁੰਦਾ, ਪਰ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਵੀ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਗੁਆਚ ਗਿਆ। ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਬਾਰਾਂ ਗਵਾਹ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰਿੰਟ ਦੋਵੇਂ ਦੇਖੇ, ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਝੂਠਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਖੁਦ ਝੂਠਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।
"ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮੈਂ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਨਾਮ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਦੇ ਪਰਚੇ ਵੀ ਛਾਪੇ, ਪਰ ਮੇਰੀ 'ਭੂਤ' ਵਾਲੀ ਫੋਟੋ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਅਤੇ ਰੇਡੀਓ 'ਤੇ ਮੇਰਾ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਇਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਗੱਲ ਫੈਲ ਗਈ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ, ਮੈਨੂੰ ਸਟਾਕਹੋਮ ਅਤੇ ਕੋਪਨਹੇਗਨ ਤੋਂ ਫੋਟੋਆਂ ਦੇ ਸਵੀਡਿਸ਼ ਅਤੇ ਡੈਨਿਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਪੁੱਛਗਿੱਛਾਂ ਆਉਣ ਲੱਗੀਆਂ। ਉਹ 25 ਤੋਂ 30 ਪੌਂਡ ਦੀ ਰਕਮ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਫੋਟੋ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਹੋਰ ਵੀ ਅਮੀਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਹੋਰ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਨੇ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦਿਖਾਈ।"
"ਕੈਰੀ ਦੇ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ 'ਭੂਤ' ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚ ਡੈਨਿਸ਼ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਕਿਉਂ ਸੀ? ਕਹਾਣੀ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੇ ਕੈਰੀ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਡੈਨਿਸ਼ ਏਸ਼ੀਆਟਿਕ ਕੰਪਨੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇੱਕ ਡੈਨਿਸ਼ ਜਹਾਜ਼, ਗੋਲਡਨ ਲਾਇਨ, 20 ਅਕਤੂਬਰ, 1730 ਨੂੰ ਬਾਲੀਹੀਗ ਦੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਕੋਪਨਹੇਗਨ ਤੋਂ ਟ੍ਰੈਂਕੇਬਾਰ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਤਬਾਹ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਤੂਫ਼ਾਨ ਕਾਰਨ ਜਹਾਜ਼ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਭਟਕ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਸਥਾਨਕ ਕਥਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਬਾਲੀਹੀਗ ਕੈਸਲ ਦੇ ਕਰਾਸਬੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਜਹਾਜ਼ ਨੂੰ ਕਿਨਾਰੇ 'ਤੇ ਲੁਭਾਉਣ ਲਈ ਘੋੜਿਆਂ ਦੇ ਸਿਰਾਂ 'ਤੇ ਝੂਠੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਲਗਾਈਆਂ ਸਨ। ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਕਪਤਾਨ ਨੇ, ਅੱਗੇ ਦੀਆਂ ਟਿਮਟਿਮਾਉਂਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਸਮਝ ਕੇ, ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਟਲਾਂਟਿਕ ਲਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਬਾਹ ਹੋ ਗਿਆ।"

ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਮਲਾਹ ਆਇਰਲੈਂਡ ਦੇ ਬਾਲੀਹੀਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।
ਸਰ ਥਾਮਸ ਕਰਾਸਬੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਚਾਲਕ ਦਲ ਨੂੰ ਬਚਾਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਡੈਨਿਸ਼ ਵਾਈਨ ਦੀਆਂ ਕਈ ਬੋਤਲਾਂ, ਕੱਪੜੇ, ਔਜ਼ਾਰ ਅਤੇ ਚਾਂਦੀ ਦੀਆਂ ਬਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸਿੱਕਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਬਾਰਾਂ ਡੱਬੇ ਵੀ ਬਚਾਏ। ਇਹ ਸਿੱਕੇ ਟ੍ਰਾਂਕਿਊਬਾਰ ਵਿੱਚ ਸਾਮਾਨ ਅਤੇ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਨ, ਅਤੇ ਛੇ ਮੌਤਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਸਰ ਥਾਮਸ ਕਰਾਸਬੀ ਦੀ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਅਫਵਾਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਹਿਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਲੇਡੀ ਮਾਰਗਰੇਟ, ਨੇ ਬਚਾਅ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਲਈ £4,500 ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਡੁੱਬਣ ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਕਪਤਾਨ, ਜੇ. ਹੀਟਮੈਨ, ਨੇ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਸਖ਼ਤ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਬਾਰਾਂ ਡੱਬਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਟਾਵਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਤਹਿਖਾਨੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੇਰੀ ਜਾਰੀ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਜੂਨ 1731 ਤੱਕ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ

ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਚਾਂਦੀ ਨੂੰ ਡਬਲਿਨ, ਡੈਨਮਾਰਕ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦੇ।
"ਫਿਰ ਇੱਕ ਰਾਤ, ਉਹ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਬਾਹਰ ਸ਼ੋਰ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜਾਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਜਾਗਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਹਮਲਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਲਗਭਗ ਪੰਜਾਹ ਜਾਂ ਸੱਠ ਕਾਲੇ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਗੇਟ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਕੇ ਟਾਵਰ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਲੇਡੀ ਮਾਰਗਰੇਟ ਪਹੁੰਚੀ ਅਤੇ ਕੈਪਟਨ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ, ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਬੇਸਮੈਂਟ ਗੇਟ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੰਤਰੀ, ਚਾਕੂ ਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਤੋਂ ਲਹੂ-ਲੁਹਾਣ, ਟਾਵਰ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਕੋਲ ਭੱਜਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦੋ ਸਾਥੀ ਸੰਤਰੀ ਬਾਹਰ ਮਰੇ ਪਏ ਸਨ ਅਤੇ ਭੀੜ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਿਹੱਥੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਦੂਜੇ ਡੈਨਿਸ਼ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਕੋਲ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਬੰਦੂਕ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਗੋਲਾ-ਬਾਰੂਦ ਸੀ - ਹੀਟਮੈਨ ਅਤੇ ਲੇਡੀ ਮਾਰਗਰੇਟ ਵਿਚਕਾਰ ਝਗੜੇ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਰੋਤ - ਉਹ ਟਾਵਰ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਏ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਬਾਰਾਂ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਡੱਬੇ ਫਾਰਮ ਗੱਡੀਆਂ 'ਤੇ ਲੱਦੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਫਿਰ ਰੌਲਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਗੱਡੀਆਂ ਰਾਤ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈਆਂ।"
"ਹਾਲਾਂਕਿ, ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਟਰੇਲੀ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਸਰ ਐਡਵਰਡ ਡੈਨੀ ਨੇ ਟਰੇਲੀ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਨੌਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਡੈਨਿਸ਼ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਭੀੜ ਵਿੱਚ ਲੇਡੀ ਮਾਰਗਰੇਟ ਦੇ ਭਤੀਜੇ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਸਾਰੀ ਡਕੈਤੀ ਕਰਾਸਬੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਏ ਗਏ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਕਈ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਚਾਰ ਡੱਬੇ ਲੇਡੀ ਮਾਰਗਰੇਟ ਲਈ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਬਰਾਮਦ ਨਹੀਂ ਹੋਏ। ਲੇਡੀ ਮਾਰਗਰੇਟ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਜਾਣਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਡੈਨਿਸ਼ ਕੁੱਲ 20,000 ਪੌਂਡ ਚਾਂਦੀ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ਼ 5,000 ਪੌਂਡ ਹੀ ਬਰਾਮਦ ਕਰ ਸਕੇ। ਕੁਝ ਲੁਟੇਰੇ ਸ਼ੈਨਨ ਨਦੀ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਕਲੇਅਰ ਵੱਲ ਭੱਜ ਗਏ, ਕੁਝ ਚਾਂਦੀ ਨਾਲ

ਭਰੀ ਮੱਛੀ ਫੜਨ ਵਾਲੀ ਕਿਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਫਰਾਂਸ ਚਲੇ ਗਏ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਚੁੱਪਚਾਪ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਅਣਦੇਖੇ ਰਹੇ।"
ਲੇਡੀ ਮਾਰਗਰੇਟ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ, ਦੋ ਕਰਾਸਬੀਜ਼ 'ਤੇ ਡਬਲਿਨ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਪਰ ਇੱਕ ਤੀਜਾ ਆਦਮੀ, ਕੈਂਟਿਲਨ, ਜੋ ਕਿ ਕਰਾਸਬੀ ਦੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ, ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਟਰੇਲੀ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਫਾਂਸੀ ਲਗਾ ਕੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਗਵਾਹ ਬਣਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਡਬਲਿਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਹਿਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਿਲ੍ਹੇ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਟਾਈਫਾਈਡ ਅਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਪਰੰਪਰਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉੱਤਰੀ ਕੇਰੀ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਕੁਲੀਨ ਲੋਕ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਕਰਾਸਬੀਜ਼ ਦੇ ਕੇਰੀ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਬਾਲੀਹੀਗ ਕਿਲ੍ਹਾ ਕੈਂਟਿਲਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ, ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਪੁਰਖੇ ਸਨ। ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਡੀ ਕੈਂਟਿਲਨ ਸਨ, ਜੋ ਨੌਰਮਨ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਨਾਲ ਆਇਰਲੈਂਡ ਆਏ ਸਨ।
"ਡੈਨਿਸ਼ ਪੋਰਸਿਲੇਨ ਦੇ ਕੁਝ ਟੁਕੜੇ ਅਜੇ ਵੀ ਸਥਾਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹਨ, ਅਤੇ ਡੈਨਿਸ਼ ਚਿੰਨ੍ਹ ਵਾਲੀਆਂ ਕੁਝ ਬੋਤਲਾਂ ਬਾਲੀਹੀਗ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਤਹਿਖਾਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਈਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਗੁੰਮ ਹੋਈ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ ਹੈ। ਕੁਝ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਦੇ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕੁਝ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਬੰਨਾ ਸਟ੍ਰੈਂਡ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਮੀਲ ਦੂਰ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਬਾਲੀਸ਼ੀਨ ਹਾਊਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਅੱਜ ਬਾਲੀਹੀਗ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰੋਗੇ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਕੀਨਨ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਮਿਲੇਗਾ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁਰਖੇ ਇਸਨੂੰ ਖੋਦਣ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਰਾਜ਼ ਬਾਰੇ ਵੀ ਦੱਸਣਗੇ!"

ਡੈਨਿਸ਼ ਲੋਕ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ 'ਭੂਤ' ਵਾਲੀ ਤਸਵੀਰ ਕਿਸੇ ਡੈਨਿਸ਼ ਮਲਾਹ ਦੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਖ਼ਬਰ ਹੁੰਦੀ, ਅਤੇ ਗੁਆਚਿਆ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਵੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਰਾਜਾ ਬ੍ਰਾਇਨ ਬੋਰੂ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਨੌਰਸਮੈਨ ਅਤੇ ਡੈਨਿਸ਼ ਵਾਈਕਿੰਗ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਨੇ ਆਇਰਲੈਂਡ 'ਤੇ ਛਾਪਾ ਮਾਰਿਆ, ਡਬਲਿਨ, ਵੇਕਸਫੋਰਡ ਅਤੇ ਵਾਟਰਫੋਰਡ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਲੁੱਟ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਸਕੈਂਡੇਨੇਵੀਆ ਲੈ ਗਏ। ਡੈਨਿਸ਼ ਚਾਂਦੀ ਤੋਂ ਈਰਖਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਸਥਾਨਕ ਕਿਸਾਨਾਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣਾ ਸ਼ਾਇਦ ਆਸਾਨ ਸੀ ਕਿ ਬਾਲੀਹੀਗ ਕੈਸਲ ਵਿਖੇ ਡੈਨਿਸ਼ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਲੁੱਟ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਪਤਨੀ ਵੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਡੁੱਬਣ ਵਾਲੇ ਡੈਨਿਸ਼ ਬਚੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਭੂਤ ਫੋਟੋ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੋਰ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ।
ਇਹ ਸਾਰੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਵੇਰਵੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੇਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦਿਲਚਸਪ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਤਲਵਾਰਬਾਜ਼ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਤਲਵਾਰਾਂ ਲਹਿਰਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਜੋ ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਖੁੰਝ ਗਈ ਸੀ, ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਸੀ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਜੂਨ ਵਿੱਚ ਬਾਲੀਹੀਗ ਵਿੱਚ ਛੁੱਟੀਆਂ 'ਤੇ ਸੀ? ਮੈਂ 1 ਜੂਨ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ। ਦੂਜਾ ਹਫ਼ਤਾ ਤੂਫਾਨੀ ਅਤੇ ਬਰਸਾਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਹਫ਼ਤੇ ਕੋਈ ਰੰਗੀਨ ਫੋਟੋਆਂ ਨਹੀਂ ਖਿੱਚੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਹਿਲਾ ਹਫ਼ਤਾ ਗਰਮੀ ਦੀ ਲਹਿਰ ਸੀ, ਹਰ ਰੋਜ਼ 15 ਘੰਟੇ ਧੁੱਪ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। 1/2 ਜੂਨ ਦੇ ਵੀਕਐਂਡ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਰੰਗੀਨ ਫਿਲਮ ਦਾ ਦੂਜਾ ਰੋਲ ਸ਼ੂਟ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ 'ਅਦਿੱਖ' ਫੋਟੋ 4 ਜਾਂ 5 ਜੂਨ ਨੂੰ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਹੁਣ, ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਡੈਨਿਸ਼ ਸਿਲਵਰ ਰੇਡ 4 ਜੂਨ, 1731 ਦੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਹੋਈ ਸੀ! ਕੀ ਇਹ ਇੱਕ ਇਤਫ਼ਾਕ ਹੈ? ਜਾਂ ਕੀ ਤਲਵਾਰਬਾਜ਼ੀ ਸਮਾਰੋਹ ਹਰ ਸਾਲ 4 ਜੂਨ ਨੂੰ ਬਾਲੀਹੀਗ ਕੈਸਲ ਵਿਖੇ ਤਿੰਨ ਡੈਨਿਸ਼ ਮਲਾਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ?

ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋ, ਮੈਂ ਅਗਲੇ 4 ਜੂਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੈਮਰੇ ਨਾਲ ਜ਼ਰੂਰ ਉੱਥੇ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਕੀ ਮੈਂ ਇਸ ਭੂਤ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ? ਖੈਰ, ਇਹ ਉਸ ਸੁੰਦਰ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਣ ਦਾ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਬਹਾਨਾ ਹੈ। ਕੀ ਮੈਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੱਕ ਉੱਥੇ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਤੋਂ ਡਰਾਂਗਾ? ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗਾ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦੇਖਾਂਗੇ। ਭੂਤ ਦੀ ਫੋਟੋ ਦੁਪਹਿਰ ਵੇਲੇ ਲਈ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਸੂਰਜ ਪੱਛਮ ਤੋਂ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਝੁਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕੰਧ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੀ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚੀ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਉੱਥੇ ਡੈਨਿਸ਼ ਲੋਕ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਬੂਟ ਪਾਏ ਹੋਏ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ 4 ਜੂਨ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਤਲਵਾਰਬਾਜ਼ੀ ਵੀ ਹੋਈ ਸੀ।

* * *

ਇਹ ਸਭ ਕੈਪਟਨ ਓ'ਡੋਨੇਲ ਦੇ ਤਜਰਬੇ ਬਾਰੇ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਫੋਟੋਆਂ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਦੀ ਵਿਡੰਬਨਾ ਸਮਝਣ ਯੋਗ ਹੈ - ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਫੋਟੋਆਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਵਿੰਚੈਸਟਰ ਕੈਥੇਡ੍ਰਲ ਵਿਖੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਦੀਆਂ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੱਚਮੁੱਚ ਖਜ਼ਾਨਾ ਹਨ।
ਮੈਂ ਲੇਖ ਦੇ ਲੇਖਕ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਹ ਝੂਠ ਬੋਲਣ ਦਾ ਰੁਝਾਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਲਿਸਟੋਵੇਲ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਲੀਹੀਗ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਨਕਸ਼ੇ 'ਤੇ, ਇਹ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਦੀ ਆਸਾਨ ਸਵਾਰੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਖਰੀ ਪਹਾੜੀ ਪਾਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਚਮਕਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਲਗਭਗ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬ ਚੁੱਕਾ ਸੀ।
ਪਿੰਡ ਵਿੱਚੋਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਲੰਘਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੱਕ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਕੇ ਗਏ। ਨੇੜੇ ਹੀ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੁੱਢਾ ਚੌਕੀਦਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ

ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਆਈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਕਿਲ੍ਹੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਖੁਦ ਪੁਰਾਣਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਲੇਟੀ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵੱਲ ਘੁੰਮਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਗੱਡੀ ਚਲਾਈ, ਜਿਸ ਦੇ ਖੰਡਰ ਦੂਰ-ਦੂਰ ਤੱਕ ਫੈਲੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਤੋਂ ਰੇਤਲੇ ਕੰਢੇ ਤੱਕ ਫੈਲੀਆਂ ਕੋਮਲ ਢਲਾਣਾਂ ਗਿੱਲੇ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨਾਂ ਨਾਲ ਢੱਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਇਰਲੈਂਡ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਦੋ ਦਰਜਨ ਗਾਵਾਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਬਿੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੰਕੇਤ ਸਨ।
ਅਸੀਂ ਗਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਚਦੇ ਹੋਏ, ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕਾਰ ਖੜ੍ਹੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਫਿਲਮਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਸਾਡਾ ਡਰਾਈਵਰ ਦੇਰ ਨਾਲ ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਗਾਵਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਦਿਨ-ਦਿਹਾੜੇ ਵੀ, ਮਹਿਲ ਭਿਆਨਕ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਇਸਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਕਿਸੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਆਦਮੀ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਂਗ ਬਾਹਰ ਵੱਲ ਦੇਖਦੀਆਂ ਸਨ। ਅੰਦਰ ਜਾਣਾ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਮਰੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਗਿੱਲੇ ਚਿੱਕੜ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ। 1921 ਵਿੱਚ ਲੱਗੀ ਅੱਗ ਨੇ ਮਹਿਲ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਇਮਾਰਤ ਹੁਣ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰੋਮਨ ਖੰਡਰ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਕਈ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਘੁੰਮਦੇ ਰਹੇ, ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਸਨੂੰ ਜਗ੍ਹਾ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਏ ਜੋ ਸਮੁੰਦਰ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਸੀ - ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਜਿੱਥੋਂ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਉਂਦੇ-ਜਾਂਦੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਉਹ ਰੁਕ ਗਈ, ਜਿਵੇਂ ਅੰਦਰੋਂ ਸੁਣ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਉਸਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਚੁੱਪਚਾਪ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ।

"ਸਿਬਿਲ, ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕੀ ਹੋਇਆ?" ਮੈਂ ਚੁੱਪੀ ਤੋੜਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
"ਇੱਥੇ ਜੋ ਵੀ ਹੋਇਆ," ਉਸਨੇ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਸਾਡੇ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਹੇਠਾਂ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਭੂਮੀਗਤ ਰਸਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਮੁੰਦਰ ਨਾਲ ਜੁੜਦਾ ਹੈ।"
ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਸਨੂੰ ਡੈਨਿਸ਼ ਮਲਾਹਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਂ ਚਾਂਦੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਲੁਕਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਮੈਂ 150 ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਿੱਛੇ ਜਾਵਾਂਗੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹਨ ਜੋ ਤਿੰਨ ਸੌ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣੇ ਹਨ।"
ਜਦੋਂ ਉਹ ਝਿਜਕਦੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ। "ਸਿਬਿਲ, ਸਮੁੰਦਰ ਤੱਕ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਇਹ ਰਸਤਾ ਕਿਸਨੇ ਪਾਰ ਕੀਤਾ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਉਹ ਡੋਨਾਲਡ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤਿੰਨ ਨੌਜਵਾਨ, ਸ਼ਾਇਦ ਪੁੱਤਰ, ਇਸ ਘਰ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਪਰ ਡੋਨਾਲਡ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਪਰਿਵਾਰਕ ਘਰ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਆਉਣ ਅਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਯਾਤਰੀ ਸਨ... ਸਮੁੰਦਰੀ ਯਾਤਰੀ।" ਮੈਂ ਫਿਰ ਸੋਚਿਆ, ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਡੈਨਿਸ਼ ਮਲਾਹ ਇੱਥੇ ਪਨਾਹ ਲੈਣ ਲਈ ਆਏ ਸਨ? ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਉਹ ਸਥਾਨਕ ਮੂਲ ਦੇ ਸਨ?"
"ਵਿਦੇਸ਼ੀ," ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਸ਼ਾਇਦ ਫਰਾਂਸ ਤੋਂ ਆ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਆਉਣਾ-ਜਾਣਾ ਹੈ।"
"ਇਹ ਲੋਕ ਘਰ ਕਿਉਂ ਆਏ?"

"ਖਾਣੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਲੈਣਾ ਦੇਣਾ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਬਾਰੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, "ਖਾਣਾ ਜਾਂ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਪਰੋਸਣ ਲਈ ਕੁਝ।"
"ਕੀ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਦੁਖਾਂਤ ਵਾਪਰਿਆ ਹੈ?"
"ਫਰਾਂਸ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ।" "ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਐਮਿਲੀ ਨਾਮ ਦੀ, ਪਰ ਉਹ ਔਰਤ ਘਰ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਦੁਖਾਂਤ ਉਸ ਔਰਤ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਮਰਦ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਹੁਣ ਔਰਤ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈ।"
"ਇੱਕ ਆਦਮੀ?"
"ਯਾਰ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ: "ਮੈਨੂੰ ਗਲੇਨ ਨਾਮ ਯਾਦ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਜੋ ਹੋਇਆ... ਉਸਦਾ ਖਾਣੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਜ਼ਹਿਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਜਦੋਂ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਖਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।"
ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਉਹ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਕਾਫ਼ੀ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਮਾਲਕ, ਸਰ ਥਾਮਸ ਕਰਾਸਬੀ ਨੂੰ ਡੈਨਿਸ਼ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਮਲਬੇ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਜ਼ਹਿਰ ਦੇ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੀ ਲੇਡੀ ਮਾਰਗਰੇਟ ਇਸ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਲਈ ਓਨੀ ਹੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ ਜਿੰਨੀ ਡੈਨਿਸ਼ ਚਾਂਦੀ 'ਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੋਏ "ਛਾਪੇ" ਲਈ? ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਹਮਲਾਵਰ ਆਖਰਕਾਰ ਕਿਸ਼ਤੀ ਰਾਹੀਂ ਫਰਾਂਸ ਭੱਜ ਗਏ। ਕੀ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਸੀ? ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਤੋਂ ਹੋਰ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਬੈਲੀਹੀਗ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀਆਂ ਖੰਡਰ ਛੱਤਾਂ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ।

ਮੈਨੂੰ ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਡੁੱਬ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਲੜਾਈ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ?"
"ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਔਰਤ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪੱਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ; ਉਹ ਆਉਂਦੀ ਅਤੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਟਕਰਾਅ ਸਮੁੰਦਰ ਅਤੇ ਘਰ ਵਿਚਕਾਰ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਰਿਵਾਰਕ ਝਗੜਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਓਨਾ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਿੰਨਾ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਬਾਹਰੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।" "ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ?"
"ਨਾਲ ਹੀ, ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਉੱਤਰੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸੈਲਾਨੀ ਹਨ। ਸਕਾਟਲੈਂਡ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸਵੀਡਨ। ਸੁੰਦਰ ਆਦਮੀ, ਨੋਰਡਿਕ ਪ੍ਰਭਾਵ। ਦੋ ਦੌਰ।"
ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਡੈਨਿਸ਼ ਮਲਾਹਾਂ ਬਾਰੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਐਮਿਲੀ ਕੌਣ ਸੀ? ਡੋਨਾਲਡ ਕੌਣ ਸੀ?
ਕੀ ਕੈਪਟਨ ਓ'ਡੋਨੇਲ ਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬੈਲੀਹੀਗ ਕੈਸਲ ਵਿਖੇ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਡੈਨਿਸ਼ ਮਲਾਹਾਂ ਦੇ ਮਾਰੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਡੈਨਿਸ਼ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਲੁੱਟ ਦੀ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚੀ ਸੀ?
ਮੈਂ ਫੋਟੋ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਫੋਟੋਆਂ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਲਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕਪਤਾਨ ਦੁਆਰਾ ਇੰਨੀ ਭਾਵੁਕਤਾ ਨਾਲ ਦੱਸੀ ਗਈ ਕਹਾਣੀ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਚਾਂਦੀ ਅਜੇ ਵੀ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀਆਂ ਢਹਿ-ਢੇਰੀ ਹੋਈਆਂ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਦੱਬੀ ਹੋਈ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਡੈਨਿਸ਼ ਲੋਕ ਆਖਰਕਾਰ ਆਪਣੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਚੌਥਾਈ ਹਿੱਸਾ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕੇ। ਅਤੇ

ਸ਼ਾਇਦ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਕੋਈ ਤਲਵਾਰਬਾਜ਼ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬੈਲੀਹੀਗ ਕੈਸਲ ਦੀਆਂ ਖਾਲੀ ਖਿੜਕੀਆਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਕੇ ਖਾੜੀ ਦੇ ਪਾਰ ਕੇਰੀ ਹੈੱਡ ਵੱਲ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਪਾਣੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਡੁੱਬਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਭੂਤ ਹੈ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਕਾਉਂਟੀ ਕਲੇਅਰ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ, ਠੰਡ ਵੱਧ ਗਈ ਅਤੇ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਨਮੀ ਹਲਕੀ ਬਾਰਿਸ਼ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਣ ਲੱਗੀ।
ਕਿਸੇ ਨੇ ਬਹੁਤਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ।
ਇੱਕ ਸਮਾਂ ਅਜਿਹਾ ਵੀ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸੜਕ 'ਤੇ ਲਗਭਗ ਗਲਤ ਮੋੜ ਹੀ ਲੈ ਲਿਆ, ਸ਼ਾਇਦ ਸਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਹਨੇਰਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਥੋੜੇ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਸੀ।
ਬਾਲੀਹੀਗ ਕਿਲ੍ਹਾ ਹੁਣ ਰਾਤ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਡੈਨਿਸ਼ ਚਾਂਦੀ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸੀ।

*82
ਭੂਤ ਕਿਲਕੀਆ ਕਿਲ੍ਹਾ, ਕਿਲਡਾਰੇ
ਦੂਰੋਂ ਦੇਖਣ 'ਤੇ, ਕਿਲਕੀਆ ਕਿਲ੍ਹਾ ਇੱਕ ਆਇਰਿਸ਼ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਤਸਵੀਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤੰਗ, ਉੱਚੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਵਾਲਾ, ਬੁਰਜ ਵਾਲਾ, ਸਲੇਟੀ, ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ, ਕਿਲਕੀਆ ਕਿਲ੍ਹਾ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਅਤੇ ਕਿਲ੍ਹੇਦਾਰ ਦਿੱਖ ਲਈ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਅੱਜ ਆਇਰਲੈਂਡ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸੈਲਾਨੀ ਹੋਟਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਮਿਲਣਸਾਰ ਮੇਜ਼ਬਾਨ, ਡਾ. ਵਿਲੀਅਮ ਕੇਡ ਨਾਲ ਰਿਜ਼ਰਵੇਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਇੱਥੇ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਇਹ ਕਿਲ੍ਹਾ ਉਪਜਾਊ ਖੇਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਡਬਲਿਨ ਤੋਂ ਕਾਰ ਰਾਹੀਂ ਲਗਭਗ ਡੇਢ ਘੰਟੇ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ। ਸੁੰਦਰ ਪੈਦਲ ਰਸਤੇ ਇਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹਨ,

ਅਤੇ ਮੈਦਾਨ ਛੋਟੀਆਂ ਨਦੀਆਂ, ਪੁਰਾਣੇ ਰੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਜਿੱਥੇ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਗਾਵਾਂ ਚਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਿਲਕੀਆ ਨੂੰ 1180 ਵਿੱਚ ਸਰ ਵਾਲਟਰ ਡੀ ਰਿਡਲਫੋਰਡ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਐਂਗਲੋ- ਨਾਰਮਨ ਨਾਈਟ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਇਰਲੈਂਡ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਆਬਾਦ ਕਿਲ੍ਹਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਈ ਹੋਰ ਥਾਵਾਂ ਲਈ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅੰਦਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਬਦਲਾਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹਿੱਸਾ ਬਚਿਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸਦੀ ਭੂਤਨਾਸ਼ਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਰਕਰਾਰ ਹੈ।
ਬੇਸਮੈਂਟ ਅਤੇ ਛੱਤ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਹਨ। ਕਮਰੇ ਆਕਾਰ ਅਤੇ ਕਿਸਮ ਵਿੱਚ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਹਨ। ਭੂਤਿਆ ਹੋਇਆ ਖੇਤਰ ਕਦੇ ਨੌਕਰਾਂ ਦਾ ਕੁਆਰਟਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਉੱਤਰੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੰਗ ਰਸਤੇ ਰਾਹੀਂ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਮਰਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਡਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੌਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਬੁੱਕ ਕਰਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਡਾ. ਕੇਡ ਨੂੰ ਭੂਤਿਆ ਕਮਰੇ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਉਹ ਸਮਝ ਜਾਵੇਗਾ।
ਇਸ ਭੂਤ ਕਹਾਣੀ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਮੱਧ ਯੁੱਗ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਦੰਤਕਥਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਬੁੱਢੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਧੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤਬੇਲੇ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਮਾਣਮੱਤੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਇਸ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਜਾਰੀ ਰਹੇ ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਣਗੇ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਪਿਤਾ ਨੇ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਏ ਸੰਘਰਸ਼ ਵਿੱਚ, ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਪਰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨੌਜਵਾਨ ਦਾ ਭੂਤ ਅਜੇ ਵੀ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਿੱਤਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਮੁਰੰਮਤ ਦੌਰਾਨ, ਇਹ ਕਮਰਾ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਕੁਆਰਟਰਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਗਿਆ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਅਜੀਬ ਸੰਵੇਦਨਾਵਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਕਿਲਕੀਆ ਦੇ ਮਾਲਕ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸ਼ੱਕੀ ਹਨ, ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇਖੇ।
ਸਥਾਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਖੌਤੀ ਵਿਜ਼ਾਰਡ ਅਰਲ ਨੂੰ ਕਿਲਕੀਆ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਦੰਤਕਥਾ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹੈ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਰਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੰਛੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਾਲੀ ਬਿੱਲੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਝਪਟ ਕੇ ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਖਾ ਲਿਆ। ਦੰਤਕਥਾ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਰਲ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਅਜੇ ਵੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸਵਾਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ "ਆਇਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਕਰਨ" ਲਈ ਪਰਲੋਕ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਣਗੇ - ਜੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇ। ਦੰਤਕਥਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੀ ਕਿ ਬਿੱਲੀ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਇਆ।

ਕਿਲਕੀਆ ਕਿਲ੍ਹੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭੂਤ ਸਤਾਉਂਦਾ ਹੈ।

*83
ਸਕਾਈ ਕੈਸਲ ਦੇ ਭੂਤ
ਇੱਕ ਦਿਨ ਅਸੀਂ ਡਬਲਿਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਰੇ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਰਵਾਨਾ ਹੋਏ, ਜੋ ਕਿ ਆਇਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਸਾਨੂੰ ਗਾਈ ਕਰਾਊਡਰ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦੋਸਤਾਨਾ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਡਰਾਈਵਰ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਸਮਝ ਲਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।
ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਮਾਰਾ ਕੈਸਲ ਦੀ ਭਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਜਿਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਜੇਮਜ਼ ਰੇਨੋਲਡਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੀ ਆਇਰਿਸ਼ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਭੂਤ ਸਥਾਨ ਵਜੋਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਨਿਊਟਨ-ਸਵੋਰਡਜ਼ ਦਾ ਉਪਨਗਰੀ ਸ਼ਹਿਰ ਦਿਲਚਸਪ ਅਤੇ ਮਨਮੋਹਕ ਸੀ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਮਾਰਾ ਕੈਸਲ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡਾ ਦਿਨ ਵਿਅਸਤ ਸੀ, ਮੈਂ ਹੋਰ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤ ਪੇਂਡੂ ਸੜਕਾਂ ਲਈਆਂ, ਪਰ ਸਾਡੇ ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਦਿਸ਼ਾ ਦੀ ਚੰਗੀ ਸਮਝ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੁਪਹਿਰ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ।
ਕਾਉਂਟੀ ਮੀਥ ਆਇਰਲੈਂਡ ਦੇ ਪੱਛਮੀ ਹਿੱਸੇ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਇਕਾਂਤ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਛੱਡਿਆ ਸੀ। ਬੋਇਨ ਨਦੀ ਦੀ ਨੇੜਤਾ ਨੇ ਇਸ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਦੱਖਣੀ ਸੁਹਜ ਦਿੱਤਾ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚੌਦ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਬਣੇ ਅਤੇ ਆਇਰਲੈਂਡ ਦੇ ਤਿੰਨ ਸਭ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸੰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਸੇਂਟ ਕੋਲਮਸਿਲ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਇੱਕ ਖੰਡਰ ਚਰਚ ਦੀ ਉੱਚੀ ਚੋਟੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਸੌ ਫੁੱਟ ਦੀ ਉਚਾਈ 'ਤੇ ਸਥਿਤ, ਸੱਠ ਫੁੱਟ ਉੱਚੀ ਚੋਟੀ ਲੈਂਡਸਕੇਪ 'ਤੇ ਹਾਵੀ ਸੀ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਕਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਚਰਚ ਦੀ ਭਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਸਾਡਾ ਟੀਚਾ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਸਕਰੀਨ, ਜਾਂ ਸਕਰੀਨ ਦਾ ਛੋਟਾ ਕਿਲ੍ਹਾ ਸੀ।

ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ 1956 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਜੇਮਜ਼ ਰੇਨੋਲਡਜ਼ ਦੀ ਕਿਤਾਬ, 'ਮੋਰ ਗੋਸਟਸ ਇਨ ਆਇਰਿਸ਼ ਹਾਊਸਿਜ਼' ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਕਹਾਣੀ ਨੇ ਲਿਆਂਦਾ। ਉਹ ਇਸ ਕਿਲ੍ਹੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਲ੍ਹੇ ਛੋਟੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਤਾਰਾ ਦੇ ਬਾਹਰ, ਬੋਇਨ ਨਦੀ ਦੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਉਦੋਂ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇਹ ਪਾਮਰਸਟਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਘਰ ਸੀ।
ਰੇਨੋਲਡਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਕਰੀਨ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰਾਸਦੀ 1740 ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਰ ਬ੍ਰੋਮਲੀ ਕੈਸਵੇ ਅਤੇ ਲਿਲਿਥ ਪਾਮਰਸਟਨ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਮੁਟਿਆਰ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਲਿਲਿਥ ਇੱਥੇ ਅਤੇ ਡਬਲਿਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਇਕਾਂਤ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਸਮਾਜ ਜਾਂ ਮਰਦਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੰਪਰਕ ਸੀ। ਸਕਰੀਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਠਹਿਰਨ ਦੌਰਾਨ, ਉਹ ਫੇਲਿਮ ਸੈਲਰਸ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਨੂੰ ਮਿਲੀ, ਜਿਸਦਾ ਘਰ ਸਕਰੀਨ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਰਹੱਸਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਾਲਮ ਆਦਮੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੁੱਟਮਾਰ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ।
ਲਿਲਿਥ ਪਾਮਰਸਟਨ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਸਕਾਈਰੀਨ ਕੈਸਲ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਲਿਲਿਥ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਨਾਲ ਤਾਸ਼ ਖੇਡਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸ 'ਤੇ ਬੁਰੀ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਰੇਨੋਲਡਸ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੇਲਰਜ਼ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਲਿਲਿਥ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਮਾਲੀ ਨੇ ਉਸਦੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਨਾਕਾਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਲਿਲਿਥ ਨੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਬੁਰੀ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਡਬਲਿਨ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਉਸਦੇ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਏ, ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਉਸਦੀ ਯਾਤਰਾ ਲਈ ਸਾਰੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਉਸਦੀ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਇੱਕ ਰਾਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਸੇਲਰਜ਼ ਨੇ ਲਿਲਿਥ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ, ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ

ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਗੈਲਵੇ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਫੜ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।
ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਚੀਕਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਚਿੱਟੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਗਲਾ ਫੜ ਕੇ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਭੱਜਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।
ਵੇਚਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਲਿਲਿਥ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਫੌਕਸਗਲੋਵ ਦੇ ਪੱਤੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਪਾ ਕੇ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ।
ਇਹ ਰੇਨੋਲਡਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਸਕਾਈਰੀਨ ਕੈਸਲ ਵਿਖੇ ਵਾਪਰੀ ਤ੍ਰਾਸਦੀ ਦੇ ਸਪਸ਼ਟ ਵਰਣਨ ਦਾ ਸਾਰ ਹੈ।
ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਉਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਮਹਿਲ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ, ਮਹਿਲ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇੜੇ ਕਿਸੇ ਲਈ ਵਿਆਹ ਦੀ ਮੇਜ਼ਬਾਨੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ; ਇਸ ਲਈ ਘਰ ਨੌਕਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ, ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਹੇਠਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਹੀ ਤਿਉਹਾਰਾਂ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਉੱਪਰਲੀਆਂ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ 'ਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਘੁੰਮ ਸਕਦੇ ਸੀ।
ਘਰ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੇ ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਥਿਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਇਕੱਲੀ ਬੱਕਰੀ ਆਪਣਾ ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾ ਰਹੀ ਸੀ।
1172 ਵਿੱਚ ਬਣਿਆ, ਇਹ ਕਿਲ੍ਹਾ ਖ਼ਰਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਆਲੇ- ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਉੱਠਣ ਵਾਲੇ ਛੋਟੇ ਬੁਰਜ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇੱਕ ਕਿਲ੍ਹੇ ਨਾਲੋਂ ਇੱਕ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਦੇਸੀ ਘਰ ਵਰਗਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਘਰ ਇੱਕ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ ਤੱਕ ਅੰਗੂਰਾਂ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਖਿੜਕੀਆਂ ਸਾਫ਼ ਸਨ, ਅਤੇ ਪਿਛਲਾ ਬਗੀਚਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਭਾਲਿਆ ਹੋਇਆ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ।

ਮੈਂ ਇੱਕ ਘਰੇਲੂ ਨੌਕਰਾਣੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਜੋ ਇੱਥੇ ਕਈ ਵਾਰ ਆ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਕੇ ਕੋਲੀਅਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਭ ਤੋਂ ਰਹੱਸਮਈ ਵਿਸ਼ੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭੂਤਾਂ, ਬਾਰੇ ਵੀ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਉਤਸੁਕ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਖੁਦ ਕਦੇ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ," ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, "ਪਰ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਪਰੰਪਰਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਆਦਮੀ ਸੋਟੀ ਲੈ ਕੇ, ਹੈਲਮੇਟ ਪਹਿਨ ਕੇ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੁੱਤੇ ਦੇ ਨਾਲ ਘੁੰਮਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਕ੍ਰਾਈਨ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਲੀ ਨੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।"
ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਲੀ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ, ਜੋ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਦਰੱਖਤ ਹੇਠ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਨੂੰ ਕੈਥਰੀਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਵਾਲਾ ਕਮਰਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ, ਨਾਜ਼ੁਕ ਫਰਨੀਚਰ, ਸੋਫੇ ਅਤੇ ਛੋਟੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।
ਸਿਬਿਲ ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਈ, ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਘੋਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ, ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਬੋਲਿਆ। ਚੁੱਪ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਸਤ੍ਹਾ 'ਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਦਿਲ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੇਰੇ ਲਈ, ਮੈਂ ਕਮਰੇ 'ਤੇ ਤਬਾਹੀ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਮੰਡਰਾ ਰਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਮਰਾ ਉਸੇ ਪਲ ਪਸੰਦ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਹੁਣ ਕਿਹਾ।
"ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੱਜੇ ਮੁੜਿਆ, ਫਿਰ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ।"

ਮੈਂ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਬਦਲ ਲਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਹੋਵੇ।
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਔਰਤ ਇੱਥੋਂ ਲੰਘੀ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਕਿਹਾ। "ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ੀਸ਼ਿਆਂ ਦਾ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵ ਹੈ; ਸ਼ਾਇਦ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਅੰਦਰ ਆਈ ਸੀ। ਕੀ ਉਹ ਬਾਗ ਵਿੱਚੋਂ ਅੰਦਰ ਆਈ ਸੀ..."
ਕੀ ਸਿਬਿਲ ਲਿਲਿਥ ਦੀ ਬਦਕਿਸਮਤ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਮਨਪਸੰਦ ਜਗ੍ਹਾ ਉਹ ਬਾਗ਼ ਸੀ, ਉਹੀ ਬਾਗ਼ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਵਿਗੜੀ ਹੋਈ ਲਾਸ਼ ਮਿਲੀ ਸੀ?
ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਲ੍ਹੇ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਪਰੰਪਰਾ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ, ਨਾ ਹੀ ਜੇਮਜ਼ ਰੇਨੋਲਡਜ਼ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਬਾਰੇ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਬਹੁਤ ਘੱਟ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਠਵੰਜਾ, ਉਨਾਵੰਜਾ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਇੱਥੇ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
"ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਬਾਰੇ ਸੁਚੇਤ ਹਾਂ, ਪਰ ਉਸ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਨਾਲ ਹੀ, ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਸਮੇਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਔਰਤ ਨੂੰ 'ਭੂਤ ਦੀ ਕਹਾਣੀ' ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ - ਉਸਦਾ ਅਜੇ ਵੀ ਭੂਤਕਾਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਹੈ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਦੌਰ ਦਾ ਹੈ?"
"ਮੇਰੇ ਕੋਲ 1624 ਦਾ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਕਮਰਾ ਦੋ ਦੌਰਾਂ ਦਾ ਨਾਰੀਵਾਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਕਿਵੇਂ ਲੱਗਿਆ?"

"ਇਹ ਰੁੱਖ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਘਰ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ।"
"ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਰੁੱਖ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਲੱਗਾ?"
"ਉੱਥੇ ਮੈਂ ਸੰਘਰਸ਼ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ। ਉੱਥੇ ਮੈਂ ਮੌਤ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ। ਇਹ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਪੜਾਅ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਦਰੱਖਤ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ?"
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ 1959 ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਔਰਤ ਤੁਰਦੀ ਆਈ ਹੋਵੇ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਕੜੀ ਮਿਲੇਗੀ, ਕੁਝ ਦੌੜਦਾ ਹੋਇਆ, ਘਰ ਤੋਂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਘਰ ਵੱਲ। ਇਹੀ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਰੁੱਖ ਜੁੜਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਵੱਲ, ਚਰਚ ਟਾਵਰ ਤੋਂ ਇਸ ਘਰ ਵੱਲ ਦੌੜਦਾ ਹੋਇਆ - ਇਸ ਘਰ ਵੱਲ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਘਰ ਵੱਲ ਜੋ ਉਦੋਂ ਇੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਕਾਰ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
"ਜਿਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਸੁਨਹਿਰੇ ਹਨ ਜੋ ਘੁੰਗਰਾਲੇ ਹਨ; ਉਹ 1900 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਜਾਪਦੀ ਹੈ - 22 ਸ਼ਬਦ ਆਉਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ - ਮੈਨੂੰ 22 ਨੰਬਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਉਸਦੀ ਉਮਰ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹੋਵੇ ਜੋ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।"
"ਕੋਈ ਨਾਮ?"
"ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ... ਦੋ ਨਾਮ... ਮੈਥਿਲਡਾ, ਮੈਰੀ... ਮੈਡੇਲੀਨ... ਮੈਥਿਲਡੇ... ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ...।"
ਕੀ ਸਿਬਿਲ ਲਿਲਿਥ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ? ਲਿਲਿਥ ਅਤੇ ਮੈਥਿਲਡੇ ਨਾਮ ਕਿੰਨੇ ਮਿਲਦੇ-ਜੁਲਦੇ ਹਨ? ਕੀ ਉਹ ਕਿਸੇ ਬੁੱਢੇ ਕਤਲ ਪੀੜਤ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਨਿਕਲੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾ ਰਹੀ ਸੀ?

ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਕਮਰਾ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਦਰੱਖਤ ਵੱਲ ਚਲੇ ਗਏ।
ਇੱਥੇ ਸਿਬਿਲ ਦੁਬਾਰਾ ਬੈਠ ਗਈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਅੰਦਰਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਇਹ ਦਰੱਖਤ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਇੱਥੇ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਮਰੋੜੀਆਂ, ਦਾਗਦਾਰ ਟਾਹਣੀਆਂ ਨੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਉਤਰਾਅ-ਚੜ੍ਹਾਅ ਦੇਖੇ ਹੋਣਗੇ।
"ਸਿਬਿਲ, ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਮਿਲਿਆ?" ਮੈਂ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਇਹ ਘਰ ਦੇ ਮੂਲ ਹਿੱਸੇ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ, ਘਰ ਦਾ ਮੂਲ ਰਸਤਾ ਇਸ ਦਰੱਖਤ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਹਮਣੇ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਕੱਚੇ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਘੋੜਸਵਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਤੋਂ। ਉਹ ਸੈਨਿਕਾਂ ਤੋਂ ਭੱਜ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਘਰ ਵੱਲ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸੈਨਿਕ ਆਇਰਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਤੱਤ ਹੈ।"
"ਕੀ ਚੋਣ ਲੜ ਰਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਆਇਰਿਸ਼ ਹੈ?"
"ਉਹ ਆਇਰਿਸ਼ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਤੋਂ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦਾ ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਅਜਨਬੀ ਹਨ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਲੜਾਈ ਦਾ ਬਚਿਆ ਹੋਇਆ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਉਹ ਪਨਾਹ ਭਾਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਘਰ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਉਸਦੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਹੈ। ਸਿਪਾਹੀ ਘਰ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਸਦੀ ਲਾਸ਼ ਇਸ ਦਰੱਖਤ ਦੇ ਕੋਲ ਪਈ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਘੋੜੇ ਨੇ ਟੱਕਰ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਉੱਪਰੋਂ ਭੱਜ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਉਹ ਘਰ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ।"
"ਕੀ ਉਹ ਸਿਪਾਹੀ ਹੈ ਜਾਂ ਆਮ ਨਾਗਰਿਕ?"
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਆਮ ਨਾਗਰਿਕ ਹੈ, ਪਰ ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ ਕੌਣ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਹੈ...
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਮ ਜਾਂ ਅਹੁਦੇ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਪਤਾ ਹੈ?"
ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਇੱਕ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹਾਂ। ਇਹ ਇੱਕ ਫ੍ਰੈਂਚ-ਇਤਾਲਵੀ ਨਾਮ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਜਨਬੀ ਹੈ।

"ਕੀ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਛਾਤੀ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਹੇਠ ਹੈ?"
"ਹਾਂ, ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ; ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ।"
ਕੀ ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ?
"ਉਸਦੇ ਘਰ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਕਰੀਬੀ ਹੈ, ਖੂਨ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ, ਸ਼ਾਇਦ ਕੋਈ ਭਰਜਾਈ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ਪਿਆ। ਫਿਏਨਾ... ਐਫ-ਆਈ-ਏ-ਐਨ-ਐਮ-ਈ... ਫਿਏਨਾ..."
"ਕੀ ਅਸੀਂ ਉਸ ਲਈ ਕੁਝ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?"
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਹੈ।
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਉਸਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿਓ ਕਿ ਘਰ ਹੱਥ ਬਦਲ ਗਿਆ ਹੈ; ਇਹ ਹੁਣ ਮਿਸਟਰ ਨਿਕੋਲਸ ਦਾ ਹੈ," ਪਰ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਗੱਲਬਾਤ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਬੇਕਾਰ ਹੈ।
"ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਘਰ ਸੀ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖਰਾਬ ਘਰ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਯਕੀਨਨ ਅਸਲ ਸਾਈਰੀਨ ਕਿਲ੍ਹਾ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਸੀ।

ਸਕਾਈਰਨ ਕੈਸਲ ਵਿਖੇ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ
"ਘਰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਸਿੱਧਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਉਸਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। "ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੁਣ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਸੀ। ਉਹੀ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਜਿਸ ਵੱਲ ਉਹ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਬਗੀਚਾ ਘਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਭੂਤ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਵੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਾਂਗੇ।
ਸਿਬਿਲ ਭੂਤ ਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

"ਉਹ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਲ ਬਾਅਦ, "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ - ਫਿਆਮਾ -"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਪਹੁੰਚਾਵਾਂਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਅਰਥ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਭੂਤ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ।
"ਉਹ ਹੁਣ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਹੁਣ ਘਰ ਵੀ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ।"
ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਸਮਾਨ ਪੈਕ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਲੀ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਸਕਾਈਰੀਨ ਪਿੰਡ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ।
ਬਹੁਤ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਸਕਾਈਰਿਨ ਬਾਰੇ ਉਪਲਬਧ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਦਿਲਚਸਪ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲੀ।
ਸਥਾਨਕ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ, ਰੈਵਰੈਂਡ ਗੈਰਾਲਡ ਕੂਨੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ:
"ਸਕਾਈਨ ਦਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਨਾਮ ਓਚਿਲ ਜਾਂ ਕਨੋਕ ਘੁਇਲ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਰੋਣ ਦੀ ਪਹਾੜੀ'। ਫਿਏਨਾ ਰਾਜਵੰਸ਼ ਦੇ ਸੰਸਥਾਪਕ, ਕੋਰਮੈਕ ਮੈਕ ਆਰਟ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਕੈਰਬ੍ਰੇ ਹਾਈ ਕਿੰਗ ਬਣ ਗਿਆ। ਫਿਏਨਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਰਾਜੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਗਾਵਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਗਾਭਰਾ (ਗੌਰਾ) ਦੀ ਲੜਾਈ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲੜੀ ਗਈ ਜਿਸਨੂੰ ਹੁਣ ਸਕਾਈਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਏਨਾ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਾਰ ਗਏ ਪਰ ਕੈਰਬ੍ਰੇ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ।"

ਸਕਾਈਰਨ ਕੈਸਲ—ਜਿੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ
ਫਿਏਨਾ ਮੱਧਯੁਗੀ ਆਇਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਸੰਸਦੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਮਰਥਕ ਸਨ। ਕੀ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਦੀਆਂ ਨੂੰ ਭਰਮਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਯੁੱਧ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੋਈ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਸੀ?
ਸਾਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੱਡੀ ਨਹੀਂ ਚਲਾਉਣੀ ਪਈ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਲੀ ਦਾ ਘਰ ਦਿਖਾਇਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਪੇਂਡੂ ਸੜਕ ਤੋਂ ਤੁਰ ਕੇ ਉਸਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਘਰ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣੀ ਕੰਧ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸੀ, ਇੱਕ ਸਾਫ਼, ਆਧੁਨਿਕ, ਪੇਂਡੂ ਘਰ ਜੋ ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵਜਾਈ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਲੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਹਰ ਆਈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਜੋਸ਼ੀਲੀ ਔਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਅਨੁਭਵਾਂ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਕਿ ਇਹ ਕਦੋਂ ਹੋਇਆ," ਉਸਨੇ ਭਾਰੀ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ

ਬਾਰੇ ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਚਾਚੇ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਰੀਲੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਕੈਥਲੀਨ ਰੀਲੀ ਹਾਂ।"
"ਤਾਂ ਕਹਾਣੀ ਕੀ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਆਇਰਿਸ਼ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਦੂਜਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਤਰੀਕਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਗੁਆਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਜਾਂ ਜੋੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਹਾਣੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇ।
"ਭੂਤ ਇੱਕ ਕੋਚਮੈਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਕੁੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕਈ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਨਨ ਦਾ ਭੂਤ ਸੀ।" "ਇੱਕ ਨਨ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਕਿਲ੍ਹਾ ਇੱਕ ਮੱਠ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਨਨ ਦਾ ਕਮਰਾ ਹੋਇਆ ਕਰਦਾ ਸੀ।"
"ਕੀ ਇੱਥੇ ਕਦੇ ਲੜਾਈ ਹੋਈ ਸੀ?"
"ਤਾਰਾ ਦੀ ਲੜਾਈ," ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਹਾੜੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਉੱਥੇ, ਤਾਰਾ।"
"ਕੀ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉੱਥੋਂ ਆ ਕੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਪਨਾਹ ਲਈ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਸੁਣਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ।"
ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਘਰ ਵੱਲ ਲੈ ਗਈ ਜਿੱਥੋਂ ਮੈਂ ਜੰਗਲੀ ਘਾਟੀ ਦੇ ਪਾਰ ਸਕਾਈਰੀਨ ਕਿਲ੍ਹਾ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਟਾਵਰ ਦੇਖਦੇ ਹੋ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। "ਇਸਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹੇਠਾਂ ਨਨ ਦਾ ਕਮਰਾ ਹੈ।"
ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਕਮਰਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਔਰਤ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਲੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਵੀਹ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਸਪੀਰੋ ਸੀ, ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਨਨ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਫਿਰ ਕਦੇ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਿਆ।"

"ਕੀ ਇਸ ਹਵੇਲੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੌਤ ਹਿੰਸਕ ਮੌਤ ਹੋਈ ਹੈ?" ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਘਰ ਪੱਚੀ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤੱਕ ਇੱਕੋ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕ, ਨਿਕੋਲਸ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ।
"ਕੁੜੀਆਂ ਅਕਸਰ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਦੀਆਂ ਸਨ... ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਸਰਸਰਾਹਟ... ਇੱਕ ਰਾਤ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਔਰਤ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਹੁਣ ਇਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਨੁਸਾਰ, ਉੱਥੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿੱਥੇ ਸੀ?"
"ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜਿੱਥੇ ਨਨਾਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਲੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਉੱਪਰ ਵਾਲਾ ਕਮਰਾ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਲਿਲਿਥ ਦਾ ਕਮਰਾ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਅਕਸਰ ਜਾਂਦੇ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਕਈ ਵਾਰ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ।"
ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਡਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ?
"ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਕੇ ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਡਰ ਗਿਆ, ਪਰ ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੀਲੀ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਨਨਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਕੀ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ, ਘਰ ਦੇ ਮੱਠ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੇ ਸਰਸਰਾਹਟ ਨੂੰ ਨਨਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਸੀ? ਕੀ ਚਿੱਟੀਆਂ ਚਾਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਢੱਕਿਆ ਵਿਅਕਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਨ ਜਾਪਦਾ ਸੀ? ਅਤੇ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਲਿਲਿਥ ਦੇ ਭੂਤ ਨਾਲ ਸਾਹਮਣਾ ਹੋਇਆ ਸੀ?
ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਬੁਝਾਰਤ।
ਸਾਡੇ ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਨੇੜਲੇ ਸ਼ਹਿਰ ਨਵਾਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਗੈਲਿਕ ਵਿੱਚ ਐਨ ਉਇਮਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਣ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ। ਸਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਗਰਮਾ-ਗਰਮ ਖਾਣਾ ਖਾਧਾ। ਤਾਰਾ ਦੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ

ਸਾਡੀ ਅਗਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਸਨ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਇਰਲੈਂਡ ਦੀ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰਾਜਧਾਨੀ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਭੂਤ ਦਾ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਲਾਭਦਾਇਕ ਯਾਤਰਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਕੋਈ ਇਹ ਦੇਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸਿਬਿਲ ਕੋਈ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਇੱਥੇ ਇੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੜਬੜ ਸੀ ਕਿ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਪੈਦਾ ਹੋਣੀ ਤੈਅ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਤਾਰਾ ਕਦੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮਨਮੋਹਕ ਹੈ। ਇੱਕ ਝੌਂਪੜੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਤੀਰਥ ਸਥਾਨ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਫੀਸ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਰੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਢੱਕੀ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਚਰਚ, ਪਹਾੜੀ, ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪਠਾਰ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਲੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਤਾਰਾ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੱਕੜ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੀ ਇਮਾਰਤ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਨਹੀਂ ਰਹੀ।
ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਲੱਗੇ ਕਾਂਸੀ ਦੇ ਤਖ਼ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਆਇਰਿਸ਼ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਕਿੱਥੇ ਸਥਿਤ ਸਨ। ਗਿਆਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਾਇਨ ਬੋਰੂ ਨੇ ਇੱਥੇ ਦਰਬਾਰ ਲਗਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬਾਅਦ, ਉੱਚ ਰਾਜੇ ਦੀ ਕੁਰਸੀ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਬਦਨਾਮ ਹੋ ਗਈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਨੇ ਆਇਰਲੈਂਡ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲੈ ਲਿਆ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ, ਹਵਾ ਲਗਾਤਾਰ ਤੇਜ਼ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਵਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਨ, ਪੂਰਬੀ ਆਇਰਲੈਂਡ ਦੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਡਬਲਿਨ ਜਾਂ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਡਰੋਗੇਡਾ ਤੱਕ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਸਨ। "ਪੋਂਪੇਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕਿਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਹਾਂ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਡ੍ਰੂਇਡਿਕ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਦਾ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅੱਜ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਲੋਕ ਆ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਇਸਦੇ ਅਸਲੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਸਕਣ।"

ਇੱਕ ਪੁਰਾਤੱਤਵ-ਵਿਗਿਆਨੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤ ਸੀ। ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਦੱਬੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਰਹੱਸਮਈ ਮੂਰਤੀਆਂ ਦੀ ਖੁਦਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਜਿੱਥੇ ਤਾਰਾ ਪਹਾੜ ਕਦੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਰਾਸ਼ਟਰ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ; ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਨਿੱਜੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਆਇਰਲੈਂਡ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਹੈ: ਉਹ ਸਹੀ ਖੁਦਾਈ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੇ, ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਖੁਦਾਈ ਨਹੀਂ ਹੋਈ।

*84
ਕਾਉਂਟੀ ਮੇਓ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ
ਰੌਸ ਹਾਊਸ ਕਲਿਊ ਬੇਅ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਵੈਸਟਪੋਰਟ ਅਤੇ ਨਿਊਪੋਰਟ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਸਥਾਨ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੰਗ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁੰਦਰ ਹੈ। ਇਸ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਖਾੜੀ ਵਿੱਚ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਕਈ ਟਾਪੂਆਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਘਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹਰੇ ਭਰੇ ਪਾਰਕ ਨਮਕੀਨ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਵਿਪਰੀਤਤਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ, ਇਹ ਘਰ ਇਸਦੇ ਮਾਲਕ, ਮੇਜਰ ਐਮ.ਜੇ. ਬਲੈਕਵੈੱਲ ਲਈ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਫਿੱਟ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਆਰਮੀ ਅਫਸਰ ਹੈ ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਗੋ, ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਰਾਸ ਐਂਡ ਬਲੈਕਵੈੱਲ ਫਰਮ ਵਿੱਚ ਦੂਜਾ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ, ਭਾਈਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੌਸ ਹਾਊਸ ਦਾ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਦੱਸਾਂਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਪੱਛਮੀ ਆਇਰਲੈਂਡ ਦੀਆਂ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਜਾਣਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਦਾ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਠੀਕ ਹੈ? ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਜਰ ਪਰਾਹੁਣਚਾਰੀ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ,

ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਘਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨੌਜਵਾਨ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੇ ਹਾਸੇ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਛੁੱਟੀਆਂ ਮਨਾਉਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।
ਘਰ ਦੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਨੂੰ ਖੂਬਸੂਰਤੀ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ; ਕਮਰੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਘਰ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਚੌੜੀ ਜਾਰਜੀਅਨ ਪੌੜੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਾਸਟਰਪੀਸ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਇਹ ਅਕਸਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਵੀ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਢੁਕਵੇਂ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕਰਾਂਗੇ। ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰੌਸ ਹਾਊਸ ਬਾਰੇ ਮੇਜਰ ਦੇ ਨੌਜਵਾਨ ਭਤੀਜੇ, ਐਡਵਿਨ ਸਟੈਨਲੀ, ਜੋ ਕਿ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਮਿਸਟਰ ਸਟੈਨਲੀ ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਦੇਖਣਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਮੇਜਰ ਬਲੈਕਵੈੱਲ ਨੇ ਖੁਦ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਲੀਨੇਨ ਤੋਂ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਕੇ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਠਹਿਰੇ ਹੋਏ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਦੋ ਬਿੱਲੀਆਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਮੈਂ ਮੇਜਰ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਲਈ ਉੱਪਰ ਗਈ, ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਭੂਤਾਂ 'ਤੇ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ।
ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ, "ਪਹਿਲਾਂ ਘਰ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰੀਏ। ਇਹ ਕਦੋਂ ਬਣਿਆ ਸੀ?"
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਇੱਕ ਜਾਰਜੀਅਨ ਸ਼ੈਲੀ ਦਾ ਘਰ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੌਜੂਦਾ ਘਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਵੇਰਵੇ ਅਣਜਾਣ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨਕਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਤੋਂ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਵੰਸ਼ 779 ਈਸਵੀ ਤੋਂ ਸਾਬਤ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ 365 ਈਸਵੀ ਤੱਕ ਦੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਦਾਅਵੇ ਵੀ ਹਨ।

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਪਰਿਵਾਰ ਰੁੱਖ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਕਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਰੁੱਖ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ 800 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਤੋਂ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸੀ?"
"ਨਹੀਂ, ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਬਚਪਨ ਇੱਥੇ ਬਿਤਾਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ, ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ਅਤੇ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਆਏ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਪੰਜ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਤੋਂ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ।"
ਮੈਂ ਮੇਜਰ ਤੋਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰਕ ਨਾਮ ਪੁੱਛਿਆ ਅਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਓ'ਮੈਲੀ ਸੀ - ਮਸ਼ਹੂਰ ਓ'ਮੈਲੀ ਕਬੀਲਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂ ਰਾਣੀ ਗ੍ਰੈਨੀਆ ਓ'ਮੈਲੀ, ਜੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਮੈਂਬਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੀ। ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ। ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੌਰਾਨ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਹੇਠਾਂ ਵੱਡੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਦਿੱਤਾ, ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ "ਅਚਾਨਕ" ਯਾਦ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਾਮ ਸੁਣ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਯਾਦ ਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਲਿਆ।
ਇਸ ਉੱਤੇ "ਟਿਮੋਥੀ...ਮਦਰ...ਓ'ਮੈਲੀ" ਸ਼ਬਦ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇੱਕ ਮਦਰ ਓ'ਮੈਲੀ ਸੀ - ਮੇਜਰ ਦੀ ਆਪਣੀ ਮਾਂ!
ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਮੇਜਰ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਦੇ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਦੇਖਿਆ ਹੈ?"
ਮੇਜਰ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਲਗਭਗ ਛੇ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਮੈਂ ਜਾਗਿਆ; ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬੁੱਢੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਖੜੀ ਦੇਖੀ; ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਐਨੀ ਓ'ਫਲਿਨ ਸੀ - ਉਹ ਮੇਰੀ ਦਾਦੀ ਦੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਸੀ।"

"ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਆਮ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸੌਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਭੂਤ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਜਾਗ ਗਈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, 'ਦੇਖੋ, ਐਨੀ ਓ'ਫਲਿਨ ਇੱਥੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਹੈ,' ਕਿਉਂਕਿ ਨੌਕਰਾਣੀ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਔਰਤ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਹ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਭੂਤ ਵਾਲੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਈ, ਜਿਵੇਂ ਪਛਾਣੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਉਹ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।"
"ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ," ਮੈਂ ਮੰਨਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕੀਤਾ?"
"ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਮੈਂ ਟੌਮੀ ਮੋਰਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ ਜੋ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੂਜੇ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਐਨੀ ਦੀ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਦੋਸਤ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ ਜਿਸਦੀ ਵੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।"
"ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ?"
"ਓ ਨਹੀਂ; ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੱਖਣੀ ਫਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਕੁਝ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਨਾਇਸ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉੱਪਰ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪੁਲ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਘੋੜਿਆਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਗੱਡੀ ਦੀ ਪੂਰੀ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਚਲੋ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਹਟ ਜਾਈਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਦੀ ਗੱਡੀ ਭੱਜ ਗਈ ਹੈ!' ਪਰ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਦੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਰਹੀ, ਕੋਈ ਗੱਡੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕੋਈ ਘੋੜੇ ਨਹੀਂ! ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਕਰਨਲ ਜ਼ੈਨ ਦੇ ਘਰ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤਜਰਬੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ

ਹੱਸ ਪਿਆ। 'ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ,' ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ। 'ਇਹ ਉੱਥੇ ਅਕਸਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਭੂਤ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ ਹੈ।'"
"ਕੋਈ ਹੋਰ ਘਟਨਾ?" ਮੈਂ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਮੇਜਰ ਬਲੈਕਵੈੱਲ ਕੋਲ ਛੇਵੀਂ ਇੰਦਰੀ ਸੀ।
"ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਡਰਮੋਟ ਮੈਕਗ੍ਰਾਨੀਆ ਦੀ ਕਬਰ ਪੁੱਟੀ, ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ।" ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ, ਗ੍ਰਾਨੀਆ ਦਾ ਅਰਥ ਆਇਰਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਰਪਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ "ਗ੍ਰੋਨੀਆ" ਵਾਂਗ ਉਚਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ, ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ, ਉਹ ਮੋਨੋਲਿਥ ਦੇਖਿਆ। ਉਸ ਮਕਬਰੇ ਦੀ ਕੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਖੁਦਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪੁਰਾਤੱਤਵ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਰਾਤ ਮੈਨੂੰ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਆਮ ਵਾਂਗ ਖੁਦਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਚੱਟਾਨ ਹਿੱਲ ਗਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਸ਼ਖਸੀਅਤ, ਸਕਰਟ ਅਤੇ ਲੈਗਿੰਗਸ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ, ਇਸਦੇ ਹੇਠੋਂ ਨਿਕਲੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਵਧਣ ਲੱਗੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਇੰਨਾ ਡਰਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਆਈ, ਅਤੇ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਮੈਂ ਖੱਡ 'ਤੇ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਖੁਦਾਈ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੋ ਆਦਮੀ ਪਾਣੀ ਦੇ ਪਾਰ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਸ਼ਤੀ ਰਾਹੀਂ ਆਏ ਸਨ।"
"ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਤਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਡਰਮੋਟ ਮੈਕਗ੍ਰਾਨੀਆ ਦੀ ਕਬਰ 'ਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ!'"
"ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਡਰ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਭੱਜ ਗਏ। ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਇਸਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਤੀਹ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਬਰ ਦੀ ਖੁਦਾਈ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦੇਵਾਂਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਆਪਣੇ ਭਲੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਖੁਦਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਖਜ਼ਾਨਾ ਲੱਭਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।"

"ਇਹ ਕਬਰ ਈਸਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਹੈ, ਹੈ ਨਾ?" ਮੈਂ ਕੁਝ ਸੋਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੁੱਛਿਆ। ਅਚਾਨਕ, ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਬੀਤ ਗਈ, ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਸਵੇਰ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਚਮਕੀ।
"ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਬਰਾਂ ਕਾਉਂਟੀ ਸਲਾਈਗੋ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਇਸ ਖਾਸ ਕਬਰ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਦੰਤਕਥਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਦੋਂ ਡਰਮੋਟ ਗ੍ਰੈਨਿਆ ਨਾਲ ਭੱਜ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਫੜ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਲਗਭਗ 1500 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਇਰਿਸ਼ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੈ।"
"ਕੀ ਇਸ ਕਬਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਹੈ?" "ਮੇਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਨੁਸਾਰ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕੁਝ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ।"
ਮੈਂ ਮੇਜਰ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਚਮੜੇ ਦੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੇਜਰ ਬਲੈਕਵੈੱਲ ਦੁਆਰਾ ਸੁੰਦਰ ਰੌਸ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਾਂਤ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ। "ਮੇਰੀ ਚਚੇਰੀ ਭੈਣ, ਮਿਸ ਲਿੰਡਾ ਕਾਰਵੇਲ, ਨੇ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਘੁੰਮਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਉੱਪਰ-ਨੀਚੇ ਤੁਰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ।"
ਮੇਜਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਕੰਧ ਹੁਣ ਪੌੜੀਆਂ ਵਾਲੇ ਪਲੇਟਫਾਰਮ ਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਢੱਕਦੀ ਹੈ। ਅੱਜ, ਸਿਰਫ਼ ਮੁੱਖ ਪੌੜੀ ਹੀ ਬਚੀ ਹੈ।
ਪਹਿਲਾਂ ਪੌੜੀਆਂ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਢਾਂਚਾਗਤ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਕਾਰਨ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹੀ।
"ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਚਾਰ ਜਾਂ ਪੰਜ ਵਾਰ ਇਹ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਉਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵੀ ਸੁਣੀ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਨੌਕਰਾਣੀ ਵਰਗੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਕੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨੌਕਰਾਣੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ?"

"ਹਾਂ, ਲਿੰਡਾ ਕਾਰਵੇਲ ਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਚਰਚ ਗਏ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਮੈਂ, ਮੇਰੀ ਧੀ ਅਤੇ ਲਿੰਡਾ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਲਿੰਡਾ ਅਚਾਨਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਈ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਫਿੱਕਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਦਾਦੀ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ ਅਤੇ ਨੀਲੀ ਵਰਦੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ - ਇੱਕ ਕਰਿਸਪ ਆਇਰਨ ਵਾਲੀ ਵਰਦੀ।' ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਟੌਮੀ ਮੋਰਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੇਰੀ ਦਾਦੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰਾਣੀਆਂ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਵਰਦੀਆਂ ਪਹਿਨਦੀਆਂ ਸਨ!"
"ਮੇਜਰ, ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੀ ਸੋਚਦੇ ਹੋ?"

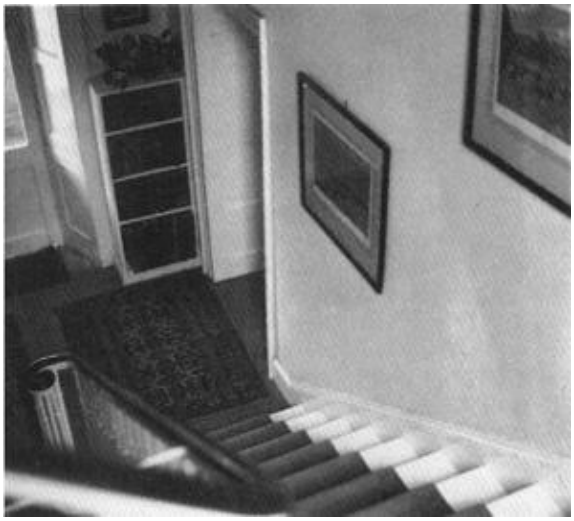

ਰੌਸ ਹਾਊਸ—ਕਾਉਂਟੀ ਮਾਇਓ "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਐਨੀ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਈ ਸੀ। ਉਹ ਆਮ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਘਰ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇੱਥੇ ਬਿਤਾਈ। ਉਸਨੇ ਜੌਨ ਓ'ਫਲਿਨ

ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਦਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਉਹ ਅਕਸਰ ਸਾਡੇ ਲਈ ਤੋਹਫ਼ੇ ਲਿਆਉਂਦੀ ਸੀ।" "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਘਟਨਾ ਦੇਖੀ ਹੈ?"
ਟੌਮੀ ਮੋਰਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੇ ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੇ ਡਰਾਇੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਦੋ ਚਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਮੇਰੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ, ਪੀਟਰ ਓ'ਮੈਲੀ ਨੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਇੱਕ ਡਰਾਉਣਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਡਰਾਇੰਗ ਰੂਮ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਡਰਾਉਣਾ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖਿਆ।
"ਉਸਨੇ ਕੀ ਦੇਖਿਆ?" ਮੈਂ ਹੁਣ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਾਰਾ ਮਾਹੌਲ ਊਰਜਾ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਬੱਸ ਇਹ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਬਹੁਤ ਭਿਆਨਕ ਸੀ। ਇਹ ਦਸ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ।"
“ਮੇਜਰ, ਇਨਿਸ਼ਦਾਫ ਟਾਪੂ ਬਾਰੇ ਕੀ?” ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਮੱਠ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ 1400 ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ 'ਬਰਬਾਦ ਚਰਚ'। ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ, ਜਿਸ ਪ੍ਰਾਇਦੀਪ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਹਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਘਰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਤੇਜ਼ ਲਹਿਰਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਟਾਪੂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਬਰਬਾਦ ਚਰਚ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਦਾ ਰਸਤਾ ਅਜੇ ਵੀ ਲੱਭਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੜਕ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ।"
"ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਟਾਪੂ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ?"
"ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਟੌਮੀ ਮੋਰਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ - ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਚਾਰ ਲੋਕ - ਨੇ ਕੀਤਾ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਟਾਪੂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਸ਼ੱਕੀ ਹੈ।"
ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ; ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਲੈਕਵੈੱਲ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋ

ਸਕੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਚੌਦਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਧੀ ਨਾਲ ਕੈਸਲਬਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਲੱਤ ਨਾਲ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹਾਦਸਾ ਮਾਮੂਲੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀ, ਪਰ ਕੁਝ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੰਭੀਰ ਸੀ।
"ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ: ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਇੱਕ ਰਾਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਐਂਬੂਲੈਂਸ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਸੜਕ ਵਾਹਨਾਂ ਲਈ ਬੰਦ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਹਰ ਵਾਹਨ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਅੰਦਰ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਐਂਬੂਲੈਂਸ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਆਉਂਦੇ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚੁੱਕਦੇ ਅਤੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਐਂਬੂਲੈਂਸ ਵਿੱਚ ਲਾਲ ਕਰਾਸ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਚਿੰਨ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਆਇਰਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਇੱਕ ਗੋਲਾਕਾਰ ਚਿੰਨ੍ਹ ਸੀ! ਅਗਲੀ ਸ਼ਾਮ ਉਹੀ ਐਂਬੂਲੈਂਸ ਆਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਗਈ; ਇਹ ਇੱਕ ਵੋਲਕਸਵੈਗਨ ਐਂਬੂਲੈਂਸ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਪਾਸੇ ਆਇਰਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੋਲਾਕਾਰ ਚਿੰਨ੍ਹ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ! ਐਡੀ ਵਿੱਚ ਸੱਚਮੁੱਚ ਭਵਿੱਖ ਦੇਖਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਹੈ।"
"ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਮੈਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ?"
"ਇੱਕ ਵਾਰ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਦਾਦੀ - ਮੇਰੀ ਮਾਂ - ਨੂੰ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ। ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਭੂਤ, ਐਡੀ ਨੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਭੂਤ ਨਾ ਵੇਖੇ। ਦਾਦੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਾਣਦੀ ਰਹੇਗੀ।"
ਮੈਨੂੰ ਦੋ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮਿਲੀਆਂ ਜੋ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਲਚਸਪ ਸਨ। ਇੱਕ ਸੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹੱਸਮਈ ਲਾਈਟਾਂ ਦਾ ਜਗਣਾ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣਾ, ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਸਾਡੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ੇਦਾਰ

ਠਹਿਰਨ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗੀ। ਪਰ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ, ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅੰਤ ਨਿਕਲਿਆ।
ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਮੋਟੇ ਕੱਪੜੇ ਅਤੇ ਜੁੱਤੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸ਼ਤੀ ਰਾਹੀਂ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨੀ ਪਈ - ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਮੋਟਰਬੋਟ - ਖਾੜੀ ਦੇ ਪਾਰ ਟਾਪੂ ਤੱਕ, ਅਤੇ ਮੇਜਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਮੀਂਹ ਅਤੇ ਠੰਡ ਹੋਵੇਗੀ। ਕੈਥੀ ਮੇਜਰ ਦੀ ਫਰ ਜੈਕੇਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਬਾਹਰੀ ਔਰਤ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਇੰਨੇ ਮੋਟੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟੀ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਛੋਟੀ ਕਿਸ਼ਤੀ ਦੇ ਕੈਬਿਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਫਿੱਟ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਕਈ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ, ਮੁੰਡੇ ਅਤੇ ਕੁੜੀਆਂ ਦੋਵੇਂ, ਵੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਿਸ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਏ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਅਸੀਂ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਖਾੜੀ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਨਿਸ਼ਦਾਫ ਟਾਪੂ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ, ਜੋ ਕਿ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਜਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ।
ਦਸ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਟਾਪੂ 'ਤੇ ਉਤਰੇ। ਰੇਤਲਾ ਕੰਢਾ ਤੈਰਾਕੀ ਲਈ ਬਹੁਤ ਹੀ ਆਕਰਸ਼ਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਜਰ ਬਲੈਕਵੈੱਲ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਰਕਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਤੈਰਨ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਆਦਰਸ਼ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ।
ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਅਤੇ ਟਾਪੂ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਖੰਡਰ ਮੱਠ ਸਥਿਤ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਚਰਚ ਦੀ ਛੱਤ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਹੇਠਲਾ ਹਿੱਸਾ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਮਿੱਟੀ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। "ਉੱਚੀ ਜ਼ਮੀਨ" ਦੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਟੌਮੀ ਮੋਰਨ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਸਧਾਰਨ ਕਬਰ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਸੇਲਟਿਕ ਕਰਾਸ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਟਾਪੂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਲੀ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਾਕੀ ਲੋਕ ਖੰਡਰ ਹੋਏ ਮੱਠ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ, ਮੇਜਰ ਬਲੈਕਵੈੱਲ, ਟੌਮੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕੰਧ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਚੜ੍ਹੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਗਿੱਲੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਉਤਰੇ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਟਾਪੂ ਦੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ, ਜਿੱਥੋਂ

ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਟਾਪੂਆਂ ਦਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਸਭ ਤੋਂ ਦੂਰ ਟਾਪੂ ਤੱਕ, ਜੋ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਇਰਿਸ਼ ਸਾਗਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਅਮਰੀਕਾ ਸੀ। ਇਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਟਾਪੂਆਂ ਅਤੇ ਖਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਲੁਕਦੇ ਸਨ।
ਅਸੀਂ ਗਿਰਜਾਘਰ ਤੋਂ ਕੁਝ ਭਾਰੀ ਪੱਥਰ ਲਿਆਏ ਅਤੇ ਬੈਠ ਗਏ ਤਾਂ ਜੋ ਟੌਮੀ ਮੋਰਨ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕੇ।
ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦੇਖੇ ਗਏ ਡਰਾਉਣੇ ਚਿਹਰੇ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮਾਈਕ ਸ਼ੀਲਜ਼ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਸਰ," ਟੌਮੀ ਮੋਰਨ ਨੇ ਭਾਰੀ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ। "ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਕੱਚ ਦੀ ਫੈਕਟਰੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਡਰਨ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਕੰਡਿਆਂ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਸਨ। ਉਹ ਉੱਥੋਂ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉਸਨੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਭੇਡ ਦਾ ਸਿਰ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖੀ ਸਰੀਰ ਸੀ।" "ਨਹੀਂ ਮੈਂ ਕਿਹਾ।
"ਹਾਂ, ਸਰ," ਟੌਮੀ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਭੇਡਾਂ ਵਾਂਗ ਉੱਨ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮਾਈਕ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤਿੰਨ ਮੁੰਡੇ ਸਨ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧੱਕਾ ਦੇ ਕੇ ਭੱਜ ਗਿਆ।"
"ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਕਦੇ ਇੱਥੇ ਅਜਿਹੇ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ, ਟੌਮੀ?" ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਗੜੇ ਹੋਏ ਮਨੁੱਖੀ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ, ਕਲਪਨਾਸ਼ੀਲ ਟਾਪੂ ਵਾਸੀ ਜੋ ਭੇਡਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਆਦੀ ਹੈ, ਭੇਡ ਦੇ ਸਿਰ ਵਰਗਾ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ।
"ਮੇਰੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ," ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, "ਉਹ ਕਿਸ਼ਤੀ ਰਾਹੀਂ ਰੌਸ ਦੇ ਘਰ ਮੱਛੀਆਂ ਲਿਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਓ'ਮੈਲੀ ਦਾ ਪਤੀ ਮੱਛੀਆਂ ਫੜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਕਿਸ਼ਤੀ ਚਲਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਪਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਭਰਾ ਅਤੇ

ਭੈਣ, ਪੈਟ ਸਟੈਨਟਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਭੈਣ, ਬ੍ਰਿਜੇਟ ਸਨ। ਅਚਾਨਕ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਕਬਰਸਤਾਨ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਇਆ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚੋਂ ਡੌਂਗੀ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਪੈਟ ਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਕਿਸ਼ਤੀ ਚਲਾਈ; ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਦਮੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨੰਗਾ ਸੀ, ਬਿਨਾਂ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਬਚ ਗਏ।"
"ਕੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ?"
“ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ,” ਟੌਮੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ, ਅਤੇ ਮੇਜਰ ਨੇ ਸਹਿਮਤੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
ਮੈਂ ਉਸ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ। ਯਕੀਨਨ ਟੌਮੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਉਹ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਝਾਕਦੇ ਹੋਏ ਡਰਾਉਣੇ ਚਿਹਰੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਸੀ। ਕਿਤੇ, ਜਾਨਵਰ ਵਾਂਗ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਉਸ ਉਜਾੜ ਟਾਪੂ 'ਤੇ ਪਨਾਹ ਮਿਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਾਲਿਆ ਗਿਆ ਇਹ ਆਦਮੀ ਇੱਕ ਰਾਖਸ਼ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਸੀ ਜਿਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।
ਟੌਮੀ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾਈਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਅਲੌਕਿਕ ਸਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਬਾਕੀ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਏ। ਇਹ ਸਮਾਂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨੂੰ ਚਰਚ ਅਤੇ ਕਬਰਸਤਾਨ ਬਾਰੇ ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਾਂ।
"ਹਾਂਸ, ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਨਿਸ਼ਾਨ ਮਿਲੇ ਹਨ, ਪਰ ਕੋਈ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨਹੀਂ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਪਰ ਮੈਂ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਤਾਕੀਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਖੁਦਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਹੇਠਾਂ ਕਲਾਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਰਸਤਾ ਵੀ ਹੈ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਅੱਜ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਲੱਭਿਆ। ਇਹ ਰਸਤਾ ਮੁੱਖ ਵੇਦੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਮੱਠ ਦੇ ਸੈੱਲ ਨਾਲ ਜੋੜਦਾ ਹੈ।"

ਅਸੀਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਜਰ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਭਾਰੀ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਚਾਹ ਤਿਆਰ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦੁਆਲੇ ਬੈਠ ਕੇ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲੱਗੇ।
ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਘਰ ਪਹੁੰਚੇ, ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਟੌਮੀ ਮੋਰਨ ਦੇ ਕੰਮ 'ਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।
“ਮੈਂ ਘਰ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇਕੱਲਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ,” ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, “ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਲੋਹੇ ਦੇ ਗੇਟ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕਿਆ ਤੁਰਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਬਾਗ਼ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਜਿੱਥੋਂ ਮੈਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਬਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਕਬਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਰੁਕਿਆ, ਫਿਰ ਗੇਟ ਵੱਲ ਵਧਿਆ, ਇਸ ਉੱਤੇ ਛਾਲ ਮਾਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚ ਗਿਆ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਛੋਟਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਉੱਚਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਟੋਪੀ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਅਜੀਬ, ਸਲੇਟੀ ਵਾਲ ਸਨ।”
"ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ?"
"ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਆ ਰਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਵੱਲ ਤੁਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ ਹੋ?' ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, 'ਪਰ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।' ਉਹ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਤੁਰ ਪਿਆ।"
"ਕੀ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੂਤ ਲੱਗਦਾ ਸੀ?"

"ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ, ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਭੂਤ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਦਿਖਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਨਸਾਨਾਂ ਅਤੇ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਕ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।"
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮੇਜਰ ਬਲੈਕਵੈੱਲ ਨੂੰ ਸਿਬਿਲ ਦੀ ਫੇਰੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ: "ਹੇ ਰੱਬਾ, ਉਸਨੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ - ਉਸਨੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕਪਤਾਨ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ!"
ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਘਰ ਬਾਰੇ ਸਾਡੀ ਗੱਲਬਾਤ ਦੌਰਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸਿਬਿਲ ਦਾ ਭੂਤੀਆ ਨੌਕਰਾਣੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਪਰਕ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਘਰ ਮਿਲ ਗਿਆ ਸੀ - ਪਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਨੇ ਭੂਤੀਆ ਮਲਾਹ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਸੀ।
ਮੈਂ ਟੌਮੀ ਮੋਰਨ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਪੰਝੱਤਰ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਸਾਰਾ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕਪਤਾਨ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕੀ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਸਰ," ਟੌਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਉਹ ਲਗਭਗ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਖਰੀਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਇੰਨੀ ਕਦਰ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਇੰਗਲੈਂਡ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ, ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਂ ਜ਼ਿੰਦਾ!"
"ਉਹ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਦਿਨ-ਦਿਹਾੜੇ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਿਗਾਰ ਪੀਂਦੇ ਹੋਏ। ਮਾਈਕ ਸ਼ੀਲਜ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਡਰਾਇੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਡਰ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਟੋਪੀ ਨਹੀਂ ਪਾਈ, ਪਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਿਗਾਰ ਪੀਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਬਹੁਤ

ਕਾਲੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮਾਈਕ ਸ਼ੀਲਜ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਜਿੰਨਾ ਹੀ ਕੱਦ ਦਾ ਸੀ।"
ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ, ਇੱਕ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕਪਤਾਨ ਜਿਸ ਕੋਲ ਟੋਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਸਿਗਾਰ ਹੈ! ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, "ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ ਹੋ," ਜਾਂ "ਦੇਖੋ, ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਹਾਂ।"

*85
ਪੈਰਿਸ ਦੇ ਲਾ ਟੂਰ ਮਲਾਕੋਫ ਵਿਖੇ ਭੂਤ
ਮੇਸਨ-ਲੈਫਿਟ ਪੈਰਿਸ ਦਾ ਇੱਕ ਪੇਂਡੂ ਪਰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਉਪਨਗਰ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਰੇਸ ਕੋਰਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਪਾਰਕ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਟਾਊਨਹਾਊਸਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਇੱਕ ਅਲੋਪ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸ਼ਾਨ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਹੁਣ ਉੱਚੀਆਂ, ਮਹਿੰਗੀਆਂ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੇ ਲੈ ਲਈ ਹੈ।
ਰੂ ਰੇਸੀਨ ਅਤੇ ਐਵੇਨਿਊ ਮੋਂਟਾਗਨੇ ਦੇ ਕੋਨੇ 'ਤੇ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਏਕੜ ਦੇ ਲੈਂਡਸਕੇਪਡ ਮੈਦਾਨਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਤਿੰਨ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਇਮਾਰਤ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਘਰ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇਹ 1860 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਇਸਦੀ ਉਸਾਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੀ। ਇੱਕ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਨਾਲ ਬੰਦ ਕੰਜ਼ਰਵੇਟਰੀ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹੀ, ਅਤੇ ਯੁੱਗ ਦੇ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟਾਵਰ ਛੱਤ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਉਸਾਰੀ ਬਾਗ਼ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਘੱਟ ਛੱਤ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰੋਜੈਕਸ਼ਨ ਕਮਰਾ ਸੀ: ਇਸਦਾ ਆਖਰੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਫਿਲਮ ਸਟਾਰ ਰੌਬਰਟ ਲਾਮੂਰ ਸੀ।
ਅੰਦਰ, ਘਰ ਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪੇਂਡੂ ਟਾਊਨਹਾਊਸ ਦੀ ਦਿੱਖ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉੱਚੀਆਂ ਛੱਤਾਂ, ਚਿੱਟੀਆਂ ਕੰਧਾਂ, ਸੋਨੇ ਦੇ ਉਪਕਰਣ, ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਲੋਹੇ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਸਨ।

ਨੰਬਰ 3 ਐਵੇਨਿਊ ਮੋਂਟੇਨ ਨੂੰ ਸਮਰਾਟ ਨੈਪੋਲੀਅਨ III ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਖਰਚੇ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਲਾਜ ਜਾਪਦਾ ਸੀ (ਮੇਸਨ-ਲੈਫਿਟ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸੀ), ਪਰ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਿਆਰੀ ਮਾਲਕਣ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਚਿੱਤਰ ਸਮਰਾਟ ਨੇ ਬਾਹਰੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ।
ਗਣਰਾਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਹ ਘਰ ਰਾਜ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਬਣ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਤੱਕ ਇਸਨੂੰ "ਰਾਜ ਨਿਵਾਸ" ਵਜੋਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ। ਇੱਥੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ - ਪਰ ਏਲੀਸੀ ਪੈਲੇਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਜਿੰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ, ਜਰਮਨ ਫੌਜਾਂ ਨੇ ਘਰ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਲੁੱਟ ਲਿਆ। ਜਦੋਂ ਸਹਿਯੋਗੀ ਫੌਜਾਂ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਮੁੜ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲੁੱਟ-ਖਸੁੱਟ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਹਿੱਤ ਵਾਲੇ ਸੱਜਣ, ਐਮ. ਡੁਪ੍ਰੇਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦਿਆ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੁਪ੍ਰੇਜ਼ ਨੇ ਘਰ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਬਾਜ਼ਾਰ ਤੋਂ ਉਤਾਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।

* * *

1949 ਦੀ ਪਤਝੜ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੀ. ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ। ਸ਼੍ਰੀ ਡੀ. ਪੈਰਿਸ ਵਿੱਚ ਅਮਰੀਕੀ ਦੂਤਾਵਾਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉੱਚ-ਦਰਜੇ ਦੇ ਡਿਪਲੋਮੈਟ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੀ., ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਈ, ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ, ਵੈਲਸ਼ ਅਤੇ ਆਇਰਿਸ਼ ਮੂਲ ਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਹੀ ਉਸਦੇ ਵਾਲਾਂ ਦੀ ਲਕੀਰ ਲਹਿਰਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਕੁਝ ਲੋਕ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਡੀ. ਦੇ ਚਾਰ ਬੱਚੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ, ਡੀ.ਸੀ. ਦੇ ਨੇੜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਸ਼੍ਰੀ ਡੀ. ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਜਦੋਂ ਡੁਪ੍ਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਘਰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੌਲੇਟ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਵੀ ਲਈਆਂ, ਜੋ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਡੁਪ੍ਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਕੰਮ

ਉਹ ਆਪਣੇ ਤਜਰਬੇ ਬਾਰੇ ਕਿਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ? ਦੂਤਾਵਾਸ ਦੇ ਸਟਾਫ਼ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੀ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਫ੍ਰੈਂਚ ਭਾਸ਼ਾ ਉਸਨੂੰ ਨੌਕਰਾਂ ਤੋਂ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦੀ ਸੀ।

ਪੈਰਿਸ ਵਿੱਚ ਲਾ ਟੂਰ ਮਲਾਕੋਫ ਵਿਖੇ ਭੂਤਿਆ ਹੋਇਆ
ਵਿਲਾ

ਲਾ ਟੂਰ ਮਲਾਕੋਫ ਤੋਂ
ਦ੍ਰਿਸ਼
ਅਗਲੀ ਰਾਤ, ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਪਿਆਨੋ ਸੰਗੀਤ ਠੀਕ 3 ਵਜੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਠੀਕ 4 ਵਜੇ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਰਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਾਤ, ਉਹ ਅਦਿੱਖ ਹੱਥਾਂ ਦਾ ਸੰਗੀਤ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੀ. ਅਜੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਡਰਾਉਣੇ ਸਮਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਹੇਠਾਂ ਜਾਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਸੌਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਣਜਾਣ ਮਹਿਮਾਨ ਨੂੰ ਫਸਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਿਆਨੋ ਦਾ ਢੱਕਣ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਸੰਗੀਤ ਸ਼ੀਟ ਨੂੰ ਕੁਝ ਪੰਨੇ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਛੱਡਣਾ। ਪਰ ਭੂਤ ਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ: ਸਭ ਕੁਝ ਉਵੇਂ ਹੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਛੱਡਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੰਗੀਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਸਾਫ਼ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦਾ ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਹ ਲੈ ਕੇ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਭੂਤ ਉਸ ਰਾਤ ਸੰਗੀਤ ਵਜਾ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮਿਸਟਰ ਡੀ. ਸੁਣਨ ਲਈ ਜਾਗਦੇ ਰਹਿੰਦੇ, ਪਰ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਸਦੀ ਵਾਪਸੀ ਨੇ ਰਾਤ ਦੇ ਸੰਗੀਤ ਸਮਾਰੋਹਾਂ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਪਿਆਨੋਵਾਦਕ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਤੋਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਡੀ. ਜੋੜਾ ਅਕਸਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦੀ ਮੇਜ਼ਬਾਨੀ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਨੀਲ ਓ., ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਸਹਾਇਕ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਇੱਕ ਐਤਵਾਰ ਸਵੇਰੇ, ਉਹ ਨਾਸ਼ਤੇ ਲਈ ਕੁਝ ਘਬਰਾਹਟ ਨਾਲ ਹੇਠਾਂ ਆਏ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੀ. ਦੁਆਰਾ ਪੁੱਛੇ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਜੋੜੇ ਨੇ ਉਸ ਜ਼ਾਲਮ "ਗੁਆਂਢੀ" ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਜੋ ਸਵੇਰੇ 3 ਵਜੇ ਪਿਆਨੋ ਵਜਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਗਾਉਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਮਰਾ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉੱਪਰ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਓ. ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਰ ਦਾ ਹਾਰਨ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹੀ ਉਹ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾਇਆ ਸੀ।

ਡੀ. ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਕੱਟਣ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੇ ਵੀ ਹੇਠਾਂ ਰਾਤ ਦੇ ਸੰਗੀਤ ਸਮਾਰੋਹਾਂ ਬਾਰੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਉਮੀਦ ਦੇ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮਹਿਮਾਨ ਅਗਲੀ ਰਾਤ ਚੰਗੀ ਨੀਂਦ ਲੈਣਗੇ?
ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੀ. ਨੇ ਨੀਲ ਓ. ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ, ਨੌਕਰਾਣੀ ਤੋਂ ਉਸ ਘਰ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੰਨੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਬਾਹਰ ਉਸ ਔਰਤ ਦੇ ਪੋਰਟਰੇਟ ਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ?" ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੀ. ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਨੈਪੋਲੀਅਨ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਤੋਂ ਥੱਕ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਰਹਿਣ ਲਈ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਾਹੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸਾਬਕਾ ਮਾਲਕਣ ਵਜੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਕੱਲੇ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਦਾ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਸਾਥੀ ਨਹੀਂ ਸੀ: ਗ੍ਰੈਂਡ ਪਿਆਨੋ ਉਸਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਮਨੋਰੰਜਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਸਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਜਨੂੰਨ ਬਣ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੀ. ਨੇ ਨੌਕਰਾਣੀ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਤਾਂ ਕੁੜੀ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਗਿਆ। ਪੌਲੇਟ, ਜੋ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਅਕਸਰ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਪਿਆਨੋ ਦਾ ਭਿਆਨਕ ਸੰਗੀਤ ਸੁਣਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਡਰ ਦੇ ਮਾਰੇ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਡੁਪ੍ਰੇਸ ਦੇ ਠਹਿਰਨ ਦੌਰਾਨ, ਪੌਲੇਟ ਇੱਕ ਵਾਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਇਕੱਲੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਨਰਸ ਸੌਂ ਗਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਪੌਲੇਟ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਗਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਕਮਰੇ ਦੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਕੇ ਕਿਹਾ, "ਦੇਖੋ, ਕਿੰਨੀ ਸੋਹਣੀ ਔਰਤ ਹੈ!" ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੌਲੇਟ ਉੱਥੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕੀ।
ਡੀ. ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਪੈਰਿਸ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਘਰ ਰੌਬਰਟ ਲੈਮੋਰੋਕਸ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰੋਜੈਕਸ਼ਨ ਰੂਮ ਜੋੜਿਆ, ਪਰ ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਉਵੇਂ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।

ਉਹ ਵੀ ਘਰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਫਿਰ ਇਹ ਘਰ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਢਾਹ ਕੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਇਮਾਰਤ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਐਕੁਆਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਇੱਕ ਪਲਾਟ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਗਿਆ। ਅਗਸਤ 1968 ਵਿੱਚ, ਲਾ ਟੂਰ ਮਲਕੋਫ ਸੋਸਾਇਟੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ, ਇਸ ਸ਼ਰਤ ਨਾਲ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਘਰ ਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰਾਂਗਾ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ, 1969 ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਭੰਨਤੋੜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੇ ਸਨ। ਘਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਜਾੜਿਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਬਾਗ਼ ਜੰਗਲੀ ਬੂਟੀ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਖਿੜਕੀਆਂ ਗੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਫਰਨੀਚਰ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ, ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਅਹਿਸਾਸ ਦਿੱਤਾ।

ਮੈਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦਾ-ਉਤਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਤਸਵੀਰਾਂ ਖਿੱਚਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸੰਗੀਤ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ, ਪਰ ਫਿਰ ਗ੍ਰੈਂਡ ਪਿਆਨੋ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਇਤਾਲਵੀ ਚੌਕੀਦਾਰ, ਜਿਸਨੇ ਘੁਸਪੈਠੀਆਂ ਤੋਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸੈਂਕੜੇ ਰਾਤਾਂ ਬਿਤਾਈਆਂ ਸਨ, ਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ - ਉਹ ਉੱਥੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖੇਗਾ। ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ? ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਮੂਰਖਤਾ ਭਰਿਆ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਾ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਤੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਫੋਟੋਆਂ ਬਣਾਈਆਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਲਕੀਰ ਦੇਖੀ, ਜਿਸਦਾ ਕਾਰਨ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲੋਹੇ ਦੀਆਂ

ਪੌੜੀਆਂ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਸੀ। ਦੂਜੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਇੱਕ ਅਕਾਰਹੀਣ ਲਕੀਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਕੀ ਇਹ ਨੈਪੋਲੀਅਨ ਦੀ ਮਾਲਕਣ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜਲਦੀ ਹੇਠਾਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ?
ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਬਾਰੇ ਯਕੀਨ ਨਾਲ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

*86
ਭੂਤ ਵੁਲਫਸੇਗ ਕਿਲ੍ਹਾ, ਬਾਵੇਰੀਆ
ਵੁਲਫਸੇਗ, ਬਾਵੇਰੀਆ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਕਿਲ੍ਹਾ, ਸਰਕਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸਦੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਅਤੇ ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਕੁਝ ਨਿੱਜੀ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੇ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਕਹਾਣੀ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ।
ਪੇਸ਼ੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰਕਾਰ ਅਤੇ ਬਾਵੇਰੀਆ ਦੇ ਉੱਪਰੀ ਪੈਲੇਟੀਨੇਟ ਸੂਬੇ ਵਿੱਚ ਸਮਾਰਕਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਰਖਵਾਲੇ, ਸਵਰਗੀ ਜਾਰਜ ਰੌਚੇਨਬਰਗਰ ਨੇ ਇਹ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕਿਲ੍ਹਾ ਆਪਣੀ ਬੱਚਤ ਨਾਲ ਖਰੀਦਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹੀ ਸੂਬੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਮਾਰਕਾਂ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਰਾਜ ਨੂੰ ਫੰਡ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਕਿਲ੍ਹੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪੈਸਾ ਖਰਚ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਮੱਧਯੁਗੀ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀ ਬਹਾਲੀ 'ਤੇ ਖਰਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਰ ਪੈਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਫੰਡ ਦਿੱਤਾ। ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਤੀਤ ਦੇ ਇਸ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਹਿਣ ਯੋਗ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਆਦਿਮ, ਮੱਧਯੁਗੀ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਗੁੰਮ ਹੋਏ ਲੱਕੜ ਦੇ ਫਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ, ਹਰ ਅਰਥ ਵਿੱਚ, ਇਸਨੂੰ 11 ਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆਂਦਾ।
ਹੁਣ ਤੱਕ, ਇਸ ਵਿਸ਼ਾਲ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਦੋ ਲੋਕ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਸੌਂ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਰੰਮਤ ਦਾ ਕੰਮ ਅਜੇ ਵੀ ਜਾਰੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਰਾਜ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਧੀਨ ਕੁਝ "ਸੈਰ-ਸਪਾਟਾ ਸਥਾਨਾਂ" ਦੇ ਪੱਧਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ

ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਲੱਗੇਗਾ। ਫਿਰ ਵੀ, ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਦੇ ਛੋਟੇ ਸਮੂਹਾਂ ਨੂੰ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਨਾਈਟਸ ਹਾਲ ਅਤੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਹੋਰ ਹਿੱਸਿਆਂ ਦੇ ਗਾਈਡਡ ਟੂਰ ਲਈ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੁਲਫਸੇਗ ਵਿਖੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਾਈਨਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦੋਸਤਾਨਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।
ਡੈਨਿਊਬ ਨਦੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਵੁਲਫਸੇਗ ਕਿਲ੍ਹਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਘਾਟੀ ਤੋਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉੱਪਰ ਉੱਠਦਾ ਹੈ, ਆਧੁਨਿਕ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਜਾਂ ਪੰਜ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਦੀ ਉਚਾਈ ਤੱਕ ਵਧਦਾ ਹੈ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ, ਇਸ ਦੀਆਂ ਮੋਟੀਆਂ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੰਧਾਂ ਅਜਿੱਤ ਹਨ, ਅਤੇ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਚੀਆਂ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਹ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਇਸ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਬਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਵੁਲਫਸੇਗ ਦੇ ਕਿਲ੍ਹੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਜਿੱਤਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਭਿਆਨਕ ਹਨ।

ਦਰਅਸਲ, ਵੁਲਫਸੇਗ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਡਿੱਗਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਵੀਡਿਸ਼ ਫੌਜ ਨੇ ਵੀ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਜੰਗ ਦੌਰਾਨ ਲੰਬੇ ਘੇਰਾਬੰਦੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਤਮ ਸਮਰਪਣ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। 1028 ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ, ਵੁਲਫਸੇਗ ਕਈ ਨੇਕ ਬਾਵੇਰੀਅਨ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿੱਧੇ ਜਾਂ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਟਲਸਬਾਖ ਰਾਜਵੰਸ਼ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ਾਖਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਰਾਜਵੰਸ਼ਵਾਦੀ ਸੰਘਰਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ 1918 ਤੱਕ ਬਾਵੇਰੀਆ 'ਤੇ ਰਾਜ ਕੀਤਾ। ਵੁਲਫਸੇਗ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸ਼ਾਸਕਾਂ ਨੇ "ਰਾਬਰਿਟਰ" ਜਾਂ ਲੁਟੇਰੇ ਬੈਰਨ ਵਜੋਂ ਆਪਣਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ, ਬਾਰ੍ਹਵੀਂ ਅਤੇ ਤੇਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸ ਖੇਤਰ ਦੀ ਸਾਖ ਮਾੜੀ ਸੀ। ਕੰਧਾਂ ਮੋਟੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ।
ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਨਾਈਟਸ ਹਾਲ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਇੱਕ ਚੌੜੀ ਪੌੜੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇੱਕ ਕਦਮ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਵਾਚਟਾਵਰ ਹੈ ਜੋ ਇਸਦੀ ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਦਿੱਖ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਹੈ। ਅੰਦਰੂਨੀ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਕੰਧ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਲੱਕੜ ਦੀ ਗੈਲਰੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ (ਇੱਕ ਸਮੇਂ, ਇਸ ਗੈਲਰੀ ਨੇ ਪੂਰੀ ਕੰਧ ਨੂੰ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ)। ਹੇਠਲੀਆਂ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਨੂੰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਹਾਲ ਜਾਂ ਖੋਜਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਪਿੰਡ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਹੈ ਅਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸੈਰ-ਸਪਾਟੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੈ।

ਵੁਲਫਸੇਗ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ

ਮਾਲਕ ਜਾਰਜ ਰਾਉਚੇਨਬਰਗਰ ਦੁਆਰਾ "ਸੁਧਾਰਿਆ" ਗਿਆ ਦੋ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ।
ਜਾਰਜ ਰੌਚੇਨਬਰਗਰ ਨੇ ਖੁਦ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ- ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ, ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਹਵਾ ਦੇ ਠੰਡੇ ਝੱਖੜ ਸੁਣਨ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ। ਰਖਵਾਲੇ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਸਵਰਗੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਥੈਰੇਸ ਪੀਲਮੀਅਰ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ, ਚਮਕਦਾਰ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇਖੀ ਅਤੇ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅਣਜਾਣ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਸ਼੍ਰੀ ਰੌਚੇਨਬਰਗਰ ਨੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਨੂੰ ਕੁਝ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨਾਲ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁੜਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ।

ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਕਾਉਂਟੇਸ ਦਾ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ

ਮੱਧਕਾਲੀ ਗੈਲਰੀ

ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੰਧਾਂ ਅਤੇ ਛੋਟੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਮੱਧਯੁਗੀ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹਨ।
ਮੈਂ ਵੁਲਫ਼ਸੇਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਔਰਤ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸੀਨਸ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੇਰਾ ਮਾਧਿਅਮ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਡਿਥ ਰੀਡਲ ਦੀ ਸੀਨਸ ਮਾਧਿਅਮਸ਼ਿਪ ਰਾਹੀਂ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਤੀਹਰੇ ਕਤਲ ਦੀ ਭਿਆਨਕ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਈ ਜੋ ਕਦੇ ਵੁਲਫ਼ਸੇਗ ਦੇ ਇੱਕ ਬੈਰਨ ਦੀ ਪਤਨੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਮਾਸੂਮ ਸ਼ਿਕਾਰ ਬਣ ਗਈ ਸੀ। ਵੁਲਫ਼ਸੇਗ ਵਿੱਚ ਸੁੰਦਰ ਭੂਤ ਦੀ ਕਹਾਣੀ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸਾਡੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਚੌਦ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਵੁਲਫ਼ਸੇਗ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਲਾਲਚੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਜਵਾਨ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਫਸਾ ਕੇ ਜਾਇਦਾਦ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਾਫ਼ੀ ਕੀਮਤੀ ਸੀ, ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਪਤੀ ਨੂੰ ਇਸ ਮੁਲਾਕਾਤ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਦੋਨਾਂ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਦੇਖਣ ਲਈ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਚਲਾਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ "ਬਸ ਬਦਲਾ" ਵਜੋਂ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਵੁਲਫਸੇਗ ਦੀ ਬਦਕਿਸਮਤ ਔਰਤ ਦਾ ਪੋਰਟਰੇਟ ਇੱਕ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀ ਫੇਰੀ ਦੌਰਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਪੇਂਟ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਵੁਲਫਸੇਗ ਦੀ "ਵ੍ਹਾਈਟ ਲੇਡੀ" ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ ਅਤੇ ਪੁਨਰਜਾਗਰਣ ਕਾਲ ਦੀ ਇੱਕ ਅਣਜਾਣ ਦੁਖਾਂਤ 'ਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਪਾ ਸਕਿਆ, ਪਰ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਬੇਚੈਨ ਬੈਰੋਨੈਸ ਅਜੇ ਵੀ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਹੀ ਹੈ, ਮਾਨਤਾ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬੇਗੁਨਾਹੀ ਸਾਬਤ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।
ਵੁਲਫਸੇਗ ਤੱਕ ਛੋਟੀਆਂ ਸੜਕਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਰੇਜੇਨਸਬਰਗ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਪਛੜਿਆ ਹੋਇਆ ਪਿੰਡ ਹੈ, ਜੋ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਉੱਤਰ-ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ, ਡੈਨਿਊਬ ਨਦੀ ਦੇ ਉੱਤਰੀ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਰਾਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਰਾਤ ਕੱਟਣਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਰੇਜੇਨਸਬਰਗ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਹ ਜਰਮਨੀ ਦਾ ਇੱਕ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਅਤੇ ਵਿਲੱਖਣ ਖੇਤਰ ਹੈ। ਰੇਜੇਨਸਬਰਗ, ਵੈਸੇ, ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਰੈਟਿਸਬੋਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਜਰਮਨੀ ਦੇ ਕੁਝ ਬਚੇ ਹੋਏ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੇਲਟਿਕ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਹੈ।

*87
ਜ਼ਿਊਰਿਖ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤਿਆ ਹੋਇਆ ਸਾਬਕਾ ਹਸਪਤਾਲ
ਇਹ ਘਰ ਹੁਣ ਕਰਨਲ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਨਾਗਰ ਦਾ ਨਿੱਜੀ ਨਿਵਾਸ ਹੈ। ਕਰਨਲ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਡੂੰਘੀ ਨਜ਼ਰ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਥਰੀਨ ਨਾਗਰ ਖੁਦ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਮਾਧਿਅਮ ਹੈ ਅਤੇ ਜ਼ਿਊਰਿਖ ਦੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਡਾ. ਹੰਸ ਨਾਗੇਲ-ਓਸਜੋਰਡ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਸਵਿਸ ਸੋਸਾਇਟੀ ਫਾਰ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਦੀ ਸਕੱਤਰ ਹੈ।

ਨੌਕਰਾਣੀ ਦੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਮਰਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਰਹੱਸਮਈ ਮਾਹੌਲ ਲਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਰੁਕੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੇ ਅਕਸਰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੇਚੈਨੀ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਕਦੇ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਸੌਂ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ ਹੈ।
ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਨੌਕਰਾਣੀ ਦਾ ਕਮਰਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਐਲਸਬੈਥ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਨੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਟੋਪੀ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੇਖੇ ਜਾਣ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਨਾਗਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸਿਰਫ਼ ਅੱਠ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਪਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਅਜੀਬ ਟੋਪੀ ਵੱਲ ਵੀ ਖਾਸ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ - ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਜੋ ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਗਿਆ।
ਦੂਜੇ ਨੌਕਰਾਂ ਨੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਪੈਂਤੀ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਉਹੀ ਵਿਲੱਖਣ ਸਵਿਸ ਟੋਪੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਹੈ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।
ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ: ਸਤਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੌਰਾਨ, ਇਹ ਘਰ ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਹਸਪਤਾਲ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜ਼ਖਮੀ ਸਿਪਾਹੀ ਮਰ ਗਏ। ਭੂਤ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਨੀ ਗਈ ਟੋਪੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਦੀ ਟੋਪੀ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਆਦਮੀ ਦੋ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਕਾਸ਼ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾ ਸਕਦਾ।

*88
ਲੌਂਗ ਆਈਲੈਂਡ ਤੋਂ ਔਰਤ
ਮੌਰੀਸ ਓ. ਪੋਲਿਸ਼ ਮੂਲ ਦਾ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਸਿਹਤਮੰਦ, ਤੰਦਰੁਸਤ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ। ਉਹ ਰੋਮਨ ਕੈਥੋਲਿਕ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਪੱਕਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਪਰ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਵੀ ਜਾਣੂ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਓ. ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਮੁਹੱਲਿਆਂ

ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਲੋਅਰ ਬ੍ਰੌਡਵੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਘਰ ਦੀ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਉਸਦੇ ਭਤੀਜੇ, ਲੌਂਗ ਆਈਲੈਂਡ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਧਿਆਪਕ, ਦੁਆਰਾ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਇਤਿਹਾਸਕ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਅਮਰੀਕੀ ਇਨਕਲਾਬੀ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਓ. ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮਾਨਸਿਕ ਦੋਸਤ, ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਬੈਕਮੈਨ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸ਼ੱਕੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਕੀ ਹੈ ਜਾਂ ਸਾਨੂੰ ਉਸਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰੇ ਅਤੇ "ਮਾਹੌਲ" ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਓ. ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਕੀ ਵਾਪਰਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨਾਲ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰ ਸਕਾਂ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉਸੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਵਾਨ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸੇ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਇਮਾਰਤ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਓ. ਨੇ ਰੁਕ ਕੇ ਅਤੇ ਭਾਰੀ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ 1913 ਵਿੱਚ ਦਸ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਪੋਲੈਂਡ ਤੋਂ ਇੱਥੇ ਆਇਆ ਸੀ।" "ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਲਾਲ ਇੱਟਾਂ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਖਿੜਕੀਆਂ ਸਨ। ਕੋਨੇ 'ਤੇ ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਸਿਗਾਰ ਸਟੋਰ ਸੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬਾਰ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਕੁੜੀਆਂ ਸਨ; ਗਾਹਕ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਆ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕੁੜੀਆਂ ਨਾਲ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉੱਪਰ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੰਜਾਹ ਸੈਂਟ ਜਾਂ ਇੱਕ ਡਾਲਰ ਦੇਣੇ ਪੈਂਦੇ ਸਨ। ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਾਈ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਵੀ ਸੀ। 1920 ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੁਰਾਣੀ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਫੈਕਟਰੀ ਬਣਾਈ, ਪਰ ਨੀਂਹ ਬਣੀ ਰਹੀ।"

ਜਦੋਂ ਮਿਸਟਰ ਓ. ਨੇ ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਉਸ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਘਰ ਵਾਪਸੀ ਵਾਂਗ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਹਾਈ-ਸਪੀਡ ਸਿਲਾਈ ਮਸ਼ੀਨਾਂ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੀ ਜੋ ਦੇਸ਼ ਭਰ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਭੇਜੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ, ਉਹ ਇਕੱਲਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ; ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ, ਉਸਦਾ ਭਰਾ, ਫ੍ਰੈਂਕ, ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਅਲੌਕਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਸੁਣੀਆਂ ਗਈਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਕੁਦਰਤੀ ਕਾਰਨ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਈ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਦੁਪਹਿਰ, ਸ਼ਾਮ 4 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਧੋਣ ਅਤੇ ਘਰ ਜਾਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਸੁਕਾਉਣ ਲਈ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਲੋਹੇ ਦਾ ਆਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਉੱਡਦਾ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਦੋ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਟੁੱਟ ਗਿਆ। ਮਿਸਟਰ ਓ. ਨੇ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਭੂਤ, ਇੱਥੇ ਆਓ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦਾ; ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।" ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।
"ਉਸ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਕੁੰਡਲੀ ਵੱਲ ਦੇਖੋ," ਮੌਰਿਸ ਓ. ਨੇ ਕਿਹਾ, ਸਾਨੂੰ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਤਾਲਾ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਅੰਦਰ ਨਾ ਆ ਸਕੇ। "ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਂ ਉਸ ਕੁੰਡਲੀ ਨੂੰ ਉੱਪਰ-ਨੀਚੇ ਹਿਲਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਅੰਦਰ ਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
ਉਸਨੂੰ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਪਰ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦਾ ਕਮਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਉਹ

ਦੁਪਹਿਰ 1:30 ਤੋਂ 2 ਵਜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਟਾਇਲਟ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਬੰਦ ਪਾਇਆ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਖਾਲੀ ਸੀ। ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀ ਓ. ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੂੰ ਪਰਛਾਵੇਂ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਰਹੇ, ਲਗਭਗ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਰਗੇ। ਉਹ ਉਸਦੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਉੱਪਰ-ਹੇਠਾਂ ਘੁੰਮਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦੇ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀ ਓ. ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ, "ਇਹ ਕੇਲੇ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦਾ ਸੀ।" ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ, ਆਪਣੇ ਠਹਿਰਨ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅੱਠ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ - ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਚਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਗਲੀ ਦੇ ਪਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ - ਸ਼੍ਰੀ ਓ. ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਸਮੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਆਈ ਸੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣ ਲੱਗਾ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮਿਸਟਰ ਓ. ਨੇ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਅਫਵਾਹਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ। ਲੌਫਟ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਮਾਲਕ ਕੋਲ ਇੱਕ ਸੰਗੀਤ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਰਾਤਾਂ ਕੁਝ ਸੱਦੇ ਗਏ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਸੰਗੀਤ ਸੁਣਦੇ ਹੋਏ ਬਿਤਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਹਾਣੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਰਾਤ, ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਆਸਪਾਸ, ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸ਼ੈਲਫਾਂ ਤੋਂ ਡਿੱਗਣ ਲੱਗੀਆਂ, ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਉੱਡਣ ਲੱਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਇਮਾਰਤ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗੀ ਜਿਵੇਂ ਭੂਚਾਲ ਆਇਆ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਸੰਗੀਤ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉੱਪਰੋਂ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉਹ ਡਰ ਗਏ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ। ਕਈ ਰੇਡੀਓ ਵਾਹਨ ਤੁਰੰਤ ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਪਰ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਰਹੇ ਕਿ ਕੀ ਗਲਤ ਸੀ। ਉੱਪਰ ਸਭ ਕੁਝ ਆਮ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਮਾਲਕ ਨੇ ਇਮਾਰਤ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਚਲਾ ਗਿਆ।

ਮਿਸਟਰ ਓ. ਦੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ L-ਆਕਾਰ ਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਸਟੀਲ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਦਫਤਰ ਹੈ। ਇਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਇੱਕ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉੱਥੋਂ, ਇੱਕ ਖੜ੍ਹੀ ਪੌੜੀ ਹੇਠਾਂ ਗਲੀ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮਸ਼ੀਨ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਅਤੇ ਦਫਤਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਤੋਂ ਆਉਣ ਜਾਂ ਜਾਣ ਦੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਸੁਣਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਪੂਰੀ ਇਮਾਰਤ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।
1971 ਵਿੱਚ ਥੈਂਕਸਗਿਵਿੰਗ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਮੌਰਿਸ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਸੀ, ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਕੁਝ ਆਰਡਰ ਪੂਰੇ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣੇ ਪੈਂਦੇ ਸਨ। ਥੈਂਕਸਗਿਵਿੰਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਦਿਨ ਅਤੇ ਵੀਕਐਂਡ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਮਾਰਤ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ। ਉੱਪਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੌਰਿਸ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦਾ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਟਾਈਲਿਸ਼ ਪਹਿਰਾਵਾ, ਚਿੱਟੇ ਦਸਤਾਨੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੋਨਟ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਮਿੱਠੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਮੌਰਿਸ ਨੂੰ ਮੋਹਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੀ ਸਿਲਾਈ ਮਸ਼ੀਨ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਵਧੀਆ ਔਰਤ ਕੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ?
ਮੌਰਿਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਅੰਦਰ ਕਿਵੇਂ ਆਈ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਡਰ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਮਨੁੱਖੀ ਚਿਹਰੇ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਚਮੜੀ ਵਾਲੇ ਪਿੰਜਰ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਔਰਤ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫਿੱਕੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕੋਈ

ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ; ਉਹ ਬਸ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ। ਮੌਰਿਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਵਾਲ ਦੁਹਰਾਇਆ।
"ਖੈਰ," ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੱਧਮ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇਖਣ ਆਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।" ਫਿਰ ਉਹ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਗਈ ਅਤੇ ਗਲੀ ਦੇ ਪਾਰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ, "ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਖੇਡਦੀ ਸੀ - ਇਹ ਸਾਰੇ ਨਵੇਂ ਇੱਟਾਂ ਦੇ ਘਰ। ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਮੱਕੀ ਦਾ ਖੇਤ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਹੁਣ ਸੰਘੀ ਇਮਾਰਤ ਹੈ, ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵਿਚਕਾਰ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੇ ਲਹਿਜੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਸੀ?"
"ਨਹੀਂ, ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਮਰੀਕੀ ਲਹਿਜ਼ਾ," ਓ. ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਇਨਕਲਾਬੀ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸਨ।' ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਮਾਫੀ ਮੰਗਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, 'ਮੈਂ ਬਸ ਦੇਖਣ ਆਈ ਹਾਂ।'"
ਮੌਰਿਸ ਕਾਊਂਟਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਛੋਟੇ ਲਾਂਘੇ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਔਰਤ ਕਾਊਂਟਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੌਰਿਸ ਉਸਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ; ਪਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਹਟਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਬੋਲਣ ਲੱਗ ਪਈ। "ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ ਸੈਰ ਕਰਨ ਆਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।" ਫਿਰ, ਖਿੜਕੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਫੌਜ ਦਾ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਗਲੀ ਦੇ ਪਾਰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।"
ਇਸ ਬਿਆਨ ਦਾ ਮਿਸਟਰ ਓ. 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਹ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਇਹ ਸੋਚਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ 1971 ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਫੌਜ ਦੇ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਯਾਦ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਲਗਭਗ ਦੋ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਉਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਦਿਖਦੀ ਸੀ?"

"ਉਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਰਗੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਦੇਖੇ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੇਂ ਦਸਤਾਨੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ, ਉਸਦੀ ਡਰੈੱਸ ਨਵੀਂ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਟੋਪੀ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸੀ।"
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰਦੇ ਦੇਖਿਆ?
"ਹਾਂ, ਉਹ ਤੁਰ ਰਹੀ ਸੀ।"
"ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਖੈਰ," ਮੌਰਿਸ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, ਆਪਣੇ ਤਜਰਬੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਿਆਂ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਨਿਗਲਦਾ ਹੋਇਆ। "ਮੈਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹਿੰਮਤ ਜੁਟਾ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, 'ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ?'"
ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਉਦਾਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਲੌਂਗ ਆਈਲੈਂਡ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ। ਮੇਰੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ, ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ।"
ਇਹ ਸਭ ਦੇਖ ਕੇ, ਮੌਰੀਸ ਹੋਰ ਵੀ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਕੁਝ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਾਊਂਟਰ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਲੱਗਾ।
“ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਣ ਆਵਾਂਗੀ,” ਔਰਤ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
ਮਿਸਟਰ ਓ. ਆਪਣੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲਈ ਰੁੱਝੇ ਰਹੇ, ਫਿਰ ਦਫ਼ਤਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ। ਔਰਤ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ।
"ਕੀ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਅਜੇ ਵੀ ਬੰਦ ਸੀ?"
"ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਬੰਦ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਸੁਣਦੇ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ। ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਮੈਂ ਅਸਲ

ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ; ਬਾਹਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੋਈ ਨਹੀਂ।"
ਮੌਰੀਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਕੰਮ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਉੱਪਰ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਲਗਭਗ 5 ਵਜੇ ਤੱਕ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਜਾਣ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਚਾਬੀ ਪਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਉਹੀ ਅਤਰ ਦੁਬਾਰਾ ਸੁੰਘਿਆ - ਉਹੀ ਅਤਰ ਜੋ ਔਰਤ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਆਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ। ਪਰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਭੱਜ ਗਿਆ।
ਉਸ ਚਮਤਕਾਰੀ ਦਰਸ਼ਨ ਤੋਂ ਠੀਕ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਮੌਰੀਸ ਨੇ ਦੇਰ ਰਾਤ ਤੱਕ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ - ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਔਰਤ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗੀ, ਉਤਸੁਕਤਾ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਉਹ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਈ।
ਮਿਸਟਰ ਓ. ਦੇ ਭਤੀਜੇ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਅਧਿਆਪਕ ਅਤੇ ਖੋਜਕਰਤਾ ਹਨ, ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ, "ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਦੇ ਸੜਕ ਦੇ ਪਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਤੱਥ-ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਦੌਰਾਨ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਉਸ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਪਾਰ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਚਾਚਾ ਹੁਣ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਤੱਥ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਚਾਚਾ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੂੰ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਮਿਸਟਰ ਓ. ਨਾਲ ਬੈਠਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਇੰਗ੍ਰਿਡ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਕਿਵੇਂ ਲੱਗੀ?"
"ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਹੰਗਾਮਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜੋ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ

ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਘਟਨਾ ਲਗਭਗ ਪੱਚੀ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀ ਸੀ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਮੌਜੂਦ ਸੀ?" "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਸਰਗਰਮ ਅਤੇ ਵਿਅਸਤ ਜਗ੍ਹਾ। ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਆਉਂਦੇ-ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਘਰ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਪਾਰਕ ਕੇਂਦਰ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਦਮੀ ਦਾ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਦਮੀ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਬੱਚਤ ਇੱਥੇ ਨਿਵੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਉਹ ਗੋਡਿਆਂ ਤੱਕ ਲੰਬੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ।"
"ਉਸਦਾ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨਾਲ ਕੀ ਲੈਣਾ ਦੇਣਾ ਹੈ?"
"ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਬਚਪਨ ਇੱਥੇ ਬਿਤਾਇਆ ਹੋਵੇ - ਜੋ ਇੱਥੇ ਹੋਇਆ ਉਹ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਵੀ ਹੋਇਆ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਆਈ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸਾਲ ਬਿਤਾਏ ਹੋਣ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਇਸ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਜ਼ਰੂਰ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੈ।"
ਕੀ ਉਸ ਕੋਲ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਹੈ?
"ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕਿਉਂ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਕੋਈ ਪਿਆਰਾ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ।"
ਹਰ ਸਾਲ, ਥੈਂਕਸਗਿਵਿੰਗ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ, ਮੌਰਿਸ ਓ. ਔਰਤ ਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ "ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਭੂਤ" ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਡਰਦਾ। ਔਰਤ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ: ਜਦੋਂ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਫੌਜ ਦਾ

ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਸੜਕ ਦੇ ਪਾਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਇਲਾਕਾ ਹੁਣ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਰਾਤ ਨੂੰ; ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਲੁੱਟੇ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਵੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਚੀਜ਼ਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹਨ।

*89
ਓਲੰਪੀਆ ਥੀਏਟਰ ਦਾ ਭੂਤ
ਡਬਲਿਨ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਮਸ਼ਹੂਰ ਥੀਏਟਰ ਹਨ: ਦ ਗੇਟ, ਦ ਐਬੇ, ਅਤੇ ਦ ਓਲੰਪੀਆ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 1965 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਡਬਲਿਨ ਗਏ ਸੀ, ਤਾਂ ਦ ਗੇਟ ਮੁਰੰਮਤ ਲਈ ਬੰਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਓਲੰਪੀਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੰਗੀਤਕ ਸਮੀਖਿਆ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ।
ਸਟੇਜ ਡਿਜ਼ਾਈਨਰ ਲੋਨਾ ਮੋਰਨ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਓਲੰਪੀਆ ਦੇ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਮੈਕਲਿਅਮੋਇਰ ਨੇ ਮੇਰੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਗੇਟ 'ਤੇ ਭੂਤ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸਨ!
ਅਸੀਂ 19 ਅਗਸਤ ਦੀ ਰਾਤ ਲਈ ਸੀਟਾਂ ਬੁੱਕ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਸ਼ੋਅ ਵਿੱਚ ਮਸ਼ਹੂਰ ਆਇਰਿਸ਼ ਕਾਮੇਡੀਅਨ ਜੈਕ ਕਰੂਜ਼ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ "ਹਾਲੀਡੇ ਹੇਰਾਈਡ" ਨਾਮਕ ਸ਼ੋਅ ਵਿੱਚ ਅਭਿਨੈ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸੱਚ ਕਹਾਂ ਤਾਂ, ਸ਼ੋਅ ਚੰਗਾ ਸੀ, ਪਰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅਕਸਰ ਕਾਮੇਡੀ 'ਤੇ ਹੱਸਦੇ ਸੀ, ਜੋ ਪੜ੍ਹੇ- ਲਿਖੇ ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਪੈਲੇਸ ਵੌਡੇਵਿਲ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਨੇ ਸ਼ੋਅ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਰੌਲੇ-ਰੱਪੇ ਵਾਲੇ ਰੌਕ-ਐਂਡ-ਰੋਲ ਸਮੂਹਾਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ (ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਆਮ) ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਾਡੇ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਡਬਲਿਨ ਪੁਲਿਸ (ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਗਾਰਡਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਕਾਮੇਡੀ ਸਕੈਚ ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰਿਸ ਕੁਰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਭਾਏ ਗਏ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਨੇ ਉਸ ਸਵੇਰ ਸਾਡੇ ਟੀਵੀ ਸ਼ੋਅ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਡਬਲਿਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਛੋਟਾ ਸ਼ਹਿਰ ਹੈ, ਜਾਂ ਸ਼ੋਅ ਕਿੰਨਾ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਸੀ।

ਵੈਸੇ ਵੀ, ਲੋਨਾ ਮੋਰਨ, ਜੋ ਟੈਲੀਫਿਸ ਏਰੀਨ ਲਈ ਡਿਜ਼ਾਈਨਰ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਅਕਸਰ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਨੇ ਸ਼ੋਅ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਅਤੇ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ।
ਹਾਊਸ ਮੈਨੇਜਰ ਡਿੱਕ ਕੌਂਡਨ ਗਿਆਰਾਂ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਮਿਸ ਮੋਰਨ ਆਈ। ਸਿਬਿਲ ਦੇ ਜਾਮਨੀ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਨੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ, ਪਰ ਸਿਬਿਲ ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਸਦੀ ਆਦੀ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਹਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹਨੇਰਾ ਸੀ। ਸਟੇਜ ਸਟਾਫ਼ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਰਾਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਰੁਕਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।
"ਮੈਂ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਜੀਬ ਦਸਤਕ ਅਤੇ ਧੱਕਾ-ਮੁੱਕੀ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ," ਲੋਨਾ ਮੋਰਨ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, "ਅਤੇ ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਹਿੱਲਦੇ ਸੁਣੇ ਹਨ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਭਾਰੀ ਜ਼ੰਜੀਰਾਂ ਨਾਲ ਬੰਦ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਸ ਕਮਰੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਖਿੜਕੀਆਂ ਖੜਕਦੀਆਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਆਈ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਖਿੜਕੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ!"
"ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ?"
“ਇਹ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਸੀ,” ਲੋਨਾ ਮੋਰਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। “ਇਹ ਬੈਕਸਟੇਜ ਏਰੀਆ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉੱਪਰ ਡ੍ਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਨੰਬਰ 9 ਵਿੱਚ। ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਲੀ ਕੰਧ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਮਿਸਟਰ ਓ'ਰੀਲੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਵੀ ਇਹ ਸੁਣਿਆ। ਮੈਂ ਸਵੇਰੇ 5:30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਈ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਨੋਟਸ ਲੈਣ ਅਤੇ ਚਾਹ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਡ੍ਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਏ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਉੱਚੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆਈਆਂ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਖਿੜਕੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਖੜਕ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਡਰ ਨਾਲ ਜੰਮ ਗਈ। ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਥੱਕੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਹ ਸ਼ੋਰ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਤੱਕ ਰੁਕ-ਰੁਕ ਕੇ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਲਗਭਗ 6:30

ਵਜੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਖਿੜਕੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ।”
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਮੇਂ ਸੁਣੀ ਹੈ?
"ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਖਿੜਕੀ ਦੀ ਖੜਕ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਗਿਆ, ਪਰ ਫਿਰ ਮੈਂ ਹਿੰਮਤ ਹਾਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਹੇਠਾਂ ਆ ਗਿਆ।"
"ਕੀ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਆਵਾਜ਼ ਆਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ?"
"ਖੈਰ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਖਿੜਕੀ ਰਾਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ - ਪਰ ਕਿਹੜੀ ਖਿੜਕੀ?"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਢਾਂਚਾਗਤ ਬਦਲਾਅ ਹੋਏ ਹਨ?"
"ਨਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ; ਪਰ ਇਹ ਥੀਏਟਰ ਦੋ ਸੌ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੁਖਾਂਤ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਸਾਧਾਰਨ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਹੈ?"
ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਪਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਸੀ?" "ਹਾਂ, ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਹੁਤ ਰੌਲਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਂਤ ਸ਼ਾਮਾਂ ਨੂੰ ਵੀ, ਬਾਰ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹਿੱਲਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਖੜਕਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਇਸ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਚੀਜ਼ਾਂ ਡਿੱਗਣ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਵੀ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਮੇਰਾ ਸਹਾਇਕ ਜੇਰੇਮੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸੁੱਟ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ 'ਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸਖ਼ਤ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਹੈ?"

"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ - ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਕੋਈ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ - ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ - ਅਸੀਂ ਦੋ ਜਣੇ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਕੀ ਹੋਇਆ?
"ਖੜਖੜ ਅਤੇ ਚੀਕਣ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ...ਅਤੇ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।"
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਹੈ?
"ਪਿਛਲੇ ਸਤੰਬਰ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੋਈ ਖਿੜਕੀਆਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀਆਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਗਲਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ।" ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਕੋਈ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਮੈਂ ਮੰਨਦੀ ਹਾਂ," ਲੋਨਾ ਮੋਰਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਓਲੰਪੀਆ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਚੌਦਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਓਲੰਪੀਆ ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਟੇਜ ਡਿਜ਼ਾਈਨਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ।
ਮੈਂ ਲੋਨਾ ਮੋਰਨ ਦੀ ਸਹਿਯੋਗੀ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ, ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਆਈ ਸੀ।
"ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਅਲਫੋ ਓ'ਰੀਲੀ ਹੈ," ਲੰਬੇ ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਡਬਲਿਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਥੀਏਟਰ ਅਤੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਡਿਜ਼ਾਈਨਰ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਪ੍ਰੋਡਕਸ਼ਨ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਮੈਂ ਥੀਏਟਰ ਫੈਸਟੀਵਲ ਲਈ ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਪ੍ਰੋਡਕਸ਼ਨ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਸ਼ਾਮ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਲੋਨਾ ਨੇ ਦੇਰ ਰਾਤ ਤੱਕ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਥੀਏਟਰ ਦੇ ਭੂਤ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਕਹਾਣੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਡਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਏ,

ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਚੁੱਪ ਬੈਠੇ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ।"
ਮੈਂ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ, "ਇਹ ਉਹ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਮਿਸ ਮੋਰਨ ਨੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ," ਅਤੇ ਅਲਫੋ ਓ'ਰੀਲੀ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ: "ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਥੱਕਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਵਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ, ਰਾਤ ਦਾ ਚੌਕੀਦਾਰ, ਜੋ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉੱਪਰ ਇਕੱਲੇ ਸੀ। ਕੋਰੀਡੋਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਅਜਿਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਕੱਢ ਸਕਦਾ। ਮੈਂ ਗੇਟ ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ, ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੂਤ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ।"
ਮੈਂ ਮਿਸਟਰ ਓ'ਰੀਲੀ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਤਲੇ ਨੌਜਵਾਨ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਜੋ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਆ ਗਿਆ ਸੀ।
"ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਜੇਰੇਮੀ ਸਵੈਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਟੈਲੀਫਿਸ ਏਰੀਨ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਾਇਆ। "ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਸਟੇਜ ਮੈਨੇਜਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉੱਪਰਲੇ ਇਸ ਡਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਬਾਰੇ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਇੱਕ ਸੀਜ਼ਨ, ਇੱਕ ਪੈਂਟੋਮਾਈਮ ਦੌਰਾਨ, ਡਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਤਬਾਹ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੇ ਕਾਰਨ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?"
"ਸਾਰੇ ਕੱਪੜੇ ਇਧਰ-ਉਧਰ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਮੇਕਅੱਪ ਵੀ ਹਰ ਪਾਸੇ ਖਿੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ - ਅਸੀਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਾਰੀਆਂ ਕੋਰਸ ਕੁੜੀਆਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ - ਇਹ ਡਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਨੰਬਰ 9 ਸੀ।"
ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਇਹ ਇੱਕ ਭੂਤਿਆ ਹੋਇਆ ਡਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਹੈ।
"ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹਰ ਰਾਤ ਸਾਢੇ ਨੌਂ ਵਜੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਰਾਤ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਮਿਸ ਮੋਰਨ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਵਾਸ਼ਰੂਮ ਗਈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਆਈ ਤਾਂ

ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲਗਭਗ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇਖੀ - ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਚਮਕ - ਪੀਲੀ; ਇਹ ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਕੋਰੀਡੋਰ ਦੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ - ਇਹ ਹਿੱਲ ਰਹੀ ਸੀ - ਅਤੇ ਇਹ ਕੋਰੀਡੋਰ ਵਿੱਚ ਗਈ ਜਿੱਥੇ ਕਮਰਾ ਨੰਬਰ 9 ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸੀ। ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਇਹ ਮੇਰੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ!"
ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, "ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ! ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਬੀਤ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਹਾਲਵੇਅ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੜਖੜਾਉਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਇਹ ਚਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਠੰਢ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ?"
"ਹਾਂ, ਮੈਂ ਗਲਿਆਰੇ 'ਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਠੰਡ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਮੈਨੂੰ ਥੀਏਟਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਫੁਸਫੁਸਾਉਣ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀਆਂ।"
"ਕਿਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਫੁਸਫੁਸੀਆਂ?"
"ਸ਼-ਸ਼-ਸ਼-ਸ਼," ਜੇਰੇਮੀ ਸਵੈਨ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਆਵਾਜ਼ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਨਾ ਆਵੇ।"
"ਹੋਰ ਕੁਝ?"
"ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਫਿਰ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਲਗਭਗ ਮੇਰੇ ਬਿਲਕੁਲ ਕੋਲ। ਸਟੇਜ 'ਤੇ। ਮੈਂ ਮਿਸ ਮੋਰਨ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਵਾਸ਼ਰੂਮ ਚਲਾ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਅਜੀਬ ਲਾਈਟ ਸ਼ੋਅ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ।"

"ਰੋਸ਼ਨੀ ਕਿੰਨੀ ਉਚਾਈ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ?"
"ਲਗਭਗ ਗੋਡਿਆਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ।"
ਮੈਂ ਨੌਜਵਾਨ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ। ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਲੋਕ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੁਣਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧ ਗਏ ਸਨ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਵਿਸ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪ ਸੀ।
ਇਸ ਸਾਰੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਸੀ, ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲਬਾਤ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੂਰ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਲਈ ਬੁਲਾਉਣ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਅੱਧਖੜ ਉਮਰ ਦਾ ਸਟੇਜਹੈਂਡ ਅੱਗੇ ਆਇਆ, ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਖੁਰਕਿਆ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਮੇਰੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਨ।
ਮੈਂ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ, ਸਰ?"
"ਟੌਮ ਕੋਨਰ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਇਲੈਕਟ੍ਰੀਸ਼ੀਅਨ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਓਲੰਪੀਆ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਵਾਪਰਿਆ?"
"ਲਗਭਗ ਅੱਠ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਰਾਤ ਦੀ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਬੌਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਗਿਆ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਗੈਲਰੀ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸਵਿੱਚਬੋਰਡ ਕੋਲ ਗਿਆ, ਸਾਰੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਚਾਲੂ ਕੀਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਖੋਜ ਕੀਤੀ - ਪਰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਹੀ ਸੁਣਿਆ ਸੀ?
"ਉਸੇ ਪੰਦਰਵਾੜੇ ਦੌਰਾਨ ਜਦੋਂ ਸ਼ੋਅ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ," ਟੌਮ ਕੋਨਰ ਨੇ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਨੂੰ ਫਿਰ ਉਹੀ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਡ੍ਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਤੋਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਵੀ, ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੁਝ ਰਾਤਾਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ,

ਚਾਹ ਪੀ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਟੇਜ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕੁਝ ਇੰਚ ਉੱਚਾ ਹੋ ਗਿਆ! ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਆਉਂਦਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਬੌਸ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 'ਓਹ ਵਾਹ! ਸਭ ਠੀਕ ਹੈ, ਮੈਂ ਜਾਗ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।' ਪਰ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।" "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਟੇਜ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉੱਪਰ ਉੱਠਦੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ?"
"ਹਾਂ, ਇਹ ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਭਾਰੀ ਭਾਰ ਇਸ ਦੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਪੈਰ ਰੱਖ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।"
ਤਾਂ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕੀਤਾ?
"ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ ਅਤੇ ਠੰਡ ਨਾਲ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਹੋਰ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾਈਆਂ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ। ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਡਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ?"
"ਨਹੀਂ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਮੈਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਬਹੁਤ ਸਾਫ਼ ਸੁਣੀ।" "ਆਦਮੀ ਜਾਂ ਔਰਤ?"
"ਭਾਰੀ ਕਦਮ, ਆਦਮੀ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਵਾਂਗ।"
"ਹੋਰ ਕੁਝ?"
"ਰਾਤ 12:30 ਵਜੇ, 1:00 ਵਜੇ, ਮੈਨੂੰ ਠੰਢ ਲੱਗਦੀ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਵਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।"
ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਹਾਊਸ ਮੈਨੇਜਰ ਡਿੱਕ ਕੌਨਲੋਨ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਰਾਤ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪੈਸੇ ਗਿਣਨੇ ਖਤਮ ਕਰ ਲਏ ਸਨ।
ਮੈਂ ਸਟੇਜਹੈਂਡ ਟੌਮ ਕੌਨਰ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਾ ਕੇ ਕੌਨਲੋਨ ਨੂੰ ਓਲੰਪੀਆ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ (ਜੇ ਕੋਈ ਹੈ) ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਤੇਰਾਂ ਮਹੀਨੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਵੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਿਆ ਸੀ।
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਸਿਬਿਲ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅੱਜ ਸ਼ਾਮ ਇਸ ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਟੇਜ ਬਾਕਸ 1 ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਸੀਟਾਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਠੰਡ ਲੱਗ ਰਹੀ ਹੈ।' ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ?"
"ਇੱਥੇ ਜ਼ਰੂਰ ਕੋਈ ਮੌਜੂਦਗੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਘੁੰਮਦੀ ਹੈ। ਡੱਬੇ ਦਾ ਇਸ ਨਾਲ ਕੁਝ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਹੈ। ਪਰ ਮੇਰੀ ਮੁੱਖ ਚਿੰਤਾ ਡਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਨੰਬਰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਿਆ, ਪਰ ਇਹ ਉੱਪਰ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਲਗਭਗ ਸਟੇਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ। ਕੋਰੀਡੋਰ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੱਬੇ ਮੁੜਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋ ਹੋਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਇਸਦਾ ਥੀਏਟਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਹੈ।"
"ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ?"
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ 1916 ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੇਕਾਬੂ, ਬਹੁਤ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਬਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।
"ਉਹ ਇੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਕਹਾਣੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਚਾਨਕ ਮੋੜ ਲੈ ਰਹੀ ਸੀ।
ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਸੋਚਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਨਸਿਕ ਦੁਨੀਆ ਨਾਲ ਜੁੜ ਰਹੀ ਹੋਵੇ।
"ਉਹ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲ ਸਕਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਡੁੰਨਾਵਨ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ

ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ; ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਜਗ੍ਹਾ ਉੱਪਰ ਹੈ, ਸਟੇਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਰੀਡੋਰ ਵਿੱਚ, ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ। ਡਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਿਸਦਾ ਨੰਬਰ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਹ ਆਦਮੀ - ਕੀ ਇਹ ਸਿਪਾਹੀ ਹੈ ਜਾਂ ਆਮ ਨਾਗਰਿਕ?"
"ਉਸਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਹਿੰਸਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਕਿਰਦਾਰ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਹਾਂ।"
ਕੀ ਉਹ ਇੱਥੇ ਮਰ ਗਿਆ?
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਅੰਤ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦੁਖਦਾਈ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਥੀਏਟਰ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ।
ਕੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਲੜਾਈ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ?
"ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਹਿੰਸਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਆਦਮੀ ਨਾਲੋਂ ਹਿੰਸਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਲੋਕ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਨ।"
ਕੀ ਉਹ ਇਕੱਲਾ ਹੈ?
ਉਹ ਇਸਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੈ।
ਉਹ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ?
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਿੰਸਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜੀ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਕਰਦਾ ਸੀ।
"ਉਹ ਇਹ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਉਂ ਪੈਦਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?"
"ਉਸਨੂੰ ਭੱਜਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਲਈ... ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਆਦਮੀ ਕਦੇ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਹ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸਦਾ ਵਿਰੋਧ ਹਨ। ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਥੀਏਟਰ ਹੈ। ਪਰ ਉਸ ਉੱਪਰਲੇ ਡਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਾਪਰਿਆ, ਅਤੇ ਉੱਥੋਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋਣਗੇ।"

ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਉਸ ਰਾਤ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕੇ।
"ਇਹ ਆਦਮੀ ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੁੰਮਦਾ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ। "ਉਹ ਦਬਾਅ ਹੇਠ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਨਾ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਕੋਈ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ ਜੋ ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਜਾਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕੇ।
ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਸਟੇਜਹੈਂਡ ਐਲਬਰਟ ਬਾਰਡਨ ਨੇ ਮਦਦ ਕੀਤੀ।
"ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਝੜਪਾਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਇਹ 1916 ਵਿੱਚ ਈਸਟਰ ਰਾਇਜ਼ਿੰਗ ਦੌਰਾਨ ਹੋਇਆ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਸ਼ਾਂਤ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਸਿਪਾਹੀ ਹਨ?" ਅਤੇ ਸਟੇਜਹੈਂਡ ਦੇ ਬੋਲਦੇ ਹੀ ਦਰਸ਼ਕ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਏ।
ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਦਰਅਸਲ, ਇੱਕ ਨਾਗਰਿਕ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ - ਉਸਨੂੰ IRA ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਸੀ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਆਇਰਨਬ੍ਰਿਜ ਬੈਰਕਾਂ ਦੇ ਕੁਆਰਟਰਮਾਸਟਰ ਸਟੋਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।"
"ਉਸਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਗੋਲੀ ਮਾਰੀ ਗਈ ਸੀ?"
"ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚ।"
"ਹੇਠਾਂ?"
ਆਦਮੀ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
"ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ 1916 ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਛੇ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਕੱਲ੍ਹ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ। ਇਹ 1921 ਦੇ ਬਗਾਵਤ ਅਤੇ ਕਾਲੇ ਅਤੇ ਟੈਨ ਸੰਘਰਸ਼ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਜ਼ਰੂਰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।"

ਆਇਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ, ਕਈ ਵਾਰ ਦੋ ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧਾਂ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਦਰਅਸਲ, ਉਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜ ਲੰਬੇ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਸਾਰਾ ਆਇਰਲੈਂਡ ਆਜ਼ਾਦੀ ਲਈ ਇੱਕ ਜੰਗ ਦਾ ਮੈਦਾਨ ਸੀ। ਰਾਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਥੀਏਟਰ ਛੱਡਣਾ ਪਿਆ। ਬਾਹਰ, ਡਬਲਿਨ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ, ਕੁਝ ਪੱਬਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਸਨ।
ਮੈਂ ਲੋਨ ਮੋਰਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦਾ ਓਲੰਪੀਆ ਦੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਫੜਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ।
ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਹੁਣ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਸਾਥੀ ਅਦਾਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਮਾੜੀਆਂ ਸਮੀਖਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਨਾਖੁਸ਼ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਹਕੀਕਤ ਦੇ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਿਆਨਕ ਰੰਗਮੰਚ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।

*90
ਭੂਤੀਆ ਰੈਕਟੋਰੀ

ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਗਸਤ 1965 ਵਿੱਚ ਕਾਰਲਿੰਗਫੋਰਡ ਵਿਖੇ ਭੂਤਰੇ ਰੈਕਟਰੀ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ, ਜਦੋਂ ਇਸਦੇ ਮਾਲਕ, ਅਰਨੈਸਟ ਮੈਕਡੌਵੇਲ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਦੋਸਤ ਦੀ ਸਲਾਹ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ।
"ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਪਾਦਰੀ ਨਿਵਾਸ ਹੈ ਜੋ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਘੁੰਮਾ ਕੇ ਦਿਖਾਵਾਂਗਾ।"
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਮੈਕਡੌਵੇਲ ਇੱਕ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਆਦਮੀ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਜੁਲਾਈ 1966 ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਡੰਡਲਕ ਖੇਤਰ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਜਰਮਨ ਫੈਸ਼ਨ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਕਾਂਸਟੈਂਜ਼ ਦੇ ਦੋ ਸੰਪਾਦਕ, ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੀਟਰ ਰੋਬਰ, ਨੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੱਖ ਰਿਪੋਰਟ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਤੇ

ਨਾਲ ਹੀ ਨਿਰਪੱਖ ਨਿਰੀਖਕ ਅਤੇ ਜੱਜ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਮੇਰੇ ਕੈਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤਸਵੀਰਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ, ਸ਼੍ਰੀ ਰੋਬਰ ਨੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੈਮਬਰਗ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਫਿਲਮ ਲਿਆਉਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਰਤਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਜ਼ੀਸ ਕੈਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲੋਡ ਕਰਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਰੱਖਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਘਰ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਕੈਮਰੇ ਨੂੰ ਫਿਲਮ ਨਾਲ ਲੋਡ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਧਾਗੇ ਅਤੇ ਲਾਲ ਮੋਮ ਨਾਲ ਸੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਕੈਮਰੇ ਜਾਂ ਫਿਲਮ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੀਲ ਤੋੜੇ ਬਿਨਾਂ ਛੇੜਛਾੜ ਨਾ ਕਰ ਸਕਾਂ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੈਮਰੇ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਅਲੌਕਿਕ ਨਤੀਜੇ, ਜੇ ਕੋਈ ਹਨ, ਸੱਚੇ ਸਨ, ਧੋਖਾਧੜੀ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਜਰਮਨ ਸੰਪਾਦਕਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਭੌਤਿਕਵਾਦੀ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ, ਮਾਨਸਿਕ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਲੇਖ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਦਮ ਹੁੰਦਾ।
ਰੋਬਰ ਪਰਿਵਾਰ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਦੀ ਇੱਕ ਨਿੱਘੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਜਿਊਰੀ ਦੇ ਹੋਟਲ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਅਤੇ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਪ੍ਰਿੰਸੈਸ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਡੰਡਲਕ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਏ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਛੇ ਜਣੇ ਬੈਠ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੱਕ ਡੰਡਲਕ ਦੇ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਬਾਲੀਮਾਸਕੈਨਲਨ ਹੋਟਲ ਪਹੁੰਚ ਗਏ; ਮੈਂ ਇਸ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਹੋਟਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਵਜੋਂ ਚੁਣਿਆ ਸੀ।
ਸਾਬਕਾ ਪਲੰਕੇਟ ਨਿਵਾਸ, ਜੋ ਹੁਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਧੁਨਿਕ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਹਰ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਧੁਨਿਕ ਹੋਟਲ ਹੈ, ਨੂੰ ਨੌਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਘਰ ਖੁਦ ਸਿਰਫ਼ ਸੌ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਖੇਤਰ

"ਦੈਂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਬਰਾਂ" ਅਤੇ ਹੋਰ ਪੂਰਵ-ਈਸਾਈ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਈ ਸਦੀਆਂ ਤੱਕ ਸਕੈਨਲੋਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਘਰ ਰਿਹਾ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੇਲੀਫੋਂਟ ਦੇ ਸਿਸਟਰਸੀਅਨ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਖੰਡਰ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਬੋਇਨ ਨਦੀ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਹੋਟਲ ਦੀ ਉਤਸ਼ਾਹੀ ਮਾਲਕਣ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਆਇਰੀਨ ਕੁਇਨ, ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਇਆ, ਅਸੀਂ ਯੋਜਨਾਬੰਦੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਅਰਨੈਸਟ ਮੈਕਡੌਵੇਲ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਿੱਠੀ, ਸੁਰੀਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਯਾਤਰਾ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ; ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ, ਡੰਡਲਕ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ ਹੇਨਸਟਾਊਨ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਫਾਰਮਹਾਊਸ ਤੋਂ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਲੀਮਾਸਕੈਨਲਨ ਹੋਟਲ ਦੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਲਾਉਂਜ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਏ।
"ਆਓ ਘਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੀਏ, ਜਿੰਨਾ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ," ਮੈਂ ਮੈਕਡੌਵੇਲ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਲਗਭਗ ਚਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸੋਹਣਾ-ਸੁਨੱਖਾ ਅਤੇ ਵਧੀਆ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਪੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਪੇਂਟਰ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਲੋੜ ਪੈਣ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਫਾਰਮ ਚਲਾਉਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ, ਅਰਨੈਸਟ ਮੈਕਡੌਵੇਲ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਕਿਸਾਨ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੋਮਲ, ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸ਼ਰਮੀਲਾ ਸੀ।
"ਇਹ ਘਰ ਸਤਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ। "ਇਹ ਉਦੋਂ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਘਰ ਸੀ, ਸਟੈਨਸ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਮਹਿਲ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਚਰਚ ਆਫ਼ ਆਇਰਲੈਂਡ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਪਾਦਰੀਆਂ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਵਜੋਂ ਖਰੀਦਿਆ ਗਿਆ। ਨਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਸੈਡਲਰਜ਼ ਵੇਲਜ਼ ਦੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਬੈਲੇਰੀਨਾ, ਨਿਨੇਟ ਡੀ ਵੈਲੋਇਸ ਦੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ 1960 ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕ ਅਜੇ ਸ਼ਿਫਟ ਹੋਏ ਹੋ?"

"ਮੈਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ... ਘਰ ਖਾਲੀ ਹੈ, ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ।"
“ਹਾਂ,” ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਇਹ ਘਰ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੈ?”
ਕੁੱਲ ਬਾਈ ਕਮਰੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦਿਆ ਹੈ, ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ।
"ਘਰ ਖਰੀਦਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕਦੋਂ ਆਏ ਸੀ?"
ਮੈਂ ਹਰ ਹਫ਼ਤੇ ਉੱਥੇ ਜਾ ਕੇ ਦੇਖਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਭ ਠੀਕ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।
"ਕੀ ਇਹ ਸੀ?"
"ਹਾਂ, ਪਰ 1963 ਦੀ ਇੱਕ ਗਰਮੀਆਂ ਦੀ ਦੁਪਹਿਰ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਸਤੰਬਰ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸੀ - ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਪਾਦਰੀ ਦੇ ਘਰ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਮੱਕੀ ਦੀ ਵਾਢੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਲਾਅਨ ਦੀ ਕਟਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਮ ਕਾਫ਼ੀ ਗਰਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਠੰਢ ਲੱਗ ਰਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਮੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਪਈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਲਾਲ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਤੁਰਦੇ ਦੇਖਿਆ। "ਲਾਅਨ ਮੋਵਰ ਦਾ ਇੰਜਣ ਚੰਗੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੋ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਲਾਲ ਮਖਮਲੀ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ!"
ਕੀ ਉਹ ਮਜ਼ਬੂਤ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ?
"ਠੋਸ।"
ਕੀ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਪਰਛਾਵਾਂ ਸੀ?
"ਹਾਂ।"
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੇ ਜੁੱਤੇ ਦੇਖੇ?
"ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਲਾਲ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਹਿਲੀ ਚੀਜ਼ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਦੇਖੀ।"
"ਉਸ ਚਿਹਰੇ ਬਾਰੇ ਕੀ?"

ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਹਿਰਾਵਾ ਕਿਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਹੈ?"
"ਇਹ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਐਡਵਰਡੀਅਨ ਯੁੱਗ ਸੀ।"
"ਉਸਦੇ ਗਾਇਬ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕੀਤਾ?"
ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ - ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਜੋ ਗਲੀ ਤੋਂ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ - ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੁਜਾਰੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਅੰਦਰ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਕਾਲਰ ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ!
ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਯਾਦ ਹੈ?
"ਉਸਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਅਤੇ ਟੋਪੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ।"
"ਦਿਨ ਦਾ ਕਿਹੜਾ ਸਮਾਂ ਸੀ?"
ਸ਼ਾਮ 5 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ।
ਮੈਂ ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਦੋ ਬੇਚੈਨ ਰੂਹਾਂ ਦੀ ਇਸ ਰਹੱਸਮਈ ਮੁਲਾਕਾਤ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ, ਫਿਰ ਮੁੱਖ ਗਵਾਹ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ।
ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕੀਤੀ?
ਮੈਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੁਝ ਬੰਧਨ ਸੀ; ਇੱਕ ਸਬੰਧ ਸੀ।
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਦੇਖਿਆ?
"ਨਹੀਂ, ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਅੰਕੜੇ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਭਰਾ ਨੇ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ?"
"ਨਹੀਂ। ਪਰ ਕੈਨਨ ਮੈਸਨਰ, ਜੋ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨੇ ਉਸੇ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ।"
"ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਪਹਿਲਾਂ?"
ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਕੁੜੀ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜੋ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ।

"ਮੈਂ ਕਹਾਂਗਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਪੁਜਾਰੀ ਲਈ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਭੂਤਰੇ ਪੁਜਾਰੀ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਕੀ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ?" "ਇੱਕ ਰਾਤ, ਉਸਦੀ ਧੀ ਹੈਲਨ ਮੈਸਨਰ, ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੱਖ ਕੇ ਇਕੱਲੀ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਦੂਜਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਇਸਨੂੰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲਾ ਕੁੱਤਾ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ, ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਭੱਜ ਗਿਆ।"
"ਫਿਰ ਇੱਕ ਰਾਤ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਸਨਰ ਅਤੇ ਹੈਲਨ, ਕੈਨਨ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਨੇ ਪਿਛਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਅਤੇ ਸਿੱਧੇ ਉੱਪਰ ਗਈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ; ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੈਸਨਰ ਰੈਕਟਰ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।"
ਮੇਰੀ ਭਾਬੀ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਹੈ, ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪਿਛਲੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਬੇਚੈਨੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ। ਉਸਦਾ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਕੈਂਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਰ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਭੂਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਕਈ ਵਾਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।
"ਕਿਹੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਅਧੀਨ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭੂਤ-

ਪ੍ਰੇਤ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਮਾਧਿਅਮ ਵਜੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
"ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਅਤੇ ਭਾਬੀ ਨੇ ਕਿਲਡੇਅਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਰ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਰਾਤ ਉੱਥੇ ਰਹੀ। ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨ ਦੇ, ਮੈਂ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੋਵੇਂ ਬੈੱਡਰੂਮਾਂ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਤਾਲੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਬਿਲਕੁਲ ਇਕੱਲੀ ਸੀ।"

ਕਾਰਲਿੰਗਫੋਰਡ ਵਿੱਚ ਭੂਤਰੇ ਪਾਦਰੀਆਂ ਦਾ ਨਿਵਾਸ
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਅਣਸੁਖਾਵੀਂ ਘਟਨਾ ਦਾ ਕੋਈ ਰਿਕਾਰਡ ਹੈ?" ਮੈਂ ਭੂਤਰੇ ਪੁਜਾਰੀ ਦੇ ਕੁਆਰਟਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਨਹੀਂ, ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸੁਹਾਵਣਾ ਮਾਹੌਲ ਹੈ। ਬੱਸ ਇਹੀ ਹੈ ਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਲੋਕ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਖਾਲੀ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜੀਵੰਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਇਕੱਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਗਲਿਆਰਿਆਂ

ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਹੈ। ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਉੱਪਰ ਸਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਗਲਿਆਰਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਪੌੜੀ ਉੱਪਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੌੜੀ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾ ਯਾਦ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਗੇਟਹਾਊਸ ਸੜ ਜਾਣ 'ਤੇ ਕੋਚਮੈਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਬੱਚਾ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।"
"ਕੀ ਕੋਈ ਪਰੰਪਰਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਅਫਵਾਹ ਹੈ ਜੋ ਪੁਜਾਰੀ ਅਤੇ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਲਾਲ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਦੇਖਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ?"
"ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ."
ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਾਡੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚਾਲਕ ਦਲ ਨੂੰ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਨਾਮ ਸੀ, ਜਾਂ ਅਰਨੈਸਟ ਮੈਕਡੌਵੇਲ ਨੇ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਉਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸਿਬਿਲ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਾਡੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮੁੱਢਲੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਜੁੜਨਾ ਸੀ।
ਜਰਮਨਾਂ ਨੇ ਇਹ ਆਪਣੇ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਰਾਂ 'ਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਨਾਵਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਪੂਰੀ "ਨਿਰਦੋਸ਼ਤਾ" ਦਾ ਮੁੱਦਾ ਉਠਾਇਆ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਹੁਣ ਉਸ ਘਰ ਦਾ ਕੀ ਨਾਮ ਹੈ?"
ਮਿਸਟਰ ਮੈਕਡੌਵੇਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮਾਊਂਟ ਟ੍ਰੇਵਰ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਟ੍ਰੇਵਰ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਪੇਂਡੂ ਪਰਿਵਾਰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਾਰਲਿੰਗਫੋਰਡ ਝੀਲ ਦੇ ਪਾਰ ਰੋਸਟ੍ਰੇਵਰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਵੀ ਕੀਤੀ।"

ਇਹ ਹੁਣ ਖਾਲੀ ਪਿਆ ਪਾਦਰੀ ਨਿਵਾਸ
ਕਦੇ ਮਹਾਨ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਗਵਾਹ ਸੀ।
"ਕੀ ਹੁਣ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਰਸੀ ਹੈ?" ਮੈਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਲਈ ਕਿਤੇ ਬੈਠਣਾ ਪਿਆ। ਮੈਕਡੌਵੇਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਖਾਲੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੁਰਸੀ ਲੈ ਆਇਆ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟਾਂ ਦੀ ਸੁਹਾਵਣੀ ਡਰਾਈਵ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘਰ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਪੀਟਰ ਰੌਬਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰਾ ਕੈਮਰਾ ਵਾਪਸ ਦੇ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਹੁਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਬੇਤਰਤੀਬ ਉੱਪਰ-ਹੇਠਾਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਖਿੱਚੀਆਂ, ਅਤੇ ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਉਸੇ ਕੈਮਰੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਤਸਵੀਰਾਂ ਖਿੱਚਣ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਲ ਕੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ।
ਅਸੀਂ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ, ਜਿੱਥੇ ਘਾਹ ਕਾਫ਼ੀ ਉੱਚਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਕਡੌਵੇਲ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਰਾਹੀਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਹੁਣ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ

ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਕਦੇ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
ਇਹ ਘਰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਪਹਾੜੀ ਦੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਸੁੰਦਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਥਿਤ ਹੈ ਜੋ ਕਾਰਲਿੰਗਫੋਰਡ ਝੀਲ ਦੇ ਪਾਣੀਆਂ ਤੱਕ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਢਲਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਦਰੱਖਤ ਅਤੇ ਪੌਦੇ ਹਰ ਪਾਸੇ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਭੇਡਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਚਰਦੀਆਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਘਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਰਸੋਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕਾਰਲਿੰਗਫੋਰਡ ਐਬੇ ਦੇ ਖੰਡਰ ਟਾਵਰ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਗ਼ ਦੇ ਗੇਟ ਤੋਂ ਸੜਕ ਦੇ ਪਾਰ ਕਾਰਲਿੰਗਫੋਰਡ ਦਾ ਕੈਥੋਲਿਕ ਚਰਚ ਹੈ।
ਹਾਲ ਕਾਫ਼ੀ ਛੋਟਾ ਸੀ; ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ, ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਰਣਿਤ ਇੱਕ ਪੌੜੀ ਸਿੱਧੀ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਰਸਤਾ ਸਾਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਕੋਨੇ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਰਹਿਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਆਲੇ- ਦੁਆਲੇ ਵੱਡੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਕਾਫ਼ੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਪਿਛਲੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਇੱਕ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਅੱਗੇ ਮੈਕਡੌਵੇਲ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੀ ਗਈ ਸਿੰਗਲ ਕੁਰਸੀ ਬੈਠੀ ਸੀ।
ਸਿਬਿਲ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆ ਗਈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਆਏ ਪਹਿਲੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਇਹ 1836 ਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਮੇਰੇ ਦੋ ਨਾਮ ਹਨ... ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਵੁੱਡਵਰਡ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਨਾਮ ਡਿਵਾਈਨ ਹੈ, ਜਾਂ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਨਾਮ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ, "ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਇਸਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਨਾ ਕਰੋ, ਇਸਨੂੰ ਆਉਣ ਦਿਓ। ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕਰਾਂਗਾ।"

"ਵੁੱਡਵਰਡ ਅਤੇ ਡਿਵਾਈਨ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਦੁਹਰਾਇਆ। "ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਵਾਂ ਦਾ ਕੁਝ ਖਾਸ ਮਹੱਤਵ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਇੱਕ ਜੇਲ੍ਹ ਦੀ ਕੋਠੜੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।"
ਅਸੀਂ ਸਿਬਿਲ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਗਏ, ਜੋ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦਾ ਰਿਹਾ। ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਰ ਅਤੇ ਕੈਮਰਾ ਚੁੱਕਣ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਅਰਨੈਸਟ ਮੈਕਡੌਵੇਲ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ- ਪਿੱਛੇ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਤਿੰਨ ਦੋਸਤ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਉਸਨੂੰ ਲਾਭਦਾਇਕ ਲੱਗੀ। ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ ਅਰਡੀ ਦੇ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੇ ਜੌਨ ਅਤੇ ਪੈਟ ਮੈਕਐਲਿਸਟਰ ਜੂਲੀਅਨ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਗੁਪਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੂਤ ਲੁਕੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ!
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਕਐਲਿਸਟਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੰਧ 'ਤੇ ਉੱਕਰਿਆ ਇੱਕ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖਿਆ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਕੁਝ ਮਾਨਸਿਕ ਤਸਵੀਰਾਂ ਲਈਆਂ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਤਸਵੀਰਾਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸਾਬਤ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।
ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਘਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਹਿੱਸੇ, ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਦੀ ਛਾਣਬੀਣ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਬਾਹਰ ਲੋਹੇ ਦੀਆਂ ਸਲਾਖਾਂ ਸਨ, ਜੋ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਭਾਰੀ, ਕੈਦ ਵਰਗਾ ਅਹਿਸਾਸ ਦਿੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਰਸੋਈ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ।
"ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੇਰੀਆਂ ਬਾਹਾਂ 'ਤੇ ਹੰਝੂਆਂ ਦੇ ਝੁਰੜੀਆਂ ਹਨ।" ਅਸੀਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹੀਆਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਏ, ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਅਚਾਨਕ ਰੁਕ ਗਿਆ।

"ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਭੱਜਣ ਦਾ ਮਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਇੱਕ ਘਬਰਾਹਟ ਵਾਲੀ ਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਭੱਜਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਨਾਮ ਦੁਬਾਰਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਇੱਥੇ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੈਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੀ ਇੱਥੇ ਕਿਤੇ ਜੇਲ੍ਹ ਹੈ? ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਘਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ।"
"ਕੀ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਰਹੱਸਮਈ ਗਤੀਵਿਧੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।
"ਹਾਂ, ਕਈ ਹਨ। ਇਹ ਸਮਾਂ 1836 ਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਮੌਜੂਦਗੀ ਭੂਰੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ। ਉਸਦੇ ਵਪਾਰਕ ਸਬੰਧ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਿੰਨ ਲੋਕ ਹਨ, ਪਰ ਸਾਰੇ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਦੇ ਹਨ। ਸਮੇਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਆਪਸੀ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਂ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਮੁੱਖ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਥੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਸਾਨੂੰ ਹੁਣ ਹੇਠਾਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
ਅਸੀਂ ਸਿਬਿਲ ਦੀ ਸਲਾਹ ਮੰਨੀ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ। "ਫਾਦਰ ਡਿਵਾਈਨ... ਨੂੰ ਚਰਚ ਨੂੰ ਕੰਮ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ," ਸਿਬਿਲ ਅਚਾਨਕ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ। "ਕੋਈ ਉਸ ਬਾਰੇ ਅਜਿਹਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।"
ਫਿਰ ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਮੌਜੂਦ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬਿਠਾਇਆ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਕੱਸ ਕੇ ਇੱਕ ਚੱਕਰ ਬਣਾਇਆ। ਇਹ ਸ਼ਾਮ ਦੇ 5 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸੀ, ਉਹ ਸਮਾਂ ਜਦੋਂ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ।
ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਸਿਬਿਲ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਸੁੰਨ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਜਰਮਨ ਦੋਸਤ ਜੰਮੇ ਹੋਏ ਬੈਠੇ ਸਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੋਬਰ ਨੇ ਮਾਈਕ੍ਰੋਫ਼ੋਨ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਰੋਬਰ ਆਪਣੇ ਰੋਲੀਫਲੈਕਸ ਕੈਮਰੇ ਨਾਲ ਦਰਜਨਾਂ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚ ਰਹੇ

ਸਨ। ਤਣਾਅ ਉਦੋਂ ਵਧ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਸਿਬਿਲ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲੇ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਵੇ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬੋਲੇ, ਜੋ ਦੋਸਤ ਬਣ ਕੇ ਆਏ ਸਨ।
"ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈਂ?" ਮੈਂ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ। ਸਿਬਿਲ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੁਣ ਝਿਜਕਦੀ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਆਮ ਆਵਾਜ਼ ਵਰਗੀ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ।
"ਆਈਲੀਨ," ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ।
ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਰ ਨੇ ਉਸਦੇ ਹਰ ਸਾਹ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ।
"ਆਈਲੀਨ ਵੁੱਡਵਰਡ," ਭੂਤ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਘਰ ਹੈ?"
"ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ... ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਰਾਬਰਟ! ਤੁਸੀਂ ਕਿਸਨੂੰ ਲੱਭ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਦੇਵਾਨ...ਰਾਬਰਟ ਦੇਵਾਨ...ਹੌਲੀ ਬੋਲੋ...ਮੇਰੇ ਪਤੀ...ਚੁੱਪ ਰਹੋ...ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"
ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੀਵੀਂ ਰੱਖਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਪਤਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਟਾਕਰ ਨੂੰ ਨਾ ਦੇਵਾਂ।
ਮੈਂ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਰਾਬਰਟ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"
"ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ, ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?" ਉਹ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ, ਹੋਰ ਵੀ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਹੰਝੂ, ਅਸਲੀ ਹੰਝੂ, ਸਿਬਿਲ ਦੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਵਹਿਣ ਲੱਗੇ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਸ਼ਾਂਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਰੌਬਰਟ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ।
"ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇਸ ਘਰ ਕਦੋਂ ਆਏ ਸੀ?" ਮੈਂ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਪੁੱਛਿਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਰੋਂਦੀ ਰਹੀ।

ਮੇਰੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੀਬਰ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਸਨ ਜੋ ਭੂਤ ਵਾਲੀ ਕੁੜੀ ਤੋਂ ਗਵਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਬੋਲਿਆ ਗਿਆ।
ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਟੇਪ ਨੂੰ ਰਿਵਾਈਂਡ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਇਹ ਸਾਡੇ ਹੱਥਾਂ ਤੋਂ ਖਿਸਕ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਕਿੰਟ ਲੱਗ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।
ਰਾਬਰਟ ਕੌਣ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਲੋਕ ਕੌਣ ਸਨ? ਰਾਬਰਟ ਦਾ ਪਿਤਾ ਕੌਣ ਸੀ?
“ਚਰਚ ਵਿਖੇ,” ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਹੁਣ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ।
ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, "ਕੀ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ?"
ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਚੁੱਪਚਾਪ ਸੋਚਿਆ।
"ਨਹੀਂ।"
"ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ?"
ਚਰਚ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ!
ਕੀ ਰੌਬਰਟ ਇੱਕ ਪਾਦਰੀ ਹੈ?
"ਚੁੱਪ ਕਰ!" ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਕੁਝ ਨਾ ਕਹੋ!"
ਮੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ... ਇਸ ਵਿੱਚ ਧਰਮ ਦੀ ਕੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ? "ਚੇਂਜਮੇਕਰ," ਉਹ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ, ਸੁਝਾਅ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਧਰਮ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ।
ਮੈਂ ਹੁਣ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਰੌਬਰਟ ਇੱਕੋ ਧਰਮ ਦੇ ਹੋ?"
ਇਸ ਬਾਰੇ ਨਾ ਪੁੱਛੋ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕੈਥੋਲਿਕ ਹੋ?"
ਮੇਰਾ ਜਵਾਬ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੁੱਪ ਸੀ।

ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਰੌਬਰਟ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਾਂ। ਪਰ ਵਿਅਰਥ; ਉਹ ਸਵਾਲ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹਟੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜ ਦਿੱਤਾ।
"ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਗਏ... ਮੈਂ ਹੁਣ ਸੈਰ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ... ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ- ਪਿੱਛੇ ਆਓ... ਪਹਾੜੀ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ... ਬੱਸ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਸੈਰ... ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ..."
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਰੌਬਰਟ ਨਾਲ ਮਿਲਾਵਾਂ, ਤਾਂ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਵਾਅਦਾ ਕਰੋਗੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣੋਗੇ?"
"ਮੈਂ ਕੋਈ ਵਾਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ," ਡਰੇ ਹੋਏ ਭੂਤ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਤੂੰ ਉਸਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ... ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗੇ ਕਿ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਦੋਸਤ ਹੈਂ?"
"ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।"
ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ।
ਹੁਣ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਸੱਚ ਦੱਸਿਆ, 1836 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ।
"ਇੰਨੀ ਉੱਚੀ ਨਾ ਬੋਲ... ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਪਾਗਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈਂ... ਮੈਂ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਸੈਰ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੀ ਹਾਂ..." ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਸ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਹੀ ਅਸਲੀਅਤ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜੋ ਉਸਨੇ ਬਣਾਈ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਅਸਲੀਅਤ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਉਸਦੇ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ।
ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ, ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਤਾਜ਼ੀ ਹਵਾ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸਭਾ ਦੌਰਾਨ ਹੋਈ ਬਾਰਿਸ਼ ਰੁਕ ਗਈ

ਸੀ ਅਤੇ ਪੇਂਡੂ ਖੇਤਰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਆਇਰਿਸ਼ ਤਾਜ਼ਗੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਸਿਬਿਲ ਦੇ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੇ ਘਰ ਜਾਂ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਵੁੱਡਵਰਡ, ਐਲੀਨ, ਅਤੇ ਡੇਵਾਈਨ ਜਾਂ ਡੇਵੇਨ ਨਾਮ ਸੁਣੇ ਹਨ।
ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੰਨਾ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕੈਨਨ ਮੈਸਨਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਡਿਵਾਈਨ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਪਰਿਵਾਰ ਕਦੇ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਕੈਨਨ ਮੈਸਨਰ 1935 ਤੋਂ ਇਸ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
"ਕੁੜੀ ਇੱਕ ਪੁਜਾਰੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਪੁਜਾਰੀ ਦਾ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ, ਕੀ ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ?"
“ਹਾਂ,” ਮੈਕਡੌਵੇਲ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, “ਪਰ ਉਸਨੇ ਕਾਲਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਭੂਰਾ ਨਹੀਂ।”
ਟੇਪ ਬਦਲਣ ਕਾਰਨ ਗੁਆਚੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਭੂਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ 16 ਸਾਲ ਦੀ ਦੱਸਿਆ, ਲਾਲ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਤਾਰੀਖਾਂ 1836 ਅਤੇ 1846 ਦੋਵੇਂ ਦੱਸੀਆਂ ਸਨ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਲਾਲ ਮਖਮਲੀ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਾਲੀ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਮੈਕਡੌਵੇਲ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਮੈਕਡੌਵੇਲ ਨੂੰ ਸਥਾਨਕ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਰ ਖੋਜ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਗਈ।
ਅਸੀਂ ਬਾਲੀਮਾਸਕੈਨਲਨ ਹੋਟਲ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਉਤਸੁਕ ਜਰਮਨ ਪੱਤਰਕਾਰ ਨੇ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਡੀਆਂ ਫਿਲਮਾਂ ਨੂੰ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੰਗੀ ਅੱਖ ਲਈ ਅਦਿੱਖ ਕੁਝ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਤੁਰੰਤ ਉਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਅਜਿਹੀ ਕਲਪਨਾ

"ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਪੱਚੀ ਸਾਲ ਰਹੇ ਅਤੇ 1960 ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ," ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। "ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਘਰ ਲੱਭ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ।"
ਘਰ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਲਗਭਗ ਰਾਣੀ ਐਨ-ਯੁੱਗ ਦਾ ਸੀ, ਬਾਕੀ ਜਾਰਜੀਅਨ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਦੋ ਨੌਕਰਾਣੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਮਾਲੀ ਵੀ ਰੱਖਦੇ ਸੀ। ਹਰ ਕੋਈ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਪਰਾਹੁਣਚਾਰੀ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਹੁਤ ਸੁਹਾਵਣੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸਥਾਨਕ ਲੋਕ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਪਾਦਰੀਆਂ ਦੇ ਘਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਬਹਾਨਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਘਰ ਭੂਤ ਸੀ। ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕਪਤਾਨ ਦਾ ਭੂਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚ ਗਿਆ ਸੀ। ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਘਰ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਹਿੱਸਾ ਉਹ ਥਾਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕਪਤਾਨ ਬਾਰੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਿਆ। ਮੈਂ ਖੁਦ ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਰਿਹਾ। ਫਿਰ ਗਰਮੀਆਂ ਆਈਆਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਦੇਰ ਤੱਕ ਬਾਹਰ ਰਿਹਾ। ਕਈ ਸ਼ਾਮਾਂ ਨੂੰ, ਕੁਝ ਚਿੱਟਾ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਦਾ ਸੀ, ਕੁਝ ਵੱਡਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਲੱਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਉੱਲੂ ਹੈ, ਪਰ ਖੰਭਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਮੈਂ ਇਸ ਵਰਤਾਰੇ ਦਾ ਆਦੀ ਹੋ ਗਿਆ।
ਮੈਂ ਟੋਕਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਦਿਨ ਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਸਮਾਂ?"
ਸ਼ਾਮ ਵੇਲੇ। ਬਾਹਰ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇਖਿਆ। ਪਰ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਆਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਚਿੱਟਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਅਕਸਰ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਕਦੇ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ।
"ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਹੋਰ ਦਿਲਚਸਪ ਹੋਇਆ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਨਿਨੇਟ ਡੀ ਵਾਲੋਇਸ ਦੀ ਭੈਣ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਪੁਰਖੇ ਦਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਕਰਨਲ ਸਟੈਨਸ ਸੀ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਹਿਮਾਨ ਆਇਆ, ਡਬਲਿਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ। ਔਰਤ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚੇ; ਉਹ ਰੋਸਟ੍ਰੇਵਰ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਾਰਲਿੰਗਫੋਰਡ ਰੈਕਟੋਰੀ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਸ ਲਈ ਸ਼ਾਮ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਡਬਲਿਨ ਦਾ ਨੌਜਵਾਨ ਵੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਥੇ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਅਤੇ ਔਰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ ਸਨ।" "ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਬਿਮਾਰ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਏ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਹਿਮਾਨ ਕਮਰਾ ਸਮਝਦੇ ਸੀ। ਡਬਲਿਨ ਦਾ ਨੌਜਵਾਨ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਕਈ ਵਾਰ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ, ਤਾਂ ਔਰਤ ਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹੀ ਸੀ! ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ।"
"ਡਬਲਿਨ ਦਾ ਨੌਜਵਾਨ ਅਜੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਘਬਰਾਇਆ ਹੋਇਆ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, 'ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ?'" ਅਖੀਰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ।
"'ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਚੀਜ਼ ਹੈ,' ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ। 'ਉਹ ਔਰਤ ਇੱਕ ਭੂਤ ਹੈ।'"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, 'ਕਿਹੜਾ ਭੂਤ?'
"'ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦਾ ਸੀ,' ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, 'ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ ਅਹਿਸਾਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਜਾਗ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਔਰਤ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ!'"
"ਮੈਨੂੰ ਜੋ ਅਜੀਬ ਲੱਗਿਆ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅਜੀਬ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਅਹਿਸਾਸ ਵੀ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਗਈ ਸੀ।"

ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਚਾਹ ਪੀਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।
ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਖਿਆਲ ਆਇਆ ਕਿ ਨੌਜਵਾਨ, ਰੌਨੀ ਮੁਸਗ੍ਰੇਵ, ਨੂੰ ਔਰਤ ਦੇ ਰੂਪ ਤੋਂ ਭੂਤ ਦੀ ਯਾਦ ਆ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਕਮਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰਲਿੰਗਫੋਰਡ ਫੇਰੀ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਹੁਣ ਇਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ!
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਸਨਰ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਇਕੱਲਾਪਣ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਵੱਖਰਾ ਸੀ। ਉਹ ਸੌਂ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਾਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਦੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸਲੀਬ ਦਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਬਣਾਇਆ। ਫਿਰ ਇਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ। ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੋਚਦੀ ਸੀ ਕਿ ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹੈ। ਮੈਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵੀ ਸੁਣੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਭੂਤ ਤੋਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਡਰੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਲੱਗਿਆ।” ਮੈਂ ਘਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। 1932 ਵਿੱਚ ਮੀਜ਼ਨਰ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਔਘਮੂਟੀ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਪਾਦਰੀ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ; ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਰੈਵਰੈਂਡ ਬਲੂਟ, ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਦੇ ਸਹੁਰੇ, ਮਿਸਟਰ ਮੇਲਰ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਸਟੈਨਸ ਪਰਿਵਾਰ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਘਰ ਸੀ।
ਇਤਫਾਕਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੀਜ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾ ਦੌਰਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਾਮ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਿਆ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅੱਸੀ ਸਾਲ ਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੁਝ ਅੰਕੜੇ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨ ਲਈ ਲੈਣ ਗਈ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧੀ, ਹੁਣ ਵਿਧਵਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਥੌਮਸਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਘਰ ਆਈ ਸੀ।

"ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਕੁੱਕੜ ਸਪੈਨੀਏਲ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, "ਅਤੇ ਉਹ ਕੁੱਤਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਕੁੱਤਾ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਗਰਜਿਆ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਮੇਰਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਅਨੁਭਵ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ।"
ਕੈਨਨ ਮੀਸਨਰ ਇੱਕ ਦੋਸਤਾਨਾ ਅਤੇ ਦਿਆਲੂ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਛੇ ਹਰ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਚਰਚ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਾਮ ਦਾ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਨਿੱਜੀ ਪਿਛੋਕੜ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਠੋਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਡਬਲਿਨ ਦੇ ਟ੍ਰਿਨਿਟੀ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰੀਏ, ਜਿੱਥੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਰਿਕਾਰਡ ਉਪਲਬਧ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਘਰ 1870 ਜਾਂ 1871 ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਪਾਦਰੀ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਟੈਨਸ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਸਿੱਧਾ ਖਰੀਦਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਨਵਾਂ ਜੋੜ ਬਣਾਇਆ ਸੀ।
ਮੈਂ ਕੈਨਨ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਅਧਿਐਨ ਤੋਂ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਦੋ ਭਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।
ਕਾਰਲਿੰਗਫੋਰਡ ਦੇ ਰੈਕਟਰਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਨਾ ਤਾਂ ਡੇਵਾਈਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਡੇਵਾਈਨ ਦਾ ਨਾਮ ਆਇਆ।
ਟ੍ਰਿਨਿਟੀ ਕਾਲਜ, ਲੰਡਨ ਐਲੂਮਨੀ ਬੁੱਕ, ਵਿਲੀਅਮਜ਼ ਅਤੇ ਨੌਰਗੇਟ, 1924, ਪੰਨਾ 217, ਕਾਲਮ 1 'ਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਐਂਟਰੀ ਮਿਲੀ: "ਡੇਵਿਨ, ਚਾਰਲਸ, ਟ੍ਰਿਨਿਟੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ, 4 ਨਵੰਬਰ, 1822, ਉਮਰ 20 ਸਾਲ [ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਨਮ 1802]; ਜੌਨ ਡੇਵਿਨ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਕਾਉਂਟੀ ਲੂਥ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ।"
ਇਹ ਇਲਾਕਾ ਸੰਪੂਰਨ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਰਲਿੰਗਫੋਰਡ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਾਉਂਟੀ ਦਾ ਮੁੱਖ ਸ਼ਹਿਰ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਉਸੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਪੰਨਾ 94 'ਤੇ "ਰਾਬਰਟ ਵੁੱਡਵਰਡ, ਜਿਸਨੇ 5 ਨਵੰਬਰ, 1821 ਨੂੰ ਟ੍ਰਿਨਿਟੀ ਤੋਂ 16 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰੈਜੂਏਸ਼ਨ ਕੀਤੀ ਸੀ,

ਅਤੇ ਜੋ ਹੈਨਰੀ ਵੁੱਡਵਰਡ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ 1832 ਵਿੱਚ ਐਮ.ਏ. ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ," ਦਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਵੀ ਮਿਲਿਆ।
ਇਹ ਅਸਾਧਾਰਨ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੇ ਗਏ ਦੋ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਨਾਮ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ। ਪਰ ਖੋਜ ਅਜੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਡੰਡਲਕ ਦੇ ਸਥਾਨਕ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਅਨ ਤੋਂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ - ਪਰ ਸਫਲਤਾ ਨਾ ਮਿਲੀ - ਤਾਂ ਜਰਮਨ ਸੰਪਾਦਕ ਸਾਮਾਨ ਪੈਕ ਕਰਕੇ ਹੈਮਬਰਗ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਅਰਨੈਸਟ ਮੈਕਡੌਵੇਲ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਤਿੰਨੇ - ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ - ਆਇਰਲੈਂਡ ਦੇ ਪੱਛਮ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਏ। ਉੱਥੇ ਅਸੀਂ ਵੱਖ ਹੋ ਗਏ, ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਘਰ ਚਲੀ ਗਈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ।

ਮਾਲਕ ਐਡਵਰਡ ਮੈਕਡੌਵੇਲ, ਇੱਕ ਪੇਂਟਰ, ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

2 ਅਗਸਤ, 1966 ਨੂੰ, ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਰਿੰਗਵੁੱਡ, ਹੰਟਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁਪਨਮਈ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ। ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਾਦਰੀ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਅਤੇ ਇੱਕ ਖੰਡਰ ਮੱਠ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਮੁਟਿਆਰ ਸੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਆਈ ਸੀ ਅਤੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੁਟਿਆਰ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕੈਥੋਲਿਕ ਪਾਦਰੀ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਉਸਨੂੰ ਬਿਮਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਇੱਕ ਪਾਦਰੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਤੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵੇਗਾ।
ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਆਹ ਕਰਨ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਦਰੀ ਤੋਂ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਮਨਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਾਰਲਿੰਗਫੋਰਡ, ਆਇਰਲੈਂਡ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਦਰੀ ਲੱਭਣਾ ਪਿਆ ਜੋ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਰੱਖੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਹਰ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਵਿਆਹ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।
ਔਰਤ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਡਬਲਿਨ ਦੇ ਯੈਲਵਰਟਨ ਪੇਪਰਾਂ ਵਿੱਚ "ਸਭ ਕੁਝ" ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ 1840 ਅਤੇ 50 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦਾ ਇੱਕ ਅਦਾਲਤੀ ਕੇਸ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਯੈਲਵਰਟਨ ਕੇਸ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਫਿਰ, ਇੱਕ ਸੁਪਨੇ ਵਰਗੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਥੋੜ੍ਹੀਆਂ ਉਲਝਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ, ਕਈ ਵਾਰ ਕਿਸੇ ਮੱਠ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ, ਕਿਸੇ ਪੁਜਾਰੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ, ਫਿਰ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਜਾਇਆ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ

ਪਾਸੇ ਜੋ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਉਹ ਹੁਣ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਔਰਤ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ; ਉਹ ਕਾਰਲਿੰਗਫੋਰਡ ਵਿੱਚ ਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਦੂਰ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ।
ਇਹ 2 ਅਗਸਤ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ; 3 ਅਗਸਤ ਨੂੰ, ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਉਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ "ਸੁਪਨਾ" ਦੇਖਿਆ, ਜਿਸਦਾ ਅੰਤ ਉਸਨੂੰ ਯੇਲਵਰਟਨ ਕੇਸ ਪੇਪਰ ਲੱਭਣ ਨਾਲ ਹੋਇਆ। ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ ਸੁਪਨਾ ਹੋਰ ਵੀ ਸਪਸ਼ਟ ਸੀ; ਸਵੇਰੇ, ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਾਗਦਿਆਂ ਪਾਇਆ, ਆਪਣਾ ਨਾਈਟਗਾਊਨ ਉਤਾਰਿਆ, ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਸ਼ਾਮ ਦਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਸੌਂ ਗਈ। ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ 1840 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਕੁੜੀ ਵਰਗੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਕੁੜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਵਿਆਹ ਦੇ ਸੰਪੂਰਨ ਪਹਿਰਾਵੇ ਦੀ ਖੋਜ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਨੂੰ ਸਹੀ ਪਹਿਰਾਵਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਖਰੀਦਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਕੁੜੀ ਦਾ ਲਹਿਜ਼ਾ ਵੱਖਰਾ ਸੀ, ਰੋਣ-ਪਿੱਟਣ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇਤਾਲਵੀ ਅਤੇ ਫ੍ਰੈਂਚ ਬੋਲਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣੂ ਲੱਗਿਆ। ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਬਿਲਕੁਲ ਤਰਕਪੂਰਨ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਬਿਲ ਉਸਦਾ ਸੰਚਾਰ ਦਾ ਮਾਧਿਅਮ ਸੀ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਸਿਬਿਲ ਨਾਲ ਕੇਸ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਕਬਰ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ; ਇਸ ਲਈ, ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਉਸਨੂੰ ਧਾਰਮਿਕ ਸਮੱਸਿਆ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਇਹ ਕੇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਹਫ਼ਤਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਦੀਆਂ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸੁਤੰਤਰ, ਅਰਨੈਸਟ ਮੈਕਡੌਵੇਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੁਰਲੱਭ ਸਥਾਨਕ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਮਿਲੀ। 1800 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ "ਕਾਉਂਟੀ ਫੈਮਿਲੀਜ਼ ਆਫ਼ ਦ ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਕਿੰਗਡਮ" ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਰਚਨਾ ਵਿੱਚ ਕਾਰਲਿੰਗਫੋਰਡ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਓਮੀਥ ਪਾਰਕ ਦੇ ਵੁੱਡਹਾਊਸ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਓਮੀਥ ਕਾਰਲਿੰਗਫੋਰਡ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਗਲਾ ਪਿੰਡ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇਸਦੇ ਕਾਫ਼ੀ ਨੇੜੇ ਹੈ।

ਜੌਨ ਵੁੱਡਹਾਊਸ ਦਾ ਜਨਮ 6 ਅਕਤੂਬਰ, 1804 ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 10 ਜੂਨ, 1834 ਨੂੰ ਮੈਰੀ ਬਰਲੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੌਂ ਬੱਚੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਚੌਥੀ ਐਡਲੀਨ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਸੀ। ਆਇਰਿਸ਼ ਲੋਕ ਐਡਲੀਨ ਨੂੰ ਐਡਲੀਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਦੀ ਮਨਮੋਹਕ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਜੋ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ, ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਏਲਿਨ ਜਾਂ ਐਡਲੀਨ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ!
ਵੁੱਡਹਾਊਸ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਨੌਰਫੋਕ ਦੇ ਵੁੱਡਹਾਊਸ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ; ਇਸ ਲਈ, ਕੁੜੀ ਦੀ ਇੰਗਲੈਂਡ ਫੇਰੀ ਬਾਰੇ ਸਿਬਿਲ ਦਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਸਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ।
ਇਹੀ ਸਰੋਤ ਅੱਗੇ ਡ੍ਰੰਬਰੋ ਦੇ ਵੁੱਡਵਰਡ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ 20 ਜੂਨ, 1805 ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਇੱਕ ਰੌਬਰਟ ਵੁੱਡਵਰਡ ਦੀ ਸੂਚੀ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਪਿਤਾ ਹੈਨਰੀ ਵੁੱਡਵਰਡ ਸੀ। ਸਰੋਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਰੌਬਰਟ ਵੁੱਡਵਰਡ ਨੇ ਐਸਥਰ ਵੁੱਡਵਰਡ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਧੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਵਿਆਹ 1835 ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਟ੍ਰਿਨਿਟੀ ਕਾਲਜ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੂਚੀਬੱਧ ਹੈ।
ਵੁੱਡਵਰਡ ਅਤੇ ਵੁੱਡਹਾਊਸ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ ਨੇ ਭੂਤੀਆ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਨਾਮ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨਾਮ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰਕ ਨਾਮ।
ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਐਡਲੀਨ ਦੀ ਜਨਮ ਤਾਰੀਖ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇਕਰ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਵਿਆਹ 1834 ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਰੌਬਰਟ ਨਾਲ 1836 ਜਾਂ 1846 ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੋਲਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸਦਾ ਜਨਮ 1835 ਅਤੇ 1845 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਰੌਬਰਟ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਦੁਖਦਾਈ ਮੇਲ 1850 ਜਾਂ 1860 ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਹੋਇਆ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਸਿਰਫ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਇਹ ਗੱਲ ਪੱਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ: ਇਸ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ, ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਸਮੇਤ, ਡੇਵਾਈਨ ਨਾਮ ਦੇ ਆਦਮੀ, ਐਡਲੀਨ ਵੁੱਡਹਾਊਸ ਨਾਮ ਦੀ ਕੁੜੀ, ਜਾਂ ਰੌਬਰਟ ਵੁੱਡਵਰਡ ਨਾਮ ਦੇ ਆਦਮੀ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਕਾਰਲਿੰਗਫੋਰਡ ਰੈਕਟੋਰੀ ਦੀ ਸਾਡੀ ਫੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇਹ ਨਾਮ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਲੋਕ ਉਸੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਗਏ ਸੀ, ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਭੂਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਉੱਥੇ ਸਰਗਰਮ ਸੀ। ਇੱਕ ਬੇਚੈਨ ਵਿਛੜੀ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਸੱਚੇ ਸੰਚਾਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੀ ਤਰਕ ਇਸਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?
ਲਾਲ ਮਖਮਲੀ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਾਲੀ ਕੁੜੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਰਾਬਰਟ ਵਿਚਕਾਰ ਕੀ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ, ਅਤੇ ਪੁਜਾਰੀ ਕੌਣ ਸੀ? ਕੀ ਡਿਵਾਈਨ ਉਹ ਪੁਜਾਰੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਆਹ ਤੋੜਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ? ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਦਾ ਭੂਤ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਅਰਨੈਸਟ ਮੈਕਡੌਵੇਲ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਕੀ ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੋਸ਼ ਭਾਵਨਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਸੀ?
ਖੈਰ, ਸਾਡੀ ਫੇਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਪਾਦਰੀ ਘਰ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਰਨੈਸਟ ਮੈਕਡੌਵੇਲ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਯਾਨੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਉਸ ਤੋਂ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਖਰੀਦਦੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਾਂਤ ਮਾਹੌਲ ਸੱਦਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਲਾਲ ਮਖਮਲੀ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਘੱਟ ਹੈ। ਖੈਰ, ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ।

*91
ਭੂਤੀਆ ਸੈਮੀਨਰੀ

ਮੈਨੂੰ ਮੇਨੂਥ ਕਾਲਜ ਦੇ ਭੂਤਰੇ ਕਮਰੇ ਬਾਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਬਾਇਰਨ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੇ ਅਸੰਭਵ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਇੱਕ ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਕਦੇ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਯੋਜਨਾ

ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਹੋਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਮੈਂ ਸੈਮੀਨਰੀ ਬਾਰੇ ਉਪਲਬਧ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਖੁਦ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਆਇਰਿਸ਼ ਸੰਸਦ ਦੇ ਇੱਕ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ 1795 ਵਿੱਚ ਆਇਰਿਸ਼ ਦਰਜਾਬੰਦੀ ਦੇ ਯਤਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ, ਮੇਨੂਥ ਕਾਲਜ ਇੱਕ ਸਦੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਧਾਰਮਿਕ ਵਿਦਿਅਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਣ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਪਰਿਵਰਤਿਤ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਚਾਲੀ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਅਤੇ ਦਸ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਨਿਮਰ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ, ਇਹ ਲਗਭਗ ਛੇ ਸੌ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਅਤੇ ਚਾਲੀ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਦੇ ਸਟਾਫ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਵਿਦਿਅਕ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਵਧਿਆ ਹੈ, ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਇਮਾਰਤਾਂ, ਵਿਸ਼ਾਲ ਮਨੋਰੰਜਨ ਮੈਦਾਨ ਅਤੇ ਆਇਰਲੈਂਡ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਚਰਚਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਇੱਥੇ 9,000 ਤੋਂ 10,000 ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਲਾਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।
ਆਇਰਲੈਂਡ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਮੋਨ ਡੀ ਵਾਲੇਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਅਧਿਆਪਨ ਸਟਾਫ਼ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ।
"ਗੇਰਾਲਡਾਈਨ ਕੈਸਲ (1176 ਵਿੱਚ ਮੌਰੀਸ ਫਿਟਜ਼ਗੇਰਾਲਡ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ) ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਚਰਚ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੂਰਵ-ਸੁਧਾਰ ਟਾਵਰ ਹੈ, ਦੇ ਵਿਚਕਾਰੋਂ ਲੰਘਦਾ ਹੋਇਆ, ਇਹ ਰਸਤਾ ਸਿਲਕਨ ਥਾਮਸ ਟ੍ਰੀ (ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ) ਨੂੰ ਛੱਡਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਕਾਲਜ ਦਾ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਜੌਨ ਸਟੋਇਟ ਦੀ ਦੋ ਸੌ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣੀ ਮਹਿਲ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਪਹਿਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ 1797-99 ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਲਈ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਹਨ।"
"ਮੇਨੂਥ ਦੇ ਪੁਗਿਨ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵਿਸ਼ਾਲ ਗਲਿਆਰੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕਾਲਜ ਚੈਪਲ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਗਲਿਆਰਾ ਬਿਸ਼ਪਾਂ ਅਤੇ ਸਾਬਕਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੇ ਸਮੂਹਾਂ ਦੇ ਪੋਰਟਰੇਟ ਦੀ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਲੜੀ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੋ ਕੇ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਅਤੇ ਸੇਂਟ ਮੈਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਮਰੇ ਤੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।" ਜੂਨੀਅਰ ਹਾਊਸ ਦੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ (1832-34) ਵਿੱਚ "ਘੋਸਟ ਰੂਮ" ਹੈ, ਜੋ ਕਿ 1860 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੋਂ ਹੀ ਭਿਆਨਕ

ਕਹਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਰੌਕ ਗਾਰਡਨ ਸਾਈਟ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਕਾਲਜ ਪਾਰਕ ਦੇ ਉੱਚੇ ਦਰੱਖਤ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਫਾਰਮ ਇਮਾਰਤਾਂ ਤੱਕ ਫੈਲੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਨੇੜੇ, ਯੂ ਰੁੱਖਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਝਾੜੀ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਅਤੀਤ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਹਾਨ ਮੇਨੂਥ ਚਿੱਤਰ ਹੁਣ ਆਰਾਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੇਨੂਥ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਪੀੜ੍ਹੀ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਮੇਰੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਵਧ ਗਈ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਅਸੀਂ ਮੇਨੂਥ ਵੱਲ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਕੇ ਗਏ, ਜੋ ਡਬਲਿਨ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਦੀ ਡਰਾਈਵ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਯੋਗ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਡਰਾਈਵਰ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਸਮਝ ਲਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਲੱਭ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕਾਲਜ ਦੇ ਚੌੜੇ ਗੇਟ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਗੇਟਕੀਪਰ ਦੇ ਲਾਜ ਕੋਲ ਰੁਕਿਆ ਅਤੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਾਂ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਮੀਂਹ ਪੈਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਗੱਲਬਾਤ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਆਦਮੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੁਣੀਆਂ- ਸੁਣਾਈਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਾਲਜ ਕੈਂਪਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ, ਪੁਰਾਣੇ ਫਿਟਜ਼ਗੇਰਾਲਡ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਖੰਡਰ ਟਾਵਰ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹੋਏ। ਆਮ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਵਾਂਗ ਘੁੰਮਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮੁੱਖ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਗੇਟਕੀਪਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਭੂਤੀਆ ਡੌਰਮਿਟਰੀ ਸਥਿਤ ਸੀ।
ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਚਾਰ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ, ਸ਼ਾਇਦ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਰੈਟੋਰਿਕ ਹਾਊਸ ਨਾਮਕ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਏ ਅੰਦਰ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਏ - ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਪੁੱਛਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅਜੀਬ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਔਰਤਾਂ ਉੱਥੇ ਸਨ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ

ਕਾਲਜ ਸੀ, ਟ੍ਰੈਪਿਸਟ ਮੱਠ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਮਾਵਾਂ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਆਉਣਗੀਆਂ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਸਾਦੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਡੌਰਮਿਟਰੀ ਦੀਆਂ ਲੋਹੇ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਕੋਈ ਬੇਅਦਬੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ - ਮੈਂ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ, ਪਹਿਲਾਂ, ਅਤੇ ਕੈਥਰੀਨ ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੋੜ ਪੈਣ 'ਤੇ ਜਲਦੀ ਵਾਪਸ ਨਾ ਜਾਣਾ ਪਵੇ - ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੇਨੋਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਮਿਲੇ। ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਪੁਜਾਰੀ ਇੱਕ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੁਜਾਰੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਗੱਲਬਾਤ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਿਆ, ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ, ਕੁਝ ਬੇਈਮਾਨ ਲੋਕ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲੈਂਦੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਨਬੀਆਂ ਤੋਂ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਹੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਵਾ ਕੇ ਉਸਦੇ ਡਰ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ, ਕੈਥਰੀਨ ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨਾਲ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਉਣ ਤੋਂ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕੀਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਦਿਆਲੂ ਪਿਤਾ ਨੇ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਕੈਥੀ ਦੀ ਮਾਂ ਸਮਝ ਲਿਆ ਸੀ - ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੈਥੀ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ!
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਪੁੱਛਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਆਇਰਿਸ਼ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਪਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹਾਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ: "ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਜੇਮਜ਼ ਜੋਇਸ ਦੇ ਨਾਵਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਤਰ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਖਿੜ।"
"ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ."
“ਠੀਕ ਹੈ, ਫਿਰ,” ਮੈਂ ਸੋਚ ਸਮਝ ਕੇ ਕਿਹਾ, “ਇਹ ਫਿਨੇਗਨ ਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।”
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸਦੇ ਲਈ A ਮਿਲੇਗਾ। ਫਿਨੇਗਨ, ਠੀਕ?"
ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਰੀ ਦੋਸਤੀ ਮੇਨੂਥ ਦੇ ਇੱਕ ਅਧਿਆਪਕ ਨਾਲ ਹੋ ਗਈ, ਜੋ ਕਿ ਫਾਦਰ ਥਾਮਸ ਏ. ਫਿਨੇਗਨ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਮਨਮੋਹਕ ਪਾਦਰੀ ਸੀ।

ਮੈਂ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਜਾਦੂ-ਟੂਣੇ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਉਸ ਅਖੌਤੀ ਭੂਤਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ।
ਜਿਸ ਕੰਧ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਰਹੱਸਮਈ ਖਿੜਕੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਉਸ 'ਤੇ ਹੁਣ ਤਖ਼ਤੀ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੰਤ ਜੋਸਫ਼ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਕਮਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਲੀ ਸੀ, ਫਰਸ਼ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ 'ਤੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸ਼ੁੱਭ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਕੁਝ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ ਅਤੇ ਇਲਾਕੇ ਦੀ ਵੀਡੀਓ ਬਣਾਈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਿਬਿਲ ਕਮਰੇ ਅਤੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਕੋਰੀਡੋਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਿਤਾ ਫਿਨੇਗਨ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੇਨੋਥ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦਾ ਵੀ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਕਮਰੇ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਪਰੰਪਰਾ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਤੱਖ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜਿਸਨੂੰ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਅਜੀਬ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਹੈ?"
"ਖੈਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਕਮਰਾ 1860 ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ," ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੌਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਹੁਣ ਜ਼ਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਵੈਸੇ ਵੀ, ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕੁਝ ਵੀ ਰਿਪੋਰਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ - ਇਸ ਕਮਰੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਵੈਸੇ ਵੀ।"
ਇਸ ਪਲ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਕੁਝ ਅਣਸੁਖਾਵਾਂ ਵਾਪਰਨ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਹ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਗਲਿਆਰੇ ਵੱਲ ਚਲਾ ਗਿਆ।

“ਇਸ ਕਮਰੇ ਬਾਰੇ ਦੋ ਚੰਗੇ ਸਰੋਤ ਹਨ,” ਫਾਦਰ ਫਿਨੇਗਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਪੜ੍ਹ ਲਿਆ ਹੋਵੇ। “ਡੇਨਿਸ ਮੀਹਾਨ ਦੀ ਕਿਤਾਬ, 'ਵਿੰਡੋ ਔਨ ਮੇਨੋਥ', ਜੋ 1949 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਲੰਬਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਜੋਸਫ਼ ਓ'ਕੌਨਰ ਦੀ ਕਿਤਾਬ, 'ਹੋਸਟੇਜ ਟੂ ਫਾਰਚੂਨ' ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਿਤਾਬਾਂ ਮਿਲ ਜਾਣਗੀਆਂ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋਵੇਂ ਭੇਜ ਦਿਆਂਗਾ।”
ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਫਾਦਰ ਫਿਨੇਗਨ ਸਾਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਲੈ ਗਏ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਮੇਨੂਥ ਕਾਲਜ ਦਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਦੌਰਾ ਕਰਵਾਇਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਦੇ ਗਲਿਆਰੇ, ਸੇਂਟ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਦਾ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਚਰਚ, ਬਾਗ਼ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਬੈਠ ਗਏ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਕਾਲਜ ਦੇ ਗੇਟ ਦੇ ਬਾਹਰ ਸੜਕ 'ਤੇ ਇੱਕ ਇਕਾਂਤ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰੁਕਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਸਿਬਿਲ ਅਜੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ ਸੀ ਜੋ ਅਸੀਂ ਹੁਣੇ ਵੇਖੀਆਂ ਅਤੇ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਤਾਜ਼ਾ ਸਨ।
"ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿੱਥੇ ਸੀ?" ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਪਾਦਰੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਦੌਰੇ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਅਸਪਸ਼ਟ ਵਿਚਾਰ ਸੀ।
ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਅਸੀਂ ਮੇਨੂਥ, ਕਾਉਂਟੀ ਕਿਲਡੇਅਰ ਵਿੱਚ ਹਾਂ," ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਖਾਸ ਹੋਸਟਲਰੀ ਦੀ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਏ ਸੀ।"
"ਇਹ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ, ਹਾਂਸ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਹੇਠਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਾਰਮਿਕ ਸਥਾਨ ਵਾਂਗ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ - ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉੱਪਰ ਗਏ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਭੱਜਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਇਹ ਡਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ - ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ

ਮੈਨੂੰ ਭੱਜਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ, ਜਾਨਵਰ ਵਰਗੀ ਭਾਵਨਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ।"
"ਇੱਕ ਜਾਨਵਰ?" ਮੈਂ ਦੁਹਰਾਇਆ।
"ਇੱਕ ਚਾਰ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲਾ ਜਾਨਵਰ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਜਾਨਵਰ ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਉੱਥੇ ਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਜੋ ਹੁਣ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ।" "ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ?"
"ਡਰ।"
"ਕਮਰੇ ਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਹਿੱਸਾ?"
"ਹਾਂ, ਮੈਂ ਸਿੱਧਾ ਮੂਰਤੀ ਕੋਲ ਗਿਆ।"
"ਖਿੜਕੀ ਕਿੱਥੇ ਹੁੰਦੀ ਸੀ?"
ਮੈਨੂੰ ਦੌੜਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਇਨਸਾਨ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨਹੀਂ।"
"ਹੋਰ ਕੁਝ?"
"ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਸਿਰ ਦਰਦ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ - ਜੋ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਦੁਖਾਂਤ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੁਣ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਸਿਰ ਦਰਦ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ?" "ਹਾਂ, ਉਸ ਪਲ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਜੋ ਕੁਝ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੀਨ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚੜ੍ਹ ਸਕਦਾ ਸੀ! ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਕੰਧ ਸੀ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜੇ ਵੀ ਕੋਈ ਅਣਸੁਲਝੇ ਮਸਲੇ ਹਨ?"
"ਹਾਂ, ਮੈਂ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਲਈ, ਇਹ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਇਹ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਫੜ ਰਿਹਾ ਹੈ।" ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਭਿਆਨਕ ਘਟਨਾ ਯਾਦ ਆ ਗਈ - ਜੋ ਕਿ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਬਚਾ ਕੇ ਬਚ ਗਿਆ ਸੀ - ਜਿਸਨੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ "ਇੱਕ

ਹਨੇਰਾ ਚਿੱਤਰ" ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇਹ "ਬਾਸਕਰਵਿਲਜ਼ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰੀ" ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਸੀ!
ਕੀ ਕੋਈ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਕੁੱਤਾ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀ ਉਹ ਉੱਥੇ ਮਰ ਗਿਆ? ਸਾਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਪੱਕਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗਾ। ਜਾਨਵਰਾਂ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਵਿਚਾਰ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਇੰਨਾ ਡਰਾਉਣਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕਾਲਜ ਉਸ ਪੁਰਾਣੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਬਣਿਆ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੱਧ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਲ੍ਹਾ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੁਰਜ, ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਜਾਨਵਰ ਅਤੇ ਕੁੱਤਿਆਂ ਦਾ ਸਮੂਹ ਸੀ। ਕੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ?
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਡਬਲਿਨ ਵਾਪਸ ਆਏ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚਵਾਈਆਂ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ।
ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਬਾਇਰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਗਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਫਾਦਰ ਫਿਨੇਗਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਡੇਨਿਸ ਮੀਹਾਨ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀ 'ਵਿੰਡੋ ਔਨ ਮੇਨੋਥ' ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਭੇਜੀ, ਜੋ ਕਿ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਦਾ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੇਨੇਡਿਕਟਾਈਨ ਭਿਕਸ਼ੂ ਹੈ।
ਇਸ ਲਈ ਇੱਥੇ, "ਜੂਨੀਅਰ ਹਾਊਸ ਦੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ" ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ, ਫਾਦਰ ਮੀਹਾਨ ਦਾ ਮੇਨੂਥ ਵਿਖੇ ਭੂਤਰੇ ਕਮਰੇ ਦਾ ਵਰਣਨ ਹੈ।
ਉਤਸੁਕ ਲੋਕਾਂ ਲਈ, ਰੈਟੋਰਿਕ ਹਾਊਸ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਭੂਤਿਆ ਹੋਇਆ ਕਮਰਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਉਪਰਲੀਆਂ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਹਨ, ਅਤੇ ਭੂਤਿਆ ਹੋਇਆ ਕਮਰਾ, ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉੱਪਰਲੇ ਕੋਰੀਡੋਰ ਵਿੱਚ ਕਮਰਾ ਨੰਬਰ 2 ਸੀ। ਇਹ ਹੁਣ ਸੇਂਟ ਜੋਸਫ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਮਰਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਮਰੇ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਥਾਵਾਂ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹਨ; ਪਰ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਇਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਦੇਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਘਟਨਾ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤਾਰੀਖ 23 ਅਕਤੂਬਰ,

1860 ਦੇ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਦੇ ਮਤੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਮਤੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, "ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੂੰ ਰੈਟੋਰਿਕ ਹਾਊਸ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਕੋਰੀਡੋਰ ਵਿੱਚ ਕਮਰੇ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਸੇਂਟ ਜੋਸਫ਼ ਦੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਅਤੇ ਸੇਂਟ ਅਲੋਇਸੀਅਸ ਦੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਜੂਨੀਅਰ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਮਰੇ ਵਜੋਂ ਲੈਸ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।"
ਇਹ ਕਹਾਣੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੁਣ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੋਲੇ-ਭਾਲੇ ਨਵੇਂ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਦੱਸੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਨੇ ਇੱਕ ਰਾਤ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਰੇਜ਼ਰ ਵਰਤਿਆ; ਪਰ ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਅਜਿਹੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਗਲੇ ਨਿਵਾਸੀ ਨੂੰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਤੀਜੇ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਸਕਿੰਟ, ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਰੇਜ਼ਰ ਵਰਤਣ ਵਾਲਾ ਸੀ ਤਾਂ ਇੱਕ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਕਲਾਸਰੂਮ ਦੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਛਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਹੱਡੀਆਂ ਤੋੜ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਪਰ ਬਚ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਕਮਰੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ; ਪਰ ਇੱਕ ਪੁਜਾਰੀ ਉੱਥੇ ਸੌਣ ਜਾਂ ਇੱਕ ਰਾਤ ਲਈ ਪਹਿਰਾ ਦੇਣ ਲਈ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਆਇਆ। ਸਵੇਰ ਤੱਕ, ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਸਲੇਟੀ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਭਿਆਨਕ ਅਨੁਭਵਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਕਮਰੇ ਦੀ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਕੰਧ ਹਟਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਸੇਂਟ ਜੋਸਫ਼ ਲਈ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਵੇਦੀ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ।
ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਮੁੱਢਲੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਕੁਝ ਸੱਚਾਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਣਸੁਖਾਵਾਂ ਵਾਪਰਿਆ ਹੈ। ਮੌਖਿਕ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ (ਜਾਂ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀਆਂ) 1842 ਅਤੇ 1848 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਾਪਰੀਆਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਹਾਣੀਕਾਰਾਂ ਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੁਝ ਦਿਲਚਸਪ ਤੱਥ ਹੁਣ ਯਾਦਾਂ ਤੋਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਦਾਹਰਣ

ਵਜੋਂ, ਆਧੁਨਿਕ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਲੱਕੜ 'ਤੇ ਸੜੇ ਹੋਏ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਜਾਂ ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਖੂਨ ਦੇ ਧੱਬੇ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ।

*92
ਅਲਾਮੇਡਾ ਦਾ ਭੂਤੀਆ ਮਲਾਹ

1965 ਦੀ ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਦੀ ਇੱਕ ਰਾਤ, ਟੈਲੀਫੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਿੱਠੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇੱਕ ਕੇਸ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਹੋਲਜ਼ਰ। ਮੈਂ ਅਲਾਮੇਡਾ, ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਤੋਂ ਫ਼ੋਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।"
ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਮੁਟਿਆਰ ਟੈਲੀਫੋਨ ਦਾ ਵੱਡਾ ਬਿੱਲ ਭੇਜੇ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਮੁੱਖ ਨੁਕਤੇ ਮੇਰੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਲਈ ਲਿਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਰਾਤ ਉਸਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੂਰੋਂ ਫੋਨ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਭੂਤ ਓਨਾ ਦੁਖਦਾਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੇ ਅਦਿੱਖ ਮਹਿਮਾਨ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਸਿੱਖ ਲਿਆ ਸੀ।
ਇਹ ਸਭ ਚਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਗਰਟਰੂਡ ਫਰੌਸਟ ਦੀ ਦਾਦੀ ਨੇ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਖਾੜੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਅਲਾਮੇਡਾ ਟਾਪੂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਘਰ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਟਾਪੂ ਇੱਕ ਪੁਲ ਦੁਆਰਾ ਮੁੱਖ ਭੂਮੀ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਛੋਟੇ ਘਰਾਂ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨੇੜਲੇ ਜਲ ਸੈਨਾ ਠਿਕਾਣਿਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਘਰ 1917 ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਿਸ ਫਰੌਸਟ ਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਮਿਸ ਫਰੌਸਟ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਸੌਂ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸ਼ੱਕੀ ਸੀ,

ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਲੋਕ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਗੈਰ-ਕੁਦਰਤੀ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕੁਦਰਤੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅਲੌਕਿਕ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਮੈਂ ਉਸ ਖੇਤਰ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਅਜ਼ਮਾਵਾਂਗਾ।
ਮੈਂ ਓਕਲੈਂਡ ਦੇ ਚੈਨਲ 2 ਦੇ ਇੱਕ ਨਿਊਜ਼ ਰਿਪੋਰਟਰ, ਕਲਾਉਡ ਮੈਨ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਆਉਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ - ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਕੈਥਰੀਨ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਚੰਗੀ ਦੋਸਤ, ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ, ਜਿਸਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਲਾਮੇਡਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ ਜਾਂ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੰਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਤਾਰੀਖ 1 ਜੁਲਾਈ, 1965 ਸੀ, ਅਤੇ ਮੌਸਮ ਸੁਹਾਵਣਾ ਅਤੇ ਗਰਮ ਸੀ - ਦਰਅਸਲ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਸੁਹਾਵਣਾ ਦਿਨ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚੇ, ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਕੈਮਰਾ ਉਪਕਰਣ ਉਤਾਰਿਆ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਚਲੇ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸੀਟ 'ਤੇ ਬਿਠਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ - ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਭਾਵੇਂ ਘਰ ਟਾਪੂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਥਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਨੇੜੇ-ਤੇੜੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਸਮੁੰਦਰ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਸਮੁੰਦਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘਰ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ; ਉਸਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਪਰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸਿਬਿਲ ਡੂੰਘੇ ਸੁੰਨ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਈ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਦੀਆਂ ਵੋਕਲ ਕੋਰਡਜ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
"ਡੋਮਿਨਿਕ...."
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ?

"ਕੋਈ ਘਰ ਨਹੀਂ... ਕੋਈ ਪਾਣੀ ਨਹੀਂ... ਕੋਈ ਕਿਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ... ਕੋਈ ਬੁਰਜ ਨਹੀਂ...।"
"ਤੁਸੀ ਇੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਸਾਨੂੰ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ...ਟਿਆਨਾ...."
"ਟਿਆਨਾ ਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ?"
"ਟਿਆਨਾ...ਕਿਸ਼ਤੀ...।"
"ਕਿਸ਼ਤੀ ਕਿੱਥੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ?"
"ਹੋਕੀਟ...ਹੋਕੀਟ...।"
ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਹੈ?
“1902.”
ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਅਹੁਦਾ ਹੈ?
"ਮਿਡਸ਼ਿਪ-ਮੈਨ।" ਉਸਨੂੰ ਇਸਦਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਬਣਤਰ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸਿਬਿਲ ਦੀ ਆਮ ਬੋਲਣ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਦੀ ਪਤਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਰਗੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ।
ਮੈਂ ਰਹੱਸਮਈ ਮਹਿਮਾਨ ਤੋਂ ਸਵਾਲ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਕਿਸ਼ਤੀ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿਆਂਗਾ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਂ ਸਭ ਕੁਝ ਤੋੜ ਦਿਆਂਗਾ..."
"ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਿਉਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?"
"ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ...ਛੱਡਣੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ...ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਗੰਦੀਆਂ ਹਨ...ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿਆਂਗਾ...ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਪਾਗਲ ਹਾਂ...ਮੈਂ ਪਾਗਲ ਨਹੀਂ ਹਾਂ..."
"ਤੁਹਾਡੀ ਉਮਰ ਕੀ ਹੈ?"
"ਇਕੱਤੀ...."

"ਤੁਹਾਡਾ ਜਨਮ ਕਿਥੇ ਹੋਇਆ?"
"ਮੇਰਾ ਜਨਮ...ਹਾਕੇਪੇ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ...।"
ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ "ਹਾਕਾਇਪੇ" ਕਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ "ਹਾਕਾਇਤੇ," ਪਰ ਇਹ ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ।
"ਕਿਹੜਾ ਰਾਜ?" ਮੈਂ ਕਦੇ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਕੋਈ ਰਾਜ ਨਹੀਂ," ਭੂਤ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਨਾਰਾਜ਼ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ।
"ਫਿਰ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਜਪਾਨ ਵਿੱਚ," ਭੂਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹਾਕੋਦਾਤੇ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਬੰਦਰਗਾਹ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਮਰੀਕਾ ਅਤੇ ਯੂਰਪ ਨਾਲ ਵਪਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਬੰਦਰਗਾਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਉਚਾਰਨ "ਹਾਕ-ਓਡਿਟ" ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਸਿਬਿਲ ਤੋਂ ਸੁਣੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਤੋੜੋ, ਤੋੜੋ," ਭੂਤ ਡਰਾਉਣੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ, "ਇਹ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ... ਮੂੰਹਾਂ 'ਤੇ ਸੁੱਟੋ... ਮੈਨੂੰ ਚਿਹਰੇ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹਨ... ਲੋਕ..." ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੈ ਕਿ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ ਹੈ?
"ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ," ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਉਹ ਇੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ?" ਭੂਤ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ।
ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੇ ਇਸ ਉੱਤੇ ਕੁਝ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।
ਉਸਨੇ ਰਹੱਸਮਈ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਟਾਵਰ ਜਹਾਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅਮਰੀਕੀ ਹੋ?"

ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਇਤਾਲਵੀ ਹਾਂ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਵਪਾਰੀ ਮਲਾਹ ਹੋ ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਲ ਸੈਨਾ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ?"
"ਨੇਵੀ...ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੋਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੇ?"
ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?
"ਕੁਝ ਨਹੀਂ...."
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਬੇਰਹਿਮ ਗੁੱਸਾ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਿਆ।
"ਸਭ ਕੁਝ ਤੋੜ ਦਿਓ..."
ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਗਰਜ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਾ ਬਦਲ ਲਵਾਂਗਾ।
ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਕਲਾਉਡ ਮਾਨ ਦੇ ਕੈਮਰੇ ਲਗਾਤਾਰ ਚਾਲੂ ਸਨ।
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅਮਰੀਕੀ ਜਲ ਸੈਨਾ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾਈ ਹੈ?
"ਹਾਂ।"
ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸੀਰੀਅਲ ਨੰਬਰ ਦਿਓ!
"ਸੀਰੀਅਲ ਨੰਬਰ... ਇੱਕ... ਅੱਠ... ਅੱਠ... ਚਾਰ... ਤਿੰਨ।"
ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਭਰਤੀ ਹੋਏ ਸੀ?
"ਹੱਕਾਈਟ।"
ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸਵਾਲ ਦੁਹਰਾਇਆ। ਇਸ ਵਾਰ ਜਵਾਬ ਵੱਖਰਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ।
"ਮੇਡਾ ਵਿੱਚ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਮਲਾਹ ਅਲਾਮੇਡਾ ਨੂੰ ਉਸ ਛੋਟੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਿਬਿਲ, ਜੋ ਹੁਣੇ ਇੱਥੇ ਆਈ ਹੈ, ਨੂੰ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੈਨੂੰ।
ਤੁਹਾਡਾ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫ਼ਸਰ ਕੌਣ ਹੈ?

ਓਸਵਾਲਡ ਗ੍ਰੈਗਰੀ।
"ਕਿਹੜਾ ਅਹੁਦਾ?"
"ਕਪਤਾਨ।"
"ਤੁਹਾਡੇ ਜਹਾਜ਼ ਦਾ ਨਾਮ।"
"ਟ੍ਰੀਆਨਾ।"
"ਜਹਾਜ਼ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੈ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ...."
ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਕੀ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਸੀ, ਕੀ ਉਹ ਸਿਹਤਮੰਦ ਸੀ? ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦਾ ਲਹਿਜਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਬਦਲਦਾ ਗਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ:
ਮੈਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇਵਾਂਗਾ...
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
"ਗੁਈਸੇਪੇ।"
"ਮਾਂ?"
"ਮੈਟਿਲਨ...।"
"ਭੈਣ ਜਾਂ ਭਰਾ?"
"ਚਾਰ...."
ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਹੋਕਾਈਪ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।"
"ਤੁਸੀਂ ਸਕੂਲ ਕਿੱਥੇ ਜਾਂਦੇ ਸੀ?"
"ਹੋਕਾਈਪੇਈ ਮਿਸ਼ਨ..."
ਉਸਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ 1902 ਵਿੱਚ ਇਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਿਮਾਰੀ ਕਾਰਨ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰੁਕਿਆ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਅਗਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ...ਪਰ ਉਹ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਏ। ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਦਰਦ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਪਿਆ ਸੀ। ਨਾ ਘਰ, ਨਾ ਪਾਣੀ।"

ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਮ ਵਿਅਕਤੀ ਵਾਂਗ ਤੁਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਸ਼ੇਖੀ ਮਾਰੀ। "ਮੈਂ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਖੇਡਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸੁੱਟਦਾ ਹਾਂ..."
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਸਦੇ ਮਾਪੇ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਕੀ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ? ਮੈਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਜਵਾਬ ਮਿਲਿਆ, "ਨਹੀਂ।" ਉਸਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰਕ ਪੁਨਰ-ਮਿਲਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਘਰ ਦਾ ਪੂਰਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਇਸਨੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਉਸਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਦਿੱਤਾ।
ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ "ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ" ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।
ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਦੇ ਨਾਮ, ਮਾਟਿਲ ਅਤੇ ਐਲੀਸੀ, ਜਾਂ ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਯਾਦ ਆ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੈਣ ਆਏ ਹਾਂ, ਡੋਮਿਨਿਕ," ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ "ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਜਾਣ" ਲਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ।
"ਤੁਸੀਂ ਦੇਰ ਨਾਲ ਆਏ ਹੋ," ਉਸਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਣ ਨਾਲੋਂ ਦੇਰ ਨਾਲ ਚੰਗਾ, ਪਰ ਬਿਹਤਰ।" ਕਿਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਾਸੇ ਦੀ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ?
"ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ," ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬਿਨਾਂ ਵੀ ਚੱਲ ਸਕਦਾ ਹਾਂ!"
ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਦਿਖਾਉਣਾ ਉਸਦਾ ਸ਼ੌਕ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਵੇ, ਪਰ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਮੇਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇ ਸਕੇ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਕੀ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਸਿਬਿਲ ਦੀ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਫਿਰ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। "ਮੈਂ ਇੱਕ ਛੋਟਾ, ਹਨੇਰਾ ਆਦਮੀ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਜੋ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ; ਉਹ ਪਾਗਲ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦੌਰੇ ਪਏ ਸਨ। ਉਹ ਡਿੱਗ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਹਿੰਸਕ ਆਦਮੀ ਸੀ।"
ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਘਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ?
"ਨਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਲੇਟੀ ਰੰਗ ਦਾ ਜਹਾਜ਼ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਜਹਾਜ਼, ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਯਾਤਰਾ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਨੀਵਾਂ ਜਹਾਜ਼।"
ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਕੋਈ ਨਾਮ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ?
"...ਅਤੇ...ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ।"
ਇਹ ਆਦਮੀ ਇੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?
"ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਦੌਰਾ ਪਿਆ, ਉਹ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਮਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਛੱਡ ਗਿਆ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਲਾਸ਼ ਚੁੱਕੀ... ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੀ..." ਸਿਬਿਲ ਤਣਾਅ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਦਿਖਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੋਰ ਥਕਾਵਟ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਗਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਆਇਆ, ਉਸਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਟਨਾ ਦੀ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮਿਸ ਫਰੌਸਟ ਵੱਲ ਮੁੜ ਕੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇੰਨਾ ਅਸਾਧਾਰਨ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ।

"ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਬੇਚੈਨੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ... ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਘਬਰਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ... ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਰਾਤ ਨੂੰ...," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਪਟਾਕਿਆਂ ਵਰਗੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।"
ਮਿਸ ਫਰੌਸਟ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਔਰਤ ਹੈ, ਮਿਲਣਸਾਰ ਅਤੇ ਨਰਮ ਬੋਲਣ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਦੇ ਵਪਾਰਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਅਹੁਦਾ ਰੱਖਦੀ ਹੈ।
"ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਤੀਬਰ, ਹੋਰ ਵੀ ਤੀਬਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅਣਦੇਖਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ?" ਮੈਂ ਕਿਹਾ।
"ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।"
"ਜਦੋਂ ਇਹ ਖਾਲੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?"
"ਬਿਲਕੁਲ।"
"ਇਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ?"
"ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਗਲੀਚਾ ਨਾ ਹੋਵੇ...ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਤਖ਼ਤੀਆਂ 'ਤੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹੋ...ਕਿਸੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ।"
"ਕਿੰਨੀ ਵਾਰੀ?"
"ਸ਼ਾਇਦ ਤਿੰਨ ਵਾਰ... ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਚਾਰ ਸਾਲ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਹੀ ਇਹ ਸੁਣਿਆ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਬੁਫੇ ਤੋਂ ਇੰਜ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੋਟਰ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
"ਕੀ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਹੈ?"
"ਇੱਕ ਚਿੱਤਰਕਾਰ ਜੋ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪੇਂਟਿੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਚਾਨਕ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਦਾ ਗਲਾਸ ਮੰਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਸਿਹਤ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਰੌਲੇ ਕਾਰਨ।"

ਮੈਂ ਮਿਸ ਫਰੌਸਟ ਦੀ ਮਾਸੀ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ, ਜੋ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੈਠੀ ਸਾਡੀ ਗੱਲਬਾਤ ਸੁਣ ਰਹੀ ਸੀ।
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ?
“ਹਾਂ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। “ਮੈਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਵੇਰ ਦੇ ਦੋ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਪੰਜ ਜਾਂ ਛੇ ਵੀ। ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਪਰ ਇਹ ਫਿਰ ਵੀ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ।”
ਮਿਸ ਫਰੌਸਟ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ। ਘਰ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਕੋਹੇਨ ਅਸਟੇਟ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਪਾਣੀ ਘਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉੱਥੋਂ ਇਹ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ।
ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਅਲਾਮੇਡਾ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਹਿੱਸਾ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਅੱਜ ਵੀ, ਇੱਥੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਹੱਡੀਆਂ ਮਿਲੀਆਂ ਹਨ।
ਮਿਸ ਫਰੌਸਟ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਘਰ ਮਿਸਟਰ ਬੇਕੇਟ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ, ਪਰ ਮਿਸਟਰ ਬੇਕੇਟ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਹੋਇਆ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਪੁਰਾਣੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ ਹੈ।
ਦੰਤਕਥਾ ਹੈ ਕਿ 1941 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਰਵਰੀ 1961 ਵਿੱਚ, ਮਿਸ ਫਰੌਸਟ ਨੂੰ ਬੀ. ਬੀਹਮ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਇੱਕ ਰਹੱਸਮਈ ਪੱਤਰ ਮਿਲਿਆ, ਪਰ ਉਹ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ।
ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸਾਨੂੰ 1902 ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਜਦੋਂ ਡੋਮਿਨਿਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਿਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਮਰੀਕੀ ਜਲ ਸੈਨਾ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾ ਰਹੇ ਜਾਪਾਨੀ ਮੂਲ ਦੇ ਇੱਕ ਇਤਾਲਵੀ ਮਲਾਹ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੰਯੋਗ ਹੈ। ਕੀ ਡੋਮਿਨਿਕ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰਕ ਉਪਨਾਮ ਸੀ?

ਮੈਂ ਨੇਵੀ ਵਿਭਾਗ ਨਾਲ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਰਿਕਾਰਡ ਹੋਣਗੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਯੁੱਗ ਦੇ ਨੇਵੀ ਰਿਕਾਰਡ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪੂਰੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।
29 ਦਸੰਬਰ, 1966 ਨੂੰ, ਮੈਨੂੰ ਜਲ ਸੈਨਾ ਦੇ ਮੁਖੀ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਇਹ ਜਵਾਬ ਮਿਲਿਆ:
ਪਿਆਰੇ ਸ਼੍ਰੀ ਹੋਲਜ਼ਰ:
ਤੁਹਾਡੇ 8 ਦਸੰਬਰ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਦੀ ਦੌਰਾਨ ਅਮਰੀਕੀ ਜਲ ਸੈਨਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸੂਚੀਆਂ ਵਿੱਚ ਡੋਮਿਨਿਕ ਜਾਂ ਓਸਵਾਲਡ ਗ੍ਰੈਗਰੀ ਦੇ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕੇ ਹਾਂ। ਲਗਭਗ 1902 ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਜਲ ਸੈਨਾ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰਾਂ ਵਿੱਚ ਟ੍ਰੀਆਨਾ ਨਾਮ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਮਰੀਕੀ ਜਲ ਸੈਨਾ ਦੇ ਜਹਾਜ਼ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਸਾਡੇ ਕੋਲ 1900 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਅਲਾਮੇਡਾ ਟਾਪੂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਨੇਵਲ ਏਅਰ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਤੋਂ ਨੱਥੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅੰਸ਼ ਕੁਝ ਉਪਯੋਗੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਤੁਹਾਡਾ,
ਐੱਫ. ਕੈਂਟ ਲੂਮਿਸ
ਅਮਰੀਕੀ ਜਲ ਸੈਨਾ ਦੇ ਕੈਪਟਨ (ਸੇਵਾਮੁਕਤ)
ਜਲ ਸੈਨਾ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ
ਕੈਪਟਨ ਲੂਮਿਸ ਨੇ ਅਲਾਮੇਡਾ ਵਿੱਚ ਬਣੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਰਹੱਸਮਈ ਮਲਾਹ ਦੁਆਰਾ ਖਿੱਚੀ ਗਈ ਖੇਤਰ ਦੀ ਤਸਵੀਰ (ਉਸ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ) ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।
ਅਲਾਮੇਡਾ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਅਮਰੀਕੀ ਜਲ ਸੈਨਾ ਹਵਾਈ ਅੱਡਾ ਸੀ, ਦੀ ਸੱਚੀ ਕਹਾਣੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ "ਪਾਣੀ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਠਿਆ"। ਇਹ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਖਾੜੀ ਦੇ ਤਲ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਉੱਠਿਆ; ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਜ਼ਮੀਨੀ ਜੜ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ

ਰਿਹਾ; ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਇਸਨੇ ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ ਅਮਰੀਕਾ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਪਹਿਲੀਆਂ ਉਡਾਣਾਂ ਦਾ ਗਵਾਹ ਬਣਿਆ। ਇਹੀ ਅਲਾਮੇਡਾ ਦਾ ਸਾਹਸ ਹੈ।
ਪਹਿਲੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜਲ ਸੈਨਾ ਵਿਭਾਗ ਨੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿੱਥੇ ਹੁਣ ਹਵਾਈ ਅੱਡਾ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਅੱਡੇ ਵਜੋਂ ਵਰਤਣ, ਪਰ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਰੂਪ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਯੁੱਧ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਜ਼ਮੀਨ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਗਈ। ਇਹ ਇੱਕ ਉਜਾੜ ਜ਼ਮੀਨ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਲਹਿਰ ਘੱਟ ਗਈ, ਤਾਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਭੈੜਾ ਅਤੇ ਅਣਸੁਖਾਵਾਂ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਬਣ ਉਬਾਲਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਬਦਬੂ ਪ੍ਰਤੀ ਬਹੁਤ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਟਵੰਟੀ ਮਿਊਲ ਟੀਮ ਬੋਰੈਕਸ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਯਤਨਾਂ ਲਈ "ਮੋਲ" ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਚੁਣੀ, ਜੋ ਕਿ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਦੇ ਫੈਰੀ ਰੂਟਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਰਸਤਾ ਸੀ।
ਅਲਾਮੇਡਾ ਦਾ ਮੁੱਖ ਹਿੱਸਾ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਸੀ, ਜੋ ਉਪਜਾਊ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨਾਂ ਅਤੇ ਛਾਂਦਾਰ ਰੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਪੇਨੀ ਸ਼ਾਸਨ ਦੌਰਾਨ ਇਹ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। "ਅਲਾਮੇਡਾ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਛਾਂ" ਜਾਂ "ਛਾਂ ਵਾਲੀ ਗਲੀ"।
1776 ਵਿੱਚ, ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਸੋਨੋਰਾ ਦੇ ਤਬਾਕ ਦੇ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਵਸਨੀਕ ਡੌਨ ਲੁਈਸ ਪੇਰਾਲਟਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਪੇਨ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੀ 40 ਸਾਲ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਦਸ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਪਿਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਪੇਨ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ 43,000 ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਦਿੱਤੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਲਾਮੇਡਾ ਪ੍ਰਾਇਦੀਪ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਹਿੱਸਾ ਉਪਜਾਊ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਪੱਛਮੀ ਸਿਰਾ ਬੰਜਰ ਰੇਤ ਅਤੇ ਜਵਾਰ-ਭਾਟਾ ਵਾਲਾ ਮੈਦਾਨ ਸੀ।

1876 ਵਿੱਚ, ਇੰਜੀਨੀਅਰਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਾਇਦੀਪ ਦੇ ਸਿਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਹਿਰ ਕੱਟੀ, ਜੋ ਸੈਨ ਲੀਐਂਡਰੋ ਖਾੜੀ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਖਾੜੀ ਨਾਲ ਜੋੜਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਲਾਮੇਡਾ ਇੱਕ ਟਾਪੂ ਬਣ ਗਿਆ। ਡੂੰਘਾ ਪਾਣੀ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਟੀਚੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁਦਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ।
ਅਮਰੀਕੀ ਜਲ ਸੈਨਾ ਦੇ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਅਨ ਵੱਲੋਂ ਟ੍ਰੀਆਨਾ ਨਾਮ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਹਾਜ਼ ਦੀ ਪਛਾਣ ਨਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਵੀ ਮੇਰੀ ਖੋਜ ਰੁਕੀ ਨਹੀਂ। ਕੀ ਅਜਿਹਾ ਜਹਾਜ਼ ਕਦੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ? ਕੈਪਟਨ ਟ੍ਰੀਆਨਾ ਕ੍ਰਿਸਟੋਫਰ ਕੋਲੰਬਸ ਦੇ ਤਿੰਨ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਾ ਕਮਾਂਡਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸ ਨੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਖੋਜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਈ ਕਸਬਿਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਉਸਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਕਸਬਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਜਿਸਨੂੰ ਹੁਣ ਟ੍ਰੀਆਨਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਲਾਬਾਮਾ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੰਟਸਵਿਲ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਟ੍ਰੀਆਨਾ ਬੁਲੇਵਾਰਡ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸੰਭਵ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਪਤਾਨ ਦਾ ਨਾਮ ਕਦੇ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਨਾਮ ਵਜੋਂ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਘਰ ਵਿੱਚ, 48 ਘੰਟਿਆਂ ਲਈ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਰਾਜ ਰਿਹਾ। ਮਿਸ ਫਰੌਸਟ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਖੁਸ਼ ਸੀ।
ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਹੋਰ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਆਈਆਂ। ਆਖ਼ਿਰਕਾਰ, ਡੋਮਿਨਿਕ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਇਹ ਜੁਲਾਈ 1965 ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤੇ। ਮਨ ਹੀ ਮਨ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿਓ; ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਭੂਤ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਕਹੋ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਜਾਣ ਲਈ ਆਜ਼ਾਦ ਸੀ - ਇਸਦਾ ਸਬੂਤ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਸਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਸੀ, ਹੁਣ ਪੂਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ।
ਇੱਕ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅਲਾਮੇਡਾ ਤੋਂ ਕੋਈ ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਕੋਈ ਵੀ ਖ਼ਬਰ ਚੰਗੀ ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਰਹੱਸਮਈ ਮਲਾਹ ਹੁਣ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਨਹੀਂ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ।

*93
ਭੂਤ ਘੜੀ

ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਡਿਕਸੀ ਲੀ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ, ਜਿਸਦਾ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਪਨਾਮ ਡੈਨਫੋਰਥ ਹੋ ਗਿਆ, ਨਿਊ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਸਰਹੱਦ ਦੇ ਪਾਰ, ਮਿਲਫੋਰਡ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬੋਸਟਨ ਰੇਡੀਓ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਇਤਫਾਕ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਡਾਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਵਾਪਰੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭਿਆਨਕ ਘਟਨਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
1954 ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਡਿਕਸੀ-ਲੀ ਸਤਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਲੀਅਮ ਕਾਲਰ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤ ਲਈ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਕੀਤੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਾਲਰ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਿਆਸੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਨਿਪੁੰਨ ਕਲਾਕਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਵਿੱਚ ਐਸ਼ੋ-ਆਰਾਮ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਤੀਤ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਡਿਕਸੀ-ਲੀ ਨੇ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਕੁਝ ਵਾਧੂ ਪੈਸੇ ਕਮਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਆਸਾਨ ਤਰੀਕਾ ਦੇਖਿਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਾਲਰ ਦੀ ਘਰੇਲੂ ਨੌਕਰਾਣੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਘਰ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਵੱਡੇ, ਫੈਲੇ ਹੋਏ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪੂਰਾ ਸਮਾਂ ਘਰੇਲੂ ਨੌਕਰਾਣੀ ਨਾ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ਜੋ ਰਾਤ ਨੂੰ ਵੀ ਸੌਂ ਸਕੇ।
ਕਾਲਰ ਫਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਦੋਵੇਂ ਉੱਥੇ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਸਨ। ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਹ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਉਂਦੇ ਰਹੇ। ਸ਼੍ਰੀ ਵਿਲੀਅਮ ਕਾਲਰ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਭ ਕੁਝ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਉਹ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਡਬਲ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਜਿਸਦੇ ਹਰ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਬਿਸਤਰਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਲਈ ਵੱਖਰੇ ਵਾਸ਼ਬੇਸਿਨ ਸਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਾਲਰ ਉਸ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲੀ ਗਈ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੌਂਦੀ। ਉਸਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਉਵੇਂ ਹੀ

ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਘੜੀ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਮਿਸਟਰ ਕਾਲਰ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਦੇ ਵੀ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, 1958 ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ, ਬਿੱਲ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਚਲੀ ਗਈ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੇ ਇਸ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਕਸਰ "ਆਪਣੇ ਪਤੀ" ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਵਸੀਅਤ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਸੀ। ਕਾਲਰ ਜੋੜੇ ਦੇ ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਘਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਤੀਜੀ ਨੂੰ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਸੀ।
ਪਰ ਆਓ ਡਿਕਸੀ-ਲੀ ਅਤੇ 1954 ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਚੱਲੀਏ। ਉਹ ਮੁਟਿਆਰ ਨਿਊ ਇਪਸਵਿਚ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਾਲਰ ਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਚਿੱਟੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ, ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਾਲਰ ਦੇ ਵੱਡੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੌਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਕੋਲ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਮਹਿੰਗੇ ਪੁਰਾਣੇ ਫਰਨੀਚਰ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਿਕਸੀ-ਲੀ ਡੈਨਫੋਰਥ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬੋਸਟਨ ਆਈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਰੀ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਂ ਸੌਂ ਗਈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਸਵੇਰੇ ਮੈਂ ਨਰਮ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਘੜੀ ਦੀ ਟਿਕ ਟਿਕ ਨਾਲ ਜਾਗ ਪਈ। ਦੋਵੇਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉੱਚੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਗਈਆਂ - ਇੰਨੀਆਂ ਉੱਚੀਆਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਸੱਟ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ।" ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਕੱਟਦਿਆਂ, ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਪਸੀਨਾ ਆ ਗਿਆ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਾਲਰ ਇੱਕ ਅਪਾਹਜ ਸੀ ਜੋ ਤੁਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਵੱਡੀ ਘੜੀ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਜਿਵੇਂ ਅਚਾਨਕ ਇਹ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਇਹ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ। ਡਿਕਸੀ-ਲੀ ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਡਰ ਨਾਲ ਪਈ ਰਹੀ, ਫਿਰ ਲਾਈਟ ਜਗਾ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਬੰਦ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਸੌਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਵੀ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀ

ਜੋ ਕਦੇ ਕਾਲਰ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਵੱਡੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਕੱਸ ਕੇ ਬੰਦ ਸੀ। ਉਹ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਤੰਗ ਪੌੜੀ 'ਤੇ ਗਈ। ਇਸਨੂੰ ਪਲੇਟਫਾਰਮ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹਾਲ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੁਆਰਾ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਬੰਦ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਰੱਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੁਲੀ ਦੇਖੀ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਖਿੱਚਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ।
"ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਧੜਕਦੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਖੋਲ੍ਹਿਆ," ਡਿਕਸੀ-ਲੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਰਾਹਤ ਮਿਲੀ ਕਿ ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ, ਚਮਕਦਾਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਧੁਨਿਕ ਫਰਨੀਚਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਬਾਕੀ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁਹਾਵਣਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਕਮਰਾ ਖਾਲੀ ਸੀ।" ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, "ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕੀਤਾ?"
"ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਦੀ ਵੱਡੀ ਘੜੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮਰ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਘੜੀਆਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ। ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਘੜੀ ਜੋ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਉਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਾਲਰ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਲੱਕੜ ਦੇ ਫਰਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੱਕ ਉਸ ਇੱਕ ਟਿਕ-ਟਿਕ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਲਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੁਣਵਾਈ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ!"
ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸੰਭਵ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੇ ਉਸ ਰਾਤ ਆਪਣੇ ਭਿਆਨਕ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। "ਮੈਂ ਉਸ ਦਿਨ ਦੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਚੰਗੀ ਦੋਸਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੱਸ ਪਈ। ਪਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਲ ਹੋਰ ਰੁਕਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਛੋਟੀ ਧੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਰਹੇ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਉੱਥੇ ਸਨ, ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਜਾਂ ਘੜੀ ਦੀ ਟਿਕ-ਟਿਕ ਸੁਣਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਨੌਕਰਾਣੀਆਂ ਆਉਂਦੀਆਂ-ਜਾਂਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਨਿਊ ਇਪਸਵਿਚ ਦੇ ਉਸ ਵੱਡੇ ਚਿੱਟੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ

ਨਹੀਂ ਰੁਕਿਆ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੀ ਉਹ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ।"
ਮੈਂ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਾਲਰ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਕੀ ਉਹ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਈ ਸੀ?
"ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ," ਡਿਕਸੀ-ਲੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿਮਾਰ ਸੀ। ਮੈਂ ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਉੱਠਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਉੱਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜੋ ਕਦਮ ਮੈਂ ਸੁਣੇ ਉਹ ਕਿਸੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਭਾਰੀ ਕਦਮ ਸਨ। ਪਰ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਾਲਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਡਰਾਉਣ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ?"
"ਬਿਲਕੁਲ," ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਡਿਕਸੀ ਲੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਕੀ ਉਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸਨ?
ਡਿਕਸੀ-ਲੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਲੱਖਣ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਪੜਦਾਦੀ ਇੱਕ ਮਾਸਟਰ ਕੁੱਕ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਦਾ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਡਿਕਸੀ-ਲੀ ਆਪਣੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਖ਼ਤਰੇ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ।
ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਵਾਰ, ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਾਰ ਰੋਕਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਪਹੀਏ ਖਰਾਬ ਪਾਏ। ਜੇ ਉਸਨੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਜਾਨ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ!
ਅਸੀਂ ਵੱਖ ਹੋ ਗਏ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੈਨਫੋਰਥ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਸ਼ੱਕੀ ਪਤੀ ਕੋਲ ਮਿਲਫੋਰਡ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਗਲੀ ਉਡਾਣ 'ਤੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ। ਪਰ ਨਿਊ ਇਪਸਵਿਚ ਵਿੱਚ ਉਹ ਭੂਤਰਾ ਘਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੋਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹਟਿਆ। 1963 ਵਿੱਚ ਹੈਲੋਵੀਨ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ, ਮੈਨੂੰ ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਪਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੈਨਫੋਰਥ ਨਾਲ ਨਿਊ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਸਰਹੱਦ 'ਤੇ ਇੱਕ

ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਸਹੇਲੀ, ਉਸਦੇ ਬੱਚੇ, ਕੈਰਲ ਬੋਮਨ, ਸਾਡੀ ਇੱਕ ਸਹੇਲੀ ਜੋ ਬੋਸਟਨ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੀ ਸੀ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਗਰਮ ਪਤਝੜ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਨਿਊ ਇਪਸਵਿਚ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਏ। ਸਾਨੂੰ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਪਾਵਾਂਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੈਨਫੋਰਥ ਨੇ ਸਾਡੇ ਆਉਣ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਨੋਟਿਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਿਲਿਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਸੀ ਕਿ ਮਾਲਕ, ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਫ. ਕਹਾਂਗੇ, ਸਾਡਾ ਇੰਨਾ ਗਰਮਜੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਵਾਗਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੈਨੇਟ ਐੱਫ. ਇੱਕ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹੀ-ਲਿਖੀ ਔਰਤ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਪਤੀ ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਉਸਦਾ ਪੂਰਾ ਨਾਮ ਨਾ ਵਰਤਾਂ। ਉਸਨੇ ਸਾਡਾ ਨਿੱਘਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ, ਇੱਕ ਅਜੀਬ "ਭਾਵਨਾ" ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ - ਇਸ ਪੇਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਏ, ਤਾਂ ਐੱਫ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਘਰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਾਲ ਲਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਰ ਲੱਭ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ ਉਹ ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ ਘਰ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹੋਏ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਏ... ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਘਰ 1789 ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਿਆ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਫ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ...ਪਰ ਕਦੇ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕੱਲੇ ਨਹੀਂ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਾਲਰ ਦਾ ਬੈੱਡਰੂਮ। ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਫਰਸ਼ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਕੁਝ ਦੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੇਰੀ

ਭਰਜਾਈ ਉੱਪਰ ਸੌਂਦੀ ਸੀ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ 'ਆਵਾਜ਼' ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਉੱਪਰ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ।"
"ਤੂੰ ਵੀ?" ਡਿਕਸੀ-ਲੀ ਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਇੱਕ ਜੇਤੂ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀ, ਜਿਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਹੋਵੇ।
"ਪਿਛਲੀ ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਚੀਕ ਸੁਣੀ। ਅਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸੁਣੀ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਸੋਚਿਆ - ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਸੋਚਣਾ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ - ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਬਿੱਲੀ ਦੀ ਚੀਕ ਸੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਉਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਇਹ ਕਿਸੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਰੋਣ ਵਰਗੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਡਰਾ ਦਿੱਤਾ।" ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ, ਪੰਜ ਲੋਕ ਅੰਦਰ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਚੀਕ ਸੁਣੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਗਰਜਣਾ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਬਿੱਲੀ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਗਏ... ਪਰ ਤਾਜ਼ੀ ਬਰਫ਼ ਵਿੱਚ ਜਾਨਵਰ ਜਾਂ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਬੇਸਮੈਂਟ ਤੋਂ ਵੀ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਫ. ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਇਸ ਬੱਚੇ ਦੇ ਰੋਣ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਘਰ ਰਹਿਣ ਆਏ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸਾਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਤੁਸੀਂ ਕਾਲਰ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਵਾਪਸ ਲੈ ਆਏ ਹੋ।'"
ਡਿਕਸੀ-ਲੀ ਨੇ ਘੁਸਪੈਠ ਕੀਤੀ।
ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਗੱਲ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਸੀ।
"ਅਤੇ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਫ. ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਡਾਇਰੀਆਂ ਸਨ - ਉਹ ਲਗਭਗ ਗੁਆਚ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਬਿਲ ਕਾਲਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਆਰਚੀ ਈਟਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾ ਲਿਆ। ਇਹ ਹਨ ਡਾਇਰੀਆਂ।"

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਫ. ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦਿਖਾਈਆਂ, ਸਾਰੀਆਂ ਹੱਥ ਨਾਲ ਲਿਖੀਆਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਇੱਕ ਝਾਤ ਮਾਰਨ ਨਾਲ ਵੀ ਬੱਚੇ ਦਾ ਭੇਤ ਨਹੀਂ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ।
ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖੋਖਲਾ ਖੇਤਰ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਗਏ, ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਡਿਕਸੀ-ਲੀ ਬਹੁਤ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਆਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਕੁਝ ਪਲ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਰੂਪ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਗਰਾਊਂਡ ਫਲੋਰ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਏ ਅਤੇ ਕੁਝ ਕੌਫੀ ਪੀਤੀ।
ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ, ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ-ਸੰਪਰਕ ਸੈਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਿੱਥੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਫ. ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਫਰਸ਼ ਦੇ ਬੋਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਪਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਡੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਅਸਫਲ ਹੋ ਗਈ।
ਦਸੰਬਰ 1963 ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਸਾਡੀ ਯਾਤਰਾ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਫ. ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਮ੍ਰਿਤਕਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ।
"ਕੱਲ੍ਹ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਲਚਸਪ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਬਹੁਤ ਸਮਝਦਾਰ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਔਰਤ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਘਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ। ਕੱਲ੍ਹ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵੇਚਣ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬੋਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ - ਮੈਂ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਰੋਕਿਆ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ, ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਲੰਬੇ ਸਲੇਟੀ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਚਿੱਤਰ ਦੇਖੇ ਹਨ, ਪਰ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਡਰਦੀ ਸੀ। ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ

ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਘਰ ਖਰੀਦਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਇਸਨੂੰ 'ਵਾਚ ਹਾਊਸ' ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਹੋਣ।"
ਫਰਵਰੀ 1964 ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਘਰ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਤਾਰੀਖ਼ ਤੈਅ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਮੇਰੇ ਪੱਤਰਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਕੀ ਘਰ ਦੁਬਾਰਾ ਹੱਥ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੀ?
ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਕੌਣ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸਲ ਮਾਲਕ ਅਜੇ ਵੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਾਲਰ ਹੀ ਸੀ।

*94
ਗੇਅ ਸਟ੍ਰੀਟ ਦਾ ਭੂਤ

ਫ੍ਰੈਂਕ ਪੈਰਿਸ ਅਤੇ ਟੀ.ਈ. ਲੇਵਿਸ ਕਠਪੁਤਲੀ ਸਨ। ਬੱਚੇ ਗ੍ਰੀਨਵਿਚ ਵਿਲੇਜ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਬਣੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਥੀਏਟਰ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਜਿਸਦੀਆਂ ਉੱਚੀਆਂ ਛੱਤਾਂ ਸਨ। ਗ੍ਰੀਨਵਿਚ ਵਿਲੇਜ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦਾ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਹੈ ਜੋ 1700 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਇਹ ਘਰ, 12 ਗੇ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਸਥਿਤ, ਇੱਕ ਆਮ ਪੁਰਾਣਾ ਛੋਟਾ ਟਾਊਨਹਾਊਸ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਸੀਆਂ ਨੇ 1800 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ "ਪਿੰਡ" ਦਾ ਅਰਥ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਇਲਾਕਿਆਂ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।
1924 ਵਿੱਚ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜਾ ਵਾਧਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਵਾਲੇ ਬਾਗ਼ ਨੂੰ ਢੱਕ ਲਿਆ। ਇਸ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰਲ ਬਦਲਾਅ ਨੇ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਡੁਪਲੈਕਸ ਬਣਾਇਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੂਜੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਸੀ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਛੋਟੇ ਕਮਰੇ ਸਨ।
ਘਰ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਮਾਲਕੀ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਇੱਕ ਸਮੇਂ, ਸ਼ਾਇਦ 1930 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਘਰ ਨੰਬਰ 12 ਦਾ ਮਾਲਕ ਇੱਕ ਮੂਰਤੀਕਾਰ ਸੀ।

ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਸ਼ੌਕ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਘਰ ਦੇ ਨਵੇਂ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੀ ਲੁਕਵੀਂ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਅਲਮਾਰੀ ਦੇ ਉੱਪਰ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੇਅਰ ਜਿੰਮੀ ਵਾਕਰ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਚੰਗੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਅਜੀਬ ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ, ਲਗਭਗ ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਘਰ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਹਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਭੂਤਾਂ ਵਾਂਗ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਏ।
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਬ੍ਰੋਕਰ ਮੈਰੀ ਐਲਨ ਸਟ੍ਰੰਸਕੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਈ। 1956 ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਕਠਪੁਤਲੀ ਜੋੜੀ ਪੈਰਿਸ ਅਤੇ ਲੁਈਸ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉੱਪਰਲੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਥੀਏਟਰ ਲਈ ਵਰਕਰੂਮ ਅਤੇ ਸਟੂਡੀਓ ਵਜੋਂ ਹੇਠਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਵੈਸੇ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਆਪਣੇ ਮੀਡੀਅਮ, ਬੈਰੀ ਰਿਟਰ ਨਾਲ ਘਰ ਨਹੀਂ ਗਿਆ।
ਇਹ ਸਭ ਉਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਰਲਡ-ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟਰ ਸਿੰਡੀ ਹਿਊਜ਼ ਮੇਰਾ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲੈਣ ਆਈ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਹੀ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਲੈ ਜਾਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ। ਮਈ 1963 ਦੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗਰਮ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਮੈਂ ਮਿਸ ਹਿਊਜ਼ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਗੇ ਸਟਰੀਟ ਤੱਕ ਗਈ। ਬੈਰੀ ਰਿਟਰ ਨੂੰ ਕੇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ।
ਫਰੈਂਕ ਪੈਰਿਸ ਨੇ ਸਾਡਾ ਨਿੱਘਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਉੱਪਰ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਜਾਏ ਗਏ, ਵਿਸ਼ਾਲ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ। ਕਮਰਾ ਪੂਰਬੀ ਸ਼ੈਲੀ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ,

ਭਾਰੀ ਪਰਦਿਆਂ, ਪੇਂਟਿੰਗਾਂ, ਮੂਰਤੀਆਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਦੋ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਕੁਰਸੀਆਂ 'ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਦੋ ਦੋਸਤ ਬੈਠੇ ਮਿਲੇ: ਰਿਚਰਡ ਐਕਸ., ਤੀਹਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਦਿੱਖ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਪੇਸ਼ੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸੰਪਾਦਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਐਲਿਸ ਮੇਅ ਹਾਲ, ਇੱਕ ਆਕਰਸ਼ਕ ਔਰਤ ਜਿਸਦੀ ਉਮਰ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਬੇਰੀ ਨੂੰ ਗੱਲਬਾਤ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰ ਸਕਾਂ ਬਿਨਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸਾਡੀ ਗੱਲਬਾਤ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਏ।
ਮੈਂ ਫਰੈਂਕ ਪੈਰਿਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਘਰ ਦੇ ਭੂਤ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਇਹ ਕੀ ਅਫਵਾਹ ਹੈ?"
ਉਸਨੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
"ਮੈਂ ਹੇਠਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਰਨਿਸ਼ਿੰਗ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਵੇਰੇ ਲਗਭਗ 3 ਵਜੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਜਾਮਨੀ ਰੰਗ ਦੀ ਤੇਜ਼ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆਈ। ਮੇਰੇ ਕਾਲੇ ਸਪੈਨੀਏਲ ਕੁੱਤੇ ਨੇ ਵੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਜੀਬ ਜਿਹੀ ਬਦਬੂ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਮੇਰਾ ਸਾਥੀ, ਟੈੱਡ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਉਸੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਨੇ ਅਜੀਬ ਜਿਹੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਸੁੰਘਿਆ। ਪਰ ਗੱਲ ਇੱਥੇ ਹੀ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਲੋਕ ਰਾਤ ਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦੇ-ਉਤਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।"
"ਤੇਰਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ ਵਾਲਟਜ਼?"
"ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਉਹ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ, ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਨੌਕਰੀ ਹੋਵੇ," ਫ੍ਰੈਂਕ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਕਰਦੇ ਹਨ।
"ਇੱਕ ਵੀਕਐਂਡ ਵਿਜ਼ਟਰ ਦਾ ਵੀ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ," ਫ੍ਰੈਂਕ ਪੈਰਿਸੀ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ, ਉਸਨੂੰ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸਾਡੀ ਸਾਖ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ

ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਵਾਪਸ ਆਏ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, 'ਓਏ, ਇਹ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਕੌਣ ਹਨ ਜੋ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦੇ-ਉਤਰਦੇ ਹਨ?' ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਨਾਲ ਵਾਲਾ ਘਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਡੇ ਘਰ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਜੋ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਉਹ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਘਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਸਨ। ਪਰ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਹੱਸਮਈ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ?" "ਕਈ ਵਾਰ," ਫ੍ਰੈਂਕ ਅਤੇ ਟੇਡ ਨੇ ਇਕੱਠੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, "ਪਰ ਉੱਥੇ ਕਦੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉਸਨੇ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਫਰੈਂਕ ਪੈਰਿਸ ਝਿਜਕਿਆ, ਫਿਰ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਹ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਹੀ ਮੰਨਦਾ ਹੈ।
"ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕੁੱਤਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਦਿਨ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿਣਾ ਪਿਆ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਮਜਬੂਰੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਸਾਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਇੰਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸਾਡੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਗੁਦਗੁਦਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ - ਇਹ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਭਰ ਦੀ ਆਦਤ ਸੀ। ਇਹ ਸਾਡੇ ਦੋਵਾਂ ਨਾਲ ਕਈ ਵਾਰ ਹੋਇਆ।" ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਮਿਸ ਹਾਲ, ਭੂਰੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਔਰਤ, ਬੈਠੀ ਸੀ।
"ਹਾਂ, ਇੱਥੇ ਜ਼ਰੂਰ ਕੋਈ ਭੂਤ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਫਰਵਰੀ 1963 ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਘਰ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਮੁੰਡੇ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਅਚਾਨਕ ਉਸ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣੇ ਆਏ ਸੀ - ਉਹੀ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਜੋ ਹਾਲਵੇਅ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਅਤੇ

ਇੱਕ ਇਨਵਰਨੈਸ ਕੇਪ - ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਕਾਲੇ ਸਨ। ਸ਼ਾਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਅਜੇ ਵੀ ਕੁਝ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸੀ।"
"ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਫਰੈਂਕ ਪੈਰਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਅਜਨਬੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਮੋੜਿਆ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਪਲ ਉਹ ਧੂੰਏਂ ਦੇ ਬੁੱਲੇ ਵਾਂਗ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ।"
ਪੈਰਿਸ ਵਿੱਚ ਘੁਸਪੈਠ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ, ਸਵੇਰੇ-ਸਵੇਰੇ, ਮੈਂ ਖੁਦ ਭੂਤ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਬਿਲਕੁਲ ਜਿਵੇਂ ਐਲਿਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ - ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਕੱਪੜੇ, ਇੱਕ ਚੋਗਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਟੋਪੀ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਗਲਿਆਰੇ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਐਲਿਸ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੋਵੇਂ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚਮਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸਾਡੇ ਕੁੱਤੇ ਨੇ ਵੀ ਅਜਨਬੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਭੂਤ ਕੋਲ ਗਿਆ, ਦੋਸਤਾਨਾ ਢੰਗ ਨਾਲ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ।"
ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਥ ਇਹ ਸਨ: ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤ, ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਜਿੱਥੇ ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸਨ।

ਗੇਅ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਭੂਤ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਮਰਹੂਮ ਕਠਪੁਤਲੀ ਫਰੈਂਕ ਪੈਰਿਸ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।
ਮੈਂ ਬੈਟੀ ਰਿਟਰ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਹੋਏ ਮਾਨਸਿਕ ਸੰਵੇਦਨਾਵਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।
"ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਹੋਇਆ ਸੀ," ਮੀਡੀਅਮ ਨੇ ਉੱਪਰ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਈ ਹਿੰਸਕ ਲੜਾਈ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਜੂਏ ਦੇ ਅੱਡੇ, ਅਫੀਮ ਪੀਣ ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਆਦਮੀ ਦਾ ਨਾਮ ਮਿੰਗ ਸੀ। ਮਿੰਗ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਆਮ ਚੀਨੀ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਸਦਾ, ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ, ਅਰਥ ਸੂਰਜ ਹੈ।
ਬੈਟੀ ਨੇ ਫਰੈਂਕ ਪੈਰਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਕਰੀਬੀ ਦਾ ਨਾਮ ਜੌਨ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸੱਜੀ ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਪੈਰਿਸ ਸੱਚ ਮੰਨਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਟੇਡ ਲੇਵਿਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਬਰਨਾਰਡ ਐਲ. ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਲੇਵਿਸ ਦਾ ਪਿਤਾ ਬਰਨਹੈਮ ਲੇਵਿਸ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਰਿਚਰਡ ਐਕਸ. ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ

ਸੀਏਂਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਪੇਸ਼ੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸੰਪਾਦਕ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਚੀਨੀ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਅਫੀਮ ਦੇ ਡੇਰਿਆਂ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਪਰ ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸੰਭਵ ਹਨ ਜੋ ਕਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਚਮਕ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਿੰਡ ਕਦੇ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਹੇਠਾਂ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਪੂਰੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਏ। ਬੈਟੀ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਰਗੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ, ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਅਚਾਨਕ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਝੁਕ ਗਈ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਨੇ ਘੇਰ ਲਿਆ ਹੋਵੇ ਜਿਸਦੀ ਗਰਦਨ ਵਿੱਚ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇ।
"ਐਮਾਈਲ," ਉਸਨੇ ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ ਔਰਤ ਦਾ ਸਿਰ ਕਲਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਅਜੇ ਵੀ ਖਿੰਡੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਫਿਰ ਉਹ ਟ੍ਰਾਂਸ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਘਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ। ਅਜੇ ਵੀ "ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ", ਬੈਟੀ ਰਿਟਰ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ "ਐਮਾਈਲ" ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ ਅਤੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਰਕਾਰੀ ਮੋਹਰ ਵਾਲੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇਖੇ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਰੀ ਐਲਨ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਵਿਲਕਿੰਸ ਜਾਂ ਵਿਲਕਿੰਸਨ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ "ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ" ਵੀ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।

ਮਰਹੂਮ ਮਾਧਿਅਮ ਬੈਟੀ ਰਿਟਰ ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
ਬੇਸ਼ੱਕ, ਬੈਟੀ ਨੂੰ ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਬ੍ਰੋਕਰ ਮੈਰੀ ਐਲਨ ਸਟ੍ਰੰਸਕੀ ਜਾਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਮੇਅਰ ਜਿੰਮੀ ਵਾਕਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਇੰਨੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ।
ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੱਡੀਆਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਪਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਬੈਟੀ ਨੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਘਰ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ, ਪਰ ਬੈਟੀ ਨੇ ਅੱਗੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਦੁਖਾਂਤ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਡੂੰਘਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਰੁਕਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਗੇਅ ਸਟ੍ਰੀਟ ਦਾ ਭੂਤ
ਇਸ ਲਈ, ਗੇ ਸਟ੍ਰੀਟ ਦਾ ਭੂਤ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕੋਈ ਵੀ ਸੀ, ਹੱਡੀਆਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕਰਨ ਤੱਕ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਇਹ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਫਰੈਂਕ ਪੈਰੀਸੀ ਅਤੇ ਟੇਡ ਲੇਵਿਸ ਅਕਸਰ ਨੰਬਰ 12 ਗੇ ਸਟ੍ਰੀਟ ਦੇ ਉਸ ਹਨੇਰੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਥੀਏਟਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਕਠਪੁਤਲੀ ਸ਼ੋਅ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਸਨ।

*95
ਜਹਾਜ਼ ਚੈਂਡਲਰ ਦਾ ਭੂਤ

ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇੱਕ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਤੱਥ ਹੈ ਕਿ ਘਰ ਦੀ ਬਣਤਰ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦੇ ਗੰਭੀਰ ਨਤੀਜੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕੰਧ ਹਟਾਓ, ਅਤੇ ਭੂਤ ਪਾਗਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ, "ਭੂਤ ਆਈ ਹੈਵ ਮੀਟ" ਵਿੱਚ ਲੀਟਨ ਬਜ਼ਾਰਡ ਭੂਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ 51 ਵੈਸਟ ਟੈਂਥ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਸਟੂਡੀਓ ਬਿਲਡਿੰਗ ਵਰਗੀ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਢਾਹ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਧੁਨਿਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟਾਂ ਨਾਲ ਬਦਲ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਭੂਤ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ

ਉਤਸੁਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹੋਣਗੇ। ਜੇਕਰ ਭੂਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸਨ - ਭਾਵ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਯਾਦ ਹਨ।
ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਪੂਰਾ ਘਰ ਉਸਦੇ ਅਸਲ ਸਥਾਨ, ਵਾਟਰਫ੍ਰੰਟ ਤੋਂ ਕੁਝ ਗਜ਼ ਦੂਰ ਬਦਲਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੁਸੀਬਤ ਮੰਗ ਰਹੇ ਹੋ। ਵੱਡੀ ਮੁਸੀਬਤ। ਅਤੇ ਇਹੀ ਉਹੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੋਹਾਸੇਟ, ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ, ਇਤਿਹਾਸਕ ਸਮਾਜ ਨੇ ਉਦੋਂ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੋਹਾਸੇਟ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ਿਪਯਾਰਡ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ। ਆਪਣੇ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਬੌਬ ਕੈਨੇਡੀ (ਡਬਲਯੂਬੀਜ਼ੈਡ, ਬੋਸਟਨ) ਦੇ ਨਾਲ, ਮੈਂ 1964 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਠੰਢੀ ਪਤਝੜ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਬੋਸਟਨ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ ਉਸ ਅਜੀਬ ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ਹਿਰ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਇਆ।
ਪੋਸਟ ਰੋਡ ਦੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਲੱਕੜ ਦੀ ਇਮਾਰਤ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਹਲ ਵਰਗੀ ਸੀ ਅਤੇ ਤੂਫਾਨ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਸਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਈ ਲੋਕ ਮਿਲੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਈ. ਸਟੋਡਾਰਡ ਮਾਰਸ਼, ਅਜਾਇਬ ਘਰ (ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਪ ਚੈਂਡਲਰੀ ਬਣ ਗਿਆ) ਦੀ ਉਤਸ਼ਾਹੀ ਕਿਊਰੇਟਰ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਹਿਯੋਗੀ, ਪਤਲੇ ਅਤੇ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਰੌਬਰਟ ਫਰੇਜ਼ਰ ਸਨ। ਬਾਕੀ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਗੁਆਂਢੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟ ਦੀ ਫੇਰੀ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਖੁੰਝਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਘੁੰਮਦੇ ਹੋਏ, ਸਮੁੰਦਰੀ ਸਮਾਨ ਦੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨ ਵਾਲੇ ਟੈਕਲ ਅਤੇ ਵਾਲਰਸ ਟਸਕ ਨੱਕਾਸ਼ੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਭਾਰੀ ਐਂਕਰ, ਹੋਸਟ ਅਤੇ ਰੂਡਰ ਤੱਕ - ਇੱਕ ਸ਼ਿਪਯਾਰਡ ਵਪਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸੰਦ ਅਤੇ ਉਪਕਰਣ।
ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਸੈਮੂਅਲ ਬੇਟਸ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ, ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਬੇਟਸ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ; ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜੌਨ ਬੇਟਸ, ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਦੂਜੇ ਮਾਲਕ, ਜੋ ਸਾਡੀ ਫੇਰੀ ਤੋਂ ਅਠੱਤਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਗਏ ਸਨ। ਜੌਨ ਬੇਟਸ

ਸਥਾਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸੱਜਣ ਵਜੋਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਉਹ ਇਹ ਭੂਮਿਕਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਭਾ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਚੌਵੀ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਮੱਛੀ ਫੜਨ ਵਾਲਾ ਬੇੜਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਤੱਟ ਵੱਡੀਆਂ ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨ ਅਤੇ ਸ਼ਿਪਿੰਗ ਬੰਦਰਗਾਹਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਧਿਆ-ਫੁੱਲਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਫੜਨ ਦੇ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਰਿਕਾਰਡ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਇੱਕ ਰਹੱਸਮਈ ਅਲਮਾਰੀ ਦੇ ਕੋਲ ਦੇਖੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀ ਬੇਟਸ ਨੇ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕੀਤਾ। ਬੋਸਟਨ ਟਰੈਵਲਰ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟਰ ਡੋਰਥੀ ਡੈਮਨ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਰਹੱਸਮਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਕਿਊਰੇਟਰ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਾਰਸ਼ ਨੇ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ, "ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਹਾਸੇਟ ਕੋਵ ਦੇ ਬੀਚ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਆਪਣਾ ਪਿਅਰ ਸੀ, ਅਤੇ 1957 ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਇਸਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।"
"ਕੀ ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਰਹੱਸਮਈ ਘਟਨਾ ਦੀਆਂ ਕੋਈ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਸਨ?"
"ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਪਰ ਇਮਾਰਤ ਬਹੁਤ ਮਾੜੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ।" ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਗੱਲ ਕੀ ਸੁਣੀ?"
"ਦੋ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਣ ਦੇ ਰਹੇ ਸੀ। ਲਗਭਗ ਚਾਲੀ ਲੋਕ ਫਰਾਂਸਿਸ ਹੇਗਾਰਟੀ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸੁਣ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ - ਇਸ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ - ਰਾਬਰਟ ਫਰੇਜ਼ਰ ਨਾਲ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਸਾਨੂੰ ਉੱਪਰੋਂ ਭਾਰੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਘਸੀਟਿਆ ਗਿਆ - ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਫਰੇਜ਼ਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਕੋਈ ਉੱਪਰ ਹੈ; ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਹੋਗੇ?' ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਬੱਚੇ ਹਨ।"

"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਉੱਪਰ ਸੀ?"
"ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਿਸਟਰ ਫਰੇਜ਼ਰ ਉੱਪਰ ਗਏ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਜੀਬ ਚਿਹਰੇ ਨਾਲ ਹੇਠਾਂ ਆਏ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।'"
"ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਜਾਣ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਇੱਕ ਪੌੜੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਹੇਠਾਂ ਨਹੀਂ ਉਤਰਿਆ। ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਤਿੰਨ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਆਈਆਂ।"
ਮੈਂ ਰੌਬਰਟ ਫਰੇਜ਼ਰ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉੱਥੇ ਕੀ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। "ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਮਾਂ?
"ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਸੀ। ਸਾਰੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਬੰਦ ਸਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਹੇਠਾਂ ਆ ਜਾਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਨ।"
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਾਰਸ਼ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਘਟਨਾਪੂਰਨ ਸ਼ਾਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਰੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।
"ਅਸੀਂ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵੱਲ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਇਸ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਯਾਦ ਦਿਵਾ ਦਿੱਤਾ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਹੋਇਆ?" ਅਤੇ ਔਰਤ ਰਿਪੋਰਟਰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਨ ਲੱਗ ਪਈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਾਰਸ਼ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ, "ਇਹ ਜੁਲਾਈ ਦੇ ਕੁਝ ਮੀਂਹ ਵਾਲੇ ਐਤਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਦੇਖੋ, ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਬੰਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਦੂਜੀਆਂ ਦੋ ਇਮਾਰਤਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਮਾਨ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ

ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੈਂ ਅਜੇ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਹੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉੱਪਰ ਭਾਰੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ।"
"ਤੂੰ ਕੀ ਕੀਤਾ - ਸਭ ਕੁਝ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ?"
"ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡੀ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਕੋਈ ਮੈਂਬਰ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਿਊਰੇਟਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ, 'ਹੈਲੋ—ਉੱਪਰ ਕੌਣ ਹੈ?' ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਖੈਰ, ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਰੁੱਖਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਚਿੜ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਫੋਨ ਕੀਤਾ।"
ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਮਿਲਿਆ?
"ਨਹੀਂ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ ਤਾਂ ਪੌੜੀਆਂ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਰੁਕ ਗਈਆਂ। ਫਿਰ ਉਹ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗ ਪਏ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਚੀਕਿਆ, 'ਰੱਬ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ, ਤੁਸੀਂ ਜਵਾਬ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹੇ?' ਅਤੇ ਮੈਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਭੱਜਿਆ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਪਹੁੰਚਿਆ ਉਹ ਰੁਕ ਗਏ।"
ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜੋ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਉਹ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਕੀ ਉਹ ਵੀ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਰਤਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ?
"ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ, ਅਸੀਂ ਚਾਰ ਜਣੇ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਸੱਜਣ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸਾਡੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਜਿਹਾ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।"
ਮੈਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਫਰੇਜ਼ਰ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਾਰਸ਼ ਨੂੰ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਸਨ।
"ਮੇਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਦਸ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਹੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਬਣ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ

ਮੌਤ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਉਸਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਦੇਖਿਆ। ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਵੀ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ, ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਠੀਕ ਹੈ।"
"ਕੀ ਪਿਛਲੇ ਜੁਲਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਹੋਰ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਹੈ?"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਾਰਸ਼ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਗਈ। ਮੇਰਾ ਮੁੱਖ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਪੁਸ਼ਾਕਾਂ ਦੇ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਕੰਮ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।"
ਅਸੀਂ ਉੱਪਰ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੇਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ ਮਿਸਟਰ ਬੇਟਸ - ਜਾਂ ਜੋ ਵੀ ਭੂਤ ਸੀ - ਸਾਡੇ ਲਈ ਆਉਣਾ ਚਾਹੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਉੱਪਰ ਅੱਧੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਚੁੱਪਚਾਪ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਿੱਥੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।
"ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਆ ਰਹੀ ਸੀ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਾਰਸ਼ ਨੇ ਦੁਹਰਾਇਆ। "ਭਾਰੀ, ਮਰਦਾਨਾ ਕਦਮ, ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਵਰਗੇ।"
ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਹ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉੱਚੀ ਅੱਡੀ ਵਾਲੀ ਜੁੱਤੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਹ ਦਸ ਭੂਤਾਂ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਖੋਖਲਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਾਰਸ਼ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਇਹ ਜੌਨ ਬੇਟਸ ਦਾ ਦਫਤਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਭਾਰਤੀ ਗੁੱਡੀ ਹੈ ਜੋ ਕਈ ਵਾਰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸ਼ੈਲਫ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਇਸਨੂੰ ਸੁੱਟ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।"
ਮੈਂ ਗੁੱਡੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੁੱਡੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਭਾਰਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈਆਂ ਅਤੇ ਵੇਚੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।

"ਲੈਕਚਰ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਵੀ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ, ਪਰ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਹੱਸੇ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਾਰਸ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੈਡਲੀ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਆਈਆਂ ਸਥਾਨਕ ਔਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਕੀ ਉਹ ਇੱਥੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਅਜੀਬ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਸੀ? "ਮੈਨੂੰ ਬੇਚੈਨੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਰੁਕ ਕੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, "ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ 'ਮੌਜੂਦ' ਹੈ ਜੋ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹੈ।"
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਭੂਤ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਕਕਾਰਥੀ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਔਰਤ ਨੂੰ ਵੀ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮਾਹੌਲ ਅਤੇ ਸੰਕੇਤਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਮੈਂ ਉਸ ਰਾਤ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵੱਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਫਿਰ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਤਾਜ਼ੀ ਹਵਾ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮਾਹੌਲ ਬੇਚੈਨ ਜਾਪ ਰਿਹਾ ਸੀ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਕਕਾਰਥੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਮੈਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਦਿੱਖ ਭੂਤ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ।
“ਜੌਨ ਬੇਟਸ,” ਮੈਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, “ਜੇ ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਹੋ, ਤਾਂ ਕੀ ਮੈਂ, ਇੱਕ ਅਜਨਬੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਸਕੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਹੋ?” ਮੈਨੂੰ ਦੂਰੋਂ ਆ ਰਹੀ ਕਾਰ ਦੇ ਹਾਰਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਵੀ ਸੁਣਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਭੂਤ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਗਲਤ ਭੂਤ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਾਂ

ਸ਼ਾਇਦ ਜੌਨ ਬੇਟਸ ਨੂੰ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਆਉਣਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸਿਰਫ਼ ਚੁੱਪ ਸੀ।
"ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਬੇਟਸ," ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਿੱਠੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿਓ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸੁੰਦਰ ਘਰ ਨੂੰ ਅੰਦਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਜਾਂ ਕੰਮ ਦੀ ਨਿਰਾਦਰ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਹੋਰ ਲੋਕ ਆ ਸਕਣ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰ ਸਕਣ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਮਹਾਨ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਲਈ ਸਤਿਕਾਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਚਲੇ ਜਾਣ।" ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬੋਲਿਆ, ਤਾਂ ਇੰਨੀ ਚੁੱਪ ਸੀ ਕਿ ਚੂਹੇ ਦੇ ਸਾਹ ਲੈਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵੀ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਟੋਟੇ-ਟੋਟੇ ਪੌੜੀਆਂ ਉਤਰੇ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਦੀ ਠੰਢੀ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਆਏ। ਕਾਉਬੌਏ ਸਟਾਰ ਰੈਕਸ ਟ੍ਰੇਲਰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਜੋ ਬੋਸਟਨ ਤੋਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਆਈ ਸੀ, ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਹੇ ਸਨ - ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਦਮ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣਗੇ? ਜਾਂ ਕੀ ਜੌਨ ਬੇਟਸ ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਮੁੰਦਰੀ ਹਵਾ ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਮੱਥੇ ਨੂੰ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਛੂਹਦੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦਾ ਘਰ ਬੀਚ 'ਤੇ ਸੀ?
ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਕਿਉਂ ਸੀ? ਕੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉੱਪਰਲੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ? ਮਸ਼ਹੂਰ ਬੈਚਲਰ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹਿੰਸਾ ਦੀਆਂ ਅਫਵਾਹਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ ਅਣਗਿਣਤ ਸਬੰਧ ਸਨ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਇੱਕ ਰਾਤ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਸਟਿੱਕੀ ਸਟੋਰ ਮਾਲਕ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਫਲ ਕਰੀਅਰ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ। ਇੱਕ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਕਿਊਰੇਟਰ ਤੋਂ ਕੋਈ ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਜੌਨ ਬੇਟਸ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਬੁੱਢਾ ਜੌਨ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਾਲਕ ਦਲ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਪਰਦੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਭੂਤ ਜਹਾਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਸੀ।

*96
ਰਿੰਗਵੁੱਡ ਮੈਨੋਰ ਵਿਖੇ ਭੂਤ-ਨੌਕਰ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ

ਦੱਖਣੀ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਿੰਗਵੁੱਡ ਦਾ ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਹਮਰੁਤਬਾ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਮੈਂ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਵਿੱਚ ਰਿੰਗਵੁੱਡ ਮੈਨੋਰ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸੈਡਲ ਰਿਵਰ ਦੇ ਨੇੜਲੇ ਨਿਵਾਸੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਡਵਰਡ ਥੈਲ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ। ਇਤਿਹਾਸ ਪ੍ਰੇਮੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੁਨਰਮੰਦ ਭੂਗੋਲ ਵਿਗਿਆਨੀ ਅਤੇ ਨਕਸ਼ਾਕਾਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਥੈਲ ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਨੋਰ ਹਾਊਸ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਅਲੌਕਿਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰਾਮਾਪੋ ਪਹਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਪਹਾੜੀ ਲੋਕ ਰਾਤ ਨੂੰ ਮੈਨੋਰ ਹਾਊਸ ਤੋਂ ਬਚਦੇ ਸਨ। "ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੇ ਫੌਜੀ ਭੂਗੋਲ ਵਿਗਿਆਨੀ, ਰਾਬਰਟ ਏਰਸਕਾਈਨ, ਨੂੰ ਇਸ ਕੈਂਪਸ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਥੈਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ।
ਮੈਨੋਰ ਹਾਊਸ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ 1740 ਵਿੱਚ ਨੇਵਾਰਕ ਦੇ ਓਗਡੇਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਲੋਹੇ ਦੀ ਭੱਠੀ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਇਲਾਕਾ ਖਾਣਾਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੈ ਅਤੇ ਕਦੇ ਲੋਹੇ ਦੀ ਖੁਦਾਈ ਅਤੇ ਪਿਘਲਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਕੇਂਦਰ ਸੀ। 1762 ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਦੂਜੀ ਭੱਠੀ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਘਰ ਵੀ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਘਰ ਅੱਜ ਵੀ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੋਰ ਹਾਊਸ ਦੇ ਬੇਤਰਤੀਬ ਢਾਂਚੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਦਾ ਹੈ। 1764 ਵਿੱਚ, ਪੀਟਰ ਹੈਸਨਕਲੇਵਰ ਨੇ ਘਰ ਅਤੇ ਲੋਹੇ ਦੇ ਕੰਮ ਖਰੀਦੇ। ਉਸਨੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਇੰਨੇ ਦਿਖਾਵੇ ਨਾਲ ਚਲਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ "ਦ ਬੈਰਨ" ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਣ ਲੱਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹੈਸਨਕਲੇਵਰ ਆਪਣੇ ਸਮਰਥਕਾਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਫ਼ੀ ਲੋਹਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਰੌਬਰਟ ਏਰਸਕਲੀਨ ਨੇ ਉਸਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲੈ ਲਈ। ਜਦੋਂ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਲੋਹੇ ਦੇ ਕੰਮ ਬੰਦ ਕਰਨੇ ਪਏ। ਏਰਸਕਲੀਨ ਦੀ ਖੁਦ 1780 ਵਿੱਚ ਜ਼ੁਕਾਮ ਕਾਰਨ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।

1807 ਤੱਕ, ਲੋਹੇ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਵੱਧ ਫੁੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਵਾਰ ਮਾਰਟਿਨ ਰਾਇਰਸਨ ਦੀ ਸਰਪ੍ਰਸਤੀ ਹੇਠ, ਜਿਸਨੇ ਖੰਡਰ ਹੋਏ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਇਆ। 1830 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਲੋਹੇ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਗਿਰਾਵਟ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 1853 ਵਿੱਚ ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਪੀਟਰ ਕੂਪਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਉਸਦਾ ਜਵਾਈ, ਅਬਰਾਮ ਐਸ. ਹੇਵਿਟ, ਜੋ ਕਦੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦਾ ਮੇਅਰ ਰਹਿ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਮੈਨੋਰ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।
ਕੂਪਰ ਦੀ ਧੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੇਵਿਟ, ਨੇ ਸਾਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ 51-ਕਮਰਿਆਂ ਵਾਲੀ ਹਵੇਲੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਅੱਜ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੱਦ ਤੱਕ ਬਦਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕਈ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜੋੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਖੰਡਿਤ ਦਿੱਖ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੇਂਦਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੇਵਿਟ ਪਰਿਵਾਰ 1936 ਤੱਕ ਰਿੰਗਵੁੱਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਏਰਸਕਾਈਨ ਹੇਵਿਟ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਰਾਜ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਹਵੇਲੀ ਇੱਕ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਬਣ ਗਈ, ਜਿੱਥੇ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਮੂਲੀ ਫੀਸ ਲਈ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਘੁੰਮਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਸੀ। ਸੰਕਟ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। 1778 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡਕੈਤੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਨੇੜਲੇ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਕਈ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਸੈਨਿਕਾਂ ਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਮਹਾਂਮਾਰੀ ਦੌਰਾਨ ਮਾਰੇ ਗਏ ਸਨ। ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਵੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਰਸੋਈਏ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬਟਲਰ ਦੁਆਰਾ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਨੇੜਲੇ ਲੋਹੇ ਦੀਆਂ ਖਾਣਾਂ ਵਿੱਚ ਕਈ ਹਾਦਸਿਆਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਲੈ ਲਈਆਂ ਸਨ।
ਹਿਊਟ ਕੁੜੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਸੈਲੀ, ਸ਼ਰਾਰਤਾਂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸੰਪੂਰਨ ਉਮੀਦਵਾਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਕਲੇਅਰ ਥੈਲ ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਐਥਲ ਜੌਹਨਸਨ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ

ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਘਰ ਪਹੁੰਚਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ, ਜਦੋਂ ਸਾਰੇ ਸੈਲਾਨੀ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ।
ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਕੈਥਰੀਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ, ਏਥਲ ਮੇਅਰਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਮਈ 1965 ਦੀ ਇੱਕ ਹੁੰਮਸ ਭਰੀ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਘਰ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਏ। ਜਿਮ ਬਾਇਰਨ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ, ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਸਮੀਖਿਆ ਲੇਖਕ ਹਾਸਕੇਲ ਫ੍ਰੈਂਕਲ ਦੇ ਨਾਲ।
ਅਸੀਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚੇ, ਪਰ ਅਜੇ ਵੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਾਰਕ ਦਾ ਸ਼ਾਂਤ ਮਾਹੌਲ, ਜਿਸਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਮੈਨਰ ਹਾਊਸ ਸੀ, ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਘਰਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਸੀ ਜੋ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਪੇਂਡੂ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।
ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਦੇਰ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹੇ, ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਦੇ ਮੱਛਰਾਂ ਨਾਲ ਲੜਦੇ ਹੋਏ, ਫਿਰ ਮੈਂ ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਏਥਲ ਨੂੰ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਥੋਲੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵੇਖੀਆਂ ਸਨ।
"ਘਰ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਇਕੱਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਮੈਂ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਅਜੀਬ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਹੈ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਥੈਲ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਵਾਲਡਰੋਨ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਰਿੰਗਵੁੱਡ ਮੈਨੋਰ ਦਾ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤੱਕ। ਉਹ ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਦਿਆਲਤਾ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਹੱਸਮੁੱਖ, ਚਿੱਟੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਆਪਣੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਸਾਵਧਾਨ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਤੱਥ ਦੱਸਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਲਈ ਅਸਲੀ ਸਨ।
"ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਸੀ," ਸ਼੍ਰੀ ਵਾਲਡਰੋਨ ਨੇ ਗੱਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। "ਇੱਕ ਦਿਨ, ਅੱਜ ਵਾਂਗ, ਮੈਂ ਦੁਪਹਿਰ ਵੇਲੇ ਆਪਣੇ ਡੈਸਕ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਕਮਰੇ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਦਫਤਰ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਹੈ। ਮੈਂ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਆਉਂਦੇ

ਸੁਣਿਆ। ਇਹ ਕੋਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਮੇ ਅਕਸਰ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਦਮ ਮੇਰੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਬਿਨਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੋਚੇ-ਸਮਝੇ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਦੋ ਕਾਮੇ ਬਾਹਰੋਂ ਅੰਦਰ ਆਏ, ਅਤੇ ਇਕੱਠੇ ਅਸੀਂ ਪੂਰੀ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸਨੇ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ।"
"ਕੀ ਕੋਈ ਤੁਹਾਡੀ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਦਾ ਸੀ?"
"ਅਸੰਭਵ। ਚੰਗੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸੀ।"
"ਕੀ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੋਇਆ?"
"ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਅਜਿਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਰਾਤ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਇੱਥੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਖੌਤੀ ਰਾਖਸ਼ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦਾ ਸੀ, ਦੂਜਾ ਐਲੀਮੈਂਟਰੀ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ - ਸੋਲਾਂ ਅਤੇ ਤੇਰਾਂ ਸਾਲ ਦਾ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਕੱਲਾ ਅੰਦਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉੱਪਰ, ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਹਟ ਸੁਣੀ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਕੰਮ ਤੋਂ ਘਰ ਆ ਗਿਆ ਹੈ।"
ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਉਸਨੂੰ ਡਰਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਹੇਠਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ। ਪਰ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਉਂਦੀ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਤੰਗ ਆ ਕੇ, ਉਹ ਉੱਪਰ ਆ ਗਿਆ। ਹਨੇਰਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਘਰ ਵਾਪਸ ਭੱਜਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਭਰਾ ਮਿਲਿਆ, ਜੋ ਕਦੇ ਵੀ ਹਵੇਲੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ।
ਬ੍ਰੈਡਲੀ ਵਾਲਡਰੋਨ ਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਉਸ "ਵੱਡੇ" ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ 'ਤੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਸਥਾਨਕ ਪਹਾੜੀ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਰੌਬਰਟ ਏਰਸਕਾਈਨ ਦੇ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਕਹਾਣੀਆਂ ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਲਾਲਟੈਣ ਲੈ ਕੇ ਘੁੰਮਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਮੈਨਰ ਹਾਊਸ ਤੋਂ ਅੱਧਾ ਮੀਲ ਦੂਰ ਸੜਕ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਕਬਰ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਘਰ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ।
ਵੇਨ ਡੈਨੀਅਲ, ਜੋ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਥੋਲੇ ਦੇ ਨਾਲ ਘਰ ਆਇਆ ਸੀ, ਹੁਣ ਬੋਲਿਆ। ਸ਼੍ਰੀ ਡੈਨੀਅਲ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਮੂਲ ਅਮਰੀਕੀ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਮੁਰੰਮਤਕਾਰ ਸਨ।
"ਮੈਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਉੱਪਰਲੇ ਦੋ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਹੁਣ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤਲਾਸ਼ੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਮੈਂ ਏਥਲ ਮੀਅਰਸ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਮੈਨੋਰ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ, ਗਰਾਊਂਡ ਫਲੋਰ ਦੇ ਹੁਣ ਸੁੰਨਸਾਨ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਅਤੇ ਰਸਤਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹੋਏ, ਏਥਲ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਜਾਂਦੇ ਰਹੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਏਥਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕੀ।
"ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਸਰਾਪ ਕਾਰਨ ਮਰ ਗਿਆ," ਉਹ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ, ਫਿਰ ਜਿਵੇਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਆ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, "ਜੈਕਸਨ ਵ੍ਹਾਈਟ... ਇਸਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ?"
ਮੈਂ ਇਹ ਨਾਮ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਕਲੇਅਰ ਥੈਲ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ "ਜੈਕਸਨ ਵ੍ਹਾਈਟ" ਰਾਮਾਪੋ ਪਹਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਮਿਸ਼ਰਤ ਨਸਲ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਆਮ ਸਥਾਨਕ ਨਾਮ ਹੈ। ਐਥਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਗੁਲਾਮ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
"ਜੈਕਸਨ ਵ੍ਹਾਈਟ" ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਸੁਣ ਕੇ ਏਥਲ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਮੰਨ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦਾ ਨਿੱਜੀ ਨਾਮ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਜੈਕਸਨ

ਵ੍ਹਾਈਟ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੂਲ ਅਮਰੀਕੀ ਹਨ ਅਤੇ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਲੇ ਹਨ, ਪਰ ਗੋਰੇ ਨਹੀਂ ਹਨ।
ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ, ਜੋ ਕਿ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਕੰਧ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਬਿਸਤਰਾ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮੇਜ਼ ਸੀ। ਏਥਲ ਨੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਬੇਯਕੀਨੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ ਜੋ ਉਸਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਵੇਖੀ ਸੀ।
"ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਜ਼ਮੀਰ ਵਾਲਾ ਮਰ ਗਿਆ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਜੋ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮੀਲਾਂ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਸਨ।"
ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਏਰਸਕਾਈਨ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਵੱਡੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਏ; ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਕਦੇ ਨੌਕਰਾਂ ਦਾ ਕਮਰਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਸੀ, ਇੱਕ ਸੰਗਮਰਮਰ ਦੀ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਕਈ ਕੁਰਸੀਆਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਓਕ ਮੇਜ਼ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਬੈਠ ਗਏ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਰ ਅਤੇ ਕੈਮਰਾ ਸੈੱਟ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਐਥਲ ਮੇਅਰਸ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਤੜਫ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਗਾਈਡ ਐਲਬਰਟ ਦੀ ਬੇਮਿਸਾਲ ਆਵਾਜ਼ ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਨਿਕਲੀ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਕਮਰਾ ਚੇਤਨਾ ਦੀਆਂ ਪਰਤਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਕਿ ਕਾਲੇ ਲੋਕ ਇੱਥੇ ਜੈਕਸਨ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਸਨ, ਜੋ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੋਵੇ।
"ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਮੌਤ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਹੀ ਹੋ ਗਈ... ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਲੂਸੀ ਬੈੱਲ ਸੀ, ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਨੌਕਰਾਣੀ ਸੀ।"
ਅਚਾਨਕ, ਐਲਬਰਟ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਇੱਕ ਤਿੱਖੀ, ਬੇਚੈਨ ਔਰਤ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ, ਜੋ ਹਰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

"ਨਹੀਂ...ਮੈਂ ਨਹੀਂ...ਰੱਬ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ...ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਖਾਵਾਂਗਾ ਕਿ ਕਿੱਥੇ...ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੂਹਿਆ...ਕਦੇ ਨਹੀਂ..."
ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਅਦਿੱਖ ਤਸੀਹੇ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਗ੍ਰਸਤ ਏਥੇਲ ਮੇਜ਼ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਈ ਅਤੇ ਰੋਣ ਲੱਗੀ:
"ਨਹੀਂ...ਨਹੀਂ...ਨਹੀਂ!" ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਕੁੱਟਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ ਤਸੀਹੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ?
"ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ!" ਭੂਤ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।
"ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਛੂਹਿਆ... ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਛੂਹਿਆ..." ਉਹ ਦੁਹਰਾਉਂਦੀ ਰਹੀ। ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਲੂਸੀ," ਉਸਨੇ ਦਰਦ ਭਰੀ, ਤਿੱਖੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਐਥਲ ਮੇਅਰਜ਼ ਦੀ ਆਮ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਸੀ।
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਲ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ," ਅਤੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੌਣ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਕਿਉਂ ਆਏ ਸੀ। ਬੇਕਾਬੂ ਰੋਣਾ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ।
"ਉਹ ਵੀ ਬੇਕਸੂਰ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਤੁਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। ਏਥਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਮਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਸੀ?
"ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਲਿਆ," ਉਸਨੇ ਦੁਹਰਾਇਆ। "ਇਹ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੈ।"
ਉਸਨੇ ਕੀ ਨਹੀਂ ਲਿਆ? ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆ ਰਹੀ ਹਾਂ," ਅਤੇ ਉਹ ਆਖਰਕਾਰ ਸਮਝ ਗਈ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿੱਥੇ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ।

"ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ, ਯਿਰਮਿਯਾਹ, ਕੀ ਤੂੰ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਹੈਂ?" ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ।
"ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਵੀ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰਕ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ - ਸਿਰਫ਼ ਯਿਰਮਿਯਾਹ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਏਥਲ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਨੂੰ ਕੁਚਲਦੇ ਹੋਏ, ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, "ਦੋਸਤ!" ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਛੁਡਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਈ। ਏਥਲ ਦੀ ਪਕੜ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਕੋਮਲ ਅਤੇ ਨਾਜ਼ੁਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਉਸ ਆਤਮਾ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਜਿਸਨੇ ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਸੀ!
"ਨਾ ਜਾਓ!"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਬੋਲੇਗੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਰੁਕ ਜਾਵਾਂਗਾ। "ਮੈਂ ਕਦੇ ਚੋਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਹਨੇਰਾ ਹੈ... ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਕੁਝ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ... ਮੈਂ ਸਭ ਕੁਝ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?"
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਵਾਂਗਾ," ਮੈਂ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ। "ਮੈਰੀ...ਮੈਰੀ...ਤੂੰ ਕਿੱਥੇ ਹੈਂ?" ਉਸਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ।
"ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?"
ਉਹ ਆਪਣੀ ਇੱਜ਼ਤ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਭੀਖ ਮੰਗ ਰਿਹਾ ਹੈ।
"ਉਹ ਹੁਣ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"
"ਇੱਥੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸੀ?"
"ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ...ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ...।"
"ਜੇ ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਗਲਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਸਾਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ? ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"

"ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ...ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ...ਜੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਹੈ...ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ..."
ਆਵਾਜ਼ ਫਿਰ ਤਿੱਖੀ ਅਤੇ ਭਾਵੁਕ ਹੋ ਗਈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੀ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ। ਅਚਾਨਕ, ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਏਥੇਲ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਮਾਣ ਨਾਲ ਬੈਠੀ, ਉਸਨੇ ਬੰਦ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਘੁਸਪੈਠ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਜਨਬੀ ਹੋਈਏ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਦਾ ਉੱਚ-ਮੱਧ ਵਰਗੀ ਲਹਿਜ਼ਾ ਸਖ਼ਤ ਸੀ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸਲਾਹ ਦੇਣਾ ਵਿਅਰਥ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਸ ਨੌਕਰਾਣੀ ਬਾਰੇ ਕੀ?"
"ਇੱਥੋਂ ਚਲੇ ਜਾਓ," ਔਰਤ ਨੇ ਹੰਕਾਰ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਚਲੇ ਜਾਓ!" "ਕੁੜੀ ਨੇ ਕੀ ਲਿਆ?" ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਠੰਡੇ, ਗੁੱਸੇ ਭਰੇ ਜਵਾਬ ਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ।
ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਾਂਗਾ।
ਤਾਂ ਕੀ ਉਹ ਬੇਕਸੂਰ ਹੈ?
ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੋਚਣ ਲਈ ਕੁਝ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਥੋੜੇ ਹੋਰ ਗੱਲਬਾਤ ਵਾਲੇ ਸਨ।
"ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਘਰ ਕਿਵੇਂ ਹੋ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਘਰ ਹੈ?
"ਮੈਂ ਨੌਕਰਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਵਾਂਗੀ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਰਦਨ ਤੋਂ ਫੜ ਕੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿਆਂਗੀ," ਉਸਨੇ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ।
ਮੈਂ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਨੌਕਰ ਜਾਣ ਲੈਣਗੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ?"

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਾਣ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਹਾਂ।
"ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
ਮੈਂ ਨਾ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਦੱਸਾਂਗਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਾਂਗਾ! ਮੈਂ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੀਤਣ ਬਾਰੇ ਸਮਝਾਇਆ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।
"ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਾਂਗਾ... ਬੁੱਢਾ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਆਪਣੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਨਾਲ ਦੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਹੋ?"
ਮੈਂ ਏਥਲ ਮੇਅਰਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ, ਭੂਤ, ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ।

ਰਿੰਗਵੁੱਡ ਮੈਨੋਰ, ਐਨਜੇ—ਇਸਦੇ ਮਰਹੂਮ ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਘਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ।
ਉਸਨੇ ਏਥਲ ਦੀ ਮੁੱਠੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਮਾਰੀ।
"ਇਹ ਆਦਮੀ ਪਾਗਲ ਹੈ," ਭੂਤ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਸਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਲੈ ਜਾਓ!"

ਮੈਂ ਚਿੱਟੇ ਭੇਸ ਵਿੱਚ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਆਦਮੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਗਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਔਰਤ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਵੇ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣੇ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਨੌਕਰਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੀ ਰਹੀ, ਪਰ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਦੀ ਪੁਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ।
"ਯਿਰਮਿਯਾਹ, ਜੇ ਤੂੰ ਮੇਰੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਬਚਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਇਸ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਲੈ..." ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮਾਧਿਅਮ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਈਆਂ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਭੂਤ ਨੂੰ "ਦੇਖ" ਸਕੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਝਟਕਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ "ਔਰਤ" ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣਾ ਗੁੱਸੇ ਭਰਿਆ ਸਰਾਪ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਘਬਰਾਹਟ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਵੱਲ "ਦੇਖਣ" ਲੱਗ ਪਈ।
"ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਡਾਕਟਰ...ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ...ਲੌਰਾ! ਲੌਰਾ! ਮੈਂ ਬਿਮਾਰ ਹਾਂ। ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਸੁਣਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਲੌਰਾ, ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਓ। ਮੈਂ ਮਰਨ ਵਾਲੀ ਹਾਂ!"
ਮੈਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਦਰਅਸਲ, ਤੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈਂ।"
"ਇਹ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦਾ ਸੀ," ਭੂਤ ਰੋਇਆ। "ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਨਾ ਰੱਖਣ ਦਿਓ। ਉਸ ਬਦਮਾਸ਼ ਨੂੰ ਇਹ ਨਾ ਦੇਣ ਦਿਓ! ਮੈਂ ਇਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਰਨ ਨਾ ਦਿਓ। ਓਹ, ਓਹ..."
ਮੈਂ ਐਲਬਰਟ, ਜੋ ਕਿ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੁਖੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਲੈ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪਰਦੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਲੈ ਜਾਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਰਿੰਗਵੁੱਡ ਦੇ ਉਸ ਠੰਡੇ ਜਾਰਜੀਅਨ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਦਾ ਸਾਰ ਸਾਡੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ, ਰੋਣ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਘੱਟ ਗਈਆਂ।
ਮੈਨੂੰ ਐਲਬਰਟ ਦੀ ਸਾਫ਼, ਸਟੀਕ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਜਨਬੀ, ਸਾਫ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਰਦ, ਖੰਘਦਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਹੇਠਲੇ-ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬੋਲਦਾ ਹੋਇਆ ਅੰਦਰ ਆਇਆ।

"ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ?"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਹ ਕੌਣ ਹੈ?"
ਆਵਾਜ਼ ਅਜੀਬ ਜਿਹੀ ਦੱਬੀ ਹੋਈ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਦੂਰੋਂ ਆ ਰਹੀ ਹੋਵੇ।
"ਯਿਰਮਿਯਾਹ... ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ?" ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਉਦਾਸੀ ਦੀ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੁਰ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਨੀਂਦ ਆ ਰਹੀ ਹੈ," ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਇਸ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਕੌਣ ਹੈ?
"ਹੋ ਹੋ, ਹਾਂ," ਭੂਤ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ ਹੈ।
ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ?" ਫਿਰ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਈ, ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਅਜੀਬ ਮਾਹੌਲ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭੈੜੇ ਗੋਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੋ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਉਸ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
"ਉਹ ਇੱਕ ਬੌਬ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਰਹੱਸਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਇੱਕ ਪੂਰਾ ਆਵਾਰਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਉਲਝਣ ਹੈ।"
"ਇੱਥੇ ਹੋਰ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਮੈਨੂੰ ਤੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ," ਨੌਕਰ ਦੇ ਭੂਤ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਤੁਸੀਂ ਭੈੜੇ ਗੋਰੇ ਲੋਕ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ!" ਉਸਨੇ "ਗੋਰੇ" ਸ਼ਬਦ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ...ਲੂਕ।"

ਮੈਂ ਮੌਤ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਬਾਰੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸਮਝਾਇਆ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਜੋ ਜਵਾਬ ਮਿਲਿਆ ਉਹ "ਔਰਤ" ਤੋਂ ਮਿਲੇ ਜਵਾਬ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸੁਹਿਰਦ ਸੀ। ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਮੌਤ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
"ਉਹ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਕੀ ਕਹੇਗੀ? ਉਹ ਕੀ ਕਹੇਗੀ?" ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ। "ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੀ ਲੋੜ ਹੈ।"
"ਨਹੀਂ, ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਹ ਵੀ ਮਰ ਗਈ ਹੈ।" ਉਹ ਖ਼ਬਰ 'ਤੇ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ ਵਰਗੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਔਰਤ ਲਈ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਤੇਰਾ ਕੀ ਗੁੱਸਾ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਹੁਣ ਪੁੱਛਿਆ। ਮਾਮਲਾ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੀ ਉਹ "ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ" ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਸੀ? "ਲੂਸੀ ਵੀ ਭੈੜੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ।
"ਕੀ ਉਹ ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਸੀ?"
ਇਸਨੂੰ ਇਹੀ ਕਹੋ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
ਉਹ ਇੱਥੇ ਹੈ।
"ਤਾਂ ਫਿਰ ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈਂ ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਘਰ ਛੱਡਣਾ ਪਵੇਗਾ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਦਬਾਉਣ ਵਾਲੇ ਰੁੱਖ, ਆਦਮੀ, ਦਬਾਉਣ ਵਾਲੇ ਰੁੱਖ," ਉਸਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਘਰ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ।"
"ਇਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਉਹ ਔਰਤ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਮਰੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਹੇ ਮਹਾਨ ਗੋਰੀ ਆਤਮਾ - ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਹੱਸਦੇ ਹਾਂ।" ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?
"ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਪਤਨੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ, ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਪਤਨੀ ਹੈ। ਲੂਸੀ ਬੈੱਲ, ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ, ਪਰ ਇੱਕ ਚੰਗੀ। ਮਹਾਨ ਚਿੱਟੀ ਆਤਮਾ ਵਾਂਗ। ਮੈਂ ਦਿਨ ਰਾਤ ਸਖ਼ਤ

ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ! ਮੈਂ ਵੀ ਇੱਕ ਚੋਰ ਹਾਂ। ਕੱਲ੍ਹ ਹੀ। ਮੇਰੀ ਪਿੱਠ ਦੇਖੋ! ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਦੇਖੋ! ਰੈੱਡ ਫੌਕਸ, ਉਸਨੂੰ ਦੇਖੋ। ਮੇਰੀ ਪਿੱਠ ਦੇਖੋ, ਉਸਨੂੰ ਦੇਖੋ!"
ਉਸਦਾ ਗੁੱਸਾ ਘੱਟ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੁਣ ਨਰਮ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਨੀਂਦ ਆ ਰਹੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਨੀਂਦ ਆ ਰਹੀ ਹੈ... ਮੇਰੀ ਲੂਸੀ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਤੁਰੇਗੀ... ਦੂਤ ਦੀ ਆਤਮਾ... ਮੇਰੇ ਲੋਕ ਦੁਖੀ ਹਨ... ਉਸਦੀ ਚਮੜੀ ਮੇਰੀ ਵਰਗੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ... ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰੋ, ਮੇਰੀ ਲੂਸੀ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰੋ..."
ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਲੂਕ ਕੋਲ ਭੇਜਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ," ਭੂਤ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ।
ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਅੰਦਰ ਕਿਉਂ ਆਏ ਸਨ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਰੋਏ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਾਰੇ ਚਲੇ ਗਏ।
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਐਲਬਰਟ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸਾਜ਼ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੰਭਾਲ ਲਓ।" ਕੁਝ ਹੀ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਏਥਲ ਜਲਦੀ ਹੀ ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਗਿਆ।
"ਮੇਰੀ ਪਿੱਠ ਦਰਦ ਕਰਦੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ। "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਹਿੱਲ ਸਕਦੀ ਹਾਂ।"
ਕਈ ਵਾਰ, ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਟ੍ਰਾਂਸ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਲਈ, "ਅਸਥਾਈ ਲੱਛਣ" ਜਾਂ ਭੂਤ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਸੰਕੇਤ ਬਣੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਮੈਂ ਏਥੇਲ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਬੰਦ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ, ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਲੈ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਾਰ ਸਭ ਕੁਝ "ਸਾਫ਼"

ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਦੋ ਕਮਰਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੀਕ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਭੂਤ ਦੇ ਭਾਰਤੀ ਸੁਭਾਅ ਬਾਰੇ ਉਤਸੁਕਤਾ ਸੀ। ਕੀ ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭਾਰਤੀ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ?
"ਬਿਲਕੁਲ," ਮਿਸਟਰ ਵਾਲਡਰੋਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਉਹ ਮਿਸ਼ਰਤ ਨਸਲ ਦੇ ਹਨ, ਅਕਸਰ ਨੀਗਰੋ ਨਸਲ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੇ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜੈਕਸਨ ਗੋਰੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਇੱਥੇ ਨੌਕਰਾਂ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ।"
ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਨੇ ਹੇਠਾਂ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਜੋ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਹਟ ਸੁਣੀ ਸੀ, ਉਹ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੰਭਵ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਤੋਂ ਆਏ ਹੋਣ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਉਸਦੇ ਦਫਤਰਾਂ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉੱਪਰ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਜਾਂ ਲੂਸੀ ਨਾਮ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੇਵਕ ਦਾ ਕੋਈ ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੇਵਕਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਣ।
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਥੋਲੇ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਔਰਤਾਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ ਜੋ ਉਸ ਐਂਡਰੋਜੀਨਸ ਔਰਤ ਦੇ ਵਰਣਨ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀਆਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਸਨੇ ਏਥਲ ਮੇਅਰਸ ਦੁਆਰਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹਿਊਟ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਠਹਿਰਨ ਨਾਲ ਜੋੜਦੀ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਘਰ ਦੇ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਵਾਲੇ ਰਸਤੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੁਰਾਣੀ ਇਮਾਰਤ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਮੇਲੀਆ ਹਿਊਟ, ਜਿਸਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚੋਂ ਅਸੀਂ ਲੰਘੇ ਸੀ, ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਾਹਿਤ ਵਿੱਚ 'ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਦਿਆਲੂ' ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਸਾਰਾਹ ਹਿਊਟ, ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਫਲਰਟ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੀ ਅਤੇ 'ਕੋਮਲ ਔਰਤ' ਦੇ ਕਿਰਦਾਰ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਨਾਲ ਫਿੱਟ ਕਰਦੀ ਹੈ।"

ਪਰ ਅਸੀਂ ਭੂਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਬਾਰੇ ਯਕੀਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਉਸਨੇ ਗੁਮਨਾਮ ਰਹਿਣਾ ਚੁਣਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇੰਝ ਹੀ ਰਹਿਣ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।
ਇਹਨਾਂ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਹਕੀਕਤ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਏਥਲ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ "ਜੈਕਸਨ ਵ੍ਹਾਈਟਸ" ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਹ ਨਾਮ ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵਾਂ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਭਾਰਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉੱਪਰ ਕਮਰਾ ਚੁਣਨਾ ਜਿੱਥੇ ਭੂਤ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਦਿਲਚਸਪ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਘਰ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਮਰੇ ਅਤੇ ਗਲਿਆਰੇ ਸਨ।

*97
ਦ ਫੈਂਟਮ ਐਡਮਿਰਲ

ਮੈਂ ਗੋਡਾਰਡ ਕਾਲਜ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਜੈ ਲਾਰੈਂਸ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਪਲੇਨਫੀਲਡ, ਵਰਮੋਂਟ ਵਿੱਚ ਗੋਡਾਰਡ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਸਮੈਸਟਰ ਦਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਲਾਰੈਂਸ ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਇਸਦੇ ਕੁਝ ਸਬੂਤ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਅਲੌਕਿਕ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਬੋਲਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕੀਤਾ; ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਗੋਡਾਰਡ ਕਾਲਜ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਦੋ ਘੰਟੇ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਨਿਊ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਦੇ ਵ੍ਹਾਈਟਫੀਲਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਖੋਜਿਆ ਸੀ।
ਵਾਈਟਫੀਲਡ ਵਿੱਚ ਭੂਤਿਆ ਹੋਇਆ ਘਰ ਜੈਕਬਸਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਗਰਮੀਆਂ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਵਜੋਂ ਵਰਤਦੇ ਸਨ। ਛੋਟੇ ਜੈਕਬਸਨ, ਜਿਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨਾਮ ਏਰਲੈਂਡ ਸੀ (ਉਹ ਨਾਰਵੇਈ ਮੂਲ ਦਾ ਹੈ), ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ

ਰਹਿਣ ਲਈ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਗੋਡਾਰਡ ਕਾਲਜ ਦੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਬੋਸਟਨ ਤੋਂ ਚੁੱਕਣ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਵ੍ਹਾਈਟ ਪਹਾੜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਵ੍ਹਾਈਟਫੀਲਡ ਤੱਕ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ।
ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਮ ਵੇਲੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਜਦੋਂ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਵਾ ਲਗਭਗ ਸ਼ਾਂਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਘਰ ਇੱਕ ਤੰਗ, ਘੁੰਮਦੀ ਸੜਕ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ ਸੀ ਜੋ ਲੰਬੇ ਰੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਗਲੀ ਤੋਂ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਤਿੰਨ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਲੱਕੜ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਤਿੰਨ ਪਾਸੇ ਲੱਕੜ ਦਾ ਵਰਾਂਡਾ ਸੀ।
ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਏਰਲੈਂਡ ਜੈਕਬਸਨ, ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਮਾਰਥਾ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤਰ, ਏਰਲੈਂਡ ਏਰਿਕ, ਇੱਕ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਬੱਚਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਭੂਤ ਨਾਲ ਵੀ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਕੀਤਾ।
ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਇਸਦੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹੇਠਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਦੇ ਨਾਲ, ਜਿਸਨੂੰ ਜੈਕਬਸਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਾਨੂੰ ਮਾਲਕ ਦੇ ਦੋ ਦੋਸਤ, ਮਿਸਟਰ ਅਤੇ ਮਿਸਿਜ਼ ਨੈਲਸਨ, ਅਤੇ ਜੇ. ਲਾਰੈਂਸ ਦੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਸਹਿਪਾਠੀ, ਜੈਫ ਬ੍ਰੌਡਬੈਂਟ ਮਿਲੇ।
ਸਿਬਿਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਹੀ ਸੀ, ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਸੁਣਨ ਲਈ ਲਗਾਇਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਉੱਪਰ ਚਲੇ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਸਾਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਸੁਣ ਸਕਿਆ, ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਦੀ ਗਤੀਵਿਧੀ ਦਾ ਮੁੱਖ ਕੇਂਦਰ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਕਲੌਤਾ ਨਹੀਂ।
ਇਸ ਘਰ ਦਾ ਨਾਮ ਇਸਦੇ ਅਸਲ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਬਿਲਡਰ ਦੁਆਰਾ "ਮਿਸ 'ਐਨ ਟੌਪ" ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਗੋਡਾਰਡ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਇੰਸਟ੍ਰਕਟਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਲੰਬੇ, ਤੀਹ ਸਾਲਾ ਆਦਮੀ, ਏਰਲੈਂਡ ਜੈਕਬਸਨ ਤੋਂ ਇਸ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।

"ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਅਟਾਰੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਲੱਬ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਖੇਡ ਸਕਦਾ ਸੀ," ਏਰਲੈਂਡ ਜੈਕਬਸਨ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ, "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੰਧ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਕੱਟ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਮਿਲੇ ਪਿਛਲੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਮਾਨ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਗਭਗ ਸੱਤ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ।"
ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਜੁੜੇ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਕਦਮਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਨ ਲੱਗ ਪਈਆਂ। ਪਰ ਇਹ 1956 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਾਲਜ ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣੇ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ।
"1955, ਏਰਲੈਂਡ," ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਟੋਕਿਆ। ਪਤਨੀਆਂ ਕੋਲ ਅਜਿਹੀਆਂ ਤਾਰੀਖਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਦਾ ਇੱਕ ਖਾਸ ਤਰੀਕਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਿਸਟਰ ਜੈਕਬਸਨ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਿਆ।
"1955, ਤੁਸੀਂ ਸਹੀ ਹੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਸ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦੇ ਸੀ, ਇੱਕ ਮੰਜ਼ਿਲ ਉੱਪਰ, ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਹਰ ਰਾਤ ਅਸੀਂ ਜਾਂ ਤਾਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਜਾਗਦੇ ਸੀ ਜਾਂ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਭਾਰੀ ਵਸਤੂਆਂ ਵਰਗੇ ਸਨ ਜੋ ਫਰਸ਼ ਅਤੇ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਖਿਸਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਇੰਨੇ ਡਰੇ ਹੋਏ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਜਾਂ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾਉਣ ਤੋਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।"
ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਪਰੰਪਰਾ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਠੀਕ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਹਾਂ, ਮੈਂ ਉਸ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਪਤਾ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਤੋਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਘਰ ਦੇ ਅਸਲ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਨਿਰਮਾਤਾ, ਇੱਕ ਐਡਮਿਰਲ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਹਾਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਬਹੁਤ ਸਖ਼ਤ ਲੋਕ ਸਨ।

ਐਡਮਿਰਲ ਦੀ 1933 ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। 1935 ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਧੀ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, ਨੇ ਘਰ ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ। ਜੋ ਵੀ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਭਜਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਟਰੰਕ ਅਤੇ ਹੋਰ ਨਿੱਜੀ ਸਮਾਨ ਸੁੱਟ ਦੇਈਏ।"
"ਕੀ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਤਜਰਬਾ ਹੈ?"
“ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ,” ਏਰਲੈਂਡ ਜੈਕਬਸਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ, ਸ਼ੇਪਾਰਡ ਵੋਗਲਗੇਸਾਂਗ, ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਬਾਈਬਲ ਦੀਆਂ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਚਰਚਾ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਸਮੇਂ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦਕੋਸ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉੱਪਰੋਂ ਇਸਨੂੰ ਲੈਣ ਲਈ ਉੱਠਿਆ।”
"ਮੈਂ ਇਸ ਕਮਰੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਕੋਨੇ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਲਾਈਟਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਕਲੱਬ ਦੇ ਕਮਰੇ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਅਚਾਨਕ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਗਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਗਰਮ, ਗਿੱਲਾ ਕੰਬਲ ਹੀ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੂਹਿਆ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਗਲਿਆਰੇ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਤੋਂ ਲਟਕਿਆ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਗਿਆ, ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਤੂੰ ਗੋਰਾ ਹੈਂ।' 'ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ,' ਮੈਂ ਕਿਹਾ। 'ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਐਡਮਿਰਲ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਗਿਆ ਹਾਂ।'"
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਤੁਹਾਡਾ ਉਸ 'ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਰਨਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਹੋਰ ਕੁਝ?"
"ਮੈਂ ਘਰ ਵਿੱਚ, ਕਲੱਬ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਚਾਰ-ਪੱਤਿਆਂ ਵਾਲੇ ਕਲੋਵਰ ਵਾਂਗ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ - ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਪਰ ਦੂਜੇ ਦੋ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ

ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਾਹ ਲੈਂਦੇ ਸੁਣਿਆ
- ਤਾਲਬੱਧ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਾਹ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ।"
"ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਾਹ ਰੋਕ ਲਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਹੀ ਇਹ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਾਹ ਮੇਰੇ ਬਿਲਕੁਲ ਕੋਲ ਸੀ! ਮੈਂ ਇੰਨੀ ਡਰ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਕਿ ਮੈਂ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਭੱਜ ਗਈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੇਰੇ ਮਾਪੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਏ।"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਕਦੋਂ ਛੂਹਿਆ ਸੀ।
ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ? ਕੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖੀ ਸਰੀਰ ਦਾ ਕੋਈ ਅਹਿਸਾਸ ਸੀ?

ਨਿਊ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਐਡਮਿਰਲ ਦਾ ਘਰ
"ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਿਲਕੁਲ ਹਨੇਰਾ ਸੀ, ਪਰ ਗਰਮੀ ਜ਼ਰੂਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਹੈ?"

ਲਗਭਗ ਢਾਈ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਸ਼ਾਮ ਵੇਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਪੰਦਰਾਂ ਤੋਂ ਵੀਹ ਸਕਿੰਟਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਚੀਕ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਬਿੱਲੀ ਰੋ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਿੱਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੋਣਾ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਚਾਨਕ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਆਵਾਜ਼ ਇਸ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਬਾਹਰੋਂ, ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀ ਹੋਵੇ।
ਕੀ ਇਸ ਘਰ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਕਿਸੇ ਦੁਖਾਂਤ ਦਾ ਕੋਈ ਰਿਕਾਰਡ ਹੈ?
"ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ?"
"ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਲੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਸੀ ਜੋ ਭਵਿੱਖ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਜੀਬ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਸਾਰਾਹ ਵ੍ਹੀਲਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੁਣ ਲਗਭਗ ਪੰਝੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹੈ। ਐਡਮਿਰਲ ਕਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਾਪਸੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਰਾਹ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਥੇ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਚੌਂਕ ਅਕਸਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਿੱਲਦੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਚੌਂਕ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਉੱਠਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਬਿਸਤਰੇ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਅਦਿੱਖ ਹੱਥ ਨਾਲ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਰੁਕ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਕੈਥੋਲਿਕ ਸੀ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਪਵਿੱਤਰ ਪਾਣੀ ਲੈਣ ਲਈ ਚਰਚ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਹਰ ਮੌਸਮ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਰਾਤ, ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਦੋਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਾੜੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਬੇਚਾਰੀ ਸਾਰਾਹ।"
"ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਇੱਕ ਭਾਰਤੀ ਗਾਈਡ ਸੀ," ਏਰਲੈਂਡ ਜੈਕਬਸਨ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਉਸਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਘਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਛੁਪਿਆ ਹੋਇਆ ਖਜ਼ਾਨਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ

ਐਡਮਿਰਲ ਨੇ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਅੱਠ ਜਾਂ ਨੌਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਯਾਦ ਆਇਆ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੇਸਮੈਂਟ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਪੱਥਰ ਦੇ ਥੰਮ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਟਿਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਘਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਕਬਾੜ ਸੁੱਟਦੇ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਲੱਕੜ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਹੇਠਾਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਫਲੈਸ਼ਲਾਈਟ ਨਾਲ ਸਫਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕੁਝ ਚਮਕਦਾਰ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਸੀਮਿੰਟ ਬਲਾਕ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਹੈਂਡਲ ਨਿਕਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੀਮਿੰਟ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ 'ਏ.ਐਚ.' ਉੱਕਰੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਕਟੋਰੀ ਮਿਲੀ।"
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੈਕਬਸਨ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਦੇ ਤਿੰਨ ਬੱਚੇ ਸਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਸਾਲ ਦੀ ਵਿਦਿਆਰਥਣ ਲੱਗਦੀ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਉਹ ਗੋਡਾਰਡ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਕੋਰਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
ਠੀਕ ਦਸ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, 11 ਜੂਨ ਨੂੰ, ਜੈਕਬਸਨ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਵ-ਵਿਆਹੇ ਜੋੜੇ ਵਜੋਂ ਆਏ ਸਨ।
“ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਰਾਤ ਇੱਥੇ ਬਿਤਾਈ, ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਹਨੀਮੂਨ 'ਤੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਗਰਮੀਆਂ ਦਾ ਬਾਕੀ ਸਮਾਂ ਇੱਥੇ ਬਿਤਾਇਆ,” ਮਾਰਥਾ ਜੈਕਬਸਨ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਪਹਿਲੀ ਰਾਤ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਡਰੀ ਹੋਈ ਸੀ - ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੇ ਸੀ! ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਚੁੱਪ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਸਵੇਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਕਦਮ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਗਏ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਚੱਕਰ ਲਗਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਮੈਂ ਅਤੇ ਏਰਲੈਂਡ ਹੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ।”
ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਰਾਤ ਅਚਾਨਕ ਕੁਝ ਅਣਚਾਹੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਰੁਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ - ਇਹ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਝਟਕਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ! ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੈਕਬਸਨ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਵਾਪਸ ਆਏ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਇਕੱਲੇ ਰਹੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਕਈ ਵਾਰ ਸੁਣੀ।

ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ। ਅਸੀਂ ਪਿਛਲੇ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇੱਥੇ ਆ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸੁਣਿਆ।"
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ।"
"ਹਾਂ, ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਲੱਬ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਅਤੇ ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਰਸੋਈ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਆਇਆ। ਫਿਰ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ।" "ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਕੁਝ ਭਾਰੀ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਖਿੱਚੇ ਜਾਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵੀ ਸੁਣੀ। ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਅਸੀਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ।"
"ਕੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਹਨ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਸਿਰਫ਼ ਰਿਕਾਰਡ ਲਈ। ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।
"ਲਗਭਗ ਦਸ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਰਹਿਣ ਆਏ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਭਾਰੀ ਸਾਹ ਲੈਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਸੀ। ਫਿਰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਨ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਨੀ ਮੈਰੀਅਮ। ਉਸਦਾ ਇਹ ਕਮਰਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਹਾਲ ਦੇ ਪਾਰ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਖੜ੍ਹੀ ਦੇਖੀ।"
ਉਸਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ?
"ਉਸਨੇ ਦੋ ਵਾਰ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ, 'ਕੈਰਲ, ਕੀ ਇਹ ਤੂੰ ਹੈਂ?' ਪਰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਫਿਰ, ਜਿਵੇਂ ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਸੀ, ਉਹ ਚਿੱਤਰ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ।"
ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਮੂਰਤੀ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ ਜੋ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਰਾਤ ਮੰਜੇ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਰਾਤ ਵੀ ਇਹੀ ਗੱਲ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੂਰਤੀ ਦਾ

ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ!
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਭੂਤ ਮਿਲਿਆ ਹੈ?"
“ਖੈਰ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਹਿਮਾਨ ਚੁਬਾਰੇ ਤੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਭੱਜ ਕੇ ਹੇਠਾਂ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦਾ ਹੈਂਡਲ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਘੁੰਮ ਗਿਆ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਹੱਥ ਵੀ ਚੁੱਕ ਸਕੇ। ਕੁੱਤਾ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਦਹਿਲੀਜ਼ ਪਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਫਰੈਂਕ ਕਿੰਗਸਟਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਡੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਫਿਰ, ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਹਿਮਾਨ ਦੇਰ ਰਾਤ ਆਇਆ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੌਂ ਰਹੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਚੁਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਕਮਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬੁੱਕ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਪਰ ਸਵੇਰੇ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਸੁੱਤਾ ਹੋਇਆ ਪਾਇਆ। ਉਸਨੂੰ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ, 'ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਜਾਵਾਂਗਾ,' ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਐਡਮਿਰਲ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।"
ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕਿੰਨੀ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇਗੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਐਡਮਿਰਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਿੱਜ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੈਕਬਸਨ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਰੌਬਰਟ ਗਿਲਮੈਨ ਹੈ। ਸਵੇਰੇ ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਜਾਗਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ੱਕੀ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭੂਤ ਦੇ ਕਦਮ ਅਸਲੀ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਸੀ - ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਸਾਰੀ ਰਾਤ।"
ਜੈਫਰੀ ਬ੍ਰੌਡਬੈਂਟ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਨੌਜਵਾਨ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਰਾਤ ਜੇ. ਲਾਰੈਂਸ ਨਾਲ ਘਰ ਗਿਆ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਐਡਮਿਰਲ ਦੇ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਸੱਚ ਹੈ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸਲੀਪਿੰਗ ਬੈਗ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸਨ। 1964 ਦੀ ਇੱਕ ਠੰਡੀ ਨਵੰਬਰ ਰਾਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਭੂਤਾਂ ਲਈ ਸੰਪੂਰਨ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਸਫਲ ਹੋਵੇਗੀ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪਿਆ।
"ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ, ਸਾਨੂੰ ਛੱਤ 'ਤੇ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸਨ, ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਜਾਨਵਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸੌਂ ਗਏ, ਪਰ ਫਿਰ, ਸਵੇਰੇ ਛੇ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ, ਜੈ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜਲਦੀ ਜਗਾਇਆ। ਮੈਂ ਛੱਤ 'ਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਫ਼ ਸੁਣੀ। ਉਹ ਕਿਨਾਰੇ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਖਿਸਕ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰ, ਪੱਤਿਆਂ 'ਤੇ ਚੱਲਦੇ ਹੋਏ, ਰਾਤ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚ ਗਏ। ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਛੱਤ 'ਤੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਰਾਤ ਅਸੀਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੇ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਕੋਈ ਭੂਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
ਜੇ ਲਾਰੈਂਸ ਨੇ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤੱਤ ਜੋੜਿਆ।
"ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਟਾਰਚ ਜਗਾਈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਤਿੱਖੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ - ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਚੀਕ ਜਾਂ ਕਰਾਹਣਾ - ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਆਹਮੋ-ਸਾਹਮਣੇ। ਉਹ ਜੁੱਤੀਆਂ ਪਹਿਨੇ ਮਨੁੱਖੀ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭਾਰ ਆਮ ਮਨੁੱਖੀ ਸਰੀਰ ਦੇ ਭਾਰ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਹਲਕਾ ਸੀ।" ਜੈਰੀ ਵੀਨਰ ਨੇ ਵੀ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ।
ਮਾਰਚ 1965 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਜੈ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਕੋਲ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਆਏ। ਅਸੀਂ ਹੇਠਾਂ ਸੌਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਉਸੇ ਰਾਤ, ਸਾਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਐਡਮਿਰਲ ਦੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਮਿਲੇ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਜਾਗਣ 'ਤੇ, ਸਾਨੂੰ ਇਸਦਾ ਬਹੁਤਾ ਕੁਝ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਆਇਆ, ਮੈਂ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ

ਦਿੱਤੀ। ਅਸੀਂ ਘਰ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਤੱਕ ਖੋਜਿਆ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਅੱਠ ਤੋਂ ਨੌਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਏਰਲੈਂਡ ਏਰਿਕ, ਸ਼ਾਇਦ ਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਜ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਗਵਾਹ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਸਨੇ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਜਾਂਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੁਬਾਰਾ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਵਧਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਉਹ ਹਾਲ ਦੇ ਪਾਰ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਸੁਣਿਆ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਉਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ?" ਬੱਚੇ ਅਕਸਰ ਵੱਡਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।
"ਇਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ," ਗੰਭੀਰ ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਉਸਨੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਲਿਆ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਹੋਰ ਕੀ ਕਿਹਾ। ਇਹ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ।"
ਮਿਰੀਅਮ ਨੈਲਸਨ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ, ਅਰਲੈਂਡ ਜੈਕਬਸਨ ਦੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਦੀ ਪਤਨੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਸਾਡੀ ਜਾਂਚ ਦੇਖਣ ਆਈ ਸੀ। ਉਹ ਘਬਰਾਈ ਹੋਈ ਅਤੇ ਡਰੀ ਹੋਈ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਵਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਇਕੱਲਿਆਂ ਸੁਣ ਸਕਾਂ। ਅਸੀਂ ਹਾਲ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਚਿੱਤਰ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।
"ਮੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਅਨੁਭਵ ਉਦੋਂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਏਰਲੈਂਡ ਇੱਕ ਵੈਲਸ਼ ਕੋਰਗੀ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਲਿਆਏ; ਏਰਲੈਂਡ ਦੇ ਮਾਪੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਸੀ; ਕੁੱਤਾ ਮੇਰੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਮੈਨੂੰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਸਾਹ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਕੁੱਤਾ ਭੌਂਕਣ

ਲੱਗਾ ਅਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਵਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ।"
"ਫਿਰ ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਕ ਠੰਡੇ ਪਤਝੜ ਵਾਲੇ ਦਿਨ, ਮੈਂ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਕੋਲ ਬੈਠਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗਰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਬਰਨਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਇੱਕ ਇੰਚ ਉੱਪਰ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹਿੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਡਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭੂਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਜਾਵਾਂ ਜਿੱਥੇ ਜੈਕਬਸਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਭੋਜਨ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ - ਇੱਕ ਥਕਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੰਪੂਰਨ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਸਿਬਿਲ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਪਈ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਉਸ ਭੂਤਰੇ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਕਮਰਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ।"
ਜਲਦੀ ਹੀ, ਸਿਬਿਲ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਤਪਸ਼ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਐਡਮਿਰਲ - ਜਾਂ ਭੂਤ ਜੋ ਵੀ ਸੀ - ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਅਟਾਰੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਚਮਕਦਾਰ ਫਲੋਰੋਸੈਂਟ ਲਾਈਟ ਬਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ, ਆਮ ਨਾਲ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਚੁੱਪ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਪੇਂਡੂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਭੂਤ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਸਾਨੂੰ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਝਿੜਕਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਸਿਬਿਲ ਖੁਦ, ਤਪਸ਼ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬੀ ਹੋਈ, ਸਾਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ "ਦੂਜੀ ਦੁਨੀਆਂ" ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ - ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਲੋਕ ਜੋ ਨੰਗੀ ਅੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ।

"ਮੈਂ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਮਰਿਆ ਪਿਆ ਹੈ। ਵੱਡਾ ਨੱਕ, ਸਾਹਮਣੇ ਬਹੁਤੇ ਵਾਲ ਨਹੀਂ, ਛੋਟੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਜੋ ਹੁਣ ਕੱਟੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਪੌਦਾ ਹੈ।"
"ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਜਾਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ, ਸਿਬਿਲ," ਮੈਂ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ।
“ਮੈਨੂੰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਅਸੀਂ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ।
ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਉਹ ਹਰ ਵੇਲੇ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਮਰਨ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ।"
ਕੀ ਇਹ ਉਸਦਾ ਘਰ ਹੈ?
"ਹਾਂ, ਪਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਰ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਦੂਰ। ਉਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਰ ਸੀ। ਹੋਸਲੀ... ਹੋਸਲੀ।"
ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਇਹ ਲਗਭਗ ਐਡਮਿਰਲ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ। ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਇਹ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ।
"ਉਹ ਇੱਕ ਘਰ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਘਰ, ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਗਿਆ।" ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਇੱਕ ਭਾਰਤੀ ਵਾਂਗ।
"ਕੀ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ?"
"ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਲੱਭਣੀ ਪਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ... ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੈ!"
ਉਹ ਕੀ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਹੈ?
"ਛੋਟੀ ਟੋਕਰੀ। ਇਸ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਨਹੀਂ। ਹੈਂਡਲ... ਚਮਕਦਾਰ... ਚਾਂਦੀ... ਤੋਹਫ਼ੇ ਵਰਗੇ। ਇਹ ਗਲਤ ਘਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਗਲਤ ਘਰ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੂਜੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੈਰਾਰਡ ਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਪਰਲੇ ਛੋਟੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਫਰਨਾਂ ਨਾਲ। ਬਿਸਤਰੇ ਕੋਲ।"

"ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੈਰਾਰਡ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਤੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪੈਕੇਜ ਕਿਵੇਂ ਭੇਜ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?" ਮੈਂ ਕਿਹਾ।
"ਇਹ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਗਲਤ ਨਜ਼ਰੀਏ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ।
"ਉਸਦਾ ਪੇਸ਼ਾ ਕੀ ਸੀ?" ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।
"ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਹੈ... ਬੀਜ।"
"ਉਸਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅੱਖਰ ਜਾਂ ਪਹਿਲੇ ਅੱਖਰ ਕੀ ਹਨ?"
"ਏ.ਜੇ.ਐੱਚ."
ਸਿਬਿਲ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਕੋਲ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਘਰ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।"
"ਦੂਜਾ ਘਰ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"
"ਲਿਆਂਗ...ਸਟ੍ਰੀਟ...ਬੰਬੇ।"
ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ?
"ਨਹੀਂ।"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।
"ਕੀ ਕੋਈ ਪਰਿਵਾਰ ਹੈ?"
"ਦੋ ਪਰਿਵਾਰ... ਬੰਬਈ।"
"ਬੱਚੇ?"
"ਜੈਕਬ...ਮਾਰਟਿਨ।"
ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਭੂਤ ਨੇ ਜੈਕਬ ਕਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ ਜੈਕਬਸਨ।
"ਉਹ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਉਹ ਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਕਾਗਜ਼ 'ਤੇ ਏ.ਜੇ.ਏ. ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਉਸਨੂੰ

ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੈਕਬਸਨ ਗਲਤ ਹੈ। ਸਹੀ ਨਾਮ ਜੈਕਬ ਹਾਊਸਲੀ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਘਰ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਮਨਜ਼ੂਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਜਾਵੇ।
"ਦੋ ਘਰਾਂ, ਦੋ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਤੀਜੇ ਘਰ ਦਾ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ।"
ਉਸਦੇ ਨਾਮ ਵਿੱਚ 'A' ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ?
"ਆਰੋਨ...ਆਰੋਨ ਜੈਕਬ।"
ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਸਾਖ ਹੈ?
"ਕੁਝ... ਅ-ਦ-ਮ... ਪੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ... ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਅ-ਦ-ਮ... ਇਹ ਕਾਗਜ਼ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਕਾਗਜ਼ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦਾ।"
ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਨੂੰ ਐਡਮਿਰਲ ਦਾ ਦਰਜਾ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲਿਆ!
ਮੈਂ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੈਰਾਰਡ ਨੂੰ ਲੱਭ ਸਕੀਏ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ਾ ਦੇਵਾਂਗਾ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।
"ਉਹ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ, 'ਪੌਦਿਆਂ ਨੂੰ ਕੌਣ ਪਾਣੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ?'" ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪੌਦਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। "ਪਰ ਉਸ ਦੂਜੇ ਘਰ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਉੱਥੇ ਪੌਦਿਆਂ ਨੂੰ ਕੌਣ ਪਾਣੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ?" ਭੂਤ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਉਹ ਉੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ?"
"ਉਹ ਕਿਸ਼ਤੀ ਰਾਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਫਿਰ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਰ ਲੱਭ ਲਵਾਂਗਾ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਡੇਟ ਬਾਰੇ ਕੀ ਖਿਆਲ ਹੈ? ਇਹ ਸਭ ਕਦੋਂ ਹੋਇਆ?"

"ਲਗਭਗ 1867," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦੀ ਉਮਰ ਕਿੰਨੀ ਸੀ?"
"ਉਨੰਜਾ।"
ਮੈਂ ਐਡਮਿਰਲ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕੋਈ ਗੜਬੜ ਨਾ ਕਰਨ। ਸਿਬਿਲ ਰਾਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਜਵਾਬ ਸਖ਼ਤ ਸੀ। "ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਪਿਛੋਕੜ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਫਾਈ ਪਸੰਦ ਰਹੀ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ। "ਪਰ ਹੁਣ ਉਹ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।" "ਉਹ ਹੁਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਦੁਹਰਾਇਆ, "ਅਤੇ ਉਹ ਫਰਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਇਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਣਚਾਹੇ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਾ ਮਿਲੇ।
ਉਸਦੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸਿਬਿਲ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਸੀ। ਉਹ ਉੱਠ ਕੇ ਬੈਠ ਗਈ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਈ, ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਅਰਲੇਂਡ ਜੈਕਬਸਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਕਹੀ।
"ਉਸਨੇ ਉਸ ਟੋਕਰੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇਹ ਘਰ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਟੇਬਲ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਚੇਨ ਨਾਲ ਇੱਕ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਆਰਮਾਡੀਲੋ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਬਾਹਰੋਂ ਪਾਲਿਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੂੜੀ ਦੇ ਹੈਂਡਲ ਸਨ ਅਤੇ ਟੋਕਰੀ ਵਰਗਾ ਆਕਾਰ ਸੀ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਹੁਣ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਕਿਤੇ ਪਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭ ਹੀ ਲਵੇਂ। ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਜੇ ਤੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਉਹ ਕਦਮ ਰੁਕ ਜਾਣ!"
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ, ਜੈਕਬਸਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਵੱਡੇ ਮੈਂਬਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ। ਸ਼੍ਰੀ ਏਰਿਕ ਜੈਕਬਸਨ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾ ਕਰਾਂ। ਪਰ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਜੋਸਫੀਨ, ਏਰਲੈਂਡ ਦੀ ਮਾਂ, ਨੂੰ ਇੱਕ ਭੂਤ ਨੇ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ ਸੀ - ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਹੀ ਉਸਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਐਡਮਿਰਲ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਅਤੇ ਰਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਵੇਖਦਿਆਂ, ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।
ਵ੍ਹਾਈਟਫੀਲਡ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਕੰਮ ਲਗਭਗ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਟੋਵੇ, ਵਰਮੋਂਟ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਟ੍ਰੈਪ ਫੈਮਿਲੀ ਲਾਜ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟ੍ਰੈਪ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ "ਦਿ ਸਾਊਂਡ ਆਫ਼ ਮਿਊਜ਼ਿਕ" ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਅਸਤ ਵੀਕਐਂਡ ਦੌਰਾਨ ਲਾਜ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣਾ ਪਲ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗਾ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਖੋਜ ਦੀ ਥਕਾਵਟ ਤੋਂ ਆਰਾਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਸਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਅਸੀਂ ਗੋਡਾਰਡ ਕਾਲਜ ਜਾਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਅਤੇ ਫੈਕਲਟੀ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਾਂਗੇ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਸਟੋਵ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣਾ ਦੁਪਹਿਰ ਬਿਤਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇਗਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਨਹਟਨ ਲਈ ਉਡਾਣ ਭਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਲਾਜ ਦੇ ਵਪਾਰਕ ਰਵੱਈਏ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਰਿਹਾਇਸ਼ਾਂ ਵਾਂਗ, ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਐਤਵਾਰ ਸਵੇਰੇ 11 ਵਜੇ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਖਾਲੀ ਕਰ ਦੇਈਏ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੋ ਵਜੇ ਤੱਕ ਰਹਿਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਭਾਸ਼ਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਡੌਰਮਿਟਰੀ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਕਾਲਜ ਪੁਰਾਣੇ ਮਾਰਟਿਨ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਵੇਲੀ, ਆਪਣੀ ਪੁਰਾਣੀ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਸ਼ਾਨ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਡੌਰਮਿਟਰੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਬਟਲਰ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਪੁਰਾਣੇ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਣ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ। ਦੋ ਵਿਦਿਆਰਥਣਾਂ, ਮੈਡੇਲੀਨ ਏਹਰਮਨ ਅਤੇ ਡੋਰਥੀ ਫਰੇਜ਼ੀਅਰ, ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਅਧਿਆਪਕ, ਜੋ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਹਵੇਲੀ ਗਈ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਡਾਸਨ ਨਾਮ ਲਗਾਤਾਰ ਉਸਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸਤਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਦੀ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸੇ ਨਾਮ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬਟਲਰ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।
ਸੂ ਜ਼ੁਕਰਮੈਨ ਨਿਊਯਾਰਕ ਤੋਂ ਸੀ ਅਤੇ ਗੋਡਾਰਡ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਪਿਛਲੇ ਸਮੈਸਟਰ ਦੀ ਇੱਕ ਰਾਤ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਦੇਰ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਕੁਝ ਸਕਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ - ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲੀ ਗਈ। ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਜਾਂਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ।"
"ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ, ਮੇਰੀ ਅਲਾਰਮ ਘੜੀ ਹਰ ਰਾਤ ਵੱਜਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਲਗਭਗ 7:30 ਵਜੇ ਲਈ ਸੈੱਟ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਾਲ ਉੱਠਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਲਾਰਮ ਬਟਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬੰਦ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਘੜੀ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਆਪਣਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ - ਪਰ ਇਹ ਫਿਰ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ।"

"ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, 1962 ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਨਾਲ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਮਨੋਰੰਜਨ ਲਈ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ, ਸੰਚਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਸਾਧਨ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਪਰ 1962 ਵਿੱਚ ਉਸ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਤਿੰਨ ਹੋਰ ਦੋਸਤਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਛੂਹਿਆ, ਇਹ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਛਾਲ ਮਾਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਘੁੰਮਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੁਨੇਹਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਲਿਖਿਆ: 'ਮੈਂ ਸ਼ਰਾਬ ਤੋਂ ਮਰ ਗਿਆ ਹਾਂ...' 'ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣੇ ਹਵੇਲੀ ਵਿੱਚ ਹੋ?' 'ਕੀ ਕੋਈ ਇੱਥੇ ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹੈ?' ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਹਵਾ ਵਗੀ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਦਰੱਖਤ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘ ਰਹੇ ਸੀ, ਉਹ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਡਿੱਗ ਪਿਆ।"
ਮੈਨੂੰ ਅਜੀਬ "ਹਵਾਵਾਂ" ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਅਤੇ ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਕਈ ਵਾਰ ਸ਼ੱਕੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਡਾਸਨ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਬੇਚੈਨ ਬਟਲਰ ਦੇ ਕਦਮ ਗੋਡਾਰਡ ਕਾਲਜ ਦੀਆਂ ਵਿਦਿਆਰਥਣਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਪਾਠਕ੍ਰਮ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੀ ਗਤੀਵਿਧੀ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ।

*98
ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਭੂਤ
ਮੈਰੀ ਅਟਲਾਂਟਾ, ਜਾਰਜੀਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਔਰਤ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਦੱਖਣੀ ਲਹਿਜ਼ਾ ਨਰਮ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਾਫ਼ੀ ਰੂੜੀਵਾਦੀ ਜੀਵਨ ਸ਼ੈਲੀ ਹੈ। ਦੋਸਤਾਂ ਲਈ ਟੈਰੋ ਕਾਰਡ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਉਸਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਵੀ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਦੋਵੇਂ ਉਸਦੇ ਧਰਮ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਡਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸਦੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਕੀ ਕਹਿਣਗੇ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰ ਕੋਈ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਟੈਰੋ ਕਾਰਡ ਪੜ੍ਹੇ।

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਉਸਦੀਆਂ ਦੋ ਪਿਆਰੀਆਂ ਧੀਆਂ ਸਨ, 15 ਸਾਲ ਦੀ ਕੇਟੀ ਅਤੇ ਕਾਲਜ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਬੂਟਸ। 1962 ਵਿੱਚ ਹੈਲੋਵੀਨ ਦਿਵਸ 'ਤੇ, ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਅਟਲਾਂਟਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ 18 ਸਾਲ ਪੁਰਾਣੇ ਸੁੰਦਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲੱਗੀਆਂ। ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਉਪਨਗਰੀਏ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਹੋਰ ਸਾਦੇ ਘਰਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਘਰ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਰੇਲਵੇ ਟਰੈਕ ਸੀ, ਜੋ ਹੁਣ ਸਿਰਫ਼ ਮਾਲ ਢੋਆ-ਢੁਆਈ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੁਰਾਣਾ ਫੋਰਟ ਮੈਕਫਰਸਨ ਵੀ ਨੇੜੇ ਸੀ; ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ, ਸਭ ਤੋਂ ਖੂਨੀ ਲੜਾਈਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਸ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਲੜੀ ਗਈ ਸੀ।
ਘਰ ਦੋ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਹੈ; ਗਲੀ ਦੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਹੈ, ਫਿਰ ਤਿੰਨ ਬੈੱਡਰੂਮ ਹਨ, ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਕਮਰਾ ਹੈ ਜੋ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੈੱਡਰੂਮ ਤੋਂ, ਲੋਹੇ ਦੀ ਰੇਲਿੰਗ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਪੌੜੀ ਹੇਠਾਂ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਅਲਮਾਰੀ ਹੈ। ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਵਿਹੜਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉੱਥੋਂ, ਬਾਹਰੀ ਪੌੜੀਆਂ ਵੀ ਹੇਠਾਂ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬੇਸਮੈਂਟ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਸੱਜਾ ਤੀਜਾ ਹਿੱਸਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਜਗ੍ਹਾ ਲਾਂਡਰੀ ਰੂਮ ਦੁਆਰਾ ਘੇਰੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੰਧ ਇਸਨੂੰ ਖਾਲੀ ਬੇਸਮੈਂਟ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਘਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਅਤੇ ਨਿੱਘਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਫਰਨੀਚਰ ਸੁਹਾਵਣਾ ਅਤੇ ਉਪਯੋਗੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਕੋਈ ਕਦੇ ਵੀ ਇਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਆਮ ਉਪਨਗਰੀ ਘਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੈ।
ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮੈਰੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਦੇਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਾਗ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਖੁਦਾਈ ਕਰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਰਾਤੋ-ਰਾਤ ਆਵਾਜ਼ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਸੋਚਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਗੁਆਂਢੀ ਪਾਣੀ ਦੇ ਪਾਈਪ ਵਿਛਾ ਰਹੇ

ਜੋੜਾ ਪੈਰ ਉਸਦੀ ਧੀ ਕੇਟੀ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਜਾ ਜੋੜਾ ਸਿੱਧਾ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਵੱਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਫਿਰ, ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਬਰਫੀਲੀ ਠੰਡ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਛੂਹ ਲਿਆ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਡਰ ਨਾਲ ਚੀਕੀ ਅਤੇ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਘਟਨਾ ਰੁਕ ਗਈ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਦੁਬਾਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਮੈਰੀ ਨੂੰ ਉਤਸੁਕਤਾ ਹੋ ਗਈ ਕਿ ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਕੌਣ ਸੰਭਵ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਇੰਨਾ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਮਾਧਿਅਮ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਜਵਾਬ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਉਸਦੀ ਧੀ ਕੇਟੀ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਇੱਕ ਵਾਕ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੁਹਰਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੇਟੀ ਇਸਨੂੰ ਦੁਹਰਾ ਕੇ ਜਵਾਬ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ "ਸੁਨਹਿਰੀ ਰੇਤ" ਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਮਿੱਠੀ, ਕੋਮਲ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬੋਲੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਧੀ ਕੇਟੀ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬਚਕਾਨਾ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਦੀ ਆਮ ਬਾਲਗ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕੇਟੀ ਨੂੰ ਤਾੜੀਆਂ ਮਾਰਦੇ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ, "ਹੁਣ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਾਂ?" ਜਦੋਂ ਮੈਰੀ ਕੇਟੀ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਸੁੱਤੀ ਪਈ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛੇ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਕੇਟੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਜਾਰੀ ਰਹੀਆਂ।
ਇੱਕ ਦਿਨ, ਕੇਟੀ ਨੇ ਚਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਦੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਕੋਮਲ ਇਸ਼ਾਰੇ ਵਾਂਗ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੇਟੀ ਡਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ, ਮੈਰੀ ਸੋਚਣ ਲੱਗੀ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਉਸਦੀ ਧੀ ਨਾਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਖੁਦ। ਉਸ ਕੋਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਿ ਭੂਤ ਕੌਣ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਮੈਰੀ ਆਰਾਮ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀ ਅਤੇ ਔਰਤ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਆਵਾਜ਼ ਰਾਹੀਂ ਭੇਜੇ ਗਏ ਮਾਨਸਿਕ

ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਦੀ ਰਹੀ। ਵਾਰ-ਵਾਰ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਵਾਕ ਸੁਣਿਆ: "ਮੈਨੂੰ ਨਦੀ ਪਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ!" ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਉਸੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਫੁਸਫੁਸਾਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ, "ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ!" "ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਹੋ?" ਮੈਰੀ ਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ। "ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ, ਚਿੱਕੜ ਵਿੱਚ," ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਜਲਦੀ ਹੀ, ਮੈਰੀ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਭੂਤ ਹੈ, ਇਹ ਇੱਕ ਨਰ ਭੂਤ ਹੈ। ਮੈਰੀ ਆਪਣੀ ਦੁਪਹਿਰ ਦੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਾਗ ਪਈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਆਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਉਹ ਉੱਠ ਕੇ ਬੈਠ ਗਈ ਅਤੇ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਦੂਰ ਜਾਣ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡਣ ਲਈ ਚੀਕਿਆ। ਪਰ ਇੱਕ ਗੂੜ੍ਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਹੈ!" ਪਰ ਮੈਰੀ ਨੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਦਮੀ ਮਾਦਾ ਭੂਤ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਉਸ ਨਾਲ ਗੁੱਸੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਰੀ ਸੋਚਣ ਲੱਗੀ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਮੈਰੀ ਨੇ ਸੱਚੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ "ਮਾਨਸਿਕ ਬਚਾਅ ਚੱਕਰ" ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਯਾਨੀ ਕਿ ਬੇਚੈਨ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਜਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਰੀ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, "ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਆਓ।" ਮੈਰੀ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਗਈ ਅਤੇ ਵਿਛੜੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ। ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਅਸਰ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਯੁੱਗ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਹੋਰ ਗੜਬੜ ਨਹੀਂ ਹੋਈ।

*99
ਚਾਰਲਸ ਸਟ੍ਰੀਟ, ਮੈਨਹਟਨ ਦੀ ਮਿਸ ਬੋਇਡ
ਨਿਊਯਾਰਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਲਚਸਪ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਗ੍ਰੀਨਵਿਚ ਪਿੰਡ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ, ਅਠਾਰਵੀਂ

ਅਤੇ ਸਤਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਘਰ ਅਜੇ ਵੀ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਘਰਾਂ ਦੇ ਨਿਵਾਸੀ ਕਈ ਵਾਰ ਅਦਿੱਖ ਜਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਮਾਨ ਤਾਕਤਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਭੂਤ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਇੰਟਰਵਿਊ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਿਆਨਕ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਉਤਸੁਕ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਸਾਂਝੇ ਕੀਤੇ ਸਨ।
ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਚਾਰਲਸ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਮਿਸ ਬੋਇਡ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਡੇ ਦੋਵਾਂ ਲਈ ਲਾਭਦਾਇਕ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ। ਮਿਸ ਬੋਇਡ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤ ਸੀ। ਇਹ ਸਭ ਇਸ ਲਈ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਬੈਰੀ ਨੇ ਚਾਰਲਸ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਗਰਾਊਂਡ-ਫਲੋਰ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੈਲੋਵੀਨ 1964 'ਤੇ, ਮੈਂ ਉਸ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਮਾਧਿਅਮ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨਾਲ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉੱਥੇ ਕਿਸ ਨੂੰ ਪਾਵਾਂਗਾ। ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਅੱਗ ਬਲ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਤੇਜ਼ ਹਵਾ ਵਗ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਬੈਰੀ ਦੀ ਦੋਸਤ, ਨਾਵਲਕਾਰ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬੀ., ਨੇ ਮਾਹੌਲ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਉਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਬੈਰੀ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾਨ, ਐਡਰੀਆਨਾ, ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਦੀ ਬਾਂਹ ਨੂੰ ਧੱਕਾ ਦੇ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾਇਆ। ਉਸੇ ਪਲ, ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ ਅਤੇ ਹੰਝੂਆਂ ਵਿੱਚ ਫੁੱਟ ਪਈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਲਗਾਤਾਰ ਕਈ ਰਾਤਾਂ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਐਡਰੀਆਨਾ ਨੇ ਬੈਰੀ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ। ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਰਾਤ ਜਦੋਂ ਉਹ ਲਗਭਗ 1 ਵਜੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਐਡਰੀਆਨਾ ਨੂੰ ਹੰਝੂਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ। ਉਸਦੇ

ਮਹਿਮਾਨ ਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਇੱਕ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ ਧੁੰਦ ਦੇਖੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਮਿਸ ਬੋਇਡ ਇੱਥੇ ਚਾਰਲਸ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੀ
ਸੀ।
ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੈ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਤਪਸ਼ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਉਸ ਦੁਖੀ ਔਰਤ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਝੱਲੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਛੱਡਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ। "ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਬੋਇਡ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਸ਼ਕਤੀ, ਭੂਤ ਨੇ ਖੁਦ, ਸਿਬਿਲ ਦੇ ਭਾਸ਼ਣ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਮਿਸ ਬੋਇਡ ਘਰ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇੱਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਲੱਭ ਰਹੀ ਸੀ; ਸਾਲ 1866 ਸੀ। ਮਾਲਕ ਦਾ ਨਾਮ ਅਨੁਸੀ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਸਾਨੂੰ ਸੀਨਸ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਪਿਆ।

ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਸ ਆਏ, ਅਤੇ ਫਿਰ, ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਦੇ ਭੂਤ ਨੇ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ। ਮੇਰੀ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਜਦੋਂ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬੀ. ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਾਡੀ ਪਹਿਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਹੀ ਘਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬੋਇਡ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸੈਮੂਅਲ ਬੋਇਡ ਨੇ ਇਸਨੂੰ 1827 ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ! ਉਸਨੂੰ "ਅਨੂਸੀ" ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਬਾਰੇ ਵੀ ਕੁਝ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲੀ, ਸਿਵਾਏ ਨਾਮ ਦੇ ਵੱਖਰੇ ਸਪੈਲਿੰਗ, ਮੋਸਲਿਨ। ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ 1866 ਵਿੱਚ ਮੈਰੀ ਬੋਇਡ ਨੂੰ ਘਰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਸ ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਨੂੰ ਭੂਤ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਕਾਗਜ਼ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਾ ਸੀ? "ਕਾਗਜ਼ ਲੱਭੋ, ਕਾਗਜ਼ ਲੱਭੋ। ਇਹ ਮੇਰਾ ਘਰ ਹੈ," ਭੂਤ ਨੇ ਮਾਧਿਅਮ ਰਾਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕਾਗਜ਼ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਬਿਲ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਭੂਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦਾ ਘਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਉੱਥੇ ਸੀ।
ਮੈਂ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਮਲਾ ਹੁਣ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਮਿਸ ਬੋਇਡ ਨੂੰ ਘਰ ਛੱਡਣ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਗਲੇ ਪੜਾਅ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮਾਧਿਅਮ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਭੂਤ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬੀ. ਨੇ ਆਪਣੀ ਖੋਜ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਸਿਰਫ ਮੈਰੀ ਬੋਇਡ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ, ਮਾਧਿਅਮ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਭੂਤ ਨੇ ਮਾਣ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਮੈਰੀ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬੋਇਡ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਦੀ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ 1868 ਵਿੱਚ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਵਿਅਕਤੀ ਮੈਰੀ ਈ. ਬੋਇਡ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਿਲੀਅਮ ਬੋਇਡ ਵੀ ਸੀ, ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਪਿਤਾ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਗਜ਼ ਦਿੱਤੇ ਸਨ।

ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਮਿਸ ਮੈਰੀ ਬੋਇਡ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਇੰਨਾ ਲੰਮਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਘਰ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਉਸਦਾ ਹੈ।

*100
ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੇ ਨਿਊਬਰੀ ਪਾਰਕ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਭੂਤ ਰੈਂਚ
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਚ. ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਔਰਤ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਦੇ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਨਿਊਬਰੀ ਪਾਰਕ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਇਆ ਹੈ। ਨਿਊਬਰੀ ਪਾਰਕ ਦੀ ਆਬਾਦੀ ਲਗਭਗ 15,000 ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਮੁੱਖ ਮੀਲ ਪੱਥਰ ਇਸਦਾ ਸਟੇਜਕੋਚ ਇਨ ਹੈ, ਜੋ ਕਦੇ ਸਾਂਤਾ ਬਾਰਬਰਾ ਅਤੇ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਵਿਚਕਾਰ ਸਟੇਜਕੋਚ ਯਾਤਰਾਵਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਟਾਪਓਵਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸਦਾ ਕੰਮ 1915 ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਰਾਏ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਇੱਕ ਵਧੇਰੇ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹਾਈਵੇਅ ਇਸਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦਾ ਹੈ। ਨਿਊਬਰੀ ਪਾਰਕ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਣ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਇੱਥੇ ਘਰ ਵੀ ਪਸ਼ੂ ਪਾਲਣ-ਸ਼ੈਲੀ ਦੇ ਹਨ—ਛੋਟਾ, ਵਿਸ਼ਾਲ, ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਿੱਟੇ ਜਾਂ ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦਾ ਪੇਂਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਐੱਚ. ਪਰਿਵਾਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਸਥਾਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੇਜ਼ ਰੈਂਚ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕਦੇ ਸੈਂਕੜੇ ਏਕੜ ਖੇਤ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਢਾਈ ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਪਰ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਰੈਂਚ ਹਾਊਸ ਹੈ। 1920 ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ, ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਧੀ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਖੂਹ ਜਾਂ ਸੀਵਰੇਜ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ,

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਚ. ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਚ. ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੈਂ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਸਭ ਤੋਂ ਤਾਜ਼ਾ ਇੱਕ ਅਜੀਬ 'ਗਾਉਣ' ਜਾਂ 'ਸੀਟੀ ਵਜਾਉਣ' ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਕੁਝ ਰਾਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਣੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ, ਡੇਵਿਡ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਲਗਭਗ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ। ਉਹ ਡਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਿਆ ਕਿ ਇਹ ਪਾਈਪਾਂ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਹਵਾ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ-ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਬੈਠਾ ਸੀ।
"ਦੂਜੀ ਘਟਨਾ ਉਸ ਦਿਨ ਵਾਪਰੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਭੂਤ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਲਗਭਗ ਦਸ ਜਾਂ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦਾ ਮੁੰਡਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਸ ਦਿਨ (ਜਨਵਰੀ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ), ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਧੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਮੁੰਡਾ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਵਾੜ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਵਾੜ ਵੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ! ਸਵੇਰ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਘਰ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਛਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਵਾਲਾ ਵਿਹੜਾ ਸੂਰਜ ਨਾਲ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।"
"ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਟਨਾ ਜਿਸਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨੀ ਔਖੀ ਹੈ, ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਮਹੀਨਾ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਵਾਪਰੀ - ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ - ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ

ਪਤੀ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਮਰਾ ਕਾਫ਼ੀ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਜਿਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਰੋਣ ਵਾਂਗ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਕਈ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਣੀ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ।"
ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐੱਚ. ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਸਨ। "ਡੇਵਿਡ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਧੁੰਦਲੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਦੇਖੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਮਰਾ ਹਨੇਰਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ 'ਚੀਜ਼ਾਂ' ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਾਲੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਛੱਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਤਿੰਨ ਧੁੰਦਲੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਵੇਖੀਆਂ ਅਤੇ ਉਹ ਬੱਚਿਆਂ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸਨ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਲੋਕ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਏ।"
"ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਜੋ 'ਆਕਾਰਹੀਣ, ਭਿਆਨਕ' ਚੀਜ਼ ਦੇਖੀ ਸੀ, ਉਹ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੀ ਅਵਚੇਤਨ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਇਹ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ ਹੋਇਆ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਛੱਡਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਚੀਜ਼ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਈ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਛੱਡਣ ਦਿੱਤਾ। ਜਿਸ ਰਾਤ ਮੈਂ ਚੀਜ਼ ਦੇਖੀ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਪਾਰਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਕੋਲ ਅਤੇ ਉੱਪਰ (ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਛੇ ਫੁੱਟ) ਇੱਕ ਧੁੰਦਲੀ, ਚਿੱਟੀ ਮੂਰਤੀ ਦੇਖੀ।"
"ਇੱਥੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂ ਵਾਪਰਿਆ, ਸਿਵਾਏ ਇਸਦੇ ਕਿ ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਚੀਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਲਾਈਨ ਦੇ

ਪਿੱਛੇ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ, ਜੋ ਕਿ ਕਾਫ਼ੀ ਉੱਚੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਈ ਮਿੰਟਾਂ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹੀ।"
"ਕੱਲ੍ਹ ਦੁਪਹਿਰ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਧੀ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦੋ ਕਾਰਾਂ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉਹ ਦੇਖਣ ਗਈ ਕਿ ਕੀ ਟਰੱਕ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੀ ਬੰਦ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਕਾਰਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ।"
ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਨਿਊਬਰੀ ਪਾਰਕ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੇ ਭੂਤ ਜਾਂ ਭੂਤ ਘੁੰਮਦੇ ਹਨ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਤੀਤ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਰਹੇ ਹੋਣ। ਪਰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਤੈਰਦੀਆਂ ਗੋਰੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਲੋਕ ਇੰਨੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹਨ, ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰਨੀਆਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਨ, ਕੋਈ ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੀਆਂ। ਸ਼ਾਇਦ ਅਤੀਤ ਦਾ ਕੋਈ ਅਜੇ ਵੀ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹੈ, ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਵੇਂ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਕੌਣ ਹਨ।

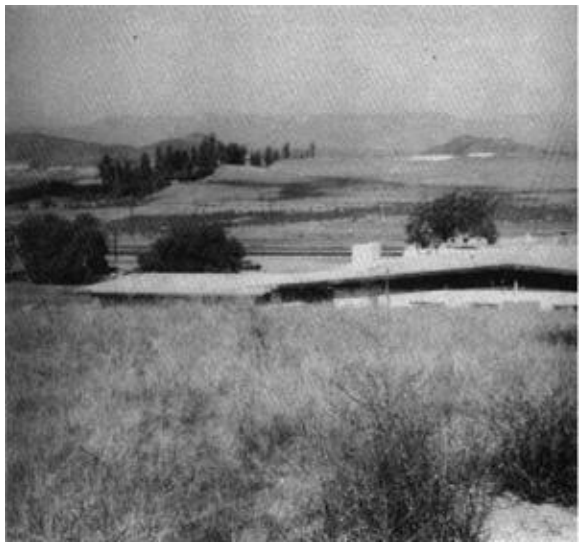

ਨਿਊਬਰੀ ਪਾਰਕ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਵਾਲਾ ਫਾਰਮਹਾਊਸ

* 101
ਨੈਰੋਸਬਰਗ ਭੂਤ
ਨੈਰੋਸਬਰਗ, ਨਿਊਯਾਰਕ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਘੰਟੇ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਡੇਲਾਵੇਅਰ ਨਦੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਅਤੇ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਰਾਜ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਇਕਾਂਤ ਖੇਤਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਾਲ, ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਖੇਤ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਦਰੱਖਤ ਹਨ। ਘਰ, ਜੋ ਕਿ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫਾਰਮ ਹਾਊਸ ਹਨ, ਕਾਫ਼ੀ ਇਕਾਂਤ ਹਨ। ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਘਰ ਸਿੱਧੇ ਡੇਲਾਵੇਅਰ ਨਦੀ 'ਤੇ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਔਰਤ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਲੌਂਗ ਆਈਲੈਂਡ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮ.। 1942 ਵਿੱਚ ਮਾਪਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਘਰ ਖਰੀਦਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਖਰਾਬ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸਦਾ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮ. ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਇਸਨੂੰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੀਕਐਂਡ 'ਤੇ ਵਰਤਦੇ ਸਨ। ਘਰ ਲਗਭਗ ਦੋ ਸੌ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਕਈ ਮੁਰੰਮਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਨੀਂਹ ਅਤੇ ਬਾਹਰੀ ਕੰਧਾਂ ਬਰਕਰਾਰ ਹਨ ਅਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਇਮਾਰਤ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਕਈ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਭੂਤ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਵਰਤਾਰਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮ. ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ, ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬੰਦ ਹੁੰਦਾ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮ. ਅਕਸਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇਸ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਜਾਗਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ।
1971 ਦੀ ਇੱਕ ਰਾਤ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮ., ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਦੋ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ, ਕਮਰਾ ਆਪਣੀ ਅਸਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮ. ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ

ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨ ਦੇ ਬੇਕਾਬੂ ਹੋ ਕੇ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਉਸਨੂੰ ਇੰਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ 1793 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨਾਲ ਵਾਪਰੀ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਔਰਤ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮ. ਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੱਖਰੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਘਰ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਡੱਚ ਵਸਨੀਕਾਂ ਦੁਆਰਾ 1752 ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ 1861 ਦਾ ਹੈ। ਨੈਰੋਸਬਰਗ ਰੂਟ 97 ਤੋਂ ਪਹੁੰਚਯੋਗ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮ. ਨੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਪਿੰਜਰ ਅਜੇ ਵੀ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਦੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਇਸਨੂੰ ਪੁੱਟਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਐਮ. ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਆਦਮੀ ਦਾ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮ. ਦੀ ਮਾਂ ਘਰ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਬੇਚੈਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਭੂਤ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਡਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ, ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਘਰ ਆ ਸਕਾਂਗਾ ਅਤੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਕੱਢ ਸਕਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਾਨਸਿਕ ਦੋਸਤ, ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਬੈਕਮੈਨ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ, ਜੋ ਕਈ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮਾਧਿਅਮ ਸਾਬਤ ਹੋਈ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਘਰ ਦੇ ਹਰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੇ, ਇਸ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਕਿ ਉਹ ਅਤੀਤ ਦੇ ਕੁਝ ਰਹੱਸਾਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਹੀ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੂੰ ਉੱਤਰ-ਪੂਰਬੀ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਜੋ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਘਰ ਕਦੇ ਇਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਪੰਜਾਹ ਜਾਂ ਸੱਠ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹੋਣ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਸਮਝਣ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਇਹ ਇੱਕ ਆਮ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਹੈ।
ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਗਏ, ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮ. ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਤੇਜ਼ ਕੰਬਣਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਕਮਰਾ

ਮਿਲਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਬੇਸਮੈਂਟ ਦੇ ਖੁਰਦਰੇ ਪੱਥਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਇਸ ਕਮਰੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਸ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ? ਅੱਜ, ਇਸਨੂੰ ਕੋਲੇ ਦੇ ਭੰਡਾਰ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਈ। “ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਲਗਭਗ ਪੱਚੀ ਸਾਲ ਦੀ ਔਰਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਭੱਜ ਕੇ ਇੱਥੇ ਆ ਗਈ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਸਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਉੱਥੇ ਲੁਕਣ ਲਈ ਗਈ ਸੀ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘਰ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਲੰਬੀ ਰਾਈਫਲ ਸੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਔਰਤ ਇਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ; ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਉੱਥੇ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਸੀ ਜਾਂ ਉਹ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਮਰ ਗਈ।” ਨੈਰੋਸਬਰਗ ਵਿੱਚ ਉਹ ਘਰ ਨਿੱਜੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਉੱਥੇ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

* 102
ਗੁਲਾਬੀ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਭੂਤ
ਵਰਜੀਨੀਆ ਦੇ ਚਾਰਲੋਟਸਵਿਲੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦਾ ਇਲਾਕਾ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਘਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਦੇ ਨਵੇਂ ਅਮਰੀਕੀ ਗਣਰਾਜ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਸੀ। ਚਾਰਲੋਟਸਵਿਲੇ ਕਦੇ ਅਮਰੀਕੀ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ, ਅਤੇ ਇਨਕਲਾਬ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਵੱਡੇ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਕਈ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮਹਿਲ ਬਣਾਏ ਜੋ ਅੱਜ ਵੀ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਘਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਹੀ

ਇੱਕ ਘਰ ਕਰਨਲ ਕਲਾਰਕ ਲਾਰੈਂਸ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਕੈਸਲ ਹਿੱਲ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸਥਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਸੈਲਾਨੀਆਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰੀਆਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਲਈ ਮਾਲਕਾਂ ਨਾਲ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੂਟਨੀਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਭਾਲਿਆ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮਿਲਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਚੰਗੀ ਹੈ।
ਘਰ ਦਾ ਮੁੱਖ ਹਿੱਸਾ 1765 ਵਿੱਚ ਡਾ. ਥਾਮਸ ਵਾਕਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ 1820 ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸਲ ਹਿੱਸਾ ਲੱਕੜ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਵਾਧਾ ਇੱਟਾਂ ਦਾ ਸੀ। ਨਵੇਂ ਮਾਲਕ, ਸੈਨੇਟਰ ਵਿਲੀਅਮ ਕੈਬਲ ਰਾਈਵਜ਼ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਨ ਹੇਠ ਇਹਨਾਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਜੋੜਾਂ ਨੇ ਕੈਸਲ ਹਿੱਲ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦਿੱਖ ਦਿੱਤੀ। ਸੈਨੇਟਰ ਰਾਈਵਜ਼ ਫਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਅਮਰੀਕੀ ਰਾਜਦੂਤ ਰਹਿ ਚੁੱਕੇ ਸਨ ਅਤੇ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸਨ। ਇਹ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹਾਲ ਦੀਆਂ ਬਾਰਾਂ ਫੁੱਟ ਉੱਚੀਆਂ ਛੱਤਾਂ ਅਤੇ ਰਵਾਇਤੀ ਫ੍ਰੈਂਚ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ, ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ, ਕਮਰਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਹੈ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਇਹ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮਾਲਕ, ਐਮਿਲੀ ਰਾਈਵਜ਼, ਇੱਕ ਲੇਖਕ ਅਤੇ ਕਵੀ, ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਕਮਰੇ ਸਨ, ਜਿਸਦਾ ਸਰੀਰ ਪਰਿਸਰ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।
ਇਸ ਸੂਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੈੱਡਰੂਮ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਪਿੰਕ ਬੈੱਡਰੂਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਭੂਤਾਂ-ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਕਿਸੇ ਮਹਿਮਾਨ ਨੂੰ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਾਤ ਨੂੰ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਲੇਖਕ ਜੂਲੀਅਨ ਗ੍ਰੀਨ, ਇੱਕ ਕੱਟੜ ਸ਼ੱਕੀ, ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਜਲਦੀ ਵਿੱਚ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲੀ ਗਈ। ਐਮਿਲੀ ਰਿਵਜ਼ ਨੇ ਖੁਦ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਖੁਸ਼ਬੂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ

ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੀ ਸੀ। ਭੂਤਾਂ-ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਇਸ ਕਮਰੇ ਦਾ ਕੀ ਸਬੰਧ ਹੈ।

ਕੈਸਲ ਹਿੱਲ, ਵਰਜੀਨੀਆ
ਕਈ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਬੁੱਢੀ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਖੇਡਣ ਵਾਲੀ। ਉਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਮਹਿਮਾਨ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ ਜਾਂ ਕਦਮਾਂ ਦੇ ਆਵਾਜ਼ ਦੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਗਏ ਹਨ। ਲੋਕ-ਕਥਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਦਾ ਭੂਤ ਪਸੰਦ ਹੈ ਉਹ ਉਸਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਸੌਂ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਨਾਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਡਰੇ ਹੋਏ ਹਨ।
ਮੈਂ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਵਰਜੀਨੀਆ ਕਲਾਉਡ ਨਾਲ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਉੱਥੇ ਕਈ ਵਾਰ ਆ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ, ਇੱਕ ਕੋਮਲ, ਲਗਭਗ ਚੁੱਪ ਸ਼ਖਸੀਅਤ, ਪਰ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਿਆ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕਮਰੇ

ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਿਸ ਕਲਾਉਡ ਨੂੰ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਅਦਿੱਖ ਸਾਬਕਾ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਨਕਲਾਬੀ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਜਨਰਲ ਬੈਨਾਸਟਰੇ ਟਾਰਲੇਟਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਫੌਜ ਨੇ ਕੈਸਲ ਹਿੱਲ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮਾਲਕ, ਡਾ. ਵਾਕਰ ਨੇ 4 ਜੂਨ, 1781 ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਸ਼ਤੇ ਲਈ ਪਰੋਸਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾਨ ਨਿਵਾਜ਼ੀ ਦੁਆਰਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਰੱਖਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਜੇਫਰਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਨੇੜਲੇ ਚਾਰਲੋਟਸਵਿਲ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕੇ। ਕੀ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਔਰਤ ਨੇ ਇਸ ਦੇਰੀ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ, ਇਹ ਅਣਜਾਣ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਕੈਸਲ ਹਿੱਲ 'ਤੇ ਭੂਤ ਔਰਤ ਦੇ ਰੂਪ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਨਕਲਾਬੀ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਲਈ ਇਨਕਲਾਬ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਸੁਹਜ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨਾ ਆਮ ਗੱਲ ਸੀ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਈ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਜਾਣੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਮਰੀਕੀ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਔਰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਵੱਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਭੂਤਨਾਮਾ "ਗੁਲਾਬੀ
ਬੈੱਡਰੂਮ"

* 103
ਪੋਘਕੀਪਸੀ ਰੈਕਟਰੀ ਦਾ ਭੂਤ
ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਬਿਸ਼ਪ ਜੇਮਜ਼ ਪਾਈਕ ਨੇ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕਰਕੇ ਸੁਰਖੀਆਂ ਬਟੋਰੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੁੱਤਰ, ਜੇਮਜ਼ ਨਾਲ ਕੈਨੇਡੀਅਨ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਸਵਰਗੀ ਮੀਡੀਆ ਆਰਥਰ ਫੋਰਡ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸੀਨ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਖੁਦ ਇਸ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਖ਼ਬਰਾਂ ਵਿੱਚ ਆਏ ਜਦੋਂ ਮਾਰੂਥਲ ਵਿੱਚ ਬਾਲਣ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮ੍ਰਿਤ ਸਾਗਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਸ਼ਖਸੀਅਤ, ਬਿਸ਼ਪ ਜੇਮਜ਼ ਪਾਈਕ, ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਬਿਸ਼ਪ ਅਤੇ ਕਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਲੇਖਕ, ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਸਨ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਮੈਂ ਪੋਘਕੀਪਸੀ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਚਰਚ ਰੈਕਟਰੀ ਨਾਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਾਈਕ ਨੂੰ 1947 ਵਿੱਚ ਰੈਕਟਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਈ ਸਾਲ ਉੱਥੇ ਬਿਤਾਏ। ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਚਰਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ, ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਆਧੁਨਿਕ ਐਪੀਸਕੋਪਲ ਚਰਚ ਹੈ। ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਵਾਲੀ ਜਗਵੇਦੀ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਹਾਈ ਚਰਚ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਯਾਨੀ ਕਿ ਰੋਮਨ ਕੈਥੋਲਿਕ ਧਰਮ ਦੇ ਨੇੜੇ। ਚਰਚ ਦਾ ਬਾਹਰੀ ਰੂਪ ਉਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ 20 ਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਚਰਚ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੀ ਰੈਕਟਰੀ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ। ਰੈਕਟਰੀ ਅਤੇ ਚਰਚ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵੀ ਹੈ।
ਮੈਂ ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਚਰਚ ਦੇ ਰੈਕਟਰ ਤੋਂ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮੰਗੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਜੁਲਾਈ 1968 ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਮਾਧਿਅਮ ਐਥਲ ਜੌਹਨਸਨ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਲੈ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਲਗਭਗ ਸਾਰੀ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਤਾਜ਼ਾ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਬਿਸ਼ਪ ਪਾਈਕ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ।

ਜੇਮਜ਼ ਪਾਈਕ ਦੇ ਪੌਘਕੀਪਸੀ ਵਿੱਚ ਢਾਈ ਸਾਲ ਦੇ ਠਹਿਰਨ ਦੌਰਾਨ ਜੋ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਉਹ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੇ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਲਈ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਰਹੱਸ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਲਿਆ ਕੇ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਾਈਕ ਪੌਘਕੀਪਸੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਪਾਦਰੀ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਧਾਰਮਿਕ ਵਿਚਾਰ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਸਾਬਕਾ ਪਾਦਰੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।
ਪਾਈਕ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬੁਝ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬੰਦ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉੱਪਰਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਿੱਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ - ਜਾਂ ਹਿੱਲਦੀਆਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀਆਂ ਸਨ - ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਸ਼ੋਰ ਅਤੇ ਗੜਬੜਾਂ ਨੇ ਬਿਸ਼ਪ ਪਾਈਕ ਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਮਗਿੱਦੜ ਨੂੰ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਉੱਡਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਜਾਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਰਸਤਾ ਉਸ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਹੁਣੇ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਚਮਗਿੱਦੜ ਨੂੰ ਫੜਨ ਲਈ ਇੱਕ ਯੰਤਰ ਲੱਭਣ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਤਾਂ ਚਮਗਿੱਦੜ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਾਨਵਰ ਦੇ ਬਚਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਭਵ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

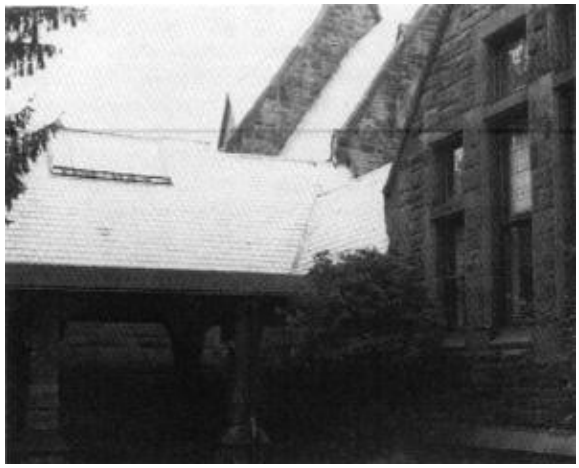

ਪੋਘਕੀਪਸੀ ਵਿੱਚ ਭੂਤਰੇ ਪਾਦਰੀ ਦਾ
ਨਿਵਾਸ
ਜੋ ਲੋਕ ਪੋਘਕੀਪਸੀ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਰੈਕਟਰ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

* 104
ਵੈਸਟ ਪੁਆਇੰਟ 'ਤੇ ਭੂਤ
ਵੈਸਟ ਪੁਆਇੰਟ ਵਿਖੇ ਮਿਲਟਰੀ ਅਕੈਡਮੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਇਤਿਹਾਸ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕਦੇ ਹਡਸਨ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢਿਆਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕਿਲ੍ਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੇਖੇ ਜਾਂਦੇ ਰਹੇ ਹਨ।
ਅਮਰੀਕੀ ਮਿਲਟਰੀ ਅਕੈਡਮੀ ਦੇ ਚਾਰ ਕੈਡਿਟਾਂ ਨੇ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਘੋੜਸਵਾਰ ਵਰਦੀ ਪਹਿਨੇ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਦਾ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ। ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਭੂਤ ਚਮਕਦਾਰ ਅਤੇ ਚਮਕਦਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਕਮਰੇ 4714 ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਅਤੇ ਅਲਮਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ

ਫਰਸ਼ ਤੋਂ ਵੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਇਸਨੇ ਇੱਕ ਕੈਡੇਟ ਦੇ ਬਾਥਰੋਬ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਾਰ, ਇਸਨੇ ਸ਼ਾਵਰ ਚਾਲੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ!
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਨੇ ਗਾਈਡਿੰਗ ਫੋਰਸਾਂ (ਫੌਜੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ) ਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ, ਕਮਰਾ 4714 ਖਾਲੀ ਕਰਵਾ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਪਾਬੰਦੀਸ਼ੁਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਭੂਤ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਫੌਜੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੈਡੇਟ ਕੈਪਟਨ ਕੀਥ ਬੀ. ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕਮਰਾ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਠੰਡਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।" ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੀਨੀਅਰ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਇੱਕ ਰਾਤ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਇੱਕ ਕੰਧ ਨਾਲ ਵੱਖ ਹੋਏ ਸਨ। ਸਵੇਰੇ ਦੋ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ, ਕੈਡੇਟ ਬੀ. ਦੇ ਸਾਥੀ ਨੇ ਚੀਕਾਂ ਸੁਣੀਆਂ। ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਕੰਧ 'ਤੇ ਗਿਆ, ਪਰ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬਰਫੀਲੀ ਠੰਡ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਤਰਕਪੂਰਨ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਾਥੀ ਭੂਤ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਪਹਿਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਕਮਰੇ 4714 ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਦੋ ਨਵੇਂ ਕੈਡੇਟਾਂ ਨੇ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਦੂਜੀ ਵਾਰ, ਭੂਤ ਫਰਸ਼ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰੱਖੇ ਇੱਕ ਦਰਾਜ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ। ਉਸਨੇ ਕੈਡੇਟਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਿਆ। ਭੂਤ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਕੈਡੇਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਇਆ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਮੁੱਛਾਂ ਝੁਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਉੱਚੀ, ਪੁਰਾਣੀ ਸ਼ੈਲੀ ਦੀ ਟੋਪੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖੰਭ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਦੋ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਘੋੜਸਵਾਰ ਵਰਦੀ ਵਰਗਾ ਹੈ।

ਵੈਸਟ ਪੁਆਇੰਟ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸਿਖਿਆਰਥੀ ਅਜੇ
ਵੀ ਤੁਰਦਾ ਹੈ
ਵੈਸਟ ਪੁਆਇੰਟ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਭੂਤਾਂ-ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਹੁਣ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਦੀ ਹਵੇਲੀ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਮੌਲੀ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਸੌ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਦੀ ਕੁੜੀ ਦਾ ਭੂਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੈਂਪ ਦੀ ਪੈਰੋਕਾਰ ਸੀ।
ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੈਡੇਟ ਉਸੇ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਭੂਤਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਾਹਰ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਬਾਥਰੋਬ ਇੱਕ ਹੁੱਕ 'ਤੇ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਝੂਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਅਤੇ ਖਿੜਕੀ ਦੋਵੇਂ ਬੰਦ ਸਨ, ਹਵਾ ਦਾ ਇੱਕ ਝੱਖੜ ਵੀ ਬਾਥਰੋਬ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਹਿਲਾ ਸਕਿਆ। ਜਿਸ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਹੈ ਉਹ ਪੁਰਾਣੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਬਣੀ ਹੈ; ਇਹ ਇੱਕ ਬੈਰਕ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤਰੇ ਘੋੜਸਵਾਰ ਉੱਥੇ ਮਰ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਾ ਹੋ ਸਕੇ?
ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਵੈਸਟ ਪੁਆਇੰਟ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਕਮਰਾ ਨੰਬਰ 4714 ਵਾਲੀ ਇਮਾਰਤ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ। ਕੰਪਨੀ G-4 ਦਾ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਉੱਥੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਸਤਾ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

* 105
ਦ ਸਟੈਂਟਨ ਹਾਊਸ, ਸਿਨਸਿਨਾਟੀ
ਪੁਰਾਣੇ ਸਿਨਸਿਨਾਟੀ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਭੂਤਾਂ ਅਤੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਘੱਟ ਹੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਮਹਿਲ 1850 ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਉਪਨਗਰ ਸੀ।
ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਕਲਿਫਟਨ ਦੇ ਜੌਨ ਐਸ. ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਘਰ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਸਿਨਸਿਨਾਟੀ ਵਿੱਚ ਵਸਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਡੱਚ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਾ ਵੰਸ਼ਜ ਹੈ ਅਤੇ ਖੁਦ ਅਲੌਕਿਕਤਾ ਦਾ ਖੋਜੀ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਸਟੈਨਟਨ ਪਰਿਵਾਰ ਇਸਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ, ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਹਵੇਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਕਈ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਲੋਕ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।
ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਸਟੈਂਟਨਜ਼ ਨੂੰ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਨੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਰੌਲਾ ਪਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ, ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਸਵੇਰੇ 2:10 ਵਜੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਗਮਰਮਰ ਦੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਭਾਰੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ - ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਭੂਤ ਸਟੈਨਟਨ ਹਾਊਸ—ਸਿਨਸਿਨਾਟੀ, ਓਹੀਓ

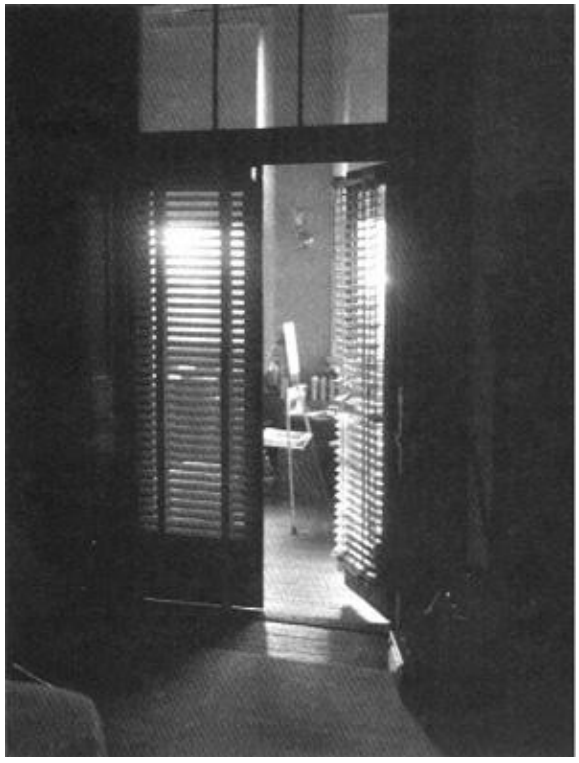

ਉਹ ਅਧਿਐਨ ਕੇਂਦਰ ਜਿੱਥੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ

ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਟੇਂਟਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਫਲੈਟ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਖੋਜ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਲਿਆ, "ਮਾਰਲਿਨ"। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸੁਣਿਆ। ਪਰ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਉਹ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀ ਛੱਤ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਬਹਿਸ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ: ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਟੇਂਟਨ ਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਕੁੜੀਆਂ ਹਨ!
ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਨਾਟਕੀ ਘਟਨਾ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਰੀ। ਕੋਈ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਕੱਲੀ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਘਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਉਹ ਡਰ ਗਈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪਰਛਾਵੇਂ ਚਿੱਤਰ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ - ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਉਸ ਚਿੱਤਰ 'ਤੇ ਪਈ, ਉਹ ਚਿੱਤਰ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਭੱਜ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਟੂਡੀਓ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਫ੍ਰੈਂਚ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਲੰਘਿਆ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪਰਛਾਵੇਂ ਚਿੱਤਰ ਨੇ ਵੇਨੇਸ਼ੀਅਨ ਬਲਾਇੰਡਸ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗੇ!
ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਨਸਿਨਾਟੀ ਜਾਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਟੈਨਟਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਜੀਬ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ। ਸਰਦੀਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਬਰਫ਼ ਪਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਟੈਨਟਨ ਆਪਣੇ ਵਰਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਘਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਵਰਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਤਾਜ਼ੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੇਖੇ!
1850 ਵਿੱਚ ਬਣਿਆ, ਇਹ ਘਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਨਿੱਜੀ ਘਰ ਸੀ; ਇਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੁੜੀਆਂ ਦਾ ਸਕੂਲ ਅਤੇ, ਬਹੁਤ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਹਾਊਸ ਬਣ ਗਿਆ। ਸਟੈਨਟਨ ਦਾ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਘਰ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੱਤ ਕਮਰੇ ਹਨ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਵਾਧੂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲੀ। 1880 ਵਿੱਚ, ਹੈਨਰੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਕੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ, ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ,

ਘਰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਬਿਨਾਂ ਵਿਕਣ ਦੇ ਰਿਹਾ। ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਣ ਲੱਗਾ ਅਤੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, 1900 ਵਿੱਚ, ਇਸਨੂੰ ਏਲੀ ਸਕੂਲ, ਇੱਕ ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਸਕੂਲ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦ ਲਿਆ ਗਿਆ।
ਹੋਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਵੀ ਕਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ, ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਡਿੱਗਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਅਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜੋ ਅਣਦੇਖੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਾ ਪਾਲਤੂ ਕੁੱਤਾ ਵੀ ਕਦੇ ਵੀ ਗੜਬੜ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਭੌਂਕਦਾ ਸੀ।
ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੰਭਾਵਤ ਜਵਾਬ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਕੁਝ ਬਜ਼ੁਰਗ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਮਿਲਿਆ: ਇੱਕ ਸਕੂਲੀ ਵਿਦਿਆਰਥਣ ਨੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਟੈਨਟਨ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੇ ਉੱਪਰ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਫਾਹਾ ਲੈ ਕੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਸੀ ਜਾਂ ਨੌਜਵਾਨ ਹੈਨਰੀ ਦੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਸੀ?

* 106
ਐਲ ਸੈਂਟਰੋ ਵਿਖੇ ਭੂਤ

ਜਦੋਂ ਮਿਸਟਰ ਅਤੇ ਮਿਸਿਜ਼ ਸੀ. 1960 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਫਰਾਂਸ ਤੋਂ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਚਲੇ ਗਏ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਬਿਲਕੁਲ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੋਇਆ। ਆਪਣੀਆਂ ਧੀਆਂ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਹਿੱਸੇ, ਐਲ ਸੈਂਟਰੋ ਐਵੇਨਿਊ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ, ਇੱਕ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਸ਼ੈਲੀ ਵਾਲਾ ਘਰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਧੀ, ਲਿਲੀਅਨ, ਦਾ ਵਿਆਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਜੀ, ਨਿਕੋਲ, ਨੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਘਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੀਜੀ ਧੀ, ਮਾਰਟਿਨ ਦੁਆਰਾ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਨੂੰ ਮਾਰਟਿਨ ਲਈ ਇੱਕ

ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਾਸਟਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਮਾਪਿਆਂ ਲਈ ਖਾਲੀ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ।
ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ., ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਸੀ, ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਮਾਰਟਿਨ ਵੀ ਬਹੁਤ ਬੇਚੈਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੈਟਲ ਹੋਣਾ ਉਸਦੇ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰਾਤੋਂ-ਰਾਤ, ਇੱਕ ਰਹੱਸਮਈ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਤੀਬਰ ਅਹਿਸਾਸ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਇਕੱਲੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ੋਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਸ਼ਾਇਦ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕੁਝ ਲੈਣ ਲਈ ਉੱਠਿਆ ਹੋਵੇਗਾ - ਪਰ ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਆਦਮੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋ ਬਿਸਤਰਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਾੜੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ! ਉਹ ਚੀਕ ਪਈ, ਅਤੇ ਭੂਤ ਤੁਰੰਤ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ।
ਉਸਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਧੀਆਂ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ: ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਕੁੜੀਆਂ ਵੀ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਰ ਰਾਤ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਜਗਾ ਕੇ ਇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ।
ਅਗਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਜਾਰੀ ਰਹੇ।

ਐਲ ਸੈਂਟਰੋ, ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ 'ਤੇ ਗੋਸਟ
ਹਾਊਸ
ਕੁੜੀਆਂ ਨੇ ਬਿਸਤਰਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਨਰ ਭੂਤ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਮਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਮਾਦਾ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੁਨਰਮੰਦ ਮਾਧਿਅਮ ਦੀ ਮਦਦ ਲੈਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਮਾਧਿਅਮ ਬ੍ਰੈਂਡਾ ਕ੍ਰੇਨਸ਼ਾ ਨਿਕਲਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ "ਸਮੱਸਿਆ" ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਜੋੜੇ ਨੇ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਨਾਲ ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਸੱਚ ਨਿਕਲਿਆ। ਪਰ ਹੁਣ ਕੀ? ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਜੋੜੇ ਨਾਲ ਜਗ੍ਹਾ ਸਾਂਝੀ ਕਰਨਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੇ ਭੂਤਾਂ ਤੋਂ ਰਾਹਤ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਈ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ ਲਗਾਤਾਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਨੌਜਵਾਨ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨ ਲਈ। ਫਿਰ ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਚੁੱਪ ਹੈ।

* 107

ਭੂਤ ਸਟੇਜਕੋਚ ਇਨ

ਵੈਂਚੁਰਾ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਥਾਊਜ਼ੈਂਡ ਓਕਸ ਵਿੱਚ, ਮੇਨ ਸਟਰੀਟ ਤੋਂ ਕੁਝ ਗਜ਼ ਦੂਰ, ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਸਟੇਜਕੋਚ ਇਨ ਹੈ, ਜੋ ਹੁਣ ਇੱਕ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਵਜੋਂ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; 1952 ਅਤੇ 1965 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਜਦੋਂ ਇਸਨੂੰ ਇਸਦੇ ਅਸਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਹ ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮ. ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਨ ਹੇਠ ਇੱਕ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਵਜੋਂ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਾਦਾ ਭੂਤ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਉੱਨੀ ਕਮਰੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਰਸ਼ ਤੋਂ ਛੱਤ ਤੱਕ ਥੰਮ੍ਹਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਗਾਂਹਵਧੂ ਹਿੱਸਾ ਹੈ।
ਕੇਂਦਰੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਾਲਕੋਨੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ 19 ਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਮੱਧ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਟਰ ਨਾਲ ਫਿੱਟ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤੱਕ, ਇਹ ਰੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਮੁੱਖ ਸੜਕ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਇੱਥੋਂ ਲੰਘਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਤਬਦੀਲੀ ਨੇ ਇਸਦੀ ਸ਼ਾਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਸਟੇਜਕੋਚ ਯੁੱਗ ਦੌਰਾਨ, ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਰਗਰਮ ਸਨ। ਇਹ ਸਰਾਂ ਬਟਰਫੀਲਡ ਮੇਲ ਰੂਟ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸੇਂਟ ਲੁਈਸ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਕੋਨੇਜੋ ਵੈਲੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਸੀ। ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਨੇ ਇਸ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਰਸਤਾ ਸਾਂਤਾ ਕਲਾਰਾ ਵੈਲੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗਵੇਨ ਹਿਂਜ਼ੀ ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨਾਲ ਸਟੇਜਕੋਚ ਇਨ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹੋਏ, ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੂਤਿਆ ਹੋਇਆ ਕਮਰਾ ਦੇਖਿਆ।

ਹੌਂਟੇਡ ਸਟੇਜਕੋਚ ਇਨ—ਥਾਊਸੈਂਡ ਓਕਸ, ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ
ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਪੀਅਰੇ ਡੇਵੋਨ ਨਾਮ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਮਾਰਤ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਮਾਰਤ ਅਜੇ ਵੀ ਖਰਾਬ ਸੀ ਅਤੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਉਸਾਰੀ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨਾ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ ਬਲਕਿ ਥੋੜ੍ਹਾ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਵੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਲੱਕੜ ਦਾ ਢਾਂਚਾ ਸਾਡੇ ਭਾਰ ਹੇਠ ਡਿੱਗ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਤੁਰੇ। ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿੱਥੇ ਮੁੜਨਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਥੇ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਇਹ ਛੋਟੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਆਧੁਨਿਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ "ਕਮਰਾ"।
ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੂਰੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਠੰਢ ਲੱਗਣ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ 1882 ਅਤੇ 1889 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਪੀਅਰੇ ਡੇਵੋਨ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦਾ ਉਸੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਮਾਦਾ ਭੂਤ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਕਈ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਅਜਨਬੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਲਈ। ਤੇਜ਼ ਗੰਧ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਖੁਸ਼ਬੂ, ਅਕਸਰ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੀ ਹੈ।

ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਰਾਵਾਂ ਵਾਂਗ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਣਦੇਖੇ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਭੂਤ ਬੈਠਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀਆਂ ਸਰਾਵਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅੱਜ ਦੇ ਹਿਲਟਨ ਹੋਟਲਾਂ ਵਰਗੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਸਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਦੇ ਆਰਾਮ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਸਵੇਰੇ ਨਹੀਂ ਉੱਠੇ।

* 108
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਿੱਕੀ ਦਾ ਭੂਤ ਵਰਗਾ ਸਾਥੀ

ਮੈਂ ਦੋ ਵੀਏਨਾ ਦੇਖੇ ਹਨ: ਇੱਕ, ਵਧੇਰੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸ਼ਹਿਰ, ਆਸਟਰੀਆ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਦੂਜਾ ਵਰਜੀਨੀਆ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ, ਡੀ.ਸੀ. ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਬਾਹਰ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ, ਸੁੰਦਰ ਬਾਗ਼, ਛਾਂਦਾਰ ਗਲੀਆਂ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਹੌਲ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਨੇੜੇ ਕੋਈ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਵਾਲੀ ਵਿਸ਼ਵ ਰਾਜਧਾਨੀ ਹੈ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਵਿੱਚ, ਵਰਜੀਨੀਆ ਦਾ ਵੀਏਨਾ ਇੱਕ ਕੀਮਤੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਚੌੜੀਆਂ, ਛਾਂਦਾਰ ਗਲੀਆਂ 'ਤੇ ਸਵਾਰੀ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਘਰ - ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਹਵੇਲੀਆਂ ਵੀ - ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੋਂ ਇੱਕੋ ਮਾਲਕ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਹਨ, ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਖੇਡਦੇ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੋਈ ਕਾਰਾਂ ਨਾ ਹੋਣ।
ਮੈਨੂੰ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਂਝੇ ਦੋਸਤ ਤੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਿੱਕੀ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਨਿਕੋਲ ਡੀ'ਅਮਰਕੋਰਟ, ਜੋ ਹੁਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਰੂਸ ਜੈਕਸਨ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਮਿਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਡਰਾਉਣੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਨਿਕੋਲ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਿੱਕੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਭੂਤਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਿੱਚ। ਮੈਂ ਝੱਟ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ 11 ਮਈ, 1968 ਨੂੰ, ਅਸੀਂ ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਏ।
ਡਿੱਕੀ ਹਾਊਸ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਸ਼ਾਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੇਂਡੂ ਮਹਿਲ

ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਸੀ - ਸੜਕ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ, ਦਰੱਖਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਬਾਗ਼ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਸੀ। ਪੌੜੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਉਡਾਣ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਵੱਲ ਲੈ ਗਈ। ਨਿਕੋਲ ਦੁਆਰਾ ਕਾਰ ਪਾਰਕ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਅਤੇ ਇੱਕ ਜੀਵੰਤ, ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਮੁਟਿਆਰ ਨੇ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਜਿਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚਮਕਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿੜ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ, ਜਿੱਥੋਂ ਇੱਕ ਕੋਰੀਡੋਰ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਅਤੇ ਫਿਰ ਰਸੋਈ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਪੌੜੀ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੋਂ, ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਸਥਿਤ ਸਨ, ਇੱਕ ਤੰਗ ਪੌੜੀ ਅਟਾਰੀ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਸੀ।
ਘਰ ਨੂੰ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੁਰਾਤਨ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਢੁਕਵੀਆਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਾਨਦਾਰਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ ਅਕਸਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ।
ਘਰ ਦਾ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਤੱਕ ਇੱਕ ਸਤਹੀ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਿੱਕੀ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬੈਠਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰ ਸਕੀਏ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਮੰਗੀ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਹੇਠਾਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਕੁਰਸੀਆਂ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਘਰ ਬਾਰੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ।

* * *

"ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਿੱਕੀ, ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹੋ?" "ਲਗਭਗ ਢਾਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪੰਜ ਬੱਚੇ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਦੋ ਨੌਜਵਾਨ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ; ਉਹ ਇੱਥੇ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਤੋਂ ਹਨ।"

ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਕਮਰੇ ਹਨ?
ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਹਨ।
"ਵੀਹ ਦੇ ਕਰੀਬ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ?"
"ਠੀਕ ਹੈ, ਵੀਹ। ਅਸੀਂ ਬਾਥਰੂਮਾਂ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਿਣਦੇ, ਪਰ ਮੈਂ ਗਿਣਦਾ ਹਾਂ।"
"ਹਾਂ, ਅਤੇ ਸ਼ੈਲਫਾਂ ਵੀ। ਵੱਡੀਆਂ ਸ਼ੈਲਫਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਭੁੱਲਣਾ।"
ਮੈਂ ਸ਼ੈਲਫਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।
"ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਏ ਸੀ ਤਾਂ ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘਰ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਪਤਾ ਸੀ?"
"ਕੁਝ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਾਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਭੂਤ ਹੈ।"
"ਕਿਸ ਤੋਂ? ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸਨੇ ਦੱਸਿਆ, ਨਾ ਕਿ ਕਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ।"
ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ। ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਏਜੰਟ ਨੇ ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਹਾਸੇ ਨਾਲ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਉਤਸੁਕਤਾ ਹੋਈ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇਸ ਘਰ ਦਾ ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ। ਸਾਡੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹੋਰ ਵੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਛੇੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।
"ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ?" "ਬੱਸ ਇਹੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਘਰ ਭੂਤ ਸੀ।"
"ਕੋਈ ਵੇਰਵਾ ਨਹੀਂ?"
"ਨਹੀਂ।"
"ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਕੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੋਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸੱਚਾਈ ਹੈ?"

"ਮੈਂ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਆਖਰੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੋਣ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਰਾਤ ਮੈਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਭਾਰੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜਾਗ ਪਿਆ - ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੌਣ ਜਾਗ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਉਂਦੇ-ਜਾਂਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਸੌਂ ਗਿਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕੌਣ ਜਾਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ।"
"ਜਿੱਥੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਮੌਜੂਦ ਸੀ?"
"ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਛੇ ਸਾਲ ਦੀ ਬੱਚੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਧੀ।"
"ਕੀ ਛੇ ਸਾਲ ਦਾ ਬੱਚਾ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ?"
"ਹਾਂ, ਪਰ ਉਹ ਕੰਧ ਉਹ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਉੱਪਰ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਹੁਣ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਬੰਦ ਹੈ, ਪਰ ਪੌੜੀਆਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਨ, ਜਾਂ ਅਗਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ। ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨਾਲ ਸਨ।"
"ਕੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਢਾਂਚਾਗਤ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਆਈਆਂ ਹਨ?"
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਆਦਮੀ ਦੇ ਸਨ ਜਾਂ ਔਰਤ ਦੇ?"
"ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦਾ।"
"ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਚੱਲਦਾ ਰਿਹਾ?"
"ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦਸ ਮਿੰਟ ਲਈ।"

"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਚੋਰ ਜਾਂ ਘੁਸਪੈਠੀਆ ਉੱਥੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?"
ਨਹੀਂ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੁੱਤੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਕੋਈ ਆਤਮਾ ਹੋਵੇਗੀ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਚਿੰਤਾ ਦੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ?"
"ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਛੂਹੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਵੇਖੇ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਘੁੰਮਦੇ ਰਹਿਣ!"
"ਇਹੀ ਤਾਂ ਤੂੰ ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਸੁਣੀ ਸੀ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਡਗਲਸ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਡਰਾਉਣਾ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸੁਪਨਾ ਕੀ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਡਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਮੈਂ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਕੰਧ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਸੌਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕਮਰਾ ਲਾਈਟ ਪੈਨਲਾਂ ਨਾਲ ਜਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੰਧ 'ਤੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਦੋ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਡਿੱਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਅਚਾਨਕ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸਿਰ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਾਂ ਇੱਕ ਔਰਤ, ਕਿਉਂਕਿ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਲੱਛਣ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪਰ ਇੱਕ ਗਰਦਨ, ਵਾਲ ਸਨ, ਇਹ ਇੱਕ ਸਿਰ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਕੰਧ 'ਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਉੱਚਾ ਸੀ। ਇਹ ਛੋਟੇ, ਸੰਘਣੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੰਨਾ ਅਸਲੀ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੀ ਧੀ, ਜੋਇਸ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਗਭਗ ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ 'ਜੋਇਸ' ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਹਿੱਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਡਰ ਗਿਆ। 'ਜੋਇਸ, ਜੋਇਸ' ਕਹਿਣ ਦੇ ਲਗਭਗ ਦਸ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ... ਇਹ ਕੌਣ ਹੈ? ਉੱਥੇ ਕੌਣ ਹੈ?' ਇਹ ਸਿੱਧਾ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਗਿਆ, ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਫਿਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਅਗਲੇ ਪੈਨਲ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਚੀਕ

ਰਿਹਾ ਸੀ, 'ਜੋਇਸ, ਜੋਇਸ, ਤੂੰ ਕਿੱਥੇ ਹੈਂ?' ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਇਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਦੇਖੇ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ?"
"ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਕੋਈ ਨਹੀਂ?"
"ਕੋਈ ਨਹੀਂ।"
"ਸਿਰਫ਼ ਸਿਰ?"
"ਖੈਰ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਕਿਰਨ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰੁਕ ਗਈ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਅਤੇ ਗਰਦਨ ਜਿੰਨੀ ਲੰਬੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਕੰਧ 'ਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਉੱਥੇ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਜੋਇਸ ਅੰਦਰ ਆਈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 'ਜੋਇਸ, ਜਲਦੀ ਦੇਖੋ,' ਅਤੇ ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੀ ਸੀ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਸਿੱਧਾ ਪਾਸੇ ਚਲਾ ਗਿਆ।"
ਕੀ ਉਸਨੇ ਵੀ ਦੇਖਿਆ?
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਥੇ ਆਵੇਗੀ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ। ਅਗਲੀ ਰਾਤ ਅਸੀਂ ਲਾਈਟ ਪੈਨਲਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕੰਧ 'ਤੇ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਉਹ ਦੋ ਲਾਈਟ ਪੈਨਲ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਸਨ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਪੈਨਲਾਂ ਦਾ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਸੀ? ਕੀ ਇਹ ਚੰਨ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਤੋਂ ਸਨ ਜਾਂ ਇਸ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸਨ?"
"ਇਹ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਉੱਥੇ ਜੋ ਸੀ ਉਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਜ਼ਰੂਰ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਲਾਈਟ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ।"
"ਕੀ ਮਾਹੌਲ ਬਦਲ ਗਿਆ? ਕੀ ਠੰਡ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ?"

ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੈ।
ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਠੰਢ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ?
"ਹਾਂ।"
ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋਇਆ?
"1967 ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ Ouija ਬੋਰਡ ਖਰੀਦਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਸਾਡੇ ਕੁਝ ਦੋਸਤ ਸਨ ਜੋ ਘਰ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬੋਰਡ ਅਜ਼ਮਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੀ ਹੈ।' ਉਹ ਲਗਭਗ ਦਸ ਜਾਂ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਨ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਡੀਨ ਅਤੇ ਜੀਨ ਵੈਂਡਰਹੌਫ ਹਨ।"
"ਕੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਤਜਰਬਾ ਹੋਇਆ ਹੈ?"
"ਅਵੱਸ਼ ਹਾਂ."
"ਉਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਕਦੋਂ ਦੱਸਿਆ?"
"ਉਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇਖੀਆਂ।"
"ਉਹ ਅੱਜ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ।"
"ਕਈ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਸੁਣਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਔਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ, ਅਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਭਾਰੀ ਗੈਰਾਜ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਉੱਪਰ-ਨੀਚੇ ਕਰਦੇ ਸੁਣੇ।"
ਉਸ ਔਰਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਕਿਹਾ?
ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਉਹ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਉਸਨੇ ਅਕਸਰ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੱਜਣ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਵੀ ਸੁਣੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਰਸੋਈ ਦੇ ਸਾਰੇ ਭਾਂਡੇ ਟੁੱਟ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਠਰ-ਠਰ ਅਤੇ ਧਮਾਕੇ ਸਨ।

"ਹੁਣ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਵੈਂਡਰਹੌਫ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ?"
"ਹਾਂ। ਅਗਲੀ ਰਾਤ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕੰਧ 'ਤੇ ਉਹ 'ਚੀਜ਼' ਦੇਖੀ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਸਾਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮਾਰਥਾ ਅਤੇ ਮੋਰਗਨ ਨਾਮ ਦੀਆਂ ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ।"
ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ?
"ਮਾਰਥਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਗਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਾਰਥਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਮਾਰਥਾ ਨੇ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਮਿੱਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵੀ ਕਹੀਆਂ - ਕਿ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਥੇ ਆਈ ਹੈ।"
ਕੀ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਹੋਂਦ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ?
ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਮੋਰਗਨ ਭੈਣ-ਭਰਾ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਹੋਮਰ ਲੇਰੋਏ ਸੈਲਿਸਬਰੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪਤਨੀ ਸਾਰਾਹ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਜਿਸਨੇ ਇਹ ਘਰ 1865 ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਸੀ।
ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬੋਰਡ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾ ਰਹੇ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਸੱਚਾਈ ਸੀ, ਕਿ ਉਸਦੇ ਇਹਨਾਂ ਨਾਵਾਂ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਸਨ? "ਨਹੀਂ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਾਰਾਹ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਦੋ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਰਿਕਾਰਡ ਲੱਭੇ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮਾਰਥਾ ਅਤੇ ਮੋਰਗਨ ਉਹ ਦੋ ਬੱਚੇ ਹਨ।"
ਪਰ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਇਸ ਘਰ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ।
"ਦੋ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਸਾਰਾਹ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਸੀ। ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।"

"ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸਾਰਾਹ ਵੀ ਸੀ।"
"ਸਾਰਾ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਜ਼ਰੂਰ ਸੀ।"
"ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ? ਕਿ ਸਾਰਾਹ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਹੈ?" "ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਰਿਕਾਰਡ ਮਿਲਿਆ।"
"ਕੀ ਇਹ ਪਹਿਲੇ ਔਈਜਾ ਬੋਰਡ ਸੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ?" "ਨਹੀਂ, ਸਾਰਾਹ ਦਾ ਨਾਮ ਬੋਰਡ 'ਤੇ ਸੀ; ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਸ ਘਰ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਾਰਾਹ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ?"
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਹੁਣ ਉੱਥੇ ਹੈ?"
ਕੁਝ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ?"
ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।
"ਹੁਣ ਘਰ ਦਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?"
"ਹੋਮਰ ਲੇਰੋਏ ਸੈਲਿਸਬਰੀ ਨੇ ਇਸਨੂੰ 1865 ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ 1939 ਵਿੱਚ ਢਾਂਚਾਗਤ ਬਦਲਾਅ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵੀ ਹੋਏ ਹਨ। ਪਿਛਲੀ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਛੱਤ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪੱਥਰ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਸਾਰੇ ਪੱਥਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਖੁਦ ਫੈਲਾਇਆ।"
"ਅਗਲੀ ਰਾਤ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਨੀਂਹ ਰੱਖਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਸੇ ਰਾਤ, ਮੇਰੇ ਦੋ ਬੱਚਿਆਂ, ਲੇਲੀਆ ਅਤੇ ਡੱਗ ਨਾਲ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਜਾ

ਰਹੇ ਵੱਡੇ ਬਦਲਾਵਾਂ ਕਾਰਨ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਬੋਰਡ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਪਰ ਮਾਰਥਾ ਅਤੇ ਮੋਰਗਨ ਆਏ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਛੱਤ ਤੋਂ ਨਾਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹਨ।"
"ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਅਗਲਾ ਵਿਜ਼ੂਅਲ ਜਾਂ ਆਡੀਓ ਅਨੁਭਵ ਕੀ ਸੀ?" "ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਮਹੀਨਾ ਪਹਿਲਾਂ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਭੂਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਉਸ ਰਾਤ, ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਪਾਰਟੀ ਕੀਤੀ। ਨੈਨਸੀ ਕੈਂਪ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਬਾਈ ਸਾਲ ਦੀ ਕੁੜੀ ਨੇ ਬੋਰਡ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਬੋਰਡ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ ਅਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।"
ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੀ ਹੋਇਆ?
"ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਆਤਮਾ ਤੁਰੰਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਐਡਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਆਖਰੀ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ - ਇਹ 'B' ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਲੌਕ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬੀਟਰਿਸ ਨੇ 1800 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਬੀਟਰਿਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਧੀ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਪੁੱਛਿਆ, 'ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਵੋਗੇ?' ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਡੇ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਪਿਛਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਏ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਬੈਠ ਗਏ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਦੇਖਿਆ?"
"ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਨੈਨਸੀ ਨੇ ਦੇਖਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕੁਰਸੀ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਉੱਡ ਗਈ, ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੀ, ਤਖ਼ਤੀ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਉੱਡ ਗਈ, ਅਤੇ ਡਰ ਗਈ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਭੱਜ ਗਈ।"
"ਇਹ ਆਦਮ ਕੌਣ ਸੀ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।"

ਕੀ ਉਸਦਾ ਇਸ ਘਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਸੀ?
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਪਰ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਘੱਟੋ- ਘੱਟ ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਤੱਕ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਮੱਸਿਆ ਆਈ ਹੈ?"
"ਹਾਂ, ਮੈਂ ਹਾਂ। ਉਦੋਂ ਤੋਂ, ਮੈਨੂੰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਣਾ ਔਖਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।" "ਕੀ ਇਹ ਮਰਦ ਹੈ ਜਾਂ ਔਰਤ?"
"ਖੈਰ, ਅਸੀਂ ਬੋਰਡ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਐਡਮ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਸੋਫੇ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਡਰਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਵੱਲ ਨਾ ਦੇਖਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸ ਵੱਲ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਬੋਰਡ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਸਾਰਾਹ ਆਈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਐਡਮ ਤੁਹਾਡੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਉੱਥੇ ਸੀ।'" ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਇਤਿਹਾਸ ਵਾਪਰਿਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਇਹ ਕੰਪਲੈਕਸ? ਇਹ ਘਰ ਸਿਰਫ਼ ਸੌ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਸੀ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਹੋ? ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਇਮਾਰਤ ਸੀ, ਟਾਊਨ ਹਾਲ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਸਿਵਲ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਸਿਵਲ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਇਸਨੂੰ ਗੋਲੀਆਂ ਨਾਲ ਛਲਨੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਯੂਨੀਅਨ ਅਤੇ ਕਨਫੈਡਰੇਟ ਫੌਜਾਂ ਦੋਵਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਕੈਂਪ ਸਾਈਟ ਸੀ। ਦਸ ਜਾਂ ਬਾਰਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਗੁਲਾਮਾਂ ਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਕੀ?

ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਥੇ ਸੁਰੰਗਾਂ ਹਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਡੇਅਰੀ ਫਾਰਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੋਠੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸੁਰੰਗ ਸੀ, ਇੱਕ ਪੈਦਲ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ ਸੁਰੰਗ। ਬੇਸਮੈਂਟ ਤੋਂ ਵੀ ਸੁਰੰਗਾਂ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਸਨ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ।
"ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਆਪਣੇ ਸਿੱਧੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਹੈ?"
"ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਈ ਵਾਰ ਮੇਰੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ, ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਵੇਰੇ-ਸਵੇਰੇ ਮੈਨੂੰ ਉੱਪਰੋਂ ਲੰਘਦੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਬਾਰਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਭਾਰੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ!"
"ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਛੱਤ 'ਤੇ?"
ਨਹੀਂ, ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ।
"ਇਹ ਕਿਸੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹਨ ਜਾਂ ਔਰਤ ਦੇ?"
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹੋਵੇਗਾ।
"ਕੀ ਇਹ ਉਹੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਠਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ?"
"ਹਾਂ।"
"ਇਸ ਘਰ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ESP ਕਹਾਂਗਾ?"
“ਨਹੀਂ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਦੱਸਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਜੂਨ 1967 ਦੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗਰਮ ਗਰਮੀ ਵਾਲੀ ਰਾਤ, ਮੈਨੂੰ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਮੈਂ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੇ ਖਾਲੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਛੋਟਾ, ਗਿਆਰਾਂ ਗੁਣਾ ਗਿਆਰਾਂ ਗੁੰਬਦ ਵਾਲਾ ਕਮਰਾ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਹਵਾ ਚੱਲੇਗੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੌਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਰੋਣ, ਰੋਣ ਅਤੇ ਕਰਾਹਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜਾਗ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਦੋ ਵਾਰ ਘੁੰਮਿਆ, ਫਿਰ ਸ਼ੋਰ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਸੌਂ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਵਾਰ ਉੱਠਣਾ ਪਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਰਾਹਣ ਅਤੇ ਰੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਖੈਰ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਦੋ

ਕਤੂਰੇ ਹਨ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਇੱਕ ਕੁੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ।' ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਗਈ, ਪਰ ਕੁੱਤੇ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਸਨ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਗਈ ਅਤੇ ਸੌਣ ਲਈ ਗਈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਲੇਟ ਗਈ, ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ। ਮੇਰੀ ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਧੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗੰਭੀਰ ਕਾਰ ਹਾਦਸੇ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਈਅਰਪਲੱਗ ਲਗਾ ਕੇ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਜੇ ਮੈਂ ਰੋਣ-ਪਿੱਟਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਨਾ ਜਾਗੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਨਾ ਹੁੰਦੀ!
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ?
"ਹਾਂ—ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਗੰਭੀਰ ਜ਼ਖਮੀ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਰਹਿ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਾਕੀ ਮਦਦ ਲਈ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਕੁੜੀ ਰੋ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਹਉਕੇ ਭਰ ਰਹੇ ਸਨ; ਉਹ ਸਾਰੇ ਰੋ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਰੋ ਰਹੇ ਸਨ।"
"ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕਿਸਨੂੰ ਤਜਰਬਾ ਹੋਇਆ ਹੈ?"
"ਇੱਕ ਰਾਤ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਪੈਟ ਹਿਊਜ਼ ਨੇ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਪੈਟ ਇੱਥੇ ਜੈਕਸਨ ਮੈਕਬ੍ਰਾਈਡ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਵੇਰੇ 3 ਵਜੇ, ਮੈਂ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸੌਣ ਲਈ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਸਵੇਰੇ 4 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ, ਪੈਟ ਨੇ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਅਤੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਠ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਘੁੰਮਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਪੈਟ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਅੰਦਰ ਆਓ, ਲੂਸੀ, ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰੋ। ਅੰਦਰ ਆਓ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੋ।' ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਇੱਕ ਭੂਤ ਅੰਦਰ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਪੈਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਇਹ ਲੂਸੀ ਨਹੀਂ ਹੈ' - ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਵਰਗਾ ਹੈ। ਉਹ ਲੰਮੀ ਅਤੇ ਪਤਲੀ ਸੀ, ਲੰਬੇ ਕਾਲੇ ਵਾਲ ਸਨ, ਲਾਲ ਚੋਗਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਲ ਵਰਗਾ ਕੁਝ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਚੋਗਾ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪੈਟ ਘਬਰਾ ਗਈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਹੇ ਮੇਰੇ ਰੱਬ, ਇਹ ਲੂਸੀ ਨਹੀਂ ਹੈ! ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ?' ਉਸਨੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਆ ਕੇ ਦੇਖ,' ਪਰ ਉਹ ਡਰ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਪੈਟ ਵਾਪਸ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ! ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ,

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਗੜਗੜਾਹਟ ਦੀ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ।" ਰਸੋਈ।"
"ਇਹ ਘਟਨਾ ਕਿੰਨੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀ ਸੀ?"
ਲਗਭਗ ਛੇ ਮਹੀਨੇ।
"ਕੀ ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂ ਸੁਣਿਆ?"
"ਇੱਕ ਰਾਤ, ਨੈਨਸੀ ਕੈਂਪ ਦੇ ਭਰਾ, ਜੋਅ ਕੈਂਪ ਨੇ, ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਦੀ ਇੱਕ ਪਰਛਾਵੀਂ ਔਰਤ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ।"
"ਹੋਰ ਕੁਝ?"
"ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਰਾਤ 11 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਏ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਦੋ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਜਾਗਦੇ ਅਤੇ ਡਰੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ। ਮੈਂ ਡਗਲਸ ਅਤੇ ਲੇਲੀਆ ਨੂੰ ਕਦੇ ਇੰਨਾ ਡਰਿਆ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।"
ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਕਿਹਾ?
ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਲੇਲੀਆ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਖੁਦ ਦੱਸੇ।
ਮੈਂ ਲੇਲੀਆ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦਸ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੋਲਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ।
"ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਰਹੀ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, "ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲੋਂ ਕੁਝ ਲੰਘਦਾ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, 'ਓਹ, ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਰੁੱਖ ਹੋਣਗੇ।' ਫਿਰ ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਨੇ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਬਾਹਰ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਭੱਜੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੰਮੀ ਘਰ ਨਹੀਂ ਆਈ।"
"ਇਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਦਿਖਦਾ ਸੀ?"
"ਇਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਧੁੰਦਲਾ ਹੈ-"
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖਿਆ?
ਨਹੀਂ। ਸਲੇਟੀ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਧੁੰਦਲਾ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਰਸਰਾਹਟ ਭਰੀ ਆਵਾਜ਼। ਅਤੇ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਚੱਲਿਆ?

"ਤਕਰੀਬਨ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਪੰਜ ਮਿੰਟ।"
"ਜਿਸ ਰਾਤ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦੀ ਔਰਤ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਅੰਗੂਠੀ ਮਿਲੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਰੂਬੀ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਸਨ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਿੱਕੀ ਨੇ ਟੋਕਿਆ। "ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿਲੀ। ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਸੋਨੇ ਦੀ ਅੰਗੂਠੀ।"
"ਕੀ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਥੇ ਸੀ?"
"ਅਸੀਂ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋ?" ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਿੱਕੀ ਨੇ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ। "ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਵਾਰ ਗਿਆਰਾਂ ਲੋਕ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਸਨ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਵਜਾ ਰਹੇ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨ ਦੇ, ਅਸੀਂ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਵਰਾਂਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਦੌੜਦੇ ਸੁਣਿਆ! ਅਸੀਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਕੁਝ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਸੁਣਿਆ; ਅਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਇਹ ਸੁਣਿਆ!"
ਪਰ ਲੇਲੀਆ ਕੋਲ ਕਹਿਣ ਲਈ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸੀ। "ਡੇਢ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਦੀ ਮੰਗੇਤਰ - ਮੇਰੀ ਦੂਜੀ ਭੈਣ, ਜੋਇਸ - ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਦਾਇਗੀ ਪਾਰਟੀ ਰੱਖੀ ਸੀ ਅਤੇ ਬਰਾਂਡੇ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਇੱਕ ਸਿਰ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।"
"ਅੱਗੇ?"
"ਇੱਕ ਸਿਰ। ਇੱਕ ਚਿਹਰਾ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ - ਜਿਵੇਂ ਕੁੰਡਲਿਆ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਲੱਛਣ ਵੀ ਸਨ।"
"ਆਦਮੀ ਜਾਂ ਔਰਤ?"
"ਆਦਮੀ।"
"ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਚੱਲਿਆ?"
"ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟ।"
ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਚਲਾ ਗਿਆ?

"ਇਹ ਸਭ ਬਹੁਤ ਬਚਕਾਨਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਜੋਇਸ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਸਾਡਾ ਪਿਤਾ ਉੱਥੇ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕੋਟ ਲਟਕਦਾ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਕੋਟ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਪਰ ਸਾਡਾ ਪਿਤਾ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਿੱਕੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਘਰ ਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਹਿੱਸਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਪੂਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?"
"ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ!" ਲੇਲੀਆ ਨੇ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ।
"ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਬੇਸਮੈਂਟ ਤੋਂ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰਿਆਂ ਤੱਕ ਸਿੱਧੀ ਲਾਈਨ ਖਿੱਚੋਗੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਮਾਰੋਗੇ?"
"ਬੇਸ਼ੱਕ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਪੌੜੀਆਂ ਵਾਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਅਤੇ ਉੱਪਰਲਾ ਕਮਰਾ; ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਤਸਵੀਰ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ।"
"ਤੁਹਾਡੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਨੁਸਾਰ, ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦਾ ਕੀ ਫਾਇਦਾ ਸੀ? ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਕੌਣ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ? ਕੀ ਉੱਥੇ ਛੋਟੇ ਕਮਰੇ ਸਨ?"
"ਹਾਂ, ਛੋਟੇ ਕਮਰੇ ਸਨ।"
"ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਕੁਆਰਟਰ?"
ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਕੁਆਰਟਰ ਸਨ - ਇਹ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਜਾਗੀਰ ਵਾਲਾ ਘਰ ਸੀ। ਹੋਰ ਗੁਲਾਮਾਂ ਦੇ ਕੁਆਰਟਰ ਵੀ ਸਨ।
"ਤਾਂ ਇਹ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਛੋਟੇ ਕਮਰੇ ਸਨ।"
"ਹਾਂ।"
"ਗੁੰਬਦ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਛੋਟੇ ਕਮਰੇ ਬਾਰੇ ਕੀ?"
“ਉੱਥੇ ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤਜਰਬਾ ਹੋਇਆ,” ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਿੱਕੀ ਨੇ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ। “ਉਸ ਰਾਤ, ਸਵੇਰੇ 3 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ, ਮੈਂ ਜਾਗ ਪਈ। ਪੈਟੀ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਡੇਟ 'ਤੇ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ।

ਮੈਂ ਪੈਟੀ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ, ਛੋਟੀਆਂ, ਤੰਗ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਮੈਂ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ, 'ਪੈਟੀ, ਕੀ ਤੂੰ ਅਜੇ ਅੰਦਰ ਆ ਰਹੀ ਹੈਂ?' ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਗੁੱਸਾ ਆ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਜਵਾਬ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰੌਲਾ ਕਿਉਂ ਪਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਭੱਜ ਕੇ ਚਾਦਰ ਵਾਪਸ ਖਿੱਚੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਘੰਟਿਆਂ ਤੋਂ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਸੌਂ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੁੜੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਸੌਂ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਰੌਲਾ ਇੰਨਾ ਉੱਚਾ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਰੇਲਿੰਗ 'ਤੇ ਝੁਕਦੇ ਹੋਏ, ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਹਰ ਕਦਮ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ—”
"ਕੀ ਇਹ ਉਹੀ ਕਦਮ ਸਨ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸੁਣੇ ਸਨ, ਮਰਦਾਂ ਦੇ ਕਦਮ?"
"ਹਾਂ। ਹੌਲੀ, ਵਿਧੀਗਤ, ਸਥਿਰ, ਭਾਰੀ ਕਦਮ।"
"ਕੀ ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ?"
ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਬੱਸ ਪੈਦਲ ਆ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।
"ਇਸ ਵੇਲੇ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ। ਕੀ ਘਰ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇ?"
"ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ; ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਲਗਭਗ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਕ ਨੌਕਰਾਣੀ ਮੇਰੇ ਘਰ ਆਈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਮੈਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਗਈ, ਪਰ ਮੇਰਾ ਚਾਚਾ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਘੋੜੇ ਨੇ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਰੱਖਤ 'ਤੇ ਲਟਕਾ ਦਿੱਤਾ।' ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਰੱਖਤ ਦਿਖਾਇਆ।"
"ਕਿਉਂਕਿ ਘੋੜਾ ਡਰ ਗਿਆ ਸੀ?"
"ਉਸਨੂੰ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਰੱਖਤ ਨਾਲ ਲਟਕਾ ਕੇ ਮੌਤ ਦੇ ਘਾਟ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।"
"ਕੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਉਸ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਕੀ ਹੈ?"

"ਇੱਕ ਸੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਔਰਤ ਇੱਥੇ ਅਕਸਰ ਮਿਲਣ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਜਨਮ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਸੁਜ਼ਨ ਰਿਚਮੰਡ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮਹਿਮਾਨ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਐਪਰਨ ਪਹਿਨੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਉੱਪਰ ਜਾ ਕੇ ਕੱਪੜੇ ਬਦਲਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਸਨ।" "ਇਹ ਪੌੜੀ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਇੱਥੇ ਸੀ? ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ?"
"ਇਹ ਹੁਣ ਲੱਕੜ ਦੇ ਫੱਟਿਆਂ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਉੱਪਰਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।"

* * *

ਮੈਂ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਜੌਇਸ ਡਿੱਕੀ ਨਾਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਇੰਟਰਵਿਊ ਕੀਤੀ। ਵੀਹ ਸਾਲਾ ਜੌਇਸ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਢਾਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨਾਲ ਕੋਈ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਹੈ?"
"ਹਾਂ। ਇਹ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਸੀ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਕੋਈ ਸੁਭਾਵਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਬਹੁਤ ਠੰਢ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ। ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ। ਇੱਕ ਰਾਤ ਅਸੀਂ ਰਿਕਾਰਡ ਪਲੇਅਰ ਸੁਣ ਰਹੇ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਪਿਛਲੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਝਰਨੇ ਵਰਗੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਟਪਕਦੇ ਪਾਣੀ ਵਰਗੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਝਰਨੇ ਵਰਗੀ ਹੋ ਗਈ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ।"
"ਹਾਂ, ਇਹ ਇਵੇਂ ਹੀ ਲੱਗਦਾ ਸੀ।"
"ਕੀ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਸੀ?"
"ਨਹੀਂ।"
"ਤੁਹਾਡੀ ਭੈਣ ਨੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੋਟ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਸੀ।"

"ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਆਏ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਪਿਆ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦਾ ਕੋਟ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਲਟਕ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਹਿੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ। ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਮੂਰਤੀ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ; ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੇਠਾਂ ਜਾਂਦੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਦੇਖ ਸਕਿਆ। ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਗਿਆ, ਲਾਈਟ ਜਗਾਈ, ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ। ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
"ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇਖਿਆ?"
"ਠੀਕ ਹੈ - ਬਹੁਤ ਹਲਕੀ ਆਵਾਜ਼।"
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖਿਆ?
"ਨਹੀਂ - ਬਸ ਪਿਛਲਾ ਹਿੱਸਾ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?"
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਿਛਲੀ ਵਾਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੋਇਆ ਹੈ।
"ਕਿਹੜਾ ਰਾਹ?"
"ਕੁੱਤੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਏ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਲਿਆ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਫੜ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ - ਉਹ ਭੱਜ ਗਈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿੰਜਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਿਆ। ਪਰ ਮੈਂ ਬਾਕੀ ਦੋ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਪਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਖੜਕ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਭਾਂਡੇ ਅਤੇ ਕੜਾਹੀਆਂ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੇ ਤੁਰਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਫਿਰ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਬੇਸਮੈਂਟ ਦੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਕੁਝ ਖਿੱਚ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ - ਆਲੂਆਂ ਦੇ ਢੇਰ ਵਰਗੀ ਆਵਾਜ਼। ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੁੱਤੇ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਭੌਂਕਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਇਹ ਪਿਛਲੀ ਸਰਦੀਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ।"

"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਹਮਣੇ ਘੋੜੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ?"
"ਹਾਂ, ਮੈਂ ਕੀਤਾ। ਅਸੀਂ ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਘੋੜਾ ਵਰਾਂਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ।"
"ਲੱਕੜ 'ਤੇ, ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਹੈ?"
"ਲੱਕੜ 'ਤੇ! ਉਹ ਗਰਜਦਾ ਹੋਇਆ ਚਲਾ ਗਿਆ—! ਜਿਵੇਂ ਦੌੜ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਵਰਾਂਡੇ 'ਤੇ।"
"ਅਤੇ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੀ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਘੋੜਾ ਸੀ?" "ਹਾਂ। ਉਹ ਸਾਡਾ ਘੋੜਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
"ਤੁਹਾਡੇ ਘੋੜੇ ਕਿੱਥੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਨ?"
"ਪਿੱਛੇ।"
"ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵੀ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ?" "ਨਹੀਂ। ਉਹ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਘੋੜਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਛੋਟਾ ਟੱਟੂ ਇੰਨਾ ਰੌਲਾ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਉਸ ਆਦਮੀ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਘੋੜੇ ਨੇ "ਫਾਂਸੀ" ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਪੈਟੀ ਡਿੱਕੀ ਵੱਲ ਗਿਆ। ਪੈਟੀ ਲਗਭਗ ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੋਈ ਖਾਸ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ," ਉਸਨੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਸਮਝਾਇਆ। "ਇੱਕ ਵਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ ਦੇਖਿਆ। ਉਸੇ ਰਾਤ ਮੈਂ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਾਗੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ।"

* * *

ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜਾਂ ਕਥਿਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਡਿੱਕੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੁਝ ਸੱਚੇ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋਰ ਵੀ

ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਰਾਹੀਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਅਤੇ ਸੁਣਨ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਬੋਰਡਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਬੱਚਿਆਂ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਵਰਤਣ ਵਿਰੁੱਧ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਧਿਅਮ ਬਣਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹਨਾਂ ਬੋਰਡਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਭਾਵੇਂ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਠੋਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕਿਆਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਿਆਨ, ਅਸਲ ਮਾਧਿਅਮ, ਜਾਂ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਲਿਖਣ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਡਿੱਕੀ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। "ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਦੋ ਭੂਤ ਹਨ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ," ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਿੱਕੀ ਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਯੋਗ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗੇ।"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਿੱਕੀ ਨੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਕੱਦ ਅਤੇ ਪੰਜ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਾਂ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਸਾਲ ਦੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਇੰਨਾ ਵੱਡਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਗਰਮੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਯੂਰਪ ਗਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਰਦੀ ਹਾਂ।

* * *

ਇਸ ਲਈ, 10 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1969 ਤੱਕ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਿੱਕੀ ਦੇ ਘਰ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਜਾਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਵੈਸੇ, ਘਰ ਨੂੰ ਵਿੰਡਓਵਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਵਾਲਨਟ ਲੇਨ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਗਲੀ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਲੱਗੇ ਉੱਚੇ ਪੁਰਾਣੇ ਅਖਰੋਟ ਦੇ ਦਰੱਖਤਾਂ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਥਲ ਜੌਹਨਸਨ ਮੇਅਰਜ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ 11 ਮਈ, 1969 ਨੂੰ, ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਭੂਤ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰ ਪਹੁੰਚੇ ਜੋ ਘਰ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ।
ਇਸ ਵਾਰ, ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੀ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਕਈ ਹੋਰ ਲੋਕ ਸਨ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਰ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਕੁਝ ਸਬੰਧ ਸੀ; ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਦੋਸਤ ਜਾਂ ਉਤਸੁਕ ਗੁਆਂਢੀ ਸਨ ਜੋ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਖੈਰ, ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਏ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਘੁੰਮਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਜੋ ਮਾਧਿਅਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰ ਸਕੇ। ਏਥੇਲ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਕੁੱਤੇ ਵਾਂਗ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਗਈ। ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਦੇ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਹ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ, ਉਸ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ।
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘੁੰਮਦੇ- ਫਿਰਦੇ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਣ ਦਾ ਮਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰੋ; ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਾਂਗੇ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਘਰ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸੋ - ਇਹ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਤੱਤਾਂ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੀਮਤੀ ਪੁਰਾਤਨ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਕਰਨਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਊਰਜਾ ਛੱਡਦੇ ਹਨ। ਨਾਲ ਹੀ, ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਜਾਂ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ।" "ਖੈਰ, ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ, ਠੀਕ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਵੇਲੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਜੀਵੰਤ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤਮਈ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਜਾਣਨ ਲਈ

ਹੇਠਾਂ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਉਤਪ੍ਰੇਰਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਉਤਪ੍ਰੇਰਕ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।"
ਏਥਲ ਹੁਣ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਚਕਾਰ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। "ਇੱਕ ਔਰਤ ਮੇਰੇ ਨੇੜੇ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਵੀ ਹੈ - ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉਹ ਬੁੱਢਾ ਹੈ - ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਬਹੁਤ ਸੰਘਣੇ ਹਨ। ਔਰਤ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਸਕਰਾ ਰਹੀ ਹੈ।"

* * *

ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਟੇਪ ਬਦਲਣੀ ਪਈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਰਿਕਾਰਡਰ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਏਥਲ ਉਸ ਰਹੱਸਮਈ ਵਿਅਕਤੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਰਹੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਟੇਪ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਆ ਗਈ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਅਨੁਭਵ ਦੁਹਰਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰ ਸਕਾਂ।

* * *

"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਿਆ 'ਲੁਈਸ' ਨਾਮ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅੱਗ ਦੀ ਲਾਟ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਵਰਣਨ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾ ਸਕਦੇ ਹੋ: ਸੋਨੇ ਦੇ ਬੱਕਲਾਂ ਵਾਲੇ ਜੁੱਤੇ, ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਕੂਹਣੀਆਂ ਲੱਕੜ ਦੇ ਮੈਨਟੇਲਪੀਸ 'ਤੇ ਟਿਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ?"
"ਖੈਰ, ਉਸਨੇ ਇਹ ਹਲਕੇ ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦੇ ਸ਼ਾਰਟਸ ਪਾਏ ਹੋਏ ਹਨ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਫਿੱਟ ਬੈਠਦੇ ਹਨ; ਯਕੀਨਨ ਸੁਨਹਿਰੀ ਜਾਂ ਸਰ੍ਹੋਂ ਦਾ ਰੰਗ, ਕਮਰਬੰਦ ਇੱਥੋਂ ਲਗਭਗ ਇੰਨਾ ਚੌੜਾ ਹੈ..."
ਇਹ ਕਿਸ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਵੇਗਾ?
"ਓਹ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਵਾਲ ਪੋਨੀਟੇਲ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਹ ਭੂਰੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਉਸਨੇ ਵਿੱਗ ਪਾਈ ਹੋਈ ਹੈ।"
"ਹੋਰ ਕੁਝ?"

"ਉਸਨੇ ਨੀਲੀ ਜੈਕਟ ਪਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਲਟਕਦੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।"
"ਕੀ ਉਸ ਜੈਕਟ 'ਤੇ ਕੋਈ ਬਟਨ ਹਨ?"
"ਹਾਂ।"
"ਉਹ ਕਿਹੜੇ ਰੰਗ ਦੇ ਹਨ?"
"ਚਾਂਦੀ।"
"ਉਹ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਹੈ?"
"ਉਹ ਸੋਚ-ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੰਦ ਪੀਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇ।"
"ਕੀ ਇਹ ਇੱਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ?"
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਹੈ।
"ਕੀ ਇਹ ਘਰ ਦੇ ਨਾਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਤਾਂ ਇਹੀ ਕਹਾਂਗਾ।"
ਕੀ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਅਧੂਰਾ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ?
ਏਥਲ ਨੇ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੇ ਅਦਿੱਖ ਆਦਮੀ ਵੱਲ ਮੁੜ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ, ਦੋਸਤ, ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਹੈ? ਤੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅੱਧੀਆਂ ਬੰਦ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਰੰਗ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ। ਕੀ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖੇਗਾ?"
ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੋ ਤਾਂ ਇਸ ਡਿਵਾਈਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸੰਚਾਰ ਲਈ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਦੋਸਤ ਬਣ ਕੇ ਆਏ ਹਾਂ।"
ਏਥੇਲ ਨੇ ਹੁਣ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਦਿੱਤੀ। "ਓਹ! ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਥੋੜੀਆਂ ਹਰੀਆਂ-ਭੂਰੀਆਂ ਹਨ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਹੈ?"
"ਉਹ ਹੁਣੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ, ਹੁਣੇ ਹੀ ਚਲਾ ਗਿਆ।"
ਉਹ ਕਿਸ ਪਾਸੇ ਗਿਆ?

"ਮੈਂ ਇੱਥੋਂ ਲੰਘੀ।" ਉਸਨੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਪੁਰਾਣੀ ਪੌੜੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ।
"ਉਸ ਪਾਸੇ ਜਾਓ!"
"ਮੈਂ ਉਸ ਕੰਧ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਲੰਘ ਸਕਦੀ!" ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਨੇ ਇਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਗਿਆ। "ਇਹ ਕਮਰਾ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੁਝ ਵੱਖਰਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਰੁਕਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
"ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵੱਖਰਾ?"
"ਕੀ ਇਹ ਹਿੱਸਾ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗਾ?"
ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਘਰ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਫ਼ਰਕ ਹੈ?
ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਆਧੁਨਿਕ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।
"ਖੈਰ, ਅਸੀਂ ਘਰ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ।"
"ਦੇਖੋ, ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਸੁਣਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਾਲ ਹੇਠਾਂ ਲਟਕ ਰਹੇ ਹਨ; ਉਸਦੀਆਂ ਮੁੱਛਾਂ ਅਤੇ ਦਾੜ੍ਹੀ ਲਟਕ ਰਹੀਆਂ ਹਨ।"
ਉਹ ਕਿਸ ਦੌਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ?
"ਓਹ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਬਾਅਦ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਮੈਂ ਕਹਾਂਗਾ।"
ਮੈਂ ਉਸ ਕੰਧ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਿੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ: "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਕੰਧ 'ਤੇ ਜਾਓਗੇ? ਬੱਸ ਉਸ ਵੱਲ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘਰ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।"
"ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮੈਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਆਲੇ- ਦੁਆਲੇ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ; ਇੰਨੀ ਦੇਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ।"

"ਕੁਝ ਵੀ ਆਧੁਨਿਕ ਨਹੀਂ?"
"ਨਹੀਂ—ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਉੱਥੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਕਾਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
"ਪਹਿਲੇ ਵਾਲੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੂਰਾ ਵਿਰਾਮ?"
"ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ।"
"ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਦੋ ਪੱਧਰ।"
"ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਦਿਲ ਨੂੰ ਛੂਹ ਲੈਣ ਵਾਲੀ; ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸੁਣਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਪਤਲੀ ਹੈ।"
ਉਹ ਕਿਸ ਦੌਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ?
"ਲਗਭਗ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸ ਪਹਿਲੇ ਆਦਮੀ ਵਾਂਗ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਠੰਡ ਲੱਗ ਰਹੀ ਹੈ? ਤਾਪਮਾਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਹੈ? ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਹੈ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਅਗਲੇ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਲਾਂਘੇ ਤੋਂ ਹੈ? ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਵਾਪਸ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਇੱਕ ਹਾਦਸਾ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਮੈਂ ਹਾਦਸਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ - ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹਾਦਸਾ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਹਾਦਸਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚੀਕ ਰਹੀ ਹੈ।"
"ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਗਰਦਨ ਫੜ ਰਿਹਾ ਹੈਂ। ਕਿਉਂ?"
"ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਥੇ ਆਈ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਗਈ।"
ਕੀ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੈ?
"ਮੈਂ ਕਹਾਂਗਾ ਕਿ ਉਹ ਹੈ। ਉਹ ਪਤਲੀ ਔਰਤ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।"
ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵੇਲੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਵਿਅਕਤੀ ਕੌਣ ਹੈ?

"ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਵਾਜ਼ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੈ, ਪਰ ਅੰਦਰਲਾ ਆਦਮੀ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸੀ।" ਏਥਲ ਨੇ ਫਿਰ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਹਾਲ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। "ਕੀ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?"
ਮੈਂ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਗਿਆ।
"ਉਹ ਇੱਥੋਂ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ। ਰਸਤਾ ਬੰਦ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰਸਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।"
"ਉੱਥੇ ਕੀ ਲਟਕ ਰਿਹਾ ਹੈ?"
ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
"ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਮਰਿਆ?"
"ਗਰਦਨ ਕੋਲ।"
"ਕੀ ਇਹ ਉਹੀ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਲੁਈਸ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ?"
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਜੀਬ ਹੈ - ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸ ਬਹੁਤ ਹੀ ਉਦਾਸ ਮੂਡ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਮਨਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਕਿਸੇ ਮਹਾਨ, ਸਨਮਾਨਯੋਗ ਸਮਾਗਮ ਬਾਰੇ ਹਾਸੇ, ਮਜ਼ਾਕ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਦਾ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਿੱਤ ਦੀ ਤੀਬਰ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨਿਰਾਸ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।"
"ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ 'ਜਿੱਤਿਆ', ਤਾਂ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਫੌਜੀ ਜਿੱਤ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"
ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਸਿਰਫ਼ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ।
"ਮੇਰਾ ਸੁਝਾਅ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠੋ, ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਜੋ ਵੀ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਆਉਣ ਦਿਓ।"

ਪਰ ਏਥੇਲ ਅਜੇ ਟ੍ਰਾਂਸ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਆਦਮੀ, ਲਗਭਗ ਗੰਜਾ, ਇੱਥੇ ਹੈ। ਹੁਣ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹੈ। ਹੁਣ ਇੱਕ ਘੁੰਗਰਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਕੁੜੀ ਹੈ। ਉਹ ਦਸ ਜਾਂ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਮਰ ਦੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ।" ਕੀ ਉਸਦਾ ਉਸ ਆਦਮੀ ਜਾਂ ਔਰਤ ਨਾਲ ਕੋਈ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੈ?
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਇੱਥੇ ਤੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਲੇਸ-ਅੱਪ ਜੁੱਤੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਰਿਬਨ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹਨ; ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੈਲੇ ਚੱਪਲਾਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਉਸਦੀ ਠੋਡੀ ਛੋਟੀ ਅਤੇ ਤਿੱਖੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚੌੜੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਮੱਧ-ਉਮਰ ਦੀ ਔਰਤ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਕਾਲੇ ਵਾਲ ਹਨ ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬੰਨ੍ਹੀ ਹੋਈ ਜਾਪਦੀ ਹੈ।"
ਕੀ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾਮ ਦਿੰਦੀ ਹੈ?
"ਐਨ ਜਾਂ ਐਨੇਟ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਛੂਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
"ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਭੂਤ ਨਾਲ ਮੈਂ ਛੂਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ?" "ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ!"
"ਖੈਰ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਲਬਰਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੜ ਲਵੇ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕੇ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਜੇ ਐਲਬਰਟ ਉੱਥੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ-"
ਪਰ ਏਥਲ ਨੇ ਮੇਰੀ ਸਲਾਹ ਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਕੰਟਰੋਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੁਣੇ ਨਹੀਂ। ਉਹ

ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਵਾਲੇ ਘਰ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵਾਂ, ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਬਿਆਨ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਅਜੀਬ ਹੈ—ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹਾ ਛੋਟਾ ਕੁੱਤਾ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਸਕਾਟੀ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸਕਾਟੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਵਾਲ ਸਖ਼ਤ ਹਨ।" "ਕੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਤਿੰਨਾਂ ਕਿਰਦਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ?"
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਔਰਤ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੁਣਦਾ ਹਾਂ।"
"ਉਹ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ?"
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਲੱਗ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਉੱਥੇ ਭੱਜ ਕੇ ਆਵੇਗਾ।
ਉਹ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕਿਉਂ ਭੱਜ ਰਹੇ ਹਨ?
ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਝਿਜਕ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਹੈ...
ਅਸੀਂ ਬੈਠ ਗਏ, ਅਤੇ ਏਥਲ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਲਈਆਂ। ਮੈਂ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਏਥਲ, ਉਸਦੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਨਿਯੰਤ੍ਰਕ, ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਲਗਭਗ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਮਿੰਟ ਦੀ ਚੁੱਪੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਏਥਲ ਦੇ ਮਨਮੋਹਕ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ, ਮਰਦ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ।
"ਸਤ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ."
"ਐਲਬਰਟ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ?"
"ਤਣਾਅ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"
"ਐਲਬਰਟ, ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਘਰ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਹੈ। "ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ ਤੋਂ ਠੀਕ ਇੱਕ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਆਏ ਹੋ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ?"

"ਏਮਾ ਹੀ ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।"
"ਇਸ ਐਮਾ ਵਿੱਚ ਕੀ ਗਲਤ ਹੈ?"
"ਉਹ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ। ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਧੋਖਾ ਨੈਤਿਕ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਤੁਰੰਤ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, 'ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਅਸਲੀ ਆਪ ਦਿਖਾਵਾਂਗਾ।' ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਵੇਰਵੇ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ। ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਸੋਚ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਭੇਤ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"
ਪਰ ਦੂਜਾ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?
ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿ ਕੀ ਦੂਜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਬੋਲੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਭੇਤ ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਬੋਲਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਵਧੀਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਔਰਤ ਦੇ ਭੇਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਨਾਮ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
"ਦੋ ਐਲ ਹਨ। ਲਿਓਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਵੇਲੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ। ਦੋ ਲੋਕ ਹਨ, ਇੱਕ ਜੋ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਜਿਸਨੇ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਐਲ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਬਿਆਨ, ਦੂਜਾ ਐਲ ਦੇ ਖਿਲਾਫ।"
"ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਐਲਾਨ?"
"ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਜੋ ਗੱਲਾਂ ਗੁਪਤ ਰੱਖੀਆਂ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ।"
"ਉਸ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ?"
"ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਹੈ - ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬੋਲਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਾਂਗਾ, ਨਾ ਕਿ ਉਹ ਔਰਤ, ਐਮਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦੋ 'ਏਲ' ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।"

ਕੀ ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ?
"ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੱਲ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਰ ਕੇ ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਹ ਇਕੱਲਾ ਸੀ। ਦੂਜਾ ਐਲ. ਹੁਣ ਇਸ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਦੱਸੇਗਾ।" "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਗੁਪਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਥੇ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਖੁਦ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।"
ਕੀ ਉਸਦਾ ਇਸ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੈ?
"ਮੈਂ ਤਾਂ ਇਹੀ ਕਹਾਂਗਾ।"
"ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ?"
"ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਸਦੀ ਦੇ ਮੋੜ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"
"ਕਿਹੜੀ ਸਦੀ?"
"ਅਠਾਰਾਂ ਸੌ ਲਈ।"
ਕੀ ਉਸਨੇ ਘਰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ?
"ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ।"
ਤਾਂ ਕੀ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ?
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਬਿਲਡਰ ਨੇ ਕੁਝ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਹੋਵੇ। ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਸਤਿਕਾਰਤ ਆਦਮੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਲਈ ਅਤੀਤ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਦੇਣਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਉਹ ਕਿਸ ਘਿਣਾਉਣੇ ਕੰਮ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਸੀ?"
"ਇਹ ਉਸਦਾ ਰਾਜ਼ ਹੈ।"

ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਬੋਲਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿਓਗੇ?
"ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਾਜ਼ ਵਜਾਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ। ਇਹ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਦਮੇ ਦੇ ਇਲਾਜ ਰਾਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"

* * *

ਫਿਰ, ਮੈਨੂੰ ਟੇਪ ਬਦਲਣੀ ਪਈ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਏਥਲ ਦੀਆਂ ਵੋਕਲ ਕੋਰਡਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ।
ਕੁਝ ਦਰਦਨਾਕ ਅਤੇ ਜੋਸ਼ੀਲੀਆਂ ਕਰਾਹਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਫੁਸਫੁਸਾਈ ਨਿਕਲੀ, "ਏਮਾ!" ਮੈਂ ਬਿਹਤਰ ਸੁਣਨ ਲਈ ਨੇੜੇ ਝੁਕਿਆ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਐਮਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ? ਅਸੀਂ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗੇ।
ਤੁਸੀਂ ਬੋਲ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਠੀਕ ਹੋ।"
ਏਥਲ ਨੇ ਹੁਣ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਗਲੇ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਤੇਜ਼ ਦਰਦ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਆਤਮਾ ਦੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। "ਐਮਾ ਇੱਥੇ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਦੋਸਤ ਹਾਂ। ਰੱਸੀ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਹਟਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਜੀਭ ਵਾਪਸ ਪਾਓ ਅਤੇ ਬੋਲੋ। ਤੁਸੀਂ ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ, ਪਰ ਤੁਹਾਡੀ ਗਰਦਨ ਹੁਣ ਠੀਕ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਇਹ ਸਭ ਕਿਵੇਂ ਹੋਇਆ?"
ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਣਗੇ, ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਣਗੇ!
"ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੋਵੇਗਾ? ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਆਏ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਚਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਦੋਸਤਾਂ ਵਿੱਚਕਾਰ ਹੋ।" ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਫ਼ ਹੁੰਦੀ ਗਈ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਚਿੰਤਾ ਸੀ। "ਰੱਸੀ।"
"ਹੁਣ ਕੋਈ ਰੱਸੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ? ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ?"

"ਲਿਓਨ।"
"ਲਿਓਨ ਕੌਣ ਹੈ? ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਲੱਭ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?" ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ—ਇੱਥੇ—ਐਮਾ।
"ਤੁਸੀਂ ਠੀਕ ਹੋ...ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਯਾਦ ਹੈ...ਤੁਸੀਂ ਠੀਕ ਹੋ।"
ਮੈਨੂੰ ਬਚਾਓ—ਉਸ ਤੋਂ—ਮੈਨੂੰ ਬਚਾਓ—”
"ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਬੇਚਾਰੀ ਏਮਾ।"
"ਬੇਚਾਰੀ ਏਮਾ? ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸੋ।"
"ਐਮਾ ਨੂੰ ਨਾ ਬੁਲਾਓ, ਐਮਾ ਨੂੰ ਨਾ ਬੁਲਾਓ। ਮੈਂ ਐਮਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ।"
"ਠੀਕ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿਆਂਗਾ। ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੌਣ ਹੈ?" "ਓਹ—ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਹੋ? ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ, ਸਰ? ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਅਜਨਬੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਆਇਆ ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ? ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਕੌਣ ਆਇਆ ਹੈ?"
ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂ। ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?
"ਮੈਂ—ਮੈਂ ਦੋਸ਼ੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਦੋਸ਼ੀ ਹਾਂ। ਚਲੇ ਜਾਓ। ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਨਾ ਦਿਓ।"
"ਕਿਸ ਗੱਲ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ?"
"ਸਭ ਕੁਝ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਿੰਦਾ, ਜ਼ਿੰਦਾ! ਓਹ—ਨਹੀਂ।" "ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਕੇ, ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿਓਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਓਗੇ।"
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਓ ਮੇਰੇ ਰੱਬਾ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜੰਗਲੀ ਬੂਟੀ ਵਾਂਗ ਕੁਚਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਮੇਰੀ

ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਉੱਗ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਦੇ ਬੀਜਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ।
"ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਇੰਨਾ ਮਾੜਾ ਕੀ ਕੀਤਾ?"
"ਓਹ—ਮੈਨੂੰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਮਨਪਸੰਦ ਵਾਤਾਵਰਣ ਲੱਭਣ ਦਿਓ।"
ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ।
"ਓਹ, ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।"
"ਦੇਖੋ, ਤੁਸੀਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਆਜ਼ਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।"
ਪਰ, ਏਮਾ, ਏਮਾ!
"ਜੇ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਾਂਗਾ। ਤੂੰ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈਂ, ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਗਿਆ ਹੈਂ।"
ਮੈਂ ਕਿੱਥੇ ਗਿਆ ਹਾਂ?
"ਤੁਸੀਂ ਚਲੇ ਗਏ ਹੋ।"
ਮੈਂ ਕਿੱਥੇ ਗਿਆ ਸੀ? ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਸੀ - ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ? "ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਬਿਹਤਰ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਵਧ ਗਏ ਹੋ, ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਹੋਗੇ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ-"
"ਕੀ ਇਹ ਇਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰੱਖੇਗਾ?"
"ਨਹੀਂ।"
"ਓਹ, ਮੈਨੂੰ ਐਮਾ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ-" "ਇਸਨੂੰ ਕਰਨ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਤਰੀਕਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਮੇਰੇ ਸੁਝਾਅ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।"

ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਨਹੀਂ ਜਾਵਾਂਗਾ! ਮੈਂ ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜੀ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।
ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਘਰ ਹੈ?
"ਜਾਓ ਅਤੇ ਐਮਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਹੋ।"
"ਠੀਕ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਕਰਾਂਗਾ।"
ਉਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰੋਣਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।
ਉਹ ਕਿਉਂ ਰੋ ਰਹੀ ਹੈ?
"ਓਹ—ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਨਾ ਦਿਓ।"
ਤੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਇੰਨੀ ਸ਼ਰਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ?
"ਇਹ ਮੇਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਅੰਦਰਲਾ ਭੇਤ ਹੈ। ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਦੇਖਣਾ ਪਵੇਗਾ?"
"ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ, ਮੈਂ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਲੈ ਲਵਾਂਗਾ।"
ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਲੈ ਜਾਓ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਮਰ ਜਾਵਾਂ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਭੁੱਲ ਜਾਵਾਂ।
ਜਾਂ ਇੱਕ ਆਜ਼ਾਦ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਜਨਮ ਲਓ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ, ਹਨੇਰਾ ਖੱਡ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਭੁੱਲਣਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਘੇਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹੀ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।
ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੋ...
ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਦੋਸਤ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣ ਦੇਣਗੇ। "ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਚਲੇ ਗਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਯੰਤਰ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ..."
ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹਾਂ।
"ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ - ਪਰ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ।"
"ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹਾਂ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਨਹੀਂ।"

"ਮੇਰਾ।"
"ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕੋ। ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕੀਏ।" "ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਉਧਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਇੱਜ਼ਤ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਦਇਆਵਾਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੈਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ..."
"ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥ ਹਨ? ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹੋ।"
"ਮੇਰੇ ਹੱਥ?"
"ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਜੋ ਘੜੀ ਹੈ ਉਹ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਘੜੀ ਹੈ।"
"ਔਰਤ?"
"ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹੋ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਸੰਭਵ ਹੋਏ ਮਹਾਨ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੁਆਰਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
"ਸਰੀਰ। ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ।"
"ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਸਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ...।"
"ਮੇਰੇ! ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਰੱਸੀ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੈ?" "ਕੋਈ ਰੱਸੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਯਾਦ ਹੈ - ਇੱਕ ਉਦਾਸ ਯਾਦ।"
"ਲਟਕਾਓ।"
ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋ।
ਮੈਂ ਇਸ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ!
"ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।"
ਮੈਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹਾਂ! ਮੈਂ ਪਰੇ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?
"ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਜਾਂਦੇ ਹੋ।"
"ਤਾਲਾਬ ਦੀ ਚੁੱਪ, ਉਸ ਹਨੇਰੇ ਦੀ ਚੁੱਪ।"

ਮੈਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਕੰਨ ਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਛੂਹੋ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਾਂਗਾ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਾਲੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਔਰਤਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ; ਮਰਦ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੇ।
"ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇਹ ਕਿਸਨੇ ਕੀਤਾ?"
"ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।" "ਇਹ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਲਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।"
"ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਇੱਥੇ ਹਾਂ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੋ ਤਾਂ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਹੋ।" "ਮੁਫ਼ਤ, ਮੁਫ਼ਤ! ਤਾਂ ਕੀ ਮੈਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ—ਉਸ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਹੁਣ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ?"
"ਹਾਂ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਭੇਜਾਂਗਾ। ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਕਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ੰਜੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੈ?
"ਕੋਈ ਵੀ ਤੈਨੂੰ ਜੰਜ਼ੀਰਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬੰਨ੍ਹ ਰਿਹਾ। ਇਹ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਸਰੀਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਬੋਲ ਰਹੀ ਹੈਂ।"
"ਔਰਤ!"
"ਇੱਕ ਔਰਤ ਜਿਸਨੇ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਦਿਆਲੂ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
"ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਘਿਣਾਉਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕੌਣ ਕਰਦਾ ਹੈ?"
"ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਹੋ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਆਏ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਸੀਹੇ ਦੇਣ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਕੱਢਾਂ? ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।"

"ਇੱਥੇ ਬਾਹਰ?"
"ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੋ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ।"
"ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਦੁਨੀਆਂ? ਕੀ ਇਹ ਭੁੱਲਣਾ ਹੈ?"
ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।
"ਇਹੀ ਮੈਂ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ। ਇਹੀ ਮੈਂ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਦਿਓ, ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਦਿਓ।"
"ਤਾਂ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜੋ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਬਣਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ? ਕਾਨੂੰਨ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ।"
"ਮੇਰੀ ਐਮਾ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਓ। ਉਸਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਓ।"
"ਠੀਕ ਹੈ। ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਣ ਲਈ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੋ?"
ਮੈਂ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।
ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਉਦਾਸ ਯਾਦਾਂ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡਣੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ।
ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਮੇਰਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ।
ਤੂੰ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਦੇਵੇਂਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਲੈ ਲਵਾਂਗਾ।
ਪਰ ਲਿਓਨ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬੈਠਣ ਦੇਵੇਗਾ।
"ਲਿਓਨ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਤੈਨੂੰ ਛੂਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।"
"ਮਰ ਗਿਆ?"
"ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ।"
"ਬੱਸ ਇੰਝ ਹੀ? ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ?"
"ਹਾਂ। ਕਈ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਹਨ।"
"ਮਰ ਗਿਆ?"
"ਮਰ ਗਿਆ। ਤੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈਂ। ਆਜ਼ਾਦ।"

ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੋਵੇਗਾ।
"ਨਹੀਂ।"
"ਕੀ ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਰੌਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਕੀ ਮੈਂ ਇਹ ਭੁੱਲ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ?"
"ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ।"
"ਫਿਰ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।"
"ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ - ਸਿਰਫ਼ ਮੈਂ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ।"
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਾਂਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਣ ਦਿਓ।
"ਲਿਓਨ ਕੌਣ ਹੈ? ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੌਣ ਹੈ?"
ਮੈਨੂੰ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਦੇ ਰਾਹ 'ਤੇ ਚੱਲਦੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
"ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਆਜ਼ਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋਗੇ।"
"ਮੈਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਤੂੰ ਇੱਕ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਤੂੰ ਉਸਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ।"
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਖੋਹ ਰਿਹਾ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕਾਨੂੰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਇਹ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਤੂੰ ਰੱਬ ਨਹੀਂ ਹੈਂ। ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਆਪਣੇ ਰੱਬ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰਤੀ ਕੋਈ ਫ਼ਰਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ!
ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਅਜ਼ਮਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਹੈ?
ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਚੁੱਪੀ ਸੀ।

ਇਸ ਦੇਸ਼ 'ਤੇ ਕੌਣ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਹੈ?
"ਥਾਮਸ ਜੇਫਰਸਨ।"
"ਨਹੀਂ, ਜੈਫਰਸਨ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਜੈਫਰਸਨ ਦਾ ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਫਿਰ ਮੈਂ ਮਰ ਜਾਵਾਂਗਾ।"
"ਤੁਸੀਂ ਹੋ!"
ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦਿਓ। ਤੁਹਾਡਾ ਦਿਨ ਸ਼ੁਭ ਰਹੇ!
"ਤੂੰ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈਂ, ਫਿਰ ਵੀ ਤੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈਂ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਉੱਪਰ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹਨ।"
"ਸ਼ੁਭ ਦਿਨ, ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਦੋਸਤ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਅਸੀਂ ਇੱਕੋ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।"
"ਨਹੀਂ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਔਰਤ ਰਾਹੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਸੌ ਸੱਤਰ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ ਹਨ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ, ਇੱਕ ਸੌ ਸੱਤਰ ਸਾਲ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਇੱਕ ਸੌ ਸੱਤਰ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹੋ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਦੇ, ਸਿਰਫ਼ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣ ਲਈ। ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਜੋ ਵੀ ਹੋਇਆ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੁਮਨਾਮੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਆਜ਼ਾਦ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋ।"
"ਆਹ - ਅਤੇ ਐਮਾ?"
"ਉਹ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਂਗ ਹੀ ਆਜ਼ਾਦ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਆਜ਼ਾਦ ਹਨ। ਮੇਰਾ ਮਨ ਆਜ਼ਾਦ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦਿਓ।

"ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ। ਇਹ ਸਾਡੇ ਸਮਝੌਤੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਯਾਦ ਹੈ? ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਇਮਾਨਦਾਰ ਆਦਮੀ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ।"
ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ -
"ਤੁਸੀਂ ਹੋ।"
"ਜੇ ਉੱਪਰ ਕੋਈ ਸਵਰਗ ਹੈ, ਜੇ ਕੋਈ ਸੁਨਹਿਰੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਇੱਕ ਸੌ ਸੱਤਰ ਸਾਲ ਜੀਅ ਰਿਹਾ ਹਾਂ - ਓ ਯਾਰ, ਕੀ ਤੂੰ ਪਾਗਲ ਹੈਂ? ਤੂੰ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਤੇਰੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।"
"ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ।"
ਮੈਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿਓ। ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁਤੰਤਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।
"ਫਿਰ, ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੱਸੋ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਲੈ ਆਇਆ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਗੁਪਤ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਦੂਰ ਲੈ ਜਾ ਸਕੇ।" "ਏਮਾ—ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"
"ਉਹ ਉੱਥੇ ਤੁਹਾਡਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਉੱਥੇ ਹਨ। ਲਿਓਨ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੈ।"
"ਹਾਏ ਰੱਬਾ! ਨਹੀਂ! ਫਿਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ! ਉਹ ਗੱਲ ਕਰੇਗਾ!"
"ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ? ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"
"ਨਹੀਂ, ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਜੇ ਮੈਂ ਇਸ ਭੇਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਕਬਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਵਾਂ -"
"ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਕਬਰ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਬਰ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਚੁੱਕੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਗਏ ਹੋ। ਭੇਤ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ ਹੈ।"
"ਫਿਰ ਇਹ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ 'ਤੇ ਬੋਝ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।" "ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ।"

"ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਵਿੱਚ ਸੰਬੋਧਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਭਾਰੀ ਬੋਝ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਸੌਂਪਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ-"
"ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਸਫਲ ਹੋਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ।"
ਮੈਂ ਫਿਰ ਆਪਣਾ ਤਰੀਕਾ ਬਦਲ ਲਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਦਮੀ ਅਡੋਲ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਲੁਈਸ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਮਾਣ, ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਹੋਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਸਭ ਵਾਪਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਦੋਸਤ, ਮੈਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੀਆਂ ਰੱਸੀਆਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਧੰਨਵਾਦ। ਮੈਂ ਆਜ਼ਾਦ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।"
"ਫਿਰ ਜਾਓ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਜਾਓ।"
"ਏਮਾ—ਮੈਂ ਹੁਣ ਤੈਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਹਾਂ।"
"ਐਲਬਰਟ, ਉਸਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੋ।"
"ਮੈਂ ਹੁਣ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹਾਂ, ਏਮਾ। ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦੀ ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ। ਪਰ ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦੀ ਹਾਂ।"
"ਐਲਬਰਟ, ਇਸਨੂੰ ਲੈ ਜਾਓ। ਐਲਬਰਟ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ।"
ਤੁਰੰਤ ਹੀ, ਐਲਬਰਟ ਦੀ ਸਾਫ਼ ਆਵਾਜ਼ ਵਾਪਸ ਆਈ। "ਹਾਂ, ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਹੋਰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ?"
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਹੀ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਦੋਸਤ। ਇਕਬਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚੰਗੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ।"
"ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਮਰਿਆ ਅਤੇ ਕਿਉਂ?"
"ਉਸਨੇ ਇਹ ਆਪ ਕੀਤਾ।"
"ਕੀ ਇਹ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਸੀ?"

"ਹਾਂ ਇਹ ਸੀ।"
"ਕਿਉਂ?"
"ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ।"
"ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਬੁਰਾ ਕੀ ਸੀ?"
"ਇਹ ਉਸਦਾ ਰਾਜ਼ ਹੈ।"
"ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਦੌਰ ਸੀ?"
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਦੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ।"
ਕੀ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਗਲਤ ਕੀਤਾ?
"ਉਸਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਪੱਕਾ ਹੈ।"
ਕੀ ਉਸਨੇ ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਲਗਾ ਲਈ?
"ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਗਰਦਨ ਦੁਆਲੇ ਰੱਸੀ ਪਾਈ - ਉਸਨੇ ਰੱਸੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਪਿੱਛੇ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ..."
"ਇਹ ਲਿਓਨ ਕੌਣ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਹ ਚੀਕਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ?"
"ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਹਾਂਗਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਭੂਤ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸਤਾਉਂਦਾ ਸੀ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਦਮੀ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਗਿਆ?"
"ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ।"
ਅਤੇ ਐਮਾ?
ਐਮਾ ਨੇ ਹਿਲਦੇ ਸਰੀਰ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ।
"ਏਮਾ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਸੀ।"
"ਹਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਿੰਨ ਬੱਚੇ ਸਨ।"
"ਕੀ ਉਹ ਕੁੜੀ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ - ਉਹੀ ਕਿਸ਼ੋਰ ਜਿਸਨੂੰ ਡਿਵਾਈਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ?"
ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੋਤੀ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ।
"ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੈ?"

ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹੇ। ਐਮਾ ਵੀ ਸੁਣ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ।
ਕੀ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਦੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ?
"ਲਿਓਨ।"
ਕੀ ਉਸਨੇ ਲਿਓਨ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਸੀ?
"ਮੈਂ ਤਾਂ ਇਹੀ ਕਹਾਂਗਾ।"
"ਓਹ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ? ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ?"
"ਹਾਂ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ?"
"ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।"
"ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਪਿਛੋਕੜ ਕੀ ਸੀ?"
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਅਮੀਰ ਆਦਮੀ ਸੀ।
"ਕੀ ਉਸਨੇ ਇਹ ਘਰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ?"
"ਹਾਂ, ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ। ਇਹ ਲਿਓਨ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ; ਯਾਨੀ ਜਾਇਦਾਦ।"
"ਕੀ ਉਹ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਸੀ ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਸੀ?" "ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਆਦਮੀ; ਆਓ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਖੀਏ। ਇੱਕ ਸੱਜਣ।" "ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਾਗਲ ਹੈ, ਹੈ ਨਾ?"
"ਖੈਰ—ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਇੱਕ ਸੌ ਸੱਤਰ ਸਾਲ ਤੱਕ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਜਿਉਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਗਲਾ ਰੱਸੀ ਨਾਲ ਕੁਚਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਰੱਸੀਆਂ ਨਾਲ ਪਾੜੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ..."
"ਹਾਂ, ਇਹ ਅਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਖੈਰ, ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਓ ਕਿ ਉਪਕਰਣ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਈਏ।"

ਮੈਂ ਸਾਜ਼ ਛੱਡ ਦਿਆਂਗਾ।
"ਆਉਣ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ।"
ਕੁਝ ਹੀ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਏਥੇਲ ਆਪਣੇ ਆਮ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ, ਉਸਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਘੰਟੇ ਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਅੰਗੂਠੀ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹੱਸਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।
ਮੈਂ ਕਹਾਂਗਾ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਦੀ ਔਰਤ ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਛੋਟੀ ਔਰਤ ਦੀ ਮਾਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।
ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵਾਧੂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ?
"ਮੈਂ ਕਹਾਂਗਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਨਾਮ 'ਈ' ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਔਰਤ ਦੀ ਮਾਂ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਵੀ 'ਈ' ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"
"ਉਹ ਜਵਾਨ ਔਰਤ - ਉਸਦਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੈ? ਉਹ ਇੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਫਿੱਟ ਬੈਠਦੀ ਹੈ?" "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਨੂੰ ਚੀਕਦੇ ਸੁਣਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਝੂਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਝੂਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੀ, ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਬਸ ਝੂਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ, ਉਹ ਪਤਲੀ ਔਰਤ, ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।"

* * *

ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਿੱਕੀ ਤੋਂ ਕੁਝ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮੰਗੀ। "ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਿੱਕੀ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਯਾਦ ਤਾਜ਼ਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਘਰ ਕਿਸਨੇ ਬਣਾਇਆ ਸੀ?"
"ਇਹ ਢਾਂਚਾ 1865 ਵਿੱਚ ਹੋਮਰ ਲੇਰੋਏ ਸੈਲਿਸਬਰੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।" "ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ?"
"ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਗਏ ਹਨ; ਕਿਤਾਬਾਂ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪਰ ਬੇਸਮੈਂਟ ਦੀ ਨੀਂਹ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਨਕਲਾਬੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ।

ਇੱਥੇ ਖਿੜਕੀਆਂ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਹਨ। ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਪਹਿਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਲੋਕ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।"
ਕੀ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦਾ ਕੋਈ ਰਿਕਾਰਡ ਹੈ?
"ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਜ਼ ਨੇ ਮੁੱਖ ਗੜਬੜ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਸੀ?"
ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ।
"ਉਹ ਦੋਸਤ ਕੌਣ ਸੀ?"
"ਪੈਟ ਹਿਊਜ਼।"
"ਉਸਨੇ ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ?"
"ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਕੰਧ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨਾਲ, ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਸਿੱਧਾ ਅੰਦਰ ਗਈ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਗਈ।"
ਉਹ ਔਰਤ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਦਿਖਦੀ ਸੀ?
"ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਕਾਲੇ ਸਨ, ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਜਵਾਨ, ਲੰਬੀ ਅਤੇ ਪਤਲੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਲਾਲ ਚੋਗਾ ਜਾਂ ਲੰਬਾ ਲਾਲ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਗਲੇ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।"
"ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਬਾਰੇ ਕੀ ਜਿਸਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਜ਼ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ?"
"ਐਡਮ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਡਰਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੋਇਸ, ਪੈਟੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਦਿਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਸੋਫ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਸੀ। ਸ਼ਾਮ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਚੁੱਪਚਾਪ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਜੋਇਸ ਦੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਆਹ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਹੇ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ - ਜਿਵੇਂ

ਸਾਰਾ ਘਰ ਡਿੱਗ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਕੰਧ ਲਗਭਗ ਹਿੱਲ ਗਈ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਛਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ।"
"ਕੀ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ?"
"ਨਹੀਂ। ਫਿਰ, ਰਾਤ ਨੂੰ, ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਜਗਾ ਦਿੱਤਾ।" ਘਰ ਦੀ ਸਾਬਕਾ ਮਾਲਕਣ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੀਨ ਵੈਂਡਰਹੌਫ, ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਘਰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ। ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਇੱਕ ਰਹੱਸਮਈ ਜੀਵ ਨੇ ਬੋਰਡ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ - ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ।
"ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਸੀ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵੈਂਡਰਬੌ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ।
"ਕੀ ਇਹ ਉਹੀ ਕਿਰਦਾਰ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਔਈਜਾ ਬੋਰਡ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸੀ?"
"ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਔਈਜਾ ਬੋਰਡ ਰਾਹੀਂ ਆਈ।"
"ਤੁਹਾਡੇ ਇੱਥੋਂ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਬਾਅਦ।"
"ਹਾਂ, ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ; ਇਸ ਸਾਲ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣਾ ਪਿਆ - ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਘਰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣਾ - ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।" "ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਸੀ?"
"ਨੇਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮਾਲਕ ਦਾ ਨੌਕਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਕੋਠੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਈ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ, ਪਰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਧੀ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 'ਖੈਰ, ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਕਿਉਂ ਦੇ ਰਹੇ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਕਦੇ ਕੋਈ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ।' ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, 'ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਉੱਪਰ ਪਏ ਦੁੱਖ ਦਾ ਸੁਆਦ ਨਹੀਂ ਚੱਖਿਆ।' ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 'ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਕਮਰਾ ਟਾਵਰ

ਵਿੱਚ ਸੀ?' ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਹਾਂ,' ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਪਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਧੀ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 'ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਤੁਸੀਂ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਾਂਗਾ।' ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, 'ਮੈਂ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਜਾ ਦੇਵਾਂਗਾ।'"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਕੋਈ ਤਜਰਬਾ ਹੋਇਆ?"
"ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਘਰ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੀ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਬੇ ਵਿੰਡੋ ਇੱਥੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੀ ਹੈ।"
"ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਰਾਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਆਵਾਜ਼ ਆਉਂਦੀ ਸੀ; ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਫਰਨੀਚਰ ਸੁੱਟ ਰਹੇ ਹੋਣ, ਅਤੇ ਹਰ ਸਵੇਰ 2 ਵਜੇ ਗੈਰਾਜ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਉੱਪਰ-ਨੀਚੇ ਵੱਜਦੇ ਸਨ। ਸਾਡਾ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਪਿਛਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਵੇਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, 'ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ?' ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਮੇਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕੁੜੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।'"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਸੁੱਤਾ ਸੀ - ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਦੋਸਤ ਸੀ?"
"ਕਰਨਲ ਪਾਵੇਲ।"
ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਪਤਾ ਸੀ?
"ਨਹੀਂ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਅਗਲੀ ਰਾਤ ਉਸਨੇ ਬਾਹਰ ਬਹੁਤ ਰੌਲਾ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਜੋ ਵੀ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਫੜਨ ਲਈ ਭੱਜਿਆ, ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਰਸੋਈ ਦੀ ਮੇਜ਼ ਹਿੱਲ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਉੱਤੇ ਠੋਕਰ ਖਾ ਕੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਲੱਤ ਵਿੱਚ ਸੱਟ ਲੱਗ ਗਈ।"
"ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਐਮਾ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਸੰਚਾਰਕ ਮਿਲੀ ਜਿਸਨੇ ਬੋਰਡ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਿੱਕੀ ਨੇ ਹੁਣ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ। "ਕਦੋਂ? ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ।"

"ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਇੱਥੇ ਆਏ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਬਦਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਐਮਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਬੋਰਡ ਗੇਮਜ਼ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਖੇਡਦੇ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਐਮਾ ਨਾਮ ਕਦੋਂ ਆਇਆ?"
"ਤੁਹਾਡੀ ਪਹਿਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਸੁਨੇਹਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਸਾਨੂੰ ਬਸ ਉਹ ਨਾਮ ਮਿਲਦਾ ਰਿਹਾ।"
"ਅੱਜ ਸਾਡੀ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਕੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਐਮਾ ਨਾਮ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਸੀ?"
"ਨਹੀਂ।"
"ਤਾਂ, ਜੋ ਐਮਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ 'ਤੇ ਮਿਲੀ ਹੈ, ਉਹ ਅੱਜ ਇੱਥੇ ਮਿਲੀ ਐਮਾ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਹੈ।"
ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਲਈ ਚੁੱਪ ਰਹੀ, ਫਿਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਿੱਕੀ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਅਤੀਤ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।
"ਭਾਰਤੀ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਭਾਰਤੀ ਰਸਤੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਨਾਲ ਹੀ, ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦੀ ਨੀਂਹ ਚਿਮਨੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਹੈ।" "ਮੈਂ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਆਦਮੀ ਸੀ," ਏਥਲ ਨੇ ਭਰਵੱਟੇ ਚੁੱਕਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਥੇ ਹੀ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਥੇ ਹੀ ਅੰਦਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਕਮਰੇ ਸਨ।"
"ਕੀ ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ?" ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਿੱਕੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਠੀਕ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਇਹ ਵੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।"
ਏਥੇਲ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕੁਝ ਸੁਣ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਮੁਸੀਬਤ ਸੁਣੋਗੇ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਲਗਾਤਾਰ ਕਰਾਹਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਕਰਾਹਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼—ਓਹ— ਓਹ।”

ਏਥਲ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਤੰਗ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਏ।
ਮੈਂ ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਕਮਰਾ ਕਿਵੇਂ ਲੱਗਿਆ?"
"ਇੱਥੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਵਿਅਕਤੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ। ਉੱਚਾ ਮੱਥੇ, ਵਿਚਕਾਰੋਂ ਵੰਡੇ ਹੋਏ ਵਾਲ, ਲੰਬਾ ਚਿਹਰਾ, ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਡਾ ਨੱਕ। ਆਇਰਿਸ਼ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਦਾੜ੍ਹੀ ਰੱਖਣ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਉਤਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।"
ਕੀ ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ?
"ਨਹੀਂ, ਉਸਨੇ ਵੱਖਰੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਪੈਟ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦਿਲ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਨਾਲ ਮਰਿਆ ਸੀ।"
ਏਥੇਲ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਮੇਜ਼ ਕੋਲ ਰੁਕ ਗਈ।
"ਕਿਸੇ ਨੇ ਇੱਥੇ ਬੈਠ ਕੇ ਇਹ ਲਿਖਿਆ।"
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਿੱਕੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਇਸ ਘਰ ਨਾਲ ਲੇਖਕ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੈ?"
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸੈਲਿਸਬਰੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਜਿਸਨੇ ਇਹ ਘਰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਲੰਬਾ, ਲੰਬਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਵਿਦਵਾਨ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਡਾਇਰੀ ਲਿਖੀ।
"ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਦਲਾਅ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਰੌਲਾ ਪਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਆਇਰਿਸ਼ਮੈਨ ਪੈਟ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੀ।"

* * *

ਦਿਨ ਢਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਐਥਲ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਘਰ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਅਲਵਿਦਾ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਲਈ ਫਲਾਈਟ ਫੜ ਲਈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਉੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਘਟਨਾਪੂਰਨ ਦੁਪਹਿਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਕੁਝ ਘਟਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ। ਇੱਕ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਦੇ

ਕਈ ਕਿਰਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਏਥਲ ਦੇ ਆਉਣ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਟ੍ਰਾਂਸ ਸੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਐਮਾ ਨਾਮ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਤਾ ਸੀ। ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਮੇਰੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਅਸਲ ਮਾਨਸਿਕ ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਲੂਸੀ ਡਿੱਕੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉਭਰਦਾ ਮਾਧਿਅਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਜੋੜੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਅਸਲ ਉਤਪ੍ਰੇਰਕ ਖੁਦ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਿੱਕੀ ਸੀ।
ਇਹ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ ਹੈ ਕਿ ਐਥਲ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹੀ ਗੜਬੜ ਦੇ ਮੁੱਖ ਖੇਤਰ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰ ਲਈ। ਪੌੜੀਆਂ ਅਤੇ ਢਾਂਚਾਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੁਨਰਗਠਿਤ ਖੇਤਰ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿੱਥੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਉੱਪਰਲੇ ਤਹਿਖਾਨੇ ਤੋਂ ਖੇਤਰ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕੀਤਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਚਿਮਨੀ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ, ਜੋ ਕਿ ਘਰ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਸਥਿਤ ਸੀ। ਉਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਲਈ ਕੋਈ ਤਰਕਪੂਰਨ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੁਝ ਵੀ ਢਿੱਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕੁਝ ਵੀ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ਾਂ, ਧੜਕਣ, ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਗਤੀ, ਜਾਂ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਕਈ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਇੰਨਾ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਸੀ।

* * *

ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਿੱਕੀ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਆਉਣ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਆਫ਼ ਕਾਂਗਰਸ ਵਿੱਚ ਘਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਹੋਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ।

ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਫੇਅਰਫੈਕਸ ਕਾਉਂਟੀ ਕੋਰਟਹਾਊਸ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ। ਜੇ ਨਿਕੋਲ ਰੁੱਝੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੈਣ ਅਤੇ ਛੱਡਣ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਤਰੀਕਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਧੰਨਵਾਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਕ ਛੱਡ ਗਏ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਦੋਸਤ, ਲੂਸੀ।
ਮੈਂ ਲੂਸੀ ਡਿੱਕੀ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅੱਗੇ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਟਨਾ ਲਈ ਚੌਕਸ ਰਹਿਣ ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਸੰਭਵ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾ ਭਜਾਇਆ ਹੁੰਦਾ। ਦਰਅਸਲ, ਇਹ ਸੰਭਵ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ।
ਯੂਰਪ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਣ 'ਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ 25 ਸਤੰਬਰ, 1969 ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਚਿੱਠੀ ਮਿਲੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਿੱਕੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ: "ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਵਧਦੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਵਿਕਾਸ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਾਡੇ 'ਦੋਸਤਾਂ' ਨਾਲ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ ਲਈ ਹੈ। ਘਰ ਅਜੇ ਵੀ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਹੈ।"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਿੱਕੀ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਘਰ ਵੇਚਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਪਰ ਭੂਤਰੇ ਆਦਮ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਅਜੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ। 9 ਦਸੰਬਰ, 1969 ਨੂੰ, ਮੈਨੂੰ ਲੂਸੀ ਡਿੱਕੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੁਨੇਹਾ ਮਿਲਿਆ। ਉਸਦੀ ਧੀ ਦੇ ਘਰ ਕੁਝ ਕਾਲਜ ਦੋਸਤਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਪਾਰਟੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਉੱਪਰ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਉਸ ਵੱਲ ਘੂਰਦਾ ਦੇਖਿਆ। ਡਰ ਕੇ, ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਭੱਜਿਆ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਸਨੂੰ ਭੂਤ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਦਿੱਖ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ

ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਪਿਛਲੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਤੇ ਅਸਲ ਜੀਵਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਕਰਨਾ ਕਈ ਵਾਰ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੌਨ ਰੀਵਜ਼ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਅਧਿਆਪਕ ਤੋਂ ਮਾਧਿਅਮ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਮੈਂ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। 10 ਮਈ, 1970 ਨੂੰ, ਜੌਨ ਰੀਵਜ਼ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਗਿਆ ਅਤੇ ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਹਾਲਾਤਾਂ ਜਾਂ ਔਰਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਘਰ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਉਹ ਅੱਗ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਤਲ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹਿੰਸਾ ਹੋਈ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪਤਲੀ ਔਰਤ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜਿਸਦੇ ਵਾਲ ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਗੂੜ੍ਹਾ ਭੂਰਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ 1860 ਦਾ ਦਹਾਕਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਔਰਤ ਇਸ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਆਤਮਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਇਸ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦਾ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਲਗਾ ਲਈ," ਜੌਨ ਰੀਵਜ਼ ਨੇ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ ਕੰਬ ਗਈਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਧਿਅਮ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। "ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਤੋਂ, ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਖੂਨ ਦੀਆਂ ਬੂੰਦਾਂ ਟਪਕਦੀਆਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"
"ਉਹ ਆਦਮੀ ਕਿਵੇਂ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ?" ਲੂਸੀ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ।
ਭਾਰੀ ਕਾਲੇ ਲੋਹੇ ਦੇ ਤਖ਼ਤਿਆਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜੌਨ ਰੀਵਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਖ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਤਖ਼ਤੀ ਕਤਲ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੇ ਇਸ ਘਰ 'ਤੇ ਸਰਾਪ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ, ਵੱਖਰਾ ਕਤਲ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ।" ਉਸਨੇ ਹੱਸਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲਾਈਟਨਰ ਨੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸੁਣ ਲਿਆ ਸੀ। "ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਿੱਕੀ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਦੱਸਿਆ ਹੋਵੇਗਾ," ਉਸਨੇ ਮੀਡੀਆ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਜੌਨ ਰੀਵਜ਼ ਲਈ ਲਗਭਗ ਉਹੀ ਕਹਾਣੀ ਘੜਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਜੋ ਏਥਲ ਜੌਨਸਨ ਮੇਅਰਜ਼ ਨੇ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਘੜੀ ਸੀ। ਲੂਸੀ ਡਿੱਕੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੌਨ ਰੀਵਜ਼ ਨੂੰ ਘਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਜ਼ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਉੱਥੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਬਾਰੇ। ਔਰਤਾਂ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਰੀਵਜ਼ ਉੱਥੋਂ ਚਲੀ ਗਈ ਅਤੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਪਸ ਚਲੀ ਗਈ।

* * *

ਕੀ ਐਡਮ ਅਤੇ ਲੁਈਸ ਇੱਕੋ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ? ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਦੂਜੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਓਨ ਸੀ, ਜਿਸਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਸ਼ਾਇਦ ਅਜੇ ਵੀ ਕੋਠੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਸੜਦੀਆਂ ਹਨ। ਔਰਤ ਦਾ ਨਾਮ ਐਮਾ ਸੀ। ਐਡਮ - ਜਾਂ ਲੁਈਸ, ਉਹ ਜੋ ਵੀ ਸੀ - ਹੁਣ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਭੇਤ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦਾ ਸੀ। ਜੌਨ ਰੀਵਜ਼ ਅਤੇ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਏਥਲ ਮੇਅਰਜ਼ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ, ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਚੈਰਚੇਜ਼ ਲਾ ਫੈਮ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਨਮਾਨ ਦਾ ਕਰਜ਼ਾ ਚੁਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਵਿੰਡਓਵਰ, ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ, ਵਰਜੀਨੀਆ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ।

* * *

ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਲਿੰਕਨ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਸੰਕੇਤ ਸਨ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਲੂਸੀ ਡਿੱਕੀ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਉਣ ਅਤੇ ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਮਾਧਿਅਮ ਬਣਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।

"ਮੈਂ? ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ?" ਉਸਨੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਓਹ, ਮੈਂ ਕਦੇ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ!"
ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬੇਚੈਨੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਕੀ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਡਰਾਇਆ ਸੀ? ਮੈਂ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਵਿੰਡਓਵਰ ਵਿਖੇ ਉਸਦੇ ਮਾਨਸਿਕ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਨੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਬਣਨ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਹੈ। ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਮਾਧਿਅਮ ਬਣਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਹ ਲਿਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਲਿੰਕਨ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਆਉਣ ਲਈ ਮਨਾ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮਿਲ ਗਈ ਹੁੰਦੀ, ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਲੂਸੀ ਡਿੱਕੀ ਮਿਸਟਰ ਲਿੰਕਨ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਬਚਦੀ। ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੋਸ਼ ਕਿਉਂ ਦੇਈਏ? ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਐਡਮ, ਲੀਓ, ਐਮਾ, ਮਾਰਥਾ ਅਤੇ ਮੋਰਗਨ ਨਾਲ ਕਾਫ਼ੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ।

* 109
ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ"ਮੌਜੂਦਗੀ"

ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਅਤੇ ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਤੇ ਸਾਈਕਸਵਿਲ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਭਾਈਚਾਰਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਨਾਲੋਂ ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਦੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਨੇੜੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਭਾਈਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕਹੋਗੇ; ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਇਹ ਪੇਂਡੂ ਸ਼ਿਕਾਰੀ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਆਖਰੀ ਬਚੇ ਹੋਏ ਗੜ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਮੁੱਖ ਕਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮਾਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖੇਤ ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਘਰ ਸਨ।
ਹਾਵਰਡ ਲਾਜ 1774 ਵਿੱਚ ਐਡਵਰਡ ਡੋਰਸੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰੰਪਰਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਹਾਵਰਡ ਲਾਜ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਰੀਲੈਂਡ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਹਾਵਰਡ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਲੜਾਈ ਦੌਰਾਨ ਉੱਥੇ ਠਹਿਰੇ

ਸਨ। ਟੈਕਸ ਰਿਕਾਰਡ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਕਦੇ ਸਾਡੇ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਗੀਤ ਦੇ ਲੇਖਕ, ਫਰਾਂਸਿਸ ਸਕਾਟ ਕੀ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ। ਕੀ ਖੁਦ ਹਾਵਰਡ ਲਾਜ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਫਰੇਮ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਉੱਕਰੀ ਸੀ, ਪਰ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਖਿੜਕੀਆਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਤੂਫਾਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਤਬਾਹ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ।
ਇਹ ਘਰ ਦੋ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਉੱਚਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਤੋਂ ਆਯਾਤ ਕੀਤੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਨਾਲ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਅਟਾਰੀ ਅਤੇ ਛੱਤ ਦੇ ਸ਼ਤੀਰ ਚੈਸਟਨਟ ਲੱਕੜ ਤੋਂ ਹੱਥ ਨਾਲ ਉੱਕਰੇ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹਥੌੜੇ ਨਾਲ ਲਗਾਏ ਗਏ ਖੰਭਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਨ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕਾਂ, ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਏ ਐਮਰੀ, ਨੇ ਕੁਝ ਬਦਲਾਅ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ। ਅਟਾਰੀ ਕਦੇ ਦੋ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਉੱਚਾ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਇਸਨੂੰ ਬੀਮਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਸਟੋਰੇਜ ਰੂਮਾਂ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਤਿਆਰ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੋਟੂ, ਪਿਛਲੀ ਮਾਲਕ, ਨੇ ਇਸ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਡੋਰਮਰ ਵਿੰਡੋਜ਼ ਲਗਾਈਆਂ ਸਨ। ਘਰ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਹਿੱਸਾ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਮੋਟੀਆਂ-ਦੀਵਾਰਾਂ ਵਾਲੀ ਪੱਥਰ ਦੀ ਰਸੋਈ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਾਲ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਸਮੋਕਹਾਊਸ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਪਰਿੰਗ ਹਾਊਸ ਹੈ, ਦੋਵੇਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਘਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉੱਚੇ ਰੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ, ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਸੱਚਮੁੱਚ ਯੂਰਪੀਅਨ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਾਅਨ 'ਤੇ ਬੈਠੇ, ਮੈਰੀਲੈਂਡ ਦੀਆਂ ਰੋਲਿੰਗ ਪਹਾੜੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਪਿਛਲੀ ਸ਼ਾਨ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ।
ਇਸ ਘਰ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕਾਂ, ਐਮਰੀ ਜੋੜੇ ਦੁਆਰਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਐਮਰੀ ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੇ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਕੁਲੀਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਵੰਸ਼ਜ ਹੈ, ਨੇ ਫਰਾਂਸੀਸੀ-ਇੰਡੋਚੀਨਾ ਯੁੱਧ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਰਸ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾਈ ਸੀ। ਫਰਨੀਚਰ ਵਿੱਚ ਘਰ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ

ਚੁਣੇ ਗਏ ਪੁਰਾਣੇ ਟੁਕੜੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਨਾਲ ਹੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮਰੀ ਦੁਆਰਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਗਈਆਂ ਫ੍ਰੈਂਚ ਵਿਰਾਸਤੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਹਾਵਰਡ ਲਾਜ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਬੇਤਰਤੀਬ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਘਰ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ।
1967 ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ। ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮਰੀ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਹਾਵਰਡ ਲਾਜ ਜਾਣ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਈ ਭੂਤ ਸਨ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਬੁਰੇ ਜਾਂ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪਰ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਕੀ ਸਨ।

* * *

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮਰੀ ਦੇ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ ਜੋ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸਨ। ਉਹ ਨਾ ਤਾਂ ਨਿੱਜੀ ਜਾਸੂਸ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਸ਼ੌਕੀਨ ਸ਼ਿਕਾਰੀ, ਸਗੋਂ ਅਲੌਕਿਕ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਦੋ ਸੱਜਣ ਸਨ। ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ, ਡੀ.ਸੀ. ਤੋਂ ਬੈਰੀ ਅਤੇ ਗਲੇਨ ਹੈਮੰਡ, ਜੋ ਦੋਸਤਾਂ ਵਜੋਂ ਆਏ ਸਨ, ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਨੂੰ ਘਰ ਵੱਲ ਦੇਖਦਿਆਂ ਦੇਖਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਸੱਜਣ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜੀਵਤ ਅਤੇ ਅਲੌਕਿਕ ਜੀਵਾਂ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੀ ਸਨ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਐਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਮਹਿਮਾਨ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਸੱਜਣ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਓਨੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਜਿੰਨੀ ਉਹ ਇਕੱਲੇ ਆਉਂਦੇ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਹੋਰ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਘਰ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਸਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮਰੀ ਆਪਣੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨਾਲ ਰੁੱਝੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਾਣ 'ਤੇ, ਹੈਮੰਡਜ਼ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮਰੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਐਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਦੇ ਉਲਟ, ਹਾਵਰਡ ਲਾਜ ਵਿੱਚ

ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਕੁੱਲ ਪੰਜ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਉੱਥੇ ਗੱਲਬਾਤ ਖਤਮ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਨੈਕਟੀਕਟ ਐਵੇਨਿਊ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਜੈਕਲੀਨ ਐਮਰੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਖਾਸ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਜਨਮ ਕਾਉਂਟੇਸ ਡੀ ਬਿਊਰਗਾਰਡ ਦੇ ਘਰ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕੁਲੀਨ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਾਂਗ, ਉਸਦੇ ਘਰ ਵੀ ਇੱਕ ਰਹੱਸਮਈ ਭੂਤ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਸੀ। ਇਹ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ, ਜਿਸਨੂੰ ਵ੍ਹਾਈਟ ਲੇਡੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਡੀ ਮੋਂਟ੍ਰਿਚਰਡ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮਰੀ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਸਨ। ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਵ੍ਹਾਈਟ ਲੇਡੀ ਕੌਣ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਮੈਂਬਰ ਮਰਨ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਇਰਿਸ਼ ਬੈਂਸ਼ੀ ਮੌਤ ਦੇ ਆਉਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਫ੍ਰੈਂਚ ਪਰਿਵਾਰ ਵੀ ਸੇਲਟਿਕ ਮੂਲ ਦੇ ਹਨ।

* * *

1969 ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮਰੀ ਦੇ ਚਾਚਾ, ਬੈਰਨ ਜੀਨ ਬਰਗੀਅਰ ਡੀ ਬਿਊਰਗਾਰਡ ਨੂੰ ਮਿਲੇ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਮੱਧ ਫਰਾਂਸ ਦੇ ਚੈਟੋ ਡੀ ਵਿਲੇਲੂਟ ਵਿਖੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੈਰਨ ਨੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਬਿਊਰਗਾਰਡ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕਈ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੱਚਮੁੱਚ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਵਰਤਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਜੈਕਲੀਨ ਐਮਰੀ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਡਾਕ ਵਿੱਚ ਕੀ ਆਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹੜੀਆਂ ਕਾਲਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਛੋਟੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾਣਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਮੰਨਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਬਿਊਰਗਾਰਡ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ

ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਲਈ ਕੁਦਰਤੀ ਰੁਝਾਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਹਾਵਰਡ ਲਾਜ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੀ।

* * *

ਜੈਕਲੀਨ ਐਮਰੀ ਖੁਦ ਈਐਸਪੀ (ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਧਾਰਨਾ) ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਕਾਰ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹਾਵਰਡ ਲਾਜ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸੋਚਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦਸੰਬਰ 1944 ਵਿੱਚ ਜਰਮਨੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਵਾਪਰੀ ਇੱਕ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਘਟਨਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ।

* * *

ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਮਿਊਨਿਖ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨਾਲ ਗਈ ਜੋ ਅੰਡੇ ਅਤੇ ਮੁਰਗੇ ਖਰੀਦਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਨਾਲ ਹੀ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਤਹਿਖਾਨੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਸੇਬ ਵੀ ਖਰੀਦਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਘਰ ਡਸੇਲਡੋਰਫ ਜਾਂ ਕੋਲੋਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਕੈਸਰਬਰੂਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸ਼ਵਾਰਜ਼ ਉੱਥੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਲਬ, ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਮੈਂ ਆਈ ਸੀ, ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਪਿੰਡ ਜਾਵਾਂ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਬਹਾਨਾ ਬਣਾ ਕੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸ਼ਵਾਰਜ਼ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਨਿਕਲ ਪਈ। ਉਹ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਲਿਖਣ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਲਿਖ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਅਜੀਬ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਵੀਹ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਮੀਲੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਦਾਇਗੀ ਪੱਤਰ ਭੇਜ ਰਹੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੁਝ ਗੋਲੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਹਿਰ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸੀ:

ਉਸਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਸੀ, ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਬੰਬਾਰੀ ਵਿੱਚ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਰ ਤਬਾਹ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਮੋਰਚੇ 'ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ ਲਈ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਦੋ ਹੋਰ ਪੁੱਤਰ ਰੂਸੀ ਮੋਰਚੇ 'ਤੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ ਸੀ।
ਸ਼ਾਇਦ ਸਭ ਤੋਂ ਮਾੜੀ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਧੀ ਲੂਟੇ ਪਾਸਚੇਡਾਗ, ਉਸਦੇ ਦੋ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਨਰਸ, ਸ਼ਵਿਸਟਰ ਮਾਰਗਰੇਟ, ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੋਟਸਡੈਮ ਤੋਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆਏ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ। ਰੇਡੀਓ ਨੇ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਬਰਲਿਨ ਦਿਸ਼ਾ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਕਈ ਰੇਲਗੱਡੀਆਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਮਾਰੇ ਗਏ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿਉਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆ (ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ) ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਧੀ, ਨਰਸ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਕੈਸਰਬਰਨ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਹਨ, ਕਿ ਹੈਂਸਲ, ਜੋ ਕਿ ਫ੍ਰੈਂਚ ਮੋਰਚੇ 'ਤੇ ਤਾਇਨਾਤ ਹੈ, ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਘਰ ਆਵੇਗੀ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਰਹੇਗੀ, ਕਿ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਸ਼ਵਾਰਜ਼ ਉਸਨੂੰ ਹਫ਼ਤੇ ਦੌਰਾਨ ਫ਼ੋਨ ਕਰੇਗੀ, ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਮਾਮੂਲੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦੋ ਹੋਰ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਜਵਾਈ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿਖਣਗੇ। ਇੱਕ, ਵੁਲਫਗੈਂਗ, ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਲਈ ਘਰ ਹੋਵੇਗਾ; ਦੂਜਾ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਛੁੱਟੀਆਂ ਲਈ ਛੁੱਟੀ ਮਿਲ ਸਕੇਗੀ। ਮੇਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣ ਕੇ, ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਗੋਲੀਆਂ ਅਤੇ ਚਿੱਠੀ ਇਕੱਠੀਆਂ ਸਾੜ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਹੋਈ; ਉੱਥੇ ਲੂਟ, ਦੋਵੇਂ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਨਰਸ ਸੀ। ਹੈਂਸਲ ਅਗਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ, ਅਤੇ ਵੁਲਫਗੈਂਗ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਲਈ ਘਰ ਆਇਆ। ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਸ਼ਵਾਰਜ਼ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਦੋ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਦਿਆਲੂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਹੈਂਸਲ ਨੂੰ ਮਿਊਨਿਖ

ਭੇਜਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸ ਸਕੇ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸੱਦਾ ਦੇ ਸਕੇ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ।

* * *

11 ਜੂਨ, 1969 ਨੂੰ, ਮੈਂ ਅਖੀਰ ਹਾਵਰਡ ਲਾਜ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਰਾਏ ਐਮਰੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਤੋਂ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਗਿਆ। ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਦੋ ਧੀਆਂ, ਦੋਵੇਂ ਕਾਲਜ ਦੀਆਂ ਵਿਦਿਆਰਥਣਾਂ, ਉੱਥੇ ਸਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਧੀ, ਏਰੀਅਨ, ਮੇਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਉਤਸੁਕ ਪਾਠਕ ਹੈ ਅਤੇ, ਜੇ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਰਿਹਾ, ਤਾਂ ਮਾਨਸਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੈਕਲੀਨ ਐਮਰੀ ਨੇ ਮਾਣ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦਿਖਾਇਆ, ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਤੁਰਦੇ ਰਹੇ, ਮੈਂ ਹਾਵਰਡ ਲਾਜ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਸਿੱਖਿਆ। ਇੱਕ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜੇਰੋਮ ਬੋਨਾਪਾਰਟ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੈਟਰਸਨ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵੇਲੇ ਇਸ ਘਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹਾਵਰਡ ਲਾਜ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਮੀਲ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਪੈਟਰਸਨ ਪਰਿਵਾਰਕ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਨੈਪੋਲੀਅਨ ਦਾ ਭਰਾ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸਦਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਬਤੀਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਪੌਦੇ ਨਾਲ ਘਿਰੇ ਹੋਏ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਪੌਦੇ ਦੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਹਿੱਸੇ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਦੇਖੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮਰੀ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੁਣ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਸੌ ਏਕੜ ਹੈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਖਰੀਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਪੰਜ ਸੌ ਏਕੜ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਲਗਭਗ ਸੱਤ ਜਾਂ ਅੱਠ ਸੌ ਏਕੜ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਏਕੜ ਹੋਵੇਗੀ। ਇੱਥੇ ਬਾਗਬਾਨੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ।"
ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਘਰ, ਇਸਦੇ ਇਤਿਹਾਸ, ਇਸਦੀ ਬਣਤਰ ਬਾਰੇ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ

ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮਰੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਹਨਾਂ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।

* * *

ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਬਾਗਬਾਨੀ ਘਰ ਸੀ?"
"ਹਾਂ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਰਸਮੀ ਘਰ ਹੈ, ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਘਰਾਂ ਵਾਂਗ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਘਰ ਦੀ ਲੰਬਾਈ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਇੱਕ ਹਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਦੋ ਕਮਰੇ ਹਨ। ਰਸੋਈ ਪੁਰਾਣੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।"
"ਹੇਠਾਂ ਚਾਰ ਕਮਰੇ ਹਨ?"
"ਹੋਰ ਵੀ ਕਮਰੇ ਹਨ, ਪਰ ਹਾਲ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਦੋ-ਦੋ ਹਨ। ਦੇਖੋ, ਇੱਥੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ, ਸੰਗੀਤ ਰੂਮ, ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਦੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਅਤੇ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਹੈ। ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਪੂਰਬ-ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਵਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਾਲ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਫੈਲਦਾ; ਇਸ ਲਈ ਪਾਰਟੀਸ਼ਨ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।" ਅਤੇ ਉੱਪਰ?
"ਉੱਪਰ ਛੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਹਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਟਾਰੀ ਹੈ, ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਖਾਵਾਂਗਾ, ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਦੋ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਉੱਪਰ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਅਟਾਰੀ ਹੈ।"
ਤਾਂ ਕੀ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਤਿੰਨ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਘਰ ਹੈ?
"ਖੈਰ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਬੇਸਮੈਂਟ ਹੈ, ਇਹ ਮੰਜ਼ਿਲ, ਇੱਕ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ, ਇੱਕ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਟਾਰੀ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁੱਲ ਪੰਜ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ।"
ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਹੋ?
ਦਸੰਬਰ ਵਿੱਚ ਦਸ ਸਾਲ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਅਸੀਂ 1959 ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਆਏ ਸੀ। ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭਿਆਨਕ ਹਾਲਤ

ਵਿੱਚ ਸੀ। ਰਸੋਈ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਵਿੱਚ ਸੂਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਕਮਰੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ - ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕੋਨਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਥਰੂਮ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਚੂਹਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਇੱਕ ਸੋਫਾ ਸੀ। ਚੂਹੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਇੰਨੇ ਆਦੀ ਸਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅੰਦਰ ਜਾਂਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਹਿੱਲਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਘਰ ਮੱਖੀਆਂ, ਪਿੱਸੂ, ਚੂਹਿਆਂ ਅਤੇ ਗਿਲਹਰੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਹ ਬਦਬੂਦਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਚਿਊਇੰਗਮ ਫਰਸ਼ ਨਾਲ ਚਿਪਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਰਾਏ ਅਤੇ ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਮਹੀਨਾ ਇਸ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਗੋਡੇ ਟੇਕ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਇਆ। ਸਾਰੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਲਪੇਪਰ ਦੀਆਂ ਛੇ ਜਾਂ ਸੱਤ ਪਰਤਾਂ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਪੇਂਟ ਕੀਤਾ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸਭ ਤੋਂ ਔਖਾ ਹਿੱਸਾ ਵਾਲਪੇਪਰ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਹਵਾ ਕਿਸੇ ਛੇਕ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਰਾਹੀਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਵਾਲਪੇਪਰ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਰਤ ਪਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇਸਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣ ਜਾਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ!
"ਕੀ ਉਹ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਸਨ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ?"
"ਉਸਨੇ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਖਰੀਦਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਫਾਰਮ ਸੀ ਜੋ ਹੁਣ ਫ੍ਰੈਂਡਸ਼ਿਪ ਏਅਰਪੋਰਟ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਚੀਜ਼ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਘਰ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ ਜੋ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੈਂਕ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਨਕਦੀ ਨਾਲ ਖਰੀਦਿਆ।"
ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਜੀਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਉਂਦਾ।
"ਓ ਨਹੀਂ! ਦੇਖੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਨਿੰਬੂ ਨਿਚੋੜਨ ਵਾਂਗ ਵਰਤਿਆ; ਜਦੋਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਚਲੇ ਗਏ - ਦੂਜੇ ਘਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਉਹ ਇੱਥੇ ਸੱਤ ਸਾਲ ਰਹਿ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਘਰ ਬਹੁਤ ਬੁਰੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਪਲੰਬਿੰਗ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟੁੱਟ ਗਈ ਸੀ। ਹੀਟਿੰਗ ਸਿਸਟਮ ਇੰਨਾ ਖਤਰਨਾਕ ਸੀ ਕਿ ਇਲੈਕਟ੍ਰੀਸ਼ੀਅਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਰੱਬ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ'; ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਸੀ।"

"ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੀ?"
"ਹਾਂ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਸਾਨੂੰ ਪਾਗਲ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਪੰਜਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾ ਮਹੀਨਾ ਇੱਕੋ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਇਆ। ਮੈਂ ਉਸ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਕੀਟਾਣੂ ਰਹਿਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਹੀਨਾ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕੀਤਾ।"
"ਤੁਹਾਡੇ ਤਿੰਨ ਬੱਚੇ ਹਨ?"
"ਹਾਂ। ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸ ਉਦੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ—ਖੈਰ, ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ।"
ਮੈਂ ਸਿੱਧੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
"ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕਦੋਂ ਕਿਤੇ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਦੇਖਿਆ?"
"ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਘਰ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਰੁੱਝੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇਹ ਸਮਝਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਚਾਲੀਵਿਆਂ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਪੰਜਾਹਵਿਆਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਹ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਲਪਨਾ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਸੀ?"
ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ, ਸਿਵਾਏ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਨੂੰ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੋਂ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੱਕ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪੌੜੀ ਦਾ ਧੁੰਦਲਾ ਜਿਹਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ।
"ਸ਼ੋਰ?"
"ਹਾਂ, ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਹਮੇਸ਼ਾ। ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਹੈ, ਪਰ

ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕਾਰਪੇਟ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।"
"ਹੁਣ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੀ ਹਾਲਾਤ ਸਨ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ? ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਲੈਂਡਿੰਗ 'ਤੇ।"
"ਮੈਂ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਲਈ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ। ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਇਹੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਰਸਤਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਰੁਕਣਾ ਪਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਸੀ।"
ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਠੰਢ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ?
"ਨਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਬਸ ਇੰਝ ਲੱਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਹਿੱਲਣਾ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਹਿੱਲਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਖਰਕਾਰ ਹਿੱਲ ਗਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਓਨੀ ਜਲਦੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ ਜਿੰਨਾ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ।"
"ਇਹ ਕੀ ਸਮਾਂ ਹੋਇਆ?"
"ਸ਼ਾਮ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿਉਂ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ਼ਾਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਲੈਂਡਿੰਗ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸਦਾ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਧੁੱਪ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।"
"ਇਸ ਪਹਿਲੇ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹੋਰ ਕੁਝ ਸੀ?"
"ਹਾਂ, ਅਕਸਰ। ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉੱਥੇ ਲਗਾਤਾਰ ਸੀ।"
"ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕੋ ਥਾਂ 'ਤੇ?"
"ਹਮੇਸ਼ਾ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ। ਦੇਖੋ, ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਪਰ ਜਾਂ ਹੇਠਾਂ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਪੌੜੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।"
"ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸ ਥਾਂ ਤੋਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ?"
"ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਗਲੀ ਉਸ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਰਸਤੇ ਤੁਸੀਂ ਅੰਦਰ ਆਏ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਸੀ ਜਿਸ ਰਸਤੇ ਤੁਸੀਂ

ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤੋਂ ਅੰਦਰ ਆਏ ਸੀ। ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੂਰੀ ਗਲੀ ਦਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।"
"ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਉਸ ਪਹਿਲੇ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ?"
ਨਹੀਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਮਨ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਕ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਛੂਹ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਇਸ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ।
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਟਕਰਾਇਆ ਹੈ? "ਇੱਕ ਕੰਧ। ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੰਡ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੈ।" "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਪਵੇਗਾ?"
"ਹਾਂ। ਪਰ ਫਿਰ ਮੈਂ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹਟਦਾ, ਜਾਂ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੀ ਹਾਂ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮ ਸਕਦੀ ਹਾਂ।"
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ ਹੈ?
"ਅਕਸਰ। ਲੈਂਡਿੰਗ 'ਤੇ।"
"ਇਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਦਿਖਦਾ ਹੈ?"
"ਧੁੰਦ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਭਰਮ ਹੈ।"
"ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਹੈ?"

"ਸੱਚ ਦੱਸਾਂ ਤਾਂ, ਮੈਂ ਕਦੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਝਪਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੀ ਗਲਤੀ ਹੈ। ਦੇਖੋ, ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਧੁੰਦ ਹੈ। ਪਰ ਫਿਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕਈ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ।"
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਅਜੀਬ ਜਿਹੀ ਗੰਧ ਦੇਖੀ ਹੈ...?
"ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਅਕਸਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਖਾਸ ਖੁਸ਼ਬੂਆਂ ਹਨ ਜੋ ਅਕਸਰ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਕੀ।"
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਕਿਸੇ ਤਿੱਖੀ ਆਵਾਜ਼ ਜਾਂ ਪੰਛੀ ਦੇ ਚਹਿਕ ਵਰਗੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ?
"ਪੰਛੀ, ਹਾਂ। ਅਕਸਰ।"
"ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਕਿੱਥੋਂ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੋ? ਘਰ ਦੇ ਕਿਹੜੇ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ?" "ਇਸ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ। ਉੱਪਰ।"
"ਕੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਢਾਂਚਾਗਤ ਬਦਲਾਅ ਹੋਏ ਹਨ?"
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੈਂਡਿੰਗ ਠੀਕ ਰਹੇਗੀ।
"ਸਿਰਫ਼ ਲੈਂਡਿੰਗ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਈ? ਇਸਦਾ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਿਆ?"
"ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਪਾਰਟੀਸ਼ਨ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਦਲਾਅ ਇੰਨੇ ਤਰਕਹੀਣ ਸਨ ਕਿ ਘਰ ਬਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉੱਥੇ ਹੋਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਇਹ ਉੱਥੇ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਲੱਭਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹਾਸੋਹੀਣਾ ਸੀ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਫਲੇਅਰਡ ਸਕਰਟ ਜਾਂ ਚੌੜੀ ਡਰੈੱਸ ਪਹਿਨੀ ਕੋਈ ਵੀ ਔਰਤ ਉਸ ਪਾਰਟੀਸ਼ਨ ਨਾਲ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰੋਂ ਲੈਂਡਿੰਗ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਖਾਵਾਂਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋੜ ਫਰਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਲੈਂਡਿੰਗ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਸਾਰਾ ਸਮਾਨ ਉਸ ਲੈਂਡਿੰਗ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।"

"ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਇਸਦੇ ਅਸਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਸਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ?"
"ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋਇਆ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਚੌੜਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਤੰਗ?"
ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਚੌੜਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਹੁਣ, ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਅਜੀਬ ਸੁਪਨੇ ਆਏ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹੋ? ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?"
"ਹਾਂ ਅਕਸਰ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰੋਗੇ?"
"ਮੈਨੂੰ ਬਸ ਸ਼ਰਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਸੰਚਾਰਕਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ?" "ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਵਿਅਕਤੀ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਕੋਈ ਅਸਲ ਸੰਚਾਰ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਅਕਸਰ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਮੌਜੂਦ ਹਾਂ।"
"ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?"
ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਪਰਛਾਵਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਹਨ।
"ਕੀ ਇਹ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਹੈ?"
"ਹਾਂ।"
"ਰਾਤ ਨੂੰ?"
"ਹਾਂ। ਅਤੇ ਫਿਰ, ਉਸ ਰਾਤ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ - ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਮੇਰਾ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਉਹ ਉੱਪਰ ਆਇਆ, ਅਤੇ

ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਡਰ ਗਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਦਮੀ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ..."
"ਤੇਰਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਉਹ ਉੱਪਰ ਆਇਆ?"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆ ਕੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। "ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਰਾਤ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਕਿਉਂ ਸੌਂ ਗਏ?"
"ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਏ ਨੇ ਏਅਰ ਕੰਡੀਸ਼ਨਰ ਚਾਲੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਏਅਰ ਕੰਡੀਸ਼ਨਰ ਚਾਲੂ ਰੱਖ ਕੇ ਨਹੀਂ ਸੌਂ ਸਕਦਾ।"
"ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਨ ਕਮਰਾ ਲੈ ਲਿਆ ਹੈ। ਕੀ ਇਸ ਕਮਰੇ ਦਾ ਲੈਂਡਿੰਗ ਨਾਲ ਕੋਈ ਖਾਸ ਸਬੰਧ ਹੈ?"
"ਪੌੜੀਆਂ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੈਂਡਿੰਗ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਦੋਵੇਂ ਰਸਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੀ ਲੈਂਡਿੰਗ 'ਤੇ ਖਤਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।"
"ਅਤੇ ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਬਿਸਤਰੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ?"
"ਹਾਂ। ਉਹ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ - ਸ਼ਾਇਦ ਸੋਚ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਫਰਸ਼ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬੈੱਡਰੂਮ ਲਈ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ।"
"ਇਹ ਕਿਸ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ?"
"ਇਹ ਦੋ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਅਟਾਰੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਉੱਤੇ ਛੱਤ ਪਾ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਨੌਕਰਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।"
"ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਕਦੋਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ?"
"ਪਤਝੜ ਵਿੱਚ।"
ਕੀ ਕੋਈ ਖਾਸ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? "ਹਾਂ, ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ।"

"ਦਿਨ ਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਸਮਾਂ?"
"ਸ਼ਾਮ।"
ਕੀ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕੋ ਵਿਅਕਤੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?
"ਖੈਰ, ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਜਿਹਾ ਸੋਚਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ।"
ਕੀ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹਨ?
"ਹਾਂ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੂਜੀ 'ਮੌਜੂਦਗੀ' ਕਦੋਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ?"
"ਲਗਭਗ ਦੋ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਕ੍ਰਿਸ ਨੂੰ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਾਹ ਲੈਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਇਹ ਮਾਸਟਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ: ਸਾਹ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ, ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਟ੍ਰੰਡਲ ਬੈੱਡ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਛੋਟੇ ਪੰਘੂੜੇ ਵਰਗੀ ਚੀਜ਼, ਅਤੇ ਇਹ ਮੇਰੇ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਿਸਤਰਾ ਕਾਫ਼ੀ ਉੱਚਾ ਹੈ।" "ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ?"
"ਹਾਂ। ਅਤੇ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਮਝਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ - ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਬਿਮਾਰ ਅਤੇ ਬੁਖਾਰ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਸਾਹ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣ ਸਕਦੀ।"
ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਪਤੀ ਨੇ ਇਹ ਸੁਣਿਆ?
ਨਹੀਂ। ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।
ਪਰ ਕੀ ਉਹ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਸੀ?
ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਆਪਣੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਸੀ।
"ਕੀ ਰਾਤ ਬਹੁਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ?"
"ਨਹੀਂ—ਮੈਂ ਰਾਏ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਸੌਂ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਗਿਆਰਾਂ ਵਜੇ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਅੱਧੀ ਰਾਤ।"

"ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇਹ ਸੁਣਿਆ, ਤਾਂ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੈ?"
"ਖੈਰ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਸੀ, ਜਾਂ ਇਹ ਕੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਹ ਲੈਂਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ।"
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ?
"ਹਾਂ। ਉਹ ਬੱਚਾ ਰੋਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ।"
ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ?
"ਰੋਣ ਨਾਲੋਂ ਸਾਹ ਲੈਣਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਾਰ ਆਇਆ। ਰੋਣਾ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਵਾਰ ਹੀ ਆਇਆ।"
"ਇੱਕੋ ਥਾਂ 'ਤੇ?"
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਨੇੜੇ ਕੋਈ ਔਰਤ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਵਾਪਰਨ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ?"
"ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਪਾਸੇ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹੀ ਗੱਲ ਮੈਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ!"
"ਕੀ ਮਤਲਬ ਤੁਹਾਡਾ?"
"ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਬਿਸਤਰਾ ਉੱਥੇ ਹੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮੇਰਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਸੌਂਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਬੱਚਾ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਹੈ।"
"ਬੈੱਡਰੂਮ ਦਾ ਸਾਰਾ ਫਰਨੀਚਰ ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ - ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਖੁਦ ਲਿਆਏ ਹੋ?" "ਹਾਂ, ਇਸ ਘਰ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਇਸ ਸਭ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਸੋਚਿਆ, ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਸਿਆਣੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

"ਕੀ ਅਸੀਂ ਹੁਣੇ ਜੋ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਉਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੈ?"
"ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਪੂਰਵਜ ਦਾ ਉਹ ਚਿੱਤਰ ਜੋ ਮੈਂ ਫਰਾਂਸ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਲਿਆਂਦਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਜਨਮ 1923 ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ 1787 ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ।" "ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਸੀ?"
ਮੈਨੂੰ ਉਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨਾਮ ਯਾਦ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਇਹ ਅਲਕਾਜ਼ਾਰ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ ਇੱਕ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਇਸ ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚ ਕੀ ਖਾਸ ਹੈ?
"ਬੇਸ਼ੱਕ, ਅੱਖਾਂ - ਤੁਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਹਾਨ ਪੇਂਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਪਾਓਗੇ - ਉਹ ਅਜਿਹੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹਨ ਜੋ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਜਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਪੋਰਟਰੇਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਉਸਦੇ ਬਦਲਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਹਨ। ਉਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਬਦਲਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚ ਔਰਤ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੈ।"
ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਇਹ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ?
"ਹਾਂ, ਦੋ ਹੋਰ ਲੋਕ - ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਦੋਸਤ ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਦੋਸਤ ਜਿਸਦਾ ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ, ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੈ?" "ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਕਿ ਕੋਈ ਟਾਹਣੀ ਤੁਹਾਡੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਵੱਜੇਗੀ, ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਲੋਕ ਬਾਹਰ ਤੁਰਦੇ ਸਮੇਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਂ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧਾ ਨਹੀਂ ਤੁਰ ਸਕਦਾ।"
"ਕੀ ਮਤਲਬ ਤੁਹਾਡਾ?"

"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ! ਮੈਂ ਛੱਤ 'ਤੇ ਸਿੱਧੀ ਲਾਈਨ, ਪੇਂਟ ਕੀਤੀ ਲਾਈਨ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੇ ਤੁਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਸਿੱਧਾ ਨਹੀਂ ਤੁਰ ਸਕਦਾ।"
ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਦੋ ਕੁੱਤੇ ਹਨ। ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਅਜੀਬ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ? "ਹਰ ਵੇਲੇ। ਉਹ ਭੌਂਕਦੇ ਹਨ ਭਾਵੇਂ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਹੋਵੇ।" ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮਰੀ ਨੇ ਮੇਰਾ ਸੋਚਿਆ ਹੋਇਆ ਵਿਰਾਮ ਤੋੜਿਆ।

* * *

"ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਹੋਲਜ਼ਰ, ਇਸ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਵੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਖਾਸ ਹੈ।"
"ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਾਂ?"
"ਨਹੀਂ—ਅਗਲਾ, ਜਿੱਥੇ ਪਿਆਨੋ ਹੈ। ਹਰ ਰਾਤ ਸੌਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਸੰਤਰੇ ਦਾ ਜੂਸ ਦਾ ਇੱਕ ਗਲਾਸ ਪੀਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਭੱਜ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ—ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸ ਰੌਕਿੰਗ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਜਾ ਕੇ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਡਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।"
ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ?
"ਹਾਂ—ਓ ਹਾਂ, ਹਾਂ, ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ। ਲਗਭਗ ਹਰ ਰੋਜ਼, ਮੈਂ ਕਹਾਂਗਾ।"
ਤਾਂ ਫਿਰ, ਕੀ ਉਹ ਕਮਰਾ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ?
"ਹਾਂ।"

* * *

ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਟੇਪ ਬਦਲਣੀ ਪਈ। ਮੈਂ ਜੋ ਕੁਝ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਉਸ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤੱਤਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਢੁਕਵਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ।

ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮਰੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਕੋਈ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਹੈ?"
"ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਇਸ ਦੇਸ਼ ਬਾਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਰਿਕਾਰਡ ਰੱਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫਰਾਂਸ ਵਿੱਚ, ਛੇ ਸੌ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣੇ ਰਿਕਾਰਡ ਹਨ। ਪਰ ਇੱਥੇ, ਪਿਛਲੇ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਲੋਕ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣਨ ਦੀ ਖੇਚਲ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹਨ।"
ਕੀ ਇਸ ਘਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਦੰਤਕਥਾਵਾਂ, ਅਫਵਾਹਾਂ ਜਾਂ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ?
"ਕਈ ਕਥਾਵਾਂ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹਨ। ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਗਵਰਨਰ ਹਾਵਰਡ, ਜਿਸਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਹਾਵਰਡ ਕਾਉਂਟੀ ਦਾ ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ (ਜੋ ਕਿ 1860 ਤੱਕ ਐਨੀ ਅਰੰਡਲ ਕਾਉਂਟੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ), ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਇਹ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹੈ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੇਰੇ ਲਈ, ਇੱਕ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਪ੍ਰਵਾਸੀ ਲਈ, ਕਿ ਲੋਕ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲੀਆ ਤੱਥਾਂ ਬਾਰੇ ਯਕੀਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ।"
"ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਕੀ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਹੋ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ?"
"ਹਾਂ। ਮੈਂ ਟੈਲਬੋਟ ਸ਼ਿਪਲੇ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਅਠੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ।"
ਕੀ ਉਹ ਕਦੇ ਇਸ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ?
"ਉਸਦੇ ਮਾਪੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਜੋ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ, 'ਓਏ! ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸੋਫਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਹੀ ਮਾਸੀ ਮਾਰਥਾ ਲੇਟਦੀ ਸੀ'; ਅਤੇ, 'ਓਏ, ਉੱਥੇ, ਉੱਥੇ ਹੀ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਬਿਮਾਰ ਹੋਣ 'ਤੇ ਪਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬੈੱਡਰੂਮ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ'; ਅਤੇ, 'ਓਏ, ਲਿਨ, ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦੇ ਹੋ? ਖੈਰ, ਉੱਥੇ ਹੀ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਸੀ!' ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਦੇ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਘਰ ਬਾਰੇ ਉਸਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸਾਡੇ ਵਰਗਾ

ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਲਈ, ਘਰ ਉਹ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਲੋਕ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮਰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਮੇਰੇ ਲਈ, ਘਰ ਉਹ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਲੋਕ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।"
"ਨੌਕਰਾਂ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕਦੇ ਮਾਲੀ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਟਾਫ਼ ਸੀ?" "ਓਹ, ਮੈਂ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਕੰਮ ਖੁਦ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਸੌਖਾ ਹੈ!"
"ਕੀ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ?"
"ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗੀ। ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੈ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਤਿਕੋਣੀ ਵਰਾਂਡਾ ਹੁੰਦਾ, ਉੱਥੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਦੋ ਨੀਚੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਘਰ ਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਬੰਦ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਜੋ ਵਿਅਕਤੀ ਸਮੋਕਹਾਊਸ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਚਾਹੇਗਾ ਅਤੇ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੇਗਾ ਕਿ ਅੰਦਰ ਕੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਕੀ ਇਹਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਬਾਰੇ ਤੁਹਾਡੀ ਕੋਈ ਖਾਸ ਰਾਏ ਹੈ?"
"ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਬਾਹਰ ਹਨ, ਮੇਰੇ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ। ਸੱਚ ਕਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਦੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ! ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਬਾਹਰ ਹਨ, ਛੱਤ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰਕੇ।"
"ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?"
ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਅਸੀਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ।
"ਕੀ ਇਹ ਖਜ਼ਾਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ?"
"ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਅਤੇ ਇਨਕਲਾਬ ਦੌਰਾਨ ਵੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੱਬੀਆਂ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਇੱਥੇ ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਗਲੀ ਵਿੱਚੋਂ 1743 ਦਾ ਇੱਕ ਸਿੱਕਾ ਮਿਲਿਆ।"

"ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਿੱਕਾ?"
"ਹਾਂ।"
"ਇਹ ਕਿਸਨੇ ਖੋਜਿਆ?"
"ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਈ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਰੱਖਣ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਖਿੜਕੀ ਦਾ ਫਰੇਮ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਫਰੇਮ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਲਾਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਮਿਲੀਆਂ। ਬਟਨ ਅਤੇ ਸਿੱਕੇ।"

* * *

ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮਰੀ ਨਾਲ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦਾ ਰਿਹਾ, ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਤੱਕ, ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚਦਾ ਰਿਹਾ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਫੋਟੋ ਨੇ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ, ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਵੀ ਨਹੀਂ - ਪਰ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਹੀ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਕੈਮਰੇ 'ਤੇ ਜਾਂ ਕਾਗਜ਼ 'ਤੇ ਘੱਟ ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਨਤੀਜੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸਬਰ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ।
ਮੈਂ ਦੋ ਕੁੜੀਆਂ, ਏਰੀਅਨ ਅਤੇ ਲਿਨ, ਜੋ ਹੁਣ ਵੀਹਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡੇ, ਕ੍ਰਿਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਡਰੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਹ ਸਭ ਪੇਂਡੂ ਜੀਵਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਦਾਦੀ ਜੀ ਦੇ ਪੂਰਵਜ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਤਸਵੀਰ ਸੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਨਾਪਸੰਦ ਨਾ ਕਰੇ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਜੇ ਉਹ ਕਰਦੀ ਵੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ।
ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿੱਥੇ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਸੱਚ ਹੈ

ਬਾਹਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਹਨੇਰਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜਲੀ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਛਾ ਗਈ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਬੇਚੈਨੀ, ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੀ ਮੈਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਅਸਪਸ਼ਟ ਅਹਿਸਾਸ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ ਜਾਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਹਾਵਰਡ ਲਾਜ ਦੀ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਅਹਿਸਾਸ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ।
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਰਾਏ ਐਮਰੀ ਮੈਨੂੰ ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਹੋਟਲ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼ਹਿਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਲਗਭਗ ਠੰਡੇ ਸ਼ਾਵਰ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਰੱਖਣ ਵਰਗਾ ਸੀ, ਪਰ ਚੌਵੀ ਘੰਟਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਕਠੋਰ ਅਤੇ ਭੌਤਿਕਵਾਦੀ ਮਾਹੌਲ ਦਾ ਆਦੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਐਮਰੀਜ਼ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਟ੍ਰਾਂਸ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਦੇਖਾਂਗਾ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਅਣਜਾਣ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਫਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਡੀ ਬਿਊਰਗਾਰਡਸ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮਰੀ ਨੇ ਹਾਵਰਡ ਲਾਜ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਵੇਂ ਵਿਕਾਸ ਬਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਰੱਖਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ।
ਯੂਰਪ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮਰੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪੱਤਰ ਮਿਲਿਆ। 20 ਅਕਤੂਬਰ, 1969 ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮੇਰੀ ਵਾਪਸੀ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀ ਸੀ।
ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਸਹੇਲੀ ਦੀ ਮਾਂ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਗੁਜ਼ਰ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵੀਕਐਂਡ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਇੱਥੇ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ ਜੋ ਵੀਕਐਂਡ ਲਈ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਬਹੁਤ ਥੱਕੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਾ ਪਿਆ। ਬਾਰਬਰਾ ਜਾਗਦੀ ਰਹਿਣਾ

ਤਾਂ ਅੱਖਾਂ ਅਤੇ ਕੰਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜੋੜਾ ਮੌਜੂਦ ਹੋਵੇਗਾ। ਅੱਜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਵਿਚਾਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਨਹੀਂ ਹਨ।
ਉਸ ਬੱਚੇ ਬਾਰੇ ਜਿਸਦੇ ਸਾਹ ਲੈਣ ਬਾਰੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮਰੀ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਸੁਣਦੀ ਸੀ, ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਬਾਲ ਮੌਤ ਦਰ ਅੱਜ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ। ਬਾਲ ਮੌਤ ਦਰ ਇੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਡਾਕਟਰੀ ਵਿਗਿਆਨ ਅਜੇ ਉਸ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਦਰ ਕਾਫ਼ੀ ਘੱਟ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ ਅੱਜ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਸਾਬਕਾ ਮਾਲਕ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਬੁਖਾਰ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।
ਪਰ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਸੱਜਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਘਰ ਦੀ ਔਰਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ, ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਔਰਤ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਕੀ ਕੋਈ ਘਰੋਂ ਨਿਕਲ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੱਜਣ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ?
ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਹੀ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਨੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਵਧਾ-ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਦੱਸੇ ਬਿਨਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਅਣਦੇਖੇ ਮਹਿਮਾਨ ਨੂੰ "ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਆਦਮੀ" ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਮ ਨਾਲ ਸੰਬੋਧਿਤ ਨਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ਾਇਦ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮਰੀ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਦਮੀ ਦੋਸਤਾਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ।

*110
ਦ ਓਕਟਨ ਹੌਂਟ

ਓਕਟਨ, ਵਰਜੀਨੀਆ, ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ, ਡੀ.ਸੀ. ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਉਪਨਗਰੀ ਇਲਾਕਾ ਹੈ, ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਪਰ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਂਡੂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਉਪਨਗਰੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਘਰ ਖਰੀਦੇ ਹਨ। ਘਰ ਅਜੇ ਵੀ ਕਾਫ਼ੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਮਾਹੌਲ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਪੇਂਡੂ ਹੈ। ਓਕਟਨ ਵਿੱਚੋਂ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਸਦਭਾਵਨਾ ਭਰੀ ਭਾਵਨਾ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਘਰ ਨਾ ਤਾਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹਨ, ਨਾ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹਨ। ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਇੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਪੰਤਾਲੀ ਮਿੰਟ ਲੱਗਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਓਕਟਨ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਈ ਹੋਰ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਖੇਤਰ ਪੂੰਜੀ ਜੀਵਨ ਦੀ ਮੁੱਖ ਧਾਰਾ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਲੱਗ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਿੱਖ ਜਾਂ ਆਦਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤਿਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਉਹ ਘਰ, ਜੋ ਹੁਣ ਤੱਕ ਸਾਨੂੰ ਅਣਜਾਣ ਸੀ, ਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਸੀ। ਵਰਜੀਨੀਆ ਰੇਅ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ, ਐਲਬਰਟ, ਸਾਡੇ ਦੋਸਤਾਂ, ਕਾਉਂਟੇਸ ਗਰਟਰੂਡ ਡੀ'ਐਮਕੋਰਟ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਧੀ, ਨਿਕੋਲ (ਹੁਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੈਕਸਨ) ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਏ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਹੇਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਇਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੇਅ ਪਰਿਵਾਰ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ "ਸਮੱਸਿਆ" 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। 11 ਮਈ, 1968 ਨੂੰ, ਮੈਂ ਆਖਰਕਾਰ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ।

* * *

ਨਿਕੋਲ ਜੈਕਸਨ ਸਾਨੂੰ ਓਕਟਨ ਲੈ ਗਿਆ—"ਅਸੀਂ" ਤੋਂ ਭਾਵ ਹੈ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਕੈਥਰੀਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ। ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕੋਈ ਮਾਧਿਅਮ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਖੁਦ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਰੇਅ ਪਰਿਵਾਰ ਇੰਨਾ ਦੁਖੀ ਕਿਉਂ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਲਗਭਗ ਪੰਤਾਲੀ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਪੇਂਡੂ ਸੜਕ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚੇ। ਘਰ ਅਹਾਤੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਅਸੀਂ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਕੋਠਾ ਦੇਖਿਆ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕੋਠਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਕਿੰਨੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਅ, ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਹੱਥ ਮਿਲਾਉਣ ਦੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਵਟਾਂਦਰੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੂਸ ਨਾਲ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਮਈ ਮਹੀਨੇ ਮੌਸਮ ਸੁਹਾਵਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਰਿਫਰੈਸ਼ਮੈਂਟ ਕਾਫ਼ੀ ਸੁਹਾਵਣੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਸਾਡੇ ਆਉਣ ਦਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਘੱਟ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿ ਰਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛ ਸਕਾਂ। ਮੈਂ ਬਾਕੀਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰ ਸਕਾਂ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ, ਜਵਾਨ ਅਤੇ ਬੁੱਢੇ, ਨਾਲ ਭਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ।
ਐਲਬਰਟ ਬਾਰਟੋ ਰੇ ਹੁਣ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਵਾਂਗ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਸੈਟਲ ਹੈ, ਪੇਂਡੂ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉਸਦੀ ਮਿੱਠੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਧੀਮੀ ਚਾਲ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਆਮ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਰਹੱਸਵਾਦੀ ਜਾਂ ਪਾਗਲ ਜੋ ਕਿ ਅਸਲ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਘੜਨ ਲਈ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।
ਵਰਜੀਨੀਆ ਰੇਅ ਨੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਠੋਸ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਰੇਅ ਆਪਣੇ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਡਰੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ

ਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਹਟਾਉਣਾ ਸੀ। ਪਰ ਜੇ ਮੈਂ ਨਾ ਆਈ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ - ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮਈ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਰਹਿਣ ਆਏ ਸੀ, ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਛੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ; ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਜਾਂ ਪਿਛੋਕੜ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਸਹਾਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਤੀਰ ਪੁਰਾਣੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲੱਕੜ ਦੇ ਖੰਭੇ ਸਨ। ਛੱਤ ਦੇ ਸ਼ਤੀਰ ਵੀ ਲੱਕੜ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘਰ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

* * *

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸੁਹਾਵਣਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਭਿਆਨਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਲੱਗਿਆ। ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੌੜੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉੱਪਰਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਅਤੇ ਸੱਦਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਜਿਸ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਘਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਡੀ ਸੀ - ਸ਼ਾਇਦ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਏਕੜ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ। ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਸਭ ਤੋਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਚੀਜ਼ ਘਰ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਵੱਡਾ ਪੁਰਾਣਾ ਕੋਠਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਪੱਥਰ ਸੀ ਜੋ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਨੇੜਿਓਂ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਇੱਕ ਭਾਰਤੀ ਕਬਰਸਤਾਨ ਸੀ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਭਾਰਤੀ ਵੇਦੀ। ਇਹ ਇੰਨਾ ਕੁਦਰਤੀ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਕੁਦਰਤ ਨੇ ਖੁਦ ਉੱਕਰੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇ। ਰੇਅ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਬਣਿਆ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਠੇ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਖਾਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕੋਠਾ ਅਤੇ ਘਰ ਦੋਵੇਂ ਪੁਰਾਣੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭਾਰਤੀ ਖੇਤਰ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵੀ ਸੀ, ਇਸ

ਲਈ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਰੇਅ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਜੂਨ 1962 ਵਿੱਚ ਸਟੈਟਨ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਘਰ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ। ਸਟੈਟਨ ਪਰਿਵਾਰ ਉਸੇ ਸਾਲ ਅਕਤੂਬਰ ਤੱਕ ਉੱਥੇ ਰਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਰੇਅ ਪਰਿਵਾਰ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਲਈ, ਰੇਅ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਅ ਨੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਠੋਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਾਬਕਾ ਮਾਲਕ ਦੀ ਧੀ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰੇਅਸ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਵਾਪਰਨ ਲੱਗੀ।

* * *

“ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਆਇਆ,” ਮਿਸਟਰ ਰੇਅ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਅਤੇ ਘਰ ਦਾ ਤਾਲਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਤਾਲਾ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਖਾਲੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਫਰੈਂਕ ਪੈਨੇਲ, ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਜੋ ਕਾਉਂਟੀ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਦਾ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਤੇ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹਾਂ; ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਥੇ 4:30 ਵਜੇ ਤੱਕ ਆਵਾਂਗਾ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਮਿਲਿਆ। ਇਹ ਨਵੰਬਰ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਝੀਲ ਤੇ ਗਏ - ਇੱਥੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਝੀਲ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਘੁੰਮਦੇ ਹੋਏ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਜਦੋਂ ਲਗਭਗ ਹਨੇਰਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂਟੇਲਪੀਸ ਦੇ ਉੱਪਰ ਦੋ ਲਾਈਟਾਂ ਸਨ ਜੋ ਸਵਿੱਚਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੰਚਾਲਿਤ ਸਨ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਹ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਪੜ੍ਹ

ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਥੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਤੁਰਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਰਗਾ ਲੱਗਿਆ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਫਰੈਂਕ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਫ੍ਰੈਂਕ, ਇਹ ਕੀ ਹੈ?' ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਕੋਈ ਉੱਪਰ ਹੈ।'" ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 'ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਘਰ ਨੂੰ ਤਾਲਾ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।' ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਫਿਰ ਵੀ, ਉੱਪਰ ਕੋਈ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।' ਅਸੀਂ ਉੱਪਰ ਗਏ, ਪਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਹੇਠਾਂ ਆ ਗਏ। ਮੈਂ ਅਜੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਪੜ੍ਹਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਅਸੀਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਅੱਧੇ ਉੱਪਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸਾਡੇ ਸਿਰਾਂ ਤੋਂ ਲੰਘ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਅਸੀਂ ਹੇਠਾਂ ਆਏ, ਅਤੇ ਫ੍ਰੈਂਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। “ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ, ਐਲਬਰਟ ਜੂਨੀਅਰ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਥੈਂਕਸਗਿਵਿੰਗ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਬਾਅਦ ਇੱਥੇ ਆਏ। ਸਾਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਭੰਨਤੋੜ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ.22 ਰਾਈਫਲ ਨਾਲ ਕੁਝ ਖਿੜਕੀਆਂ ਤੋੜ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਰਾਤ ਬਿਤਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਕੈਂਪਿੰਗ ਗੇਅਰ ਪੈਕ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਗਏ। ਲਗਭਗ 8:30 ਵਜੇ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਡੈਡੀ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਕੱਪ ਕੌਫੀ ਚਾਹੋਗੇ ਜਾਂ ਕੁਝ?' ਉਹ ਕੈਂਪ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਵੈਸੇ ਵੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੀ ਲਾਈਟ ਜਗਾ ਕੇ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਮੈਂ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ - ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਗਿਆ, ਲਾਈਟ ਜਗਾਈ, ਅਤੇ ਆਵਾਜ਼ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਲੂੰਬੜੀ ਟੈਰੀਅਰ ਕੁੱਤਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਵਾਜ਼ 'ਤੇ ਭੌਂਕਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਰੌਲਾ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਈ, ਪਰ ਉਹ ਡਰ ਨਾਲ ਭੌਂਕਦੀ ਜਾਂ ਗਰਜਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਹੋ ਸਕਿਆ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ, ਫਿਰ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਗਿਆ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਚਲਾ ਗਿਆ

ਬੇਸਮੈਂਟ। ਮੈਂ ਸਾਰਾ ਘਰ ਲੱਭਿਆ। ਮੈਂ ਸਾਰਾ ਵਿਹੜਾ ਲੱਭਿਆ। ਮੈਂ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਗਿਆ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਮੈਂ ਟੋਕਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਇਹ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਰਗੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ?"
"ਹਾਂ, ਸਰ, ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਕੁਰਲਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਮੇਰੇ ਰੋਣ-ਧੋਣ ਹੋ ਗਈ।"
ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਪੁੱਤਰ ਕਦੋਂ ਵਾਪਸ ਆਇਆ?
"ਅਸੀਂ ਖਾਧਾ ਅਤੇ ਸੌਂ ਗਏ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਸ਼ੋਰ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 3 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਜਗਾਇਆ ਅਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਰਾਹਦੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ
- ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ, ਉਹੀ ਸ਼ੋਰ ਜੋ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ।"
"ਕੀ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਕਤੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਸਨ।
"ਮੇਰੀ ਵਿਆਹੀ ਧੀ, ਮਾਰਥਾ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਇੱਕ ਰਾਤ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਘਰ ਦੇਖਣ ਆਈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਥਰਮੋਸਟੈਟ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਈ ਤਾਂ ਉਹ ਉੱਪਰ ਗਈ। ਬਹੁਤ ਠੰਢ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਹੀਟਰ ਚਾਲੂ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਚੀਕ ਪਈ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਭੱਜ ਗਈ, ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ, 'ਡੈਡੀ, ਕੁਝ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਿਆ!' ਅਸੀਂ ਉੱਪਰ ਚਲੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਕਦਮ ਚੁੱਕਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਕਦਮ ਰੱਖਦੀ ਸੀ, ਲਗਭਗ ਹਰ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਕੁਚਲ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਪੂਰੇ ਘਰ ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।" “ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ ਮਾਰਟਿਨ ਉਸ ਸਮੇਂ ਫੋਰਟ ਬੇਲਵੋਇਰ ਵਿੱਚ ਤਾਇਨਾਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀਕਐਂਡ 'ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ। ਉਹ ਹੱਸਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਓਏ, ਮੈਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।' ਤਾਂ ਉਸਨੇ

ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਰਾਤ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬਿਤਾਉਂਦੇ? ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦਿਖਾਵਾਂਗੇ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ।' ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਆਏ। ਸਵੇਰੇ 3 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੈਂਪ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਤੋਂ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ। ਮਾਰਟਿਨ ਕਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ, 'ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ!' ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 'ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋ?' ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੈ।' ਉਹ 'ਚੀਜ਼ਾਂ' ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਲੀਪੀ ਹੋਲੋ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 'ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਮਿਲਾਂਗਾ।' ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਾਂਗੇ।" ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਾਂਗੇ।" ਡਰਾਈਵਵੇਅ ਵਿੱਚ।' ਮੈਂ ਘਰ ਨੂੰ ਤਾਲਾ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ। ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ - ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਦੇ ਮੁੰਡੇ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ - ਨੇ ਰਾਤ ਬਿਤਾਉਣ ਲਈ ਆਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਸਵੇਰੇ 3 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਦਸਤਕ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਪੰਜ ਮੁੰਡੇ ਅੰਦਰ ਭੱਜੇ, ਸਾਰੇ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸਨ, ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਤ ਭਰ ਰੁਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਸਵੇਰੇ 2:30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਚਲੇ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹਿਲਦੀਆਂ ਸੁਣੀਆਂ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਬਰਫ਼ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੇਅ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਪਰਦੇ ਚੁੱਕੇ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ - ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ - ਤੂੜੀ ਵਾਲੀ ਟੋਪੀ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸੀ, ਬਾਹਰ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰੱਸੀ ਢਿੱਲੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਰਦਾ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਬਾਹਰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਜੁਟਾਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਠੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਖੜ੍ਹਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਕੋਠੇ ਦੇ ਚਿੱਟੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇਖੇ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਉਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸਨ।

ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਭੱਜ ਗਏ, ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਗਏ, ਅਤੇ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਭੱਜ ਗਏ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਆਉਣਾ ਪਿਆ, ਘਰ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਕਰਨੀਆਂ ਪਈਆਂ। ਬੁਝਾਉਣ ਲਈ।
"1964 ਦੀ ਉਸ ਬਸੰਤ ਵਿੱਚ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਦੀਮਕ ਭਰ ਗਈ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਓਮਰ ਹੈਰਿੰਗਟਨ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਿਸਟਰ ਹੈਰਿੰਗਟਨ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਖਾਈ ਪੁੱਟ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਜਾਂ ਪੰਜ ਦਿਨ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਅਸੀਂ ਨੀਂਹ, ਘਰ, ਕੋਠੇ ਅਤੇ ਗੈਰਾਜ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕਲੋਰਡੇਨ ਡੋਲ੍ਹਿਆ। ਅਸੀਂ ਝਾੜੀਆਂ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਨੂੰ ਲਗਭਗ 11:30 ਵਜੇ ਉਸਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਆਇਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਰੇ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ? ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘੁੰਮਦੇ ਸੁਣਿਆ।' ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 'ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸੀ।' 'ਇਹ ਅਜੀਬ ਹੈ,' ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। 'ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰੋਂਦੇ ਸੁਣਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਹੋਵੇ।'"
ਮੈਂ ਰੇਅ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ?"
"ਹਾਂ, ਦੋ ਵਾਰ। 1965 ਦੀ ਇੱਕ ਰਾਤ, ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਟੀਵੀ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਸੌਂ ਗਿਆ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਉੱਪਰ ਗਈ। ਸਵੇਰੇ 2 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜਗਾਇਆ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਝਣਝਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਇਹ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੀ ਹਵਾ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵਾਂਗ ਵੱਜੀ। ਮੈਂ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਤੈਰਦੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਵੇਖੀਆਂ। ਉਹ ਕੁਝ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਡਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਲਾਈਟ ਜਗਾਈ, ਅਤੇ ਇਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ।" ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਦੇਖਿਆ ਸੀ?
"ਇਹ ਘਟਨਾ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਸੌਂਦੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਜਾਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਬਿਸਤਰੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 'ਬਾਰਟੋ, ਤੂੰ

ਇੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ?' ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਫਿਰ ਕਿਹਾ; ਮੈਂ ਇੱਕ ਮੂਰਤੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖਿਆ! ਮੈਂ ਲਾਈਟ ਜਗਾਈ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਉਹ ਪ੍ਰਤੱਖ ਵੇਖਿਆ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ, ਪਰ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੈ। ਕੋਠੇ ਲਗਭਗ ਡੇਢ ਸੌ ਫੁੱਟ ਦੂਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਸਕੂਲ ਲਈ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਵਰਾਂਡੇ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।"
"ਅਚਾਨਕ, ਮੈਨੂੰ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਔਜ਼ਾਰ ਸੁੱਟੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋਣ! ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਪਰ ਸਭ ਕੁਝ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਸ਼ੋਰ ਸੁਣਿਆ, ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਤਿੰਨ ਸੂਰ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਠੇ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ। ਮਿਸਟਰ ਹੈਰਿੰਗਟਨ ਹਰ ਸਵੇਰ ਸੂਰਾਂ ਨੂੰ ਖੁਆਉਣ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਸਵੇਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਆਉਣਾ ਅਤੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਨਾ ਕਹਿਣਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੂਰਾਂ ਨੂੰ ਖੁਆਉਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ।' ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 'ਮਿਸਟਰ ਹੈਰਿੰਗਟਨ, ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਬਾਹਰ ਖੜ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।' ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਸੀ!'"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਖੁਦਾਈ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ?"
ਮਿਸਟਰ ਰੇਅ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮਿਲੀਆਂ - ਟੁੱਟੇ ਪੁਰਾਣੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਭਾਂਡੇ, ਅਤੇ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਕਬਰਸਤਾਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਪੱਥਰ ਹੈ; ਖਰਾਬ

ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਘਾਹ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਘਾਹ ਮਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।"
ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਕੀਤਾ?
"ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਪੁੱਟਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਦੇਖ ਸਕਾਂ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਘਾਹ ਹਟਾਇਆ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਪੱਥਰ ਸੀ, ਇੱਕ ਵਰਗਾਕਾਰ, ਛਾਂਟੀ ਹੋਇਆ ਪੱਥਰ।"
"ਕੀ ਇਹ ਘਟਨਾ ਇਸ ਪੱਥਰ ਦੀ ਖੋਜ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਾਂ ਪਹਿਲਾਂ?" "ਓ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪੱਥਰ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਮਿਲਿਆ।"
"ਕੀ ਪੱਥਰ ਲੱਭਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਪਿਆ?"
“ਨਹੀਂ, ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ, ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ, ਅਲਬਰਟਾ ਬਾਰਬਰ, ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਈ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਗਿੱਟਾ ਟੁੱਟ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸੋਫੇ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਚਟਾਈ 'ਤੇ ਸੌਣਾ ਪਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਾਂ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਬਾਥਰੂਮ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਲਗਭਗ 1 ਵਜੇ, ਕੰਧ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਾਗ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, 'ਇਹ ਕੀ ਹੈ?' ਮੈਂ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਲਾਈਟ ਜਗਾਈ, ਪਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੋ ਵਾਰ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਸ਼ਾਮ ਲਈ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਤਾਂ ਬਰਾਂਡੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਦਸਤਕ ਹੋਈ। ਵਰਜੀਨੀਆ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਹੇਠਾਂ ਜਾ ਕੇ ਦੇਖੋ ਕਿ ਇਹ ਕੌਣ ਹੈ।' ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਹੈ; ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਾਹ ਲੈਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਲਾਈਟ ਜਗਾਈ, ਪਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਵੇਰੇ 3 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸਨ। ਮੇਰੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਾਗਜ਼ ਸਨ। ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਗਿਆ, ਕਾਗਜ਼ ਲਏ, ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕਾਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ। ਉਸੇ ਪਲ, ਕੁਝ ਸਟੋਰੇਜ ਸ਼ੈੱਡ ਦਾ ਪਾਸਾ ਉੱਪਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਸੀ।

"ਇਹ ਉੱਪਰ ਗਿਆ - ਕਿਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ?"
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੁਝ ਉਸ ਸ਼ੈੱਡ ਦੇ ਉੱਪਰੋਂ ਲੰਘ ਗਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉੱਡ ਗਿਆ। ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਡਰਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਜਾਗਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਰਾਤ ਕੰਮ ਕੀਤਾ।"
"ਕੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਸਾਧਾਰਨ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਹਨ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। "ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਵਾਲਾ ਹੀਟਰ ਅਕਸਰ ਬੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਘਰ ਠੰਡਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਉਤਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅਕਸਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਤੁਰਦੇ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਚਾਰ ਜਾਂ ਪੰਜ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਹੈ।"
"ਉਹ ਹੋਰ ਲੋਕ ਕੌਣ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਤੁਰਦੇ ਸੁਣਿਆ?"
"ਇੱਕ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ। ਫਿਰ ਬੌਬ ਸੀ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਭਤੀਜੇ ਦਾ ਦੋਸਤ ਸੀ। ਬੌਬ ਘਰ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਾਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਹਰ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਦੇਰ ਨਾਲ ਖਾਂਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਰਾਤ ਉਹ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਘਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਤੁਸੀਂ ਲੋਕ ਬਾਹਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਅਤੇ ਘੁੰਮਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਅੰਦਰ ਆ ਕੇ ਕੰਮ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ?' ਅਸੀਂ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ।"
ਕੀ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ?
"ਨਹੀਂ, ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਜਰੀ 'ਤੇ ਤੁਰਦੇ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕੋਠੇ ਅਤੇ ਗੈਰਾਜ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।"
“ਠੀਕ ਹੈ, ਤੁਹਾਡਾ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦ,” ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਰੇਅ ਦੀ ਧੀ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ, ਜੋ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੋਨੀ ਵਿਲੀਅਮਜ਼, ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਕੀ ਅਨੁਭਵ ਰਹੇ?"

* * *

"ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਤਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਕ ਰਾਤ ਮੈਂ ਇਸੇ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਵੇਰ ਦਾ ਇੱਕ ਵਜੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਲਾਈਟ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਮੇਰੇ ਮਾਪੇ ਉੱਪਰ ਸੌਂ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਬਸ ਪਲਟ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਪਲਟਿਆ, ਮੈਂ ਸੋਫੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਦੋ ਖਿੜਕੀਆਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਕੋਈ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਹਨੇਰੀ ਰਾਤ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਤਸੁਕ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਲੱਭਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਮੁੜਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਜਗਾਈ, ਪਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਕੰਬਲ ਖਿੱਚ ਲਿਆ। ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਆਓ ਦੁਬਾਰਾ ਵੇਖੀਏ। ਰੌਸ਼ਨੀ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸੀ, ਫਲੈਸ਼ਲਾਈਟ ਵਰਗੀ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਕੁਝ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ, ਟਿਮਟਿਮਾਉਂਦੀ ਅਤੇ ਧੜਕਦੀ ਸੀ।"
"ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਰੰਗ ਸੀ?"
"ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਚਿੱਟਾ ਸੀ।"
ਕੀ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਰੂਪ ਸੀ?
"ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਵਾਈਬ੍ਰੇਟ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਆਕਾਰ ਵਿੱਚ ਵਧ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਹੋਣ ਲੱਗਾ, ਮੈਂ ਡਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
"ਹੋਰ ਕੁਝ?"
"ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ, ਟੌਮੀ ਯੰਗ ਅਤੇ ਬੌਬ ਬ੍ਰਿਚਰਡ, ਇੱਥੇ ਸਨ। ਸਾਰੇ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ, ਕੈਥੀ ਮਰੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਘਰ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾ ਰਹੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਪਿਛਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਗਏ

ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਅੱਧੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਕਰਾਹਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਵਾੜ ਦੇ ਨੇੜੇ ਝਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆ ਰਹੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 'ਆਓ,' ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਤੁਰਨ ਲੱਗੇ, ਪਰ ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਕਦਮਾਂ ਬਾਅਦ, ਆਵਾਜ਼ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ। ਖੈਰ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਇਹ ਸੁਣਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵਾਂਗਾ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਵੀ ਅੰਦਰ ਭੱਜ ਗਿਆ।"
"ਕੀ ਇਹ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ ਜਾਂ ਮਰਦ ਦੀ?"
ਇੱਕ ਆਦਮੀ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗਤ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ?"
"ਨਹੀਂ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਬੈਠਾ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉੱਪਰੋਂ ਕਈ ਵਾਰ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ। ਕੋਈ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ।"
"ਕੀ ਉੱਥੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੀ?"
ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ 'ਮੌਜੂਦਗੀ' ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਹੈ?"
“ਇੱਕ ਰਾਤ,” ਬੋਨੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਰਾਤ 1 ਵਜੇ, ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਪਰਲਾ ਕਮਰਾ ਅਜਿਹੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਏ। ਅਸੀਂ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਬੈਠ ਗਏ, ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਅਲਮਾਰੀ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜੇ, ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਜੈਕੀ ਬਰਗਿਨ ਮੇਰੇ ਕੋਲ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ। ਅਸੀਂ 'ਉਸ ਚੀਜ਼' ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀ ਬੜੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਜੋ ਮੈਂ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ?' ਅਤੇ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟਿਮਟਿਮਾਉਂਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਬੋਨੀ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਰਜੀਨੀਆ ਰੇਅ ਤੋਂ ਇੱਥੇ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ।

* * *

“ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ,” ਉਸਨੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, “ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਠੇ ਅਤੇ ਘਰ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਔਜ਼ਾਰਾਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਟਕਰਾਉਣ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ। ਮੈਂ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸੁਣੀਆਂ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਐਤਵਾਰ ਦੁਪਹਿਰ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਜੀਬ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ। ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਜਾਣਕਾਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਮਸੀਅਰ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਵਰਾਂਡੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਸਾਰਾ ਕੋਠੇ ਢਹਿ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਭੱਜੇ ਅਤੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਮੈਪਲ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚੇ, ਪਰ ਕੋਠੇ ਅਜੇ ਵੀ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਆਵਾਜ਼ ਬਾਲਕੋਨੀ ਦੇ ਪੱਧਰ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ, ਜਿੱਥੇ ਕੰਧ ਡਿੱਗਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਜੰਗਲ ਵੱਲ ਇੱਕ ਸਿੱਧੀ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ, ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੇ ਜਾਂਦੇ ਗਏ, ਮੱਧਮ ਹੁੰਦੀ ਗਈ।”
"ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਮਾਂ ਦਾ ਇੱਥੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਸੀ?"
"ਮੇਰੀ ਮਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੋਨੀ ਯੰਗ, ਪਿਛਲੇ ਜੁਲਾਈ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਧੀ ਮਾਰਥਾ ਦੇ ਵਿਆਹ ਲਈ ਇੱਥੇ ਆਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਲਾਈਟ ਜਗ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਝਾਤੀ ਮਾਰੀ। ਮੇਰਾ ਇਰਾਦਾ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਦੱਸਣ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਭੂਤ ਸੁਣਿਆ?' ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੀ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਫਰਨੀਚਰ ਹਿੱਲਦਾ ਸੁਣਿਆ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ, 'ਮਾਰਥਾ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸਾਰਾ ਫਰਨੀਚਰ ਕਿਉਂ ਹਿਲਾ ਰਹੀ ਹੈ?' ਫਿਰ ਆਵਾਜ਼ ਉਸ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਘਰ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ, ਇਸ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਤੱਕ ਗਈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ।"

"ਉਹ ਕੀ ਸੀ, ਉਹ ਗੱਲ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਸੀ?"
"ਮੈਂ ਬੌਨੀ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ - ਬਾਰਨ ਅਤੇ ਬੌਨੀ ਦਾ ਕਮਰਾ ਕੇਂਦਰ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ - ਦੂਰੋਂ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਨੇੜੇ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉੱਚਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਘਰ ਵੱਲ ਵਧ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਘਰ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਇਹ ਦੋ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸੀ।"
"ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਲੱਗਿਆ?"
"ਇਹ ਕੋਈ ਧਮਾਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਉੱਚੀ, ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਵਧਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ।"
"ਕੀ ਉਹ ਆਵਾਜ਼ ਉੱਚੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨੀਵੀਂ?"
ਮੈਂ ਕਹਾਂਗਾ ਕਿ ਇਹ ਉੱਚੇ ਨਾਲੋਂ ਹੇਠਲੇ ਪੱਧਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੈ।
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਜਾਂ ਚਿਹਰੇ ਦੇਖੇ?
"ਖੈਰ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਖਿੜਕੀ ਵੱਲ ਤੁਰਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਆਵਾਜ਼ ਦੀ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਗੂੰਜ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਅਚਾਨਕ, ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆਈਆਂ, ਸਿੱਧੇ ਮੇਰੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ, 'ਰਰਰਰ' ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਇਹ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਲੱਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਜੁਟਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਬਹੁਤ ਡਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਸੌਂ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਆਵਾਜ਼ ਘੱਟ ਗਈ ਹੈ, ਮੈਂ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਮੰਮੀ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਜੀਬ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ ਹੈ?"
"ਹਾਂ, ਪਰ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਮਿਲਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ,

ਸਾਫ਼ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਜੋ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ, 'ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੈ, ਆਪਣਾ ਸਮਾਨ ਪੈਕ ਕਰੋ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਚਲੇ ਜਾਓ!' ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਆਵਾਜ਼ ਇੱਥੇ ਸੀ ਜਾਂ ਉੱਥੇ।"
"ਕੀ ਉਹ ਮਰਦ ਸੀ ਜਾਂ ਔਰਤ?"

"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉੱਠਿਆ, ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਿਆ, ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਉਸ ਦਿਨ ਜਾਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਬੋਨੀ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦਿਨ ਘਰ ਚਲੇ ਗਏ।"
"ਪਰ ਇਹ ਇਸ ਘਰ 'ਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ।"
“ਹਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਮੰਮੀ ਦਾ ਘਰ ਫਲੋਰੀਡਾ ਵਿੱਚ 1,100 ਮੀਲ ਦੂਰ ਹੈ। ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਲੀ ਰਾਤ, ਮੈਂ ਸੌਂ ਗਈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਚੂਹਾ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਫਰਸ਼ ਦੇ ਪਾਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ - ਖੈਰ, ਇਹ ਚੂਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ, ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਪ੍ਰੈਲ [1968] ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਦਾ ਭਰਾ, ਗਿਲਬਰਟ ਰੇ, ਆਇਆ। ਉਹ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ, ਲਾਈਟ ਬੰਦ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ, 'ਗਿੰਨੀ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲਈ ਇੱਥੇ ਆ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ?' ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 'ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।' ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਵਾਸ਼ਿੰਗ ਮਸ਼ੀਨ ਦੇ ਉੱਪਰ ਧਾਤ ਦੀ ਕੈਬਿਨੇਟ 'ਤੇ, ਫਲੋਰੋਸੈਂਟ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ L-A-R-U ਅੱਖਰ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਹਲਕਾ G ਅਤੇ O ਸੀ। ਕੈਬਿਨੇਟ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ, ਲਗਭਗ ਅੱਠ ਇੰਚ

ਦੇ ਇੱਕ ਤੰਗ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ, ਕੈਬਿਨੇਟ ਅਤੇ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਇੱਕ ਅਮੂਰਤ ਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਚਿਹਰੇ - ਭਰਵੱਟੇ, ਨੱਕ ਅਤੇ ਮੂੰਹ - ਸਭ ਨੂੰ ਕੰਧ 'ਤੇ ਸਕੈਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਉੱਥੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਧੋਤਾ। ਇਹ ਫਲੋਰੋਸੈਂਟ ਪੇਂਟ ਵਰਗਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਡੀਓਡੋਰੈਂਟ ਬੋਤਲ ਦੇ ਢੱਕਣ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਫਲੋਰੋਸੈਂਟ ਪੇਂਟ ਮਿਲਿਆ। ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੋਚਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਹ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਸੇ ਭੌਤਿਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ। ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸਨੇ ਕੀਤਾ।
"ਕੀ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਹ ਕੀਤਾ?"
ਉਹ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਕੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਸਨ?
"ਨਹੀਂ।"
"ਕੀ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਤਰਕਪੂਰਨ ਕਾਰਨ ਹੈ?"
"ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਤਰਕਪੂਰਨ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਫਲੋਰੋਸੈਂਟ ਲਾਈਟ ਦੇਖੀ?"
"ਤਿੰਨ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ।"

* * *

ਇਸ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਮੈਂ L-A-R-U-G-O ਅੱਖਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਬਾਹਰੀ ਮੂਲ ਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਅਫ਼ਸੋਸ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ ਕਿ ਫਲੋਰੋਸੈਂਟ ਪੇਂਟ ਹੁਣ ਟੈਸਟਿੰਗ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਹ ਆਮ, ਕੁਦਰਤੀ ਫਲੋਰੋਸੈਂਟ ਪੇਂਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਪਦਾਰਥੀਕਰਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਐਕਟੋਪਲਾਸਟਿਕ ਪਦਾਰਥ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫਲੋਰੋਸੈਂਟ ਗੁਣ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਉਣ 'ਤੇ ਘੁਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਰੇਸ਼ ਨੇ ਜੋ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ

ਨਵਾਂ ਜਾਂ ਵਿਲੱਖਣ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਯੋਗ ਵਿੱਚ ਟੈਸਟ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਫੋਟੋਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ "ਸਾਈਕਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ—ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਥ੍ਰੈਸ਼ਹੋਲਡਜ਼" ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਪੋਲਰਾਇਡ ਫਿਲਮ 'ਤੇ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਦਿਖਾਈ। ਇੱਕ ਖਾਸ ਉਦਾਹਰਣ ਵਿੱਚ, "WAR" ਸ਼ਬਦ ਮਰਹੂਮ ਜੌਨ ਐਫ. ਕੈਨੇਡੀ ਦੇ ਪੋਰਟਰੇਟ ਦੇ ਅੱਗੇ ਵੱਡੇ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।
ਇਹ ਪਦਾਰਥ ਹਰੇ-ਚਿੱਟੇ, ਸਾਬਣ ਵਾਲਾ, ਨਰਮ ਪਦਾਰਥ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਚਮਕ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਵਪਾਰਕ ਫਲੋਰੋਸੈਂਟ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਾਂਗ ਤੀਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਘਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਤੋਂ ਦੁਬਾਰਾ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਚਮਕਦਾਰ ਅੱਖਰਾਂ ਨਾਲ ਪੇਂਟ ਕਰਕੇ ਮਜ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਬਾਹਰੀ ਵਿਅਕਤੀ ਰੇਅ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕੀਤਾ। ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਲਿਖਤ ਦੀ ਅਲੌਕਿਕ ਉਤਪਤੀ ਸਭ ਤੋਂ ਸੰਭਾਵਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਸੀ।
ਪਰ ਲਾਰੂਗੋ ਕੌਣ ਸੀ, ਜਾਂ ਕੀ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਲਾਰੂ ਅਤੇ 'ਗੋ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਸੁਮੇਲ ਸੀ? ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਹੁਨਰਮੰਦ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਤਰਜੀਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਰਗਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਣ ਲਈ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਰੇਅਜ਼ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਭੂਤ ਆਤਮਾ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਕੋਠੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਸਬੰਧ ਵੀ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਆਤਮਾ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜੋ ਉੱਥੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਰੇਅ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ ਇੱਕ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਰਗਾ ਪੱਥਰ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਕੋਠੇ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਏ, ਜੋ ਕਿ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਡਾ ਅਤੇ ਹਨੇਰਾ ਨਿਕਲਿਆ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਪੇਂਡੂ

ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਆਮ ਔਜ਼ਾਰਾਂ, ਉਪਕਰਣਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕੋਠੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ, ਨਮੀ ਵਾਲੀ ਠੰਢ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਕਾਰਨ ਮੇਰੀ ਸਮਝ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸੀ, ਬਾਹਰ ਗਰਮ ਮੌਸਮ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਠੇ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਬੰਦ ਸੀ, ਪਰ ਅੰਦਰ ਨਮੀ ਵਾਲੀ ਠੰਢ - ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਹੇਠਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ - ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਮੀਦ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ।

* * *

ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਹੋਰ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਤੁਰੰਤ ਕਿਸੇ ਸਰੋਤ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਿਆ। 1968 ਦੇ ਪਤਝੜ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ, ਮੈਨੂੰ ਰੇਅ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਆਪਸੀ ਦੋਸਤਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਆਖਰਕਾਰ ਘਰ ਛੱਡ ਦੇਣਗੇ। ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵੇਰਵੇ ਦੇ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਅ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨਾ ਬਿਲਕੁਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ 31 ਅਕਤੂਬਰ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਹੈਲੋਵੀਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਅਨੁਭਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸੰਭਾਵਿਤ ਸਬੰਧ ਲਈ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗੀ, ਅਤੇ ਘਰ ਅਤੇ ਕੋਠੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਵੀ ਪੁੱਛਿਆ। ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਅ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ 7 ਨਵੰਬਰ ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਥਲ ਜੌਹਨਸਨ ਮੇਅਰਸ ਨਾਲ ਘਰ ਆਵਾਂਗੀ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਸੱਚਮੁੱਚ ਚੰਗੀ ਖ਼ਬਰ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਘਟਨਾਵਾਂ ਜਾਰੀ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਹਿਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ।
ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਰਜੀਨੀਆ ਰੇਅ ਨੂੰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਵਧਦੀ ਬੇਚੈਨੀ ਕਾਰਨ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਹਾਲ ਦੀ ਲਾਈਟ ਜਗਾ ਕੇ ਸੌਣਾ ਪਿਆ। ਇੱਕ ਗਰਮੀਆਂ ਦੀ ਦੁਪਹਿਰ, ਗੁਆਂਢ ਦੇ ਦੋ ਨੌਜਵਾਨ ਮੁੰਡੇ ਉਸਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਆਏ ਅਤੇ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਆ ਰਹੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਅ ਸੌਂ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ, ਪਰ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਕੱਠੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਜਗ੍ਹਾ-ਜਗ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਅ ਨੇ

ਸਮਝਾਇਆ, "ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਚਮਗਿੱਦੜ, ਨਿਗਲ ਅਤੇ ਕਬੂਤਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਬਸਤੀ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਅਸੀਂ ਕਬੂਤਰ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ। ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ, ਹੁਣ ਇੱਕੀ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਹੈ, ਛੁੱਟੀਆਂ 'ਤੇ ਘਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਬੂਤਰਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਰਾਈਫਲ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਕੋਠੇ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਵੱਲ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।"
ਸ਼ਾਇਦ ਸਭ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਅਨੁਭਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਰੇਅ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਨਵੇਂ ਜਵਾਈ ਨਾਲ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਜੂਨ 1968 ਵਿੱਚ ਗਰਮੀਆਂ ਦੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਲਈ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਸਵੇਰੇ 4:45 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ, ਉਹ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਦਸਤਕ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜਾਗਿਆ। ਫਿਰ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਗੂੰਜ ਸੀ ਜੋ ਹਵਾ ਦੀ ਘੰਟੀ ਦੀ ਝਣਝਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਉਸੇ ਰਾਤ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਅ ਵੀ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜਾਗ ਪਈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰੋਂ, ਉੱਪਰੋਂ ਆ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ। ਫਿਰ, ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਆਵਾਜ਼ ਸਥਿਰ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਜਵਾਈ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਅ ਦੇ ਉਲਟ, ਸ਼੍ਰੀ ਰੇਅ ਨੇ ਵੀ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਅ ਦੀ ਮਾਂ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣ ਆਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਠਹਿਰਨ ਦੌਰਾਨ, ਹਾਲ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਇੱਕ ਰਾਤ ਵਿੱਚ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਚਾਰ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਜਗਦੀਆਂ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਕਰਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖਰਾਬੀ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਿਆ। ਹੁਣ ਲਾਈਟਾਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਬਿਨਾਂ ਛੂਹੇ ਜਗਦੀਆਂ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਹੀਟਰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਬੰਦ ਹੋ

ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਸਵਿੱਚ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਸੀ।
ਮੈਂ 7 ਨਵੰਬਰ, 1968 ਨੂੰ ਰੇਅ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਆਖਰੀ ਸਮੇਂ 'ਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਅ ਦਾ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ। ਉਸਨੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਨਵੇਂ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਫੇਰੀ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮੇਜ਼ਬਾਨੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਉਹ 2 ਦਸੰਬਰ ਨੂੰ ਘਰ ਖਾਲੀ ਕਰ ਦੇਣਗੇ, ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਮਾਲਕ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਘਰ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਲੈਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਠੀਕ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਮਿਲਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ।"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਅ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਘਬਰਾਈ ਹੋਈ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਨਵੇਂ ਮਾਲਕ ਦਾ ਨਾਮ ਅਤੇ ਪਤਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਰਹੱਸਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਉਹ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਤੁਹਾਡਾ ਕੰਮ ਪਸੰਦ ਆਵੇਗਾ।"
ਮੈਂ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰੀਏ ਜੋ ਅਸੀਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਅਤੇ ਘਰ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਿਗਿਆਨੀ ਅਤੇ ਅਧਿਆਪਕ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਬੇਲੋੜਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਇਹ ਮੇਰੀ ਮਿਆਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਇਰਾਦਾ ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਮਾਜਿਕ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਜਾਂ ਅਸੁਵਿਧਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਰੇਅ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਘਰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਰ ਘਰ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਰਹੇਗਾ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਬੂਤ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਘੱਟ, ਅਤੇ ਅਸਧਾਰਨ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਭੂਤ ਕਿਸੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੁੰਦਾ

ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਓਕਟਨ ਭੂਤਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਹੱਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਸੀ।
ਮੈਂ ਨਵੇਂ ਮਾਲਕ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕਰਨਲ ਐਸ. ਇੱਕ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਫੌਜੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਨੇੜਲੇ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਇੱਕ ਅਧਿਆਪਕਾ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਮਾਂ ਬਚਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ 7 ਨਵੰਬਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲੈਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਕਰਨਲ ਐਸ. ਤੋਂ ਇੱਕ ਰਜਿਸਟਰਡ ਪੱਤਰ ਮਿਲਿਆ, ਵਾਪਸੀ ਰਸੀਦ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਪੱਤਰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਪੱਤਰ ਸੀ: ਸੰਖੇਪ, ਅਪਮਾਨਜਨਕ, ਅਤੇ ਬੇਤੁਕੀ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ। ਕਰਨਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਬੇਕਾਰ ਜਾਂ ਅਰਥਹੀਣ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਆਦਮੀ ਤਰਸ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ, ਨਫ਼ਰਤ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਪੱਤਰ ਲਿਆ, ਇਸ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਅਜਿਹੇ ਰੁੱਖੇ ਪੱਤਰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੇਰੀਆਂ ਫਾਈਲਾਂ ਨੂੰ ਦੂਸ਼ਿਤ ਕਰ ਦੇਣਗੇ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਕਰਨਲ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਓਕਟਨ, ਵਰਜੀਨੀਆ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਖੁਦ ਸੰਭਾਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਸਨੂੰ ਇਸਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਾਸ ਅਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਕੁਝ ਵੀ ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਬਣੀ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣਗੀਆਂ, ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੁਝ ਹੋਰ ਭਿਆਨਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਇੱਕ ਪਾਗਲ ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਅਫਸਰ ਦੀ ਰਾਏ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰੇਗੀ ਜੋ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਵਜੂਦ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।

* * *

7 ਨਵੰਬਰ ਨੂੰ, ਅਸੀਂ ਘਰ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘੇ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੀਆਂ ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਜਾਂ ਕਰਨਲ ਦੇ ਨਵੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਨੇੜੇ ਤੁਰੀਆਂ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟ ਅਤੇ ਮਾਧਿਅਮ ਵਰਜੀਨੀਆ ਵਿੱਚ ਜਨਤਕ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਏ ਤੁਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਏਥੇਲ ਘਰ ਦੇ ਘੇਰੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚੀ, ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਘਟਨਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਉਸਨੇ ਪਿੱਛੇ ਵਾਲੇ ਕੋਠੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੀ ਮੁਸੀਬਤ ਦਾ ਸਰੋਤ ਸੀ। "ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਉੱਥੇ ਹੈ," ਏਥੇਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। "ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਕਰਨ ਲਈ ਨੇੜੇ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਪਾਗਲ ਹੈ।" ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਮਾਮਲਾ ਉੱਥੇ ਹੀ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।

* * *

20 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1969 ਤੱਕ ਰੇਅ ਪਰਿਵਾਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤੋਂ ਘਰ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਅ ਨੇ ਵਰਜੀਨੀਆ ਦੇ ਮੈਕਲੀਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਪਤੇ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਲਿਖਿਆ। “ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ 'ਭੂਤ' ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵਧ ਗਏ ਹਾਂ। ਸ਼੍ਰੀ ਰੇਅ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਤਣਾਅ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਕੁਝ ਘੱਟ ਤਣਾਅ ਵਿੱਚ ਹਾਂ।” ਪਰ ਉਸੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ 4 ਵਜੇ, ਉਹ ਇੱਕ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨਾਲ ਜਾਗੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੂੰ ਸਮਝ ਆ ਗਈ ਕਿ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਘਰ ਛੱਡਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਬਦਕਿਸਮਤ ਆਤਮਾ ਉਸ ਨਾਲ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ ਜਦੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸੋਨਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਓਕਟਨ ਭੂਤ ਦਾ ਆਖਰੀ ਸੁਨੇਹਾ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਅ ਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਖਰੀ ਸੁਨੇਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਪਵੇਗਾ।

ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸਮਝ ਆਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਇਸਦੀ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਲਿਆ। ਚੁੱਪਚਾਪ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਧੂਮ-ਧਾਮ ਦੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰੋਂ ਦੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਇੱਕ ਬਿਸ਼ਪ ਪਾਦਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਰਾਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਚਰਚ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਚੱਲੀ ਆ ਰਹੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਪ੍ਰਥਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਕਈ ਵਾਰ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਚਰਚ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੇਵਤੇ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ।

* * *

ਰੇਅਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਨਵੇਂ ਮਾਲਕਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਬਾਰੇ ਸੁਣਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਦੋਸਤ, ਜੋ ਮੈਕਲੀਨ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਸੀ, ਮਿਲਣ ਆਇਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਗੇਟ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੁਝ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਗੇਟ ਹਮੇਸ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੇਅਜ਼ ਦੀ ਮਹਿਮਾਨ ਨਿਵਾਜ਼ੀ ਅਤੇ ਨਿੱਘ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਟੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਗੇਟ ਬੰਦ ਸੀ। ਓਕਟਨ ਦੇ ਘਰ 'ਤੇ ਉਦਾਸੀ ਅਤੇ ਚੁੱਪ ਛਾ ਗਈ। ਉਦਾਸ ਹੋ ਕੇ, ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਬਿਨਾਂ ਪੁੱਛੇ ਵੀ, ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਰੇਅਜ਼ ਅੱਗੇ ਵਧ ਗਏ ਹਨ।
ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਣਚਾਹਿਆ ਕਬਰ, ਇੱਕ ਭੂਤਿਆ ਹੋਇਆ ਕੋਠਾ, ਅਤੇ ਕਬਰ ਤੋਂ ਪਰੇ ਇੱਕ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੱਥ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਿਆ ਇੱਕ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸੁਨੇਹਾ - ਕੀ ਇਹ ਇੱਕ ਅਣਚਾਹੀ ਮੌਤ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, "ਮੇਰੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ," ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਪੀੜ ਵਿੱਚ ਮਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਚਰਚ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਨਾਲ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਅੰਤਮ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਕੀ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਓਕਟਨ ਭੂਤਿਆ ਦਾ ਹੱਲ ਇੱਕ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਾਧਿਅਮ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਉਲਝੇ ਹੋਏ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਦੂਰੋਂ ਇੱਕ ਐਪੀਸਕੋਪਲ ਪਾਦਰੀ ਦੀ ਸਧਾਰਨ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ

ਗਿਆ ਸੀ? ਜੇਕਰ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਘਰ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਯਕੀਨਨ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ।

*111
ਇੱਕ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕਪਤਾਨ ਦਾ ਬੇਚੈਨ ਭੂਤ

ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਮਲਾਹ ਨੂੰ ਕੋਈ ਗੁੱਸਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਕਬਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਯਾਨੀ, ਜੇ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਕਬਰ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਮਲਾਹ ਕਪਤਾਨ ਕਦੇ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਮਰਿਆ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਧਮਕਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਡਰਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਾਤ ਕੱਟਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ।
ਚੰਗੀਆਂ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਲਈ ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸੁਝਾਅ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਜਾਂ ਰੇਡੀਓ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਬੋਸਟਨ ਵਿੱਚ ਬੌਬ ਕੈਨੇਡੀ ਦੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਸ਼ੋਅ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਹੋਰ ਰਾਜਾਂ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਨਿਊਯਾਰਕ ਤੋਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੱਤਰ ਮਿਲੇ।
ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੀ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ—ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ, ਹਰ ਚੀਜ਼ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਪਹਿਲੂ ਵਿੱਚ ਸਥਿਰ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਜਾਂ ਸਮੱਸਿਆ ਦੀ ਤੀਬਰਤਾ ਹੋਰ ਵੀ ਤੁਰੰਤ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੰਧਨਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨਾਲ ਜੋੜਦੇ ਹਨ; ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਉਹ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ (ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਰੁੱਖੇ ਢੰਗ ਨਾਲ) ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਹ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ

ਕਈ ਵਾਰ ਓਨੀ ਜਲਦੀ ਜਵਾਬ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਜਿੰਨੀ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਜੀਵਤ ਵਿਅਕਤੀ ਭੂਤ ਦੇਖਣ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮੁੱਖ ਕਾਰਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਮੇਂ ਦੀ ਘਾਟ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਹੈ, ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਟੀਮ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਫੰਡਾਂ ਦੀ ਘਾਟ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮੈਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।
ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ 4 ਅਗਸਤ, 1966 ਨੂੰ ਬੋਸਟਨ ਦੇ WB*-ਟੀਵੀ ਸਟੇਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ, ਕੈਪਟਨ ਗ੍ਰੇਜ਼ ਸਮੋਰਗਸਬੋਰਡ, ਬਾਰਨਸਟੇਬਲ, ਕੇਪ ਕੋਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਮਿਲਿਆ। ਮਾਲਕ, ਲੈਨਾਰਟ ਸਵੈਨਸਨ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੋਅ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
"ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵੇਖੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਸ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਅਤੇ ਗੈਸਟ ਹਾਊਸ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਉਹ 1716 ਵਿੱਚ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕਪਤਾਨ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਸੀ," ਸਵੈਨਸਨ ਨੇ ਲਿਖਿਆ।
ਮੈਨੂੰ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕਪਤਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮੰਗਣ ਲਈ ਲਿਖਿਆ। ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਸਵੈਨਸਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਮੇਰੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ। ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਦਾ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵੱਡੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਵੀ ਇੱਕ ਅਣਦੇਖੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੇ ਵੀ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਘਰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸਦੀ ਨੀਂਹ ਭਾਰਤੀ ਹਮਲਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਜੋਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਵੈਨਸਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਅਫਵਾਹ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਮਰਹੂਮ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕਪਤਾਨ ਇੱਕ ਗੁਲਾਮ ਵਪਾਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਗੁਲਾਮ ਵੇਚਦਾ ਸੀ।

ਸਵੀਡਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਜਨਮੇ ਸਵੈਨਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ 1930 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਕੇਪ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਵੀਡਨ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ 1947 ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ। ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਕੇਪ ਕੋਡ 'ਤੇ ਸਰਾਏ ਖਰੀਦੀ।
ਮੈਂ ਕੇਪ ਆਈਲੈਂਡਜ਼ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਵਜੋਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਸਵੈਨਸਨ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਸਰਾਂ ਅਕਤੂਬਰ ਵਿੱਚ ਸਰਦੀਆਂ ਲਈ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਪਰ ਜੇ ਮੈਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਹ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੇ ਹੋਰ ਗਵਾਹ, ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਵੇਖੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਗਲੇ ਸਾਲ, 1967 ਦੇ ਜੂਨ ਤੱਕ, ਮੈਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਵੈਨਸਨ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਫੇਰੀ ਲਈ ਇੱਕ ਤਾਰੀਖ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸਰਾਂ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, ਨਵਾਂ ਮਾਲਕ ਭੂਤ ਵਿੱਚ ਓਨੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਜਿੰਨੀ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਲਈ ਸਾਡੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਪਰ ਸਵੈਨਸਨ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਲਗਾ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਜ਼ਿੱਦੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨੀ, ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਨਵੇਂ ਮਾਲਕਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੇਰੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਨਵੇਂ ਮਾਲਕ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਸਮਝਿਆ। ਉਸਨੇ ਸਵੈਨਸਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਜਾਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਸਰਾਏ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਉਦਘਾਟਨ ਲਈ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਕੰਮ ਕਈ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ "ਅਸੀਂ ਕਈ ਵਾਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਲਦੀ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ

ਹੈ।" ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਹੋਵੇ, ਤਰਜੀਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੱਲ੍ਹ ਨੂੰ ਆਉਣ ਲਈ।
ਨਵਾਂ ਮਾਲਕ ਜੈਕ ਫੁਰਮੈਨ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦੋਸਤਾਨਾ ਵਕੀਲ ਨਿਕਲਿਆ, ਜੋ ਹਯਾਨਿਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਵਾਂਗੇ, ਅਤੇ ਭੂਤਾਂ, ਜਾਂ ਭੂਤਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਉਡਾਣਾਂ ਬਾਰੇ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਭੇਜੀ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ ਤੋਂ ਲੈਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਫੁਰਮੈਨ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਸਾਂਝੇ ਕਰਨ ਤੋਂ ਝਿਜਕਿਆ ਨਹੀਂ।
"ਇੱਕ ਵਾਰ, ਇੱਕ ਛਤਰੀ ਰਹੱਸਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੌੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਪਈ ਮਿਲੀ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਕਰਮਚਾਰੀ, ਥੈਡੀਅਸ ਬੀ. ਓਜ਼ੀਮੇਕ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਸਰਾਏ ਬੰਦ ਸੀ, ਮੇਰਾ ਮੈਨੇਜਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਅੰਦਰੋਂ ਬੰਦ ਪਾਇਆ, ਜੋ ਕਿ ਅਜੀਬ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਮੇਰੇ ਸ਼ੈੱਫ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਹੀਟਿੰਗ ਪਲਾਂਟ ਸਵੇਰੇ 2:30 ਵਜੇ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਜਿਸ ਮਕੈਨਿਕ ਨੂੰ ਮੈਂ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਫਿਊਜ਼ ਬਾਕਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਫਿਊਜ਼ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ, ਸਵੇਰੇ 2:30 ਵਜੇ, ਸਾਡੇ ਜਾਣਕਾਰ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੰਨਾ ਜਾਗਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਾਲ ਹੀ, ਸਰਾਏ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ।"
ਆਪਣੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਾਡੀ ਟੀਮ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ, ਕੈਥਰੀਨ (ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ), ਅਤੇ ਮੈਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਾਂ, ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀਆਂ ਵਜੋਂ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਬਿਤਾਉਣ। ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਾਬਕਾ ਮਾਲਕ, ਸਵੈਨਸਨ, ਹੋਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਲਈ ਮੌਜੂਦ ਰਹਿਣ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਘਟਨਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਵੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਮੈਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਰੱਖਿਆ ਕਿ ਕੇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਮੌਜੂਦ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨਾਂ

ਨੇ ਮੇਰੀ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਅਤੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨੋਰੰਜਨ ਦੇ ਸਰੋਤ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਸੀ।
ਸਾਡੀ ਫੇਰੀ 17 ਅਗਸਤ, 1967 ਨੂੰ ਹੋਣੀ ਸੀ—ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਲਿਆਉਣ ਤੋਂ ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਕਸਰ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਪਛੜ ਗਿਆ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਲੰਬੇ ਅਤੇ ਧੂੜ ਭਰੇ ਕਾਰ ਸਫ਼ਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਰਾਏ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪੂਰੇ ਸਫ਼ਰ ਨੂੰ ਸਾਰਥਕ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਉੱਥੇ, ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਪੇਂਡੂ ਸੜਕ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ, ਉੱਚੇ, ਪੁਰਾਣੇ ਵਧੇ ਹੋਏ ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਇੱਕ ਬੇਦਾਗ ਚਿੱਟਾ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਵਾਲਾ ਦੋ-ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਘਰ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਟਾਰੀ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਲੱਕੜ ਦੀ ਵਾੜ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਪਿੱਤਲ ਅਤੇ ਲੋਹੇ ਦਾ ਲੈਂਪ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਾਰੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ 'ਤੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਸ਼ਟਰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਗ੍ਹਾ ਇੰਨੀ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਗੜਬੜ ਦੇਖਣ ਲਈ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਘਰ ਖਾਲੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਨਵੇਂ ਮਾਲਕ ਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਆਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ - ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ!
ਘਰ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ, ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੁਚੇਤ ਮਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਅਤੇ ਸੰਭਾਵੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਕਰ ਸਕੇ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਘੁੰਮਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਰਹੇ ਸਨ, ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਕਿਹਾ, "ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ... ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਵਾਲ ਉੱਪਰ ਖਿੱਚ ਲਏ ਹਨ।"
ਮਿਸਟਰ ਫੁਰਮੈਨ ਵੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਨਾਲ ਆਏ। ਉਸੇ ਪਲ, ਅਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇਖੀ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਿਆ, ਵਕੀਲ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਜਿਸਨੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ।

ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਵਧੇ, ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਜਿਸਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਫਰਮੈਨ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਏ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਦਫਤਰ, ਜਾਂ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਲੈ ਗਏ ਜੋ ਹੁਣ ਦਫਤਰ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੈਥਰੀਨ, ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਸੁਚੇਤ ਕਲਾਕਾਰ ਅਤੇ ਡਿਜ਼ਾਈਨਰ ਸੀ, ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਅੰਦਰੋਂ ਬੰਦ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਦੇ ਉਸ ਛੋਟੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਫਰਮੈਨ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਕਿੱਥੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਤੰਗ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਮੁੱਖ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
"ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਕਦੇ ਚਿਮਨੀ ਪੁੱਟਾਂ," ਫਰਮੈਨ ਨੇ ਗੰਭੀਰ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ।"
ਉਹ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਹ ਸਾਡੀ ਕਲਪਨਾ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਰਮੈਨ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮੁਖਬਰ ਨੇ ਕਿਸੇ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਕਿਹਾ, "ਲਾਸ਼ਾਂ... ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਾਸ਼ਾਂ ਮਿਲ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।" ਉਸਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੀੜਤ ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦੇ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਤਰੀਕੇ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ - ਸ਼ਾਇਦ ਕਪਤਾਨ ਦੇ ਗੁਲਾਮ ਵਪਾਰ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰਸਤਾ?
ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਵਾਂਗ ਜੋ ਮਰੀਜ਼ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਛੋਟੇ ਕਮਰੇ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਕਮਰੇ ਦੋਵਾਂ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਈ ਖਾਲੀ ਥਾਵਾਂ ਲੱਭੀਆਂ। ਇੱਕ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਅਲਮਾਰੀ ਨਕਲੀ ਨਿਕਲੀ। ਲੁਕਵੇਂ ਰਸਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਫਰਮੈਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਕੰਧਾਂ ਨੂੰ ਢਾਹ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਕ ਸਹੀ ਸੀ: ਘਰ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹਿੱਸੇ ਸਨ ਜੋ ਆਮ ਨਿਰੀਖਕ ਲਈ ਅਦਿੱਖ ਸਨ।

ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਬੈਠੀਏ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਜੇ ਕੋਈ ਭੂਤ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਸੰਪਰਕ ਕਰੇਗਾ, ਨਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਗੁਪਤ ਪ੍ਰਤੱਖ ਦਾ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪਿੱਛਾ ਕਰੀਏ। "ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਦਕਿਸਮਤ ਗੁਲਾਮਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚੰਗੇ (ਜਾਂ ਇੰਨੇ ਚੰਗੇ ਨਹੀਂ) ਕਪਤਾਨ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਬੰਦੀ ਬਣਾ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਪਰ ਜਦੋਂ ਕੁਝ ਖਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਦਫ਼ਤਰ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਲਟ ਕੰਧ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਰੋਕ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਬਾਹਰੀ ਕੰਧਾਂ ਨੂੰ ਮਾਪਣ ਵੇਲੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋਏ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਦਾਖਲ ਹੋਏ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਤੰਗ ਪੌੜੀ ਮਿਲੀ ਜਿੱਥੇ ਪੌੜੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਤੰਗ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫਲੈਸ਼ਲਾਈਟ ਚਮਕਾਈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉੱਪਰਲੇ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟਾਇਲਟ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਪਾਇਆ! ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਸਨ।
ਅਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਬੈਠ ਗਏ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਲਈ। ਤੁਰੰਤ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਡੇਢ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਗਈ, ਉਸਨੇ ਚੇਤ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਆ... ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਦੁਸ਼ਮਣ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ... ਕਾਰਸਨ...
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਉਸਨੂੰ ਬੋਲਣ ਦਿਓ।"
“ਕਾਰਸਨ…1858…,” ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਹੁਣ ਲਗਭਗ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਨਿਕਲਦੇ ਰੁਕੇ ਹੋਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ।

"ਮੈਂ ਲੜਾਂਗਾ...ਚਾਰਲਸ...ਬੱਚਾ ਲਾਪਤਾ ਹੈ......"
ਮੈਂ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਨਾਲ ਲੜਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ? ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਅਗਵਾ ਕੀਤਾ?"
"ਚਿਕੋਪੀ... ਬੱਚਾ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ।"
ਇਹ ਕਿਸਦਾ ਘਰ ਹੈ?
"ਕਿਲ੍ਹਾ...
"ਕਿਸਦਾ?"
"ਕਾਰਸਨ...."
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਾਰਸਨ ਹੋ?"
"ਕੈਪਟਨ ਕਾਰਸਨ।"
"ਕਿਹੜੀ ਰੈਜੀਮੈਂਟ?"
“ਬੇਲਵੇਡੇਅਰ… ਘੋੜਸਵਾਰ… 9 ਵੀਂ…
"ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਕਿੱਥੇ ਤਾਇਨਾਤ ਹੈ?"
ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਮੈਂ ਜ਼ਿੱਦ ਕੀਤੀ, "ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਦੀ ਕਮਾਂਡ ਕਿਸਨੇ ਕੀਤੀ?" "ਵੇਨਰਾਈਟ...ਐਡਵਰਡ ਵੇਨਰਾਈਟ...ਕਮਾਂਡਰ।"
"ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹੋ?"
"ਚਾਰ ਸਾਲ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਜਨਮ ਕਿਥੇ ਹੋਇਆ?" "ਮੋਂਟਗੋਮਰੀ...ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ।"
"ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਉਮਰ ਕਿੰਨੀ ਹੈ?"
ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਦੀਸ਼ੁਦਾ ਹੋ?" ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ...ਟੌਮ...ਟੈਨ

ਉਹ ਕਿਸ ਸਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ? "ਸੰਤਾਲੀ..."
"ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
"ਜੀਓ..."
ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੜੇ ਚਰਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ?
ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ।
ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਚਰਚ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋ?
"ਉਹ...ਸਕਾਟਿਸ਼ ਪਿਛੋਕੜ ਵਾਲੀ ਹੈ...ਸਕਾਟਿਸ਼ ਚਰਚ ਤੋਂ ਹੈ।"
"ਚਰਚ ਕਿੱਥੇ ਸਥਿਤ ਹੈ?"
"ਛੇ ਮੀਲ..."
"ਅਸੀਂ ਜਿਸ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਹਾਂ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
“ਚਿਕੋਪੀ…”
ਹੋਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ 'ਤੇ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲੀ। ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ "ਦੁਸ਼ਮਣ" ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਇਰੋਕੋਇਸ ਕਬੀਲਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਸਦਾ ਕਿਲ੍ਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨੀ ਪਈ। ਫਿਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੌਰਾਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੀਤਣ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮਾਧਿਅਮ ਰਾਹੀਂ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹਸਤੀ ਅਸਲ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ। ਕੀ ਕੈਪਟਨ ਕਾਰਸਨ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਲਾਪਤਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ ਹੈ?
"ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਚਾਰ ਸਾਲ।"
“ਨਹੀਂ, ਇੱਕ ਸੌ ਸੱਤ ਸਾਲ,” ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੈਪਟਨ ਕਾਰਸਨ ਸੀ, ਨੇੜੇ ਹੀ ਇੱਕ ਨਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਰੋਕੋਇਸ ਦੁਸ਼ਮਣ ਸਨ। ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਇਲਾਵਾ ਇੱਥੇ "ਹੋਰ" ਵੀ ਸਨ?

ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਕੀ ਉਹ ਚਾਹੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਾਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ?
ਮੈਨੂੰ ਵੇਨਰਾਈਟ ਤੋਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ...
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਵੇਨਰਾਈਟ ਲਈ ਬੋਲਣ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਇੱਕ ਭੂਤ ਇੱਕ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਹਸਤੀ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਭਰਮ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸਿਰਫ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਹੀ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ?"
"ਮੈਂ ਤਿਆਰ ਹਾਂ."
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਲਈ ਇੱਕ ਦੂਤ ਭੇਜਾਂਗਾ, ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਲਈ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੁਕਾਰ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ।"
ਕਿਸੇ ਫਸੀ ਹੋਈ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।
"ਜੌਨ ਕਾਰਸਨ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ...ਪਰ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਨਹੀਂ ਮਰਿਆ," ਉਸਨੇ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਇਆ, "ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ 1858 ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ 1967 ਹੈ।"
"ਤੂੰ ਪਾਗਲ ਹੈਂ!"
"ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਪਾਗਲ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਆਪਣੇ ਮੱਥੇ ਨੂੰ ਛੂਹੋ... ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਸਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣੂ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਦੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਨਾਲ ਉਸ ਹਸਤੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹਿੱਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
"ਇਸ ਘਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿਓ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਕੋਲ ਜਾਓ...।"
ਕੈਪਟਨ ਕਾਰਸਨ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸੁੱਤੀ ਹੋਈ ਲੀਕ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ।
ਹੁਣ ਮੈਂ ਫਰਮਾਨ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਵੱਧਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਾਲ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੀ ਉਹ ਹਿਪਨੋਟਿਸਟ ਤੋਂ ਮਿਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?
ਉਸਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਘਰ ਇੱਕ ਭਾਰਤੀ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀ ਨੀਂਹ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਵਸਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀਆਂ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ।" "ਕੀ 1858 ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਭਾਰਤੀ ਸਨ?"
"ਇੱਥੇ ਅਜੇ ਵੀ ਭਾਰਤੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ," ਫੁਰਮੈਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਥੇ ਮਸਪੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਾਰਤੀ ਰਿਜ਼ਰਵੇਸ਼ਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਬਾਇਲੀ ਮੁਖੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਰਥਾ ਦੇ ਅੰਗੂਰੀ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਡੀ ਭਾਰਤੀ ਆਬਾਦੀ ਹੈ।" ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਚਿਕੋਪੀ ਇੰਡੀਅਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਅੱਧ ਤੱਕ ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਾਰਤੀ ਵਿਦਰੋਹ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਕ ਦੁਆਰਾ ਲੱਭੀ ਗਈ 1858 ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਹੋਰ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ।
ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਪੱਛਮੀ ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੋਰਡ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ "ਮੋਂਟਗੋਮਰੀ" ਲਿਖਿਆ ਸੀ - ਉਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ ਕੈਪਟਨ ਕਾਰਸਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਜਨਮ ਸਥਾਨ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਵੇਨਰਾਈਟ ਪਰਿਵਾਰ ਸਾਡੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਫੁਰਮੈਨ ਨੂੰ ਉਸ ਨਾਮ ਦੇ ਕਿਸੇ ਫੌਜੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਸਿਬਲ ਨੇ ਇਸ ਘਰ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਦੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ।" "ਅਤੇ ਹਾਂ," ਫਰਮਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਘਰ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਦੀ ਵਗਦੀ ਹੈ; ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੈ।"
ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਘਰ ਦਾ ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਮਾਨਸਿਕ ਨਕਸ਼ਾ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਵਾੜ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਰਮੈਨ ਨੇ ਡਰਾਇੰਗ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹੀ ਦੱਸਿਆ - ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਲੀਕ ਨੇ ਸਾਡੀ ਅਸਲ ਫੇਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਪੈਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਫਰਮੈਨ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਮੇਰੀ ਸਾਬਕਾ ਸੈਕਟਰੀ, ਕੈਰਲ ਈ. ਹਾਵਸ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।" “ਵੀਹ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਇਸ ਘਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਰਾਏ ਵਜੋਂ ਚਲਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਵੱਡੀ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਅਕਸਰ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਘਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਨੀਲਸਨ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ; ਫਿਰ ਸਵੈਨਸਨ ਨੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਲਗਭਗ ਡੇਢ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤੱਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। 1965 ਦੀ ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਛੱਤ ਨੂੰ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਠੰਡੇ ਦਿਨ, ਉਹ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੀ ਬਾਲਕੋਨੀ ਤੋਂ ਅੰਦਰ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ - ਉਸਨੇ ਖਿੜਕੀ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਬੰਦ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ - ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੇ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉਹ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੀ ਛੱਤ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਮੁਟਿਆਰ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਉੱਡ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਚਿੱਟੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਹ ਕਮਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਬੋਲਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਜੁਟਾ ਸਕੀ - ਅਤੇ ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਦੁਪਹਿਰ ਵੇਲੇ, ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਸੀ

ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਉਸਨੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਇੱਕ ਅੱਧਖੜ ਉਮਰ ਦੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਰਸੋਈ। ਉਹ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚੋਂ ਭੱਜ ਗਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਗਈ।
"ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ, ਲਗਭਗ ਦਸ ਵਜੇ, ਅਕਾਊਂਟੈਂਟ ਜੌਨ ਡਿਲਨ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਭਾਰੀ ਭਾਂਡੇ ਛੱਤ ਤੋਂ ਖੰਭਿਆਂ 'ਤੇ ਲਟਕ ਰਹੇ ਸਨ। ਨੌਜਵਾਨ ਡਿਲਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਦੋ ਭਾਂਡੇ ਛੱਤ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਉੱਠ ਗਏ ਸਨ, ਖੰਭਿਆਂ ਤੋਂ ਟੁੱਟ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਗਏ ਸਨ।" ਕੀ ਸਵੈਨਸਨ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਦੌਰਾਨ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰੇ ਕਿਸੇ ਮਹਿਮਾਨ ਨੇ ਕਿਸੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਘਟਨਾ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ?
"ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਜੋੜਾ ਸਵੈਨਸਨ ਦੇ ਹਨੀਮੂਨ ਸੂਟ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ," ਫਰਮੈਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਸਵੇਰੇ 6:30 ਵਜੇ, ਜੋੜੇ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਤਿੰਨ ਉੱਚੀਆਂ ਦਸਤਕਾਂ ਸੁਣੀਆਂ, ਤਿੰਨ ਤਿੱਖੀਆਂ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਦਸਤਕਾਂ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਵਾਪਰੀਆਂ ਹਨ।"
ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉੱਥੇ ਖਾਣਾ ਖਾ ਰਹੇ ਇੱਕ ਇਕੱਲੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਸਵੈਨਸਨ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਟੇਬਲ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਕੁਰਸੀ ਤੋਂ ਧੱਕਾ ਦੇ ਕੇ ਦੂਜੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬਿਠਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਸਵੈਨਸਨ ਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਫਰਸ਼ ਥੋੜ੍ਹਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਸੀ।
ਕੀ ਸਾਡੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਕੈਪਟਨ ਦੀ ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਈ? ਕੀ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ ਸਨ? ਸਾਡੀ ਫੇਰੀ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਬਾਰਨਸਟੇਬਲ ਵਿੱਚ ਕੈਪਟਨ ਗ੍ਰੇ ਦੇ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੜਬੜ ਦੀ ਕੋਈ ਰਿਪੋਰਟ ਨਹੀਂ ਹੈ।

*112
ਟ੍ਰੇਲਰ ਪਾਰਕ ਦਾ ਉਲਝਿਆ ਹੋਇਆ ਭੂਤ

ਮੈਂ ਰੀਟਾ ਅਟਲਾਂਟਾ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਮਿਲਿਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਰਮਨੀ ਦੇ ਫ੍ਰੈਂਕਫਰਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਲੱਖਣ ਯੋਗਤਾ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਉਸੇ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸੁਨੇਹਾ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
ਰੀਟਾ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਬਸ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਭੂਤ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਾਂ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਅਸਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੀ - ਅਤੇ ਮੈਂ ਔਰਤ ਦੇ ਪੇਸ਼ੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ: ਉਸਨੇ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਡਾਂਸਰ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ।
ਉਸਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਅਸਾਧਾਰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ "ਉਸਦਾ" ਭੂਤ ਬੋਸਟਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ 30 ਸਾਲ ਪੁਰਾਣੇ ਟ੍ਰੇਲਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਦ ਹੌਂਟੇਡ ਟ੍ਰੇਲਰ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਮਾਲਕਣ—ਰੀਟਾ ਅਟਲਾਂਟਾ
ਉਸਨੇ ਲਿਖਿਆ, "ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸਾਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੱਸ ਪਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਭੂਤ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਟ੍ਰੇਲਰ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਰਹੇਗਾ? ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਤਿੰਨ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ।'"
ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰਾ ਮਾਮਲਾ ਉਸ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇਹ ਭੂਤ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਮਿਸ ਅਟਲਾਂਟਾ ਦੇ ਪਾਲਤੂ ਸਕੰਕ ਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਹ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਮਿਸ ਅਟਲਾਂਟਾ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬਾਂ (ਇਸ ਲਈ ਉਸਦਾ ਨਾਮ) ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਅਟਲਾਂਟਿਕ ਮਹਾਂਸਾਗਰ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਘੁੰਮਦੀ ਰਹੀ।
ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਉਸਨੇ ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੂਰਤੀ ਵੇਖੀ ਹੈ, ਇਸ ਡਾਂਸਰ ਨੇ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾ ਕੇ ਰੱਖੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਕਿਹਾ ਸੀ, "ਮੈਂ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਡਰਦੀ ਹਾਂ।"
ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਮਿਸ ਅਟਲਾਂਟਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਵੇਰੇ 3 ਤੋਂ 3:30 ਵਜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਠੀਕ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਭਾਵਨਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਵਾਰ ਜਗਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਲੈਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਪਿਛਲੇ ਸਤੰਬਰ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਪੀਬੌਡੀ, ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੇਂ ਟ੍ਰੇਲਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਚਲੇ ਗਏ। ਭੂਤ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰੀਟਾ ਨੇ ਉਸ ਸੁੰਦਰ ਘਾਹ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਟ੍ਰੇਲਰ ਪਾਰਕ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਉੱਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੋਈ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨਹੀਂ।
ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ।

ਬੋਸਟਨ ਦੇ ਬਾਹਰਵਾਰ ਇੱਕ ਟ੍ਰੇਲਰ ਕੈਂਪ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਗੁਆਂਢਣ ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਈ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਰੀਟਾ ਦਾ ਦਿਲ ਡਰ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਣਜਾਣ ਦਾ ਡਰ ਜੋ ਅਚਾਨਕ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ 'ਤੇ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢਣ, ਬਰਡੀ ਗਲੀਸਨ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨਾਲ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ।

ਟ੍ਰੇਲਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ
ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ, ਗੁਆਂਢੀ ਨੇ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਵੀ ਰੀਟਾ ਅਟਲਾਂਟਾ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਘਰ ਵਿੱਚ "ਕੁਝ" ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਅਦਿੱਖ ਮੌਜੂਦਗੀ।
ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਛੂਹ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਰੀਟਾ ਦਾ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਦੇਖਿਆ।
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ ਦੇਖਿਆ, ਲਗਭਗ ਸੱਤ ਫੁੱਟ ਲੰਬਾ, ਲਗਭਗ 350 ਪੌਂਡ ਭਾਰ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਲੰਬਾ ਕੋਟ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਟੋਪੀ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

ਪਰ ਭੂਤ ਸਿਰਫ਼ ਉੱਥੇ ਹੀ ਖੜ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਰਸੋਈ ਦੇ ਕਾਊਂਟਰ 'ਤੇ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਬੈਠ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਉਸਦੀਆਂ ਭੂਤ ਵਰਗੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਹੇਠਾਂ ਲਟਕਦੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਮਾਸ-ਮਾਸ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਵਾਂਗ ਠੋਸ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਸਵੇਰ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਸੀ।
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਕੈਮਰੇ ਨਾਲ ਟ੍ਰੇਲਰ ਹਾਊਸ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਮਿਸ ਅਟਲਾਂਟਾ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੇ ਗਏ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ: ਬੈੱਡਰੂਮ, ਉਸਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਦਾ ਕਾਊਂਟਰ। ਤਿੰਨੋਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੀ ਫਿਲਮ ਨੇ ਅਜੀਬ ਵਰਤਾਰੇ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਖੇਤਰ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਰਗੇ, ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਪਰਤਾਂ ਬਣ ਗਏ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਧੜਕਦੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵੱਲ ਭੱਜੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਜਗਾਇਆ। ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਲੈਂਪ ਦੀ ਪੀਲੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਧੁੰਦ ਵਿੱਚ ਡੁਬੋ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਭੂਤ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਲਈ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਆਉਣਾ ਅਤੇ ਜਾਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਨਾ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਸੀ, ਨਾ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਰਸਤਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਸੀ ਜਦੋਂ ਬਦਨਾਮ ਬੋਸਟਨ ਸਟ੍ਰੈਂਗਲਰ ਬੋਸਟਨ ਨੂੰ ਡਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਰੀਟਾ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਡਬਲ ਲਾਕ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਦਾ ਖਾਸ ਧਿਆਨ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰੌਲਾ ਪਾਏ ਬਿਨਾਂ ਟ੍ਰੇਲਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਤਾਲੇ ਅਤੇ ਖਿੜਕੀਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ - ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਹੂਡੀਨੀ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਟ੍ਰੇਲਰ ਵਿੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਊਰਜਾ
ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਰੀਟਾ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਡੇਰਾ ਲਗਾ ਲੈਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਭੂਤ ਅਕਸਰ ਸਵੇਰੇ-ਸਵੇਰੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਵਾਰ।
"ਉਹ ਹਰ ਵੇਲੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਘੂਰ ਰਿਹਾ ਸੀ," ਰੀਤਾ ਨੇ ਹਲਕੇ ਵਿਯੇਨੀ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਡਰ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹਟਿਆ। ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਮੀਲ ਦੂਰ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਰਹੱਸਮਈ ਅਜਨਬੀ ਦਾ ਉਸ 'ਤੇ ਡੂੰਘਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਿਆ।
ਕੀ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਨਹੀਂ, ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮੇਜ਼ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਕਾਊਂਟਰ 'ਤੇ ਬੈਠ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ - ਤਾਂ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ?
ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, "ਕੀ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਆਪਣੀ ਟੋਪੀ ਉਤਾਰੀ?"
"ਨਹੀਂ, ਕਦੇ ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। ਜ਼ਰਾ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਇੱਕ ਭੂਤ ਟ੍ਰੇਲਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ!

ਸਭ ਤੋਂ ਡਰਾਉਣੀ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਤੱਖ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੁੱਪ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਚੁੱਪਚਾਪ ਉੱਥੋਂ ਲੰਘਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਸਰਸਰਾਹਟ। ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੇ ਬੋਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਸਿਰਫ਼ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਨਜ਼ਰਾਂ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਾਰ ਹੋਣ ਲੱਗਾ, ਤਾਂ ਰੀਟਾ ਨੇ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਪਰ ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੀ ਸੀ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ, ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਖੜ੍ਹਾ, ਉਸਨੂੰ ਘੂਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਇਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਦਾ ਡੰਗ ਲਗਭਗ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਰੀਟਾ ਕੰਮ ਵਾਲੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ਵਿੱਚ
ਇੱਕ ਰਾਤ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਬਿਜਲੀ ਦਾ ਬਿੱਲ ਭਰਨਾ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠੀ, ਲਾਈਟ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਲੇਟ ਗਈ ਜਦੋਂ ਕਮਰਾ

ਦੁਬਾਰਾ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਿਆ। ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹਨੇਰੇ ਦੀ ਆਦੀ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਉਸਦੀਆਂ ਇੰਦਰੀਆਂ ਸੁਚੇਤ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਦੇਖੇਗੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੋੜਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ। ਕੀ ਉਸਦਾ ਮਨ ਉਸਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਉੱਥੇ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ, ਭੂਤ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਵੱਡਾ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ।
ਚੀਕਦੀ ਹੋਈ, ਉਹ ਚਾਦਰਾਂ ਹੇਠ ਲੁਕ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਦੀਆਂ ਬਾਅਦ ਬਾਹਰ ਆਈ, ਤਾਂ ਪਰਛਾਵਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
ਅਗਲੀ ਸ਼ਾਮ, ਟ੍ਰੇਲਰ ਵਿੱਚ ਲਾਈਟਾਂ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹਰ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸੀਜ਼ਨ ਦੇ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਜਰਮਨੀ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਆ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਟ੍ਰੇਲਰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੋਸਤਾਂ ਕੋਲ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਧੁੰਦਲੀ ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਚਲੀ ਗਈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗੀ ਤਾਂ ਟ੍ਰੇਲਰ ਨੂੰ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਡਾਂਸਰ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਹੀ ਪ੍ਰਤੱਖ ਰੂਪਾਂ ਨੂੰ "ਦੇਖ" ਸਕਦੇ ਹਨ।

*113
ਉਹ ਭੂਤ ਜੋ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ

ਮੈਂ ਨਿਊਜ਼ਡੇ ਦੇ ਕਾਲਮਨਵੀਸ ਜੈਕ ਅਲਟਸਚੁਲ ਦੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਟੇਟ ਦੇ ਘਰ 'ਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਰੰਗੀਨ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਹੁਣੇ ਹੀ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਉਸਦੇ ਕਾਲਮ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਵਜੋਂ ਆਇਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਟਿਪ ਮਿਲੀ, ਜੋ ਹੁਣ ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਪੇਰੀ ਕੰਪਨੀ ਲਈ ਜਨ ਸੰਪਰਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਸੀ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਕੇਨ ਬ੍ਰਿਘਮ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਜਾਣਾਂ ਕਿ ਕੀ ਮੇਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਗਰਮੀਆਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੂਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਜਿਸ ਮਾਦਾ ਭੂਤ ਦਾ ਉਹ ਵਰਣਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਡਰਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਫਿਰ ਵੀ ਚਾਹੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਚਲੀ ਜਾਵੇ। ਮੈਂ ਇਹ ਭਾਵਨਾ ਭੂਤਰੇ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਾਲਕਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਭਾਵਨਾਤਮਕਤਾ ਦੀ ਇੱਕ ਖਾਸ ਘਾਟ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਭੂਤ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਠੋਸ ਬਿੰਦੂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ, ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਦਾ ਕੋਈ ਭਵਿੱਖ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।
ਇਹ ਸਭ ਜਨਵਰੀ 1967 ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਮੈਂ ਸਵਰਗੀ ਐਥਲ ਜੌਹਨਸਨ ਮੇਅਰਜ਼ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਹਰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹਾਨ ਟ੍ਰਾਂਸ ਮਾਧਿਅਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਇਹ ਖਿਆਲ ਆਇਆ ਕਿ ਜੇ ਕੇਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਾਂਗਾ।
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਬ੍ਰਿਘਮ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਹੈ, ਇੱਕ ਲਿਖਤੀ ਰਿਪੋਰਟ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਭੂਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝ ਸਕਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਸੰਗੀਤਕ ਸਾਜ਼ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਲੋਕ ਸੰਪਰਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨਾਲ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਲਈ ਇੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਰਿਪੋਰਟ ਹੈ: ਜਨਤਕ ਸੰਬੰਧਾਂ/ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਬਾਜ਼ੀ ਪੇਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ, ਸ਼ਾਂਤ ਵਿਅਕਤੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਪੌੜੀਆਂ ਹੇਠੋਂ ਨਹੀਂ ਤੁਰਦਾ, ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ "ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੰਸਾਰ" ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ, ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਧਾਰਮਿਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਆਦਿ, ਪਰ...
ਅੱਠ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਸਾਊਥ ਵਾਟਰਫੋਰਡ, ਮੇਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਰਮੀਆਂ ਦੇ ਘਰ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਛੱਡਿਆ ਹੋਇਆ ਫਾਰਮਹਾਊਸ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ। ਦਸ

ਕਮਰਿਆਂ ਵਾਲਾ ਫਾਰਮਹਾਊਸ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਪਿਛਲੇ ਮਾਲਕ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਜੋੜਾ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਕੋਈ ਸਿੱਧੇ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਲਗਭਗ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਘਰ ਦੋ ਪੜਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ: ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ 1840 ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਅਤੇ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਹਿੱਸਾ 1800 ਦੇ ਆਸਪਾਸ। ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਰਸੋਈ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਬੈੱਡਰੂਮ ਹੈ; ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੌਰਾਨ ਖੇਤ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ, ਪਿਛਲੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ, ਰਸੋਈ ਅਤੇ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਕਮਰੇ ਬੰਦ ਸਨ ਅਤੇ ਖਿੜਕੀਆਂ 'ਤੇ ਬੋਰਡ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਅਖੌਤੀ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦਿਨ ਅਤੇ ਰਾਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਨਿਵਾਸ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਬੇਲ ਜੋੜੇ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ, ਜੋ ਫਾਰਮਹਾਊਸ ਖਰੀਦਣ ਤੋਂ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਨਰਸਿੰਗ ਹੋਮ ਵਿੱਚ ਬੁਢਾਪੇ ਕਾਰਨ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਸਾਰਾ ਫਰਨੀਚਰ ਨਿਲਾਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਉਸ ਪਹਿਲੀ ਗਰਮੀ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਫਾਰਮ ਹਾਊਸ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ। ਪੁਰਾਣੀ ਰਸੋਈ ਸਾਡਾ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਬਣ ਗਈ; ਬੇਲਜ਼ ਦਾ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਬਣ ਗਿਆ; ਪੁਰਾਣਾ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਸਾਡੀ ਰਸੋਈ ਬਣ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਦੁਪਹਿਰ, ਮੈਂ ਨਵੇਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਨੂੰ ਪੇਂਟ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਘਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ, ਚਮਕਦਾਰ ਧੁੱਪ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ; ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਘੂਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਘਰੇਲੂ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਸਜੀ ਹੋਈ, ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਕਈ ਘਰੇਲੂ ਔਰਤਾਂ ਵਾਂਗ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਈ, ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚੋਂ ਹੁਣ ਬਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਆਪਣੀਆਂ ਐਨਕਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਉਸਨੇ

ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ, ਉਤਸੁਕ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਬਣਾਈ ਰੱਖਿਆ। ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਪਲਾਂ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਦੇਖਦੇ ਰਹੇ। ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁੱਖੇ ਬੋਲੇ ਕੀ ਕਹਾਂ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ ਕਿ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?" ਫਿਰ ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ। ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਬੈੱਡਰੂਮਾਂ ਵੱਲ ਗਿਆ ਅਤੇ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਉਸ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਾਰ ਅਜਿਹਾ ਵੀ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਅਚਾਨਕ ਠੰਡੀ ਹਵਾ ਦੇ ਝਟਕੇ ਨਾਲ ਜਾਗਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮਾਸਟਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਜੋਂ ਵਰਤਦੇ ਸੀ। ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨਹਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚੋਂ ਆਵਾਜ਼ ਦਿੱਤੀ, ਲਗਭਗ ਘਬਰਾਹਟ ਵਿੱਚ। ਮੈਂ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਹੇਠਾਂ ਭੱਜਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।
ਸਰਦੀਆਂ ਲਈ ਘਰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਗੈਰ-ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਨਕ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੱਸੇ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਟਾਲ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਮਾਲਕ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੈ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਵੇਰਵਾ ਸਹੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਦੋਸਤ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੈੱਲ ਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ; ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲੱਗਿਆ।
ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਿਸ ਰਾਤ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫੋਨ ਕੀਤਾ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਠੰਡੀ ਹਵਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਪੂਰਬ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ (ਜੋ ਕਿ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਸੀ) ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਉੱਥੇ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਔਰਤ ਦਾ ਇੱਕ ਸਾਫ਼ ਅਤੇ ਪੂਰਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ। ਠੰਡੀ ਹਵਾ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਗਈ, ਅਤੇ ਪਰਛਾਵਾਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੇ

ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਬਦਲੇ ਦੀ ਕੋਈ ਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ, ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਅਚਾਨਕ ਠੰਡੀ ਹਵਾ ਦੇ ਝਟਕੇ ਨਾਲ ਜਾਗੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੱਚਦੀ ਦੇਖੀ ਹੈ। ਘਰ ਇਕਾਂਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਸੜਕ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਵਾਹਨ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਜਾਂ ਹੋਰ ਆਵਾਜਾਈ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਠੰਢ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਕੁਝ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ, ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਘਰੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਜਾਂ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਟਾਲ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਪਿਛਲੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰੀ ਸੀ।
ਦੋ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਜੋੜਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਰਿਹਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲਾ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਲੈ ਲਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਹੁਣ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਸ਼ੈਲੀ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਪਿੱਤਲ ਦਾ ਬਿਸਤਰਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧੀ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸਾਡੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦਾ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਅਤੇ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਦੀਆਂ ਸਨ, ਜੋ ਉੱਪਰਲੇ ਕੋਰੀਡੋਰ ਅਤੇ ਹੇਠਲੇ ਹਾਲਵੇਅ ਨੂੰ ਮੱਧਮ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਿੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਰਹੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਡਾ ਰਿਵਾਜ ਹੈ।
ਸਵੇਰੇ-ਸਵੇਰੇ, ਅਸੀਂ ਉੱਪਰਲੇ ਕੋਰੀਡੋਰ ਤੋਂ ਆ ਰਹੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜਾਗੇ।
ਉਹ ਸਾਡੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੇ, ਮਾਸਟਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਏ, ਕੁਝ ਦੇਰ ਰੁਕੇ, ਫਿਰ ਸਾਡੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਏ ਅਤੇ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ ਪੌੜੀਆਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰ ਗਏ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੋਈ

ਮੁੰਡਾ ਬਿਮਾਰ ਹੈ। ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਇੱਕ ਠੰਡੀ ਹਵਾ ਵਗੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਫਿਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਔਰਤ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਦੇਖਿਆ। ਬੱਚੇ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਸੌਂ ਰਹੇ ਸਨ।
ਸਾਡੇ ਬਾਲਗ ਮਹਿਮਾਨ ਉਸ ਸਵੇਰ ਦੇ ਨਾਸ਼ਤੇ ਦੌਰਾਨ ਸ਼ਾਂਤ ਸਨ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਔਰਤ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਅਸੀਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਾਗਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਆਏ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਦੀ ਬਾਂਹ ਅਤੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ। ਚੰਨ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰੌਕਿੰਗ ਕੁਰਸੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾਇਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਵਾਪਸ ਸੌਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਰ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਗ ਪਈ, ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕੰਬਲ ਹਿਲਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਬਾਂਹ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਹੈ।
ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ "ਭੂਤ" ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਪਰ ਸਾਡੀ ਮਹਿਲਾ ਮਹਿਮਾਨ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਡਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਖੁਦ ਹੈਰਾਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ "ਬਕਵਾਸ" 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਇਸਦੇ ਕਿ ਮੈਂ, ਉਸਦੀ ਮੇਜ਼ਬਾਨ, ਅਧਿਆਤਮਵਾਦੀ ਹੋਣ ਲਈ ਬਹੁਤ "ਸੰਸਾਰਿਕ" ਸੀ।
ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਹਿਮਾਨ ਨੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਅਨੁਭਵ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ।
ਮੈਂ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਆਪਣੇ ਸਥਾਨਕ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸਣ, ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਪਾਗਲ ਸਮਝਣ। ਪਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੈੱਲ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਇੱਕ ਫੋਟੋ ਲੱਭਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਫੋਟੋ ਮਿਲੀ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਮੇਰੀ ਫੋਟੋ ਵਰਗੀ ਸੀ। ਹੁਣ, ਉਸ ਫੋਟੋ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਕਾਪੀ ਸਾਡੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮੁੱਖਤਾ ਨਾਲ ਲਟਕਦੀ ਹੈ।

ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਤਜਰਬੇ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਾਇਆ, ਪਰ ਇਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਦੋਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਜੋ ਵੀ ਹੈ, ਇਹ ਕੋਝਾ ਹੋਣ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਜੀਬ ਹੈ; ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਹੋਣ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ।
ਮੈਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪੂਰਬੀ ਨਿਊ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਕੈਥਰੀਨ, ਅਗਸਤ ਵਿੱਚ ਨਿਊ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਐਥਲ ਜੌਹਨਸਨ ਮੇਅਰਸ ਲੇਕ ਸੇਬਾਗੋ ਵਿੱਚ ਛੁੱਟੀਆਂ ਮਨਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀਆਂ ਯਾਤਰਾ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਦਾ ਤਾਲਮੇਲ ਬਣਾਉਣਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਤਾਰੀਖ਼ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨੀ ਸੀ।
ਮਿਸਟਰ ਬ੍ਰਿਘਮ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਗ੍ਰੇਟ ਨੇਕ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਕਿ ਪਾਈਕ, ਨਿਊ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਤੋਂ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਲੇਕ ਟਾਰਲੇਟਨ ਕਲੱਬ ਵਿੱਚ ਲੈਕਚਰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਬ੍ਰਿਜਟਨ, ਮੇਨ ਦੇ ਕੰਬਰਲੈਂਡ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਏਥਲ ਨਾਲ ਸਾਡੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੱਕ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ 14 ਅਗਸਤ, 1967 ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਚੁਣੀ। ਕੇਨ ਅਤੇ ਡੌਰਿਸ ਬ੍ਰਿਘਮ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜੇ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਭੂਤ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸੇ ਦਿਨ ਭੂਤ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਭਜਾ ਦੇਵਾਂਗਾ।

* * *

ਕੰਕਾਮਾਗਸ ਹਾਈਵੇਅ 'ਤੇ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨਾ, ਇੱਕ ਸੜਕ ਜੋ ਨਿਊ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਤੋਂ ਮੇਨ ਤੱਕ ਲਗਭਗ ਅਣਛੂਹੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਅਨੁਭਵ ਸੀ: ਅਸੀਂ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖੀ ਬਸਤੀ ਜਾਂ ਗੈਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੇਖੇ ਗਏ ਸਫ਼ਰ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਆਦਿਵਾਸੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

ਸਾਡੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਕੇਨ ਬ੍ਰਿਘਮ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਨੋਟ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵ੍ਹਾਈਟ ਮਾਉਂਟੇਨਜ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਇਸ ਸੜਕ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਸਾਡੀ ਫੇਰੀ ਦੌਰਾਨ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇਗਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਿਲਡਰੇਡ ਹੇਨਸ ਨੋਏਸ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਸੀ ਜੋ ਬ੍ਰਿਘਮ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਭੂਤਰੇ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਬ੍ਰਿਘਮ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਘਰ ਦੇ ਹੇਠਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਲੰਬੇ ਕੇਂਦਰੀ ਹਾਲ ਅਤੇ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ।
ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਟੀਮ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲਿਆਉਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਕੁਝ ਫਿਲਮਾਂਕਣ ਖੁਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇੰਟਰਵਿਊਆਂ ਦੀ, ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ, ਐਥਲ ਮੇਅਰਜ਼ ਦੀ ਕਬਰਸਤਾਨ ਦੀ, ਆਵਾਜ਼ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਖਰਕਾਰ ਵਾਟਰਫੋਰਡ, ਮੇਨ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਏਥਲ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਉਂ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਮੰਗੀ, ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਪਹੁੰਚੇ, ਉਹ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਣ ਲੱਗੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਨੂੰ ਲੈ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਰ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੱਲਦੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਕੁੱਤਾ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਦਾ ਹੋਵੇ।
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਰੋਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਉੱਪਰਲੀ ਖਿੜਕੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਉਸਨੇ ਪੀਲੀ ਟੋਪੀ ਅਤੇ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਕੁੱਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਯੁੱਗ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਬਾਹਰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵੱਲ ਘੂਰ ਰਹੀ ਹੈ।"

ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਸਜਾਏ ਹੋਏ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਏ; ਅਗਸਤ ਦੇ ਅੱਧ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਗਰਮ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਘਰ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਸਾਰੇ ਫਰਨੀਚਰ ਨੂੰ ਸੰਘੀ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਜੀਵੰਤ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ ਹਾਂ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ, ਤਾਂ ਏਥਲ ਨੇ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਖਿੜਕੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਔਰਤ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ।
“ਡੂੰਘੀਆਂ ਭੂਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ, ਮੁੱਖ ਗੱਲ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ, ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਨੱਕ, ਉਸਨੇ ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਟੋਪੀ ਪਿੱਛੇ ਖਿੱਚ ਲਈ ਹੈ, ਗੂੜ੍ਹੇ ਲਾਲ-ਭੂਰੇ ਵਾਲ," ਐਥਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਖਿੱਚਦਾ ਰਿਹਾ, ਕੈਮਰਾ ਉਸ ਪਾਸੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਿੱਥੇ ਐਥਲ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਭੂਤ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਤਸਵੀਰਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਖਾਸ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ, ਅਤੇ ਐਥਲ ਵੈਸੇ ਵੀ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਮਾਹਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਭਾਵ ਉਹ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਬਣਨ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਐਥਲ ਨੂੰ ਔਰਤ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਦੋਸਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਹਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਰੱਖ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਐਥਲ ਨੂੰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਪਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਐਥਲ ਨੇ ਸੁਣਿਆ, ਫਿਰ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਇਜ਼ਾਬੇਲ, ਇਜ਼ਾਬੇਲ ਕਹਿਣਾ ਪਸੰਦ ਹੈ...।"
"ਇਸਦਾ ਘਰ ਨਾਲ ਕੀ ਸਬੰਧ ਹੈ?"
"ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਏਥੇਲ ਨੂੰ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਦੱਸੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਏਥੇਲ ਨੇ ਭੂਤ ਨਾਲ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਏਥੇਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦਿਲਾਸਾ ਮਿਲਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਔਰਤ ਰੋਦੀ ਰਹੀ।

ਅਸੀਂ ਘਰ ਦਾ ਦੌਰਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਆਉਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ; ਅਸੀਂ ਘਰ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਐਥਲ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗੇ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੇ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਰਹੇ, ਐਥਲ ਨੂੰ ਹੋਰ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ।
"ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਪਰਤਾਂ ਹਨ... ਤਿੰਨ ਪਰਤਾਂ... ਇੱਥੇ ਲੜ ਰਹੇ ਅਤੇ ਮਰ ਰਹੇ ਆਦਮੀ..." ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਭਾਰਤੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ... ਫਿਰ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਮੁੰਡਾ ਹੈ... ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ... ਬੰਦੂਕਾਂ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ, ਖੂਨ ਵਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ... ਕੋਈ ਜੁੱਤੀ ਨਹੀਂ... ਬਹੁਤ ਪਿੱਛੇ... ਆਦਮ... ਜੋਸਫ਼... ਬਾਲਥਾਜ਼ਾਰ... ਜੰਗ ਦੇ ਪੀੜਤ... ਘਰ ਵੱਖਰਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ... ਉਹ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਪਏ ਹਨ, ਦਰਦ ਨਾਲ ਕਰਾਹ ਰਹੇ ਹਨ... ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਝੜਪ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਮਾਦਾ ਭੂਤ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਅਸੀਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ। ਏਥਲ ਨੇ ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਕੁਰਸੀ ਚੁਣੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਰਗੀ ਸਥਿਤੀ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ।
"ਮੈਂ ਹੈਟੀ...ਅਤੇ ਮਾਰਟਿਨ ਦੇ ਨਾਮ ਸੁਣਦਾ ਹਾਂ...ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਔਰਤ ਦੇ ਨਹੀਂ...ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮਰਦਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ...ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ, ਬਾਹਰ...ਗੋਲੇ? ਕੁਝ ਹੋਰ...ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਰ ਹੈ। ਉਹ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਊਰਜਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਔਰਤ ਨੂੰ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਲੂਥਰ ਨਾਮ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਰੀਗੋਲਡ ਨਾਮ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ...ਮੈਰੀ...ਕੋਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲ ਗਿਆ ਹੈ।" ਮੈਂ ਏਥਲ ਨੂੰ ਅਸਲ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਭੂਤਕਾਲ ਦੇ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਅੰਤਰ ਬਾਰੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਤਜਰਬੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜੋ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਰਤੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖਿੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਖੰਡਿਤ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।

"ਅਬਰਾਹਾਮ..." ਏਥਲ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਸੁੰਨ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਅਗਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਜੋ ਅਸੀਂ ਸੁਣਾਂਗੇ ਉਹ ਉਸਦੇ ਗਾਈਡ, ਐਲਬਰਟ ਦੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹੋਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਅਜਨਬੀ ਦੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ - ਪਰ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਏਥਲ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।
"ਇਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਅਬਰਾਮ... ਅਬਰਾਮ..." ਉਸਨੇ ਹਾਏ-ਹਾਏ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਐਲਬਰਟ ਨੂੰ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।
ਏਥੇਲ ਦਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਚਿਹਰਾ ਹੁਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਗੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਹੁਤ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਉਸਦੇ ਗਲੇ ਦੁਆਲੇ ਸਨ, ਜੋ ਦਮ ਘੁੱਟਣ ਵਰਗਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ; ਅਸਪਸ਼ਟ ਚੀਕਾਂ ਅਤੇ ਓਹ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਨਿਕਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜਣ ਵਾਲਾ ਕੌਣ ਸੀ, ਪਰ ਕਰਾਹਾਂ ਜਾਰੀ ਰਹੀਆਂ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਏਥੇਲ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਫੋਰਸ ਨੇ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਜਾਂ ਗਲੇ 'ਤੇ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਫਾਂਸੀ ਜਾਂ ਗਲਾ ਘੁੱਟਣ ਨਾਲ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ, ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਪਛਾਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਕੋਮਲ ਸੁਰ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਦਰਦ ਹੁਣ ਬੀਤੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਯਾਦ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜੀਵ ਨੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਅਬਰਾਹਾਮ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਸੀ।
"ਅਬਰਾਹਾਮ...ਏਬੇਨ...ਮੇਰੀ ਜੀਭ!" ਹਸਤੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜੀਭ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਵਰਤ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਜੀਭ ਕੱਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਬੋਲਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬੋਲਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ "ਮੇਰਾ ਘਰ" ਸਮਝ ਸਕਿਆ।

ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਘਰ ਹੈ?
"ਹਾਂ...ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ...ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ?"
"ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੋਸਤ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਕੀ ਇਹ ਤੇਰਾ ਘਰ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ......"
"ਤੁਹਾਡੀ ਉਮਰ ਕੀ ਹੈ?"
ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ।
ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਹੈ?
"ਅਠੱਤਰ... ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ...ਉਨੱਤਰ...।"
"ਤੁਹਾਡੀ ਉਮਰ ਕੀ ਹੈ?"
"ਬੁਢ਼ਾ ਆਦਮੀ... ਬਵੰਜਾ ਸਾਲ ਦਾ...।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਜਨਮ ਕਿਥੇ ਹੋਇਆ?"
"ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ...ਲੋਏਲ...।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਦੁੱਖ ਦਿੱਤਾ?"
ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਉਹ ਫਿਰ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਧੁੰਦਲੀ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਜੀਭ ਕੱਟਣ ਦੇ ਲੱਛਣ ਦੁਬਾਰਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਸ਼ਾਂਤ ਕੀਤਾ।
ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਾ ਬਦਲਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੜੇ ਚਰਚ ਗਏ ਸੀ?"
“ਮੈਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਰਚ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ...,” ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ?"
"ਸੇਂਟ ਫਰਾਂਸਿਸ... ਐਪੀਸਕੋਪਲ।"
ਮੈਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜੀਵ ਨੂੰ ਹੁਣ ਆਰਾਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਫਿਰ ਤੋਂ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮਾਧਿਅਮ ਤੋਂ ਵੀ ਡਰ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਇਨਸਾਫ਼ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ... ਇਨਸਾਫ਼..."।

ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਉਹ ਹਰ ਰਾਤ ਉੱਥੇ ਲੜਦੇ ਹਨ..."
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਉਹ ਇਸਦੇ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਮੇਰੀ ਧੀ... ਲੀਜ਼ਾ... ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ...."
"ਉਸਦੀ ਉਮਰ ਕਿੰਨੀ ਹੈ?"
"ਤੇਰਾਂ... ਉਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਰੋਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਰੋਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਰੋਂਦੀ ਹੈ... ਸਾਰਾ ਖੂਨ... ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ..."
"ਤੇਰੀ ਪਤਨੀ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"
"ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਗਿਆ। ਜੋਹਾਨਾ... ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਨਾ ਲੈਣਾ... ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਗਿਆ।"
"ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਸੀ?"
"ਇਸ ਸਾਲ। ਹੁਣੇ...।"
"ਉਹ ਤੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਛੱਡ ਗਿਆ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।"
"ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਗਈ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।"
ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਜਾਵਾਂਗਾ... ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ..."
"ਤੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਕੀ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹਨ?"
"ਓ ਨਹੀਂ...."
"ਉਹ ਕਦੋਂ ਮਰਿਆ?"
“1776.”

ਹੁਣ ਲਹਿਜ਼ੇ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਉਸਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ?"
ਪਾਣੀ ਦੇ ਪਾਰ... ਅਟਲਾਂਟਿਕ ਮਹਾਂਸਾਗਰ... ਘਰ...
"ਤੁਹਾਡੇ ਲੋਕ ਕਿੱਥੋਂ ਆਏ?"
"ਵੈੱਲਜ਼...ਗ੍ਰੀਨੌ...।"
ਹੋਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਪੰਜਵੀਂ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਕੈਪਟਨ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, “ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ?” ਜਵਾਬ ਮਾਣ ਨਾਲ ਆਇਆ।
"ਰਾਜਾ।"
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਦੇ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਦਾ ਨਾਮ ਪੁੱਛਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਹਿੱਲਿਆ... "ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਨਾਗਰਿਕ ਹਾਂ... ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ!"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਦੇਸ਼ ਭਗਤ ਹੋ ਜਾਂ ਟੋਰੀ?"
ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇਵਾਂਗਾ," ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਟੋਰੀ ਪਾਰਟੀ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਾਗਲ ਕਿਹਾ; ਫਿਰ ਮੈਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਵਜੋਂ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਜਿਸਦਾ ਉਸਨੇ ਕੌੜਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
ਜੰਗ ਦੌਰਾਨ ਦੋਸਤਾਂ ਦੀ ਕੀ ਮਹੱਤਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ?
ਮੈਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਜੰਗ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।
"ਜੰਗ ਅਜੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਈ...ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਹਾਂ...ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਭੜਕਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾ ਕਰੋ...।"

ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਦਾ ਨਾਮ ਪੁੱਛਿਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਾਰ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਵਾਬ ਮਿਲਿਆ: ਬ੍ਰੋਡਰਿਕ। ਉਹ ਘੋੜਸਵਾਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਪੈਦਲ ਸੈਨਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਜਵਾਬ ਮਿਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੰਜਵੀਂ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਕੁਝ ਸਾਥੀ ਅਫਸਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਪੁੱਛੇ।
“ਸਾਰੇ ਮਰ ਗਏ ਨੇ...,” ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸੁਰ ਬਦਲਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਾਮ ਲੈਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, “ਐਂਥਨੀ... ਮਰਡੋਕ... ਸਰਜਨ... ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਦਰਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ!”
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਅਫ਼ਸਰ ਯਾਦ ਹੈ?"
"ਮੈਥਿਊ..."
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਹੜੀਆਂ ਲੜਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। "ਚੈਂਪਲੇਨ...ਸੇਂਟ ਲਾਰੈਂਸ...ਇਹ ਬੁਰਾ ਹੈ, ਇਹ ਬੁਰਾ ਹੈ...।"
ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਉਤੇਜਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਸਮਾਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਬੀਤ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਗਰੀਬ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਰਿਹਾਅ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਉਸਨੇ ਯੁੱਧ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਜ਼ਾ ਕੀਤਾ।
"ਉਹ ਹੁਣ ਘਰ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ...ਹੈਟਰਸ...ਅੱਗ...ਮੈਂ ਥੱਕ ਗਿਆ ਹਾਂ।"
ਮੈਂ ਇੱਕ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਘਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵੇ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਝੱਲੇ ਸਨ।
“ਮੇਰਾ ਘਰ...ਮੇਰੀ ਭਾਸ਼ਾ...ਭਾਰਤੀ,” ਉਹ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ।
ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਏਥਲ ਦੇ ਆਤਮਾ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ (ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਪਤੀ), ਐਲਬਰਟ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ। ਐਲਬਰਟ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਮਾਦਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਉਸ ਆਤਮਾ ਦੀ ਧੀ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਹੁਣੇ ਆਜ਼ਾਦ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਹੁਣ

ਸੰਚਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਣ। ਐਲਬਰਟ ਸਮਝ ਗਿਆ ਅਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਹਲਕੀ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਔਰਤ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਜੇ ਵੀ ਸੰਮੋਹਿਤ ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਆਉਣ ਲੱਗੀ। "ਏਲਾ..." ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਆਵਾਜ਼ ਮੱਧਮ ਜਿਹੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ।
ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਬੱਚੀ ਹੈ। ਬੱਚੀ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਲੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੁਹਰਾਇਆ, ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਐਲਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਘਰ ਨਾਲ ਕੀ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ... ਹਰ ਰੋਜ਼... ਵਿਲੀਅਮ... ਮੇਰੇ ਘਰ ਆਉਂਦਾ ਸੀ..."
"ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਗਿਆ ਸੀ?"
ਹੁਣ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਘਬਰਾਹਟ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਸਾਲ ਵੈਲੇਨਟਾਈਨ ਡੇਅ 'ਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ... ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਸੀ।
ਵਿਲੀਅਮ ਕੌਣ ਸੀ? ਕੀ ਉਹ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਸੀ?
ਇਸ ਨਾਲ ਉਹ ਡਰ ਗਈ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸੋ!
ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਅੱਗੇ ਮਿੰਨਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਕਹਾਣੀ ਬੁਰੀ ਲੱਗਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਵਿਲੀ, ਐਲਾ, ਬੱਚਾ...ਅਤੇ ਕੋਈ ਪਤੀ ਨਹੀਂ?
ਹੁਣ ਉਹ ਬੇਕਾਬੂ ਹੋ ਕੇ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ। "ਵਿਲੀ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ...ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"
ਉਹ ਘਰ ਕੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ?
"ਵਿਲੀ ਦਾ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰੋ...ਹਮੇਸ਼ਾ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ। ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਾਂਗੀ ਅਤੇ ਲਿਲੀ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਾਂਗੀ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਵਿਲੀ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?"

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਜਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਪਿਛਲੇ ਦੁੱਖਾਂ ਕਾਰਨ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ। "ਇਹ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਹੈ...ਉਹ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਹੋਵੇਗਾ...ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸੋ...ਮੈਨੂੰ ਹੁਣੇ ਲੈ ਜਾਓ...ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਿਆਹੇ ਹੋਏ ਹਾਂ...ਪਰ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ...ਵਿਲੀ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ..." ਹੁਣ ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ।
"ਐਂਡਰਿਊ... ਮੇਰਾ ਪਤੀ...।"
ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਗਾਈਡ, ਐਲਬਰਟ, ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇਹ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਰੌਲਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰ ਗਿਆ।
"ਉਹ ਬਾਹਰ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ," ਐਲਬਰਟ ਨੇ ਇਸ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਵਿਸਫੋਟ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਸਮਝਾਇਆ।
ਅਸੀਂ ਇਸ ਵੇਲੇ ਕਿਸ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹਾਂ?
"ਉਹ ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਕੁੜੀ।"
ਕੀ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਆਈ ਹੈ?
"ਹਾਂ, ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤ... ਉਹ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ।"
ਫਿਰ ਐਲਬਰਟ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਖਿੜਕੀ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਪਛਾਣ ਬਾਰੇ ਉਲਝਣ ਪੈਦਾ ਹੋਈ। ਅਲਬਰਟ ਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੱਲ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਫ਼ਸੋਸ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਐਂਡਰਿਊ ਦੂਜੀ ਔਰਤ ਦਾ ਪਿਤਾ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲੀ ਔਰਤ ਨੇ ਹਾਰ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਦੂਜੀ ਔਰਤ ਵੀ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕੀ, ਅਲਬਰਟ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ।

"ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਸਾਡੇ ਪਾਸੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨੇੜੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਧਰਤੀ ਦੇ ਤਲ 'ਤੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਹੋ।"
ਸਾਨੂੰ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿ ਹੁਣ ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਐਲਬਰਟ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਏਥਲ ਆਪਣੇ ਆਮ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ, ਉਸਦੇ ਮਾਧਿਅਮ ਰਾਹੀਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਜਾਣ। ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦੋ ਔਰਤਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਰ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਸੀ, ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਆ ਗਈਆਂ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਂਥਨੀ ਬਰੂਕਸ, ਜੋ ਸਾਡੀ ਫੇਰੀ ਤੋਂ ਦੋ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਨੇ ਇਹ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਂ ਸੁੱਤੀ ਪਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਸਰਸਰਾਹਟ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਾਗ ਗਈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ। ਪਰ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੇਟ 'ਤੇ ਦਬਾਅ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਮੇਰੇ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਚਾਦਰਾਂ ਖਿੱਚ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਸਰੋਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਘਬਰਾ ਗਈ। ਮੈਂ ਬਾਥਰੂਮ ਜਾਣ ਲਈ ਉੱਪਰ ਗਈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹੀ, ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਧੱਕਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਰੇਲਿੰਗ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਫੜ ਲਿਆ।"
ਫਿਰ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਿਲਡਰੇਡ ਹੇਨਸ ਨੋਏਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਵਰਗੀ ਔਰਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੈੱਲ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਨਿਵਾਸੀ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਉਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਬ੍ਰਿਘਮ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਦੱਸੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਕੇਨ ਬ੍ਰਿਘਮ ਨੇ ਖੁਦ ਗੱਲ ਕੀਤੀ,

ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ।
ਮੈਂ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਪੇਂਟਿੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦਾ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸੀ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਵੇਰ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਲਗਭਗ 11 ਵਜੇ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਅਤੇ ਖਿੜਕੀਆਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਸਨ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਡੌਰਿਸ ਉੱਪਰ ਸੀ, ਮੈਂ ਇਕੱਲਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਪੇਂਟਿੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਅਜੀਬ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਗੁਆਂਢੀ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਦਸਤਕ ਦਿੱਤੇ ਦਾਖਲ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।
"ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਬਾਹਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜ ਕੇ, ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਛੋਟੀ, ਪਤਲੀ ਔਰਤ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਫੁੱਲਾਂ ਵਾਲੀ ਛਪਾਈ ਵਾਲੀ ਸੂਤੀ ਡਰੈੱਸ, ਐਨਕਾਂ ਅਤੇ ਫਲੈਟ-ਹੀਲ ਵਾਲੇ ਆਕਸਫੋਰਡ ਜੁੱਤੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਹ ਸਭ ਦਿਨ-ਦਿਹਾੜੇ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਕੀ ਕਹਾਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਘਰ ਆਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਹਿਣ ਹੀ ਵਾਲੀ ਸੀ, 'ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ?' ਮੈਂ ਬੱਸ ਇਹੀ ਸੋਚ ਸਕੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ। ਮੈਂ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਭੱਜ ਗਈ, ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਕਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਕਈ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਗਰਮੀਆਂ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਦੋਵੇਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਠੰਡੀ ਹਵਾ ਨਾਲ ਕਈ ਵਾਰ ਜਗਾਏ ਗਏ। ਇਹ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, ਬਸ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਏ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਜਾਗੇ, ਅਸੀਂ ਕੰਧ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੱਚਦੀ ਦੇਖੀ! ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਬਾਹਰੋਂ ਕੋਈ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਰਿਹਾ।"

ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬ੍ਰਿਘਮ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਦੱਸਣਗੀਆਂ।
“ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇਹ ਘਰ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ,” ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੌਰਿਸ ਬ੍ਰਿਘਮ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, “ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਵਜੇ। ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਉੱਪਰ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਕਿਤੇ ਬਾਹਰ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਕੱਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਇੱਥੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਚਿੱਟੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ, ਹਨੇਰਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਸੀ। ਇਹ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਤੱਕ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਤਿੱਖੇ ਗੁਣ, ਉਸਦੇ ਐਨਕਾਂ ਦੀ ਰੂਪਰੇਖਾ, ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪਗ ਕੁੱਤਾ, ਉਸਦਾ ਲੰਮਾ ਪਹਿਰਾਵਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਜੁੱਤੇ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ - ਅਚਾਨਕ, ਪਰਛਾਵਾਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਠੰਡੀ ਹਵਾ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਆਈ, ਘੁੰਮਦੀ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਕੁਰਸੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਰੁਕ ਗਈ। ਅਚਾਨਕ, ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ। ਫਿਰ, ਅਚਾਨਕ, ਮੇਰੀ ਕੁਰਸੀ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਠੰਢੀ ਹਵਾ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਦੂਰ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ, ਲਗਭਗ ਹਰ ਰਾਤ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ, ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਾਗ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿ ਕੋਈ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ ਇੱਕ ਟਿਮਟਿਮਾਉਂਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਦੂਜੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਵੀ ਅਸੀਂ ਜਾਗ ਜਾਂਦੇ ਸੀ।” ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਚਲਾਈਆਂ! ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਨੇੜੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਰਾਤ, ਇੱਕ ਗੁਆਂਢਣ ਘਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਉਹੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਈ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼। ਹਵਾ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ। ਛੱਤ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹਨੇਰਾ ਪਰਛਾਵਾਂ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਕਸਰ, ਜਦੋਂ ਬੱਚੇ ਬਿਮਾਰ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਅਸੀਂ ਇਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਇਹ ਭਾਵਨਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਦੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ।
ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਇਸ ਔਰਤ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬ੍ਰਿਘਮ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਔਰਤ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਜ਼ ਦੀ ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾ ਦੌਰਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੁਝ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਲਈ ਕੇਨ ਬ੍ਰਿਘਮ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ।
"ਇਹ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। "ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ ਜੋ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਅਸੀਂ ਘਰ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੋਜ ਕੀਤੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਮੈਂ ਸਾਹਮਣੇ ਦੀ ਖੁਦਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨਾਲੀਆਂ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਇੱਟਾਂ ਮਿਲੀਆਂ, ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਘਰ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕਮਰਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਹਾਂ, ਉਹ ਅਸਲ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਨਕਲਾਬੀ ਯੁੱਧ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਮਹਾਂਦੀਪੀ ਸੈਨਿਕਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਝੌਂਪੜੀ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ।"
ਇਹ ਝੌਂਪੜੀਆਂ ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਦੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਬਦਲੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਵੀ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਘਰ ਦਾ ਕਈ ਵਾਰ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ 1870 ਦੇ ਆਸਪਾਸ। ਇਹ ਸ਼ਹਿਰ 1775 ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਵਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਜੋ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਹਨ ਉਹ ਲਗਭਗ 1800 ਦੇ ਹਨ। ਘਰ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੰਤਕਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਨਾਲਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਮਿਊਟੀਨੀ ਬਰੁੱਕ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਬਗਾਵਤ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਖੂਨ-ਖਰਾਬਾ ਹੋਇਆ। ਇੱਥੇ ਭਾਰਤੀ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ; ਹਾਂ, ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਾਰਤੀ ਇਲਾਕਾ ਸੀ। ਇਹ ਕਦੇ ਬਹੁਤ ਸੰਘਣੀ ਆਬਾਦੀ ਵਾਲਾ ਇਲਾਕਾ ਸੀ; 1900 ਤੱਕ ਇੱਥੇ ਅਜੇ ਵੀ ਘਰ ਸਨ।

ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਹੁਣ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ: ਜਿਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਹੁਣ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕੱਲਾ ਸੀ।
"ਅਸਲ ਸ਼ਹਿਰ ਇਸ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਬਣਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ," ਸ਼੍ਰੀ ਬ੍ਰਿਘਮ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਜੀਬ ਸੰਜੋਗ (ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੈ!) ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕਈ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੈਨੇਡਾ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ।
"ਸਾਨੂੰ ਹੁਣੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਭਰਾਵਾਂ ਨੇ, ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਸਮੇਤ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਘਰ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ," ਬ੍ਰਿਘਮ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਮੌਤ ਇਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੋ ਗਈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁਝ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਿਰਫ ਸਥਾਨਕ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੀ?" ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ, ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ।"
ਮਿਸਟਰ ਬ੍ਰਿਘਮ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਉਹ ਛੋਟੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਭੂਰੇ ਸਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਸਿਹਤਮੰਦ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ - ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਰਹੱਸਮਈ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ। ਅਸੀਂ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ।" "ਕੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਗੱਲ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?" "ਖੈਰ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਕੁਝ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਮਾਲਕ ਸਨ, ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਾਮ ਐਥਲ ਮੇਅਰਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਨਾਮਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਏਬੇਨ।"

"ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਇਜ਼ਾਬੇਲ ਨਾਮ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬ੍ਰਿਘਮ ਨੇ ਟੋਕਿਆ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮਤਲਬ ਐਲਿਸ ਬੈੱਲ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀ ਔਰਤ ਦੀ ਸਾਬਕਾ ਮਾਲਕਣ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ।" "ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੱਲ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ: ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਸਬੰਧ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਸਾਬਕਾ ਮਾਲਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਾ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ," ਕੇਨ ਬ੍ਰਿਘਮ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਸਦਾ ਗਰਭਪਾਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਨਾਲ ਹੀ, ਇਹ ਮਹਾਂਦੀਪੀ ਸਿਪਾਹੀ ਲੋਵੇਲ, ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਤੋਂ ਆਏ ਸਨ; ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਵਾਇਤੀ ਮੂਲ ਸਥਾਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮੇਨ ਅਜੇ ਇੱਕ ਰਾਜ ਵਜੋਂ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਹ ਇਲਾਕਾ ਅਜੇ ਵੀ ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੱਲ: ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੈੱਲ ਦਾ ਸਸਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੈੱਲ ਦੀ ਮੌਤ ਨੇੜਲੇ ਨਰਸਿੰਗ ਹੋਮ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੈੱਲ ਦਾ ਫਲੋਰੀਡਾ ਵਿੱਚ। ਪਰ ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।"
"ਖੈਰ, ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਇੱਕ ਹੈ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੱਸ ਪਏ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਬ੍ਰਿਘਮ ਜੋੜਾ ਏਥੇਲ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਕਹੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਦੀ ਹੋਰ ਜਾਂਚ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰੇਗਾ।
ਸ਼੍ਰੀ ਬ੍ਰਿਘਮ ਨੇ ਆਪਣਾ ਵਾਅਦਾ ਨਿਭਾਇਆ। 21 ਅਗਸਤ, 1967 ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਅਤੇ ਖੇਤਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਸੰਬੰਧੀ ਆਪਣੀਆਂ ਵਾਧੂ ਖੋਜਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਭੇਜੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਓਨੀ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੰਨੀ ਮੈਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਇਸਨੇ ਏਥੇਲ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਖੁਦ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਗਿਆ, ਬ੍ਰਿਘਮ ਪਰਿਵਾਰ ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਅਗਸਤ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਸਾਬਕਾ ਪਤਨੀ, ਕੈਥਰੀਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਘਰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਕੇਨ ਬ੍ਰਿਘਮ ਨੇ ਨਵੇਂ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਪੁਰਾਲੇਖਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, 20 ਅਗਸਤ, 1968 ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਵੱਡੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਪੁਸ਼ਟੀ ਸਮੱਗਰੀ ਭੇਜੀ, ਜੋ ਇੱਥੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।
ਐਥਲ ਮੇਅਰਸ ਦੀ ਮਾਧਿਅਮੀਅਤ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਸਹੀ ਸਾਬਤ ਹੋਈ। ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਜੋ ਨਾਮ ਦੱਸੇ - ਬੈੱਲ, ਏਬੇਨ, ਮਰਡੋਕ, ਬਲੈਕਗਾਰਡ, ਵਿਲੀ, ਅਬ੍ਰਾਹਮ - ਸਾਰੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਸਨ! ਇਹ ਕੋਈ ਸਿਰਫ਼ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਕੋਈ ਸਿਰਫ਼ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਨਹੀਂ ਸਨ... ਸਗੋਂ ਅਤੀਤ ਦੇ ਲੋਕ ਸਨ।
20 ਅਗਸਤ, 1968
ਪਿਆਰੇ ਹੰਸ,
ਕੈਥੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਦੁਬਾਰਾ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਗਰਮੀਆਂ ਤੋਂ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਾਧੂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਭੇਜਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਘਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਲਕ੍ਰਮ ਵੀ ਨੱਥੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਲੱਭ ਸਕੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਗਰਮੀਆਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ (ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੇਨ ਗਏ ਸੀ), ਅਸੀਂ ਯੌਰਕ, ਮੇਨ ਵਿੱਚ ਡੀਡਜ਼ ਦੀ ਰਜਿਸਟਰੀ ਵਿੱਚ ਕਈ ਘੰਟੇ ਬਿਤਾਏ, ਪਰ ਕੋਈ ਸੁਰਾਗ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਇੰਨੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਕਿ ਕੋਈ ਖਾਸ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸਾਡੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਸ਼ੈਲੀ, ਸਮੱਗਰੀ, ਆਦਿ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਘਰ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਹਿੱਸਾ ਸਾਡੇ ਅਸਲ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ - ਸਾਡਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ 1700 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਮੱਧ ਦਾ ਹੈ।

ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ (ਜੋ ਕਿ ਬਦਨਾਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਗਲਤ ਹੈ), ਵਿਲਾਰਡ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਮੁੰਡੇ, ਜਿਸਦੇ ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਨੇੜੇ ਹੀ ਇੱਕ ਫਾਰਮ ਸੀ, ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਜ਼ਖਮੀਆਂ, ਮ੍ਰਿਤਕਾਂ ਜਾਂ ਲਾਪਤਾ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਸੂਚੀਬੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਮੇਰੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਮੈਨੂੰ ਸਹੀ ਸਮਝਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਸਿਰਫ ਡਬਲਯੂ. ਵਿਲਾਰਡ ("ਵਿਲੀ"?) ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੂਚੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ, ਉਸ "ਭੂਤ" ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਨਾਮ "ਇਜ਼ਾਬੇਲ" ਸੀ; ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਬੇਲ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ 1851 ਤੋਂ 1959 ਤੱਕ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਨ, ਅਤੇ ਏਬੇਨ ਬੈੱਲ 1820 ਤੋਂ 1900 ਤੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ! ਇਹ ਅਜੀਬ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ 1874 ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਹਰ ਦੂਜੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਉਂ ਹੈ? ਕੀ "ਇਜ਼ਾਬੇਲ" ਬੇਲ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਰੂਪ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਕੋਈ ਇਜ਼ਾਬੇਲ ਬੈੱਲ ਸੀ? ਇੱਕ ਸਦੀਵੀ ਕੈਲੰਡਰ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ 1800 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਮੱਧ ਵਿੱਚ, ਮੰਗਲਵਾਰ, ਸੇਂਟ ਵੈਲੇਨਟਾਈਨ ਡੇ, 1865, 1860 ਅਤੇ 1854 ਵਿੱਚ 14 ਫਰਵਰੀ ਨੂੰ ਆਇਆ ਸੀ; ਪਹਿਲਾ ਸਭ ਤੋਂ ਤਰਕਪੂਰਨ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਕੀ ਦੋ ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਨਹੀਂ ਡਿੱਗੇ ਸਨ - ਜੋ ਕਿ 26 ਮਈ, 1865 ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋਇਆ ਸੀ!*
ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਨੋਟਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹਨ।
ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਸਾਡੇ ਇਲਾਕੇ ਦੀ ਗਲੀ ਅਤੇ ਪਹਾੜੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ "ਬਲੈਕਗਾਰਡ" ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਰੁੱਖਾ"। ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ 1850 ਦੇ ਨਕਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਘਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਵੀ ਪਰਿਵਾਰਕ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ... ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਈ ਮਾਲਕ ਸਨ, ਜਾਂ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਲਕ "ਰੁੱਖਾ" ਸਨ - ਜੋ ਕਿ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਬੇਲ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਾ ਹੋਣ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਪਹਿਲੂ ਹੈ।

ਹੁਣ, ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੁਝ ਹੋਰ ਦਿਲਚਸਪ ਜਾਣਕਾਰੀ: 1) ਅਸੀਂ ਆਖਰਕਾਰ ਘਰ ਵੇਚਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਵਰਗਾ ਹੈ... ਮੈਂ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਯਥਾਰਥਵਾਦੀ ਵੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਅਕਸਰ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਮੂਰਖਤਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਸ ਸਮੇਂ ਕੁਝ ਸੰਭਾਵੀ ਖਰੀਦਦਾਰ ਹਨ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਦਬਾਅ ਹੇਠ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਨਵਾਂ ਮਾਲਕ ਇਸਨੂੰ ਓਨਾ ਹੀ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰੇ ਜਿੰਨਾ ਅਸੀਂ ਕਰਦੇ ਸੀ।
2) ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਭ ਤੋਂ ਅਜੀਬ ਗੱਲ... ਡੌਰਿਸ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਫੋਟੋਆਂ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਡਬਲਿਨ, ਆਇਰਲੈਂਡ ਤੋਂ ਆਏ ਇੱਕ ਵਿਜ਼ਟਰ ਦੁਆਰਾ ਲਈ ਗਈ ਇੱਕ ਸਲਾਈਡ ਦਾ ਰੰਗੀਨ ਪ੍ਰਿੰਟ ਮਿਲਿਆ। ਅਤੇ, ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਘਰ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਗਲੀ ਦੇ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਤਿੰਨ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਫਿਰ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਲਾਈਡ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਘਰ (ਗਲੀਆਂ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ) ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਿਰਫ ਡੇਢ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਉੱਚਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਦੇਖ ਸਕੀਏ ਕਿ ਇਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਪਡੇਟ ਕਰਦਾ ਰਹਾਂਗਾ!
ਖੈਰ, ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਿੱਖਿਆ... ਜੋ ਕਿ ਲਗਭਗ ਸਾਰੇ ਹੀ ਐਥਲ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇੱਕ ਯਥਾਰਥਵਾਦੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਭੁੱਲਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇ, ਸਾਨੂੰ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜੋ।
ਤੁਹਾਡਾ,
*ਵਿਲੀ ਮੰਗਲਵਾਰ, ਵੈਲੇਨਟਾਈਨ ਡੇ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਦੋ ਗੱਲਾਂ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹਨ। ਐਥਲ ਜੌਹਨਸਨ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਕਈ ਰੂਪਾਂ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਪੱਕੇ

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਅਖੌਤੀ ਅਲੌਕਿਕ ਜਾਂ ਅਲੌਕਿਕ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਜੋ ਤਸਵੀਰਾਂ ਬਣਾਈਆਂ ਉਹ ਅਖੌਤੀ ਸਕੋਟੋਗ੍ਰਾਫ ਸਨ, ਜੋ ਮਨੋ-ਚਿਕਿਤਸਾ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਰੋਰਸ਼ਾਚ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਸਮਾਨ ਸਨ; ਇਹ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਕਾਗਜ਼ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਅਤੇ ਫਿਰ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਚਿੱਤਰਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਸਨ।
ਪਰ ਸੱਚੀ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਸਪਸ਼ਟ ਤਸਵੀਰਾਂ, ਚਿਹਰੇ, ਆਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਅਤੇ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਜ਼ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕੈਮਰੇ ਨਾਲ ਤਸਵੀਰਾਂ ਖਿੱਚੀਆਂ ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਮੇਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵੇਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬ੍ਰਿਘਮ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਹੈਂਪਟਨ, ਵਰਜੀਨੀਆ ਵਿੱਚ ਵਸਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਕੇਨ ਅਤੇ ਡੌਰਿਸ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਸੁਹਾਵਣੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਸਾਡੇ ਆਖਰੀ ਸੰਪਰਕ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਅਗਸਤ 1970 ਵਿੱਚ, ਕੇਨ ਫਿਸਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਗਿੱਟੇ 'ਤੇ ਸੱਟ ਲੱਗ ਗਈ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਪੇਚੀਦਗੀਆਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈਆਂ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਬੇਵਕਤੀ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੇਨ ਦੇ ਬੇਚੈਨ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
ਸਵਰਗੀ ਸ਼੍ਰੀ ਕੇਨ ਬ੍ਰਿਘਮ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਖੋਜ ਸਮੱਗਰੀ ਇੱਥੇ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਉਸ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਬਿਹਤਰ ਵਿਚਾਰ ਦੇਣ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਸੀ।

* * *

ਬ੍ਰਿਘਮ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼:

1. ਰੌਬਰਟਸ, ਕੇਨੇਥ, ਦ ਮਾਰਚ ਟੂ ਕਿਊਬੈਕ, ਡਬਲਡੇ, 1938, ਪੰਨਾ 32. ਕਿੰਗ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ: ਥਾਮਸ ਮਰਡੌਕ।
2. ਕਾਰਪੇਂਟਰ, ਐਲਨ, ਐਨਚੈਂਟਮੈਂਟ ਆਫ਼ ਅਮਰੀਕਾ—ਮੇਨ, ਚਿਲਡਰਨ ਪ੍ਰੈਸ, 1966, ਪੰਨਾ 27—ਭਾਰਤੀ ਯੁੱਧ ਦੇ 85 ਸਾਲ, 1,000 ਤੋਂ ਵੱਧ ਮੇਨ ਨਿਵਾਸੀ ਮਾਰੇ ਗਏ, ਸੈਂਕੜੇ ਬੰਦੀ ਬਣਾਏ ਗਏ; ਸਾਲ 1675 ਤੱਕ, ਹੁਣ ਮੇਨ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ 6,000 ਯੂਰਪੀਅਨ ਵਸਨੀਕ ਸਨ।
3. ਸਮਿਥ, ਬ੍ਰੈਡਫੋਰਡ, ਰੋਜਰਸ ਰੇਂਜਰਸ ਅਤੇ ਫ੍ਰੈਂਚ ਅਤੇ ਇੰਡੀਅਨ ਵਾਰ, ਰੈਂਡਮ ਹਾਊਸ, 1956, ਪੰਨਾ 5—ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਫੋਰਟ ਵਿਲੀਅਮ ਹੈਨਰੀ ਨੂੰ ਆਤਮ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਗਏ, ਭਾਰਤੀਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਤਲੇਆਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ—ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਔਰਤਾਂ, ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਆਦਮੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ (1757); ਪੰਨਾ 6—ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਰੌਬਰਟ ਰੋਜਰਸ ਨੇ 1755 ਵਿੱਚ ਰੇਂਜਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕੰਪਨੀ ਬਣਾਈ, ਜੋ 1758 ਤੱਕ ਪੰਜ ਕੰਪਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ। ਏਬੇਨੇਜ਼ਰ ਵੈਬਸਟਰ ਨਿਊ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਘਰ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ; ਪੰਨਾ 46—ਕਰਨਲ ਬ੍ਰੈਡਸਟ੍ਰੀਟ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ; ਪੰਨਾ 176—ਏਬੇਨੇਜ਼ਰ, 1761 ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਕਪਤਾਨ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਲਬਾਨੀ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਨਿਊ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਮੇਹਿਟੇਬਲ ਸਮਿਥ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ...ਉਹ ਕਰਨਲ ਸਟੀਵਨਜ਼ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨਾਲ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸੈਲਿਸਬਰੀ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਉੱਤਰੀ ਕਿਨਾਰੇ 'ਤੇ 225 ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਵਸ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਨਕਲਾਬੀ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਲੜਿਆ।
ਆਕਸਫੋਰਡ ਕਾਉਂਟੀ ਰਜਿਸਟਰੀ ਆਫ਼ ਡੀਡਜ਼
(ਹਵਾਲੇ: ਕਿਤਾਬ 14, ਪੰਨਾ 18; ਕਿਤਾਬ 25, ਪੰਨਾ 295; ਕਿਤਾਬ 49, ਪੰਨਾ 254; ਕਿਤਾਬ 67, ਪੰਨਾ 264; ਕਿਤਾਬ 92, ਪੰਨਾ 158; ਕਿਤਾਬ 110, ਪੰਨਾ 149; ਕਿਤਾਬ 117, ਪੰਨਾ 268; ਕਿਤਾਬ 187, ਪੰਨਾ 197; ਕਿਤਾਬ 102, ਪੰਨਾ 135; ਕਿਤਾਬ 240, ਪੰਨੇ 477–478; ਕਿਤਾਬ 260, ਪੰਨਾ 381)
1805 ਵਿੱਚ ਅਬਰਾਹਿਮ (ਜਾਂ ਅਬਰਾਮ) ਵਿਟਨੀ ਨੇ ਨਾਥਨ ਜਵੇਲ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ।

1809 ਵਿੱਚ, ਨਾਥਨ ਜਵੇਲ ਨੇ (ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਘਰ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ) ਵਿਲੀਅਮ ਮੋਨਰੋ (1/9/09) ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ।
1823 ਵਿੱਚ ਜੋਨਾਥਨ ਸਟੋਨ ਦੀਵਾਲੀਆ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਘਰ ਪੀਟਰ ਗੈਰੀ (ਘਰ), ਥੈਡੀਅਸ ਬ੍ਰਾਊਨ ਅਤੇ ਜੋਸੀਆਹ ਸ਼ਾਅ (5/19/23) ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ।
1836 ਵਿੱਚ ਪੀਟਰ ਗੈਰੀ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਮੂਸਾ ਐਮ. ਮੇਸਨ (14/06/1836) ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ।
1848 ਵਿੱਚ ਜੌਨ ਗੈਰੀ ਨੂੰ ਡੈਨੀਅਲ ਬਿਲਿੰਗਸ (27/05/1848) ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।
1895 ਵਿੱਚ, ਸੇਮੰਥਾ ਬੈੱਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਕੈਰੋਲੀਨ ਬੈੱਲ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀ (3/4/95)
1940 ਵਿੱਚ ਐਡਨਾ ਕੁਲਹਾਨ (ਕੈਰੋਲੀਨ ਬੈੱਲ ਦੀ ਧੀ) ਨੇ ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਇਰਵਿੰਗ ਅਤੇ ਐਲਿਸ ਬੈੱਲ (11/7/40) ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀ।
1956 ਵਿੱਚ, ਐਲਿਸ ਬੈੱਲ ਆਰਚੀ ਅਤੇ ਏਥਲ ਬੈੱਲ ਦੇ ਘਰ ਚਲੀ ਗਈ (10/12/56) 1959 ਵਿੱਚ ਆਰਚੀ ਅਤੇ ਏਥਲ ਬੈੱਲ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਕੇ. ਈ. ਅਤੇ ਡੀ. ਐਮ. ਬ੍ਰਿਘਮ (1/59) ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀ।
ਖੰਡ 3, ਪੰਨਾ 484, 7 ਫਰਵਰੀ, 1799
ਵਾਟਰਫੋਰਡ ਦੇ ਇਸਹਾਕ ਸਮਿਥ ਨੇ 6 ਵੀਂ ਰੇਂਜ (ਦੱਖਣੀ ਹਿੱਸੇ) ਵਿੱਚ ਲਾਟ 2 ਨੂੰ ਹਾਰਵਰਡ ਦੇ ਨਥਾਨਿਏਲ ਗੈਰੀ ਨੂੰ $800 ਵਿੱਚ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ। ਡੀਡ ਦੀ ਮਿਤੀ 7 ਫਰਵਰੀ, 1799 ਸੀ, ਪਰ 24 ਸਤੰਬਰ, 1808 ਤੱਕ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। (ਵਿਆਹਿਆ: ਯੂਨਿਸ ਸਮਿਥ) (ਨੋਟ 1 ਅਤੇ 2 ਵੇਖੋ)
ਖੰਡ 3, ਪੰਨਾ 99, 6 ਜਨਵਰੀ 1800 (ਫ੍ਰਾਈਬਰਗ)
ਨਥਾਨਿਏਲ ਗੈਰੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਬੈਟੀ ਗੈਰੀ ਨੇ 6 ਵੀਂ ਰੇਂਜ ਵਿੱਚ ਲਾਟ 2 ਦੇ ਦੱਖਣੀ ਅੱਧ ਦੇ ਪੱਛਮੀ ਸਿਰੇ ਨੂੰ ਪੀਟਰ ਗੈਰੀ ਨੂੰ $400 ਵਿੱਚ

ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਡੀਡ 6 ਜਨਵਰੀ, 1800 ਨੂੰ ਯੌਰਕ ਵਿੱਚ ਨੋਟਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 2 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1801 ਨੂੰ, ਬੈਟੀ ਗੈਰੀ ਪੇਸ਼ ਹੋਈ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ, ਜੋ ਕਿ 11 ਫਰਵਰੀ, 1804 ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰਡ ਸੀ।
ਪੀਟਰ ਗੈਰੀ (ਜਾਂ ਗੈਰੀ), ਜਨਮ 1776 - ਮੌਤ 16 ਜੂਨ 1847
ਮੈਰੀ (ਜਨਮ 1782 - ਮੌਤ 16 ਮਾਰਚ 1830)
ਐਮ. ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ (ਜਨਮ 1787—ਮੌਤ 5/1/1858) ਸੀ. ਮੈਰੀ (ਜਨਮ 1834 ਜਾਂ 1804—ਮੌਤ 1844) (ਨੋਟ 3 ਵੇਖੋ) ਜੌਨ ਸੀ. (ਜਨਮ 1808) ਰੋਲੈਂਡ (ਜਨਮ 1810—ਮੌਤ 1842) ਐਮ. ਮਾਰੀਆ ਫੈਰਰ (ਜਨਮ 1811—ਮੌਤ 1842) ਐਬੀ (ਜਨਮ 1812—ਮੌਤ 1817) ਐਲਬ੍ਰਿਜ (ਜਨਮ 1815—ਅੰਨਾ ਜੇਨਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹਿਆ)
ਖੰਡ 92, ਪੰਨਾ 158, 27 ਮਈ, 1848
ਜੌਨ ਗੈਰੀ ਨੂੰ ਡੈਨੀਅਲ ਬਿਲਿੰਗਸ ਨੇ $100 (?) ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ। ਡੈਨੀਅਲ ਬਿਲਿੰਗਸ (ਜਨਮ 1780, ਟੈਂਪਲ, ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ)
...ਵਿਆਹਿਆ ਸਾਰਾਹ ਕਿਮਬਲ (ਜਨਮ 1786)
...ਸੀ. ਲੇਵਿਸ (ਵਿਲੀਅਮ ਹੈਮਲਿਨ ਨਾਲ ਵਿਆਹ) ਕੈਰੋਲੀਨ (ਜਨਮ 1810—ਜੀ. ਐਫ. ਵ੍ਹੀਲਰ ਨਾਲ ਵਿਆਹ—ਜਨਮ 1810) ਜਾਰਜ ਸੀ. (ਜਨਮ 1837—ਮੌਤ 1919) ...ਰੈਬੇਕਾ ਵਿਟਕੌਂਬ ਨਾਲ ਵਿਆਹ, ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਐਫ. ਕੰਪਨੀ, 9 ਵੀਂ ਰੈਜੀਮੈਂਟ—ਸਿਵਲ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ 3 ਸਾਲ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ) ਮਾਰੀਆ (ਕੈਲਵਿਨ ਹਾਫਟਨ ਨਾਲ ਵਿਆਹ) ਜੇਮਜ਼ ਆਰ. (ਐਸਥਰ ਕਲਾਰਕ ਨਾਲ ਵਿਆਹ) ਜੌਨ ਡੀ. (ਐਸਥਰ ਨੌਲਟਨ ਨਾਲ ਵਿਆਹ) ਮਿਰਾਂਡਾ
ਖੰਡ 102, ਪੰਨਾ 135, 14 ਅਕਤੂਬਰ, 1851

ਡੈਨੀਅਲ ਬਿਲਿੰਗਸ ਨੂੰ ਬੋਸਟਨ ਦੇ ਵਿਲੀਅਮ ਐੱਫ. ਬੈੱਲ ਅਤੇ ਟਿਮੋਥੀ ਬੈੱਲ ਨੇ $1,400 ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ।
ਖੰਡ 117, ਪੰਨਾ 268, 24 ਦਸੰਬਰ 1858
ਵਾਟਰਫੋਰਡ ਦੇ ਵਿਲੀਅਮ ਬੈੱਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ, ਵਿਲੀਅਮ ਐੱਫ. ਬੈੱਲ ਨੂੰ 6 ਵੀਂ ਰੇਂਜ ਵਿੱਚ ਲਾਟ 2 ਲਈ $800 ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ।
ਖੰਡ 187, ਪੰਨਾ 197, 3 ਅਪ੍ਰੈਲ 1871
ਵਿਲੀਅਮ ਬੈੱਲ ਨੇ "ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ" "ਹੋਮਸਟੇਡ ਫਾਰਮ" ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਪਲਾਟਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਟਿਮੋਥੀ ਸੀ. ਬੈੱਲ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤੇ।
ਖੰਡ 240, ਪੰਨਾ 24, 1894
ਟਿਮੋਥੀ ਬੈੱਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ, ਸੇਮੰਥਾ ਬੈੱਲ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ।
ਬਿਕਰਮੀ. 240, ਪੰਨੇ. 477-78, 4 ਮਾਰਚ, 1895
ਸੇਮੰਥਾ ਹੈਮਲਿਨ ਬੈੱਲ ਨੇ ਬੋਸਟਨ ਦੀ ਕੈਰੋਲੀਨ ਬੈੱਲ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ। ਕੈਰੋਲੀਨ ਬੈੱਲ (ਜਨਮ 4/4/1848 - ਮੌਤ 9/20/1926)... ਟੀ. ਸੀ. ਬੈੱਲ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ (ਜਨਮ 10/10/1829 - ਮੌਤ 7/13/1894)... ਜੇ. ਬੀ. ਬੇਨੇਟ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ।
1905
ਕੈਰੋਲੀਨ ਬੈੱਲ (ਮੌਤ 1905??) ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ, ਇਰਵਿੰਗ ਬੈੱਲ ਨੂੰ "ਆਪਣੇ ਇਕਲੌਤੇ ਵਾਰਸ" ਵਜੋਂ ਦੇ ਦਿੱਤੀ।
ਖੰਡ 442, ਪੰਨਾ 133, 30 ਅਕਤੂਬਰ 1940
ਕੈਂਬਰਿਜ, ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਦੀ ਐਡਨਾ ਬੈੱਲ ਕੁਲਹਾਨ (ਅਣਵਿਆਹੀ) ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਇਰਵਿੰਗ ਅਤੇ ਐਲਿਸ ਬੈੱਲ ਕੋਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।
7 ਨਵੰਬਰ, 1940

ਇਰਵਿੰਗ ਬੈੱਲ ਨੇ "ਸੇਮੰਥਾ ਤੋਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ, ਕੈਰੋਲੀਨ ਬੈੱਲ ਨੂੰ ਡੀਡ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਅਹਾਤਾ" ਐਡਨਾ ਕੁਲਹਾਨ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਦੀ ਇਕਲੌਤੀ ਵਾਰਸ ਸੀ।
ਖੰਡ 560, ਪੰਨਾ 381, 12 ਅਕਤੂਬਰ 1956
ਆਰਚੀ ਅਤੇ ਐਥਲ ਬੈੱਲ ਨੂੰ 5 ਵੀਂ ਰੇਂਜ ਵਿੱਚ ਲਾਟ 1 ਅਤੇ 2 ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ, ਅਤੇ ਲਾਟ 1 ਅਤੇ 2 ਨੇ ਐਲਿਸ ਬੈੱਲ ਤੋਂ 6 ਵੀਂ ਰੇਂਜ ਖਰੀਦੀ। ਜਨਵਰੀ 1959
ਆਰਚੀ ਅਤੇ ਏਥਲ ਬੈੱਲ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਕੇ. ਈ. ਅਤੇ ਡੀ. ਐਮ. ਬ੍ਰਿਘਮ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀ।
ਨੋਟਸ
1. ਕਿਤਾਬ 2, ਪੰਨੇ 445-46 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ: 20 ਦਸੰਬਰ, 1802 ਨੂੰ, ਨਥਾਨਿਏਲ ਗੈਰੀ (ਪਤਨੀ ਬੈਟੀ) ਨੇ 6 ਵੀਂ ਰੇਂਜ ਵਿੱਚ ਲਾਟ 2 ਨੂੰ ਬੋਸਟਨ, ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਦੇ ਡੇਵਿਡ ਵਿਟਕੌਂਬ ਨੂੰ $800 ਵਿੱਚ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ। ਡੀਡ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੀ ਇੱਕ ਸੜਕ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ। ਇਹ 1807 ਵਿੱਚ ਰਜਿਸਟਰਡ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਸਟਿਸ ਆਫ਼ ਦ ਪੀਸ ਏਬਰ ਰਾਈਸ ਦੁਆਰਾ ਨੋਟਰੀ ਅਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।
2. ਕਿਤਾਬ 9, ਪੰਨੇ 467-468 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ: 13 ਨਵੰਬਰ, 1810 ਨੂੰ, ਡੇਵਿਡ ਵਿਟਕੌਂਬ ਨੇ ਛੇਵੀਂ ਰੇਂਜ ਵਿੱਚ ਲਾਟ 2, ਜਿਸ ਵਿੱਚ "ਗੈਰੀ ਰੋਡ" ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਪੀਟਰ ਗੈਰੀ ਨੂੰ $150 ਵਿੱਚ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ, ਇਹ ਦੋ ਲੈਣ-ਦੇਣ (ਨੋਟ 1 ਅਤੇ 2) ਛੇਵੀਂ ਰੇਂਜ ਵਿੱਚ ਲਾਟ 2 ਦੇ ਉੱਤਰੀ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਪੱਛਮੀ ਸਿਰੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ।
3. ਜੌਨ ਸੀ. ਗੈਰੀ (ਜਨਮ 1808): ਨੈਨਸੀ ਫੈਰਰ (ਜਨਮ 1810–ਮੌਤ 1841), ਨੈਨਸੀ ਸਾਵਿਨ (ਜਨਮ 1819) ਨਾਲ ਵਿਆਹਿਆ। ਉਹ ਫਰਾਈਬਰਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫਾਰਮੇਸੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ।
ਦਿਲਚਸਪ ਨੋਟਸ

1. ਸਥਾਨਕ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਮਾਣਯੋਗ ਲੇਵਿਸ ਬ੍ਰਿਘਮ ਦਾ ਮਕਬਰਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਜਨਮ 1816 ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ 1866 ਵਿੱਚ (ਐਮਹਰਸਟ, ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਵਿੱਚ) ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।

2. ਏਬੇਨ ਬੈੱਲ, (ਜਨਮ 8/5/1820—ਮੌਤ 6/8/1900)

3. ਰਿਚਰਡ ਅਤੇ ਸੈਮੂਅਲ ਬ੍ਰਿਘਮ, ਅਤੇ ਡੇਵਿਡ ਵਿਟਕੌਂਬ ਨੇ 9 ਦਸੰਬਰ, 1795 ਨੂੰ ਇਨਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ।

4. ਇਤਿਹਾਸਕ :

ਜਦੋਂ ਵਾਟਰਫੋਰਡ ਨੇ ਇਨਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ (27 ਜਨਵਰੀ, 1796), ਇਹ ਯੌਰਕ ਕਾਉਂਟੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸੀ।

ਫਰਾਈਬਰਗ (ਪੇਕਵਾਕੇਟ) ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ 1763 ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ 1777 ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; 1768 ਵਿੱਚ ਫਰਾਈਬਰਗ ਦੀ ਆਬਾਦੀ 300 ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀ।

17 ਨਵੰਬਰ, 1796—ਇਸਹਾਕ ਸਮਿਥ ਨੇ ਹੋਰਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਨੂੰ ਨਿਗਮਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪੰਜਾਹ ਤੋਂ ਸੱਠ ਪਰਿਵਾਰ "ਉਕਤ ਬਾਗ" 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।

ਵਾਟਰਫੋਰਡ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ, ਪੰਨਾ 25—“ਅਤੇ ਜਦੋਂ 1781 ਵਿੱਚ ਭਾਰਤੀਆਂ ਨੇ ਐਂਡਰੋਸਕੋਗਿਨ 'ਤੇ ਵਧ ਰਹੀਆਂ ਬਸਤੀਆਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਸੇਗਰ* ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਕੈਨੇਡੀਅਨ ਗ਼ੁਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ, ਤਾਂ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਸਟੀਫਨ ਫੈਰਿੰਗਟਨ ਨੇ ਆਦਿਵਾਸੀਆਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਰਸਤੇ ਰਾਹੀਂ ਤੇਈ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਿੱਛਾ ਵਿਅਰਥ ਸੀ।”

(*ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਨਥਾਨਿਏਲ ਸੇਗਰ ਨੇ 1774 ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਏਕੜ ਸਾਫ਼ ਕੀਤੀ। ਕੁਝ ਬਸਤੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਾਟਰਫੋਰਡ ਅਤੇ ਨਿਊ ਸਨਕੁੱਕ [ਲੋਵੇਲ ਅਤੇ ਸਵੀਡਨ], ਦਾ ਸਰਵੇਖਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਸਤੀਆਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਪੰਨਾ 22)

ਵਾਟਰਫੋਰਡ, 1775 ਵਿੱਚ ਵਸਿਆ, 1797 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ; ਆਬਾਦੀ 1790-150; 1800-535।
“ਸਪਿਰਿਟ ਆਫ਼ 76” (ਕਮੈਂਜਰ/ਮੌਰਿਸ, ਪੰਨਾ 605)—ਜਨਰਲ ਬਰਗੋਇਨ ਨੇ ਅਕਤੂਬਰ 1777 ਵਿੱਚ ਆਤਮ ਸਮਰਪਣ ਕਰ ਦਿੱਤਾ...ਜਨਰਲ ਜੌਨ ਸਟਾਰਕ ਸੇਥ ਵਾਰਨਰ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਵਾਰਨਰ ਨਿਊ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਜਾਂ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਗ੍ਰਾਂਟਸ (1777) ਤੋਂ ਸੀ।
15 ਨਵੰਬਰ, 1745—ਸਰ ਵਿਲੀਅਮ ਪੇਪਰਰੇਲ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਹਿਲੀ ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਰੈਜੀਮੈਂਟ—ਅੱਠਵੀਂ ਕੰਪਨੀ: ਕੈਪਟਨ ਥਾਮਸ ਪਰਕਿਨਸ, ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਜੌਨ ਬਰਬੈਂਕ, ਜੌਨ ਗੈਰੀ (ਅਣਵਿਆਹੇ)।
ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ: ਪੰਜਵੀਂ ਰੈਜੀਮੈਂਟ, ਜਿਸਦੀ ਕਮਾਨ ਪੋਰਟਲੈਂਡ ਦੇ ਮਾਰਕ ਐਚ. ਡਨਿਲ ਨੇ ਸੰਭਾਲੀ ਸੀ, ਨੇ ਭਿਆਨਕ ਜੰਗਲੀ ਮੁਹਿੰਮ, ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਯੁੱਧ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗਿਆਰਾਂ ਭਿਆਨਕ ਲੜਾਈਆਂ ਅਤੇ ਅੱਠ ਛੋਟੀਆਂ ਝੜਪਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ। ਇਸਨੇ ਛੇ ਬਾਗੀ ਝੰਡਿਆਂ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬੰਦਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੈਦੀ ਲੈ ਲਏ।
5. ਸਥਾਨਕ ਟਿੱਪਣੀਆਂ:
A) ਐਂਡਰੋਸਕੋਗਿਨ ਟ੍ਰੇਲ ਪੂਰਬੀ ਤੱਟ ਤੋਂ ਕੈਨੇਡਾ ਤੱਕ ਦਾ ਮੁੱਖ ਭਾਰਤੀ ਰਸਤਾ ਸੀ। ਸਾਡੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਹੇਠਾਂ, ਚੌਥੀ ਰੇਂਜ ਦੇ ਲਾਟ 3 ਵਿੱਚ, ਇਹ "ਮਿਊਟੀਨੀ ਬਰੁੱਕ" ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਨਦੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਉਤਪਤੀ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ, ਪਰ ਸਥਾਨਕ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਯੁੱਧਾਂ ਦੌਰਾਨ ਭਾਰਤੀਆਂ ਨੇ ਉੱਥੇ ਬਗਾਵਤ ਕੀਤੀ ਸੀ।
ਅ) ਜਦੋਂ ਇਹ ਕਸਬਾ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਵਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਪਾਇਨੀਅਰਾਂ ਨੇ ਸਮਤਲ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਾਡੀ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਬਣਾਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਬੀਅਰ ਝੀਲ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸੜਕ ਸਵੀਡਨ ਅਤੇ ਬਲੈਕਗਾਰਡ ਸੜਕਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਸੀ।

c) ਸਾਡੀ ਗਲੀ ਨੂੰ "ਬਲੈਕਗਾਰਡ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਬਦ ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਖਲਨਾਇਕ। ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਕਿਉਂ।
d) ਘਰ ਦੀ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ; ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੱਕ ਦੀਆਂ ਲੱਕੜਾਂ ਹੱਥ ਨਾਲ ਕੱਟੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉੱਪਰਲੀਆਂ ਲੱਕੜਾਂ ਮਿੱਲ ਨਾਲ ਕੱਟੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਘਰ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ; 1890 ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ, ਦੋ ਭਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੇ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੰਦਰ ਜਾ ਸਕਣ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪਿਛਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਇਮਾਰਤ ਦੀਆਂ ਨੀਂਹਾਂ ਮਿਲੀਆਂ ਹਨ।

*114
ਪੋਰਟ ਕਲਾਈਡ ਵਿੱਚ ਭੂਤ

ਪੋਰਟ ਕਲਾਈਡ ਮੇਨ ਦੇ ਤੱਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪਿਆਰਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨ ਵਾਲਾ ਪਿੰਡ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਕੁਝ ਸਾਲ ਭਰ ਮੂਲ ਅਮਰੀਕੀ ਕੁਝ ਗਰਮੀਆਂ ਦੇ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨਾਲ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਜਾਂ ਮਿਡਵੈਸਟ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਬਿਲਕੁਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੀ, ਪਰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਵਸਨੀਕ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਸੈਰ-ਸਪਾਟਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਲਈ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਪੋਰਟ ਕਲਾਈਡ ਅਤੇ ਸੇਂਟ ਜਾਰਜ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਕੁਝ ਛੋਟੇ ਹੋਟਲਾਂ ਲਈ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਪਰ ਦੱਖਣ-ਪੂਰਬੀ ਮੂਲ ਅਮਰੀਕੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜਾਂ ਭੂਤਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।
ਕੈਰਲ ਓਲੀਵੀਏਰੀ ਸ਼ੁਲਟ, ਜਦੋਂ ਨਵੰਬਰ 1974 ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਕੌਂਸਲ ਬਲਫਸ, ਆਇਓਵਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ। ਇੱਕ

ਵਕੀਲ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸ਼ੁਲਟ, ਇੱਕ ਉਤਸੁਕ ਔਰਤ, ਇੱਕ ਕਾਲਜ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਮਾਂ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕੈਰਲ ਮੇਰੀਆਂ ਕੁਝ ਕਿਤਾਬਾਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈਣ ਲੱਗ ਪਈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਤਾਬਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਵੀ ਅਲੌਕਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।
"ਇਹ 1972 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਪੋਰਟ ਕਲਾਈਡ, ਮੇਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲੀ ਗਰਮੀਆਂ ਦੀ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਰਹੀ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ।
"ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਮੈਰੀਅਨ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਬੁਆਏਫ੍ਰੈਂਡ ਆਪਣੇ ਪਾਲਤੂ ਜਾਨਵਰਾਂ, ਇੱਕ ਸਿਆਮੀ ਬਿੱਲੀ ਅਤੇ ਦੋ ਕੁੱਤਿਆਂ ਨਾਲ ਹਾਲ ਦੇ ਪਾਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਰਹੇ ਸਨ।"
ਬਿੱਲੀ ਬੇਚੈਨ ਸੀ ਅਤੇ ਕੈਰਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਘੁਸਪੈਠ ਕਰ ਗਈ, ਉਸਦੇ ਸਿਰਹਾਣੇ ਨੂੰ ਛੂਹ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾਇਆ। ਕੈਰਲ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਈ, ਲਾਈਟ ਜਗਾਉਣ ਹੀ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਚਿੱਟਾ ਨਾਈਟਗਾਊਨ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਔਰਤ ਦੇ ਮੋਢੇ ਪਤਲੇ ਸਨ ਅਤੇ ਲੰਬੇ, ਲਹਿਰਾਉਂਦੇ ਵਾਲ ਸਨ... ਅਤੇ ਕੈਰਲ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ!
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਨੇੜੇ ਆਈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੈਰਲ ਦਾ ਧਿਆਨ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਉਸਦਾ ਪੂਰਾ ਸਰੀਰ ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੋਵੇ। ਉਸਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਪਤਲੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਦੀ ਚੌਥੀ ਉਂਗਲੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੀਰੇ ਦੀ ਅੰਗੂਠੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਚਾਦਰਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਝੁਕਿਆ, ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਹੋਰ ਵੀ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਕੰਬਣ ਲੱਗ ਪਏ।"
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਕੈਰਲ ਦਾ ਉਸੇ ਹਸਤੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਸੰਪਰਕ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਵਾਰ, ਉਹ ਘਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੀ ਪਈ ਸੀ

ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸੇ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਆਪਣੇ ਅਸਲ ਆਕਾਰ ਤੋਂ ਛੋਟੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਛਾਤੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਾਂ ਵਰਗੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ, ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦਾ ਮੁੰਡਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਚਿੱਟਾ ਗਾਊਨ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਬੱਚਾ ਕੈਰਲ ਨਾਲ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਤਾਂ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ, ਮਾਂ ਕੁਝ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਲਟਕਦੀ ਸੀ। ਕੈਰਲ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਮਾਂ ਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ। ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਔਰਤ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਹੁੱਡ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ, ਬਹੁਤ ਬੁੱਢੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਵੱਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਕੈਰਲ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕਾਲੇ ਹੁੱਡ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਲੈ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਬੱਚਾ ਡਰ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਚਿਪਕ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਔਰਤ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਕੈਰਲ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਕੈਰਲ ਨੇ ਉਸਦੀਆਂ ਚਮਕਦਾਰ ਹਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ, ਟੇਢੀ ਵੱਡੀ ਨੱਕ ਅਤੇ ਗੂੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਚਿੱਟੀ ਰੋਸ਼ਨੀ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਮਾਨਸਿਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸਮਝਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਾਲੀ ਟੋਪੀ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ। ਕੈਰਲ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਸਕੂਲ ਜਾਂ ਸੰਸਥਾ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਮਾਂ, ਇੱਕ ਚਿੱਟੇ ਨਾਈਟਗਾਊਨ ਵਿੱਚ ਸਜੀ, ਵਾਪਸ ਆਈ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਗਾਇਬ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੈਰਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਧੰਨਵਾਦੀ ਨਜ਼ਰ ਦਿੱਤੀ।
ਕੈਰਲ ਜਾਗ ਪਈ, ਪਰ ਸੁਪਨਾ ਇੰਨਾ ਸਪਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਸਾਫ਼ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾ ਕੈਰਲ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖੀ ਗਈ ਦੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਵਾਪਰੀ। ਉਸਦੀ ਦਾਦੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ "ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਮਝਦਾਰ, ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਜੀਵੰਤ ਅਮਰੀਕੀ ਔਰਤ" ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਕੈਰਲ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ

ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਅਚਾਨਕ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਫਟ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਭਰਵੱਟੇ ਸੜ ਗਏ। ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਕੈਰਲ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਵਕੀਲ ਪਤੀ ਵੀ ਆਤਮਿਕ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੇਨ ਵਿੱਚ ਘਰ ਲਈ ਮਦਦ ਲਈ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੁੱਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ, ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੇਨ ਦੇ ਭੂਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭੂਤਾਂ ਤੋਂ ਇੰਨੇ ਵੱਖਰੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੈਂ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਨਜਿੱਠਿਆ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਕੈਰਲ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ, ਉਸ ਸਮੇਂ, ਮੈਂ NBC ਲੜੀ "ਇਨ ਸਰਚ ਆਫ਼..." ਲਈ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨਿਰਮਾਣ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਕਾਰੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਨ ਦੇ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਹਿੱਸਾ ਬਣਨਗੇ।
ਸਾਰੀਆਂ ਸਬੰਧਤ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤਾ ਹੋਇਆ - ਕੈਰਲ, ਉਸਦਾ ਪਤੀ, ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ, ਪ੍ਰਸਾਰਣ ਪ੍ਰਬੰਧਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਸਾਨੂੰ ਰੌਕਲੈਂਡ, ਮੇਨ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਪੋਰਟ ਕਲਾਈਡ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਜੇ ਮੈਂ ਕੈਰਲ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਉੱਥੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਠੀਕ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਰਦੀਆਂ ਦੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਉੱਥੇ ਦੇ ਠੰਡੇ ਮਾਹੌਲ ਬਾਰੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਮਈ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ਚੁਣਿਆ, ਜਦੋਂ ਮੌਸਮ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਘਰ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।
ਮੈਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਅਸਲ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਗਵਾਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਲਈ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣ।
ਕੈਰਲ ਨੇ ਫਿਰ ਘਰ ਦੀਆਂ ਫੋਟੋਆਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਭੇਜੇ। ਮੈਂ 13 ਮਈ ਤੋਂ 15 ਮਈ, 1976 ਤੱਕ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਫਿਲਮਾਂਕਣ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਆਉਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ। ਟੀਮ - ਚਾਲਕ ਦਲ, ਮੇਰਾ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ,

ਅਤੇ ਮੈਂ - ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰੇ। ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਬੈਕਮੈਨ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਕਲਾਕਾਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਵਿਕਸਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪੋਰਟ ਕਲਾਈਡ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ, ਪਰ ਇੱਕ ਟੀਚੇ ਨਾਲ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਔਰਤ ਭੂਤ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨਾ। ਸਥਾਨਕ ਹੋਟਲ, ਨਿਊ ਓਸ਼ੀਅਨ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਚੈੱਕ-ਇਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਚਮਕਦੇ ਚਿੱਟੇ ਝੌਂਪੜੀ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ ਜੋ ਅਗਲੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਸਾਡੇ ਯਤਨਾਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੈਰਲ ਦਾ ਭਰਾ, ਰੌਬਰਟ, ਪ੍ਰੋਵੀਡੈਂਸ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ, ਮੈਰੀਅਨ ਗੋਇੰਗ, ਵੀ ਰ੍ਹੋਡ ਆਈਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ।
ਮੈਂ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੂੰ ਘਰ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਰੁਕਣ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੁਝ ਗਵਾਹਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਸਮਝ ਗਈ ਅਤੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦੇ ਹੋਏ ਲਾਅਨ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਈ।
ਕੈਰਲ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਲਟ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਰਨ ਲੱਗੇ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਕੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੁਝ ਸੀ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਅਤੇ ਕੈਰਲ ਤੋਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਭੂਤਰੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕੀਤੀ ਸੀ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੁਬਾਰਾ ਸੁਣੀ ਹੈ?" ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸੌਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਇਸ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਸੀ। ਫਿਰ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ

ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਜਾਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਮੈਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜਾਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਹੁਣ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੇਰੀ ਚੇਤਨਾ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਸੀ - ਮੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਅਨੁਭਵ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ। ਕੁਝ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਉਸ ਹੋਰ ਘਟਨਾ ਲਈ - ਮੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਕੀ ਕੋਈ ਸੁਨੇਹਾ ਸੀ?
ਨਹੀਂ, ਇਸ ਵਾਰ ਨਹੀਂ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ?"
"ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਪੁਰਾਣਾ ਦੋਸਤ ਕਿਸੇ ਪੁਰਾਣੇ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਹਿ ਰਹੀ ਹੋਵੇ, 'ਹਾਂ, ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹਾਂ।'"
ਫਿਰ ਮੈਂ ਕੈਰਲ ਦੇ ਭਰਾ, ਬੌਬ ਓਲੀਵੀਏਰੀ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਤਾਜ਼ਾ ਸੀ।
ਮਿਸਟਰ ਓਲੀਵੀਏਰੀ, ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ? “ਇੱਕ ਰਾਤ ਮੈਂ ਇਸ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਮੈਂ ਜਾਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ - ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਦਮ ਹਨ - ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜਿਵੇਂ ਚੱਪਲਾਂ ਜਾਂ ਪਜਾਮੇ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ ਦੇ ਪੈਰ। ਮੈਂ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਨੇੜੇ ਆਇਆ, ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕਦਮ ਰੱਖਿਆ, ਫਿਰ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਆਵਾਜ਼ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਕਲਪਨਾ

ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਉੱਪਰਲੀ ਖਿੜਕੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ? ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ।" ਤੁਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਕੀ ਦੇਖਿਆ?
"ਇਹ ਇੱਕ ਔਰਤ ਸੀ...ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ।"
ਇਹ ਘਰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਅਮਰੀਕੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਹੀਰਾ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਘਰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕਪਤਾਨ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਆਧੁਨਿਕ ਪੁਰਾਤੱਤਵ-ਵਿਗਿਆਨੀ, ਰਹਿਣ ਲਈ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ। ਚਿੱਟੇ ਬਾਹਰੀ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅੰਦਰਲਾ ਹਿੱਸਾ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਫ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਸਾਦਾ ਵੀ ਸੀ, ਫਰਨੀਚਰ ਦਾ ਹਰ ਟੁਕੜਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ - ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਅਤੇ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ - ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਰਹਿੰਦੇ ਰਹੇ ਹੋਣ।
ਹੇਠਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਰਸੋਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਕਮਰਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੂੰ ਘਰ, ਇਸਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਉਸਦੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੂੰ ਉਸ ਘਰ ਜਾਂ ਉਸ ਖੋਜ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਮੇਨ ਆਏ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਲਾਕੇ, ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ (ਪਿਛਲੇ ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ), ਜਾਂ ਕੇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਖਾਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੋਵੇ। ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਤੁਰੰਤ ਕੰਮ 'ਤੇ ਲੱਗ ਗਈ, ਬੇਚੈਨ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਇਹ ਕਹਾਣੀ 1820 ਜਾਂ 1840 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਰ ਚਾਲੂ ਕੀਤਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਚੇਤੰਨ ਮਾਨਸਿਕ ਸੰਕੇਤ ਸਨ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਰਗੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਿੱਧਾ ਸੰਚਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋਇਆ।
"1820 ਅਤੇ 1840 ਦੇ ਦਹਾਕੇ। ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਦੋਵੇਂ ਹਨ ਜਾਂ ਇੱਕ?"

"ਖੈਰ, ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਔਰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੀਤੇ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਪਛਤਾਵਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ?"
"ਉਸਦੀ ਇੱਥੇ ਜ਼ਰੂਰ ਮੌਜੂਦਗੀ ਹੈ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਕਿਹੜੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਤਾਕਤਵਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ?" "ਖੈਰ, ਮੈਨੂੰ ਉੱਪਰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਕੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਖਿੱਚ ਰਹੀ ਹੈ?
ਨਹੀਂ, ਮੇਰਾ ਬਸ ਉੱਪਰ ਜਾਣ ਨੂੰ ਜੀਅ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।
"ਇੱਥੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੈ?"
"ਹਾਂ, ਕੁਝ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਘਰ ਦੇਖਿਆ - ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਇਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ - ਇਹ ਇੱਕ ਹਨੇਰਾ ਘਰ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਛੱਤ ਇੱਕ ਸ਼ਿੰਗਲ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਘਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਨਮਕ ਦੇ ਡੱਬੇ ਵਰਗਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਪਾਣੀ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਕਿਨਾਰੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਘਰ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।"
"ਸਮੁੰਦਰ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ?"
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਆਤਮਾ ਅਜੇ ਵੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ?" "ਹਾਂ, ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਇਹ ਅਸਲੀ ਘਰ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੂਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਇਸ ਲਈ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਅਤੀਤ ਦਾ ਪੁਨਰ-ਨਿਰਮਾਣ ਹੈ।"

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।
"ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਹ ਘਰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਖੇਤ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਜ਼ਮੀਨ ਸੀ!"
"ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਉੱਪਰ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹਰੇਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖੋ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਦੱਸੋ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ।
"ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਰਗਰਮ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਔਰਤ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਸ ਘਰ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੌਰ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਾਹਰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੈ - ਇਸ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਘਰ ਦੇ ਇਸ ਪਾਸੇ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਤੋਂ - ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।"
"ਇਸ ਕਮਰੇ ਬਾਰੇ ਕੀ?"
"ਖੈਰ, ਇਹ ਕਮਰਾ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਕਿਸੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੀ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੰਝ ਲੱਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਹੋਵੇ, 'ਉਹ,' ਭਾਵ ਇੱਕ ਜਹਾਜ਼, 'ਕੇਨੇਬੇਕ ਨਦੀ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ'... ਇਹ ਦੋ-ਮਾਸਟ ਵਾਲਾ ਜਹਾਜ਼ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਇਸ 'ਤੇ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ। ਸ਼ਾਇਦ ਪੂਰਬ ਤੋਂ ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼।"
"ਹੁਣ ਲਾਂਘੇ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਓ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਕਮਰਿਆਂ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ। ਇਸ ਵਾਲੇ ਬਾਰੇ ਕੀ ਖਿਆਲ ਹੈ?"
"ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਮੁੰਡਾ ਹੈ। ਇਹ 1920 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੱਸ ਇਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ?"

"ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਇਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਕੂਨਰ ਕਹਾਣੀ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਸਾਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਘਰ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਹੈ - ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਪੂਰੇ ਘਰ ਦੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਘਰ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਘਰ ਦਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਵਾਲਾ ਇਲਾਕਾ ਹੈ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਰ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤੂਫ਼ਾਨ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਤ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਤੇਜ਼ ਤੂਫ਼ਾਨ। ਇਹ ਨਵੰਬਰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ... ਭੇਡਾਂ ਦੇ ਝੁੰਡ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਕਹਿ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਭੇਡਾਂ ਹਨ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਹੜਾ ਕਮਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਰਗਰਮ ਲੱਗਦਾ ਹੈ?"
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਰਗਰਮ ਕਮਰਾ ਉੱਪਰ ਹੈ, ਸਾਹਮਣੇ, ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਹੁਣੇ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰਭਾਵ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰ ਸਕਾਂਗੇ?"
"ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨਨ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਮੇਰੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਤਾ ਸੀ।"
"ਉਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਦਿਖਦੀ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਲੰਮੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ, ਪਤਲੀ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ, ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਚਿੱਟਾ ਗਾਊਨ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਨਾਈਟਗਾਊਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਨਾਈਟਗਾਊਨ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੁਝ ਕਢਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਹੱਥ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ।"
"ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ?"
"ਠੀਕ ਹੈ."
"ਜੇਕਰ ਉਹ ਹਸਤੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਦੋਸਤ ਬਣ ਕੇ ਆਏ ਹਾਂ; ਇੰਗ੍ਰਿਡ, ਉਹ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।"

"ਹਾਂਸ, ਉਹ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਇੰਗਲੈਂਡ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਮਾਰਗਰੇਟ ਹੈ।" "ਮਾਰਗ੍ਰੇਟ, ਕੀ?"
"ਕੁਝ ਹੋਗਨ ਵਰਗਾ - ਇਹ H ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਇਹ ਹੋਗਨ, ਹੇਡਨ, ਜਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਾਮ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵੇਲੇ ਕਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਜ਼ਰ ਰਹੇ ਹੋ?
"ਹੁਣ ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ 1843 ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕੇਨੇਬੰਕ ਵਿੱਚ ਵਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ; ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਇਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਇਹ ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨ ਵਾਲਾ ਪਿੰਡ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੈ।" ਕੀ ਉਹ ਇੰਗਲੈਂਡ ਤੋਂ ਹੈ?
"ਹਾਂ, ਉਸਦੇ ਵੰਸ਼ਜ ਇੰਗਲੈਂਡ ਤੋਂ ਹਨ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਥੇ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਾਂ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ?" "ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਵੰਸ਼ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਹੈ।"
"ਕੀ ਉਹ ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਹੈ...?"
"ਉਹ ਕੇਨੇਬੰਕ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਲਈ, ਇਹ ਕੇਂਦਰ ਹੈ।"
"ਉਹ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਹੈ?"
"ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਉਸ 'ਤੇ ਆ ਗਈ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਜਹਾਜ਼ ਰਾਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਵੇਗਾ।"
"ਕੀ ਉਸਨੇ ਇਹ ਕੀਤਾ?"
ਨਹੀਂ, ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।
"ਜਹਾਜ਼ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੇਂਟ ਕੈਥਰੀਨ ਹੈ।
"ਕੀ ਇਹ ਉਸਦਾ ਜਹਾਜ਼ ਹੈ? ਕੀ ਉਹ ਕਪਤਾਨ ਹੈ?"

"ਉਹ ਦੂਜੇ ਨੰਬਰ 'ਤੇ ਹੈ। ਉਹ ਉਸਦਾ ਸਾਥੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਘੱਟ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਹੈ।"
ਉਹ ਕੀ ਲੱਭ ਰਹੀ ਹੈ?
ਉਹ ਰਾਹਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ।
"ਕੀ?"
"ਫਰਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਬਾਰੇ।"
"ਕਿਉਂ?"
"ਇਹ ਘਰ।"
ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦਾ ਪਤਾ ਹੈ?
"ਨਹੀਂ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਇੱਜੜਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਤ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਅਪ੍ਰੈਲ ਹੈ ਅਤੇ ਕਟਾਈ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੈ। ਹਾਂਸ, ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਕੋਠੇ ਵਰਗਾ ਕੁਝ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਕੋਲ ਦੋ ਗਾਵਾਂ ਸਨ।"
ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਹੈ?
ਉਹ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੀ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ?
"ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੰਮ ਹੈ, ਮਿੱਟੀ ਪੱਥਰੀਲੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਮਜ਼ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਹੇ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਬੁਰੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਬਹੁਤ ਰੇਤਲੀ ਹੈ।"
"ਕੀ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਹਨ? ਕੀ ਉਹ ਇਕੱਲੀ ਹੈ?"
"ਉਹ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ," ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ।
"ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਇਕੱਲੀ ਹੈ?"
"ਹਾਂ ਉਹ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ?"

"ਹਾਂ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ।"
ਕੀ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਹੈ?
"ਹਾਂ।"
"ਉਸਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਇਹ 1976 ਹੈ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੀ ਉਹ ਇਹ ਸਮਝਦੀ ਹੈ?"
ਉਹ ਬਸ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਕਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ; ਉਸ ਕੋਲ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿਖਣ ਲਈ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਕੀ ਉਹ ਸਮਝਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਖੁਦ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਰਹਿਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ?
"ਉਸਨੂੰ ਪਹੀਆ ਘੁੰਮਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਲਈ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਕੁਝ ਔਰਤਾਂ ਲਿਆਉਣੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ।"
ਉਸਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਲੋਕ ਸਭ ਕੁਝ ਸੰਭਾਲ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਸਨੂੰ ਰਾਹਤ ਮਿਲੇਗੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਜਾਣ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਹੈ।
"ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਕੇਨੇਬੰਕ ਨੂੰ?'"
"ਉਹ ਜਿੱਥੇ ਚਾਹੇ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ - ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ।"
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਕਾਸ਼ ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਟਾਊਨਹਾਊਸ ਹੁੰਦਾ!'
"ਉਸਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਕਹੇ। ਉਹ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
"ਜੌਨਸਬਰੀ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ? ਜੌਨਸਬਰੀ।"
ਇਸਦੀ ਜਗ੍ਹਾ।
ਉਹ ਜੌਨਸਬਰੀ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛ ਰਹੀ ਸੀ।
ਕੀ ਉਹ ਉੱਥੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ?
ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕੇ।
"WHO?"

"ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰਾ ਚਾਚਾ ਹੈ ਜੋ ਜੌਨਸਬਰੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।" "ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਉਹ ਜੌਨਸਬਰੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਚਾਚੇ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰੇ।" ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ।
"ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਹੁਣ ਬੋਲਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਲੈਣ ਆਵੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਹੁਣੇ ਬੋਲਣ ਲਈ ਕਹੋ। ਮਾਰਗਰੇਟ ਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਚਾਚੇ ਕੋਲ ਭੇਜ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ ਜੋ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ। ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਵੱਡੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬਾਹਰ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਮਿਲੇਗੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਚਾਚੇ ਨੂੰ ਮਿਲੇਗੀ।"
"ਉਹ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਤੇਲ ਦੇ ਦੀਵਿਆਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਜਗ ਜਾਣ।"
"ਉਸਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਇੱਥੋਂ ਦੇ ਲੋਕ ਘਰ, ਦੀਵਿਆਂ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨਗੇ।"
ਅਤੇ ਉਹ ਕਹਿ ਰਹੀ ਹੈ, ਰਸੋਈ ਲਈ ਕੋਈ ਚਰਬੀ ਨਹੀਂ।
ਉਸਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹੋ।
ਅਤੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪੌਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ।
"ਉਸਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹੋ। ਅਸੀਂ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਾਂਗੇ। ਉਹ ਜਾਣ ਲਈ ਆਜ਼ਾਦ ਹੈ - ਉਸਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਇੱਥੋਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਚਲਾ ਜਾਵੇ।"
"ਉਹ ਇੱਕ ਲਾਈਟਹਾਊਸ ਲੱਭ ਰਹੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਲਾਈਟਹਾਊਸ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ।"
"ਲਾਈਟਹਾਊਸ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?"

"ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦੀ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੇਖਭਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ; ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਖੇਤਰ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਇਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, 'ਮੈਨੂੰ ਕੇਨੇਬੰਕ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਹੈ।'"
"ਕੇਨੇਬੰਕ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਹੈ?"
ਉਹ ਉੱਥੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਉਹ ਉੱਥੇ ਕੀ ਕਰੇਗੀ?
"ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਘਰ ਖਰੀਦੋ।"
"ਠੀਕ ਹੈ, ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਕੇਨੇਬੰਕ ਜਾਣ ਦਿਓ।"
"ਅਤੇ ਕਰਿਆਨੇ ਦੀ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਜਾਓ," ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ।
"ਉਸਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਉਹ ਕੇਨੇਬੰਕ ਜਾਣ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਭੇਜਾਂਗੇ। ਕੀ ਉਹ ਕੇਨੇਬੰਕ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ?" "ਹਾਂ ਉਹ ਕਰਦੀ ਹੈ।"
"ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸੋ—ਉਸਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣੇ ਭੇਜ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ..."
"ਕਾਰ ਵਿੱਚ?"
"ਕਾਰ ਵਿੱਚ।"
"ਦੋ ਘੋੜਿਆਂ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਕਾਲੀ ਗੱਡੀ।"
"ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ। ਕੀ ਉਹ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ?"
"ਓਹ, ਹੁਣ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਪਹਿਰਾਵਾ ਅਤੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਟੋਪੀ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ। ਪਰ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜਵਾਨ ਲੱਗ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਗੱਡੀ ਵੇਖਦੀ ਹਾਂ ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਦੋ ਕਾਲੇ ਘੋੜੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਟੋਪੀ ਪਹਿਨੇ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ।"
ਕੀ ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ ਕੇਨੇਬੰਕ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ?
"ਨਹੀਂ।"

"ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ ਕਿੱਥੇ ਹੋਇਆ?"
ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।
ਕੀ ਉਹ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ?
"ਹਾਂ ਉਹ ਹੈ।"
"ਉਸਨੂੰ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣ ਅਤੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਲਈ ਕਹੋ।"
"ਹਾਂ, ਉਹ ਤਿਆਰ ਹੈ।"
"ਫਿਰ ਜਾਹ, ਮਾਰਗਰੇਟ - ਜਾਹ।"
"ਇਹ ਕਈ ਮੀਲਾਂ ਦਾ ਸਫ਼ਰ ਹੈ—ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਸਫ਼ਰ," ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ। "ਠੀਕ ਹੈ। ਸਾਡੀਆਂ ਸ਼ੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਜਾਓ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ, ਸੜਕ ਇਸ ਪਾਸੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਘੁੰਮਦੀ ਸੜਕ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ।"
ਕੀ ਉਹ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਹੈ?
"ਹਾਂ, ਇਹ ਹੈ, ਪਰ ਕਾਰ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
"ਕਾਰ ਕੌਣ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ?"
"ਇੱਕ ਭਾੜੇ ਦਾ ਸਿਪਾਹੀ।"
"ਕੀ ਉਹ ਹੁਣ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਹੈ?"
"ਹਾਂ ਉਹ ਹੈ।"
ਕੀ ਉਹ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਹੈ?
"ਹਾਂ।"
"ਠੀਕ ਹੈ, ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਹੱਥ ਹਿਲਾਓ ਅਤੇ ਦੱਸੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਵਿਦਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ।"
"ਉਹ ਹੁਣ ਬਾਈ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਕਾਫ਼ੀ ਜਵਾਨ ਹੈ।"
ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਘਰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਪਵੇਗਾ।

"ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੁੱਢੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ।"
ਉਸ ਘਰ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਸੀ?
"ਇਹ ਪੁਆਇੰਟ ਸਮਥਿੰਗ ਸੀ।"
"ਕੀ ਉਸਨੇ ਘਰ ਬਣਾਇਆ? ਕੀ ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ?"
ਨਹੀਂ, ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਸੀ।
ਇਹ ਕਿਸਨੇ ਬਣਾਇਆ?
"ਸਮੂਏਲ।"
"ਅਤੇ ਸੈਮੂਏਲ ਕੌਣ ਸੀ?"
"ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ।"
"ਉਸਨੇ ਇਹ ਉਸ ਤੋਂ ਖਰੀਦਿਆ?"
"ਹਾਂ, ਉਸਨੇ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਟਾਊਨ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਹੈ।" "ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ? ਕੀ ਇਹ ਇਸ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਹੈ?" "ਅਗਲਾ ਸ਼ਹਿਰ। ਗਲੀ ਦੇ ਪਾਰ।"
"ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਇਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਕਿਸ ਕੋਲ ਹੈ?"
"ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦਾ।"
"ਪਹਿਲਾ ਨਾਂ."
"ਜੇਮਜ਼।"
"ਜੇਮਜ਼ ਕੀ? ਪੂਰਾ ਨਾਮ।"
"ਇਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਹੇਡਨ ਵਰਗਾ ਹੈ।"
"ਜੇਮਸ ਹੇਡਨ ਕਿੱਥੋਂ ਦਾ ਹੈ...? ਸੈਮੂਅਲ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?" "ਸੈਮੂਅਲਸ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦਾ ਆਖਰੀ ਨਾਮ ਸੀ।"
"ਪਰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨਾਮ ਜਿਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਵੇਚਿਆ ਸੀ। ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ?"
ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ।

"ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਹੈ?"
“1821.”
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਖਰਚਾ ਦਿੱਤਾ?
"ਵਟਾਂਦਰਾ।"
ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਦਿੱਤਾ?
"ਇੱਕ ਸਮੁੰਦਰੀ ਜਹਾਜ਼। ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨ ਲਈ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਸਮੁੰਦਰੀ ਜਹਾਜ਼, ਅਤੇ ਕਈ ਘੋੜੇ। ਇੱਕ ਸਾਲ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਕਾਗਜ਼ - ਮੁਦਰਾ। ਨੋਟਸ।"
ਪਰ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ?
"ਸਿਰਫ਼ ਨੋਟਸ। ਵਾਅਦਿਆਂ ਵਾਂਗ," ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ। "ਵਾਅਦਿਆਂ ਦੇ ਨੋਟਸ।" "ਘਰ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੀਮਤ ਕਿੰਨੀ ਸੀ?"
"ਇੱਥੇ ਸਭ ਕੁਝ ਵਟਾਂਦਰਾ ਹੈ, ਸਭ ਕੁਝ ਵਟਾਂਦਰਾ ਹੈ।"
"ਪਰ ਘਰ ਲਈ ਕੋਈ ਰਕਮ ਨਹੀਂ ਦੱਸੀ ਗਈ? ਕੋਈ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ ਦੱਸੀ ਗਈ?"
ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, 'ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛੋ।'
"ਕੀ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਇੱਥੇ ਇਕੱਲੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ?"
"ਦੋ ਬੱਚੇ।"
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਕੀ ਸਨ?
"ਫਿਲਿਪ। ਪਰ ਉਹ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ।"
ਅਤੇ ਦੂਜਾ?
"ਫਰਾਂਸਿਸ।"
ਕੀ ਉਹ ਸਮੁੰਦਰ ਤੇ ਵੀ ਗਿਆ ਸੀ?
"ਨਹੀਂ।"
"ਉਸ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਫਰਾਂਸਿਸ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ। "ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਸੀ?"

"ਹੈਜ਼ਾ। ਉਹ ਸਤਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ।"
"ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਆਹ ਕਿੱਥੇ ਹੋਇਆ ਸੀ? ਕਿਹੜਾ ਚਰਚ?" "ਲੂਥਰਨ।"
"ਲੂਥਰਨ ਕਿਉਂ? ਕੀ ਉਹ ਲੂਥਰਨ ਸੀ?"
ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਮੰਤਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਯਾਦ ਹੈ?
"ਥੋਰਪ।"
"ਥੋਰਪ?"
"ਹਾਂ। ਥੋਰਪ।"
ਉਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨਾਮ ਕੀ ਸੀ?
"ਥਾਮਸ ਥੋਰਪ।"
ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ, ਕੀ ਇਹ ਇਸੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਸੀ? "ਨਹੀਂ।"
"ਇਹ ਕਿਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਸੀ?"
ਬਹੁਤ ਦੂਰ।
ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਸੀ?
"ਕੁਝ ਪਿਕਵਿਕ ਵਰਗਾ... ਇੰਨਾ ਅਜੀਬ ਨਾਮ... ਇਹ ਕਿਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਸੂਬੇ ਵਰਗਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਪਿਕਾਡਲੀ - ਦੇਸ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਸੂਬਾ," ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ।
"ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੀ ਉਹ ਸਿੱਧੇ ਇੱਥੇ ਆਏ? ਜਾਂ ਉਹ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਚਲੇ ਗਏ?"
"ਸਾਕੋ। ਉਹ ਸਾਕੋ ਗਏ ਸਨ।"
"ਕੀ ਇਹ ਕਿਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ?"
"ਹਾਂ।"
ਉਹ ਉੱਥੇ ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਰਹੇ?
"ਸੈਕੋ ਵਿਖੇ ਛੇ ਮਹੀਨੇ।"

"ਅਤੇ ਫਿਰ?"
ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਕਮਿਸ਼ਨ ਮਿਲਿਆ ਸੀ।
"ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਮਿਸ਼ਨ?"
"ਇੱਕ ਵ੍ਹੇਲ ਸ਼ਿਕਾਰ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ।"
ਉਸ ਜਹਾਜ਼ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਸੀ?
"ਸੇਂਟ ਕੈਥਰੀਨ। ਮੈਂ ਸੇਂਟ ਕੈਥਰੀਨ ਜਾਂ ਸੇਂਟ ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ।"
ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਗਏ?
ਪੋਰਟ ਕਲਾਈਡ।
"...ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਿਹਾ?"
"ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਵੀ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।"
"ਉਸਦਾ ਜਹਾਜ਼ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ?"
"ਨਹੀਂ।"
"ਕੀ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਠੀਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ?"
"ਓ ਹਾਂ."
ਉਸਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਉਹ...
ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ।
ਉਸਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਰਹਿਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਦੁੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਉੱਥੇ ਹੈ...
"ਹਾਂ।"
ਕੀ ਉਹ ਸਮਝਦੀ ਹੈ?
"ਹਾਂ ਉਹ ਕਰਦੀ ਹੈ।"
ਕੀ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ?

"ਹਾਂ।"
"ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਆਉਣ ਲਈ ਬੁਲਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਕੀ ਉਹ ਇਹ ਸਮਝਦੀ ਹੈ?"
"ਹਾਂ।"
"ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਜੇਮਸ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰੇ।"
"ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਸਰੀ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਸਰੀ।"
"ਸਰੀ। ਕਿੰਨਾ ਅਜੀਬ ਨਾਮ ਹੈ।"
ਕੀ ਇਹ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ?
"ਹਾਂ ਇਹ ਹੈ."
ਕੀ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੈ?
"ਹਾਂ।"
ਕੀ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ?
"ਹਾਂ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਦੂਰ ਜਾਂਦੀ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੈ।"
"ਉਸਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਉਹ ਚਲੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਵਾਪਸ ਨਾ ਆਵੇ। ਉਸਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਉਹ ਪਿਆਰ, ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਜਾਵੇ। ਕੀ ਉਹ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ?"
"ਉਹ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਪੁਨਰ-ਮਿਲਨ ਹੈ।"
"ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਚੰਗੀ ਕਾਮਨਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ, ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਇਸ ਘਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਛੱਡਦੇ ਹਾਂ। ਅੱਗੇ ਵਧੋ, ਅੱਗੇ ਵਧੋ। ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਦੇਖਦੇ ਹੋ?"
ਉਹ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ।
ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਘਰ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਏ, ਇੱਕ ਵਿਅਸਤ ਦਿਨ ਬਿਤਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਕੈਮਰਾ ਚਾਲਕਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਾਮਾਨ ਪੈਕ ਕਰ ਲਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਸਵੇਰੇ

ਸ਼ੂਟਿੰਗ ਜਾਰੀ ਰੱਖ ਸਕੀਏ। ਮੇਰੇ ਲਈ, ਅਸਲ ਕੰਮ ਅਜੇ ਆਉਣਾ ਬਾਕੀ ਸੀ: ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਬੈਕਮੈਨ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨਾ।
ਮੈਂ ਕੈਰਲ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜੋ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਮੇਂ ਦੱਸੀਆਂ ਸਨ। ਕੈਰਲ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਨਕਸ਼ਿਆਂ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਦਿਖਾਈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।
"ਦੇਖੋ," ਕੈਰਲ ਨੇ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਜੌਨ ਬਾਰਟਰ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੈਮੂਅਲ ਗਾਰਡਨਰ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨਾਲ ਸੀ... ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੌਨ ਬਾਰਟਰ ਦੀ ਮੌਤ 1820 ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ... ਉਹੀ ਤਾਰੀਖ ਜਿਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ! ਆਹ, ਅਤੇ ਇਹ ਮਾਰਗਰੇਟ ਬਾਰਟਰ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਪੰਨੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਤਾਰੀਖ ਹੈ, 23 ਨਵੰਬਰ, 1882... ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹੀ ਉਹ ਦਿਨ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਈ ਸੀ।"
"ਸ਼ਾਨਦਾਰ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਇੰਨੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਮਿਲ ਜਾਣ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ। "ਵੈਸੇ ਵੀ, ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਕੀ ਹੈ?"
"ਇਹ ਸੇਂਟ ਜਾਰਜ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਹੈ, ਪੁਰਾਣੇ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਦੀ।"
"ਕੀ ਇਹ ਸ਼ਹਿਰ ਲਾਗਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ?"
"ਹਾਂ ਇਹ ਹੈ."
"ਹਾਗਡਨ, ਹੇਡਨ, ਜਾਂ ਸੈਮੂਅਲ ਨਾਮ ਬਾਰੇ ਕੀ ਖਿਆਲ ਹੈ?"
"ਸੈਮੂਅਲ ਹੈਟਨ ਇੱਕ ਮਲਾਹ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਨਾਮ ਐਲਮੀਰਾ ਸੀ," ਕੈਰਲ ਨੇ ਕਿਤਾਬ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਤਸਦੀਕ ਬਾਰੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਹੈ - ਉਸਦਾ ਕੰਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਸਾਨੂੰ ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਨਾਲ ਹੀ, ਕੀ ਕਦੇ ਸੇਂਟ ਕੈਥਰੀਨ ਨਾਮ ਦਾ ਕੋਈ ਜਹਾਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀ ਇਹ ਕੇਨੇਬੇਕ ਨਦੀ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ?"
ਪਰ ਇਹ ਕੌਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਕਿਸਮਤ ਦਿਆਲੂ ਸੀ; ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਮਾਹਰ ਸੀ ਜੋ ਇਲਾਕੇ ਅਤੇ ਕਸਬਿਆਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਕਮਾਂਡਰ ਅਲਬਰਟ ਸਮਾਲੀ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਰੰਗੀਨ ਸਾਬਕਾ ਮਲਾਹ ਨਿਕਲਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਸੇਂਟ ਜਾਰਜ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ - ਇੱਕ ਘਰ ਜਿਸਨੂੰ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਪੁਲ ਵਾਂਗ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਯਾਦਗਾਰੀ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਕਮਾਂਡਰ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਕਮਾਂਡਰ ਐਲਬਰਟ ਸਮਾਲੀ, ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਮੈਂ ਇਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਛਿਆਹੱਤਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ।"
"ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪੋਰਟ ਕਲਾਈਡ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਜਾਣਦੇ ਹੋ।"
"ਖੈਰ, ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਕਹਾਂਗਾ, ਸ਼ਾਇਦ, ਹਾਂ।" "ਹੁਣ, ਤੁਹਾਡੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਨੁਸਾਰ, ਕੀ ਸੈਮੂਅਲ ਅਤੇ ਹੈਟਨ ਨਾਮਾਂ ਦਾ ਇਸ ਖੇਤਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੈ?"
"ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਹੈਟਨ 1850 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੋਰਟ ਕਲਾਈਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ।"
ਉਸਦਾ ਪੇਸ਼ਾ ਕੀ ਸੀ?
"ਮਲਾਹ।"
ਕੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੇਂਟ ਕੈਥਰੀਨ ਨਾਮ ਦਾ ਕੋਈ ਜਹਾਜ਼ ਸੀ?

"ਹਾਂ, ਇਹ ਸੀ।"
"ਕੀ ਇਹ ਕੇਨੇਬੇਕ ਨਦੀ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ? ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੁੰਦਾ?"
"ਹਾਂ, ਇਹ ਸੱਚ ਸੀ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੇਨੇਬੇਕ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਸਿਵੇਲ ਯਾਰਡ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।"
"ਕੀ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਪੋਰਟ ਕਲਾਈਡ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਛੋਟੇ ਪੱਧਰ ਦੀ ਖੇਤੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ?"
"ਹਾਂ, ਇਹੀ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹ ਇੱਥੇ ਆਏ ਸਨ। ਪਰ ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨਾ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਉਦਯੋਗ ਸੀ।"
"ਪੋਰਟ ਕਲਾਈਡ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਇੱਕ ਲਾਈਟਹਾਊਸ ਹੈ, ਜੋ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੀ ਇਹ 1840 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ?"
"ਹਾਂ। ਇਹ 1833 ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।"
"ਜੇਕਰ ਕੋਈ 1840 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਕੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਨਵੇਂ ਲਾਈਟਹਾਊਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਹੁੰਦੀ? ਕੀ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦਾ?"
"ਨਹੀਂ, ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਨਿਵਾਸ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਨਵਾਂ ਹੈ। ਪੁਰਾਣਾ ਪੱਥਰ ਵਾਲਾ ਨਿਵਾਸ ਬਿਜਲੀ ਡਿੱਗਣ ਨਾਲ ਤਬਾਹ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਬੁਰਜ ਉਹੀ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਪੋਰਟ ਕਲਾਈਡ ਦੇ ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜਿੱਥੇ ਲੀਆ ਡੇਵਿਸ ਦਾ ਘਰ ਹੁਣ ਹੈ? ਇਸ ਘਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਕੀ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਘਰ ਸਨ?"
ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਘਰ ਸੀ। ਮਾਲਕ, ਡੇਵਿਸ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਘਰ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਦੇ ਉੱਪਰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਚੱਲ ਸਕਦਾ ਹੈ?

"ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ 1870 ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਨਵਾਂ ਘਰ 1870 ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।"
"ਅਤੇ ਕੀ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਸੀ?"
"ਹਾਂ, ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਸੀ।"
"ਕੀ ਉਹ ਫਾਰਮ ਹਾਊਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ?"
"ਹਾਂ, ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਫਾਰਮ ਹੈ। ਇਹ ਛੋਟਾ ਹੈ।"
"ਤੁਸੀਂ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ - ਕੁਝ ਸੱਚੀਆਂ, ਕੁਝ ਕਾਲਪਨਿਕ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਫਾਰਮ ਹਾਊਸ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਦੁਖਾਂਤ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ?" "ਕਿਉਂਕਿ ਥੌਮਸਨ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਸਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ।"
"ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਬਾਰੇ?"
"ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਬਾਰੇ।"
"ਕੀ ਸਰ, ਕੀ ਕਿਸੇ ਮਾਦਾ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਕਹਾਣੀ ਹੈ - ਇੱਕ ਮਾਦਾ ਭੂਤ ਬਾਰੇ?"
ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਾਦਾ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਹਾਂ, ਵਿਟ ਉਹ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।
"ਉਸਨੇ ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਕਿਹਾ?"
"ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਿਹਾ ਸੀ - ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਸੀ - ਪਰ ਉਹ ਅਕਸਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਧੁੰਦ ਵਾਲੀਆਂ ਰਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਪਛਾਣਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ - ਇਹ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਉਹ ਦੱਸਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ - ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉੱਥੇ ਪੁਰਾਣੀ ਧੁੰਦ ਦੀ ਘੰਟੀ

ਵਜਾਉਂਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਹ ਲਾਈਟਹਾਊਸ 'ਤੇ ਘੰਟੀ ਵਜਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੀ ਕਿਹਾ ਸੀ।"
"ਸਾਨੂੰ ਜੋ ਕਹਾਣੀ ਮਿਲੀ ਉਹ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ ਜੋ ਚਿੱਟਾ ਗਾਊਨ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵੱਲ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਲਾਹ ਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।"
ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਵਿਟਨੀ ਨੇ ਕਦੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਯਾਦ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਉਸ ਖਾਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ?"
ਨਹੀਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ।
"ਕਮਾਂਡਰ, ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਬਿਤਾਉਣ ਦਾ ਵਿਕਲਪ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਿਕਰ ਕਰੇਗਾ?"
"ਨਹੀਂ, ਇਹ ਕਿਉਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਭੂਤਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦੇ?"
ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?
"ਆਖਰਕਾਰ ਉਹ ਵੀ ਇਨਸਾਨ ਹਨ।"
"ਹੂੰ?"
"ਆਖਰਕਾਰ ਉਹ ਵੀ ਇਨਸਾਨ ਹਨ।"
"ਹਾਂ।"
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ?
"ਨਹੀਂ, ਮੇਰਾ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਮਾਧਿਅਮਾਂ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਡਰਦਾ ਸੀ, ਹਨੇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸ ਡਰ 'ਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾ ਲਿਆ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਬਹੁਤ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦ."

“ਲਾਈਟਹਾਊਸ ਅਤੇ ਤੂਫ਼ਾਨ… ਤੂਫ਼ਾਨ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ ਜਹਾਜ਼… ਸਭ ਕੁਝ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ…” ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚੜ੍ਹੇ ਅਤੇ ਕਮਾਂਡਰ ਦੇ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ।
ਅਤੇ ਬੱਸ ਹੋ ਗਿਆ। ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸ ਕੇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਮੈਂ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਬੈਕਮੈਨ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਸੀ (ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਅਜੇ ਵੀ ਹੈ)। ਦ ਪੋਰਟ ਕਲਾਈਡ ਸਟੋਰੀ ਦੀ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਯੂਰਪ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਈ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੂਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਡਿਸਕ ਜੌਕੀ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸਨੇ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੂੰ ਇਸ ਕੇਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਅਖਬਾਰ ਇੰਟਰਵਿਊ ਦੇਣ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ - ਜਿਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ NBC ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੈਗਮੈਂਟ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਹੋਣ ਲਈ ਤਹਿ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ - ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ। ਅਖਬਾਰ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਾਫ਼ੀ ਰੰਗੀਨ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨੇ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਸੀ... ਪਰ ਅਖਬਾਰ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਭੂਤ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਅਤੇ ਖੋਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਾਣੀ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਦਿਲਚਸਪ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਲਈ, ਸਬੂਤ ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਹੀ ਸਬੂਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਇਸਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਇੰਗ੍ਰਿਡ ਨਾਲ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਪੋਰਟ ਕਲਾਈਡ ਦੀ ਰਹੱਸਮਈ ਔਰਤ ਅਣਜਾਣ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨਾਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿੱਥੇ

ਨਾ ਤਾਂ ਤੂਫਾਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਤਸੁਕ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਚਾਲਕ ਦਲ ਘੁਸਪੈਠ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

*115
ਇੱਕ ਪਲਾਈਮਾਊਥ ਭੂਤ

ਮੈਂ ਪਲਾਈਮਾਊਥ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਜਿੱਥੇ ਪਿਲਗ੍ਰੀਮ ਉਤਰੇ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਪਲਾਈਮਾਊਥ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਨਿਊ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਰਾਜ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਅੱਜ ਵੀ ਕਾਫ਼ੀ ਉਜਾੜ ਅਤੇ ਘੱਟ ਆਬਾਦੀ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਦੁਨੀਆ ਤੋਂ ਦੂਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲੱਭਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ - ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ - ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਵਿਕਲਪ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਇਸ ਲਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਪੇਂਡੂ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਖੁਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਵੈਸੇ ਵੀ, ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਭਟਕਾਉਂਦਾ ਹਾਂ।
ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਗਸਤ 1966 ਵਿੱਚ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਬ੍ਰਿਜਪੋਰਟ, ਕਨੈਕਟੀਕਟ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਜੂਡਿਥ ਐਲੀਅਟ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਨਿਊ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਦੇ ਪੇਂਡੂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਜੂਡਿਥ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਇਸ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਚੈਸਟਰ ਫੁਲਰ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਾਂਗੀ। ਇਸ ਰਿਪੋਰਟ ਬਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਿਲਚਸਪੀ ਆਮ ਕਦਮਾਂ, ਮੌਜੂਦਗੀ ਅਤੇ ਘਰੇਲੂ ਬਿੱਲੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਅਣਦੇਖੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵੱਲ ਘੂਰਨ ਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਤੱਥ ਸੀ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫੁਲਰ ਨੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਲਾਈਮਾਊਥ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਦੋ- ਸ਼ਤਾਬਦੀ ਸਮਾਰੋਹ ਲਈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਤੋਂ ਇਸਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਉਤਸ਼ਾਹੀ ਜਵਾਬ ਲਿਖਿਆ, ਤਾਂ ਮਿਸ ਐਲੀਅਟ ਨੇ ਮੇਰਾ ਪੱਤਰ ਆਪਣੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਅਤੇ

ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮੰਗੀ ਗਈ। ਪਰ ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ। ਸਵਰਗੀ ਮਾਧਿਅਮ ਐਥਲ ਜੌਹਨਸਨ ਮੇਅਰਸ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਸਾਬਕਾ ਪਤਨੀ, ਕੈਥਰੀਨ, ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਕੁਝ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਹੱਸਮਈ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੀ ਰਹੀ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫੁਲਰ ਨੇ, ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਮਾਲਕਾਂ ਬਾਰੇ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਣ ਵਾਲੀ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ। ਇੱਥੇ, ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਰਿਪੋਰਟ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਾਧਿਅਮ ਤੋਂ ਲੁਕਾਇਆ ਰੱਖਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫੁਲਰ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ:
ਸਥਾਨ: ਇਹ ਘਰ ਪਲਾਈਮਾਊਥ, ਨਿਊ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਵਿੱਚ 38 ਮੈਰਿਲ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਘਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ, ਥਰੂਵੇ 93 ਤੋਂ ਪਲਾਈਮਾਊਥ ਲਈ ਪਹਿਲਾ ਐਗਜ਼ਿਟ ਲਓ। ਮੇਨ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਸਿਗਨਲ 'ਤੇ, ਸੱਜੇ ਮੁੜੋ ਅਤੇ ਨੀਲੇ ਸਨਕੋ ਸਰਵਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੱਕ ਸਿੱਧਾ ਚੱਲਦੇ ਰਹੋ, ਫਿਰ ਮੈਰਿਲ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਖੱਬੇ ਮੁੜੋ। ਇਹ ਘਰ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਘਰ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ ਪੈਕਟ ਵਾੜ ਹੈ। ਇਸ ਦੀਆਂ ਬਾਹਰੀ ਕੰਧਾਂ ਨੂੰ ਚਿੱਟਾ ਰੰਗ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲਾਲ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਗਮਲਾ ਹੈ। ਇਹ ਘਰ ਗਲੀ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਸਥਿਤ ਹੈ।
1. ਇਹ ਘਟਨਾ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਜੂਨ ਦੇ ਅੱਧ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਸੀ—ਸਾਡੇ ਘਰ ਆਉਣ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਮਹੀਨਾ ਬਾਅਦ। ਇਹ ਦਿਨ ਦਾ ਉਹ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਬਾਹਰ ਅਜੇ ਵੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਘਟਨਾ ਰਸੋਈ ਅਤੇ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ। ਬਾਥਰੂਮ ਅਤੇ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਰਸੋਈ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਦੋਵਾਂ ਕਮਰਿਆਂ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਸੋਈ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਕੰਧ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਾਡੀ ਰਸੋਈ ਦੀ

ਮੇਜ਼ ਇੱਕੋ ਥਾਂ 'ਤੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਖਾਣਾ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ (ਉਮਰ 2 ਅਤੇ 5) ਨੂੰ ਮੇਜ਼ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਆਲੂ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਰੱਖੇ, ਮੈਂ ਸਿੰਕ ਤੋਂ ਮੁੜੀ ਅਤੇ ਬਾਥਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਗਈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਉਹ ਕਮਰੇ ਦੇ ਅੱਧੇ ਪਾਰ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦੀ ਚੈਕਰ ਵਾਲੀ ਕਮੀਜ਼, ਗੂੜ੍ਹੀ ਪੈਂਟ, ਸਸਪੈਂਡਰ, ਅਤੇ ਗੋਲ, ਧਾਤ ਦੇ ਫਰੇਮ ਵਾਲੇ ਐਨਕਾਂ ਪਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਦਰਮਿਆਨੇ ਕੱਦ ਦਾ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਛੋਟਾ, ਨਾ ਤਾਂ ਮੋਟਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪਤਲਾ, ਪਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਗੋਲ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੁਸਕਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਗਾਇਬ ਚਾਲ ਜਾਂ ਦਿਖਾਵੇ ਦੇ, ਬਸ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਾ ਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਆਇਆ ਸੀ।
2. ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼। ਘਰ ਦੇ ਹੋਰ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਮੈਂ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ। ਇਹ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਲ ਭਰ, ਹਰ ਮੌਸਮ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਦਿਨ ਦੇ ਹਰ ਸਮੇਂ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਵਜੇ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਧੁੱਪ ਵਾਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ।
3. ਸਰਦੀਆਂ—ਦੇਰ ਰਾਤ। ਦੋ ਵਾਰ ਅਸੀਂ (ਸੇਠ ਅਤੇ ਮੈਂ) ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। (ਸੇਠ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜੋ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇੱਥੇ ਆਏ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਦੂਰ ਦੀ ਚਚੇਰੀ ਭੈਣ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਦੋਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਘਰ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਬਣ ਗਏ। ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦਾ 11 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ

ਸੇਠ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਘਰ, ਇੱਕ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਅਕਸਰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦਾ ਸੀ।) ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੈ ਮੇਰੇ ਕਮਰੇ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ। ਮੈਂ ਉਸ ਰਾਤ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਜਾਗ ਰਹੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਉਹ ਹਿੱਲੇ ਨਹੀਂ। ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਵੀ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬੰਦ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਨੇ ਟੀਵੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਸੌਣ ਵੇਲੇ ਇਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ - ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਪਰਕ, ਫਿਰ ਕੁੰਡਲੀ ਦੀ ਕਲਿੱਕ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਠੋਕਰ ਫਰੇਮ ਨਾਲ ਟਕਰਾਉਣ ਦੀ। ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ - ਕਿਸੇ ਢਿੱਲੀ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਜੋ ਹਵਾ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਗਈ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਜੋ ਡਿੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਿੱਲਿਆ ਸੀ। ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਉਸ ਰਾਤ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਾਰ ਬੰਦ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਸਰਦੀਆਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਇਹ ਫਿਰ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ।
4. ਅਗਲੀ ਘਟਨਾ ਪਤਝੜ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਗਰਭਵਤੀ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਗਰਭਪਾਤ 1 ਨਵੰਬਰ ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਘਟਨਾ 1 ਅਕਤੂਬਰ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਵਾਪਰੀ। ਮੇਰੀ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਧੀ, ਬੈਕੀ ਸੂ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੰਘੂੜੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੀ ਪਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਹਾਲ ਦੇ ਪਾਰ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੀ ਪਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਜਾਗ ਪਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ, "ਮੰਮੀ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?" ਉਹ ਇਹ ਕਹਿੰਦੀ ਰਹੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਡਰ ਜਾਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਕਹਿਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਾਂ," ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਇਹ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਚਿੱਟਾ ਨਾਈਟਗਾਊਨ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਪਲਕ ਝਪਕਦੇ ਹੀ, ਉਹ ਹਾਲ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ। ਇਸ ਸਮੇਂ, ਬੈਕੀ ਕਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, "ਮੰਮੀ,

ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?" ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਚਿੱਤਰ ਹਾਲ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ, ਬੈਕੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਵਾਲ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ, "ਮੰਮੀ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ?" ਫਿਰ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਡਰ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਸਾਰੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਮੇਰੀ ਵੱਡੀ ਧੀ, ਕਿੰਬਰਲੀ, ਜਾਗ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਬੋਲਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੀ ਰਹੀ। ਬੈਕੀ ਆਪਣੇ ਸਵਾਲਾਂ ਨਾਲ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਉਹੀ ਗੱਲ ਦੁਹਰਾਉਂਦੀ ਰਹੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਦੋ ਕਦਮ ਹੇਠਾਂ ਜਾਂਦੀ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਇੱਕ ਕੋਨਾ ਮੁੜਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਤਿੰਨ ਕਦਮ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਬੈਕੀ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਭੁੱਲ ਗਈ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਲੇਟਣ ਅਤੇ ਸੌਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਉਸਨੇ ਕੀਤਾ। ਕਿੰਬਰਲੀ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹਿੱਲੀ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਮੈਂ ਸੇਠ (ਜੋ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ) ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਯਾਦ ਆਈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਬੈਕੀ ਨੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਕਮਰਾ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿੱਥੇ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਦਿਮਾਗ ਗੁਆ ਬੈਠੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਹੇਠਾਂ!"
5. ਸਰਦੀਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਲਗਭਗ 2 ਵਜੇ। ਸੇਠ ਉੱਪਰ ਬਿਸਤਰੇ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਖੁੰਝ ਗਏ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਰਸੋਈ ਦੇ ਪਾਰ ਖੇਡ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਹਾਲ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ ਤੋਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਅਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਬੇਕੀ ਸੂ ਬਾਹਰ ਖੇਡ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਛੋਟੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲੈਣ ਲਈ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਦੇਰ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ, ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਏਗੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਫੋਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਦੇਖਣ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੀ

ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਕੋਈ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਵਾਪਸ ਬਾਹਰ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਬਰਫ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਧੁੱਪ ਵਾਲਾ ਦਿਨ ਸੀ।
6. 1965 ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੇਰ ਰਾਤ ਸੀ, ਲਗਭਗ 11 ਵਜੇ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਲਈ ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਖਾਣਾ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਡਰਾ ਦਿੱਤਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿਉਂ; ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਡਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪੈਰ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਹੋਰ ਕਦਮ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੁਝ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਸਨ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ।
ਮੈਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਰਸੋਈ ਜਾਂ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਰਗੀਆਂ ਲੱਗਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਸਰਸਰਾਹਟ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ।
ਘਰ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦਾ ਪਿਛੋਕੜ
ਇਸ ਘਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਪਿਛਲੇ ਮਾਲਕਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਘਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਓਰਾ ਜੈਕਸ ਤੋਂ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਤੋਂ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਫਲੋਰੀਡਾ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਤੀ ਨੇ ਕਾਫ਼ੀ ਮੁਰੰਮਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘਰ ਵੇਚਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੈਕਸ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਲ ਲਈ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ।
ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਜੈਕਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਇਹ ਘਰ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਡੋਨਟ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਚਲਾਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਖਾਣਾ ਪਕਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਪਿਛਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਰੀਸ ਕਾਰਨ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਘਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮਾ

ਥੌਮਸਨ ਤੋਂ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਵੁੱਡਬਰੀ ਲੈਂਗਡਨ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਰਕਮ ਦੇਣ ਦੇ ਬਦਲੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਥੌਮਸਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਾਊਂਟੇਸ ਹੋਣ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਭੈਣ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਅਜੀਬ ਵਿਵਹਾਰ ਕਾਰਨ ਉਸਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਥੌਂਪਸਨ ਰਮਨੀ ਚਲੀ ਗਈ, ਜਿੱਥੇ ਲਗਭਗ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ ਨਮੂਨੀਆ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।
ਮਿਸਟਰ ਵੁੱਡਬਰੀ ਲੈਂਗਡਨ ਦੁਆਰਾ ਮਿਸਟਰ ਅਤੇ ਮਿਸਿਜ਼ ਡਿੰਸਮੋਰ ਨੂੰ ਘਰੋਂ ਕੱਢਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਿਸਟਰ ਅਤੇ ਮਿਸਿਜ਼ ਥੌਂਪਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਲਈ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ। (ਮਿਸਟਰ ਕੁਸ਼ਿੰਗ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਨਾਲ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ 1914 ਜਾਂ 1918 ਤੋਂ ਉੱਥੇ ਹੀ ਹਨ।)
ਸਵੇਰੇ ਜਲਦੀ ਹੀ, ਉਹ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਜਗਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉੱਪਰਲਾ ਕਮਰਾ (ਟਾਵਰ ਰੂਮ) ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਲਪਟਾਂ ਵਿੱਚ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ, ਫਾਇਰਮੈਨ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਮਦਦ ਲਈ ਭੱਜਿਆ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਅੰਦਰ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਹੁਣ ਸਾਡਾ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸ਼੍ਰੀ ਲੈਂਗਡਨ ਦਾ ਬੈੱਡਰੂਮ ਸੀ। (ਸ਼੍ਰੀ ਲੈਂਗਡਨ, ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਜਾਂ ਹੇਠਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।) ਉਸਨੇ ਸ਼੍ਰੀ ਲੈਂਗਡਨ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਲਈ ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਦਸਤਕ ਦਿੱਤੀ। ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ, ਉਸਨੇ ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਿਨਸਮੋਰ ਨੂੰ ਰਸੋਈ ਅਤੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਹੱਸ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਡਿਨਸਮੋਰ ਤੇਲ ਦਾ ਡੱਬਾ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਸ ਸਾਰੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਸ਼੍ਰੀ ਲੈਂਗਡਨ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਸੌਂ ਰਹੇ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀ ਕੁਸ਼ਿੰਗ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਉੱਚੀ ਦਸਤਕ ਦਿੱਤੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਖਿੜਕੀ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਲੈਂਗਡਨ ਜਾਗ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਕੁਸ਼ਿੰਗ ਨੇ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ 'ਤੇ

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਬੀਮਾ ਕੰਪਨੀ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਮਿਸਟਰ ਲੈਂਗਡਨ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਡਿੰਸਮੋਰ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਹੀ ਮਿਸਟਰ ਅਤੇ ਮਿਸਿਜ਼ ਥੌਮਸਨ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਆਏ। 1927 ਦੇ ਆਸਪਾਸ, ਉਸਨੂੰ ਨਮੂਨੀਆ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਦੋ ਦਿਨ ਇਹ ਹੋਇਆ, ਫਿਰ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਜੈਕਟ ਜਾਂ ਸਵੈਟਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮਿਸਿਜ਼ ਥੌਮਸਨ ਭੱਜ ਕੇ ਬਾਹਰ ਆਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਅੰਦਰ ਲੈ ਆਈ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਾ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਨੂੰ ਕੌਫੀ ਨਾਲ ਗਰਮ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਉੱਨੀ ਕੰਬਲ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟਿਆ। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੱਕ, ਉਹ ਠੀਕ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕੁਰਲਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਸਵੇਰੇ 3 ਵਜੇ ਤੱਕ ਕੁਰਲਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।
ਮਿਸਟਰ ਲੈਂਗਡਨ ਦਾ ਦੋ ਵਾਰ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਟਾਈਫਾਈਡ ਬੁਖਾਰ ਨਾਲ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਖੂਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਈ ਅਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਬਿਮਾਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਫੈਲ ਗਈ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪਲਾਈਮਾਊਥ ਸ਼ਹਿਰ ਲਈ ਪਹਿਲਾ ਜਲ ਸਪਲਾਈ ਸਿਸਟਮ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਪੈਸਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਰਸਲ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਡੋਨਾ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਹਰ ਸੰਭਵ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਘਰ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੀ, ਬਾਥਰੂਮ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੈੱਡਰੂਮ (ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ) ਜੋੜਿਆ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਟਾਵਰ ਰੂਮ ਵੀ ਬਣਾਇਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਸਕੇ। ਉਸਦੀ ਸਕੁਆਮ ਝੀਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵੀ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਖਰਚ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ, ਉਸਦੇ ਹਰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਸਨ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਮਿਲਦੀ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਕੁਸ਼ਿੰਗ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼੍ਰੀ ਕੁਸ਼ਿੰਗ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਮੌਤ ਉਸੇ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਹੋਈ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕੰਮਾਂ ਕਾਰਨ

ਉਸਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸੀ! ਉਹ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੋੜ੍ਹ ਸੀ। ਕੋੜ੍ਹ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੈਡੀਕਲ ਐਨਸਾਈਕਲੋਪੀਡੀਆ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਵਿਭਿੰਨ ਨਿਦਾਨ: ਟੀ.ਬੀ. ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਸਿਫਿਲਿਸ ਦੋ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੰਭਾਵਿਤ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਜਾਂ ਝੀਲ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ। ਉਸਨੂੰ ਹੋਲਡਰਨੇਸ ਦੇ ਟ੍ਰਿਨਿਟੀ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਬਰਸਤਾਨ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਨਾਮ ਹੈ, ਡੋਨਾ। ਕਬਰਸਤਾਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਗੋਲਾ-ਆਕਾਰ ਦਾ ਸਮਾਰਕ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਵੁੱਡਬਰੀ ਲੈਂਗਡਨ ਦੀ ਦੂਜੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਨਾਮ ਪੱਥਰ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਕਿਉਂ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਤ 1911 ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਵੁੱਡਬਰੀ ਲੈਂਗਡਨ ਦੀ ਮੌਤ 1927 ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਹੋਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਤਾ ਲਿਖਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਮਿਸਟਰ ਕੁਸ਼ਿੰਗ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਿਸਟਰ ਲੈਂਗਡਨ ਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਸਦੀ ਅਸਲ ਪਛਾਣ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਮਿਸਟਰ ਲੈਂਗਡਨ ਬਹੁਤ ਵਿੱਤੀ ਤੰਗੀ ਵਿੱਚ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਮਾਲਕਾਂ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਹੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ 1860 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦਾ। ਮਿਸਟਰ ਲੈਂਗਡਨ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘਰ ਖਰੀਦੇ ਅਤੇ ਵੇਚੇ ਸਨ, ਬਿਲਕੁਲ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਵਾਂਗ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਘੋੜੇ ਖਰੀਦੇ ਅਤੇ ਵੇਚੇ ਸਨ। ਜੇ ਇਹ ਉਹ ਘਰ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਰਮਨੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੜਕ 'ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇਸਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਲਗਭਗ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੋਠੇ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਤੋਂ ਮੁੱਖ ਸੜਕ ਤੱਕ ਇੱਕ ਲੇਨ ਬਣਾਉਣੀ ਪਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਵਾੜ ਵੀ ਲਗਾਉਣੀ ਪਈ। ਇਸ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕੋਠੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਵਾੜ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਬਚਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਜਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਮਿਸਟਰ ਵੁੱਡਬਰੀ ਲੈਂਗਡਨ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮਿਸਟਰ ਲੈਂਗਡਨ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਦਿਖਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਆਦਮੀ ਵਰਗਾ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਮੈਂ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਦੋ-ਸ਼ਤਾਬਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਆਦਮੀ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸ "ਭੂਤ" ਬਾਰੇ ਵੀ ਸੀ।
ਮੇਰੇ ਦੋ ਬੱਚੇ ਹਨ: ਕਿੰਬਰਲੀ ਸਟਾਰ, ਉਮਰ 9, ਅਤੇ ਰੇਬੇਕਾ ਸੂ, ਉਮਰ 6। ਕਿੰਬਰਲੀ ਦਾ ਜਨਮਦਿਨ 2 ਅਪ੍ਰੈਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਰੇਬੇਕਾ ਦਾ ਜਨਮਦਿਨ 10 ਅਗਸਤ ਹੈ।
ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਅਤੇ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਪਲਾਈਮਾਊਥ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸਾਢੇ ਚਾਰ ਮੀਲ ਦੂਰ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫਾਰਮ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ।
ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਦੌਰਾਨ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਕੋਰਸ ਅਤੇ ਕਾਲਜ ਤਿਆਰੀ ਕੋਰਸ ਕੀਤੇ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਨਰਸ ਵਜੋਂ ਸਿਖਲਾਈ ਵੀ ਲਈ। ਮੇਰਾ ਵਿਆਹ ਜੂਨ ਵਿੱਚ 20 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਕਿਮ ਦਾ ਜਨਮ ਅਗਲੇ ਅਪ੍ਰੈਲ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ।
ਨੋਟ: ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਕਾਲੀ ਬਿੱਲੀ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਅਜੀਬ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦੀ ਰਹੀ ਹੈ।
1. ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਉੱਪਰ ਜਾ ਕੇ ਰੁਕ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਬੈਠ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਪੁਲਾੜ ਵੱਲ ਵੇਖਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੱਜ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਦੇ ਰੁਕਿਆ ਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇ।

2. ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਬਾਥਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ।
3. ਉਹ ਅਕਸਰ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਪੌੜੀਆਂ ਵੱਲ ਵੇਖਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਵੀ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹਿਲਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ, ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ ਤੇ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

* * *

ਅਸੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਨੀਵਾਰ, 12 ਅਗਸਤ, 1967 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਮਿਸਟਰ ਲੈਂਗਡਨ ਜਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਸਕੀਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਿਸ ਐਲੀਅਟ ਦਾ ਵਿਆਹ ਜੁਲਾਈ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫੁੱਲਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਪਹੁੰਚੇ, ਐਲੀਨੋਰ ਫੁੱਲਰ ਨੇ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲੈ ਗਈ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ, ਏਥਲ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਸੁੰਘਣ ਲੱਗ ਪਈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ, ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਰ ਚਾਲੂ ਅਤੇ ਕੈਮਰਾ ਤਿਆਰ। ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਏਥਲ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਵਾਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਕੋਲ ਰੁਕੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਗੁਲਾਬੀ ਰੰਗ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਐਨਕਾਂ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤ ਅਤੇ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਟੋਪੀ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ," ਐਥਲ ਨੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ।
ਮੈਂ ਏਥੇਲ ਨੂੰ "ਅਜੀਬ ਟੋਪੀ" ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਆਦਮੀ 1800 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਸਦੀ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਠੰਡੀ ਜਗ੍ਹਾ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਜਾਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਤੇਜ਼, ਠੰਡੀ ਹਵਾ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਅਸੀਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਬ੍ਰਹਮ

ਸ਼ਕਤੀ ਕਾਰਨ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਕਸਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਅਲੌਕਿਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਮੈਂ ਏਥਲ ਨੂੰ ਉਸ ਔਰਤ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਿਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਉਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਆਤਮਾ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਲੇਟ ਗਈ ਹੈ... ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਹਨ!"
ਅਸੀਂ ਕਮਰਾ ਛੱਡ ਕੇ ਅੱਗੇ ਵਧੇ। ਏਥੇਲ ਦਰਦ ਨਾਲ ਕਰਾਹ ਰਹੀ ਸੀ, ਆਪਣਾ ਖੱਬਾ ਮੋਢਾ ਫੜ ਕੇ।
"ਉਹ ਇੱਥੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖ ਰਹੀ ਹੈ," ਏਥਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਹੀ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਹੈ?"
"ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਪੁੱਛਿਆ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਠੰਢ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ," ਏਥਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਜਾਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ... ਮੈਨੂੰ ਤੁਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਹੈ... ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਈ ਸੀ।" ਅਸੀਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ ਕਿ ਅਚਾਨਕ ਏਥਲ ਇੱਕ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਨ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਨ ਲੱਗੀ। ਅਸਲੀ ਏਥਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗਿਲਹਰੀਆਂ ਵਾਂਗ ਚੁਸਤ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਸੀ ਜੋ ਕਨੈਕਟੀਕਟ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੀਆਂ ਸਨ।
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਪਈ," ਏਥਲ ਨੇ ਖੰਘਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਬਿਮਾਰ ਦੇਖ ਕੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਈ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਏਥਲ ਨੂੰ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬਿਠਾਉਣ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਸਾਂ ਪਏ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਸੁੰਨ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ ਅਤੇ ਤਬਦੀਲੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਦਰਦ ਨਾਲ ਵਿਗੜ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਮਜ਼ੋਰ ਆਵਾਜ਼ ਉਸਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਵਗਣ ਲੱਗੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਪਰਤਾਏ।

"ਲੈਂਡਰ...ਜਾਂ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੀ..." ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ।
ਫਿਰ, ਏਥੇਲ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਅਲੌਕਿਕ ਹਸਤੀ ਨੂੰ ਇਹ ਭਿਆਨਕ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਬਿਮਾਰੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਹੁਣ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਇਸ ਖੋਜ ਦੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਭਰੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੋਲਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਲਗਾਤਾਰ ਘੂਰ-ਘੂਰ ਅਤੇ ਚੀਕ-ਚਿਹਾੜਾ ਸੁਣਿਆ। ਅਖੀਰ, ਮੈਂ ਉਸ ਜੀਵ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੀ ਗੱਲ ਕਹਿਣ ਲਈ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।
“ਸ਼ਾਂਤ ਰਹੋ…ਸ਼ਾਂਤ ਰਹੋ…” ਉਸਨੇ ਰੋਂਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, “ਇਹ ਚੰਗਾ ਹੈ… ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ… ਉਸਨੇ ਇਹ… ਪੰਜਾਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ… ਉਹ ਔਰਤ!”
ਉਸਨੇ ਮਿਸਟਰ ਫੁੱਲਰ ਦਾ ਹੱਥ ਇੰਨਾ ਕੱਸ ਕੇ ਫੜਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਲਈ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਏਥਲ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦੇਣ ਲਈ ਮਨਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਨਾਲ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਨਰਮੀ ਨਾਲ ਪਰ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਅਸਲ ਸਥਿਤੀ ਸਮਝਾਈ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿ ਮਾਧਿਅਮ ਦਾ ਸਰੀਰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਸੀ, ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਬਸ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਯਾਨੀ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਆਤਮਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਇਹੀ ਮਾਮਲਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਐਲਬਰਟ, ਏਥਲ ਦੇ ਆਤਮਾ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਏਥਲ ਦੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰੇ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਤੋਂ ਵੀ ਮੁਕਤ ਕਰਾਵੇ।
ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਆਦਮੀ, ਬਹੁਤ ਭਾਵੁਕ ਹੋ ਕੇ, ਏਥਲ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਸਿਲਵੀਆ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਲੱਗਾ।
ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ, ਹੈ ਨਾ?" ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਸਾਰੇ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸਨ... ਮੈਂ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ..."

ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਐਲਬਰਟ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਆਤਮਾ ਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈ ਲਈ।
"ਇਹ ਆਦਮੀ ਹੈਨਰੀ ਮੈਕਲੇਲਨ ਹੈ...ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ...1810, 1812 ਅਤੇ 1820 ਦੇ ਆਸਪਾਸ...ਇਸ ਘਰ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਇੱਥੇ ਕਿਤੇ ਦਫ਼ਨਾਈ ਹੋਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਧੀ...ਮੇਸੀ?...ਮੇਸੀ? 1798 ਦੇ ਆਸਪਾਸ...16 ਜਾਂ 18 ਸਾਲ ਦੀ...ਉਸ ਨਾਲ ਗਲਤ ਹੋਇਆ ਹੈ...ਇਹ ਦੋ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਝਗੜੇ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ...ਮੈਕਡਰਨਜ਼..."
ਫਿਰ ਐਲਬਰਟ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਬੋਲਣ ਦੇਈਏ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਦਦ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ।
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਵਿਅਰਥ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਸਮੱਸਿਆ ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਹੈ।"
"ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਹੈਨਰੀ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਇੱਥੇ ਹੋਇਆ ਸੀ।"
"ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ? ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕਿਹੜੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਹਾਂ?"
ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ 1813 ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਦੇ ਸੱਜਣ ਹੋ?"
"ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸੰਤਾਲੀ ਸਾਲ ਹੋਣਗੇ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਫੋਰਸ ਜਾਂ ਏਜੰਸੀ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ?" "ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ...ਜੌਨ ਸਟੂਅਰਟ ਮੈਕ..."
"ਮੈਕਡਰਮੌਂਟ? ਤੁਹਾਡਾ ਪੁੱਤਰ ਜੌਨ ਸਟੂਅਰਟ ਮੈਕਡਰਮੌਂਟ ਸੀ?" "ਮੈਂ ਇਹ ਆਪ ਕਿਹਾ ਸੀ।"
ਉਸਨੇ ਕਿੱਥੇ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ?
"ਟਿਕੋਂਡੇਰੋਗਾ।"

ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰੀ ਧੀ ਲਾਪਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਮਿਲੀਆਂ, ਇੱਥੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਦੱਬੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ। ਉਹ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੈ।"
ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ "ਧਰਤੀ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ" ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
"ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ, ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਹੋਗੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਚਲਾ ਜਾਵਾਂਗਾ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ - ਜੋ ਕਿ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਮੌਜੂਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਕਰੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕੀ ਉਹ ਉਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ?
ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ, "ਮੈਂ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਂਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਹੀ ਹੋ, ਸਰ। ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਰਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ ਹੈ... ਕਿ ਹੁਣ 1813 ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ?"
"ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਸਰ... ਇੱਥੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਰੈਜੀਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਲੱਤ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਉਸਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਘਰ ਸੀ? ਹਾਂ, ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਉਹ ਇਸਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। "ਮੇਰੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹਨ...ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਹਾਂ।"
ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਚਰਚ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ "ਇੱਥੋਂ ਉੱਤਰ-ਪੂਰਬ ਵਿੱਚ, ਬੀਕਨ ਰੋਡ 'ਤੇ" ਸੀ। ਪਾਦਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਰੂਨੀ

ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਸੰਪਰਦਾਇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਦਿਮਾਗ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਤੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਇੱਕ ਸੌ ਜਾਂ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ ਹਨ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। "ਇਸ ਘਰ ਤੋਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਚਲੇ ਜਾਓ।"
ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਹੀ ਕੀਤਾ।
ਐਥਲ ਦਾ ਗਾਈਡ, ਐਲਬਰਟ, ਸਾਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੈ ਅਤੇ ਮਿਸਟਰ ਮੈਕਡਰਮੋਟ ਘਰੋਂ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ; ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ, ਸਾਰਾਹ ਐਨ ਮੈਕਡਰਮੋਟ ਨੂੰ ਵੀ ਮਿਲਣ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਐਲਬਰਟ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਐਥਲ ਆਪਣੇ ਆਮ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ।
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਦੁਆਰਾ ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਜਾਣਕਾਰੀ 'ਤੇ ਸੰਭਾਵੀ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਅਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫੁੱਲਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਚੇਰੀ ਭੈਣ, ਮਿਸ ਐਲੀਅਟ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ।

* * *

ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਫੁੱਲਰ ਪਰਿਵਾਰ ਲਗਭਗ 1860 ਤੱਕ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਸੜਕ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਜਗ੍ਹਾ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸੜਕ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਹੋਰ ਜਾਂਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਾਬਤ ਹੋਈ। ਉਸੇ ਸਾਲ ਦਸੰਬਰ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫੁੱਲਰ ਤੋਂ ਦੁਬਾਰਾ ਸੁਣਿਆ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਜੇ ਵੀ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸੱਤ ਸਾਲ ਦੀ ਧੀ, ਬੇਕੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਡਰ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਸ਼੍ਰੀ ਮੈਕਡਰਮੋਟ ਦਾ ਕੋਈ ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਖੋਜ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਇਹ ਵੀਹ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਜਾਰੀ ਰਹੇ

ਜਾਂ ਕੀ ਮਿਸਟਰ ਮੈਕਡਰਮੋਟ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੁਨੀਆਂ ਲਈ ਆਪਣੀ ਬੇਚੈਨ ਖੋਜ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਹੁਣ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮਿਸਟਰ ਲੈਂਗਡਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਐਥਲ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਆਦਮੀ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਹੁਣ ਤੱਕ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਡੋਨਾ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਈਸਾਈ ਵਾਂਗ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ: ਉੱਥੇ, ਉਸਦੇ ਪਾਪ ਵੀ ਹੁਣ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ।

*116
ਮੌਰਿਸ-ਜੁਮੇਲ ਹਵਾਲੀ ਦੇ ਭੂਤ

ਅਸੀਂ ਹੁਣੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਪਸ ਘਰ ਆਏ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਸਹੇਲੀ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬਰਡ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਕਬਰ ਖੋਲ੍ਹੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਦੱਸ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।
ਇਹ ਸਭ 11 ਜਨਵਰੀ, 1964 ਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਜਰਨਲ-ਅਮੈਰੀਕਨ ਵਿੱਚ ਜੋਨ ਹਾਨੌਰ ਦੇ ਇੱਕ ਲੇਖ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਜਿਸਨੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਦੇ ਜੁਮੇਲ ਮੈਂਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਐਜਕੌਂਬ ਐਵੇਨਿਊ ਅਤੇ 164 ਵੀਂ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਪੀਐਸ 164 ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇੱਕ ਲੰਬੀ, ਚਿੱਟੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ, ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤ ਬਾਲਕੋਨੀ 'ਤੇ ਆਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।
ਇਹ ਵਰਣਨ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੁਮੇਲ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਢੁੱਕਦਾ ਹੈ।
ਕੀ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ?
160 ਵੀਂ ਸਟਰੀਟ ਅਤੇ ਐਜਕੌਂਬ ਵਿਖੇ ਹਵੇਲੀ ਦੀ ਕਿਊਰੇਟਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮਾ ਬਿੰਗੇ ਕੈਂਪਬੈਲ ਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

"ਮੈਂ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਸੀ। ਘਰ ਬੰਦ ਅਤੇ ਖਾਲੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਉੱਥੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਔਰਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਕਈ ਬੱਚੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਸੁਣਿਆ।"
"ਇਹ ਗਿਆਰਾਂ ਵਜੇ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਘਰ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਦਾ ਸਮਾਂ, ਜੋ ਕਿ 1765 ਵਿੱਚ ਬਣਿਆ ਸੀ।"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਂਪਬੈਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬੱਚਿਆਂ ਕੋਲ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਆਈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਰਾਂ ਵਜੇ ਦੂਜੇ ਮਾਲੀ, ਜੌਨ ਡਫੀ, ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਲੰਮੀ ਔਰਤ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੌਲਾ ਪਾਉਣ ਲਈ ਝਿੜਕਣ ਆਈ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਆਉਣ ਦਿੰਦੀ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਔਰਤ - ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ - ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ।"
"ਬੱਚਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੀ ਗਈ ਔਰਤ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੁਮੇਲ ਵਰਗੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ 1832 ਵਿੱਚ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦਾ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਐਰੋਨ ਬਾਰ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ।" ਪਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਦਿਖਦੀ ਸੀ।
"ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿ ਜਿਸ ਬਾਲਕੋਨੀ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਰੂਪ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੁਮੇਲ ਅਤੇ ਬਾਰ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਦੀ ਸੀ।"
ਉਸ ਸਮੇਂ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬਰਡ ਇੱਕ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਲਈ ਮੈਨਹਟਨ ਭੂਤਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਲਿਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਹੋਰ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਪਹਿਲਾਂ, ਅਸੀਂ ਪਬਲਿਕ ਸਕੂਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ। ਅਧਿਆਪਕਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਜੁਮੇਲ ਮੈਨਸ਼ਨ ਲੈ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਇਕੱਠੇ

ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਦਲਾਅ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਔਰਤ ਅਚਾਨਕ ਬਾਲਕੋਨੀ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।
ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, "ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ?"
ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਸੋਚਿਆ, ਫਿਰ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਹੌਲੀ- ਹੌਲੀ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਂਦੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੂੰ ਬਾਲਕੋਨੀ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇਖੇ?"
“ਨਹੀਂ,” ਉਸਨੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਤਾਂ ਕੀ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਅੰਦਰ ਆਈ?"
"ਉਸਨੇ ਕੀਤਾ।"
ਭੂਤ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਨੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ - ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਹਵੇਲੀ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਆਮ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀਆਂ ਸਕੂਲੀ ਕੁੜੀਆਂ ਵਿੱਚ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਖਾਣਾ ਪਕਾਉਣ ਦੀ ਕਲਾਸ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੁੜੀਆਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਬੜੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਪਕਵਾਨਾਂ ਦਿਖਾਈਆਂ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਲਈ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਹਵੇਲੀ ਦੀ ਕਿਊਰੇਟਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਂਪਬੈਲ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਏ। ਇਹ ਊਰਜਾਵਾਨ ਔਰਤ ਡਟਰਸ ਆਫ਼ ਦ ਅਮੈਰੀਕਨ ਰੈਵੋਲਿਊਸ਼ਨ ਵੱਲੋਂ ਹਵੇਲੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਨੇ ਸੌਂਪਿਆ ਹੈ।

ਮੌਰਿਸ-ਜੁਮੇਲ ਮੈਂਸ਼ਨ—ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਹਾਈਟਸ,
ਨਿਊਯਾਰਕ
"ਕੀ ਇੱਥੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਆਇਆ ਹੈ?" ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਂਪਬੈਲ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਇੱਥੇ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਸ਼ੈਲਫਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਕਿਤਾਬ ਕੱਢਦੇ ਹੋਏ। "ਵਿਲੀਅਮ ਹੈਨਰੀ ਸ਼ੈਲਟਨ ਦੀ ਰਚਨਾ, *ਦ ਜੁਮੇਲ ਮੈਨਸ਼ਨ*, ਪੰਨੇ 207 ਅਤੇ 208, ਇੱਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖੇ ਗਏ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀ ਹੈ।"
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ?
"ਨਹੀਂ, ਅਜੇ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। 1865 ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਜਰਮਨ ਨਰਸ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ - ਉਸਨੇ ਉਦੋਂ ਵੀ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੇ ਇੱਥੇ ਆਉਣ 'ਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੁਮੇਲ ਦਾ ਭੂਤ ਇਸ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਗਾਰਡ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਿਵੇਂ ਚਾਹੋਗੇ?" ਤੁਰੰਤ ਇੱਕ ਤਾਰੀਖ਼ ਤੈਅ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਤਿਹਾਸਕ ਘਰ ਦੇ ਭੌਤਿਕ ਰੂਪ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੋਵਾਂ।
ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ।
ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਜੌਨ ਕੈਂਟ ਟਿਲਟਨ ਨੇ ਲਿਖਿਆ:
ਮੈਨਹਟਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਸਥਿਤ, ਮੌਰਿਸ-ਜੁਮੇਲ ਮੈਂਸ਼ਨ ਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਇਤਿਹਾਸਕ ਇਮਾਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਇਸ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਿਊ ਐਮਸਟਰਡਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਡੱਚਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹਾਰਲੇਮ ਹਾਈਟਸ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਸ਼ਾਸਨ ਦੌਰਾਨ ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਮਾਊਂਟ ਮੌਰਿਸ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸਨੂੰ ਇਸਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਨਾਮ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਹਾਈਟਸ ਨਾਲ ਜਾਣਿਆ ਜਾਣ ਲੱਗਾ।
ਜਿਸ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਕਿਲ੍ਹਾ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 1700 ਵਿੱਚ ਜਾਨ ਕੀਰਸਨ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਡੱਚ ਕਿਸਾਨ ਨੂੰ ਨਿਊ ਹਾਰਲੇਮ ਦੇ "ਆਮ ਜੰਗਲ ਦੀ ਅੱਧੀ ਮੋਰਗਨ ਜ਼ਮੀਨ" ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।
ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕਰਨਲ ਰੋਜਰ ਮੌਰਿਸ ਨੇ ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ 1765 ਵਿੱਚ ਖਰੀਦੀ ਸੀ। ਨਵੇਂ ਮਾਲਕ ਦਾ ਜਨਮ 1728 ਵਿੱਚ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਕੈਪਟਨ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਨਾਲ ਅਮਰੀਕਾ ਆਇਆ ਸੀ।
ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮੌਰਿਸ ਪਰਿਵਾਰ, ਆਪਣੇ ਚਾਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ, ਆਪਣੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਬਿਤਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਆਮ ਘਰੇਲੂ ਜੀਵਨ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਆਈ।
ਯੁੱਧ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਕਰਨਲ ਮੌਰਿਸ ਇੰਗਲੈਂਡ ਭੱਜ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਢਾਈ ਸਾਲ ਰਿਹਾ।
ਅਗਸਤ 1776 ਵਿੱਚ, ਯੁੱਧ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਮਾਊਂਟ ਮੌਰਿਸ ਨੂੰ ਅਮਰੀਕੀ ਫੌਜਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਨਰਲ ਹੀਥ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਆਦਮੀ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। ਲੌਂਗ ਆਈਲੈਂਡ ਦੀ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਨਰਲ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਹਾਰਲੇਮ ਹਾਈਟਸ ਵੱਲ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਬਣਾ ਲਿਆ। ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੇ ਇਸ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ

ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਫੌਜ ਇੱਥੇ ਆ ਗਈ, ਅਤੇ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਕਬਜ਼ੇ ਦੌਰਾਨ ਮੌਰਿਸ ਮੈਨਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜਨਰਲ ਸਰ ਹੈਨਰੀ ਕਲਿੰਟਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ, ਅਤੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਹੇਸੀਅਨ ਫੌਜਾਂ ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ।
ਅਗਲੇ ਪੱਚੀ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਇਸਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਵੇਚਿਆ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਵਿਭਿੰਨ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬਦਲਾਅ ਦੇਖੇ ਗਏ। ਕੈਲੂਮੇਟ ਹਾਲ ਦਾ ਨਾਮ ਬਦਲ ਕੇ, ਇਸਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸਰਾਏ ਅਤੇ ਅਲਬਾਨੀ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਟੇਜ ਕੋਚਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸਟਾਪ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਣਜਾਣ ਕਿਸਾਨ ਦਾ ਘਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਕੈਬਨਿਟ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ, ਜੌਨ ਐਡਮਜ਼, ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਹੈਮਿਲਟਨ, ਹੈਨਰੀ ਨੌਕਸ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਨੂੰ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ।
ਇਹ ਉਹ ਇਲਾਕਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਸਟੀਫਨ ਜੁਮੇਲ ਗਰਮੀਆਂ ਦੌਰਾਨ ਵ੍ਹਾਈਟਹਾਲ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਆਪਣੇ ਘਰ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਜੋਸ਼ੀਲੀ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਾਕਾਂਖੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਗੱਡੀ ਰਾਹੀਂ ਜਾਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੁਮੇਲ ਨੇੜਲੇ ਪੁਰਾਣੇ ਮੌਰਿਸ ਮੈਨਸ਼ਨ ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਮੋਹਿਤ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ 1810 ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਦੇ ਲਈ $10,000 ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਪਲਾਟ ਦਾ ਬਾਕੀ 35 ਏਕੜ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ।
ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਖਰਾਬ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੁਮੇਲ ਨੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਇਸਦਾ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਅਤੇ ਸਜਾਵਟ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਣ ਗਿਆ। ਜੁਮੇਲ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਹਵੇਲੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ, ਜਦੋਂ ਸੰਘੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸਨ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੁਮੇਲ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਆਹ, ਕੁਝ ਲੋਕ ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਮੀਰ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਸਟੀਫਨ ਜੁਮੇਲ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਟੀਫਨ ਜੁਮੇਲ ਦਾ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸੈਂਟੋ ਡੋਮਿੰਗੋ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਬਾਗ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ

ਬਗਾਵਤ ਦੌਰਾਨ ਭੱਜਣਾ ਪਿਆ। ਅਮਰੀਕਾ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ, ਉਹ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਗਰੀਬ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਸ਼ਰਾਬ ਵਪਾਰੀ ਵਜੋਂ ਨਵੀਂ ਦੌਲਤ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ 1832 ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਅਮਰੀਕਾ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਅਮੀਰ ਔਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਣ ਗਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਸਾਬਕਾ ਅਮਰੀਕੀ ਉਪ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਰੋਨ ਬੁਰ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਦੂਜਾ ਵਿਆਹ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਤਲਾਕ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋਇਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੁਮੇਲ ਦੀ ਮੌਤ 1865 ਵਿੱਚ 93 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਹੋਈ।
ਮੌਰਿਸ-ਜੁਮੇਲ ਮਹਿਲ ਮੱਧ ਜਾਰਜੀਅਨ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰਲ ਸ਼ੈਲੀ ਦਾ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਮੁੱਖ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਕਾਲਮ, ਦੋ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਉੱਚੀਆਂ, ਅਤੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਚੌਂਕੀ ਹੈ।
ਬਾਹਰੀ ਹਿੱਸਾ ਚਿੱਟਾ ਪੇਂਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੁਮੇਲ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਯੁੱਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੋੜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸਕਾਈਲਾਈਟਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅੰਡਾਕਾਰ-ਆਕਾਰ ਦਾ ਪਲੇਟਫਾਰਮ ਹੈ।
ਅੰਦਰ, ਆਰਕੇਡਾਂ ਵਾਲਾ ਚੌੜਾ ਕੇਂਦਰੀ ਹਾਲ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਅਖੀਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਦੇ ਫਰਨੀਚਰ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਡਰਾਇੰਗ ਰੂਮ ਜਾਂ ਚਾਹ-ਕਮਰਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਵਿਧਵਾ ਜੁਮੇਲ ਅਤੇ ਆਰੋਨ ਬਾਰ ਦਾ ਵਿਆਹ ਸਮਾਰੋਹ 1833 ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਲਾੜੀ ਅਠੱਤੀ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਲਾੜਾ ਵੀਹ ਸਾਲ ਵੱਡਾ ਸੀ।
ਹਾਲ ਦੇ ਪਾਰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਜਾਰਜੀਅਨ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਲੋਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਡਿਨਰ ਪਾਰਟੀਆਂ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸਨ।
ਹਾਲ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਵੱਡਾ ਅੱਠਭੁਜੀ ਡਰਾਇੰਗ ਰੂਮ ਹੈ।
ਇੱਕ ਚੌੜੀ ਪੌੜੀ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹਾਲ ਤੱਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਜੁਮੇਲ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਸਮਾਨ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੁਮੇਲ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਗੋਦ ਲਈ ਧੀ, ਮੈਰੀ ਐਲਿਜ਼ਾ (ਜਿਸਦਾ ਵਿਆਹ ਨੈਲਸਨ ਚੇਜ਼ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ) ਦੇ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਧੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਹੈ।

ਉੱਤਰ-ਪੱਛਮੀ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਜੁਮੇਲ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲਾ ਫਰਨੀਚਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉੱਕਰੀ ਹੋਈ ਚਾਰ-ਪੈਰ ਵਾਲੀ ਬਿਸਤਰਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੇ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਸ਼ਾਇਦ ਵਾਧੂ ਮਹਿਮਾਨ ਕਮਰਿਆਂ ਵਜੋਂ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਕੁਆਰਟਰ ਰਸੋਈ ਦੇ ਨਾਲ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੁੰਦੇ ਸਨ।
19 ਜਨਵਰੀ, 1964 ਨੂੰ, ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਬੈਟਸੀ ਜੁਮੇਲ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਉੱਪਰਲੇ ਮੀਟਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠਾ ਹੋਇਆ। ਨਿਊਯਾਰਕ ਹਿਸਟੋਰੀਕਲ ਸੋਸਾਇਟੀ ਅਤੇ ਡਟਰਸ ਆਫ਼ ਦ ਅਮੈਰੀਕਨ ਰੈਵੋਲਿਊਸ਼ਨ ਦੇ ਕੁਝ ਮੈਂਬਰ, ਜਰਨਲ-ਅਮੈਰੀਕਨ ਲੇਖਕ ਨੈਟ ਐਡਮਜ਼ ਅਤੇ ਵਰਲਡ-ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਲੇਖਕ ਹੈਰੀ ਅਲਟਸ਼ੂਲਰ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਉਸ ਸਰਦੀਆਂ ਦੀ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਐਥਲ ਮੇਅਰਸ ਸਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜੈਸਿਕਾ ਰਸਲ ਗਰਵਰ, ਜੋ ਸਾਡੀ ਸੈਕਟਰੀ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਕੰਮ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਲੇਖ ਵੀ ਲਿਖ ਰਹੀ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਪਹੁੰਚੇ, ਏਥਲ ਜੁਮੇਲ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘੁੰਮਣ-ਫਿਰਨ ਲੱਗ ਪਈ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਕੋਰੀਡੋਰ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਗਈ, ਉਸਦਾ ਮੋਢਾ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਾਂਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਟਕ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ ਟੁੱਟ ਗਈ ਹੋਵੇ!
"ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਐਥਲ ਨੇ ਆਖਰਕਾਰ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਰਗੀ ਲੱਗਣ ਲੱਗ ਪਈ।
ਅਸੀਂ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ, ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਨਤਾ ਲਈ ਬੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਉੱਕਰੀ ਹੋਈ ਚਾਰ-ਪੈਰ ਵਾਲਾ ਬਿਸਤਰਾ ਹੈ ਜੋ ਕਦੇ ਨੈਪੋਲੀਅਨ ਪਹਿਲੇ ਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਕੁਰਸੀਆਂ ਪੂਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਬੈਠਾ ਹੈ।

"ਇਹ ਇੱਕ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਮਾਮਲਾ ਹੈ," ਏਥਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਅਕਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤਿੰਨ ਹਨ। ਕੋਈ ਬਿਮਾਰੀ ਹੈ, ਦਿਲ ਬਦਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗਲਤ ਹੋਇਆ ਹੈ।"
ਅਚਾਨਕ, ਏਥਲ ਨੈਪੋਲੀਅਨ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਵੱਲ ਮੁੜੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਕੋਈ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠੋ," ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੋਲਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਮੱਕੜੀ ਨੇ ਡੰਗ ਲਿਆ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਨੌਜਵਾਨ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਉੱਠਿਆ। ਕੋਈ ਵੀ ਭੂਤ ਉਸਨੂੰ ਹਿਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ।

ਭੂਤ ਬਾਲਕੋਨੀ
ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਉਸਦੇ ਉੱਤੇ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਏਥਲ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਉੱਠਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। "ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਉਸ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ," ਉਹ ਬੁੜਬੁੜਾਈ, ਅਤੇ ਚਲੀ ਗਈ, ਮੈਂ ਵੀ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ। ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਰ ਪਈ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਬਾਹਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੁਮੇਲ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੇ ਗੋਡਿਆਂ ਭਾਰ ਡਿੱਗ ਪਈ।

"ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਕਦੇ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧ ਸਕਦੀ... ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੀ ਹਾਂ।" ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਵੱਡੀ ਤਸਵੀਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਚੀਕਿਆ, "ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਉਸ ਤਸਵੀਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਉੱਥੇ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ!"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਂਪਬੈਲ, ਕਿਊਰੇਟਰ, ਮੈਨੂੰ ਘਬਰਾਹਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਲੈ ਗਈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਅਜੀਬ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਹੇਗੀ। ਦੇਖੋ, ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਤਸਵੀਰ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਬੈਟਸੀ ਜੁਮੇਲ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਤਸਵੀਰ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਏਥਲ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਕੁਰਸੀ ਤੇ ਵਾਪਸ ਲੈ ਗਿਆ।
"ਹੈਨਰੀ...ਅਤੇ ਇੱਕ ਜੋਹਾਨ...ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ..." ਉਹ ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਈ। ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਿਕਲੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਨ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਅੱਧ-ਸੋਮਨੀਸੀਅਨ, ਉਹ ਸੌਣ ਗਈ ਅਤੇ ਲੇਟ ਗਈ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਕੋਲ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ। ਬਾਕੀ ਸੁਣਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸਨ। ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਚੁੱਪ ਛਾ ਗਈ, ਸਿਰਫ ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਕੋਮਲ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਟੁੱਟੀ, ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਲੀਨ।
"ਤੂੰ ਸੋਚਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਮੈਂ ਮਰ ਗਿਆ ਹਾਂ..." ਇੱਕ ਕੜਕਵੀਂ, ਮਰਦਾਨਾ ਆਵਾਜ਼ ਹੁਣ ਬੋਲੀ।
“ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ,” ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਚਲੇ ਜਾਓ," ਭੂਤ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਚਲੇ ਜਾਓ!"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮਰਦ ਹੋ ਜਾਂ ਔਰਤ?"

ਮੌਰਿਸ-ਜੁਮੇਲ ਮਹਿਲ ਦਾ ਪਾਸੇ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼
ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੌੜਾ ਹਾਸਾ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤਾ।
"ਵਾਹ...ਹਾ!" ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ।
"ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
"ਹਰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕੌਣ ਹਾਂ।"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ। ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?" ਮੈਂ ਦੁਹਰਾਇਆ।
ਮੈਨੂੰ ਸੌਣ ਦਿਓ।
ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?
ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਚੁੱਪ ਛਾ ਗਈ, ਫਿਰ ਆਵਾਜ਼ ਮੱਧਮ ਹੋ ਗਈ। "ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈਂ?"
ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਦੋਸਤ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਆਇਆ ਹਾਂ।
"ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਮਰ ਗਿਆ ਹਾਂ।" "ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ?"
"ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਲੈ ਗਏ," ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਅਜੇ ਮਰਿਆ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਲੈ ਗਏ?"
ਮਾਧਿਅਮ ਦਾ ਸਰੀਰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਿੰਤਾ ਨਾਲ ਕੰਬਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੈਂ ਮਾਹੌਲ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਰਮ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲੇ। ਅਚਾਨਕ, ਮਾਧਿਅਮ ਰਾਹੀਂ

ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਭੂਤ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਐਲਬਰਟ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ, ਸਾਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆ ਗਈ, ਜੋ ਕਿ ਏਥਲ ਦਾ ਕੰਟਰੋਲਰ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਲਬਰਟ ਨੂੰ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ਡ ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭੂਤ ਕੌਣ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਗੋਲ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਐਲਾਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਹੈ। ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਈਰਖਾਵਾਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਕਲਾਕਾਰ ਵੀ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ।"
ਕੀ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਔਰਤ ਹੈ?
"ਇੱਕ ਔਰਤ ਜਿਸਦੀ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਅਤੇ ਜੋ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕਿਉਂ?"
ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ।
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਂਪਬੈਲ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਸੋਚਿਆ, ਫਿਰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ: ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਨੌਕਰਾਣੀ ਨੇ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ।
ਮੈਂ ਐਲਬਰਟ ਤੋਂ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ। "ਕੀ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬੇਚੈਨ ਔਰਤ ਹੈ?"
"ਹਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ। ਜਿਸਦੇ ਕੋਲ ਤਸਵੀਰ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਜ਼ਮੀਰ ਉਸਨੂੰ ਸਤਾਉਂਦੀ ਹੈ।"
"ਕਿਸ ਬਾਰੇ ਵਿਚ?"
ਹੁਣ ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ, ਦਰਦ ਨਾਲ ਕਰਾਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਐਲਬਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਖੁਲਾਸਾ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰੇਗਾ।"

"ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕੌਣ ਫੜ ਕੇ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਹੈ?"
"ਇਹ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਤਾਬੂਤ ਵਿੱਚ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਟੋਕ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਮਾਧਿਅਮ ਛੱਡਣਾ ਪਿਆ।
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਏਥਲ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਆ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਯਾਦ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਬਣੇ ਰਹੇ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਏ ਆਦਮੀ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਨਾਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜੋ J ਅੱਖਰ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ ਰਗੜਦੇ ਹੋਏ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਂਪਬੈਲ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। "ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੁਮੇਲ ਦੀ ਦੋਸ਼ੀ ਜ਼ਮੀਰ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਬਾਰੇ ਕੀ?"
"ਖੈਰ," ਕਿਊਰੇਟਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੋਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ।"
ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮਾਧਿਅਮ ਸਾਨੂੰ ਸੁਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। "ਸਟੀਫਨ ਜੁਮੇਲ ਦੀ ਮੌਤ ਇੱਕ ਗੱਡੀ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਲੱਗੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਤੋਂ ਖੂਨ ਵਹਿਣ ਕਾਰਨ ਹੋਈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੁਮੇਲ ਨੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਪੱਟੀਆਂ ਪਾੜ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਰਨ ਦਿੱਤਾ। ਅਸੀਂ ਇੰਨਾ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ।"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਂਪਬੈਲ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੈਟਸੀ ਜੁਮੇਲ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਮਾਹਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਗੂੜ੍ਹੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਜੋ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਜਾਂ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਘਰੋਂ ਨਿਕਲੇ ਤਾਂ ਸ਼ਾਮ ਦੇ 5:30 ਵਜੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘਰ ਰਾਤ ਲਈ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

* * *

ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਛਪੀਆਂ: ਇੱਕ, ਬਹੁਤ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਹੀ, ਜਰਨਲ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਾਸੋਹੀਣੀ ਰਿਪੋਰਟ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀ ਗਈ ਜੋ ਜਾਂਚ ਕਮਰੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ।
ਕਈ ਹਫ਼ਤੇ ਬੀਤ ਗਏ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ ਭਰ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਣਾ ਪਿਆ। ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਂਪਬੈਲ ਦਾ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ 22 ਮਈ ਨੂੰ ਸਟੀਫਨ ਜੁਮੇਲ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ ਹੈ?" ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਅਤੇ ਸਵਰਗੀ ਸ੍ਰੀ ਜੁਮੇਲ ਨੂੰ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖੀਏ। ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੋਚਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ ਦੀ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ ਕਤਲ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਵਧੀਆ ਸਮਾਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ।
ਇਸ ਵਾਰ, ਜਰਨਲ ਅਤੇ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਦੇ ਰਿਪੋਰਟਰਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਟਾਈਮਜ਼ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟਰ ਗ੍ਰੇਸ ਗਲੂਕ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਗਰਮ ਮਈ ਦੁਪਹਿਰ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਬਾਰੇ ਲਏ ਗਏ ਨੋਟਸ ਲਈ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ।
ਕਿੰਗ ਫੀਚਰਜ਼ ਦੇ ਜਨਰਲ ਮੈਨੇਜਰ ਫਰੈਂਕ ਮੈਕਐਲਹਰਨ; ਜਰਨਲ ਦੇ ਸਾਹਿਤਕ ਆਲੋਚਕ ਕਲਾਰਕ ਕਿਨਾਰਡ; ਰੀਡਰਜ਼ ਡਾਇਜੈਸਟ ਦੇ ਜੌਨ ਐਲਨ ਅਤੇ ਬੌਬ ਓ'ਬ੍ਰਾਇਨ; ਦ ਵਿਲੇਜਰ ਸੰਪਾਦਕ ਐਮੇਲਿਨ ਪੇਜ; ਲੇਖਕ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਬਾਇਰਡ ਅਤੇ ਬੇਵਰਲੀ ਬੇਲਿਨ; ਸੀਬੀਐਸ ਦੇ ਐਡ ਜੋਇਸ; ਅਤੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਹਿਸਟੋਰੀਕਲ ਸੋਸਾਇਟੀ ਦੇ ਕਈ ਮੈਂਬਰ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਉੱਥੇ ਨਿਰੀਖਕਾਂ ਵਜੋਂ ਸਨ ਅਤੇ ਲੋੜ ਪੈਣ 'ਤੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਲਿਖਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਸ਼ਹੂਰ ਐਰੋਨ ਬੁਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਏਥਲ ਮੀਅਰਸ ਨੂੰ ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਪਹਿਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਦੁਬਾਰਾ ਉੱਪਰਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਐਡ ਜੋਇਸ ਨੇ ਨੈਪੋਲੀਅਨ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣਾ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਰ ਸੈੱਟ ਕੀਤਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਏਥਲ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ। ਮੇਰੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ, ਟਾਈਮਜ਼ ਦੀ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ, ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪੱਚੀ ਬੇਚੈਨ ਲੋਕ ਸਨ, ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਚੁੱਪੀ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ, ਏਥਲ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਸੁੰਨ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ।
"ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈਂ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਅਣਜਾਣ ਵਿਅਕਤੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।
"ਮੈਂ ਸਟੀਫਨ ਹਾਂ," ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂਂਂ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਬੋਲਦੇ ਹੋ?"
ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਘੁੱਟ ਕੇ ਕੁਰਲਾਇਆ, "ਡਾਕਟਰ! ਡਾਕਟਰ! ਡਾਕਟਰ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਹੈ?"
ਹੁਣ ਆਵਾਜ਼ ਦ੍ਰਿੜ ਅਤੇ ਚੁਣੌਤੀਪੂਰਨ ਸੀ। "ਮੈਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹਾਂ... ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਨਾ ਕਰੋ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਹਾਦਸਾ ਹੋਇਆ ਸੀ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ?"
"ਮੈਨੂੰ ਸਾਹ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ... ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਲੱਭੋ!"

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਉਸਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਉਹ ਮਰ ਗਈ ਹੈ।"
"ਪਰ ਮੈਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹਾਂ!" ਮਨਮੋਹਕ ਆਵਾਜ਼ ਜਾਰੀ ਰਹੀ।
"ਇੱਕ ਅਰਥ ਵਿੱਚ, ਤੁਸੀਂ ਉਹੀ ਹੋ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਚਲੇ ਗਏ ਹੋ।"
ਨਹੀਂ—ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਬਰ ਵਿੱਚ ਉਦੋਂ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮਰਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਟ ਕਿਵੇਂ ਲੱਗੀ?"
ਭੂਤ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਗਰਜਿਆ, "ਇਸ ਨਾਲ ਕੀ ਫ਼ਰਕ ਪੈਂਦਾ ਹੈ - ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਇਹ ਕਿਹਾ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮਰ ਗਏ ਹੋ।" ਆਵਾਜ਼ ਫਿਰ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ। "ਉਸਨੇ ਇਹ ਲੈ ਲਿਆ, ਉਸਨੇ ਇਹ ਲੈ ਲਿਆ - ਉਹ ਔਰਤ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਲੈ ਲਈ। ਇੱਥੋਂ ਚਲੇ ਜਾਓ।"
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਦੋਸਤ ਹਾਂ।"
"ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਦੋਸਤ ਨਹੀਂ ਹੈ... ਉਹ ਆਰੋਨ...।"
"ਆਰੋਨ? ਕੀ ਉਹ ਤੇਰੀ ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ?"
"ਉਹ ਵੇਸ਼ਵਾ... ਉਸਨੂੰ ਫੜੋ! ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਦਫ਼ਨਾ ਦਿੱਤਾ।"
"ਇਹ ਕਦੋਂ ਹੋਇਆ?"
"ਬਹੁਤ ਠੰਡ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੂਰਖ ਬਣਾਇਆ, ਇੱਕ ਪੂਰਾ ਮੂਰਖ!"
"ਉਸਨੇ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤਾ?"
"ਜਿੰਨੀ ਵਾਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ, ਹਰ ਵਾਰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ।"
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।"
"ਮੇਰਾ ਖੂਨ ਵਗ ਰਿਹਾ ਹੈ."
"ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋਇਆ?"

"ਕਾਂਟਾ...ਗੱਡੀ...ਘਾਹ...।"

ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੈਡਮ ਬੈਟਸੀ ਜੁਮੇਲ ਦੀ ਪੇਂਟਿੰਗ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੈ... "ਕੀ ਇਹ ਹਾਦਸਾ ਸੀ, ਹਾਂ ਜਾਂ ਨਹੀਂ?"
ਮੈਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ।
"ਤੂੰ ਕੰਡਿਆਲੇ ਦਰੱਖਤ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ?"
"ਨੈਪੋਲੀਅਨ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਖੂਨ ਦੇ ਉਸ ਧੱਬੇ ਨੂੰ ਦੇਖੋ..."
ਮੈਂ ਜ਼ਿੱਦ ਕੀਤੀ, "ਉਸ ਤ੍ਰਿਸ਼ੂਲ ਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਘਾਹ ਦੇ ਢੇਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਧੱਕਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ।" ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?

"ਹਾਂ...ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਦਿਓ। ਉਹ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਔਰਤ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਇੰਨੀ ਮੂਰਖ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਨਾ ਦੇਖਾਂ।"
"ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਮਰਨ ਵਾਲਾ ਹਾਂ।
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਡਾਕਟਰ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ?
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਜ਼ਖ਼ਮ 'ਤੇ ਪੱਟੀ ਨਹੀਂ ਬੰਨ੍ਹੀ ਗਈ ਸੀ?"
"ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਗਏ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਦਾ ਇਨਸਾਨ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਕਬਰ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਉਸ ਕਬਰ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ!"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਾਂ?"
"ਭਗਵਾਨ ਤੁਹਾਡਾ ਭਲਾ ਕਰੇ!"
"ਤੁਹਾਡੀ ਨਫ਼ਰਤ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।"
ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇਹ ਕੀਤਾ।

ਐਥਲ ਮੇਅਰਸ ਸੰਪਰਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ
ਫਿਰ ਮੈਂ ਭੂਤ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇ। "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ ਹੈ? ਸੌ ਸਾਲ!"
"ਸੌ ਸਾਲ!"
ਮਾਧਿਅਮ, ਅਜੇ ਵੀ ਸੁੰਨ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ, ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਦੱਬਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ: "ਮੈਂ ਪਾਗਲ ਹੋ ਗਈ ਹਾਂ!"
"ਇਸ ਘਰੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਹ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਨਾ ਆਉਣਾ।"
"ਮੈਰੀ, ਮੈਰੀ!"
ਜੁਮੇਲ ਦੀ ਧੀ ਦਾ ਨਾਮ ਮੈਰੀ ਸੀ, ਇਹ ਤੱਥ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੀਡੀਆ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਜਾਓ ਅਤੇ ਮੈਰੀ ਨੂੰ ਮਿਲੋ!" ਮੈਂ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਕੰਟਰੋਲਰ, ਐਲਬਰਟ ਨੂੰ ਉਸ ਦੁਖੀ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਜੁਮੇਲ ਦਾ ਭੂਤ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਸ ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉੱਠ ਕੇ ਬੈਠ ਗਈ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕੀ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ: "ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ?" ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਮਦਦ ਕਰਨ ਆਇਆ ਹਾਂ।"
ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।
"ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਹੋਲਜ਼ਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਨਾਮ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸੋ।"
"ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਵਾਂਗਾ! ਇਹ ਮੇਰਾ ਘਰ ਹੈ।" ਹੁਣ ਹਿਪਨੋਟਿਸਟ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮੈਂ ਪਛਾਣ ਪੁੱਛਦਾ ਰਿਹਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਘਿਣਾਉਣੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਫੁੱਟ ਗਏ ਅਤੇ ਇੱਕ ਠੰਡੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੇ ਉਪ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਪਤਨੀ ਹਾਂ! ਮੇਰੇ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਓ!"
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਂਪਬੈਲ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਬੈਟਸੀ ਜੁਮੇਲ ਅਕਸਰ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਐਰੋਨ ਬੁਰ ਤੋਂ ਤਲਾਕ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੀਆਂ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਵਾਲੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਚੀਕਿਆ, "ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੇ ਉਪ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਪਤਨੀ ਲਈ ਰਸਤਾ ਬਣਾਓ!"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਆਹਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ? ਤੇਰੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ?"
"ਕਮੀਨੇ!"
ਮੈਂ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਗਏ ਸੀ, ਮੈਡਮ।" "ਤੁਸੀਂ ਕਪਤਾਨ ਦੇ ਕੈਬਿਨ ਵਿੱਚ ਲਹਿਰਾਂ ਵਾਂਗ ਹੋ," ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਰਹੱਸਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਜੁਮੇਲ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਵਿਆਹ ਦੌਰਾਨ, ਇੱਕ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕਪਤਾਨ ਉਸਦੇ ਪਸੰਦੀਦਾ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਜੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਿੱਛੇ ਹਟਦੇ ਹੋਏ।
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੀਆਂ ਨੌਕਰਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਘਿਣਾਉਣੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਦੋਸ਼ ਦੁਹਰਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਹੈ।
“ਮੈਂ ਮਦਦ ਲਈ ਫੋਨ ਕਰਾਂਗੀ,” ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਕੋਈ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੁਲਿਸ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਹੈ!" ਮੈਂ ਕਿਹਾ।
ਮੈਂ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਉਪ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਪਤਨੀ ਹਾਂ!

"ਜੇ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਕਿ ਤੂੰ ਕੀ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਾਂਗਾ। ਕੀ ਤੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਿਆ?"
"ਰਿੜਦੇ ਚੂਹੇ...ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਵੱਢ ਲਿਆ। ਮੈਂ ਕਿੱਥੇ ਹਾਂ?"
ਤੁਸੀਂ ਦੋ ਦੁਨੀਆਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਫਸੇ ਹੋਏ ਹੋ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਦਦ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ?
"ਯੂਸੁਫ਼ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"
"ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਘਰ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੇਰੇ ਪਤੀ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।"
ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਆਏ!
"ਚਲੇ ਜਾਓ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਟੀਫਨ ਜੁਮੇਲ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖੋਗੇ।"
"ਮੈਂ ਬੱਸ ਕਾਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਲਗਾਇਆ ਹੈ! ਮੈਂ ਬੱਸ ਇਹੀ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਆਦਮੀ ਸੀ।"
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮਿਸਟਰ ਜੁਮੇਲ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਵੀ।
ਮੈਂ ਅਖੀਰ ਉਸਨੂੰ ਜੁਮੇਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਮਨਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਅਜ਼ਮਾਇਆ।
"ਜਾਓ ਅਤੇ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਉਪ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੂੰ ਮਿਲੋ। ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।" ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਇਹ ਵੀ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।
“ਉਹ ਬੁਰਾ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਮੈਂ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਨਾਲ ਜੁੜਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?"
"ਮੈਰੀ।"
"ਫਿਰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਬੁਲਾਓ, ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਵੇਗੀ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵੇਗੀ।"

"ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ।"
"ਤੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਰੀ ਤੈਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਲੈ ਜਾਵੇਗੀ।" ਮੈਂ ਐਲਬਰਟ, ਜੋ ਕਿ ਕੰਟਰੋਲਰ ਸੀ, ਨੂੰ ਸਾਡੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਮੈਡਮ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਦਲ ਲਿਆ: "ਇਹ ਮੇਰਾ ਘਰ ਹੈ, ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਹਾਂਗਾ।"
"ਇਹ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ!"
ਸੰਘਰਸ਼ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਕ੍ਰਿਸਟੋਫਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸਟੋਫਰ ਕੌਣ ਸੀ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਉਹੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੈਂ ਕਦੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਦੁਹਰਾਇਆ, "ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਹੋ।"
"ਅਲਵਿਦਾ."
ਮੈਂ ਐਲਬਰਟ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਚਾਰਜ ਸੰਭਾਲ ਲਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਦਾ ਮਾਧਿਅਮ ਦੀਆਂ ਵੋਕਲ ਕੋਰਡਾਂ 'ਤੇ ਪੂਰਾ ਕੰਟਰੋਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਹੁਣ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਪੈ ਸਕਦੀ ਹੈ।"
ਕੀ ਉਹ ਜੁਮੇਲ ਦੀ ਮੌਤ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ?
"ਹਾਂ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।"
"ਉਹ ਮੁੰਡਾ ਕੌਣ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਧੱਕਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ?"
"ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਆਦਮੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ।" "ਸਟੀਫਨ ਜੁਮੇਲ ਬਾਰੇ ਕੀ?"
"ਉਸਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਬਿਹਤਰ ਹੈ।"
"ਕੀ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਸੀਂ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ? ਇਹ ਕ੍ਰਿਸਟੋਫਰ ਕੌਣ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਉਸਨੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ?"

"ਇੱਕ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕਪਤਾਨ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰੋਵੀਡੈਂਸ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ।" ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਂਪਬੈਲ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕਪਤਾਨ ਨੇ ਬੈਟਸੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਨਿਭਾਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਭੂਮਿਕਾ। ਬ੍ਰਾਊਨ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਵੀ ਸੀ।
"ਕੀ ਐਰੋਨ ਬਾਰ ਨੇ ਜੁਮੇਲ ਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ?".
"ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ। ਬਾਰ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੁਮੇਲ ਕੋਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ।"
"ਉਸ ਡਾਕਟਰ ਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਦਫ਼ਨਾ ਦਿੱਤਾ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?"
ਖੂਨ ਵਗਣਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਿਆ।
ਕੀ ਐਰੋਨ ਬੁਰ ਇਸ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ?
ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੋਸ਼ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਅਜੇ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਰਕਰਾਰ ਹੈ।
ਫਿਰ ਮੈਂ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੂੰ ਘਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।
ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਏਥਲ ਮੇਅਰਸ ਆਮ ਵਾਂਗ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ, ਉਸਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਦੌਰਾਨ ਸਹਿਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਹਿਸ਼ਤ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸੀ।
ਜੁਮੇਲ ਦੀ ਮੌਤ 1832 ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਪਹਿਲੀਆਂ ਭੂਤਾਂ-ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ 1865 ਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ: ਕੀ ਉਸਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸੁਰਾਗ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਜੇ ਉਹ ਤਾਬੂਤ ਵਿੱਚ ਦਮ ਘੁੱਟਣ ਨਾਲ ਮਰ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਕੀ ਉਸਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਦੀ ਹਾਲਤ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ?

ਮੈਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਦੋ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਵੀ ਬਚਿਆ ਨਾ ਹੋਵੇ; ਦੂਜੇ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ।
ਮੈਂ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਸੋਚਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੌਟ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕੈਥੋਲਿਕ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਸਟੀਫਨ ਜੁਮੇਲ ਦੀ ਕਬਰ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਮੇਰੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਟਾਰਨੀ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੁੱਖ ਮੈਡੀਕਲ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਡਾ. ਹੈਲਪਰਨ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਾਂਚ ਬੇਕਾਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਓਲਡ ਸੇਂਟ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਚਰਚ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸਦਾ ਪਲਾਟ 'ਤੇ ਨਾਮਾਤਰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ।
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਕਬਰ ਦੁਬਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ? ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋ, ਨਵੀਂ ਕਬਰ ਖੋਦਣਾ ਬਹੁਤ ਸੌਖਾ ਹੈ! ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਾਲ ਬੀਤਦੇ ਗਏ, ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਹਵੇਲੀ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੀ ਰਹੀ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਕਿਊਰੇਟਰ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਨਾਲ ਕਈ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਬਣਾਏ, ਜੋ ਹੁਣ ਮਿਲਣਸਾਰ ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਬਰੂਮ ਹਨ। ਅਫ਼ਸੋਸ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਮਸ਼ਹੂਰ ਨੀਲਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਹੁਣ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਹਾਣੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਹੀ ਵਿਗੜ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਦੰਤਕਥਾ ਕਾਇਮ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਕੱਲੀਆਂ ਰਾਤਾਂ ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਜੇ ਵੀ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਗਾਰਡ ਘਰ ਨੂੰ ਤਾਲਾ ਲਗਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਜੁਮੇਲ ਪਰਿਵਾਰ, ਪਛਤਾਵੇ ਵਾਲੀ ਬੇਟਸੀ ਅਤੇ ਸੋਗ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਟੀਫਨ, ਹੁਣ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਮੁੱਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਐਰੋਨ ਬੁਰ ਵੀ ਉਸ ਔਰਤ ਨਾਲ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਚਾਹੇਗਾ।

ਆਸਟਰੀਆ ਵਿੱਚ ਬਰਨਸਟਾਈਨ ਕੈਸਲ, ਜੋ ਹੁਣ ਇੱਕ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਹੋਟਲ ਹੈ, ਕਦੇ ਇੱਕ ਦੁਖਦਾਈ ਗਲਤਫਹਿਮੀ ਅਤੇ ਕਤਲ ਦਾ ਸਥਾਨ ਸੀ। ਕਾਉਂਟੇਸ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਪ੍ਰਤੀ ਬੇਵਫ਼ਾਈ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਈਰਖਾ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਮੰਦਿਰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕਾਉਂਟੇਸ ਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ - ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦਾ ਭੂਤ ਅਕਸਰ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਆਸਟਰੀਆ ਵਿੱਚ ਬਰਨਸਟਾਈਨ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦਾ ਬਾਹਰੀ ਦ੍ਰਿਸ਼—ਇਸ ਖੇਤਰ ਦੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ "ਸਮਾਰਗਟ" ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਅਰਧ-ਕੀਮਤੀ ਪੱਥਰ ਦੀ ਖੁਦਾਈ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਿਲ੍ਹਾ ਕੁਲੀਨ ਅਲਮਾਸੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ।

ਆਸਟਰੀਆ ਦੇ ਬੈਡ ਔਸੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਐਲਪਸ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ, ਹੁਣ ਖੰਡਰ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਫਲਿੰਡਸਬਰਗ ਕਿਲ੍ਹਾ ਇੱਕ ਮੱਧਯੁਗੀ ਬਲਾਤਕਾਰ ਅਤੇ ਅਗਵਾ ਦਾ ਸਥਾਨ ਹੈ,

ਜਿਸਦਾ ਬਦਲਾ ਅਪਰਾਧੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਭੂਤ ਕਈ ਵਾਰ ਤੂਫਾਨੀ ਰਾਤਾਂ ਨੂੰ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

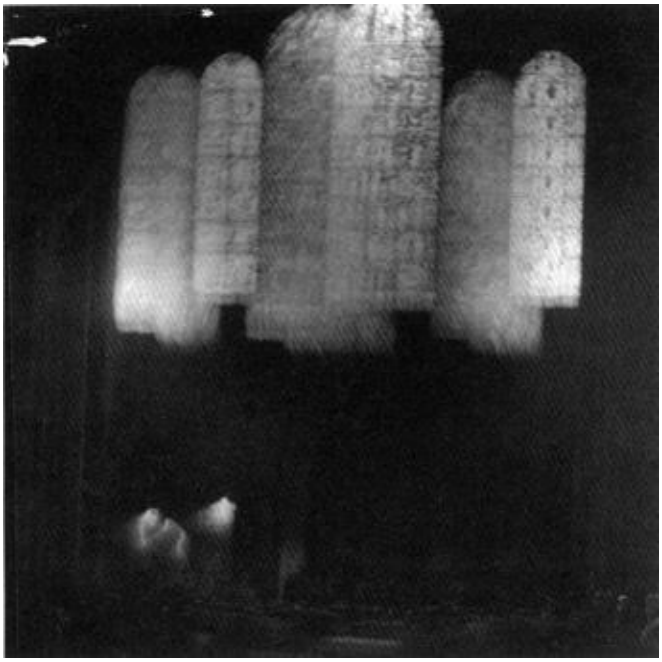

ਸਵਿਟਜ਼ਰਲੈਂਡ ਦੇ ਬਾਸੇਲ ਦੇ ਗੋਥਿਕ ਗਿਰਜਾਘਰ ਵਿੱਚ, ਹੰਸ ਹੋਲਜ਼ਰ ਨੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ, ਚਮਕਦਾ ਪਿੰਜਰ ਫੜਿਆ। ਕੱਟੜ ਕੈਲਵਿਨਵਾਦੀ ਯੁੱਗ ਦੌਰਾਨ, "ਪਾਪਾਂ" ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਚਰਚ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਸੀਰੀਆ ਦਾ ਅਲਟਨਬਰਗ ਕਿਲ੍ਹਾ, ਜੋ ਹੁਣ ਇੱਕ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਹੋਟਲ ਹੈ, ਕਦੇ ਇੱਕ ਨੌਕਰ ਦੀ ਬਦਕਿਸਮਤ ਆਤਮਾ ਦਾ ਘਰ ਸੀ ਜਿਸਨੇ 1920 ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸਘਾਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਘਟਨਾ ਉਦੋਂ ਵਾਪਰੀ ਜਦੋਂ ਬਾਗ਼ੀ ਕਿਸਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਮਰਿਆ, ਪਰ ਇਹ ਨੌਕਰ ਹੈ ਜੋ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਸਕਦਾ।

ਸੱਤਵਾਂਅਧਿਆਇ

ਭੂਤੀਆ ਜਗ੍ਹਾ
ਇਹ ਤਰਕਸੰਗਤ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਭੂਤ - ਜੋ ਇਸ ਜਨਮ ਤੋਂ ਗੁਜ਼ਰ ਗਏ ਹਨ ਪਰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਅਗਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ - ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ

ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਘਰਾਂ ਦੇ ਬਾਹਰ, ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਿਲ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ, ਉਹ ਹਨ।
ਮਿਥਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਸੰਘਣੇ ਜੰਗਲਾਂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਭੂਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੈਰੇਬੀਅਨ ਵਿੱਚ, ਚੌਰਾਹੇ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਭੂਤ ਸਥਾਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਹੈਤੀਆਈ ਵੂਡੂ ਵਿੱਚ, ਚੌਰਾਹੇ ਦੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਭੂਤ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਥਾਵਾਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਮਾਰੇ ਗਏ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂਆਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਕਵੀਨ ਮੈਰੀ (ਹੁਣ ਇੱਕ ਤੈਰਦਾ ਅਜਾਇਬ ਘਰ) 'ਤੇ ਇੱਕ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਮਾਰੇ ਗਏ ਇੱਕ ਚਾਲਕ ਦਲ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਤੱਕ ਹੈ ਜੋ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ (ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦੱਸੇ ਬਿਨਾਂ)। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, "ਫਲਾਇੰਗ ਡੱਚਮੈਨ" ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਰਿਚਰਡ ਵੈਗਨਰ ਨੂੰ ਉਸੇ ਨਾਮ ਦੇ ਆਪਣੇ ਓਪੇਰਾ ਵਿੱਚ ਡੱਚਮੈਨ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਨਾਟਕੀ ਰੂਪ ਦੇਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ। ਕੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੋਈ ਫਲਾਇੰਗ ਡੱਚਮੈਨ ਸੀ? ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਉੱਡਦਾ" ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਥੇ "ਉੱਡਣਾ" ਉਸਦੇ ਕਲਿੱਪਰ ਜਹਾਜ਼ "ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਦੌੜਨਾ" ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਹ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਘੁੰਮਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਦਾ ਵਰਣਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਕਈ ਵਾਰ ਤੁਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਗਲਾਈਡਿੰਗ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕਪਤਾਨ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਜਹਾਜ਼ ਨਾਲ ਡੁੱਬ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਦੇਖਣ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਘਟਨਾ ਫਲਾਈਟ 401 ਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਫਲੋਰੀਡਾ ਐਵਰਗਲੇਡਜ਼ ਵਿੱਚ ਹਾਦਸਾਗ੍ਰਸਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ 101 ਲੋਕ ਮਾਰੇ ਗਏ ਸਨ। ਜੌਨ ਫੁੱਲਰ ਨੇ 1976 ਵਿੱਚ ਇਸ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਏਅਰਲਾਈਨਾਂ ਦੀ ਕੰਜੂਸੀ ਨਾ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਪਰ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਹਾਦਸਾਗ੍ਰਸਤ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਕੁਝ

ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਬਚਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਜਹਾਜ਼ (!) ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਦੁਬਾਰਾ ਵਰਤੇ ਗਏ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਫਲਾਈਟ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਦਾ ਭੂਤ ਇੱਕ ਏਅਰ ਹੋਸਟੇਸ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜਹਾਜ਼
- ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਹਾਦਸਾਗ੍ਰਸਤ ਜਹਾਜ਼ ਸੀ ਜਾਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹੁਣ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਉੱਡਣਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਭੂਤ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਇਨਸਾਨ ਹਨ। ਉਹ ਭਾਵੁਕ ਜੀਵ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੁਖਦਾਈ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨਾਲ ਬੱਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ, ਜਦੋਂ ਹਾਲਾਤ ਅਨੁਕੂਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਘਟਨਾ ਦੀ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ 'ਤੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਮਾਧਿਅਮ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸੰਪਰਕ ਨੂੰ ਸੰਭਵ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ - ਉਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਇੱਕ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਬੰਧਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਥਾਵਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੈਂ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ।

*117
ਗੁੰਮ ਹੋਏ ਸਿਰ ਦਾ ਮਾਮਲਾ

ਦੱਖਣ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਰੇਲਰੋਡ ਕੰਡਕਟਰ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਜੋਅ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਲਾਲਟੈਣ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਲਾਈਫ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਨੇ ਉੱਤਰੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਦੇ ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਰੇਲ ਪਟੜੀ ਦੀ ਇੱਕ ਫੋਟੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਕੇ ਇਸਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਰਾ ਲਾਲਟੈਣ ਰਹੱਸਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਭੂਤ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਤੋਂ ਝੂਲ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਫਿਰ 1964 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਿਨ, ਇਹ ਦੰਤਕਥਾ ਹਕੀਕਤ ਬਣ ਗਈ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਖਣ-ਪੂਰਬੀ ਉੱਤਰੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਬੀਚ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ

ਸਕੱਤਰ ਬਿਲ ਮਿਚਮ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਮਿਲਿਆ। ਇਹ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਰਿਜ਼ੋਰਟ ਹੋਟਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੰਪਰਕ ਦਫ਼ਤਰ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਮਿਚਮ ਨੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਦੇ ਭੂਤ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਾਂ ਅਤੇ ਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂ ਕਿ ਮਸ਼ਹੂਰ "ਮੈਕੋ ਲਾਈਟ" ਕੀ ਸੀ ਜਾਂ ਕੀ ਹੈ।
ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸ਼੍ਰੀ ਮਿਚਮ ਨੇ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਬੀਚ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਅਤੇ ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਕਾਲਜ ਦੁਆਰਾ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪਾਂਸਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕੈਥਰੀਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਵਾਗਤ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕੀਤਾ ਵੀ।
ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟ ਦਾ ਇੰਨਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਵਾਗਤ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰੈਸ, ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਅਤੇ ਰੇਡੀਓ ਦੁਆਰਾ ਇੰਨੀ ਵਿਆਪਕ ਕਵਰੇਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਦਾ ਭੂਤ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਵੱਲ ਸੇਧਿਤ ਇਸ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਦਿਲੋਂ ਸਵਾਗਤ ਹੈ।
ਜੇਕਰ ਇਹ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਕੋ ਸਟੇਸ਼ਨ (ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮੀਲ ਬਾਹਰ) ਵਜੋਂ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਰੇਲ ਪਟੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮੋੜ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਆਮ ਅਤੇ ਭੈੜਾ ਪੁਲ ਹੁੰਦਾ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮਈ 1964 ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਸਥਾਨ ਲਗਭਗ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਧਾਰਮਿਕ ਸਥਾਨ ਦਾ ਦਰਜਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੈਲਾਨੀ ਸਮੂਹ ਹਰ ਸਮੇਂ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਦੀਆਂ ਰਹੱਸਮਈ ਰੌਸ਼ਨੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਰਾਤ ਨੂੰ।
ਬਿਲ ਮਿਚਮ ਨੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਦੇ ਸਿਰ ਰਹਿਤ ਭੂਤ ਅਤੇ ਹੰਸ ਹੋਲਜ਼ਰ ਦੀ ਇਸਦੀ ਖੋਜ ਬਾਰੇ ਜਾਣੇ, ਅਤੇ ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ

ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ ਸਾਡੇ ਹਫ਼ਤੇ ਦੌਰਾਨ, ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਅਠੱਤਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਖ਼ਬਰਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਈਆਂ।
ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਮੁਹਿੰਮ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਮੈਨੂੰ ਵਿਲੀਅਮ ਐਡਵਰਡ ਕੌਕਸ ਜੂਨੀਅਰ, ਜੋ ਕਿ ਸਥਾਨਕ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸੀ, ਦਾ ਇੱਕ ਦੋਸਤਾਨਾ ਪੱਤਰ ਅਤੇ "ਦ ਮੈਕੋ ਗੋਸਟ ਲਾਈਟ" ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ। ਮਿਸਟਰ ਕੌਕਸ ਨੇ ਉਸ ਅਜੀਬ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ:
ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ, ਉੱਤਰੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਮਨਪਸੰਦ "ਭੂਤ ਕਹਾਣੀ" "ਜੋ ਬਾਲਡਵਿਨ ਦੀ ਘੋਸਟ ਲਾਈਟ" ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਤੋਂ 12 ਮੀਲ ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ, ਉੱਤਰੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਦੇ ਮਾਕੋ ਦੇ ਨੇੜੇ ਐਟਲਾਂਟਿਕ ਕੋਸਟ ਲਾਈਨ ਰੇਲਰੋਡ 'ਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।
30 ਜੂਨ ਤੋਂ 1 ਜੁਲਾਈ, 1949 ਤੱਕ, ਇਸ ਲੇਖਕ ਨੇ ਇਸ ਵਰਤਾਰੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ। ਇਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਯੋਗਾਤਮਕ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਸਹੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਇਸਦੀ ਸਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ।
ਇਹ ਰੌਸ਼ਨੀ 1867 ਵਿੱਚ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਦੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੀ ਕਥਾ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਹੀ ਦੇਖੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਜ਼ਿਕਰ "ਦ ਸਟੋਰੀ ਆਫ਼ ਦ ਕੋਸਟ ਲਾਈਨ, 1830-1948" ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬਚੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਆਮ ਵਰਣਨ ਵਿੱਚ, ਇਹ 25-ਵਾਟ ਦੀ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਲਾਈਟ ਵਰਗਾ ਹੈ ਜੋ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਟਰੈਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਦਰਸ਼ਕ ਵੱਲ ਵਧਦੀ ਹੈ। ਦਰਸ਼ਕ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਜਗ੍ਹਾ ਟਰੈਕਾਂ 'ਤੇ ਹੈ, ਉਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਜਿੱਥੇ ਟਰੈਕ, ਜੋ ਉਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਦੁੱਗਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਯੂਐਸ ਹਾਈਵੇਅ 74-76 ਅਤੇ ਯੂਐਸ ਹਾਈਵੇਅ 19 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਜੋੜਨ ਵਾਲੀ ਸੜਕ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਖਾ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ ਹਨ।

ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਵਿਆਖਿਆ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੰਡਕਟਰ ਬਾਲਡਵਿਨ, ਜਿਸਦਾ ਇੱਕ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਕਲਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਦੀ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ...
ਰਾਤ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੀ ਉਤਪਤੀ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ "ਕੁਦਰਤੀ" ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀ ਕੌਕਸ ਮੰਨਦੇ ਹਨ:
ਹਾਲਾਂਕਿ ਆਮ ਰਾਏ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਲਾਈਟਾਂ ਕਿਸੇ ਦੁਰਲੱਭ ਚੀਜ਼ ਕਾਰਨ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਲੌਕਿਕ ਵਰਤਾਰੇ, "ਇਗਨੀਸ ਫੈਟਸ" (ਅਚਾਨਕ ਜਾਦੂਈ ਸ਼ਕਤੀਆਂ), ਇਸ ਨਿਰੀਖਕ ਦੁਆਰਾ ਮਾਕੋ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਖਰੇ ਪਾਏ ਗਏ। ਇੱਕ ਮੋਬਿਲਗਾਸ ਸਰਵਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰਾਏ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਗਾਹਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ "ਅਜਿਹੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵੇਖੀਆਂ।" ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਵਾਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਹੈੱਡਲਾਈਟਾਂ ਕਾਰਨ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਟਿੱਪਣੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਾਹਨਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਥੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।
ਵਿਲੇਟ ਸਰਵਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੀ ਮਾਲਕਣ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਐਲ. ਬੈਂਟਨ, ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਇਹ "ਬਾਹਰਲੇ ਗ੍ਰਹਿਾਂ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੈ", ਅਤੇ ਮਾਕੋ ਵਿੱਚ ਦੇਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਆਟੋਮੋਬਾਈਲ ਹੈੱਡਲਾਈਟਾਂ ਦਾ ਅਜੀਬ ਰੂਪ ਦੇਣਾ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਸੰਜੋਗ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ "60 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਨੂੰ ਅਕਸਰ ਨੇੜੇ ਦੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਲੱਕੜ ਲੱਦਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇਖਦੇ ਸਨ।"
"ਮਾਚੋ ਲਾਈਟ", ਜਾਂ ਅਸਲੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਉਤਪਤੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਵਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਇੱਥੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਿੱਟੇ, ਜੋ ਕਿ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਮ ਕਾਰਨਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਨੂੰ ਦੂਰ ਦੇ ਭੂਤਕਾਲ (ਜਾਂ ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵੀ) ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਬਾਹਰੀ ਮੂਲ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਹੋਂਦ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੀ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਅਜੀਬਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਵਾਪਰਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਆਟੋਮੋਬਾਈਲ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਘਟਨਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸੰਭਵ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਰਹੱਸਮਈ "ਭੁੱਲੇ ਹੋਏ ਰਹੱਸਾਂ" ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਧੱਕਦੀ ਹੈ।
ਇਹ 1949 ਵਿੱਚ ਉਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਮਿਸਟਰ ਕੌਕਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਿਹਨਤੀ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਸੀ।
ਘੋਸਟ ਹੰਟਰ (ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਘੋਸਟ ਹੰਟਰ) ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਸਦੀ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਸ਼ਾਰਲੋਟ ਆਬਜ਼ਰਵਰ ਲੇਖ ਸੀ:
ਕੀ ਸਪੂਕ ਹੰਟਰ ਓਲਡ ਜੋਅ ਨੂੰ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਕਬਜ਼ੇ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਦੱਖਣ-ਪੂਰਬੀ ਐਨ.ਸੀ. ਬੀਚ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਨੇ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟ ਨੂੰ ਓਲਡ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਦੇ ਭੂਤ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ।
ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਬਿਲ ਮਿਚਮ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਹੰਸ ਹੋਲਜ਼ਰ ਨੂੰ ਓਲਡ ਜੋਅ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਹੈ।
ਹੋਲਜ਼ਰ 1 ਮਈ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੇਗਾ।
1867 ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਦੁਆਰਾ ਗਲਤ ਸਿਗਨਲਾਂ ਨਾਲ ਰੇਲਗੱਡੀਆਂ ਰੋਕਣ ਅਤੇ ਹਨੇਰੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਦੀਆਂ ਰਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਲਾਲਟੈਣ ਲਹਿਰਾਉਣ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੁਹਰਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ।
ਬਾਲਡਵਿਨ, ਜੋ ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ, ਮੈਨਚੈਸਟਰ ਅਤੇ ਔਗਸਟਾ ਰੇਲਰੋਡ ਲਈ ਕੰਡਕਟਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰੇਲਗੱਡੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਡੱਬਾ ਵੱਖ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਬਾਲਡਵਿਨ ਨੇ ਆ ਰਹੀ ਯਾਤਰੀ ਰੇਲਗੱਡੀ ਨੂੰ ਸੰਕੇਤ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲਾਲਟੈਣ ਚੁੱਕੀ।

ਪਰ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਸਿਗਨਲ ਖੁੰਝਾ ਗਿਆ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹਾਦਸੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਬਾਲਡਵਿਨ ਦਾ ਸਿਰ ਵੱਢ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।
ਹਾਦਸੇ ਦੇ ਇੱਕ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸਿਗਨਲ ਲੈਂਟਰ ਪਟੜੀਆਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇਹ ਚਮਕਦਾ ਰਿਹਾ।
ਹਾਦਸੇ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਬਰੰਸਵਿਕ ਕਾਉਂਟੀ ਦੇ ਮਾਕੋ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਰੇਲਵੇ ਪਟੜੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਰਹੱਸਮਈ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈਆਂ।
ਮਾਕੋ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਰੇਲਵੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦੋ ਲਾਲਟੈਣਾਂ, ਇੱਕ ਹਰਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲਾਲ, ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਤੋਂ ਉਲਝਣ ਜਾਂ ਗੁੰਮਰਾਹ ਨਾ ਹੋਣ।
ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਸਟਾਰ-ਨਿਊਜ਼ ਦੀ ਮਹਿਲਾ ਸੰਪਾਦਕ, ਥੈਰੇਸਾ ਥਾਮਸ ਦੁਆਰਾ ਵਧੇਰੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜੋ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਖੁਦ ਵੀ ਕੁਝ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਸੀ। 8 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1964 ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ:
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਮੈਕੋ ਲਾਈਟ ਦੇਖੀ ਹੈ?
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ? ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ? ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਜੋਅ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ।
ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮਾਕੋ ਵਿੱਚ ਰੇਲ ਪਟੜੀਆਂ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਲਾਲਟੈਣ ਨੂੰ ਝੂਲਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੰਸ ਹੋਲਜ਼ਰ, ਘੋਸਟ ਹੰਟਰ, ਜੋ 29 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ, ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਦਦਗਾਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ।
ਜਾਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਅਨੁਭਵ ਲਿਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਭੇਜ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਕਾਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ।
ਫਿਰ ਮਿਸ ਥਾਮਸ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ ਜੋੜਿਆ:

ਉਸਦੀ [ਸ਼੍ਰੀ ਹੋਲਜ਼ਰ ਦੀ] ਪਤਨੀ ਵੀ ਓਨੀ ਹੀ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ ਜਿੰਨੀ ਕਿ ਉਹ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਰੂਸ ਦੀ ਕੈਥਰੀਨ ਮਹਾਨ ਦੀ ਪੜਪੋਤੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੋਲਜ਼ਰ ਦਾ ਜਨਮ ਕਾਉਂਟੇਸ ਕੈਥਰੀਨ ਬੁਕਸੋਵੇਡੇਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇਤਾਲਵੀ ਐਲਪਸ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਮੇਰਾਨ, ਟਾਇਰੋਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਪੇਂਟ ਕਰਦੀ ਹੈ - ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਹੈ?
ਮੇਰੀ ਯਾਤਰਾ ਅਜੇ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤੇ ਦੂਰ ਸੀ, ਪਰ ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਮੁਹਿੰਮ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੂਰੇ ਜੋਰਾਂ 'ਤੇ ਸੀ।
ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਲਈ ਥੈਰੇਸਾ ਥਾਮਸ ਦੀ ਅਪੀਲ ਦਾ ਤੁਰੰਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਿਆ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੱਚਾਈ ਦੇਖੀ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਮਿਸ ਥਾਮਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਹੀਂ ਲੁਕਾਇਆ। 12 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਲਿਖਿਆ:
ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮਾਕੋ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਦੇਖੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਨ - ਕਾਫ਼ੀ ਉਤਸੁਕ ਹਨ।
ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ 211 ਔਰੇਂਜ ਸਟਰੀਟ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੈਰੀ ਮੂਰ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਾਲ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੌਸਮਾਂ ਦੌਰਾਨ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਵਾਰ ਲਾਈਟਾਂ ਵੇਖੀਆਂ ਹਨ।
ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇਹ ਬੱਦਲਵਾਈ, ਧੁੰਦਲੀ ਸਰਦੀਆਂ ਦੀ ਰਾਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਫਿਰ ਧੁੰਦ ਦੇ ਨਾਲ। ਉਸਨੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੂੰ "ਨੀਲੇ-ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ਲਾਟ ਵਾਂਗ" ਦੱਸਿਆ। ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਤੁਰਦੇ ਰਹੇ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ- ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਪੁਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੇੜੇ ਹੁੰਦੀ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੁਲ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ, ਜਿੱਥੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਲਗਭਗ 10 ਫੁੱਟ ਦੂਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ।

ਰਾਈਟਸਵਿਲੇ ਬੀਚ ਦੇ 6 ਸ਼ੀਅਰਵਾਟਰ ਡਰਾਈਵ ਦੀ ਨਿਵਾਸੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਥੈਲਮਾ ਡੌਟਰੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਬਸੰਤ ਦੀ ਇੱਕ ਧੁੰਦ ਵਾਲੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਲਗਭਗ 7 ਜਾਂ 8 ਵਜੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਲਾਲ ਬੱਤੀ ਗੋਡਿਆਂ ਦੀ ਉਚਾਈ 'ਤੇ ਝੂਲਦੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਾਰਗਰੇਟ ਜੈਕਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਆਸਟਰੀਆ ਦੇ ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਅਤੇ 172 ਕਲੋਨੀਅਲ ਸਰਕਲ ਦੀ ਵਸਨੀਕ ਹੈ, ਨੇ ਲਗਭਗ ਸੱਤ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਧੁੰਦ ਵਾਲੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਕਈ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਇੱਕ "ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ" ਦੇਖੀ, ਜੋ ਸਥਿਰ ਅਤੇ ਦੂਰ ਸੀ ਪਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਇੱਕੋ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਸੀ। 220 ਫੀਫਰ ਐਵੇਨਿਊ ਦੀ ਵਸਨੀਕ ਡਿਕਸੀ ਰੈਂਬੋ ਨੇ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਸਵੇਰੇ 1 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ "ਮੌਤ ਹਨੇਰਾ" ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਦੂਰੋਂ ਪਟੜੀਆਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਲਾਲ ਬਿੰਦੀ ਵਰਗੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇਖੀ, ਫਿਰ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੀ ਗਈ, ਇਹ ਪੀਲੀ-ਚਿੱਟੀ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਹੋਰ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੀ ਗਈ, ਲਾਲ ਅਤੇ ਚਿੱਟੇ ਦਾ ਮਿਸ਼ਰਣ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ।
ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਪਟੜੀਆਂ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਨੇੜੇ ਆਇਆ, ਪਟੜੀਆਂ 'ਤੇ ਇਸਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਲਗਭਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਲਗਭਗ 10 ਫੁੱਟ ਦੂਰ, ਇਸਨੇ ਦਿਸ਼ਾ ਬਦਲੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਨੇੜੇ ਆਏ, ਇਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਸਮੇਂ, ਇਹ ਪਟੜੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਦਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਪੰਜ ਜਾਂ ਛੇ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ।
406 ਗ੍ਰੇਸ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਨਰਸ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਾਰਵਿਨ ਕਲਾਰਕ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ 15 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇਖੀ ਸੀ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਸੀ, ਬੱਦਲਵਾਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮੀਂਹ ਪੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਰੇਲਵੇ ਪਟੜੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ "ਇਹ ਇੱਕ ਰੇਲਗੱਡੀ ਵਾਂਗ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਲਾਈਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ।"

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਲਾਰਕ ਨੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ "ਟ੍ਰੇਨ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਦੇ ਰੰਗ" ਵਰਗੀ ਸੀ।
"ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਭੱਜ ਗਏ। ਅਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਹਰ ਸਮੇਂ ਕਾਰਾਂ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਦੇਖੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਮਾਈਕੋ ਲਾਈਟ ਸੀ।"
ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਬੀਚ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲਾਸੇ ਵੀ. ਡੇਲ ਕੋਲ ਵੀ ਦੱਸਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਇੱਕ ਰਾਤ ਫੇਏਟਵਿਲੇ ਤੋਂ ਦੇਰ ਨਾਲ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਏ ਸਨ।
ਉਹ ਲਿਖਦੀ ਹੈ: “ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕੱਟ-ਆਫ ਛੱਡ ਕੇ ਹਾਈਵੇਅ 74-76 ਵੱਲ ਵਧੇ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਾਂਗੀ...” ਉਹ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, “ਅਚਾਨਕ, ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਸੜਕ 'ਤੇ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਕਾਰ ਹੈ। ਪਰ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਇੱਕ ਕਾਰ ਸੀ, ਇਸਦੀ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਵਧਦੀ ਰਹੀ।”
"ਫਿਰ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਰੇਲਗੱਡੀ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਚਾਨਕ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਜੀਬ ਅਨੁਭਵ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਈ ਵਾਰ ਸੋਚਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸਦੇ ਕਈ ਸੰਸਕਰਣ ਸੁਣੇ ਹਨ, ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।"
ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਥਾਮਸ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੂਰਾ ਕਾਲਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭੂਤ ਵਰਗਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਸਨੀਡਜ਼ ਫੈਰੀ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਾਰਜੋਰੀ ਐੱਚ. ਰਾਈਜ਼ਰ ਲਿਖਦੀ ਹੈ: “ਮੈਂ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇਖੀ ਹੈ। ਆਖਰੀ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਘਟਨਾ ਲਗਭਗ ਡੇਢ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਪਤੀ, ਤਿੰਨ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤਰ, ਅਤੇ ਕੈਂਪ ਲੇਜੇਊਨ ਵਿਖੇ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੇ ਨੇਵਲ ਹਸਪਤਾਲ ਦਾ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਇਹੀ ਚੀਜ਼ ਦੇਖੀ। ਰਾਤ ਦੇ ਲਗਭਗ 10:30 ਵਜੇ

ਸਨ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਖੇਡ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆ ਰਹੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਮਾਕੋ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਵਾਲਾ ਨੌਜਵਾਨ ਸਾਡੀ ਕਹਾਣੀ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।"
ਅਸਮਾਨ ਬੱਦਲਵਾਈਆਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਧੁੰਦ ਛਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਕਾਰ ਪਟੜੀਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ, ਅਸੀਂ ਪਟੜੀਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਲਾਈਟਾਂ ਵੇਖੀਆਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨਾਲ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪਟੜੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਲਾਈਟਾਂ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਏ।
"ਰੌਸ਼ਨੀ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਮੱਧਮ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਬਹੁਤ ਚਮਕਦਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਆਦਮੀ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਚੌਥਾਈ ਮੀਲ ਤੱਕ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਤੁਰੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰੌਸ਼ਨੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਰਹੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇਖੀ।"

ਘੋਸਟਲੀ ਰੇਲਵੇ ਕਰਾਸਿੰਗ—ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ, ਉੱਤਰੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ
"ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਰੌਸ਼ਨੀ ਲਗਭਗ ਉੱਥੇ ਆ ਜਾਵੇਗੀ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਪਾਰਕ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਟਰੈਕ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਹੋਈ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗੀ ਅਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੁਹਰਾਈ ਜਾਵੇਗੀ।"
"ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਬਿਤਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਜਾਣ ਹੀ ਵਾਲੇ ਸੀ ਕਿ ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਰੇਲਗੱਡੀ ਆਈ। ਰੌਸ਼ਨੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਰੇਲਗੱਡੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਤੋਂ ਲੰਘੀ, ਇਹ ਉੱਪਰ ਉੱਠੀ ਅਤੇ ਰੇਲਗੱਡੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਘੁੰਮ ਗਈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਬਹੁਤ ਚਮਕਦਾਰ ਹੋ ਗਈ, ਅਸੀਂ ਰੇਲਗੱਡੀ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸੀ।"

"ਉਹ ਰੇਲਗੱਡੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਉੱਡਦਾ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਲੰਘ ਨਹੀਂ ਗਈ, ਫਿਰ ਪਟੜੀਆਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ।"
"ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਟਰੈਕ ਤੋਂ ਦੂਰ ਜਾਣ ਲੱਗੇ, ਟਰੈਕ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਵਾਪਸ ਜਗ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਟਰੈਕ 'ਤੇ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ।" ਅਤੇ ਚਿੱਠੀਆਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। 22 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ, ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਆਉਣ ਬਾਰੇ ਅੱਧੇ ਕਾਲਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਿਸ ਥਾਮਸ ਨੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਿਸਨੇ ਕੁਝ ਦਿਲਚਸਪ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ ਸਨ:
ਉਹ ਜੇ. ਐਵਰੇਟ ਹਗਿੰਸ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਪਤਾ 412 ਮਾਰਕੀਟ ਸਟਰੀਟ, ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਹੈ। ਇਹ ਪੱਤਰ ਬਿਲ ਮਿਚਮ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ 'ਭੂਤ ਸਰਵੇਖਣ' ਲੇਖਾਂ ਨੂੰ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਕੋ ਲਾਈਟ ਦੇਖੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਓਲਡ ਜੋਅ ਨੂੰ ਕੈਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੈਦ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ।"
"1 ਅਤੇ 2 ਅਪ੍ਰੈਲ ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਹਿਪਾਠੀ ਮਾਈਕੋ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀਆਂ ਦੇਖਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਗਏ। ਸਾਨੂੰ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ, 1 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ, ਜਦੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹਨੇਰਾ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਫਲਤਾ ਮਿਲੀ। ਰਾਤ 10:30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ, ਅਸੀਂ ਲਗਭਗ 100 ਗਜ਼ ਦੂਰ ਪਟੜੀਆਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੀਲੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇਖੀ (ਇਹ ਦੂਰੀ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਹੈ)। ਇਹ ਪਟੜੀਆਂ ਤੋਂ ਲਗਭਗ 10 ਫੁੱਟ ਉੱਪਰ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਵਧਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ।"
"ਉਹ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸ਼ਾਇਦ ਲਗਾਤਾਰ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਲਗਭਗ ਤੀਹ ਸਕਿੰਟਾਂ ਤੱਕ, ਮੇਰਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕੈਮਰੇ ਨਾਲ ਦੋ ਟਾਈਮਡ ਐਕਸਪੋਜ਼ਰ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਟ੍ਰਾਈਪੌਡ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਕੈਮਰਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਫੜਨਾ ਪਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਾਫ਼ ਤਸਵੀਰਾਂ ਲੈਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋ

ਗਿਆ। ਫੋਟੋਆਂ ਵਧੀਆ ਨਹੀਂ ਹਨ - ਰੰਗੀਨ ਪਾਰਦਰਸ਼ਤਾ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਦਾਗ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਪਰ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਫੋਟੋਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਕੁਝ ਕਾਪੀਆਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।
ਮੇਰੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਬਾਰੇ ਛੇੜਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ੱਕ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਵੇਰਵੇ ਨੋਟ ਕੀਤੇ। ਹਾਈਵੇਅ 74 'ਤੇ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਕਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਹੈੱਡਲਾਈਟਾਂ ਦੂਰੋਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਜੋ ਪੁਰਾਣੇ ਜੋਅ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਾਈਟਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੁਰਾਣੇ ਜੋਅ ਨੂੰ ਕਈ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ, ਕਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਹੈੱਡਲਾਈਟਾਂ ਨਾਲੋਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਾ ਰੰਗ ਪੀਲਾ ਸੀ।
"ਦੂਜਾ, ਹੈੱਡਲਾਈਟਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਜੋ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਚਮਕਦਾਰ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਮੈਕੋ ਲਾਈਟ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਚਮਕਦਾਰ ਹੁੰਦੀ ਗਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਫਿੱਕੀ ਪੈ ਗਈ। ਤੀਜਾ, ਮੈਕੋ ਲਾਈਟ ਨੇ ਰੇਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਹੈੱਡਲਾਈਟਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
"ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪਟੜੀਆਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਸਿਰਫ ਪਟੜੀ ਦੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਹੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਅਸੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਰੌਸ਼ਨੀ ਪਟੜੀਆਂ 'ਤੇ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਘੁੰਮ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਟੜੀਆਂ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉੱਪਰ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।"
"ਮੈਂ ਉਹ ਰੌਸ਼ਨੀ ਇੱਕ ਵਾਰ ਪਹਿਲਾਂ 1956 ਵਿੱਚ ਦੇਖੀ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਠੰਡੀ ਸਰਦੀ ਦੀ ਰਾਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਚਮਕਦਾਰ ਸੀ।" ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਾਡੇ ਪਹੁੰਚਣ ਦਾ ਦਿਨ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦਾ ਗਿਆ, ਪ੍ਰੈਸ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਈਆਂ। 26 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ, ਆਰਨੋਲਡ ਕਿਰਕ ਨੇ ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਸਟਾਰ-ਨਿਊਜ਼ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ:
ਇਹ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਬਰੰਸਵਿਕ ਕਾਉਂਟੀ ਪਿੰਡ, ਜੋ ਕਿ ਯੂਐਸ ਹਾਈਵੇਅ 74 ਤੋਂ ਕੁਝ ਮੀਲ ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ

ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਉੱਤਰੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਦੀ "ਭੂਤ ਰਾਜਧਾਨੀ" ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਇਸ ਦੇ ਕੁਝ ਦਰਜਨ ਵਸਨੀਕ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮੱਧ-ਆਮਦਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸਾਨ ਹਨ, ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੀਆਂ ਕਦੇ ਸ਼ਾਂਤਮਈ ਰਾਤਾਂ ਉਦੋਂ ਭੰਗ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਦਰਜਨਾਂ ਵਾਹਨ ਮਸ਼ਹੂਰ "ਮੈਕੋ ਲਾਈਟਾਂ" ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਦੌੜਦੇ ਹਨ।
ਮਾਕੋ ਦੇ "ਭੂਤ" ਵਜੋਂ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਵਾਨ ਅਤੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਸਿਰਫ ਤੇਜ਼ ਹੋਈ ਹੈ।
ਹੋਲਜ਼ਰ ਦਾ ਪੋਰਟ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਿਆਪਕ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਣਾਈਆਂ ਜਾ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ। ਨਿਊ ਹੈਨੋਵਰ ਅਤੇ ਬਰੰਸਵਿਕ ਕਾਉਂਟੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਸਬਿਆਂ ਦੇ ਮੇਅਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਦੋਵਾਂ ਕਾਉਂਟੀਆਂ ਦੇ ਕਾਉਂਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਬੁੱਧਵਾਰ ਸ਼ਾਮ 7:43 ਵਜੇ ਨਿਊ ਹੈਨੋਵਰ ਕਾਉਂਟੀ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਰਹਿਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਜਦੋਂ "ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀ" ਜਹਾਜ਼ ਆਵੇਗਾ।
ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਲਾਲਟੈਣਾਂ—1,000 ਤੋਂ ਵੱਧ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣਗੇ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਲਾਲਟੈਣਾਂ ਲੈ ਕੇ ਆਉਣਗੇ! ਇਹ ਲਾਲਟੈਣਾਂ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦੁਆਰਾ ਤੂਫਾਨੀ ਸਰਦੀਆਂ ਦੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਰੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਪੌਦਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿੱਘ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਖਰੀਦੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।
ਇਸ ਸਮਾਗਮ ਦੀ ਰੌਣਕ ਵਧਾਉਣ ਲਈ, ਨਿਊ ਹੈਨੋਵਰ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਦੀ ਸੀਨੀਅਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਲਾਸ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀ ਗਈ "ਦ ਬੈਲਾਡ ਆਫ਼ ਓਲਡ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ" ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਜਨਤਕ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਹੋਵੇਗੀ।
ਸਵਾਗਤ ਇੰਨਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੀ ਕਿ ਬੁੱਢਾ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਵੀ ਸਨਮਾਨਿਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਭੂਤ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਦੇਖਣ ਲਈ

ਮਾਕੋ ਵਿੱਚ ਘੁਸਪੈਠ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਨਤੀਜੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਸਨ।
ਭੂਤ ਦੇਖਣਾ ਇੰਨਾ ਗੰਭੀਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਜੋ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਡਰਾਉਣਾ ਸੀ। ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਸਟਾਰ ਨੇ ਇਸਦਾ ਸਾਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿੱਤਾ: ਅਣਚਾਹੇ ਬੁੱਢੇ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਨੇ ਬੁੱਧਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਅਲੌਕਿਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ।
ਬਰੰਸਵਿਕ ਕਾਉਂਟੀ ਦੇ ਇਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰੇਲ ਪਟੜੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਛੋਟੇ ਸਮੂਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ, ਅੰਦਾਜ਼ਨ 250 ਲੋਕ ਘੋਰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਝਾਕ ਰਹੇ ਸਨ, ਮਸ਼ਹੂਰ "ਮੈਕੋ ਲਾਈਟ" ਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਦੇਖਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ।
ਪਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਝਲਕ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਬਾਲਡਵਿਨ ਦੀ ਭਿਆਨਕ ਮੌਤ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਹੋਲਜ਼ਰ ਦੇ ਐਲਾਨੇ ਗਏ ਦੌਰੇ ਨੇ ਕੁਝ ਦਰਜਨ ਮਾਕੋ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਦਿਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਰਾਤ 10 ਵਜੇ ਤੱਕ, ਤੰਗ ਮਾਕੋ ਸੜਕ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਦਰਜਨਾਂ ਕਾਰਾਂ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਰੋਮਾਂਚ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੈਂਕੜੇ ਕਿਸ਼ੋਰ ਰੇਲਵੇ ਪਟੜੀਆਂ 'ਤੇ ਭੀੜ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ।
ਜੇ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਨੇ ਆਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਦਰਜਨਾਂ ਟਾਰਚਾਂ ਅਤੇ ਬੈਟਰੀ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਲਾਲਟੈਣਾਂ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚ ਜਾਂਦਾ ਜੋ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਮੀਲ ਤੱਕ ਟਰੈਕ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹਨੇਰੇ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।
ਮਸ਼ਾਲਾਂ ਅਤੇ ਲਾਲਟੈਣਾਂ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ "ਮਾਈਕੋ ਲਾਈਟਾਂ" ਸਮਝ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਮੀਦ ਜਾਗਦੀ ਸੀ ਕਿ ਰਹੱਸਮਈ ਚਮਕ ਜਲਦੀ ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗੀ। ਟਰੈਕ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਇੱਕ ਜੀਪ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਕਾਰ ਦੀਆਂ ਹੈੱਡਲਾਈਟਾਂ ਨਾਲ ਰੌਸ਼ਨ ਸੀ, ਜੋ ਟਰੈਕ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਦੌੜ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਨੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹੰਗਾਮਾ ਮਚਾ

ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਜੁਗਨੂੰ ਨੂੰ "ਮੈਕੋ ਲਾਈਟ" ਸਮਝ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ ਚੀਕ ਮਾਰੀ ਕਿ ਇਹ ਘੋਰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਗੂੰਜ ਉੱਠੀ।
ਬੁੱਧਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਹੋਲਜ਼ਰ ਦੀ ਮਾਕੋ ਫੇਰੀ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫ਼ਰਾਂ ਅਤੇ ਰਿਪੋਰਟਰਾਂ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਰਾਤ ਨਿਊ ਹੈਨੋਵਰ ਕਾਉਂਟੀ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਸਨ।
ਚੌਰਾਹੇ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਦੂਜੀ ਫੇਰੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਪਤ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਇਸ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਕਿ "ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀ" ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਚੰਚਲ ਕਿਸ਼ੋਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਏ ਬਿਨਾਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ।
ਮੈਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਕੱਲੇ ਰੇਲਵੇ ਪਟੜੀਆਂ 'ਤੇ ਜਾਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਭੀੜ ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਲਾਕਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਭੀੜ-ਭੜੱਕਾ ਵਾਲਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਤਾਂ ਉਹ ਕੰਮ ਦੇ ਮੂਡ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਚੀਜ਼ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਖੀ ਸੀ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰੈਸ ਕਾਨਫਰੰਸ ਦਾ ਦਿਨ ਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸਵੇਰੇ 10 ਵਜੇ, ਸਮੁੰਦਰੀ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਨਵੇਂ ਬਲਾਕੇਡ ਰਨਰ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਲੱਗੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਅਤੇ ਮਾਈਕ੍ਰੋਫੋਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਆਹਮੋ-ਸਾਹਮਣੇ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਦੇ ਭੂਤ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਆਏ ਸਨ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਿਸ ਥਾਮਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅਸਲ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਕੁਝ ਹੋਰ ਲੋਕ ਅੱਗੇ ਆਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿਲੀਅਮ ਮੈਕਗਰਟ ਸੀ, ਇੱਕ ਬੀਮਾ ਅਧਿਕਾਰੀ। ਉਸਨੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੂੰ "ਚਮਕਦਾ" ਦੱਸਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਝਿਲਮਿਲਾਉਂਦਾ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ,

ਅਤੇ ਲੋਹੇ ਦੀਆਂ ਰੇਲਾਂ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਦੇਖਦੇ ਸਮੇਂ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਮਾਕੋ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵੱਲ ਦੇਖਦੇ ਸਮੇਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਮਾਰਗਰੇਟ ਬ੍ਰੇਮਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਵਾਧਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੂੰ "ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਲਾਲਟੈਣ ਵਾਂਗ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਝੂਲਦੇ" ਦੇਖਿਆ।
ਉਸਦਾ ਪਤੀ, ਮਿਸਟਰ ਬ੍ਰੇਮਰ, ਕੁਝ ਵੀ ਕਹਿਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਨਾ ਲਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਕਾਰ ਪਟੜੀਆਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਰੋਸ਼ਨੀ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਆਉਂਦੀ ਵੇਖੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਦੀਵੇ ਵਾਂਗ ਟਿਮਟਿਮਾਉਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੀ ਗਈ, ਚਮਕਦਾਰ ਹੁੰਦੀ ਗਈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਹੋਇਆ - ਅਚਾਨਕ ਹਵਾ ਦਾ ਇੱਕ ਝੱਖੜ ਆਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਤੋਂ ਕੋਈ ਰੇਲਗੱਡੀ ਆ ਰਹੀ ਹੋਵੇ।"
"ਕੀ ਕੋਈ ਸੀ?" ਮੈਂ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਨਹੀਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਰੇਲਗੱਡੀ ਆਉਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਗੱਡੀ ਨੂੰ ਪਟੜੀ ਤੋਂ ਪਾਰ ਨਾ ਕਰਦੇ।"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੌਰਾ ਕੋਲਿਨਜ਼ ਅੱਗੇ ਆਈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਮੁੰਡੇ ਨਾਲ ਪੁਲ 'ਤੇ ਸੀ ਜੋ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਸਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਇਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਵਜੋਂ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਮੁੰਡੇ ਤੋਂ ਛੇ ਫੁੱਟ ਦੂਰ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਅਚਾਨਕ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ - ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਬੇਇੱਜ਼ਤ ਕਰਨ ਲਈ! ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਲਿਨਜ਼ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਧੁੰਦ ਵਾਲੇ ਮੌਸਮ ਵਿੱਚ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਧੇਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ।

ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਕਤਾਰ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਫਿੰਚ ਆਈ, ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੀ ਅਸਲ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। "ਮੈਂ ਉਹ ਰੌਸ਼ਨੀ ਕਈ ਵਾਰ ਦੇਖੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਲਾਲਟੈਣ ਵਾਂਗ ਲੱਗਦੀ ਸੀ। ਦੋ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਰੇਲਵੇ ਪਟੜੀਆਂ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ - ਅਸੀਂ ਰੇਲਗੱਡੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ - ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੋਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਦੋ ਚਮਕਦਾਰ ਲਾਈਟਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਵੇਖੀਆਂ। ਇਹ ਸਰਦੀਆਂ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਬਹੁਤ ਗਰਮੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਕਾਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਲਾਲ ਲਕੀਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਧੁੰਦਲੀ ਸ਼ਕਲ ਦੇਖੀ ਜੋ ਇੱਕ ਲਾਲਟੈਣ ਲੈ ਕੇ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਲਹਿਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਧੁੰਦਲੀ ਸ਼ਕਲ ਸੀ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫਿੰਚ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਸੀ... ਉਹ ਤੁਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਰੇਲਵੇ ਪਟੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫਿੰਚ?" ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
"ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮੇਸਨਬੋਰੋ ਦੇ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ, ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਿਤੇ ਤੋਂ ਵੀ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਸਨ - ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਘਰ ਭੂਤ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫਿੰਚ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਸੋਚਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕੀ ਸਥਾਨਕ ਦੰਤਕਥਾ ਨੇ ਉਸਦੇ ਅਵਚੇਤਨ ਮਨ 'ਤੇ ਇੰਨਾ ਡੂੰਘਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਜੋ ਹਰ ਕੋਈ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ - ਜਾਂ ਕੀ ਉਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦੇਖੀ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿਖਿਆ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ, ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਸਨਸਨੀਖੇਜ਼ਤਾ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਕਹਾਣੀ ਘੜਨ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ,

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫਿੰਚ ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੱਖੀਂ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਆਮ ਗੱਲ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ," ਮੇਰੇ ਅਗਲੇ ਜਾਣਕਾਰ, ਮਿਸਟਰ ਟਰਸਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਸੱਤ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਗਿੱਲੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਮੀਲ ਦੂਰ ਇੱਕ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇਖੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਤੇਜ਼ ਗਤੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ, ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਹਿੱਲਦਾ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਟਰੈਕ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਫੁੱਟ ਉੱਪਰ ਸੀ, ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦਾ ਹੱਥ ਜਿੰਨੀ ਉਚਾਈ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਹੈ।"
"ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਪੀਲਾ ਚਿੱਟਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਨੇੜੇ ਗਿਆ ਇਹ ਗੁਲਾਬੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਆਮ ਕਾਰ ਦੀਆਂ ਹੈੱਡਲਾਈਟਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਹਿੱਲਦੀਆਂ, ਹੈ ਨਾ?"
ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਆਟੋਮੋਬਾਈਲ ਹੈੱਡਲਾਈਟ ਦਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸੰਭਵ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਿਰੀਅਮ ਮੂਰ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਧੁੰਦ ਵਾਲੀਆਂ, ਨਮੀ ਵਾਲੀਆਂ ਰਾਤਾਂ ਵਿੱਚ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਟਿੰਨੀਟਸ ਸੁਣਿਆ।" ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਉਹ ਇੱਕ ਦੀਵਾ ਸੀ ਜੋ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਝੂਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨ ਦੇ, ਉਸਨੂੰ ਪਸੀਨਾ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਰੋਗੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕਈ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਦੀ ਸੀ।
ਈ. ਐੱਸ. ਕਪਤਾਨ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਦੌਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਾਲਬਾਜ਼, ਪਰ ਊਰਜਾਵਾਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁਚੇਤ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਉਹ ਐਟਲਾਂਟਿਕ ਕੋਸਟ ਲਾਈਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮਾਲ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਕੋ ਲਾਈਟ ਟ੍ਰੇਨ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਨਿਆਗਰਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਨਿਆਗਰਾ ਫਾਲਸ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਵੱਡੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

“ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸੈਂਕੜੇ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। “ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਰੇਲਗੱਡੀਆਂ ਨੂੰ ਰੁਕਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ - ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਰੇਲਗੱਡੀ ਦੇ ਲਾਲਟੈਣ ਵਾਂਗ ਹਿੱਲਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਬੰਦੂਕ ਚੁੱਕੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਿਆ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਨੇੜੇ ਗਿਆ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਇਹ ਪਟੜੀਆਂ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕੈਥੋਲਿਕ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ।”
"ਕਬਰਸਤਾਨ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ।
ਮਿਸਟਰ ਕਪਤਾਨ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਤਾਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਇੰਨੇ ਨੇੜੇ ਆ ਗਏ ਹੋ, ਮਿਸਟਰ ਕਪਤਾਨ, ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਨੇੜਿਓਂ ਕਿਵੇਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ।"
"ਓਹ, ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ - ਇਹ 1929 ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਹੈ। ਸਵੇਰ ਦੇ 2 ਵਜੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਛੇ ਫੁੱਟ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ।"
"ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਦੇਖਿਆ?"
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਲਾਟ ਦੇਖੀ। ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਲਾਟ ਬਲ ਰਹੀ ਸੀ।"
"ਲੈਂਟਰਨ ਵਾਂਗ?"
"ਇੱਕ ਲਾਲਟੈਣ ਵਾਂਗ।"
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਸਕਿੱਪਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਗਵਾਹ, ਸੰਪਾਦਕ ਥਾਮਸ ਵੱਲ ਮੁੜਨ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਈ.ਆਰ. ਰਿਚ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਖਬਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਿਆਨ ਦੇ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਿੰਟ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਿਚ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਦਸ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਟਰੈਕ 'ਤੇ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਰੌਬਰਟ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਵੱਡਾ ਪੁੱਤਰ ਲਾਈਟਾਂ ਦੇਖਣ ਲਈ ਟਰੈਕ 'ਤੇ ਗਿਆ। ਅਚਾਨਕ, ਕਾਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਦੋ ਲਾਈਟਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਉਹ ਗੋਲ ਸਨ ਅਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਛੱਡ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਚਮਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ - ਉਹ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹੀਆਂ, ਫਿਰ ਇੱਕ ਚਲੀ ਗਈ, ਦੂਜੀ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹੀ। ਉਸ ਪਲ, ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਠੰਢੇ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ।"
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਮਿਸ ਥਾਮਸ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਭੰਡਾਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰੋਗੇ?"
"ਬਿਲਕੁਲ," ਸਟਾਰ-ਨਿਊਜ਼ ਦੀ ਮਹਿਲਾ ਸੰਪਾਦਕ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਅਸੀਂ ਤਿੰਨ ਮਹਿਲਾ ਰਿਪੋਰਟਰ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਪੁਲ 'ਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ।"
"ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ?"
"ਅਸੀਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਦੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਮਿਲ ਰਹੀ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗੇ।"
"ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਟਰੈਕ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਕੁੱਤੇ ਭੌਂਕ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋਣ। ਅਸੀਂ ਟਰੈਕ ਦੇ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਚੱਲਦੀ ਕੱਚੀ ਸੜਕ 'ਤੇ ਗੱਡੀ ਖੜੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਇਸਦੀ ਚਮਕ ਪੀਲੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ, ਰਾਤ ਦੇ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਦੋ ਲਾਈਟਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਇੱਕ ਦੂਜੀ ਨਾਲੋਂ ਵੱਡੀ, ਝੂਲਦੀ ਹੋਈ।"
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਲਾਈਟਾਂ ਲਾਲ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਟ੍ਰੇਨ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਟ੍ਰੇਨ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਆ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਚਮਕਦਾਰ ਲੱਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਫਿਰ,

ਅਚਾਨਕ, ਲਾਈਟਾਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਇੱਕ ਲਾਈਟ ਟਰੈਕ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਘੁੰਮਦੀ ਹੋਈ ਘਾਹ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਈ।
"ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਜੋਅ ਦੇ ਲੈਂਟਰਨ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦੀਆਂ ਹਨ, ਹੈ ਨਾ?"
"ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੈ।" ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਕੀ ਦੇਖਿਆ?
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਅਤੇ ਬੱਸ। ਮਾਸ ਹਿਸਟੀਰੀਆ? ਸਵੈ-ਹਿਪਨੋਸਿਸ? ਸੁਝਾਅ? ਕੀ ਇਹ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਘੜ ਸਕਦੇ ਹਨ?
ਮੈਕੋ ਲਾਈਟ ਆਪਣੇ ਖਾਸ ਪਹਿਲੂਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਲੱਖਣ ਹੈ, ਪਰ ਹੋਰ ਲਾਈਟਾਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵੇਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਹਨ। ਕੋਲੋਰਾਡੋ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਊਰਜਾ ਜਾਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਗੋਲਿਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਊਰਜਾ ਦਾ ਇੱਕ ਰੂਪ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਸਿਰਫ ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਰੇਲਗੱਡੀ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮਾਨਸਿਕ ਠੰਢ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਾਟ, ਅਖਬਾਰ ਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਛਾਣੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦੋ ਲਾਈਟਾਂ - ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੋਅ ਦੀ ਲਾਲਟੈਣ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨੇੜੇ ਆ ਰਹੀ ਰੇਲਗੱਡੀ ਦੀਆਂ ਹੈੱਡਲਾਈਟਾਂ - ਇਹ ਸਭ ਇੱਕ ਮਾਮਲੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਉਸ ਸ਼ਾਮ, ਬੋਗਡੇਨ ਹਾਲ ਵਿਖੇ, ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਸੌ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮਾਕੋ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਪਟੜੀਆਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਭੂਤਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸਨ। ਮੈਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਦੇ ਸਦਮੇ ਕਾਰਨ, ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਦੁਖਾਂਤ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਹੀ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਪਲਾਂ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਯਾਦ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਕ "ਆਤਮਿਕ ਛਾਪ" ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜੋ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿੱਚ ਹੀ ਟਿਕੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਭੂਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਵੱਖਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ, ਇਹ ਇੱਕ ਸੱਚਾ ਭੂਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਜੀਉਂਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਯਤਨਾਂ ਦੀ ਵਿਅਰਥਤਾ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਜਾਣ ਹੈ।
ਮੈਂ ਇਸ ਵਰਤਾਰੇ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਯਕੀਨ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਤੁਲਨਾ ਦੂਜੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖੇ ਗਏ ਹੋਰ "ਬੁਣਾਈ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ" ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸਲ ਲੋਕ-ਕਥਾ ਸਹੀ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਜੋਅ ਸ਼ਾਇਦ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਦੀ ਭਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਸਗੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਕਾਲਪਨਿਕ ਰੇਲਗੱਡੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵੱਖਰੀ ਕਾਰ ਨਾਲ ਟਕਰਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਬੇਸ਼ੱਕ ਹੁਣ ਸਿਰਫ ਉਸਦੀ ਸੋਚ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ।
ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਲਹਿਰਾਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਜੋਅ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦਾ ਕਿ ਹੁਣ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੈ। ਮੈਂ ਅਜਿਹੇ ਮੌਕਿਆਂ ਲਈ ਸਹੀ ਸ਼ਬਦ ਕਹਿਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਮੇਰੀ ਮਨਪਸੰਦ ਮਾਧਿਅਮ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਥਲ ਮੇਅਰਸ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਬੇਵੱਸ ਸੀ; ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਭੂਤ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਪੁਲੀ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਮ ਰੇਲ ਪਟੜੀ ਬਣ ਜਾਵੇ।
ਪਰ ਨੇੜੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਕਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ।
ਅਚਾਨਕ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਖਿਆਲ ਆਇਆ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਨਾਮ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਦੇ ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਮੈਂ ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਪਬਲਿਕ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸੌ ਸਾਲ

ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਫਾਈਲਾਂ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸਰੋਤਾਂ ਦੀ ਘੋਖ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਬਿਲ ਮਿਚਮ ਅਤੇ ਮੈਂ 1866 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅੱਜ ਤੱਕ ਹਰ ਅਖ਼ਬਾਰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਰੁਕ ਗਏ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਅੰਤਰਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸੀ, ਜੋ ਆਖਰਕਾਰ ਸਹੀ ਸਾਬਤ ਹੋਈ। ਜੇ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਇੱਕ ਟ੍ਰੇਨਮੈਨ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੰਨੀ ਖਤਰਨਾਕ ਨੌਕਰੀ ਲਈ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫਿੱਟ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਫੌਜਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਿਹਤਮੰਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।
ਮੈਂ 1867 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਰੈਜੀਮੈਂਟਲ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਨੂੰ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ 1901 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ "ਨੌਰਥ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਰੈਜੀਮੈਂਟਸ" ਨਾਮਕ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਵਾਲੀਅਮ V, ਪੰਨਾ 602 ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਐਂਟਰੀ ਮਿਲੀ:

ਜੋਸਫ਼ ਬਾਲਡਵਿਨ, ਕੰਪਨੀ ਐੱਫ, 26 ਵੀਂ ਉੱਤਰੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਰੈਜੀਮੈਂਟ, ਪੱਟ ਵਿੱਚ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਖਮੀ। ਗੈਟਿਸਬਰਗ ਦੀ ਲੜਾਈ। 1 ਜੁਲਾਈ, 1863। ਜੋਸਫ਼ ਬਾਲਡਵਿਨ ਉਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ, ਜਾਂ ਪੂਰੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਇਕਲੌਤਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁਰਾਣੇ ਕੈਥੋਲਿਕ ਕਬਰਸਤਾਨ ਬਾਰੇ ਵੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਰੇਲਵੇ ਪਟੜੀਆਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਥਿਤ ਸੀ, ਪਰ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਅਣਵਰਤਿਆ ਪਿਆ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਇਹ ਯਾਦ ਸੀ। ਬਾਲਡਵਿਨ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਕੈਥੋਲਿਕ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਸਨੀਕ ਹਨ। ਸਮੇਂ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ, ਮੈਨੂੰ ਖੰਡਰ ਹੋਏ ਕਬਰਾਂ ਦੇ ਪੱਥਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਲਡਵਿਨ ਦੇ ਨਾਮ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਕਬਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ।
ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਅਤੇ ਦੇਖਣਾ ਦਿਲਚਸਪ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਜੋਅ ਬਾਲਡਵਿਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਸਰੀਰ ਕਿਸੇ ਪਵਿੱਤਰ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ!

*118
ਰੇਲਗੱਡੀ 'ਤੇ ਔਰਤ (ਸਵਿਟਜ਼ਰਲੈਂਡ)
ਰਾਤ ਦੀ ਰੇਲਗੱਡੀ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤੇਜ਼ ਸੀਟੀ ਵਜਾਈ, ਫਿਰ ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੇਂ ਪੱਛਮੀ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਈ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਤੱਕ, ਇਹ ਜ਼ਿਊਰਿਖ, ਸਵਿਟਜ਼ਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ ਰਾਹੀਂ ਇਹੀ ਯਾਤਰਾ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ 10,000 ਫੁੱਟ ਦੀ ਉਚਾਈ ਤੋਂ ਕਿੰਨੇ ਪਹਾੜ ਅਤੇ ਝੀਲਾਂ ਵੇਖੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ? ਇਸੇ ਲਈ ਰਾਤ ਦੀ ਰੇਲਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਲੋਕ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਜਿੰਨੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਰੇਲਗੱਡੀਆਂ ਚੱਲਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਰੇਲਗੱਡੀ ਹੈ, ਅਮਰੀਕੀ ਰੇਲਗੱਡੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਫ਼ ਅਤੇ ਬਿਹਤਰ ਹੈ। ਸਲੀਪਰ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਹਨ, ਅਤੇ ਡਾਇਨਿੰਗ ਕਾਰ ਵਧੀਆ ਭੋਜਨ ਪਰੋਸਦੀ ਹੈ, ਸੂਪ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਅੱਧੇ ਪਾਸੇ ਨਹੀਂ ਛਿੜਕਦਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਇਹਨਾਂ ਖਰਾਬ ਅਮਰੀਕੀ ਡਾਇਨਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਟ੍ਰੇਨ ਹੁਣ ਤੇਜ਼ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਦੇ ਫੈਲੇ ਹੋਏ ਉਪਨਗਰਾਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਦੇ ਡਾਊਨਟਾਊਨ ਖੇਤਰ ਲਈ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲਾ ਸਟੇਸ਼ਨ, ਹੱਟਲਡੋਰਫ-ਹੈਕਿੰਗ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਇੱਕ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਟ੍ਰੇਨ ਬਣ ਗਈ, ਅਤੇ ਪਟੜੀਆਂ ਦੀ ਖੜਕ-ਖੜਕ ਨੇ ਇੱਕ ਸੁਚਾਰੂ, ਤੇਜ਼ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦਿੱਤਾ। ਯਾਤਰੀ ਹੁਣ ਆਪਣੀਆਂ ਗੱਦੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਸੀਟਾਂ 'ਤੇ ਆਰਾਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਟੁਲਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਹੋਰ ਦਿਲਚਸਪ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਪਰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਹਨੇਰਾ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਸਵੇਰੇ 6 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਰੇਲਗੱਡੀਆਂ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਤੋਂ ਪਹਾੜਾਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕਰ ਗਿਆ। ਜ਼ਿਊਰਿਖ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਮਸ਼ਹੂਰ ਓਰੀਐਂਟ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਜਿੰਨੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਘੱਟ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੇਲਵੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਯਾਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉੱਡਣ

ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਵਾਸ਼ਰੂਮਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤਰ ਦੀਆਂ ਬੋਤਲਾਂ ਅਤੇ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਡੱਬੇ ਵੀ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਪੇਨ-ਸੈਂਟਰਲ ਨੂੰ ਇਹ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ!
ਇੱਕ ਯਾਤਰੀ ਜੋ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਛੋਟੀ, ਲਾਲ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਸੀ ਜਿਸਦੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ, ਗੂੜ੍ਹੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਸ਼ੋਅ ਬਿਜ਼ਨਸ ਔਰਤ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਸਨੇ ਵਧੀਆ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਸਟਾਈਲ ਅਤੇ ਢੰਗ ਇੱਕ ਆਮ ਵੀਏਨਾ ਘਰੇਲੂ ਔਰਤ, ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਕੁਲੀਨ ਵਰਗ ਦੀ ਔਰਤ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਜਾਂ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਤਮਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਿਖਾਇਆ, ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਆਮ ਪਤਨੀ ਜਾਂ ਭੈਣ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ ਸੀ ਜੋ ਇਕੱਲੀ ਜ਼ਿਊਰਿਖ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸਮਾਨ ਨੇ ਲਗਭਗ ਸਾਰੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲੈ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਡੱਬਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਗ੍ਹਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਹ ਇਕੱਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੌਣ ਵਾਲੇ ਡੱਬੇ ਦੀ ਪੂਰੀ ਖਾਲੀਪਣ ਨੇ ਉਸਦੇ ਆਰਾਮ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕੀਤਾ।
ਰੀਟਾ ਅਟਲਾਂਟਾ ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਦਿਨ ਢਲਦਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਫਲ ਯਾਤਰਾ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦਾ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਕੰਢੇ ਤੱਕ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਸਦਾ ਸ਼ੋਅ ਸੀ? ਰੀਟਾ ਇੱਕ ਸਟ੍ਰਿਪਟੀਜ਼ ਡਾਂਸਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਅਤਿਅੰਤ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਟੌਪਲੈੱਸ ਡਾਂਸਰ ਅਤੇ ਥੱਲ੍ਹੇ ਰਹਿਤ ਕੋਰਸ ਡਾਂਸਰ - ਉਹ ਇਸ ਕੁਝ "ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ" ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਪਰ ਰੀਟਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਔਰਤ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ ਇੱਕ ਉੱਚ-ਦਰਜੇ ਦੇ ਅਮਰੀਕੀ ਅਫਸਰ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਜਰਮਨੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪੇਸ਼ਾ ਛੱਡਣ ਲਈ ਕਹਿਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਜਾਰੀ ਰੱਖੇ। ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਸਿਪਾਹੀ ਉਸਦੇ ਸ਼ੋਅ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ

ਹਮੇਸ਼ਾ ਭਰੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਰੀਟਾ ਨੇ ਯੂਰਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸ਼ੋਅ ਅਤੇ ਬੋਸਟਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਪਣੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਟ੍ਰੇਲਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਵੱਡਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਕੂਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੀਟਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਾਫ਼ੀ ਸਥਿਰ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਆਸਟ੍ਰੀਅਨ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਆਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਹੋਈ ਸੀ ਜੋ ਯੁੱਧ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀਆਂ ਭਿਆਨਕਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਸਨ।
ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਿਆਨਕ ਸਾਲਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਯੂਰਪ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਕੁਝ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਸੀ।
ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ, ਰੀਤਾ ਵਿੱਚ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਦੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਹੀ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਸੀ, ਪਰ ਪਸੰਦ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ, ਇਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਫਿਰ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੋਸਟਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਇੱਕ ਭੂਤ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਅਕਸਰ ਸਵੇਰੇ ਤਿੰਨ ਵਜੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਭੂਤ ਦੁਆਰਾ ਜਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜੋ ਚੌੜੀ ਕੰਢੀ ਵਾਲੀ ਟੋਪੀ ਪਹਿਨੇ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਹੇਠੋਂ ਉਸਨੂੰ ਘੂਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਹੀ ਇੱਕ ਕਾਰ ਨੇ ਟੱਕਰ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।
ਸ਼ੋਅ ਬਿਜ਼ਨਸ ਦੇ ਲੋਕ ਅਸਪਸ਼ਟ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਡ੍ਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਸਾਂਝੇ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਵਿਲੱਖਣ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੋਸਤ ਬਣਾਏ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਮਿਲੀ-ਜੁਲੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਾਕੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਜੀਣਾ ਪਵੇਗਾ।

ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਗਰਮੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਤਝੜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਮਿਲਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਛੁੱਟੀ ਲੈ ਕੇ ਸਵਿਟਜ਼ਰਲੈਂਡ ਦੇ ਲੋਕਾਰਨੋ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਜ਼ਨ ਵੈਸਟ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਬਿਮਾਰ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਸਫਲ ਕੈਂਸਰ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੇ ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਫੈਲਣ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਠੀਕ ਐਲਾਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੀ ਸਹੇਲੀ ਨੇ ਰੀਟਾ ਦੀ ਫੇਰੀ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਇੰਨਾ ਚੰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਘੱਟਦੀ ਗਈ, ਰੇਲਗੱਡੀ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਹੋਰ ਵੀ ਮਨਮੋਹਕ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ। ਵਾਚਾਊ ਘਾਟੀ ਦੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਡੈਨਿਊਬ ਨਦੀ ਇੱਕ ਸੱਚਮੁੱਚ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਰੀਤਾ ਨੇ ਉੱਪਰਲੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਮੱਧਮ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਲੇਟ ਗਈ। ਫਿਰ ਰੇਲਗੱਡੀ ਦੇ ਇਕਸਾਰ ਗੂੰਜ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਥਕਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰ ਕੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟ ਗਈ, ਉੱਪਰਲੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਸਾਈਡ ਲੈਂਪ ਜਗਾਇਆ। ਪਰ ਉਹ ਸੌਂ ਨਹੀਂ ਸਕੀ। ਇੱਕ ਲਈ, ਉਸਦੇ ਪੇਸ਼ੇ ਲਈ ਦੇਰ ਰਾਤਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਆਦਤ ਉਸਦੇ ਲਈ ਜਲਦੀ ਸੌਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਫਿਰ, ਬਾਹਰ ਅਕਤੂਬਰ ਦੀ ਠੰਢੀ ਹਵਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਤਾਜ਼ਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਉਸਨੇ ਵੈਸਟਰਨ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਰਸਾਲੇ ਖਰੀਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਲਟ ਰਹੀ ਸੀ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਉਮੀਦ ਕਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਉਸਦੀ ਕੋਈ ਤਸਵੀਰ ਜਾਂ ਉਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਮਿਲੇ - ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਆਦਤ ਜੋ ਸ਼ੋਅ ਬਿਜ਼ਨਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਨੀਂਦ ਆਉਣ ਲੱਗੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਰਸਾਲੇ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਲਾਈਟ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਸੌਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਈ। ਕੁਝ ਹੀ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਸੌਂ ਗਈ।

ਅਚਾਨਕ, ਉਹ ਜਾਗ ਪਈ। ਬਾਹਰ ਘੋਰ ਹਨੇਰਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੇਲਗੱਡੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿੰਨੀ ਦੇਰ ਸੁੱਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਘੰਟਿਆਂ ਵਰਗਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗ ਰਹੀ ਸੀ, ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਕਿਉਂ ਜਾਗ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੋੜਿਆ, ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਡੱਬੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ। ਚੰਦਰਮਾ ਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਖਿੜਕੀਆਂ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਤ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਛੋਟੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਰੂਪਰੇਖਾ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉੱਥੇ, ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਗੋਡੇ ਟੇਕ ਰਹੀ ਸੀ! ਉਹ ਝੱਟ ਉੱਠ ਕੇ ਬੈਠ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸ ਚਿੱਤਰ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਲੱਗੀ। ਇਸ ਘੁਸਪੈਠ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ, ਉਹ ਸੋਚਣ ਤੋਂ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕੀ ਕਿ ਉਹ ਔਰਤ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਵੜ ਗਈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਗੋਡਿਆਂ ਭਾਰ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਉੱਠੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਰੀਟਾ ਨੇ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖਿਆ - ਇੱਕ ਕਾਲੀ ਚਮੜੀ ਵਾਲੀ, ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਦਾ ਚਿਹਰਾ, ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਕਸੀਕਨ ਜਾਂ ਲਾਤੀਨੀ ਮੂਲ ਦੀ। ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਡਰ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਕੁਝ ਭਿਆਨਕ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ!
ਰੀਟਾ ਡਰ ਗਈ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਧੜਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਹਿੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਲਾਈਟ ਸਵਿੱਚ ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਚਾਲੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਕਿੰਟ ਲੱਗ ਗਏ, ਜੋ ਕਿ ਘੰਟਿਆਂ ਵਾਂਗ ਜਾਪਦੇ ਸਨ।
ਜਦੋਂ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਰੌਸ਼ਨੀ ਭਰ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਹ ਭੂਤ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਰੀਤਾ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਇਹ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਬੰਦ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸੌਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਛੱਡ ਗਈ ਸੀ। ਜੇ ਔਰਤ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਰੀਤਾ ਟ੍ਰੇਲਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਇਨਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸੀ: "ਕੀ ਰੇਲਗੱਡੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਭੂਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ?"

ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਸਦਾ ਉਸਦੀ ਦੋਸਤ ਸੁਜ਼ਨ ਨਾਲ ਕੁਝ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਸੀ।
ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕੀ ਕਿ ਭੂਤ ਵਰਗੀ ਔਰਤ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸੁਜ਼ਨ ਲਈ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਖ਼ਤਰੇ ਬਾਰੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਣ ਆਈ ਸੀ।
ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਕੋਈ ਭੂਤ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਤਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਨਾਲ ਤਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਉਸਦੀ ਜ਼ਮੀਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਇਸ ਸਾਰੀ ਘਟਨਾ ਨੇ ਉਸਦੀ ਸੁਹਾਵਣੀ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਉਦਾਸੀ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਪਾ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਫਿਰ ਸੌਂ ਗਈ ਅਤੇ ਜ਼ਿਊਰਿਖ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਕੁਝ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਈ।
ਉਸਨੇ ਰੇਲਗੱਡੀਆਂ ਬਦਲੀਆਂ ਅਤੇ ਬੇਲਿਨਜ਼ੋਨਾ ਲਈ ਇੱਕ ਰੇਲਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਗਈ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਸਹੇਲੀ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖੀ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣਗੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਲੋਕਾਰਨੋ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣਗੇ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਬੇਲਿਨਜ਼ੋਨਾ ਵਿੱਚ ਸੁਜ਼ੈਨ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਰੀਟਾ ਦਾ ਡਰ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਦੀ ਸਹੇਲੀ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਸਾਫ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਹਤਮੰਦ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਉਹ ਪਿਛਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਕਈ ਸਾਲ ਛੋਟੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਵਾਲ ਲਾਲ ਰੰਗੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਢੁਕਦਾ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ ਨੇ ਗਲੇ ਲਗਾਇਆ, ਅਤੇ ਗਰਮ ਦੱਖਣੀ ਧੁੱਪ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਰੀਟਾ ਨੂੰ ਜ਼ਿਊਰਿਖ ਰੇਲਗੱਡੀ ਦੇ ਭਿਆਨਕ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਭੁੱਲਾ ਦਿੱਤਾ।
ਹੁਣ ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਲੋਕਾਰਨੋ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣ ਲਈ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਲੱਭਣ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਇੱਛਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ, ਰੀਟਾ ਨੇ ਸੁਜ਼ਨ ਨੂੰ ਰੇਲਗੱਡੀ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਡਰ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਉਸਦੀ ਸਹੇਲੀ ਲਈ ਕੁਝ ਅਸ਼ੁਭ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

"ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਸੂਜ਼ਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਜਿਵੇਂ ਰੀਟਾ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਰੀਟਾ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।
"ਲੋਕਾਰਨੋ ਵਿੱਚ ਰੇਲਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤ ਦਾ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੀ ਸਬੰਧ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਸਹੇਲੀ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਵਿਸ਼ਾ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਲੋਕਾਰਨੋ ਦੇ ਨੇੜੇ ਟੇਨੇਰੋ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਪਹੁੰਚੇ, ਅਤੇ ਦੁਪਹਿਰ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬਿਤਾਈ। ਜਦੋਂ ਸੌਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਰੀਟਾ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸਹੇਲੀ ਦੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਿਸਤਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਸਦਾ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦਾ ਸੀ।
ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੀਟਾ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਇਸ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਉਹ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੇਲਗੱਡੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਉਸ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਯਾਦਗਾਰੀ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਦਤ ਸੀ, ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਲਾਈਟ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਚੁੱਪਚਾਪ ਲੇਟ ਗਈ, ਨੀਂਦ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ ਜੋ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਧੋ ਦੇਵੇਗੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਈ, ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਆਪਣੇ ਰੇਲ ਅਨੁਭਵ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਜਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਬਚਦੀ ਹੋਈ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਘਬਰਾਹਟ ਦਾ ਕਾਰਨ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਅਣਜਾਣਤਾ, ਲੰਬੀ ਯਾਤਰਾ ਅਤੇ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਰੋਮਾਂਚ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ; ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਸ਼ੁਭ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਬਣੀ ਰਹੀ।

ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਕਮਰੇ ਦੇ ਹਰ ਕੋਨੇ ਤੋਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ - ਕੋਈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਜਿਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀਆਂ ਤੇਜ਼ ਇੰਦਰੀਆਂ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਕਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਭਾਵਨਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਾਰੇ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਘੇਰ ਲਿਆ ਸੀ।
ਉਸਦੀ ਰਾਤ ਬਹੁਤ ਬੁਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਨੀਂਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਆਈ, ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਨਾਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ, ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਗਈ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਤੇਜ਼ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਨੀਂਦ ਦੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਖਰੀਦੀਆਂ।
ਉਸ ਰਾਤ, ਗੋਲੀਆਂ ਵਿੱਚਲੀ ਦਵਾਈ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਲਗਭਗ ਤੁਰੰਤ ਨੀਂਦ ਲਿਆ ਦਿੱਤੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਇਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਵਾਂਗ ਹੀ ਤੀਬਰਤਾ ਨਾਲ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਪਰ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਗੋਲੀਆਂ ਖਾ ਲਈਆਂ ਸਨ, ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਦੋ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, ਰੀਟਾ ਸੁਜ਼ਨ ਦੀ ਗੁਆਂਢੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਕਲਕਾਟੀ ਨੂੰ ਮਿਲੀ। ਗੱਲਬਾਤ ਦੌਰਾਨ, ਵਿਸ਼ਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵੱਲ ਮੁੜ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਰੀਟਾ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ ਕਿ ਔਰਤ ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਵਿਰੋਧੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।
ਇਸ ਖੁੱਲ੍ਹੇ-ਡੁੱਲ੍ਹੇ ਰਵੱਈਏ ਤੋਂ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਰੀਟਾ ਨੇ ਗੁਆਂਢੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਰੇਲਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਅਜੀਬ ਸੰਵੇਦਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੁਜ਼ਨ ਮਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਆਪਣੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਾ ਸਕੀ।

ਗੁਆਂਢੀ ਔਰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ, ਪਰ ਫਿਰ ਸਹਿਮਤੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਸੁਜ਼ਨ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਠੀਕ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਰੀਟਾ ਕੰਬ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਦੋ ਪੁਰਾਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੇ ਇੰਨੇ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਦੁਬਾਰਾ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਦੀ ਬੇਅੰਤ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇਖੀ ਸੀ।
ਉਸਦੀ ਯਾਤਰਾ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਪੰਜ ਦਿਨ ਜਲਦੀ ਲੰਘ ਗਏ। ਉਹ ਵਿਆਨਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ। ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਬਿਤਾਉਣਾ ਚੰਗਾ ਲੱਗਿਆ।
ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਦਿਨ, ਉਸਨੇ ਬਸ ਆਰਾਮ ਕੀਤਾ - ਛੁੱਟੀਆਂ ਤੋਂ ਆਰਾਮਦਾਇਕ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ, ਐਲਫੀ ਹਾਰਟਲ ਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਰੇਲਗੱਡੀ ਅਤੇ ਲੋਕਾਰਨੋ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ।
ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਦੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਲਈ ਅਮਰੀਕਾ ਵਾਪਸ ਆਈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਕੁਝ ਅਮਰੀਕੀ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਇਸ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਦੁਬਾਰਾ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਾਮਲਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਰੀਟਾ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨਾਲ ਜਿੰਨਾ ਘੱਟ ਨਜਿੱਠਦੀ, ਓਨਾ ਹੀ ਚੰਗਾ ਸੀ।
ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਟ੍ਰੇਲਰ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਰੁਕੇ। ਪਰ ਹੁਣ ਤੱਕ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ 3 ਵਜੇ ਦੇ "ਵਿਜ਼ਟਰ" ਨੂੰ ਆਮ ਵਾਂਗ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਹ ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇਸਦਾ ਉਸਦੇ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਕਿਸੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਕਿਸੇ ਅਜੀਬ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਉਸਦੇ ਟ੍ਰੇਲਰ 'ਤੇ ਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅਕਸਰ ਆਪਣਾ ਨਿਵਾਸ ਬਦਲਣ ਜਾਂ ਟ੍ਰੇਲਰ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਭੂਤ ਕਾਰਨ ਇੰਨੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੇ ਟ੍ਰੇਲਰ ਕੈਂਪ

ਵਿੱਚ ਦੋਸਤ ਬਣਾਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਨੇੜੇ ਦੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੀ।
ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਰਹੀ। "ਸ਼ੈਂਪੇਨ ਗਲਾਸ ਵਾਲੀ ਕੁੜੀ" ਵਜੋਂ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ, ਰੀਟਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਿਯਮਤ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੂਰਬੀ ਡਾਂਸ ਸ਼ੈਲੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੇਲੀ ਡਾਂਸਰ ਵਜੋਂ, ਉਸਦੀ ਮੰਗ ਇੱਕ ਸਟ੍ਰਿਪਟੀਜ਼ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨਕਾਰ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ। ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਸੈਂਕੜੇ ਛੋਟੇ ਕਲੱਬ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਰੀਟਾ ਨੇ ਵਿਅਸਤ ਸਰਦੀਆਂ ਦੇ ਮੌਸਮ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਭਰ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਕਰਕੇ ਬਿਤਾਇਆ।
ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਾਦੂਗਰੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਫੈਲ ਗਈ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਸਾਥੀ ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਏਜੰਟ ਅਤੇ ਮੈਨੇਜਰ ਆਪਣੀਆਂ ਹਥੇਲੀਆਂ ਫੜਦੇ ਸਨ ਅਤੇ "ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ" ਮੰਗਦੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰੀਟਾ ਇੱਕ ਸਰਕਸ ਕਲਾਕਾਰ ਹੋਵੇ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਰੀਟਾ ਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਮ ਜੋਤਸ਼ੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਕੋਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ (ESP) ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਲੱਭਦੀ ਸੀ।
ਫਿਰ ਵੀ, ਭਾਵੇਂ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜੋ ਵੀ ਕਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਸੱਚ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਮਾਣ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛਦੀ ਰਹੀ, "ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੀ ਗਲਤ ਹੈ? ਮੈਂ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ; ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਜਾਂ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ - ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਾਕਤਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਜੋ ਇਹ ਸਭ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।"

ਉਹ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਰੌਲੇ-ਰੱਪੇ ਵਾਲੇ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੰਭਾਲ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਲੋੜ ਪੈਣ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਭੜਕਾਊ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਚੁੱਪ ਕਰਵਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਵੱਖਰਾ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਨਜਿੱਠ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਜਾਂ ਸੁਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਮੌਜੂਦ ਹੈ?
ਇੱਕ ਦਿਨ ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਕਲੱਬ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਡਰੈਸਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸਟੇਜ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਫਰਵਰੀ 1968 ਵਿੱਚ ਬਰਫ਼ਬਾਰੀ ਵਾਲਾ ਦਿਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਠੰਡ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਕਾਰੋਬਾਰ ਚੰਗਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਸੇ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਮਰਦ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰਦੇ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੁਝ ਖਾਲੀ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੋਸਟਨ ਤੋਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਭੇਜੀਆਂ ਸਨ। ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਕਾਂ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਦੇ ਢੇਰ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਅਣਜਾਣ ਮੋਹਰ ਵੇਖੀ। ਇਹ ਲੋਕਾਰਨੋ ਦਾ ਪੱਤਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਲਿਫਾਫਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਇਹ ਸੁਜ਼ਨ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਸੀ। ਸੁਜ਼ਨ ਦਾ ਉਸੇ ਸਾਲ 7 ਜਨਵਰੀ ਨੂੰ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਚਿੱਠੀ ਪੜ੍ਹ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਲਾਲ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੇ ਦੋਸਤ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਆਖਰੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੌਰਾਨ ਕਿੰਨੀ ਜੋਸ਼ੀਲੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਸੀ।
ਫਿਰ, ਇੱਕ ਕੰਬਣੀ ਨਾਲ, ਉਸ ਔਰਤ ਦੀ ਯਾਦ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਰੇਲਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੀਟਾ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਸੁਜ਼ਨ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਚੇਤਾਵਨੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਉਂ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸੁਜ਼ਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ? ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਦੋਸਤਾਂ ਲਈ "ਦੋਹਰੀ ਕੜੀ" ਸੀ, ਅਤੇ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਹੇਲੀ ਨੂੰ ਇਸ ਚੇਤਾਵਨੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ? "ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਨਹੀਂ," ਇਸ ਨਾਲ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਮਹੀਨੇ ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਜਾਂਦੇ। ਇੱਕ

ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ, ਰੀਟਾ ਨੇ ਬਾਕੀ ਦੇ ਨਾਲ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਦੂਰ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ।
ਉਹ ਅਕਸਰ ਵਿਆਨਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਹੁਣ ਜ਼ਿਊਰਿਖ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਰਾਤ ਦੀ ਰੇਲਗੱਡੀ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਭੂਤ ਹੋਣ, ਪਰ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਜ਼ਿਊਰਿਖ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਉਡਾਣ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ।

*119
ਬਾਗ ਦੀ ਔਰਤ (ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ)
ਬਾਗਬਾਨੀ ਮਨੁੱਖੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਵਿਰਾਸਤ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਯੂਨਾਨੀ ਅਤੇ ਰੋਮਨ ਸੱਭਿਆਚਾਰਾਂ ਤੱਕ ਫੈਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਬੇਬੀਲੋਨੀਅਨ ਅਤੇ ਕਲਦੀ ਸਾਮਰਾਜਾਂ ਤੱਕ। ਨੀਨਵੇਹ ਦੇ ਲਟਕਦੇ ਬਾਗ ਆਧੁਨਿਕ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਬਾਗਬਾਨੀ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਸਮਰਾਟ ਡਾਇਓਕਲੇਟੀਅਨ ਦੇ ਸਲੋਨਾ ਵਿਖੇ ਗੁਲਾਬ ਦੇ ਬਾਗ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਆਖਰੀ ਸਾਲ ਬਿਤਾਏ, ਸਾਡੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਨ।
ਬਾਗਬਾਨੀ ਵੀ ਇੱਕ ਸਿਹਤ-ਪ੍ਰੋਤਸਾਹਨ ਅਭਿਆਸ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦੋ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ: ਇਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਕਸਰਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸੰਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਦੀ ਰਸਾਇਣਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਹਵਾ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਚਮਤਕਾਰੀ ਵਿਧੀ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਕਾਰਬਨ ਡਾਈਆਕਸਾਈਡ ਨੂੰ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਕਸੀਜਨ ਵਿੱਚ ਬਦਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਪੂਰਬੀ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਲਈ ਬਾਗਬਾਨੀ ਇੱਕ ਦੁਰਲੱਭ ਸ਼ੌਕ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਉਹ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਧੁੱਪ ਵਾਲੇ ਪੱਛਮੀ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਘਰ ਦਾ ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਸਭ ਤੋਂ ਆਕਰਸ਼ਕ

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੇ ਛੋਟੇ ਭਾਈਚਾਰਿਆਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨਿਵਾਸੀ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੂਰਬੀ ਜਾਂ ਮੱਧ-ਪੱਛਮੀ ਰਾਜਾਂ ਤੋਂ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਜੀਵਨ ਜਿਉਣ ਲਈ ਉੱਥੇ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ, ਦੇਖਭਾਲ ਲਈ ਇੱਕ ਬਾਗ਼ ਹੋਣਾ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਜੀਵਨ ਸ਼ੈਲੀ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਆਕਰਸ਼ਣ ਹੈ।
ਪੱਛਮੀ ਜਲਵਾਯੂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਫੁੱਲਾਂ, ਫਲਾਂ ਦੇ ਰੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਸਾਰੇ ਪੌਦਿਆਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੱਧਮ ਅਤੇ ਗਰਮ ਖੰਡੀ ਦੋਵਾਂ ਮੌਸਮਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੇ ਕੁਝ ਬਾਗ ਆਪਣੇ ਉਤਸ਼ਾਹੀ ਮਾਲਕਾਂ ਲਈ ਰੰਗ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਬੂ ਦੇ ਅਸਲ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
ਨਾਓਮੀ ਐਸ. ਇੱਕ ਵਿਧਵਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਇਆ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਦੱਖਣੀ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਹੰਟਿੰਗਟਨ ਪਾਰਕ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਭਾਈਚਾਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਕੁਝ ਵੀ ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ ਵਾਪਰਦਾ। ਇਹ ਕੁਦਰਤੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਝਲਕ ਵੇਖੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਹੈਰਾਨ ਅਤੇ ਡਰਾਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਨੁਭਵ ਇੱਕ ਧੁੰਦਲੀ ਯਾਦ ਬਣੇ ਰਹੇ ਜੋ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਵਿਅਸਤ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਹੋਰ ਪਿਛਲੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੀਆਂ ਧੁੰਦਲੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਲ ਜਾਵੇ।

* * *

ਉਸ ਸਮੇਂ, 1953 ਵਿੱਚ, ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਲਿਨਵੁੱਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਘਰ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਮਰੀਕੀ ਭਾਈਚਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਆਮ ਘਰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਲਾਗੋ ਐਵੇਨਿਊ 'ਤੇ ਇਹ ਵਿਲੱਖਣ, ਮਨਮੋਹਕ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਘਰ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

"ਬਹੁਤ ਕੰਮ ਹੋਵੇਗਾ," ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਚਿੰਤਾ ਨਾਲ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਤਬਾਹੀ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹਰ ਪਾਸੇ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਪਰ ਉਹ ਘਰ ਵੱਲ ਵਧਦੇ ਰਹੇ। ਉਹ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਗਏ, ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘੇਰਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰ ਆਪਣੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੂਰੇ ਬਾਹਰੀ ਦ੍ਰਿਸ਼, ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ, ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ।
ਘਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਵਿਹੜਾ ਸੀ, ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਦੇ ਨਾਸ਼ਤੇ ਅਤੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਕੱਪ ਅਤੇ ਇੱਕ ਜੰਗਾਲ ਵਾਲਾ ਚਮਚਾ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਪਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਵਿਹੜਾ ਖਾਲੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ।
"ਓਹ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ," ਸ਼੍ਰੀ ਐੱਸ. ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਸੁਚੱਜੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੰਗਠਿਤ ਵਪਾਰੀ ਸੀ, ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੰਨੀ ਸੁੰਦਰ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਬਰਬਾਦੀ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਡਿੱਗਣ ਦੇਵੇਗਾ? ਇਹ ਉਸਦੀ ਸਮਝ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸੀ।
ਪੂਰੇ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ, ਐਲਮ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ, ਘਰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਇਸ ਸੁੰਦਰ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਘਰ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖੇਗਾ। ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਏਜੰਟ ਨੇ ਕਦੇ- ਕਦੇ ਇਸਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਭੇਜਿਆ? ਉਸਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਵਿਹੜੇ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ, ਝਾੜੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਇੱਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ, ਲਗਭਗ ਸਿਰਫ਼ ਗੁਲਾਬ ਹੀ ਸਨ। ਜਾਂ ਫਿਰ ਇਹ ਕਦੇ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਗੁਲਾਬ ਦੀਆਂ ਕਈ ਕਤਾਰਾਂ ਲਗਾਈਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਹੁਣ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਹੀ ਖਿੜ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਰ ਪੌਦੇ ਉੱਗ ਆਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਜੋ ਗੁਲਾਬ ਬਚਿਆ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਛਾਂਟਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸਮਝਦਾਰ ਅੱਖ ਨੇ ਤੁਰੰਤ

ਦੱਸਿਆ। ਫਿਰ ਵੀ, ਗੁਲਾਬਾਂ ਲਈ ਅਜੇ ਵੀ ਉਮੀਦ ਸੀ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਭਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ।
ਉਹ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿਹੜੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ। ਅੰਦਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਅਣਗਹਿਲੀ ਦੇ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਮਿਲੇ। ਫਰਨੀਚਰ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੀ ਸੀ, ਭਾਵ ਘਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣਾ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਸੁਧਾਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਨਾਲ ਖਰੀਦੀਆਂ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੁੱਟਣਾ ਪਵੇ।
ਅੰਦਰਲੀ ਧੂੜ ਅਤੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਮੱਕੜੀ ਦੇ ਜਾਲੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਬੂਤ ਸਨ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਧੀਆ ਘਰ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਖਾਲੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਰੀਦਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਜੀਬ ਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਘਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਹ ਗਰਮੀਆਂ ਦੀਆਂ ਲੰਬੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੁਣੇ ਹੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਏ ਹੋਣ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਹਰ ਕਮਰੇ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਕਾਲੀਆਂ, ਸਲੇਟੀ ਖਿੜਕੀਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਰਹਿਣ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਈ ਮਹੀਨੇ ਸਫਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਪਵੇਗੀ। ਪਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਟੁੱਟਿਆ ਜਾਂ ਮੁਰੰਮਤ ਤੋਂ ਪਰੇ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੌਸਲੇ ਬੁਲੰਦ ਹੋ ਗਏ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਸ਼ੈਲੀ ਦਾ ਫਰਨੀਚਰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਗੰਦਾ।
ਘਰ ਵਿੱਚ ਲੰਮਾ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹਰ ਕਮਰੇ, ਹਰ ਕੋਨੇ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦਾ ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਘਰ ਹੈ।

ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਾਈਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਉੱਥੇ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਖਰੀਦ ਲਿਆ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ ਘਰ ਉਪਲਬਧ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਕੀਮਤ ਉਸਦੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ।
ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਘਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਸੰਪੂਰਨ ਸੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਆਕਾਰ ਦਾ ਜੋ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਸਨ - ਇੰਨਾ ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸ਼ਾਂਤਮਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਥਿਤ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਬਾਗ਼ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ।
"ਤਾਂ, ਨਾਓਮੀ, ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ?" ਸ਼੍ਰੀ ਐੱਸ. ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਲੰਕਾਰਿਕ ਸਵਾਲ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਨਾਓਮੀ ਦੋਵੇਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। "ਹਾਂ, ਇਹ ਠੀਕ ਰਹੇਗਾ," ਉਸਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। ਆਪਣਾ ਘਰ ਲੱਭਣਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੈ।
ਉਸਨੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵੇਹੜੇ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਕੱਸ ਕੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ - ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਇਹ ਹੁਣ ਲਗਭਗ ਉਸਦਾ ਘਰ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਅਣਗੌਲਿਆ, ਖਾਲੀ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਐਲਮ ਸਟਰੀਟ ਵੱਲ ਬਾਗ਼ ਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਤੁਰਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਰਹਿਣ ਯੋਗ ਘਰ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਡੁੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਪੱਤਿਆਂ ਦੀ ਸਰਸਰਾਹਟ ਸੁਣੀ ਤਾਂ ਵੀ ਉਸਨੇ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਮੁੜਿਆ। ਇਹ ਉਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ ਜੋ ਹਵਾ ਵਗਣ ਵੇਲੇ ਸੀ।
ਉੱਥੋਂ ਨਿਕਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਦਫਤਰ ਵੱਲ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਹਾਂ, ਘਰ ਅਜੇ ਵੀ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਹ ਲਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਏਜੰਟ ਦੇ ਧਿਆਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ। ਇਸਨੇ

ਏਜੰਟ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਲਾਗੋ ਐਵੇਨਿਊ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਘਰ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਲਈ ਬੇਤਾਬ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਲਈ ਇੱਕ ਬੋਝ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੁਝ ਹਲਕੀ ਗੱਲਬਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਕੀਮਤ ਅਤੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਏ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਲੱਗ ਪਈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।
ਪਰ ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਏਜੰਟ, ਭਾਵੇਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਜਾਂ ਅਣਜਾਣਪੁਣੇ ਕਰਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਿਆ। ਘਰ ਉੱਥੇ ਲਗਭਗ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਵੀ ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਠ ਸਾਲ ਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਲਿਨਵੁੱਡ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਬਣਾਇਆ? ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਜੋੜੇ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਈ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦਿਆ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਦੇਸ਼ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਵਾਰਸ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ, ਪਰ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਸੀ।
"ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। "ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਕਿਉਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?"
ਕਿਉਂ? ਉਹ ਆਦਮੀ ਸਹੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਸੁਲਝ ਗਏ, ਤਾਂ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਏ।
ਪਹਿਲੇ ਕੁਝ ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਨ। ਉਹ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਸ. ਜੋੜਾ ਸਵੇਰ ਤੋਂ ਸ਼ਾਮ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਨੂੰ ਰਹਿਣ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਅੱਗੇ,

ਰਸੋਈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਪਸੀਨੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੂਰਾ ਘਰ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਗ਼ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਸ. ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਤੋਂ ਅਰਧ-ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਕਦੇ-ਕਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਮਾਲੀ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ, ਪਰ ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ, ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਯਤਨ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਗ਼ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ। ਗੁਲਾਬਾਂ ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਛਾਂਟ ਕੇ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਖਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਮਿਲਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਗੁਲਾਬ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਲਗਾ ਕੇ, ਉਹ ਸੁੰਦਰ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਏ। ਅੰਦਰ, ਪੁਰਾਣੇ ਫਰਨੀਚਰ ਨੂੰ ਧੂੜ ਨਾਲ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਫਰਨੀਚਰ ਨੂੰ ਢੁਕਵੀਆਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਵੀ ਬਣਾਇਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘਰ ਦੀ ਦਿੱਖ ਅਜੀਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਅਤੇ ਸਾਬਕਾ ਮਾਲਕ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਮਿਸ਼ਰਣ ਵਰਗੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਦੋਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਟਕਰਾਅ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਰਾਮ ਲਈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਇਕੱਠੇ ਰਲ ਗਏ।
ਉਸਨੇ ਘਰ ਜਾਂ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਬਦਲਿਆ ਨਹੀਂ: ਜੇ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਿਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਇਸਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਉਸ ਥਾਂ ਤੇ ਮੋੜਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਘਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸੇ ਸ਼ਰਧਾ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜੋ ਇੱਕ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਦੇ ਕਿਊਰੇਟਰ ਨੇ ਇੱਕ ਅਨਮੋਲ ਕਲਾਕ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਅਸਲ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਯਤਨਾਂ ਨੂੰ ਫਲ ਮਿਲਿਆ, ਅਤੇ ਘਰ ਆਰਾਮਦਾਇਕ, ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ, ਰਹਿਣ ਦਾ ਇੱਕ ਮਾਡਲ ਬਣ ਗਿਆ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਾਗ਼ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੁੰਦੇ ਗਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਗੁਲਾਬ ਅਤੇ ਆਮ ਫੁੱਲਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਦੁਰਲੱਭ ਪੌਦਿਆਂ ਲਈ ਜਨੂੰਨ ਸੀ,

ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਵਿਲੱਖਣ ਫੁੱਲ ਅਤੇ ਹਰੇ-ਭਰੇ ਪੌਦੇ ਸਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਜਾਂ ਆਰਬੋਰੇਟਮ ਦੇ ਬਾਹਰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖੇ ਸਨ। ਕੁਝ ਪੌਦਿਆਂ ਦੇ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਅਸਲੀ ਲੇਬਲ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਉਤਪਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹੋਇਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੇਬਲਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਲਗਾਇਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਾਗ਼ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਸੁਹਜ ਬਹਾਲ ਹੋਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਦੁਰਲੱਭ ਪੌਦਿਆਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਲਈ ਸਥਾਨਕ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਿਲਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ, ਅਤੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਵੇਂ ਪੌਦੇ ਖਰੀਦੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਸਲ ਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਲਗਾਇਆ ਤਾਂ ਜੋ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕਾਰਨ ਮਰ ਗਏ ਪੌਦਿਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਸਕੇ।
ਇਹਨਾਂ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਭਾਈਚਾਰੇ ਵਿੱਚ ਦੋਸਤ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ, ਉਹ ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਏਜੰਟ ਅਤੇ ਮਾਲੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਜੋ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਸਮਾਜਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਸਨ।
ਪਰ ਇੱਕ ਸਵੇਰ, ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਬਗੀਚੇ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਉੱਥੋਂ ਲੰਘਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਸੜਕ 'ਤੇ ਰੋਕਿਆ ਅਤੇ ਨੇੜਲੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਅਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਗੁਆਂਢੀ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਸੜਕ ਦੇ ਪਾਰ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੀ. ਹੁਣ ਜਵਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਜਾਣਦੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਦੀਆਂ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਮ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਨਾਓਮੀ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੀ ਕਹਾਣੀ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹੁਣ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ।

* * *

ਇੱਕ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਐਸ.ਐਸ. ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਮੁਰੰਮਤ ਪੂਰੀ ਕਰ ਲਈ ਅਤੇ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਘਰ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਿਆਣਪ ਅਤੇ ਸਹੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵੱਲ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੁਣ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਬਾਰੇ ਉਸਦੀ ਅੰਤਰ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਿਆਣਪ 'ਤੇ ਮਾਣ ਸੀ।

* * *

ਗਰਮੀਆਂ ਫਿਰ ਆ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦਾ ਅਸਮਾਨ ਨੀਲਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਘਰ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੋਵੇਂ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀ ਐਸ. ਬਾਹਰ ਗਏ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਦੁਪਹਿਰ ਤੱਕ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਗੁਲਾਬ ਦੇ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਆਪਣੀਆਂ ਝਾੜੀਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸੁੰਦਰ ਛੋਹ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਦੁਪਹਿਰ ਹੋਣ ਦੇ ਲਗਭਗ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਪਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਗਰਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਨਾਓਮੀ ਨੇ ਚਾਹ ਦੇ ਗੁਲਾਬਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਕੀਤਾ ਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਹੈ। ਉੱਥੇ, ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ, ਦੋ ਗਜ਼ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਔਰਤ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਫਿੱਕਾ, ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦਾ ਘਰੇਲੂ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਲੋਕ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਔਰਤ ਕਾਫ਼ੀ ਬੁੱਢੀ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾਓਮੀ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ।
ਉਸਦੀ ਹੈਰਾਨੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਹਿਮਾਨ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਘੁਸਪੈਠ ਲਈ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗੀ। "ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਰਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪਤਲੀ, ਤਿੱਖੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜੋ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦੀ ਆਮ ਦਿੱਖ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਸੀ।

"ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ," ਨਾਓਮੀ ਨੇ ਦਲੇਰੀ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਤੋਂ ਕਿਉਂ ਡਰੇਗਾ? “ਠੀਕ ਹੈ ਫਿਰ,” ਮਹਿਮਾਨ ਨੇ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, “ਕੀ ਮੈਂ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?”
ਇਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅਜੀਬ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਕੋਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੈਲਾਨੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾਓਮੀ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਪਾਰਕ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਦਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਤੋਂ, ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਔਰਤ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਦੇਖੋ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਬਣਾਈ ਸੀ।"
ਨਾਓਮੀ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਇੰਨੇ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣਾ ਘਰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਵੀ ਭਰ ਗਈ। ਹੁਣ ਉਹ ਦੇਖ ਸਕਣਗੇ ਕਿ ਮੁਰੰਮਤ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਕੰਮ ਹੋਇਆ ਹੈ!
"ਇਹ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ," ਨਾਓਮੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਹਿਮਾਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਆਉਣ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
"ਹਾਂ, ਹੈ ਨਾ?" ਔਰਤ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਸਾਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਮਾਣ ਸੀ, ਸੱਚਮੁੱਚ।"
"ਖੈਰ, ਅਫ਼ਸੋਸ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਬੁਰੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ," ਨਾਓਮੀ ਨੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਸਾਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਇਸਦੀ ਅਸਲ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪਈ।" "ਓਹ, ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਹਾਂ," ਔਰਤ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ, ਹਰੇਕ ਝਾੜੀ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਭਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ।
ਉਹ ਹੁਣ ਪਿਛਲੇ ਬਾਗ਼ ਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਸਨ।
"ਓ ਵਾਹ, ਤੁਸੀਂ ਚਾਹ ਦੇ ਗੁਲਾਬਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਗੁਲਾਬੀ ਗੁਲਾਬ ਲੈ ਲਏ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਕਿਹਾ। "ਕਿੰਨਾ ਵਧੀਆ ਵਿਚਾਰ ਹੈ!"
ਨਾਓਮੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਚਾਹ ਦੇ ਗੁਲਾਬ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਈ। ਮਹਿਮਾਨ ਹੁਣ

ਪੰਛੀ ਵਾਂਗ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਫੁੱਲ ਤੱਕ ਛਾਲ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਦੇ ਮੁਆਇਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਪੌਦੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾਓਮੀ ਨੂੰ ਕਈ ਦੁਰਲੱਭ ਪੌਦਿਆਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਨਾਓਮੀ ਮਹਿਮਾਨ।
"ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਚਮਕ ਵਾਪਸ ਲਿਆਂਦੀ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ," ਉਹ ਦੁਹਰਾਉਂਦੀ ਰਹੀ।
ਇਸ ਨਾਲ ਨਾਓਮੀ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੋਂ ਹੋਰ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਗਈ। ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਔਰਤ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਨਹੀਂ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਐਸ. ਅਕਸਰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸਾਰੀ ਮਿਹਨਤ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦੇ ਸਨ।
"ਉਹ ਬੇਗੋਨੀਆ ਉੱਥੇ... ਓਹ, ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਗਾਇਬ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਮਾੜੇ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕਦੇ ਠੀਕ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਠੀਕ?" ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਬਾਗ਼ ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸੇ ਵੱਲ ਚਲੀ ਗਈ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਨਾਓਮੀ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੋਵੇ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੋਗੇ?" ਨਾਓਮੀ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ। ਔਰਤ ਸੱਦਾ ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਈ।
"ਹਾਂ, ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਕਰਾਂਗੀ। ਕੀ ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹਾਂ?" ਨਾਓਮੀ ਨੇ ਬਾਗ਼ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਅੰਦਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਅੰਦਰ ਦਾ ਠੰਡਾ ਮਾਹੌਲ ਬਾਗ਼ ਦੀ ਸੁਹਾਵਣੀ, ਪਰ ਨਿੱਘੀ ਹਵਾ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਸੀ।
"ਉੱਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਦਾਦਾ ਜੀ ਦੀ ਘੜੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਹੈ।"
ਨਾਓਮੀ ਮੁਸਕਰਾਈ। ਦਰਅਸਲ, ਇਹੀ ਮਾਮਲਾ ਸੀ। ਔਰਤ ਦੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਇਸੇ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਯਾਦ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਗੁਫਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਸਨ। ਨਾਓਮੀ ਨੂੰ ਕਦੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਮਹਿਮਾਨ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਗੁਫਾ ਵਿੱਚ ਘੜੀ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਤੇ

ਹੋਰ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਲਈ ਇਸ ਬਾਰੇ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਜਾਣਨਾ ਸੁਭਾਵਿਕ ਸੀ।
"ਮੇਜ਼ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਘਰ ਦੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਫਿੱਟ ਬੈਠਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਹੁਣ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਿਆਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਫਰਨੀਚਰ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਮਹਿਮਾਨ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਲੰਬੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਡੇਅ ਰੂਮ ਜਾਂ ਡਰਾਇੰਗ ਰੂਮ ਵਜੋਂ ਵਰਤ ਰਹੇ ਸਨ। "ਉਹ ਕੁਰਸੀ," ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਕਿਹਾ, ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇ ਕੋਲ ਪਈ ਵੱਡੀ ਓਕ ਕੁਰਸੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉਦਾਸੀ ਆਈ ਜਿਸਨੇ ਉਸਦਾ ਮੂਡ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ।
"ਕੁਰਸੀ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ?" ਨਾਓਮੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਗਈ। ਮਹਿਮਾਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਸਮਝਾਇਆ-
"ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਉਸ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਮਰ ਗਿਆ।"
ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਲਈ ਚੁੱਪ ਛਾਈ ਰਹੀ ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਓਮੀ ਨੂੰ ਉਸ ਅਜੀਬ ਔਰਤ 'ਤੇ ਤਰਸ ਆਇਆ।
"ਇੱਕ ਸਵੇਰ ਉਹ ਪੱਤੇ ਛਾਂਗ ਰਿਹਾ ਸੀ... ਇਹ ਗਰਮੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਦਿਨ ਸੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਅੱਜ ਵਾਂਗ... ਬਿਲਕੁਲ ਅੱਜ ਵਾਂਗ... ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਾਸ਼ਤੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਜਾਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਖਤਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ।"
ਨਾਓਮੀ ਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਸ ਔਰਤ 'ਤੇ ਟਿਕੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿੰਨੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਨਾਜ਼ੁਕ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿੰਨੀ ਬੁਢਾਪੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਨੋਖੀ ਚਮਕ ਸੀ ਜੋ

ਉਸਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਬੁੱਢੀ ਦਿੱਖ ਨੂੰ ਝੁਠਲਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਨਹੀਂ, ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਹ ਔਰਤ ਠੀਕ ਸੀ। ਨਾਓਮੀ ਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਇਕੱਲੀ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਘਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਉਸ ਲਈ ਨਾਸ਼ਤਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਉੱਠੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਰਦੀ ਸੀ," ਮਹਿਮਾਨ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, ਇੱਕ ਹੱਥ ਕੁਰਸੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
"ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਲੈਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ - ਇਸੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ - ਅਤੇ ਉੱਥੇ, ਇਸ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭ ਲਿਆ। ਉਹ ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ।"
ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣ ਕੇ, ਨਾਓਮੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹੀ ਕੰਬਣੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਉਸਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਮਾਲਕਾਂ ਬਾਰੇ ਕਿੰਨੀ ਘੱਟ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਚੁੱਪ ਉਦੋਂ ਟੁੱਟ ਗਈ ਜਦੋਂ ਔਰਤ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ ਛੱਡ ਕੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਮੁੜੀ।
"ਜੇ ਮੈਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਵਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਵਿਹੜਾ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹਾਂਗੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਿਛਲੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਅਜਿਹੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਸੁੱਖਾਂ ਬਾਰੇ ਲਗਾਤਾਰ ਅਤੇ ਹਲਕੇ-ਫੁਲਕੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ।
ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਗੁਲਾਬ ਦੀਆਂ ਕਿਆਰੀਆਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾਨ ਨੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਮਕਦਾਰ ਲਾਲ ਗੁਲਾਬ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਨਾਓਮੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਾਗ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਗੁਲਾਬ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਸੀ।
"ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੇਰੇ ਮਨਪਸੰਦ ਰਹੇ ਹਨ," ਔਰਤ ਨੇ ਲਗਭਗ ਫੁਸਫੁਸਾ ਕੇ ਕਿਹਾ। "ਫਿਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘਰ ਲਿਜਾਣ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਦੇ ਦਿੰਦੀ ਹਾਂ," ਨਾਓਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮਹਿਮਾਨ ਨੇ ਉਸਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਵੇਹੜੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖੀ ਕੈਂਚੀ ਲੈਣ ਲਈ ਮੁੜੀ।

ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ ਇੱਕ ਪਲ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਲਈ ਮੁੜੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਹਿਮਾਨ ਵੱਲ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਛੋਟੀ ਔਰਤ ਗਾਇਬ ਸੀ।
"ਇਹ ਉਸ ਨਾਲ ਬੇਰਹਿਮੀ ਹੈ," ਨਾਓਮੀ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਸੋਚਿਆ। ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਕਿਉਂ ਭੱਜ ਗਈ? ਯਕੀਨਨ, ਉਸਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਤੋਂ ਗੁਲਾਬ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਨਾਓਮੀ ਨੂੰ ਇਹ ਖਿਆਲ ਆਇਆ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਹੁਣ ਇਸਦੀ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਔਰਤ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਹਾਵੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਿਸੇ ਅਜਨਬੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮਨਪਸੰਦ ਪੌਦੇ ਤੋਂ ਗੁਲਾਬ ਲੈਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਪਾਸੇ ਗਈ," ਨਾਓਮੀ ਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਕਾਰਾਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀਆਂ, ਇਸ ਲਈ ਔਰਤ ਪੈਦਲ ਹੀ ਆਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਫੜ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ। ਗੁਲਾਬ ਨਾ ਲੈਣਾ ਉਸਦੀ ਪੂਰੀ ਮੂਰਖਤਾ ਸੀ।
ਨਾਓਮੀ ਨੇ ਬਾਗ਼ ਦੇ ਰਸਤੇ ਵੱਲ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਡਰਾਈਵਵੇਅ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਔਰਤ ਗਾਇਬ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਸੜਕ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਐਲਮ ਸਟਰੀਟ ਵੱਲ ਭੱਜੀ, ਪਰ ਮਹਿਮਾਨ ਕਿਤੇ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਪਰ ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਹੈ," ਨਾਓਮੀ ਨੇ ਸੋਚਿਆ। "ਉਹ ਇਕਦਮ ਅਲੋਪ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ।" ਉਸਦੇ ਆਖਰੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਤੇ ਨਾਓਮੀ ਦੇ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੰਨਾ ਘੱਟ ਸਮਾਂ ਬੀਤਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੇ ਗਾਇਬ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਨਾਓਮੀ, ਅਜੇ ਵੀ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਚਲੀ ਗਈ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਸਾਰੀ ਘਟਨਾ ਇੱਕ ਸੁਪਨੇ ਵਾਂਗ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਈ। ਔਰਤ ਦੇ ਅਚਾਨਕ ਗਾਇਬ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਨਾਓਮੀ ਕੋਲ ਇਸਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀ।
ਨਿੱਜੀ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਇਸ ਮੁਲਾਕਾਤ ਬਾਰੇ ਨਾ ਦੱਸਣਾ ਹੀ ਬਿਹਤਰ ਸਮਝਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਖੁਦ ਵੀ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਭ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਸਨੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਕੁਝ

ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਔਰਤ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਾਅਨ ਦੀ ਨਰਮ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਕਿੰਨਾ ਛੋਟਾ! ਪਰ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਝਿਜਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਕੀ ਹੈ? ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਆ ਕੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਖਾਸ ਜਾਂ ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

* * *

ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਗਲੀ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਚਾਹ ਲਈ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ ਨੂੰ ਮਿਲੀ। ਚਾਹ ਅਤੇ ਬਿਸਕੁਟਾਂ 'ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੀ. ਦੇ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਈਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸ ਮਹਿਮਾਨ ਦੀ ਯਾਦ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ, ਅਤੇ ਨਾਓਮੀ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੀ. ਨਾਲ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ।
"ਪਿਛਲੇ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਨ ਆਇਆ ਸੀ, ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਇੱਕ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ," ਨਾਓਮੀ ਨੇ ਗੱਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ।
"ਓਹ?" ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੀ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਈ। "ਕੀ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ?" "ਸ਼ਾਇਦ...ਇਹ ਉਹੀ ਔਰਤ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਸਾਡਾ ਘਰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ...ਜੋ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੀ ਨੇ ਨਾਓਮੀ ਵੱਲ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀ ਪਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਔਰਤ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਫਿੱਕੇ ਗੁਲਾਬੀ ਰੰਗ ਦਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀਆਂ ਜਿਹੀਆਂ ਝਪਕਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਮਿਲ ਕੇ ਇਹ ਘਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ," ਨਾਓਮੀ ਨੇ ਮਹਿਮਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਗੱਲ ਖਤਮ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੀ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਸੰਭਵ। ਉਹ ਔਰਤ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਗਈ ਸੀ।" ਨਾਓਮੀ ਕੁਝ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਨਾਲ ਹੱਸ ਪਈ।

ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਓਨਾ ਹੀ ਸਾਫ਼ ਦੇਖਿਆ ਜਿੰਨਾ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਵਾਂਗ ਲੱਗਦੀ ਸੀ।
“ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੈ,” ਗੁਆਂਢੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਨਾਓਮੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਉਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ," ਨਾਓਮੀ ਨੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਦੇਖੋ, ਉਸਨੇ ਉਸ ਕੁਰਸੀ ਵੱਲ ਵੀ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਮਰਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਨਾਸ਼ਤੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੱਤੇ ਛਾਂਟ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਰਸੀ ਹਿਲਾਉਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਵੱਡੀ ਓਕ ਕੁਰਸੀ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਾਇਆ।"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਅਚਾਨਕ ਬਹੁਤ ਪੀਲਾ ਪੈ ਗਿਆ।
"ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸੱਚ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਕਹਾਣੀ," ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ?"
ਨਾਓਮੀ ਨੇ ਬੇਵੱਸੀ ਨਾਲ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ।
"ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸ ਔਰਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ," ਉਸਨੇ ਦੁਹਰਾਇਆ।
"ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਰ ਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ।"
ਨਾਓਮੀ ਨੇ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਇਸ ਦੇ ਅਰਥ ਸਮਝ ਲਏ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਭੂਤ ਆ ਗਿਆ ਸੀ?"
"ਇਹ ਤਾਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੀ ਨੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।

"ਪਰ ਉਹ ਇੰਨੀ ਅਸਲੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ... ਇੰਨੀ ਠੋਸ। ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਭੂਤ ਹੈ। ਹਾਏ, ਅਸੀਂ ਹੱਥ ਵੀ ਮਿਲਾਏ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਮੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਲੱਗਿਆ।"
ਔਰਤ ਨੇ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦੁਹਰਾਇਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਗੱਲ ਅਜੀਬ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਗੁਲਾਬਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੀ, ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੀ ਹੋਈ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਜਾਂ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੂੰ ਬਾਗ਼ ਦੇ ਹਰ ਪੌਦੇ ਦਾ ਡੂੰਘਾ ਗਿਆਨ ਸੀ।
"ਉਹ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਲਾਤੀਨੀ ਨਾਮ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ," ਨਾਓਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੀ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੀ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਮਾਲੀ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਰੁੱਖਾਂ ਦਾ ਬਾਗ਼ ਹੋਣ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਮਾਣ ਕਰਦੇ ਸਨ।"
ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਕਿਉਂ ਗਈ?
ਕੁਝ ਸੋਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਨਾਓਮੀ ਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਜਵਾਬ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਅਤੇ ਬਾਗ਼ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸਲੀ ਦਿੱਖ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਅਸਲ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਨੂੰ ਵੀ। ਭੂਤ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਯਤਨਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਜਾਂ ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬੀ ਹੋਈ ਸੀ?
ਨਾਓਮੀ ਨੂੰ ਹੁਣ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਖਰਾਬ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਗੁਲਾਬ ਉਦੋਂ ਵੀ ਖਿੜਦੇ ਰਹੇ ਜਦੋਂ ਬਾਗ਼ ਉਜਾੜ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਫਿਰ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਸਦੇ ਪਤੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਤਲਾਕ ਦੇ ਦਿੱਤਾ

ਸੀ, ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੀ. ਨੇ ਇਸ ਭੇਤ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੁਕਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਘਰ ਅਜੇ ਵੀ ਗੁਲਾਬਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਛੋਟੀ ਔਰਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫਿੱਕੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇਸਦੇ ਰਾਹਾਂ 'ਤੇ ਘੁੰਮਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਨਪਸੰਦ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦੇ ਹੋਏ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ।

*120
ਘੋਸਟ ਕਾਰ (ਕੰਸਾਸ)
ਮਾਰਲੀਨ ਐਸ. ਇੱਕ ਸੈਂਤੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਘਰੇਲੂ ਔਰਤ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਆਮ ਅਮਰੀਕੀ ਜੀਵਨ ਜੀਉਂਦੀ ਹੈ—ਯਾਨੀ ਕਿ, ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਅਣਜਾਣ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਦਾ ਜਨੂੰਨ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਲੌਕਿਕ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੈ। ਕਾਲਜ ਦੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉਸਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਜੇ ਸਾਰਾ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਅਧਿਆਪਕ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਸੈਕੰਡਰੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਾਹਿਤ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਗਿਆਰਾਂ ਤੋਂ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਦੇ ਚਾਰ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਤੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਪੜ੍ਹਾਈ ਲਈ ਸਮਾਂ ਸੀਮਤ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਐਸ., ਇੱਕ ਜੁੱਤੀ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਨੇਜਰ ਹੈ।
ਮਾਰਲੀਨ ਇੱਕ ਆਮ ਨੇਬਰਾਸਕਾ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਆਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕੁਝ ਵੀ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ, ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਕੈਨਸਸ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਚਲੇ ਗਏ ਜੋ ਉਸਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਉੱਕਰਿਆ ਰਹੇਗਾ। ਘਰ ਕੁਝ ਖਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ: ਲਗਭਗ ਸੱਤ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ, ਇੱਕ ਸਸਤਾ ਦਿੱਖ ਵਾਲਾ, ਚਾਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਾਲਾ, ਇੱਕ ਮੰਜ਼ਿਲਾ, ਰੈਂਚ-ਸ਼ੈਲੀ ਵਾਲਾ ਘਰ।

ਉਹ 1958 ਵਿੱਚ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਆਏ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ ਛੋਟੇ ਸਨ। ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਢਲਣ ਅਤੇ ਢਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਾਰਲੀਨ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਗਦੀ ਰਹੀ, ਨੀਂਦ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੀ ਰਹੀ। ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਤੁਰੰਤ ਨਹੀਂ ਸੌਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਾਗਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਰਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਉਸਦੇ ਲਈ ਨੀਂਦ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦੇਣ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਸੀ।

ਕਿਉਂਕਿ ਬੱਚੇ ਅਜੇ ਛੋਟੇ ਸਨ, ਇੱਕ ਤੋਂ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ, ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਹਰਕਤ ਜਾਂ ਆਵਾਜ਼ ਪ੍ਰਤੀ ਲਗਾਤਾਰ ਸੁਚੇਤ ਰਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਡਰ ਤੋਂ ਕਿ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਸੇ ਲਈ ਉਸਦੀ ਨੀਂਦ ਹਲਕੀ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਆਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਹੋ ਰਹੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਸੀ।

ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਦਬਾਅ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਸੌਣ ਲਈ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।

ਮਾਰਲੀਨ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਪਰ ਚੁੱਪਚਾਪ ਉੱਠੀ, ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਕੋਲ ਝੁਕੀ, ਕੁਝ ਫੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਚੀਕਿਆ, "ਸਮਝ ਗਿਆ!" - ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਇਆ।

ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਛੋਟਾ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਮੁੰਡਾ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉੱਠੀ ਅਤੇ ਲਾਂਘੇ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਈ। ਅੱਗੇ, ਉਸਨੇ ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਕਮਰੇ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਚਾਰੇ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਲਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੱਚੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਪੈਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦਬਾਇਆ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਭ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਸੌਂ ਗਈ। ਪਰ ਅਗਲੀ ਰਾਤ, ਦਬਾਅ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਫਿਰ ਕੁਝ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਮੁੱਠੀ ਭਰ ਖਾਲੀਪਨ ਦੇ।

ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਹਵਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਸਨ।
ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ, ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਭਾਰੀ ਸਾਹ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਈ ਤਰਕਸੰਗਤ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਡਰ ਬੈਠ ਗਿਆ।
ਪਰ ਉਹ ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗੋਡੇ ਉੱਪਰ ਖਿੱਚ ਲੈਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਤੋਂ ਬਚਦੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਦਬਾਅ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ, ਕੁਝ ਵੀ ਅਣਸੁਖਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਵਾਪਰਿਆ, ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ, ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈਆਂ।
ਫਿਰ, ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਰਾਤ ਮਾਰਲੀਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜਗਾਇਆ ਗਿਆ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਘਰ ਉੱਤੇ ਪਾਣੀ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਘੜਾ ਡੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਪਾਣੀ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਕਈ ਸਕਿੰਟਾਂ ਲਈ ਗੂੰਜਦੀ ਰਹੀ। ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਾਗਦਿਆਂ, ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਤੁਰੰਤ ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ - ਸ਼ਾਇਦ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਾਥਰੂਮ ਤੋਂ ਖੁੰਝ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਹ ਸੁਣ ਰਹੀ ਸੀ! ਪਰ ਨਹੀਂ: ਉਹ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਸਨ।
ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਉਸਨੇ ਫਰਸ਼ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਤਰਲ ਧੱਬਾ ਮਿਲਿਆ। ਇਹ ਪਾਣੀ ਵਰਗਾ ਸੀ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਸੰਘਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਵਗਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੋਲ ਸੀ ਅਤੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਸੀ। ਇਸਦੀ ਕੋਈ ਗੰਧ ਜਾਂ ਰੰਗ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਟਿਸ਼ੂ ਪੇਪਰ ਨਾਲ ਹਟਾਇਆ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ। ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਤਰਲ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਡਿੱਗਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਛੱਤ ਤੋਂ ਡਿੱਗਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਦਿਮਾਗ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸੰਭਵ ਸੀ।

ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਆ ਰਹੀ ਸਰਸਰਾਹਟ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਸੰਘਣੇ ਤਰਲ ਪਦਾਰਥ ਦੀ ਕੋਈ ਤਰਕਪੂਰਨ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਈ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਾਗ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪਾਲਤੂ ਜਾਨਵਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮਾਮਲਾ ਅਣਸੁਲਝਿਆ ਰਿਹਾ।
ਘਰ ਇੰਨਾ ਨਵਾਂ ਸੀ ਕਿ ਮਾਰਲੀਨ ਨੇ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਅਜੀਬ ਗੱਲਾਂ ਹੋਣ ਲੱਗੀਆਂ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਢਲਾਣ ਵਾਲੀ ਸੜਕ 'ਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਖੜੀ ਇੱਕ ਕਾਰ ਅਚਾਨਕ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਡਿੱਗ ਪਈ ਅਤੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਜਾ ਟਕਰਾਈ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਕੋਈ ਵੀ ਜ਼ਖਮੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਗਲੀ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਾਰ ਨੇ ਵੀ ਇਹੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ ਇਹ ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਟਕਰਾ ਗਈ। ਮਾਲਕ ਨੇ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਾਰ ਛੱਡ ਕੇ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਾਰ ਖੜ੍ਹੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਨੂੰ ਡਰਾਈਵਵੇਅ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਡਿੱਗਦੇ ਦੇਖਿਆ!
ਇਸ ਨਾਲ ਮਾਰਲੀਨ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਦਿਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਕੀ ਕੋਈ ਅਣਜਾਣ ਸ਼ਕਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ "ਪਰੇਸ਼ਾਨ" ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ? ਕੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ ਤਰਲ ਧੱਬਿਆਂ ਅਤੇ ਦੋ ਕਾਰ ਹਾਦਸਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਸੀ?
ਘਰ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਹੁਣ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਘਰ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਉਦਾਸੀ ਦਾ ਭਾਰ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਹੋਵੇ। ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਜਾਂ ਜੇ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਵੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹੀ ਬੇਚੈਨੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।
ਇੱਕ ਰਾਤ, ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਦੇਰ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਸੌਣ ਗਈ ਅਤੇ ਲਾਈਟ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਲੇਟ ਗਈ, ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਭਾਰੀ ਸਾਹ ਲੈਣ ਦੀ

ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਫਿਰ, ਉਸਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਦਬਾਅ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਸਾਹ ਇੰਨਾ ਨੇੜੇ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਡਰ ਗਈ ਅਤੇ ਹਿੱਲਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਜੋ ਵੀ ਸੀ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਤਰਕ ਬੇਕਾਰ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੋਸਤਾਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਪਰ ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ? ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਕੰਮ 'ਤੇ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕੰਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੌਂਣ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰੇ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਪਈ ਰਹੀ, ਸੌਂਣ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਦੀ ਹੋਈ, ਲਗਭਗ ਸਾਹ ਨਹੀਂ ਲੈ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਇੱਕ ਵੀ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹਿਲਾ ਰਹੀ ਸੀ।
ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕਾਰ ਖੜਕਦੀ ਸੁਣੀ। ਕਾਰ ਦੀਆਂ ਹੈੱਡਲਾਈਟਾਂ ਉਸਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਚਮਕੀਆਂ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੰਜਣ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ।
"ਰੱਬ ਦਾ ਸ਼ੁਕਰ ਹੈ, ਡੌਨ ਘਰ ਆ ਗਿਆ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਂਤ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ।
ਭਾਵੇਂ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਅਜੇ ਵੀ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਿੰਮਤ ਜੁਟਾ ਕੇ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਖਿੜਕੀ ਵੱਲ ਭੱਜੀ। ਉਸਨੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾਈਆਂ ਅਤੇ ਖਿੜਕੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀ, ਡਰਾਈਵਵੇਅ ਵੱਲ ਵੇਖਦੀ ਹੋਈ।
ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਕਾਰ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੂੰ ਰਾਤ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਕੋਈ ਕਾਰ ਨਹੀਂ।
"ਬਸ ਬਹੁਤ ਹੋ ਗਿਆ!" ਉਸਨੇ ਲਗਭਗ ਹੰਝੂਆਂ ਵਿੱਚ ਚੀਕਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਭੱਜ ਗਈ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਪਈ ਸੀ, ਡਰੀ ਹੋਈ, ਚਾਦਰਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਢੱਕ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅੱਗੇ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ

ਪਤੀ ਘੰਟਿਆਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਈ।
"ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ," ਉਸਨੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆ। "ਤੂੰ ਬੱਸ ਬੁਰੇ ਸੁਪਨੇ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈਂ।"
"ਉਹ ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਵੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ," ਉਸਨੇ ਰੋਂਦੇ ਹੋਏ ਸੋਚਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇੱਕ ਨਾਸਤਿਕ ਦੁਆਰਾ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਦਿਲਾਸਾ ਨਾ ਦੇਣ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਹੈ।
ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਏ। ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਗ੍ਹਾ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲ ਗਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਨੀਂਦ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹੇਗੀ, ਇੱਕ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ।
ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਵਿਚਿਟਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡੀ, ਪੁਰਾਣੀ ਹਵੇਲੀ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਈ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਕੰਪਨੀ ਦੁਆਰਾ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਵੇਲੀ ਪੁਰਾਣੇ ਯੁੱਗ ਦੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਵਧੀਆ ਫਰਨੀਚਰ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਮਾਰਲੀਨ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਘਰ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ, "ਹਾਏ ਮੇਰੇ ਰੱਬਾ! ਜੇ ਕੋਈ ਘਰ ਭੂਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਘਰ ਬਿਲਕੁਲ ਇਸ ਵਰਗਾ ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ!"
ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਵਿਚੀਟਾ ਦਾ ਘਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਰ ਵਾਂਗ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ, ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬੇਚੈਨ ਭੂਤ ਨਾ ਵੱਸੇ।
ਘਰ ਪਿਛਲੇ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ, ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀ ਰਹੀ ਸੀ। ਕੈਨਸਸ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਉਸਦੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਤੋਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰਾ ਘਰ ਦਾ ਕਸੂਰ ਸੀ, ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ - ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਸਦੀ

ਕਲਪਨਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਕੁਝ ਵੀ ਕਹੇ, ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸ ਭੂਤ ਵਾਲੀ ਕਾਰ ਨੂੰ ਘਰ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ।
ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਸੋਚਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੈਨਸਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਘਰ ਦੇ ਨਵੇਂ ਮਾਲਕ ਕੌਣ ਹਨ ਅਤੇ ਕੀ ਉਹ ਉਸ ਵਾਂਗ ਭਾਰੀ ਸਾਹ ਲੈਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਜਨਮਜਾਤ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ। ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ, ਅਜਿਹੀ ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਕੁਝ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਨਾ ਹੁੰਦਾ।
ਪਾਣੀ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਤੇਜ਼ ਰਫ਼ਤਾਰ ਨਾਲ ਆ ਰਹੀ ਭੂਤਲੀ ਕਾਰ ਤੱਕ, ਉਹ ਭਿਆਨਕ ਹਾਦਸਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਨਾਟਕੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਅਤੇ ਕਿਸਦਾ ਭਾਰੀ ਸਾਹ ਉਸਨੂੰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ?
ਕਈ ਵਾਰ, ਉਸਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਰੱਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਹੋਰ ਵਿਕਸਤ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਅਤੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸੁਣ ਅਤੇ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਜੀਉਂਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਡਰਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਜਾਗਦੇ ਸਮੇਂ ਬੁਰੇ ਸੁਪਨੇ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਰਾਤ, ਉਸਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਕਮਰਿਆਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਣਗੇ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਸੁੱਤੀ ਰਹੀ। ਉਸਦੇ ਨਿਰੀਖਣ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਕਈ ਪੱਧਰਾਂ 'ਤੇ ਹੋਏ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮਲਟੀ-ਬੈਂਡ ਰੇਡੀਓ ਰਿਸੀਵਰ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।
ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਭਾਰੀ ਸਾਹ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੁਬਾਰਾ ਸੁਣਾਈ ਦੇਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ।
ਪਰ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾ ਦਾ ਸਾਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਜਾਂ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਉਹ ਕੈਨਸਸ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਆਈ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੇ ESP (ਅੰਦਰੂਨੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ)

ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕਿਆ ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਲਿਖਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕੀਤਾ। ਉਸਦੀ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸੁਨੇਹੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੰਭਾਲੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਦੇ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਦਿਮਾਗ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਅਵਚੇਤਨ ਤੋਂ ਆ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੁਨੇਹਿਆਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਹੋ ਗਏ।
ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਅਫ਼ਸੋਸ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਸਵਾਗਤਯੋਗ ਅਤੇ ਭਰੋਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਜੋ ਜੀਵਨ ਭਰ ਦੇ ਬੰਧਨ ਨੂੰ ਬਣਾਈ ਰੱਖਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਤੋਂ ਅਣਚਾਹੇ ਤਾਕਤਾਂ ਦੇ ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਬਚਾਉਂਦੀ ਸੀ।
ਹੁਣ ਤੱਕ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਸਿੱਖ ਲਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਲੋੜ ਪੈਣ 'ਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਵੀ ਸਿੱਖ ਲਿਆ ਸੀ।

* * *

ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਕੈਨਸਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਘਰ ਅਜੇ ਵੀ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਉੱਥੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

*121
ਏਟਨਾ ਸਪ੍ਰਿੰਗਜ਼ ਦਾ ਭੂਤ ਭਿਕਸ਼ੂ
"ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਗੋਲਫ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਡਾ ਨੌ-ਹੋਲ ਗੋਲਫ ਕੋਰਸ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਆਵੇਗਾ," ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਏਟਨਾ ਸਪ੍ਰਿੰਗਸ ਰਿਜ਼ੋਰਟ ਲਈ ਬਰੋਸ਼ਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਆਲੀਸ਼ਾਨ,

ਸਵੈ-ਨਿਰਭਰ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦਾ ਸਥਾਨ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਲੋਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਕੈਬਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਖੇਡ ਦਾ ਮੈਦਾਨ ਹੈ, ਬਾਲਗ ਆਪਣੀਆਂ ਮਨਪਸੰਦ ਖੇਡਾਂ ਖੇਡ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਇੱਥੇ ਟੈਨਿਸ, ਤੈਰਾਕੀ, ਮੱਛੀ ਫੜਨ, ਘੋੜਸਵਾਰੀ, ਨੱਚਣ, ਘੋੜੇ ਦੀ ਨਾੜ ਪਿੱਚਿੰਗ, ਸ਼ਿਕਾਰ, ਸ਼ਫਲਬੋਰਡਿੰਗ, ਮਿਨਰਲ ਬਾਥਿੰਗ ਵਰਗੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ, ਸੁੰਦਰ ਗੋਲਫ ਕੋਰਸ ਰਿਜ਼ੋਰਟ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸੜਕ ਦੇ ਪਾਰ ਕਈ ਮੀਲ ਤੱਕ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸੜਕ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਇੰਨੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਗੋਲਫ ਕੋਰਸ ਇੱਕ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਜਗ੍ਹਾ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨਨ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਤੋਂ ਪਚਾਨਵੀਂ ਮੀਲ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ; ਦੇਖਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੈ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਨਾਪਾ ਤੋਂ ਸੜਕ ਪਹਾੜੀਆਂ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੰਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬਾਹਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਜਾਣ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਏ ਹੋ। ਉਪਜਾਊ ਨਾਪਾ ਘਾਟੀ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਰੰਗੀਨ ਅੰਗੂਰੀ ਬਾਗ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਘੁੰਮਦੀ ਸੜਕ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ, ਤੁਸੀਂ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਘੁੰਮਦੀ ਸੜਕ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਵਧਦੀ ਹੈ, ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਮਨੁੱਖੀ ਬਸਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪੋਪ ਵੈਲੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ, ਮੈਂ ਸਿੱਖਿਆ ਕਿ ਗੋਲਫ ਕੋਰਸ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਖਣਿਜ ਝਰਨਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਿਹਤ ਲਾਭ ਹਨ। ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹਾ ਖੂਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬਸਤੀ ਦਾ ਕੁਦਰਤੀ ਕੇਂਦਰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਅੱਜ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਖੂਹਾਂ ਦਾ ਪਾਣੀ ਵਪਾਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੋਤਲਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰਿਜ਼ੋਰਟ ਵਿੱਚ, ਤੁਸੀਂ ਜਿੰਨਾ ਚਾਹੋ ਪਾਣੀ ਮੁਫਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।
ਏਟਨਾ ਸਪ੍ਰਿੰਗਜ਼ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਮੀਲਾਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਹੋਰ ਘਰ ਜਾਂ ਲੋਕ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜਲੇ ਪਿੰਡ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਕੱਚੀਆਂ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਵੀਹ ਮਿੰਟ

ਦਾ ਡਰਾਈਵ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਖਸਤਾ ਇਲਾਕਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਬਰਫ਼ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਚਿੱਕੜ ਵਾਲੀਆਂ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਗੱਡੀ ਨਹੀਂ ਚਲਾਉਣਾ ਚਾਹਾਂਗਾ।
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਮਿਨਰਲ ਵਾਟਰ ਲਈ ਨਹੀਂ ਆਏ ਸੀ। ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਦਾ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਇੰਜੀਨੀਅਰ, ਬਿਲ ਵਿਨ, ਸਾਡੀ ਸਹੇਲੀ ਲੋਰੀ ਕਲਰਫ਼ ਦੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਲੋਰੀ ਇੱਕ ਸਮਾਜ ਸੇਵਕ ਹੈ, ਅਤੇ "ਅਸੀਂ" ਤੋਂ ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਕੈਥਰੀਨ, ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ। ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਹਾਂ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਮੌਜ-ਮਸਤੀ ਲਈ ਬਾਹਰ ਆਏ ਹਾਂ, ਪਰ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗੁਪਤ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਸੀ, ਜੋ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ ਇਕਾਂਤ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਦਿਲਚਸਪੀ 1965 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਡਾਕਟਰ ਐਂਡਰਿਊ ਵੌਨ ਸਲਜ਼ਾ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੁਨਰ ਸੁਰਜੀਤੀ ਮਾਹਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਧਾਰਨ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਹ ਜਾਦੂਗਰੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਵੀ ਸ਼ੱਕੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਦੀ ਖੋਜ ਹੋਈ ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਾਫ਼ੀ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਨਫ਼ਰਤ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ: ਇੱਕ ਦੁਰਲੱਭ ਯੋਗਤਾ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਮਾਧਿਅਮ।
ਇਹ ਲੜੀ 1963 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਦੋਸਤ, ਬੈਂਜਾਮਿਨ ਸਵੀਟਲੈਂਡ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਹੋਰ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਵਿਧਵਾ, ਨੇ ਉਸਦੀ ਫੋਟੋ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਵੌਨ ਸਲਜ਼ਾ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਦਾ ਸ਼ੌਕੀਨ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣਾ ਇੱਕ ਪੋਰਟਰੇਟ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਜਦੋਂ ਮਰਹੂਮ ਡਾ. ਸਵੀਟਲੈਂਡ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੈਂਪਸ਼ੇਡ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ! ਕੋਈ ਡਬਲ ਐਕਸਪੋਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਦੂਜੀ

ਫੋਟੋ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਡਾ. ਵੌਨ ਸਲਜ਼ਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੀਕਾ ਕੈਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਮ ਕਾਲੀ ਅਤੇ ਚਿੱਟੀ ਫਿਲਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ।
ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਵਧ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਿਗਿਆਸੂ ਮਨ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਭੜਕ ਉੱਠਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਨਾ ਤਾਂ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਇੱਕ ਰੰਗੀਨ ਕੈਮਰਾ ਲੈ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਸ਼ਾਇਦ ਲੀਕਾ ਕੰਪਨੀ ਦਾ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਵੀਟਲੈਂਡ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ। ਵੀਹ ਫੋਟੋਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਤੀ ਨੂੰ ਅਸਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਵੀਟਲੈਂਡ ਨਾਲ ਹੋਏ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੀਅਰਸਨ, ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਦੋਸਤ, ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਧੀ ਐਂਡਰਿਊ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਕੁੜੀ ਨੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ ਸੀ।
ਅਚਾਨਕ, ਐਂਡਰਿਊ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕੈਮਰਾ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਕਮਰਾ ਮੱਧਮ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਫਿਲਮ ਦਾ ਰੋਲ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਤਰਕ ਦੇ, ਉਸਨੇ ਕਮਰੇ ਦੀ ਖਾਲੀ ਕੰਧ ਦੀ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਲਈ। ਜਦੋਂ ਫਿਲਮ ਬਣਾਈ ਗਈ, ਤਾਂ ਇਸਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕੁੜੀ ਵੌਨ ਸਲਜ਼ਾ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਸੀ!
ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਅਜੀਬ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਯਤਨ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਪਾਰਟੀ ਨਾਲੋਂ ਉਤਸੁਕਤਾ ਦੁਆਰਾ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਸੀ।
ਉਹ ਬੇ ਏਰੀਆ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਮਾਧਿਅਮਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਇਸ ਪੇਸ਼ੇ ਤੋਂ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਨਹੀਂ ਕਮਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਸਨ ਜਿਸਨੂੰ ਡਾਕਟਰ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਐਵਲਿਨ ਨੀਲਸਨ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਵੌਨ ਸਲਜ਼ਾ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੇ ਤਜਰਬੇ ਸਾਂਝੇ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਤਸਵੀਰ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਇੱਕ "ਬੈਟਰੀ" ਬਣ ਗਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਖੌਤੀ "ਵਾਧੂ" ਤਸਵੀਰਾਂ, ਭਾਵ ਮਰੇ ਹੋਏ ਸਮਝੇ ਜਾਂਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ, ਵੌਨ ਸਲਜ਼ਾ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਮਿਸ ਨੀਲਸਨ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸੀ।
ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਹੈ ਕਿ ਕਈ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਕਨੀਕੀ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਤਸਵੀਰਾਂ ਪੋਲਰਾਇਡ ਕੈਮਰਿਆਂ ਨਾਲ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਮੇਤ ਸਮਰੱਥ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਹੀ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।
ਇੱਕ ਦਿਨ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੀਅਰਸਨ, ਜੋ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮਾਨਸਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਮੋਹਿਤ ਸੀ, ਐਂਡਰਿਊ ਨੂੰ ਮਸ਼ਹੂਰ ਜੋਤਸ਼ੀ ਕੈਰੋਲੀਨ ਚੈਪਮੈਨ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਗਈ।
ਐਂਡਰਿਊ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਔਰਤ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਮਾਧਿਅਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੀਅਰਸਨ ਕੋਲ ਇੱਕ ਪੋਲਰਾਇਡ ਰੰਗੀਨ ਕੈਮਰਾ ਸੀ। ਐਂਡਰਿਊ ਨੇ ਇੱਕ ਯਾਦਗਾਰ ਵਜੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਚੈਪਮੈਨ, ਮਾਧਿਅਮ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਤਸਵੀਰਾਂ ਲੈਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ।
ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਚੈਪਮੈਨ ਦੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਇੱਕ ਫੋਟੋ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ। ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ ਡਾ. ਵੌਨ ਸਲਜ਼ਾ ਨੂੰ ਉਸ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਦਿੱਖ ਦਾ ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਦੀ ਕੋਈ ਫੋਟੋ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਐਂਡਰਿਊ ਦੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਡਾ. ਲੋਗਨ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੀਅਰਸਨ ਅਤੇ ਐਵਲਿਨ ਨੀਲਸਨ ਦੇ ਨਾਲ ਮਾਊਂਟ ਰਸ਼ਮੋਰ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਸਮੂਹ ਨੇ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ

ਸਭ ਤੋਂ ਮਹਾਨ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀਆਂ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਮਾਰਕ ਦੀਆਂ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ। ਉਹ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ ਕਿ ਫੋਟੋ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਚਿਹਰਾ ਸੀ - ਕੈਨੇਡੀ ਦਾ!
ਡਾ. ਲੋਗਨ ਅਜੇ ਵੀ ਸ਼ੱਕੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਯੋਗ ਲਈ ਐਂਡਰਿਊ ਦੇ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਘਰ ਆਵੇ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਫਿਲਮ ਲੈ ਕੇ ਆਵੇ।
ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਵੌਨ ਸਲਜ਼ਾ ਦੇ ਕੈਮਰੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਤਸਵੀਰਾਂ ਖਿੱਚੀਆਂ, ਪਰ ਕੁਝ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਫਿਰ ਵੌਨ ਸਲਜ਼ਾ ਨੇ ਲੋਗਨ ਦੇ ਕੈਮਰੇ ਨਾਲ ਤਸਵੀਰਾਂ ਖਿੱਚੀਆਂ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਿਆ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਡਾ. ਲੋਗਨ ਨੇ ਐਂਡਰਿਊ ਦੇ ਕੈਮਰੇ ਨਾਲ ਵੌਨ ਸਲਜ਼ਾ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਲਈ, ਤਾਂ ਨਤੀਜਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਸੀ: ਪੋਲਰਾਇਡ ਫੋਟੋ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਇੱਕ "ਖਾਲੀ" ਕੰਧ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ, ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਉਸ ਵੱਲ ਵਧਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਂਡਰਿਊ ਵੌਨ ਸਲਜ਼ਾ ਦੱਸਦਾ ਹੈ, ਦੂਜੇ ਡਾਕਟਰ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਗਿਆ - ਔਰਤ ਉਸੇ ਸਵੇਰੇ ਉਸਦੀ ਓਪਰੇਟਿੰਗ ਟੇਬਲ 'ਤੇ ਮਰ ਗਈ ਸੀ!
ਪਰ ਏਟਨਾ ਸਪ੍ਰਿੰਗਜ਼ ਦੀ ਸਾਡੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਔਖੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਕਾਰਨ 1963 ਵਿੱਚ ਐਂਡਰਿਊ ਵੈਨ ਸਲਜ਼ਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਯਾਤਰਾ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੇ ਰਿਜ਼ੋਰਟ ਮੈਨੇਜਰ, ਸ਼੍ਰੀ ਹੀਬਲ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲੇ ਸਟੀਰੀਓ ਕੈਮਰੇ ਨਾਲ ਦੋ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਫੋਟੋਆਂ ਵਿਕਸਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਦੀਆਂ ਫੋਟੋਆਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਗੋਲਫ ਕੋਰਸ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਐਂਡਰਿਊ ਦੀਆਂ ਫੋਟੋਆਂ, ਜੋ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਵਿੱਚ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਕਤਾਰਾਂ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਸ਼ਾਇਦ ਅੱਠ ਜਾਂ ਦਸ ਭਿਕਸ਼ੂ ਚਿੱਟੇ ਚੋਲੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਮੁੰਨੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫੈਲਾਏ ਹੋਏ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਬਲਦੀਆਂ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਫੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-

ਦੁਆਲੇ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ, ਲਾਟ ਵਰਗੀ ਚਮਕ ਨਿਕਲ ਰਹੀ ਸੀ।
ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤਸਵੀਰਾਂ ਸਨ - ਇਹ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਦੀਆਂ ਰੰਗੀਨ ਤਸਵੀਰਾਂ ਸਨ - ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਸੜਦੇ ਹੋਏ ਹਿੱਸੇ ਜੀਵਨ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਸਰੀਰਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਸਭ ਤੋਂ ਚਮਕਦਾਰ ਸਨ। ਇੱਕ ਫੋਟੋ ਵਿੱਚ, ਭਿਕਸ਼ੂ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਤੁਰੇ, ਦੂਜੀ ਵਿੱਚ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ, ਪਰ ਦੋਵਾਂ ਫੋਟੋਆਂ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਪੱਸਵੀ, ਡੁੱਬੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲੇ ਚਿਹਰੇ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ - ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਝੱਲੇ ਹੋਣ।
ਇਹ ਤਸਵੀਰਾਂ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਮਨਮੋਹਕ ਸਨ ਸਗੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਵੀ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਵਿਗਿਆਨਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸੀ।
ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਨਾਪਾ ਕਾਉਂਟੀ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਇਸੇ ਲਈ ਅਸੀਂ ਅਕਤੂਬਰ ਦੀ ਉਸ ਸੁਹਾਵਣੀ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਪੋਪ ਵੈਲੀ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਰਹੇ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਏਟਨਾ ਸਪ੍ਰਿੰਗਜ਼ ਤੋਂ ਕਈ ਮੀਲ ਦੂਰ ਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ: "ਜਿਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਲੈ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸਮੂਹ ਪਨਾਹ ਲੈਣ, ਬਚਣ ਲਈ ਗਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਧਾਰਮਿਕ ਤੱਤ ਵੀ ਹਨ।" "ਉੱਥੇ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਬਾਹ ਹੋ ਗਏ ਸਨ।
ਉਹ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਖਤਮ ਕੀਤਾ? ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿਉਂ, ਪਰ 'ਪੋਪ-ਵਿਰੋਧੀ' ਸ਼ਬਦ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਾਮ ਵੀ, ਹਾਇ...।"

ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਉਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਤੀਬਰਤਾ ਨਾਲ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ।
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਾਣੀ ਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਹਨ ਜੋ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੇ ਮੂਲ ਨਿਵਾਸੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕੀ ਇਹ ਹਿਊਗਨੋਟ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ?"
ਅਸੀਂ ਸੜਕ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਾਈਨ ਪਾਸ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ "ਲਾਲ ਚਾਂਦੀ ਦੀਆਂ ਖਾਣਾਂ", ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀਮਤੀ ਧਾਤਾਂ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਈ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਰਿਜ਼ੋਰਟ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟ ਘੁੰਮਦੇ ਰਹੇ, ਫਿਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੁੱਸੇ ਵਾਲਾ ਗਾਰਡ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਗੋਲਫ ਕੋਰਸ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਇਆ। ਅਸੀਂ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕਿਆ ਗੱਡੀ ਚਲਾਈ, ਫਿਰ ਕਾਰ ਛੱਡ ਕੇ ਲਾਅਨ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ। ਇਹ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਮੈਦਾਨ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਸਿਬਿਲ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਤੁਰੰਤ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਬੇਚੈਨੀ ਆ ਗਈ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖੂੰਜੇ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ।
"ਤਸੀਹੇ... ਸੂਲੀ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ ਅਤੇ ਸਾੜਨਾ..." ਉਹ ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦੀ ਹੋਈ ਕੰਬਦੀ ਹੋਈ ਬੋਲੀ। "ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਕਿਉਂ ਸਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ?"
ਮੈਂ ਜ਼ਿੱਦ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਭੂਤ ਹੈ।
"ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਹਿਊਗੁਏਨੋਟ ਪ੍ਰਭਾਵ ਜਾਪਦਾ ਹੈ..." ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਧਰਮ ਅਤੇ ਧਰਮ-ਵਿਰੋਧੀ। ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਉਹ ਬੈਂਚ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਗੜ੍ਹ ਹੈ... ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਕਤਲੇਆਮ ਹੋਇਆ ਸੀ... ਸਲੀਬ... ਵਰਗ ਸਲੀਬ, ਲਾਲ, ਖੂਨ ਨਾਲ ਰੰਗੇ ਸਲੀਬ..."
"ਇਹ ਲੋਕ ਕਿਸ ਕੌਮੀਅਤ ਦੇ ਹਨ?"
"ਜੇਤੂ..."
"ਪੀੜਤ ਕੌਣ ਸਨ?"

"ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਸਹੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ... ਹਾਏ... ਬਾਕੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ... ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਇੱਕ ਖਾਸ ਮਹੱਤਵ ਹੈ... ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਮੌਜੂਦਗੀਆਂ ਹਨ...।"
"ਕਿੰਨੇ ਸਾਰੇ?"
"ਨੌਂ।"
ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ?

ਏਟਨਾ ਸਪ੍ਰਿੰਗਜ਼, ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦਾ ਭੂਤ ਭਿਕਸ਼ੂ
"ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੇ ਮਰਦ ਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਾਂਗ... ਇੱਕ ਸਕਰਟ ਵਾਲਾ ਪਹਿਰਾਵਾ।" "ਰੰਗ?"
"ਭੂਰਾ।"

ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੈ ਜਾਂ ਉਹ ਕੁਝ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ?
"ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰਾਂ ਦੁਆਲੇ ਕੁਝ ਹੈ... ਜਿਵੇਂ ਕੂ ਕਲਕਸ ਕਲਾਨ ਲੋਕ...ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ...ਰੌਸ਼ਨੀ...ਅੱਗ...ਅੱਗ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ...।"
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨੇੜੇ ਹੋ ਕੇ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਫੁੱਟ-ਫੁੱਟ ਕੇ ਰੋ ਪਈ।
"ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਆਪਣੀਆਂ ਮੁੱਠੀਆਂ ਨੂੰ ਘੁੱਟ ਕੇ ਅਤੇ ਹੰਝੂਆਂ ਨੂੰ ਉਸਦੀਆਂ ਗੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਵਗਦੇ ਹੋਏ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਸਮਾਗਮ 'ਤੇ ਇੰਨਾ ਭਾਵੁਕ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਹ ਲਗਭਗ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਰਗੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ।
"ਨਫ਼ਰਤ..." ਉਸਨੇ ਕੰਬਦੀ, ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਇੱਥੇ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਪੋਪ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦਾ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ... ਕੋਈ ਚਿਹਰਾ ਨਹੀਂ...।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਉਹ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਮਾਰੇ ਗਏ ਸਨ?"
ਲਗਭਗ ਅਣਸੁਣਿਆ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ, ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ: "ਹਾਂ..."
"ਕੀ ਇਹ ਨੌਂ ਲੋਕ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹਨ?"
"ਇਨਸਾਫ਼ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ...ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਲਈ ਇਨਸਾਫ਼...।" "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਦੁੱਖ ਦਿੱਤਾ?"
"ਹਾਇਰੋਨੀਮਸ।" ਇਹ ਉਹੀ "ਹਾਇ" ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਕਹਿਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਹੀਰੋਨੀਮਸ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਪੋਪ ਦੇ ਪੈਰੋਕਾਰਾਂ ਦਾ ਆਗੂ।"
"ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੀ ਕੀਤਾ?"

"ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ... ਉਹ ਬੇਕਾਰ ਸਨ।"
"ਉਹ ਕੌਣ ਸਨ?"
"ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚਾਂਦੀ ਲੈ ਲਈ..."
ਮੈਂ ਹਮਦਰਦੀ ਦੇ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਅਤੇ ਨੌਂ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਅਨਿਆਂ ਹੁਣ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ।
"ਸਾਡੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ। "ਜਿਹੜੇ ਅੱਗ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੇ, ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਲੀਬ ਲੈ ਕੇ... ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ...।"
ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਲ ਗਿਆ। ਉਸਦਾ ਸਾਹ ਭਾਰੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇ। ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ। ਉਹ ਘਬਰਾ ਗਈ ਜਾਪਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ।
"ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ..." ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜੇ ਬਿਨਾਂ ਕਾਰ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਈ।
ਸਾਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨਾਉਣ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗਿਆ, ਸੁੰਨਸਾਨ ਗੋਲਫ ਕੋਰਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਸਮਾਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਕਤੂਬਰ ਦੀ ਰਾਤ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਸਿਬਿਲ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਘੰਟੇ ਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਅਸੀਂ, ਜੋ ਭੂਤ ਵਰਗੇ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ, ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕਿਆ, ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲੇ। ਜੇ ਮੇਰੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਕਦੇ ਧੁੰਦਲੀ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਣਾ ਪਵੇਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਦੀ ਦਰਦਨਾਕ ਮੌਤ ਦੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਜੰਮੀਆਂ ਪੀੜਾ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਦੀ ਵੀਡੀਓ ਬਣਾਈ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਮੇਰਾ ਕੈਮਰਾ, ਜੋ ਕਈ ਵਾਰ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਵਰਗੀਆਂ

ਤਸਵੀਰਾਂ ਖਿੱਚਦਾ ਹੈ, ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕੁਝ ਤਸਵੀਰਾਂ ਖਿੱਚੀਆਂ ਤਾਂ ਉਹ ਖਾਲੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਫਿਲਮ ਹੈ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਲੋਡ ਕਰਨਾ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਸੀ... ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਕਿਸਮਤ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅਸਫਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ?
ਏਟਨਾ ਸਪ੍ਰਿੰਗਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਕਦੇ ਭੂਤਾਂ ਜਾਂ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਭਾਲ ਘਰ ਵਾਪਸ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨੀ ਪਈ। ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੀ ਹਿਸਪੈਨਿਕ ਸੋਸਾਇਟੀ ਵਿਖੇ, ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਬਾਰੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਧਰਤੀ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਸ਼ਾਸਨ ਅਧੀਨ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੁਝ ਆਮ ਇਤਿਹਾਸ ਵੀ ਹੈ।
ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ, ਇਰਵਿੰਗ ਰਿਚਮੈਨ ਦੀ 'ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਅੰਡਰ ਸਪੇਨ ਐਂਡ ਮੈਕਸੀਕੋ' ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਮੂਲ ਅਮਰੀਕੀ ਆਬਾਦੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਜੇਤੂਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧਾਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਬੁਝਾਰਤ ਦਾ ਸੁਰਾਗ ਝੂਠਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
ਇਹ ਖਾਸ ਹਵਾਲਾ ਸੈਂਟੋ ਡੋਮਿੰਗੋ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਪੈਨਿਸ਼-ਅਮਰੀਕੀ ਪਾਦਰੀਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੋ ਧੜਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਟਕਰਾਅ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਜੇਤੂਆਂ ਨੇ ਮੂਲ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਨਾਲ ਅਜਿਹੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਇਆ ਜੋ ਹਿਟਲਰ ਦੇ ਨਾਜ਼ੀਆਂ ਨੇ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਸ਼ੱਦਦ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਇੰਨੇ ਬੇਰਹਿਮ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਵੀ ਓਨੇ ਹੀ ਬੁਰੇ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਭਾਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਬਸਤੀਵਾਦੀਆਂ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੁੱਤਿਆਂ ਅੱਗੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੱਤਾਧਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਦੋਵੇਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਨੂੰ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਦਬਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਉੱਤਰੀ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਵਾਲਾ ਇਲਾਕਾ, ਸ਼ਾਇਦ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਵਾਲਾ ਹਿੱਸਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮਿਸ਼ਨਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਉਪ-ਚੌਕੀਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਚੌਕੀਆਂ ਮੌਜੂਦ ਸਨ।
ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸ਼ਾਇਦ ਝਰਨੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਗੋਲਫ ਕੋਰਸ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਪੈਨਿਸ਼ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਸਾਮਰਾਜ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਹੋਇਆ ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਦੇਰ ਨਾਲ, ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਦੇ ਇਲਾਕਿਆਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੇਗਾ, ਅਤੇ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਥੇ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਹੋਣਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਹੁਣ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ।
ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅੱਧ ਵਿੱਚ, ਮੂਲ ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸਲੂਕ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੁਤਬਾ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸਰੋਤ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਭਾਰਤੀਆਂ ਕੋਲ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਘਾਟ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਦੋਸਤ ਸਨ। ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੇਸਹਾਰਾ ਮੂਲ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਰੱਖਿਅਕ ਡੋਮਿਨਿਕਨ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨਿਕਲੇ
- ਉਹੀ ਡੋਮਿਨਿਕਨ ਜੋ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਇਨਕੁਆਇਜ਼ੀਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਸਰਗਰਮ ਰਹੇ ਸਨ!
ਚਾਹੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਜਾਂ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸਹੂਲਤ ਲਈ, ਚਿੱਟੇ ਚੋਲੇ ਵਾਲੇ ਡੋਮਿਨਿਕਨ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੇ ਭਾਰਤੀਆਂ ਦੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਭੂਰੇ ਚੋਲੇ ਵਾਲੇ ਫਰਾਂਸਿਸਕਨ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ: ਡੋਮਿਨਿਕਨ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਲਈ, ਭਾਰਤੀ ਹਰ ਸਤਿਕਾਰ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਾਥੀ ਮਨੁੱਖ ਸਨ। ਫਰਾਂਸਿਸਕਨ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਲਈ, ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਈਸਾਈ ਧਰਮ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹੋਣ! ਅਤੇ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰਾਂ ਲਈ, ਭਾਰਤੀ ਸਸਤੇ ਮਜ਼ਦੂਰ ਸਨ, ਗੁਲਾਮ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, 1530 ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਸੀ ਜੋ ਕੁਝ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ 1861 ਦੇ ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਰਗੀ ਸੀ।

ਇੱਥੇ ਸਰ ਏ. ਹੈਲਪਜ਼ ਦੀ ਕਿਤਾਬ 'ਦ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਕਨਕੁਐਸਟਸ ਇਨ ਅਮਰੀਕਾ' (ਲੰਡਨ, 1900), ਭਾਗ I, ਪੰਨਾ 179 ਆਦਿ ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅੰਸ਼ ਹੈ।

ਧਾਰਮਿਕ ਆਗੂਆਂ (ਜੇਰੋਨੀਮੀ) ਨੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ, ਨਾਲ ਹੀ ਫਰਾਂਸਿਸਕਨ ਅਤੇ ਡੋਮਿਨਿਕਨ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਤੋਂ ਭਾਰਤੀਆਂ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਪੁੱਛੇ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਜਵਾਬ ਕੀ ਹੋਣਗੇ। ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਫਰਾਂਸਿਸਕਨ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੇ ਭਾਰਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵੋਟ ਦਿੱਤੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਡੋਮਿਨਿਕਨ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵੋਟ ਦਿੱਤੀ।

ਜੇਰੋਨੀਮਾਈਟ ਪਿਤਾਵਾਂ...ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਰਹੱਸਮਈ ਕਹਾਣੀ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ: ਹੀਰੋਨੀਮਸ...ਜੇਰੋਮ ਦਾ ਲਾਤੀਨੀ ਨਾਮ!
ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਇੰਨੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਧਾਰਮਿਕ ਸ਼ਬਦ ਬਾਰੇ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਮੈਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਅਤੇ ਕਈ ਮੌਕਿਆਂ ਦਾ ਸੁਮੇਲ ਲੱਗਿਆ।

*122
ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੌਣ ਉਤਰਿਆ?
ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ, ਸ਼ਾਇਦ ਮੇਰੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪਾਠਕ, ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਸਵਾਲ ਉਲਝਣ ਵਾਲਾ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕੀ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਇਹ ਕ੍ਰਿਸਟੋਫਰ ਕੋਲੰਬਸ ਸੀ? ਕੀ ਹਰ ਸਕੂਲੀ ਬੱਚਾ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ 1492 ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਟਾਪੂ 'ਤੇ ਉਤਰਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਹੁਣ ਸੈਨ ਸੈਲਵਾਡੋਰ ਟਾਪੂ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ?
ਹਾਂ, ਉਸਨੇ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ 1956 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਔਰਤ, ਰੂਥ ਵੋਲਪਰਟ, ਨੇ ਲੌਂਗ ਬੇ, ਸੈਨ ਸੈਲਵਾਡੋਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਚਿੱਟਾ ਕਰਾਸ ਲਗਾਇਆ, ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਅਮਰੀਕੀ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਪੈਰ ਰੱਖਿਆ।

ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਸਵਾਲ ਬਾਕੀ ਹੈ: ਕੀ ਕੋਲੰਬਸ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਮਰੀਕਾ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਤੇ "ਪੁਰਾਣੀ" ਅਤੇ "ਨਵੀਂ" ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸੰਪਰਕ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ?
ਤਕਨੀਕੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕਰੀਏ ਤਾਂ, ਪੁਰਾਣੀ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਪਰਕ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਸਾਇਬੇਰੀਆ ਤੋਂ ਅਲਾਸਕਾ ਤੱਕ ਫੈਲੇ "ਜ਼ਮੀਨ ਪੁਲ" ਰਾਹੀਂ ਪੂਰਵ-ਇਤਿਹਾਸਕ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ ਸਨ। ਉੱਤਰੀ ਅਮਰੀਕਾ ਦੀ ਐਸਕੀਮੋ ਆਬਾਦੀ ਏਸ਼ੀਆਈ ਮੂਲ ਦੀ ਹੈ। ਮੂਲ ਅਮਰੀਕੀ, ਜੇ ਏਸ਼ੀਆਈ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਮੰਗੋਲਾਈਡ ਹਨ ਅਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਪਹੁੰਚੇ ਹੋਣ, ਸ਼ਾਇਦ ਜਦੋਂ ਯੂਰੇਸ਼ੀਆ ਅਤੇ ਉੱਤਰੀ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਭੂਮੀਗਤ ਖੇਤਰ ਅੱਜ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਮਹਾਂਦੀਪ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਵੱਡੇ ਹਿੱਸੇ ਜੋ ਹੁਣ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਡੁੱਬ ਗਏ ਹੋਣਗੇ।
ਪਰ ਪੱਛਮੀ ਯੂਰਪ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਜੇ ਕੋਲੰਬਸ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਜਹਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਕੌਣ ਸੀ?
ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਸ਼ ਭਗਤ ਇਤਾਲਵੀ-ਅਮਰੀਕੀ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੋਂ ਡਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕੋਲੰਬਸ ਦਿਵਸ 'ਤੇ, ਅਮਰੀਕਾ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਯੂਰਪੀਅਨ ਸੰਪਰਕ ਦੇ ਸਬੂਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹਨ। ਇਹ ਕੋਲੰਬਸ ਦੀ ਦਲੇਰਾਨਾ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਸਗੋਂ ਸਮੁੰਦਰੀ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਪਰੇ ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਦੀ ਦੌਲਤ ਦੇ ਆਕਰਸ਼ਣ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ।
ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਿ ਅਮਰੀਕੀ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕੌਣ ਉਤਰਿਆ, ਇਸ ਤੋਂ ਘੱਟ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਕੌਣ ਆਖਰੀ ਉਤਰਿਆ - ਪਰ ਖੋਜ ਦਾ ਰੋਮਾਂਚ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਵਾਲ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਜਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੋਣਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਗੁਣ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਇੰਨਾ ਠੋਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਨਵੇਂ ਸਬੂਤ ਇਸਦਾ ਖੰਡਨ ਨਾ ਕਰ ਸਕਣ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿਲਗ੍ਰਿਮ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸਥਾਈ ਨਿਵਾਸੀ ਸਨ, ਜੋ 1620 ਵਿੱਚ ਪਲਾਈਮਾਊਥ ਰੌਕ 'ਤੇ ਉਤਰੇ ਸਨ। ਪਰ ਨਵੇਂ ਸਬੂਤ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਹਨ ਕਿ ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਇੱਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਆਏ ਸਨ - 1511 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ। ਬਰਕਲੇ, ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਡਾਇਟਨ ਰੌਕ, ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਰਾਸ, 1511 ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਅਤੇ ਮਿਗੁਏਲ ਕੋਰਟੇਰੀਅਲ ਦਾ ਨਾਮ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀਆਂ ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਕਲਾਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਇਸ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਮਿਲੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਵਿਗਿਆਨਕ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਡਿੱਠਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮੈਨੂਅਲ ਡਾ ਸਿਲਵਾ, ਇੱਕ ਰ੍ਹੋਡ ਆਈਲੈਂਡ ਡਾਕਟਰ ਜਿਸਦਾ ਸ਼ੌਕ ਪੁਰਾਤੱਤਵ ਵਿਗਿਆਨ ਹੈ, ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਲਿਆ। ਨੇੜੇ, ਨਿਊਪੋਰਟ, ਰ੍ਹੋਡ ਆਈਲੈਂਡ, ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਚਰਚਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੇ ਪੱਥਰ ਦੇ ਟਾਵਰ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਪੱਥਰ ਦਾ ਟਾਵਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਮੂਲ ਦੀਆਂ ਤੋਪਾਂ ਅਤੇ ਤਲਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮਿਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਪਿਲਗ੍ਰਿਮ ਅਤੇ ਮੇਫਲਾਵਰ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਹਨ।
ਪਰ ਅਸੀਂ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਬਸਤੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ, ਸਗੋਂ ਇਸਦੀ ਖੋਜ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸੱਭਿਅਕ ਮਨੁੱਖਤਾ ਯੂਰਪ ਤੋਂ ਅਮਰੀਕਾ ਕਦੋਂ ਪਹੁੰਚੀ? ਕੀ ਫੋਨੀਸ਼ੀਅਨ, ਪੁਰਾਤਨਤਾ ਦੇ ਮਹਾਨ ਨੇਵੀਗੇਟਰ, ਇਸ ਦੂਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੇ ਸਨ? ਅੱਜ ਤੱਕ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਪਹੁੰਚੇ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਪੂਰਵ-ਈਸਾਈ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕਿਸਮਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਏਸ਼ੀਆ ਮਾਈਨਰ ਤੋਂ ਭੂਮੱਧ ਸਾਗਰ ਅਤੇ ਜਿਬਰਾਲਟਰ ਦੇ ਜਲਡਮਰੂ ਰਾਹੀਂ, ਫਿਰ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਤੱਟ ਦੇ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਖਤਰਨਾਕ ਡੋਵਰ ਦੇ ਜਲਡਮਰੂ ਰਾਹੀਂ, ਬਹੁਤ ਸਮੁੰਦਰੀ ਹੁਨਰ ਅਤੇ ਹਿੰਮਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ। ਫੋਨੀਸ਼ੀਅਨ

ਬਸਤੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਕੁਝ ਸ਼ਾਖਾ ਨੇ ਹੋਰ ਖੋਜ ਲਈ ਅਟਲਾਂਟਿਕ ਮਹਾਂਸਾਗਰ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਫੋਨੀਸ਼ੀਅਨ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਕਦੇ ਉੱਤਰੀ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਲੱਭੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਉਮੀਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸਥਾਪਿਤ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਇਸ 'ਤੇ "ਧੋਖਾਧੜੀ" ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾ ਕੇ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਮਾਗ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਕੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਮਿਟਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ।
ਸਮੁੰਦਰੀ ਖੋਜੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਹਾਨ ਨਸਲ ਜਿਸਦਾ ਸਾਨੂੰ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਉਹ ਨੋਰਸਮੈਨ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫੋਨੀਸ਼ੀਅਨਾਂ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਫ਼ਰ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਸਕੈਂਡੇਨੇਵੀਆ ਦੇ ਬੰਜਰ ਕੰਢਿਆਂ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਤੋਂ, ਉਹ ਪੱਛਮੀ ਯੂਰਪ ਦੇ ਤੱਟਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਮੁੰਦਰੀ ਸਫ਼ਰ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਫਰਾਂਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਰਾਂਸ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਾਜ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਿਸਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਨੌਰਮੈਂਡੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਨੌਰਮਨਜ਼ ਜਾਂ ਨੋਰਸਮੈਨ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਦੇ ਉੱਥੇ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਾਰੇ ਇੰਗਲੈਂਡ 'ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇੰਗਲੈਂਡ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਦੇਸ਼ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਵਿਲੀਅਮ ਦ ਕਨਕਰਰ ਦੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਈਕਿੰਗਜ਼ ਨੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਆਇਰਲੈਂਡ ਗਏ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਵਾਈਕਿੰਗ ਸਾਮਰਾਜ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਅੱਗੇ, ਆਈਸਲੈਂਡ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਏ।
ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮੁਹਾਰਤ ਅਤੇ ਖਗੋਲ ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਮੌਸਮ ਵਿਗਿਆਨ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉੱਨਤ ਸਮਝ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਲੜਾਈ ਦੀ ਯੋਗਤਾ, ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਮੱਧ ਯੁੱਗ ਦੇ ਮਹਾਨ ਸਮੁੰਦਰੀ ਸਾਹਸੀ ਬਣਾਇਆ।
ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਲੱਕੜ ਬਹੁਤ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਹਾਜ਼ ਬਣਾਏ, ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵਧੀਆ, ਲੰਬੀਆਂ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ, ਜੋ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਸਮੁੰਦਰੀ

ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੈਵੀਗੇਟ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਬਦਬਾ ਕਦੇ ਸਕੈਂਡੇਨੇਵੀਆ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਟਾਪੂ, ਫਰਾਂਸ, ਦੱਖਣੀ ਇਟਲੀ ਅਤੇ ਸਿਸਲੀ ਵਰਗੀਆਂ ਵਿਭਿੰਨ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਥੇ ਸਾਡਾ ਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ਾ ਆਈਸਲੈਂਡ ਤੋਂ ਪਰੇ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕਾਰਨਾਮੇ ਅਤੇ ਖੋਜਾਂ ਹਨ। ਆਈਸਲੈਂਡ, ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਸੰਸਦ, ਅਲਥਿੰਗ ਦਾ ਘਰ, ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਅਮਰੀਕਾ ਦੀ ਖੋਜ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਰਤਾਂਤ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਏਰਿਕ ਦ ਰੈੱਡ ਦੀ ਗਾਥਾ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਏਰਿਕ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਕਾਰਨ "ਲਾਲ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਆਈਸਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਾਈਕਿੰਗ ਸਾਮਰਾਜ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ।
985 ਈਸਵੀ ਵਿੱਚ, ਉਸਦਾ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਈਸਲੈਂਡ ਛੱਡਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਜਲਾਵਤਨੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਨਵੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰੀਨਲੈਂਡ ਦੇ ਪੱਛਮੀ ਤੱਟ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਬਰਫੀਲੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਕਿ ਇਹ ਵਸਨੀਕਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਗ੍ਰੀਨਲੈਂਡ ਨੂੰ ਉੱਤਰੀ ਅਮਰੀਕੀ ਮਹਾਂਦੀਪ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਏਰਿਕ ਲਈ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੋਰ ਟਾਪੂ ਸੀ ਜੋ ਖੋਜਣ ਯੋਗ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਿਸ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਥਜੋਧਿਲਡ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤਰ ਲੀਫ ਨੂੰ ਵੀਹ-ਪੰਜ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ, ਆਦਮੀਆਂ ਅਤੇ ਸਪਲਾਈ ਦੇ ਨਾਲ ਗ੍ਰੀਨਲੈਂਡ ਲੈ ਆਇਆ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਨੌਰਸਮੈਨ ਗ੍ਰੀਨਲੈਂਡ ਦੇ ਦੱਖਣੀ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵਸ ਗਏ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਪੂਰਬੀ ਬਸਤੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਇੱਥੇ ਏਰਿਕ ਇੱਕ ਫਾਰਮ ਚਲਾਉਂਦਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਬ੍ਰੈਟਾਹਲਿਡ, ਜਾਂ "ਖੜ੍ਹੀ ਢਲਾਣ" ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੁਝ ਨੋਰਸਮੈਨ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਥਾਨ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਪੱਛਮੀ ਬਸਤੀ ਕਿਹਾ।

ਜਦੋਂ ਏਰਿਕ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਲੀਫ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਲ ਲਈ ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਟ੍ਰੋਂਧਜੇਮ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਲੀਫ ਨੇ ਈਸਾਈ ਧਰਮ ਅਪਣਾ ਲਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਏਰਿਕ ਨੇ ਖੁਦ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੱਕ ਇਸ ਨਵੇਂ ਧਰਮ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਲੀਫ ਨੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਓਲਾਫ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਗ੍ਰੀਨਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਈਸਾਈ ਧਰਮ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਬੇਨੇਡਿਕਟਾਈਨ ਭਿਕਸ਼ੂ ਭੇਜਿਆ। ਇਹ ਸਾਲ 1000 ਈਸਵੀ ਸੀ। ਲੀਫ ਏਰਿਕਸਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਇਆ, ਅਤੇ ਗ੍ਰੀਨਲੈਂਡ ਨੂੰ ਈਸਾਈ ਧਰਮ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ।
ਇਸ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਜਿਸਦਾ ਅਮਰੀਕੀ ਇਤਿਹਾਸ 'ਤੇ ਡੂੰਘਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਿਆ।
ਨਾਰਵੇ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆ ਰਿਹਾ ਇੱਕ ਆਈਸਲੈਂਡਿਕ ਵਪਾਰੀ ਇੱਕ ਤੂਫਾਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਵਹਿ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਈਸਲੈਂਡ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗ੍ਰੀਨਲੈਂਡ ਦੇ ਬ੍ਰੈਟਾਹਲਿਡ ਟਾਪੂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਉੱਥੇ ਉਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਏਰਿਕ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਲੀਫ ਨੇ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਗ੍ਰੀਨਲੈਂਡ ਦੇ ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਸਮੁੰਦਰ ਨਾਲ ਲੜਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਹੋਰ ਵੀ ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇਖੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਜ਼ਮੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ - ਜ਼ਮੀਨ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਪੈਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।
ਹੁਣ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਸੀ ਜੋ ਲੀਫ ਏਰਿਕਸਨ ਵਰਗੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਜਹਾਜ਼ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ, ਇੱਕ ਚਾਲਕ ਦਲ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਰਵਾਨਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੀ ਜ਼ਮੀਨ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ।
ਉੱਥੇ ਜ਼ਮੀਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਲੀਫ਼ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨਾਲ ਕਿਨਾਰੇ 'ਤੇ ਉਤਰਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉੱਥੇ ਜੰਗਲੀ ਅੰਗੂਰ ਉੱਗ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ - ਗਾਥਾ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ - ਲੀਫ਼ ਨੇ ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਵਿਨਲੈਂਡ ਰੱਖਿਆ।

ਇਹਨਾਂ ਗਾਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਵਰਣਨ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਲੀਫ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਖੋਜ (ਜੋ ਕਿ ਲਗਭਗ 1000 ਈਸਵੀ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ) ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਗ੍ਰੀਨਲੈਂਡ ਤੋਂ ਵਿਨਲੈਂਡ ਤੱਕ ਕਈ ਹੋਰ ਮੁਹਿੰਮਾਂ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ, ਇਹਨਾਂ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਦੰਤਕਥਾਵਾਂ ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਸ਼ੱਕੀ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਗਾਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਹਰ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਹੀ ਬਿਰਤਾਂਤ ਹਨ।

* * *

ਫੋਲਿਨਸ ਪੌਂਡ, ਕੇਪ ਕੌਡ—ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ
ਵਾਈਕਿੰਗਜ਼ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਤਰੇ ਸਨ।
ਫਿਰ 1967 ਵਿੱਚ, ਬ੍ਰੈਟਾਹਲਿਡ ਦੇ ਕੰਢੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਐਸਕੀਮੋ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਨੇ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਸਕੂਲ ਦੀ ਨੀਂਹ ਲਈ ਖੁਦਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੈਰਾਨੀ ਅਤੇ ਡੈਨਿਸ਼ ਪੁਰਾਤੱਤਵ ਸੋਸਾਇਟੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਰਜਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਢੰਗ ਨਾਲ

ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਬਰਸਤਾਨ ਲੱਭਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਗਿਆਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਇੱਕ ਚਰਚ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨੇੜਲੇ ਫਾਰਮਹਾਊਸ ਦੀਆਂ ਨੀਂਹਾਂ ਲੱਭੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਗਾਥਾ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਲਾਈਫ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਦਿਲਚਸਪ ਖੋਜਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਬਿਰਤਾਂਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਅਰਧ-ਕਥਾ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਲੀਫ ਏਰਿਕਸਨ ਦੀ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਵਜੋਂ ਸਾਖ ਅਚਾਨਕ ਮੁੜ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋ ਗਈ।
ਹੁਣ ਇਹ ਪੱਕਾ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਏਰਿਕ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਗ੍ਰੀਨਲੈਂਡ ਬਸਤੀ ਪੰਜ ਸਦੀਆਂ ਤੱਕ ਚੱਲੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਉਹ 1500 ਈਸਵੀ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਜ਼ਮੀਨ ਐਸਕੀਮੋਸ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਸੌ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਹੀ ਸਕੈਂਡੇਨੇਵੀਅਨਾਂ ਨੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ਾਲ ਟਾਪੂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਸਤੀ ਬਣਾਇਆ।
ਇਹਨਾਂ ਗਾਥਾਵਾਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਿੱਸਾ ਗ੍ਰੀਨਲੈਂਡ ਦੀ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਵਾਈਕਿੰਗਜ਼ ਦੀ ਖੋਜ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸ ਖੇਤਰ ਦਾ ਬਸਤੀਵਾਦ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਵਿਨਲੈਂਡ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੁਝ ਵਿਦਵਾਨ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ ਕਿ ਵਿਨਲੈਂਡ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ, ਇਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਬਹਿਸ ਕਰਦੀ ਰਹੀ ਹੈ।
ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਅਤੇ ਕੈਨੇਡਾ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜੀਬ ਖੁਦਾਈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਅਜੀਬ ਖੋਜਾਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰੂੜੀਵਾਦੀ ਪੁਰਾਤੱਤਵ-ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ, ਹਾਲ ਹੀ ਤੱਕ, ਅਮਰੀਕਾ ਦੀ ਵਾਈਕਿੰਗ ਖੋਜ ਦੇ ਪੂਰੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ "ਸ਼ਾਇਦ" ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਕੁਝ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਖੋਜਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਲੀਫ ਏਰਿਕਸਨ ਦੀ ਗਿਆਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਅਮਰੀਕਾ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਚਰਚਾ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣ ਗਿਆ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਗੈਰ-ਪੁਰਾਤੱਤਵ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ।

* * *

ਮੌਜੂਦਾ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਕਿਸੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਤਰੀਕੇ ਸਨ: ਸਮਕਾਲੀ ਲਿਖਤੀ ਸਬੂਤ, ਜਾਂ ਕਲਾਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਾਸ ਸਥਾਨਾਂ, ਸਮੇਂ, ਜਾਂ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਨਾਲ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਲੀਫ ਏਰਿਕਸਨ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਦੋ "ਆਮ" ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਉੱਤਮਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਏਰਿਕ ਦ ਰੈੱਡ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਲੀਫ ਏਰਿਕਸਨ ਦੀ ਗਾਥਾ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਇਤਿਹਾਸਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਹੈ। ਇਹ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਅਤੇ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਵਸੇਬੇ ਦੇ ਸਥਾਨਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਹੀ ਵਰਣਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਲਗਭਗ ਪੱਚੀ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਜਾਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਕਾਲਪਨਿਕ ਜਾਂ, ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ, ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਗਾੜੇ ਅਤੇ ਸਜਾਏ ਗਏ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਵਜੋਂ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਆਮ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਹ ਕਈ ਵਾਰ ਸੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਰਾਜਾ ਆਰਥਰ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ, ਜੋ ਛੇਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਪੋਸਟ-ਰੋਮਨ ਰਾਜੇ ਤੋਂ ਬਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਨਾਈਟ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਮ੍ਰਿਤ ਸਾਗਰ ਪੋਥੀਆਂ ਦੀ ਖੋਜ ਨੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਅਧਿਐਨਾਂ, ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਹੇਰੋਦੇਸ ਦੇ ਕਿਲ੍ਹੇ, ਮਸਾਡਾ ਵਿਖੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਖੁਦਾਈ ਨੇ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਤਿਹਾਸਕ ਬਿਰਤਾਂਤ ਸਹੀ ਸਨ। ਸਮਕਾਲੀ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਪਰ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਦੱਬੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਥਾਵਾਂ ਜਾਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਖੋਜਣ ਦਾ ਰੋਮਾਂਚ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਅਨੁਭਵ ਹੈ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪੁਰਾਤੱਤਵ-ਵਿਗਿਆਨੀ ਹੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਨਿਰਪੱਖ ਵਿਦਵਾਨ ਨੂੰ ਸਰੋਤ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਭੁਲੇਖੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜੇਕਰ ਫੀਲਡਵਰਕ ਦੁਆਰਾ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ। ਫੀਲਡਵਰਕ ਦੁਆਰਾ, ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਉਹਨਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਖੁਦਾਈ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਜਾਂ ਕਲਾਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ,

ਅਚਾਨਕ ਖੋਜਾਂ ਵੀ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਖੁਦਾਈ ਨੂੰ ਪੂਰਕ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਚਾਨਕ ਖੋਜਾਂ ਨਾਲ ਸਮੱਸਿਆ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੁਰੰਤ ਰਿਪੋਰਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਤਾਂ ਜੋ ਸਮਰੱਥ ਕਰਮਚਾਰੀ ਉਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਸਕਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਵਸਤੂਆਂ ਲੱਭੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਬਾਅਦ ਦੇ ਮਾਹਰਾਂ ਲਈ ਕੁਝ ਕਾਫ਼ੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਸੰਜੀਦਾ ਪੁਨਰ-ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਇਹਨਾਂ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸਹੀ ਮਹੱਤਵ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਾਈਕਿੰਗਜ਼ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, "ਸਥਾਪਿਤ" ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਈਕਿੰਗ ਗਾਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਰਹੀ ਹੈ, ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ: ਕਿਵੇਂ ਆਦਿਮ ਨੋਰਸ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤੂਫਾਨੀ ਅਟਲਾਂਟਿਕ ਮਹਾਂਸਾਗਰ ਪਾਰ ਕੀਤਾ, ਸਗੋਂ ਅਮਰੀਕੀ ਮਹਾਂਦੀਪ ਦੇ ਰੁੱਖੇ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉੱਦਮ ਕੀਤਾ, ਵਿਰੋਧੀ ਭਾਰਤੀਆਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਕੁਦਰਤੀ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ? ਮਿਸਰੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਆਧੁਨਿਕ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਾਰੀ ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਰਾਮਿਡਾਂ ਤੱਕ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚਾਇਆ? ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ - ਘੱਟੋ ਘੱਟ "ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ" - ਪਰ ਮਿਸਰੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਪੱਥਰ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਦੇਖਣ ਲਈ ਉੱਥੇ ਹਨ।
ਪਿਛਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਸੰਭਾਵਨਾ ਗਣਨਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਲੈਮਿੰਗਜ਼ ਵਾਂਗ, ਉਤਸ਼ਾਹੀ ਨੋਰਸ ਮਲਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਪਾਰ ਨਵੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਦੀ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਸੀ। ਇਸ ਇੱਛਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੰਭਵ ਜਾਪਦੀਆਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਬਚਣ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਛੋਟੀਆਂ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਟਲਾਂਟਿਕ ਮਹਾਂਸਾਗਰ ਪਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਵਿਨਲੈਂਡ ਕਰਾਸਿੰਗ ਨੂੰ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਸਲੀ ਮੰਨਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਉਸ

ਰਹੱਸਮਈ ਧਰਤੀ ਦੀ ਖੋਜ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਜਿਸਨੂੰ ਵਾਈਕਿੰਗਜ਼ ਵਿਨਲੈਂਡ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ।

* * *

ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸਾਨੂੰ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਵਾਈਕਿੰਗਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ ਭੌਤਿਕ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਮਾਰਤਾਂ, ਕਬਰਾਂ, ਪੱਥਰਾਂ ਅਤੇ ਨੋਰਸ ਮੂਲ ਦੀਆਂ ਕਲਾਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

* * *

1948 ਵਿੱਚ, ਆਰਲਿੰਗਟਨ ਮੈਲੋਰੀ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਅਤੇ ਮਲਾਹ ਨੇ ਨਿਊਫਾਊਂਡਲੈਂਡ ਦੇ ਉੱਤਰੀ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨੋਰਸ ਬਸਤੀ ਦੇ ਖੰਡਰਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਇਹ ਵਿਨਲੈਂਡ ਸੀ। 1951 ਵਿੱਚ, "ਲੌਸਟ ਅਮਰੀਕਾ" ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ, ਮੈਲੋਰੀ ਨੇ ਨਿਊਫਾਊਂਡਲੈਂਡ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਓਹੀਓ, ਰ੍ਹੋਡ ਆਈਲੈਂਡ ਅਤੇ ਵਰਜੀਨੀਆ ਵਿੱਚ ਨੋਰਸ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਦਿੱਤਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਮੈਲੋਰੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵੱਕਾਰੀ ਸੰਸਥਾ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਵਿਦਵਾਨ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰੈਸ ਅਤੇ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।
ਮੈਲੋਰੀ ਦਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋਇਆ?
ਉੱਤਰੀ ਨਿਊਫਾਊਂਡਲੈਂਡ ਦੇ ਸੋਪਸ ਟਾਪੂ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਚਾਰ ਵਾਈਕਿੰਗ-ਸ਼ੈਲੀ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਿਵਾਸਾਂ ਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਲੱਭੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ, ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਹੇ ਦੇ ਔਜ਼ਾਰ, ਮੇਖਾਂ, ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ਦੇ ਰਿਵੇਟ, ਛੀਨੀ ਅਤੇ ਕੁਹਾੜੇ ਮਿਲੇ, ਜੋ ਸਾਰੇ ਵਿਲੱਖਣ ਨੋਰਸ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਟਾਪੂ ਦੀ ਮੂਲ ਆਬਾਦੀ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਜਾਣ ਸਨ। ਵਿਲੀਅਮ ਡੀ. ਕੋਨਰ, ਇੱਕ ਓਹੀਓ ਪੱਤਰਕਾਰ ਜਿਸਦੀ ਵਿਨਲੈਂਡ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪੀ

ਸੀ, ਨੇ ਨਵੰਬਰ 1967 ਵਿੱਚ ਫੇਟ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨ ਲਈ ਮੈਲੋਰੀ ਦੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਦਿੱਤਾ। ਕੋਨਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮੈਲੋਰੀ ਦੀ ਮੁੱਖ ਕਮੀ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਲਾਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਦੀ ਉਮਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਹੁਣ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਰੇਡੀਓਕਾਰਬਨ ਡੇਟਿੰਗ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸਦੀ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮੈਲੋਰੀ ਨੇ ਨਿਊਫਾਊਂਡਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ ਲੋਹੇ ਦੇ ਔਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਸਕੈਂਡੇਨੇਵੀਅਨ ਮੂਲ ਦੇ ਔਜ਼ਾਰਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਪਾਇਆ। ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਧਾਤੂ ਵਿਗਿਆਨੀ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਇੱਕ ਪੁਰਾਤੱਤਵ-ਵਿਗਿਆਨੀ ਨਹੀਂ, ਮੈਲੋਰੀ ਨੇ ਲੋਹੇ ਦੇ ਔਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਧਾਤੂ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਸੁਤੰਤਰ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਹਨਾਂ ਟੈਸਟਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਨਿਊਫਾਊਂਡਲੈਂਡ ਲੋਹੇ ਦੀਆਂ ਕਲਾਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰੀਨਲੈਂਡ ਅਤੇ ਡੈਨਮਾਰਕ ਵਿੱਚ ਲੱਭੇ ਗਏ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਛਾਣੇ ਗਏ ਨੋਰਸ ਔਜ਼ਾਰਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਅਤੇ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਪਰ ਮੈਲੋਰੀ ਨਿਊਫਾਊਂਡਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੰਨਦਾ ਸੀ ਕਿ ਵਾਈਕਿੰਗ ਆਪਣੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਆਗਮਨ ਸਥਾਨਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਤੱਟਵਰਤੀ ਖੇਤਰਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਗਏ ਸਨ। ਮੈਲੋਰੀ ਇੱਕ ਹੁਨਰਮੰਦ ਨਕਸ਼ਾਕਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਆਈਸਲੈਂਡਿਕ ਨਕਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਉਸਦੇ ਅਧਿਐਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉੱਤਰੀ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਵਾਈਕਿੰਗਜ਼ ਦੇ ਆਗਮਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ।
ਇਹਨਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਨਕਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ, ਸਟੀਫਨਸਨ ਦਾ ਨਕਸ਼ਾ, ਲੈਬਰਾਡੋਰ ਦੇ ਤੱਟ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਪ੍ਰਾਇਦੀਪ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਕ੍ਰੈਲਿੰਗਲੈਂਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਪ੍ਰਾਇਦੀਪ ਨੂੰ ਨਕਸ਼ੇ 'ਤੇ ਪ੍ਰੋਮੋਂਟੋਰੀਅਮ ਵਿਨਲੈਂਡੀਏ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਵਿਨਲੈਂਡ ਪ੍ਰਾਇਦੀਪ, ਲੇਬਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਲੋਰੀ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਲੈਬਰਾਡੋਰ

ਦੀ ਬਜਾਏ ਨਿਊਫਾਊਂਡਲੈਂਡ ਦੇ ਉੱਤਰੀ ਪ੍ਰਾਇਦੀਪ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਨਕਸ਼ਾ 1605 ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚੀਅਨ ਫ੍ਰੀਸੀਓ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੇ ਨਕਸ਼ੇ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਹੈ। ਮੈਲੋਰੀ ਅਤੇ ਕੋਨਰ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਤੀਜਾ ਨਕਸ਼ਾ ਥੌਰਡਸਨ ਦਾ ਨਕਸ਼ਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਆਈਸਲੈਂਡਿਕ ਮੂਲ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਊਫਾਊਂਡਲੈਂਡ ਦੇ ਉਲਟ ਕੈਨੇਡਾ ਦੇ ਇੱਕ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ "ਵਿਨਲੈਂਡ ਦ ਗੁੱਡ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਉੱਤਰੀ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਵਾਈਕਿੰਗ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਾਧੂ ਸਬੂਤ ਅਮਰੀਕਨ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਆਫ਼ ਨੈਚੁਰਲ ਹਿਸਟਰੀ ਦੇ ਪੁਰਾਤੱਤਵ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਕਿਊਰੇਟਰ ਡਾ. ਜੂਨੀਅਸ ਬਰਡ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਖੁਦਾਈਆਂ ਅਤੇ ਖੋਜਾਂ ਤੋਂ ਮਿਲੇ ਹਨ। ਇਹ ਖੋਜਾਂ ਉੱਤਰੀ ਲੈਬਰਾਡੋਰ ਦੇ ਨੈਨ-ਹੋਪੇਡੇਲ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲੋਹੇ ਦੀਆਂ ਮੇਖਾਂ, ਕਿਸ਼ਤੀ ਦੀਆਂ ਸਪਾਈਕਸ, ਕਲਿੰਚ ਰਿਵੇਟਸ ਅਤੇ ਪੱਥਰ ਦੇ ਘਰਾਂ ਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਮੈਲੋਰੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਪੱਥਰ ਦੇ ਘਰ ਵੀ ਨੋਰਸ ਮੂਲ ਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਐਸਕੀਮੋ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ। ਮੈਲੋਰੀ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮਿਲੇ ਬਾਰਾਂ ਘਰਾਂ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਮੂਲ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੂਝਵਾਨ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਲੈਬਰਾਡੋਰ ਵਾਈਕਿੰਗ ਕੈਂਪ ਦੇ ਨਿਊਫਾਊਂਡਲੈਂਡ ਸਾਈਟ ਦੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਟਾਪਓਵਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣਾ ਇੰਨਾ ਅਜੀਬ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਕਿ ਵਾਈਕਿੰਗ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਖੇਤਰ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਦੇ ਸਨ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਲੋਰੀ ਨੇ ਵਰਜੀਨੀਆ ਅਤੇ ਓਹੀਓ ਵਿੱਚ ਨੋਰਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਸਬੂਤ ਵੀ ਲੱਭੇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੇਂਡੂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਖੁਦਾਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲੋਹੇ ਦੇ ਮੇਖਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਲੋਹੇ ਦੀਆਂ ਕਲਾਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਖੋਜਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਸਕੈਂਡੇਨੇਵੀਅਨ ਕਲਾਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਨਾਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਲੋਰੀ ਨੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਾਈਕਿੰਗ ਮੂਲ ਦੀਆਂ ਸਨ।

ਪਰ ਮੈਲੋਰੀ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਨੂੰ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ 1963 ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਖੋਜਕਰਤਾ ਨੇ ਮੈਲੋਰੀ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤ ਦੁਬਾਰਾ ਖੋਜੇ। ਇਹ ਨਾਰਵੇ ਦੇ ਡਾ. ਹੇਲਜ ਇੰਗਸਟੈਡ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਿਊਫਾਊਂਡਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਖੁਦਾਈ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਬਿਤਾਏ। ਡਾ. ਇੰਗਸਟੈਡ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਈਕਿੰਗ ਬਸਤੀ ਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਮਿਲੇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਘਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਲੋਹੇ ਦੀ ਭੱਠੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਰੇਡੀਓਕਾਰਬਨ ਡੇਟਿੰਗ ਦੀ ਨਵੀਂ ਤਕਨੀਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਨੂੰ ਵਿਆਪਕ ਪ੍ਰਚਾਰ ਮਿਲਿਆ। ਇੰਗਸਟੈਡ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਵਾਈਕਿੰਗਜ਼ ਨੇ 1000 ਈਸਵੀ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਆਪਣੀ ਬਸਤੀ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੋਲੰਬਸ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਇਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੰਗਸਟੈਡ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਮੈਲੋਰੀ ਦੇ ਸਿੱਟਿਆਂ ਨਾਲ ਅਸਹਿਮਤ ਸੀ: ਉਸਨੇ ਸੋਪਸ ਟਾਪੂ 'ਤੇ ਮੈਲੋਰੀ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਪੰਦਰਾਂ ਮੀਲ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ, ਲਾਂਸ ਔ ਮੀਡੋ ਵਿਖੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਵਾਈਕਿੰਗ ਕੈਂਪ ਸਥਿਤ ਕੀਤਾ।
ਫਿਰ ਯੇਲ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨੇ ਪਰੰਪਰਾਵਾਦੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕਰਕੇ ਹੋਰ ਵੀ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਮੌਜੂਦ ਖੇਤਰ ਦਾ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਪੂਰਵ-ਕੋਲੰਬੀਅਨ ਨਕਸ਼ਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਊਫਾਊਂਡਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਵਾਈਕਿੰਗ ਸਥਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਵਾਈਕਿੰਗ ਗਾਥਾ ਲੀਫ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਕੈਂਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਝੀਲ ਦੇ ਕੰਢੇ ਸੰਘਣੇ ਜੰਗਲਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਦੀ ਝੀਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਵਗਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਟਾਪੂ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਉਹ ਉਤਰੇ ਸਨ, ਉਸ ਪ੍ਰਾਇਦੀਪ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਹੈ। ਗਿਆਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਤੋਂ ਉੱਤਰੀ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਭੂ-ਵਿਗਿਆਨਕ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਆਈਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ, ਸਾਡੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਪੱਧਰ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਹੈ। ਇਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਾਣੀ ਹਰ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਫੁੱਟ ਘੱਟ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਿਆਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਪਾਣੀ ਹੁੰਦਾ ਉਹ ਹੁਣ ਸੁੱਕੀ ਜ਼ਮੀਨ

ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਾਈਕਿੰਗ ਸਥਾਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਦੇਖਾਂਗੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇੰਗਸਟੈਡ ਨੇ ਨੋਰਸ ਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਲੱਭ ਲਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਲੀਫ ਏਰਿਕਸਨ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅਮਰੀਕੀ ਕੈਂਪ ਮੰਨਦਾ ਸੀ, ਮੈਲੋਰੀ ਆਪਣੀ ਚੁਣੀ ਹੋਈ ਕੈਂਪ ਸਾਈਟ, ਪਿਸਟੋਲੇਟ ਬੇ (ਦੱਖਣ ਵੱਲ 15 ਮੀਲ) 'ਤੇ ਘੱਟ ਸਫਲ ਰਿਹਾ। ਉਸਦੀ ਚੋਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਾਈਕਿੰਗ ਗਾਥਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨਕਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਉਸਦੀ ਵਿਆਖਿਆ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ। ਯੇਲ ਨਕਸ਼ਾ, ਜੋ ਕਿ ਯੂਰਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੁਰਲੱਭ ਕਿਤਾਬ ਡੀਲਰ ਦੁਆਰਾ ਖੋਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਅੱਠ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅੰਤਿਮ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਦੋ ਵੱਡੀਆਂ ਖਾੜੀਆਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਟਾਪੂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਯੇਲ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਹਡਸਨ ਸਟ੍ਰੇਟ ਅਤੇ ਬੇਲੇ ਆਈਲ ਦੀ ਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਨਕਸ਼ਾ ਲਾਤੀਨੀ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, "ਵਿਨਲੈਂਡ ਟਾਪੂ, ਬਜਾਰਨੀ ਅਤੇ ਲੀਫ ਦੁਆਰਾ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੋਜਿਆ ਗਿਆ।" ਇਹ ਨਕਸ਼ਾ 1440 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਵਿਸ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਹੁਣ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਹਿਮਤੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਕਿ ਵਾਈਕਿੰਗਜ਼ ਗ੍ਰੀਨਲੈਂਡ ਤੋਂ ਲੈਬਰਾਡੋਰ ਦੇ ਤੱਟ ਰਾਹੀਂ ਨਿਊਫਾਊਂਡਲੈਂਡ ਗਏ ਸਨ, ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਡੇਰਾ ਲਗਾਇਆ ਸੀ। ਮੈਲੋਰੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ ਕਿ ਸੋਪਸ ਟਾਪੂ, ਜੋ ਕਿ ਲਾ'ਅੰਸੇ ਔ ਮੀਡੋ ਅਤੇ ਪਿਸਟੋਲੇਟ ਬੇ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਘਰਾਂ ਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਅਤੇ ਕਈ ਲੋਹੇ ਦੀਆਂ ਕਲਾਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਕਾਫ਼ੀ ਸਮੇਂ ਲਈ ਵਾਈਕਿੰਗਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਆਬਾਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਅਖੀਰ ਤੋਂ ਚੌਦ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਤੱਕ ਦੱਸਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਤੱਤਵ ਪੱਖੋਂ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਾਈਕਿੰਗਜ਼ ਲਗਭਗ 1000 ਤੋਂ 1500 ਈਸਵੀ ਤੱਕ ਗ੍ਰੀਨਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਰਹੇ। ਉੱਤਰੀ ਅਮਰੀਕੀ ਬਸਤੀਵਾਦ ਦਾ ਸਮਾਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।

ਕੀ ਉੱਤਰੀ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ ਲੋਹੇ ਦੇ ਸੰਦ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ ਜਾਂ ਵਾਈਕਿੰਗਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਸਕੈਂਡੇਨੇਵੀਅਨ ਜਾਂ ਗ੍ਰੀਨਲੈਂਡ ਦੇ ਠਿਕਾਣਿਆਂ ਤੋਂ ਉੱਥੇ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਸਨ, ਇਹ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ: ਇਹ ਲੋਹੇ ਦੇ ਸੰਦ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਮੱਧ ਯੁੱਗ ਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਮੈਲੋਰੀ ਸਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਾਈਕਿੰਗਜ਼ ਕੋਲੰਬਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਤਰੀ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਲੋਹਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸਭਿਅਤਾ ਦੇ ਪੂਰਵਜ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

* * *

ਮੈਲੋਰੀ ਦੇ ਵਰਜੀਨੀਆ ਅਤੇ ਓਹੀਓ ਵਿੱਚ ਨੋਰਸ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਸਿਰਫ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ 1898 ਵਿੱਚ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰੀਆ, ਮਿਨੀਸੋਟਾ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਰੂਨਿਕ ਪੱਥਰ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਪੱਥਰ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਣਜਾਣ ਰੂਨਿਕ ਸ਼ਿਲਾਲੇਖ ਹੈ, ਨੂੰ ਕਾਲਪਨਿਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਥਾਪਿਤ ਵਿਦਵਾਨ ਵਾਈਕਿੰਗ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਦੇ ਇੰਨੀ ਡੂੰਘਾਈ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, 1912 ਵਿੱਚ ਹੈਵਨਰ, ਓਕਲਾਹੋਮਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਪੱਥਰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਪਹਿਲੇ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਸੀ।

* * *

ਪੰਜਾਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਇਹ ਰਹੱਸ ਅਣਸੁਲਝਿਆ ਰਿਹਾ, ਪੱਥਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਬਾਰੇ ਛਿੱਟੇ-ਪੱਟੇ ਚਰਚਾਵਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਿਆ। ਫਿਰ, 1967 ਵਿੱਚ, ਰਹੱਸ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਤਰੀਕਾ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ। ਅਲਫ ਮੋਂਗੇ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਫੌਜੀ ਕ੍ਰਿਪਟੋਗ੍ਰਾਫ਼ਰ ਨੇ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਓ. ਜੀ. ਲੈਂਡਸਵਰਕ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਦੋਵਾਂ ਪੱਥਰਾਂ ਦੀ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਸਨਸਨੀਖੇਜ਼ ਕਿਤਾਬ, "ਨੌਰਸ ਕ੍ਰਿਪਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਇਨ ਰੂਨਿਕ ਕਾਰਵਿੰਗਜ਼" ਆਈ। ਦੋਵੇਂ ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਜਾਂ ਨਵੇਂ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀ

ਮੋਂਗੇ ਉਹ ਆਦਮੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਮੁੱਖ ਜਾਪਾਨੀ ਕੋਡ ਤੋੜੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਡਾ. ਲੈਂਡਸਵਰਕ ਵਾਈਕਿੰਗ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਇੱਕ ਨਾਰਵੇਈ ਮਾਹਰ ਹਨ। ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੰਜ ਸਾਲ ਇਕੱਠੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ।
ਪਹਿਲਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਈਫੀਲਡ, ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਮਿਲੇ ਇੱਕ ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਲੰਬੀ ਰੂਨਿਕ ਲਿਪੀ ਵਿੱਚ ਉੱਕਰੀ ਹੋਈ ਤਾਰੀਖ ਸੀ। ਨੋਰਸ ਆਪਣੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਸੰਕੇਤਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੂਲ ਐਸਕੀਮੋ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਪੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਇਹ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਵਾਈਕਿੰਗ ਕ੍ਰਿਪਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਉਪਯੋਗੀ ਕਲਾ ਮੰਨਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਅਰਬੀ ਅੰਕ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੰਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਰੂਨਿਕ ਲਿਪੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ।
ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਵਿੱਚ ਪੱਥਰ ਉਸ ਦੇ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਤਾਰੀਖ਼ 24 ਨਵੰਬਰ, 1009 ਦੱਸਦਾ ਹੈ। ਓਕਲਾਹੋਮਾ ਵਿੱਚ ਖੁਦਾਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਪੱਥਰ 'ਤੇ 11 ਨਵੰਬਰ, 1012 ਦੀ ਤਾਰੀਖ਼ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਪੱਥਰਾਂ 'ਤੇ 1015 ਅਤੇ 1022 ਦੀ ਤਾਰੀਖ਼ ਹੈ। ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਲੀਫ ਏਰਿਕਸਨ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਰਵਾਇਤੀ ਤਾਰੀਖ਼ 1003 ਹੈ।
ਮੋਂਗੇ ਅਤੇ ਲੈਂਡਸਵਰਕ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨੋਰਸ ਮੁਹਿੰਮਾਂ ਦੀਆਂ ਤਾਰੀਖਾਂ ਦਾ ਪੁਨਰਗਠਨ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਵਾਈਕਿੰਗਜ਼ 1012 ਈਸਵੀ ਵਿੱਚ ਓਕਲਾਹੋਮਾ ਵਿੱਚ ਅਤੇ 1362 ਈਸਵੀ ਵਿੱਚ ਮਿਨੀਸੋਟਾ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਤਾਰੀਖਾਂ ਫਿਰ ਮੈਲੋਰੀ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀਆਂ ਹਨ: ਉਸਨੇ ਗਿਆਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਅਤੇ 1375 ਈਸਵੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੋਪਸ ਟਾਪੂ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨਾਂ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਦੱਸੀ।
ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉੱਤਰੀ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਵਾਈਕਿੰਗਜ਼

ਮੂਲ ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਲੁੱਟਿਆ, ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਣ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੁਲਾਮਾਂ ਵਾਂਗ ਵਿਵਹਾਰ ਵੀ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ 1492 ਦੀ ਉਹ ਮਹਾਨ ਮੁਹਿੰਮ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੰਨੀ ਲਾਭਦਾਇਕ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਵਾਈਕਿੰਗਜ਼ ਨੇ ਮੂਲ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਹਮਲਿਆਂ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਕੀਤਾ, ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਬਸਤੀਵਾਦ ਦਾ ਕੋਈ ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਜਿਸ ਲਈ ਸਪੈਨਿਸ਼ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋਏ - ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਬਦਨਾਮ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਨਿਊਫਾਊਂਡਲੈਂਡ ਸਾਈਟਾਂ ਤੋਂ ਮਿਲੇ ਸਬੂਤ ਇੰਨੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਯਕੀਨਨ, ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਵਾਈਕਿੰਗ ਕੈਂਪ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਕੀ ਇਹ ਪਹਿਲਾ ਕੈਂਪ ਸੀ? ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਗਾਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਈਟ ਦੇ ਵਰਣਨ ਨਿਊਫਾਊਂਡਲੈਂਡ ਦੇ ਭੂਗੋਲ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ ਸਨ। ਕੀ ਪੁਰਾਤੱਤਵ-ਵਿਗਿਆਨੀ ਆਪਣੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀਆਂ ਸਾਈਟਾਂ ਨਾਲ ਭੌਤਿਕ ਅੰਤਰਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਉੱਥੇ ਵਾਈਕਿੰਗ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ ਸਬੂਤ ਜ਼ਰੂਰ ਸਨ, ਪਰ ਮਾਮਲਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ।

* * *

ਮੋਂਗੇ-ਲੈਂਡਸਵਰਕ ਸਹਿਯੋਗ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਫਰੈਡਰਿਕ ਪੋਹਲ ਨੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪੋਹਲ ਦਾ ਲੇਖ, "ਦ ਲੌਸਟ ਡਿਸਕਵਰੀ", 1952 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਚਾਰਲਸ ਮਾਈਕਲ ਬੋਲੈਂਡ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਿਤਾਬ, "ਦੇ ਆਲ ਡਿਸਕਵਰਡ ਅਮਰੀਕਾ", 1961 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਈ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਕੇਪ ਕੌਡ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਲੀਫ ਏਰਿਕਸਨ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਪੈਰ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਾਲੀ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, 1940 ਵਿੱਚ, ਖੋਜੀ ਹਜਾਲਮਾਰ ਹੌਲੈਂਡ ਨੇ ਪੋਹਲ ਨੂੰ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਤੱਟ ਦਾ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਅਧਿਐਨ ਕਰੇ ਤਾਂ ਜੋ ਏਰਿਕਸਨ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਕੈਂਪ ਦੇ ਗਾਥਾਵਾਂ ਦੇ ਵਰਣਨ

ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਸਥਾਨ ਲੱਭਿਆ ਜਾ ਸਕੇ: ਇੱਕ ਕੇਪ, ਇੱਕ ਝੀਲ ਤੋਂ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਵਗਦੀ ਇੱਕ ਨਦੀ, ਅਤੇ ਕਿਨਾਰੇ ਦੇ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਟਾਪੂ। ਪੋਹਲ ਨੇ ਇਹੀ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਵਿਆਪਕ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਖੋਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਕੇਪ ਕੌਡ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੇਪ ਦੇ ਪੂਰਬ-ਕੇਂਦਰੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਬਾਸ ਨਦੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਝੀਲ ਰਾਹੀਂ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਵਗਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਝੀਲ ਨੂੰ ਫੋਲਿਨਸ ਪੌਂਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਪੋਹਲ ਨੇ ਇਸਦੀ ਹੋਰ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਨਾਰੇ ਅਤੇ ਝੀਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਈ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਲੰਗਰ ਲੱਭੇ। ਇਹ ਲੰਗਰ ਵਾਈਕਿੰਗ ਅਭਿਆਸਾਂ ਦੇ ਖਾਸ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਲੰਬੀਆਂ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਲੋੜ ਪੈਣ 'ਤੇ ਜਲਦੀ ਰਵਾਨਗੀ ਲਈ ਰੱਸੀਆਂ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਛੱਡਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ। ਪੋਹਲ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਲੰਗਰ ਫੋਲਿਨਸ ਪੌਂਡ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ, ਕਿਨਾਰੇ ਤੋਂ ਪੰਜਾਹ ਫੁੱਟ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੱਥਰੀਲੀ ਟਿੱਲੇ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਸੀ।

* * *

ਜੋ ਤੈਅ ਕਰਨਾ ਬਾਕੀ ਸੀ ਉਹ ਸੀ ਆਫਸ਼ੋਰ ਟਾਪੂ ਜੋ ਲੀਫ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੋਲ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਗ੍ਰੇਟ ਪੁਆਇੰਟ, ਜੋ ਹੁਣ ਨੈਨਟਕੇਟ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਉਹੀ ਟਾਪੂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਤਰਕ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਅਕਸਰ ਤੂਫਾਨਾਂ ਜਾਂ ਉੱਚੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨੈਨਟਕੇਟ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਅੱਜ ਦੇ ਰੇਤ ਦੇ ਟਿੱਬੇ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਟਾਪੂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ।

* * *

ਐਂਕਰ ਟੋਇਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਬੋਲੈਂਡ ਪੋਲ ਦੇ ਲੈਂਡਿੰਗ ਸਾਈਟ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਤੋਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਿਹਾ। 1957 ਵਿੱਚ ਫੋਲਿਨਸ ਤਲਾਅ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਖੁਦਾਈ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਬੋਲੈਂਡ ਨੂੰ ਕੁਝ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਮਿਲੇ, ਪਰ ਕੋਈ ਨੋਰਸ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਪੁਰਾਤੱਤਵ ਸੋਸਾਇਟੀ, ਜੋ ਕਿ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਖੁਦਾਈ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਸੰਸਥਾ ਹੈ, ਨੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ

ਦਿਲਚਸਪੀ ਦਿਖਾਈ। 1950 ਵਿੱਚ, ਸੋਸਾਇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ ਫੋਲਿਨਸ ਤਲਾਅ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਖੁਦਾਈ ਕੀਤੀ ਪਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਸਿਵਾਏ ਖੇਤਰ ਦੇ ਇੱਕ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਅਸਪਸ਼ਟ, ਹੱਥ ਨਾਲ ਬਣੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੇ ਜਿਸ 'ਤੇ "ਵਾਈਕਿੰਗ ਸਾਈਟਸ" ਲਿਖਿਆ ਸੀ - ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ - ਜਿਸਨੂੰ "ਨਤੀਜੇ" ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। 1960 ਵਿੱਚ, ਫਰੈਡਰਿਕ ਪੋਲ ਦੇ ਸੱਦੇ 'ਤੇ, ਸੁਸਾਇਟੀ ਵਾਪਸ ਆਈ ਅਤੇ ਫੋਲਿਨਸ ਤਲਾਅ ਦੇ ਕੋਲ ਸਥਿਤ ਮਿੱਲਜ਼ ਤਲਾਅ ਵਿੱਚ ਖੁਦਾਈ ਕੀਤੀ। ਨਤੀਜੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਸਨ। ਬੋਲੈਂਡ ਨੇ ਕੇਪ ਦਾ ਹੋਰ ਵੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸਰਵੇਖਣ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਕੈਂਪ ਸਾਈਟ ਕੇਪ ਦੇ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਗ੍ਰੇਟ ਪੁਆਇੰਟ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਕੇਪ ਦਾ "ਮੁੱਠੀ ਵਰਗਾ" ਹਿੱਸਾ, ਪ੍ਰੋਵਿੰਸਟਾਊਨ ਖੇਤਰ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਣਿਤ "ਟਾਪੂ" ਸੀ! ਬੋਲੈਂਡ ਨੇ ਉਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸਾਲਟ ਮੀਡੋ ਅਤੇ ਪਿਲਗ੍ਰਿਮ ਝੀਲ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਖਿਸਕਣ ਦਾ ਸਥਾਨ ਮੰਨਿਆ। ਕੋਲੰਬੀਆ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਇੱਕ ਮਾਹਰ ਭੂ-ਵਿਗਿਆਨੀ, ਡਾ. ਰੋਡਸ ਡਬਲਯੂ. ਫੇਅਰਬ੍ਰਿਜ ਦੀ ਇੱਕ ਰਾਏ ਨੇ ਉਸਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੀਤਾ: ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਟਲਾਂਟਿਕ ਦਾ ਪਾਣੀ ਦਾ ਪੱਧਰ ਅੱਜ ਨਾਲੋਂ ਦੋ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਫੁੱਟ ਉੱਚਾ ਸੀ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਲੋਰੀ ਦੁਆਰਾ ਗਣਨਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਾਧੇ ਜਿੰਨਾ ਤੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਹਰ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਫੁੱਟ ਵਧਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਸਾਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਨ ਕਿ ਵਾਈਕਿੰਗ ਯੁੱਗ ਤੋਂ ਸਮੁੰਦਰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਨਦੀ ਵਗਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਝੀਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਹੁਣ ਇੱਕ ਟਾਪੂ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਵਧੇਰੇ ਢੁਕਵੀਂ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਬੋਲੈਂਡ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ: ਗਾਥਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਟਾਪੂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਬਾਸ ਨਦੀ, ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਫੋਲਿਨਸ ਤਲਾਅ ਵਿੱਚੋਂ ਵਗਦੀ ਹੈ, ਸਹੀ ਸਥਾਨ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉੱਤਰੀ ਟਾਪੂ ਕਿੱਥੇ ਹੁੰਦਾ?

ਉਹੀ ਤਰਕ ਜੋ ਬੋਲੈਂਡ ਪ੍ਰੋਵਿੰਸਟਾਊਨ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਟਾਪੂ ਮੰਨਣ ਲਈ ਵਰਤਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਗ੍ਰੇਟ ਪੁਆਇੰਟ ਲਈ ਵੀ ਸੱਚ ਹੈ: ਗਿਆਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਦੋਵਾਂ ਟਾਪੂਆਂ ਲਈ ਸਮੁੰਦਰ ਦਾ ਪੱਧਰ ਉੱਚਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਦੋਵੇਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਟਾਪੂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਬਾਸ ਨਦੀ ਦੇ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਗ੍ਰੇਟ ਪੁਆਇੰਟ ਵੱਲ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਕੋਈ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਹੈ, ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਨਹੀਂ - ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮਲਾਹ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਨਾ ਹੋਣ। ਪਰ ਵਾਈਕਿੰਗਾਂ ਨੂੰ ਤਾਰਿਆਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਗਲਤੀ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੈ।
ਕੇਪ ਕੌਡ ਦੇ ਉੱਤਰੀ ਕਿਨਾਰੇ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਬੋਲੈਂਡ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਯਕੀਨਨ ਹਨ, ਝੀਲ ਵਿੱਚੋਂ ਵਗਦੀ ਨਦੀ ਦੇ ਵਰਣਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ। ਕੀ ਸ਼ਾਇਦ ਦੋ ਕੈਂਪ ਸਨ? ਕੀ ਇਸ ਬਿਰਤਾਂਤ ਨੇ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਿਆ ਸੀ? ਜੇਕਰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਪੋਲ ਦੁਆਰਾ ਲੀਫ ਏਰਿਕਸਨ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਕੈਂਪ ਮੰਨੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਥਾਨ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਅਸੀਂ ਅਟਕਲਾਂ ਅਤੇ ਅਨੁਮਾਨਾਂ 'ਤੇ ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਵਿਆਪਕ ਖੁਦਾਈ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।
ਕੇਪ ਕੌਡ ਇੱਕ ਵਾਈਕਿੰਗ ਸਾਈਟ ਜਿੰਨਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਵਾਈਕਿੰਗ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ESP (ਆਈ ਪਰਸੈਪਸ਼ਨ) ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ ਸਾਈਟ 'ਤੇ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੁਰਾਗ ਲੱਭ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਨਿਯਮ ਸਖ਼ਤ ਸਨ: ਜੋਤਸ਼ੀ ਕੋਲ ਕੇਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਾਈਟ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਜਾਂ ਜਾਂਚ ਅਧੀਨ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨਾਲ ਇਸਦੇ ਸਬੰਧ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗਤ ਜਾਂ ਸੰਵੇਦੀ ਸੰਕੇਤ ਨਾ ਮਿਲਣ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਆਮ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਸਾਈਟ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਛਾਪਾਂ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਸਮੱਗਰੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਰੱਖਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ

ਅਧਿਐਨ ਖੁਦ ਨਾ ਕਰਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅਵਚੇਤਨ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾ ਛੱਡਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਜੋਤਸ਼ੀ ਪੜ੍ਹ ਸਕੇ। ਕੇਪ ਕੌਡ ਦੀ ਸਾਡੀ ਯਾਤਰਾ ਤੱਕ, ਮੈਂ ਸੁਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਈਟ ਅਤੇ ਅਤੀਤ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਾਈਕਿੰਗ ਸਬੰਧ ਤੋਂ ਹੀ ਜਾਣੂ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਫੋਲਿਨਸ ਪੌਂਡ ਦਾ ਰਸਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੇ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ, ਸਾਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਲੱਗਿਆ।
ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨੂੰ 1967 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਕਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮਾਮਲਿਆਂ ਲਈ ਮਾਧਿਅਮ ਰਹੀ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੀਕ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛੇ ਜਾਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਕੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਲੇਖਕ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਸਨੇ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਮਾਨਸਿਕ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਟੀਚਿਆਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਸੀ। ਉਹ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ "ਮਾਨਸਿਕ ਪਾਠਕ" ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜੋ ESP ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ - ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਮੈਂ - ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਪੱਧਰ ਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ, ਮੈਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੇਪ ਕੌਡ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਲੋੜ ਪਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ 17 ਅਗਸਤ, 1967 ਨੂੰ ਹਯਾਨਿਸ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਕੈਥਰੀਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਨਿਊ ਹੈਂਪਸ਼ਾਇਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਖੋਜ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਥੋਂ ਸਾਡੇ ਸਿਟਰੋਏਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਰਹੇ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਡਰਾਈਵਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਦਸ ਮਿੰਟਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਇਹ ਇੱਕ ਗਰਮ, ਨਮੀ ਵਾਲੀ ਦੁਪਹਿਰ ਸੀ, ਪਰ ਸਿਬਿਲ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਮੂਡ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਵਿਅੰਗਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।
ਮੈਂ ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਇਹ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ; ਪਰ ਰਾਤ ਲਈ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਕੁਝ ਥਾਵਾਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਥਾਵਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹੋਣ

ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਤਜਰਬੇ ਸਾਂਝੇ ਕਰੇ। ਅਸੀਂ ਡਰਾਈਵ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਨਕਸ਼ਾ ਦੇਖਿਆ। ਫਾਲਿਨਸ ਪੌਂਡ ਕਿਤੇ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਉਸ ਸੱਜਣ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਘਰ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ, ਇਲਾਕੇ ਦਾ ਨਿਵਾਸੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਤਲਾਅ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ।
ਸਿਬਿਲ ਕਾਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਕੇਪ ਕੌਡ ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਰਹੇ। ਬਾਸ ਨਦੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਲਾਅ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਗੈਸ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਰੁਕੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਲਈ ਪੁੱਛਿਆ। ਫਿਰ ਵੀ, ਅਸੀਂ ਦੋ ਵਾਰ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਭੁੱਲ ਗਏ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੁੱਛਣਾ ਪਿਆ। ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫਾਲਿਨਸ ਪੌਂਡ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੇ ਸੁਣਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਨੀਂਦ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਤੈਰਾਕੀ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?" ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੌਸਮ ਇੰਨਾ ਗਰਮ ਸੀ ਕਿ ਤੈਰਾਕੀ ਕਰਨਾ ਢੁਕਵਾਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
ਇਲਾਕਾ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੀ; ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਲੁਭਾਉਣ ਲਈ ਪਿੱਛੇ ਛੋਟੇ ਸਵੀਮਿੰਗ ਪੂਲ ਅਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੰਗੀਨ ਨੀਓਨ ਲਾਈਟਾਂ ਵਾਲੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮੋਟਲਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਅਸੀਂ ਨਿੱਜੀ ਘਰਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ, ਜੰਗਲੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ। ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਏ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਨੀਲਾ ਸਾਈਨ ਸੀ ਜਿਸ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੋਂ ਅਸੀਂ ਆਏ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ "ਵਾਈਕਿੰਗ ਰੌਕਸ"। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ ਜਾਂ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਉੱਦਮੀ ਸਥਾਨਕ ਦਾ ਕੰਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਪ੍ਰਾਇਦੀਪ 'ਤੇ ਵਾਈਕਿੰਗ "ਆਕਰਸ਼ਣ" ਇਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਸੈਲਾਨੀ ਆਕਰਸ਼ਣਾਂ ਜਾਂ ਲੋਕ-ਕਥਾਵਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹਨ।

* * *

ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਤਲਾਅ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਅੰਦਾਜ਼ਨ ਸਮੇਂ ਨਾਲੋਂ ਦੁੱਗਣੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ; ਅਸੀਂ ਬਾਸ ਨਦੀ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਨਦੀ ਪਾਰ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਹੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਚਾਨਕ, ਘੁੰਮਦੀ ਹੋਈ ਸੜਕ ਸੰਘਣੇ ਜੰਗਲਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਢਲਾਣਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਪਾਣੀ ਦੇ ਭੰਡਾਰ 'ਤੇ ਰੁਕ ਗਈ। ਨੇੜੇ-ਤੇੜੇ ਕੋਈ ਘਰ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਸੜਕ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡੀ ਗਈ, ਇੱਕ ਸਮੁੰਦਰ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਦੂਜੀ ਤਲਾਅ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੀ ਸੀ। ਤਲਾਅ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਝੀਲ, ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਮੀਲ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਸੰਘਣੇ ਜੰਗਲਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ: ਕੋਈ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਡੌਕ ਨਹੀਂ, ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਝੌਂਪੜੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਪਾਣੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਤੇ ਚੱਟਾਨਾਂ ਦਾ ਝੁੰਡ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਕਾਰ ਰੋਕੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਆਉਣ ਲਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਸਟਾਈਲਿਸ਼ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ - ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਪਹਿਰਾਵਾ, ਇੱਕ ਕਾਲੀ ਝਾਲਦਾਰ ਖੰਭਾਂ ਵਾਲੀ ਟੋਪੀ, ਅਤੇ ਉੱਚੀ ਅੱਡੀ। ਅਜਿਹੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਣ ਦਾ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤਲਾਅ ਦਾ ਕਿਨਾਰਾ ਗਿੱਲਾ ਅਤੇ ਨਰਮ ਸੀ, ਪਾਣੀ ਵੱਲ ਢਲਾਣ ਵੱਲ। ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਰ ਤਿਆਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਬਾਰੇ ਤੁਹਾਡਾ ਪਹਿਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕੀ ਹੈ?" "ਸਾਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਬੈਂਕ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਉਸੇ ਪਾਸੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਗੁਆਚਣ ਦਾ ਮਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਹੁਣ ਲਈ ਇਸ ਪਾਸੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
"ਪਾਣੀ ਇੱਕ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਉੱਪਰੋਂ ਵਹਿ ਗਿਆ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਇਕਾਗਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ। "ਝੀਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੁਝ ਹੈ।" ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੀਜ਼?

"ਕੁਝ ਟਾਵਰ ਵਰਗਾ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। ਤਲਾਅ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਚਰਚ? ਤਾਂ ਕੀ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਲੋਕ ਸਨ?
“ਹਾਂ,” ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਲੋਕ ਇੱਥੇ ਵਸ ਗਏ ਹਨ, ਇੱਥੇ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹਨ...।” "ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਪਹਿਲਾਂ?"
"ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਕਹਿਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅੰਤਰੀਵ ਤੱਤ ਹੈ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਿਆਦ ਦੇ ਪੱਧਰ?"
"ਹਾਂ। ਪਰ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਚਰਚ ਦੀ ਮਿਨਾਰ ਵਾਂਗ ਉੱਪਰ ਉੱਠ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਵਿਚਕਾਰ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਹੀ ਤਿੱਖਾ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਚਰਚ ਦੀ ਮਿਨਾਰ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਮਸਤ ਦੀ ਚੋਟੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਹੀ ਤਿੱਖਾ ਅਤੇ ਤਿਕੋਣਾ। ਇਹ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਵੱਡਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ। ਲੋਕ ਆਉਂਦੇ-ਜਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਗਲੀ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਸੜਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ 1784 ਦੀ ਹੈ।"
ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ ਜਿੱਥੇ 1957 ਵਿੱਚ ਬੋਲੈਂਡ ਦੁਆਰਾ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਖੁਦਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਵੀ ਪਿੱਛੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਦੇ ਹੀ ਇੱਕ ਪਲ ਚੁੱਪ ਛਾਈ ਰਹੀ। ਉਹ ਹੁਣ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਹਿੱਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਾਣੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਚੱਟਾਨ 'ਤੇ ਨਾਜ਼ੁਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੰਤੁਲਨ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਹੋਣ ਲੱਗੀ ਕਿ ਉਹ ਛੱਪੜ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਉਹ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਫੜਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਤਿਆਰ ਰੱਖਿਆ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸਨੇ ਪੂਰੇ ਟੈਸਟ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣਾ ਸੰਤੁਲਨ ਬਣਾਈ ਰੱਖਿਆ।

"ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਹਮਲੇ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਕਦਮ-ਦਰ-ਕਦਮ ਭਟਕ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। "ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰਨ ਲਈ ਆਏ ਹਨ...ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਥਾਂ ਤੋਂ...ਇਹ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣਾ, ਸੁਹਾਵਣਾ ਹਮਲਾ ਨਹੀਂ...ਇੱਕ ਜੰਗ...ਚੀਜ਼ਾਂ ਖੋਹਣ ਲਈ..."
"ਉਹ ਕਿੱਥੋਂ ਦੇ ਹਨ?"
"ਦੂਰੋਂ... ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਲੰਬੀਆਂ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ..." ਲੰਬੀਆਂ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ! ਵਾਈਕਿੰਗ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ਲਈ ਸ਼ਬਦ। ਸਿਬਿਲ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨਾਲ ਵਾਈਕਿੰਗ ਸਬੰਧ ਬਾਰੇ ਸੁਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣੂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ?
"ਲੰਬੀਆਂ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ... ਸੋਹਣੇ ਆਦਮੀ... ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ... ਜੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉਹ ਕਰਦੇ ਸਨ ਉਹ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ... ਧਾਤ ਅਤੇ ਕਤਲ ਬਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ..."

* * *

ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਵਾਈਕਿੰਗਜ਼ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪਹਿਲੂ ਹਥਿਆਰਾਂ ਲਈ ਲੋਹੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੱਛਮੀ ਗੋਲਿਸਫਾਇਰ ਦੇ ਮੂਲ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਜਾਣ ਸੀ ਅਤੇ ਕੋਲੰਬਸ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਇਹ ਅਣਜਾਣ ਰਿਹਾ।
"ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ...ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ...ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ਦੇ ਧਾਤ ਦੇ ਪੁਰਜ਼ੇ...।"
ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ?
ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਭਾਸ਼ਾ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ।
ਇਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਹੈ?
"ਇਹ ਇੱਕ ਉੱਤਰੀ ਭਾਸ਼ਾ ਹੈ... ਜਰਮਨਿਕ... ਨੋਰਡਿਕ... ਹੈਲਮਟ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਨਾਮ ਹੈ ਜੋ... ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੈ।"

"ਉਹ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਹਨ?"
"ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ... ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ... ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਇਹ ਲੰਬੀਆਂ, ਪਿੰਜਰ ਵਰਗੀਆਂ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ਹਨ... ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਇੱਥੇ ਹੈ, ਉਹੀ ਤਿੱਖੀ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਮੈਂ ਝੀਲ ਵਿੱਚ ਦੇਖੀ ਸੀ... ਇਹ ਵੱਡੀ ਹੈ, ਵਿਚਕਾਰ... ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਧਾਤ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਹਨ... ਕਿਸ਼ਤੀ ਇੱਕ ਪਿੰਜਰ ਹੈ... ਗੋਲ ਢਾਲ ਹਨ... ਨਿੱਜੀ ਸਮਾਨ... ਇੱਕ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਕਿਸ਼ਤੀ... ਕਿਸ਼ਤੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਹੈ... ਅਜੀਬ ਦੇਵਤਾ...।"

* * *

ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਵਾਈਕਿੰਗ ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦੇ ਝੰਡੇ ਅਤੇ ਧਾਤ ਦੀਆਂ ਢਾਲਾਂ ਕਤਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਟਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਨਾਰਵੇਈ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਕੇਪ ਕੌਡ ਦੇ ਉਜਾੜ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ "ਦੇਖਿਆ"। ਇੱਕ ਜਹਾਜ਼ ਡੁੱਬ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਮਲਬਾ ਫੋਲਿਨਸ ਤਲਾਅ ਦੇ ਤਲ 'ਤੇ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਕਿਹਾ ਸੀ, "ਅਜੀਬ ਦੇਵਤੇ!" ਕਿਹੜੇ ਦੇਵਤੇ?
"ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦਾ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਦੇਵਤੇ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਦੇਵਤੇ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਸੀ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।

* * *

ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਲੀਫ ਨੇ ਨਵੇਂ ਈਸਾਈ ਧਰਮ ਨੂੰ ਅਪਣਾ ਲਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਪੁਰਾਣੇ ਝੂਠੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਉਹ ਇੱਥੇ ਫਸ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ।"

ਗਾਥਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਗ੍ਰੀਨਲੈਂਡ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਭੁੱਲ ਗਏ - ਉਹ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਵਿਨਲੈਂਡ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ!
"ਉਹ ਪਹੁੰਚੇ, ਪਰ... ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹਨ... ਇਹ ਇੱਕ ਹਾਦਸੇ ਵਾਂਗ ਸੀ... ਉਹ ਫਸ ਗਏ ਸਨ... ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਿਸ਼ਤੀ ਰਾਹੀਂ ਬਚ ਗਏ...।"
"ਕੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਥੇ ਪਾਣੀ ਸੀ?"
"ਇੱਥੇ ਪਾਣੀ ਸੀ। ਸਮੁੰਦਰ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਝੀਲ ਸਮੁੰਦਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਮੁੰਦਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਝੀਲ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਣੀ ਸੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਕਿ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ ਹੈ!"
"ਖੈਰ, ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਹੈ?"
"ਇਹ ਸਾਡੇ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਲੰਬਾ ਸਮਾਂ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਪੰਦਰਾਂ ਸੌ ਸਾਲ...ਜਾਂ ਕੁਝ...ਬਹੁਤ ਲੰਮਾ ਸਮਾਂ...ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ...ਕੋਈ ਲੋਕ ਨਹੀਂ ਸਨ..."
"ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਇੱਥੇ ਮਰ ਜਾਓ...ਕਿਸ਼ਤੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ...ਕਿਸ਼ਤੀ ਟੁੱਟ ਗਈ...ਕੁਝ ਲੋਕ ਚਲੇ ਗਏ, ਇੱਕ ਕਿਸ਼ਤੀ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹੀ...ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਹੇ...ਝੀਲ ਵਿੱਚ ਲੰਬੀ ਕਿਸ਼ਤੀ ਅਤੇ ਉਹ ਵੱਡੀਆਂ ਗੋਲ ਧਾਤ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ...।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾਮ ਮਿਲਿਆ?"
"ਹੈਲਮਟ..."
"ਹੋਰ ਕੁਝ?"

"ਪਹਿਲਾਂ ਸਮੁੰਦਰ ਸੀ, ਫਿਰ ਜ਼ਮੀਨ, ਫਿਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਉੱਪਰ ਮਿੱਟੀ... ਜਿਵੇਂ ਕੁਝ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ...।"
"ਇਹ ਸਭ ਕਿਵੇਂ ਹੋਇਆ?"
"ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ਆਈਆਂ। ਉਹ ਫਜੋਰਡ ਤੋਂ ਆਈਆਂ ਸਨ...ਠੰਡੇ ਖੇਤਰਾਂ ਤੋਂ...ਉਹ ਇੱਥੇ ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ ਆਈਆਂ...ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਗਈਆਂ ਜਦੋਂ ਕਿ ਕੁਝ ਚਲੀਆਂ ਗਈਆਂ...ਇਹ ਇੱਕ ਕਿਸ਼ਤੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਪਰ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ...ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਉਪਯੋਗੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ...ਕੋਈ ਲਿਖਤ ਨਹੀਂ...ਬਸ ਚੀਜ਼ਾਂ...ਧਾਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜੀਬ...ਇੱਕ ਬਾਜ਼, ਪਰ ਇਹ ਕੋਈ ਅਮਰੀਕੀ ਬਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ...ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਪੰਛੀ, ਗਿਰਝ ਵਾਂਗ...ਗੋਲ ਧਾਤ ਦੇ ਹਿੱਸਿਆਂ 'ਤੇ ਕੁਝ ਨਿਸ਼ਾਨ...ਪੰਛੀ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ..."

* * *

ਕੀ ਉਹ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ? ਕਾਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਵਾਈਕਿੰਗ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੇ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਦੇ ਮੂਲ ਦੀ ਸਹੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਸੀ: ਉਹ ਫਜੋਰਡ ਤੋਂ ਆਏ ਸਨ, ਇੱਕ ਠੰਡੀ ਧਰਤੀ ਤੋਂ। ਨੋਰਸ ਲੋਕ। ਪਰ ਉਸ ਕੋਲ ਹੋਰ ਕੀ ਸੁਰਾਗ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਉਹ ਕੇਪ ਕੌਡ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ, ਸਾਦੇ ਤਲਾਅ ਜਾਂ ਝੀਲ ਦੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ।
ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਿੰਨਾ ਮੇਰਾ ਵਿਗਿਆਨਕ ਸੁਭਾਅ ਮੈਨੂੰ ਹੋਣ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨੇ ਸਾਈਟ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਈਕਿੰਗ ਸਾਈਟ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣ ਕੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਸੀ - ਜੋ ਕਿ, ਉਸ ਸਮੇਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਿਸ਼ਚਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਫਰੈਡਰਿਕ ਪੋਹਲ ਦੁਆਰਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਅਨੁਮਾਨ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਰੂਪ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀਕ ਪਛਾਣ ਸਕਦੇ ਹੋ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਸਿਬਿਲ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਰਗੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਮੇਂ ਦੀ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਰਹੀ ਹੋਵੇ।

"ਤਾਰਾਮੰਡਲ..." ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਮਤਲਬ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਤਾਰਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ... ਇੱਕ ਢਾਲ... ਇਹ ਆਦਮੀ ਤਾਰਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਸੀ। ਕੋਈ ਕਾਗਜ਼ ਨਹੀਂ।"
"ਕੀ ਇਹ ਹੈਲਮਟ ਸੀ, ਕੀ ਉਹ ਗਰੁੱਪ ਦਾ ਲੀਡਰ ਸੀ?"
ਨਹੀਂ...ਨੇਤਾ ਨਹੀਂ।
"ਆਗੂ ਕੌਣ ਸੀ?"
"ਇੰਗ੍ਰਿਸਟ...ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ...ਹੈਲਮਟ ਅਤੇ...ਐਬਸਟ...ਸੇਨ...ਸੇਨ ਜਾਂ ਪੁੱਤਰ...ਉਲਝਣ ਵਾਲਾ...।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਇਹ ਧਰਤੀ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ?"
"ਹਾਂ, ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਡਰਾਉਣੀ ਘਟਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਭੂਤ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਭਾਵਨਾ, ਇੱਕ ਉਦਾਸੀ... ਇੱਕ ਦੂਰ, ਇਕੱਲੀ ਭਾਵਨਾ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਪਰ ਜਾਣਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਇਸ ਦੇ ਜਾਣੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਲਿਖਤੀ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

* * *

ਉਸਨੇ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ: ਇਸਦੇ ਜਾਣੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਣਾ - ਬੇਸ਼ੱਕ, ਅਮਰੀਕਾ, ਕੋਲੰਬਸ ਦੇ ਜਾਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਾਈਕਿੰਗਜ਼ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ!
"ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਲਿਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ?" ਮੈਂ ਫਿਰ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਨਹੀਂ, ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਤੀਕ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਪੰਛੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸੂਰਜ...।"
ਇਹ ਸਾਰੇ ਨੋਰਸ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਮੂਰਤੀ-ਪੂਜਕ ਚਿੰਨ੍ਹ ਹਨ। "ਕਿੰਨੇ ਆਦਮੀ ਹਨ?"

"ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਹਨ...ਪਰ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ...ਹੈਲਮਟ ਅਤੇ...ਪੁੱਤਰ...ਕਿਸੇ ਦਾ ਪੁੱਤਰ।"
"ਕਿਸਦਾ ਪੁੱਤਰ?"
"ਫਰੈਡਰਿਕਸਨ ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼... ਦੋ ਨਾਮ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ...ਫਰੈਡਰਿਕਸਨ ਨਾਮ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ...ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਨਾਮ ਹੈ...ਕੇ-ਐਸ-ਓ-ਐਨ...।"
ਹੈਲਮਟ ਅਤੇ ਫਰੈਡਰਿਕਸਨ ਵਿਚਕਾਰ ਕੀ ਸਬੰਧ ਹੈ?
"ਪਰਿਵਾਰਕ ਸਬੰਧ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਸੀ।"
"ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਗੂ ਕੌਣ ਹੈ?"
"ਖੈਰ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਫਰੈਡਰਿਕਸਨ; ਪਰ ਹੈਲਮਟ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ।"
"ਕੌਣ ਰਹੇਗਾ ਅਤੇ ਕੌਣ ਵਾਪਸ ਜਾਵੇਗਾ?"
"ਹੈਲਮਟ ਇੱਥੇ ਹੋਵੇਗਾ।"
"ਅਤੇ ਫਰੈਡਰਿਕਸਨ? ਕੀ ਉਹ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ?"
ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਉਸਦਾ ਹੈਲਮਟ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ।
ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਟਰੰਕ ਕਿੱਥੇ ਹੋਵੇਗਾ?"
ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ "ਰੇਤ" ਕਿਹਾ ਹੈ; ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਸੁੰਡ, ਜਿਸਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਅਰਥ ਹੈ "ਆਵਾਜ਼", ਗਾਥਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਾਈਕਿੰਗ ਸ਼ਬਦ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਪਹਿਲੇ ਕੈਂਪ ਸਾਈਟ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।
"ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗੰਭੀਰ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਲੱਭਣਾ ਪਵੇਗਾ ਜੋ ਇਹ ਸੱਚ ਸਾਬਤ ਕਰੇ। ਕੋਈ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਬਿਨਾਂ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਜਾਂ ਨਕਸ਼ੇ ਦੇ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹਨ।"

"ਇਹ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਸਿਬਿਲ?"
"ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅੱਠ-ਅੱਠ-ਚਾਰ...ਇੱਕ ਅੱਠ-ਅੱਠ-ਚਾਰ ਚਿੱਤਰ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਰਹੱਸਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਝੀਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਖੋਜ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ।"
ਜੇਕਰ ਜਹਾਜ਼ 884 ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ 1083 ਈਸਵੀ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਲੀਫ ਏਰਿਕਸਨ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਤਾਰੀਖ ਤੋਂ ਠੀਕ ਅੱਸੀ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਹੈ। ਕੀ ਸਿਬਿਲ ਕਿਸੇ ਨੰਬਰ ਨੂੰ ਗਲਤ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੀ ਸੀ? 804, 884 ਨਹੀਂ? ਜੇਕਰ ਉਹ ਏਰਿਕਸਨ ਨੂੰ "ਫ੍ਰੈਡਰਿਕਸਨ" ਕਹਿ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਵਰਗੇ ਨਾਜ਼ੁਕ ਅਤੇ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਗਲਤੀ ਅਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਜੇਕਰ 884 ਅਸਲ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਰਤੇ ਗਏ ਕੈਲੰਡਰ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕੈਲੰਡਰ ਸੀ?
"ਜਹਾਜ਼ ਕਿੱਥੇ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ?"
"ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਹੁਣ ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਅਤੇ ਆਤਮਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਡੂੰਘੀ ਝੀਲ ਹੈ, ਵਿਚਕਾਰ ਵੱਲ ਜਾਓ ਅਤੇ ਫਿਰ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਆਓ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸੜਕ ਹੈ।"
ਉਹ ਲਗਭਗ ਉਸੇ ਚੱਟਾਨ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਫਰੈਡਰਿਕ ਪੋਹਲ ਨੇ ਵਾਈਕਿੰਗਜ਼ ਦਾ ਲੰਗਰ ਪਾਇਆ ਸੀ!
ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਕੀ ਮਿਲੇਗਾ?
"ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਲੱਕੜੀ ਅਤੇ ਧਾਤ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀਆਂ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਥੇ ਹਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਹਾਦਸਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੋਣਗੇ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਝੂਠ ਬੋਲ ਰਹੇ ਹੋ।"

ਮੈਂ ਜੇਨੋਆ ਦੇ ਮੇਅਰ ਅਤੇ ਕੋਲੰਬਸ ਦੇ ਨਾਈਟਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ। ਕੋਲੰਬਸ ਦਿਵਸ 'ਤੇ ਉਹ ਕਿਸ ਲਈ ਮਾਰਚ ਕਰਨਗੇ? ਕੀ ਇਹ ਅਮਰੀਕਾ ਦੀ ਉਸਦੀ ਮੁੜ ਖੋਜ ਲਈ ਸੀ? ਸਿਬਿਲ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ।
“ਸੂਰਜ…,” ਉਹ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੂੰਠੀ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?" ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੋਰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝ ਆਉਣ ਲੱਗਾ।
"ਝੀਲ ਦੇ ਪਾਰ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਵੇ।
"ਕਿਹੜਾ ਰਾਹ?"
"ਦੂਰ ਪਾਸੇ... ਸੂਰਜ... ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ।"
ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਸੰਦ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। "ਜੇ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੋਵੇਗਾ... ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਚੀਜ਼... ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੋਵੇਗਾ..." ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਿਸ਼ਤੀ ਅਤੇ ਪੰਛੀਆਂ ਦੀਆਂ ਢਾਲਾਂ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਣਗੀਆਂ; ਜੇ ਉੱਥੋਂ ਕਿਨਾਰੇ ਤੱਕ ਇੱਕ ਲਕੀਰ ਖਿੱਚੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। "ਲੰਬੀ ਕਿਸ਼ਤੀ... ਵੱਡੀ... ਹੈਲਮਟ..." ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਡੁੱਬਦੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਝੂਲਣ ਲੱਗ ਪਈ। "ਸੂਰਜ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਲੰਬੀਆਂ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ... ਪਰਛਾਵੇਂ..."
ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਦੀ ਸੋਚ ਨੂੰ ਝੰਜੋੜ ਕੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ, ਜੋ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਬੰਦ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਡੁੱਬਦੇ ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਝਪਕੀ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਉਬਾਸੀ ਲਈ। ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੌਰਾਨ ਕਿਹਾ ਸੀ।
"ਕੀ ਮੈਂ ਕੁਝ ਦਿਲਚਸਪ ਕਿਹਾ?" ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ।
ਮੈਂ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ।

ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਏ ਅਤੇ ਹਯਾਨਿਸ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ, ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀ।
ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਮੈਂ ਉਸ ਜਾਣਕਾਰੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫੋਲਿਨਸ ਤਲਾਅ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦੀ ਸੀ। ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ, 'ਸੁੰਡ' ਸ਼ਬਦ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਿਬਿਲ "ਰੇਤ" ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਉਪਲਬਧ ਨਕਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਤੱਥ ਮਿਲੇ। ਪਹਿਲਾਂ, ਗ੍ਰੀਨਲੈਂਡ ਦੇ ਤੱਟ ਦੇ ਦੱਖਣ ਅਤੇ ਦੱਖਣ-ਪੱਛਮ ਨੂੰ ਦੋ ਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ: ਹਰਜੋਲਫਸਨੇਸ, ਜਾਂ ਰੇਤ। ਜੇ ਸੁੰਡ ਝੀਲ ਦੇ "ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ" ਸਥਿਤ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਕੀ ਇਹ ਉਸ ਖੇਤਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜਿੱਥੋਂ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ਨੇ ਸਫ਼ਰ ਕੀਤਾ ਸੀ? ਸੈਂਡ, ਜਾਂ ਸੁੰਡ, ਉਹ ਤੱਟ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਗਿਆਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਏਰਿਕ ਲਾਲ ਦੀ ਪੂਰਬੀ ਬਸਤੀ ਸਥਿਤ ਸੀ।
ਜੇ ਬੋਲੈਂਡ ਕੇਪ ਕੌਡ ਦੇ ਇੰਨੇ ਨੇੜੇ ਸਥਿਤ ਸੁੰਡ ਨਦੀ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੰਨ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਿੰਸਟਾਊਨ ਅਤੇ ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਤੱਟ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੀ ਖਾੜੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਉਹ ਪਾਣੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਕੇਪ ਕੌਡ ਦੇ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਵਾਲੀ ਖਾੜੀ ਦਾ ਨਾਮ ਕਦੇ ਸੁੰਡ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਗ੍ਰੀਨਲੈਂਡ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਲੀਫ ਏਰਿਕਸਨ ਦੇ ਸਾਹਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇਹੀ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਲੋਰੀ ਦਾ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਿ ਨਿਊਫਾਊਂਡਲੈਂਡ ਅਸਲ ਵਿਨਲੈਂਡ ਸੀ, ਨੇ ਝੀਲ ਵਿੱਚੋਂ ਵਗਣ ਜਾਂ ਬਾਹਰ ਵਗਣ ਵਾਲੀ ਨਦੀ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਅਣਸੁਲਝਿਆ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ। ਨਿਊਫਾਊਂਡਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਦੇ ਕਈ ਛੋਟੇ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਨਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕੇਪ ਕੌਡ ਦੀ ਬਾਸ ਨਦੀ ਅਤੇ ਫੋਲਿਨਸ ਤਲਾਅ ਜਿੰਨਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੈਲਮਟ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਨੇਤਾ ਨੂੰ ਫੋਲਿਨਸ ਤਲਾਅ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਣ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ

ਲੱਗਾ ਕਿ ਹੈਲਮਟ ਜਾਂ ਹੈਲਮਟ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ 1000 ਈਸਵੀ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਲੈਬਰਾਡੋਰ ਦੇ ਤੱਟ 'ਤੇ ਗਈ ਸੀ। ਗਾਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਿਰਤਾਂਤ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੈ ਕਿ ਹੈਲਮਟ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਅਤੇ ਨਾਮ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉੱਚ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਇਤਿਹਾਸਕ ਨਕਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਹੈਲਮਟ ਨੇ ਗ੍ਰੀਨਲੈਂਡ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸੁੰਡ ਨਾਮਕ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ।
ਇਹ ਹੈਲਹਿਲਡ ਉਹੀ ਨੇਤਾ ਸੀ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਿਨਲੈਂਡ ਦੀ ਖੋਜ ਲਈ ਏਰਿਕਸਨ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੈਲਹਿਲਡ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨਾਮ ਬਜਾਰਨੀ ਸੀ, ਉਹੀ ਬਜਾਰਨੀ ਜਿਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਨਕਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਹ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਮੁਹਿੰਮ 'ਤੇ ਦੂਜੇ-ਇਨ-ਕਮਾਂਡ ਸੀ। ਹੁਣ ਕੋਈ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੈਬਰਾਡੋਰ ਵੀ ਉੱਤਰੀ ਅਮਰੀਕਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਜਾਰਨੀ ਹੈਲਹਿਲਡ ਅਮਰੀਕਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਵਾਈਕਿੰਗ ਖੋਜੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਾਨੂੰ ਲੈਬਰਾਡੋਰ ਯਾਤਰਾ ਦੌਰਾਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਲੈਂਡਿੰਗ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਏਰਿਕਸਨ ਅਤੇ ਹੈਲਹਿਲਡ ਦੀ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਗਵਾਈ ਵਾਲੀ ਮੁਹਿੰਮ ਦੌਰਾਨ ਲੈਂਡਿੰਗ ਦੇ ਸਹੀ ਵੇਰਵੇ ਹਨ। ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਲੈਬਰਾਡੋਰ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਪਹੁੰਚਯੋਗ ਅਤੇ ਅਣਜਾਣ ਲੈਬਰਾਡੋਰ ਤੱਟ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮੁੰਦਰੀ ਸਫ਼ਰ ਕਰਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ।
ਫਰੈਡਰਿਕਸਨ ਅਤੇ ਹੈਲਮਟ ਆਧੁਨਿਕ ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਮ ਨਾਮ ਹਨ, ਅਤੇ ਵਾਈਕਿੰਗ ਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਕਿਸੇ ਨੂੰ, ਇਹ ਏਰਿਕਸਨ ਅਤੇ ਹੈਲਹਿਲਡ ਜਾਂ ਹੈਲਹਜੋਲਡ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਮਾਨ ਲੱਗਣਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਵਾਈਕਿੰਗ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀਕਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਹੈ; ਇਸ ਲਈ, ਉਸਦੇ ਅਵਚੇਤਨ ਵਿੱਚ ਨੋਰਸ ਨਾਵਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਆਏ ਉਹ ਇਸ ਲਈ ਆਏ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਸਨ।

ਇਹ ਰਿਪੋਰਟ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਵੇਗੀ, ਉਸ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੁਝਾਵਾਂ 'ਤੇ ਪੁਰਾਤੱਤਵ ਖੋਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਸਿਬਿਲ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਹੈਲਮਟ ਜਾਂ 'ਸੁੰਡ' ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਸਲ ਅਰਥ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਸਾਡੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਮਾਹਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਨ੍ਹਾਂ ਖੁਲਾਸੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਅਵਚੇਤਨ ਗਿਆਨ ਜਾਂ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਾਡੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਤੀਜਿਆਂ ਲਈ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪਿਕ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਵਾਧੂ ਪ੍ਰਯੋਗ ਫਲਦਾਇਕ ਅਤੇ ਦਿਲਚਸਪ ਸਾਬਤ ਹੋਣਗੇ: ਹੁਣ ਲਈ, ਸਿਰਫ ਇਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਾਈਕਿੰਗ ਫੋਲਿਨਸ ਤਲਾਅ 'ਤੇ ਸਨ।
ਕੀ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਮਰੀਕਾ ਨਾਲ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸੰਪਰਕ ਸੀ, ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਮੁੱਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਿਆਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਆਗਮਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਵਾਈਕਿੰਗਜ਼ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਸੱਚੇ ਖੋਜੀ ਹੋਣ ਦੇ ਮਾਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ!

* * *

ਜਾਂ ਕੀ ਉਹ ਸਨ?
ਆਇਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਸੇਂਟ ਬ੍ਰੇਂਡਨ ਅਤੇ ਮਲਾਹਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਨੇ ਲੱਕੜ ਅਤੇ ਚਮੜੇ ਦੀਆਂ ਬਣੀਆਂ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਮਰੀਕੀ ਤੱਟ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ, ਲਗਭਗ ਬਾਈ ਫੁੱਟ ਲੰਬੀਆਂ, ਅੱਜ ਵੀ ਪੱਛਮੀ ਆਇਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ, ਦੋ ਸਾਹਸੀ ਕੈਨੇਡੀਅਨਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਡੰਗੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਕਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਸੇਂਟ ਬ੍ਰੇਂਡਨ ਦੁਆਰਾ ਅਸਲ ਯਾਤਰਾ ਛੇਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ - ਵਾਈਕਿੰਗਜ਼ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ! ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਬ੍ਰੈਂਡਨ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦੇ ਡੁੱਬਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਮੰਨਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਯਾਤਰਾ ਉਸ ਪਾਪ ਦੇ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਲਈ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੀਰਥ ਯਾਤਰਾ ਸੀ।

ਪਰ ਸੇਂਟ ਬ੍ਰੈਂਡਨ ਵੀ ਪਹਿਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਦੋਸਤ ਪਾਲ ਜੌਨਸਟੋਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਬ੍ਰੈਂਡਨ ਸੱਚਮੁੱਚ ਫਲੋਰੀਡਾ ਤੱਟ ਤੱਕ ਸਮੁੰਦਰੀ ਸਫ਼ਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਕੁਮੋਰ ਕਬੀਲੇ ਦੀ ਇੱਕ ਖਾਸ ਰੋਸਾ ਓ'ਡੇਸੀਆ ਨੇ ਗਿਆਰਾਂ ਹੋਰਾਂ ਨਾਲ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਯਾਤਰਾ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ 332 ਈਸਵੀ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਆਇਰਲੈਂਡ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ! ਜੌਨਸਟੋਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਯਾਤਰਾ ਇੱਕ ਦੁਰਘਟਨਾ ਸੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਵਾਈਕਿੰਗਜ਼ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਯਾਤਰਾ ਵਾਂਗ। ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਤੋਂ ਆਇਰਲੈਂਡ ਦੇ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਸਮੇਂ, ਗੇਲਿਕ ਮਲਾਹ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਭੁੱਲ ਗਏ ਅਤੇ ਉੱਤਰੀ ਅਮਰੀਕਾ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੈਸ ਸਟੀਅਰਨ ਦੀ ਕਿਤਾਬ, "ਐਡਗਰ ਕੇਅਸ," ਵਿੱਚ ਰੋਸਾ ਓ'ਡੇਸੀਆ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਆਇਰਿਸ਼ ਮਲਾਹ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ।
ਜੌਹਨਸਟੋਨ ਨੇ ਹੋਰ ਆਇਰਿਸ਼ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਟਲਾਂਟਿਕ ਮਹਾਂਸਾਗਰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 500 ਈਸਵੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡੇਚੂ ਅਤੇ ਛੇਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅੱਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫਿਨੀਅਨ, ਜੋ ਕਿ ਬ੍ਰੈਂਡਨ ਦੁਆਰਾ 551 ਈਸਵੀ ਵਿੱਚ ਅਟਲਾਂਟਿਕ ਮਹਾਂਸਾਗਰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ।
ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਅਜੇ ਤੱਕ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਇਰਿਸ਼ ਬਸਤੀਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਆਇਰਿਸ਼ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਦਿਲਚਸਪ ਹਨ ਅਤੇ ਕਾਲਪਨਿਕ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੈ ਕਿ ਮਲਾਹਾਂ ਦੀ ਹਰ ਕੌਮ ਨੇ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਹਵਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਭਟਕ ਗਏ ਹੋਣਗੇ।
ਰੋਮਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਯੂਨਾਨੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਫੋਨੀਸ਼ੀਅਨ, ਮਹਾਨ ਨੇਵੀਗੇਟਰ ਸਨ। ਸਾਡਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਫੋਨੀਸ਼ੀਅਨ ਦੂਜੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਏਸ਼ੀਆ ਤੋਂ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਆਏ ਸਨ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਰੌਸ ਓ'ਡੀਆ ਅਮਰੀਕਾ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਪਰ ਵਾਈਕਿੰਗ, ਜੋ ਆਇਰਿਸ਼ ਮਲਾਹਾਂ ਨਾਲੋਂ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਬਾਅਦ ਪਹੁੰਚੇ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਆਪਣੇ ਆਉਣ ਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇੱਥੇ ਆਪਣੇ ਨਿਵਾਸ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਛੱਡਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਹੇ। ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਨਵੇਂ ਸਬੂਤ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ, ਮੈਂ ਨੋਰਸ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਖੋਜੀ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ।

* * *

ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨਾਲ ਕੇਸ ਜਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। 30 ਦਸੰਬਰ, 1967 ਨੂੰ, ਮੈਨੂੰ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਫੋਨ ਆਇਆ। ਉਸਨੇ ਹੁਣੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਸੁਪਨਾ 29 ਦਸੰਬਰ, 1967 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 5:30 ਵਜੇ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਘਰ ਆਇਆ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੇਪ ਕੌਡ ਅਤੇ "ਝੀਲ" (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਤਲਾਅ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ) ਬਾਰੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਚੱਟਾਨ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ "ਵੱਡੇ ਛੇਕ ਅਤੇ ਝੀਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਬੰਧ" ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਚੱਟਾਨ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਝੀਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਕੇਪ ਕੌਡ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਤੱਟ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖੀਆਂ। ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਮੈਂ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਚੱਟਾਨਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭੋ," ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਛੇਕ ਦਿਖਾਏ; ਉਹ ਵੱਡੇ ਅਤੇ ਡੂੰਘੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸ ਝੀਲ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਸੋਚਣ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਝੀਲ ਹੀ ਨਹੀਂ; ਸਾਨੂੰ ਝੀਲ ਤੋਂ ਸਮੁੰਦਰ ਤੱਕ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਵੀ ਦੇਖਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਚੱਟਾਨ ਵਿੱਚ ਛੇਕਾਂ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ।

ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਫੋਲਿਨਸ ਤਲਾਅ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਚੱਟਾਨ ਵਿੱਚ ਐਂਕਰ ਛੇਕਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਸਰੋਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਉਸਦੇ ਤਜਰਬੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤਲਾਅ ਦੇ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ ਭੌਤਿਕ ਸਬੂਤ ਲੱਭੀਏ।
ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਨੋਟ ਭੇਜਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਿਖ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਨੋਟ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਮੋਹਰ ਬਣਾਈ ਸੀ - ਇੱਕ ਚੱਕਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਅੱਖਰ "E" - ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਕੀ ਇਹ ਇੱਕ ਨਾਮ ਹੈ?"
ਮੈਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅੱਖਰ 'E' ਦੇ ਮੱਧਯੁਗੀ ਰੂਪ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਲੀਫ ਏਰਿਕਸਨ ਦੇ ਭਾਰੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਿਆ।

*123
ਯੇਲ ਵਿਖੇ ਭੂਤਿਆ ਹੋਇਆ ਅੰਗ
ਯੇਲ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਜੋ ਕਿ ਨਿਊ ਹੈਵਨ, ਕਨੈਕਟੀਕਟ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਵੱਕਾਰੀ ਸੰਸਥਾ ਹੈ ਜੋ ਭੂਤਾਂ ਵਰਗੇ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਹਲਕੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਗੁਪਤ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੋ ਵੀ ਯੇਲ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ, ਇਤਿਹਾਸਕ ਅੰਗ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਹੈ, ਬਸ਼ਰਤੇ ਉਹ ਸੰਬੰਧਿਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚੋ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਅੰਗ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ

ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਫੇਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵਜੋਂ ਇਸਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਨਾ ਕਰੋ।
ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿਲੱਖਣ ਅੰਗ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 1969 ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਜਦੋਂ ਯੇਲ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਕ ਆਰਗੇਨਿਸਟ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਨੂੰ ਵੂਲਸੀ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਇਸ ਵਿਸ਼ਾਲ ਅੰਗ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਸੰਭਾਵਿਤ ਮੁਰੰਮਤ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਪੰਜਵਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਅੰਗ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ। ਵੂਲਸੀ ਹਾਲ 1901 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਆਰਕੀਟੈਕਟ ਕੈਰੇਰ ਅਤੇ ਹੇਸਟਿੰਗਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਯੇਲ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀ 200 ਵੀਂ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ-ਇਮਾਰਤਾਂ ਵਾਲੇ ਕੰਪਲੈਕਸ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਆਰਗੇਨਿਸਟ, ਸ਼੍ਰੀ ਹੈਰੀ ਬੀ. ਜੇਪਸਨ, ਨਿਊਬੇਰੀ ਪਰਿਵਾਰ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਡਿਪਾਰਟਮੈਂਟ ਸਟੋਰ ਪਰਿਵਾਰ ਸੀ, ਤੋਂ ਹਾਲ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅੰਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵੱਡੀ ਰਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋਏ।
1903 ਵਿੱਚ ਵੀ, ਇਸਨੂੰ ਇਸਦੇ ਆਕਾਰ ਅਤੇ ਧੁਨੀ ਰੇਂਜ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਾਜ਼ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। 1915 ਤੱਕ, ਪਾਈਪ ਆਰਗਨ ਤਕਨਾਲੋਜੀ ਵਿੱਚ ਤਰੱਕੀ ਨੇ 1903 ਦੇ ਸਾਜ਼ ਨੂੰ ਕੁਝ ਪੁਰਾਣਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜੈਪਸਨ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਨਿਊਬੇਰੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਨੂੰ ਅਪਡੇਟ ਕਰ ਸਕਣ ਅਤੇ ਆਰਗਨ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾ ਕੇ ਹਾਲ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਕਰ ਸਕਣ। ਨਵਾਂ ਸਾਜ਼ 1916 ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1926 ਤੱਕ, ਸੰਗੀਤਕ ਰੁਚੀ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਸੰਗੀਤ ਵੱਲ ਮੁੜ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬਦਲਾਅ ਕਰਨੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਸੰਗੀਤ ਦੇ ਮੂਲ ਤੱਤ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਨਿਊਬੇਰੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਸਾਜ਼ ਦੇ ਆਧੁਨਿਕੀਕਰਨ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਇਆ। ਇਹ ਬਦਲਾਅ ਬੋਸਟਨ ਦੀ ਸਕਿਨਰ ਆਰਗਨ ਕੰਪਨੀ ਦੁਆਰਾ ਜੀ. ਡੋਨਾਲਡ ਹੈਰੀਸਨ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਮਾਹਰ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਸਕਿਨਰ ਅਤੇ ਹੈਰੀਸਨ ਦਾ

ਚੰਗਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਅੰਗ ਦੇ ਆਧੁਨਿਕੀਕਰਨ ਅਤੇ ਬਹਾਲੀ ਦੌਰਾਨ ਕਾਫ਼ੀ ਤਣਾਅ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।
ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਹੈਰੀ ਜੇਪਸਨ ਨੂੰ 1940 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਰਿਟਾਇਰ ਹੋਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਵੂਲਸੀ ਹਾਲ ਤੋਂ ਸਿਰਫ ਦੋ ਬਲਾਕ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਮਸ਼ਹੂਰ ਅੰਗ ਨੂੰ ਵਜਾਉਣ ਲਈ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਕਦਮ ਰੱਖਿਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ 1952 ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਹੋਈ, ਇੱਕ ਕੌੜਾ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਆਦਮੀ।
ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਇੱਕ ਆਰਗਨ ਵਾਦਕ, ਫਰੈਂਕ ਬੋਜ਼ੀਅਨ, 1970 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਡਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਗਲਤੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਉਸਦੀ ਰਿਟਾਇਰਮੈਂਟ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਹੀ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਵੂਲਸੀ ਹਾਲ, ਜੋ ਕਿ ਕਦੇ ਲਲਿਤ ਕਲਾਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਮੰਦਰ ਸੀ, ਨੂੰ ਰੌਕ-ਐਂਡ-ਰੋਲ ਸਮੂਹਾਂ ਅਤੇ ਮਸ਼ੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਧੇ ਹੋਏ ਸੰਗੀਤ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣ ਲੱਗਾ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਹਾਲ ਅਤੇ ਆਰਗਨ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਲੋਕ ਡਰ ਗਏ ਹੁੰਦੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ।

ਯੇਲ ਵਿਖੇ ਭੂਤਿਆ ਹੋਇਆ ਅੰਗ
ਜਿਸ ਸੱਜਣ ਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦੀ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਗੁਪਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਉਹ ਅਕਸਰ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਆਰਗਨ ਨਾਲ ਡੂੰਘਾ ਸਬੰਧ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਅਤੇ ਆਰਗਨ ਰੂਮਾਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਭੂਤ ਅਤੇ ਉਦਾਸੀ ਭਰੀ ਭਾਵਨਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣ ਲੱਗਾ। ਦੇਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਅਣਚਾਹੀ ਆਤਮਾ ਉਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮ ਰਹੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋਵੇ! ਅਕਸਰ, ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਈ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਇਕੱਲੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਕਿਊਰੇਟਰ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਆਰਗਨ ਰੂਮਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਕਰਾਸ ਲੈ ਕੇ ਜਾਵੇ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬੇਸਮੈਂਟ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਜਨਬੀਆਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ।

ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣੀ ਗਰਮੀਆਂ ਦੀ ਸ਼ਾਮ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮੁਖਬਰ ਨਾਲ ਯੇਲ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅੰਗ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਨੌਕਰੀ ਮਿਲ ਗਈ। ਮੈਨੂੰ ਵੀ, ਅੰਗ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਮ ਘੁੱਟਣ ਵਾਲੀ ਹਵਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਹਰ ਹਰਕਤ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ। ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਉਦਾਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਰਿਟਾਇਰ ਹੋਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਅੰਗ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਪੁਰਾਣੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਾਰੇ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਯੇਲ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਭੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਤਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਜਾਂ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਕੋਈ ਬੁਰੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਵੂਲਸੀ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅੰਗ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਇੱਕ ਅਣਸੁਲਝੇ ਅਤੀਤ ਦੇ ਕੁਝ ਨਿਸ਼ਾਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

*124
ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਭੂਤ
1965 ਤੱਕ, ਮੈਂ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਦੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ: ਉਹ ਜੋ ਅਦਾਕਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਭਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਉੱਚੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਕਾਰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ, ਮੈਂ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ ਸੀ: ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਭੂਤ। ਇਹ ਸਭ 1965 ਵਿੱਚ ਲੰਡਨ ਦੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਕਾਲਜ ਆਫ਼ ਸਾਈਕਿਕ ਸਟੱਡੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਣ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਭੂਤਾਂ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਭਾਸ਼ਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਸਲਾਈਡਾਂ ਦਿਖਾਈਆਂ, ਇੱਕ ਲੰਮੀ, ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਦਿੱਖ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਬੀ ਐਂਗਲੀਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਜੀਬ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਰੂਥ ਪਲਾਂਟ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਪਹਿਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਲੇਖਕ ਅਤੇ ਖੋਜਕਰਤਾ ਸੀ, ਸਮਾਜਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਪਿਛੋਕੜ ਵਾਲੀ। ਉਸਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦੀ

ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਖੁਦ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰਬੀ ਐਂਗਲੀਆ ਵਿੱਚ ਉਸ ਘਰ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਨੋਟ ਛੱਡਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।
ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੋਰ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਸ਼ਾਇਦ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹਦੇ ਜਾਂ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਦਾ ਭੂਤ। ਮੇਰੇ ਮਿਆਰਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਇੱਕ ਕਲਾਸਿਕ, ਰਵਾਇਤੀ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਹੈ।
ਅਗਲੇ ਜਨਵਰੀ ਵਿੱਚ, ਮਿਸ ਪਲਾਂਟ ਨੇ ਆਪਣਾ ਵਾਅਦਾ ਨਿਭਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਪੂਰਬੀ ਐਂਗਲੀਆ ਵਿੱਚ ਘਰ ਨੂੰ ਮੋਰਲੇ ਓਲਡ ਹਾਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਟੂਅਰਟ-ਯੁੱਗ ਸੀ, ਇਸਦੀ ਨੀਂਹ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੀ ਸੀ, ਸੈਕਸਨ ਸਮੇਂ ਤੋਂ। ਇਹ ਉੱਤਰ-ਪੂਰਬੀ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਨੌਰਵਿਚ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਥਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਤਰਸਯੋਗ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਰਹਿਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ, ਰਿੱਕੀ ਕੋਟਰਿਲ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੂਰ ਪਾਲਕ ਸੀ; ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ, ਉਸਦੀ ਜਵਾਨ ਪਤਨੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੱਚਾ ਉਸ ਵਿਸ਼ਾਲ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਿਹਾ, ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪੈਸੇ ਨਾਲ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਲ ਘਿਰੇ ਹੋਣ ਦਾ ਰੋਮਾਂਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀ। ਮਿਸ ਪਲਾਂਟ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਘਰ ਮੁੱਖ ਸੜਕ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਸੀ ਅਤੇ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਲੱਭਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੋ ਖੱਡਾਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਪੁਰਾਤੱਤਵ ਖੁਦਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਪੂਰਬੀ ਐਂਗਲੀਆ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਇਤਿਹਾਸਕ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪਲਾਂਟ ਨੇ ਜਨਵਰੀ 1966 ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਘਰ ਜਾਂ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਖੇਤਰ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਘਰ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ

ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਨਾਰਵੇਈ ਦੋਸਤ, ਐਨੀ ਵਿਲਹੈਲਮਸਨ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਪਿਤਾ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਨਾਰਵੇ ਦਾ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਖੁਦ ਇੱਕ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਸੀ," ਰੂਥ ਪਲਾਂਟ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਦੋ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਈਸਟਰ ਦੌਰਾਨ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਰੁਕਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਹਵੇਲੀ ਦੇ ਮਾਲਕ, ਮਿਸਟਰ ਕੋਟਰਿਲ, ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਹੋਟਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।"
ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਮਾਲਕ ਉਸ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਰਾਤ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਵਰਤਣ ਦਿੱਤਾ। ਮਿਸ ਪਲਾਂਟ ਦੀ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਗਿਆਨ ਅਨੁਸਾਰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਸੌਂ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਸਵੇਰੇ, ਮਿਸ ਪਲਾਂਟ ਉੱਠੀ ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਉਸ ਵੱਡੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਗਈ ਜੋ ਦੋਵਾਂ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਜੋੜਦਾ ਸੀ, ਸਾਰੇ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਵਾਲੀ ਵੱਡੀ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਰੁਕਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਠੰਡਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਭਾਵਨਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਮੈਂ ਇੱਕ ਕੈਥੋਲਿਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ, "ਹੇਲ ਮੈਰੀ" ਸੁਣੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ "ਮੌਜੂਦਗੀ" ਜੋ ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਉਹ ਘਰ ਦੀ ਔਰਤ ਸੀ। ਇਹ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਐਨ ਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ, ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਤ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਲੇਟ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੀਆਂ ਚਾਦਰਾਂ ਦੀ ਸਰਸਰਾਹਟ ਅਤੇ ਭਾਰੀ ਸਾਹ ਲੈਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ। ਉਹ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਨ ਲਈ ਬੈਠ ਗਈ, ਅਤੇ ਆਵਾਜ਼ ਤੁਰੰਤ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ,

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਲੇਟ ਗਈ। ਅਸੀਂ ਨਾਸ਼ਤੇ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਪਰ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਿਆ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਪਿੰਡ ਗਿਆ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਵੀ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੇ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ ਜੋ ਐਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਰਗੀ ਸੀ।
"ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚ ਔਰਤ" ਰੂਥ ਪਲਾਂਟ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਦਤ ਉਦੋਂ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਨਾਮਵਰ ਮਾਧਿਅਮ ਕੋਲ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਮੋਰਲੇ ਓਲਡ ਹਾਲ ਦੀ ਮਾਦਾ ਭੂਤ ਦੀ ਪਛਾਣ 'ਤੇ ਕੁਝ ਰੌਸ਼ਨੀ ਪਾਈ। ਇਸ ਵਾਰ ਉਹ ਸ਼੍ਰੀ ਬੋਗੋਰਨ ਨਾਲ ਮਿਲੀ, ਜੋ ਕਵੀਂਸਬਰੀ ਪਲੇਸ ਦੇ ਕਾਲਜ ਆਫ਼ ਸਾਈਕਿਕ ਸਟੱਡੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਿਲਦੇ ਸਨ। "ਮੈਂ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, ਬੱਸ ਇਹ ਕਿ ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਪੁਰਾਣੇ ਸਟੂਅਰਟ ਘਰ ਦਾ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਦੂਜੀ ਦੁਨੀਆ ਤੋਂ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਲਾਭਦਾਇਕ ਸਲਾਹ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ।"
ਮੁਰੰਮਤ ਬਾਰੇ ਸਲਾਹ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਬੋਗੋਰਨ ਨੇ ਘਰ ਦਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਵੇਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਭੂਤ ਔਰਤ ਨੂੰ ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਮਿਸ ਪਲਾਂਟ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਈ ਜਦੋਂ ਮਿਸਟਰ ਬੋਗੋਰਨ ਨੇ ਦੋ ਹੋਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ। ਪਹਿਲਾ, ਕਿ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ, ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ, ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਭੂਤ ਸੀ, ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਜੋ ਘਰ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਭੂਤ ਔਰਤ ਵਾਂਗ ਉੱਥੇ ਖੁਸ਼ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਕਤਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ।

ਕਿਉਂਕਿ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ, ਮਿਸਟਰ ਕੌਟਰਿਲ ਦਾ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੇ ਪਹਿਲੇ ਬਿਆਨ ਨੇ ਰੂਥ ਪਲਾਂਟ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਦੀ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਜਦੋਂ, ਮਿਸਟਰ ਬੋਗੋਰਨ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, ਰਿੱਕੀ ਕੌਟਰਿਲ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਸਟੇਸ਼ਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਬਾਰੇ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਲਈ ਫਿਲਮਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸਦੇ ਫ਼ੋਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਉਸਨੂੰ ਨੌਰਵਿਚ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦੇਣਾ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਕਾਸ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ, ਰੂਥ ਪਲਾਂਟ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਭਿਕਸ਼ੂ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਗਿਆ।
ਹਾਲ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ, ਉਹ ਕੈਂਬਰਿਜ ਦੇ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜਕਰਤਾ ਟੋਨੀ ਕਾਰਨੇਲ ਨੂੰ ਮਿਲੇ। ਰੂਥ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਕਾਰਨੇਲ ਨੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ: ਰੂਥ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ੱਕੀ ਅਤੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਨਾਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਕਾਰਨੇਲ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਨਿਰਮਾਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, "ਸਾਡੇ ਸਭ ਤੋਂ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਅਤੇ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਮਾਨਸਿਕ ਜਾਂਚਕਰਤਾ" ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੀ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਦਫਤਰ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਸਮਾਂ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ। ਰੂਥ ਸ਼੍ਰੀ ਬੋਗੋਰਨ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਗੱਲਬਾਤ ਦਾ ਇੱਕ ਆਡੀਓ ਟੇਪ ਲੈ ਕੇ ਆਈ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਫਿਲਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਇੰਟਰਵਿਊ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ। ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਮੋਰਲੇ ਓਲਡ ਹਾਲ 'ਤੇ ਫਿਲਮਾਈ ਗਈ ਰਿਪੋਰਟ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਹੋਈ। ਰੂਥ ਪਲਾਂਟ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ

ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਪਛਾਣ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸ ਸਕ੍ਰੀਨਿੰਗ ਦੌਰਾਨ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਹੋਇਆ।
"ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ, ਸੈੱਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਧਮਾਕਾ ਹੋਇਆ," ਰੂਥ ਪਲਾਂਟ ਨੇ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ, "ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਆਮ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਬਾਸੇਟ ਹਾਉਂਡ, ਜੋ ਸਕ੍ਰੀਨ ਵੱਲ ਪਿੱਠ ਕਰਕੇ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਚਾਨਕ ਡਰ ਨਾਲ ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਕ੍ਰੀਨ ਵੱਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਣ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸੀ।"
ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਰੂਥ ਪਲਾਂਟ ਨੇ ਮਿਸਟਰ ਕੌਟ੍ਰਿਲ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਫਿਲਮ ਦੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਪ੍ਰਸਾਰਣ ਦੇ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਨਤੀਜਿਆਂ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਜਨਤਾ ਦੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਤੇਈ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਸਾਰਣ ਸਟੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਲਿਖ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਿਸਟਰ ਕਾਰਨੇਲ ਦੇ ਭਾਸ਼ਣ ਦੌਰਾਨ ਪਿੱਛੇ ਖੜ੍ਹਾ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲਾ ਭਿਕਸ਼ੂ ਕੌਣ ਸੀ! ਹੁਣ ਤੱਕ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਭੂਤਰੇ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਈ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਮਨ ਵਿੱਚ ਬਣਾਈ ਗਈ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਫਿਲਮ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਯੋਗ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਔਰਤ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਭੂਤ ਦੇ ਆਉਣ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਮਾਈਕਲ ਰੌਬਸਨ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾ ਅਤੇ ਐਂਗਲੀਆ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਮਾਈਕਲ ਰੌਬਸਨ, ਜੋ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਮੋਰਲੇ ਓਲਡ ਹਾਲ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਜਾਣ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਫਿਲਮ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। "ਸਾਡੀ ਫਿਲਮ ਯੂਨਿਟ, ਕੈਂਬਰਿਜ ਸਾਈਕੀਕਲ ਰਿਸਰਚ ਐਂਡ ਸਪੋਂਟੇਨੀਅਸ ਕੇਸ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ, ਸ਼੍ਰੀ ਟੋਨੀ ਕਾਰਨੇਲ ਦੇ ਨਾਲ, ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਚੌਕਸੀ ਰੱਖਦੀ ਰਹੀ। ਰਾਤ ਭਰ ਕਈ ਦਿਲਚਸਪ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਹਿੱਲਦਾ ਹੋਇਆ ਸ਼ੀਸ਼ਾ,

"ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਦੇਖੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਵਾਂਗ ਜਾਪਦਾ ਸੀ; ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਗੋਲ ਟੋਪੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਚੋਗਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿੱਚ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ," ਸਾਊਥਰੈਪਸ ਦੀ ਮਿਸ ਏ. ਹੇਵਿਟ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ।
"ਮੈਂ ਚਿੱਤਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਰਾਂ ਇੰਚ ਦੀ ਸਕਰੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਧੁੱਪ ਸੀ। ਚਿੱਤਰ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਝਾਤੀ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ," ਐਲ.ਐਮ. ਗਾਵਿੰਗ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹਿੱਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਛੁਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਿਛਲੀ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਚਿੱਤਰ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਲੱਗ ਪਿਆ।"
ਬ੍ਰੋਮਹੈਮ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੀ. ਡੀ. ਹੇਡਨ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, "ਮੇਰੀ ਧੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਸਪੀਕਰ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਅਤੇ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਪੁਜਾਰੀ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਦੇਖਿਆ।" ਲਿੰਕਨਸ਼ਾਇਰ ਦੇ ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਾਰਟਰ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ," ਸਗੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਾਰਟਰ ਨੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਦੇਖੇ ਗਏ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦੀ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਵੀ ਭੇਜੀ। ਨੌਰਵਿਚ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰਸਾਰਣ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਐਲਵੀਰਾ ਪੈਨੇਟਾ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਕ ਨੇ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲੇ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦੀ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਵੀ ਖਿੱਚੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਲੰਬਾ ਅਤੇ ਸੁੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। "ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੂੰ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਝਾਕਦੇ ਦੇਖਿਆ; ਉਹ ਟੋਪੀ ਵਾਲਾ, ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਥੋੜੇ ਜਿਹੇ ਉੱਚੇ ਸਨ।" ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਰਸ਼ਕ, ਮਿਸ ਐਮ. ਸੀ. ਗ੍ਰਿਕਸ, ਨੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਕੀ "ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਆਦਮੀ, ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਕਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ, ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੋਈ ਸੀ?" ਸਫੋਲਕ ਦੀ ਨੋਰਾ ਕੋਨੋਨੇਂਕੋ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ

ਹੁੱਡ ਵਾਲੀ ਖੋਪੜੀ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸੱਜਣ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਰਹੇ, ਇਹ ਅੱਗੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਝਾਤੀ ਮਾਰੀ। ਉਸੇ ਪਲ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਿਆਨਕ ਨਫ਼ਰਤ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਭੈੜੇ ਚਿਹਰੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ।" ਲਗਾਤਾਰ ਗਵਾਹੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਸਟੇਸ਼ਨ ਨੇ ਫਿਲਮ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਦੂਜੇ ਸ਼ੋਅ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹੋਰ ਵੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸਕ੍ਰੀਨ 'ਤੇ ਭੂਤਰੇ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ।
"ਕਥਿਤ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਦੇ ਤੁਹਾਡੇ ਮੁੜ ਪ੍ਰਸਾਰਣ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਏ. ਸੀ. ਮੇਸਨ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, "ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਂ ਅਸਲ ਪ੍ਰਸਾਰਣ ਵਿੱਚ ਕੀ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਸ਼੍ਰੀ ਮੈਕਗ੍ਰੇਗਰ ਨੇ ਮਜ਼ਾਕ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ, 'ਖੈਰ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ?' ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਉਹ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਦੋਵੇਂ ਵਾਰ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ।" ਕੁਝ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੇ ਸਿੱਧੇ-ਸਾਦੇ ਬਿਆਨ ਭੇਜੇ, ਬਿਨਾਂ ਮੰਗੇ। ਸਫੋਲਕ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੋਨ ਕੋਲਿਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, "ਮੈਂ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੂੰ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾ ਸਕਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
"ਉਹ ਨਕਾਬਪੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਲੰਬੇ ਸਨ ਅਤੇ ਦਾੜ੍ਹੀ ਸੀ," ਨੌਰਵਿਚ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੈਨੇਟ ਹਾਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਵਾਰ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਬਣਾਈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ, ਪਰ ਉਹ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਿਆ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸਾ ਆਇਆ," ਕੈਂਬਰਿਜ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਫ. ਨਿਕੋਲਾਈਸਨ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਜੇ ਇਹ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਸਮੂਹਿਕ ਭਰਮ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਸਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਅਜੀਬ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਭਰਮ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਮਾਮੂਲੀ ਪਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵੇਰਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਭਿੰਨ ਸਨ। ਲੋਵੇਸਟੋਫਟ ਦੀ ਮਿਸ ਡਬਲਯੂ. ਕੈਪਲੇਨ ਨੇ ਲਿਖਿਆ,

"ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਅੰਤ ਵੱਲ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਨੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਕਮਰ ਤੱਕ ਇੱਕ ਨਕਾਬਪੋਸ਼ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖੀ।" ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੇ.ਜੀ. ਕੈਂਬਰਿਜ ਵਾਟ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਲਿਖਿਆ, "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭੂਤ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਦੋਵੇਂ ਆਦਮੀ ਘਰ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਬਾਹਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦੇ ਚੋਲੇ ਵਿੱਚ ਸਜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਵਾਂਗ ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਗੰਜਾ ਅਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤੋਂ ਗੁੰਦਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸੁਨਹਿਰੇ ਜਾਂ ਸਲੇਟੀ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਵਰਗਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਟਕ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਸਦਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਉਸਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਹ ਸਭ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਦੂਸਰੇ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣਗੇ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦੇ ਲੋਕ ਦਰਸ਼ਕਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਚਾਲ ਖੇਡ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਇੱਕ ਧੋਖਾ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਐਂਗਲੀਆ ਟੀਵੀ ਦੇ ਫਿਲਮ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦਿਖਾਉਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਗੰਭੀਰ ਸੀ।" ਇਹ ਸੀ। ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਸੈੱਟ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਸਵੀਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ - ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਇਸ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ।
ਹੁਣ ਤੱਕ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਤੇਈ ਲੋਕਾਂ ਨੇ - ਜਾਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕਤੀਹ ਲੋਕਾਂ ਨੇ - ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਦੇਖੀ ਸੀ, ਜਾਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਖੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਰ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਦਰਸ਼ਕ, ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕੇ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਫਿਲਮ

ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ, ਸਿਰਫ਼ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਕੁਝ ਦਿਲਚਸਪ ਸਵਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਕੀਤੇ: ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਭੂਤ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਕੀ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਚੋਣਵੇਂ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫੋਟੋ ਵੀ ਲਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਣ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਦੂਸਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੋਟੋ ਜਾਂ ਫਿਲਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ? ਨਾਲ ਹੀ, ਕੀ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਭੂਤ ਦਾ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਵਿਲੱਖਣ ਸੀ, ਜਾਂ ਕੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦਰਜ ਹਨ?
19 ਦਸੰਬਰ, 1969 ਦੇ ਲੰਡਨ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪੰਜ ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਨੇ ਕਲੋਜ਼-ਸਰਕਟ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਭੂਤ ਵਰਗੀ ਮੂਰਤੀ ਦੇਖੀ। "ਦੁਕਾਨ ਦੀਆਂ ਨੌਕਰਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਗਾਹਕ ਪੰਤਾਲੀ ਮਿੰਟਾਂ ਤੱਕ ਮੰਤਰਮੁਗਧ ਹੋ ਕੇ ਦੇਖਦੇ ਰਹੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਕੈਂਟ ਦੀ ਹਾਈ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਬੁਟੀਕ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਕਦੇ- ਕਦੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਹਿਲਾ ਕੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥ ਮਾਰਦਾ ਹੋਇਆ। ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਮੂਰਤੀ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਅੱਧੀ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬੁਟੀਕ ਦੀ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਤੋਂ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।" ਕਲੋਜ਼-ਸਰਕਟ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਭੂਤ ਵਰਗੀ ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਵਾਲੀ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੈਲੀ ਵ੍ਹਾਈਟ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਹਿ-ਕਰਮਚਾਰੀ, ਜੈਨੇਟ ਐਬਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਗਾਹਕ ਹੈ।" ਪਰ ਜੈਨੇਟ ਐਬਸ ਚਿੱਤਰ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਹਮਣੇ ਚਲੀ ਗਈ। ਦੂਜੀਆਂ ਨੌਕਰਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਐਂਡਰੀ ਵੇਲਰ, ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇਹ ਮੂਰਤੀ ਉੱਪਰ ਗਈ, ਇਹ ਇੱਕ ਧੁੰਦਲੇਪਣ ਵਿੱਚ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਗਈ।" ਇਹ ਘਟਨਾ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਾਪਰੀ। ਭਾਵੇਂ ਪੰਜ ਕੁੜੀਆਂ ਨੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉੱਪਰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਗਈਆਂ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ

ਨੂੰ ਇਹ ਖਾਲੀ ਮਿਲਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਈਆਂ ਅਤੇ ਸਕ੍ਰੀਨ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਭੂਤ ਫਿਰ ਉੱਥੇ ਸੀ। ਮੋਰਲੇ ਓਲਡ ਹਾਲ ਦੇ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦੇ ਉਲਟ, ਜੋ ਸਿਰਫ ਕੁਝ ਸਕਿੰਟਾਂ ਲਈ ਸਕ੍ਰੀਨ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ, ਕੈਂਟ ਦੇ ਚੈਥਮ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਸਟਰੀਟ ਦੀ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਔਰਤ, ਪੂਰੇ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਲਈ ਸਕ੍ਰੀਨ 'ਤੇ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਆਨੰਦ ਲੈ ਰਹੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਫੀਡਬੈਕ ਦੇਣ ਲਈ ਲਿਖਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਰਸ਼ਕ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦਾ ਆਕਾਰ ਸਕ੍ਰੀਨ 'ਤੇ ਬੋਲ ਰਹੇ ਦੋ ਅਸਲ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ: ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਛੋਟਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਰੂਥ ਪਲਾਂਟ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਭੂਤ ਦੀ ਦਿੱਖ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦਿਲਚਸਪ ਲੱਗੀ। ਉਸਨੇ ਲੰਡਨ ਦੇ ਦੋ ਹੋਰ ਮਾਧਿਅਮਾਂ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਇਸਦੀ ਪਛਾਣ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਟ੍ਰਿਕਸੀ ਐਲਿੰਗਮ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਭੂਤ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੂੰ "ਦੇਖਿਆ" ਅਤੇ ਰੂਥ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੇ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਨੂੰ ਚਾਲੀ ਨਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਚਾਲੀ ਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾ ਦਿੱਤਾ। ਜਾਰਜ ਸਾਊਥਾਲ, ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨੀਂਦ ਦਾ ਮਾਹਰ, ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਚਾਲੀ ਨੂੰ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਚਾਲੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸੈੱਟ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕਿਸੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਰਾਖਵਾਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੋਰਲੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਦੇ ਆਰਾਮ ਸਥਾਨ ਦੇ ਸਮਾਨ ਜਗ੍ਹਾ ਵਜੋਂ ਦੇਖਿਆ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮਿਸ ਪਲਾਂਟ ਜਾਰਜ ਸਾਊਥਾਲ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬੈਠੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸੁਧਾਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਰਿਵਾਜ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਮਠਾਠ ਜਾਂ ਬਿਸ਼ਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਿਆਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਮ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪਿਆਲੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾ ਕਰਨ। ਰੂਥ ਪਲਾਂਟ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵੀ

ਮਾਧਿਅਮਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੱਬੇ ਹੋਏ ਖਜ਼ਾਨੇ ਅਤੇ ਘਰ ਤੋਂ ਨੇੜਲੇ ਚਰਚ ਤੱਕ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਗੁਪਤ ਰਸਤਿਆਂ ਬਾਰੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਬਾਅਦ ਦੀ ਖੋਜ ਨੇ ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਖਜ਼ਾਨੇ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਇਹ ਅਜੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਖੋਜ ਜਾਰੀ ਹੈ।
ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਨਾਰਫੋਕ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਮੌਕਾ ਸਤੰਬਰ 1966 ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਨਿਰਮਾਤਾ ਨੇ ਇੱਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਫਿਲਮ ਲਈ ਸੰਭਾਵੀ ਥਾਵਾਂ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਮੋਰਲੇ ਓਲਡ ਹਾਲ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਰੂਥ ਪਲਾਂਟ ਨੂੰ ਸਾਰੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਕਿਹਾ: ਹਾਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨਾ, ਨੇੜੇ ਹੀ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਹੋਟਲ ਸੁਝਾਉਣਾ, ਐਂਗਲੀਆ ਟੀਵੀ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਦੇਖਣ ਦੀ ਸਾਡੀ ਇੱਛਾ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨਾ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ, ਸਥਾਨਕ ਪ੍ਰੈਸ ਨੂੰ ਸਾਡਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਣ ਦੇਣਾ
- ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਟੀਮ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਭੂਤ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਮਿਸ ਪਲਾਂਟ ਫਿਲਮ ਲਈ ਤਕਨੀਕੀ ਸਲਾਹਕਾਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੀ। (ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਫਿਲਮ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈ ਗਈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਰਮਾਤਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਫਾਰਮੈਟ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੇ ਜੋ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰੋਮਾਂਚਕ ਪਰ ਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦੱਸੇਗਾ।)
ਅਸੀਂ ਲੰਡਨ ਤੋਂ ਨੌਰਵਿਚ ਤੱਕ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਗਏ। ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਦੇ ਫਿਲਮ ਨਿਰਮਾਤਾ, ਗਿਲਬਰਟ ਕੇਟਸ, ਜੋ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਇਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਪਾ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਭੂਤਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਟੀਮ ਦੇ ਤੀਜੇ ਮੈਂਬਰ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਫਿਲਮ ਪਟਕਥਾ ਲੇਖਕ ਵਿਕਟਰ ਵੁਲਫਸਨ, ਨੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸੰਭਵ ਹਨ ਬਲਕਿ ਕਾਫ਼ੀ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਸਮੇਂ, ਬਹਿਸ ਇੰਨੀ ਗਰਮ ਹੋ ਗਈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਹੋਣ ਲੱਗੀ ਕਿ ਕੀ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਇਕੱਠੇ ਨੌਰਫੋਕ ਪਹੁੰਚ ਸਕਾਂਗੇ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਵਿਕਟਰ ਵੁਲਫਸਨ ਨੇ ਵਿਸ਼ਾ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ

ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਗਿਲ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾ ਸਕਾਂਗਾ। ਉਹ ਅਜੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ।" ਗਿਲ, ਜੋ ਹਰ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸੀ, ਮੁਸਕਰਾਇਆ। ਮੇਰੇ ਲਈ, ਮੈਂ ਸੋਚਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਿੰਨਾ ਸਿਆਣਾ ਸੀ।
ਰੂਥ ਪਲਾਂਟ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਨਾਰਫੋਕ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਬਿਤਾਉਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਮੇਰਾ ਨਿਰਮਾਤਾ ਦੋਸਤ "ਐਕਸ਼ਨ" ਦੇ ਇੰਨਾ ਨੇੜੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮੋਰਲੇ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ, ਵਿੰਡਮੰਡਹੈਮ ਦੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਐਬੇ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਰੁਕੀਏ। ਅਸੀਂ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਗੰਦੇ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ, ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਠੀਕ ਸਮੇਂ 'ਤੇ।
ਸਵੇਰੇ ਜਲਦੀ ਸੈਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਚਰਚ ਅਤੇ ਕਬਰਸਤਾਨ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਲੱਗ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਰੂਥ ਪਲਾਂਟ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਥਾਨਕ ਨਕਸ਼ੇ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀ। ਨੌਰਵਿਚ, ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਫਿਲਮ ਦੇਖਣੀ ਸੀ, ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਨੌਂ ਮੀਲ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੋਰਲੇ ਓਲਡ ਹਾਲ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਬਾਰਾਂ ਮੀਲ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ।
ਇਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਪਿੰਡ ਲਈ ਵਾਈਮੰਡਹੈਮ ਐਬੇ ਚਰਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਇਮਾਰਤ ਸੀ। ਬਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਵਿਲੀਅਮ ਡੀ'ਐਲਬਿਨੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਇੰਗਲੈਂਡ ਉੱਤੇ ਨੌਰਮਨ ਹਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਵਾਈਮੰਡਹੈਮ ਦਾ ਸ਼ਹਿਰ ਅਤੇ ਜਾਗੀਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੋਰ-ਲੇ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਨੇ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਮਠਾਠ ਅਤੇ ਬਾਰਾਂ ਬੇਨੇਡਿਕਟਾਈਨ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮੱਠ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ। ਕਾਲੇ ਚੋਗੇ ਵਾਲੇ ਬੇਨੇਡਿਕਟਾਈਨ ਸਾਰੇ ਧਾਰਮਿਕ ਭਾਈਚਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਕੁਲੀਨ ਅਤੇ ਅਮੀਰ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਹ ਅਕਸਰ ਗਰੀਬ ਅਤੇ ਆਮ ਧਾਰਮਿਕ ਭਾਈਚਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਟਕਰਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਲੀਅਮ ਦੇ ਭਰਾ, ਰਿਚਰਡ, ਨੂੰ ਹਰਟਫੋਰਡਸ਼ਾਇਰ ਵਿੱਚ ਸੇਂਟ ਐਲਬਨਜ਼ ਦਾ ਮਠਾਠ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਬੇਨੇਡਿਕਟਾਈਨ

ਮੱਠਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਵਾਈਮੰਡਹੈਮ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ, ਸੇਂਟ ਐਲਬਨਜ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਮੱਠ ਸੀ।
"ਪਰ ਦੋ ਮੱਠਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧ ਕਦੇ ਵੀ ਸੁਹਿਰਦ ਨਹੀਂ ਰਹੇ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਈਰਖਾ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਉਦੋਂ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋਈ ਜਦੋਂ 1448 ਵਿੱਚ ਵਾਇਮੰਡਹੈਮ ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਮੱਠ ਬਣ ਗਿਆ," ਰੈਵਰੈਂਡ ਜੇ. ਜੀ. ਟੈਂਸਲੇ ਥਾਮਸ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ, 'ਹਿਸਟਰੀ ਆਫ਼ ਵਾਇਮੰਡਹੈਮ ਐਬੇ' ਵਿੱਚ ਲਿਖਦੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਮੋਰਲੇ ਓਲਡ ਹਾਲ ਦੀ ਛੋਟੀ ਯਾਤਰਾ ਲਈ ਇੱਕ ਗੱਡੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਸਭ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ।
ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ, ਝਾੜੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਝਾੜੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਉਸਦੇ ਬਾਅਦ ਉੱਚੇ ਦਰੱਖਤ - ਦਰੱਖਤ ਜੋ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਅਤੇ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅਛੂਤੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਇੱਥੇ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਜੰਗਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਗ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸੜਕ ਮੋੜ 'ਤੇ ਮੁੜਦੀ ਸੀ, ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਨਿਗਲ ਲੈਣਗੇ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਲੱਕੜੀ ਦੇ ਪੁਲ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਅਤੇ ਬਦਬੂਦਾਰ ਖਾਈ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਇੱਟਾਂ ਦੀ ਕੰਧ ਸੀ, ਜੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੌਦਿਆਂ ਨਾਲ ਢੱਕੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਦੂਜੀ, ਅੰਦਰੂਨੀ ਖਾਈ ਸੀ; ਬਾਹਰੀ ਖਾਈ ਹੋਰ ਪਿੱਛੇ ਸੀ ਅਤੇ ਅੱਜ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸੈਕਸਨ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਰੱਖਿਆਤਮਕ ਢਾਲ ਸੀ। ਕਾਰ ਲਾਲ ਇੱਟ ਨਾਲ ਬਣੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੁਕੀ, ਜੋ ਕਿ ਸਤਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਸਲੇਟੀ-ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦੀਆਂ ਸ਼ਿੰਗਲਾਂ ਨਾਲ ਢੱਕੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਕੰਧ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਅਜੇ ਵੀ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਖਾਈ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੋ ਬਹੁਤ ਉੱਚੇ ਦਰੱਖਤ ਸਨ, ਜੋ ਮੋਰਲੇ ਓਲਡ ਹਾਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਦਿੱਖ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਹਾਲ ਤਿੰਨ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਉੱਚਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜੋ ਮਾਲਕ ਦੀ ਇੱਕ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੁਨਰ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਖੰਡਰ ਵਜੋਂ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸੁੰਦਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਹਾਲ ਕੀਤੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ

ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ, ਜਿੱਥੇ ਕਦੇ ਕੋਟਰਿਲ ਪਰਿਵਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਹਵੇਲੀ ਦਾ ਬਹੁਤਾ ਹਿੱਸਾ ਅਜੇ ਵੀ ਰਹਿਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੁਝ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਨੰਗੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਕੁਝ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਸਨ, ਜੋ ਦੰਦਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਰਾਖਸ਼ਾਂ ਵਾਂਗ ਮਹਿਮਾਨ ਵੱਲ ਘੂਰ ਰਹੇ ਸਨ।
ਰੂਥ ਪਲਾਂਟ ਨੇ ਮੇਰੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੌਰਾਨ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਮੁੱਖ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਮੌਜੂਦ ਰਹਿਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਉੱਪਰ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ - ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਟੂਅਰਟ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਇਮਾਰਤ। ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਫ੍ਰੈਂਕ ਵਾਰਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਲਗਭਗ ਸੱਤਰ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਨੇੜਲੇ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਝੌਂਪੜੀ ਦਾ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਸਿਰੇ ਤੱਕ ਸੁੰਦਰ ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ: ਫ੍ਰੈਂਕ ਵਾਰਨ ਇੱਕ ਸਮਰਪਿਤ ਮਾਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਹੈ। ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਵਾਂਗ, ਉਸ ਕੋਲ "ਚਿੱਤਰਹੀਣਤਾ" ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਲਤੂ ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਦੇਖਣਾ ਅਤੇ ਛੂਹਣਾ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯਾਦ ਹੈ। ਪਰ ਮੋਰਲੇ ਓਲਡ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖੀ ਭੂਤ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਕਹਾਣੀ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, "ਅਤੇ ਘਰ ਦੀ ਔਰਤ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਕਾਸ਼ ਤੂੰ ਉਸ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘਾਹ ਕੱਟੇਂ; ਉਹ ਟੁਕੜੇ ਮੈਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦੇ ਸਨ।' ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਕਟਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਦਿਨ ਸੀ, ਧੁੱਪ ਵਾਲਾ। ਅਚਾਨਕ, ਠੀਕ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ, ਮੇਰੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ, ਬਿਲਕੁਲ ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਂਗ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਲੰਮੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਦੇ ਹਰ ਵੇਰਵੇ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਉਹੀ ਰਿਹਾ।

ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਨਹੀਂ ਹਿੱਲੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸੋਚਿਆ, 'ਮੈਂ ਇਹ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਮੈਂ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਦੇ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕੰਮ ਕਰਨ ਜਾਵਾਂਗਾ।' ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਖੈਰ, ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਨੌਕਰਾਣੀ ਨਾਲ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਗੱਲ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ: ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਦੂਜੀ ਔਰਤ ਕੌਣ ਹੈ?'" "'ਖੈਰ,' ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, 'ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਔਰਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਹੈ।' ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।"
ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨੌਕਰਾਣੀ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਡਰ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਹਾਲ ਦੀ ਮਾਲਕਣ, ਲੇਡੀ ਆਇਰਨਸਾਈਡ ਨੇ ਮਾਲੀ ਨੂੰ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ। ਲੇਡੀ ਆਇਰਨਸਾਈਡ ਦੇ ਵਿਰੋਧ 'ਤੇ, ਮਾਲੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।" ਇਹ ਜੰਗ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਲੇਡੀ ਆਇਰਨਸਾਈਡ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰ ਰੱਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲੱਗਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਮਾਲੀ ਨੂੰ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਉਸ ਮਾਦਾ ਭੂਤ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਿਆ?"
"ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਦੂਜੀ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਿਆ, ਜਿਹੜੀ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਨੌਕਰਾਣੀ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹੀ ਔਰਤ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਨੌਕਰਾਣੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਾਦਾ ਕਾਲਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਖ਼ਤ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਪੈਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਿਆ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟ ਸਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਪੈਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਿਆ।"

ਗੋਰਡਨ ਆਰਮਸਟ੍ਰਾਂਗ ਲੰਡਨ ਤੋਂ ਮੋਰਲੇ ਓਲਡ ਹਾਲ ਵਿਖੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਮੇਰੀ ਦੂਜੀ ਫੇਰੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ, ਜੁਲਾਈ 1965 ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੋਰਲੇ ਲਈ ਰਾਤ ਭਰ ਲਈ ਲਿਫਟ ਲਈ ਸੀ। ਗਲੀ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਤੁਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ - ਇਹ ਲਗਭਗ 2 ਵਜੇ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਭੂਤ ਹੈ, ਜਾਂ ਭੂਤ ਦੀਆਂ ਅਫਵਾਹਾਂ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਡਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਿਆ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਫਲੈਸ਼ਲਾਈਟ ਨਾਲ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬਿੱਲੀ ਵਾਂਗ ਇੱਕ ਡੰਡੀ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਡੰਡੀ 'ਤੇ ਛਾਲ ਮਾਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਬਿੱਲੀ ਦੇਖੀ?"
"ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਕੋਈ ਬਿੱਲੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਕੱਲਾ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸਾਹ ਲੈਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਫਰਸ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਸਿਰਫ਼ ਬੀਮ ਸੀ, ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਆਵਾਜ਼ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ।"
"ਸਾਹ ਲੈਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਕਿਵੇਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ?"
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਾਹ ਲੈਂਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ।
"ਤੁਸੀਂ ਅੱਗੇ ਕੀ ਕੀਤਾ?"
"ਮੈਂ ਉੱਪਰਲੀਆਂ ਮੰਜ਼ਲਾਂ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਹਨੇਰਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਮਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਕੰਧ ਨਾਲ ਝੁਕ ਕੇ ਉੱਪਰ ਸੌਂ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਦੋ ਘੰਟੇ ਸੁੱਤਾ ਰਿਹਾ। ਹਵਾ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਾਗਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵਾਪਸ ਸੌਂ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਜਾਗਿਆ,

ਤਾਂ ਲਗਭਗ ਸਵੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਜਾ ਕੇ ਘਰ ਦੀ ਹੋਰ ਭਾਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਹ ਕਮਰਾ ਲੱਭਿਆ ਜਿੱਥੋਂ ਆਵਾਜ਼ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਸੋਫੇ ਵਰਗਾ ਕੁਝ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਲੇਟ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੋ ਘੰਟੇ ਹੋਰ ਸੁੱਤਾ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਕਮਰੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੁੱਤਾ ਸੀ।"
ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਰੂਥ ਪਲਾਂਟ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜਿਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਆਰਮਸਟ੍ਰਾਂਗ ਨੇ ਭਾਰੀ ਸਾਹ ਲੈਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ, ਉਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਨਾਰਵੇ ਤੋਂ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਸਹੇਲੀ ਨੇ ਵੀ ਸਾਹ ਲੈਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮਰਦ ਹੋਵੇ।
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦੇ ਅਮਲੇ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਦਿਖਾਈ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਸ਼ੂਟਿੰਗ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਿੱਥੇ ਤੀਹ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲੇ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ।
ਫਿਰ ਵੀ, ਮੋਰਲੇ ਵਿਖੇ ਦੋ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਮੈਨੂੰ ਦਿਲਚਸਪ ਬਣਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਇਹ ਪੂਰੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬਹਿਸ ਵਾਲੇ ਸਥਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਈ ਯੁੱਗਾਂ ਦੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਛਾਪ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਰਹੀ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਆਈਸਨੀ ਲੋਕ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਰਾਣੀ, ਬੋਆਡੀਸੀਆ, ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਰੋਮੀਆਂ ਨਾਲ ਲੜੀ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਸੈਕਸਨਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਗੜ੍ਹ ਬਣਾਇਆ, ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਅਨਮੋਲ ਖਜ਼ਾਨਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਦੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। "ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਨੂੰ ਮੋਰਲੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਸੈਕਸਨ ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਭੰਡਾਰ ਮਿਲਿਆ," ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਰੂਥ ਪਲਾਂਟ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ। ਸਕੈਂਡੇਨੇਵੀਅਨ ਰੇਡਰਾਂ ਨੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ: ਮੋਰਲੇ ਵਿੱਚ "ਮੋਰ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਨਾਰਵੇਈ

ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ "ਮਾਂ" ਹੈ। 1066 ਵਿੱਚ, ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਸਰਵੇਖਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ, ਜਿਸਨੂੰ ਡੋਮਸਡੇ ਬੁੱਕ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮੋਰਲੇ ਨੂੰ ਵਿਲੀਅਮ ਡੀ ਵਾਰੇਨ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਨੌਰਮਨ ਬੈਰਨ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਹੇਸਟਿੰਗਜ਼ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਡੋਮਸਡੇ ਬੁੱਕ ਇਹ ਵੀ ਦਰਜ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਇੱਕ ਪੁਜਾਰੀ ਅਤੇ ਪੰਜ ਫ੍ਰੀਮੈਨ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਜਾਗੀਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵਾਰਨ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਮੋਰਲੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ 1545 ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਰੋਮਨ ਕੈਥੋਲਿਕ ਮਾਰਟਿਨ ਸੇਡਲੀ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਇਸਨੂੰ 1789 ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਿਆ, ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਵੰਸ਼ ਲਾਈਨ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ। ਇਹ ਘਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰੂਥ ਪਲਾਂਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, 1836 ਦੀ ਨਾਰਫੋਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸਨੂੰ "ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਖਾਈ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਇੱਕ ਫਾਰਮਹਾਊਸ" ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। 1864 ਦੀ ਵ੍ਹਾਈਟ ਦੀ ਨਾਰਫੋਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਇੱਕ ਗ੍ਰੈਬਰ ਬ੍ਰਾਊਨ ਨੂੰ ਜਾਗੀਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਸੂਚੀਬੱਧ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੋਰਲੇ ਓਲਡ ਹਾਲ ਨੂੰ "ਇੱਕ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥਨ ਘਰ ਜਿਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਖਾਈ ਹੈ, ਹੁਣ ਇੱਕ ਫਾਰਮਹਾਊਸ ਵਜੋਂ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ" ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੇ ਨਾਇਕ ਜਨਰਲ ਲਾਰਡ ਆਇਰਨਸਾਈਡ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕੋਟਰਿਲ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾਰਫੋਕ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕੇ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਹੋਰ ਖੋਜ ਰੂਥ ਪਲਾਂਟ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਨੇ ਭਿਕਸ਼ੂ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ, ਇਤਿਹਾਸਕ ਸੂਝ ਜਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਜਲਦੀ ਹੀ ਨੇੜਲੇ ਵਿਮੰਡਹੈਮ ਐਬੇ ਦੇ ਇੱਕ ਮਠਾਠ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਪਰਦਾਫਾਸ਼ ਕੀਤਾ। "ਮੈਂ ਇਸ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੱਥ ਦਾ ਪਰਦਾਫਾਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇੱਕ ਮਠਾਠ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਗਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੰਨਾ ਹਿੰਸਕ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਜੰਜ਼ੀਰਾਂ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ

ਅਤੇ ਬਿਨਹੈਮ ਪ੍ਰਾਇਰੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਸੇਂਟ ਐਲਬਨਜ਼ ਐਬੇ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਰਿਕਾਰਡ ਰੱਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।"
ਮੈਂ ਰੂਥ ਨੂੰ ਉਹ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ।
ਰੂਥ ਨੂੰ ਲੰਡਨ ਦੀ ਇੱਕ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੁਰਲੱਭ ਕਿਤਾਬ ਮਿਲੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਦਰੀ ਦੁਆਰਾ ਸੇਂਟ ਐਲਬੰਸ ਐਬੇ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ 'ਤੇ ਨੋਟਸ ਸਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਾਈਮੰਡਹੈਮ ਦੇ ਮਠਾਰੂ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਡੀ ਲੈਂਗਲੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੀ। "ਵਾਈਮੰਡਹੈਮ ਵਿਖੇ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦਿਆਂ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਾਗਲ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸੇਂਟ ਐਲਬੰਸ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾ ਲਿਆ ਗਿਆ," ਰੂਥ ਪਲਾਂਟ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। "ਉਹ ਲਗਭਗ 1130 ਤੱਕ ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਮੋਰਲੇ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਦਸ ਮੀਲ ਦੂਰ ਬਿਨਹੈਮ ਪ੍ਰਾਇਰੀ ਵਿੱਚ ਜੰਜ਼ੀਰਾਂ ਨਾਲ ਮਰ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਪਾਗਲ ਐਬੋਟ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਡੀ ਲੈਂਗਲੀ ਭੂਤੀਆ ਭਿਕਸ਼ੂ ਹੈ।" ਮੋਰਲੇ ਦੇ ਦੋ ਭੂਤਾਂ 'ਤੇ ਹੋਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ, ਰੂਥ ਲੇਡੀ ਆਇਰਨਸਾਈਡ ਨੂੰ ਮਿਲੀ, ਜੋ ਹੈਂਪਟਨ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਰਿੱਕੀ ਕੋਟਰਿਲ ਨੂੰ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਵਾਲੇ ਪਹਿਲੂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ," ਰੂਥ ਪਲਾਂਟ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ। "ਪਰ ਉਸਨੇ ਮੇਰਾ ਸਵਾਗਤ 'ਉਸ ਪਿਆਰੀ ਮੋਰਲੀ ਅਤੇ ਉਸ ਪਿਆਰੀ ਔਰਤ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਕੇ ਕੀਤਾ ਜੋ ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਬਾਹਰ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੈ।' ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਕਦੇ ਉੱਥੇ ਗਈ ਹਾਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਵਾਲੇ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ।"

ਪਰ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਰਹੱਸਮਈ ਔਰਤ ਕੌਣ ਸੀ? ਰੂਥ ਪਲਾਂਟ ਨੇ ਐਂਗਲੀਆ ਟੀਵੀ ਨੂੰ ਲੇਡੀ ਆਇਰਨਸਾਈਡ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਪੱਤਰ ਦਿਖਾਏ। ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਚਾਦਰ ਵਿੱਚ ਢੱਕੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਰਹੱਸਮਈ ਔਰਤ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਲੇਡੀ ਆਇਰਨਸਾਈਡ ਨੇ ਇਹ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਐਨੀ ਸ਼ੈਲਟਨ, ਮੈਰੀ ਟਿਊਡਰ ਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਮਰਥਕ ਦੀ ਧੀ, ਨੂੰ ਮੰਨ ਲਿਆ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਰੂਥ ਪਲਾਂਟ ਨੂੰ ਇਹ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਕੈਥੋਲਿਕ ਹੋਣ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ "ਹੇਲ ਮੈਰੀ" ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸੁਣੀ।
"ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਲੇਡੀ ਆਇਰਨਸਾਈਡ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉੱਥੇ ਗਏ ਸਨ, ਤਾਂ ਫਰੈਂਕ ਵਾਰਨ ਦੇ ਭਰਾ, ਗਾਈ, ਜੋ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਖੇਤੀ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਬੁੱਢਾ ਭਿਕਸ਼ੂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਵੱਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।' ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਫਰੈਂਕ ਵਾਰਨ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੇ ਗਏ ਤਾਬੂਤ ਦੇ ਢੱਕਣ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ।"
ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਰੂਥ ਪਲਾਂਟ ਫਰੈਂਕ ਵਾਰਨ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਯਾਦ ਆਈ ਜਦੋਂ ਲਾਰਡ ਆਇਰਨਸਾਈਡ ਇੱਕ ਦਿਨ ਘਰੋਂ ਇੱਕ ਤਾਬੂਤ ਦਾ ਪੱਥਰ ਦਾ ਢੱਕਣ ਚੁੱਕ ਕੇ ਬਾਹਰ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ, "ਇਹ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦਾ ਸੀ।"
ਪਰ ਲੇਡੀ ਆਇਰਨਸਾਈਡ ਨੇ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਖੁਦਾਈ ਦੌਰਾਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਰਗਾਕਾਰ ਪੱਥਰ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਰੋਮਨ ਅੱਖਰ ALBINI ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਵਾਈਮੰਡਹੈਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਐਲਬਿਨੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇੱਕ ਨੌਰਮਨ ਬੈਰਨ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਰੰਡਲ ਦਾ ਅਰਲ ਅਤੇ ਫਿਰ ਨਾਰਫੋਕ ਦਾ ਡਿਊਕ ਬਣਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਸਵਾਲ ਉੱਠਦਾ ਹੈ: ਕੀ ਇਹ ਐਲਬਿਨੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਚੈਪਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੀ ਮੋਰਲੇ ਵਾਈਮੰਡਹੈਮ ਐਬੇ ਅਤੇ ਬੇਨੇਡਿਕਟਾਈਨ ਆਰਡਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ? ਤਾਂ ਕਹਾਣੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ: ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਇੱਕ ਟਿਊਡਰ ਔਰਤ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਸ ਗਈ ਸੀ, ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਬਦਲਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਬਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ, ਪਾਗਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ,

ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਤੋਂ ਦਸ ਮੀਲ ਦੂਰ ਜੰਜ਼ੀਰਾਂ ਨਾਲ ਮਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਉੱਥੇ ਆਪਣਾ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਸੀ - ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ, ਭਾਵੇਂ ਸਵੈ-ਰੱਖਿਆ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਹਥਿਆਰ ਵਜੋਂ ਵਰਤਣਾ, ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਗੰਭੀਰ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਕੀ ਅਪਰਾਧ ਨੇ ਖੁਦ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਡੀ ਲੈਂਗਲੇ ਨੂੰ ਪਾਗਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਕੀ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਪਾਗਲਪਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਸੀ?

*125
ਪੌਲੀ ਆਈਲੈਂਡ (ਦੱਖਣੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ) ਦਾ ਸਲੇਟੀ ਆਦਮੀ
ਕੋਲੰਬੀਆ, ਦੱਖਣੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਸੁਜ਼ਨ ਡੀ. ਦਾ ਜਨਮ ਟੈਕਸਾਸ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਅਠਾਈ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਅਤੇ ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੇ ਮਾਪੇ ਦੱਖਣੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਚਲੇ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੋਂ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੁਜ਼ਨ ਤਿੰਨ ਭੈਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਹੈ। ਉਹ ਰਾਜ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੋਲੰਬੀਆ ਚਲੀ ਗਈ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਅਸਧਾਰਨ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸਟੇਟ ਬੋਰਡਿੰਗ ਸਕੂਲ ਦੇ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਬਣੇ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੁਜ਼ਨ ਸਤਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਦੋ ਸਾਲ ਉੱਥੇ ਰਹੀ। ਉਹ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪਿਛੋਕੜ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਉਸਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਦਿਲਚਸਪੀ ਕੁਝ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸੀ।
ਸੂਜ਼ਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਪਹਿਲੀ ਪੂਰੀ ਘਟਨਾ ਉਦੋਂ ਵਾਪਰੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਰਾਤ ਆਪਣੀ ਦਾਦੀ ਕੋਲ ਬਿਤਾਈ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਸੁਜ਼ਨ ਸੀ। ਰਾਤ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਨੇ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਦਾਦੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ, ਕੇਨੇਥ ਨੇ ਉਸਨੂੰ

ਸੁਪਨੇ ਤੋਂ ਜਗਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੁਖਦਾਈ ਖ਼ਬਰ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਦਾਦੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਰਾਤ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਮਰ ਗਈ ਸੀ।
ਉਸਦਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੋਂ ਹੀ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ 1967 ਵਿੱਚ ਦਿਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਪੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਿੰਤਤ ਸੀ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਛੋਟਾ ਪੁੱਤਰ ਮਾਰਚ 1968 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦਾ ਹੋਇਆ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਬਿਲਕੁਲ ਸਿਹਤਮੰਦ ਜਾਪ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਬਿਮਾਰੀ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਜਨਮਦਿਨ ਮਨਾਉਣ ਤੋਂ ਦੋ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਾਗ ਪਈ, ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸਿਹਤ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਤ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਗੇ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸਿਹਤ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਫ਼ੋਨ ਕਰੇ। ਉਸ ਦੁਪਹਿਰ ਹਸਪਤਾਲ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।
ਸੁਜ਼ਨ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਜੋਅ ਐੱਫ. ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਕਾਲਜ ਫੁੱਟਬਾਲ ਦਾ ਸ਼ੌਕੀਨ ਸੀ। ਜੋਅ ਐੱਫ. ਦਾ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਸੁਜ਼ਨ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਸਾਊਥ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦਾ ਇੱਕ ਮੈਚ ਦੇਖਣ ਗਏ। ਇਹ 1968 ਦੀ ਪਤਝੜ ਸੀ। ਆਪਣੀਆਂ ਸੀਟਾਂ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ, ਸੁਜ਼ਨ ਨੇ ਸਟੇਡੀਅਮ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਵੱਲ ਮੋੜ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਉਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਬੈਠਣ ਲਈ ਕੁਝ ਪਲ ਲੱਗ ਗਏ। ਉੱਥੇ, ਉਸ ਤੋਂ ਅੱਠ ਫੁੱਟ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਉਸਦਾ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਿਤਾ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਆਮ

ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬੋਲਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਨਾ ਦੱਸਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਉਸ ਪਾਸੇ ਮੋੜਿਆ ਜਿੱਥੋਂ ਉਹ ਆਇਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਿਆ। ਇਸ ਵਾਰ, ਉਸਦਾ ਜੀਵਨ ਭਰ ਦਾ ਦੋਸਤ, ਜੋਅ ਐੱਫ., ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਸੀਟਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਤੁਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਸੁਜ਼ਨ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖਣ ਦਾ ਵਧੀਆ ਮੌਕਾ ਸੀ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਹੁਣ ਵੀ ਓਨੇ ਹੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਜਾਪਦੇ ਸਨ ਜਿੰਨੇ ਉਦੋਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣਦੀ ਸੀ।
ਸੁਜ਼ਨ ਡੀ. ਦੀ ਇੱਕ ਮਾਸੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫਰੈੱਡ ਵੀ. ਹੈ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ ਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜੋ ਕਿ ਕਾਫ਼ੀ ਅਚਾਨਕ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਹੀ ਦੋਵਾਂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਅਲੌਕਿਕ ਅਨੁਭਵ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫਰੈੱਡ ਵੀ. ਵੀ ਸਾਊਥ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫੁੱਟਬਾਲ ਮੈਚ ਦੇਖਣ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਸੁਜ਼ਨ ਦੇ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਚ ਵੱਖਰਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀਆਂ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਸੁਜ਼ਨ ਨੂੰ ਫੁੱਟਬਾਲ ਮੈਚ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਸਲ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵੀ. ਨੇ ਆਪਣੀ ਭਤੀਜੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਫੁੱਟਬਾਲ ਮੈਚ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਵੀ ਦੋ ਮਰੇ ਹੋਏ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਖੇਡ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵੀ. ਲਈ, ਇਹ ਇੱਕ ਸੰਕੇਤ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਪਤੀ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤਿੰਨੋਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਦੋਸਤ ਸਨ। ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ, ਉਹ ਸਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।

ਉਦੋਂ ਤੋਂ, ਸੁਜ਼ਨ ਡੀ. ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਕਈ ਵਾਰ ਸੁਣੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਅਕਸਰ ਦਖਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਸੁਜ਼ਨ ਆਪਣਾ ਗੁੱਸਾ ਗੁਆਉਣ ਜਾਂ ਗਲਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ, ਉਹ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ।

* * *

ਦੱਖਣੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਦੇ ਨੀਵੇਂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਪਾਵਲੀਜ਼ ਟਾਪੂ ਦਾ "ਗ੍ਰੇ ਮੈਨ" ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਥਾਨਕ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰੇਤ ਦੇ ਟਿੱਬਿਆਂ ਤੋਂ ਸਮੁੰਦਰ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਤੂਫਾਨ ਨੇੜੇ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਤਬਾਹੀ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਾਵਲੀਜ਼ ਟਾਪੂ ਦੇ "ਗ੍ਰੇ ਮੈਨ" ਦੀ ਹੋਂਦ ਹੀ ਇੱਕ ਰਹੱਸ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। 1962 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਵਰਥ ਗੇਟਵੁੱਡ ਦੀ ਕਿਤਾਬ, "ਏ ਪਰਸੀਪਟਿਵ ਸਰਵੇ ਆਫ਼ ਸਾਊਥ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਭੂਤ" ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਅਸਲ ਪਰਸੀਵਲ ਪਾਵਲੀਜ਼ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਟਾਪੂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਇਸਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮਿਸਟਰ ਗੇਟਵੁੱਡ ਇਸ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦੇ ਮੂਲ ਦੇ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਰੋਮਾਂਟਿਕ ਬਿਰਤਾਂਤ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਜੋ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ ਮੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਕਾਰੋਬਾਰ ਲਈ ਨਿਊਯਾਰਕ ਗਿਆ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਜਹਾਜ਼ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਡੁੱਬ ਗਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਮੁਟਿਆਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਪਤੀ ਨਾਲ ਪਾਵਲੀਜ਼ ਟਾਪੂ 'ਤੇ ਸੈਟਲ ਹੋ ਗਈ। ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਹੀ ਨੌਜਵਾਨ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਡੁੱਬਣ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸਾਬਕਾ ਮੰਗੇਤਰ ਦੇ ਇੱਕ ਨੌਕਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਬਚਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਨੇੜਲੇ ਬੀਚ 'ਤੇ ਡੁੱਬ ਕੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ। ਇਹ ਸਭ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੀਏ, ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਗ੍ਰੇ ਮੈਨ 1822 ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ। ਸ਼੍ਰੀ ਗੇਟਵੁੱਡ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਆਈਲੀਨ ਵੀਵਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਰਾਂਡੇ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦੇਖੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਲੇਟੀ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਧੁੰਦਲੀ ਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਵਰਾਂਡੇ 'ਤੇ ਰਹੱਸਮਈ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹਦੇ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇ।
ਵਿਲੀਅਮ ਕੋਲਿਨਜ਼ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਵਪਾਰੀ, ਜੋ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਦੱਖਣੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਦੇ ਲੋਕ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਬਦਨਾਮ ਹਰੀਕੇਨ ਹੇਜ਼ਲ ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਲਹਿਰਾਂ ਦੇਖਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਰੇਤ ਦੇ ਟਿੱਬਿਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਸਮੁੰਦਰ ਵੱਲ ਦੇਖਦਿਆਂ ਦੇਖਿਆ। ਕੋਲਿਨਜ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਗੁਆਂਢੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਲਹਿਰਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਆਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਅਜਨਬੀ ਨੇ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ, ਕੋਲਿਨਜ਼ ਇਸ ਬਾਰੇ ਭੁੱਲ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਅਜਨਬੀ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੌਸਮ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਤੂਫਾਨ ਨੇ ਰਸਤਾ ਬਦਲ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਟੱਕਰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਕੋਲਿਨਜ਼ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਉਸ ਰਾਤ ਸੌਂ ਗਏ, ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਬੁਰਾ ਸਮਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਵੇਰੇ 5 ਵਜੇ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਦਸਤਕ ਨਾਲ ਜਾਗਿਆ। ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਤੇਜ਼ ਹਵਾ ਕਾਰਨ ਘਰ ਹਿੱਲਦਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਅਜਨਬੀ ਆਪਣੇ ਵਰਾਂਡੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਭੂਰਾ ਮੱਛੀ ਫੜਨ ਵਾਲੀ ਟੋਪੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਮ ਕੰਮ ਵਾਲੀ ਕਮੀਜ਼ ਅਤੇ ਪੈਂਟ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ, ਸਾਰੇ ਸਲੇਟੀ। ਆਦਮੀ ਨੇ ਕੋਲਿਨਜ਼ ਨੂੰ ਬੀਚ ਤੋਂ ਉਤਰਨ

ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਤੂਫਾਨ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੋਲਿਨਜ਼ ਨੇ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਲਈ ਉੱਪਰ ਭੱਜਿਆ। ਤੂਫ਼ਾਨ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੋਲਿਨਜ਼ ਉਸ ਆਦਮੀ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਲੱਗਾ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਟਾਪੂ ਛੱਡਣ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਦੇ ਕਿਸੇ ਗੁਆਂਢੀ ਕੋਲ ਉਸਦੇ ਵਰਣਨ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਮਹਿਮਾਨ ਸੀ। ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਟੇਟ ਹਾਈਵੇਅ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਉਂਦੇ ਜਾਂ ਜਾਂਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਰਸਤਾ ਸੀ: ਦਲਦਲ ਉੱਤੇ ਪੁਲ।

*126
ਭੂਤਿਆ ਹੋਇਆ ਵੈਸਟਓਵਰ (ਵਰਜੀਨੀਆ)
ਇੱਕ ਅਪਵਾਦ ਦੇ ਨਾਲ, ਵਰਜੀਨੀਆ ਨਾਲੋਂ ਜਨਤਕ ਚੇਤਨਾ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਹੋਰ ਰਾਜ ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰੁੱਝਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ, ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹਵੇਲੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਯੁੱਗ ਦੀਆਂ ਹਨ, ਭੂਤਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਪਸੰਦੀਦਾ ਨਿਵਾਸ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਜਨਤਕ ਧਾਰਨਾ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਅਪਵਾਦ ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਹਵੇਲੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਤੂਫਾਨੀ ਚੱਟਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਢਲਾਣਾਂ 'ਤੇ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਥਿਤ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕਪਤਾਨਾਂ ਦੇ ਭੂਤ ਅਜੇ ਵੀ ਤੂਫਾਨਾਂ ਦੌਰਾਨ ਘੁੰਮਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਬੇਖ਼ਬਰ ਯਾਤਰੀ ਦੀ ਰੀੜ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ ਨੂੰ ਕੰਬਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ, ਇਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਜੋ ਅਣਜਾਣ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕਪਤਾਨ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭੂਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਹਵੇਲੀਆਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਪਰ ਵਰਜੀਨੀਆ, ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਂਗਲੋ-ਸੈਕਸਨ ਵਸਨੀਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਸਾਇਆ ਗਿਆ ਘੋੜੇ ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ ਖੇਤਰ, ਕਈ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਇੰਗਲੈਂਡ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਮਿਲਦਾ ਜੁਲਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਅਤੇ ਬਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹੱਸਮਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਭੂਤ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ-ਜੁਲਦੇ ਹਨ। ਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਅਤੇ ਇਨਕਲਾਬੀ ਯੁੱਧ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਨੇਤਾਵਾਂ ਦਾ ਘਰ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਵਰਜੀਨੀਆ ਨੂੰ ਲਗਭਗ "ਯੂਨੀਅਨ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਰਾਜ" ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਮਰੀਕਾ ਕੋਲ ਇੱਕ ਕੁਲੀਨ ਰਾਜ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜੇ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਕੁਝ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਹੋਇਆ, ਵਰਜੀਨੀਆ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਜਗੀਰੂ ਜਾਗੀਰਦਾਰੀ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅੱਜ ਵੀ ਇਸਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਘਰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੇਰਾਂ ਕਲੋਨੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਹ ਪਹਿਲਾ ਕਿਵੇਂ ਵਧਿਆ-ਫੁੱਲਿਆ। ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਬਾਗ ਜੋ ਕਦੇ ਇਹਨਾਂ ਘਰਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ-ਰਹਿਤ ਸਨ ਹੁਣ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਇਹ ਘਰ ਵਰਜੀਨੀਆ ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਪਰੰਪਰਾ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਭਾਵਨਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵਧਦੇ-ਫੁੱਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦਰਅਸਲ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਘਰਾਂ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖਸਤਾ ਹਾਲਤ ਕਾਰਨ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਕੁਝ ਇਮਾਰਤਾਂ ਹਨ ਜੋ ਸਮੇਂ ਦੀ ਪਰੀਖਿਆ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸਤਾਰ੍ਹਵੀਂ ਜਾਂ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅੱਜ ਤੱਕ ਲਗਭਗ ਬਰਕਰਾਰ ਹਨ।
ਇਹਨਾਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਜੇਮਜ਼ ਨਦੀ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਵੈਸਟਓਵਰ ਅਸਟੇਟ ਹੈ। ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ 1730 ਵਿੱਚ ਰਿਚਮੰਡ ਦੇ ਸੰਸਥਾਪਕ ਵਿਲੀਅਮ ਬਾਇਰਡ II ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ 11,000 ਏਕੜ ਖੇਤ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਰਸਮੀ ਬਾਗ਼ ਜਨਤਾ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹਨ, ਪਰ ਘਰ ਖੁਦ ਜਨਤਾ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਛੱਤ ਕੰਧ ਪੈਨਲਿੰਗ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਹੈ। ਪੂਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਇਸਦੀ ਸ਼ਾਨ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਭਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਆਮ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਦਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਸਿਆਸਤਦਾਨ ਦਾ ਘਰ ਹੈ। ਜਦੋਂ

ਵਿਲੀਅਮ ਬਾਇਰਡ ਇਨਕਲਾਬੀ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਵਿਧਵਾ ਦੇ ਇੱਕ ਵੰਸ਼ਜ ਨੇ 1813 ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਫਰਨੀਚਰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਘਰ ਆਖਰਕਾਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਰੂਸ ਕ੍ਰੇਨ ਫਿਸ਼ਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਨੇ 1921 ਵਿੱਚ ਘਰ ਖਰੀਦਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਗਿਆਰ੍ਹਵੀਂ ਮਾਲਕ ਬਣ ਗਈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫਿਸ਼ਰ ਨੇ ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਘਰ ਨੂੰ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਅਤੇ ਯੂਰਪੀਅਨ ਫਰਨੀਚਰ ਨਾਲ ਨਵਿਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਇਸਦੇ ਅਸਲ ਰੂਪ ਦੇ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਨੇੜੇ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਜਾਰਜੀਅਨ ਸ਼ੈਲੀ ਵਾਲਾ ਘਰ, ਜੋ ਕਿ ਲੰਬੇ ਪੁਰਾਣੇ ਦਰੱਖਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੇਂਦਰੀ ਹਿੱਸਾ ਅਤੇ ਦੋ ਖੰਭ ਹਨ। ਕੇਂਦਰੀ ਹਿੱਸਾ ਤਿੰਨ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਉੱਚਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੁੰਦਰ ਇੱਟਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਅਤੇ ਦੋ ਉੱਚੀਆਂ ਚਿਮਨੀਆਂ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਦੋਵੇਂ ਖੰਭ ਘਰ ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ ਹਿੱਸੇ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪਰ ਸੱਜਾ ਖੰਭ, ਜੋ ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਗੋਲਾਬਾਰੀ ਨਾਲ ਨੁਕਸਾਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ 1900 ਵਿੱਚ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਦੋਵੇਂ ਖੰਭ ਘਰ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੁੱਖ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਸਿੱਧੇ ਪਹੁੰਚਯੋਗ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਜੇਮਜ਼ ਨਦੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਥੰਮ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਪੱਥਰ ਦੇ ਉਕਾਬਾਂ ਵਾਲਾ ਅਸਲ ਲੋਹੇ ਦਾ ਆਰਚਵੇਅ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਉਸਾਰੀ ਅਤੇ ਬਹਾਲੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਘਰ ਅੱਜ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇਹ 1730 ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਕਰਨਲ ਬਰਡ ਆਪਣੀ ਸੁੰਦਰ ਧੀ, ਐਵਲਿਨ (ਵਰਜੀਨੀਆ ਵਿੱਚ ਈ ਵੇਲਿਨ ਉਚਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ), ਨੂੰ ਰਾਜਾ ਜਾਰਜ ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਤਾਜਪੋਸ਼ੀ ਲਈ ਲੰਡਨ ਲੈ ਗਿਆ। ਇਹ 1717 ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਲੋਨੀਆਂ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਜਦੋਂ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ ਮਾਤ ਭੂਮੀ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਐਵਲਿਨ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਲਈ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਛੱਡਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਜਲਦੀ ਹੀ, ਉਸਨੂੰ ਲੰਡਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਪਾਤਰਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਖ਼ਬਰਾਂ ਮਿਲੀਆਂ। ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਐਵਲਿਨ

ਸੀ, ਪਰ ਭੂਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਅੰਤ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਛੋਟੀ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੋਵੇਂ ਨਿਵਾਸੀ ਅਤੇ ਵੈਸਟਓਵਰ ਦੇ ਸੈਲਾਨੀ। ਇੱਕ ਔਰਤ ਜੋ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਦਹਾਕਿਆਂ ਤੋਂ ਨੇੜੇ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਨੇ ਉਸਨੂੰ 1960 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਮੱਧ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਕੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਤੁਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਘਰ ਵੱਲ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰੁਕ ਗਈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਔਰਤ ਨੇੜੇ ਆਈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣ ਨਾ ਸਕੀ। ਔਰਤ ਉਸਦੇ ਵੱਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਪੂਰਾ ਸਰੀਰ, ਕਾਲੇ ਵਾਲ ਅਤੇ ਚਿੱਟਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਚਮਕਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਔਰਤ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਰੁਕ ਗਈ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ ਜਾਪਦੀ ਸੀ।
11 ਦਸੰਬਰ, 1929 ਨੂੰ, ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਹਿਮਾਨ ਵੈਸਟਓਵਰ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ, ਗੱਲਬਾਤ ਭੂਤਾਂ ਵੱਲ ਮੁੜ ਗਈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ, ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਿਚਰਡ ਐਚ. ਕ੍ਰੇਨ, ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਠਹਿਰਨ ਦੌਰਾਨ ਕੋਈ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਘਰ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਵੱਡੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਅਤੇ ਰਸਮੀ ਬਗੀਚਿਆਂ ਦਾ ਸੁੰਦਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਰਾਤ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕ੍ਰੇਨ ਜਾਗ ਪਈ ਅਤੇ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਗਈ। ਉਸਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਾਹਰ ਕਾਫ਼ੀ ਹਨੇਰਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਨੇ ਐਵਲਿਨ ਬਾਇਰਡ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਦੇਖੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਮੂਰਤੀ ਧੁੰਦਲੀ, ਅਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਬੱਦਲ ਵਰਗੀ ਦੱਸੀ, ਇੰਨੀ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਚਿਹਰਾ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਧੁੰਦਲੀ ਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਇਹ ਮੂਰਤੀ ਲਾਅਨ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ

ਜਿਹੀ ਉੱਪਰ ਤੈਰਦੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਲਗਭਗ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਲਗਭਗ ਹੈਰਾਨ, ਪ੍ਰਤੱਖ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਅਤੇ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਦੂਰ ਜਾਣ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਇੰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਪਿਆ ਕਿ ਘਰ ਵਾਲੇ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨ ਲਈ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਘਰ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮੰਗੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਸ਼ਾਇਦ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਪਿਆਰੀ ਐਵਲਿਨ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਬਿਹਤਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਵੈਸਟਓਵਰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਭਰਮਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਵੈਸਟਓਵਰ, ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਸਵਰਗ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜੇ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਲਈ ਜਿਸਦਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸਾਧਨਾਂ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਦਾ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦਾ ਸਖ਼ਤ ਪਿਤਾ, ਕਰਨਲ ਬਰਡ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ।
ਵਰਜੀਨੀਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਵੇਲੀ ਬਲੈਂਡਫੀਲਡ ਹੈ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਭੂਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। 1960 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਰਿਚਮੰਡ ਟਾਈਮਜ਼-ਡਿਸਪੈਚ ਨੇ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਬਦਨਾਮ ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਦਾ ਸਰਵੇਖਣ ਕੀਤਾ। ਟੌਮ ਹਾਵਰਡ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਘਰਾਂ ਦੇ ਕਈ ਮਾਲਕਾਂ ਦਾ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲਿਆ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਦਾ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲੈਣ ਲਈ ਬਲੈਂਡਫੀਲਡ ਵੀ ਗਏ। ਇੱਥੇ ਉਸਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਹੈ।
ਐਸੈਕਸ ਕਾਉਂਟੀ ਵਿੱਚ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਇੱਕ ਹਵੇਲੀ, ਬਲੈਂਡਫੀਲਡ, ਦੋ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਭੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਤਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਭੂਤ ਰਾਤ ਨੂੰ ਭਿਆਨਕ ਰੌਸ਼ਨੀਆਂ ਅਤੇ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਮਰਦਾਂ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਚਿੱਤਰਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਹਨ।

ਮਾਲਕ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਲੀਅਮ ਨੈਸ਼ ਬੇਵਰਲੀ, ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਏ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੇ ਦੋ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਇੱਕ ਲੰਬੀ, ਫੁੱਲਾਂ ਵਾਲੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ ਜੋ ਉੱਪਰਲੇ ਕੋਰੀਡੋਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਤੁਰਦੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਘਰ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ ਗਈ, ਪਰ ਅਜਨਬੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਹਿਮਾਨ ਨੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲੰਮੀ, ਗੂੜ੍ਹੀ ਸਕਰਟ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਹੇਠਾਂ ਕੋਰੀਡੋਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਤੁਰਦੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੇਵਰਲੀ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਦੂਜੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਦੌਰਾਨ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਤਾਜ਼ਾ ਘਟਨਾ ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੇਵਰਲੀ ਨੇ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਦੁਪਹਿਰ, ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋ ਕੁੱਤੇ ਹੇਠਾਂ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਬਿਮਾਰ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਸੀ, ਜੋ ਉੱਪਰਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਭਾਰੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ। ਕੁੱਤੇ ਉੱਪਰ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਵਧੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੇਵਰਲੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਬੰਦੂਕ ਲੈ ਕੇ ਉੱਪਰ ਜਾਵਾਂਗੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਮੂਰਖਤਾ ਭਰਿਆ ਵਿਚਾਰ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਚਿੰਤਤ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਹਰੇਕ ਕੁੱਤੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੱਟਾ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਗਏ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹੀ, ਕੁੱਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋ ਗਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਲ ਸਿੱਧੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ।"
ਉਹ ਸਿੱਧੀ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਈ, ਜੋ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੁੱਤੇ, ਆਪਣੇ ਪੱਟੇ ਖਿੱਚਦੇ ਹੋਏ, ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਭੱਜੇ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਭਾਰੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਕੁੱਤੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਭੱਜੇ... ਪਰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਹਰ ਕੋਨੇ ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਕੁੱਤੇ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬਲੈਂਡਫੀਲਡ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਹੈ।
ਚੇਜ਼ ਸਿਟੀ ਦੇ ਸ਼ਰਲੀ ਪਲਾਂਟੇਸ਼ਨ ਵਿਖੇ ਇੱਕ ਰੌਕਿੰਗ ਚੇਅਰ ਭੂਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਐਸ਼ ਲਾਨ ਵਿਖੇ ਇੱਕ ਰੌਕਿੰਗ ਚੇਅਰ ਭੂਤ ਵੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਜੇਮਜ਼ ਮੋਨਰੋ ਦਾ ਘਰ ਸੀ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗਵਰਨਰ ਕੈਂਪਰ ਦਾ ਭੂਤ ਅਜੇ ਵੀ ਵਾਲਨਟ ਹਿੱਲ ਨੂੰ ਸਤਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਨਿਵਾਸ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਿਛਲੀ ਕਿਤਾਬ, "ਘੋਸਟਸ ਆਈ ਹੈਵ ਮੇਟ" ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਕਈ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਚਾਰਲੋਟਸਵਿਲ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦਾ ਇਲਾਕਾ, ਜਿਸਦੀ ਮੈਂ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ 1965 ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਸਲ ਭੂਤਾਂ-ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਚਾਰਲੋਟਸਵਿਲੇ ਵਿੱਚ ਸਿਹਤ, ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਭਲਾਈ ਵਿਭਾਗ ਵਾਲੀ ਇਮਾਰਤ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਵਾਰ ਠੰਢ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਸਥਾਪਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ।

*127
ਆਈਆਰਏ ਘੋਸਟ ਕੇਸ
ਇਹ ਇੱਕ ਧੁੱਪ ਵਾਲਾ, ਸੁਹਾਵਣਾ ਦਿਨ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਆਇਰਿਸ਼ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਸਾਡੀ ਪਹਿਲੀ ਮੁਹਿੰਮ ਡਰੋਮੋਲੈਂਡ ਕੈਸਲ ਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮੈਦਾਨ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਅਸੀਂ ਮੁੱਖ ਹਾਈਵੇਅ ਦੇ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਮਾਹੌਲ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਕੇ ਸ਼ੈਨਨ ਨਦੀ ਦੇ ਦੱਖਣੀ ਕੰਢੇ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਝੀਲ ਜਿੰਨੀ ਚੌੜੀ ਹੈ।
ਅਸੀਂ ਲਿਮੇਰਿਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀਆਂ ਉਜਾੜ ਇਮਾਰਤਾਂ, ਫੈਕਟਰੀਆਂ, ਬੰਦਰਗਾਹਾਂ ਅਤੇ ਕੰਮ 'ਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘੇ। ਇਹ ਇੱਕ ਆਮ ਹਫ਼ਤੇ ਦਾ ਦਿਨ ਸੀ,

ਅਤੇ ਆਇਰਲੈਂਡ ਦੀ ਗੈਰ-ਸੈਲਾਨੀ ਆਬਾਦੀ ਕੋਲ ਘੁੰਮਣ-ਫਿਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸੀ।
ਟਾਰਬਰਟ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਘੁੰਮਦੇ ਤੱਟਵਰਤੀ ਸੜਕ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਅੰਦਰ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ, ਸਿੱਧੇ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਲਿਸਟੋਵੇਲ ਵੱਲ। ਅਸੀਂ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਇਸ ਸ਼ਾਂਤ ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ, ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਠੀਕ ਸਮੇਂ 'ਤੇ। ਇਹ ਇੱਥੇ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹੋਟਲ ਸੀ, ਜੋ ਪੁਰਾਣੇ ਚੌਕ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਸਥਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਪੱਥਰਾਂ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਨੋਖਾ ਨਜ਼ਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ - ਕੈਥਰੀਨ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਸ਼ਾਨਦਾਰ, ਜਾਮਨੀ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ, ਅਤੇ ਮੈਂ, ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਰ ਅਤੇ ਕੈਮਰੇ ਨਾਲ ਲੱਦਿਆ। ਇਹ ਲਿਸਟੋਵੇਲ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਆਇਰਿਸ਼ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ - ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਹੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਹਨ। ਖੈਰ, ਅਸੀਂ ਵਧੀਆ ਖਾਣਾ ਖਾਧਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਥਾਨਕ ਮਦਦ ਲਈ ਬੁਲਾਉਣ ਗਿਆ।
ਹੁਣ, ਪੱਛਮੀ ਆਇਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਟੈਲੀਫ਼ੋਨ ਲੱਭਣਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਇੱਕ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਟੈਲੀਫ਼ੋਨ।
ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਇਸ ਘੁਸਪੈਠ ਨਾਲ ਸਾਡੀ ਪਹਿਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਿਲਕੋਲਗਨ ਕੈਸਲ ਵਿਖੇ ਹੋਈ, ਉਹ ਗੈਰ-ਕਿਲ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਸੌਂ ਨਹੀਂ ਸਕੇ। ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਫ਼ੋਨ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਿਡੌਣਾ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਹਲਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਤਾਰ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਫ਼ੋਨ ਹੈ। ਇਹ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਕਈ ਘੰਟਿਆਂ ਦੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਖਰਾਬ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸਮੱਸਿਆ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ ਕਿ ਕਦੋਂ। ਇਸ ਲਈ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਵਿੱਚ ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਨੂੰ ਚੈੱਕ ਕਰਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ।

ਲਿਸਟੋਵੇਲ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਸਿੱਖਿਆ ਕਿ ਟੈਲੀਫੋਨ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਸਿੱਕਿਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਲੈਣ ਲਈ ਬਾਰ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਿੱਕੇ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣਾ ਕੋਈ ਆਸਾਨ ਯਾਤਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਇੱਥੇ ਰਵਾਇਤੀ ਆਇਰਿਸ਼ ਦੋਸਤੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਬਾਰ ਵਿੱਚ। ਕਾਊਂਟਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਲੋਕ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਦਾ ਇੱਕ ਆਇਰਿਸ਼ ਪਾਦਰੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਨਵਾਂ ਪੱਟਾ ਲੱਭਣ ਲਈ ਲਿਸਟੋਵੇਲ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਈਮਨ ਕੀਨ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਨਾਟਕਕਾਰ ਦਾ ਨਾਮ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਸ਼੍ਰੀ ਮੈਲੋਨੀ ਦੇ ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਮੈਲੋਨੀ ਤੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ।

* * *

ਮੈਂ ਮਈ 1965 ਵਿੱਚ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰੇਡੀਓ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਆਇਰਿਸ਼ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਨੂੰ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੋਈ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਤਜਰਬਾ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰੇ। ਇਸ ਮੌਕੇ ਲਈ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਮੈਲੋਨੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਕਵੀਨਜ਼ ਵਿਲੇਜ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਘਰ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਮੈਲੋਨੀ ਤੀਤਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹਨ, ਪਰ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਿਸਟੋਵੇਲ, ਆਇਰਲੈਂਡ ਤੋਂ ਆਏ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀ ਮੈਲੋਨੀ ਲਗਭਗ ਸੱਠ ਸਾਲ ਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਵਾਂਗ ਵਿਹਾਰਕ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀ ਮੈਲੋਨੀ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਮਾਨਸਿਕ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਮੈਡਿਕਸ ਦੇ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਬਹੁਤ ਵਿਹਾਰਕ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਮਝ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਡਾਕਟਰੀ ਦੁਨੀਆ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ

ਸਬੰਧ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਚੇਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਇੱਕ ਨਿਪੁੰਨ ਸ਼ੌਕੀਆ ਜਾਦੂਗਰ ਅਤੇ ਹਿਪਨੋਟਿਜ਼ਮ ਦਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਵੀ ਹੈ। ਉਹ ਮਨ ਦੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਅਤੇ ਚਲਾਕ ਜਾਦੂਗਰਾਂ ਦੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਡਨਿੰਗਰ ਅਤੇ ਹੈਰੀ ਬਲੈਕਸਟੋਨ ਵਰਗੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਾਦੂਗਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਜ ਵੀ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਜਾਦੂਗਰਾਂ ਦੇ ਸਮੂਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹਫਤਾਵਾਰੀ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਨਵੀਨਤਮ ਚਾਲਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਰਹਿ ਸਕਣ ਅਤੇ ਭਰਮਾਂ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀ ਸਮਝ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕੇ।
ਹੁਣ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕੱਟੜ ਸ਼ੱਕੀਆਂ ਦਾ ਸਮੂਹ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਜਾਦੂਗਰ ਹਨ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਜਾਦੂਗਰਾਂ ਲਈ, ਸਾਰੇ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਜਾਦੂਗਰਾਂ ਦੀ ESP (ਪੂਰਵ-ਗਿਆਨਕ ਕਲੇਅਰਵੋਯੈਂਸ) ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥਾ ਇੱਕ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਸੰਕਲਪ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ, ਸਭ ਕੁਝ ਭੌਤਿਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਭਰਮ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਦੁਨੀਆ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਮੈਲੋਨੀ ਇਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਪਵਾਦ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਲਾਘਾਯੋਗ ਹੈ। ਇਹ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵਾਂ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਰੋਮਨ ਕੈਥੋਲਿਕ ਹੈ, ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਦਾਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਧੀ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਕਈ ਵਾਰ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਲੰਘਦੀ ਹੈ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਔਰਤਾਂ ਰਾਹੀਂ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਲਿਖੇ ਆਪਣੇ ਨੋਟ ਵਿੱਚ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ, "ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਦਿਮਾਗ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ; ਇਹੀ ਸਿੱਖਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਹੈ।"
ਉਸਦਾ ਜਨਮ 1901 ਵਿੱਚ ਆਇਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਅੱਠਵੀਂ ਜਮਾਤ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ

ਚਲਾ ਗਿਆ। ਆਇਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਬਚਪਨ ਦੌਰਾਨ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ।
ਮੈਂ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਮੈਲੋਨੀ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ।
"ਇਹ 1908 ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਯਾਦਗਾਰੀ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ," ਉਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, "ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਗਭਗ ਸੱਤ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਕਾਉਂਟੀ ਕੈਰੀ ਦੇ ਲਿਸਟੋਵੇਲ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਕਾਨਵੈਂਟ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਉਹ ਘਰ ਅੱਜ ਵੀ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ; ਇਹ ਚੂਨੇ ਦੇ ਪੱਥਰ ਨਾਲ ਬਣਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਛੱਤ ਸਲੇਟ ਹੈ।"
"ਉਸ ਦਿਨ ਮੈਂ ਘਰ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਜੋ ਅਜੇ ਪੰਘੂੜੇ ਵਿੱਚ ਬੱਚਾ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਗਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਾਹਰ ਸੀ, ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਪੌੜੀ 'ਤੇ ਕੁਝ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇਖਣ ਲਈ ਉੱਪਰ ਗਈ। ਉੱਪਰ ਦੋ ਖਾਲੀ ਕਮਰੇ ਸਨ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।"

ਆਇਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਗੁਪਤ IRA ਹਮਲੇ ਵਾਲੀ
ਥਾਂ
ਮੈਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉੱਪਰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। "ਦੂਜੀ ਪੌੜੀ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਕੱਦ ਪੰਜ ਫੁੱਟ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ!"
"ਅੱਜ ਵੀ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਹੁਣੇ ਵਾਪਰਿਆ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੇ ਕਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ, ਉਸਦੀ ਚਮੜੀ ਤਾਂਬੇ ਵਰਗੀ ਕਾਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਪਿੱਤਲ ਦੀਆਂ ਘੰਟੀਆਂ ਵਾਲੀ ਟੋਪੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਹੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉੱਪਰ ਆਉਣ ਲਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।"

"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ?" ਮੈਂ ਟੋਕਿਆ। ਲਿਸਟੋਵੇਲ ਵਰਗੇ ਸ਼ਾਂਤ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਅਜੀਬ ਨਜ਼ਾਰਾ ਹੋਵੇਗਾ!
ਮਿਸਟਰ ਮੈਲੋਨੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
“ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। “ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਛੋਟਾ ਸੀ ਕਿ ਡਰ ਨਾ ਸਕਾਂ, ਪਰ ਉਸ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉਸ ਛੋਟੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਖਾਲੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਬਿਲਕੁਲ ਖਾਲੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।”
"ਕੀ ਤੁਹਾਡੀ ਮਾਂ ਨੇ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦਿੱਤਾ?"
"ਨਹੀਂ, ਉਸਨੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਬਸ ਚੁੱਪਚਾਪ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਅੱਜ ਤੱਕ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਹ ਛੋਟਾ ਆਦਮੀ ਕੌਣ ਸੀ।" ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਉਤਸੁਕਤਾ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਲਿਸਟੋਵੇਲ ਵਿੱਚ ਕਾਨਵੈਂਟ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਘਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਪਰ ਅਣਜਾਣ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈਰਾਨ ਕੀਤਾ ਉਹ 1918 ਵਿੱਚ ਹੋਈ, ਜਦੋਂ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਮੈਲੋਨੀ 17 ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਆਇਰਿਸ਼ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ "ਮੁਸੀਬਤਾਂ" ਵਜੋਂ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਸਥਿਤੀ ਕਾਫ਼ੀ ਗੰਭੀਰ ਸੀ - ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਅਤੇ ਪਾਬੰਦੀਸ਼ੁਦਾ IRA (ਆਇਰਿਸ਼ ਰਿਪਬਲਿਕਨ ਆਰਮੀ) ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਗੁਰੀਲਾ ਯੁੱਧ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨਾਗਰਿਕ-ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੇ ਇਸ ਸਮੂਹ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਇਰਿਸ਼ ਆਜ਼ਾਦੀ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਇਆ, ਅਤੇ ਆਇਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਹੋਵੇ ਜਿੱਥੇ ਇਹਨਾਂ "ਆਜ਼ਾਦੀ ਘੁਲਾਟੀਆਂ" ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਕਬਰਾਂ ਨਾ ਹੋਣ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਜਦੋਂ ਆਇਰਿਸ਼ ਗਣਰਾਜ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਅਤੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਆਮ ਸਬੰਧ ਬਹਾਲ ਹੋਏ, ਤਾਂ IRA ਨੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਛੇ ਉੱਤਰੀ ਕਾਉਂਟੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਲਸਟਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਟਕਰਾਅ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਸਨ। ਡਬਲਿਨ ਵਿੱਚ ਆਇਰਿਸ਼ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਵਕ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਹੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ IRA ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਹਿੰਸਾ ਭੜਕ ਉੱਠੀ, ਅਕਸਰ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ IRA ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਆਪਣੀ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਰਾਰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।
1918 ਦੇ "ਕਾਲੇ ਅਤੇ ਟੈਨ" ਦੇਸ਼ ਭਰ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈਆਂ ਅਤੇ ਝੜਪਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਵੀ ਗੋਲੀ ਕਿਸੇ ਮਾਸੂਮ ਰਾਹਗੀਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗੀ। ਲਿਸਟੋਵੇਲ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਦੋ ਮੀਲ ਦੂਰ, ਇੱਕ ਸੜਕ ਕਿਨਾਰੇ ਗੇਟ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਸੈਨਿਕ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ ਪਏ ਸਨ। ਤਿੰਨ-ਬੰਦਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ IRA ਗਸ਼ਤ ਮੌਕੇ ਵੱਲ ਵਧ ਰਹੀ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੋਏ ਹਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਨੇ ਦੋ ਆਇਰਿਸ਼ ਅਨਿਯਮਿਤ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਕਬਰਾਂ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸੇਲਟਿਕ ਕਰਾਸ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਕਹਾਣੀ, ਆਇਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸਮਾਨ ਦੁਖਾਂਤਾਂ ਵਾਂਗ, ਫਿੱਕੀ ਪੈ ਗਈ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਥਾਨਕ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ।
1918 ਦੀ ਉਸ ਚਾਂਦਨੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਨੌਜਵਾਨ ਪੈਡੀ ਮੈਲੋਨੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ ਮੌਸ ਬਾਰਨੀ, ਦੋਵੇਂ ਬਾਲੀਬੰਨਨ, ਕੈਰੀ ਤੋਂ, ਉਸ ਸੜਕ 'ਤੇ ਸਾਈਕਲ ਚਲਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਰਾਤ ਲਈ ਲਿਸਟੋਵੇਲ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਜਲਦੀ। ਉਹ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਮੀਲ ਦੂਰ ਐਬੇਫੀਲ ਵਿਖੇ ਇੱਕ ਸਰਕਸ ਦੇਖਣ ਗਏ ਸਨ। ਜੂਨ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਵੇਰ ਦਾ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਵਜੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਚਾਂਦਨੀ ਨੇ ਸੜਕ ਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਯਾਦਗਾਰ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਦੀ ਘਟਨਾ ਅਜੇ ਵੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਜ਼ਾ ਸੀ। ਪਰ ਦੋਵਾਂ ਯਾਤਰੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪਿਆ; ਉਹ ਸਰਕਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣਾ ਸ਼ਾਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸਨ।

ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੜਕ 'ਤੇ ਉਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਜਿੱਥੇ ਹਮਲਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਚਾਨਕ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕ ਲਿਆ। ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਜਿੰਨੀ ਮਰਜ਼ੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇ, ਉਹ ਉਸ ਥਾਂ ਤੋਂ ਹਿੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ।
"ਇੰਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਸਾਈਕਲਾਂ ਨੂੰ ਫੜ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਪਸੀਨਾ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੰਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਸੜਕ 'ਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸਾਨੂੰ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਪੈਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਸਾਈਕਲ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਸੜਕ ਸਮਤਲ ਸੀ, ਵਿਚਕਾਰ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ 500 ਫੁੱਟ ਜੰਗਲ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਪਸੀਨਾ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਮੈਂ ਮੌਸ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੇਰੀ ਜੀਭ ਸੁੰਨ ਹੋ ਗਈ।
"ਇੱਕ ਆਖਰੀ ਧੱਕਾ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਵਾਲੀ 'ਚੀਜ਼' ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਜੰਗਲੀ ਖੇਤਰ ਛੱਡਿਆ, ਸਾਡੇ ਸਾਈਕਲ ਫਿਰ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਹੋ ਗਏ। ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਮੌਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ - ਸਿਰਫ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਵੀ ਉਹੀ ਅਜੀਬ ਭਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਵੀ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਬੇਵਕੂਫ਼ ਸੀ।"
"ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਮੈਂ ਫਿਰ ਕਦੇ ਵੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇਸ ਗਲੀ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਤੁਰਾਂਗਾ,' ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਹੀ ਮਤਲਬ ਸੀ।"
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਪੈਟਰਿਕ ਮੈਲੋਨੀ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਅਜਿਹੇ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੇ ਸਨ।
ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ, "ਕਈ ਵਾਰ।"

"ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ," ਮੈਲੋਨੀ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਜੀਬ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ। ਦੇਰ ਰਾਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਲਿਨਨ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਲੇਟ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਡਿਊਟੀ ਦੌਰਾਨ ਮੈਨੂੰ ਨੀਂਦ ਨਾ ਆਵੇ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਹੀ ਲੇਟਿਆ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਕੰਬਲ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਆ ਕੇ ਮੇਰੇ ਹੇਠੋਂ ਕੰਬਲ ਖਿੱਚ ਲਿਆ। ਮੇਰਾ ਭਾਰ ਦੋ ਸੌ ਪੌਂਡ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਸਭ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਕੰਬਲ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸੀ?"
"ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਵਾਰਡ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਸਿਰਫ਼ ਮੈਂ।"
"ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ। ਸਾਰੇ ਮਰੀਜ਼ ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਹੀ ਗੱਲ ਫਿਰ ਹੋਈ, ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ ਇੰਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਵੱਡਾ, ਭਾਰੀ ਹੱਥ ਮੇਰੀ ਪਿੱਠ ਨੂੰ ਛੂਹ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।"
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਪਸੰਦ ਆਇਆ?"
"ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵਾਰਡ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਮਿਲਿਆ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਮੁੱਕੇਬਾਜ਼ ਸੀ। ਉਹ ਮੇਰੀ ਨਿੱਜੀ ਦੇਖਭਾਲ ਹੇਠ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਜੀਬ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਹੈ?" “ਹਾਂ,” ਮੈਲੋਨੀ ਨੇ ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, “ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ 1945 ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਘਰ ਬੈਠਾ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਫੈਲਾ ਕੇ ਬੈਠਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ

ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਰਸਰਾਹਟ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਿੱਲੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਚਾਲ ਵੱਖਰੀ ਸੀ।”
ਮੈਲੋਨੀ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਸਪਸ਼ਟ ਸੁਪਨੇ ਆਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਕਸਰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਜੀਵੇਗਾ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਥੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ "ਮ੍ਰਿਤਕ ਆਦਮੀ" ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ, ਉਸਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਬਾਰੇ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ।
1946 ਵਿੱਚ, ਉਹ ਲੰਮੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਇਰਲੈਂਡ ਵਾਪਸ ਆਇਆ। ਅਚਾਨਕ, ਆਪਣੇ ਹੋਟਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ, ਕੈਥਰੀਨ, ਨੂੰ ਅਮਰੀਕਾ ਤੋਂ ਫੋਨ ਕਰਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਉਸੇ ਹਫ਼ਤੇ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ।
ਮੈਲੋਨੀ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਨਾ ਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸ਼ੇਖੀ ਮਾਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਇਰਿਸ਼ ਹੈ।

* * *

ਜਦੋਂ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਦੇ ਪਾਦਰੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਈਮਨ ਕੀਨ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੱਸ ਪਿਆ। "ਬਕਵਾਸ," ਉਸਨੇ ਗੰਭੀਰ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਬਸ ਉਸਦੇ ਘਰ ਜਾਓ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਓ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਦੋਸਤਾਨਾ ਹਾਂ।"
ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮਿਸਟਰ ਕੀਨ ਦਾ ਨੰਬਰ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ, ਲਿਸਟੋਵੇਲ ਕੋਲ ਵੀ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਸੂਚੀਬੱਧ ਨੰਬਰ ਸੀ! ਪਰ ਨਾਟਕਕਾਰਾਂ ਕੋਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਵੇਂ ਵਿਚਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਮਿਸਟਰ ਕੀਨ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਚੱਲ ਪਏ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ, ਨਾਟਕ ਲਿਖਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਹ ਇੱਕ ਬਾਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਵੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਚੱਲਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ "ਕੀਨ'ਜ਼" ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਬਾਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਾਇਆ। ਕੀ ਅਸੀਂ ਸਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਆਏ ਸੀ? ਨਹੀਂ, ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਆਏ ਸੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੋਗੇ," ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਚੱਲ ਪਏ, ਗਲੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਬਲਾਕ ਹੋਰ ਹੇਠਾਂ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਾਰ ਵੱਲ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ "ਕੀਨਜ਼" ਵੀ ਸੀ। ਸੱਚ ਕਹਾਂ ਤਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਗਲੀ 'ਤੇ ਬਾਰਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਪੱਬ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀ ਕੀਨ ਬਹੁਤ ਮਦਦਗਾਰ ਸਨ। ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਲ ਲੈ ਜਾਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਿਸਨੂੰ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਤਜਰਬਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਖੁਦ ਦੱਸ ਸਕੇ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਕੁਝ ਬਲਾਕ ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਗਏ ਜਿਸਦੀ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਦੁਕਾਨ ਸੀ। ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਦੁਕਾਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਉਹ ਮੱਛੀਆਂ ਫੜਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਜੌਨ ਗੈਰੇਨ ਇੱਥੇ ਸਤਵੰਜਾ ਸਾਲ ਰਹਿ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਲਹਿਜ਼ਾ ਇਸਦਾ ਸਬੂਤ ਸੀ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਹੈ।
"ਹਾਂ, ਸਰ, ਇਸੇ ਗਲੀ ਵਿੱਚ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਇੱਕ ਘਰ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਨਾਲੀ ਵਗਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਲੌਗਨਨਜ਼ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਕਾਨਵੈਂਟ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਗਲੌਨਾ ਫੋਕਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"
"ਇਸਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਗੇਲਿਕ ਬਾਰੇ ਮੇਰਾ ਗਿਆਨ ਬਹੁਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੀ।

"ਪਰੀਆਂ ਦੀ ਵਾਦੀ," ਮਿਸਟਰ ਗੈਰੇਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਂ ਕਦੇ ਕੋਈ ਪਰੀਆਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀਆਂ, ਪਰ ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਘਰ ਦੀਆਂ ਕੁਰਸੀਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਭ ਕੁਝ ਖਿੜਕੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਟੁੱਟਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੋਗੇ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਓਗੇ, ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਪਿਆ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਸੱਠ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਗੈਰੇਨ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੁਭ ਦੁਪਹਿਰ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵਧੇ ਅਤੇ ਕਾਨਵੈਂਟ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੁਕ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਮੈਲੋਨੀ ਨੇ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਮੂਰਖਾਂ ਵਾਲੀ ਟੋਪੀ ਪਹਿਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
ਘਰ ਦੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਪੁਰਾਣਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਦੋ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਘਰ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਬਾਗ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਗਲੀ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਸੀਂ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਗੈਰੇਨ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਨਾ ਲਈਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਲਿਸਟੋਵੇਲ ਵਰਗੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ, ਸਭ ਕੁਝ ਹੱਥੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?" ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਮੈਲੋਨੀ, ਉਸਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ, ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਗੈਰੇਨ ਦੇ ਹਾਲੀਆ ਭਾਸ਼ਣ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ।
"ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਉੱਪਰਲੇ ਸੱਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਚਮਤਕਾਰੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਹਨ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਸਬੰਧ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲਾ ਮਾਲਕ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਪਾਣੀ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਕੋਈ ਮਿੱਲ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਵੇ।"

ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਨਦੀ ਵਗਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਕਿ ਕਦੇ ਨੇੜੇ ਕੋਈ ਮਿੱਲ ਸੀ।
ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ ਕਿੰਨੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀ ਸੀ? "ਲਗਭਗ ਦੋ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਘਰ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਹੁਣ ਕੋਈ ਇਮਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਛੋਟੀ, ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਸਮਤਲ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਇੱਥੇ ਕਿੰਨੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ?"
"ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਫਿਰ 1948 ਦੇ ਆਸਪਾਸ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ। ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੋਈ ਦੁਖਾਂਤ ਵਾਪਰਿਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਚੱਕੀ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੁਝ ਹਿੱਲਦਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਾਮ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਟ੍ਰੂਨ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।"
ਅਸੀਂ ਲਿਸਟੋਵੇਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਉਸ ਪਾਸੇ ਚਲੇ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਮਿੱਲ ਕਦੇ ਸਥਿਤ ਹੁੰਦੀ ਸੀ।
"ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਮਿਸਟਰ ਕੀਨ ਨੇ ਸਥਾਨ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ।
ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕੇ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਮੈਲੋਨੀ ਨੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਰ ਲੱਭਣਾ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਸ਼੍ਰੀ ਕੀਨ ਨੇ ਮੇਰੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮੰਗੀ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਪਣੇ ਬਾਰ ਵੱਲ ਚਲੇ ਗਏ। ਅਸੀਂ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫਾਰਮ ਹਾਊਸ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅੱਗੇ ਵਧੇ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ।
ਮਿਸਟਰ ਮੈਲੋਨੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਹੱਥ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਨਕਸ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਲਾਭਦਾਇਕ ਸੀ।
"ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਗ੍ਰੀਨਵਿਲ ਰੋਡ 'ਤੇ ਮਿੱਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਰਸੋਈ ਅਤੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੋਵੇਂ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਹਨ। ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਏ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ

ਅਤੇ ਕਮਰਾ ਲੱਖਾਂ ਕਾਕਰੋਚਾਂ ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ; ਖਿੜਕੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਚਿਹਰੇ ਅੰਦਰ ਝਾਕਦੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਲੜਾਈਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਮੇਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਕੁਰਸੀਆਂ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਖਿਸਕਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਕੱਪ ਅਤੇ ਤਸ਼ਤਰੀਆਂ ਅਲਮਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੱਚਦੀਆਂ ਸਨ। ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਕੋਨਰ ਪਰਿਵਾਰ ਹੁਣ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਪੰਤਾਲੀ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ।"
ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਫਿਰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪੁਰਾਣੇ ਕੋਨਰਜ਼ ਘਰ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਖੱਡਾਂ ਵਾਲੀ ਸੜਕ 'ਤੇ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਰਹੇ ਸੀ।
ਸੜਕ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ, ਇੱਕ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਫਾਰਮ ਹਾਊਸ ਦਿਖਾਇਆ। ਇਹ ਕੋਨਰਸ ਦਾ ਘਰ ਨਿਕਲਿਆ, ਪਰ ਗਲਤ ਕੋਨਰਸ ਦਾ। ਸਾਡੇ ਕੋਨਰਸ ਸੜਕ ਤੋਂ ਥੋੜੇ ਹੋਰ ਹੇਠਾਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਘਰ ਮਿਲ ਗਿਆ ਜੋ ਮੈਲੋਨੀ ਦੇ ਵਰਣਨ ਅਤੇ ਨਕਸ਼ੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਸੀ।
ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਘਰ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਕੰਮ ਅਜੇ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਬਾਗ਼ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਆਪਣੀ ਕੁਦਰਤੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖੀ ਹੱਥਾਂ ਤੋਂ ਅਛੂਤਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
ਇੱਕ ਚੌੜਾ ਲੋਹੇ ਦਾ ਗੇਟ ਬਾਗ਼ ਨੂੰ ਗਲੀ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਸੂਰਜ ਹੁਣ ਇੰਨਾ ਉੱਚਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ। ਧਿਆਨ ਨਾਲ - ਕਿਉਂਕਿ ਆਇਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਸਥਾਨ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੁੱਤੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਗੇਟ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਘਰ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਿਆ। ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਗਿੱਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਏ, ਪਰ ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਰਿਹਾ। ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਲਗਭਗ ਤੀਹ ਸਾਲ ਦੀ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਨੇ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਅਜਨਬੀ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਦੇ ਆਮ ਆਇਰਿਸ਼ ਪੇਂਡੂ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ। ਕੈਥਰੀਨ ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ

ਪਹੁੰਚੇ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਹ ਘਰ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਕਦੇ ਕੋਨਰਸ ਦਾ ਭੂਤਿਆ ਘਰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।
"ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੀਲੀ," ਮੈਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, "ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਆਏ ਹੋ। ਇਹ ਕੋਨਰਸ ਦਾ ਘਰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ - ਕੀ ਮੈਂ ਸਹੀ ਹਾਂ?"
"ਹਾਂ, ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਲਗਭਗ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਬਣਾਵਟੀ ਦੇ। "ਇਹ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।"
ਘਰ ਉਸਦੇ ਲਈ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਹੁਣ ਤੱਕ, ਨਾ ਤਾਂ ਉਸਨੇ, ਨਾ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਨੇ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
ਸਿਬਿਲ ਹੁਣ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਰਸੋਈ, ਇੱਕ ਹਾਲਵੇਅ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੈੱਡਰੂਮ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਾਰੇ ਇੱਕੋ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸਨ। ਅੰਦਰ ਕਦਮ ਰੱਖਦਿਆਂ, ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਰੱਖਿਆ ਹੋਵੇ।
"ਜਦੋਂ ਉਹ ਔਰਤ ਹੁਣੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼। ਇਹ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਇਹ ਗੇਲਿਕ ਹੈ?"
"ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਇਹੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦਾ ਲਹਿਜ਼ਾ ਅਜੀਬ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ, ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ। ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਕੁਝ ਸਬੰਧ ਹੈ।"
"ਕੀ ਕੋਈ ਦੁਖਾਂਤ ਵਾਪਰਿਆ ਹੈ?"
"ਉਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ। ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਇਸ ਸੱਟ ਨੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ। ਇਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ

ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਾਇਆ, ਪਰ ਉਹ ਇਸਦੇ ਲਈ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਹਾਂਗਾ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗੁੱਸੇ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਸੀ।"
ਅਸੀਂ ਫਾਰਮ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਲੋੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੀਲੀ ਦਾ ਸਾਨੂੰ ਆਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ।
"ਬਸ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੱਲ," ਉਸਨੇ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਦੇਖਦੇ ਹੋ?" ਅਸੀਂ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਖੈਰ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੀਲੀ ਨੇ ਕੁਝ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹਾਂ, ਇਹ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ।"

* * *

ਦੁਪਹਿਰ ਢਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਅਜੇ ਵੀ ਦੋ ਹੋਰ ਥਾਵਾਂ ਦੇਖਣ ਲਈ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਮੈਲੋਨੀ ਦੇ ਅਧੂਰੇ ਨਕਸ਼ੇ 'ਤੇ ਚੱਲਦੇ ਹੋਏ ਲਿਸਟੋਵੇਲ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ। ਲਿਸਟੋਵੇਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਚੌਰਾਹੇ 'ਤੇ ਯਾਦਗਾਰ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਭੇਜ ਸਕਿਆ ਜਿਸਦੀ ਅਸੀਂ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਗਲਤ ਪੇਂਡੂ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਭਟਕਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਬਰਬਾਦ ਕੀਤਾ। ਆਇਰਿਸ਼ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ ਪੁੱਛਣਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਸਫਲਤਾ ਮਿਲੀ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਚੌਰਾਹੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮੈਲੋਨੀ ਦੇ ਵਰਣਨ ਵਰਗਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਜੰਗਲ ਸੀ। ਪਰ ਕੋਈ ਸੇਲਟਿਕ ਕਰਾਸ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ!
ਮੈਂ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਕੈਥਰੀਨ ਨਾਲ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਕੇ, ਮੈਂ ਸੜਕ ਦੇ ਪਾਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਲਈ ਪੈਦਲ ਚੱਲ ਪਿਆ। ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਗਜ਼ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਸਮਾਰਕ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਸਾਡਾ ਡਰਾਈਵਰ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਸਿਲਵੈਸਟਰ ਸੀ, ਵੀ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ

ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਸਮਾਰਕ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਉੱਥੇ, ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਇੱਕ ਸਲੇਟੀ-ਚਿੱਟੀ ਪੱਥਰ ਦੀ ਕੰਧ ਲਗਭਗ ਦੋ ਫੁੱਟ ਉੱਚੀ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਉੱਚਾ ਸੇਲਟਿਕ ਕਰਾਸ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਕਰਾਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤਿੰਨ ਕਬਰਾਂ ਸਨ, ਹਰ ਇੱਕ 'ਤੇ ਗੇਲਿਕ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਲਾਲੇਖ ਸਨ। ਕਬਰਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਪਹਾੜੀ ਦੂਰ ਕੇਰੀ ਤੱਟ ਵੱਲ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਢਲਾਣ ਗਈ।
ਮੌਸਮ ਮੀਂਹ ਵਾਲਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਮਾਨ ਉੱਤੇ ਕਾਲੇ ਬੱਦਲ ਛਾਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸੰਗਮਰਮਰ ਦੀਆਂ ਫੱਟੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਇਸ ਧਾਰਮਿਕ ਸਥਾਨ ਬਾਰੇ ਉਸਦੀ ਰਾਏ ਪੁੱਛੀ।
"ਇੱਥੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਸਤਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨਾਲ ਕੁਝ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਉਦਾਸ, ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਬੇਵੱਸੀ ਦੇ ਨਾਲ - ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੀ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਮਾਨਸਿਕ ਪੀੜਾ ਹੈ।"
“ਕੀ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਮਰਿਆ ਸੀ?” ਮੈਂ ਕਿਹਾ। ਸਿਬਿਲ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਅਤੇ ਕਬਰਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ।
"ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਸ਼ਿਲਾਲੇਖ ਗੇਲਿਕ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਗੇਲਿਕ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਲਗਭਗ ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਚਾਲੀ ਤੋਂ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ - ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਲੜਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਚਾਨਕ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਫਿਰ ਕੁਝ ਘਾਤਕ ਲੜਾਈ ਹੋਈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਮਾਰੇ ਗਏ -" "ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ?"
"ਮੈਂ ਦੋ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਸੀ ਕਿ ਦੋ IRA ਸੈਨਿਕ ਇਸੇ ਥਾਂ 'ਤੇ ਮਾਰੇ ਗਏ ਸਨ।
"ਕੀ ਇੱਥੇ ਅਜੇ ਵੀ ਕੋਈ ਮੌਜੂਦਗੀ ਹੈ?"

"ਇਹ ਦੋਵੇਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਬੰਧ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਪਰ ਫਿਰ, ਮੇਰੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਵਾਲੀ ਇਮਾਰਤ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿਲਚਸਪ ਲੱਗਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਵੀ। ਦੋ ਆਦਮੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਣ। ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣੀ ਪਈ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ!"
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਬਿਲਕੁਲ," ਅਤੇ ਗਸ਼ਤ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ - ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣਾ।
ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਲਈਆਂ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇੰਨੇ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਉਹ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਹਨ?"
“ਹਾਂ,” ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਇਹ ਅੱਜ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਓਨਾ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਉਦੋਂ ਸੀ।”
ਪਰ ਹੁਣ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ।
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਇਸ ਖਾਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨਨ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ IRA ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਪੇਂਡੂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਪਤਾ ਲੱਗੇ?"
ਨਹੀਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਇੱਕ ਖੁਰਦਰਾ ਚਿਹਰਾ ਵਾਲਾ, ਪੇਂਡੂ ਦਿਖਣ ਵਾਲਾ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ, ਸਾਫ਼-ਮੁੰਨਿਆ ਨਹੀਂ, ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ; ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਮੋਟੀ ਹੈ, ਭੂਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਫੁੱਟ ਅੱਠ ਇੰਚ ਲੰਬਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੈ, ਕੋਈ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਉਹ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇਕੱਠੇ ਹਨ। ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਵਾਲੀ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੁਝ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਹੈ।
ਸੜਕ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਸੌ ਗਜ਼ ਪਿੱਛੇ ਪਹਾੜੀ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਘਰ ਸੀ।
"ਸਿਬਿਲ, ਇਹਨਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਕੀ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ?"

“ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਵਰਦੀ ਨਹੀਂ ਦਿਸਦੀ,” ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਸਿਰਫ਼ ਆਮ ਕੱਪੜੇ, ਪੈਂਟ।”
"ਕੀ ਉਹ ਨਿਯਮਤ ਸਿਪਾਹੀ ਹਨ?"
"ਨਹੀਂ—ਲਗਭਗ ਪੈਂਤਾਲੀ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਆਮ ਕੱਪੜੇ।"
ਇਸ ਨਾਲ 1920 ਦਾ ਸਾਲ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ—ਜੋ ਕਿ 1918 ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਲ ਜਦੋਂ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਮੈਲੋਨੀ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕੀ ਉਹ ਫੌਜ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸੰਸਥਾ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ?
"ਕੁਝ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਪਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਪਰ ਉਹ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।"
"ਫਿਰ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਕਿਸ ਸਾਧਨ ਨਾਲ?"
"ਕੁਝ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰੀ ਗਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਦੇ ਮੋਢੇ ਵਿੱਚ ਗੋਲੀ ਲੱਗੀ ਸੀ, ਦਿਲ ਦੇ ਨੇੜੇ।"
"ਕੀ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?"
"ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿਉਂ। ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਲਗਾਤਾਰ ਚੱਲਦੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਇਹੀ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।"
ਕੀ ਉਹ ਵਰਤਮਾਨ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹਨ?
"ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਮੈਂ ਜੋ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਉਹ ਦੂਜੇ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ।"
ਫਿਰ ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਦੋਵਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰੇ ਕਿ ਯੁੱਧ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਕੋਲ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਦਰਅਸਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਿਊਟੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਚੌਰਾਹਾ ਹੁਣ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ।
"ਕੋਈ ਫੀਡਬੈਕ?" ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮੁੱਖ ਆਦਮੀ ਅਜੇ ਵੀ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਪਰ ਦੂਜਾ ਆਦਮੀ ਹੁਣ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।
“ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਹੈ,” ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਪੈਨਲ 'ਤੇ ਨਾਮ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ - ਇਹ ਪੈਡਰਾਈਕ ਸੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਕੀ ਸੀ?"
ਮੈਂ ਸੱਚ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।"
ਪਹਾੜੀ ਤੋਂ ਅੱਧਾ ਮੀਲ ਉੱਪਰ, ਖੰਡਰ ਹੋਇਆ ਘਰ ਚੁੱਪਚਾਪ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਪਿਆ। ਹੁਣ ਇਹ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ।"
ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਦੋ ਰਹੱਸਮਈ IRA ਸਿਪਾਹੀ ਲੰਬੀ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਘਰ ਚਲੇ ਗਏ।

*128
ਆਖਰੀ ਸਵਾਰੀ
ਕੋਰੋਨਾਡੋ ਬੀਚ ਦੱਖਣੀ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਸੈਨ ਡਿਏਗੋ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਮਨਮੋਹਕ ਬੀਚ ਰਿਜ਼ੋਰਟ ਹੈ। ਇਹ ਮੁੱਖ ਭੂਮੀ ਤੋਂ ਫੈਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਯਾਤਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਯਾਦਗਾਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟ ਲੱਗਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਪੈਦਲ ਛੋਟੇ ਘਰਾਂ ਵਾਲੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹੋ, ਨਾ ਤਾਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਣਸੁਖਾਵਾਂ - ਗਰਮ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੇ ਸੂਰਜ ਵਿੱਚ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ

ਨਹਾਏ ਹੋਏ, ਪ੍ਰਸ਼ਾਂਤ ਮਹਾਸਾਗਰ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਕਿਨਾਰੇ ਨਾਲ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਟਕਰਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਝੀਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਾਣੀ ਦੇ ਇੱਕ ਤੰਗ ਸਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਾਂਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।
ਕੋਰੋਨਾਡੋ ਬੀਚ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਚੀਜ਼ ਅਮਰੀਕੀ ਜਲ ਸੈਨਾ ਹੈ; ਜਾਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਲ ਸੈਨਾ ਵਿੱਚ ਹੋ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਤਾਇਨਾਤ ਹੋ, ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ: ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਨਾਗਰਿਕ ਵਜੋਂ, ਜਾਂ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਲ ਸੈਨਾ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਰਾਹੀਂ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਕਮਾ ਕੇ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫ੍ਰਾਂਸਿਸ ਜੋਨਸ ਸਿਡਨੀ, ਓਹੀਓ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਖਬਾਰ ਵਿਗਿਆਪਨ ਮੈਨੇਜਰ ਦੀ ਪਤਨੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਮਿਡਵੈਸਟ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਕੋਰੋਨਾਡੋ ਵਾਪਸ ਆਈ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਕਾਲਜ-ਪੜ੍ਹੀ-ਲਿਖੀ ਅਤੇ ਔਸਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਪਿਛੋਕੜ ਮਿਸ਼ਰਤ ਐਂਗਲੋ-ਸੈਕਸਨ ਅਤੇ ਆਸਟ੍ਰੀਅਨ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਨੇਵੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡਾਈਵ ਬੰਬਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਬਹਾਦਰੀ ਨਾਲ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਵਿਧਵਾ ਹੋ ਗਈ।
ਗਲੋਰੀਆ ਜੋਨਸ ਦਾ ਵਿਆਹ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਸਿਡਨੀ, ਓਹੀਓ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਮੈਨੇਜਰ ਵਜੋਂ ਨੌਕਰੀ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਚਲੀ ਗਈ। ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਨੌਕਰੀ ਘੱਟ ਆਕਰਸ਼ਕ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਜੋਨਸ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਰੋਨਾਡੋ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਜੋਨਸ ਨੇ ਨੇਵੀ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਤੇਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਧੀ, ਵਿੱਕੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ, ਸੁਚੱਜੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਉਂਦੇ ਹਨ; ਮਿਸਟਰ ਜੋਨਸ ਸਿੱਕੇ ਇਕੱਠੇ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮਿਸਿਜ਼ ਜੋਨਸ ਆਪਣੇ ਇੱਟਾਂ ਵਾਲੇ ਘਰ ਨੂੰ ਸਜਾਉਣ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਰੰਗੀਨ ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਬਾਗ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਜਨਵਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਿਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੋਨਸ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਈ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਸ਼ਾਂਤ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸਾਧਾਰਨ

ਵਧਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ, ਕੈਥਲੀਨ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਭੱਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਦਿਨ, ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਰੂਮਮੇਟ, ਜੂਨ ਰੋਬਸਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਸਖ਼ਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ, ਇਸ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਕਿ ਉਹ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਵਿੱਚ ਬਚ ਨਿਕਲਣਗੇ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸੜਦੇ ਬਿਸਤਰਿਆਂ ਦਾ ਧੂੰਆਂ ਸੰਘਣਾ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ, ਉਹ ਡਰ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਮਰਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬੰਦ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਉਣ ਲੱਗ ਪਏ, ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦੀ ਭੀਖ ਮੰਗਣ ਲੱਗ ਪਏ।
ਹਸਪਤਾਲ ਦੀ ਸੇਵਾਦਾਰ ਪਹੁੰਚੀ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਜਾਇਜ਼ਾ ਲਿਆ। ਕੁੜੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਉਸ ਲਈ ਮੁਸੀਬਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸਬਕ ਸਿਖਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਸੋਚਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣਗੀਆਂ। ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੋਇਆ। ਜਦੋਂ ਸੇਵਾਦਾਰ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਤਾਂ ਕੈਥਲੀਨ ਧੂੰਏਂ ਦੇ ਸਾਹ ਲੈਣ ਨਾਲ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਈ। ਰੋਬਸਨ ਕੁੜੀ ਬਚ ਗਈ, ਪਰ ਕੈਥਲੀਨ ਡਫੀ ਦੀ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।
ਜਦੋਂ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਜਨਤਕ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਸਥਾਨਕ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਨੇ ਐਂਥਨੀ ਹੋਮ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। ਹੋਮ ਦੇ ਮੈਟਰਨ ਅਤੇ ਮੈਨੇਜਰ ਨੇ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਮੈਕਸੀਕੋ ਭੱਜ ਗਏ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ।
ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਗਲੋਰੀਆ ਇਸ ਦੁਖਾਂਤ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਲੱਗੀ। ਦੋ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਉਸਦੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਤੋਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ।
ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਸਹੇਲੀ, ਜੈਕੀ ਸੁਡੇਥ ਨਾਮ ਦੀ ਕੁੜੀ, ਕੋਰੋਨਾਡੋ ਵਿੱਚ ਬੀਚ ਦੇ ਨੇੜੇ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਸਨ, ਇੱਕ ਧੁੱਪਦਾਰ, ਹਵਾਦਾਰ ਗਲੀ ਜਿੱਥੋਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਂ ਤਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਂਤ ਮਹਾਸਾਗਰ ਜਾਂ ਕੋਰੋਨਾਡੋ ਬੀਚ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਘਰਾਂ ਦੀਆਂ ਕ੍ਰਮਬੱਧ ਕਤਾਰਾਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਕਾਰਾਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਲੰਘ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਕੁੜੀਆਂ ਗਲੀ ਦੇ ਪਾਰ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਸਨ, ਖਾਲੀ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਕਾਰ ਦੇਖੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਬੈਠੀ ਸੀ ਜੋ ਗਲੋਰੀਆ ਨੂੰ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਮੋਢਿਆਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਤੱਕਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਕਾਰ ਲੰਘੀ, ਗਲੋਰੀਆ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕੈਥਲੀਨ ਸੀ। ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਕਾਰ ਨੂੰ ਦੂਰ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ?" ਉਸਦੀ ਸਹੇਲੀ ਜੈਕੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। "ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ?"
"ਉਸਨੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਕਿਹਾ," ਉਸਦੀ ਸਹੇਲੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਗਲੋਰੀਆ ਨੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਵੀ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਕਹੇ, ਲੰਘਦੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀ ਕੁੜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਨਾਲ "ਗਲੋ-ਰੀ-ਆ" ਅੱਖਰ ਬਣਾਏ ਸਨ।
ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ, ਗਲੋਰੀਆ ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੀਂ ਕੱਢ ਸਕੀ। ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਤਰਕਪੂਰਨ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਕੈਥਲੀਨ ਨੂੰ ਮਰਿਆਂ ਦੋ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਸਨ।
ਕਈ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ, ਫਿਰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾ ਨੇ ਸਾਰਾ ਮਾਮਲਾ ਉਸਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ। ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਸੀ। ਉਹ ਹੁਣ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਧੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਵੜੀ, ਉਹ ਜੰਮ ਗਈ: ਇੱਕ ਕਟੋਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਘੜੀ ਦੀ ਉਲਟ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਧੀ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਸਦੀ ਧੀ ਦੀ ਸਹੇਲੀ, ਤੇਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸ਼ੈਰਿਲ ਕੋਨਜ਼, ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹੁੰਚੀ। ਉਸਨੇ ਕਟੋਰਾ ਘੁੰਮਦਾ ਵੀ ਦੇਖਿਆ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮਿਸਟਰ ਜੋਨਸ ਪਹੁੰਚੇ, ਇਹ ਅਸਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘੁੰਮਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੌਰਾਨ, ਚਰਚਾ ਦਾ ਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ਾ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਕਟੋਰਾ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਖਿਝਾਉਣ ਲਈ, ਯਕੀਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੋਨਸ ਨੇ

ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਕੋਈ ਇੱਥੇ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੋਮਬੱਤੀ ਫੂਕ ਦੇਵੇ।" ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਮੋਮਬੱਤੀ ਬੁਝ ਗਈ।
ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਚੁੱਪ ਛਾ ਗਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਹਵਾ ਦਾ ਕੋਈ ਝੱਖੜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੋਮਬੱਤੀ ਅਚਾਨਕ ਬੁਝ ਸਕਦੀ।
ਅਗਲੀ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੋਨਸ ਆਪਣੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਚਾਕਲੇਟ ਪੁਡਿੰਗ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਤਿੰਨ ਕਟੋਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਡੋਲ੍ਹਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਟੋਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਘੁੰਮਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਇਸ ਵਾਰ, ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਅਗਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰੇਲਗੱਡੀ ਜਾਂ ਵਾਸ਼ਿੰਗ ਮਸ਼ੀਨ ਦੀ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। ਪਰ ਬਾਕੀ ਦੋ ਕਟੋਰੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹਿੱਲੇ?
ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਕੀ ਉਸਦੀ ਸਵਰਗੀ ਦੋਸਤ ਕੈਥਲੀਨ, ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਸੀ, ਇਸ ਸਭ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਅਗਲੇ ਝਟਕੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ। ਅਗਲੇ ਸਾਲ, ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਵਾਲੇ ਦਿਨ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਫਰਿੱਜ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਕ ਦੀ ਬੋਤਲ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਕਾਊਂਟਰ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ, ਬੋਤਲ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਮੋੜਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਬਰਫ਼ ਲੈਣ ਲਈ ਫਰਿੱਜ ਕੋਲ ਗਈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਪਲ ਲੱਗੇ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਾਊਂਟਰ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਤਾਂ ਕੋਕ ਦੀ ਬੋਤਲ ਗਾਇਬ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੋਸਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬੋਤਲ ਫਰਿੱਜ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੋਕ ਗਾਇਬ ਸੀ।
"ਕੀ ਮੈਂ ਪਾਗਲ ਹੋ ਰਹੀ ਹਾਂ?" ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਕੋਕ ਦਾ ਡੱਬਾ ਚੁੱਕਦਿਆਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਬੋਤਲਾਂ ਸਨ। ਛੇਵੀਂ ਬੋਤਲ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ।
ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਸਿਡਨੀ, ਓਹੀਓ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਕੈਥਲੀਨ ਡਫੀ ਦੀ ਖੇਡਣ ਵਾਲੀ ਭਾਵਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਿਤੇ ਵੀ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ - ਜੇਕਰ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਹ ਸੀ।

ਉਸੇ ਸਾਲ ਮਈ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਕੋਰੋਨਾਡੋ ਵਿੱਚ, ਮਿਸਟਰ ਅਤੇ ਮਿਸਿਜ਼ ਜੋਨਸ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੇ ਬਰੈੱਡਬੌਕਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਰੈੱਡ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਛਾਲ ਮਾਰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਰੈੱਡਬੌਕਸ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਬਰੈੱਡਬੌਕਸ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਏ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਪਾਇਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਸੋਚ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਰੈੱਡ ਬਾਹਰ ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਈ।
ਇੱਕ ਵਿਹਾਰਕ ਆਦਮੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਮਿਸਟਰ ਜੋਨਸ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਸ਼ੱਕ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਭੂਚਾਲ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਦੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਦੇ ਰੋਟੀ ਦੇ ਡੱਬੇ ਆਮ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।
ਉਸਨੇ ਫਿਰ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੋਨਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਭੇਜਿਆ।
ਮੈਂ 3 ਜੂਨ ਨੂੰ ਜੋਨਸ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਸੈਨ ਡਿਏਗੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਾਂਤਾ ਅਨਾ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਗਰਮੀ ਵਿੱਚ ਬੱਸ ਰਾਹੀਂ ਸਫ਼ਰ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਜੋਨਸ ਪਰਿਵਾਰ ਸਾਨੂੰ ਬੱਸ ਟਰਮੀਨਲ ਤੋਂ ਚੁੱਕ ਕੇ ਐਂਥਨੀ ਹੋਮ ਲੈ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਕੈਥਲੀਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਦੁਖਦਾਈ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।
ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸਿਬਿਲ ਇਸ ਸਭ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਤਾਕਤ (ESP) ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਉਂ ਆਏ ਹਾਂ। ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਘਰ ਰੁਕੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਬੰਦ ਸੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦਿਨ ਧੁੱਪ ਅਤੇ ਨਿੱਘਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਮਾਹੌਲ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਤੀਤ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਝੁਠਲਾਇਆ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਣ। ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਅਣਸੁਖਾਵੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਾਹਜ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਲਈ, ਇਹ ਸੁੰਨਸਾਨ ਸੀ।

ਸਿਬਿਲ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦਾ ਰਿਹਾ, ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਸਮਾ ਲਿਆ।
"ਮੈਂ ਕੁਝ ਸੁਣਿਆ, ਸ਼ਾਇਦ ਕੋਈ ਨਾਮ," ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਕਿਹਾ। "ਇਹ ਲੋ ਮਾਸ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।"
ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੂੰ ਕੈਥਲੀਨ ਦੀਆਂ ਉਦਾਸ ਯਾਦਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੀ ਕੈਥਲੀਨ ਹੀ ਉਹ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸੇਵਾ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ? ਇੱਕ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਕੈਥੋਲਿਕ ਵਜੋਂ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਜਿਹਾ ਵਿਚਾਰ ਉਸਦੇ ਲਈ ਅਣਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਰਹੇ ਸੀ, ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜਿਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਹੁਣੇ ਗਏ ਹਾਂ, ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਿਮਾਰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੈ - ਜਿਵੇਂ ਬਿਮਾਰ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ, ਪਰ ਹਸਪਤਾਲ ਨਹੀਂ।"
ਅਸੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕੋਰੋਨਾਡੋ ਵਿੱਚ ਓਸ਼ੀਅਨ ਐਵੇਨਿਊ ਅਤੇ ਲੋਮਰ ਡਰਾਈਵ ਦੇ ਕੋਨੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਗਲੋਰੀਆ ਜੋਨਸ ਨੇ ਕੈਥਲੀਨ ਨੂੰ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਪੂਰੀ ਯਾਤਰਾ ਦੌਰਾਨ, ਫੈਰੀ 'ਤੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੋਰੋਨਾਡੋ ਟਾਪੂ ਵਾਪਸ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਿਆ।
ਪਰ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਮੌਤ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਧੁੱਪ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਹ ਮੌਤ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ।" ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਕੋਈ ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਆਇਆ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦਾ ਰੌਲਾ - ਐਤਵਾਰ ਦਾ ਦਿਨ - ਉਸਦੀ ਇਕਾਗਰਤਾ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਚਿਹਰਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਕੋਈ - ਬਹੁਤ ਛੋਟੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ - ਜੋ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਲਈ ਅਜਨਬੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਪੁਤਲੀ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ।"

ਕੀ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸ ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸ਼ਾਇਦ 'ਆਇਰਿਸ਼' ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਕੀ ਇਹ ਕੈਥਲੀਨ ਦੇ ਪੂਰਵਜ ਦਾ ਕੋਈ ਪੂਰਵਜ ਸੀ ਜੋ ਉੱਥੋਂ ਦਾ ਸੀ?
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੋਨਸ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ।
"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੋਸਤ ਦੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਦਾ ਦੋ ਡਰਾਈਵਰਾਂ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੂਪਾਂਤਰਣ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਾਰ ਰੁਕੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਜਨਬੀ ਮਿਲਦਾ। ਕੈਥਲੀਨ ਨੇ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇਸ ਲਈ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦਾ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖ ਸਕੋ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।"
ਸ਼ਾਇਦ ਕੈਥਲੀਨ ਡਫੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਵਾਰੀ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ੀ ਭਰੀ ਸਵਾਰੀ, ਅਤੇ, ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ 'ਤੇ ਮਾਣ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਦੋਸਤ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖੇ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੋਨਸ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਗੜਬੜ ਜਾਂ ਸ਼ਰਾਰਤ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆਂ।

*129
ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਦੀ ਭੂਤ ਦੁਲਹਨ
ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਦੇ ਨੋਬ ਹਿੱਲ 'ਤੇ ਫੇਅਰਮੋਂਟ ਹੋਟਲ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ, ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਲੜੀ "ਹੋਟਲ" ਫਿਲਮਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਭੂਤ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ, ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ, ਕੁਝ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣੇ ਇੱਕ ਸਾਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਫਲੋਰਾ ਸੋਮਰਟਨ ਦਾ ਭੂਤ ਘੁੰਮਦਾ ਹੋਇਆ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਗਾਊਨ ਵਿੱਚ ਸਜੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਅਣਜਾਣ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲੰਘਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹੋਣ। ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗਵੇਨ

ਐਚ., ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਮੈਂ ਕਈ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਕੇਬਲ ਕਾਰ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਦੋਵਾਂ ਔਰਤਾਂ ਨੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਗਾਊਨ ਵਿੱਚ ਅਜੀਬ ਔਰਤ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਤੁਰਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।

ਨੋਬ ਹਿੱਲ ਦੀ ਭੂਤ ਵਾਲੀ ਦੁਲਹਨ ਕਿੱਥੇ
ਦੇਖੀ ਗਈ ਸੀ
ਅਤੇ ਇਹੀ ਉਹਨੇ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਫਲੋਰਾ ਸੋਮਰਟਨ, ਇੱਕ ਕੁਲੀਨ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਔਰਤ, ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ 1876 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਾਤ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਨੋਬ ਹਿੱਲ ਮਹਿਲ ਤੋਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ। ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸਮਾਜਿਕ ਘੁਟਾਲਾ ਸੀ: ਫਲੋਰਾ ਨੇ ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਸੀ।
ਫਲੋਰਾ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਲੱਭੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਦੀ ਵਾਪਸੀ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਆਪਕ ਖੋਜ ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਇਨਾਮ ਸੀ। ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ, ਅਤੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਭੁੱਲ ਗਿਆ। ਫਲੋਰਾ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ 1926 ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸੱਚਾਈ ਆਖਰਕਾਰ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ। ਉਸੇ ਸਾਲ, ਫਲੋਰਾ ਦੀ ਮੌਤ ਬੱਟ, ਮੋਂਟਾਨਾ ਦੇ ਇੱਕ ਸਸਤੇ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਹੋਈ, ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਤੋਂ, ਉਸਨੂੰ ਨੋਬ ਹਿੱਲ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਅਣਚਾਹੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ।
ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਦੇਰ ਰਾਤ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਤੁਰਦੇ ਹੋ, ਜਦੋਂ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ 1876 ਦੀ ਉਸ ਮਾਸੂਮ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਓ ਕਿ ਹੁਣ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਜ਼ਾਦ ਹੈ।

ਅੱਠਵਾਂ ਅਧਿਆਇ

ਭੂਤਰੇ ਲੋਕ
ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਣ ਦੇ ਅਸਲ ਮਾਮਲੇ ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਵਾਂਗ ਆਮ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਸੁਤੰਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਲਗਾਵ ਇੱਕ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਪਰ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਜਾਂ ਭੂਤ ਜੋ ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਜੁੜਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਰਵਾਇਤੀ ਭੂਤ ਨਾਲੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਜਾਂ "ਪ੍ਰਭਾਵ" ਪਾਉਣ ਦੇ ਵਧੇਰੇ ਮੌਕੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਕਈ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।
ਇਹ ਭੂਤ, ਜੋ ਕਿ ਸੁਤੰਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਾਂਗ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਸੁੰਨਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੰਪਰਕ ਸਥਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਜੀਵਤ ਵਿਚਕਾਰ ਸੰਚਾਰ ਕਾਫ਼ੀ ਕੋਮਲ ਅਤੇ ਦੋਸਤਾਨਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਣਸੁਲਝੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਕੋਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਾਹਰ ਨਾਲ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਮੈਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ।

*130
ਵੈਲੇਰੀ ਕੇ. ਦੀ ਰਹੱਸਮਈ ਮੌਤ।

ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਹੋਣਾ ਕਈ ਵਾਰ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਨੈਤਿਕ ਬੋਝ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਵੈਲੇਰੀ ਕੇ. ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਲਓ। ਮੈਂ

ਉਸਦਾ ਪੂਰਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਵਰਤ ਰਹੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕੇਸ ਅਜੇ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪੁਲਿਸ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਕੀਨ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਪਿੱਛੇ ਕੁਝ ਰਹੱਸਮਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨਗੇ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਲਈ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸ ਸਮੇਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।
ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ, ਇੱਕ ਅਪ੍ਰੈਲ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੀਲਾ ਐਮ. ਦਾ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ - ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਔਰਤ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਾਂਝੇ ਦੋਸਤ ਰਾਹੀਂ ਮਿਲੀ ਸੀ - ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਪਾਸੇ ਸਥਿਤ ਆਪਣੇ ਘਰ ਇੱਕ ਕਾਕਟੇਲ ਪਾਰਟੀ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ, ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੈ ਕਾਕਟੇਲ ਪਾਰਟੀਆਂ, ਪੂਰਬੀ ਪਾਸੇ ਵੀ। ਪਰ ਸ਼ੀਲਾ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਇਨਸਾਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਵੀ ਚੰਗੇ ਹੋਣਗੇ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਾਰਟੀ 20 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਹਰ ਕੋਈ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਸ਼ਰਾਬ ਪੀ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਟਲਰ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸ਼ਰਾਬ ਨਹੀਂ ਪੀਂਦਾ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਸ਼ੀਲਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਐਪੀਟਾਈਜ਼ਰਾਂ ਵੱਲ ਵਧਿਆ, ਇਸ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਨੀਰ ਦੇ ਕੁਝ ਟੁਕੜੇ ਮਿਲਣਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸ਼ਾਕਾਹਾਰੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮਾਸ ਜਾਂ ਮੱਛੀ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੀ। ਬੁਫੇ ਟੇਬਲ ਦੇ ਕੋਲ, ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਖਾਲੀ ਕੁਰਸੀ ਮਿਲੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਕਾਕਟੇਲ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਮੁਟਿਆਰ ਵੀ ਮਿਲੀ ਜਿਸਨੇ ਚਮਕਦਾਰ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਸ਼ੈਲੀ ਦਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਉਹ ਮੁਟਿਆਰ ਖੁਦ ਚੀਨੀ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਲਗਭਗ ਪੱਚੀ ਸਾਲ ਦੀ, ਭੂਰੇ ਵਾਲਾਂ, ਗੂੜ੍ਹੀਆਂ ਅੱਖਾਂ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ, ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਵਿਵਹਾਰ ਵਾਲੀ। ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕੁੜੀ ਦਾ ਨਾਮ ਵੈਲੇਰੀ ਕੇ. ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੀਲਾ ਦੁਆਰਾ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜ

ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਅਨੁਭਵ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਾਂਝੇ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ESP (ਐਕਸਟਰਾਸੈਂਸਰੀ ਪਰਸੈਪਸ਼ਨ) ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਉਦਾਸੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਕੇਤ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਮਲਿੰਗਤਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪਾਰਟੀ ਦਾ ਮਜ਼ਾ ਖਰਾਬ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ੀਲਾ ਦੀ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਦੋਸਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਖਰਾਬ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ; ਕਿਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਸਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਕਦੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇਕੱਲੇ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਕਈ ਉਤਸੁਕ ਨੌਜਵਾਨ ਸਨ, ਸਾਰੇ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਕਰਨਾ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਕੁਆਰੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਫ਼ੋਨ ਨੰਬਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਜਦੋਂ ਚਾਹੇ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਅਸੀਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ ਪਾਰਟੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਘਰ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਔਰਤ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਦਬਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਠੀਕ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਬੇਲੋੜੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕਤਾ ਵਜੋਂ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਉਸਦਾ ਕਾਰਨ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਸੀ, ਨਿੱਜੀ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਸਾਰਾ ਵੀਕਐਂਡ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੀਂ ਕੱਢ ਸਕਿਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਹੋਰ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਸਵੇਰੇ ਉੱਠ ਕੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਸੋਮਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਡੇਲੀ ਨਿਊਜ਼ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅਖ਼ਬਾਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਛੁਪਿਆ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਲੇਖ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ

ਘੰਟੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਖ਼ਬਾਰ 'ਤੇ ਮੰਗਲਵਾਰ ਸਵੇਰੇ ਤਾਰੀਖ਼ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੌਤਾਂ ਸੋਮਵਾਰ ਸਵੇਰੇ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵੈਲੇਰੀ ਕੇ ਸੀ।
ਕੰਬਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਕਾਗਜ਼ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਲਈਆਂ।
ਕੀ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਤੁਸੀਂ ਫੈਸਲਾ ਕਰੋ। ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਕੁੜੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਆਖਰੀ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਹਰ ਸ਼ਬਦ ਸੱਚ ਹੈ...
ਵੈਲੇਰੀ ਕੇ. ਹਵਾਈ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਚੀਨੀ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਆਈ ਸੀ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਅਮਰੀਕੀ ਵਾਂਗ ਬੋਲਦੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਦੀ ਵਾਕੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਗੁਣ ਸੀ ਜੋ ਪੂਰਬੀ ਸੋਚ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਹਾਂਗ ਕਾਂਗ ਦੇ ਇੱਕ ਵਪਾਰੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਨਾਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਆਈ। ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਕਦੇ ਵੀ ਖਾਸ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸਬੰਧ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਵੈਲੇਰੀ ਹੁਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਤੰਤਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਨੌਕਰੀ ਮਿਲੀ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੰਬੰਧ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਸੈਕਟਰੀ ਸੀ ਜੋ ਕੰਪਨੀ ਲਈ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੰਭਾਲਦਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਨਾ ਤਾਂ ਉਹ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਨੌਕਰੀ ਉਸਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਵੱਖ ਹੋ ਗਏ।
ਉਸਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸ਼ੀਲਾ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਵਾਂ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਔਰਤ ਨੇ ਉਸਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲੈ ਲਈ ਸੀ, ਪਰ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਦੋਸਤੀ ਵਿਕਸਤ ਹੋ ਗਈ ਜੋ ਇੱਕ ਸੱਚੇ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਖਿੜ ਗਈ, ਇੰਨੀ ਡੂੰਘੀ ਕਿ ਵੈਲੇਰੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਸ਼ੀਲਾ ਨਾਲ ਵਧੇਰੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਸਾਂਝੇ ਕੀਤੇ।
ਜਦੋਂ ਵੈਲੇਰੀ ਦਫ਼ਤਰ ਛੱਡ ਕੇ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਸ ਲਈ ਕੋਈ ਨੌਕਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਹ ਉਸੇ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਫਰਮ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ

ਨੂੰ ਮਿਲੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੇਜਰ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ 'G' ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਨੇ ਸਵਾਰਥੀ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਨੌਕਰੀ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ। ਉਹ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਵੈਲੇਰੀ ਕੁਝ ਖਾਸ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਅਜਿਹੀ ਨੌਕਰੀ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਨਖਾਹ ਮਿਲੀ। ਜਲਦੀ ਹੀ, ਮੈਨੇਜਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਵੈਲੇਰੀ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਲ ਅਗਸਤ ਅਤੇ ਅਕਤੂਬਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਉਹ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ ਬਣ ਗਏ।
ਪਰ ਉਸੇ ਸਾਲ ਅਕਤੂਬਰ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸਹੇਲੀ ਸ਼ੀਲਾ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਹੋਏ ਅਪਮਾਨ ਬਾਰੇ ਕੌੜੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ। ਜੀ ਨੇ ਉਸਦੀ ਥਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਔਰਤ ਨੂੰ ਲੈ ਲਈ ਸੀ। ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ, ਨਵੀਂ ਔਰਤ, ਲਿਨ, ਮੈਨੇਜਰ ਅਤੇ ਚੀਨੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਵਿਚਕਾਰ ਘਾਤਕ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਮੋਹਰਾ ਬਣ ਗਈ।
ਜੀ. ਨੇ ਉਸਦੀ ਦਿੱਖ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਨੁਕਸ ਕੱਢੇ, ਉਸਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕੀਤਾ - ਇਹ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਭੁਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।
ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਕਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪੁਰਾਣਾ ਪਿਆਰ ਦਿਖਾਏਗਾ। ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਸ਼ੀਲਾ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦੁਖਦਾਈ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਉਸਦੀ ਸ਼ੁੱਭਕਾਮਨਾਵਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ।
ਜਦੋਂ ਸ਼ੀਲਾ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਵੈਲੇਰੀ ਨੂੰ ਬੇਰੁਜ਼ਗਾਰੀ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਰਜਿਸਟਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਵੈਲੇਰੀ ਨੇ ਇਸਦੀ ਬਜਾਏ ਨੀਂਦ ਦੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਲੈ ਲਈਆਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਗੋਲੀਆਂ ਨਹੀਂ ਲਈਆਂ ਜਾਂ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਦਲ ਲਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸ਼ੀਲਾ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਗਲਤੀ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਈ। ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਜਾਨ ਬਚ ਗਈ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ

ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਖੁਸ਼ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ।
ਪਰ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਅਪਮਾਨ ਅਤੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਲਗਾਤਾਰ ਉੱਗਦੀ ਰਹੀ। ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਲੇਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਵੈਲੇਰੀ ਨੇ ਉਸ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕਦੇ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਮੈਨੇਜਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੀ।
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਨਫ਼ਰਤ ਤੋਂ ਤੰਗ ਆ ਕੇ, ਉਸਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਟੈਲੀਪੈਥੀ ਰਾਹੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ, ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ, ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇ ਇੱਕ ਰੂਪ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਤੇਜਨਾ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਜ਼ਰੂਰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਮੈਨੇਜਰ ਤੋਂ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੁਖੀ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਚਿੱਠੀ ਦਾ ਜਵਾਬ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਉਹ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਚੀਨੀ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨਾਲ ਚੰਗੀ ਦੋਸਤ ਬਣ ਗਈ ਸੀ। ਉੱਥੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਦਿਖਾਏਗੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਔਰਤ ਹੈ।
ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਨੇਜਰ ਨੂੰ ਸਟਾਫ਼ ਦੀ ਕਮੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਇਆ। ਉਸ ਆਦਮੀ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀ ਡੂੰਘੀ ਨਫ਼ਰਤ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਵਾਪਸ ਚਲੀ ਗਈ, ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਣਾਉਂਦੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਕਰਦੀ ਰਹੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਕਿਸਮਤ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਸ਼ੀਲਾ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਜੋਖਮ ਲਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਈ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ, 21 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ - ਉਸ ਪਾਰਟੀ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ - ਅਤੇ ਉਹ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਯੂਰਪੀਅਨ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰੇਗੀ; ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਹਾਂ ਕਹਿ ਦਿੱਤੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਉਹ ਲਗਭਗ ਪੂਰੀ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਗ੍ਰਸਤ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰੇਗੀ; ਹਵਾਈ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੈਰਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਲਈ ਰਵਾਇਤੀ ਚੀਨੀ ਵਿਆਹ ਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਕੀ ਜੀ ਤੋਂ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰਮਾਇਆ? ਇਸਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਾਮਲ ਮੁੱਖ ਲੋਕ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਗੁਪਤ ਰੱਖਣਾ ਵੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਉਸ ਹਫਤੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ—22 ਅਤੇ 23 ਅਪ੍ਰੈਲ—ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ ਦਾ ਜਨੂੰਨ ਵੱਧ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਬਿਕਨੀ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਤੀ ਹੋਈ ਪਾਈ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਉਸ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਫੋਨ 'ਤੇ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਉਸ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਮਾਨ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ।
ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸੂਚੀ ਵੀ ਬਣਾਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਹ ਕਰੋੜਪਤੀ ਦੀ ਪਤਨੀ ਬਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਦਦ ਕਰੇਗੀ। ਗੁਆਂਢੀ ਇਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਵੈਲੇਰੀ ਆਪਣੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਰਹਿ ਗਈ ਸੀ - ਜਾਂ ਕੀ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਕੱਲੀ ਸੀ?
ਸਵੇਰੇ 4 ਵਜੇ, ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਫ਼ੋਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ੋਰ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਅਫ਼ਸਰ (ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਮੈਕਗ) ਸਵੇਰੇ 4:20 ਵਜੇ ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਵੈਲੇਰੀ ਨੇ ਖੁਦ ਨੰਗੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ।

"ਚਲੇ ਜਾਓ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਸਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦਿਓ। ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਬਦਸਲੂਕੀ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਫੋਨ ਕਾਲ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ। ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇਕੱਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਾਮਲਾ ਉੱਥੇ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ।
ਸਮਾਂ ਟਿਕ ਟਿਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਸੋਮਵਾਰ, 24 ਅਪ੍ਰੈਲ ਦੀ ਸਵੇਰ ਸੀ।
ਠੀਕ ਸਵੇਰੇ 5 ਵਜੇ, ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਨੇ ਆਪਣੀ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਛੱਤ 'ਤੇ ਕੁਝ ਭਾਰੀ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਹੈ।
ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਵੈਲੇਰੀ ਦੀ ਵਿਗੜੀ ਹੋਈ ਲਾਸ਼ ਦੇਖੀ। ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਮਰ ਗਈ ਸੀ। ਔਰਤ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਦੋ ਗੁਲਾਬ ਲੈ ਗਈ ਸੀ - ਪਰ ਇੱਕ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਰਹਿ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਦੂਜਾ ਗੁਲਾਬ ਦੁਖਦਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ।
ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਉਮੀਦ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ, ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਠੋਸ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਕੁੜੀ ਦੇ ਦਸਵੀਂ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵਾਲੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਡਿੱਗਣ ਜਾਂ ਛਾਲ ਮਾਰਨ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹਾਦਸਾ ਜਾਂ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਪੁਲਿਸ ਮੌਤ ਦੇ ਸਹੀ ਕਾਰਨ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ।
ਸੋਮਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਸ਼ੀਲਾ ਨੇ ਘਬਰਾਹਟ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ, ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਹਵਾਈ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਭੈਣ, ਏਥਲ, ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੋਸ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਵੈਲੇਰੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਫ਼ੋਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।
ਅਖੀਰ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਲੱਭ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਪਰ ਰਹੱਸ ਤਾਂ ਬਣਿਆ ਹੀ ਰਿਹਾ: ਕੀ ਉਸਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਕੀ ਯੂਰਪ ਤੋਂ ਫੋਨ ਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੀ ਇਹ ਇੰਨਾ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਸੀ ਕਿ ਵੈਲੇਰੀ ਹੁਣ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ? ਕੀ ਵਿਆਹ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ?
ਵੈਲੇਰੀ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਦੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸਨ - ਫੁੱਲ ਅਤੇ ਗਹਿਣੇ। ਉਸਦੇ ਲਈ, ਆਪਣੇ ਮਨਪਸੰਦ ਗਹਿਣਿਆਂ ਦਾ ਗੁਆਚ ਜਾਣਾ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਸੀ।
ਲਿਨ, ਜੋ ਹੁਣ ਵੈਲੇਰੀ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਕਾਫ਼ੀ ਵਿਹਾਰਕ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਜਾਂ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ।
ਵੈਲੇਰੀ ਕੋਲ ਜੇਡ ਪੱਥਰ ਦੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਦਿਨਾਂ ਦੌਰਾਨ ਉਸ ਲਈ ਬਣਾਈਆਂ ਸਨ। ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਮਹੀਨਾ ਪਹਿਲਾਂ, ਵੈਲੇਰੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਿਨ ਨੂੰ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਖਾਸ ਸ਼ਰਤ ਸੀ: ਲਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੰਮ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਵੈਲੇਰੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਨਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋਣ।
ਲਿਨ ਨੇ ਕੰਮ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਪਹਿਨਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਪਹਿਨਿਆ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਵਾਪਰੀ। ਅਚਾਨਕ, ਕੰਨਾਂ ਦੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰਹੀਆਂ। ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਉਸਦੇ ਕੰਨਾਂ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪਈਆਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਖਿੱਚੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹੋਣ। ਇਹ 13 ਅਪ੍ਰੈਲ ਦਾ ਦਿਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਵੈਲੇਰੀ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ।
ਲਿਨ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਦੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਡਿੱਗਣ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਉਸਦੇ ਸਾਬਕਾ ਮਾਲਕ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵੈਲੇਰੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੰਨਾਂ ਦੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਡਿੱਗਣਾ ਇੱਕ "ਸ਼ੁਭ ਸ਼ਗਨ" ਹੈ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ, ਸ਼ਨੀਵਾਰ, 22 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਅੱਧੀ ਰਾਤ

ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਨ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੰਮ 'ਤੇ "ਆਪਣੇ" ਕੰਨਾਂ ਦੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਪਹਿਨਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਲਿਨ ਨੇ ਸੋਮਵਾਰ ਨੂੰ ਕੰਮ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਨਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ।
ਵੈਲੇਰੀ ਦੀ ਉਸੇ ਦਿਨ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਲਿਨ ਨੇ ਅਜੇ ਵੀ ਕੰਨਾਂ ਦੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਪਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਜੋ ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਲੱਗਦੀਆਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਟਾਇਲਟ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸੱਜੀ ਕੰਨਾਂ ਦੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਟਾਇਲਟ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਗਈ। ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਅਦਿੱਖ ਹੱਥ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕੰਨ ਤੋਂ ਖੋਹ ਲਿਆ ਹੋਵੇ।
ਆਪਣੇ ਡੈਸਕ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਵੈਲੇਰੀ ਦੇ ਡੈਸਕ ਏਰੀਆ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹੀ ਠੰਢ ਛਾ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਠੰਢ ਸ਼ਾਮ 4:30 ਵਜੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ, ਵੈਲੇਰੀ ਦਾ ਦਿਨ ਦਾ ਆਮ ਸਮਾਂ।
ਇਸ ਸਭ ਨੇ ਲਿਨ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਲੈ ਲਈ।
ਸ਼ੀਲਾ ਅਜੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਮਰਦ ਦੋਸਤ ਇਸ ਦੁਖਦਾਈ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਪੇਸ਼ੇ ਤੋਂ ਵਕੀਲ, ਸੱਜਣ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜੈਕਟ ਉਤਾਰੀ ਹੀ ਸੀ ਕਿ ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਮੀਜ਼ ਤੋਂ ਕਫ਼ਲਿੰਕ ਡਿੱਗਦਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਗਹਿਣਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਟੁਕੜਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।
ਕੀ ਮਰੀ ਹੋਈ ਕੁੜੀ ਕੁਝ ਲੁਕਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ? ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਟਕਲਾਂ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ...
ਦਿਨ-ਦਿਹਾੜੇ ਅਤੇ ਦੋ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਫ਼ਲਿੰਕ ਵਰਗੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵਸਤੂ ਦੇ ਅਚਾਨਕ ਗਾਇਬ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰਕਪੂਰਨ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਉਸ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਨੂੰ, ਕੁੜੀ ਦੇ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਏਥਲ, ਜੋ ਆਖਰਕਾਰ ਸ਼ਹਿਰ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਦੇ ਸਮਾਨ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਗਈ।
ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇੱਕ ਹਿੰਸਕ ਲੜਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੌਤ ਦੇ ਪਲ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਉਸਦੇ ਆਉਣ ਤੱਕ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਛੂਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਸੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਤਿੰਨ ਚਾਕੂ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਪਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਪੂਰਾ ਕਮਰਾ ਖਿੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੇਜ਼ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਦੋ ਗਲਾਸ ਵੇਖੇ, ਇੱਕ ਅੱਧਾ ਸਕੌਚ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਲਗਭਗ ਖਾਲੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਅਜੀਬ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਕਾਲ ਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।
ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਪਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਵੈਲੇਰੀ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ?
ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਨੇ ਭੈਣ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਵੈਲੇਰੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ ਦੋ ਚਿੱਠੀਆਂ ਮਿਲੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਲਬਾਕਸ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਖਾਲੀ ਸੀ।
ਇੱਕ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਦੀ ਮਾਲਕਣ ਵੈਲੇਰੀ, ਜਿਸਦੀ ਇੱਕ ਸਹੇਲੀ ਅਕਸਰ ਉੱਥੇ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਨੇ ਟੈਲੀਫ਼ੋਨ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਬੰਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਬਿੱਲ ਭੇਜਣ ਲਈ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਬਿੱਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਹੋਇਆ। ਕੀ ਕੋਈ ਉਸਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਸ਼ੀਲਾ ਨੇ ਇਹ ਸਭ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਕੰਮ 'ਤੇ ਲੱਗ ਗਈ। ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸਹੇਲੀ ਦੀ ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਗਲਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਦੇ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕੁੜੀ ਦੀ ਭੈਣ ਤੋਂ ਦੁਬਾਰਾ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਐਥਲ ਨੂੰ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਜੋ ਐਸ਼ਟਰੇ ਮਿਲੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵੱਖ-

ਵੱਖ ਕਿਸਮਾਂ ਦੀਆਂ ਸਿਗਰਟਾਂ ਸਨ - L&M ਅਤੇ ਵਿੰਸਟਨ। ਵੈਲੇਰੀ ਹਮੇਸ਼ਾ L&M ਪੀਂਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਵਿੰਸਟਨ ਕਿਸਨੇ ਪੀਤੀ ਸੀ?
ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖਾਸ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਵੈਲੇਰੀ ਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਹੀ ਸ਼ੀਲਾ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।
ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਸ਼ਨੀਵਾਰ, ਖਿੜਕੀ ਅਜੇ ਵੀ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਸੀ। ਅਪ੍ਰੈਲ ਦੀਆਂ ਤੇਜ਼ ਹਵਾਵਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਵੈਲੇਰੀ ਦੁਆਰਾ ਛੱਡਿਆ ਗਿਆ ਗੁਲਾਬ ਅਜੇ ਵੀ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ 'ਤੇ ਸੀ।
ਉਸ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਸ਼ੀਲਾ ਆਪਣੀ ਜੈਕਟ ਪਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਪਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਕੱਲੀ ਸੀ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਸਨੇ ਇਹੀ ਸੋਚਿਆ ਸੀ।
ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਖਿਆਲ ਆਇਆ ਕਿ ਵੈਲੇਰੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੈਂ ਹੁਣ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਤਾਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸਮਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਉਸ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਸੀ।
ਮੈਂ ਬੈਟੀ ਰਿਟਰ ਨਾਲ ਅਗਲੇ ਹਫਤੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ, ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਤਾਰੀਖ 6 ਮਈ, ਦੁਪਹਿਰ 3 ਵਜੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼ੀਲਾ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣੀ ਸੀ ਜੋ ਕਦੇ ਵੈਲੇਰੀ ਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਦਿੱਤਾ, ਸ਼ਾਇਦ ਸਾਡੇ ਤਰਕ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕੀਤੀ। ਖੈਰ, ਉਸਨੇ ਦਸਵੀਂ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵਾਲਾ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਅੰਦਰ ਇਕੱਲੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਈਸਟ ਸਿਕਸਟੀ-ਥਰਡ ਸਟਰੀਟ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਲਿਫਟ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਬੈਟੀ ਰਿਟਰ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਮੌਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉੱਪਰ ਚਲੇ ਗਏ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਵੈਲੇਰੀ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਰੱਖਿਆ, ਬੈਟੀ ਇੱਕ ਰਹੱਸਮਈ ਕੁੱਤੇ ਵਾਂਗ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਲੱਗੀ। ਸਿੱਧੀ ਖਿੜਕੀ ਵੱਲ ਵਧੀ - ਜੋ ਹੁਣ ਬੰਦ ਸੀ - ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਅਤੇ ਡਰ ਨਾਲ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਈ, ਫਿਰ ਮੁੜ ਕੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ।
"ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਪਾਗਲਾਂ ਵਾਂਗ ਛਾਲ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੀ ਹੈ - ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਨਾਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ 'E' ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹਾਂ।" ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਕੋਟ ਉਤਾਰਿਆ ਅਤੇ ਬਾਥਰੂਮ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਈ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਰੁਕ ਗਈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ।
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਚੀਕਦੇ ਸੁਣਿਆ...ਮੈਂ ਖੂਨ ਦੇਖਿਆ...ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਅੱਖਰ M ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ...ਉਹ ਦੁਖੀ ਹੈ...ਇਹ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ...ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਹੋਰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ।"
ਬੈਟੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸਾਹ ਲੈ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਉਹ ਦੋ ਅੱਖਰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਗਈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਅੱਖਰ L ਅਤੇ S ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ।"
ਬੈਟੀ ਰਿਟਰ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਮਾਧਿਅਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਾਵੇਦਾਰ ਹੈ, ਦਾ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅੱਖਰਾਂ, ਨਾਵਾਂ, ਅੱਖਰਾਂ ਅਤੇ ਪਛਾਣ ਦੇ ਹੋਰ ਰੂਪਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰੇਗੀ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ 'ਮੰਮੀ, ਮੰਮੀ' ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ - ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਮਰਦ ਆਤਮਾ ਵੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ... ਅੱਖਰ J।"
"ਇਹ ਕੁੜੀ ਕਿਵੇਂ ਮਰ ਗਈ?" ਮੈਂ ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਟੋਕਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਉਹ ਹੋਰ ਸਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕੀ। ਉਸਨੇ R ਅੱਖਰ ਦਿਖਾਇਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਨਿਗਲ ਲਿਆ ਹੈ।"
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਬੈਟੀ ਹੁਣ ਬੀਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਸਮਾ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਹਟਾ ਕੇ ਵਰਤਮਾਨ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀ ਪਰਤ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
"ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਮਰਿਆ?" ਮੈਂ ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ। ਬੈਟੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ ਜਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਲਿਆਇਆ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਇਹ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ... ਗੋਲੀਆਂ... ਖੂਨ... ਕੁਝ। ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਡਰੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਸਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ। ਉਹ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਸ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅੱਖਰ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ, ਜੀ।
ਮੈਂ ਬੈਟੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੀਆਂ ਸੰਵੇਦਨਾਵਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛੇ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਕਰੀਏ।
ਜਦੋਂ ਬੈਟੀ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅੱਖਰ - ਈ. ਵੈਲੇਰੀ ਦੀ ਭੈਣ ਏਥੇਲ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅੱਖਰ ਸੀ, ਐਮ. ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਮੈਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੀ. ਉਸ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵੈਲੇਰੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ - ਸਭ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆ ਰਹੇ ਸਨ। ਬੈਟੀ ਰਿਟਰ ਨੇ ਗੋਲੀਆਂ ਨਾਲ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦੀ ਸਹੀ ਪਛਾਣ ਵੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਖਿੜਕੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਸਥਾਨ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ ਸੀ।
ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ?
“ਉਹ ਰੋ ਰਹੀ ਹੈ,” ਬੈਟੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਭਾਰਤੀ ਸਿਰ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਕਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ - ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਬ੍ਰਾਂਡ ਨਾਮ - ਇਹ ਲਾਲ ਹੈ - ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ H ਅੱਖਰ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਹ

ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਅਧੂਰਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਤੋਂ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ।”
ਮੈਂ ਵੈਲੇਰੀ ਨੂੰ ਮਾਧਿਅਮ ਰਾਹੀਂ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇਕੱਲੀ ਸੀ?
"ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ। ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਬਿੰਦੂ A। ਇੱਕ ਆਦਮੀ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
"ਕੀ ਉਹ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਸਮੇਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸੀ ਜਾਂ ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ?"
"ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, 'ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਮਾਰਿਆ।' ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, 'ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਇਹ ਕੀਤਾ।'"
"ਕਿਉਂ?"
"ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣਾ ਸੰਤੁਲਨ ਗੁਆ ਬੈਠਾ... ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੋਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ... ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ...।"
"ਕੀ ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ?"
"ਹਾਂ।"
ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਇਆ?
"ਹਾਂ।"
ਕੀ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ?
"ਹਾਂ ਜ਼ਰੂਰ।"
"ਉਸਦਾ ਉਸ ਨਾਲ ਕੀ ਸਬੰਧ ਸੀ?"
ਬੈਟੀ ਖੁਦ ਹੁਣ ਕਾਫ਼ੀ ਬੇਚੈਨ ਸੀ; ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ।

"ਮੈਂ ਪੈਸਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਇੱਕ ਬੈਗ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ M ਜਾਂ W ਅੱਖਰ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਹਨ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵੈਲੇਰੀ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਨਿੱਜੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਜੋ ਸ਼ੀਲਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਪਿੰਗ ਬੈਗ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਆਈ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਬੈਟੀ ਦੇ ਛੂਹਣ ਲਈ ਸਟੋਵ 'ਤੇ ਰੱਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਪੈਂਡੈਂਟ (ਇੱਕ ਨਕਲੀ ਗਹਿਣਾ) ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਮਾਲਕ ਦੀ ਊਰਜਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ। "ਮੈਂ ਸਮਝਦੀ ਹਾਂ, ਡਾ. ਆਰ., ਡਾਕਟਰ... ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪਿਆਰ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ... ਇਹ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਚੱਲਿਆ ਆ ਰਿਹਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੈ..." ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੈਟੀ ਰਿਟਰ ਅਤੇ ਵੈਲੇਰੀ ਕੇ. ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਤਵ ਹੁਣ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਬੈਟੀ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਵਰਗੀ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਵੈਲੇਰੀ ਵਾਂਗ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਸੁਰ ਬੈਟੀ ਵਰਗੀ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਿਆ..." ਹੁਣ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਣ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜੋ ਬਹੁਤ ਬੇਚੈਨ ਸੀ ਅਤੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚੁੱਕੀ ਸੀ; ਇਹ ਕੋਈ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਆਦਮੀ ਸੀ... ਇੱਕ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਜਿਸਦਾ ਉਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਪੁਰਾਣਾ ਸਬੰਧ ਸੀ। ਜੇ.ਡਬਲਯੂ. ਗੂੜ੍ਹੀ ਚਮੜੀ ਵਾਲਾ, ਪਰ ਨੀਗਰੋ ਨਹੀਂ - ਭਾਰਤ ਜਾਂ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ।
ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਖਿਆਲ ਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਵੈਲੇਰੀ ਦੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਤੀ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹਾਂਗ ਕਾਂਗ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੀ; ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਡਿੱਗਣ ਦਾ ਦਿਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਬੈਟੀ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿਉਂ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਸਦਾ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਹੈ।"

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਣ ਦੇਣ ਅਤੇ ਉਸਦੇ "ਪਸੰਦੀਦਾ" ਸਥਾਨਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਵਾਲੀ ਖਿੜਕੀ ਵੱਲ ਚਲੀ ਗਈ।
"ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਭਿਆਨਕ ਵਾਪਰਿਆ ਹੈ...ਇਹ ਉਹੀ ਕਮਰਾ ਹੈ...ਇੱਥੇ ਹੀ...ਇੱਥੇ ਹੋਰ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ..."
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਔਰਤ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ?"
"ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅੱਖਰ M ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ," ਬੈਟੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਦਾ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੇ ਬੁਆਏਫ੍ਰੈਂਡ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਈਰਖਾ ਹੈ... ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
"ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ," ਬੈਟੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਮੈਰੀ...ਜਾਂ ਮੈਰੀ...ਅਤੇ ਇੱਕ ਐਲ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਐਲ ਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਰਾਹਤ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਬਸ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਆਮ ਵਾਂਗ ਕਰਦੇ ਰਹੋ।"
ਐੱਲ. ਲਿਨ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅੱਖਰ ਸੀ, ਉਹ ਕੁੜੀ ਜੋ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕੰਨਾਂ ਦੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਚੁੱਕੀ ਸੀ।
ਮੈਂ ਇਸ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਐੱਲ. ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ?" "ਹਾਂ," ਬੈਟੀ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਐਲ. ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਦੇਖਿਆ...ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਡਰਾਇਆ ਹੋਵੇ...ਪਰ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ...ਉਸਦਾ ਉਸਨੂੰ ਡਰਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ...ਉਹ ਹੁਣ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ..."
ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਦੇਰ ਚੁੱਪ ਰਹੇ।
"ਹੁਣ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਚੁੰਮਣ ਦੇ ਰਹੀ ਹੈ," ਬੈਟੀ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ।

"ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦੀ ਸੀ," ਸ਼ੀਲਾ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ, "ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦੀ ਸੀ।"
ਅਤੇ ਇਹੀ ਸੀ।
ਬੈਟੀ ਨੇ ਸਿਗਰਟ ਜਗਾਈ ਅਤੇ ਆਰਾਮ ਕੀਤਾ, ਅਜੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੁਨੇਹਿਆਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਉਹ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਵੈਲੇਰੀ ਦੇ ਕੁਝ ਸਮਾਨ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਬੈਗ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਹੁਣ ਚਮਕਦਾਰ ਅਤੇ ਨਵਾਂ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਗਲੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਹਲੀ ਵਿੱਚ ਪੇਂਟ ਦਾ ਕੋਟ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੰਨਾਂ ਦੇ ਗਹਿਣੇ ਖੋਹਣ ਦੀ ਕੋਈ ਘਟਨਾ ਨਹੀਂ ਵਾਪਰੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਸਹੇਲੀ ਸ਼ੀਲਾ ਨੇ ਵੀ ਕੇਸ ਦੁਬਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਉਸ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੁਝ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਵੈਲੇਰੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਵਕ ਤਬਦੀਲੀ ਲਈ ਸਮਾਂ ਦੇਣ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਪਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲ ਸਕਦਾ, ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਜੋ ਮੈਂ ਇੱਕ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਪੁਲਿਸ ਜਾਸੂਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਰਾਹੀਂ "ਦੇਖਿਆ" ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਆਮ ਰਿਪੋਰਟ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ: ਇੱਕ ਲੰਮੀ, ਸੁੰਦਰ ਏਸ਼ੀਆਈ ਔਰਤ, ਸ਼ਰਾਬੀ ਅਤੇ ਨੰਗੀ, ਪੁਲਿਸ 'ਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾ ਰਹੀ ਹੈ... ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਦੋ ਗਲਾਸ ਵਾਈਨ ਵੀ।
ਉਹ ਦੂਜਾ ਗਲਾਸ ਕਿਸ ਲਈ ਸੀ... ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਸਿਗਰਟ ਕਿਸਨੇ ਪੀਤੀ, ਇੱਕ ਬ੍ਰਾਂਡ ਜਿਸਨੇ ਵੈਲੇਰੀ ਨੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪੀਤੀ?
ਫਿਰ ਉਹ ਆਦਮੀ ਕੌਣ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ?

*131
ਚੇਤਾਵਨੀ ਭੂਤ

ਸਾਰੇ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਸੁਆਰਥੀ ਇਰਾਦੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਜੋ ਘਰ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਮਾਲਕੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ: ਕੁਝ ਭੂਤ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਰਕਸ਼ੀਲਤਾ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਬਹੁਤ ਸੀਮਤ ਹਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਭੂਤ ਘਰ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਣ ਲਈ - ਤਾਂ ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਚੇਤਾਵਨੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਲੋੜੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਹਕੀਕਤ ਉਸ ਹਕੀਕਤ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੀ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੁਖਾਂਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਰੋਜ਼ ਐਸ. ਦਾ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਮਾਮਲਾ ਹੈ, ਜੋ ਹੁਣ ਨਿਊਯਾਰਕ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫੋਰਟ ਵਰਥ, ਟੈਕਸਾਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਪੇਸ਼ੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸੈਕਟਰੀ ਹੈ ਅਤੇ 1960 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਮੱਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਮਾਜਿਕ ਨੇਤਾ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਫੋਰਟ ਵਰਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਮੰਗੇਤਰ, ਜੋ ਕਿ ਨੇੜੇ ਹੀ ਤਾਇਨਾਤ ਇੱਕ ਫੌਜ ਪਾਇਲਟ ਸੀ, ਦੇ ਨੇੜੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਸੀ, ਉਹ ਬ੍ਰਾਈਸ ਐਵੇਨਿਊ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਫੋਰਟ ਵਰਥ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਮੁਹੱਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਮਾਲਕ ਨੇ ਇੱਕ ਫਰਨੀਸ਼ਡ ਕਮਰਾ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਘਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ, ਇੱਕ ਵਕੀਲ, ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਵੱਡੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਘਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ।
ਘਰ ਕਾਫ਼ੀ ਵਧੀਆ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਮਰਾ ਵੱਡਾ ਅਤੇ ਢੁਕਵਾਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮਿਸ ਐੱਸ. ਇਸਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਣ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਕਮਰੇ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ, ਸਗੋਂ ਉਸਨੂੰ ਰਸੋਈ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਣ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਿੱਤੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨਹੀਂ

ਸੀ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਣ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਗਭਗ ਸੱਠ ਜਾਂ ਸਾਢੇ ਛੇ ਸਾਲ ਦੀ ਇੱਕ ਦੋਸਤਾਨਾ ਔਰਤ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਉਸਦੀ ਆਦਤ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਿਸ ਐੱਸ. ਬ੍ਰਾਈਸ ਐਵੇਨਿਊ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣਾ, ਭਾਵੇਂ ਅਣਸੁਖਾਵਾਂ ਹੋਵੇ, ਠਹਿਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਣ ਹਿਊਸਟਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਚਲੀ ਗਈ, ਘਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਸ ਐਸ. ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਰਾਤ, ਰੋਜ਼ ਐਸ. ਨੇ ਪੜ੍ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਲਦੀ ਸੌਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਸੌਣ ਲਈ ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਕੀਤੀਆਂ, ਉਸਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਬਾਥਰੂਮ ਦੀ ਲਾਈਟ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਜਗਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਝਪਕਦੀ-ਝਪਕਦੀ ਰਹਿਣ ਲੱਗੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਈ। ਇੱਕ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਦੇ ਡਰੋਂ, ਮਿਸ ਐਸ. ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਠੀ, ਪਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਉਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਸੌਂ ਗਈ। ਦਿਨ ਬੀਤ ਗਏ, ਅਤੇ ਘਟਨਾ ਭੁੱਲ ਗਈ। ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਣ ਦੁਬਾਰਾ ਹਿਊਸਟਨ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਈ, ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ ਮਿਸ ਐਸ. ਦੀ ਮੰਗੇਤਰ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਸ਼ਾਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੋੜਾ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਮਿਸ ਐਸ. ਦੀ ਮੰਗੇਤਰ, ਇੱਕ ਪਾਇਲਟ, ਸੌਂ ਗਈ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਰਾਤ ਦੀ ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ, ਮਿਸ ਐਸ. ਨੇ ਅਗਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀਟੀ ਸੁਣੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਮਾਰਚਿੰਗ ਗਾਣਾ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਕਰਨਲ ਬੋਗੀ ਮਾਰਚ ਦੀ ਜਾਣੀ- ਪਛਾਣੀ ਧੁਨ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਾ ਤਾਂ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਰੇਡੀਓ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਸੀਟੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਰਹੱਸਮਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮੰਗੇਤਰ ਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ।

ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਣ ਦੇ ਨਿਯਮਤ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਿਸ ਐੱਸ. ਘਰ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਇਕੱਲੀ ਰਹਿ ਗਈ। ਇਸ ਵਾਰ, ਉਹ ਟੀਵੀ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਨ ਅਤੇ ਲਿਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਰਾਤ ਗਰਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਏਅਰ ਕੰਡੀਸ਼ਨਰ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਉੱਥੇ ਬੈਠੀ, ਮਿਸ ਐਸ. ਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਇਕੱਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ, ਏਅਰ ਕੰਡੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਉੱਚੀ ਗੂੰਜ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਹਲਕੀ, ਰੋਂਦੀ ਹੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਆਵਾਜ਼ ਬੋਲਦੀ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਮਿਸ ਐਸ. ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਉਸਨੂੰ ਸੁਣਨਾ ਪਿਆ। ਆਵਾਜ਼ ਰਾਹੀਂ ਜਾਂ ਟੈਲੀਪੈਥੀ ਰਾਹੀਂ, ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਅਤੇ ਆਵਾਜ਼ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਚਲੇ ਜਾਣ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਬੇਚੈਨ ਰਾਤ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਿਸ ਐਸ. ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ।
ਜਦੋਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਣ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਹੀ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਬ੍ਰਾਈਸ ਐਵੇਨਿਊ 'ਤੇ ਘਰ ਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨੂੰ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਉਦੋਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਘਰ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਕੋਨੇ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਬੱਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਔਰਤ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਦਾ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸੇ ਪਲ ਤੋਂ ਉਸਦੇ ਮੰਗੇਤਰ ਨਾਲ ਅਜੀਬ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੋਣ ਲੱਗੀਆਂ। ਸੀਟੀ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੇ ਭੂਤ ਨਾਲ ਵਾਪਰੀ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਸਦੀ ਮੰਗੇਤਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਹੁਣ ਉਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮਿਸ ਐਸ. ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਾਇਲਟ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮੰਗਣੀ ਤੋੜ ਦਿੱਤੀ।

* 132
ਜੈਕਲੀਨ

ਜੌਨ ਕੇ. ਛੱਬੀ ਸਾਲ ਦਾ ਹੈ, ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਟੀਮਸ਼ਿਪ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਮਾਲ ਢੋਣ ਵਾਲਾ ਕੈਸ਼ੀਅਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਮਈ 1971 ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਕਿੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਾਂ।" ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸਤਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਰਹੱਸਮਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ "ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ" ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਧ ਗਈ। ਉਸੇ ਸਾਲ ਅਕਤੂਬਰ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਦੇ ਕਾਂਟੀਨੈਂਟਲ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ। ਸ਼੍ਰੀ ਕੇ. ਇੱਕ ਪਤਲਾ, ਸ਼ਾਂਤ ਨੌਜਵਾਨ ਨਿਕਲਿਆ, ਨਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਾਵੁਕ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਜਾਦੂਗਰੀ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਸਮਝ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅਜੀਬ ਅਤੇ ਡਰਾਉਣੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦਾ ਰਾਜ਼ ਸਿੱਖ ਲਿਆ।
ਜੌਨ ਕੇ. ਦਾ ਜਨਮ ਓਜ਼ਾਰਕਸ ਦੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਬਤਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਕਸਬਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਪਾਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਪੁਰਾਣਾ ਸੀ, ਜੋ ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਉੱਥੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੱਖਣ-ਪੱਛਮੀ ਐਰੀਜ਼ੋਨਾ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ। ਉੱਥੇ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਨੇੜਲੇ ਫੌਜੀ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰੀ ਕਰ ਲਈ। ਵੀਹ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀ ਕੇ. ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੂਨੀਅਰ ਸਾਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਲਜ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸਿੱਧੇ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਚਲੇ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹਨ।

ਉਸਦੇ ਪਹਿਲੇ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਓਜ਼ਾਰਕਸ ਦੇ ਇੱਕ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਭਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਦੋ ਭੈਣਾਂ ਨਾਲ ਬਿਤਾਏ। ਪਰਿਵਾਰਕ ਜੀਵਨ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪੁਰਾਣਾ ਸੀ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪਾਣੀ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਗਰਮੀ ਕੋਲੇ ਦੇ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਰ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਇੱਕੋ ਟੱਬ ਵਿੱਚ ਵਾਰੀ-ਵਾਰੀ ਨਹਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਿਜਲੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਹਿਲੇ ਤਿੰਨ ਗ੍ਰੇਡਾਂ ਲਈ, ਸ਼੍ਰੀ ਕੇ. ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਾਲੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹੇ। "ਸਾਡੀ ਅਧਿਆਪਕਾ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜੇ ਆਪਣੀ ਕਾਲਜ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਸੀ।"
ਸ਼੍ਰੀ ਕੇ. ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਇਕਾਂਤ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕੀਤਾ।" ਸ਼੍ਰੀ ਕੇ. ਨੇ ਦਸ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ; ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਦੇ ਮੁੱਖ ਰੂਪ ਤਾਸ਼ ਖੇਡਣਾ ਅਤੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨਾ ਸਨ। ਉਹ ਸਥਾਨਕ ਦੱਖਣੀ ਬੈਪਟਿਸਟ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਪਰਿਵਾਰਕ ਫਾਰਮ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੰਗਠਿਤ ਧਰਮ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਗਿਆ।
ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ, ਜੌਨ ਕੇ. ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ ਜੋ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੈਂਬਰ ਨੇ ਕਦੇ ਦੇਸ਼ ਛੱਡਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਫ੍ਰੈਂਚ ਔਰਤ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਉਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜੈਕਲੀਨ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਔਰਤ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਬੇਤੁਕੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਵੀ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤੀ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਾਲੇ ਸੁਪਨੇ ਕਿਸੇ ਵੱਡੀ ਘਟਨਾ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨਹੀਂ

ਕਰਦੇ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹਨਾਂ ਸੁਪਨਿਆਂ ਨੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਕੰਬਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖੇ ਸਨ। ਇਸਨੂੰ ਡੇਜਾ ਵੂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ESP ਦੀ ਇੱਕ ਆਮ ਘਟਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ 1950 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਓਜ਼ਾਰਕਸ ਵਿੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਆਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੇ ਰਹਿਣਾ ਨਫ਼ਰਤ ਸੀ; ਉਹ ਹਨੇਰੇ ਅਤੇ ਘਰ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਸੀ।
ਇੱਕ ਦੁਪਹਿਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਘਰ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਭਿਆਨਕ ਡਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਦਮ ਘੁੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੰਧਾਂ ਕੰਬ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਡਰ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਭੱਜ ਗਿਆ।
ਜੌਨ ਕੇ. ਦੀ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਖਾਸੀਅਤ ਸੀ। ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਮਰਦਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰਲਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਸੀ - ਉਸਦੀ ਦਾਦੀ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਵੱਡੀ ਭੈਣ। ਆਪਣੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਹੀ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਵੱਡੀ ਭੈਣ ਨਾਲ ਖੇਡਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਛੇ ਸਾਲ ਵੱਡੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁੜੀਆਂ ਵਾਲੇ ਖੇਡ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸਨ। ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲ ਮੁੰਡਿਆਂ ਵਾਲੇ ਖੇਡਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਲੰਬੇ, ਢਿੱਲੇ-ਢਿੱਲੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਣੇ ਪਸੰਦ ਸਨ, ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਇਹ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਸੂਝ-ਬੂਝ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ; ਉਸਨੂੰ ਅੱਜ ਦੇ ਛੋਟੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਸੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਵੇ।
ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਜੈਕਲੀਨ ਬਾਰੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨਾਲ ਖੇਡਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਜਿਨਸੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਿਲਦਾ-ਜੁਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਕੂਲ ਜਾਣ ਤੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਉੱਪਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਆਦਤ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਰੁਕਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕੱਪੜੇ ਪਾ ਕੇ ਸਕੂਲ ਭੇਜ ਦੇਵੇਗਾ। ਉਦੋਂ ਹੀ ਜੌਨ ਨੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਣੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਦੀ ਨਾਰੀਵਾਦ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਲੰਬੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਬਣੀ ਰਹੀ।
ਸ਼੍ਰੀ ਕੇ. ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਮ ਮੁੰਡਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਾਰੀਵਾਦੀ ਨਿਕਲਿਆ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਹਿਪਾਠੀਆਂ ਮੈਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਛੇੜਦੀਆਂ ਸਨ।" ਦੂਜੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦੀ ਖੇਚਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਜੱਦੀ ਪਿੰਡ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਚਾਰ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਯਾਤਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਫਰਾਂਸ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਪੈਰਿਸ ਲਈ ਡੂੰਘਾ ਪਿਆਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਣ ਲੱਗਾ। ਜੌਨ ਕੇ. ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਮਨੁੱਖੀ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਪਿਆਰੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਸਨ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਜੀਵਨ ਜੋ ਬਹੁਤ ਸੁਚੇਤ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ।" ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੈਕਲੀਨ, ਉਹ ਜੋ ਵੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਵੇਸਵਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਤੀਤ ਕਰ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਧਾਰਮਿਕ ਨਿੰਦਾ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਭਾਵਨਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਪੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਲਾਹ ਲਈ ਕਿਸ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਬੀਤ ਗਏ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਰੂਮਮੇਟ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਉਹ ਖੁਦ ਇੱਕ ਵੇਸਵਾ ਬਣ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਾਲਜ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਨੌਕਰੀ ਮਿਲ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਵੇਸਵਾ ਬਣਨ ਦੀ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਉਸ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਮਿਲੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਸਪਾਸ, ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਰੂਮਮੇਟ ਇੱਕ ਮੇਕਅਪ ਆਰਟਿਸਟ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣਾ ਮੇਕਅਪ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਜੌਨ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਭੇਸ ਵਿੱਚ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਸੀ; ਉਹ ਇਹ ਕੱਪੜੇ ਸਿਰਫ਼ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪਹਿਨਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਉਸਨੂੰ ਜੈਕਲੀਨ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਜੈਕੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗ ਪਏ।
ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਂਦਾ, ਜੌਨ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਵਿਅਕਤੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਮੇਕਅਪ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਜੈਕਲੀਨ ਨੇ ਆਖਰਕਾਰ ਜਿੱਤ ਲਈ ਹੋਵੇ। ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਬੂ ਕਰ ਲਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਭਰ ਲਈ ਸਰਾਪਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। "ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣ ਜਾਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਵਾਂਗ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਉਣ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੀ," ਜੌਨ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ। "ਇਹ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਬਾਰੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਜੈਕਲੀਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਅਸਲੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੋਹਿਤ ਕਰ ਲਿਆ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਤਾਕਤਵਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੀ।"
ਅਖੀਰ, ਇਹ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਕਿ ਜੌਨ ਰਾਤ ਨੂੰ ਘਰ ਆਉਣ 'ਤੇ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾ ਲੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਸ਼ਾਮ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿਤਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਗਾਊਨ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵਾਲ ਉਤਾਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਹਾਉਣ ਅਤੇ ਅਤਰ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਆਨੰਦ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ

ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਜੌਨ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੈ।
ਲਗਭਗ ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੋਸਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੁੱਧ ਧਰਮ ਨਾਲ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਬੁੱਧ ਧਰਮ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਰਾਹੀਂ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਣਸੁਲਝੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਮਿਲੇ। ਬੁੱਧ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਡੂੰਘੀ ਨਿਹਚਾ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਜੈਕਲੀਨ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧ ਧਰਮ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਪਰ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਬੋਧੀ ਅਭਿਆਸਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਪਹਿਲੂ ਉਭਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਲੱਭਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ।
ਜੌਨ ਨੂੰ ਮੇਰਾ ਪਤਾ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਰਾਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇਸ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਜੈਕਲੀਨ ਨੂੰ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੌਨ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇੱਕ ਅਣਸੁਲਝੀ ਸਮੱਸਿਆ ਕਾਰਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਰਾਹੀਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।
"ਜੈਕਲੀਨ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਨੂੰ ਬੁੱਧ ਧਰਮ ਅਪਣਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ," ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, "ਪਰ ਇਸਨੇ ਮੇਰੀ ਜੈਕਲੀਨ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਜੌਨ ਉੱਭਰ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਜੌਨ ਜੋ ਹੁਣ ਹਨੇਰੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦਾ, ਜੋ ਇਕੱਲਾ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਇੱਕ ਦਿਨ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੇਗਾ। ਮੈਂ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਆਸ਼ਾਵਾਦੀ ਹਾਂ।"
ਭਾਵੇਂ ਜੌਨ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਜਾਦੂ-ਟੂਣੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਜਾਂ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ

ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਮਾਸੀ, ਮੈਰੀ, ਜਾਦੂ-ਟੂਣੇ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪੰਦਰਵੀਂ ਅਤੇ ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਤੋਂ ਜਾਦੂ-ਟੂਣਿਆਂ 'ਤੇ ਕਈ ਕਿਤਾਬਾਂ ਰੱਖਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਉਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੌਨ ਦੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੌਨ ਉਸ ਬਾਰੇ ਜੋ ਕੁਝ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਉਹ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਣੀਆਂ-ਸੁਣਾਈਆਂ ਗੱਲਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ (ESP) ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਸੀ, ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਸੁਨੇਹੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਜੌਨ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ, ਜਾਦੂ-ਟੂਣਾ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ ਜੋ ਪਰਿਵਾਰਕ ਚਰਚਾ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੈਕਲੀਨ ਦੇ ਜੌਨ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ (ESPs) ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਸਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਜੈਕਲੀਨ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਦੀ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਰਹੀਆਂ। ਸਾਡੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਕ ਸਟੀਮਸ਼ਿਪ ਹੜਤਾਲ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਸਟੀਮਸ਼ਿਪ ਉਦਯੋਗ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨੌਕਰੀ ਲੱਭਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ। ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਸਟੀਮਸ਼ਿਪ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਬੌਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਜੌਨ ਕੇ. ਨੂੰ ਕੰਮ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਲਿਆਓ।" ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰ 7 ਨੂੰ ਚਮਕਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਜਾਗਣ 'ਤੇ, ਉਸਨੂੰ ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਹਰ ਗੱਲ ਯਾਦ ਆਈ। 7 ਸਤੰਬਰ ਨੂੰ, ਉਸਦਾ ਬੌਸ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਜੌਨ ਕੇ. ਨੂੰ ਕੰਮ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਲਿਆਓ," ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੁਪਨੇ ਨੇ ਸੰਕੇਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਪੁਰਾਣੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ।

ਮੈਨੂੰ ਜੌਨ ਕੇ. ਦੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਈਐਸਪੀ ਅਨੁਭਵਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਜੈਕਲੀਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰਜਨਮ ਸੀ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਜੌਨ ਕੇ. ਨੂੰ ਵੀਹ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਯਾਦ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦੀ ਡੈਸਕ 'ਤੇ ਕੀ ਸੀ, ਯਾਦ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਸੂਰੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ। ਹਰ ਵਾਰ, ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦੀ ਸਹੀ ਉਚਾਈ ਵੀ ਪਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ, ਉਸਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕੁੱਤੇ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਪਤਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਰਿਗਰੈਸ਼ਨ ਦੇ ਤੀਜੇ ਪੜਾਅ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੇ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਇੱਕ ਕਥਿਤ ਪਿਛਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇਹ ਦੇਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੀ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਜੌਨ ਕੇ. ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜੈਕਲੀਨ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ?"
ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਨਸਾਨ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ।
ਕੀ ਉਹ ਅਸਲੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ?
"ਹਾਂ।"
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਫਰਾਂਸ ਗਏ ਹੋ?
"ਨਹੀਂ।"

ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਪਿੱਛੇ, ਮੱਧ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ, ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਉਸਦੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ 1350 ਈਸਵੀ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਜੀਬ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ

ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਰੱਖੇ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਧਾਰਮਿਕ ਸੰਕੇਤ ਵਜੋਂ ਸਮਝਿਆ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਿਆ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਹੌਲੀ- ਹੌਲੀ ਉਸਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਆਇਆ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾਇਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਜੌਨ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਲਈ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੌਰਾਨ ਕਹੀ ਗਈ ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕੁਝ ਵੱਖਰਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ?"
"ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਦਰਦ ਹੁੰਦਾ ਸੀ; ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।"
ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ। ਜੈਕਲੀਨ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਜੌਨ ਕੇ. ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੁੰਦੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਦੁੱਖ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਜਾਂ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਦੀਆਂ ਅਧੂਰੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਉਹ ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਹਸਤੀ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦਾ ਮਾਧਿਅਮ ਚੁਣਿਆ ਸੀ। ਜੈਕਲੀਨ, ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਵੇਸਵਾ ਜਿਸਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਰੀਰ ਰਾਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਲਈ ਇੱਕ ਮਰਦ ਸਰੀਰ ਚੁਣਿਆ ਸੀ।
ਕੀ ਦੋਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਸੀ, ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਜੌਨ ਕੇ. ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਜੈਕਲੀਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਉਸਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਲਿਆ ਹੋਵੇ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਜੈਕਲੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੈਕਲੀਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਜੌਨ ਕੇ. ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਬੰਧ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸਾਬਕਾ ਜੌਨ ਕੇ. ਨੂੰ ਚੇਤੰਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਸੰਮੋਹਨ ਦੁਆਰਾ ਦੁਬਾਰਾ

ਖੋਜਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਿਆ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਇਹ ਪਿਛਲਾ ਜੀਵਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਯਾਦਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।
ਜੈਕਲੀਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਕੰਮਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਪਾਏ ਗਏ ਧਾਰਮਿਕ ਦਬਾਅ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਦਰੂਨੀ ਟਕਰਾਅ ਉਹ ਮੁੱਖ ਕਾਰਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਮਾਂ-ਸੀਮਾ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਰੱਖਿਆ, ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਜੰਮਿਆ ਰਿਹਾ, ਉਸਨੂੰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਲੈਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ। ਆਪਣੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਮਾਧਿਅਮ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਜੈਕਲੀਨ ਨੇ ਹੋਂਦ ਦੇ ਅਗਲੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਇੱਕ ਰਸਤਾ ਲੱਭ ਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਉਸ ਤੋਂ ਸੁਣਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ।

*133
Wurmbrand ਸਰਾਪ

ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਹੁਣ ਤੱਕ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਭ ਤੋਂ ਅਜੀਬ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮੈਨੂੰ ਧੁੱਪ ਵਾਲੇ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਤੋਂ ਇੱਕ ਆਸਟ੍ਰੀਅਨ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਕੋਨਿਆਂ ਤੱਕ ਲੈ ਗਿਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਅਜੀਬ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਅੱਜ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਮਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦੀ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਸਭ ਕੱਲ੍ਹ ਵਾਂਗ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਲਗਭਗ 1960 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੇਂ ਜੈੱਟਪੋਰਟ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਘੰਟੇ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ।
ਇਹ ਸਭ 1964 ਵਿੱਚ ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਤੁਰਹਾਨ ਬੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਹੋਏ ਮਹਿਲ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ ਜੋ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੋਸਤ ਦਾ ਨਾਮ ਵੌਨ ਵਰਮਬ੍ਰਾਂਡ ਸੀ, ਅਤੇ ਤੁਰਹਾਨ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਮਿਲਾਉਣ ਦਾ

ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਭੁੱਲ ਗਏ ਸੀ।
ਪਰ ਕਿਸਮਤ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਆਦਮੀ ਕੋਲ ਲੈ ਆਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸੇ ਸਾਲ ਨਵੰਬਰ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਕਾਉਂਟ ਵਰਮਬ੍ਰਾਂਡ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ "ਘੋਸਟ ਹੰਟਰਸ" ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰੀ ਕਿਤਾਬ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਵੋਲਕਸਬਲੈਟ ਵਿੱਚ ਛਪੇ ਇੱਕ ਹਾਸੋਹੀਣੇ ਲੇਖ ਵੱਲ ਵੀ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਾਮੂਲੀ ਅਖ਼ਬਾਰ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਣ ਲਈ ਉਚਿਤ ਸਮਝਿਆ ਸੀ। ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਫੋਰਚਟਨਸਟਾਈਨ ਦੇ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ "ਘੋਸਟਸ ਆਈ ਹੈਵ ਮੀਟ" ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਦੇ ਹੋਟਲ ਰੂਜ਼ਵੈਲਟ ਵਿੱਚ ਕਾਉਂਟ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ 'ਤੇ, ਅਸੀਂ ਉਸਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਦੇ ਕਿਲ੍ਹੇ, ਸਟੇਨਰਜ਼ਬਰਗ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ। ਛੇ ਫੁੱਟ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉੱਚੇ, ਕਾਉਂਟ ਕੋਲ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਸੀ, ਜੋ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਸੀ, ਪਰ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪਿਛੋਕੜ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਹਾਰਕ ਅਮਰੀਕੀ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ।
ਇਹ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ 1927 ਤੋਂ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਨਾਗਰਿਕ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦੀ ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਔਰਤ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੀ - ਇਹ ਉਸਦਾ ਦੂਜਾ ਵਿਆਹ ਸੀ - ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਹਿਲਜ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੇਦਾਗ਼ ਸਜਾਏ ਹੋਏ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।
ਇਹ ਘਰ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਕਾਉਂਟ ਦੀ ਬੇਵਕਤੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਸਟੀਅਰਸਬਰਗ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਵਿਸਤਾਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਘਰ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਸੰਪੂਰਨ ਜੋ

ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉੱਥੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਭਿਆਨਕ ਪਹਿਲੂ ਜੋ ਵੀ ਹੋਣ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੇ ਸੂਰਜ ਦੀਆਂ ਗਰਮ ਕਿਰਨਾਂ ਹੇਠ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਡੀਗੇਨਹਾਰਡ ਵੌਨ ਵਰਮਬ੍ਰਾਂਡ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਲਈ ਰੂੜੀਵਾਦੀ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ - ਇੱਕ ਸਲੇਟੀ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਸੂਟ - ਪਰ, ਆਸਟ੍ਰੀਅਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸਖ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਹਾਸੇ ਅਤੇ ਸੁਹਜ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ; ਉਸਦੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣਾ ਘੰਟਾ ਬਿਤਾਇਆ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਬਲੂਬਰਡ ਐਵੇਨਿਊ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਘਰ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਿਆ।
ਉਹ ਬਹੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਸ਼ਾਹੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਇੰਨਾ ਸਿੱਧਾ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਉਮਰ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬਿਮਾਰੀ ਜਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦੇ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਏ, ਜੋ ਕਿ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਮੈਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।
ਇਹ ਉਸਦੀ ਪਰੰਪਰਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹਰ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਸਟ੍ਰੀਆ ਦੇ ਪਹਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਵਿਧਵਾ ਭੈਣ, ਕਾਉਂਟੇਸ ਕੋਲੋਵਰੈਟ ਨਾਲ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਬਿਤਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਰਹੀ ਹੈ। ਵੁਰਮਬ੍ਰਾਂਡ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਮੱਧ ਯੁੱਗ ਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਮੈਂਬਰ ਆਸਟ੍ਰੀਆ ਦੇ ਸਾਮਰਾਜ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਅਹੁਦਿਆਂ 'ਤੇ ਰਹੇ ਸਨ।
1939 ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਡੀਗੇਨਹਾਰਡਟ ਜੰਗ ਦੇ ਕਾਰਨ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੀ ਅਮਰੀਕੀ ਮਾਲਕੀ ਨੇ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਰੂਸੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਲੁੱਟਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ। ਉਸਦੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਨੇ 1960 ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੱਕ ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕੀਤਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਡੀਗੇਨਹਾਰਡਟ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੇਫਿਕਰ

ਡੀਗੇਨਹਾਰਟ ਹੁਣ ਛੇ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਇਕੱਲਾ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਉਸਦਾ ਛੋਟਾ ਭਰਾ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਨਰਸ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਦੋਵਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਛੋਟਾ ਮੁੰਡਾ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ।
ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹਨੇਰਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਖਿੜਕੀਆਂ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਹਨੇਰਾ ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨੇੜੇ ਦਾ ਪਿੰਡ ਮੀਲਾਂ ਦੂਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੰਘਣੀ ਹਨੇਰੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਰਸ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹ ਰਹੀ ਸੀ - ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਲਗਭਗ 7 ਵਜੇ ਸਨ - ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਰੌਸ਼ਨੀ ਉਸਦੇ ਨਾਈਟਸਟੈਂਡ 'ਤੇ ਲੱਗੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੇ ਲੈਂਪ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਛੋਟਾ ਮੁੰਡਾ ਸੌਂ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਡੀਗੇਨਹਾਰਡ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਰਾਤ ਉਸਨੂੰ ਵੱਖਰੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੀ ਛੇਵੀਂ ਇੰਦਰੀ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਉਂਟ ਵਰਮਬ੍ਰਾਂਡ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮਹਾਨ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਬਣ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਰਿਹਾ।
ਖੈਰ, ਛੇ ਸਾਲ ਦਾ ਬੱਚਾ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਸੀ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਦੋ ਕਮਰਿਆਂ ਨੂੰ ਜੋੜਦੇ ਲਾਂਘੇ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਲਾਂਘੇ ਵਿੱਚੋਂ ਤਿੰਨ ਕਾਲੇ ਕਾਂ ਨਿਕਲਦੇ ਦੇਖੇ - ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਉੱਡਦੇ ਹੋਏ!
ਮੁੰਡਾ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਜੀਬ ਪੰਛੀਆਂ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ ਜੋ ਕਿ ਕਿਤੇ ਤੋਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਕਾਂ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਆ ਡਿੱਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੋ ਹੋਰ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਆ ਡਿੱਗੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਕੰਬਲ ਖਿੱਚ ਲਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸਾਹ ਲੈਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਚੁੱਕਿਆ, ਤਾਂ ਪੰਛੀਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਰਸ ਚੁੱਪਚਾਪ ਪੜ੍ਹ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ, ਉਹ ਪੰਛੀ ਸਿਰਫ ਵਰਮਬ੍ਰਾਂਡ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਨ! ਜਦੋਂ ਮੈਂ 6 ਸਤੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ, ਕੈਥਰੀਨ ਨਾਲ ਸਟੀਅਰਸਬਰਗ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਕਾਉਂਟ ਵਰਮਬ੍ਰਾਂਡ ਮੈਨੂੰ ਉਸੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ

ਲੈ ਗਿਆ। ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਨਰਮ ਕਾਰਪੇਟ ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਬਾਥਰੂਮ ਫਿਕਸਚਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ ਸੀ। ਖਿੜਕੀਆਂ ਤੋਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਅਜੇ ਵੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੀ।
ਬਾਹਰ ਫਿਰ ਹਨੇਰਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਲਗਾਤਾਰ ਮੀਂਹ ਪੈਣ ਕਾਰਨ ਹਵਾ ਗਿੱਲੀ ਸੀ। ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਚਾਰ ਵਜੇ ਸਨ, ਪਰ ਮਾਹੌਲ ਉਦਾਸ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਰੱਖਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬੋਲਦਾ ਪਾਇਆ। ਕਾਉਂਟ ਅਚਾਨਕ ਬਹੁਤ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਬੁੱਢਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ - ਉਸ ਤੰਦਰੁਸਤ ਅਤੇ ਦਿਲਦਾਰ ਜਾਲਦਾਰ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਜਿਸਨੇ ਉਸ ਸਵੇਰੇ ਆਪਣੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕੀ ਕਮਰੇ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਬਦਲ ਰਿਹਾ ਸੀ?
ਅਸੀਂ ਉਸ ਚੱਟਾਨ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਿਲ੍ਹਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਅਸਲ ਵਿੱਚ 1180 ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ 1530 ਵਿੱਚ ਵੁਰਮਬ੍ਰਾਂਡ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਡੀਗੇਨਹਾਰਡ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਇਆ, ਇਹ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਡੀਗੇਨਹਾਰਡ ਨੇ ਖੁਦ ਬਾਥਰੂਮ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਮਰੀਕੀ-ਸ਼ੈਲੀ ਦੇ ਵਾਧੇ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਲੈਸ ਪੁਰਾਣੇ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਣ ਗਿਆ।
ਫਿਰ ਸਾਡੀ ਗੱਲਬਾਤ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਵਾਲੇ ਕਾਂਵਾਂ ਵੱਲ ਮੁੜ ਗਈ।
"ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸੋਚਦਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ," ਕਾਉਂਟ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਵੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ!"
ਕਾਂਵਾਂ ਦੀ ਦਿੱਖ - ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਜੀਬ ਅਨੁਭਵ, ਆਵਾਜ਼ਾਂ, ਅਤੇ ਅਣਦੇਖੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ - ਉਸਨੂੰ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦੀ ਰਹੀ। ਪਰ 1950 ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਰਥ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਸਮਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ।

"ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਰਮਨ ਜੋਤਸ਼ੀ ਸੀ," ਕਾਉਂਟ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਤਸੁਕਤਾ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਿਆ। ਤੁਰੰਤ, ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, 'ਇਹ ਕਾਲੀ ਮੂਰਤੀ ਕੀ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹਾਂ?' ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾ ਨੇ ਘੇਰ ਲਿਆ ਹੈ।"
"ਕੀ ਕੋਈ ਭੂਤ ਘਰ ਬਣਾ ਲਿਆ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਕੀ ਕੋਈ ਭੂਤ ਮਹਿਲ ਛੱਡ ਕੇ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ? ਅਸੰਭਵ। ਭੂਤ ਇੱਕੋ ਥਾਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।
ਜੋਤਸ਼ੀ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕਾਉਂਟ ਨੂੰ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕਿੱਥੋਂ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਾਬਜ਼ ਕਾਂਵਾਂ ਦੀ ਦਿੱਖ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਜੋਤਸ਼ੀ ਨੇ ਕਾਉਂਟ ਵਰਮਬ੍ਰਾਂਡ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬੋਧੀ ਪੁਜਾਰੀ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਜੋ ਕਾਬਜ਼ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਭੂਤ ਕੱਢਣ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਸੀ।
"ਕੀ ਇਸਨੇ ਮਦਦ ਕੀਤੀ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਇਹ ਮੁੱਦਾ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਫੈਲ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਉਸਨੇ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਰਸਮ ਨਿਭਾਈ," ਕਾਉਂਟ ਨੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ, "ਪਰ ਪਹਿਲੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਗੱਲ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ।"
ਬੋਧੀ ਭਿਕਸ਼ੂ, ਜਿਸਨੂੰ ਕਾਉਂਟ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਵੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਾਉਂਟ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਤਿੰਨ ਖੋਖਲੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੁਝ ਅਧੂਰਾ ਕੰਮ ਸੀ।
ਬੋਧੀ ਪੁਜਾਰੀ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਮੰਗਿਆ, ਅਤੇ ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਾਉਂਟ ਦੇ ਦੋ ਪੁਰਖਿਆਂ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗਲਤ ਕੀਤਾ ਸੀ; ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਦੇਸ਼ਧ੍ਰੋਹ ਦਾ ਝੂਠਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾ ਕੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਬਕਾ ਵਰਮਬ੍ਰਾਂਡਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਤਸੀਹੇ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀ ਸੀ, ਪੀੜਤ ਅਜੇ ਵੀ ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕਾਉਂਟ ਕਤਲ ਕਰੇ, ਅਪਰਾਧ ਕਰੇ। ਇਹ 1710 ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਅਨਿਆਂ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਸੀ!

ਕਾਉਂਟ ਵਰਮਬ੍ਰਾਂਡ ਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਲੱਗਿਆ, ਪਰ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਡਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਅਕਸਰ ਮਾਰਨ, ਕਤਲ ਕਰਨ ਦੀ ਲਗਭਗ ਬੇਕਾਬੂ ਇੱਛਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਸੀ - ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕੋਮਲ, ਸ਼ਾਂਤੀ-ਪਸੰਦ ਆਦਮੀ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਪਾਦਰੀ ਦੇ ਘਰੋਂ ਨਿਕਲਿਆ, ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ। ਸਾਰੀਆਂ ਰਹੱਸਮਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਉਸੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਤਿੰਨ ਕਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ - ਅਤੇ ਉਹ ਕਮਰਾ ਕੋਠੜੀ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉੱਪਰ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕੋਠੜੀ ਦੀ ਕੰਧ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੱਜ ਤੱਕ, ਅੰਦਰ ਜਾਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ; ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਲਈ ਇੱਕ ਮੋਟੀ ਕੰਧ ਨੂੰ ਤੋੜਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਸਟੀਅਰਸਬਰਗ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਹੋਇਆ ਹੁੰਦਾ।
ਕਾਉਂਟ ਵਰਮਬ੍ਰਾਂਡ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁਰਖਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇਤਿਹਾਸਕ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। 1710 ਵਿੱਚ, ਕਿਲ੍ਹਾ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਸ਼ਾਖਾ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਇਸਦੀ ਮਾਲਕੀ ਅਤੇ ਕਮਾਂਡ ਸਾਂਝੀ ਕੀਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸ਼ਾਹੀ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਰਨੈਲ ਸਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਭੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਰਕਸੰਗਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।
ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਕਾਉਂਟ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਵਾਪਰਿਆ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਰਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੋਵੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, 1961 ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਸਟਰੀਆ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਭਰਾ ਦੀ ਦੋਸਤ ਰਹੀ ਸੀ। ਕਾਉਂਟ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਹ ਇਕਲੌਤੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜੋ ਮਾਨਸਿਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ, ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਤਮਾ- ਗੱਲਬਾਤ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ, ਜੋ ਉਸ

ਸਮੇਂ ਦਾ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਵੀਏਨਾ ਮਾਧਿਅਮ ਸੀ। ਆਦਮੀ ਮਹਿਲ ਦੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਅਚਾਨਕ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨ ਦੇ ਬਿਜਲੀ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਮੱਧਮ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਫਿਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭਾਰੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਤੁਰਦਾ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਔਰਤ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਬਰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲੀ ਗਈ, ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਆਤਮਾ-ਗੱਲਬਾਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਕਾਉਂਟ ਅਰਨਸਟ ਵੀ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਪਰ ਅਦਿੱਖ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਈ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਹ ਇੰਨਾ ਡਰ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮਾਧਿਅਮ ਤੋਂ ਹੋਰ ਸਲਾਹ ਮੰਗੀ। ਆਦਮੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ, ਬੇਸਮੈਂਟ ਦੇ ਉੱਪਰ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸਿੱਧਾ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਲਗਭਗ ਪੰਜਾਹ ਹੋਰ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਸੌਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ।
ਭੂਤ ਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦੇਸ਼ਧ੍ਰੋਹ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਕੈਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋ ਪੂਰਵਜ-ਜਨਰਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਤਸੀਹੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਕਹਾਣੀ ਸੀ ਜੋ ਬੋਧੀ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੇ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਵਿੱਚ ਕਾਉਂਟ ਵਰਮਬ੍ਰਾਂਡ ਨੂੰ ਸੁਣਾਈ ਸੀ - ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅੰਤਰ ਦੇ ਨਾਲ: ਇੱਥੇ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ, ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਭੂਤ।
"ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ। ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਦਿਲਚਸਪ ਕਹਾਣੀ ਸੀ।
"ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ," ਕਾਉਂਟ ਵਰਮਬ੍ਰਾਂਡ ਨੇ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਸਮਝਾਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਰਾਤ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੀ ਗਈ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਥੱਕਦੀ ਗਈ। "ਸਰਾਪ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵੀ ਸੀ। ਭੂਤ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਕੰਧਾਂ ਦੇ

ਅੰਦਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਰਮਬ੍ਰਾਂਡ ਦਾ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੀਵਨ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਅਤੇ ਅੱਜ ਤੱਕ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਰਮਬ੍ਰਾਂਡ ਦਾ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੀਵਨ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ।"
ਮੈਂ ਭੂਤਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਸੁਪਰਇੰਪੋਜ਼ੀਸ਼ਨ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੇਰਾ ਕੈਮਰਾ, ਲਾਕ ਵਿਧੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਡਬਲ-ਐਕਸਪੋਜ਼ਰ-ਪਰੂਫ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਸਿਰਫ ਵਰਗਾਕਾਰ ਫੋਟੋਆਂ ਹੀ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਇਤਾਕਾਰ ਟ੍ਰਿਪਲ ਚਿੱਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਿਹਾ ਜੋ ਕਮਰੇ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਸਨ, ਉਹ ਹਿੱਸੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੈਮਰਾ ਆਮ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੈਪਚਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ - ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਜਾਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜੋ ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਫੋਟੋਆਂ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਮਾਨਸਿਕ ਰਿਕਾਰਡ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।
ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਮਾਲ ਦੀ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕਾਉਂਟ ਵਰਮਬ੍ਰਾਂਡ ਇੱਕ ਫੋਟੋ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੰਨਾ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਬਿਮਾਰ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਬਿਪਤਾ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ!
ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਅਧੂਰਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਉਂਟ ਦੀ ਭੈਣ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ - ਜੋ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਝੂਠਾ ਲੱਗਿਆ - ਅਸੀਂ ਇਕੱਲੇ ਭੂਤ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਕਾਉਂਟੇਸ ਜੂਲੀਆਨਾ ਵਰਮਬ੍ਰਾਂਡ ਅਤੇ ਕਾਉਂਟੇਸ ਕੋਲੋਵਰੈਟ (ਭੈਣ) ਨਾਲ ਸੰਗੀਤ ਅਤੇ ਕਲਾ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।

ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਤੁਹਾਡੇ ਭਰਾ ਅਰਨਸਟ, ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ ਉਸ ਮਾਧਿਅਮ ਤੋਂ, ਕੀ ਇਸ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਹੈ?"
"ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਜਿਸ ਔਰਤ ਦਾ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਇੱਥੇ ਮਾਧਿਅਮ ਲੈ ਕੇ ਆਈ ਸੀ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਈ ਸੀ ਜੋ ਬੁਰੇ ਚਰਿੱਤਰ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਉਹ ਨਾਜ਼ੀ ਪਾਰਟੀ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਭੂਤਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਭਿਆਨਕ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਲੋਕ 'ਹਰ ਸਮੇਂ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।' ਉਸਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਤਾਕਤ ਨੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ।"
ਕੀ ਭੂਤ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੇ ਗਏ ਦੇਸ਼ਧ੍ਰੋਹ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਕੋਈ ਰਿਕਾਰਡ ਸੀ? ਅਸੀਂ ਮਹਿਲ ਦੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਗਏ, ਜੋ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਕੰਧ ਵਾਲੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਦੇ ਨੇੜੇ ਵੀ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਮੱਧਮ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਾਲਾ, ਲੰਬਾ ਕਮਰਾ ਸੀ ਜੋ ਹੱਥ-ਲਿਖਤਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਕੁਝ ਖਿਲਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਧੂੜ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਰਸਰੀ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਕੋਈ ਉਪਯੋਗੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ।
ਮੈਂ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਕਦੋਂ ਬੇਚੈਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ?"
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੌਂਵਾਂਗਾ," ਕਾਉਂਟ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਰਾਪ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਉੱਤੇ ਲਟਕਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਭੂਤ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮਹਿਲ ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਿਹਾ। ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਅਤੇ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਸਨ, ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਸਜਾਵਟ

ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਨਦਾਰ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਜਾਏ ਗਏ। ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਮਹਿਲ ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਉਸ ਵਿਸ਼ਾਲ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਦੂਰ ਜੋ ਉਸ ਵੱਡੇ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਨੂੰ ਸਜਾਉਂਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਵਾਪਸ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ।
ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਲੰਮਾ ਅਤੇ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਡਰਾਉਣੀ ਫਿਲਮ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਸਿਵਾਏ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਸੀ - ਅਸੀਂ ਖੁਦ ਇਸਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ!
ਮੈਂ ਸਟੀਅਰਸਬਰਗ ਜਾਣ ਦਾ ਸੱਦਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਦੇ ਸਹੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। ਅਣਗਿਣਤ ਕੋਲੋਵਰਟ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਪੋਸਟਕਾਰਡ ਵੀ ਭੇਜਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਬੁਰਜਾਂ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਮਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ।
ਮੈਂ ਵਿਆਨਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਈ, ਪਰ ਸਾਡੀ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਕਾਉਂਟ ਵਰਮਬ੍ਰਾਂਡ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਅਤੇ ਡਰਾਈਵਰ ਨੂੰ ਸਾਨੂੰ ਲੈਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਆਸਟ੍ਰੀਅਨ ਐਲਪਸ ਦੀਆਂ ਤਲਹਟੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਕਲੋਸਬਰਗ, ਜਾਂ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਦੇਸ਼ ਹੋਰ ਵੀ ਇਕੱਲਾ ਅਤੇ ਆਦਿਮ ਲੱਗਿਆ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਪਹਾੜੀ ਦੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ, ਜਿੱਥੇ ਦੂਰੋਂ ਕਿਲ੍ਹਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਆਉਣ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਹਾਰਨ ਵਜਾਇਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਸੜਕ ਦੇ ਆਖਰੀ ਮੋੜ ਨੂੰ ਗੋਲ ਕੀਤਾ, ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ: ਸਲੇਟੀ ਪੱਥਰ ਦੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਬਟਲਰ ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ ਜੈਕੇਟ ਅਤੇ ਗੂੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਦੀ ਪੈਂਟ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਵਰਦੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੌਕਰਾਣੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਤੀਜਾ ਨੌਕਰ ਸਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਕੈਮਰੇ ਅਤੇ ਟੇਪ ਉਪਕਰਣਾਂ ਨਾਲ ਕਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ, ਕਾਉਂਟ ਵਰਮਬ੍ਰਾਂਡ ਖੁਦ ਮੁੱਖ ਗੇਟ ਤੋਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਉਸ ਪਲ ਤੋਂ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣਾ ਦਿਨ ਬਿਤਾਇਆ ਜਿਸਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਸਾਨੂੰ ਪਛਤਾਵਾ ਸੀ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਵੇਰੇ ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਛੱਡਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ - ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੂਰਖਤਾ ਨਾਲ
- ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕੇ। ਅਸੀਂ ਅਗਲੀ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਅਤੇ ਉਸ ਭੂਤ ਅਤੇ ਸਰਾਪ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ।
ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਸਾਡਾ ਇਰਾਦਾ ਤਾਂ ਇਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਵਰਮਬ੍ਰਾਂਡ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਾਡੀ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਤਾਰੀਖ਼ ਤੈਅ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ।
ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ, ਚੁੱਪ ਛਾ ਗਈ। ਦਸੰਬਰ 1965 ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਲੀ ਬਾਰਡਰ ਵਾਲੀ ਚਿੱਠੀ ਮਿਲੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਆਸਟ੍ਰੀਆ ਦੀ ਮੋਹਰ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਮੈਨੂੰ ਸਹਿਜ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ।
ਇਹ ਅਧਿਕਾਰਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਦੀ ਮੌਤ 17 ਨਵੰਬਰ ਨੂੰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਟੀਅਰਸਬਰਗ ਡੋਮੇਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਨੇੜਲੇ ਕਿਰਚਾਊ ਵਿਖੇ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ ਸਨਮਾਨ ਨਾਲ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਮੈਂ ਇਸ ਰਸਮੀ ਐਲਾਨ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸੀ: ਮੈਂ ਹੋਰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਕੀ ਮੇਰਾ ਦੋਸਤ ਪਿਛਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ?
ਜੂਨ 1966 ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਹੀ ਮੈਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵਰਮਬ੍ਰਾਂਡ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਘਰ ਦੇਖਿਆ। ਕਾਉਂਟੇਸ ਜੂਲੀਆਨਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ।

ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਬਿਮਾਰੀ ਸੀ, ਪਰ ਇੰਨੀ ਗੰਭੀਰ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਕੋਈ ਖ਼ਤਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਕਿਸੇ ਗੰਭੀਰ ਬੇਅਰਾਮੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਕਈ ਦਿਨ ਬੀਤ ਗਏ, ਅਤੇ ਕਾਉਂਟ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਗਿਆ, ਸਰਗਰਮ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ। ਜੂਲੀਆਨਾ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਮੇਰੀ ਸਹੇਲੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੀ ਨਫ਼ਰਤ ਸੀ।
ਫਿਰ ਇੱਕ ਰਾਤ, ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਖੂਨ ਦਾ ਗਤਲਾ ਬਣ ਗਿਆ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਸਦਾ ਤੁਰੰਤ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਤੀਜਾ ਘਾਤਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਪਰ ਉਸ ਰਾਤ, ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਡਾਕਟਰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ, ਅਤੇ ਕੀਮਤੀ ਸਕਿੰਟ ਬੀਤ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮਦਦ ਪਹੁੰਚੀ, ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਕਾਉਂਟ ਵਰਮਬ੍ਰਾਂਡ ਦੀ ਮੌਤ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਹੋ ਗਈ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਹਾਦਸਾ ਜੋ ਨਾ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਵਾਪਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਘਾਤਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਕੀ ਕਿਸਮਤ ਦੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ, ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਸਰਾਪ ਦੀਆਂ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਕਿਰਨਾਂ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਸ਼ਿਕਾਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਈਆਂ?
ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਉਂਟ ਇਸ ਵੱਕਾਰੀ ਨਾਮ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿੱਧੇ ਪੁਰਸ਼ ਵਾਰਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਵਰਮਬ੍ਰਾਂਡ ਕੈਸਲ ਹੁਣ ਕਾਉਂਟ ਵਰਮਬ੍ਰਾਂਡ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਅਜੀਬ ਸਰਾਪ ਦਾ ਇਹ ਬਿਰਤਾਂਤ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜੋ ਇੱਕ ਆਦਮੀ 'ਤੇ ਆਇਆ ਸੀ ਜੋ ਆਸਟਰੀਆ ਤੋਂ ਧੁੱਪ ਵਾਲੇ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵਾਪਸ ਆਇਆ। ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਡੇਗੇਨਹਾਰਡ ਵਾਨ ਵਰਮਬ੍ਰਾਂਡ 1965 ਵਿੱਚ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਅੱਜ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਪੱਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ 1964 ਦੀ ਪਤਝੜ ਵਿੱਚ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਉਸ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ 1965 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲ ਸਕੇਗਾ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।
“ਮੈਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਬਹੁਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ,” ਉਸਨੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
"ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ," ਮੈਂ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਜ਼ਮੀਰ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਹੈ ਅਤੇ ਵਰਮਬ੍ਰਾਂਡ ਵਾਂਗ ਜੀਵਨ ਭਰ ਦੀਆਂ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
ਪਰ ਕਾਉਂਟ ਦਾ ਆਸਟਰੀਆ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕੰਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹਾਰ ਮੰਨ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਾਪਸ ਨਾ ਜਾਣ ਲਈ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਵਰਮਬ੍ਰਾਂਡ ਦੇ ਸਰਾਪ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾ ਲਿਆ।

*134
ਡਿਕ ਟਰਪਿਨ, ਮੇਰਾ ਪਿਆਰ

1973 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਨੂੰ ਸਿੰਥੀਆ ਵੌਨ ਰੂਪਰਾਥ-ਸਨਿੱਟਲੀ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵਿਸਥਾਰਪੂਰਵਕ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀ ਪੱਤਰ ਮਿਲਿਆ। ਨਾਮ ਖੁਦ ਹੀ ਮੇਰੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਅਣਜਾਣ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਅਜੀਬ ਅਨੁਭਵਾਂ ਬਾਰੇ ਜੋ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮੋਹਿਤ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਭਾਵੇਂ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਸਮਿਥ ਜਾਂ ਜੋਨਸ ਹੁੰਦਾ।
ਸਿੰਥੀਆ ਦਾ ਜਨਮ 31 ਦਸੰਬਰ, 1948 ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕੀ ਸਾਲ ਦੀ ਹੋਣ ਤੱਕ ਉਹ ਉਸੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹੀ। ਉਹ ਇਲੀਨੋਇਸ ਦੇ ਡੀਕਾਲਬ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰੀ ਇਲੀਨੋਇਸ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਕਾਲਜ ਚਲੀ ਗਈ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਉੱਤਰੀ ਇਲੀਨੋਇਸ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀ ਆਪਣੀ ਫੇਰੀ ਯਾਦ ਆਈ, ਜੋ ਕਿ ਇਲੀਨੋਇਸ ਦੇ ਮੈਦਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਹੈ। ਇਹ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ

ਤੰਗ-ਦਿਮਾਗੀ ਨਾਲ ਲਗਾਤਾਰ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਦੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਇਸਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਉੱਥੇ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਮਨੁੱਖੀ ਮਨ ਦੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਹਨ। ਸਿੰਥੀਆ ਕੋਲ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਕਲਾ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਬੈਚਲਰ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਕਲਾ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਗਲਪ ਅਤੇ ਸਖ਼ਤ ਤੱਥਾਂ ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਬਾਰੀਕ ਰੇਖਾ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਸ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੋਚ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸੱਚ ਕਹਾਂ ਤਾਂ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਆਲੋਚਕ ਹਾਂ।"
1970 ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਨੋਟਰੇ ਡੈਮ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਜੱਦੀ ਸ਼ਹਿਰ ਸੀਏਟਲ, ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਚਲੀ ਗਈ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਬੋਇੰਗ ਏਅਰਕ੍ਰਾਫਟ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। SST ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਦੇ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਹਵਾਈ ਸੈਨਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਐਡਵਰਡਸ ਏਅਰ ਫੋਰਸ ਬੇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਇਨਾਤ ਸੀ।
ਸਿੰਥੀਆ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਹਮੇਸ਼ਾ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਰਿਹਾ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਇਕਲੌਤੀ ਔਲਾਦ ਸੀ। ਇਸ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਉਹ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਭਾਵੁਕ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਸੰਤੁਲਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੇਸ਼ੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੋਚਦੇ ਹੋਏ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਇੱਕ ਤਰਕਪੂਰਨ ਅਤੇ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਪਹੁੰਚ ਵਿਕਸਤ ਕਰਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ

ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਦੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜਾਰੀ ਰਹੇ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕੇਂਦਰੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀਆਂ ਸਨ; ਉਸਦੇ ਨਾਨਾ-ਨਾਨੀ ਕ੍ਰੋਏਸ਼ੀਆ ਤੋਂ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ। ਜਾਦੂ- ਟੂਣੇ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਕੁਝ ਪੇਂਡੂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਕੰਮ ਕਰਨ ਜਾਂ ਅਲੌਕਿਕ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕ੍ਰੋਏਸ਼ੀਅਨਾਂ ਦੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਪਰ ਸਿੰਥੀਆ ਇਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਕਰਦੀ ਰਹੀ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਮੈਂ ਹੋਰ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ।" ਇੱਕ ਮਾਮਲੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਿੰਤਾਤੁਰ ਕਰਦਾ ਸੀ।
"ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੱਕ ਵਾਪਰਿਆ ਹੈ। 1910 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੀ ਦਾਦੀ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਵਿੱਚ ਘਰੇਲੂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਉਸਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਆਇਆ। ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ 'ਸਟ੍ਰੇਗਾ' ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮੇਰੀ ਦਾਦੀ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਔਰਤ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੀ ਦਾਦੀ ਚੁੱਲ੍ਹੇ 'ਤੇ ਪਏ ਭਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਪਕਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਦਾਦੀ ਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਜਿਸਦਾ ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਰਾਤ 'ਉਹ ਲੱਭਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗੀ ਜੋ ਉਹ ਲੱਭ ਰਹੀ ਸੀ।' ਉਸ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਚਾਚਾ ਬਿੱਲ ਸਾਰੇ ਇੱਕੋ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਅਚਾਨਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਦਾਦੀ ਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਜੂਝਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਗੱਦੇ ਦੀ ਹਰਕਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ 'ਤੇ ਕੁਝ ਉਛਲ ਰਿਹਾ

ਹੋਵੇ। ਇਹ ਭਾਵਨਾ ਕਿਸੇ ਝੂਠੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੀਬਰ ਸੀ।
ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਦੁਸ਼ਟ ਪਰਛਾਵੇਂ ਨੇ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਭਰ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ "ਸ਼ਕਤੀ", ਓਨੀ ਹੀ ਜਲਦੀ ਚਲੀ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ... 1949 ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ। ਮੇਰੀ ਮਾਸੀ ਸਾਡੇ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬੋਤਲ ਨਾਲ ਖੁਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਸੋਫੇ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਉੱਚੇ ਉੱਠੇ। ਉਛਾਲ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟ ਸ਼ਕਤੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸ "ਚੀਜ਼" ਦਾ ਅਗਲਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ 1971 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਸੀਏਟਲ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਨਾਵਲ ਪੜ੍ਹ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੇਰਾ ਪਤੀ, ਗੈਰੀ, ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਫਿਰ... ਉਛਾਲ ਦੀ ਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਡਰ ਗਈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਪਤੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੇਰਾ ਝੂਠ ਸਰੀਰ ਅਜਿਹੀ ਹਰਕਤ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਜਗਾਇਆ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਵੀ ਉਛਲਦੀ ਗਤੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਹੁਣ ਹੋਰ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਬਿਸਤਰਾ ਅਚਾਨਕ ਹਿੱਲਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਪਿਛਲੀਆਂ ਦੋ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਅਪ੍ਰੈਲ 1971 ਵਿੱਚ, ਸੀਏਟਲ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਸਿੰਥੀਆ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪੱਖ ਤੋਂ ਹੈਨੋਵਰ ਦੇ ਇੱਕ ਕੁਲੀਨ ਜਰਮਨ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਆਈ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵੱਲ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਜਾਂ ਝੁਕਾਅ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਸਿੰਥੀਆ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ ਡੌਰਿਸ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆਈ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਸੌਂਦੀ ਸੀ, ਸਿੰਥੀਆ ਦਾ ਪਿਤਾ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਸਿੰਥੀਆ ਖੁਦ ਪਿਛਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੰਘੂੜੇ ਵਿੱਚ। ਹਰ ਕੋਈ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਸਿਹਤ

ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਰੋਮਨ ਕੈਥੋਲਿਕ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ ਦਿਨ ਦੇ ਲਗਭਗ 24 ਘੰਟੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਕੁਝ ਮਿੰਟ ਹੀ ਸੌਂ ਸਕੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਠੰਡੀ ਹਵਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਨਨ ਦੇ ਚੋਗੇ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਉੱਪਰ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਤੁਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿੰਥੀਆ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਹਾਲਵੇਅ ਵੱਲ ਮੁੜ ਰਹੀ ਸੀ। ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਚਿੰਤਤ, ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਈ। ਉੱਥੇ ਉਸਨੇ ਨਨ ਨੂੰ ਸਿੰਥੀਆ ਦੇ ਪੰਘੂੜੇ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੀ ਹੋਈ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਮਾਸੀ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਜਾਣ ਜਾਪਦੀ ਸੀ ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੋਵੇ, ਮੁੜ ਕੇ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਮਾਸੀ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ, ਉਸਨੂੰ ਠੀਕ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਸ ਚਿੱਤਰ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੀ, ਤਾਂ ਚਿੱਤਰ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਗੁਲਾਬ ਦੀ ਤੇਜ਼ ਖੁਸ਼ਬੂ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਟਿਕੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਿੰਥੀਆ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਵੀ ਸੁੰਘਿਆ। ਇਹ ਖੁਸ਼ਬੂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਟਿਕੀ ਰਹੀ, ਭਾਵੇਂ ਸਰਦੀਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਿੰਥੀਆ ਦੀ ਮਾਂ ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਘਰ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਕੋਈ ਵੀ ਪਰਫਿਊਮ ਬੈਗ, ਤਾਜ਼ੇ ਫੁੱਲ, ਜਾਂ ਏਅਰ ਫਰੈਸ਼ਨਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜੋ ਇਸ ਅਜੀਬ ਗੰਧ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਅਸਾਧਾਰਨ ਗੰਧ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ; ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਸਿੰਥੀਆ ਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਟੈਲੀਪੈਥਿਕ ਚੇਤਾਵਨੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਸਿੰਥੀਆ ਕਾਲਜ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਮੇਂ ਬਿਮਾਰ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਹ ਖਾਸ ਘਟਨਾ ਸਿੰਥੀਆ ਨੂੰ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਇਕੱਠ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਨੇ ਸਿੰਥੀਆ ਦੀ ਉਸਦੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਯੋਗਤਾ ਪ੍ਰਤੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਨੂੰ ਰੇਖਾਂਕਿਤ ਕੀਤਾ।

ਸਿੰਥੀਆ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸ਼ਾਇਦ ਮੇਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਯਾਦਗਾਰ ਨਿੱਜੀ ਅਨੁਭਵ ਉਦੋਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਐਲੀਮੈਂਟਰੀ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਸੀ। 1950 ਅਤੇ 60 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ ਜੋ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਦੇ ਸਨ, ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਬਿਸਤਰੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਫਰਸ਼ਾਂ ਦੀ ਚੀਕ-ਚਿਹਾੜਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਘਰ 1947 ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਭਟਕ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਜੋ "ਸੌਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਖਰੀ ਕਦਮ" ਦੀ ਮਿੱਥ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸਾਬਤ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਡਬਲ ਬੈੱਡ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦੀ ਸੀ ਜੋ ਹਾਲਵੇਅ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ, ਯਾਨੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸੇ, ਉਹ ਕੰਧ ਸੀ ਜੋ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਅਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਨੂੰ ਜੋੜਦੀ ਸੀ; ਮੰਮੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਡਬਲ ਬੈੱਡ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦੀ ਸੀ ਜੋ ਡਰਾਈਵਵੇਅ ਦੀਵਾਰ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰਦੀ ਸੀ।" ਇੱਕ ਰਾਤ, ਮੈਂ ਬਾਥਰੂਮ ਜਾਣ ਲਈ ਉੱਠੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਸੌਣ ਲਈ ਗਈ, ਜੋ ਚਾਦਰਾਂ ਹੇਠ ਸੌਂ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਕਮਰਾ ਬਹੁਤ ਠੰਡਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਭੁੱਲ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਚਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਤੋਂ ਸਾਡੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਹਾਲਵੇਅ ਦੀ ਕੰਧ ਤੋੜ ਕੇ। ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਮੈਂ ਸੌਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬੇਹੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਚੁਟਕੀ ਮਾਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਕਮਰੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਲੱਗੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੁਪਨੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਪਹਿਲੀ ਔਰਤ, ਬਾਕੀ ਸਾਰਿਆਂ ਵਾਂਗ, ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਅਮਰੀਕੀ ਪੱਛਮੀ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਹ ਔਸਤ ਕੱਦ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਸੀ, ਲਗਭਗ ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਦੀ, ਬਹੁਤ ਪਤਲੀ, ਅਤੇ ਉੱਚੇ ਬਟਨ ਵਾਲੇ ਕਾਲਰ ਅਤੇ ਲੰਬੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਾਲੀ ਭੂਰੀ ਅਤੇ ਚਿੱਟੀ ਕੈਲੀਕੋ ਡਰੈੱਸ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਗੂੜ੍ਹੇ ਭੂਰੇ ਵਾਲ

ਆਪਣੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿੱਤਾ, ਬਿਨਾਂ ਮੁੜੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਸੌਂ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਦੌਰਾਨ, ਚਾਰੇ ਅਜਨਬੀ ਮੇਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਡਰ ਕੇ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬੋਲ ਰਹੇ ਸਨ ਜਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟੈਲੀਪੈਥਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਯਕੀਨਨ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ "ਸੁਣਿਆ", "ਨਹੀਂ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ, ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।" ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਾ ਕਰੋ।' ਮੇਰੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਉੱਚੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਉਹ ਮੁੜੇ ਅਤੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰ ਚਲੇ ਗਏ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਅੰਦਰ ਆਏ ਸਨ, ਕੰਧ ਰਾਹੀਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ।

ਜਿਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਉਹ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਬਣਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਇੱਕ ਫਾਰਮ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਪਰ ਸਿੰਥੀਆ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਮੂਰਤੀਆਂ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਹੋਰ ਵੀ ਪੁਰਾਣੇ ਹਨ। ਉਹ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਕਦੇ ਪੱਛਮੀ ਬਲਦ-ਗੱਡੀ ਵਾਲੇ ਰਸਤੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਚਪਨ ਦੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਮੁੜ ਜੀ ਰਹੀ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਸੋਚਣ ਲੱਗੀ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਪਿਛਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਪੱਛਮੀ ਸੈਟਿੰਗ ਲਈ ਬਹੁਤ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਸਨ।
ਸਿੰਥੀਆ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੁਪਨੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਸਨ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ। ਪਰ ਜਿਸ ਸੁਪਨੇ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਡੂੰਘੀ ਛਾਪ ਛੱਡੀ ਉਹ ਭੂਤਕਾਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇੰਗਲੈਂਡ ਪ੍ਰਤੀ ਇੱਕ ਅਟੁੱਟ ਮੋਹ ਪੈਦਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਬੀਟਲਜ਼ ਦੇ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ। ਇਹ ਇੱਕ ਵੀ ਸੁਪਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਭੁਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ

ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਸੀ, ਜੋ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਵਧਦੀ ਤੀਬਰ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਭੁੱਲੀ ਹੋਈ ਯਾਦ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਰਹੀ ਸੀ।
ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉੱਤਰੀ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬੋਲਦੇ ਹੋਏ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਪੈਲਿੰਗਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਕਰੀਮ ਚਾਹ ਪੀਂਦੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ "ਗ੍ਰੀਨਸਲੀਵਜ਼" ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਭਾਵੁਕ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਦਾਸ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੀਤ, "ਨੌਰਥ ਕੰਟਰੀ ਮੇਡ," ਮੇਰਾ ਮਨਪਸੰਦ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸਮਾਜ ਸ਼ਾਸਤਰ ਕਲਾਸ ਲਈ ਇੰਗਲੈਂਡ 'ਤੇ 200 ਪੰਨਿਆਂ ਦਾ ਖੋਜ ਪੱਤਰ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਚਾਂਦਨੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋਣ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਵੀ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਸਾਹਮਣੇ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਨੀਲਾ ਅਤੇ ਭੂਰਾ ਪੇਂਡੂ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮੈਂ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਭਾਗੀਦਾਰ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੁੱਤਾ ਹੋਇਆ ਦਰਸ਼ਕ ਨਹੀਂ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਖੈਰ, ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਤਬੇਲੇ ਜਾਂ ਕੋਠੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਘਾਹ ਦੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਢੇਰ 'ਤੇ ਪਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਵਾਰ ਵੱਲ ਭੱਜਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਵੇਂ... ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਛੱਡੇ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਜਾਗਦਾ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਰਾਤਾਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਉਹੀ ਸੁਪਨਾ ਆਉਂਦਾ।
"ਇੱਕ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਕੁੜੀ ਦੇ ਭੱਜ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਮੈਂ ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ, ਪਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਰੋਇਆ ਅਤੇ ਡਿੱਕ ਦਾ ਨਾਮ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਾਗ ਗਿਆ। ਸੁਪਨਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ, ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਤ,

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੌਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਰਾਤ, ਮੈਂ ਪੂਰਾ ਵਾਕ ਸੁਣਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ - 'ਡਿਕ ਟਰਪਿਨ, ਮੇਰਾ ਪਿਆਰ, ਰੁਕੋ! ਨਾ ਜਾਓ!' ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸੁਪਨੇ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮਕਸਦ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਸੁਪਨਾ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।"
ਉਸ ਸਮੇਂ, ਸਿੰਥੀਆ ਨੇ ਡਿਕ ਟਰਪਿਨ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਸੁਪਨਿਆਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨੂੰ ਜਗਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਖੋਜ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਦੀ ਐਨਸਾਈਕਲੋਪੀਡੀਆ ਬ੍ਰਿਟੈਨਿਕਾ ਨੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ, ਨਾ ਹੀ ਉਸਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਐਨਸਾਈਕਲੋਪੀਡੀਆ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਨੈਲਸਨ ਦੇ ਐਨਸਾਈਕਲੋਪੀਡੀਆ ਦਾ 1940 ਦਾ ਐਡੀਸ਼ਨ ਮਿਲਿਆ। ਉੱਥੇ, ਉਸਨੂੰ ਰਿਚਰਡ ਟਰਪਿਨ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਜ਼ਿਕਰ ਮਿਲਿਆ, ਜੋ ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਬੁਕੇਨੀਅਰ ਅਤੇ ਟੌਮ ਕਿੰਗ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗੀ ਸੀ, ਜੋ 1706 ਤੋਂ 1739 ਤੱਕ ਰਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੇ ਰੁਕਣ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਜਬੂਰੀ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਟੀਵੀ ਚਾਲੂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਵਾਲਟ ਡਿਜ਼ਨੀ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਚਲਾਇਆ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸੇ ਪਲ, ਸਕ੍ਰੀਨ 'ਤੇ "ਦਿ ਲੈਜੈਂਡ ਆਫ਼ ਡਿਕ ਟਰਪਿਨ" ਸ਼ਬਦ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ। ਸਿੰਥੀਆ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਦੇਖਣ ਲੱਗ ਪਈ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਟੀਵੀ 'ਤੇ ਚਿਪਕ ਗਈਆਂ, ਕਦੇ-ਕਦੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈ। "ਨਹੀਂ, ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ," ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ, ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਦੀ। ਉਸਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਕਮਾਲ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਕ੍ਰੀਨ 'ਤੇ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਾਤਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਵੀ ਦੱਸ ਸਕਦੀ

ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਦੌਰਾਨ ਕਹੀ ਗਈ ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕੀ।
ਮੈਂ ਸਿੰਥੀਆ ਨੂੰ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਰਾਹੀਂ ਉਸਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰ ਸਕਾਂ ਅਤੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸਕਾਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਯਾਦਾਸ਼ਤ ਸੱਚੀ ਸੀ ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕਲਪਨਾ। ਅਸੀਂ 1973 ਦੇ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੇ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਹੋਟਲ, ਕਾਂਟੀਨੈਂਟਲ ਹਯਾਤ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸਿੰਥੀਆ ਦੇ ਮਾਨਸਿਕ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ 1969 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਦਿਮਾਗੀ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਕੀ ਉਸ ਹਾਦਸੇ ਨੇ ਉਸਦੇ ਮਾਨਸਿਕ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ? ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਨਹੀਂ।" ਉਹ ਹਾਦਸੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇਹਨਾਂ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾਰੀ ਰਹੀ। ਕੀ ਉਹ ਕਦੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਉਹ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਪਿਛੋਕੜ ਵਾਲੀ ਸੀ? ਉਸਨੇ ਦੋਵਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਸਾਹਿਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਉਸ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸੁਪਨੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ। ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿ ਸਿੰਥੀਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਪਿਛੋਕੜ ਜਾਂ ਝੁਕਾਅ ਸੀ, ਮੈਂ ਆਮ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਰਾਹੀਂ ਉਸਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਕੁਝ ਹੀ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ।
ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਸੱਜਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਜੌਨ ਵੈਨਸਕਾਟ ਅਤੇ ਸਾਲ 1872 ਜਾਂ 1892 ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਅਤੇ ਸਾਲ 1703 ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲੀ ਗਈ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੇ ਡੇਲਾਵੇਅਰ ਸਟਰੀਟ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਸਨ। ਉਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਨਾਮ ਡਿੱਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਆਵਰਤੀ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਸੀ।

"ਉਹ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੈ, ਲਗਾਮ ਫੜਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਚੋਗਾ ਪਿੱਛੇ ਸੁੱਟ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਖੰਭਾਂ ਵਾਲੀ ਟੋਪੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਹੈ, ਮੈਂ ਕੋਠੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹਾਂ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਸ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੈ? ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
"ਇੱਕ ਕੁੜੀ... ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਸੈਲੀ ਹੈ।"
ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਹੈ?
“1732.”
"ਫਿਰ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?"
ਉਹ ਆਮ ਵਾਂਗ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?"
"ਮੈਂ ਚੀਕਦਾ ਹਾਂ।"
ਇਹੀ ਸਭ ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਹਿਪਨੋਥੈਰੇਪੀ ਰਾਹੀਂ ਸਿੱਖਿਆ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸਨੇ ਸਿੰਥੀਆ ਦੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਚਿੰਤਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ।

*135
ਦ ਰੈਸਟਲੇਸ ਡੈੱਡ

ਸਿਰਫ਼ ਘਰ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਲੋਕ ਵੀ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਮਾਮਲੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਦਾ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਅਧੂਰਾ ਕੰਮ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਅਨੁਭਵ ਲਈ ਆਪਣੇ ਮਾਪਦੰਡ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦਿਓ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਸਮਝ ਸਕੀਏ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਚਰਚਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵ ਹੋ

ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਵੀ। ਜਦੋਂ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਵੇਰਵੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਣਜਾਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੱਚ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਅਵਚੇਤਨ ਮਨ ਚੇਤੰਨ ਮਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਮੈਂ ਸੈਂਕੜੇ ਹਾਲੀਆ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ੱਕੀ ਜਾਂ ਗੁੰਮਰਾਹਕੁੰਨ ਤੱਥ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਬਚਿਆ ਹੈ ਉਹ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਹਨ।
ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ, ਧੁੱਪ ਅਤੇ ਸੁਹਾਵਣੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਧਰਤੀ, ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਮੌਤ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜੋ ਜਲਵਾਯੂ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੀ ਨਿੱਘ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ।
ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਸਾਂਤਾ ਸੁਸਾਨਾ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੀ. ਏ. ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਹੀ ਲਓ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਏ. ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀ। ਦਰਅਸਲ, 1958 ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਹ "ਤਰਕਪੂਰਨ" ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ ਸੋਗ, ਅਤੇ ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ।
ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਰਮ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ, ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਏ. ਆਪਣੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਸ਼ਤੀ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਦਰਦ ਨਾਲ ਚੀਕਦੇ ਸੁਣਿਆ, "ਹਨੀ!" ਉਹ ਇੱਕ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਸੈਂਡਰ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਘਬਰਾ ਕੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਏ. ਨੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸੈਂਡਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਇਆ। ਉਸਨੂੰ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਬਿਜਲੀ ਦਾ ਝਟਕਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਤਾਰ ਨੂੰ ਅਨਪਲੱਗ

ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮਦਦ ਲਈ ਚੀਕਦੇ ਹੋਏ ਉਸਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ; ਪਰ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ।
ਵਿਡੰਬਨਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਏ. ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਾਦਸੇ - ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਝਟਕੇ ਨਾਲ ਮੌਤ - ਬਾਰੇ ਭਿਆਨਕ ਸੁਪਨੇ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜਾਗਣ ਤੋਂ ਵੀ ਡਰਦਾ ਸੀ।
ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਬੀਤ ਗਏ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਏ ਨੇ ਵਿਧਵਾ ਹੋਣ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸਰਸਰਾਹਟ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਉਸਦੀ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਾਇਆ। ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗਣ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਤੀ ਦੀ ਇੱਕ ਮੂਰਤੀ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਲਟਕਦੀ ਦੇਖੀ!
ਉਸਨੇ ਨਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੁਝ ਕਿਹਾ। ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਨੇ ਕਮੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ; ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ ਨੰਗੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀਅ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਏ. ਵਾਪਸ ਸੌਂ ਗਈ। ਸਵੇਰੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਘਬਰਾਹਟ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ। ਦਿਨ ਚੱਲਦਾ ਰਿਹਾ। ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ 4:30 ਵਜੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਏ. ਆਪਣੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਬੈਠੀ, ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਫੋਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਗੱਡੀ ਨਹੀਂ ਚਲਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਹਰ ਦੁਪਹਿਰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਉਂਦਾ ਸੀ!
ਉਸ ਦੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੀ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨਾ ਤਾਂ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਲੌਕਿਕ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਏ. ਡਰ ਨਾਲ ਜੰਮ ਗਈ। ਉਸਦਾ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਤੀ, ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ, ਉਸਦੇ ਅੱਗੇ ਗੋਡੇ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਪਿਆਰੀ, ਕੀ ਹੋਇਆ?"

ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਏ. ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬੋਲਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਜਿੰਨੀ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਤੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਕੀ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ।
"ਇੱਕ ਹਾਦਸਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮਰ ਗਏ ਹੋ।"
ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਕੱਢੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਹਾਦਸੇ ਸਮੇਂ ਕੀਤੀ ਸੀ - "ਹਨੀ!" - ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਘਟਨਾ ਯਾਦ ਹੋਵੇ - ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਏ. ਨੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਨਵੀਂ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਢਲ ਲਿਆ ਹੈ।
ਕਈ ਵਾਰ ਭੂਤ ਜੀਉਂਦੇ ਜੀਅ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਅਤੇ ਉਹ ਖੁਦ ਬੇਘਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਪਾਸੋ ਰੋਬਲਜ਼ ਵਿੱਚ ਐਡਮਜ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਬਾਰੇ ਉਦੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਰਟ ਲਿੰਕਲੈਟਰ ਸ਼ੋਅ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਡਮਜ਼ ਦੇ ਤਿੰਨ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਗਿਆਰਾਂ, ਦਸ ਅਤੇ ਨੌਂ ਸਾਲ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜੋ ਘਰ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ "ਲਾਲ ਬੱਤੀਘਰ" ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਘਰ ਖਰੀਦਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਦੋ ਜਵਾਨ ਔਰਤਾਂ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਸੀ। ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੱਕ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਿਹਾ। ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਐਡਮਜ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੈ। ਪਤੀ ਰਾਤ ਦੀ ਸ਼ਿਫਟ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸਵੇਰੇ 3 ਵਜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੰਮ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕੰਧ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਦਸਤਕ ਦੇਣਾ - ਪਰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਅਜਿਹਾ

ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਦਸੰਬਰ 1957 ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਇਹ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਖੜਾਕ ਤੋਂ ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਧੱਕਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈਆਂ। ਕਈ ਵਾਰ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਘਰ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਦੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਪਾੜ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਡਮਜ਼ ਨੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਰੌਲਾ ਪਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ, ਜੋ ਇੱਕ ਬੇਕਰੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਨੇ ਵੀ ਇੱਕ ਰਾਤ ਘਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਸਵੇਰੇ-ਸਵੇਰੇ।
ਜਲਦੀ ਹੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਡਮਜ਼ ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਨੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਹਿੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਉਸਨੇ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਾਫ਼ ਸੁਣਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗਾ। ਫਿਰ, ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਹੋਈ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।
ਹਾਲਾਤ ਇੰਨੇ ਵਿਗੜ ਗਏ ਕਿ ਐਡਮਜ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ, ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਘਰ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਵਰਤੋਂ ਬਾਰੇ ਸੱਚਾਈ ਪਤਾ ਲੱਗੀ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਰਿਹਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭੂਤਰੇ ਲਾਲ ਬੱਤੀ ਵਾਲਾ ਘਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਖਾਸ ਮੋਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤੀ ਸਫਲਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਤੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਇਹ 1964 ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ 1966 ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਡਮਜ਼ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਤਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਬਦਲ ਗਈਆਂ ਸਨ।

"ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਢਾਹਿਆ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਡਮਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਸੀ, ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਰਾਤ ਦੀ "ਪਾਰਟੀ" ਕਾਰਨ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪੈਸਾ ਖਰਚ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਫ਼ਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਹਾਲਾਤ ਇੰਨੇ ਵਿਗੜ ਗਏ ਕਿ ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ ਨੂੰ ਦਖਲ ਦੇਣਾ ਪਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਸੋ ਰੋਬਲਜ਼ ਵਿੱਚ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਐਡਮਜ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਖਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਨਵਾਂ ਘਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੇ। ਅਤੇ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਕੀ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ!
ਕੇ ਕੇ ਕੇ
ਰਾਲਫ਼ ਮੈਡੀਸਨ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜੋ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਹਰ ਪਲ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਚਾਰ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਪੜਦਾਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਜਵਾਨ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ, ਪਰ 1965 ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਅਨੋਖੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣੀ, ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਸਟੈਨਫੋਰਡ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਆ ਗਾਰਡ ਵਜੋਂ ਪਾਰਟ-ਟਾਈਮ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਉਸਦਾ ਪਾਲੋ ਆਲਟੋ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਰ ਹੈ ਅਤੇ 1916 ਤੋਂ ਉਹ ਇੱਕੋ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਰਸਮੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਘਾਟ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਮੈਡੀਸਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਫਲ ਆਦਮੀ ਮੰਨਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀਆਂ ਭੇਜਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਭੇਜਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਡੀਸਨ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਹਾਰਕ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਮਿਸਟਰ ਮੈਡੀਸਨ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਾ ਹੁੰਦੀ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖਾਸ ਘਟਨਾ ਨਾ ਹੁੰਦੀ ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਜਿਹੇ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੇ ਅਰਥ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ।

ਇਹ ਘਟਨਾ 1928 ਵਿੱਚ ਪਾਲੋ ਆਲਟੋ ਵਿੱਚ ਐਮਰਸਨ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਵਾਪਰੀ ਸੀ। ਰਾਲਫ਼ ਮੈਡੀਸਨ ਕੰਮ ਤੋਂ 500 ਵੇਂ ਬਲਾਕ 'ਤੇ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਨਾਈਟ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਜਾਣਕਾਰ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਮਿਸਟਰ ਨਾਈਟ ਦੀ ਨੇੜੇ ਹੀ ਇੱਕ ਸਫਾਈ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਆਦਮੀ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਲਈ ਰੁਕੇ, ਅਤੇ ਮੈਡੀਸਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜਾਣਕਾਰ ਨਾਲ ਹੱਥ ਮਿਲਾਇਆ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਅਜੀਬ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਆਦਮੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਨਾਈਟ ਦੇ ਹੱਥ ਪਸੀਨੇ ਨਾਲ ਭਰੇ ਅਤੇ ਠੰਡੇ ਸਨ!
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਅਰਥਹੀਣ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਆਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੱਖ ਹੋ ਗਏ। ਮੈਡੀਸਨ ਨੇ ਫਿਰ ਤੁਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਹੁਣੇ ਹੱਥ ਮਿਲਾਇਆ ਸੀ ਉਹ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸੇ ਪਲ, ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮਿਸਟਰ ਨਾਈਟ ਨੂੰ ਮਰਿਆਂ ਅਤੇ ਦਫ਼ਨਾਏ ਗਏ ਪੰਜ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ ਹਨ।
ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ, ਮੈਡੀਸਨ ਮਿਸਟਰ ਵੈਂਡਰਵੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਨੇੜਲੇ ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਦਫਤਰ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਡੀਸਨ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਨਾਈਟ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ, ਮੈਡੀਸਨ, ਭਰਮ ਵਿੱਚ ਸੀ।
ਪਰ ਰਾਲਫ਼ ਮੈਡੀਸਨ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪਾਲੋ ਆਲਟੋ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਲੀ ਦੇ ਕੋਨੇ 'ਤੇ ਦਿਨ-ਦਿਹਾੜੇ ਇੱਕ ਮਰੇ ਹੋਏ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਹੱਥ ਮਿਲਾਇਆ ਸੀ।
ਕੇ ਕੇ ਕੇ
ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਮਾਮਲਾ ਆਇਆ, ਜੋ ਕਿ ਅਜੀਬ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਸਭ ਤੋਂ ਅਜੀਬ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਕਬਜ਼ਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਰਵਾਇਤੀ ਦਵਾਈ ਸ਼ਕਤੀਹੀਣ ਜਾਪਦੀ ਹੈ।

ਬਰਲਿੰਗੇਮ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ. ਨੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਛੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਤੋਂ ਮਦਦ ਮੰਗੀ, ਅਣਗਿਣਤ ਟੌਨਿਕ ਅਤੇ ਟ੍ਰੈਂਕੁਲਾਈਜ਼ਰ ਅਜ਼ਮਾਏ - ਪਰ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਈਐਸਪੀ (ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਭਾਸ਼ਣ) ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ, ਮਦਦ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਮਾਰਚ 1966 ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਸਾਲ ਅਕਤੂਬਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ ਅਤੇ ਘਬਰਾਹਟ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਜੋ ਕੁਝ ਉਸ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸ ਕਾਰਨ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਤਾਕਤਵਰ ਲੋਕ ਪਾਗਲਪਨ ਨਾਲ ਲੜਨਾ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ।
ਹੁਣ ਵਿਧਵਾ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ. ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਿਡਵੈਸਟ ਤੋਂ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਨਾਨਾ-ਨਾਨੀ ਅਤੇ ਨਾਨਾ-ਨਾਨੀ ਸਨ। ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਇੱਕ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਅਧਿਆਪਕਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਖੁਦ ਇੱਕ ਸੈਨੇਟਰ ਦੀ ਧੀ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ. ਨੇ ਸਕੂਲ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਨਰਸਿੰਗ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ। ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ 1949 ਤੋਂ 1960 ਤੱਕ ਚੱਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਮੰਨਦੀ ਹੈ। ਵਿਧਵਾ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਉਥਲ-ਪੁਥਲ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ. ਇੱਕ ਉਤਸ਼ਾਹੀ ਪਾਠਕ ਅਤੇ ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਿੱਘੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਘੇਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਘੱਟ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਅਤੇ ਸੁਚੱਜੀ ਸੀ।
ਪਰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਾਗਜ਼ 'ਤੇ ਉਤਾਰਨ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਤਿੰਨ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲੱਗੀਆਂ। ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੀ ਹਾਂ ਜੋ ਜਾਪਦੇ ਅਲੌਕਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ. ਨੇ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਪੂਰਾ ਨਾਮ ਇਸ ਬਿਰਤਾਂਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਇਹ ਸਭ ਉਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕੱਲੀ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਨੇੜਤਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ - ਕੋਈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ!
ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੈਂਸਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਹਰ ਸੰਭਵ ਮਾਹਰ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਹਤਮੰਦ ਐਲਾਨ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਵੀ, ਦੌਰੇ ਪੈਂਦੇ ਰਹੇ। ਕੀ ਉਹ ਕਿਸੇ ਅਣਕਹੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ? ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਹੋਣ ਲੱਗਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਅਜੀਬ ਸੰਵੇਦਨਾਵਾਂ ਕਿਸੇ ਸਰੀਰਕ ਬਿਮਾਰੀ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸਨ।
ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਜਿਨਸੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ "ਹਮਲਿਆਂ" ਬਾਰੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਉਦਾਸ ਮੱਧ-ਉਮਰ ਦੀ ਔਰਤ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਜਾਂ ਔਰਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਜੀਬ ਲੱਛਣ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਸ ਔਰਤ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਮੰਨਿਆ। ਮੈਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਸੀ, ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਨਹੀਂ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ESP (Exp.) ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ। ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ - ਉਹਨਾਂ ਭਿਆਨਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਅਨੁਭਵਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਨਿੱਜਤਾ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ - ਭਾਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕਿਤੇ ਹੋਰ?
ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬ ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਇੱਕ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਘਰ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਜਿਵੇਂ ਹਵਾ ਵਿੱਚੋਂ, ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਜੋ ਕਿ ਹਲਕੀ ਅਤੇ ਫੁਸਫੁਸਾਉਂਦੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ।

"ਜੀ ਅੱਜ ਆ ਰਹੇ ਹਨ।" ਜੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ ਦੀ ਸਹੇਲੀ ਸੀ ਜੋ ਕੁਝ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂ ਸੁਣਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ ਨੇ ਅਜੀਬ "ਆਵਾਜ਼" 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵਾਕ ਦੁਹਰਾਇਆ, ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ!
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ. ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੀ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਦੁਪਹਿਰ 1 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ, ਉਸਨੇ ਬ੍ਰੇਕ ਲੈਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਦੁਪਹਿਰ 2 ਵਜੇ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਜੀ.ਐਸ. ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ! ਉਦੋਂ ਤੋਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ. ਨੇ ਉਸ ਰਹੱਸਮਈ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਉਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਆਵਾਜ਼ ਕਦੇ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਨਾਮ, ਦਿਨ ਅਤੇ ਸਹੀ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਰ ਵਾਰ, ਘਟਨਾ ਵਾਪਰਦੀ ਹੈ।
ਇੱਕ ਅਦਿੱਖ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ. ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਸਨੇ ਕਈ ਵਾਰ "ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ" ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੌਕੇ 'ਤੇ "ਉਸਦਾ ਪਤੀ" ਕਹਿਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਦੱਸਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ. ਨੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦਾ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਤੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀਅ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਸੋਚ ਤੋਂ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, "ਉਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੀ।"
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਦੇ ਨੇੜੇ ਬਰਲਿੰਗੇਮ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ. ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ, ਉਹ ਸੈਂਟਾ ਮੋਨਿਕਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਰ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਹੀ ਮੈਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ।

ਸਥਿਤੀ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਕਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਭੂਤ ਜਾਂ ਘੁਸਪੈਠੀਆ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਰਲਿੰਗੇਮ ਘਰ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਉਹ ਆਵਾਜ਼, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਦੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਸੀ। "ਉਸਦਾ ਪਤੀ...ਉਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੀ," ਇਸ ਕਥਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਇਹ ਕਥਨ ਆਇਆ, "ਮੈਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ...ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਕੀ ਕਰੇਗੀ।"
ਫਿਰ "ਪਿਆਰੇ" ਅਤੇ "ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ" ਵਰਗੇ ਸ਼ਬਦ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੁਹਰਾਏ ਗਏ। ਇਹ ਸਭ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕੱਲੀ ਸੀ।
ਫਿਰ ਵੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ. ਨੇ ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ, ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਮਾਨਸਿਕ ਸੰਚਾਰ ਬਾਰੇ ਸੱਚਾਈ ਸਿੱਖ ਲਈ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਇੱਕ ਪਤੀ ਵਾਂਗ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ!
ਕਈ ਵਾਰ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਜੋ ਮਾਸ ਅਤੇ ਲਹੂ ਨੂੰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਡਰਾਉਣੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਇਕਾਂਤ ਹੋਂਦ ਬਣਾਈ ਰੱਖਦੇ ਹਨ - ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਹ ਭੂਤ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਸੁਭਾਵਕ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵੀ ਭਿਆਨਕ, ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਿਆਨਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਕੇ ਕੇ ਕੇ
ਵੇਨ ਬਾਰਬਰ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਐਂਬੂਲੈਂਸ ਡਰਾਈਵਰ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਬੇਕਰ, ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਐਂਬੂਲੈਂਸ ਸੇਵਾ ਚਲਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਬੇਕਰ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਇਲਾਕਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਅਕਸਰ ਕਾਰ ਹਾਦਸੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਇਹ ਇਲਾਕੇ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਖਤਰਨਾਕ ਸੜਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਨਿੱਜੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਅੱਧੀ ਆਬਾਦੀ ਨੂੰ ਗੱਡੀ ਨਹੀਂ ਚਲਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ,

ਲਾਇਸੈਂਸਾਂ ਦਾ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਸਾਲਾਨਾ ਪ੍ਰੀਖਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਯੋਗਤਾ ਪੂਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਿਸਟਰ ਬਾਰਬਰ ਨਾਲ ਜੋ ਹੋਇਆ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ।
ਉਨੱਤੀ ਸਾਲਾ, ਛੇ ਫੁੱਟ ਲੰਬਾ, ਅਤੇ ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਇਆ, ਵੇਨ ਬਾਰਬਰ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ, ਮਜ਼ਬੂਤ ਆਦਮੀ ਹੈ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, "ਹਾਈਵੇਅ 'ਤੇ ਲਾਸ਼ਾਂ ਪਈਆਂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਵੀ ਪੂਰੀ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਹੈਮ ਸੈਂਡਵਿਚ ਖਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।" ਇਹ ਉਸਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਭਾਵੁਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਫਰਵਰੀ 1966 ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਮਨੁੱਖੀ ਆਤਮਾ ਵਰਗੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਕੁਝ ਭਿਆਨਕ ਵਾਪਰਿਆ।
ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੇ ਜਨਮਦਿਨ 'ਤੇ, ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੇ ਬੇਕਰ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਮੀਲ ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਹਾਦਸਾ ਵਾਪਰਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੱਤ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਤਿੰਨ ਸ਼ਰਾਬੀ ਆਦਮੀ ਹਾਈਵੇਅ 'ਤੇ ਗਲਤ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਲਾਸ ਵੇਗਾਸ ਜਾ ਰਹੀ ਇੱਕ ਕਾਰ ਨਾਲ ਆਹਮੋ-ਸਾਹਮਣੇ ਟਕਰਾ ਗਏ। ਕੁਝ ਮਾਪੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮੰਗੇਤਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ! ਗਲਤ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੀ ਕਾਰ, ਲਾਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੜ ਕੇ ਸੁਆਹ ਹੋ ਗਈ। ਬਾਕੀ ਸਵਾਰ, ਮਾਪੇ, ਕਾਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਫਸ ਗਏ, ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਦੋ ਬੱਚੇ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। ਸਾਰੇ ਸੱਤ ਮਰ ਗਏ ਸਨ।
"ਜੀਵਿਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਕੋਈ ਵੀ ਹਾਦਸਾ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਔਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ," ਬਾਰਬਰ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਅਤੇ ਇਹ ਮੇਰੇ ਸਹਾਇਕ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਸੰਭਾਲਿਆ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜਾ ਹਾਦਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਇਸ ਲਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਨਾ ਲੱਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਘਬਰਾ ਗਏ ਹਾਂ।"
ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿ ਕੋਈ ਬਚਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਾਈਵੇਅ ਤੋਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ

ਕੀਤੀ। ਲਾਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣਾ ਐਂਬੂਲੈਂਸ ਦੇ ਅਮਲੇ ਦੇ ਕੰਮ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਾਰਬਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਹਾਇਕ ਨੇ ਬੱਸ ਇਹੀ ਕੀਤਾ - ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਲਾਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ - ਤਾਂ ਜੋ ਸੜਕ ਨੂੰ ਆਵਾਜਾਈ ਲਈ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ।
ਇੱਕ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, ਰੇਤ ਦਾ ਤੂਫ਼ਾਨ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਸੜਕ 'ਤੇ ਘੱਟ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਾਰਨ ਇਲਾਕੇ ਦੀਆਂ ਪੰਜ ਮਹਿਲਾ ਯਾਤਰੀਆਂ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਰੋਕੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਰਬਰ ਨੂੰ ਐਂਬੂਲੈਂਸ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਰਾਤ ਬਿਤਾਉਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਝੱਟ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਉਹ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਮੌਜੂਦ ਸਮਾਨ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਪੰਜ ਬਿਸਤਰੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ।
ਰਾਤ ਦੇ ਲਗਭਗ 10:30 ਵਜੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਵਿਹੜੇ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਬੁਝ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਪੰਜ ਫੁੱਟ ਹੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਕੋਲ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਟਾਰਚ ਸੀ। ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਕੋਨੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਟੈਂਡਬਾਏ ਰਿਗ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਭਿਆਨਕ ਤੂਫ਼ਾਨ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਕੌਣ ਖੜ੍ਹਾ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?
ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ ਜਿਸਦਾ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਉੱਥੇ, ਇੱਕ ਬਾਂਹ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਉਹ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ "ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਚੀਜ਼" ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ - ਇੱਕ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਗੜਿਆ ਹੋਇਆ ਮਨੁੱਖੀ ਚਿੱਤਰ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਜਿਸਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਰੋੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਕਮਰ ਵੱਲ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਕੋਣ 'ਤੇ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਗਰਦਨ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਅੱਖਾਂ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਸਿੱਧੀਆਂ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਰਹੀਆਂ ਸਨ - ਜ਼ਿੰਦਾ, ਮਨੁੱਖੀ ਅੱਖਾਂ!
ਬਾਰਬਰ ਉੱਥੇ ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਜੰਮਿਆ ਰਿਹਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਭਿਆਨਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇ ਹਰ ਵੇਰਵੇ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕੇ।

ਬਾਰਬਰ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉਦਾਸ ਤਾਂਘ ਅਤੇ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
ਅਚਾਨਕ, ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕਰਮ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਟਾਰਚ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਚਾਕੂ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਇਹ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਉੱਡ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੇਤ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਵੀ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ!
ਉਸੇ ਪਲ, ਉਸਦਾ ਜਰਮਨ ਸ਼ੈਫਰਡ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਤਾਕਤਵਰ ਜਾਨਵਰ, ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਚੀਕਦਾ ਹੋਇਆ, ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਬਾਹਰ ਆਇਆ। ਬਾਰਬਰ ਨੇ ਮੰਜਿਆਂ ਲਈ ਸਟਰੈਚਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਉਹ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ "ਦੂਜੀ ਚੀਜ਼" ਕਿਹਾ। ਇਹ ਇੱਕ ਔਰਤ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਭੂਤ ਦੇ ਓਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵੇਰਵੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖੇ ਜਿੰਨੇ ਉਸਨੇ ਨਰ ਭੂਤ ਨਾਲ ਦੇਖੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਸ਼ਕਲ ਉਸਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ। ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਇੱਕ ਦਿਨ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਲੈ ਲਈ। ਪਰ ਕਈ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਗੜਦੀ ਗਈ, ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਦਿਆਲੂ ਔਰਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੌਂਪ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਹਨ ਨੇ ਟੱਕਰ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ।
ਇਸ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬਾਰਬਰ ਨੇ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਨਵੀਂ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ। ਪਰ ਜਿਸ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਚਰਵਾਹੇ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਗੋਦ ਲਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਚਰਵਾਹੇ ਵਾਂਗ ਹੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਕੁੱਤਾ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੀ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਫਿਰ ਬਾਰਬਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਦੋ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ।
ਦੂਜੇ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਵੀ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖਣਾ ਪਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਬੇਕਾਬੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ, ਬਾਰਬਰ ਕੋਲ ਇੱਕ ਪੱਗ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਆਪਣੇ ਦੋ ਪੂਰਵਜਾਂ ਨਾਲੋਂ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।

"ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਵੇਨ ਬਾਰਬਰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਹੌਸਲਾ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ "ਛੋਟੇ ਲੋਕ" ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।
ਕੀ ਦੋ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਰੂਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਆਮ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਹੀਂ ਬਤੀਤ ਕੀਤੀ, ਆਪਣੇ ਰੱਖਿਅਕ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਈਆਂ ਸਨ?
ਕੇ ਕੇ ਕੇ
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੈਫਨੇ ਆਰ. ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੇ ਮਾਲੀਬੂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਦੂਜਾ ਪਤੀ ਨੇਵੀ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਕਸਰ ਘਰ ਬਦਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੰਗਲੈਂਡ ਤੋਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਆਰ. ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਹੈ। ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਘਟਨਾ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੀ ਉਹ ਉਸਦੀ ਜਵਾਨ ਧੀ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖੇ ਗਏ ਭੂਤ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬੇਸਹਾਰਾ, ਤਰਸਯੋਗ ਅਤੇ ਦੁਖੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜੋ ਆਪਣੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ। ਇਸ ਭੂਤ ਨੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਵੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਘਟਨਾ 1952 ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਹਾਈਡਲਬਰਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੈਕਟਰੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਧੀ ਸੀ ਜੋ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਇਕੱਲਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਜਰਮਨੀ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਇੰਗਲੈਂਡ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਫੋਲਕਸਟੋਨ ਲਈ ਰੇਲਗੱਡੀ ਫੜੀ, ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਮਾਨ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਲੰਡਨ ਵਾਪਸ ਲੈ ਆਇਆ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਲਈ ਕੁਝ ਦਿਨ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ।"
"ਉਹ ਬਹੁਤ ਦਿਆਲੂ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਧੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਵਿਧਵਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ

ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਿਲਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਲਈ ਬਾਹਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ, ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਜਾਂ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਮਹਿਮਾਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਆਲੀਸ਼ਾਨ, ਤੰਗ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।"
"ਇੱਕ ਰਾਤ ਮੈਂ ਥੀਏਟਰ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਨੈਨੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਮੇਰੀ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚੀ ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ (ਮੈਂ ਉਸ ਲਈ ਲਗਭਗ ਅਣਜਾਣ ਸੀ), ਅਤੇ ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਰੋਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਨੈਨੀ ਨਾਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।"
ਖੈਰ, ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਸਾਂਝੇ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਬੇਬੀਸਿਟਰ ਨੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਬੱਚੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਆਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਛੋਟਾ ਮੁੰਡਾ ਨੇੜੇ ਹੀ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਸੂਟ ਪਾਇਆ ਸੀ - ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਰਾਤ 11:00 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਬੇਬੀਸਿਟਰ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਿਟੀ ਬਹੁਤ ਰੋਈ ਸੀ (ਮੇਰੇ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਲਈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਸੀ), ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਈ, ਇਸ ਲਈ ਬੇਬੀਸਿਟਰ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਭੱਜੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੀ ਪਈ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਉੱਠੀ, ਤਾਂ ਬੱਚੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ, ਇੰਨੀ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਦੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਜਰਮਨੀ ਵਿੱਚ ਮੰਮੀ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਹਾਂ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਉਦਾਸ ਸੀ ਅਤੇ ਰੋਈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦਾਦੀ ਦੀ ਯਾਦ ਆ ਰਹੀ ਸੀ (ਉਹ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ), ਪਰ ਫਿਰ..." ਉਹ ਔਰਤ ਮੇਰੇ ਬਿਸਤਰੇ ਕੋਲ ਆਈ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਰਗੜਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਬਾਹਰ ਗਏ ਹੋ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਓਗੇ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹੇਗੀ।" ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਦੀ

ਨੌਕਰਾਣੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਹਾਂ, ਨਰਸ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਔਰਤ ਹੈ।" ਮੇਰੀ ਧੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਓ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਨਰਸ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਹ ਲੰਬੇ ਲਾਲ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਪਿਆਰੀ ਔਰਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਸੀ।" ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਕਵਾਸ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕਿਵੇਂ "ਔਰਤ" ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੰਮੀ ਉਸਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੰਮੀ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਰੋਂਦੇ ਦੇਖਣਾ ਕਿੰਨਾ ਦੁਖੀ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ ਨਾਲੋਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਕਿੰਨਾ ਬਿਹਤਰ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਬੱਚੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਸਹੀ ਸੀ, ਮੰਮੀ।"
"ਉਸ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਨੌਕਰਾਣੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਮਹਿਮਾਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਨਾਂਹ ਕਹੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਦੱਸੀ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਹੋਈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਸਵਰਗੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਵਾਲ ਲੰਬੇ ਲਾਲ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ ਸੀ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸਮਝਾਂਗੇ; ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਕਮਰੇ ਦੀ ਬਾਲਕੋਨੀ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਧੀ ਸੌਂ ਰਹੇ ਸੀ। ਉਹ ਇੰਨੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੀ ਸੀ - ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਨੌਕਰਾਣੀ - ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਧੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ 'ਸੁੰਦਰ ਔਰਤ' ਕੀ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਧੀ ਕਿੱਟੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਲੰਬੀ ਨੀਲੀ ਸਾਟਿਨ ਨਾਈਟੀ,' ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰਾਣੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਘਰ ਦੀ ਸਵਰਗੀ ਮਾਲਕਣ ਨੇ ਨੀਲੇ ਸਾਟਿਨ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਗਾਊਨ ਵਿੱਚ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ ਹੈ।"
ਕੇ ਕੇ ਕੇ
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਮੈਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਮੈਨੂੰ ਲਿਖਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਹੁਣ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੁਝ ਟੇਪ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਨਵੰਬਰ 1966 ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਵਿੱਚ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਯੋਰਬਾ ਲਿੰਡਾ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਡੇਵਿਡ ਬਰਕਮੈਨ, ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਾਰ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਉਹ 30 ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ESP ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸ਼ੱਕੀ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਕੁਝ ਹੋਇਆ।

ਅਪ੍ਰੈਲ 1962 ਵਿੱਚ, ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੇ ਫੁੱਲਰਟਨ ਵਿੱਚ, ਬਰਕਮੈਨ ਪਰਿਵਾਰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ, ਬੈੱਡਰੂਮ, ਸਟੱਡੀ, ਦੋ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਸੋਈ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਰਕਮੈਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੋ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ।

ਉਹ ਘਟਨਾ ਜਿਸਨੇ ਸ਼੍ਰੀ ਬਰਕਮੈਨ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਉਦੋਂ ਵਾਪਰੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਘਰ ਦੇ ਦੱਖਣ-ਪੂਰਬੀ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸ ਸਵੇਰੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਰਕਮੈਨ ਘਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜਾਗ ਪਈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਜਗਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਆਵਾਜ਼ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ। ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਵਿਹੜੇ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਸੀ ਅਤੇ ਜੰਜ਼ੀਰਾਂ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਮਿਸਟਰ ਬਰਕਮੈਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਰਿਵਾਲਵਰ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਲੋਡ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਵੇ। ਉਹ ਬੈੱਡਰੂਮ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਕੇ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਉੱਥੇ ਰੁਕ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਛੋਟਾ ਗਲਿਆਰਾ ਰਸੋਈ ਅਤੇ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਨੂੰ ਉਸ ਗਲਿਆਰੇ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਜੋੜੇ ਦੇ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਮਿਸਟਰ ਬਰਕਮੈਨ ਨੇ ਛੱਤ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਈਟ ਸਵਿੱਚ ਵੱਲ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ - ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਘੁਸਪੈਠੀਆ ਹੀ ਸੀ। ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਇਸ ਲਈ ਬਰਕਮੈਨ ਨੇ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾਈਆਂ ਅਤੇ ਗੋਲੀ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੀ ਬੰਦੂਕ ਤਾਣੀ - ਪਰ ਉਸਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਲਈ, ਕੋਈ ਘੁਸਪੈਠੀਆ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ!
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਣਦੇਖੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਰਹੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਬਰਕਮੈਨ ਡਰਦੇ ਹੋਏ ਉੱਥੇ ਹੀ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹੇ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਦਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਦੀ ਲੰਘ ਕੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵੱਲ ਮੁੜੇ, ਅਚਾਨਕ ਰੁਕ ਗਏ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚੇ ਜਿੱਥੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਰਕਮੈਨ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ।
ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਰਕਮੈਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਵਾਪਰਿਆ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ 1962 ਦੇ ਉਸ ਅਪ੍ਰੈਲ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਵਾਪਰੀ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਲੱਭ ਸਕੇ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਡੇਵਿਡ ਬਰਕਮੈਨ ਨੂੰ ਹੋਰ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਵੀ ਹੋਏ ਹਨ।
ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਰਾਹੀਂ, ਉਸਨੂੰ ਮੌਤਾਂ ਦਾ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਾਪਰੀਆਂ।
ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਲਾਈਟਾਂ ਦੇ ਭੂਤ ਅਤੇ ਅਸਲ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਚੁਣੌਤੀ ਪ੍ਰਤੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਣਦੇਖੀ ਕੀਤੀ ਗਈ।
ਏਕੀਕਰਨ ਭੂਤ ਜਿਸ ਦਾ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ, "ਭੂਤ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੇ ਹਨ" ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਦਮ "ਯਾਦ ਰੱਖੀ ਗਈ ਗਤੀਵਿਧੀ" ਵਰਗੇ ਲੱਗ ਰਹੇ ਸਨ। ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕੰਮ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਜਾਣਾ, ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਜਾਂ ਲਾਈਟਾਂ ਦਾ ਵੀ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਗਿਆ।

ਡੇਵਿਡ ਬਰਕਮੈਨ ਜ਼ਰੂਰ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਮਝ ਗੁਆ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਪਰ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੋਈ ਇਕੱਲਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਕੇ ਕੇ ਕੇ
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਫੈਨੀ ਕੇ. ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ, ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਘਰ ਲੱਕੜ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੱਕੀ ਗਲੀ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਫੁੱਟ ਦੂਰ, 135 ਫੁੱਟ ਦੇ ਪਲਾਟ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ 1947 ਵਿੱਚ ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਤੋਂ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸਦੀ ਮਾਲਕ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਤਰਖਾਣ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਧੀ ਸਨ, ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਘਰ ਭੂਤ ਹੈ ਜਾਂ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਕੋਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਨ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਇੱਕ ਵਿਹਾਰਕ ਔਰਤ ਹੈ, ਕਈ ਵਾਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਬੇਸਬਰੇ ਅਤੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਡਰਦੀ। ਉਸਨੇ ਚੰਗੀ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ESP (ਮੁੱਢਲੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੰਵੇਦਨਾ) ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੈਂ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।
ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਦੀ 96 ਵੀਂ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਲੀ ਰਾਤ ਹੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੇ ਕਰਾਹਟ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨੇ ਜਗਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਇਕੱਲੀ ਸੀ। ਇਹ ਰਾਤੋ-ਰਾਤ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਜਲਦੀ ਹੀ, ਕਰਾਹਟ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅਦਿੱਖ ਉਂਗਲਾਂ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਸਦੀਆਂ ਪਸਲੀਆਂ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਵੀ ਆਈ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਨੂੰ ਉਸ 'ਤੇ ਤਰਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਘਰ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ।

ਇਹ ਘਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਿੰਸਟਨ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਸਕੈਂਡੇਨੇਵੀਅਨ ਤਰਖਾਣ ਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ 54 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ 28 ਸਾਲਾ ਔਰਤ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਈਰਖਾ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਘੇਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਅਪਰਾਧ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਉਸਨੇ ਕਈ ਸਾਲ ਉੱਥੇ ਬਿਤਾਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਘਰ ਨੂੰ ਉਸਦਾ ਘਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਇਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨੂੰ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਰੁਕੀਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੌਣ ਹੈ। ਸਥਿਤੀ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵਿਗੜ ਗਈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਰਾਤ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਸੁਣ ਸਕੇ। ਇਹ 1948 ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ ਸੌਂ ਗਈਆਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੱਖਰੇ-ਵੱਖਰੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵੀ ਸੁਣੀ। ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਹੁਣ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. "ਸਿਰਫ਼ ਭਰਮ" ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਰਾਤ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਇੱਕ ਲੰਬੇ, ਡੂੰਘੇ ਹਵਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜਾਗ ਪਈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਦਿਲ ਦਹਿਲਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਚੀਕ ਆਈ।
ਇਹ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਗੋਡੇ ਟੇਕ ਰਹੀ ਹੈ! ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕੰਧ ਵੱਲ ਮੁੜ ਗਈ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤੋਂ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਆਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮੁੱਠੀ, ਇੱਕ ਚਾਦਰ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟੀ ਹੋਈ, ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਦੇ ਪਿਛਲੇ

ਪਾਸੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਧੱਕ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਹਿੱਲੀ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਬਿਜਲੀ ਚਲੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਸ਼ੋਰ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਸ ਰਾਤ ਲਈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਾਰ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਦੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਡਰਾਉਣੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗਦੀ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਵੀ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦਾ ਕੰਬਲ ਸੁੱਟ ਰਹੀ ਹੋਵੇ।"
ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਕਈ ਵਾਰ ਆਤਮਿਕ ਕਬਜ਼ੇ ਜਾਂ ਆਤਮਿਕ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਇਹ ਵਰਣਨ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਚੀਜ਼ ਛੱਤ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪਈ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਇੰਨੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਟਕਰਾਈ ਕਿ ਉਹ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਫੁੱਟ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਗਈ। ਪਰ ਕੁਝ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਹ ਡਿੱਗ ਪਈ! ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਭੂਚਾਲ ਹੈ। ਪਰ ਸਵੇਰੇ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਸਿਰਹਾਣੇ ਪਿੱਛੇ ਰੱਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਟਿਸ਼ੂ ਪੇਪਰ ਵਾਂਗ ਕੁਝ ਸਰਸਰਾਹਟ" ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ, ਵਸਤੂ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਉੱਥੇ ਸੀ।
1958 ਵਿੱਚ, ਭੂਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਧੱਕਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਜਾਗ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਨੇੜੇ ਹੀ ਇੱਕ ਫੁਸਫੁਸਾਉਂਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, "ਬੋਤਲ!" ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਬੋਤਲ ਦੀ ਆਪਣੀ ਮੰਗ ਦੁਹਰਾਈ।
ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗ ਕੇ, ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਈ ਅਤੇ ਭੂਤ ਵਾਲੇ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਨੂੰ ਲਲਕਾਰਿਆ।
"ਤੁਸੀਂ ਬੋਤਲ ਬਾਰੇ ਕਿਉਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?" ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭੂਤ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਣ ਲੱਗਾ। ਉਹ, ਕਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਾਲੀ ਟੋਪੀ ਜਿਸਦੀ ਝੁਕੀ ਹੋਈ ਕੰਢੀ ਸੀ, ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਘੁੰਮਦਾ ਰਿਹਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਲੱਛਣਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕੀ। ਉਸ

ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਆਪਣੇ ਨੇੜੇ ਦੇਖਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕੀ। ਕ੍ਰਿਸਮਸ 1959 ਤੱਕ, ਸਥਿਤੀ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵਿਗੜ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਸਦਾ ਮੋਢਾ ਫੜ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਨੂੰ ਭਜਾਉਣ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਇੱਕ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰ ਔਰਤ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਆਪਣੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। 1954 ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਘਰ ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਨ ਆਇਆ ਜੋ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦੀ ਸੀ।
ਉਸਦੇ ਮਹਿਮਾਨ ਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸੌਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਉਣ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੋਈ ਲਗਾਤਾਰ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕੋਈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ ਪਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੋਸਤ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਸਨ, ਘਰ ਗਈ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ "ਬਿਮਾਰੀ" ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਘਰ ਡੂੰਘੇ ਉਦਾਸੀ ਵਿੱਚ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਦੁਖਾਂਤ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਰਹੀ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਨੂੰ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਘਟਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਗੜਬੜ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਪਲਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀ ਸੀ।
ਫਰਵਰੀ 1960 ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਨਾਲ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਖੁਦ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਨੂੰ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੀਆਂ ਤਕਨੀਕਾਂ ਦਾ ਕੁਝ ਗਿਆਨ ਹੋਵੇ, ਤੁਰੰਤ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰੇ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਇਸ

ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਵੀ ਚਿੰਤਤ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਸੱਚ ਸੀ ਕਿ 1960 ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮੇਂ ਲਈ ਘਰ ਸ਼ਾਂਤ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਜਲਦੀ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਤਰਖਾਣ ਦੁਬਾਰਾ ਆਵੇਗਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਡਰ ਨੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਤਰਖਾਣ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਦੋ ਸਥਾਨਕ ਮਨੋਰੋਗੀਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ। ਮਨੋਰੋਗੀਆਂ ਅਸਫਲ ਰਹੀਆਂ। ਉਸਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਤਰਖਾਣ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਦਾਅਵੇ 'ਤੇ ਹੱਸਿਆ ਨਹੀਂ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਅਜੀਬ ਲੱਗੇ - ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਜੋ ਮਾਨਸਿਕ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਮੈਨੂੰ ਪਾਗਲ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਵੀ ਹਾਲਾਤ ਬਹੁਤ ਮਾੜੇ ਹੁੰਦੇ, ਉਹ ਘਰ ਛੱਡ ਕੇ ਗੁਆਂਢੀ ਦੇ ਘਰ ਰਹਿਣ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ, ਅਤੇ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੰਦੀ।
ਮੈਂ 1963 ਵਿੱਚ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਉਤਰਿਆ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਾਫ਼ੀ ਬਿਮਾਰ ਸੀ, ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਤੇਜ਼ ਜ਼ੁਕਾਮ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਭੂਤਾਂ ਕਾਰਨ ਮਾਨਸਿਕ ਤਣਾਅ ਕਾਰਨ। ਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਅੰਤ ਦੇ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀਆਂ। ਕੀ ਉਹ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਦੇ ਧੂੰਏਂ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਜਹਾਜ਼ ਵਾਂਗ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਾਰਪੇਂਟਰ ਨੇ ਆਖਰਕਾਰ ਬੋਤਲ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ?
ਕਾਰਨ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਸੰਭਾਵੀ ਘਰ ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸਬਕ ਹੈ: ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲਾ ਘਰ ਖਰੀਦਣ ਤੋਂ ਬਚੋ ਜਿਸਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਸੌਦੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਕਈ ਵਾਰ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੀਆਂ ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਮਰੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਪੁਰਾਣੇ ਦਿਨਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਜੀਉਂਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਮਿਥ—ਇਹ ਉਸਦਾ ਅਸਲੀ ਨਾਮ ਹੈ—ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। 1936 ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪਹਿਲੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਚਲੀ ਗਈ, ਪਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੁਮੇਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਹਾਲਾਤ ਵਿਗੜ ਗਏ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਲਾਇਲਾਜ ਕੈਂਸਰ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ।
ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਮਿਥ ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਹਸਪਤਾਲ ਜਾਣਾ ਪਿਆ। ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਕਿੰਨੀ ਦੇਰ ਜੀਵੇਗੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਅਣਮਿੱਥੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ।
ਇੱਕ ਰਾਤ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਮਿਥ ਦੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ, ਦੂਜੇ ਵਾਰਡ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।
ਉਸ ਰਾਤ, ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਆਖਰੀ ਰਾਤ, ਉਹ ਸੌਂ ਨਹੀਂ ਸਕੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਕੰਧ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚਲੀਆਂ ਛੇ ਖਿੜਕੀਆਂ 'ਤੇ ਟਿਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤਿੰਨ ਮੂਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਚਿੱਟੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਇੱਕ ਮੂਰਤੀ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਵਰਗੀ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਲ, ਜਿਸਦੀ ਮੌਤ ਉਸ ਸਮੇਂ ਹੋਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਿਰਫ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਾਦਰੀ, ਜਿਸਦਾ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
ਤਿੰਨੋਂ ਆਦਮੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਮਿਥ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਕੋਲੋਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਲੰਘੇ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਲੰਘ ਰਹੇ ਸਨ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਲੈਣ ਆਏ ਹਨ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਮਿਥ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਲਈ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ, ਪਰ ਤਿੰਨੋਂ ਚਿੱਤਰ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਨਰਸ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਆਈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਮਿਥ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਸੋਗ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਰਿਹਾ। ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਵਰਗੀ ਮਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨੂੰ ਪੈਕ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਖਿੱਚ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਸੁੱਟਣ ਵਾਲੀ ਸੀ! ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਇਹ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।
ਪਰ ਗੱਲ ਇੱਥੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਮੁੱਕੀ। ਹਰ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਆਉਂਦੀ ਸੀ! ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਮਿਥ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਅਲਮਾਰੀ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹਦੇ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੁੰਦੇ ਵੇਖਦੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਲੌਕਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਣ। ਅਤੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸਨ।
ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਚਾਬੀ ਲੱਭ ਰਹੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇਹ ਅਜਨਬੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਵੇ; ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਚਾਬੀ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਖੋਜ ਕੀਤੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਮਿਥ ਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੇ ਉਸਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ, ਬ੍ਰਹਮ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਕੋਟ ਦੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਵੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜੋ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਮਿਥ ਤੁਰੰਤ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠੀ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ। ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ, ਚਾਬੀ ਉੱਥੇ ਸੀ!

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਮਿਥ ਨੂੰ ਹੁਣ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਟੈਲੀਪੈਥਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਦਿੱਤੀ। ਸਾਰੇ ਸੱਚੇ ਭੂਤਾਂ ਵਾਂਗ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਮਿਥ ਦੀ ਮਾਂ ਭਟਕ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਅਸਲ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦਾ ਕਮਰਾ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਬੋਰਡ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਉਸਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਬੋਰਡ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ ਕਮਰਾ ਖਾਲੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਮਿਥ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਅੰਦਰ ਚਲੇ ਗਏ, ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕਮਰਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ।
ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤ ਰਿਹਾ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਰਾਤ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਸੀ, ਨਹਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਘਰ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਘਰ ਛੱਡ ਗਈ।
ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਧ ਗਿਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਮਿਥ ਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੋਚਿਆ। ਉਹ ਵੀ ਚਲੀ ਗਈ। ਹੁਣ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਇਕੱਲੀ ਰਹਿ ਗਈ ਸੀ।
ਕੇ ਕੇ ਕੇ
ਰੂਥ ਹੇਡਨ ਇੱਕ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਸਕੂਲ ਅਧਿਆਪਕਾ ਹੈ ਜੋ 1963 ਵਿੱਚ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੇ ਓਜਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ, ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ।

ਨਿਸ਼ਕਿਰਿਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਿਆਂ, ਉਹ ਕੁਝ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਣ ਲਈ ਤਰਸਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜ ਦੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਡੂੰਘਾ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਲਈ, ਸਰੀਰਕ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਬਚਾਅ ਲਈ ਵਧ ਰਹੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ, ਉਹ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਸਾਂਝੇ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਆਈ।
ਮੈਂ ਮਿਸ ਹੇਡਨ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝ ਸਕਾਂ। "ਇੱਕ ਅਨਾਥ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਮੈਂ ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ, ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਆਪਕ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤਾ। ਮੇਰਾ ਸਿਧਾਂਤ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ ਆਵਾਂ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਵੇ, ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ ਆਵਾਂ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਵੇ। ਦੋ ਵੱਡੇ ਜਨਤਕ ਹਸਪਤਾਲਾਂ ਵਿੱਚ 36 ਸਾਲ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ (ਦੁਬਾਰਾ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ), ਮੈਂ ਸਰਦੀਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਚਲਾ ਗਿਆ।"
ਉਸ ਨੂੰ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਕਈ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ। ਇੱਕ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਘਟਨਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਆਈਲੀਨ ਗੈਰੇਟ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਈ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਦੇ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਮਾਧਿਅਮ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲੀ। “ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਹੀ ਇੱਕ ਜੁੱਤੀਆਂ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਤੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਚੌਕ ਵੱਲ ਤੰਗ ਗਲੀ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ, ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਵਾਹਨਾਂ ਦੇ ਸਿਰਿਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ, ਮੇਰੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਲਗਭਗ ਪੰਦਰਾਂ ਫੁੱਟ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ: 'ਸਾਂਚੋ ਪੰਚੋ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੈ।'

"ਉਹ ਆਵਾਜ਼ ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਦੀ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਮੌਤ ਪੰਜ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਪਛਾਣ ਲਿਆ, ਪਰ ਨੇੜੇ ਦੇ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ!" "'ਸਾਂਚੋ ਪੰਚੋ' ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਉਸ ਹਫ਼ਤੇ ਗਲੇ ਦੇ ਕੈਂਸਰ ਲਈ ਸਰਜਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਅਸਲੀ ਨਾਮ ਟੌਮ ਜੋਇਸ ਸੀ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਾਂਚੋ ਪੰਚੋ ਦਾ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਬਹੁਤ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ - ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਸਬੰਧ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ।"
"ਉਸ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਸੋਚੇ ਬਿਨਾਂ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਬੱਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ, ਪੰਜ ਮੀਲ ਸਫ਼ਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਕੂਲ ਜਾਣ ਲਈ ਅੱਧੇ ਮੀਲ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਤੁਰਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਸਵਿੱਚਬੋਰਡ ਤੋਂ ਲੰਘਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਪੌਂਡਵਿਲ ਹਸਪਤਾਲ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ। ਉੱਥੇ, ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮੇਰਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ, ਟੌਮ - ਜਿਸਦੀ ਆਤਮਾ ਮੈਂ ਸੁਣੀ ਸੀ - ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਘਰ ਦਾ ਪਤਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਜੋ ਪਤਾ ਸੀ ਉਹ ਉਸ ਸੰਸਥਾ ਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਧਿਆਪਕ ਸੀ।"
ਕੇ ਕੇ ਕੇ
ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੀ ਚਾਰਲਸ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਐਡਰੀਆਨਾ ਡੀ ਸੋਲਾ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਬੈਰੀ ਗੌਂਟ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਮਿਸ ਡੀ ਸੋਲਾ ਬੈਰੀ ਦੀ ਮਹਿਮਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ "ਮਿਸ ਬੋਇਡ" ਦੇ ਉਦਾਸ ਭੂਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਜਿਸਦੀ ਜਾਂਚ ਮੇਰੀ ਕਿਤਾਬ, "ਘੋਸਟਸ ਆਈ ਹੈਵ ਮੇਟ" ਵਿੱਚ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।
ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸ ਭਾਵੁਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਜਨਵਰੀ 1965 ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੈਕਸੀਕੋ ਤੋਂ, ਐਡਰੀਆਨਾ ਡੀ ਸੋਲਾ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਮੁੱਖ ਕਿੱਤਾ ਲਿਖਣਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਛੋਟੀਆਂ-ਮੋਟੀਆਂ ਨੌਕਰੀਆਂ ਕਰਦੀ ਸੀ - ਜੋ ਕਿ ਅਮਰੀਕੀ ਲੇਖਕਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਮ ਲੋੜ ਸੀ।
ਉਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅਜੀਬ ਅਨੁਭਵ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਮੰਗਣੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਆਪਣੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਕਾਪੁਲਕੋ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਈ ਹਫ਼ਤੇ ਬੀਤ ਗਏ। ਫਿਰ, ਇੱਕ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਾਲ ਬੁਰਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੁਣਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸੇ ਸਵੇਰੇ ਨੌਂ ਵਜੇ ਅਕਾਪੁਲਕੋ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਿਆ ਸੀ!
ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਸਦੀ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸਵੇਰ ਦਾ ਅਖ਼ਬਾਰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਦੁਖਾਂਤ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛਪੀ ਵੇਖੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਖਾਸ ਖੁਸ਼ਬੂ ਸੁੰਘੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ," ਉਸਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ, "ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਖੱਬੇ ਕੰਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਫੁਸਫੁਸਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।"
"ਕੀ ਗੱਲ ਇੱਥੇ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ? ਕੀ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿਣ ਆਇਆ ਸੀ?" "ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ... ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਲੈਟਿਨਾ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ... ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਦੂਜੇ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮੰਗੇਤਰ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇੰਨਾ ਸਤਾਇਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਤਲਾਕ ਦੇਣਾ ਪਿਆ। ਸਾਡੀ ਇੱਕ ਨੌਕਰਾਣੀ ਇੱਕ ਜਾਦੂ-ਟੂਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਡਾਕਟਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮੇਰੇ ਨਵੇਂ ਪਤੀ 'ਤੇ ਵੀ ਕੁਝ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਸੂਪ ਦੀ ਇੱਕ ਪਲੇਟ ਵਾਂਗ।"
ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਹਟਾਉਣ ਨਾਲੋਂ ਉਸਨੂੰ ਤਲਾਕ ਦੇਣਾ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ!

ਅੱਜ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੀ ਸੋਲਾ ਇੱਕ ਜੋਸ਼ੀਲੀ, ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਚਾਲੀ ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਅੱਧ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅਖੀਰ ਤੱਕ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਆਤਮਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਅਤੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦ੍ਰਿੜ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਆਤਮਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹਰ ਮੋੜ 'ਤੇ ਚਮਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਰੂਜ਼ਵੈਲਟ ਦੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ, ਭੂਤਾਂ-ਮੁਕਤ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਆਹਮੋ-ਸਾਹਮਣੇ, ਮੈਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਹਰਾਉਣਾ ਔਖਾ ਹੋਵੇਗਾ।
ਜਦੋਂ ਐਡਰੀਆਨਾ ਡੀ ਸੋਲਾ ਮੈਕਸੀਕੋ ਦੇ ਮਾਰੂਥਲ ਸੂਬੇ ਲੋਅਰ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਘਰ ਇੰਨਾ ਸਸਤਾ ਖਰੀਦਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੈ - ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਇੱਕ ਭੂਤ। ਉਸਦੇ ਸ਼ੱਕ ਸਹੀ ਸਾਬਤ ਹੋਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਰਾਤ ਉਹ ਇੱਕ ਤੀਬਰ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਜਾਗੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ 45 ਇੰਚ ਮੋਟੀ ਕੰਧ ਪੁੱਟਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਘੜਾ ਮਿਲਿਆ, ਜੋ ਖਾਲੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਛੋਟੇ ਘਰ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲਾ ਮਾਲਕ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਘੜਾ ਲੱਭ ਲਵੇ।
ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਚਾਰਲਸ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਮਿਸ ਬੋਇਡ ਦੇ ਭੂਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਉਹ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਆ ਗਈ ਅਤੇ ਬੇਲੇਅਰ ਦੇ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਘਰੇਲੂ ਨੌਕਰਾਣੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਘਰੇਲੂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਏਜੰਸੀ ਦੁਆਰਾ ਉੱਥੇ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ।
ਘਰ ਹੁਣ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਫਿਲਮ ਨਿਰਮਾਤਾ ਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਐਡਰੀਆਨਾ ਨੂੰ ਸਟਾਫ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਕੰਮ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬਹੁਤ ਮਾਹਰ ਸਾਬਤ ਹੋਈ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਬਚਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ, ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋ ਸਕੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਲਿਖ ਸਕੇ। ਘਰ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਐਡਰੀਆਨਾ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਹੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਾਗ ਪਈ। ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਮੋਢੇ ਤੋਂ ਹਿਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗ ਕੇ, ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਈ। ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਅੰਦਰਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ - ਮੋਢੇ ਤੱਕ ਲੰਬੇ ਸੁਨਹਿਰੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਲੰਬੀ, ਪਤਲੀ ਔਰਤ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਇਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਦੇਖਿਆ"। ਪ੍ਰਤੱਖ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਸੀ ਅਤੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲਥਪਥ ਸੀ!
ਭਾਵੇਂ ਐਡਰੀਆਨਾ ਉਸਦੀ ਬੇਨਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਈ, ਪਰ ਉਹ ਘਟਨਾ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਪੇਟ ਖਰਾਬ ਹੋਣਾ ਦੱਸਿਆ। ਉਸਨੇ ਬੇਚੈਨ ਬੱਚੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸੌਂ ਗਈ। ਲਗਭਗ ਛੇ ਜਾਂ ਸੱਤ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਘਟਨਾ ਦੁਬਾਰਾ ਵਾਪਰੀ। ਇਸ ਵਾਰ, ਐਡਰੀਆਨਾ ਭੂਤ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਤੋਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਈ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਉਸਦੇ ਬੌਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਵਾਲੇ ਮਹਿਮਾਨ ਦੇ ਵਰਣਨ ਨੂੰ ਚੁੱਪਚਾਪ ਸੁਣਿਆ, ਫਿਰ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਐਡਰੀਆਨਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਹਲਕੇ ਰੰਗ ਦਾ ਸੂਟ ਪਹਿਨੇ ਅਤੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਇਹ ਘਰ ਕੈਰੋਲ ਲੋਂਬਾਰਡ ਦਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਕਲਾਰਕ ਗੇਬਲ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ! ਕੈਰੋਲ ਲੋਂਬਾਰਡ ਦੀ ਇੱਕ ਜਹਾਜ਼ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਦੁਖਦਾਈ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਜਹਾਜ਼, ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਤੂਫਾਨ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਪਹਾੜ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਹਲਕੇ ਰੰਗ ਦਾ ਸੂਟ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਮਿਸ ਡੀ ਸੋਲਾ ਦੋ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਘਰੋਂ ਚਲੀ ਗਈ, ਅਜੀਬ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਤੰਗ ਆ ਕੇ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਕੈਰੋਲ ਲੋਂਬਾਰਡ ਦੀ ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ, ਕਲਾਰਕ ਗੇਬਲ, ਨੂੰ ਸਕ੍ਰੀਨ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ।

ਕੇ ਕੇ ਕੇ
ਮੌਰੀਨ ਬੀ. ਹੁਣ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਰੇਲੂ ਔਰਤ ਹੈ, ਪਰ 1959 ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਲੌਕਿਕ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਉਹ ਕਾਲਜ ਸਮਰ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਟੋਰਵਾਲਡ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ, ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੌਨ ਐੱਫ. ਨੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ।
ਰਿਕਾਰਡ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਘਰ 1907 ਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਖੇਤਰ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਛੁੱਟੀਆਂ 'ਤੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੌਰੀਨ ਨੂੰ ਘਰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ - ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਜਾਗਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਘੂਰ ਰਿਹਾ ਸੀ - ਕੋਈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ!
ਤਣਾਅ ਕਾਰਨ ਉਹ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਈ, ਪਰ 1960 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਤੱਕ ਕੁਝ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਰਾਤ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੇ ਨਾਸ਼ਤੇ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦੇਰ ਰਾਤ ਤੱਕ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰਦੇ ਪਾਇਆ।
ਸਰੀਰਕ ਥਕਾਵਟ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਚੇਤ ਸੀ। ਪਿਛਲੇ ਵਰਾਂਡੇ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਜਿੱਥੇ ਰਸੋਈ ਸਥਿਤ ਸੀ, ਅੰਦਰੋਂ ਬੰਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਚਾਬੀ ਤਾਲੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਸ ਵਰਾਂਡੇ ਤੋਂ ਵਿਹੜੇ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਦੋਹਰਾ ਤਾਲਾਬੰਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਚਾਬੀ ਕਿਤੇ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦੀਆਂ ਕੋਈ ਵੀ ਖਿੜਕੀਆਂ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ।
ਫਿਰ ਵੀ, ਰਾਤ ਦੇ ਸੰਨਾਟੇ ਵਿੱਚ, ਮੌਰੀਨ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸਿਓਂ ਇੱਕ ਸਰਸਰਾਹਟ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਉਸਦੇ ਬਾਅਦ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਇੱਕ ਜ਼ੰਜੀਰ ਦੀ ਖੜਕਾਈ। ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਡਰ ਨਾਲ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਵੇਖਦੀ ਹੋਈ ਜੰਮ ਗਈ। ਇੱਕ ਚਾਬੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਬਾਹਰੋਂ ਚੀਕ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਮੌਰੀਨ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਲਈ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੈਠੀ ਰਹੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਹਿੰਮਤ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ, ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਉੱਪਰ ਗਈ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਜਗਾਇਆ। ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੇਠਾਂ ਆਇਆ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਵਰਾਂਡੇ ਅਤੇ ਵਿਹੜੇ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੌਰੀਨ ਨੇ ਰੇਲਗੱਡੀ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਤਾਲੇ ਵਿੱਚ ਚਾਬੀ ਘੁੰਮਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਥੱਕੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਭਰਮ ਸੀ।
ਮੌਰੀਨ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੰਨੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਰੇਲਗੱਡੀਆਂ ਦੇ ਸ਼ੋਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਜੋ ਕਰਾਹਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਸਨੇ ਸੁਣੀ ਉਹ ਕਿਸੇ ਰੇਲਗੱਡੀ ਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਚਾਬੀ ਤਾਲੇ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਖੜਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੋਈ ਕਲਿੱਕ ਕਰਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਚਾਬੀ ਮੋੜਨ ਦੀ ਆਮ ਗੱਲ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਬਾਕੀ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਡੈਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਮੌਰੀਨ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ 1957 ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦੇ ਗਏ ਘਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਸਿੱਖੀਆਂ ਸਨ।
ਇਹ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ, ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਾਹਜ ਆਦਮੀ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਬਿਸਤਰਾ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਕੋਲ ਸੀ ਜੋ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਬਾਹਰ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਜ਼ੁਰਗ ਲੋਕ ਅਕਸਰ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਰਗਰਮ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਨਾ ਹੋ ਕੇ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋਈ, ਘਰ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਕੀਤਾ।

ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ, ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਇਸ ਘਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਘਰ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਹੌਲੀ- ਹੌਲੀ, ਉਸਦੀਆਂ ਸਰੀਰਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਘਟਦੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੌਤ ਉਸਨੂੰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਲੈ ਗਈ। ਪਰ ਕੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੌਤ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਦੂਰ ਲੈ ਗਈ ਸੀ?
ਕੇ ਕੇ ਕੇ
ਜਦੋਂ ਮੈਂ 1966 ਦੀ ਪਤਝੜ ਵਿੱਚ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਵਿੱਚ ਰੇਗਿਸ ਫਿਲਬਿਨ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਭੂਤਾਂ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵਾਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਅਜਿਹੇ ਰੂਪਾਂ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਸਬੂਤ ਤਸਵੀਰਾਂ ਨਾਲ ਦਰਸਾਇਆ, ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸਾਹਸ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਰਾਂ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਜਾਂ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਮੈਂ ਜਾਂਚ ਕਰਾਂ।
ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜੋ ਨਿੱਜੀ ਹੋਂਦ ਜਾਂ ਮਾਧਿਅਮ ਬਣਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਪ੍ਰਤੀ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਸਤਾਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਮੁੜ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋਇਆ।
ਕੇ ਕੇ ਕੇ
ਅਰਲ ਬਰਨੀ ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਮਰੀਨ ਹੈ ਜੋ ਸੈਨ ਡਿਏਗੋ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਜੂਨ 1945 ਵਿੱਚ ਮਰੀਨ ਕੋਰ ਤੋਂ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਨੇਵੀ ਵਿੱਚ ਗਾਰਡ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੇ ਲੋਮਾ ਪੋਰਟਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਬੰਗਲੇ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਥਾਪਿਤ ਨੇਵਲ ਇਲੈਕਟ੍ਰਾਨਿਕਸ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਤਾਇਨਾਤ ਸੀ। ਕੰਮ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼੍ਰੇਣੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਸੁਰੱਖਿਆ ਬਹੁਤ ਸਖ਼ਤ ਸੀ।
ਬਰਨੀ ਦਾ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਨੂੰ ਹਵੇਲੀ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਉਹ ਰਾਤ 11:15 ਵਜੇ ਪਹੁੰਚਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਜਗ੍ਹਾ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਅਜੀਬ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਥਾਂ ਉਸਨੇ ਲਈ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ

ਨਾਲ ਨੌਕਰੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ - ਬਰਨੀ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਕਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਦਾ ਪੂਰਵਜ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਤੋੜ ਕੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਜਲਦੀ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਭੱਜਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇ।
ਫਿਰ ਬਰਨੀ ਨੇ ਘਰ ਦਾ ਆਪਣਾ ਆਮ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਜਿਸ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਉਹ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਦੇ ਚੁੱਲ੍ਹੇ 'ਤੇ ਕੌਫੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ। ਘਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੁਰਾਣੀ ਸ਼ਾਨ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਹੋਗਨੀ ਪੈਨਲਿੰਗ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੱਕ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ, ਸਪਾਈਰਲ ਪੌੜੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕੰਧ ਦੇ ਇੱਕ ਵੈਂਟੀਲੇਟਰਾਂ ਵਿੱਚ ਗੋਲੀ ਦਾ ਛੇਕ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਇੱਕ ਸਵੇਰ, ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਚੌਕੀਦਾਰ ਦੇ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਕਾਫੀ ਪੀ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉੱਪਰੋਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਠੀਕ ਦੋ ਵਜੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਬਰਨੀ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਉੱਪਰ ਉੱਠਿਆ। ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਭਾਰੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਲਾਂਘੇ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਬਰਨੀ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨ ਲੱਗਾ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉੱਪਰ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਕਦਮ ਅਚਾਨਕ ਰੁਕ ਗਏ - ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਘਰ ਦੇ ਹਰ ਕੋਨੇ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣਾਈ ਦੇਵੇ।
ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵਾਰ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਪਰ ਉਹ ਓਨਾ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ "ਘਰ ਦੇ ਸੁਲਝਣ ਜਾਂ ਠੰਢਾ ਹੋਣ" ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਿਆ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਮਨੁੱਖੀ ਕਦਮਾਂ ਵਰਗੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਫਿਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਟਨਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਡੈਸਕ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਲਾਈਟ ਜਗਾ ਕੇ, ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਘਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਨੇਰਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਨੂੰ ਸੰਗੀਤ ਸੁਣਾਈ ਦੇਵੇਗਾ।

ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਿਤੇ ਰੇਡੀਓ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕਿਤੇ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਫਿਰ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਪੁਰਾਣੀ ਮਹਿਲ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਕੋਨਿਆਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ, ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸੰਗੀਤ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਬਿਲਕੁਲ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਵੱਜ ਰਿਹਾ ਸੀ - ਨਾ ਤਾਂ ਉੱਚਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਨਰਮ। ਇਹ ਹਲਕਾ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਇਹ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਬਰਨੀ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ "ਕੁਝ" ਸੁਣਿਆ ਸੀ।
ਬਰਨੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਸਪੈਨੀਏਲ ਕੁੱਤੇ, ਅੰਬਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਕੁੱਤਾ ਦੋਸਤਾਨਾ ਅਤੇ ਹੱਸਮੁੱਖ ਸੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਉਸਦੇ ਆਮ ਵਿਅਕਤੀ ਵਾਂਗ।
ਉਸ ਰਾਤ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਕੋਲ ਲਿਟਾ ਦਿੱਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਉਸਨੇ ਜਾਨਵਰ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਤਬਦੀਲੀ ਦੇਖੀ। ਅਚਾਨਕ ਬਹੁਤ ਘਬਰਾਹਟ ਵਿੱਚ, ਕੁੱਤਾ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਕੋਲ ਲੇਟ ਗਿਆ, ਰੋਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਸਵੇਰੇ 2 ਵਜੇ, ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਕੁੱਤੇ ਨੇ ਇੱਕ ਦਿਲ ਦਹਿਲਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਚੀਕ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ। ਬਰਨੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਭੱਜੀ, ਵਿਹੜੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਲੋਹੇ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਗਈ। ਉਸਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ, ਪਰ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੁੱਤਾ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਡਰਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸੁਭਾਅ ਹੁਣ ਡਰ ਨਾਲ ਭਰੇ ਇੱਕ ਦੁਖੀ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੀ।
ਬਰਨੀ ਇਸ ਸਭ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਦੂਜਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਰਾਤ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਹਵੇਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗਾਰਡ ਘੁੰਮਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ,

ਅਤੇ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਮੁੱਖ ਕਾਰਨ ਸਨ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਨੌਕਰੀ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਮਰੀਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਭੂਤਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰੇਗਾ। ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਕੰਮ ਅਜੇ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕੰਧ ਦੇ ਵੈਂਟੀਲੇਟਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੋਲੀ ਦਾ ਛੇਕ ਦੇਖਿਆ। ਇੱਕ ਡਰੇ ਹੋਏ ਗਾਰਡ ਨੇ ਉਹ ਛੇਕ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਗੋਲੀਆਂ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਦੀਆਂ। ਕੇ ਕੇ ਕੇ
ਬੇਚੈਨ ਰੂਹਾਂ ਭਟਕਦੀਆਂ, ਭਟਕਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਮੈਨੂੰ ਮਦਦ ਲਈ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਹਰ ਬੇਚੈਨ ਰੂਹ ਲਈ ਜਿਸਨੂੰ ਮਦਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਅਜਿਹੇ ਹਨ ਜੋ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਮੈਂ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹਾਂ ਕਿ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਘਰ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੌਤ ਦੁਖਦਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੋਈ ਹੈ - ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਹਿੰਸਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਪਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਵੀ ਨਹੀਂ - ਅਤੇ ਉਹ ਅੱਜ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਭਟਕਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ।

*136
ਅਵਤਾਰ ਸ਼ੈਤਾਨ (ਕੰਸਾਸ)

ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕੈਨਸਸ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਹੋ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਜੋ ਨਰਕ ਦੀ ਅੱਗ ਅਤੇ ਗੰਧਕ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਇਦ ਸ਼ੈਤਾਨ ਬਾਰੇ ਅਕਸਰ ਸੁਣੋਗੇ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਦੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਅਤੇ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਬਹਿਸ ਕਰਨਗੇ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੀ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਤਾਕਤਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਹੈ ਜਾਂ

ਨਹੀਂ। ਉਹ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਮੱਧ-ਵਰਗੀ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਪਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਬਾਲਗ ਜੀਵਨ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਇਆ। ਉਨ੍ਹੀ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸ਼੍ਰੀ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ। ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕੋਈ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਪੈਟਰੋਲ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਸਰਗਰਮੀ ਨਾਲ ਹਿੱਸਾ ਲੈਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਹੋਰ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਵਿਹਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ।
ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਤਰੀਕਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਚੰਗਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਆਨੰਦ ਲੈਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਖੁਸ਼ ਜਾਂ ਉਦਾਸ ਸੀ, ਪਰ ਪੈਟਰੋਲ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲਚਸਪ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਤੀਹ ਸਾਲ ਪੈਟਰੋਲ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਤਾਜ਼ੀ ਹਵਾ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ।
1964 ਦੀ ਬਸੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਿਨ, ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਅਤੇ ਵੱਖਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਸਥਾਨਕ ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਚਰਚ ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਤਿਉਹਾਰ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਿਉਂ ਨਾ ਇਸਨੂੰ ਅਜ਼ਮਾਓ?
"ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਚਰਚ?" ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੀ ਨੇ ਕੁਝ ਸ਼ੱਕ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਆਪਣੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਹੁਣ ESP (ਐਕਸਪਰਟ ਸੈਂਸੇਸ਼ਨ ਪਰਸਨੈਲਿਟੀ ਡਿਸਏਬਿਲਟੀ) ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਕਸਰ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਦੂਜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ

ਵੀ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀ ਕਹੇਗਾ। ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਡਰਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਘਰ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਸੀ, ਕੰਸਾਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣਾ ਘਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਿੰਸਾ ਜਾਂ ਦੁੱਖ ਦਾ ਕੋਈ ਇਤਿਹਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਅਕਸਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਅਜੀਬ ਖੜਕਾਉਣ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਦੀ ਸੀ, ਖੜਕਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਜੋ ਪਾਈਪਾਂ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕੁਦਰਤੀ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ੋਰ ਸੁਣਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਕੰਧ ਵੱਲ ਮੁੜਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ, ਪਰ ਅੰਦਰੋਂ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੌਜੂਦ ਹਨ।
ਫਿਰ ਇੱਕ ਰਾਤ, ਉਹ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਾਗੀ, ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਈ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਹਮਣੇ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਕਾਲੀਆਂ ਸਨ, ਇੱਕ ਫਿੱਕਾ ਚਿਹਰਾ, ਗੋਡੇ ਟੇਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਅਤੇ ਚਿੱਟਾ ਪੱਟੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬੈਲਟ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਚਾਦਰ ਵਰਗਾ ਕੱਪੜਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਯੁੱਗ ਅਤੇ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਮਲੀਆਂ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਚਿੱਤਰ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਸੋਚ 'ਤੇ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਅਜਨਬੀ ਕੌਣ ਸੀ? ਯਕੀਨਨ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਵੈਸੇ ਵੀ, ਉਹ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ।
ਇੱਕ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਦੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਲੱਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਅਕਸਰ ਆਪਣੀ ਸਹੇਲੀ ਨਾਲ ਇਸ ਬਾਰੇ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਸ਼ਾ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਅਸਲੀ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ!

ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ, ਗਲੀ ਦੇ ਪਾਰ ਵਾਲਾ ਭੂਤਿਆ ਘਰ ਵਿਕ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੀ ਨੇ ਮੰਨ ਲਿਆ ਕਿ ਨਵੇਂ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੀ ਰਹੱਸਮਈ ਸ਼ਕਤੀ ਵੱਸਦੀ ਹੈ।
ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਲਈ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਸਹੇਲੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦੀ ਚਰਚ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਪਰਲੋਕ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਗੰਭੀਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾਲੋਂ ਮਜ਼ਾਕ ਵਜੋਂ ਲਿਆ।
ਉਹ ਅਗਲੀ ਰਾਤ ਉੱਥੇ ਗਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪ ਲੱਗਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਇਕੱਠ ਨੂੰ ਆਤਮਾ-ਸੰਪਰਕ ਰਸਮ ਵਜੋਂ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਨੇਰੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ, ਮੱਧਮ ਰੋਸ਼ਨੀ, ਅਤੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਫੜੇ ਹੋਏ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਚੱਕਰ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਏ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਦਾ ਸਬੂਤ ਮਿਲਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੰਭੀਰ ਮਾਹੌਲ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਮੀਟਿੰਗ ਦੌਰਾਨ, ਉਹ ਦੋ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਗੱਲਬਾਤ ਸੁਣਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ।
"ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਔਈਜਾ ਬੋਰਡ ਰਾਹੀਂ ਸੁਨੇਹੇ ਭੇਜੇ," ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਨੇ ਸਹਿਮਤੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
ਇੱਕ ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ? ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਖਿਡੌਣਾ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਗੰਭੀਰ ਵਿਅਕਤੀ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੀ ਕੋਲ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖਾਲੀ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਨਾਲ "ਮਸਤੀ" ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ

ਅਗਲੇ ਹੀ ਹਫ਼ਤੇ ਇੱਕ ਖਰੀਦ ਲਿਆ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਖਾਲੀ ਸਮਾਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਅਜ਼ਮਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਪਲ ਆਇਆ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਇਕੱਲੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਸੂਚਕ 'ਤੇ ਰੱਖੀਆਂ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੀ. ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਸਿਰਫ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਸਰੀਰਕ ਤਾਕਤ ਹੀ ਸੂਚਕ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਦੁਪਹਿਰ ਉਹ ਮੌਜ-ਮਸਤੀ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ ਅਤੇ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ, ਜੋ ਵੀ ਨਤੀਜਾ ਨਿਕਲ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ।
ਉਸਦੀ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਬੋਰਡ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਅਤੇ ਇਹ ਅਚਾਨਕ ਧੜਕਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਤਿੱਖੀ ਅਤੇ ਵੱਖਰੀ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਰੁਕੀ ਹੋਈ ਮੋਟਰ ਦੀ ਨਬਜ਼। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਬੋਰਡ ਤੋਂ ਹਟਾਏ, ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਬੰਦ ਹੋ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਰੱਖਿਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਊਰਜਾ ਇਕੱਠੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਕੁਦਰਤੀ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਊਰਜਾ ਖਿੱਚੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ।
ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਬੋਰਡ 'ਤੇ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਸੂਚਕ ਨਹੀਂ ਦਬਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਬਾਹਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ!
ਹੁਣ ਉਸਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨੇ "ਪ੍ਰਯੋਗ" ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਆਏ ਸਾਰੇ ਸ਼ੰਕਿਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸੰਕੇਤਕ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਵਧਦੀ ਗਤੀ ਨਾਲ ਬੋਰਡ ਦੇ ਪਾਰ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਅੱਖਰਾਂ ਨੇ ਸ਼ਬਦ ਬਣਾਏ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ, ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਰੁਕ ਕੇ ਬੋਰਡ 'ਤੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਦੀ। “ਹੈਲੋ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਇਹ ਜੌਨ ਡਬਲਯੂ ਹੈ।”

ਉਸਨੇ ਹਾਫ਼ੀ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਪੈਨਸਿਲ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੀ। ਜੌਨ ਡਬਲਯੂ. ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਅਵਚੇਤਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੰਨੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਅਤੇ ਇੰਨੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਸੁਸਤ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਅਵਚੇਤਨ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੀ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਜੌਨ ਡਬਲਯੂ. ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਓਨੀ ਤੀਬਰਤਾ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਪਰਕ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਅਤੇ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਜੌਨ ਡਬਲਯੂ. ਨੇ ਵੀ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮਿਸਟਰ ਜੀ. ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਸ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨੇੜਤਾ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਕਦੇ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ।
ਜੌਨ ਡਬਲਯੂ. ਵੀ ਪੈਟਰੋਲ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਮਾਨਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮਤਭੇਦ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਉਸਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਯੋਗ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦੀ "ਪਸੰਦ" ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਪਛਤਾਵਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਜੌਨ ਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸਨੂੰ ਹਲਕੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਇੰਨੇ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨੇ ਸਾਰੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਭਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ।
ਜੌਨ ਡਬਲਯੂ. ਆਪਣੇ ਪੰਜਾਹਵਿਆਂ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਸਨ ਜਦੋਂ 1964 ਵਿੱਚ ਦਿਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਪੈਣ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨਿਰਾਸ਼ਾਵਾਦੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮਲਿੰਗੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨੂੰ ਢੱਕ ਲਿਆ ਸੀ।
"ਹੈਲੋ," ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਕਮਿਊਨੀਕੇਟਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, "ਮੈਂ ਜੌਨ ਡਬਲਯੂ ਹਾਂ।"

ਕੀ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ। ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਬੋਰਡ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਲਈ ਇੰਨਾ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੋਚਿਆ।
ਪਰ ਫਿਰ ਉਸਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਜਾਦੂ ਨਾਲ, ਇਸ਼ਾਰਾ ਬੋਰਡ ਦੇ ਉੱਪਰ ਉੱਡ ਗਿਆ।
"ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ," ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਹੁਣ ਬੋਰਡ 'ਤੇ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲਹਿਰ ਆਈ, ਸਾਰੇ ਉਸ ਵੱਲ ਸੇਧਿਤ, ਉਸਨੂੰ ਦੱਸ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਕੀ ਇਹ ਉਸਦੇ ਅਵਚੇਤਨ ਦੀ ਮਨਘੜਤ ਸੋਚ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਘੁਸਪੈਠ ਲਈ ਕਿਉਂ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ? ਇਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਘੁਸਪੈਠ ਸਾਬਤ ਹੋਈ। ਲਗਭਗ ਹਰ ਰੋਜ਼, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਵੱਲ ਖਿੱਚੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਘੰਟਿਆਂ ਤੱਕ, ਉਹ ਅਖੌਤੀ ਜੌਨ ਡਬਲਯੂ. ਨੂੰ ਸੁਣਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕਿੰਨਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਲੱਭ ਲਿਆ ਸੀ।
ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਉਹ ਕੌੜੀ ਜਿਹੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦੀ ਰਹੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੁਖੀ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ ਡੂੰਘੀ ਸ਼ਰਧਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਹਫ਼ਤੇ ਬੀਤਦੇ ਗਏ, ਉਸਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਬਦਲਣ ਲੱਗੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਸਦੇ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣ ਲੱਗੀ। ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਸੀ, ਉਹ ਉਦਾਸ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾਵਾਦੀ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਦਲਾਅ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ।
ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੀ, ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਖੁਦ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਉਦਾਸ ਹੋਣ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਉਸਦੀ ਵਧਦੀ ਉਮਰ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ।

1964 ਦੀਆਂ ਸਰਦੀਆਂ ਤੱਕ, ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਅਕਸਰ ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਅਭਿਆਸ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਿੱਧੇ ਸੁਣਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।
"ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਪਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਨਿੱਜਤਾ ਖੋਹ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਉਦਾਸ, ਪਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਆਵਾਜ਼, ਜਿਵੇਂ ਕਿਤੇ ਬਾਹਰੋਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ। ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਪਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਨਜਿੱਠਣਾ ਹੈ।
ਉਸਨੇ ਸਰਾਪਿਆ ਹੋਇਆ ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸਨੇ ਦੂਜੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਹਮਲੇ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਇਸਨੇ ਬਹੁਤਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਸੌਂ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਇਕੱਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਡਰ ਉਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਅਣਚਾਹੇ ਜੀਵ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਪਰ ਜਲਦੀ ਹੀ, ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਸਰੀਰਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਆਪਣੇ ਨੇੜੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ।
ਇੱਕ ਰਾਤ ਉਸਨੇ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹਵਾ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਹੋਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ! ਉਸਨੇ ਚੀਕ ਕੇ ਲਾਈਟ ਜਗਾ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਜਗਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਪਿਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਸੁਪਨਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਘਬਰਾਏ ਨਾ।
ਰਾਤੋ-ਰਾਤ, ਉਸਨੇ ਜੌਨ ਡਬਲਯੂ. ਦੀ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨੇੜੇ ਜਾਂ ਉੱਪਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿਸ ਹਨੇਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਪਿਆਰ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਿਆ।

ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਯਤਨਾਂ ਦਾ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।
ਬੋਰਡ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਗਰੀਬ ਆਦਮੀ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਤਰਸ ਆਇਆ ਜਿਸਦੀ ਮੌਤ ਇੰਨੀ ਦੁਖਦਾਈ ਅਤੇ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਜੋ ਵੀ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਸਨ ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਰਵੱਈਆ ਨਫ਼ਰਤ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬੁਰੇ ਸੁਪਨੇ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਅਤੇ ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ।
ਹੁਣ ਜੌਨ ਡਬਲਯੂ. ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਦੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਵਿੱਚ ਧਮਕੀਆਂ ਅਤੇ ਡਰਾਉਣਾ-ਧਮਕਾਉਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਕੀ ਕਰੇਗਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ, ਉਹ ਡਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਹੇਗਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸੰਸਥਾ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦੇਵੇਗਾ, ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਾੜੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਦੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ।
ਪਰ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਸਥਿਤੀ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਣਾ ਪਵੇਗਾ।"
ਉਸਨੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਹ ਲਿਆ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ, ਉਹ ਖੁਦ ਵੀ ਕਈ ਵਾਰ ਆਪਣੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਕੀ ਅਜਿਹਾ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਨਾਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਕਿਸੇ ਮਰੇ ਹੋਏ ਆਦਮੀ ਦੁਆਰਾ ਜਿਨਸੀ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ? ਕੀ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਮੱਧਯੁਗੀ ਉਮਰ ਦੇ ਬਦਲਾਅ ਕਾਰਨ ਆਪਣੀਆਂ ਦੱਬੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ?

ਉਹ ਡਾਕਟਰ ਕੋਲ ਗਈ।
ਪੂਰੀ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਹਤਮੰਦ ਪਾਇਆ, ਪਰ ਦਿਮਾਗ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਦਿਮਾਗ ਦੀ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ EEG (ਇਲੈਕਟ੍ਰੋਐਂਸੇਫੈਲੋਗ੍ਰਾਮ) ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਟੈਸਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਸਧਾਰਨਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਡਾਕਟਰ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋਣ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਹਮਲੇ ਹੋਰ ਵੀ ਭਿਆਨਕ ਹੋ ਗਏ।
"ਤੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੇਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੇਂਗੀ," ਉਸਨੇ ਦਿਨ ਰਾਤ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ, "ਤੂੰ ਹੁਣ ਕਦੇ ਵੀ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕੇਂਗਾ।"
ਉਸਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਜੋ ਵੀ ਕਿਤਾਬ ਲੱਭੀ ਉਹ ਲਈ ਅਤੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੀ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਮਲੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਲਿਖਣ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਹੁਨਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵੀ ਕੀਤੀ, ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇਹ ਸਰਾਪੇ ਹੋਏ ਭੂਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਇਸ ਨਾਲ ਤਰਕ ਕਰ ਸਕੇਗੀ। ਪਰ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਹੁਨਰਮੰਦ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਲੇਖਕ ਬਣ ਗਈ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।
ਉਸਦੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਲਿਖਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਉਸ ਰਾਤ, ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਸਦੇ ਨੇੜੇ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਰਲ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਸੁੰਗੜ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਸਹਿ ਡਰ ਦੇ ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਦਿਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਮਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਆਪਣੇ ਡਾਕਟਰ ਕੋਲ ਗਈ। ਉਸਦਾ ਦਿਲ

ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਪਲ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਜੀ ਲਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਦੇ ਦੌਰੇ ਨਾਲ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ!
ਜੌਨ ਡਬਲਯੂ. ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਰੋਗੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਸੀ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਹੀ ਅਤੇ ਗਲਤ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਦਰਅਸਲ, ਆਪਣੀ ਅਸਲ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਉਸਦੀ ਨਫ਼ਰਤ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਅਤੇ ਅਸਮਰੱਥ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਹ ਇੱਕ ਚੰਗਾ, ਨਿਰਸਵਾਰਥ ਅਤੇ ਦਿਆਲੂ ਆਦਮੀ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਕੌੜਾ ਅਤੇ ਸੁਆਰਥੀ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਜਨੂੰਨ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਜਾਣ ਦੇਣ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਕਹੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਸ਼ੌਕੀਆ ਹਿਪਨੋਟਿਸਟ ਦੀ ਮਦਦ ਮੰਗੀ, ਪਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਜੀਣ ਦੀ ਸਾਰੀ ਇੱਛਾ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀ, ਆਪਣੇ ਅੰਦਰਲੇ ਇਸ ਭਿਆਨਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋ ਗਈ।
ਇੱਕ ਦਿਨ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਿਪਨੋਥੈਰੇਪੀ ਨੂੰ ਅਲੌਕਿਕ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਇਲਾਜ ਵਜੋਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਮਦਦ ਮੰਗੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਅਣਚਾਹੀ ਊਰਜਾ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ।
ਇਸ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿ ਜੌਨ ਡਬਲਯੂ. ਦਾ ਵਿਅਕਤੀਤਵ ਉਭਰ ਕੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਹਿਪਨੋਟਿਸਟ ਨਾਲ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।

"ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਵੇ, ਉਹ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੀ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਹਿਪਨੋਟਿਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਬੋਲਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
ਉਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਘਬਰਾਹਟ ਦਾ ਪਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਹ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਰੱਬ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋ?" ਹਿਪਨੋਟਿਸਟ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। "ਨਹੀਂ," ਹਸਤੀ ਨੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਟਾਲਦੇ ਹੋਏ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਰਕ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਹੁਣ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਣਾਵਾਂਗੀ।"
"ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਕਰੀਏ?"
"ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ - ਮੈਂ ਰੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਇੱਥੇ - ਸਿਰਫ਼ ਹਨੇਰਾ ਹੈ -"
ਹੁਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੰਝੂ ਵਹਿਣ ਲੱਗ ਪਏ।
"ਇਹ ਮੈਂ ਰੋ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਉਹ ਨਹੀਂ," ਜੌਨ ਡਬਲਯੂ. ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, "ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬੱਚਾ ਸੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ... ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਨਾਥ ਆਸ਼ਰਮ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ... ਮੇਰੇ ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ ਕਦੇ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ... ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਇਕਲੌਤੀ ਔਰਤ ਸੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਇਕਲੌਤੀ, ਪਰ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ।"
"ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ 'ਤੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਕਿਉਂ ਠੋਕਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ? ਇਸਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ?"
ਮੈਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰਕ ਦਬਾਅ ਪਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਦਾਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।
ਤੁਸੀਂ ਪਿਆਰ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।

ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਹੰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਛੱਡ ਦਿਓ।
"ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਉਹ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ... ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਆਵਾਂਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ।"
ਹਿਪਨੋਟਿਸਟ ਨੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਦੂਜੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚਣਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖ ਕੇ ਸਮਝਾਇਆ ਜੋ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਜ਼ਰ ਗਏ ਸਨ।
"ਇਹ ਸਭ ਮੇਰੇ ਲਈ ਨਵਾਂ ਹੈ," ਉਲਝੇ ਹੋਏ ਜੀਵ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਉਹ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ।
ਪਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਉਹ ਝਲਕ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਹੀ ਰਹੀ, ਫਿਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਹਨੇਰਾ ਛਾ ਗਿਆ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਰਵਾਇਆ ਹੈ... ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਦਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ... ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਦਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਦਾ ਜਿਉਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ...
ਅਚਾਨਕ, ਉਹ ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤ ਦੋਸ਼ੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਜਾਪਦੀ ਸੀ।
ਕੀ ਇਹ ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਨਿੱਜੀ ਨਰਕ ਸੀ?
"ਮੈਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਨਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹਾਂ... ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਝੂਠ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹਾਂ... ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹੋ ਸਕਾਂ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੂਜੀ..."
ਫਿਰ ਕਿਉਂ ਨਾ ਇਸਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਚਲੇ ਜਾਓ?
ਮੈਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿਵੇਂ - ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।
ਹਿਪਨੋਟਿਸਟ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਹੋਰ ਰੂਹਾਂ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਮਹਾਨ ਪਾੜੇ ਨੂੰ "ਪਾਰ" ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਆਤਮਾ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਝਿਜਕ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ, ਪਰ ਕੀ ਉਹ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲ ਸਕੇਗਾ? "ਸਮਾਜਿਕਤਾ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ," ਹਿਪਨੋਟਿਸਟ ਨੇ ਕੌੜੇ ਵਿਅੰਗ ਨਾਲ ਸੋਚਿਆ।
"ਕੀ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਦੇਖ ਸਕਾਂਗਾ?" ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਫਿਰ ਪੁੱਛਿਆ।
ਪਰ ਫਿਰ ਉਹ ਪਾਗਲ ਮਨ ਜੇਤੂ ਹੋ ਕੇ ਉਭਰਿਆ।
"ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਕੰਮ ਲਈ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।"
ਹੁਣ ਹਿਪਨੋਟਿਸਟ ਨੇ ਆਪਣਾ ਨਿਮਰ ਰਵੱਈਆ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਦੀਵੀ ਨਰਕ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।"
ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਵਾਂਗਾ।
ਤੂੰ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਜਾਵੇਂਗਾ।
"ਫਿਰ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗੀ।"
ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ; ਮਾਨਸਿਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ।
"ਮੈਂ ਕਰਾਂਗਾ।"
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੀ. ਜਾਗ ਪਈ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਘਬਰਾਹਟ ਅਤੇ ਥੱਕੀ ਹੋਈ, ਪਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਮਾੜੀ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਹਿਪਨੋਟਿਸਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੈਨਸਸ ਸਿਟੀ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਉਮੀਦ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ ਕਿ ਜੌਨ ਡਬਲਯੂ. ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਲਗਾਤਾਰ ਜਾਰੀ ਰਹੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਗੱਲਬਾਤ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਦਮੀ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਹੁਣ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਨੈਤਿਕ ਅਪਰਾਧ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਹਮਲੇ ਜਾਰੀ ਰਹੇ।

ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੀ. ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਚਿੰਤਾ ਅਤੇ ਤੀਬਰ ਡਰ ਜੌਨ ਡਬਲਯੂ. ਦੀਆਂ ਅਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਸਿੱਖਿਆ ਕਿ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਊਰਜਾ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਜੌਨ ਡਬਲਯੂ. ਵਰਗੀਆਂ ਹਸਤੀਆਂ ਵਰਤ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਬਦਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ।
ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਦੇ ਹਮਲਿਆਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਲਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਕਰਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸਦੇ ਚੁੰਗਲ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਉਹ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਉਸਦੀ ਹਰ ਹਰਕਤ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾ ਗੁੱਸਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਗੁੱਸਾ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਘੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਉਸ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਆਤਮਾ ਲਈ ਉਸਦੀ ਹਮਦਰਦੀ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇਹ ਹੋਇਆ, ਉਸਦੀ ਉਸ ਉੱਤੇ ਪਕੜ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਗਈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਮਕਸਦ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਮਕਸਦ ਹੁਣ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੀ ਕੈਨਸਸ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ।

*137
ਦੱਬੇ ਹੋਏ ਖਾਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ

ਅਗਸਤ 1963 ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦਾ ਹਰ ਅਖ਼ਬਾਰ ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਦੇ ਹੇਜ਼ਲਟਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਾਨ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਗੁਫਾ ਦੇ ਦਿਨ-ਬ-ਦਿਨ ਬਿਰਤਾਂਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦੋ ਆਦਮੀ, ਡੇਵਿਡ ਫੈਲਿਨ ਅਤੇ ਹੈਨਰੀ ਥ੍ਰੋਨ, ਇੱਕ ਢਹਿ-ਢੇਰੀ ਹੋਈ ਖਾਨ ਸ਼ਾਫਟ ਦੇ ਤਲ 'ਤੇ ਚੌਦਾਂ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਬਚੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੁੱਟੀ ਗਈ ਸੁਰੰਗ ਰਾਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਇਆ ਗਿਆ।

28 ਅਗਸਤ ਨੂੰ, ਫੈਲਿਨ ਨੇ ਐਸੋਸੀਏਟਿਡ ਪ੍ਰੈਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਇੰਟਰਵਿਊ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ:
ਹੁਣ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਭਰਮ ਸਨ, ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਭ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਸਾਡੇ ਮਨ ਸਾਨੂੰ ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਇੱਕ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿੜ ਕੋਲਾ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਮਨ ਖਾਣ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਫ਼ ਸੀ। ਅਤੇ ਅੱਜ ਵੀ ਸਾਫ਼ ਹੈ।
ਅਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਅਸੀਂ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸੋਚਣ ਤੋਂ ਵੀ ਡਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਚੌਥੇ ਜਾਂ ਪੰਜਵੇਂ ਦਿਨ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਦੇਖਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਉੱਪਰੋਂ ਜਾਂ ਸਾਡੇ ਹੈਲਮੇਟ ਤੋਂ ਕੋਈ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਚਮਕਦਾਰ ਨੀਲੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਾਫ਼ ਸੀ, ਸੂਰਜ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵਧੀਆ।
ਦੋ ਆਮ ਦਿੱਖ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ, ਜੋ ਖਾਣਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਸੰਗਮਰਮਰ ਦੀ ਪੌੜੀ ਦੇਖੀ। ਇਹ ਪੌੜੀਆਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇਖੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੈਂ ਵਰਣਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।
ਇੱਕ ਗੱਲ ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪੱਕੀ ਪਤਾ ਸੀ: ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਾਂਗੇ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਖੁਦ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਕੱਢਣਾ ਪਵੇ।
ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਹੀ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਵਾਪਰੀ। ਅਸੀਂ [ਹੈਨਰੀ ਥ੍ਰੋਨ ਅਤੇ ਲੂਈਸ ਬੋਵਾ] ਉਸ ਸਵੇਰ ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਵੀ ਖਾਣਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਏ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਪੇਟ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਣ ਲੱਗਾ।
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਚਲੋ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਲਈ ਬਾਹਰ ਚੱਲੀਏ।"
ਪਰ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਠਹਿਰਨ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ।

ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹੇ, ਸੁਰੰਗ ਦੇ ਹੇਠਾਂ, 300 ਫੁੱਟ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੇਠਾਂ। ਲੂਈ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਤੇ ਹੈਂਕ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸੀ।
ਲੂਈਸ ਨੇ ਬੱਗੀ (ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਗੱਡੀ ਜੋ ਪਟੜੀਆਂ 'ਤੇ ਕੋਲਾ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ) ਲਈ ਬਜ਼ਰ ਦਬਾਉਣ ਲਈ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਬਜ਼ਰ ਦਬਾਇਆ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਇਹ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ।
ਅਚਾਨਕ, ਸਭ ਕੁਝ ਡਿੱਗਣ ਲੱਗ ਪਿਆ - ਲੱਕੜ, ਕੋਲਾ, ਪੱਥਰ। ਸਾਡੇ ਅਤੇ ਲੂਈਸ ਵਿਚਕਾਰ ਸਭ ਕੁਝ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਡਿੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ, ਲਗਭਗ ਅੱਧੇ ਮਿੰਟ ਲਈ, ਚੁੱਪੀ ਛਾ ਗਈ। ਇਹ ਸਭ ਫਿਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਰੁਕ-ਰੁਕ ਕੇ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ।
ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ, ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਸਰਸਰਾਹਟ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਅਸੀਂ 14 ਤੋਂ 16 ਘੰਟੇ ਕੰਧ ਨਾਲ ਝੁਕ ਕੇ ਲਗਭਗ 6 ਫੁੱਟ ਲੰਬੀ, 5 ਫੁੱਟ ਚੌੜੀ ਅਤੇ ਲਗਭਗ 3 ਫੁੱਟ ਉੱਚੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ।
ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਹੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਵੇਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਅਜੀਬ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ। ਸੱਚ ਕਹਾਂ ਤਾਂ, ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਜੀਬ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੇਖੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।
ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਉਹ ਅਸਲੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਅਸੀਂ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀਆਂ ਝਲਕਾਂ ਵੇਖੀਆਂ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਅਸੀਂ ਹੇਠਾਂ ਕੀਤੇ ਕੰਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ? ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਭ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸੀ।
ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਡਰ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਲੈਂਪਪੋਸਟਾਂ ਵਾਂਗ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਉੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਲਿਆ।
ਹੈਂਕ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਆਦਮੀਆਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਰੌਸ਼ਨੀ ਮੰਗਾਂ। ਇਸ ਸੋਚ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਡਰਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ

ਸਾਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਜਾਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ।
ਪਰ ਹੈਂਕ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਹੈਂਕ ਨੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਹੇ ਯਾਰ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦਿਖਾ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ।
ਖੈਰ, ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਏ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ; ਆਰਥਰ ਫੋਰਡ ਇੱਕ ਵਾਰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਸਪਸ਼ਟ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ।
ਕੀ ਡੇਵਿਡ ਫੈਲਿਨ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ, ਅਦਿੱਖ ਸੰਸਾਰ, ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਝਲਕ ਮਿਲੀ ਸੀ? ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਉਸਨੂੰ ਸਤ੍ਹਾ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਇੰਟਰਵਿਊ ਵਿੱਚ, ਫੈਲਿਨ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੀਵਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਨੇਹਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ।
ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ, ਗਾਈ ਡੀਮੈਗਿਓ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਮਿੱਲ ਵਰਕਰ ਨੇ ਫੇਲਿਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ, ਅਤੇ ਫੇਲਿਨ ਦੇ ਬੋਲੇ ਹੋਏ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਸੁਣੇ। ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਇੰਨਾ ਸਪਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਫੈਲਾਉਣ ਦੀ ਹਰ ਸੰਭਵ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਕਈ ਮੀਲ ਦੂਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਫੇਲਿਨ ਦੇ ਬਚਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਹੋ ਸਕੀ। ਕੀ ਦੋਵੇਂ ਆਦਮੀ ਇੱਕੋ ਅਲੌਕਿਕ ਤਰੰਗ-ਲੰਬਾਈ 'ਤੇ ਸਨ?
ਸਥਾਨਕ ਮਨੋਰੋਗ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਫੀਲਾਈਨ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਭਰਮ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਪਰ ਫੀਲਾਈਨ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ 'ਤੇ ਯਕੀਨ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ।

ਮੈਂ ਦੋ ਖਾਣ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੂੰ ਪਿਟਸਬਰਗ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਉਣ ਲਈ ਮਨਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਹਾਸੇ ਦਾ ਪਾਤਰ ਬਣਨ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਸਨ। ਫਿਰ, ਘਟਨਾ ਦੀ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ 'ਤੇ, ਫਿਲਾਡੇਲਫੀਆ ਸੰਡੇ ਬੁਲੇਟਿਨ ਦੇ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲਿਆ।
ਹਾਂ, ਇਹ ਸੱਚ ਸੀ ਕਿ ਡੇਵਿਡ ਫੈਲਿਨ ਨੇ ਸੁੰਦਰ ਸੰਗਮਰਮਰ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਕੁਝ ਲੋਕ ਵੀ ਸਨ, ਜੋ ਮਨੁੱਖੀ ਲੱਗਦੇ ਸਨ, ਪੌੜੀਆਂ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਹ ਅਤੇ ਹੈਂਕ ਥ੍ਰੋਨ ਉਸ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਸਨ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਕੀ ਸੀ?" ਰਿਪੋਰਟਰ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਦੂਰ-ਦੂਰ ਤੱਕ ਫੈਲਿਆ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਬਾਗ਼। ਇੱਥੇ ਫੁੱਲ ਧਰਤੀ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁੰਦਰ ਸਨ, ਘਾਹ ਹਰਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਖਾਸ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ।"
ਕੀ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ?
"ਨਹੀਂ," ਹੈਂਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਚੀਕਿਆ, ਪਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ।
"ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
"ਹੈਂਕ ਨੂੰ ਗੁੱਸਾ ਆਇਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ: 'ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਹਥੌੜਾ ਦੇ ਦਿਓ। ਮੈਂ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿਆਂਗਾ।' ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹਥੌੜਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ, ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਹਥੌੜਾ ਮਾਰਿਆ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੱਡੀ ਟੁੱਟ ਗਈ। ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸੱਜੇ ਗੱਲ੍ਹ 'ਤੇ ਇੱਕ ਝਰੀਟ ਆ ਗਈ।"
ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ?
"ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਲਾਈਟਾਂ ਬੁਝ ਗਈਆਂ।"
"ਕਿਹੜੀ ਰੌਸ਼ਨੀ? ਇਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਲੱਗਦੀ ਸੀ?"

"ਇਹ ਨੀਲੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਸੀ, ਦਿਨ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਹੈਂਕ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਇਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਅਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇਖੀ?" "ਹਾਂ। ਪੋਪ ਜੌਨ ਵੀ। ਪਰ ਹੈਂਕ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਪੋਪ ਜੌਨ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਹਸਪਤਾਲ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੋਪ ਜੌਨ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਦਿੱਤੀ।" (ਪੋਪ ਜੌਨ XXIII ਦੀ ਮੌਤ 3 ਜੂਨ, 1963 ਨੂੰ ਹੋਈ।)
ਆਓ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੀਏ।
"ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੈਂਕ ਬਿਲਕੁਲ ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਂਗ [ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਵੱਲ] ਬੈਠਾ ਸੀ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਮੋਢੇ ਤੋਂ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਪੋਪ ਜੌਨ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਮੋੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਹੈਂਕ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ?"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਦਾ, 'ਕੀ ਸਾਡਾ ਦੋਸਤ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੈ?' ਜਾਂ 'ਸਾਡਾ ਦੋਸਤ ਅੱਜ ਕਿਵੇਂ ਹੈ?' ਹੈਂਕ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਾ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੈ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਪੋਪ ਜੌਨ ਸੀ?"
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹੈਂਕ ਇੱਕ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ?"
"ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਲੈ ਗਏ, ਮੇਰੇ ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਪੋਪ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਸੀ। ਅਤੇ ਹੈਂਕ ਨੇ ਕਿਤਾਬ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਓਏ, ਇਹ ਉਹੀ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਡੇਵ।'" "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਹਾਂਕ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲੇ ਸੀ?"
"ਨਹੀਂ, ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਏ ਹਾਂ।

ਮੈਂ ਉਸ ਖਾਨ ਦਾ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਫਸੇ ਸੀ, 'ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਕਬਰਿਸਤਾਨ'। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਰੂਹਾਂ ਦੇ ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਹਾਂ।"
ਰਿਪੋਰਟਰ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਥ੍ਰੋਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਜਿਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਪੌੜੀਆਂ ਅਤੇ ਪੋਪ ਜੌਨ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਦੋ ਦੱਬੇ ਹੋਏ ਖਾਣ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੇ ਪੋਪ ਜੌਨ XXIII ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਖਿਆ, ਪੋਪ ਜੌਨ XXIII ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰਦੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸਨ। ਲੰਡਨ ਸਾਈਕਿਕ ਨਿਊਜ਼ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਮੁੱਖਤਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਸਿਰਲੇਖ ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ:
ਦੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਖਾਣ ਮਜ਼ਦੂਰ ਹੁਣ ਮਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦਾ।
ਇਹ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ।

*138
ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਮੀ

ਸ਼ਾਇਦ ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸਨਸਨੀਖੇਜ਼ ਮਾਮਲਾ ਬੈਟੀ ਰਿਟਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਮਨੋਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਕ ਡਾ. ਨੈਂਡੋਰ ਫੋਡੋਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ। ਡਾ. ਫੋਡੋਰ ਲੌਂਗ ਆਈਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਐਡਿਥ ਬਰਗਰ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਜੋ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਵੰਡੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ ਦੇ ਲੱਛਣਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਡਾ. ਫੋਡੋਰ ਇੱਕ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟ ਵੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਕਿ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਕਬਜ਼ੇ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ!
ਉਸਨੇ ਬਰਗਰ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਮਾਧਿਅਮ ਦੀ ਮਦਦ ਲੈਣ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਬੈਟੀ ਰਿਟਰ ਦੀ ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ।

ਲਗਭਗ ਰੋਂਦੇ ਹੋਏ, ਐਡਿਥ ਬਰਗਰ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਬੈਟੀ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਚਾਰ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਐਡਿਥ ਦੀ ਧੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਦੋਸਤ, ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗਰਮ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।
ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸਾਬਕਾ ਬੁਆਏਫ੍ਰੈਂਡ ਉਸ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਰੀਰਕ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ! ਮਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਹਮਲੇ ਇੰਨੇ ਹਿੰਸਕ ਸਨ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਉਸੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਸੌਣਾ ਪਿਆ, ਪਰ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਮਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨਾਲ ਹੋਏ ਸਰੀਰਕ ਸੰਪਰਕ ਨੂੰ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ!
ਬੈਟੀ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਿਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਰਾਹਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਪਰ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਅਜੇ ਵੀ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਸੀ।
ਬੈਟੀ ਲਈ ਇਹ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਅਨੁਭਵ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਰਾਤ ਜਾਗੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨੰਗੀ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹੀ ਪਾਇਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, "ਦੂਜੀ ਦੁਨੀਆਂ" ਵਿੱਚ ਬੈਟੀ ਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਭਟਕਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਲੈ ਗਿਆ।
ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਐਡਿਥ ਬਰਗਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਤਜਰਬਾ ਸੁਣਾਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮਹਿਮਾਨ ਦਾ ਸਹੀ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਨੇ ਹਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਿਆ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਵਾਰ, ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ! ਉਸਨੇ ਸਵਾਰੀ ਵਾਲੇ ਬੂਟ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੋਰੜਾ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਬਰਗਰਜ਼ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਆਦਮੀ ਘੋੜਿਆਂ ਦਾ ਸ਼ੌਕੀਨ ਸੀ। 20 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1961 ਨੂੰ, ਬੈਟੀ ਰਿਟਰ ਨੇ ਬਰਗਰਜ਼ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਐਡਿਥ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ,

ਭੂਤ ਨੇ ਦਰਦਨਾਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਖਿੱਚਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ!
ਪਰ ਨੌਜਵਾਨ ਡਾਕਟਰ ਦਾ ਭੜਕਿਆ ਹੋਇਆ ਮਨ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਦੁੱਖ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ; ਇਸ ਲਈ ਬੈਟੀ ਰਿਟਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਬਰਗਰ ਦੇ ਘਰ ਜਾਵਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਬਰਗਰਜ਼ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੁੱਧੀਮਾਨ, ਮੱਧ-ਵਰਗੀ ਲੋਕ ਨਿਕਲੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਐਡਿਥ ਬਹੁਤ ਘਬਰਾਈ ਹੋਈ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਕਾਫ਼ੀ "ਆਮ" ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ। ਲਗਭਗ ਤੁਰੰਤ, ਫੋਰਸ ਨੇ ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਚੀਕਿਆ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਜਾਵਾਂਗੀ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਵਾਂਗੀ।"
ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਪਿਤਾ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਇਸ ਸਭ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਧੀ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਇੰਨਾ ਬਦਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਸਵੈ ਤੋਂ ਇੰਨੀ ਵੱਖਰੀ ਹੋ ਗਈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਪਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਐਡੀਥ, ਜੋ ਗਾਇਕਾ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਚਾਨਕ ਬਹੁਤ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੀ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਰਸ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਬਣ ਗਈ - ਉਹੀ ਪੇਸ਼ਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਅਤੇ "ਅਸਥਾਈ ਲੱਛਣਾਂ" ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਮੰਨਦੀ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਲੇਰੀਆ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੁੰਦੀ ਸੀ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਐਡੀਥ ਕੋਲ ਜਾਦੂਈ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਮਰੇ ਹੋਏ ਡਾਕਟਰ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦੱਸਣਾ ਆਸਾਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਐਡੀਥ ਨੂੰ ਜੋ ਸੁਨੇਹਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਉਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸੇ ਕਿ ਉਹ "ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ" ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣਾ ਦਰਦ ਕਿਵੇਂ ਲੁਕਾ ਸਕਦੀ ਸੀ?

ਇੱਕ ਦੁਪਹਿਰ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਾਂਹ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪਕੜ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਸੁਣੀ, "ਇਹ ਮੈਂ ਹਾਂ, ਡੌਨ!" ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ, ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਬੰਧ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਖਾਲੀ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮੱਖੀ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਭਜਾ ਦਿੱਤਾ!
ਇੱਕ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਕੋਟ ਪਾਉਣ ਹੀ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਕੋਟ, ਜਿਵੇਂ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ, ਉਸਦੇ ਵੱਲ ਆਉਣ ਲੱਗਾ - ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਇਸਨੂੰ ਫੜ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਪਾ ਸਕੇ!
ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਦੂਜੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਚੁੰਮਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਗੁੱਸੇ ਭਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ।
ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਰਸਮ ਨੇ ਉਸਦੇ ਸਵਾਰਥੀ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਂ ਜੋ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਹ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ," ਉਹ ਰੋਇਆ, ਆਪਣੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਡਾਕਟਰੀ ਪ੍ਰਯੋਗਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗੀ ਅਤੇ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਐਡੀਥ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ।
ਸਾਡੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ—ਡਾ. ਫੋਡੋਰ ਵੀ ਨਾਲ ਆਏ ਸਨ—ਅਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਬਰਗਰ ਪਰਿਵਾਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਆਰਾਮ ਕਰੇਗਾ। ਪਰ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਐਡਿਥ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ। ਡਾਕਟਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇਣੀ ਪਵੇਗੀ - ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ - ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ, ਦੁਨਿਆਵੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ।

*139
ਦ ਵਾਈਨਲੈਂਡ ਗੋਸਟ

ਆਕਰਸ਼ਕ ਸੁਨਹਿਰੀ ਨੈਨਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸੁੰਦਰ ਪਤੀ ਟੌਮ 1975 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਾਈਨਲੈਂਡ, ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਫਾਰਮਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਚਲੇ ਗਏ। ਟੌਮ ਇੱਕ ਏਅਰ ਫੋਰਸ ਕਪਤਾਨ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਤੇ ਨੈਨਸੀ ਨੈਨਸੀ ਦੇ ਜੱਦੀ ਸ਼ਹਿਰ ਲਿਟਲ ਰੌਕ, ਅਰਕਾਨਸਾਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਏ। ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਟੌਮ ਨੇ ਪਾਇਲਟ ਵਜੋਂ ਆਪਣਾ ਕਰੀਅਰ ਛੱਡਣ ਅਤੇ ਖੇਤੀ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਟੌਮ ਦੇ ਜੱਦੀ ਸ਼ਹਿਰ ਵਾਈਨਲੈਂਡ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਟੌਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਫੂਡ ਪ੍ਰੋਸੈਸਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰ ਵਜੋਂ ਨੌਕਰੀ ਮਿਲ ਗਈ।
ਇਹ ਘਰ 1906 ਵਿੱਚ ਹਾਊਸਰ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਈ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੱਕ ਇਸਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਟੌਮ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਉੱਨੀ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਆਖਰੀ ਹਾਊਸਰ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ। ਸੜਕ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸੌ ਗਜ਼ ਦੂਰ ਸਥਿਤ, ਇਸ ਤਿੰਨ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਘਰ ਵਿੱਚ 20 ਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸਮੇਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਸੁਹਜ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੌੜਾ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲਾ ਵਰਾਂਡਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਧ ਰਹੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਕਮਰਾ ਹੈ। ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦਾ ਫਾਰਮ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 32 ਏਕੜ ਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਟੌਮ ਅਤੇ ਨੈਨਸੀ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੀਮਤ ਖੇਤੀ ਲਈ ਸਿਰਫ ਚਾਰ ਏਕੜ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਘਰ ਖੰਡਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਮੁਰੰਮਤ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਟੌਮ ਅਤੇ ਨੈਨਸੀ ਨੇ ਇਸਦੀ ਸ਼ਾਂਤ ਇਕਾਂਤ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਟੌਮ ਦੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਖਰੀਦਣ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇਸਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਸ਼ਾਨ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
"ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਭਿਆਨਕ ਵਾਪਰਿਆ ਹੈ," ਨੈਨਸੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ।

ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਨਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਨੈਨਸੀ ਘਰ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਭੁੱਲ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਪਰ ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਪਹਿਲੀ ਰਹੱਸਮਈ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ।
ਨੈਨਸੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਇਕੱਲੀ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਹੀ ਸੁਲਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਹੱਸਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਭੱਜੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਭੱਜੀ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਸਨ, ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ, ਬਿਲਕੁਲ ਉੱਥੇ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਿਆ ਸੀ।"
ਉਸ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਨੈਨਸੀ ਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਹਾਸੇ ਸੁਣੇ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਸੁੱਤੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਦਿਨ, ਨੈਨਸੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਧੀ, ਲੈਸਲੀ ਐਨ, ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਣਦੇਖੀ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਜਦੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਦੋਸਤ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਦਿਖਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਬੱਚੀ ਹੈਰਾਨ ਹੋਈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਖੁਦ ਇਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਵਾਈਨਲੈਂਡ ਘੋਸਟ ਹਾਊਸ
ਇਹ ਯਕੀਨ ਹੋਣ 'ਤੇ ਕਿ ਘਰ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਰਸਮ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਰਸਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਦਿੱਖ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਬੰਦ ਹੋ ਗਏ, ਪਰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੋਇਆ - ਕਬਰ ਪੱਥਰ ਦੀ ਘਟਨਾ।
"ਸਾਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਸਾਫ਼ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਕਬਰ ਦਾ ਪੱਥਰ ਮਿਲਿਆ," ਟੌਮ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਸਾਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਇਸਨੂੰ ਹਿਲਾਉਣਾ ਪਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਘਰ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਸੌ ਗਜ਼ ਦੂਰ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਅਚਾਨਕ, ਸਾਡੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸਭਾ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਇਹ ਸਾਡੇ ਪਿਛਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਜਾਪਦਾ ਸੀ - ਉਸ ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਣ ਲਈ ਚਾਰ ਤਾਕਤਵਰ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ।"
ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ, ਨੈਨਸੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਅਹਿਸਾਸ ਸੀ ਕਿ ਐਲਾ ਹਾਉਸਰ, ਜਿਸਨੇ ਘਰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਨਵੇਂ ਨਿਵਾਸੀਆਂ 'ਤੇ "ਨਜ਼ਰ" ਰੱਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਟੌਮ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਹੱਸਮਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਉਦਾਸੀਨ ਰਵੱਈਏ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਔਜ਼ਾਰ ਗਾਇਬ ਹੋਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਵੀ ਅਸਹਿ ਹੋ ਗਿਆ।

ਘਰ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਵਰਗੀ ਐਮਾ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਭੂਤਰੇ ਚਿੱਤਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ
ਇਸ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਇਕੱਲੇ ਟੌਮ ਅਤੇ ਨੈਨਸੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਅਗਸਤ 1977 ਵਿੱਚ, ਨੈਨਸੀ ਐੱਫ. ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਬੇਬੀਸਿਟਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਾ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਹੇਠਾਂ ਦਰਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚੀਕਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਨੈਨਸੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਘੁਸਪੈਠੀਆ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਗਈ, ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।"

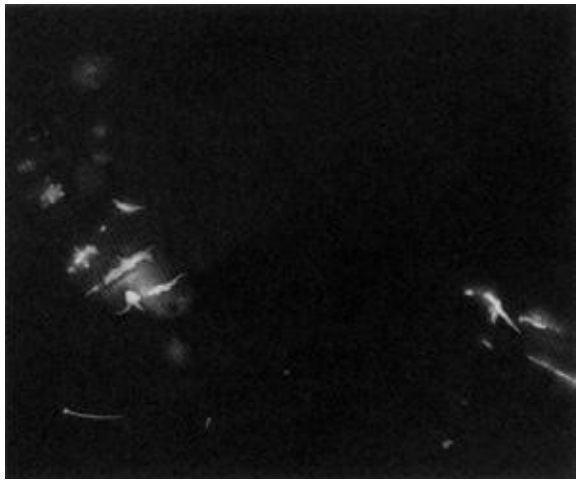

ਐਮਾ ਦੀ ਕਬਰ ਦਾ ਪੱਥਰ —ਉਹ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਐਮਾ ਦੀ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਤਸਵੀਰ ?

ਬੇਬੀਸਿਟਰ ਵਾਲੀ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਇੱਕ ਰਾਤ ਬਾਅਦ, ਨੈਨਸੀ ਪਾਣੀ ਪੀਣ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਗਈ ਅਤੇ ਸਵੇਰੇ 3 ਵਜੇ ਇੱਕ ਪੰਜ ਫੁੱਟ ਦਸ ਇੰਚ ਦਾ ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ।
"ਉਸਨੇ ਖਾਕੀ ਕਿਸਾਨ ਕਮੀਜ਼ ਅਤੇ ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦੀ ਕੰਮ ਵਾਲੀ ਪੈਂਟ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸ ਆਦਮੀ 'ਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਵੱਲ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਭੱਜ ਗਿਆ।"
ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫੋਨ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮੰਗੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਆਮ ਮਾਮਲਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਢਾਂਚਾਗਤ ਤਬਦੀਲੀਆਂ, ਨਵੇਂ ਮਾਲਕਾਂ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਰੁਟੀਨ ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਰਿਹਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਆਦਤ ਸੀ, ਮੈਂ ਘਰ ਦੇ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਜੋਤਸ਼ੀ ਨੂੰ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਿਆਇਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਰਸਮੀ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ। ਇਕੱਠੇ, ਅਸੀਂ ਏਲਾ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਚਲੇ ਜਾਣ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਇਕੱਲੇ ਹੋਣਗੇ। ਰਸੋਈ ਦਾ ਮਾਹੌਲ, ਜੋ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕਾਫ਼ੀ ਭਾਰੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਹਲਕਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਫੇਰੀ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ ਨੈਨਸੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਸੀ।
ਇਹ ਘਰ ਨਿੱਜੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਜੋਨਸ ਪਰਿਵਾਰ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਗੱਡੀ ਚਲਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਵਾਈਨਲੈਂਡ, ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਘਰ ਹੈ।

*140
ਐਮਿਟੀਵਿਲ, ਅਮਰੀਕਾ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਭੂਤ ਘਰ

ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ, 13 ਨਵੰਬਰ, 1974 ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਲੋਂਗ ਆਈਲੈਂਡ ਦੇ ਐਮਿਟੀਵਿਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਡੀਫਿਓ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਛੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਸਤਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ - ਜੋ ਕਿ ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਅਤੇ ਅਜੀਬ ਸਮੂਹਿਕ ਕਤਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ।
ਇਸ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚੋਂ ਬਚੇ ਇਕਲੌਤੇ ਵਿਅਕਤੀ, ਰੋਨਾਲਡ ਡੀਫਿਓ ਜੂਨੀਅਰ, ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਤਲਾਂ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਕੁਝ ਪਹਿਲੂ ਅੱਜ ਤੱਕ ਅਣਸੁਲਝੇ ਹਨ। "ਜਦੋਂ ਰੋਨਾਲਡ ਡੀਫਿਓ ਜੂਨੀਅਰ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉੱਠਿਆ, ਬੰਦੂਕ ਫੜੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੂਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਸਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਸਗੋਂ ਕੁਝ...ਕੋਈ...ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ," ਡੀਫਿਓ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। "ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ।"
ਕੀ ਡੀਫਿਓ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਮਾਧਿਅਮ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ? ਮੇਰੀ ਜਾਂਚ ਦੇ ਤੱਥ ਇਸ ਵੱਲ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਡੀਫਿਓ ਖੁਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਲੌਕਿਕ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਉਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਕੀ ਵਾਪਰਿਆ ਹੈ। ਕੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਕਤਲੇਆਮ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਉਹ ਇਸ ਪਹਿਲੂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕਿਸੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ ਸੀ?
ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਪਹਿਲੂ ਸਨ: ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਗੋਲੀਆਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਛੇ ਲੋਕ ਮਾਰੇ ਗਏ ਸਨ... ਪੀੜਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਕਾਤਲ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਭੱਜਿਆ ਨਹੀਂ? ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਗੋਲੀਆਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ?

ਡੀਫਿਓ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੌਰਾਨ, ਦੋ ਉੱਘੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਕਾਤਲ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰੇ ਸਨ: ਡਾ. ਸ਼ਵਾਰਟਜ਼ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਕਤਲ ਦੇ ਸਮੇਂ ਡੀਫਿਓ ਮਾਨਸਿਕ ਰੋਗੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਡਾ. ਜ਼ੋਲਾਨ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਅਫਵਾਹਾਂ ਕਿ ਡੀਫਿਓ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਭੋਜਨ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕੀਤਾ ਸੀ (ਜੋ ਉਸਦੀ ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਸੀ) ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਸਾਬਤ ਹੋਈਆਂ। ਰਹੱਸ ਕਾਇਮ ਰਿਹਾ, ਭਾਵੇਂ ਡੀਫਿਓ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ: ਦੂਜੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਕਤਲ ਦੇ ਛੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਲਈ ਪੱਚੀ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਕੈਦ, ਲਗਾਤਾਰ ਭੁਗਤਣੀ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਪਿਆ ਹੋਵੇ।

ਐਮਿਟੀਵਿਲ—114 ਓਸ਼ੀਅਨ ਐਵੇਨਿਊ 'ਤੇ ਉਹ ਘਰ

ਘਰ ਦਾ ਪਾਸੇ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼

ਮਸ਼ਹੂਰ ਟ੍ਰਾਂਸ ਮਾਧਿਅਮ, ਐਥਲ ਮੇਅਰਸ, ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।

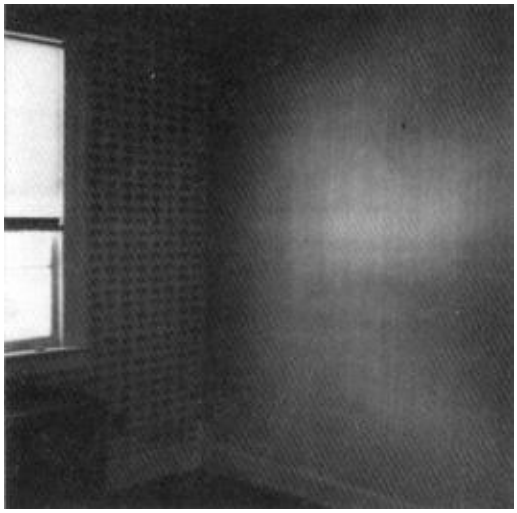

ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ
ਵਾਰ-ਵਾਰ, ਡੀਫਿਓ ਉਹੀ ਕਹਾਣੀ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ: ਹਾਂ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਪਛਤਾਵਾ ਨਹੀਂ ਸੀ... ਪਰ ਨਹੀਂ, ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂ। ਕੁਝ... ਕੋਈ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਵੜ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ... ਸਵੇਰੇ 3 ਵਜੇ ਕਮਰੇ- ਦਰ-ਕਮਰੇ ਜਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਪਿਆਂ, ਭਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਭੈਣਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਅਪਰਾਧ ਤੋਂ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਨਮਦਿਨ ਦੀ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਗਲੇ ਲਗਾਇਆ ਸੀ... ਡੀਫਿਓ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜੋ ਵੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕੋਈ ਰਹਿਮ ਨਹੀਂ ਸੀ।
15 ਜਨਵਰੀ, 1977 ਨੂੰ, ਮੈਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਟ੍ਰਾਂਸ ਮਾਧਿਅਮ ਐਥਲ ਜੌਹਨਸਨ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ, ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਦੇ ਨਾਲ, ਓਸ਼ੀਅਨ ਐਵੇਨਿਊ ਦੇ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਭੂਤ ਕੀ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਸੀ ਜਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਕਿਉਂ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਕਿਹਾ: "ਜੋ ਵੀ ਇੱਥੇ ਰਹੇਗਾ ਉਹ ਸਾਰੇ ਗੁੱਸੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇਗਾ... ਅੰਨ੍ਹੇਵਾਹ ਬੇਰਹਿਮੀ... ਇਹ ਇੱਕ ਭਾਰਤੀ ਕਬਰਸਤਾਨ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ

ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ।" ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਈ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਗੁੱਸੇ ਕਿਉਂ ਸਨ।

ਏਥਲ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਭਾਰਤੀ ਮੁਖੀ ਨੇ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਹੈ। "ਇੱਕ ਗੋਰੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਖੁਦਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਿੰਜਰ ਮਿਲਿਆ..." ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਜਬਾੜੇ ਵਾਲੇ ਭਾਰਤੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਉਸਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ।
"ਲੋਕ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਲੜਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਕਿਉਂ... ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।" ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ ਗੋਰੇ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਬਦਲਾ ਅਜੇ ਵੀ ਲਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਹਰ ਗੋਰਾ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਉਤਪ੍ਰੇਰਕ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਮਾਲਕ ਲਈ ਸੰਪੂਰਨ ਮਾਧਿਅਮ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ... ਜਿਵੇਂ ਰੋਨਾਲਡ ਡੀਫਿਓ।
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਦੇ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਘੁੰਮਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਦੀ ਹਾਂ... ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਹਿਪਨੋਟਿਜ਼ਮ ਅਧੀਨ... ਪਾਗਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ... ਸਾਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਇਸ

ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ...," ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਮੇਰੀ ਰੀੜ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ ਵਿੱਚ ਕੰਬਣੀ ਫੈਲ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਘਰ ਦੇ ਭਿਆਨਕ ਅਤੀਤ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਦੁਆਰਾ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨੇ ਉਸੇ ਥਾਂ 'ਤੇ ਅਜੀਬ ਹਾਲੋ ਦਿਖਾਏ ਜਿੱਥੇ ਗੋਲੀਆਂ ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ... ਮੇਰਾ ਕੈਮਰਾ ਜਾਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕੁਝ ਪਲ ਪਹਿਲਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਓਸ਼ੀਅਨ ਐਵੇਨਿਊ 'ਤੇ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਏ ਤਾਂ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ... ਇੱਕ ਘਰ ਜੋ ਸਾਡੀ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਲੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉੱਥੇ ਭਟਕਦੇ ਰਹੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿੱਥੇ ਜਾਣਾ ਹੈ...
ਸਸਤੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੇ ਲਾਲਚ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਰਹੇ...ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਨਵੇਂ ਮਾਲਕ ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਆਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਖੁਦ ਅਨੁਭਵ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਕਣ ਵਾਲੀ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖੀ...ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਿਰਤਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾ-ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ, ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਅਤੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ...ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਅਸਲ ਕਹਾਣੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ: 112 ਓਸ਼ੀਅਨ ਐਵੇਨਿਊ ਸ਼ਾਇਦ ਦੋ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਰਗਰਮ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ...ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ ਤੱਕ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਦੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਬੂਤ ਹਨ, ਜੋ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਵਿੱਚ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਮਾਨ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖੇ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹਨ...ਇਹ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟਾਂ ਲਈ ਖੋਜ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ, ਜੋ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਲੌਕਿਕ ਵਰਗੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਪਹਿਲੂ ਹਨ ਜੋ ਰਵਾਇਤੀ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹਨ.... ਡੀਫਿਓ ਨੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਰੰਗ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਉਸਨੇ

ਉਸ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਔਜ਼ਾਰਾਂ ਲਈ ਸਟੋਰੇਜ ਰੂਮ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ। ਦੰਤਕਥਾ ਹੈ ਕਿ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜਾਦੂ-ਟੂਣਾ ਕਰਦੇ ਸਨ: ਮਿਲਾ ਕੇ, ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਭੂਤ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ... ਡੀਫਿਓ ਸੀਨੀਅਰ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਧਾਰਮਿਕ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜੋ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਘਰੋਂ ਚਲਾ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੁਆਰਾ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਪੁਜਾਰੀ ਆਇਆ।

ਅੱਜ ਦਾ ਘਰ
ਜਦੋਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਐਮਿਟੀਵਿਲ ਦੀ ਸੱਚੀ ਕਹਾਣੀ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ। ਐਮਿਟੀਵਿਲ ਵਿੱਚ ਜੋ ਹੋਇਆ ਉਹ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਬੇਕਾਬੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਹਿੰਸਾ ਜਾਨਾਂ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਭਿਆਨਕ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅੱਜ ਵੀ ਕਾਇਮ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਵਾਹਨ ਆਪਣੀ ਅਸਲ ਸਥਿਤੀ ਲਈ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ

ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਨੌਜਵਾਨ ਡੀਫਿਓ ਰਾਤ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਰੱਬ ਜਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਡੈਨੇਮੋਰਾ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਕੋਠੜੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬੇਅੰਤ ਦਿਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਰੋਨਾਲਡ ਡੀਫਿਓ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰਲੇ ਅਜਨਬੀ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ, ਉਹ ਸ਼ਕਤੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਅਸੰਭਵ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਝਗੜੇ ਵਿੱਚ ਮਾਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ, ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ।
ਡੀਫੀਓ ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਜਵਾਬ ਨਾ ਮਿਲੇ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰੇ, ਪਰ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਜਵਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਉਹ ਦਿਨ ਦੇਖੇਗਾ ਜਦੋਂ ਘਰ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇਸ ਅਣਜਾਣ ਸੰਘਰਸ਼ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਉਹ ਦਿਨ ਜ਼ਰੂਰ ਆਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਘਰ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੁੱਸੇ ਵਾਲੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਇਕੱਠਾ ਹੋਇਆ ਬੁਰਾਈ ਇੰਨਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਭੰਡਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਖ਼ਤਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਨਸਾਫ਼ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ।

ਨੌਵਾਂ ਅਧਿਆਇ

ਪਿੱਛੇ ਛੱਡਿਆ ਗਿਆ
ਪਿੱਛੇ ਰਹਿਣਾ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਘੜਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜਾਂ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਫਸੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਜਾਣੇ-

ਪਛਾਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸੁਚੇਤ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ("ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾ ਰਿਹਾ"), ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਅਜਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਉਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਕਾਲਪਨਿਕ ਸਵਰਗ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਜਿਸਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧਰਮ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵਰਗ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਤੇ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯਿਸੂ ਵੱਲ ਸੇਧ ਦੇਣ ਲਈ ਦੂਤਾਂ ਅਤੇ ਮਹਾਂ ਦੂਤਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਸਵਾਗਤਯੋਗ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ।
ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ "ਦੂਜੀ ਦੁਨੀਆਂ" ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ; ਉਹ ਤਬਦੀਲੀ ਨੂੰ ਸੌਖਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਆਏ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਮੌਤ ਗੰਭੀਰ ਬਿਮਾਰੀ ਜਾਂ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ (ਦਵਾਈਆਂ ਦੀਆਂ ਭਾਰੀ ਖੁਰਾਕਾਂ ਸਮੇਤ) ਕਾਰਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਿਅਕਤੀ ਅਕਸਰ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਕੇਂਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ "ਉੱਥੇ" ਰੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਪਰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹਨ: ਕੁਝ ਲੋਕ ਉਸ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣਗੇ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਉਸ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨਾਲੋਂ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ - ਇੱਥੇ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਅਸਲ ਸ਼ੈਤਾਨ (ਜੋ ਕਿ ਕਲਪਨਾ ਦੀ ਇੱਕ ਕਲਪਨਾ ਹੈ) ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਕਲੀਸ਼ੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਅਣਜਾਣ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ।
ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਦੀ ਉਹ ਔਰਤ ਜਿਸਦੀ 90 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ - ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਰਹਿ ਕੇ ਬਿਤਾਇਆ ਸੀ - ਆਪਣੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਸੋਗ ਮਨਾਉਣ

ਵਾਲੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਕਬਰਸਤਾਨ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਓ ਕਿ ਉੱਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੌਣ ਸੀ - ਔਰਤ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ - ਉਹੀ ਔਰਤ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਛੱਡਦੇ ਸਮੇਂ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।
ਕਈ ਵਾਰ ਅਸਲੀ ਭੂਤ (ਵਿਅਕਤੀ) ਅਤੇ ਭੂਤਕਾਲ ਦੇ ਆਭਾ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਕ ਕਰਨਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਹੀ ਸਹੀ ਪਛਾਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਭੂਤ ਹਿੱਲਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਬੋਲਦਾ ਹੈ।
ਸਥਾਈ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਉਲਟ, ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਗਏ ਭੂਤ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪਹਿਲੂ ਵਿੱਚ ਵੱਖਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੱਚੇ ਭੂਤ ਨਵੇਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਜਾਂ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇੱਕ ਭੂਤ ਜੋ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ: ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਰ ਹੈ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਵੱਈਆ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬੱਸ ਮੈਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦਿਓ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ!

* 141
ਜਦੋਂ ਮੁਰਦਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ
ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਦਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਰੇ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿਉਂਦੇ ਹੋਣ 'ਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭੂਤ ਸਿਰਫ਼ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਜਾਂ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ। ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਭੂਤ ਦੋ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਫਸੇ ਦੁਖੀ ਜੀਵ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣ ਦੇ ਅਯੋਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।
ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੇ "ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ" ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਜਾਂਦਾ, ਸਿਵਾਏ ਜਦੋਂ

ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਾਉਣਾ ਅਤੇ ਮਾਲਕੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨਾ। ਜੇ ਇਹ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾਓ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਸੁੱਟੋ, ਰੌਲਾ ਪਾਓ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਕੌਣ ਹੈ! ਅਜਿਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਹਨ। ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਹਰ ਹਫ਼ਤੇ ਨਵੇਂ ਮਾਮਲੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪੈਟਰਨ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਿਜਵੁੱਡ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਰੁਕਲਿਨ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਐਵੇਨਿਊ 'ਤੇ ਇੱਕ ਘਰ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਛੋਟੀ ਦਾਦੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੈਟਰੇ, ਚੰਗੀ ਪੜ੍ਹੀ-ਲਿਖੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਵੀ ਚੰਗੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦਾ ਨਾਮ ਯਾਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਬਲਿਕ ਸਕੂਲ 19 ਦੇ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਵੀ। ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਜਿਸ ਘਰ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੇਸਮੈਂਟ, ਇੱਕ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਬੈੱਡਰੂਮ ਸੀ।
ਇੱਕ ਅਕਤੂਬਰ ਦੇ ਗਰਮ ਦਿਨ, ਉਹ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਉੱਪਰ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪੌੜੀਆਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਲਗਭਗ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਝਾਕਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ। ਕੁਝ ਪਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੇ ਭਾਰੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਕੋਈ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਚੀਕਦੀ ਹੋਈ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਭੱਜ ਗਈ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਉਸ ਅਜਨਬੀ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ।
ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਅਤੇ ਭਾਬੀ ਨਾਲ ਉਸੇ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਜਨਬੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਵਾਰ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤਲੇ, ਬਹੁਤ

ਹੀ ਫਿੱਕੇ ਚਿਹਰੇ, ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ, ਕਾਲੇ ਸੂਟ ਅਤੇ ਫੇਡੋਰਾ ਟੋਪੀ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਸਕੀ।
ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕੁੜੀ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਣ ਨੇ ਵੀ ਉਸ 'ਤੇ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ। ਪਰ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੀ ਘਬਰਾਹਟ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਘਰ ਬਦਲਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਣ ਨੇ ਭੂਤ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਵੇਰਵੇ ਪੁੱਛੇ ਅਤੇ ਕੁੜੀ ਵੱਲੋਂ ਭੂਤ ਦੇ ਦੇਖੇ ਗਏ ਵਰਣਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ।
"ਹਾਏ ਰੱਬਾ!" ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗ੍ਰੀਮਸ਼ਾਅ ਨੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਸੀ - ਉਸਨੇ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਫਾਹਾ ਲੈ ਲਿਆ!"

* * *

ਕਈ ਵਾਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਭ ਕੁਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਅੰਨਾ ਅਰਿੰਗਟਨ ਨਿਊਯਾਰਕ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਸੀ ਜਿਸ ਕੋਲ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ। 1944 ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਸੱਸ, ਜੋ ਕਾਫ਼ੀ ਅਮੀਰ ਸੀ, ਦੀ ਉੱਤਰੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਦੇ ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਸ਼ੱਕ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅਰਿੰਗਟਨ ਸਵੇਰੇ 3 ਵਜੇ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਾਗ ਪਈ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਛੂਹਿਆ।
ਉਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦੋ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਜਾਗਣ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸੱਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਗਦੇ ਚਿੱਟੇ ਗਾਊਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਘੁਰਾੜੇ ਮਾਰਦੇ ਰਹੇ, ਜਦੋਂ ਭੂਤ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅਰਿੰਗਟਨ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਉਂਗਲ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਨਾ ਜਗਾਏ, ਪਰ ਯਾਦ ਰੱਖੇ ਕਿ ਗੁਆਚੀ ਵਸੀਅਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਡਿਸ਼

ਰੈਕ ਦੇ ਉੱਪਰ ਖੰਡ ਦੇ ਕਟੋਰੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅਰਿੰਗਟਨ ਦਾ ਪਤੀ ਉਸ 'ਤੇ ਹੱਸਿਆ, ਪਰ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਵਿਲਮਿੰਗਟਨ (ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਰਿੰਗਟਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ) ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਈ ਅਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਵਸੀਅਤ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਮਿਲੀ ਸੀ।

* * *

1960 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ, ਮੇਰਾ ਸੰਪਰਕ ਪੌਲ ਹੇਰਿੰਗ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਨਾਲ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਜਰਮਨੀ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨਹਟਨ ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਅਤੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਵੈਸਟਚੇਸਟਰ ਕਾਉਂਟੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੇਂਡੂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਕਲਪਨਾਵਾਂ ਜਾਂ ਅਟਕਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ, ਇਮਾਨਦਾਰ ਨਾਗਰਿਕ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਬਜ਼ੁਰਗ ਮਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਜਰਮਨੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਜਰਮਨ ਸ਼ੈਫਰਡ ਕੁੱਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਸਜਾਉਂਦਾ ਸੀ।
ਮਿਸਟਰ ਹੈਰਿੰਗ ਅਣਵਿਆਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਂ ਵਿਧਵਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਉਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੈਸਟਚੇਸਟਰ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਅਜੀਬ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਿਸਟਰ ਹੈਰਿੰਗ ਨੇ ਤਿੰਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
"ਇਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਕਾਲਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪਛਾਣ ਲਿਆ। ਇਹ ਮੇਰਾ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਤੀ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।
ਲਾਈਟਿੰਗ ਫਿਕਸਚਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ "ਹਨੇਰੀ ਮੂਰਤੀ" ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਕੁਦਰਤੀ ਸਰੋਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹਦੇ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਪਾਗਲ ਹੋ ਰਹੇ ਹਾਂ।"
ਰਾਤ ਨੂੰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚਾਦਰਾਂ ਖਿੱਚ ਲਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਕਿਸੇ ਅਦਿੱਖ ਹੱਥ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਹਨੇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਉਸ ਸਤੰਬਰ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੈਰਿੰਗ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਝੂਲਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਵੱਲ ਤੁਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ! ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੇਜ਼ ਦਿਨ-ਦਿਹਾੜੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੂਜਾ ਪੁੱਤਰ, ਮੈਕਸ, ਜੋ ਕਿ ਵਰਜੀਨੀਆ ਦੇ ਨਾਰਫੋਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਲਦੀ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੁੱਤਾ, ਨੌਕਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੈਸਟਚੇਸਟਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਹ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੈਰਿੰਗ?" “ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਚਾਰ ਸਾਲ,” ਦਲੇਰ ਔਰਤ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਪਰ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਦੀ ਦਸ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।”
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਔਰਤ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਆਹ ਦੇ ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸ "ਦੂਜੀ ਔਰਤ" ਨੇ ਮਿਸਟਰ ਹੈਰਿੰਗ ਸੀਨੀਅਰ ਦੀ ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖ ਲਈ ਸੀ - ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਵਸੀਅਤ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਕੀ ਭੂਤ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਨਾਲ ਇੰਨੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਸ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਦੇਣ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਔਰਤ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਜਲਦਬਾਜ਼ੀ ਵਾਲੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਪਛਤਾਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ?

ਸਿਰਫ਼ ਹੈਰਿੰਗ ਪਰਿਵਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਹਟ ਸੁਣੀ। ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਜੋ ਪੇਂਡੂ ਘਰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲੈਣ ਆਇਆ ਸੀ, ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਕੇ ਭੱਜ ਗਿਆ।

* * *

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਈ.ਐਫ. ਨਿਊਬੋਲਡ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਭੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਤਾਈ ਗਈ ਹੈ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦੀਵਾ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਪਰਲੋਕ ਦੇ ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਸਕੇ ਕਿ ਉਸਦੀ ਛੇਵੀਂ ਇੰਦਰੀ ਹੈ।
"ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਸੀ। ਉਹ ਬਸ ਮੇਰੀ ਸਕਰਟ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਖਿੱਚਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ... ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਮਰੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕੱਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।"
ਮੈਨੂੰ ਦਾਦੀ ਥਰਸਟਨ ਦਾ ਭੂਤ ਯਾਦ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੀ ਕੂਹਣੀ ਖਿੱਚੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਨੈਕਟੀਕਟ ਦੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਾਲੀ ਕਮਰੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਨਿਊਬੋਲਡ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਸਦੀ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੱਥ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਪਰੰਪਰਾ ਸੀ।
"ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮਾਸੀ ਦਾ ਫਲੋਰੀਡਾ ਵਿੱਚ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਵੇਰੇ 10 ਵਜੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਦੇਹ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਅਲਵਿਦਾ ਕਿਹਾ। ਰਾਤ 9 ਵਜੇ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਗਈ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕੀ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਮੇਰੀ ਪਿੱਠ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।"
"ਇਸ ਸਕਰਟ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਖਿੱਚਣ ਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ?"

"ਇਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਘਰ, ਇੱਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ, ਕਈ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਘਰਾਂ, ਦੋ ਨਵੇਂ ਘਰਾਂ ਅਤੇ ਦੋ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਕੱਲਾ ਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਅਤੇ ਉਦਾਸੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੱਥ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉੱਪਰੋਂ ਆਉਂਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਹੈ।"
“ਅਗਲਾ ਘਰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਚਲੇ ਗਏ ਸੀ, ਉਹ ਲਗਭਗ 35 ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਮਾਲਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਰਿਆ ਸੀ। ਘਰ ਭੂਤ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਆਧੁਨਿਕ ਬਣਾਇਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਸਭ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ! ਮੇਰੀ ਸਕਰਟ ਨੂੰ ਖਿੱਚਣਾ ਹੋਰ ਵੀ ਅਕਸਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਕੱਲੀ ਸੀ—ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਤਿੰਨ ਬੱਚੇ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਸੌਂ ਰਹੇ ਸਨ—ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੌਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ—ਮੈਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਟੀਵੀ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਬੇਸਮੈਂਟ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਅੰਦਰ ਵੜ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਬੰਦ ਹੁੰਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹਿੱਲਿਆ। ਇਸ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੈਂਚੀ ਚੁੱਕੀ, ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਬੇਸਮੈਂਟ ਤੋਂ ਹਲਕੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਜੋ ਲਾਂਡਰੀ ਰੂਮ, ਰਸੋਈ, ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹੋਏ, ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਰੁਕ ਗਏ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ। ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਕਦਮ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘੇ, ਪੰਜ ਫੁੱਟ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਦੂਰ, ਅਤੇ ਕਮਰਾ ਖਾਲੀ ਸੀ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ

ਕੋਈ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗਿਆ ਅਤੇ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ!
ਇਹ ਸਭ ਹੈਰਿੰਗਟਨ ਪਾਰਕ, ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਦੀ ਔਰਤ ਬਾਰੇ ਹੈ।

* * *

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਾਰਗਰੇਟ ਸੀ. ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੂਰੇ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਦੱਸਾਂਗਾ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਹੈ।
ਦਸੰਬਰ 1955 ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਛੁੱਟੀਆਂ ਬਿਤਾਉਣ ਲਈ ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਲਗਭਗ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਬਣੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਮੱਧ-ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਸ਼ੈਲੀ ਦੇ ਘਰ (ਜਿਸ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਨੂੰ ਮੈਂ ਹੁਣ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ) ਦੀ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।
ਇਹ ਮੌਕਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਦੀ ਸੱਸ ਘਰ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਮੇਰੇ ਭਰਜਾਈ ਲਈ ਆਏ ਸੀ। ਸਕੈਨੈਕਟੇਡੀ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਰਾਤ 10:30 ਅਤੇ 11:00 ਵਜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੌਣ ਲਈ ਗਏ। ਜਿਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸੌਂਦਾ ਸੀ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੇ ਕੋਰੀਡੋਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਨੋ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਪਿਆਨੋ ਵਾਂਗ ਵੱਜ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਚਰਚ ਸੰਗੀਤ ਵਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅਜੀਬ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਰੇਡੀਓ ਸੁਣ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਤਸੁਕਤਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ।

ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕੌਫੀ ਪੀ ਰਹੇ ਸੀ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨਾਲ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸਹੁਰਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਰੇਡੀਓ ਨਹੀਂ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਪਿਆਨੋ ਵਜਾਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਉਸ ਪੁਰਾਣੇ ਪਿਆਨੋ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮਾਂ ਕੋਲ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਜਾ ਕੇ ਦੇਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਕੀਬੋਰਡ 'ਤੇ ਧੂੜ ਸੰਘਣੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਂਗਲਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਆਮ ਉਂਗਲਾਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਪਤਲੀਆਂ, ਹੱਡੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ। ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਦੀ ਸੱਸ ਬਹੁਤ ਪਤਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪਿਆਨੋ ਵਜਾਉਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਚਰਚ ਸੰਗੀਤ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਵੀ ਪਿਆਨੋ ਵਜਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।

* * *

ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਔਰਤ, ਲੁਈਸ ਬੀ., ਜਿਸਦਾ ਪੂਰਾ ਨਾਮ ਅਤੇ ਪਤਾ ਮੇਰੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲੇਗੀ।
ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਉਂ ਭੇਜ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਮਜਬੂਰੀਆਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।
ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਅਣਵਿਆਹਿਆ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਮੌਤ 1932 ਵਿੱਚ ਵੈਲੇਨਟਾਈਨ ਡੇ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਰਿਜਵੁੱਡ, ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਦੋ ਅਣਵਿਆਹੀਆਂ ਮਾਸੀਆਂ ਨਾਲ ਬਿਤਾਇਆ। ਉਹ ਇਲਾਕੇ ਦਾ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਆਰਕੀਟੈਕਟ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਥਾਨਕ ਸਮਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕੀਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਅਜੇ ਵੀ ਰਿਜਵੁੱਡ ਪਾਰਕ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਹ ਛੋਟਾ ਸੀ,

ਤਿੱਖੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਨ, ਇੱਕ ਸੰਘਣੀ ਭੂਰੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਿਗਾਰ ਪੀਂਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਲਗਭਗ 14 ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ।
ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ 'ਤੇ ਨਾ ਲਿਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਬਰਸਤਾਨ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੱਕ ਘਰ ਰਹਿਣ ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ, ਮੇਰੀਆਂ ਪੜਪੋਤੀਆਂ ਨਾਲ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਅਤੇ ਫਿਰ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸਾਡੇ ਘਰ ਸ਼ਾਮ 6 ਵਜੇ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਕਿਵੇਂ ਬਿਤਾਇਆ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਾਡੇ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਮੇਜ਼ ਵਿਛਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਕੰਮ ਸੀ।
ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਤਿੰਨ ਕਮਰੇ ਸਨ: ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰਕੇ ਘਰ ਦੀ ਪੂਰੀ ਲੰਬਾਈ ਵੱਲ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਰਸੋਈ ਅਤੇ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਦੱਖਣ-ਪੂਰਬ ਅਤੇ ਦੱਖਣ-ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰਕੇ ਸਨ, ਇੱਕ ਟੀ-ਆਕਾਰ ਵਾਲਾ ਭਾਗ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਮਹਿਰਾਬਦਾਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਅਤੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕਦੋਂ "ਮੌਜੂਦਗੀ" ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਸਗੋਂ ਉਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮੈਂ "ਦੇਖਿਆ", ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਇੰਦਰੀਆਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ "ਦੇਖਿਆ"। ਇਹ ਇੱਕ ਸਹੀ ਵਰਣਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜੇ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ।
ਇਹ ਮੌਜੂਦਗੀ ਕਮਰੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਹੌਲੀ- ਹੌਲੀ ਮੈਨੂੰ ਘੇਰ ਲੈਂਦੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਸਾਹ ਲੈਂਦੀ ਹਵਾ। ਇਹ ਭਿਆਨਕ,

ਡਰਾਉਣੀ, ਡੂੰਘੀ ਬੁਰੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ "ਮੋਟਾ" ਸ਼ਬਦ ਇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ "ਅੰਕਲ" ਆਸਕਰ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਦਿਸ਼ਾ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ (ਜਿਵੇਂ ਸੰਗੀਤ ਜੋ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉੱਚਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ), ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਇੰਦਰੀਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਤਾਬੂਤ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ, ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਲਾਲ ਰਿਬਨ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਅਚਾਨਕ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ "ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ" ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਜਾਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਕਿਹਾ। ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਇਰਾਦੇ ਕੀ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਕੌਣ ਸੀ। ਆਖਰੀ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਉਹ ਬੇਵੱਸੀ ਅਤੇ ਵਿਅਰਥ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਲਈ ਚੀਕਣਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਚੱਲਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਚਾਨਕ ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮਾਪੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਘਬਰਾ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਪਈ।
ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ. ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ "ਅੰਕਲ" ਆਸਕਰ ਅੰਤ ਤੱਕ ਪਾਗਲ ਹੋ ਕੇ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ।

* * *

ਗ੍ਰੇਸ ਰਿਵਰਸ ਪੇਸ਼ੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸੈਕਟਰੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰਮ ਜਾਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਉਥਲ-ਪੁਥਲ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਕਈ ਵਾਰ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦੀ ਪਾਈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਲੱਗਦੀਆਂ ਸਨ।
ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਵੀਕਐਂਡ 'ਤੇ, ਮਿਸ ਰਿਵਰਸ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੈਕਟਰੀ, ਜੂਲੀਅਟ, ਵੈਸਟਬਰੂਕ, ਕਨੈਕਟੀਕਟ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਬੌਸ, ਜੌਨ ਬਰਗਨਰ ਦੇ ਘਰ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਵਜੋਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ। ਮਿਸ ਰਿਵਰਸ ਫਰਨੀਚਰ ਨਿਰਮਾਤਾ ਦੀ ਇੱਕ

ਚੰਗੀ ਦੋਸਤ ਵੀ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਵੱਡੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ 1948 ਵਿੱਚ ਬਰਗਨਰ ਫਰਮ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜੌਨ ਬਰਗਨਰ ਦੇ 1865 ਵਿੱਚ ਬਣੇ ਕੰਟਰੀ ਹਾਊਸ ਦੇ ਮਾਲਕ ਬਣਨ ਤੋਂ ਛੇ ਸਾਲ ਬਾਅਦ।
ਬਰਗਨਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨਪਸੰਦ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਵੀਕਐਂਡ ਬਿਤਾਉਣਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਦਫਤਰੀ ਸਟਾਫ ਅਤੇ ਦੋ ਸਕੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕਨੈਕਟੀਕਟ ਆਉਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। 1950 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੱਕ ਸਭ ਠੀਕ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਜੌਨ ਬਰਗਨਰ ਫਿਲਿਪ ਮਰਵਿਨ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਬਾਜ਼ੀ ਮੈਗਨੇਟ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਇਹ ਵਪਾਰਕ ਸਬੰਧ ਜਲਦੀ ਹੀ ਇੱਕ ਸਮਾਜਿਕ ਦੋਸਤੀ ਵਿੱਚ ਖਿੜ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਮਰਵਿਨ ਵੈਸਟਬਰੂਕ ਵਿਖੇ ਇੱਕ ਨਿਯਮਤ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਬੁਲਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮਹਿਮਾਨ ਬਣ ਗਏ।
ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਮਰਵਿਨ ਨੇ ਬਰਗਨਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਹਾਇਕ ਵਿਚਕਾਰ ਡੂੰਘੀ ਅਤੇ ਵਧਦੀ ਦੋਸਤੀ ਦੇਖੀ, ਤਾਂ ਈਰਖਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤਿਕੋਣ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਅਸਹਿ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇਹ ਤੱਥ ਸੀ ਕਿ ਬਰਗਨਰ ਨੇ ਮਰਵਿਨ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਨੂੰ ਮਾਸੂਮੀਅਤ ਦੇ ਚਲਾਕ ਹਵਾ ਨਾਲ ਲਿਆ। ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮਿਸ ਰਿਵਰਸ ਅਤੇ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਵਿਚਕਾਰ ਨਫ਼ਰਤ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਨਫ਼ਰਤ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ, ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਬਹਿਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਇਸ ਮਹਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ 51 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਅਚਾਨਕ ਦਿਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਪੈਣ ਕਾਰਨ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।
ਪਰ ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਇੱਥੇ ਹੀ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।
ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਕਨੈਕਟੀਕਟ ਵਿੱਚ ਵੀਕਐਂਡ ਫਿਰ ਤੋਂ ਵਿਘਨ ਪੈ ਗਿਆ, ਇਸ ਵਾਰ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੁਦਰਤੀ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਅਜੀਬ ਅਨੁਭਵ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਔਰਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖੇ ਗਏ, ਨਾਲ ਹੀ ਦਫਤਰ ਦੇ ਕੁਝ ਮਰਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੀ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਡਰੇ ਹੋਏ

ਜਾਪਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਹੁਨਰਮੰਦ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸਕੱਤਰ ਦੀ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨਾਲ, ਮਿਸ ਰਿਵਰਸ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ:
ਪੁਲਾੜ ਵਿੱਚ ਗਤੀਸ਼ੀਲ ਵਸਤੂਆਂ।
ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਪੱਥਰ ਸੁੱਟੇ ਗਏ।
ਰਾਤ ਨੂੰ (ਜਦੋਂ ਗੈਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ) ਔਜ਼ਾਰਾਂ ਦੇ ਟਕਰਾਉਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼।
ਵਾਸ਼ਿੰਗ ਮਸ਼ੀਨ ਸਵੇਰੇ 1 ਵਜੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਚਾਲੂ ਹੋ ਗਈ।
ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਚੁੱਪ ਵਿੱਚ ਭਾਰੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਹਟ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼।
ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਸੈੱਟ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਚਾਲੂ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।
ਚਮਚਾ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਕਟਲਰੀ ਟ੍ਰੇ ਤੋਂ ਉਛਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।
ਠੰਢੀ ਹਵਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ।
ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸੀ, ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ।
ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਪੁਜਾਰੀ ਨੂੰ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਕਰਨ ਲਈ ਘਰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਸਥਿਤੀ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਗੜ ਗਈ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਧਾਰਮਿਕ ਆਗੂਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਸਤਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਜੂਲੀਅਟ, ਦੂਜੀ ਸੈਕਟਰੀ, ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਆਈ ਸੀ। 1962 ਦੀ ਇੱਕ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਜੂਲੀਅਟ ਦਾ ਪਤੀ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਦੇ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਬਾਜ਼ੀ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਦਾ ਮਨਪਸੰਦ ਮਹਿਮਾਨ ਕਮਰਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਖੜਕਾਉਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਅਲਮਾਰੀ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਦਸਤਕ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।
ਹਾਲਾਤ ਇੰਨੇ ਵਿਗੜ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਗ੍ਰੇਸ ਰਿਵਰਸ ਆਪਣੇ ਬੌਸ ਦੇ ਪੇਂਡੂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੀਕਐਂਡ ਦੇ ਸੱਦਿਆਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਡਰਨ

ਲੱਗ ਪਈ। ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਭਿਆਨਕ ਯਾਦ ਆਇਆ ਜੋ ਸਵਰਗੀ ਸ਼੍ਰੀ ਮਰਵਿਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਹਿਕਰਮੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਕੁੜੀਆਂ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਕੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦਾ ਰਹਾਂਗਾ!"
ਮਿਸ ਰਿਵਰਸ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਵਾਅਦਾ ਨਿਭਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਮਿਸਟਰ ਮਰਵਿਨ ਦਾ ਭੂਤ ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਸ ਭੂਤ ਦੁਆਰਾ ਭਟਕ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਘਰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ, ਕਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਇੱਕ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਆਦਮੀ, ਜੋ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਘਰ ਖਾਲੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ - ਬਰਗਨਰ ਸਿਰਫ ਵੀਕਐਂਡ 'ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਸੀ - ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਮਿਸ ਰਿਵਰਸ ਨੂੰ ਉਸ "ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ" ਬਾਰੇ ਪੁੱਛ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਰ ਵਾਰ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸੇ, ਘੱਟ ਵਰਤੇ ਗਏ, ਪਾਸੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਗਾਇਬ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਜੌਨ ਬਰਗਨਰ ਦੁਆਰਾ ਬੁਲਾਏ ਗਏ ਇੱਕ ਦਫਤਰ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੇ ਵੀ ਐਤਵਾਰ ਸਵੇਰੇ 1:30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਬੇਖ਼ਬਰ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਹੈਲੋ ਕਿਹਾ, ਪੈਸੇ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ।
ਗ੍ਰੇਸ ਰਿਵਰਸ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦੱਬੇ ਹੋਏ ਪੈਸੇ ਮਿਲੇ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਹੋਰ ਵੀ ਪੈਸੇ ਲੁਕਾਏ ਸਨ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਵੀ ਇਹੀ ਸੋਚਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਕਈ ਵਾਰ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਉਹ ਭੌਤਿਕ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

* * *

ਪੀਟਰ ਹਾਫਮੈਨ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਤੀ, ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਪੈਨੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੱਚਾ (ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ) ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਮਾਪੇ ਪੜ੍ਹੇ-ਲਿਖੇ ਅਤੇ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਸਨ ਅਤੇ ਹਾਰਵਰਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਹਾਰਵਰਡ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਦੇ ਆਇਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹਾਰਵਰਡ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜੋ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਸੀ।
1956 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਰ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਫਮੈਨ ਨੂੰ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧਰੰਗ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਤੀਬਰ ਨਿਗਰਾਨੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਉਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਬਰਸਤਾਨਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਖਾਸ ਸ਼ੌਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ 1951 ਵਿੱਚ, ਉਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਇੱਕ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ੀਸ਼ੀਏ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਸੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸ਼ੀਸ਼ੀਏ ਕਬਰਸਤਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਫਮੈਨ ਦੀ ਸ਼ੀਸ਼ੀਏ ਅਸਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਫਮੈਨ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਘਰ ਦੇ ਕੋਲ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਡਾਕਟਰ ਸਨ, ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਘਰ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਜਾਪਦੇ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਫਮੈਨ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲਾ ਵੱਡਾ ਘਰ 1721 ਵਿੱਚ "ਇੱਕ ਭਾਰਤੀ ਖੋਪੜੀ ਦੀ ਦਾਤ" ਤੋਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਪੈਨੀ ਹਾਫਮੈਨ ਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਣ ਲੱਗਾ। 1960 ਜਾਂ 1961 ਵਿੱਚ, ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਉੱਥੇ ਰਾਤ ਬਿਤਾ ਰਹੇ ਸਨ ਜਦੋਂ, ਸਵੇਰੇ 2 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ, ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨ ਦੇ ਜਾਗ ਪਏ।
"ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਪੀਟ ਸਮਝਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਪੀਟ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਸੀ। ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਅਸੀਂ ਤੁਰੰਤ ਚਲੇ ਗਏ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

ਪੀਟਰ ਹਾਫਮੈਨ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ: "ਮੈਂ ਖੁਦ ਕਈ ਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਘਰ ਇਕੱਲਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।"
ਫਿਰ, ਅਕਤੂਬਰ 1963 ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਪੈਨੀ ਹਾਫਮੈਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ। ਕੀ ਮੈਂ ਬੋਸਟਨ ਆ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਉਲਝਣ ਹੈ?
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ?
"ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਕੁਝ ਪਰੇਸ਼ਾਨ। "ਇੱਕ ਹਫ਼ਤਾ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਠਹਿਰੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਹਨੇਰਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਦੁਆਲੇ ਫਾਂਸੀ ਸੀ; ਰੱਸੀ ਕੱਟੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਲਗਭਗ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਲਿਆ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਬੋਸਟਨ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੇਡੀਓ ਸਟੇਸ਼ਨ WB* 'ਤੇ ਮਿਲਿਆ।
ਉਸ ਭੂਤਰੇ ਸਿਪਾਹੀ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਕੋਈ ਸੁਰਾਗ ਮਿਲਿਆ?
ਦੋਵੇਂ ਹਾਫਮੈਨ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਫਮੈਨ ਨੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਅਸੀਂ ਹਾਰਵਰਡ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਨੋਰਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਹਿੱਲ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਢੋਲਕੀਆ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕੁਕਰਮਾਂ ਲਈ ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।"
ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੂਅਰ ਫਾਰਮ ਰੋਡ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਫਮੈਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁਭਾਵਕ ਰੂਪ ਬਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ।
"ਗਰਮੀਆਂ ਦੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੌਰਾਨ, ਇੱਕ ਕਵੇਕਰ ਔਰਤ ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਮੂਰਤੀ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਲਾਅਨ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੀ ਹੈ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ। ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਅਕਸਰ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ।

ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭੂਤ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੇ ਕਈ ਵੇਰਵੇ ਦਿੱਤੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀਆਂ ਕਵੇਕਰ ਔਰਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਨੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।
ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਕਦੇ ਨਾ ਪਤਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਕੁਆਕਰਾਂ ਵਰਗੇ ਨਰਮ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਭੂਤ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣਾ ਕੁਦਰਤੀ ਕਿਉਂ ਸੀ, ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਉਹ ਕੁਆਕਰ ਔਰਤ ਮੇਰੇ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਤੁਰੇਗੀ।

* * *

ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂ ਦਾ ਭੂਤ ਓਲਡ ਬੋਸਟਨ ਦੇ ਵਾਟਰਫ੍ਰੰਟ 'ਤੇ ਘੁੰਮਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਦੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਸ਼ਾਸਨ ਦੌਰਾਨ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਗੁਪਤ ਰਸਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਖਾੜੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਵਾਰਨ ਆਈਲੈਂਡ ਦੀ ਬਲੈਕ ਲੇਡੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਅਮਰੀਕੀ ਘਰੇਲੂ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੇ ਪਤੀ, ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਕੈਦੀ, ਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਭੱਜਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।
ਬੋਸਟਨ ਦਾ ਭਾਵੁਕ ਮਾਹੌਲ ਖਾਸ ਸਮਾਗਮਾਂ ਲਈ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੱਧਯੁਗੀ ਕਿਲ੍ਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਬੀਕਨ ਹਿੱਲ ਅਜੇ ਵੀ ਕਾਫ਼ੀ ਭਿਆਨਕ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਨਵੰਬਰ ਦੀ ਠੰਢੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਧੁੰਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।
ਸਤੰਬਰ 1963 ਵਿੱਚ, ਮੈਂ WB*-TV 'ਤੇ ਮਾਈਕ ਡਗਲਸ ਦੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਸ਼ੋਅ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਲਗਾਤਾਰ ਦਿਲਚਸਪੀ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪੱਤਰ ਮਿਲੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸੁਰਾਗ ਸਨ। ਇੱਕ ਚਿੱਠੀ ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਦੇ ਬੋਸਟਨ ਨੇੜੇ ਸਾਊਥ ਨਾਟਿਕ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਨ ਵਾਲੁਕਿਸ ਤੋਂ ਆਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਪੌੜੀਆਂ ਅਜੀਬ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਕੱਢਦੀਆਂ

ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ; ਉਸਦੇ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਅਜੀਬ ਵਿਵਹਾਰ ਬਾਰੇ, ਜੋ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਖਾਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਹੱਸਮਈ ਮਾਹੌਲ ਬਾਰੇ ਜੋ ਪੂਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਵਾਧੂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਲਈ ਲਿਖਿਆ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਬੋਸਟਨ ਦੇ ਪਬਲਿਕ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਸਟੇਸ਼ਨ, ਚੈਨਲ 2 ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦਿਖਾਈ, ਅਤੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੱਖਣੀ ਨਾਟਿਕ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਦੇ ਦੌਰੇ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਫਰੈੱਡ ਬਾਰਕਜ਼ਿਕ ਨੇ ਵਾਧੂ ਖੋਜ ਦਾ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਕੰਮ ਸੰਭਾਲ ਲਿਆ। ਮੇਰਾ ਦੌਰਾ ਅਕਤੂਬਰ ਦੇ ਆਖਰੀ ਹਫ਼ਤੇ ਲਈ ਤਹਿ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਲੁਕਿਸ ਨੇ ਜਲਦੀ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਕੋਈ ਚੀਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਆਈ, ਪਰ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਮੇਰਾ ਚਾਰ ਸਾਲ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਚਾਰ ਵਾਰ ਜਾਗਿਆ ਅਤੇ ਇੰਨਾ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉੱਪਰ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ... ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਘਰ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗੁਪਤ ਪਨਾਹਗਾਹ ਸੀ, ਜੋ ਚਾਰਲਸ ਨਦੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਡਾਂਸ ਹਾਲ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ ਹੈ?"
ਡਰਾਉਣੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਹੋਰ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਵਾਲੁਕਿਸ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਐਨੀ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਘਰ ਰਹਿਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਸਨੇ ਸਾਡੀ ਯਾਤਰਾ ਲਈ ਇੱਕ ਸਮੱਸਿਆ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਫਰੈੱਡ ਬਾਰਜ਼ਿਕ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਲੁਕਿਸ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਘਰ ਐਨੀ ਵਾਲੁਕਿਸ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਸੀ।
ਐਨ ਦੀ ਮਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੋਜ਼ ਜੋਸੇਲਿਨ, ਇੱਕ ਕੈਨੇਡੀਅਨ ਮੂਲ ਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਵਾਂਗ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੌਰਾਨ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਸਨ।

ਮੇਰੇ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਲਗਭਗ 39 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੋਸਲੀਨ ਕੈਨੇਡਾ ਦੇ ਐਨਾਪੋਲਿਸ ਰਾਇਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਭੂਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਾਗ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਨੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਉਂਗਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਿਲਾ ਸਕਦੀ ਸੀ!
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, "ਇੰਝ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਚੀਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਨਹੀਂ ਹਿਲਾ ਸਕੀ।"
ਇਹ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਰੋਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਜੋ ਖੁਦ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੋਜ਼ ਨੂੰ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਸੌਣ ਤੋਂ ਵਰਜਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਵੀਹ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੋਸਲੀਨ ਨੂੰ ਕੈਨੇਡਾ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਾਤਾਂ ਦਾ ਭਿਆਨਕ ਡਰ ਯਾਦ ਆਇਆ, ਪਰ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਉਸ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ - ਯਾਨੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਚਲੀ ਗਈ।
ਇਹ ਘਰ ਇੱਕ ਸਲੇਟੀ-ਚਿੱਟਾ, ਦਰਮਿਆਨੇ ਆਕਾਰ ਦਾ, ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅਮਰੀਕੀ ਸ਼ੈਲੀ ਦਾ ਘਰ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਜਾਰਜੀਅਨ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰ ਦੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਗਲੀ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ, ਉੱਚੇ, ਛਾਂਦਾਰ ਰੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਇਹ ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਜਗ੍ਹਾ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਲਗਭਗ 150 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਬਣੇ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਅਤੇ ਕੁੱਲ ਅੱਠ ਕਮਰੇ ਸਨ। ਲਾਅਨ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਕਬਰਸਤਾਨ ਸੀ, ਜੋ ਜੋਸਲੀਨ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਲੋਹੇ ਦੇ ਗੇਟ ਅਤੇ ਵਾੜ ਦੁਆਰਾ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਜੋਸਲਿਨ ਪਰਿਵਾਰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੋਸਲਿਨ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਲੌਕਿਕ ਜਾਂ ਰਹੱਸਮਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ।

ਉੱਪਰ ਦੋ ਬੈੱਡਰੂਮ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਤਲੀ ਕੰਧ ਨੇ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਵੱਡਾ ਬੈੱਡਰੂਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੋਸਲੀਨ ਦਾ ਸੀ; ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਛੋਟਾ ਬੈੱਡਰੂਮ ਉਸਦੇ ਪਤੀ, ਰਾਏ ਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੋਸਲੀਨ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਉਹੀ ਭਿਆਨਕ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕੈਨੇਡੀਅਨ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਬਿਸਤਰੇ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਰਹਿ ਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਫੜ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸਦਾ ਬੈੱਡਰੂਮ ਸੀ?" "ਮੇਰੀ ਨੂੰਹ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਸੌਂ ਗਈ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੋਸਲੀਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਭਾਵ, ਮਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ।"
ਮੈਂ ਕੁੜੀ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ। 21 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਆਖਰੀ ਦਰਦ ਸਹਿਣ ਕੀਤਾ, ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਾ ਆਈ। ਉਸਦੀ ਇਕਲੌਤੀ ਬੱਚੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੋਸਲੀਨ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਲੁਕਿਸ ਨੇ ਪਾਲਿਆ ਸੀ।
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਲੁਕਿਸ ਦੇ 17 ਸਾਲਾ ਭਰਾ, ਡੇਵਿਡ ਜੋਸਲੀਨ ਦੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ। ਉੱਥੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਹੱਥ ਨਾਲ ਬਣੀ ਲੱਕੜ ਦੀ ਕੁਰਸੀ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਜੋ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਚੀਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਇਸ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੋਵੇ। ਡੇਵਿਡ ਖੁਦ ਇਸ ਅਜੀਬ ਵਿਵਹਾਰ ਤੋਂ ਕਈ ਵਾਰ ਜਾਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਐਨ ਨੇ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਜ਼ੋਰ ਲਗਾਇਆ ਤਾਂ ਹੀ ਇਸ ਨੇ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਚੀਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਕੁਰਸੀ ਕਿਸਨੇ ਦਿੱਤੀ?"
"ਉਹੀ ਆਦਮੀ ਜਿਸਨੇ ਸਾਡੀ ਘੜੀ ਹੇਠਾਂ ਬਣਾਈ ਸੀ," ਡੇਵਿਡ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਕਮਰੇ ਦੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਵੱਡੀ ਲੱਕੜ ਦੀ ਘੜੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਘੜੀ ਦੀ ਖਾਸ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਟਿੱਕ ਟਿੱਕ ਕਰਦੀ

ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਹੱਥ ਹਿੱਲਦੇ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਹੁਣ ਇਸਦੇ ਕੋਈ ਹਿੱਸੇ ਜਾਂ ਪੈਂਡੂਲਮ ਨਹੀਂ ਸਨ!
ਡੇਵਿਡ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਘੜੀ, ਕੁਰਸੀ ਅਤੇ ਮੇਜ਼ ਇੱਕ ਹੁਨਰਮੰਦ ਕਾਰੀਗਰ, ਥਾਮਸ ਕੌਂਸਲ ਦਾ ਕੰਮ ਸੀ। ਥਾਮਸ ਕੌਂਸਲ ਜੋਸਲਿਨ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਪਸੰਦੀਦਾ ਮਹਿਮਾਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾਨ ਨਿਵਾਜ਼ੀ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੇਟ ਕੀਤੀਆਂ। ਉਹ ਇੱਕ ਕੁਆਰਾ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੋਸਲਿਨ ਪਰਿਵਾਰ ਉਸਦੇ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ ਸਨ। ਡੇਵਿਡ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਿਆਰਾ ਸੀ। ਥਾਮਸ ਕੌਂਸਲ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਆਰਾਮ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਜੋਸਲਿਨ ਪਰਿਵਾਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਦੀ ਕਬਰ 'ਤੇ ਤਾਜ਼ੇ ਫੁੱਲ ਰੱਖੇ।
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੋਸਲੀਨ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਇੱਥੇ ਅਤੇ ਕੈਨੇਡਾ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਡਰਾਉਣੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਹੈ?"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੋਸਲੀਨ, ਲਗਭਗ 59 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਔਰਤ, ਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਸੋਚਿਆ।
"ਹਾਂ, ਅਕਸਰ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਛੋਟਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸਾਡਾ ਟੈਲੀਪੈਥਿਕ ਸੰਪਰਕ ਹੈ।"
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਗਲੀ ਦੇ ਪਾਰ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੇ ਘਰ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਚੀਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵੀ ਸੁਣੀ?"
"ਹਾਂ ਕਈ ਵਾਰ।"
"ਕੀ ਇਹ ਘਟਨਾ ਤੁਹਾਡੀ ਨੂੰਹ ਦੇ ਗੁਜ਼ਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਰੀ ਸੀ ਜਾਂ ਪਹਿਲਾਂ?"
"ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ।"
"ਮੈਂ ਉੱਪਰੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਫ਼ ਸੁਣੀ, ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ," ਐਨ ਵਾਲੁਕਿਸ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ।

ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹਾਂ, ਸਿਵਾਏ ਫਾਦਰ ਰਾਏ ਜੋਸੇਲਿਨ ਦੇ। ਹੁਣ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਉਸ ਵੱਲ ਮੋੜਾਂ।
ਮਿਸਟਰ ਜੋਸੇਲਿਨ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਪਾਈਪ ਪੀ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਰੈੱਡ ਬਾਰਕਜ਼ਿਕ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਦੇ ਮੁਖੀ ਨੂੰ ਅਲੌਕਿਕ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਰਾਹਤ ਮਿਲੀ ਕਿ ਮਿਸਟਰ ਜੋਸੇਲਿਨ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਪੜਦਾਦੀ, ਜੋ ਵਰਮੋਂਟ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਾਧਿਅਮ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ।
“ਖੈਰ,” ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, “ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਕਰਾਹਣ ਅਤੇ ਕਰਾਹਣ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਨੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ...,” ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੀ ਕੰਧ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। “ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ।”
"ਉਹ ਕਰਾਹਣ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼... ਕੀ ਇਹ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ?"
"ਹਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਇਨਸਾਨ।" ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਇਹ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਪਲ ਦੀ ਵੀ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਆਈ।
ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਕਦੋਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ?
“ਕੱਲ੍ਹ,” ਉਸਨੇ ਸਹਿਜ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ।
"ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਨੂੰਹ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰਿਸ਼ਤਾ ਕਿਵੇਂ ਸੀ?" ਮੈਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ।
"ਬਿਲਕੁਲ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਦਰਅਸਲ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਔਰਤਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ - ਥੋੜ੍ਹੀ

ਜਿਹੀ ਈਰਖਾਲੂ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਬਾਰੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਮਾਲਕ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਉਹ ਬੱਚੇ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਤ ਸੀ।"
ਪਰ ਕੀ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਈਰਖਾ ਕਰਦੀ ਸੀ?
ਨਹੀਂ, ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਉਸ 21 ਸਾਲ ਦੀ ਕੁੜੀ ਬਾਰੇ ਯਾਦ ਆਇਆ ਜਿਸਨੂੰ ਮੌਤ ਨੇ ਇੰਨੀ ਤਿਆਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਡਰਾਉਣੇ ਵਿਚਾਰ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਿਆਨਕ ਅੰਤਿਮ ਘੰਟਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਲਈ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਕਰਾਹਾਂ ਰਾਏ ਜੋਸੇਲਿਨ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਦੀ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਗੂੰਜ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਏ ਜੋਸੇਲਿਨ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਬਾਰੇ ਵੀ ਸੋਚਿਆ - ਕਿ ਉਹ ਮਿਕਮੈਕ ਇੰਡੀਅਨ ਕਬੀਲੇ ਦੀ ਇੱਕ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਭਾਰਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਕਿੰਨੇ ਆਮ ਸਨ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਸ਼ਹਿਰੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਹਨ।
ਸ਼ਾਇਦ 21 ਸਾਲਾ ਔਰਤ ਦੀ ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਧਿਆਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੇ ਆਖਰੀ ਪਲਾਂ ਦਾ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਮਾਹੌਲ 'ਤੇ ਡੂੰਘਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਿਆ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਸ਼ਾਇਦ ਪਰਿਵਾਰਕ ਦੋਸਤ ਥਾਮਸ ਕੌਂਸਲ ਵੀ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਆਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਦੇਰ ਰਾਤ ਬੋਸਟਨ ਵਾਪਸ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਚੰਗਾ ਸੀ ਜਾਂ ਮਾੜਾ।

*142
ਅਲਾਬਾਮਾ ਸਟੇ-ਬਿਹਾਈਂਡਸ

ਵਾਰਨ ਐੱਫ. ਗੌਡਫ੍ਰੇ ਇੱਕ ਪੜ੍ਹਿਆ-ਲਿਖਿਆ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜੋ ਹਿਊਸਟਨ ਦੇ ਨਾਸਾ ਸੈਂਟਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਗਵੇਨ ਨੂੰ ਜਾਦੂਗਰੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖਾਸ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੀਆਂ ਕਲਪਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬੇਕਾਬੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਹੰਟਸਵਿਲ, ਅਲਾਬਾਮਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਰਹਿਣ ਆਏ ਸਨ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੇ ਸਨ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਸ ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਘਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਗਿਆ, ਉਹ ਅਕਸਰ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਜੀਬ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ, ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆਉਣ ਲੱਗੀਆਂ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਜਿਹੇ ਸ਼ੋਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਵਸੇਬੇ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਛੱਤ ਵਿੱਚ ਤਰੇੜਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਕੋਨਿਆਂ ਤੋਂ ਫਟਣ ਅਤੇ ਫਟਣ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆਉਣ ਲੱਗੀਆਂ, ਫਿਰ ਕੰਧਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਖੜਕਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਚੁੱਪ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ। ਨਲ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨ ਦੇ ਲੀਕ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹਣਗੇ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਭਾਂਡੇ ਅਲਮਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਖਿਸਕ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਘਰ ਦੇ ਟਿਕਾਊ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਸ਼ੋਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਟਿਕਾਊ ਹੋ ਗਿਆ। ਵਾਰਨ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਾਸ ਮਾਹੌਲ ਸੀ। ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਘਰ ਨੌਜਵਾਨ ਜੋੜੇ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਘਰ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਏਕਤਾ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਦਾਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਫਿਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਉਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ, ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਉੱਚੀ, ਨਿਯਮਤ ਅੰਤਰਾਲਾਂ 'ਤੇ, ਘਰ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸੇ ਤੱਕ ਆਉਂਦੇ ਰਹੇ। ਵਾਰਨ ਬਾਹਰ ਭੱਜਿਆ ਅਤੇ ਬਾਹਰ, ਹੇਠਾਂ, ਅਤੇ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਦਸਤਕ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਇਸ

ਨਾਲ ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਉਦਾਸ ਹੁੰਦੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੇ ਰਹਿਣਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। 1968 ਵਿੱਚ ਥੈਂਕਸਗਿਵਿੰਗ ਦੇ ਆਸਪਾਸ, ਉਹ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਵਾਰਨ ਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਇਲੀਨੋਇਸ ਗਏ। ਇੱਕ ਖਾਲੀ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ, ਵਾਰਨ ਨੂੰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਲਈ ਹਿਊਸਟਨ ਜਾਣਾ ਪਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਗਵੇਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ, ਲੀਆ ਦੀ ਇੱਕ ਫੋਟੋ ਲਈ। ਜਦੋਂ ਫੋਟੋ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਫਿਲਮ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਚਿਹਰਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਟੋਪੀ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਵਾਰਨ, ਇੱਕ ਵਿਗਿਆਨੀ, ਨੇ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਫਿਲਮ 'ਤੇ ਇਸ ਵਾਧੂ ਚਿਹਰੇ ਦਾ ਕੋਈ ਕੁਦਰਤੀ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਕੋਡਕ ਇੰਸਟਾਮੈਟਿਕ ਕੈਮਰੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਜੋ ਦੋਹਰੇ ਐਕਸਪੋਜ਼ਰ ਨੂੰ ਰੋਕਦੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਫੋਟੋ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਬਣਾਈ ਅਤੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਦੂਜੀ ਤਸਵੀਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈ ਹੈ। ਫਿਲਮ ਵਿੱਚ ਦੇਖੇ ਗਏ ਦੂਜੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਮੂਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਬੂਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ, ਉਸਨੇ ਫੋਟੋ ਦੇ ਮਾਨਸਿਕ ਮੂਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ।
ਲਗਭਗ ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਨੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਵਾਰਨ ਨੇੜੇ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਬਹਿਸ ਕਰਨ 'ਤੇ ਉੱਠਿਆ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਸੁਪਨਾ ਸਮਝ ਕੇ ਵਾਪਸ ਸੌਂ ਗਿਆ, ਪਰ ਕੁਝ ਰਾਤਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਹੀ ਗੱਲ ਹੋਈ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਸੌਂ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਦੋ ਆਦਮੀ ਲੜ ਰਹੇ ਸਨ। ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਵੀ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਨੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਵਾਰਨ ਨੂੰ ਇਸ ਤੱਥ ਵਿੱਚ ਤਸੱਲੀ ਮਿਲੀ ਕਿ ਉਹ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 1 ਵਜੇ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਸੁਣਦੇ ਸਨ। ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਗਵੇਨ ਨੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਰੋਂਦੇ ਹੋਏ ਵੀ

ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਵਾਰਨ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੱਸਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਇਹ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸਿੱਧੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਆਈਆਂ, ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬੁਰੇ ਸਨ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਿਆ। ਇੱਕ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਿਗਿਆਨੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਵਾਰਨ ਨੇ ਇਸ ਵਰਤਾਰੇ ਨੂੰ ਤਰਕ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾਉਣ ਨਾਲ ਵੀ ਕੋਈ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਇਹ ਵਰਤਾਰਾ ਸਿਰਫ ਮਾਸਟਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਿਆ। ਸਵੇਰ ਦੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਟੀਵੀ ਚੈਨਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਘਰ ਇੰਨੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਇੰਨੀ ਦੂਰ ਤੱਕ ਸੁਣੀਆਂ ਜਾ ਸਕਣ। ਕੁਦਰਤੀ ਕਾਰਨ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਵਾਰਨ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਗੁਫਾਵਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਜੋ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਉਸਨੇ ਸੁਣੀਆਂ ਉਹ ਵਗਦੇ ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਹ ਮਨੁੱਖੀ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਅਣਦੇਖੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਸਿੱਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਭੂਤ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ "ਸਮੱਸਿਆ" ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਗੇ। ਵਾਰਨ ਅਤੇ ਗਵੇਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਦੋਸਤ ਕਿਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਕਮਰਾ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੇ ਹੋ।

* * *

ਮੈਰੀ ਕੈਰਲ ਹੈਨਰੀ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹੈ, ਮੋਂਟਗੋਮਰੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਮਰੀਕੀ ਹਵਾਈ ਸੈਨਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੈਡੀਕਲ ਟੈਕਨੀਸ਼ੀਅਨ ਨਾਲ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਉਹ ਸੱਤ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਾਂ ਹੈ ਅਤੇ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਰੀ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਭਰਾ ਪਿਟਸਬਰਗ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਫਰਨੀਚਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਵੇਰੇ ਜਲਦੀ ਕੰਮ ਖਤਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਰਾਤ ਭਰ ਰੁਕਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਘਰ ਪਿਟਸਬਰਗ ਦੇ ਹੇਜ਼ਲਵੁੱਡ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਚਾਰ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਘਰ ਸੀ। ਮੈਰੀ ਅਤੇ

ਬੱਚੇ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸੌਂਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਿੱਚ ਬੇਚੈਨੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਘਰ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਰਾਤ ਭਰ ਰਹਿਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਰਾਤ 10 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸੌਂ ਗਈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਉੱਥੇ ਪਈ ਰਹੀ, ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਉਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਦਾ ਬੱਚਾ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਉਸੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਬੱਚੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਪਰ ਆਇਆ। ਫਿਰ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਜਾਂਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਮੈਰੀ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਉੱਪਰ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਸਰਸਰਾਹਟ ਭਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਾਥਰੂਮ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣ ਦੀ ਆਦਤ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲੀ। ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਛੋਟੀ ਭੈਣ, ਪੈਟਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਅਗਸਤ 1945 ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੈਸ ਧਮਾਕੇ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਭੂਤ ਨੇ ਉਹੀ ਗਾਊਨ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਜਿਉਂਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੱਡਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਰੂਪ ਹਰੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਰੀ ਨੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ, ਭੂਤ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਮੈਰੀ ਨੇ ਬਿਸਤਰਾ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡੁੱਬਦਾ ਦੇਖਿਆ ਜਿੱਥੇ ਪੈਟਸੀ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਨੇ ਮੈਰੀ ਦੇ ਹੱਥ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਗੱਲ੍ਹ 'ਤੇ ਚੁੰਮਿਆ। ਚੁੰਮਣ ਕਿਸੇ ਜੀਵਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਚੁੰਮਣ ਵਰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਫਿਰ ਭੂਤ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਡਰ ਨਾਲ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ, ਮੈਰੀ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਈ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਰਾਤ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਬਿਤਾਈ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਤਜਰਬਾ ਦੱਸਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਭੈਣ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼

ਅਣਜਾਣ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਮੈਰੀ ਨੇ ਉਸ ਰਾਤ ਕੋਈ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕੋਈ ਅਜਨਬੀ ਨਹੀਂ।

*143
ਅਰਕਾਨਸਾਸ ਸਟੇ-ਬਿਹਾਈਂਡਸ
ਹੋਲੀਗਰੋਵ ਪੂਰਬੀ ਅਰਕਾਨਸਾਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕਸਬਾ ਹੈ, ਪਰ ਸ਼ੈਰਨ ਇਨੇਨਬਨਿੱਟ ਲਈ, ਇਹ ਉਸਦੀ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਿਸਾਨ ਪਤੀ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਸ਼ਾਂਤ, ਪੇਂਡੂ ਅਰਕਾਨਸਾਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਮਹਾਂਨਗਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ। ਲਿਟਲ ਰੌਕ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਅਕਸਰ ਜਾਣਾ ਚਾਹੇਗਾ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਮਿਸੀਸਿਪੀ ਰਾਜ ਦੀ ਸਰਹੱਦ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੇਲੇਨਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ੈਰਨ ਆਪਣੇ ਬਚਪਨ ਦੌਰਾਨ ਕਈ ਵਾਰ ਉੱਥੇ ਗਈ ਸੀ, ਹਾਈਵੇਅ 86 ਅਤੇ ਫਿਰ 49 'ਤੇ ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਆਮ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਖਾਸ ਗੁਣ ਹੈ: ਇਹ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ। ਹੋਲੀਗਰੋਵ ਅਤੇ ਹੇਲੇਨਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਲਗਭਗ ਵਿਚਕਾਰ, ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ੈਰਨ ਨੂੰ ਹਰ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਦਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਲੰਘਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਸੋਚਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਰਾਜ਼ ਕੀ ਹੈ।
ਸ਼ੈਰਨ ਹੁਣ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਅਲੌਕਿਕ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ (ESP) ਹੈ। ਉਸਦੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਲੋਕ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ, ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਾੜੀ ਗੱਲ, ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਸਾਥੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਸ਼ੈਰਨ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਅਕਸਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਦੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਜੇ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬਸ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ

ਅਤੇ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਫ਼ੋਨ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਟੈਲੀਫ਼ੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜਦੀ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੌਣ ਫ਼ੋਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨੂੰ 500 ਗਜ਼ ਦੂਰ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਸੁਣਦੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਇੰਨੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਟੀਵੀ ਦੇਖਣਾ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਉਸਦਾ ਪਤੀ, ਇੱਕ ਸਵਿਸ ਕਿਸਾਨ, ਉਸਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਸ਼ੱਕੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਸਦਾ ਸ਼ੱਕ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਮੌਜੂਦਾ ਪਤੀ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 1963 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਬੁਝਾਰਤ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਕੁੜੀ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਹੇਲੇਨਾ ਜਾਣ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਮੀਲ ਦੂਰ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਬੁਆਏਫ੍ਰੈਂਡ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂ। ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਬੇਸਬਾਲ ਗੇਮ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਿਉਂਸਪਲ ਸਵੀਮਿੰਗ ਪੂਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਸਵੀਮਿੰਗ ਪਾਰਟੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਸਬੂਤ, ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਬੇਸਬਾਲ ਗੇਮਾਂ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਦਾ ਬੁਆਏਫ੍ਰੈਂਡ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਹੇਲੇਨਾ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਹੇਲੇਨਾ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮਿਉਂਸਪਲ ਸਵੀਮਿੰਗ ਪੂਲ ਵਿੱਚ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਬੇਸਬਾਲ ਗੇਮ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਸਵੀਮਿੰਗ ਪਾਰਟੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਸ਼ੈਰਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਹੇਲੇਨਾ ਦੀ ਆਬਾਦੀ 10,000 ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ। ਸ਼ੈਰਨ 25 ਮੀਲ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ?
ਉਸਦੀ ਦਾਦੀ ਦਾ ਮਾਰਚ 1964 ਵਿੱਚ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਦਾਦੀ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕੀ। ਇਸ ਮੌਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦਾਦੀ ਦੇ ਦੇਹਾਂਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾ ਮਿਲਣ ਦਾ ਬਹੁਤ ਪਛਤਾਵਾ ਹੋਇਆ। ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਵਾਲੇ ਦਿਨ, ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸਵਰਗੀ ਦਾਦੀ

ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ। ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ। ਪਰ ਉਸ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਦਾਦੀ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ, ਕੁੜੀ ਸਮਝ ਗਈ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਸੁਨੇਹਾ ਛੋਟਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਦਾਦੀ ਸਮਝ ਗਈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਅਪ੍ਰੈਲ 1964 ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਸੋਲਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਪਤੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ। ਉਹ ਚਾਰ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਮੈਮਫ਼ਿਸ, ਟੈਨੇਸੀ ਗਏ। ਆਪਣੇ ਹਨੀਮੂਨ ਦੌਰਾਨ, ਸ਼ੈਰਨ ਲਗਾਤਾਰ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਜ਼ਿੱਦ ਕਰਦੀ ਰਹੀ। ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਸਹੀ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸਾਲ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਗਰਮ ਮੌਸਮ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਗਰਮ ਅਤੇ ਬੇਚੈਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੱਦ ਅੱਗੇ ਝੁਕ ਕੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸੜਕ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਹਾਦਸੇ ਤੋਂ ਡਰ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਅਤੇ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣ। ਕੋਈ ਹਾਦਸਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇੰਨੀ ਦੂਰੋਂ ਕੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਖਾਦ ਟਰੱਕ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਪੈਟਰੋਲ ਟਰੱਕ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰ ਬਚ ਗਈ ਸੀ। ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਲਪਟਾਂ ਪੰਜ ਮੀਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੂਰ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਦੋਵੇਂ ਟਰੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੜ ਕੇ ਸੁਆਹ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਮਫ਼ਿਸ, ਟੈਨੇਸੀ ਤੱਕ ਅੱਗ ਦੀ ਗਰਮੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ।
ਹਾਲੀਗਰੋਵ ਦੇ ਬਾਹਰ ਉਹ ਘਰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੋਚਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਰਾਜ਼ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ

ਇਹ ਘਰ ਕੈਪਟਨ ਮਿਊਲਸ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ ਲਗਭਗ 1935 ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੇਂਟ ਆਗਸਟੀਨ, ਫਲੋਰੀਡਾ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੋਲੀਗਰੋਵ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਕੈਪਟਨ ਅਣਵਿਆਹਿਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਜਦੋਂ ਘਰ ਹਾਲੀਗਰੋਵ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸੀ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਮੂਲ ਅਮਰੀਕੀ ਔਰਤ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਦੋਸਤੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਜੋ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੱਕ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹੀ। ਟੌਮ ਮਿਊਲਸ, ਜਿਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਘਰ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ, ਉਸਦਾ ਗੋਦ ਲਿਆ ਪੁੱਤਰ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਕੈਪਟਨ ਮਿਊਲਸ ਆਪਣੀ ਮੂਲ ਅਮਰੀਕੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੱਚ ਦੇ ਤਾਬੂਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਘਰ ਦੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ। ਇਹ ਤਾਬੂਤ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੱਕ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਟੌਮ ਨੇ ਘਰ ਸੰਭਾਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਤਾਬੂਤ ਨੂੰ ਨੇੜਲੇ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ। ਉਸਦੀ ਕਬਰ ਅੱਜ ਵੀ ਉਸ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤੀ ਲੋਕ-ਕਥਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਅਤੇ ਕਾਗਜ਼ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਸਾਰੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਔਰਤ ਪਿਆਨੋ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਵਜਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਪਤਾਨ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਪਿਆਨੋ ਖਰੀਦਦਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਬੈਠ ਕੇ ਉਸਦੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਲਈ ਵਜਾਏ ਜਾਂਦੇ ਗੀਤ ਸੁਣਦਾ ਸੀ। ਘਰ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਪਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਤਾਲਾ ਲੱਗਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਲੋਕ ਅੰਦਰ ਝਾਤੀ ਮਾਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਅਗਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਖਿੜਕੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਝਾਤੀ ਮਾਰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ੈਰਨ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਰਾਹਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਕੱਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਅਜੀਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵੱਲ ਖਿੱਚੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੁਆਰਾ "ਬੁਲਾਇਆ" ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੰਦਰੋਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ, ਉੱਥੋਂ ਲੰਘਣ ਵਾਲੇ ਅਜਨਬੀ ਸ਼੍ਰੀ ਕੈਮਰਨ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਘਰ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲੇ ਸੰਗੀਤ ਦੀਆਂ ਅਜੀਬ ਕਹਾਣੀਆਂ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਹਨ। ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਜੋ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਉਹ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਪਿਆਨੋ ਦੇ ਨਹੁੰਆਂ 'ਤੇ ਭੱਜਦੇ ਚੂਹਿਆਂ ਦੀ ਸਰਸਰਾਹਟ ਨਹੀਂ

ਸੀ, ਸਗੋਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਧੁਨਾਂ ਸਨ, ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਗਾਣਾ, ਜੋ ਹੁਨਰਮੰਦ ਹੱਥਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਘਰ ਰਾਜ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਿਊਲਸ ਦੇ ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪਰ ਸ਼ੈਰਨ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਘਰ ਦੁਬਾਰਾ ਹੱਥ ਬਦਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭੂਤ ਚਲੇ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਕੈਪਟਨ ਮਿਊਲਸ ਦੇ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰੇ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਲਈ ਗਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਕੀ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਕੈਪਟਨ ਨੇ ਵੀ ਰਹਿਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੀਤਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਲਈ ਜੋ ਉਹ ਉਸਦੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਲਈ ਗਾਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

*144
ਜਾਰਜੀਆ ਵਿੱਚ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਗਏ ਲੋਕ
ਜਾਰਜੀਆ ਰਾਜ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਅਟਲਾਂਟਾ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦਾ ਇਲਾਕਾ, ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕੀ ਇਹ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਰਜੀਆ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀਆਂ ਅਤੇ ਮਹਾਂਨਗਰੀ ਖੇਤਰ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਅਲੌਕਿਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕਤਾ (ESP) ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ, ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਔਖਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਅਟਲਾਂਟਾ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਰਜੀਆ ਤੋਂ ਮਿਸੀਸਿਪੀ ਜਾਂ ਲੁਈਸਿਆਨਾ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਿਲਚਸਪੀ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ESP ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਪੱਧਰ ਵੀ ਕਾਫ਼ੀ ਉੱਚਾ ਹੈ। ਪੇਂਡੂ ਜਾਰਜੀਆ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਗਿਆਨ ਅਧਿਆਪਕ, A.W.C. ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਜਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਿਸ਼ੋਰ ਸੀ,

ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਦਾਦੀ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ 150 ਮੀਲ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਜਾਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਦਾਦੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ। ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਢੱਕਿਆ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ; ਦਾਦੀ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੀ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਉਸਨੇ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਅਤੇ ਉੱਠ ਕੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਦਿਮਾਗ ਨੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਉਹ ਇੱਕ ਪਹਿਰਾਵਾ ਜਾਂ ਕੱਪੜਾ ਸੀ ਜੋ ਕੰਧ 'ਤੇ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਦਾਦੀ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰੇਗਾ। ਸਵੇਰ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ; ਕਮਰੇ ਦੇ ਉਸ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਦਾਦੀ ਨੂੰ ਦੌਰਾ ਪਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੈ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੜ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਦਾਦੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।
ਪਰ ਸ਼੍ਰੀ ਸੀ. ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਮਾਨਸਿਕ ਸੰਵੇਦਨਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਸਨ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜ ਵੀ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ, ਉਹ ਫਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਅਕਸਰ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ, ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਭੈਣ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਾਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਾਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲੱਕੜ ਦੇ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੀਆਂ ਸਨ। ਅਚਾਨਕ, ਮਾਸੀ ਚੀਕਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਡਰੀ ਹੋਈ, ਉਸਨੇ

ਸ਼੍ਰੀ ਸੀ. ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਲਪਟਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਕੇ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ। ਉਸੇ ਪਲ, ਸ਼੍ਰੀ ਸੀ. ਫਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

* * *

ਜਾਰਜੀਆ ਦੇ ਅਟਲਾਂਟਾ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਰੌਬਰਟ ਮੁਲੀਨਾਕਸ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਦੇ ਵੀਹਵਿਆਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਹੈ। 1967 ਵਿੱਚ, ਸਤਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲੇਗਾ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਅਪ੍ਰੈਲ ਦੇ ਉਸ ਖਾਸ ਦਿਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੁਲੀਨਾਕਸ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਬੇਚੈਨ ਰਹੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੁਝ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਭਾਬੀ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਸਨ; ਦਰਅਸਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੱਚੀ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸ਼ਾਮ, ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਦੀ ਇੰਨੀ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਕਿਉਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਉਸਦੀ ਭਾਬੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਕੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ ਸੀ।
ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਦੋ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, ਨੌਜਵਾਨ ਰੌਬਰਟ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਘੀ ਕਰਨ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਮੁੜਿਆ, ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ, ਉਹ ਲਗਭਗ ਛੇ ਫੁੱਟ ਦੂਰ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ, ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ। ਉਸ ਪਲ ਭਰ ਵਿੱਚ, ਨੌਜਵਾਨ ਰੌਬਰਟ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੇ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਪਛਤਾਵਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਸੁਨੇਹਾ ਦੇ ਰਹੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ - ਪਰ ਰੌਬਰਟ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ। ਇਸ ਕੇਸ ਬਾਰੇ ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਇੰਨਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਸ਼ੀਸ਼ੇ

ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ; ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਭਰਮ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

* * *

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਬਲਯੂ. ਐਥਨਜ਼, ਜਾਰਜੀਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਘਰੇਲੂ ਔਰਤ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਨਰਸਰੀ ਅਧਿਆਪਕਾ ਹੈ, ਛੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਾਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ESP (ਅੰਦਰੂਨੀ ਸੰਵੇਦਨਾ) ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਜਿਉਂਦਾ ਜਾਗਦਾ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ESP ਸੁਨੇਹੇ ਕਈ ਵਾਰ ਬਹੁਤ ਸਹੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਸੁਨੇਹੇ ਦੇ ਸਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਭਾਵੀ ਝਟਕੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। 1946 ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਬਲਯੂ. ਜਾਰਜੀਆ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਢਾਈ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਗਰਭਵਤੀ ਵੀ ਸੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੂੰ ਅਕਸਰ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਸਪਸ਼ਟ ਸੁਪਨੇ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਇੱਕ ਰਾਤ, ਆਪਣੇ ਤੀਜੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਇੰਨਾ ਤੀਬਰ ਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਜਾਗ ਗਈ। ਉਹ ਬੇਕਾਬੂ ਹੋ ਕੇ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ, ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਚਿੰਤਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਭੈਣ-ਭਰਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਦਿਆਂ ਦੇਖਿਆ, "ਐਂਬੂਲੈਂਸ ਬੁਲਾਓ।" ਸੁਪਨੇ ਦਾ ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਉਹ ਵਾਪਸ ਸੌਂ ਗਈ ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ। ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਸੁਪਨਾ ਸੱਚ ਹੋਇਆ। ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਉਸਦੇ ਘਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਬਾਹਰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਐਂਬੂਲੈਂਸ ਬੁਲਾਓ।" ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ, ਜੋ ਅਗਲੀ ਗਲੀ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਟੈਲੀਫੋਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸੌਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਦਿਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਪੈਣ ਨਾਲ ਮਰ ਗਏ ਸਨ। ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਦਾ ਸੋਗ ਘੱਟ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਬਲਯੂ. ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ

ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਦੇ - ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਲਾਪਤਾ ਸਨ। ਜੇ ਉਸਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਸਮਝ ਲਈ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਦਮੇ ਲਈ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਉਸਦਾ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਨੇੜਲਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੇ ਦੇਹਾਂਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਮਖੌਲ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਾੜਾ ਹੋਣ ਦੇ ਡਰੋਂ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੰਜ ਜਾਂ ਛੇ ਵਾਰ ਜਗਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉੱਠ ਕੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਅੰਦਰ ਆ ਗਏ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਜ਼ਿੱਦ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਠਣਾ ਪਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਕਦੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਬਲਯੂ. ਦਾ ਪਤੀ ਇੱਕ ਕਾਉਂਟੀ ਅਖ਼ਬਾਰ ਦਾ ਸੰਪਾਦਕ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ, ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਇੰਨੀ ਦੂਰਦਰਸ਼ੀ ਯੋਗਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਉਸਨੇ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਜਹਾਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕਿਤੇ ਹਾਦਸਾਗ੍ਰਸਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਫੌਜੀ ਸਿਪਾਹੀ ਜੀਪਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਅਤੇ ਲਾਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ। ਸਵੇਰੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਸੁਪਨੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਅਜਿਹੇ ਅਜੀਬ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਵੇ।" ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਡਬਲਯੂ. ਘਰ ਤੋਂ ਦੂਰ "ਵਿਹੜੇ" ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ

ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਜਹਾਜ਼ ਹਾਦਸਾਗ੍ਰਸਤ ਹੁੰਦਾ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਫੌਜ ਦੇ ਸਿਪਾਹੀ ਜੀਪਾਂ ਵਿੱਚ ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਅਤੇ ਕੁਝ ਲਾਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖੇ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਬਲਯੂ. ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਉੱਚ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੰਚਾਰਕ ਵਜੋਂ ਚੁਣਿਆ ਹੈ।
1952 ਵਿੱਚ, ਆਪਣੀ ਧੀ, ਕੈਰਨ ਦੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਦੁਪਹਿਰ ਦੀ ਨੀਂਦ ਲਈ ਲੇਟ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਕੰਧ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਉੱਥੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਚਿੱਟੇ ਚੋਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਜਨਮ ਦਵਾਈ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਬਚੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਭਰਮ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕੰਧ ਵੱਲ ਮੁੜਨਾ ਹੀ ਬਿਹਤਰ ਸਮਝਿਆ। ਪਰ ਤੁਰੰਤ, ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਮੁੜਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਾਰ ਉਸਨੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਆਪਣੀ ਉਂਗਲੀ ਉਸ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਗੰਭੀਰ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਉੱਠ ਕੇ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਸਿੱਧਾ ਅਗਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ਪਾਇਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਾ ਪੁੱਛੋ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣਨੀ ਪਵੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਹੀ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਕਰੀਜ਼ ਕਰੀਕ ਨਾਮਕ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਦੇਖ ਸਕੇ ਕਿ ਕੀ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਜੋ, ਉੱਥੇ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦਾ ਮੁੰਡਾ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਬਲਯੂ. ਨੇ ਅੜੀ ਰੱਖੀ। ਉਸਦੀ ਬੇਨਤੀ ਇੰਨੀ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦਾ ਦਿਲ ਇੰਨਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਾਲੇ ਵੱਲ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਦਸ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਬਲਯੂ.

ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਬੱਚਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ 'ਤੇ ਪਾਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਨਾਲਾ ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮੀਲ ਦੂਰ ਇੱਕ ਵਿਅਸਤ ਹਾਈਵੇਅ ਦੇ ਕੋਲ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਬੱਚਾ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਗਿਆ। ਜੇਕਰ ਸ਼੍ਰੀ ਡਬਲਯੂ. ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਨਾ ਪਹੁੰਚਦੇ, ਤਾਂ ਬੱਚਾ ਡੁੱਬ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਬਲਯੂ. ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਦਾ ਆਦਮੀ ਉਸਦੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਆਇਆ ਸੀ।

* * *

ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਆਫ਼ਤ ਦੀਆਂ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਇੱਕ ਆਮ ਵਿਸ਼ਾ ਹਨ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਛੜੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਔਖੀ ਜਾਂ ਆਫ਼ਤ ਬਾਰੇ ਜੀਉਂਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਦੱਸਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਛਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਵੇਗਾ। ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਇੱਕ ਮਾਮਲਾ ਡੇਕਾਟੂਰ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲ.ਈ. ਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਜੋ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਮੈਰੀ ਦੇ ਘਰ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਫੇਰੀ ਤੋਂ ਵੀਹ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਰੀ ਦੀ ਪੜਦਾਦੀ, ਰੈਵ. ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਈ., ਆਪਣੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲ, ਘਰ ਤੋਂ ਕੁਝ ਟ੍ਰਾਈਸਾਈਕਲ ਲੈਣ ਲਈ ਇੱਕ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਬਾਹਰ ਖੇਡਣ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੜਦਾਦੀ ਰੈਵ. ਨੂੰ ਕਮਰੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਟ੍ਰਾਈਸਾਈਕਲ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਬੱਚਿਆਂ ਵੱਲ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਲੰਮਾ ਚਿੱਟਾ ਨਾਈਟਗਾਊਨ ਅਤੇ ਨਾਈਟਕੈਪ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਹੀ ਕੱਪੜੇ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪਹਿਨੇ ਸਨ। ਬੱਚੇ ਉੱਥੇ ਸਦਮੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਡਰ ਨਾਲ ਬੁਲਾਇਆ। ਫਿਰ ਉਹ ਭੱਜ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਈ.

ਦੀ ਮਾਸੀ ਮੈਰੀ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ ਹੈ," ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਫਰਨੀਚਰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਘਰ ਤੋਂ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਲੱਗੀ। ਇਹ ਅਜੀਬ ਵਿਵਹਾਰ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਬੱਚੇ ਛੋਟੇ ਸਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਮਾਸੀ ਮੈਰੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਗਲੀ ਦੇ ਪਾਰ ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਦੇ ਘਰ ਚਲੀ ਗਈ। ਉੱਥੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਈ ਘੰਟਿਆਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਸ ਆਏ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਘਰ ਸੜ ਕੇ ਸੁਆਹ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮਾਸੀ ਰੇਵ ਦਾ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।

*145
ਇੱਕ ਟਕਰ ਭੂਤ
ਟਕਰ, ਜਾਰਜੀਆ, ਅਟਲਾਂਟਾ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ, ਉਪਨਗਰੀ ਇਲਾਕਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਚੰਗੇ, ਆਮ ਲੋਕ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਟੀਵਨਜ਼ ਹਾਊਸ, ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਇਮਾਰਤ ਜੋ 1854 ਦੀ ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ, ਹੱਥ ਨਾਲ ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਚੈਸਟਨਟ ਪਾਈਨ ਲੱਕੜ ਦੇ ਲੱਕੜਾਂ ਤੋਂ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਪੁਰਾਣੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਰ 1910 ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਇੱਕ ਬੈਪਟਿਸਟ ਮੰਤਰੀ ਦੁਆਰਾ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, 1940 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਾਧਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਸਟੀਵਨਜ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਘਰ ਖਰੀਦਿਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੂਲ ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ 1800 ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵਸ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਚੈਰੋਕੀ ਇਲਾਕਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਪਰੰਪਰਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮੂਲ ਅਮਰੀਕੀ ਆਪਣੇ ਬਿਮਾਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਡੇਕਾਟੂਰ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਰਾਤ ਭਰ ਠਹਿਰਦੇ ਸਨ। ਡੇਕਾਟੂਰ ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਡਾ. ਚੈਪਮੈਨ ਪਾਵੇਲ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਪਾਵੇਲ ਦੀ ਝੌਂਪੜੀ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਸਟੋਨ ਮਾਉਂਟੇਨ ਪਾਰਕ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਡੇਕਾਟੂਰ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਇਮਾਰਤ ਵਜੋਂ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਪਾਰਕ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਟੀਵਨਜ਼ ਦਾ ਘਰ ਹਾਈ ਟਾਵਰ

ਟ੍ਰੇਲ, ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਚੈਰੋਕੀ ਟ੍ਰੇਲ, ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਮੀਲ ਅਤੇ ਸਟੋਨ ਮਾਊਂਟੇਨ ਪਾਰਕ ਤੋਂ ਚਾਰ ਮੀਲ ਦੂਰ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਟੀਵਨਜ਼ ਖੁਦ ਲਗਭਗ 132 ਚੈਰੋਕੀ ਮੂਲ ਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਡੂੰਘੀ ਹਮਦਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਘਰ ਦੇ ਭਾਰਤੀ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੀ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮਈ 1960 ਵਿੱਚ ਘਰ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਟੀਵਨਜ਼ ਜੋੜਾ ਉੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਾਲ ਲਈ ਰਿਹਾ। ਫਿਰ, ਵਪਾਰਕ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਫਲੋਰੀਡਾ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਘਰ ਆਪਣੇ ਸਹੁਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਉਹ ਫਲੋਰੀਡਾ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਏ ਅਤੇ ਘਰ ਦੁਬਾਰਾ ਖਰੀਦ ਲਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸਾਲ ਦੌਰਾਨ ਕੁਝ ਵੀ ਅਜੀਬ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸੁਪਨੇ ਦੇ ਜੋ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਟੀਵਨਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੇ ਠਹਿਰਨ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਛੱਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੋਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਲਾਫਟ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਛੱਤ ਦੇ ਬੀਮ, ਲੱਕੜ ਦੇ ਬੀਮ ਅਤੇ ਚਿਮਨੀਆਂ ਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਸੁਪਨਾ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜਾਣੂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਈ, ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖੇ ਸਨ, ਉਹ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਅਟਾਰੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਸਟੀਵਨਜ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਟਕਰ ਜਾਣਾ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਸੋਚਿਆ-ਸਮਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਟੀਵਨਜ਼ ਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸਹੁਰਿਆਂ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਕੋਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਹੁਰੇ ਨੂੰ ਜਾਦੂਗਰੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖਾਸ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸਟੀਵਨਜ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਕਰੰਟ ਚੱਲ

ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਇਸਦਾ ਅਸਰ ਬੱਚਿਆਂ 'ਤੇ ਵੀ ਪਿਆ। ਉਹ ਨਾ ਤਾਂ ਸੌਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸੌਂਦੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਛੂਹ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਲਦੀ ਹੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਟੀਵਨਜ਼ ਨੇ ਵੀ ਇਹੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਬਰਾਂਡੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ, ਭਾਵੇਂ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਟੀਵਨਜ਼ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਬਰਾਂਡੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਲੰਘਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਕਈ ਵਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਝਲਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖੀ ਚਿੱਤਰ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਬੱਚੇ ਖੁਦ ਵੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੌਲੀ- ਹੌਲੀ, ਸਟੀਵਨਜ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘਰ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਹਿੱਸਾ, ਲੱਕੜ ਦਾ ਹਿੱਸਾ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਲੌਕਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਲਿਵਿੰਗ-ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਟੀਵਨਜ਼ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਹੱਥ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਅਗਸਤ 1968 ਵਿੱਚ, ਮਿਸਟਰ ਸਟੀਵਨਸ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਾਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਉੱਠ ਕੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ। ਉੱਥੇ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਲੇਟੀ ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੰਕ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਵੱਡੇ ਪੁੱਤਰ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗਦੇ ਹੋਏ, ਮਿਸਟਰ ਸਟੀਵਨਸ ਨੇ ਮੂਰਤੀ ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਔਰਤ ਸੀ। ਔਰਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਹੁੱਡ ਵਰਗਾ ਕੁਝ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਹਿੱਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਉਹ ਮੂਰਤੀ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ। ਸਟੀਵਨਸ

ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਇਸ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਕੋਲ ਹੇਠਲੇ ਬੰਕ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਮੂਰਤੀ ਪਈ ਵੀ ਦੇਖੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਹ ਮੂਰਤੀ ਇਕੱਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਟੀਵਨਸ ਨੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਮੂਰਤੀਆਂ ਵੀ ਵੇਖੀਆਂ। ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਇੱਕ ਆਮ ਘਟਨਾ ਬਣ ਗਈ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੋਈ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਸਟੀਵਨਸ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਚੱਲ ਰਹੇ ਮੁਰੰਮਤ ਨੇ ਸਾਬਕਾ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਘਰ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਜੋ ਮੁਰੰਮਤਯੋਗ ਸੀ ਉਸਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜੋ ਮੁਰੰਮਤ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਬਦਲ ਰਹੇ ਸਨ।
ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਲੌਕਿਕ ਮਹਿਮਾਨ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਉਹ ਔਰਤ, ਜੋ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਭਲਾਈ ਲਈ ਇੰਨੀ ਚਿੰਤਤ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਭਾਰਤੀ ਯੁੱਗ ਦੀ ਬਚੀ ਹੋਈ ਸੀ ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਘਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸਾਬਕਾ ਮਾਲਕ ਦੀ ਆਤਮਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਪਰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸੀ। 1966 ਵਿੱਚ, ਮਿਸਟਰ ਸਟੀਵਨਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ। ਉਸ ਸੁਪਨੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੀ ਲੜੀ ਵੇਖੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਬਿੱਲ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ। ਬਿੱਲ ਦੀ ਮੌਤ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਉੱਤਰੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਹਾਜ਼ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਬਿੱਲ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮਰਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਬਿੱਲ ਵੱਡਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਝੜ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਫਟੀ ਹੋਈ ਅਫਸਰ ਦੀ ਖਾਕੀ ਵਰਦੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਸਦਾ ਓਵਰਕੋਟ ਫੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਟੀਵਨਸ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ

ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਸੁਪਨਿਆਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਹ ਧਿਆਨ ਰੱਖਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਇਹਨਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਾ ਕਰਨ। ਇਸ ਲਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੰਕਲ ਬਿੱਲ ਬਾਰੇ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
ਬਿੱਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੀ ਇਸ ਲੜੀ ਦੇ ਆਖਰੀ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ, ਸਾਰੇ ਮੁੰਡੇ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਆਏ, ਬਹੁਤ ਡਰੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਫਿੱਕੇ ਪੈ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਤੁਰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ 1910 ਵਿੱਚ ਬਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਜੋੜ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼ੱਕ ਅਤੇ ਘਬਰਾਹਟ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ, ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਲ ਦੀ ਝਿਜਕ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਤਲਾ, ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਗੰਜਾ ਆਦਮੀ ਦੱਸਿਆ, ਜਿਸਦੇ ਫਟੇ ਅਤੇ ਫਿੱਕੇ ਖਾਕੀ ਕੱਪੜੇ ਸਨ। ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਸਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਅੰਕਲ ਬਿੱਲ ਨੂੰ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੀ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਇੰਨੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਫਰਕ ਸਿਰਫ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਉਹ ਸੁਪਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅੰਕਲ ਬਿੱਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਬਰ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਏ ਸਨ, ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਭੂਤ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਭੂਤ ਯਾਤਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਲਈ।

*146
ਹਾਵਰਡ ਮੈਂਸ਼ਨ ਗੋਸਟ
ਟੈਕਸਾਸ ਦੇ ਹੈਂਡਰਸਨ ਵਿੱਚ ਸਾਊਥ ਮੇਨ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਓਲਡ ਹਾਵਰਡ ਹੋਮ, ਦੱਖਣੀ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹਵੇਲੀ ਹੈ ਜੋ ਪੂਰੇ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। 1851 ਵਿੱਚ, ਜੇਮਜ਼ ਐਲ. ਹਾਵਰਡ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ

$100 ਵਿੱਚ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਹਵੇਲੀ ਬਣਾਈ। ਇਹ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਇੱਟਾਂ ਵਾਲਾ ਘਰ ਹੈ। ਅੱਜ, ਇਹ ਹੈਰੀਟੇਜ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਵਜੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ, ਜੋ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਟੈਕਸਾਸ ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਤੋਂ ਸਗੋਂ ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਅਤੇ ਛੇ ਕਮਰੇ ਹਨ। ਇਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚਾਰ ਕਾਲਮ ਹਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਘਰ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਹਨ, ਅਜਿਹੇ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਅੱਜ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪੌੜੀਆਂ ਦੀਆਂ ਰੇਲਿੰਗਾਂ ਵਧੀਆ ਗੁਣਵੱਤਾ ਵਾਲੇ ਅਖਰੋਟ ਦੀ ਲੱਕੜ ਤੋਂ ਬਣੀਆਂ ਹਨ।
ਜਦੋਂ ਹਾਵਰਡ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਇਹ ਘਰ ਬਣਾਇਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਾਣ ਨਾਲ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਢਾਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੰਨਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।" ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਤੂਫ਼ਾਨ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਛੂਹ ਨਹੀਂ ਸਕੇ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਇੱਕ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੰਭੀਰ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਤੂਫ਼ਾਨ ਦੌਰਾਨ, ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਇੱਕ ਲਕੀਰ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਦੇ ਖੰਭੇ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਗਈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਾਮੂਲੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ। ਹਾਵਰਡ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਭੱਜਿਆ, ਅਸਮਾਨ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮੁੱਠੀ ਹਿਲਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਦੇਖੋ? ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਢਾਹ ਸਕਦੇ।" ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮਹਿਲ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਹ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੰਤਕਥਾਵਾਂ ਵਧਣਗੀਆਂ, ਕੁਝ ਸੱਚੀਆਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਅਜਿਹੀ ਇੱਕ ਦੰਤਕਥਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਕਤਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕ, ਰਸਕ ਕਾਉਂਟੀ ਹੈਰੀਟੇਜ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ, ਨੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਹਾਦਸਾ ਸੀ, ਕਤਲ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਘਟਨਾ ਹਾਵਰਡ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ, ਪੈਟ ਹਾਵਰਡ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਹਾਵਰਡ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਵੰਸ਼ਜਾਂ ਨੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਪੈਟ ਹਾਵਰਡ ਦੀ ਮੌਤ

ਇੱਕ ਹਾਦਸਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਗੋਲੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਤਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜਿੱਥੇ ਧੂੰਆਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਅੱਗ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੀ ਪਰਿਵਾਰ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਉਹ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰ ਰਹੇ ਸਨ? ਮੈਂ ਕਦੇ ਹੈਂਡਰਸਨ ਮੈਨਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਗਿਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਉੱਥੇ ਗਏ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਮੇਰਾ ਬਿਆਨ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਣੀਆਂ-ਸੁਣਾਈਆਂ ਗੱਲਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ।
1905 ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮ.ਏ. ਹਾਵਰਡ ਅਤੇ ਡੋਰ ਹਾਵਰਡ, ਜੋ ਹੁਣ ਕੁਆਰੇ ਹਨ, ਨੇ ਘਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮ.ਏ. ਡਿਕਨਸਨ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਵਰਡ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਿਮਾਰ ਸੀ। ਇਹ ਸੌਦਾ ਉਸਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜੋ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਘਰ ਪਰਿਵਾਰਕ ਜਾਇਦਾਦ ਬਣਿਆ ਰਹੇ। ਅੱਜ ਇਹ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੰਨਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਘਰ $1,500 ਵਿੱਚ ਵੇਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਯਕੀਨਨ, 1905 ਵਿੱਚ, ਇਹ ਅੱਜ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰਕਮ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, 1905 ਵਿੱਚ ਵੀ, $1,500 ਅਜਿਹੇ ਘਰ ਲਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਕੀਮਤ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਅਜੀਬ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਈ। ਹਾਵਰਡ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਬਾਹਰੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਘਰ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਨੇ ਪੂਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਵੇਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇੰਨੀ ਘੱਟ ਕੀਮਤ 'ਤੇ। ਘਰ ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸਥਾਨ ਵਜੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੀ। ਸੈਮ ਹਿਊਸਟਨ ਖੁਦ ਕਈ ਵਾਰ ਉੱਥੇ ਸੌਂਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹਾਵਰਡ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ ਸੀ। 1950 ਵਿੱਚ, ਇਹ ਘਰ ਡਿਕਿਨਸਨ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਹੋਬਾਰਟ ਬ੍ਰਾਈਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਇਸਨੂੰ 1961 ਵਿੱਚ ਇਤਿਹਾਸਕ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ। ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਫੰਡ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਮੇਟੀ ਵਿੱਚ ਸਰਗਰਮੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕਾਰਲ ਜੇਗਰਸ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਯਤਨਾਂ ਸਦਕਾ, ਘਰ ਹੁਣ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਲਈ

ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨੇੜਲੇ ਟਾਈਲਰ, ਟੈਕਸਾਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ। ਮੇਰੀ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਔਰਤ, ਜੇਨ ਲੈਸੀਟਰ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹੈਂਡਰਸਨ ਹਾਊਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ।
ਘਰ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਬਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਬਚਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸਨੂੰ ਢਾਹ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੰਭਾਵਿਤ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਜਾਂ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਈਆਂ ਅਤੇ ਘਰ ਨੂੰ ਢਾਹੁਣ ਦੇ ਔਜ਼ਾਰਾਂ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਮਾਹੌਲ 'ਤੇ ਆਈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਕੁਝ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਾਇਆ ਜੈਗਰਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜੋ ਘਰ ਦੇ ਆਨਰੇਰੀ ਗਾਈਡ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਵੀਕਐਂਡ 'ਤੇ, ਜਦੋਂ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੈਲਾਨੀ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦੀ ਮੇਜ਼ਬਾਨੀ ਕੀਤੀ। 1968 ਦੀ ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਐਤਵਾਰ ਦੁਪਹਿਰ, ਉਸਨੇ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਦਿਖਾਉਣਾ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਇਕੱਲੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਪਾਇਆ, ਉੱਪਰਲੀਆਂ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸੇ ਪਲ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਠੋਸ, ਜਾਂ ਲਗਭਗ ਠੋਸ, ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਯੁੱਗ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਵਰਡ ਦਾ ਭੂਤ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮਾਇਆ ਜੈਗਰਸ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਆਹਮੋ-ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਏ, ਪ੍ਰਤੱਖ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਕੀ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਵਰਡ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਘਰ ਦੇ ਬਚਾਅ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਇਕਲੌਤੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੈ? ਕੀ ਇਹ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਘਰ ਵੇਚਣ ਦੇ ਪਛਤਾਵੇ

ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਉੱਥੇ ਰਹੀ ਸੀ? ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਹੈਂਡਰਸਨ, ਟੈਕਸਾਸ ਵਿੱਚ ਹੋ, ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਵਰਡ ਦੇ ਘਰ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਓ। ਵੇਚਿਆ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਨਾ, ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਹੈ।

*147
ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਗਏ ਲੋਕ: ਛੱਡਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ
ਲੋਕ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭੂਤ ਸਾਰੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸੱਚਾਈ ਇਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ; ਭੂਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਭੂਤਾਂ ਵਰਗੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਖਦਾਈ ਅਤੇ ਦਰਦਨਾਕ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤਿੰਨ ਘਟਨਾਵਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਆਮ ਰੂਪ ਭੌਤਿਕ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਹੈ, ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੇ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸੰਘਣੇ ਭੌਤਿਕ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵਾਪਰਦੀ ਹੈ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਦੁਖਦਾਈ ਮੌਤਾਂ ਸਮੱਸਿਆ ਵਾਲੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਪਰਿਵਰਤਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਆਤਮਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸੁਤੰਤਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ, ਪਸੰਦਾਂ ਅਤੇ ਨਾਪਸੰਦਾਂ, ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਮਰਥਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ। ਦੁਖਦਾਈ ਮੌਤਾਂ ਮਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਖੌਤੀ ਭੂਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ: ਯਾਨੀ, ਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਜੋ ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਫਸੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਹੁਣ ਇਸਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅੰਦਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸੱਚੇ ਭੂਤ ਹਨ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਖੌਤੀ ਭੂਤ ਦੇਖਣਾ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਸਗੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਅਸਲ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿੱਚ ਛੱਡੇ ਗਏ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਪਿਛਲੀ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੁਸ਼ਕਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਕਸਰ ਇੱਕ ਬੇਜਾਨ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਭੂਤ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਦੋਵੇਂ ਬਹੁਤ ਅਸਲੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਦੋਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਛੋਟੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਲਈ ਕਈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਰਨਾ। ਅਸਲੀ ਭੂਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਘੁੰਮਦੇ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਬੀਤਣ ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੇ। ਪ੍ਰਭਾਵ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਕੌਣ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਵੇਰਵੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਘਟਨਾ ਦੀਆਂ ਫੋਟੋਆਂ ਜਾਂ ਫਿਲਮਾਂ ਵਾਂਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਸਲ ਭੂਤ ਖੁਦ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵਾਤਾਵਰਣ ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਕਿਸੇ ਭੂਤ ਦੇ ਵਰਣਨ ਵਿੱਚ ਮਾਮੂਲੀ ਭਿੰਨਤਾਵਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਭੂਤ-ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ; ਪਰ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕਿਸੇ ਪਿਛਲੀ ਘਟਨਾ ਜਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦਾ ਵਰਣਨ ਇੱਕ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਸਰੋਤ ਤੱਕ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਇਦ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਨਿਰਜੀਵ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਹੀ ਨਜਿੱਠ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰੀਖਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇਸਦੀ ਅਸਲ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੱਚੇ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਉਪ-ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ "ਲੰਬੇ ਭੂਤ" ਦਾ ਲੇਬਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਉਪ-ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਨਾ ਤਾਂ ਦੁਖਦਾਈ, ਦਰਦਨਾਕ ਮੌਤਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਹਿੰਸਾ ਜਾਂ ਅਤਿਅੰਤ ਦੁੱਖ - ਸੱਚੇ ਭੂਤਾਂ ਦੇ

ਲੱਛਣ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਮੌਤਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ ਜੋ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਮਿਲੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਮੁੱਖ: ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਨਾਲ ਡੂੰਘੇ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮੇਂ ਲਈ ਉੱਥੇ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ-ਇੱਛਾ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਰੁਟੀਨ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਭੂਤ ਉਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਜੋ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਸਕਦੀਆਂ; ਉਹ ਅਗਲੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ ਬਾਰੇ ਘੱਟ ਜਾਂ ਘੱਟ ਜਾਣੂ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ। ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਧਰਤੀ ਦਾ ਘਰ ਵਧੇਰੇ ਉੱਤਮ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਹੁਣ ਕੋਈ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕੋਈ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹੁਨਰ ਨਾਲ ਢਾਲ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਭੌਤਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਤੋਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਜਗਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਕੁਝ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਵਰਗੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੂਪ ਕੁਝ ਵੱਖਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪੁਰਾਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਘਰ ਦੇ ਅਸਲ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਣਜਾਣ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਲੈਂਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸਲ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹਨ ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜੀਵਾਂ

ਨਾਲ ਟਕਰਾਅ ਵਿੱਚ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਆਪਣੇ ਹੱਕਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਜਿਹੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣੀਆਂ ਜਾਂ ਧਮਕੀਆਂ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਲੱਗ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਗਏ ਲੋਕ, ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਹਰ ਕਿਸੇ ਵਾਂਗ ਇਨਸਾਨ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰਾਂ ਨਾਲ ਡੂੰਘਾ ਅਤੇ ਅਟੁੱਟ ਲਗਾਵ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਹਰ ਕੋਈ ਇਹਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

* * *

ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਮਾਰਗਰੇਟ ਸੀ. ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਹੀ ਲਓ। ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਅਤੇ ਭਰਜਾਈ ਨਾਲ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਮਨਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮਾਂ ਦਾ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਉਦਾਸ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦੀ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਹੇਠਲੇ ਪੱਧਰ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕੋਰੀਡੋਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਲੰਬੇ ਸਫ਼ਰ ਤੋਂ ਥੱਕ ਕੇ, ਉਹ ਗਿਆਰਾਂ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸੌਂ ਗਈ, ਪਰ ਉਹ ਸੌਂ ਨਹੀਂ ਸਕੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਿਆਨੋ ਵਜਾਉਣ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੇ ਪਿਆਨੋ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਵਜ ਰਿਹਾ ਸੰਗੀਤ ਉਸਨੂੰ ਚਰਚ ਦੇ ਸੰਗੀਤ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਰੇਡੀਓ ਚਾਲੂ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਪਾਇਆ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਪਿਆਨੋ ਦੀ ਝਣਝਣ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੌਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਈ। ਨਾਸ਼ਤੇ 'ਤੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੇ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਜੀਬ ਨਜ਼ਰਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ, ਫਿਰ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਲੈ ਗਈ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਪਿਆਨੋ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਮਰੀ ਹੋਈ ਮਾਂ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ, ਪਰ

ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਵਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਵਜਾਉਣਾ ਹੈ। ਉਤਸੁਕਤਾ ਵਧਦੀ ਹੋਈ, ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ ਜੰਗਾਲ ਲੱਗੇ ਢੱਕਣ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲੱਗੀਆਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਪਰ ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕੀਬੋਰਡ ਖੋਲ੍ਹਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਈਆਂ।
ਜ਼ਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਪਿਆਨੋ ਦੀਆਂ ਚਾਬੀਆਂ ਮੋਟੀ ਧੂੜ ਨਾਲ ਢੱਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਉਸ ਧੂੜ ਵਿੱਚ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਮਨੁੱਖੀ ਉਂਗਲਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਉੱਕਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਪਤਲੀਆਂ, ਹੱਡੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਦੀਆਂ। ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਔਰਤ ਬਹੁਤ ਪਤਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਚਰਚ ਸੰਗੀਤ ਉਸਦਾ ਮਨਪਸੰਦ ਸੀ। ਕੀ ਘਰ ਦੀ ਔਰਤ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ, ਆਪਣਾ ਪਿਆਰਾ ਪਿਆਨੋ ਵਜਾ ਰਹੀ ਹੈ?

* * *

ਇਹ ਘਰ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਹਡਸਨ ਵਿੱਚ ਸਾਊਥ ਸਿਕਸਥ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਸਥਿਤ, ਹਡਸਨ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਸਥਿਤ ਇਸ ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੁੰਦਰ ਪੁਰਾਣੇ ਟਾਊਨਹਾਊਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਇਹ 1829 ਅਤੇ 1849 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਕਈ ਮਾਲਕਾਂ ਕੋਲ ਹੈ। 1904 ਵਿੱਚ, ਇਹ ਘਰ ਪਾਰਕਰ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਜਿਸਦੀ ਇੱਕ ਧੀ, ਮੇਬਲ ਸੀ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਸੀ। ਸੱਠ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਬਿਮਾਰੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੇੜਲੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਠੰਡੇ ਅਤੇ ਉਦਾਸ ਮਾਹੌਲ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਘਰ ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੇ. ਡਾਈਟਜ਼ ਨੂੰ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸਦੀ ਮਾਲਕ ਸਨ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਾਈਟਜ਼ ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੇਬਲ ਪਾਰਕਰ ਦੇ ਪਿਤਾ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਾਈਟਜ਼ ਨੂੰ ਜਾਦੂਗਰੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖਾਸ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਰਾਤ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਸੌਤੇਲੇ

ਦਾਦਾ ਜੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਉਹ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦੀ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਤ ਲਈ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਈ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਸੌਂ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਕੰਧ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰਕੇ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪਈ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਚਮਕ ਦੇਖੀ। ਉਸਨੇ ਪਲਟ ਕੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਤਾਂ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਛੋਟੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਚਮਕਦੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਰੌਸ਼ਨੀ, ਇੱਕ ਫਿੱਕੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਰੰਗ ਦੀ ਗੋਲਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਟੈਲੀਫੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸੌਤੇਲੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।
ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਡਾਇਟਜ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਸਾਊਥ ਸਿਕਸਥ ਸਟਰੀਟ ਟੈਨਮੈਂਟਸ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਘਰ ਕਾਫ਼ੀ ਸ਼ਾਂਤ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਜਰਮਨ ਜੰਗੀ ਦੁਲਹਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤ ਨੇ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਾਇਟਜ਼ ਦੀ ਮਾਂ ਦਾ ਕਮਰਾ ਬਣ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਸੌਂ ਗਈ। ਡਾਇਟਜ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣ ਲੱਗੀਆਂ। ਪੌੜੀਆਂ ਅਤੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਰੁਕਦੇ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਾਇਟਜ਼, ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ।
ਇੱਕ ਸਾਲ, ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਾਈਟਜ਼ ਹੇਠਾਂ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਸਿਲਾਈ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਅਜੀਬ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਟਾਇਲਟ ਫਲੱਸ਼ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੁਝ ਰਾਤਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਉੱਪਰ ਗਈ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ

ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਯਕੀਨ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਸਨੇ ਉਸ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਿਆ, "ਮੇਬਲ?" ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਰਾਤ, ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੋਂ ਕੰਬਲ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜਾਗ ਪਈ। ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਅਸਵੀਕਾਰਨਯੋਗ ਸੀ।
ਉਹ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਡਰ ਨਾਲ ਜਾਗ ਪਈ, ਪਰ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਜਾਗੀ, ਅਚਾਨਕ ਖਿੱਚ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਰਾਹਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਸੌਂ ਗਈ, ਪਰ ਕੁਝ ਰਾਤਾਂ ਬਾਅਦ ਮਹਿਮਾਨ ਪਲਟ ਗਿਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਾਈਟਜ਼ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਸੌਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਕੰਨ ਨੂੰ ਕੰਬਲ ਨਾਲ ਢੱਕ ਕੇ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਦੇ ਕੰਨ ਤੋਂ ਕੰਬਲ ਖਿੱਚ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਅੱਧੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਖਿੱਚ ਲਿਆ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਹਰਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਾਈਟਜ਼ ਦੀ ਮਾਂ ਦਾ ਉੱਪਰਲਾ ਬੈੱਡਰੂਮ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤ ਸੌਣ ਲਈ ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਕਈ ਵਾਰ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਜਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ, ਸ਼ੋਰ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਸਾਲ ਦੇ ਫਰਵਰੀ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਡਾਇਟਜ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਿਆ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਾਇਟਜ਼ ਇੱਕ ਸਵੇਰੇ 5 ਵਜੇ ਉੱਠੀ। ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਵੀ ਜਾਗ ਰਹੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਾਇਟਜ਼ ਨੇ ਉਸਦੀ ਹਿਲਜੁਲ ਸੁਣੀ। ਇੱਕ ਪਲ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਵਾਪਸ ਸੌਂ ਗਈ। ਉਸੇ ਪਲ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਾਇਟਜ਼ ਨੇ ਭਾਰੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਜੋ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਕੇ, ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉੱਪਰ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਗਲਿਆਰੇ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਰੁਕਦੇ ਹੋਏ, ਪਰ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਦਮਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਸਨ ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ।

ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਖਿੱਚ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਹੋਵੇ। ਇੰਝ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਕੀ ਉਸਦੀ ਸਹੇਲੀ ਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਉਸ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਦਿਲਾਸਾ ਮਿਲਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਇੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ? ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਾਈਟਜ਼ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਸਿਰਫ਼ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਗਈਆਂ ਯਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੀ ਹੈ।

* * *

ਸਥਾਨਕ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ, ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਮਾਮਲਾ ਆਇਆ। ਲੁਈਸਿਆਨਾ ਦੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਲਾਫਾਏਟ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਬੰਗਲਾ ਹੈ ਜੋ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਜੋੜੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ। ਉਹ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਪਤਨੀ ਦੀ ਸਰੀਰਕ ਹਾਲਤ ਵਿਗੜ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਵ੍ਹੀਲਚੇਅਰ 'ਤੇ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਦਿਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਪਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਵ੍ਹੀਲਚੇਅਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਕਾਰਨ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਆਪਣੀ ਬਿਮਾਰੀ ਕਾਰਨ, ਪਤੀ ਦੀ ਵੀ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਦਰਅਸਲ, ਉਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦਿਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਸਿੱਧਾ ਵਾਰਸ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਘਰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਖਾਲੀ ਰਿਹਾ। ਲਗਭਗ ਨੌਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਇਸਨੂੰ ਨੇੜਲੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਵਿਦਿਆਰਥਣਾਂ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਘਰ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਹੀ ਰਹੀਆਂ। ਇਸ ਵਾਰ, ਇਸਨੂੰ ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਮਾਈਕ੍ਰੋਬਾਇਓਲੋਜਿਸਟ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਇੱਕ ਮੈਡੀਕਲ ਟੈਕਨੀਸ਼ੀਅਨ। ਦੋਵੇਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਮਝਦਾਰ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਲੌਕਿਕ ਵਿੱਚ ਕੋਈ

ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਬੰਗਲੇ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਜੋੜੇ ਦੇ ਫਰਨੀਚਰ ਵਾਂਗ ਹੀ ਵਰਤਿਆ।
ਜ਼ਰਾ ਸੋਚੋ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਦੁੱਖ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਦੇਰ ਰਾਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਸਪਸ਼ਟ ਗੱਲਬਾਤ ਅਤੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ, ਇਸ ਡਰ ਤੋਂ ਕਿ ਉਹ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਸਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਵੇਰੇ 1 ਵਜੇ ਤੋਂ ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਾਪਰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨਵੇਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸਨ! "ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਹਨ - ਮੈਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹੁਣ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਹਨ," ਅਦਿੱਖ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਸਾਫ਼ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ। ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਚੁਬਾਰੇ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਭੂਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ; ਪਰ ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭੂਤ ਜੋੜੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਸਮੇਂ ਅਦਿੱਖ ਤਾਕਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ ਸੋਚ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਗੱਲ ਕਰਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਭੂਤ ਜੋ ਇਹ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਘੁਸਪੈਠ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਸੀ।

* * *

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਰੋਲਿਨ ਕੇ. ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਚਾਰ ਬੱਚਿਆਂ (ਉਮਰ ਅੱਠ ਤੋਂ ਤੇਰਾਂ) ਨਾਲ ਸ਼ਿਕਾਗੋ, ਇਲੀਨੋਇਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੰਵੇਦਨਾ (ESP) ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। ਪਰਿਵਾਰ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਛੇ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਛੇ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਅਪ੍ਰੈਲ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਸੌਣ ਲਈ ਗਏ ਜਦੋਂ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਸੌਂ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਬੇਚੈਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੌਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ।
ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਉਸਨੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਲਗਭਗ ਤੀਹ ਸਾਲ ਦੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਗੋਰੀ ਚਮੜੀ ਅਤੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ, ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣੀ ਹੋਈ ਸ਼ਕਲ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਆਕਰਸ਼ਕ ਸ਼ਕਲ। ਉਸਦੇ ਕੱਪੜੇ ਚੰਗੇ ਸੁਆਦ ਅਤੇ ਦੌਲਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ 1870 ਜਾਂ 1880 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਮੁਟਿਆਰ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਨੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਭੂਤ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਖਾਸ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦਸ ਜਾਂ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟ ਤੱਕ ਚੱਲੀ, ਫਿਰ ਉਹ ਮੂਰਤੀ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ।
ਇਸ ਅਨੁਭਵ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਨੂੰ ਡਰਾਇਆ ਅਤੇ ਚਿੰਤਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਗਲੇ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਅਦਿੱਖ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਰਹੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਰਹੱਸਮਈ ਮਹਿਮਾਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ

ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਔਰਤ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੋਵੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਭੂਤ ਕੌਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਰ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪੁਰਾਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਇਲਾਕਾ ਦਲਦਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਸੀ। ਕੀ ਭੂਤ ਦਾ ਜ਼ਮੀਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਕੀਮਤੀ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ?
ਪਹਿਲੇ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀ ਕੇ. ਘਰ ਦੇ ਪੂਰਬ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਸਥਿਤ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਦੋ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕੇ ਕਿ ਉਹ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤ ਘੁੰਮਦਾ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਉਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਆਰਾਮ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦੇਖਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ। ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਜੋ ਪੂਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਗੂੰਜਦੀ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਡਰਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਜੰਮ ਗਈ। ਫਿਰ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਭੱਜਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਰੌਲਾ ਸੀ।
ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਦੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਲਟਕਦੀ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਵੀਣਾ 'ਤੇ ਇੱਕ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਤਾਰ ਮਿਲੀ। ਤਾਰ ਦਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਟੁੱਟਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਇਹ ਟੁੱਟਦੀ ਵੀਣਾ ਵੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਵੀ ਇਹ ਇੰਨੀ ਉੱਚੀ ਗੂੰਜ ਕਿਵੇਂ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ? ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਪਰਖਣ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸੇ ਵੀਣਾ ਤੋਂ ਕਈ ਹੋਰ ਤਾਰਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜ ਕੇ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਆਵਾਜ਼ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਸਫਲਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਕੁਝ ਹਫ਼ਤੇ ਬੀਤ ਗਏ, ਅਤੇ ਭੂਤ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਣੀ ਰਹੀ। ਹੁਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਭੂਤ ਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਕੰਧ 'ਤੇ ਟੰਗਿਆ ਇੱਕ ਹਰੀਕੇਨ ਲੈਂਪ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਚਕਨਾਚੂਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ

ਨਹੀਂ ਡਿੱਗ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਭੂਤ ਲਗਭਗ ਭੁੱਲ ਗਿਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਧੀ, ਜੋ ਉਦੋਂ ਛੇ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ, ਨੇ ਇੱਕ ਸਵੇਰੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਜੋ ਪਿਛਲੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਆਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਹਿਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਔਰਤ ਉਸਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਆਈ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਭ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮਹਿਮਾਨ ਦਾ ਹਰ ਵੇਰਵਾ ਦਿੱਤਾ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸਦੇ "ਅਜੀਬ" ਕੱਪੜੇ ਵੀ। ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਘਬਰਾ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਧੀ ਨੇ ਵੀ ਉਹੀ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦੇਖੀ ਹੈ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਨੂੰ ਹੁਣ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ। ਇਸ ਵਾਰ, ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਨਾਲੋਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ 1880 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦਾ ਵੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਐਪਰਨ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਪੂੰਝ ਰਹੀ ਸੀ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਰੁਕੀ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ। ਅਗਲੇ ਸਾਲ, ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਉਸਦੇ ਕੁਝ ਅਸਥਾਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਹੀ। ਇਹਨਾਂ ਤੋਂ, ਉਸਨੇ ਭੂਤ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਗਲੀ ਸਰਦੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ, ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਭੂਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਹਿਖਾਨੇ ਵਿੱਚੋਂ ਘੁੰਮਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਨੂੰ ਦੋ ਘੰਟਿਆਂ ਲਈ ਤਰਸਯੋਗ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੋਂਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਭੂਤ ਧਿਆਨ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ।

ਅਗਲੀ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਿਨ, ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਕੰਮ 'ਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਇਕੱਲੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਬਾਥਰੂਮ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸਿਰਫ਼ ਅੰਦਰੋਂ ਹੀ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਚਾਰੇ ਬੱਚੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਭੂਤ ਦੁਬਾਰਾ ਕੰਮ 'ਤੇ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਬਾਥਰੂਮ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਤੱਕ ਬੰਦ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਹੋਰ ਵੀ ਜਲਦੀ ਪਿਸ਼ਾਬ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ, ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਕੋਲ ਗਈ ਅਤੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੁਰੰਤ ਸੀ। ਬਾਥਰੂਮ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤਾਲਾ ਘੁੰਮਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਫ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਨੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਬਾਥਰੂਮ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ। ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤਾਂ ਤਾਲਾ ਕਿਸਨੇ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਸੀ - ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ? ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਰਿਹਾ। ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਨੂੰ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਭੂਤ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਧੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਸੋਈ ਦੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਾਊਂਟਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪਹਿਰਾਵੇ ਦਾ ਪੈਟਰਨ ਕੱਟ ਰਹੀ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਫਰਿੱਜ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਲੱਭਣ ਲਈ ਪਿੱਛੇ ਹਟੀ, ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਧੀ ਨੇ ਸਿਲਾਈ ਪਿੰਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਡੱਬਾ ਕਾਊਂਟਰ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਉੱਪਰ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਡਿੱਗਿਆ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵੀ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਸਾਰੇ ਪਿੰਨਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਲੱਗਿਆ।
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਵਾਲੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਕੋਈ ਠੰਡੀ ਹਵਾ ਅੰਦਰ ਨਾ ਆਵੇ।

ਇੱਕ ਪਲ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੁਬਾਰਾ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚੇਨ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕੁੰਡੀ 'ਤੇ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ - ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਭੂਤ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੁਕਿਆ। ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਚੇਨ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਇਸਨੂੰ ਖਿੱਚ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਇਸ ਅਜੀਬ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਗੁਆਂਢੀ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਮ ਵਾਂਗ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ। ਭੂਤ ਅਜਨਬੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤਮਾਸ਼ਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਕੁਝ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਗਰਮੀਆਂ ਦੀ ਸ਼ਾਮ, ਸ਼੍ਰੀ ਕੇ. ਕੁਝ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਦਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਘਰ ਇਕੱਲੀ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਐਸ਼ਟ੍ਰੇ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਖਾਲੀ ਗਲਾਸ ਲੈ ਜਾਣ ਵਰਗੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਡਰ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਇਸ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਲਈ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਹੋਰ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਕੇ. ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਹਿਮਾਨ ਆਇਆ। ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਨ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਲਾਈਟ ਜਗ ਰਹੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਿਛਲੇ ਦਿਨ ਬੱਲਬ ਵੱਜ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਤੋਂ ਬੱਲਬ ਨਾ ਬਦਲਣ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾਰਾਜ਼ ਸੀ। ਪਰ ਮਹਿਮਾਨ ਨੇ ਜ਼ਿੱਦ ਕੀਤੀ, ਇਸ ਲਈ ਕੇ. ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਲਾਈਟ ਬੁਝ ਗਈ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਹਿਮਾਨ ਆਇਆ। ਉਹ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇੰਨੀ ਦੇਰ ਰਾਤ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਲਾਈਟ ਜਗਦੀ ਦੇਖੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੇਸਮੈਂਟ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਵੱਲ ਬਾਹਰ ਦੇਖਦਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਸਾਰੇ ਫਲੈਸ਼ਲਾਈਟਾਂ ਲੈ ਕੇ ਹੇਠਾਂ ਚਲੇ ਗਏ, ਪਰ ਲਾਈਟ ਬੁਝ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਹ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕੇਅ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਛੱਡ ਗਈ? ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਦੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰਕਾਰ ਦੇ ਫੋਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ। ਗੜਬੜ ਬਾਰੇ ਸੁਣ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਕੇਅ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਘਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਅਤੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਆਇਰੀਨ ਹਿਊਜ਼ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੇਅ ਪਰਿਵਾਰ ਬੱਚਿਆਂ ਕਾਰਨ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਖਿੱਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇਅ ਨੇ ਪੱਤਰਕਾਰ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਹਰ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਪੱਤਰਕਾਰ ਨੇ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸੱਤ ਮੀਲ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਦੂਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ। ਉਸ ਦੂਜੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਮਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੇ ਭੂਤ ਵਰਗੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇਖੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਇਰੀਨ ਹਿਊਜ਼ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਯੰਤਰਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਇੱਕ ਜਾਂਚ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਲੀਜ਼ੀ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਭੂਤ ਆਤਮਾ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ।
ਇਸ ਨਾਲ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਨੂੰ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣ 'ਤੇ ਮਜਬੂਰ ਹੋਣਾ ਪਿਆ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਉਹੀ ਭੂਤ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਸੱਤ ਮੀਲ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਵੀ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਵਾਲੇ ਮਹਿਮਾਨ ਨੂੰ ਲਿਜ਼ੀ ਕਹਿਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ, ਜੇ ਲੀਜ਼ੀ ਦੇ ਦੋ ਘਰ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਕੇ. ਦਾ ਘਰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਜੇ ਕੇ. ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਦਾ ਨਾਮ ਲੀਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੱਤ ਮੀਲ ਦੂਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਣਜਾਣ ਭੂਤ ਨਾਲ ਉਲਝਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਵੈਸੇ ਵੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੇ. ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਹੋਵੇ।

* * *

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੇ.ਪੀ. ਮੱਧ ਇਲੀਨੋਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਤਿੰਨ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੇਸਮੈਂਟ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਘਰ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਪਿਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ

ਰਹਿਣ ਆਈ, ਉਸਨੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਤੋਂ ਅਫਵਾਹਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਕਿ ਘਰ ਭੂਤ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੀ. ਸ਼ੱਕੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਇੰਨੀ ਸਿਆਣੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਫਵਾਹਾਂ 'ਤੇ ਅੰਨ੍ਹੇਵਾਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾ ਕਰੇ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਦਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਆਇਨਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਅੱਸੀ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਰੰਮਤ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਸਤੇ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਗਿਆ, ਉਹ ਸੋਚਣ ਲੱਗ ਪਏ ਕਿ ਘਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਸਸਤਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਘੱਟ ਕੀਮਤ ਦੇ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਵੀ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਘਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਿਲ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਪੇਂਟ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਲਈ, ਉਹ ਇੰਨੇ ਰੁੱਝੇ ਰਹੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੀ. ਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬੰਦ ਹੋਣ, ਅਲਮਾਰੀਆਂ ਖੁੱਲ੍ਹਣ, ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਲਗਾਤਾਰ "ਮੰਮੀ, ਮੰਮੀ", ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੇਚੈਨ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਪੁਕਾਰਦੀ ਹੋਈ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਨ ਲੱਗ ਪਈਆਂ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ, ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੀ. ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।
ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਇੱਕ ਮਾਮੂਲੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਬਹਿਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਚੁੱਲ੍ਹੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਤਵਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਉੱਠਿਆ, ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਮੰਡਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਚੁੱਲ੍ਹੇ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਜੋਰ-ਜੋਰ ਨਾਲ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ; ਸ਼੍ਰੀ ਪੀ. ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੀ. ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ। ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿੱਜਤਾ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਅਗਲੇ ਹਫ਼ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਧੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੀ. ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਟੀਵੀ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਪੀ. ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ

ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਉੱਪਰ ਟੀਵੀ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਚਾਨਕ, ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਪਿਆ ਦੁੱਧ ਦਾ ਇੱਕ ਗਲਾਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਕੁੜੀ ਚੀਕਦੀ ਹੋਈ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਭੱਜ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਲੱਗਿਆ।
ਇਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੀ. ਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਘਰ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਭੂਤ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦੀ ਸੀ, ਓਨਾ ਹੀ ਉਹ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਹਰ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਅਣਜਾਣ ਭੂਤ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦੇਣ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਚਲੇ ਜਾਣ ਲਈ ਕਹਿਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਦੇ ਇਸਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ।
ਪਰ ਇਹੀ ਹਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਹੈ ਜੋ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਲਈ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਹ ਪੈਸੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰਹਿਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਨਗੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਜਾਣੂ ਹੋਣ।

* * *

ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਜੀਬ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਭੂਤ ਸਵਾਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਇਲੀਨੋਇਸ ਦੇ ਗਲੇਨ ਐਲਿਨ ਵਿੱਚ ਮੈਰੀਕਨੋਲ ਕਾਲਜ, ਇੱਕ ਰੋਮਨ ਕੈਥੋਲਿਕ ਸੈਮੀਨਰੀ, ਨੇ ਜੂਨ 1972 ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕੋਰਸਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਘਟਣ ਕਾਰਨ ਆਪਣੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਪਤਝੜ ਸਮੈਸਟਰ ਦੌਰਾਨ, ਗੈਰੀ ਐਮ. ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਕਾਲਜ ਦੇ ਡਾਰਕਰੂਮ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਨਿਯਮਤ ਫਰਜ਼ਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਨਿਯਮਤ ਗਤੀਵਿਧੀ ਰਹੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਫੈਕਲਟੀ ਅਤੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਦੋਵੇਂ ਹਿੱਸਾ ਲੈਂਦੇ ਸਨ।
ਉਸ ਖਾਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਸ਼੍ਰੀ ਐਮ. ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਹਨੇਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਕਲਪਨਾ ਵਜੋਂ ਖਾਰਜ ਕਰ

ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀ ਐਮ. ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਪਾਦਰੀ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਰਸਾਇਣਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਲੌਕਿਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਹਿਸਾਸ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਫਿਲਮ ਲੋਡ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਉਸਨੂੰ ਅਜੀਬ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਰਸਾਇਣਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਹੁਣੇ ਛੂਹਿਆ ਸੀ ਉਹ ਇੱਕ ਪਾਦਰੀ ਦੇ ਸਨ ਜੋ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਟੈਂਕ ਵਿੱਚ ਫਿਲਮ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਠੰਡੇ ਹੱਥ ਨੇ ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਵਾਰ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਰਸਾਇਣ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਠੰਡੇ ਸਨ। ਲਾਈਟ ਚਾਲੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਡਿਵੈਲਪਰ ਦਾ ਤਾਪਮਾਨ ਮਾਪਿਆ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਇਹ 64°F ਤੱਕ ਡਿੱਗ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਕਮਰੇ ਦਾ ਤਾਪਮਾਨ 68°F ਸੀ, ਤਾਪਮਾਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਿਰਾਵਟ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ।
ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਸੈਮੀਨਰੀਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਉਦੋਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇੱਕ ਸਹਿਪਾਠੀ ਨੇ ਉਸੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਗੱਲ੍ਹ 'ਤੇ ਨਿੱਘੀ ਛੋਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਪੰਜ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ। ਸ਼੍ਰੀ ਐਮ. ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਫਾਈਲਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਈ ਫੋਟੋਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦੇ ਸਹਿਪਾਠੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੀ ਇਹੀ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰ ਸਕਣ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਝਿਜਕ ਦੇ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੁਜਾਰੀ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਪੁਜਾਰੀ ਦੇ ਉਪਕਰਣਾਂ ਅਤੇ ਰਸਾਇਣਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ,

ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਪੁਜਾਰੀ ਅਜੇ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਹੀ ਵਰਤੋਂ ਬਾਰੇ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

* * *

ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਈ. ਫਲੋਰੀਡਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਲਗਭਗ ਤੇਰਾਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਬਣਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਅਗਸਤ ਵਿੱਚ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਦੂਗਰੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖਾਸ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਈ. ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ੱਕੀ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ, ਉਹ ਜਾਦੂਗਰੀ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ।
ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗੜਬੜ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਈ. ਇੱਕ ਰਾਤ ਦੇਰ ਨਾਲ ਜਾਗ ਰਹੀ ਸੀ, ਆਖਰੀ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਜੋ ਕਿ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਹੈਂਡਲ ਘੁੰਮ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਈ. ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮਹਿਮਾਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਕੋਲ ਗਈ, ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਬੰਦ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਤਾਲਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਨੋਕ ਮੋੜ ਕੇ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਬੈਠ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਉਪਯੋਗਤਾ ਕਮਰੇ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਹਿੱਲਿਆ। ਕੋਈ ਖਿੜਕੀ ਨਹੀਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਨੋਕ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ। ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਹੈਰਾਨ ਹੋਈ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਈ. ਨੇ ਵਿਅੰਗ ਨਾਲ ਸੋਚਿਆ, "ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ 'ਤੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਟ੍ਰੀ ਨੂੰ ਵੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹਿਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ?" ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਵਿਚਾਰ ਪੂਰਾ

ਕਰ ਪਾਉਂਦੀ, ਦਰੱਖਤ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਈ. ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੀ ਰਹੀ, ਇਸ ਸਭ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦੀ ਰਹੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਬਹੁਤ ਥੱਕ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦੇ ਘਬਰਾਹਟ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਸੀ। ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਸਭ ਉਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਸੀ। ਉਹ ਸੌਣ ਗਈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਸ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ।
ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਈ. ਦੀ ਚੌਦਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਧੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਈ. ਦੇਰ ਰਾਤ ਤੱਕ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਅਚਾਨਕ, ਸਾਰੇ ਰਸੋਈ ਦੇ ਅਲਮਾਰੀਆਂ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਈਆਂ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਈ. ਦੀ ਧੀ ਨੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਈ. ਨੇ ਬਸ ਕਿਹਾ, "ਹੁਣੇ ਬੰਦ ਕਰੋ।" ਅਤੇ ਦਰਅਸਲ, ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਆਪਣੇ ਮਜ਼ਾਕ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਈ. ਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਇਸ ਅਣਦੇਖੇ ਵਰਤਾਰੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰੇ, ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਜਾਂ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸੇ। ਉਹ ਉਸ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਹੁਣੇ ਆਏ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਇਸ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਘਰ ਦੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਔਰਤ ਨਾਲੋਂ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀ ਈ. ਦਾ ਸਮਾਂ ਲਗਭਗ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ ਆਇਆ।
ਉਹ ਟੀਵੀ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਸਟੀਰੀਓ ਸਪੀਕਰ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਝੁਕਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਡਿੱਗੇ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ। ਵਿਹਾਰਕ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਸ਼੍ਰੀ ਈ. ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਪਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਠੇ, ਪਰ ਹਵਾ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ 20-ਪਾਊਂਡ ਸਪੀਕਰ ਨੂੰ ਝੁਕਾ ਸਕੇ। ਇਸ ਸਮੇਂ, ਸ਼੍ਰੀ ਈ. ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੋਇਆ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ

ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਕੁੱਤਾ, ਇੱਕ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਕੋਮਲ ਜਾਨਵਰ, ਸਪੀਕਰਾਂ ਦੇ ਝੁਕਦੇ ਹੀ ਬੇਕਾਬੂ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਗਲਾ ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਭੱਜਦਾ, ਭੌਂਕਦਾ, ਸੁੰਘਦਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੰਗਾਮਾ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਭੂਤ ਦਾ ਭੇਤ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਗਿਆ। ਨੌਂ ਅਤੇ ਦਸ ਸਾਲ ਦੇ ਦੋ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ - ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਨ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਅਜੀਬ ਸੀ ਕਿ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਈ. ਨੇ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕੁੰਡਲੀ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। "ਪਰ ਫਿਰ ਨੋਬ ਕਿਵੇਂ ਘੁੰਮਿਆ?" ਮਹਿਮਾਨ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਈ. ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਹਿਮਾਨ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਸਮਝਾਇਆ। ਭੂਤ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਈ. ਨੂੰ ਡਰਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਨਹਾ ਰਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਅਚਾਨਕ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਕੋਈ ਵੀ ਨਹਾਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਆਦਮੀ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਭੂਤ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਭੂਤ ਹਰ ਸਮੇਂ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਪਰ ਇਹ ਅਕਸਰ ਘਰ ਦਾ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਮੈਂਬਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਇਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਠੰਢ ਅਤੇ ਗੂੰਜਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ, ਦਿਨ ਜਾਂ ਰਾਤ, ਸਵੇਰੇ ਜਲਦੀ ਜਾਂ ਦੇਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਚਿੰਤਤ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ।
ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਈ. ਲਈ, ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਬਦਕਿਸਮਤ ਇਨਸਾਨ ਹੈ, ਜੋ ਆਪਣੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਸਮੇਂ ਦੇ ਰੁਕਾਵਟ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਹਾਲਾਤ ਅਨੁਕੂਲ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਧੇਰੇ ਸਮਰੱਥ ਹੁੰਦੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਲਈ,

ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਘਰ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀ, ਪਰ ਜੋ, ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸਮਝਦਾ ਹੈ।

* * *

ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕੇਂਦਰੀ ਕਨੈਕਟੀਕਟ ਦੇ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਘਰ ਭੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਤਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਭੂਤ ਜੋ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਭੀੜ ਵੱਸਦੀ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵੱਡੇ ਫਾਰਮਹਾਊਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਰ ਸੀ। ਮੌਤ ਦੀ ਇਸ ਹੱਦ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਪਿਆ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਮਦਦ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਨਾ, ਅਤੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਕੁਝ ਅਖੌਤੀ "ਅਣਵਿਆਖਿਆ" ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮਸਤੀ ਕਰਨਾ ਸੁਭਾਵਿਕ ਸੀ।
ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਕੇਂਦਰੀ ਕਨੈਕਟੀਕਟ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਾਫ਼ੀ ਨੀਰਸ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਸਰਦੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਕੇਂਦਰੀ ਕਨੈਕਟੀਕਟ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਹੋਣਾ ਵੀ ਬਹੁਤਾ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾ ਸਕਦਾ ਜੇਕਰ ਉਹ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਆਪਣਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅੱਜ, ਘਰ ਪੁਰਾਣਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਮਾੜੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮੁਰੰਮਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਪਰਿਵਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਜਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੁਝ ਨੌਜਵਾਨ ਪੀੜ੍ਹੀ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਹਰ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ, ਪਰ ਭੂਤ ਹੋਣ ਜਾਂ ਨਾ ਹੋਣ, ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਜੀਵੰਤ ਅਤੇ ਦੋਸਤਾਨਾ ਘਰ ਹੈ। ਇਹ ਮੁੱਖ ਸੜਕ ਤੋਂ ਦੂਰ, ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਪੇਂਡੂ ਸੜਕ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਫ਼ ਮੌਸਮ ਵਿੱਚ, ਤੁਸੀਂ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਸਰਹੱਦ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ; ਬਸ਼ਰਤੇ ਤੁਸੀਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖੋ।

ਇਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਸਾਰਾ ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।
ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਅਦਭੁਤ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਪਰਿਵਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਚਾਰ, ਉਤਸੁਕ ਸੈਲਾਨੀਆਂ, ਜਾਂ ਪੱਤਰਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਪਰਿਵਾਰਕ ਨਾਮ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੀ ਗੁਮਨਾਮੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖ ਸਕਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੇਂਡੂ ਘਰ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਸਕਣ। ਇਹ ਘਰ 1761 ਵਿੱਚ ਕਸਬੇ ਦੇ ਨਕਸ਼ੇ 'ਤੇ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਘਰ ਜਿੰਨਾ ਪੁਰਾਣਾ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕ, ਹਾਰਵੇ ਪਰਿਵਾਰ, ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉਸੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਦੇ ਪੜਦਾਦਾ-ਪੜਦਾਦੀ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਅਸਲ ਬਿਲਡਰ ਤੋਂ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਪੜਦਾਦਾ-ਪੜਦਾਦੀ ਦੀ 1858 ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਸੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸਦੀ ਪੜਦਾਦੀ ਦੀ ਮੌਤ 1871 ਵਿੱਚ ਅੱਸੀ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ, ਉਹ ਵੀ ਘਰ ਵਿੱਚ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਤ 1921 ਵਿੱਚ 91 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ, ਉਹ ਵੀ ਘਰ ਵਿੱਚ।
ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਧੀ, ਜੂਲੀਆ, ਇੱਕ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰ ਕੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ, ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸਮਝਦੀ ਸੀ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਕਨੈਕਟੀਕਟ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਜੱਦੀ ਘਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦੂਜਾ ਘਰ ਮੰਨਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਧੀ, ਮਾਰਥਾ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਦੀ ਪੜਦਾਦੀ ਸੀ। ਪੜਦਾਦੀ ਮਾਰਥਾ 91 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਈ। ਫਿਰ ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ, ਨੈਨਸੀ, ਉਸਦੇ ਪੜਦਾਦੇ ਦੀ ਭੈਣ ਸੀ, ਜੋ ਵਿਧਵਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਆਈ ਸੀ; ਉਹ 90 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਰਹੀ ਅਤੇ ਉਸੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਈ। ਉਸਦਾ ਕੁਝ ਫਰਨੀਚਰ ਅਜੇ ਵੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਦੇ ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਸੀ, ਵਿਓਲਾ, ਜੋ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਬਣੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਰੱਖੇ,

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਨੇੜੇ ਦੇ ਆਰਾ ਮਿੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਵੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਅਣਜਾਣ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਕਈ ਹੋਰ ਵੀ ਉੱਥੇ ਮਰ ਗਏ ਹੋਣ।
ਬੇਸ਼ੱਕ, ਅੱਜ ਘਰ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਦਿਖਦਾ; ਮੁੱਖ ਹਿੱਸਾ ਫੈਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪੌੜੀਆਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਖੂਹ ਭਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਸਾਈਡਰ ਲੈਣ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਕਈ ਕਮਰੇ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬੈੱਡਰੂਮ ਬਣ ਗਏ, ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਮੂਲ ਉਦੇਸ਼ ਸੀ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਧੀ ਮਾਰਜੋਰੀ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਹਾਰਨੇਸ ਰੂਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਘੋੜਿਆਂ ਦੇ ਹਾਰਨੇਸ ਬਣਾਏ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਪਨੀਰ ਰੂਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਕਮਰਾ ਜੋ ਹੁਣ ਸਿਲਾਈ ਰੂਮ ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੈਂਟਰੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੱਖਣ ਦੀਵਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਫੈਲੀਆਂ ਸ਼ੈਲਫਾਂ ਸਨ।
ਘਰ ਭਰ ਵਿੱਚ ਪੌੜੀਆਂ ਦੀ ਭਿੰਨਤਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਸਲੀ ਪੌੜੀ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਜਾਂ ਜੋੜਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਭੂਤ ਕੰਧ ਤੋਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਦੇ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਨ ਜੋ ਹੁਣ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹਨ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਦਾ ਜਨਮ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਏ। ਫਿਰ ਵੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਯਾਦ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਿਰਫ ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਪੰਘੂੜੇ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਰੋ ਪਈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ

ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਸੀ। ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸੁਪਨਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ; ਉਸਨੂੰ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਹਰ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਯਾਦ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਪਰਿਵਾਰ ਘਰ ਵਾਪਸ ਰਹਿਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਿਆ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਮਾਮਲਾ ਤੁਰੰਤ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਫ੍ਰਾਂਸਿਸ ਹਾਰਵੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਹੁੰਦੀ ਗਈ, ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਦੀਵਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਟਿਮਟਿਮਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਕੱਲੀ ਪਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਇਕੱਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰਿਆਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਕੋਈ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਰਾਤ ਨੂੰ, ਕਮਰਿਆਂ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿ ਮੁੰਡੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਕੁੰਡੀਆਂ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹ ਨਾ ਸਕਣ। ਫਿਰ ਵੀ, ਜਦੋਂ ਸਵੇਰ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਗੰਢ ਅਜੇ ਵੀ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।
ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੌਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਣ ਦੀ ਆਦਤ ਪੈ ਗਈ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵੇਖੀ, ਇੱਕ ਟਿਮਟਿਮਾਉਂਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਤਰਕਪੂਰਨ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਫ੍ਰਾਂਸਿਸ ਹਾਰਵੇ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਇਕੱਲੇ ਰਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਬੇਚੈਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ

ਦੱਸਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਸਾਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ, ਫ੍ਰਾਂਸਿਸ ਆਪਣੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਨਾਲ ਖੇਡ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਪਿਛਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਪਰ ਉਸਦੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਹਿੱਲੇ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਫ੍ਰਾਂਸਿਸ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕੌਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਬਸ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸਾਲ ਬੀਤਦੇ ਗਏ, ਹਾਰਵੇ ਪਰਿਵਾਰ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਮਿਲਣ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ, ਫ੍ਰਾਂਸਿਸ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਝੁਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜਾਗ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਉਦਾਸੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉੱਥੇ ਬੈਠਾ ਹੋਵੇ! ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਇੰਨੀ ਡਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖੇ।
ਫਿਰ, 1940 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਫ੍ਰਾਂਸਿਸ ਨੇ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ ਅਤੇ, ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਦੋ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ ਨਾਲ ਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਉਸੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਹੀ ਭਿਆਨਕ ਭਾਵਨਾ ਦੁਬਾਰਾ ਆਉਣ ਲੱਗੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਘਰ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਰਗਰਮ ਹਿੱਸਾ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਲਗਭਗ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਡੌਨ ਦੀ ਅਲਮਾਰੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਉਸਦੀ ਧੀ ਲੋਲਿਤਾ ਦੇ ਕਮਰੇ ਤੱਕ, ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲਾ ਹਾਲਵੇਅ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਪਲੇਟਫਾਰਮ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਦੀ ਮਾਂ ਅਕਸਰ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਇੱਕ ਦਿਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਧੀ ਕਰਿਆਨੇ ਦੀ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਕਰਨ ਗਏ। ਪੈਕਿੰਗ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਧੀ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਰਜ ਵਰਗੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਭਾਵੇਂ ਬਾਹਰ ਅਸਮਾਨ ਸਾਫ਼ ਸੀ। ਉਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਫਿਰ ਆਈ, ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਨੇੜੇ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀ ਹੋਵੇ! ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਬਿਸਤਰਾ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।
ਉਹ ਆਪਣੀ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕਾਹਲੀ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਿਸਤਰਾ ਖਾਲੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਕੋਈ ਹੋਰ ਉੱਪਰ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਬਿਸਤਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕੁਝ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਭੂਤ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਪਨੇ ਜਾਂ ਭਰਮ ਸਨ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਦਲ ਲਿਆ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਇਹੀ ਗੱਲ ਵਾਪਰੀ।
ਵੱਡੀ ਧੀ ਨੇ ਹਿੰਮਤ ਜੁਟਾ ਕੇ ਉੱਪਰ ਵਾਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ, "ਛੋਟੇ ਭੂਤ, ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਹੋ?" ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਨਾ ਦੇਵੇ, ਪਰ ਬਾਕੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਲੱਗਿਆ। ਉਸ ਰਾਤ, ਉਹ ਸੌਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਹੇਠਾਂ ਆਈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਭਾਵਨਾ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਉਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਸੀ। ਅਗਲੀ ਰਾਤ, ਉਹ ਜਾਗੀ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਦੇ ਉੱਪਰ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਸਿਰਹਾਣੇ ਦਾ ਕਿਨਾਰਾ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੇ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਉਹ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਭੱਜੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਜਾਗਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ, ਧੱਕਾ

ਅਤੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਹਲਕੇ ਰੰਗ ਦੇ ਕਾਰਪੇਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਧੂੜ ਭਰੇ ਕਾਲੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੇਖੇ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਖੜ੍ਹਾ ਅਤੇ ਝੁਕਿਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਕਾਲੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਲੰਬਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਪਤਲਾ ਸੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨੇ ਖਾਸ ਨਾਈਟਲਾਈਟਾਂ ਖਰੀਦੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਗਾ ਕੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਸੌਂ ਸਕਣਗੀਆਂ।
ਇੱਕ ਦਿਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਹਿੰਮਤ ਜੁਟਾ ਕੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨ ਲੱਗ ਪਈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉਹ ਰੁਕ ਗਈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ, ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਟਿੱਕ ਟਿੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਜੇਬ ਘੜੀ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਭੱਜੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਲੈ ਆਈ। ਦਰਅਸਲ, ਉਸਨੇ ਵੀ ਟਿੱਕ ਟਿੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਫਿਰ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਉੱਪਰ ਜਾਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਤਰ ਦੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਤੇਜ਼, ਮਿੱਠੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆਈ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਉਸਦੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਧੀਆਂ ਕੰਮ ਤੋਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਈਆਂ, ਤਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੀ ਅਜੀਬ ਅਤਰ ਨੂੰ ਸੁੰਘਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਟਿੱਕ ਟਿੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਨਰ ਸੀ।
ਲਗਭਗ ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਧੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਇੱਕ ਦਰਾਜ਼ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਚਮਕਦਾਰ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਭੂਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਹ ਇੰਨੀ ਡਰ ਗਈ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਲੈ ਨਾ ਸਕੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਔਰਤ ਦਾ ਇੰਨਾ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ

ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਨੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਐਲਬਮ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਇਸ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਕਿ ਉਹ ਭੂਤ ਵਾਲੇ ਮਹਿਮਾਨ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਵੇਗੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਖਾਸ ਫੋਟੋ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਕੁੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਚੀਕੀ: ਇਹ ਉਹ ਔਰਤ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ! ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਜੂਲੀਆ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਦੀ ਪੜਦਾਦੀ, ਉਹੀ ਔਰਤ ਜਿਸਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਨੇ ਖੁਦ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹੋਣ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਔਰਤ ਨੇੜੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਦਾ ਧਿਆਨ ਘਰ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਵੱਲ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਫਰਜ਼ਦਾਰ ਧੀ ਵਾਂਗ, ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਸੇ ਸਾਲ ਮਾਰਚ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸਦਾ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਉਸੇ ਸਾਲ ਜੁਲਾਈ ਵਿੱਚ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਤੀਬਰਤਾ ਅਤੇ ਤੀਬਰਤਾ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਹੋਇਆ। ਸਹੀ ਕਹਿਣ ਲਈ, ਤਾਰੀਖ 20 ਜੁਲਾਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਵੇਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਆਪਣੀ ਧੀ, ਲੋਲਿਤਾ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਕਾਹਲੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਕੰਮ 'ਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਸਵਾਰੀ ਫੜ ਸਕੇ। ਉਸਦਾ ਮਨ ਘਰੇਲੂ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ, ਇੱਕ ਕਾਰ ਸੜਕ 'ਤੇ ਆ ਗਈ ਅਤੇ ਬ੍ਰੇਕਾਂ ਦੀ ਉੱਚੀ ਚੀਕ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਆਦਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ, ਉਹ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਵੱਲ ਭੱਜੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਬਿੱਲੀ ਕਾਰ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਆਦਤ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਹਰ ਅਚਾਨਕ ਬ੍ਰੇਕਾਂ ਸੁਣੀਆਂ।
ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਭਾਵੇਂ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਨਪਸੰਦ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਦਿਆਂ ਦੇਖਿਆ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਈ, ਪਰ ਫਿਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਮਾਂ ਘੱਟ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਧੀ ਲੋਲਿਤਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕਹੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਏ, ਤਾਂ

ਉਸਦੀ ਧੀ ਮਾਰਜੋਰੀ ਬਾਹਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਘੁੰਮਦੇ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਬਿਲਕੁਲ ਦਾਦੀ ਦੇ ਸੋਫੇ ਅਤੇ ਕੁਰਸੀ ਦੇ ਢੱਕਣਾਂ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਨ ਵਰਗੀ ਸੀ।
ਇਸ ਨਾਲ ਉਹ ਡਰ ਗਈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਉੱਥੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚੋਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੱਪੜੇ ਧੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਦੀ ਮਾਂ ਅਕਸਰ ਉੱਥੇ ਵੀ ਇਹੀ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਮਾਰਜੋਰੀ ਲਈ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਭੱਜਣ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਅਤੇ ਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਹ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਈ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੁਰਸੀ ਦਾ ਢੱਕਣ ਸਿੱਧਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਿੱਧਾ ਕੀਤੇ ਢੱਕਣ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਦਾ ਖੂਨ ਉਸਦੀਆਂ ਨਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜੰਮ ਗਿਆ; ਉਸਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦੌਰਾਨ ਕੁਰਸੀ ਦੇ ਢੱਕਣ ਸਿੱਧੇ ਨਾ ਕਰੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ ਦੁਖਦੀ ਹੈ। ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, "ਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਮਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦੀ।"
ਧੀ ਜੇਨ ਦਾ ਵਿਆਹ ਇੱਕ ਜਲ ਸੈਨਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਅਕਸਰ ਆਪਣੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੌਰਾਨ ਵੀ, ਉਹ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਦੀ ਮਾਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ-ਜੁਲਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਕੱਠੇ ਕ੍ਰਾਸਵਰਡ ਪਹੇਲੀਆਂ ਹੱਲ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਾਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ, ਇੱਕ ਕ੍ਰਾਸਵਰਡ ਪਹੇਲੀ ਕਿਤਾਬ ਅਤੇ ਪੈਨਸਿਲ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਹੁਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਨੂੰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸਵਰਗੀ ਮਾਂ ਉਸਦੀ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਲਈ ਮ੍ਰਿਤਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦੌਰਾਨ ਵੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਦੀ ਮਾਂ ਘਰੇਲੂ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ

ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਕਸਟਰਡ ਪਾਈ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਲੇਟ ਗਈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੇਕਿੰਗ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਸੌਂ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਕੇ ਜਾਗੀ, "ਕੀ ਤੇਰੀ ਪਾਈ ਸੜ ਜਾਵੇਗੀ?" ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਜਲਦੀ ਉੱਠੀ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ; ਪਾਈ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਸਨੂੰ ਥੋੜਾ ਹੋਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਸੜ ਜਾਂਦਾ। ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੋਇਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਸ਼ਾਮ 7:30 ਵਜੇ ਟੀਵੀ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਥੱਕ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਸੌਂ ਗਈ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, "ਧੀਏ, ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।" ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਨੇ ਘੜੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ 7:30 ਵਜੇ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹੀ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਉਸਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਜਾਰੀ ਰਹੀਆਂ।
ਪਰ ਭਾਵੇਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਦੀ ਮਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਉੱਪਰ, ਲੋਲਿਤਾ ਦਾ ਕਮਰਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਡੌਨ ਦਾ ਕਮਰਾ, ਜੋ ਕਿ ਨਾਲ ਵਾਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੈ, ਵੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਕੋਈ ਉਸਦੀ ਅਲਮਾਰੀ ਤੋਂ ਉਸਦੀ ਅਲਮਾਰੀ ਵੱਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਨੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਲੋਲਿਤਾ ਨੇ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਵਰਦੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸਦੇ ਕੋਲ ਸੋਨੇ ਦੇ ਬਟਨ ਸਨ। ਕਦੇ-ਕਦੇ, ਉਸਨੇ ਅਤਰ ਦੀ ਸੁੰਘੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਕਦੇ-ਕਦੇ, ਉਸਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦੇ, ਕੁਝ ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦੇ, ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਸੁਣਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਆਵਾਜ਼ ਅਚਾਨਕ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ।

ਧੀ ਜੇਨ ਵੀ ਇਸ ਤੋਂ ਅਪਵਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਈ ਰਾਤਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ, ਬਿਸਤਰੇ ਅਤੇ ਕੰਧ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਤਿੰਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਕਾਰ ਹਨੇਰੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਵਰਗੇ ਸਨ। ਜੇਨ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੀ ਮਾਰਜੋਰੀ ਨੂੰ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਉਸਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਬਿਸਤਰੇ ਦੀ ਚੌਕੀ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤ ਦਾ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੇ ਅਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਹਾਲ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਸੁਣਿਆ।
ਇੱਕ ਰਾਤ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੰਬੇ ਕਾਲੇ ਕੋਟ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਹਾਲ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਦੇਖ ਕੇ ਉੱਠੀ। ਉਸਨੇ ਉਸ ਦਿਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬੁੜਬੁੜਾਉਣ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਸੁਣਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਕੰਨ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨਾਲ ਲਗਾਇਆ, ਪਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣ ਸਕਿਆ। ਮਾਰਜੋਰੀ ਨੇ ਵੀ ਉਸ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ ਦੇਖਿਆ - ਉਹੀ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਨੇ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇਹ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਜਿਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮਾਰਜੋਰੀ ਸੌਂਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੂਲੀਆ ਦਾ ਕਮਰਾ ਸੀ। ਲੋਲਿਤਾ ਨੇ ਵੀ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ: ਬੇਸਮੈਂਟ ਤੋਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ - ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ, ਆਵਾਜ਼ਾਂ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜ਼ੰਜੀਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵੀ। ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸਿੱਧੇ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੀ ਕੰਧ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਜਿੱਥੇ ਪੌੜੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸਥਿਤੀ ਇੰਨੀ ਵਿਗੜ ਗਈ ਕਿ ਲੋਲਿਤਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਸੌਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ, ਤਾਂ ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਤੋਂ ਇੱਕ ਰੋਸ਼ਨੀ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੀ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੀ ਦੇਖੀ

ਜਿੱਥੇ ਅਲਮਾਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਫਿਰ ਭਾਂਡਿਆਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਭੋਜਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆਈ।
ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਆਪਣੇ ਅਤੀਤ ਦੇ ਕੁਝ ਖੁਸ਼ਹਾਲ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਰੁਝੇਵੇਂ ਭਰੇ ਪਲਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਹੁਣ ਤੱਕ, ਸ਼੍ਰੀ ਹਾਰਵੇ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਰੇ ਹੋਏ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ, ਸ਼ਾਇਦ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਦਰਾਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਬੋਤਲਾਂ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜਾਗਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਹਿੱਲਣ ਨਾਲ ਜਾਗਿਆ; ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗਿਆ, ਹਿੱਲਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਫਿਰ, ਇੱਕ ਰਾਤ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਨੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਚਮਕਦੀ ਦੇਖੀ। ਜਦੋਂ "ਉਹ" ਬੰਦ ਹਾਲ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਸੁਣਿਆ, ਪਰ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹਿੱਲਿਆ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਵੀ, ਆਵਾਜ਼ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹੋਏ, ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ।
ਅਗਲੀ ਰਾਤ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਰੌਸ਼ਨੀ ਟਿਮਟਿਮਾਈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਝੁਕੀ ਹੋਈ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਵਰਗੀ ਸੀ। ਇਹ ਇੰਨੀ ਤੀਬਰ ਹੋ ਗਈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਅਸਤ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਹਰ ਸਵੇਰ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ ਕਿ ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਚਾਂਦਨੀ ਰਾਤ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਜਾਗ ਪਈਆਂ ਤਾਂ ਚਾਦਰਾਂ ਅੱਧੀ ਲੰਬਾਈ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨੰਗੀ ਸੀ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਹਨੇਰੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਵੇਖੇ। ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇੱਕ ਹੱਥ ਉਸਨੂੰ ਫੜਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਸਨੂੰ ਦੂਰ ਖਿੱਚਦਾ ਹੈ। ਡਰੀ ਹੋਈ, ਉਹ ਹਿੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕੀ ਅਤੇ ਬਸ ਉੱਥੇ ਹੀ ਪਈ ਰਹੀ, ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਚਾਦਰਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ

ਠੰਡਾ ਅਹਿਸਾਸ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਭੂਤ ਚਲੇ ਗਏ। ਪਰ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਗਏ ਭੂਤ ਨੁਕਸਾਨ ਰਹਿਤ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੁਝ ਰਾਤਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਠੰਡੀ ਹਵਾ ਨਾਲ ਜਾਗ ਪੈਂਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਚਾਦਰਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੜ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਧੱਕਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਉਹ ਟਿਕੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ।
ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਕਈ ਵਾਰ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਰਾਤ ਨੂੰ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰ ਦਿੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕੰਬਲ ਨਾਲ ਢੱਕ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਰਾਤ ਦੀ ਠੰਡ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ। ਇਹ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੈਂਟਰਲ ਹੀਟਿੰਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਭੂਤ ਉਸ ਤੋਂ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ, ਉਹ ਉਸਦੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਭਲਾਈ ਲਈ ਚਿੰਤਤ ਸਨ; ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਧਿਆਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।
ਦੋ ਵਾਰ ਉਸਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਅਦਿੱਖ ਹੱਥ ਨੇ ਉਸਦੇ ਇੰਚ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਚੁੱਕ ਲਏ ਹੋਣ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਨਾ ਬੋਲ ਸਕੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਇੱਕ ਅਜੀਬ, ਸੁਪਨੇ ਵਰਗੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਕਿ ਉਹ ਅਟਾਰੀ ਤੇ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਫਰਸ਼ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ; ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਅਟਾਰੀ ਕਾਲੀ ਧੂੜ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਵੇਰੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ: ਉਹ ਧੂੜ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦਾ ਪੈਰ ਧੂੜ ਨਾਲ ਸਲੇਟੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ

ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ, ਉਹ ਜਾਗ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਗਾਇਬ ਪਾਇਆ ਸੀ।
ਇੱਕ ਰਾਤ, ਉਸਦੀ ਧੀ, ਮਾਰਜੋਰੀ, ਡੇਟ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਗਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਇੱਕ ਕਾਰ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜਾਗ ਪਈ, ਜੋ ਮਾਰਜੋਰੀ ਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਆਈ। ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ, ਉਹ ਪਿਛਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਪੌੜੀਆਂ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਉੱਥੇ ਪਈ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਬਿਨਾਂ ਆਵਾਜ਼ ਦੇ, ਜਿਵੇਂ ਤੈਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਸ਼ਿਫੋਨ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸੇ ਪਲ, ਉਸਦੀ ਧੀ, ਮਾਰਜੋਰੀ, ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ। ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਫੋਨ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਾਲੀ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਵੀ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਅੰਦਰ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਭਾਵੇਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਭੂਤ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ।
ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮੂਲ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਾਉਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਕਈ ਵਾਰ, ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਪੌਦਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਦਿੱਖ ਹੱਥ ਦੁਆਰਾ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਦੇਖਭਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਹਾਰਵੇ ਪਰਿਵਾਰ ਪੌਦਿਆਂ ਨੂੰ ਹਿਲਦੇ ਹੋਏ ਸਾਫ਼ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਭਾਵ, ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਅੱਖ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਹੋਰ ਬੁੜਬੁੜਾਉਣ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਨ ਨੂੰ ਮਿਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਸਮਝਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਧੀ ਮਾਰਜੋਰੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦਾਦੀ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਕਿ "ਉਹ" ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਦਰਅਸਲ, ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ ਭੂਤਵਾਦੀ ਵਰਤਾਰੇ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤੇ ਬੀਤਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਬਾਅਦ, ਉਹੀ ਵਰਤਾਰਾ ਫਿਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਭੂਤ ਕਿੱਥੇ ਗਏ ਸਨ? ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਮਾਰਜੋਰੀ ਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ, "ਜੇਨ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਹੈ, ਪਰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਕੌਣ ਹੈ? ਬਿਸਤਰਾ ਬਹੁਤ ਸੁਚਾਰੂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।" ਇਹ

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਨਾਲ ਗੂੰਜਿਆ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ, ਜਦੋਂ ਤੰਦਰੁਸਤ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਕਈ ਵਾਰ ਜੇਨ ਨਾਲ ਸੌਂਦੀ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਧੀ ਮਾਰਜੋਰੀ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਤਲ ਲੇਟਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਦਾ ਬਿਸਤਰਾ ਕਾਫ਼ੀ ਸੁਚਾਰੂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।
ਆਮ ਲੋਕ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭੂਤ ਸਿਰਫ਼ ਰਾਤ ਨੂੰ ਹੀ ਘੁੰਮਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸੱਚਾਈ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਹੈ। ਅਕਸਰ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਘਰ ਇਕੱਲੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਉੱਪਰਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਖੁੱਲ੍ਹਦੇ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਉਸਨੇ ਜੇਨ ਦੀ ਅਲਮਾਰੀ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਰੱਖਦਿਆਂ ਸੁਣਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉੱਪਰ ਗਈ। ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਜੇਨ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਝਾਤੀ ਮਾਰੀ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਹਾਲ ਦੇ ਅੱਧੇ ਹੇਠਾਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਡੌਨ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਤੋਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਜਲਦੀ ਨਾਲ, ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰੀ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰੁਕ ਗਈ। ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੇ ਜਾਪਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ, ਇੱਕ ਟੈਫੇਟਾ ਗਾਊਨ ਦੀ ਸਰਸਰਾਹਟ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ, ਭੂਤ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਤੋਂ ਲੰਘਿਆ ਅਤੇ ਜੇਨ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਜੰਮ ਗਈ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਗਈ।
ਇੱਕ ਪਲ ਬਾਅਦ, ਔਰਤ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸੀ, ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਆਦਮੀ। ਉਹ ਡੌਨ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੇ ਅਤੇ ਲੋਲਿਤਾ ਦੀ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ - ਉਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ ਲੋਲਿਤਾ ਨੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਬਟਨਾਂ ਵਾਲੇ ਵਰਦੀ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਤੁਰੰਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਸ ਰਾਤ ਉਸਨੇ ਲੋਲਿਤਾ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਅਤੇ ਅਲਮਾਰੀ ਦੀ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚੀ, ਇਹ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨਾਲ

ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਦੇ ਇਸਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸ ਰਾਤ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਨੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਉਡੀਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।
ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰਹੀ। ਪਰ ਅਕਤੂਬਰ ਵਿੱਚ, ਘਟਨਾਵਾਂ ਫਿਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਇੱਕ ਪਰਛਾਵੇਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਉੱਠੀ ਜੋ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਰੋਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਕਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਉਸਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਵਾਰ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਬੋਲਦੇ ਸੁਣਿਆ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਤਿਆਰ ਹੋ? ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।"
ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਪ੍ਰਤੱਖ ਰੂਪ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨ ਲੱਗਾ। ਪੌੜੀਆਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਮਕਦਾਰ ਲੱਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚੰਨ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਹੋਵੇ। ਜਦੋਂ ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ਔਰਤ ਉੱਪਰਲੀ ਪੌੜੀ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ, ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹਨੇਰਾ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਨਹੀਂ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰਤੱਖ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਥੈਲੀ ਵਰਗਾ ਪਰਸ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਬਾਂਹ ਉੱਤੇ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣੀ ਸਕਰਟ ਚੁੱਕ ਸਕਣ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਭ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਕਹਿ ਸਕਦੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧੀ, ਮਾਰਜੋਰੀ, ਅੰਦਰ ਆਈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਆਉਣ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਨੇ ਦੇਖੇ ਹੋਏ ਸਮਾਨ ਦੱਸਿਆ। ਥੈਂਕਸਗਿਵਿੰਗ ਤੋਂ ਇੱਕ ਰਾਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਮਾਰਜੋਰੀ ਨੇ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਠ ਕੇ ਦੇਖਣ

ਉੱਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ, ਪਰ ਅਦਿੱਖ ਤਾਕਤਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਧੱਕਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਕੰਧ ਨਾਲ ਝੁਕਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋਣਾ ਪਿਆ।
ਅਚਾਨਕ, ਸਭ ਕੁਝ ਰੁਕ ਗਿਆ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਜਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਲਾਈਟ ਜਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਲਾਈਟ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰਨ, ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਠੀਕ ਰਹੇਗਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਸੌਂ ਗਈ। ਇਸ ਸੋਚ ਨੇ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਆਵਾਜ਼ ਜਾਰੀ ਰਹੀ, "ਪਰ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਰਹੇਂਗੀ।" ਫਿਰ ਅਦਿੱਖ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਸੱਕ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਕਾਰਨ ਹੋਏ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਮਰ ਜਾਵੇਗਾ। ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਬੱਸ ਇਹੀ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣਾ ਹੀ ਬਿਹਤਰ ਸਮਝਿਆ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਭ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਜੇ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਇਹ ਸੱਚ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਭੁੱਲ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ, ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹਾਦਸਾ ਵਾਪਰਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਸੱਟ ਲੱਗੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਣਾ ਪਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਉਹੀ ਘਟਨਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਰਹੱਸਮਈ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੁਖਾਂਤ ਉਸ 'ਤੇ ਆ ਡਿੱਗਿਆ: ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਕਾਂਟਾ ਉਸ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਈ।
ਪਰ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਮਰ ਜਾਵੇਗੀ, ਇਸ ਲਈ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਘਟਨਾਵਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਵੀ ਦੁਖਦਾਈ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਣ, ਉਹੀ ਸਨ ਜੋ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤਸੀਹੇ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਗੁਪਤ ਖੁਸ਼ੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਅਤੇ

ਤੰਦਰੁਸਤ ਹੈ, ਅਦਿੱਖ ਆਵਾਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਮਰ ਜਾਵੇਗੀ।
ਪਰ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਕੁੱਤੇ ਨਾਲ ਵੀ ਜੂਝਣਾ ਪਿਆ। ਉਸਦੇ ਪਿਆਰੇ ਪਾਲਤੂ ਕੁੱਤੇ, ਲੂਸੀ ਦਾ ਪਿਛਲੇ ਮਾਰਚ ਵਿੱਚ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਵਾਂਗ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਲੂਸੀ ਨੂੰ ਮਾਸਟਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੌਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਵੱਡੀ ਹੁੰਦੀ ਗਈ, ਉਸਨੇ ਕਾਰਪੇਟ ਨੂੰ ਗੰਦਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਰੱਖਣਾ ਪਿਆ।
ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਾਰਜੋਰੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੁੱਤਾ ਦੇਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕੁੱਤਾ ਲੂਸੀ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲਵੇ; ਕੋਈ ਹੋਰ ਕੁੱਤਾ ਉਸਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਲੋਲਿਤਾ ਨੇ ਬਾਥਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਖੁਰਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ ਜੋ ਲੂਸੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੇਰ ਰਾਤ ਘਰ ਆਉਣ 'ਤੇ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਰਵੇ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਧੀ ਨੇ ਇਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਕਾਰਪੇਟ 'ਤੇ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਗਿੱਲੀ ਥਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਨੇ ਛੱਤ ਵਿੱਚ ਲੀਕ ਹੋਣ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਗਿੱਲੀ ਥਾਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਤੱਕ ਬਣੀ ਰਹੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਕਈ ਕੁੜੀਆਂ ਨੇ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੂਸੀ ਦੇ ਤੁਰਨ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਕਾਰਪੇਟ ਸੁੱਕ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਲੂਸੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੇ ਹਿੱਲਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਘਰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਚੁੱਪ ਹੈ। ਕੀ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿ ਕੇ ਥੱਕ ਗਏ ਹਨ? ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਗਏ ਭੂਤ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਣਮਿੱਥੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ;

ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੁਣ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਬੋਰ ਹੋ ਗਏ ਹਨ।

* * *

ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਕੈਨਸਸ ਦੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਕੈਂਪਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਸੀ। 21 ਸਤੰਬਰ ਨੂੰ, ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਭਾਈਚਾਰੇ, TKE ਦੇ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਰ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ - ਉਹ ਇੱਕ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸੀ - ਨੇ ਦੂਜੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਦਮਾ ਪਹੁੰਚਾਇਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਗੇ।
ਉਸ ਦੁਖਦਾਈ ਹਾਦਸੇ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਕਈ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਆਪਣੇ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੇ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਚਲੇ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਔਰਤ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਪਰਸ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਚਲੀ ਗਈ। ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਪੋਕਰ ਟੇਬਲ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਚਿਪਸ ਖੇਡਦਾ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਫਿਰ ਆਪਣਾ ਪਰਸ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ। ਉੱਥੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਆਦਮੀ ਕੌਣ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਹੱਸਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸੇ ਪਲ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ ਤੋਂ ਉੱਠ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਉਹ ਨੌਜਵਾਨ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਕਾਰ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।
ਇੱਕ ਹੋਰ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਵੀ ਇਸੇ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਸੱਟਾਂ ਨਾਲ ਬਚਿਆ ਸੀ। ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ

ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਹੁਣ ਭਾਈਚਾਰੇ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਸਾਥੀ ਅਜੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਸਲੀ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ - ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

* * *

7 ਜਨਵਰੀ ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਓਕਲਾਹੋਮਾ ਦੇ ਇੱਕ ਦਰਮਿਆਨੇ ਆਕਾਰ ਦੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਸਾਊਥ ਫੋਰਥ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ, ਕਿਰਾਏ ਦੇ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਜਾਏ ਗਏ ਦੋ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਚਲੇ ਗਏ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਦਾ ਪਤੀ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨੇੜਲੇ ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਕੈਂਪ ਵਿੱਚ ਤਾਇਨਾਤ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣਾ ਠਹਿਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਖੇਡ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਦੋਸਤ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਉਹ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿੜ ਇਰਾਦੇ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਡਰਦੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਾਦੂਗਰੀ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਲਗਭਗ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੋਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਰਾਤ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਦਸ ਸਾਲ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹਾਲਵੇਅ ਦੇ ਪਾਰ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਤੁਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸ਼ੋਰ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਲੱਭਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਸ਼ੋਰ ਚਾਰ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਰੁਕ-ਰੁਕ ਕੇ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ।
ਫਿਰ, ਇੱਕ ਐਤਵਾਰ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਲਗਭਗ 2 ਵਜੇ, ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ,

ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਰੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਜਿਵੇਂ ਬੱਚਾ ਉੱਚੀ- ਉੱਚੀ ਰੋਣ ਤੋਂ ਡਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਵਿਹੜੇ ਵੱਲ ਭੱਜੀ ਤਾਂ ਜੋ ਦੇਖ ਸਕੇ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਸੱਟ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ। ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਦੇ ਇੱਕ ਮੁੰਡੇ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਖੇਡਦੇ ਪਾਇਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰੋਂ ਬੱਚੇ ਦੇ ਰੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ ਸੀ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਅੰਦਰ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਤਾਂ ਰੋਣ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਫਿਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਈਆਂ।
ਉਹ ਆਵਾਜ਼ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਤੱਕ ਕਰਦੀ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੰਦਰ ਗਈ, ਤਾਂ ਆਵਾਜ਼ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ। ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਪਾ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਰੌਲਾ ਕੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਜੀਬ ਧੜਕਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸਨ ਜੋ ਅਕਸਰ ਉਸਨੂੰ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਗਾਉਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਹੋਵੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ, ਉਹ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠਦੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਭੱਜ ਜਾਂਦੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਪਾਇਆ। ਪੂਰੇ ਘਰ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲੈਣ 'ਤੇ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਸਰੋਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸਿਆਮੀ ਬਿੱਲੀ, ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਸੁੱਤੀ ਪਈ ਸੀ, ਨੇ ਵੀ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕੀਤੀ: ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਉਸਦੇ ਕੰਨ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਗਰਜਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਘੂਰਦੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ।
ਲਗਭਗ ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਾਹਜ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਨਾ ਦੱਸਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਉਹ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਘਰ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਵੇਰ ਉਸਨੇ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਸਵੇਰੇ ਦੋ ਵਜੇ ਕੌਫੀ ਕਿਉਂ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ।

ਕਿਉਂਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਦੋ ਬੈੱਡਰੂਮ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਲਈ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅੱਧਾ ਬਿਸਤਰਾ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਰਸੋਈ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਜਿੱਥੇ ਸੌਂ ਰਹੀ ਸੀ ਉੱਥੇ ਤੋਂ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਹਾਲਵੇਅ ਤੋਂ ਰਸੋਈ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਧੀ ਸਮਝਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੰਨ ਲਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਧੀ ਅਤੇ ਜਵਾਈ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਕੌਫੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਉੱਠੀ ਹੈ।
ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਲਾਈਟ ਸਵਿੱਚ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕੀ, ਪਰ ਜਗਦੀ ਘੜੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਮਾਂ ਦਿਖਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ 2 ਵਜੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਕੋਈ ਹਾਲ ਵਿੱਚੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਇਆ, ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਕੌਫੀ ਦੇ ਘੜੇ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਪਾਇਆ, ਇਸਨੂੰ ਪਲੱਗ ਲਗਾਇਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਕੌਫੀ ਬਣਦੇ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨੂੰ ਸੁੰਘਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੰਨ ਲਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਧੀ ਅਤੇ ਜਵਾਈ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਸੌਂ ਗਏ ਹਨ।
ਉਸਨੇ ਵੀ ਇਹੀ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਵੇਰੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਤੋਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਰਸੋਈ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਕੌਫੀ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਗੜ ਗਈ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਕੁਝ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦਿਆਂ, ਇੱਕ ਕੁੱਤਾ ਫੜਨ ਵਾਲਾ ਗੁਆਂਢੀ ਦੇ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਫੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਗੱਲਬਾਤ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਤੱਥ ਜਿਸਨੇ ਕੁੱਤਾ ਫੜਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਪਿਛਲਾ ਸਿਪਾਹੀ ਇੱਕ ਕਾਤਲ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮੰਗੀ,

ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਸਥਾਨਕ ਅਖਬਾਰ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮੰਗੀ। ਉਦੋਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਕੌੜੀ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਾ।
ਦੋ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਕਤੂਬਰ ਵਿੱਚ, ਉਸੇ ਬੇਸ 'ਤੇ ਤਾਇਨਾਤ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦੋ ਸਾਲ ਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਕੁੱਟ-ਕੁੱਟ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਤਾਇਨਾਤ ਸੀ। ਕਤਲ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਹੁਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਦਾ ਬੈੱਡਰੂਮ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਖ਼ਬਰ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਨੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਬੱਚੀ ਦੀ ਦੁਖੀ ਆਤਮਾ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਕਰੇ ਅਤੇ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਭਟਕਣਾ ਨਾ ਪਵੇ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਦਰਦ ਹੀ ਝੱਲਿਆ ਸੀ...

ਜਮੈਕਾ ਵਿੱਚ ਭੂਤਿਆ ਹੋਇਆ ਰੋਜ਼ ਹਾਲ, ਹੁਣ ਇੱਕ ਲਗਜ਼ਰੀ ਹੋਟਲ - ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ।

ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ।

ਭੂਮੀਗਤ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਜਿੱਥੇ ਗੁਲਾਮਾਂ ਨੂੰ ਤਸੀਹੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ

ਇਹ ਹਾਲ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਭੂਤਿਆ ਇਲਾਕਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

148
ਰੋਜ਼ ਹਾਲ, ਜਮੈਕਾ ਦੀ "ਵ੍ਹਾਈਟ ਡੈਣ" ਦਾ ਘਰ
ਰੋਜ਼ ਹਾਲ, ਜਿਸਨੂੰ ਪੱਛਮੀ ਗੋਲਿਸਫਾਇਰ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਭੂਤਿਆ ਘਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਘਰ ਹੈ ਜੋ ਰੋਜ਼ ਹਾਲ ਪਲਾਂਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਜਮੈਕਾ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਅਸਟੇਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਹੋਟਲ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਮੀਰ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਟਲ ਵਜੋਂ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਇਸਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਸ਼ਾਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਹ ਬਾਗ ਮੋਂਟੇਜ ਬੇਅ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਕ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਸੜਕ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਅੱਜ ਤੱਕ, ਕੁਝ ਸਥਾਨਕ ਲੋਕ ਘਰ ਤੋਂ ਬਚਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਭੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਤਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭੂਤਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਸ਼ਬਦ। ਅਤੇ ਉਹ ਸਹੀ ਹਨ। ਰੋਜ਼ ਹਾਲ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਮਾਲਕ, ਐਨੀ ਪੋਰਟਰ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ।
ਮੈਂ ਦੋ ਵਾਰ ਰੋਜ਼ ਹਾਲ ਗਿਆ ਹਾਂ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਹੁਨਰਮੰਦ ਟ੍ਰਾਂਸ ਮਾਹਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ। ਘਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੇ ਕੋਰੀਡੋਰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਿਆਨਕ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਰੋਜ਼ ਹਾਲ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਰਾਤ ਨੂੰ।
ਐਨੀ ਪੋਰਟਰ ਇੱਕ ਜ਼ਾਲਮ ਔਰਤ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਸੁੰਦਰ ਗੁਲਾਮਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਬਣਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਸੀਹੇ ਦੇ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਦਾ ਵੀ ਉਹੀ ਹਾਲ ਹੋਇਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤਸੀਹੇ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਹਿੰਸਾ ਅਤੇ ਨਫ਼ਰਤ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦਾਗ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਛੇਕ ਭਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਪੇਂਟਿੰਗ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਟਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ।
ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੱਕ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪੌੜੀ ਹੈ। ਘਰ ਦਰੱਖਤਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਮੈਕਾ ਦੇ ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੁਰੰਮਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਕਹਾਣੀਆਂ ਜਾਂ ਫਿਲਮਾਂ ਵਾਂਗ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ, ਖਾਲੀ ਖਿੜਕੀਆਂ ਅਤੇ ਢਹਿ-ਢੇਰੀ ਹੋਈਆਂ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਪਰ ਹੁਣ, ਇਹ ਸਾਫ਼ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।
ਐਨੀ ਪੋਰਟਰ ਨੂੰ "ਰੋਜ਼ ਹਾਲ ਦੀ ਵ੍ਹਾਈਟ ਡੈਣ" ਵਜੋਂ ਵੀ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਐਨੀ ਪੋਰਟਰ ਦਰਜ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੇੜਲੇ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕਥਾ ਵਿੱਚ, ਦੋਵੇਂ ਪਾਤਰ ਮਿਲ ਗਏ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅਖੀਰ ਦੀ ਐਨੀ

ਪੋਰਟਰ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਅੱਤਿਆਚਾਰ ਕੀਤੇ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅੱਜ ਤੱਕ ਉੱਥੇ ਹੈ।
ਮੇਰਾ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪੱਕੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ। ਲਗਭਗ ਦਸ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਵਰਗੀ, ਮਹਾਨ ਮਾਧਿਅਮ ਆਈਲੀਨ ਗੈਰੇਟ ਨੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਰੋਜ਼ ਹਾਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਐਨੀ ਪੋਰਟਰ ਦੀ ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਅਤੇ, ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਕੁਝ ਪਲ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੈਰੇਟ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਤੜਫ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਈ। ਡਰੇ ਹੋਏ ਭੂਤ ਨੇ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ, ਵੋਕਲ ਕੋਰਡਜ਼, ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ - ਸਭ ਕੁਝ - ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੱਬੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜੋ ਇੰਨੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸੁਸਤ ਸਨ।
ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੈਰੇਟ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਈ, ਜਿਸਨੇ ਛੱਤਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਖੋਜ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਗਲਿਆਰਿਆਂ, ਭੂਮੀਗਤ ਰਸਤਿਆਂ ਅਤੇ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨੈਵੀਗੇਟ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਪਰ ਐਨੀ ਪੋਰਟਰ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਹ ਰੋਜ਼ ਹਾਲ ਦੀ ਮਾਲਕਣ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਤੀਤ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ।
ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਇਹਨਾਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਐਨੀ ਦੀ ਮੌਤ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਗੁਲਾਮ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਹੋ ਗਈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਸਬੰਧ ਸੀ।
ਬੇਕਾਬੂ ਹੋ ਕੇ ਰੋਂਦਾ ਹੋਇਆ, ਚਾਰੇ ਹੱਥਾਂ 'ਤੇ ਝਪਕਦਾ ਹੋਇਆ, ਮਾਧਿਅਮ ਹੁਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਚੈਨ ਭੂਤ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਨਰਮੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਉਸਨੂੰ ਭਿਆਨਕ ਅਤੀਤ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਉਸਦਾ ਹਿੰਸਕ ਵਿਵਹਾਰ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਐਨੀ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਰਲੱਭ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਭੂਤ ਇੰਨਾ ਤਸੀਹੇ

ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਦੁਖਾਂਤ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਜੁੜਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ; ਐਨੀ ਨੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਖੋਜ ਟੀਮ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਡਰੇ ਹੋਏ ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਚਲੀ ਗਈ।

*149
ਸਕਾਟਿਸ਼ ਭੂਤ ਵਰਗਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ
ਸੁਆਦ ਅਤੇ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਵੀ ਸਕਾਟਿਸ਼ ਭੂਤ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਾਰ ਬਰਨਜ਼ ਦੀ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਸਾਡੀ ਫੇਰੀ ਛੋਟੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।
ਅਸੀਂ ਧੁੰਦ ਵਾਲੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰੈਸਟਵਿਕ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਉਤਰੇ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਆਇਰ ਸ਼ਹਿਰ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਸਟੇਸ਼ਨ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਬਿਤਾਈ, ਜੋ ਕਿ ਪੱਛਮੀ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੇ ਘੱਟ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਹੋਟਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ, ਬੀਬੀਸੀ ਦੇ ਜੈਕ ਵੇਅਰ ਸਾਡਾ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲੈਣ ਆਏ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਸਤਿਕਾਰਤ ਪੇਸ਼ਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਟਿੱਪਣੀਕਾਰ ਜੈਮੀਸਨ ਕਲਾਰਕ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਐਡਿਨਬਰਗ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਇੱਕ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਸ਼ੋਅ ਬਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ; ਸ਼੍ਰੀ ਕਲਾਰਕ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਗਲਾਸਗੋ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੇ। ਸਪਲਿਟ ਸਕ੍ਰੀਨ ਅਤੇ 20 ਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਹੋਰ ਅਜੂਬਿਆਂ ਰਾਹੀਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਜਾਦੂ ਦੇਖਣਾ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਹੈ!
ਪਰ ਅਸੀਂ ਆਇਰ ਸਿਰਫ਼ ਸਟੇਸ਼ਨ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਜਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਿਆਰੇ ਸਕਾਟਸ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਆਏ ਸੀ। ਉਸ ਦੁਪਹਿਰ, ਸਾਡਾ ਟੀਚਾ ਕੁਲਜ਼ੀਨ ਕੈਸਲ, ਜਿਸਦਾ ਉਚਾਰਨ "ਕੋਲੀਨ" ਹੈ, ਦੇਖਣਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ

ਸਾਸੇਨਾਚ ਜਾਂ, ਬਦਤਰ, ਇੱਕ ਯੈਂਕੀ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਡਰਾਈਵਰ ਵਾਲੀ ਕਾਰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣਾ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਪੱਛਮੀ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੀਆਂ ਤੱਟਵਰਤੀ ਪਹਾੜੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਕੁਲਜ਼ੀਨ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਏ।
ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਰਸਮੀ ਬਗੀਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਅਤੇ ਹੌਲੀ- ਹੌਲੀ ਢਲਾਣ ਵਾਲੀ ਸੜਕ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਉਸ ਚੱਟਾਨ ਵੱਲ ਗਏ ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਲਜ਼ੀਨ ਕੈਸਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਆਇਰਸ਼ਾਇਰ ਤੱਟ 'ਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਸਿੱਧਾ ਉੱਪਰ ਉੱਠਦਾ ਹੈ।
ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਰੌਬਰਟ ਐਡਮ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ, ਇਹ ਕਿਲ੍ਹਾ ਕੈਨੇਡੀ ਪਰਿਵਾਰ, ਅਰਲਜ਼ ਆਫ਼ ਕੈਸਿਲਿਸ ਅਤੇ ਮਾਰਕੀਸੇਸ ਆਫ਼ ਏਲਸਾ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੋਰਟਰੇਟ ਪੂਰੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅੱਜ, ਇਸਨੂੰ ਨੈਸ਼ਨਲ ਟਰੱਸਟ ਫਾਰ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮੁੱਖ ਟਾਵਰ ਚੱਟਾਨ ਤੋਂ ਚਾਰ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਤੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉੱਚਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉੱਪਰਲੀਆਂ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਹੈ ਜੋ ਜਨਰਲ ਆਈਜ਼ਨਹਾਵਰ ਨੂੰ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਦੇ ਧੰਨਵਾਦ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।
ਸਾਡਾ ਨਿੱਘਾ ਸਵਾਗਤ ਕੁਲਜ਼ੀਨ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਕਮਾਂਡਰ ਜੌਨ ਹਿਕਲੇ ਨੇ ਕੀਤਾ।
"ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪਾਲਤੂ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ," ਉਸਨੇ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਿਕਲੇ ਸਾਨੂੰ ਚਾਹ ਪਰੋਸ ਰਹੀ ਸੀ।
ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਫੇਰੀ ਦਾ ਵੀ ਓਨਾ ਹੀ ਆਨੰਦ ਮਾਣਿਆ ਹੈ। ਨਾ ਤਾਂ ਕਮਾਂਡਰ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਿਕਲੇ ਨੇ ਇਸ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਆਧੁਨਿਕ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਨੌਕਰ ਨੇ ਕਿਸੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੈਲਾਨੀ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪਰ ਮਾਰਗਰੇਟ

ਪੈਨੀ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਔਰਤ, ਜੋ ਕਲਜ਼ੀਨ ਗਈ ਸੀ, ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਸੀ - ਜੇਕਰ ਭੂਤ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਕਿਸਮਤ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
9 ਅਗਸਤ, 1962 ਦੀ ਐਸੋਸੀਏਟਿਡ ਪ੍ਰੈਸ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੈਨੀ ਹੋਰ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਵਾਂਗ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਭੂਤ ਨਾਲ ਹੋਇਆ।
"ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਕਲਜ਼ੀਨ ਕੈਸਲ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ - 'ਅੱਜ ਮੀਂਹ ਪੈ ਰਿਹਾ ਹੈ,'" ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੈਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੈਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭੂਤ ਦੇ ਵਾਲ ਕਾਲੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਸੀ।
"ਭਾਵੇਂ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਪੰਜ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸੀ, ਉਹ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ।"
"ਖੈਰ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਰਸਤਾ ਦੇਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਦਬਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ ਮੋਟੀ ਹੋ, ਤਾਂ ਲੰਘਣ ਲਈ ਬਹੁਤੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ।'"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੈਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੁੜੀ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਨੂੰ ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ ਕਮਰੇ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੈਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦਾ ਪੂਰਾ ਸੱਜਾ ਪਾਸਾ ਠੰਡਾ ਹੋ ਗਿਆ।
"ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘ ਗਈ ਸੀ।"
ਕੀ ਉਹ ਕੈਨੇਡੀ ਔਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਲਾਈਡ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਉਸ ਉਜਾੜ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦੁਖਦਾਈ ਅੰਤ ਹੋਇਆ ਸੀ? ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਕਲਜ਼ੀਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਂਦਾ, ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

* * *

ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੇੜਲੇ ਭੂਤਰੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਨੇ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਨਿਵਾਸੀ ਬਾਲਟੀਮੋਰ, ਮੈਰੀਲੈਂਡ ਤੋਂ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਕੁਲੀਨ ਵਰਗ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਹਨ। ਸਰ ਐਡਰੀਅਨ ਅਤੇ ਲੇਡੀ ਨਾਓਮੀ ਡਨਬਰ ਨੂੰ ਮੋਕਰਮ ਪਾਰਕ ਦੀ ਖੰਡਰ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਕਿਲ੍ਹਾ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਖਰੀ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਬੈਰੋਨੇਟ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਹਨ, ਜਿਸਦੀ 1953 ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।
ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਨੂੰ ਘਰ ਖਰਾਬ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ, ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਆਮਦਨ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਨਵੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।
ਜਦੋਂ 1953 ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਮਾਲਕ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ, ਤਾਂ ਵਿਗਟਾਊਨਸ਼ਾਇਰ ਦੇ ਕਿਰਕਕੋਵਾਨ ਦੇ ਲੋਕ ਹੈਰਾਨ ਸਨ ਕਿ ਅਮਰੀਕੀ ਭੂਤ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਗੇ। ਇਹ ਮੋਕਰਮ ਪਾਰਕ ਦੀ "ਵ੍ਹਾਈਟ ਲੇਡੀ" ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਲੇਡੀ ਜੈਕੋਬੀਨਾ ਡਨਬਾਰ ਦੀ ਆਤਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ 1789 ਵਿੱਚ ਛੇਵੀਂ ਬੈਰੋਨੇਟ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸਦਾ ਚਿੱਤਰ 1953 ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦੇ ਮਲਬੇ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ।
ਐਡਿਨਬਰਗ ਵਿੱਚ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੀ ਨੈਸ਼ਨਲ ਗੈਲਰੀ ਹੁਣ ਰੇਬਰਨ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀ ਗਈ ਇਸ ਕੀਮਤੀ ਪੇਂਟਿੰਗ ਦੀ ਮਾਲਕ ਹੈ। ਦਸਵੇਂ ਬੈਰੋਨੇਟ, ਸਰ ਜੇਮਜ਼ ਡਨਬਰ ਦੇ ਨੌਕਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ 1953 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਭੂਤ ਵਰਗਾ ਚਿੱਤਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਟੇਢਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਸਿੱਧਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ!
ਐਲਗਿਨ ਫਰੇਜ਼ਰ, ਜੋ ਕਿ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਡਨਬਾਰ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਡਰਾਈਵਰ ਸੀ, ਨੇ ਦੋ ਵਾਰ ਇੱਕ "ਗੋਰੀ ਔਰਤ" ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ ਦੇਖਿਆ।
ਸ਼ਾਇਦ ਭੂਤ ਦਾ ਗੁੱਸਾ ਇੱਕ ਕੀਮਤੀ ਪੇਂਟਿੰਗ ਦੇ ਬਚਾਅ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਦੀਮਕ ਦੁਆਰਾ ਖ਼ਤਰਾ ਸੀ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਰ ਕੋਈ ਗੜਬੜ ਦੀ

ਰਿਪੋਰਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਮਰੀਕੀ ਜੰਮਪਲ ਲੇਡੀ ਡਨਬਰ ਨੂੰ ਭੂਤ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਬਕਵਾਸ। ਇਹ ਸਭ ਸਿਰਫ਼ ਕਲਪਨਾ ਹੈ।"
ਭੂਤ ਨੂੰ ਕਾਲਪਨਿਕ ਕਹਿਣਾ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਅਮਰੀਕੀ ਦੁਆਰਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਐਡਿਨਬਰਗ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਵੀਕਲੀ ਸਕਾਟਸਮੈਨ ਦੇ ਡੋਨਾਲਡ ਮੈਕਡੋਨਲਡ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸ ਸਕੀਏ। ਕੇਨੇਥ ਮੈਕਰੇਜ਼ ਵੀ ਆਏ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਹਾਈਲੈਂਡ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ - ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਆਉਣ 'ਤੇ ਹੋਰ ਜਾਣਾਂਗੇ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਲੇਖਕ, ਮੈਕਡੋਨਲਡ ਰੌਬਰਟਸਨ, ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਕਾਟਿਸ਼ ਭੂਤਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਇੰਡੈਕਸ-ਕਾਰਡ ਫਾਈਲ ਦਿੱਤੀ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਕੇਸ ਇੰਨੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਸਨ ਕਿ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ, ਪਰ ਸ਼੍ਰੀ ਰੌਬਰਟਸਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹ ਇਸਦੀ ਭਰਪਾਈ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀ।
ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਅਸੀਂ ਐਡਿਨਬਰਗ ਦੇ ਇੱਕ ਉਪਨਗਰ, ਰੋਸਲਿਨ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਕਾਟਿਸ਼ ਮੀਡੀਆ ਐਨੀ ਡੋਨਾਲਡਸਨ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁਹਾਵਣਾ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮੱਗਰੀ ਨਿੱਜੀ ਜਾਂ ਨਿੱਜੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਸੀ।
ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਅਸੀਂ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਅਤੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਰਹੱਦੀ ਖੇਤਰ ਲਈ ਜਲਦੀ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਏ, ਜੋ ਕਿ ਰਵਾਇਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੰਗ ਅਤੇ ਟਕਰਾਅ ਦਾ ਲੰਮਾ ਇਤਿਹਾਸ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਜੰਗਲੀ ਖੇਤਰ ਹੈ। ਕਈ ਘੰਟਿਆਂ ਤੱਕ ਬਿਨਾਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਿੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਪਹਾੜੀਆਂ 'ਤੇ ਭੇਡਾਂ ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਸੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹਰਮੀਟੇਜ ਕੈਸਲ ਪਹੁੰਚੇ, ਜੋ ਕਿ ਤੇਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਡੀ ਸੋਲੀਅਸ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਮੱਧਯੁਗੀ ਕਿਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਥੇ ਸੀ ਜਿੱਥੇ 1566 ਵਿੱਚ

ਇੱਕ ਸਰਹੱਦੀ ਹਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋਏ ਬੋਥਵੈਲ ਦੇ ਅਰਲ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਾਲਕਣ, ਸਕਾਟਸ ਦੀ ਰਾਣੀ ਮੈਰੀ ਨੇ ਮਿਲਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਸੀ।
ਸਰਹੱਦ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ, ਇਸ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕ੍ਰਿਪਟ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਖੇ ਮਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕੱਢੇ ਗਏ। ਇਹ ਵਹਿਸ਼ੀ ਅਭਿਆਸ ਮੱਧ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਆਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹਰਮੀਟੇਜ ਵਿਲੱਖਣ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਇਸ ਮਸ਼ਹੂਰ ਖੰਡਰ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਾਡਾ ਕਾਰਨ ਸਿਰਫ਼ ਸੈਰ-ਸਪਾਟਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਮਾਲਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਲਾਰਡ ਸੋਲੀਅਸ, ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਜਾਦੂਗਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਈ ਅੱਤਿਆਚਾਰ ਕੀਤੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਬੂਤ ਹਨ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਭਿਆਨਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਉਦੋਂ ਤੋਂ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੀ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ 'ਤੇ ਕੰਧਾਂ ਅਤੇ ਖੰਡਰ ਹੋਏ ਕਮਰਿਆਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਹੇਠਾਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰਸੋਈ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।
ਜੇ.ਆਰ. ਵਿਲਸਨ, ਜੋ ਹੁਣ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦਾ ਰਖਵਾਲਾ ਹੈ, ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਮਾਹੌਲ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਬੈਗਪਾਈਪ ਵਜਾਏ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂ ਸੁਣਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਕੁੱਤੇ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਔਰਤ ਇੱਥੇ ਆਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੁੱਤੇ ਨੇ ਮਹਿਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਭੌਂਕ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹਿੱਲਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
ਪਰ ਕੁਝ ਕੁੱਤੇ ਅਜਿਹੇ ਵੀ ਸਨ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਕੁੱਤੇ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਐਡਿਨਬਰਗ ਵਿੱਚ ਹੋਲੀਰੂਡ ਪੈਲੇਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੀ ਮਹਾਰਾਣੀ ਮੈਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਕਾਟਿਸ਼ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ, ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ, ਸਾਦਾ ਘਰ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਕ੍ਰਾਫਟ-ਐਨ-ਰੀਘ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਦੇ ਜੇਮਜ਼, ਅਰਲ ਆਫ ਮੋਰੇ, ਮੈਰੀ ਦੇ ਸੌਤੇਲੇ ਭਰਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੇ ਰੀਜੈਂਟ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ। ਅੱਜ, ਘਰ ਤਿੰਨ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਲੇਨ ਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਹੋਲੀਰੂਡ ਪੈਲੇਸ ਦੇ ਵਾਰਡਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਿਵਾਸ ਸੀ। ਵਾਰਡਨ ਮੁੱਖ ਗਾਈਡ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਰੇ ਸੈਲਾਨੀ ਆਵਾਜਾਈ ਦਾ ਇੰਚਾਰਜ ਹੈ। ਸਾਬਕਾ ਵਾਰਡਨ ਡੇਵਿਡ ਗ੍ਰਾਹਮ ਹੁਣ ਪੋਰਟੋਬੇਲੋ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨੇੜਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਚੌਦਾਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਲੱਖਣ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਰਾਂ ਜਣੇ ਇੱਕ ਭੂਤ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈਲਨ ਡੰਕਨ ਸੀ, ਜੋ ਹੁਣ ਜ਼ਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕ੍ਰਾਫਟ-ਐਨ-ਰੀਘ ਦੀ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੈਠੇ ਰਹੇ, ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ।"
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹੈਰਾਨ ਅੱਖਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾ ਸਕਿਆ: ਮੈਰੀ, ਸਕਾਟਸ ਦੀ ਰਾਣੀ, ਜੋ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਉਥਲ-ਪੁਥਲ ਦੇ ਪਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਆਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ।
ਸ਼੍ਰੀ ਗ੍ਰਾਹਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਭੂਤ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ, "ਮੈਂ ਫ੍ਰੈਂਚ ਹਾਂ।" ਗ੍ਰਾਹਮ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਘਰ ਇੱਕ ਆਰਕੀਟੈਕਟ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਫ੍ਰੈਂਚ ਸੀ!

*150
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ ਦੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਪਤੀ ਦਾ ਉਤਸੁਕ ਮਾਮਲਾ
ਮੌਤ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਸ਼੍ਰੀ ਸੀ. ਲਈ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਰ੍ਹੋਡ ਆਈਲੈਂਡ ਦੇ ਇੱਕ ਦਰਮਿਆਨੇ ਆਕਾਰ ਦੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਤੀਤ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਰਿਕਾਰਡ ਇਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਆਪਣੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਤੀ ਦੇ ਲਗਾਤਾਰ ਅਸਾਧਾਰਨ ਵਿਵਹਾਰ ਬਾਰੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕਰਨ ਆਈ।
ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਅਚਾਨਕ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਸਰੀਰਕ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜਿਨਸੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਉਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਧੱਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਉਹ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਇਸ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਣ। ਫਿਰ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਮੌਕਿਆਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਾਂਤ, ਸੰਜਮੀ, ਅਤੇ ਜਿਨਸੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆਤਮਕ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਰੋਧੀ ਲਿੰਗ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ
- ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕੋ ਲਿੰਗ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ 'ਤੇ ਅਣਜਾਣ ਜਾਂ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਿਨਸੀ ਹਮਲਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਅਜਿਹੇ ਜੀਵ ਦੇ ਅਚਾਨਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਾਰਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਤਲ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਇਹ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨਾਲ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਹੋਰ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਮ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ - ਯਾਨੀ ਉਹ ਜੋ ਮਾਧਿਅਮ ਬਣਨ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲੈਸ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਅਧਿਐਨ ਇਹ ਵੀ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਸ਼ੱਕੀ ਸਨਮਾਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੰਭਾਵਿਤ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਜਿਨਸੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਜਾਂ ਪੈਸਿਵ ਹਨ। ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਣਵਰਤੀਆਂ ਜਿਨਸੀ ਊਰਜਾਵਾਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਸੁਆਰਥੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ

ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰਲੇ ਜੀਵਾਂ ਲਈ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਹਮਲਿਆਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨ ਜਾਂ ਰੋਕਣ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ, ਸਿਵਾਏ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਸਿਹਤਮੰਦ ਅਤੇ ਸੰਤੁਲਿਤ ਜਿਨਸੀ ਜੀਵਨ ਜੀ ਕੇ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕੁਦਰਤੀ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਹਮਲਿਆਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਦੋ ਸਾਥੀ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹਿੰਸਕ ਜਾਂ ਅਚਾਨਕ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਹ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਪਹਿਲੂ ਤੋਂ ਸਰੀਰਕ ਅਨੰਦ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਸਾਥੀ ਲਈ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸਰੀਰਕ ਇੱਛਾਵਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧਾਂ ਲਈ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਬਚਿਆ ਹੋਇਆ ਸਾਥੀ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਮਾਮਲਾ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅੰਨਾ ਸੀ. ਉੱਤਰ-ਪੂਰਬੀ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਨਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਘਰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਅਠਾਰਾਂ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸਦੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਤੀ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਘਰ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੇ ਅੰਤ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨਦੇਹੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। "ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਪੰਜ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਸਤੰਬਰ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਵੀ ਦਿਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣ ਦਿੱਤਾ," ਉਸਨੇ ਮਦਦ ਲਈ ਬੇਤਾਬ ਹੋ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ।
ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਦਫ਼ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਰਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸਨ।

ਸ਼੍ਰੀ ਸੀ. ਦਾ ਜੀਵਨ ਵਿਵਾਦਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਹ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਂਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਘਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਆਦਰਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸੀ।
"ਦੂਜੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੈਕਸ ਕਰੇਗਾ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਚਾਹਾਂ ਜਾਂ ਨਾ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਫੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਘਰ ਭਰ ਪਿੱਛਾ ਕਰਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਫੜਨ ਨਹੀਂ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੋਣ 'ਤੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਚੀਜ਼ ਸੈਕਸ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਅਤੇ ਕਿੱਥੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ, ਇਹ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਪਤੀ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਜੀਵਨ ਊਰਜਾ ਸੀ।
"ਫਿਰ ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਨ ਲੱਗਾ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਉੱਪਰ-ਨੀਚੇ ਤੁਰਨ ਲੱਗਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਡਰ ਗਈ। ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਕੰਬਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
ਜਦੋਂ ਮਿਸਟਰ ਸੀ. ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਹਿਯੋਗ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨਾ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ। ਆਪਣੀ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੜਬੜੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਤੱਕ ਹਰ ਰੋਜ਼, ਉਹ ਮੋਜ਼ੇ ਪਾੜਦਾ ਸੀ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਆਪਣੀ ਸੱਸ ਦੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੰਡੀਆਨਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਸਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਾ ਦੇਵੇ (ਮਾਸੀ ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਦੂ-ਟੂਣੇ ਦੀ ਰਸਮ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ।) ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਮਿਸਟਰ ਸੀ. ਨੇ ਗਲਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਅਲਾਰਮ

ਘੜੀਆਂ ਲਗਾ ਕੇ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਕੇ ਜਾਂ ਗਾਇਬ ਕਰਕੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰਕੇ ਆਪਣਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਭ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ। ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ, ਉਸਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਇੱਕ ਪਾਗਲ ਵਿਅਕਤੀ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਸਨੇ ਉਸਦੀ ਸਾਬਕਾ ਪਤਨੀ ਦੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ।
ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੇ ਉਸਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਦਸ ਸਾਲ ਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਪਾੜਾ ਪਾਉਣ ਲਈ ਹਰ ਸੰਭਵ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਬੱਚਾ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਤੋਂ ਹੋਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਦੂਰ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੇ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਬੱਚੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਣਾ ਲਿਆ ਸੀ।
ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ, ਮਿਸਟਰ ਸੀ. ਨੇ ਦੂਜੇ ਬੱਚਿਆਂ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਅਜ਼ਮਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਮਚ ਗਈ ਕਿ ਮਿਸਟਰ ਸੀ. ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਫਿਰ, ਇੰਡੀਆਨਾ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਾਸੀ ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਆਈ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਮਿਸਟਰ ਸੀ. ਉਸ ਕੋਲ ਆਏ, ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਡੂੰਘੀ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਜਿੱਥੇ ਸੀ ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਉੱਥੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰ ਮਿਸਟਰ ਸੀ. ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸੀ। ਮਾਸੀ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ। ਬੱਚੇ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਬੇਕਾਬੂ ਹੋਣ ਲੱਗੇ, ਅਤੇ ਮਿਸਟਰ ਸੀ. ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ

ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਲੜ ਰਹੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ।"
ਉਸਦਾ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਤੀ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਜੱਦੀ ਸ਼ਹਿਰ ਸੇਂਟ ਫਰਾਂਸਿਸ ਰੈਕਟਰੀ ਵਿੱਚ ਕਲਰਕ ਅਤੇ ਟਾਈਪਿੰਗ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ, ਇਹ 24 ਦਸੰਬਰ, 1971, ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਅਤੇ ਫਰਸ਼ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਪਈ ਸੀ। ਕੁਝ ਪਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਸ਼ੈਲਫ 'ਤੇ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਹਿਕਰਮੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਇਹ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ ਕਿ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਖਤਮ ਹੋਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੁਝ ਪਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸ਼ੈਲਫ 'ਤੇ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਖਤਮ ਹੋਈ।
ਸ਼੍ਰੀ ਸੀ. ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਲਈ ਇੱਕ ਖਾਸ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਸਰਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਛੁੱਟੀਆਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਘਰ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਦਾ ਭਤੀਜਾ, ਜਾਰਜ, ਕੰਮ 'ਤੇ ਦੇਰ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਅਲਾਰਮ ਘੜੀ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਘੜੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੈਨਸਿਲ ਪਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਪੈਨਸਿਲ ਹਟਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈ। ਹੋਰ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਘੜੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਪੈਨਸਿਲ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਮਿਲੀ ਸੀ, ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਇਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਇੰਨੀ ਡਰ ਗਈ ਕਿ ਉਹ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਈ ਸੀ। ਪਰ ਸ਼੍ਰੀ ਸੀ. ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਦਾ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਤੀ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਬਿਸਤਰਾ ਬਦਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਉੱਥੇ ਚਲਾ ਜਾਵੇ। ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਪਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਜੀਬ

ਘਟਨਾਵਾਂ ਜਾਰੀ ਰਹੀਆਂ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬੁਲਾਇਆ। ਇਸ ਵਾਰ, ਇੰਡੀਆਨਾ ਤੋਂ ਮਾਸੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਤੇਲ ਲੈ ਕੇ ਆਈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਹਰੇਕ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੂੰ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਤਰੀਕਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੇ ਇਹੀ ਸੋਚਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਦਾ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਤੀ ਆਪਣੀਆਂ ਰਣਨੀਤੀਆਂ ਬਦਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਗੁੱਸਾ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ 'ਤੇ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਉਸ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਸਮੱਸਿਆ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦਾ, ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ, ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦਾ ਉਸ ਉੱਤੇ ਕੰਟਰੋਲ ਨਹੀਂ ਤੋੜਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਵਰਗ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ।"
ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਟੈਲੀਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮਾਲਕ ਕੋਲ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਜਾਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਾਧਿਅਮਵਾਦੀ ਦੋਸਤ, ਐਥਲ ਜੌਹਨਸਨ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਜਾ ਕੇ ਦੇਖੇ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਦੇ ਘਰ ਜਾਣਾ ਪਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਿਲਣਾ ਪਿਆ। ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ, ਐਥਲ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਦੇ ਘਰ ਆਈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੇ ਜੋ ਖੋਜਿਆ ਉਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੁਝ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਸੀ। ਐਥਲ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਤੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਭੂਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਉਸ 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਣਸੁਖਾਵੇਂ ਕੰਮ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਿ ਇੱਕ ਭੂਤ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਦੀਆਂ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਹੁਕਮ

ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਜਾਪਦੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਨਹੀਂ ਘੁੰਮਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਸੀ ਦਾ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ 'ਤੇ ਡੂੰਘਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਉਸਦੀ ਉਸ ਨਾਲ ਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਦੀ ਅਚੇਤ ਇੱਛਾ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੀ ਸੀ - ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਦੁਆਰਾ ਜਿਨਸੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗ੍ਰਸਤ ਹੋਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਕੁਦਰਤੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ - ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਕੁਝ ਡੂੰਘਾ, ਸ਼ਾਇਦ ਅੰਦਰ ਹੀ ਦੱਬਿਆ ਹੋਇਆ, ਉਸ ਨਿਰੰਤਰ ਜਿਨਸੀ ਪਿਆਰ ਲਈ ਤਰਸਦਾ ਸੀ ਜੋ ਸ਼੍ਰੀ ਸੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀਅ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ।

*151
ਛੋਟੇ ਚਿੱਟੇ ਫੁੱਲ ਦਾ ਭੂਤ
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੀ. ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਬੱਕੀ, ਓਹੀਓ ਦੇ ਸਿਨਸਿਨਾਟੀ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਕੈਂਟਕੀ ਦੇ ਉਪਨਗਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਦੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਬਣੇ ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਰ ਸੁੰਦਰ, ਚਿੱਟਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਘਰਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਸੁਹਾਵਣਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਨਕਲੀ ਤਲਾਅ ਸੀ। ਘਰ ਜਾਂ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦਾ ਇਲਾਕਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੂਤ ਜਾਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੀ. ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੀ. ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉੱਪਰ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਸੰਗਮਰਮਰ ਲਟਕਾਉਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੀ. ਲਈ ਅਲੌਕਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਜਾਣ ਸਨ।
ਫਿਰ ਵੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੀ. ਦਾ ਮਨ ਇੱਕ ਜਿਗਿਆਸੂ ਅਤੇ ਸੁਚੇਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਏ ਬਿਨਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ

ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਾਰੀ ਰਹੀਆਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਗਈ ਅਤੇ ਚੀਕਦੀ ਹੋਈ ਕਿਹਾ, "ਇੰਨਾ ਰੌਲਾ ਪਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਤੁਸੀਂ ਬਾਹਰ ਆ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਜਾਂ ਕੁਝ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ?"
ਜਿਵੇਂ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਈ। ਇੱਕ ਪਲ ਦੀ ਝਿਜਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੀ. ਉੱਪਰ ਭੱਜੀ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੰਗਮਰਮਰ, ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਲਟਕ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਤੇ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਕ੍ਰਿਸਮਸ 'ਤੇ, ਡੀ ਪਰਿਵਾਰ ਬੱਕੀ ਦੇ ਫੌਜ ਤੋਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਾਰਜੈਂਟ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਬਣ ਗਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਮਨਾਇਆ (ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਸ਼ਰਾਬ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਜਸ਼ਨ ਸੀ)। ਫਿਰ ਵੀ, ਜਦੋਂ ਸਾਰਜੈਂਟ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਢੁਕਵੀਂ ਰਾਤ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਰਾਬੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੀ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਝੂਠੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਯਾਦ ਰੱਖਿਆ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੌਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਅਜ਼ਮਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੱਥ ਮਿਲਾਏ ਅਤੇ ਅੱਗ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੈਠ ਗਏ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ, ਕੁਝ ਖਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਫਿਰ ਬੱਕੀ, ਜਿਸਨੇ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਕੁਝ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਸਨ, ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਪਾਸਿਓਂ ਇੱਕ ਗਾਈਡ ਜਾਂ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕੇ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਸੰਪਰਕ ਕਰ ਸਕਣ। ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿੱਚ, ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੀ. ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਭਾਰਤੀ ਪੂਰਵਜ ਨੂੰ

'ਛੋਟਾ ਚਿੱਟਾ ਫੁੱਲ' ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ!" ਸ਼੍ਰੀ ਡੀ. ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੈਰੋਕੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਬੱਕੀ, ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵਿਰਾਸਤ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਮੰਨੇਗਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੀ. ਨੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ, ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਬਕਵਾਸ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਕੁਝ ਵੀ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਬਾਕੀ ਤਿੰਨ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਵੱਲ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਟਾਰਚ ਵਰਗੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵੇਖੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਟਿਮਟਿਮਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ।

ਰੇਨਹੈਮ ਹਿੱਲ ਦੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਭੂਰੀ ਔਰਤ
ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੀ. ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਜੀਬ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮਿਲਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਜੋ ਇੱਕ ਪਲ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਹ ਛੋਟੇ ਪੱਥਰ ਸਨ

ਜੋ ਤੀਰਾਂ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦੇ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਮਿਲਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਕਈ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਬਿਸਤਰੇ ਦੀਆਂ ਚਾਦਰਾਂ ਬਦਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਚਾਦਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਲਾਲ ਤੀਰ ਖਿੱਚਿਆ ਸੀ।
1963 ਦੀ ਸਰਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਦੁਪਹਿਰ, ਉਹ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਕਿਤਾਬ ਲੈ ਕੇ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਉਹ ਸੌਂ ਗਈ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਡਰ ਨੇ ਜਾਗਿਆ ਜੋ ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਗਿਆ। ਕਮਰਾ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ, ਦੁਸ਼ਟ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਨਾ ਤਾਂ ਕੁਝ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਹਿਸਾਸ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਕੁਝ ਉਸ ਨੂੰ ਘੇਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ।
ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਲਈ, ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕੱਲੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਸਭ ਕੁਝ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਛੋਟੇ ਪੱਥਰ ਦੇ ਤੀਰ ਅਚਾਨਕ ਪੂਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ। ਡਰੀ ਹੋਈ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੀ. ਨੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਜੋ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਲਾਹ ਮੰਗੀ। ਦੋਸਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਲਿਟਲ ਵ੍ਹਾਈਟ ਫਲਾਵਰ ਨੂੰ ਘਰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਕਹਿਣ ਲਈ ਇੱਕ ਆਤਮਿਕ ਰਸਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ।
ਭਾਵੇਂ ਲਿਟਲ ਵ੍ਹਾਈਟ ਫਲਾਵਰ ਲਗਾਤਾਰ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਉਂਦਾ-ਜਾਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੀ. ਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਲਗਾਤਾਰ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਲਿਟਲ ਵ੍ਹਾਈਟ ਫਲਾਵਰ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ, ਇਸ ਵਾਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ। ਸਵੇਰੇ 4 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੀ. ਇੱਕ ਤੀਬਰ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਜਾਗ ਪਈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਤਸੀਹੇ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਹਾਲ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕੰਧ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਲਾਲ ਵਸਤੂ ਦੇਖੀ ਜੋ ਮਨੁੱਖੀ ਅੱਖ ਵਰਗੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹੇਠਾਂ, ਅੱਧੇ ਮੂੰਹ ਵਰਗੀ ਚੀਜ਼। ਨੇੜੇ ਦੇਖਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਦੋ ਲਾਲ ਅੱਖਾਂ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ

ਚਿੱਟਾ ਮੂੰਹ ਦੇਖਿਆ। ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਜੋਕਰਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਸਰਕਸ ਵਿੱਚ ਦੇਖੇ ਸਨ। ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਕੰਧ 'ਤੇ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ।
ਕਈ ਵਾਰ ਟਾਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਆਖਰਕਾਰ ਕੈਂਟਕੀ ਆ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੀ. ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਿਲ ਸਕਿਆ। 20 ਜੂਨ, 1964 ਨੂੰ, ਮੈਂ ਉਸ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਮੋਟੀ, ਅੱਧਖੜ ਉਮਰ ਦੀ ਔਰਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਜਿਸਨੇ ਕਈ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਲਿਟਲ ਵ੍ਹਾਈਟ ਫਲਾਵਰ ਨੂੰ ਚਲੇ ਜਾਣ ਲਈ ਕਹਿਣ ਵਾਲੇ ਗੰਭੀਰ ਮੰਤਰਾਂ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੀ. ਨੂੰ ਹਿਸਟੀਰਿਕਸ ਵਿੱਚ ਚੀਕਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਪਾੜਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ, ਇੰਝ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ, ਲਿਟਲ ਵ੍ਹਾਈਟ ਫਲਾਵਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ, ਦੂਰ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਦ ਬਲੈਕ ਬਾਸ ਇਨ—ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ

ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਘਰ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ; ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਿਟਲ ਵ੍ਹਾਈਟ ਫਲਾਵਰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੀ. ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੀ ਹੈ।

*152
ਰੇਨਹੈਮ ਹਾਲ
ਤਿੰਨ ਸੌ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਰੇਨਹੈਮ ਹਾਲ 20,000 ਏਕੜ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਢਾਂਚਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਅਮਰੀਕੀ ਫੌਜਾਂ ਤਾਇਨਾਤ ਸਨ। ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਹੀ ਘਰ ਬਾਹਰੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਬੰਦ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਟਾਊਨਸ਼ੈਂਡ ਪਰਿਵਾਰ ਗਰੀਬੀ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਅੱਧੇ ਤਾਜ ਦੀ ਫੀਸ ਲਈ ਦਾਖਲ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਆਪਕ ਪ੍ਰਥਾ ਕਦੇ ਵੀ ਹਾਲ ਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੀ।
ਲਾਈਫ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਦੇ 4 ਜਨਵਰੀ, 1937 ਦੇ ਅੰਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਸਭ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹਵੇਲੀ ਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਹਿੱਸੇ ਦੀਆਂ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚਣ ਦੇ ਆਰਡਰ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਲੰਡਨ-ਅਧਾਰਤ ਕੋਰਟ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਫਰਮ, ਇੰਦਰੇ ਸ਼ਿਰਾ ਲਿਮਟਿਡ, ਨੂੰ ਇਸ ਕੰਮ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਤੰਬਰ 1936 ਵਿੱਚ, ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਕੈਪਟਨ ਹਿਊਬਰਟ ਸੀ. ਪ੍ਰੋਵੈਂਡ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਨੂੰ ਰੇਨਹੈਮ ਹਾਲ ਭੇਜਿਆ।
ਆਪਣੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ, ਕੈਪਟਨ ਪ੍ਰੋਵਾਂਡ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹੋਣ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਉਸਦੇ ਕੈਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਣਦੇਖੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੇ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਨੇ ਭੂਤ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚਦੇ ਹੋਏ, ਦੋਵੇਂ ਆਦਮੀ ਇੱਕ ਵਾਰ ਗ੍ਰੇਟ ਹਾਲ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪੌੜੀ 'ਤੇ ਆ ਗਏ। "ਦੇਖੋ!" ਸਹਾਇਕ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਕਿਹਾ, ਪੌੜੀਆਂ ਵੱਲ

ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਡਰ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੈਪਟਨ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਪਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਉਤਰਦੇ ਦੇਖਿਆ। "ਖੈਰ," ਸ਼ੱਕੀ ਕੈਪਟਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਹੀ ਯਕੀਨ ਰੱਖਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਆਓ ਇਸਦੀ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚੀਏ।" ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣਾ ਕੈਮਰਾ ਪੌੜੀਆਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਫਲੈਸ਼ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ 1936 ਵਿੱਚ, ਫਲੈਸ਼ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਅੱਜ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਲੈਸ਼ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਤੀਬਰਤਾ ਆਧੁਨਿਕ ਫਲੈਸ਼ ਬਲਬਾਂ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੀ। ਇਸ 'ਤੇ, ਚਿੱਤਰ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ - ਘੱਟੋ ਘੱਟ, ਸਹਾਇਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ। ਫਿਰ ਦੋ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫ਼ਰਾਂ ਨੇ ਪਲੇਟ ਨੂੰ ਸੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਬਲੇਕ, ਸੈਨਫੋਰਡ ਅਤੇ ਬਲੇਕ, ਇੱਕ ਰਸਾਇਣਕ ਫਰਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਨੈਗੇਟਿਵ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਸਾਇਣਕ ਮਾਹਿਰਾਂ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਨੈਗੇਟਿਵ ਜਾਂ ਵਿਕਾਸਸ਼ੀਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਤਸਵੀਰ ਕਿਸੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਚਿੱਤਰ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਉਤਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਚਿੱਟਾ ਅਤੇ ਧੂੰਆਂਦਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਟਾਊਨਸ਼ੈਂਡ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਨਤੀਜੇ ਦਿਖਾਏ ਗਏ, ਤਾਂ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਭਰੀ ਚੁੱਪ ਦਾ ਇੱਕ ਪਲ ਸੀ। ਫਿਰ ਚਿੱਤਰ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਲੇਡੀ ਡੋਰਥੀ ਵਾਲਪੋਲ ਦੇ ਇੱਕ ਪੋਰਟਰੇਟ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜੋ ਉੱਪਰਲੇ ਕੋਰੀਡੋਰ ਵਿੱਚ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਪੋਰਟਰੇਟ ਉਸ ਔਰਤ ਦੇ ਰੂਪ ਨਾਲ ਵੀ ਮਿਲਦਾ-ਜੁਲਦਾ ਸੀ ਜੋ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਟਾਊਨਸ਼ੈਂਡ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖੀ ਗਈ ਸੀ।
1780 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਡੋਰਥੀ ਵਾਲਪੋਲ ਦੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਡਿਪਰੈਸ਼ਨ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਬਿਮਾਰੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਕਰਨਾ ਅਯੋਗ ਸੀ। ਇੱਕ ਕੁਲੀਨ ਪਰਿਵਾਰ

ਤੋਂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ "ਰੱਖਿਆ" ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਸਾਲ ਉੱਥੇ ਬਿਤਾਏ, ਉਸਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦੀ ਦਹਿਲੀਜ਼ ਪਾਰ ਕਰ ਗਈ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤਬਦੀਲੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਫਿਰ ਵੀ ਰੇਨਹੈਮ ਹਾਲ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਅਸਲੀ ਘਰ ਮੰਨਦੀ ਸੀ, ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਘੁੰਮਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਘੁਸਪੈਠ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫ਼ਰਾਂ ਦੇ ਕੈਮਰੇ ਤੋੜਨ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ।
ਲਾਈਫ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਨੇ ਸਾਰੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਫੋਟੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਠਕਾਂ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਇਹ ਫੋਟੋ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਾਲਜ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਿਖਾਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਰ ਵਾਰ ਦਰਸ਼ਕ ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤ ਫੋਟੋ ਦੀ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ।

*153
ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਮਲਾਹ ਦਾ ਭੂਤ
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਦੇ ਨਿਊ ਹੋਪ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸੁੰਦਰ ਲੋਗਨ ਇਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਜਨਮਦਿਨ ਮਨਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਵੀਕਐਂਡ ਬਿਤਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਹੋਵਾਂਗਾ, ਸਗੋਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੀ "ਕੀਮਤ" ਵਿੱਚ ਦੋ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਾਂਗਾ!
ਜਨਵਰੀ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕਮਰਾ 6 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟਿਮਟਿਮਾਉਂਦੀ ਮੋਮਬੱਤੀ ਰਾਹੀਂ ਮੇਰੇ ਸਾਥੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਨੇ ਇੱਕ ਦਿਲ ਨੂੰ ਛੂਹ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਅਨੁਭਵ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੇ ਬੇਚੈਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਦੀ ਬਿਹਤਰ ਭਾਵਨਾ ਦਿੱਤੀ। ਮਾਲਕਣ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗਵੇਨ ਡੇਵਿਸ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਭੂਤ ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਮਾਲਕ ਦੀ ਮਾਂ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਇੰਨੀ ਪਸੰਦ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਗਈ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੇਵਿਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਨੇੜੇ ਦੇ ਲੰਬਰਵਿਲ ਵਿੱਚ ਬਲੈਕ ਬਾਸ ਇਨ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ 18 ਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਬ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਡੇਲਾਵੇਅਰ ਨਹਿਰ ਦੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਹੋਟਲ ਹੈ। ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਪੁਰਾਤਨ ਵਸਤਾਂ ਅਤੇ ਕਿੰਗਜ਼ ਚਾਰਲਸ ਪਹਿਲੇ, ਦੂਜੇ ਅਤੇ ਜੇਮਜ਼ ਦੂਜੇ ਦੇ ਪੋਰਟਰੇਟ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕਦੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰਾਂ ਦਾ ਗੜ੍ਹ ਸੀ।
ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕੈਮਰੇ ਨਾਲ ਇਲਾਕੇ ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਇਆ, ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਰੰਗੀਨ ਫਿਲਮ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ। ਕਹਾਣੀ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਦੇ ਭੂਤ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੀ ਹੈ ਜੋ ਨਹਿਰ 'ਤੇ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ਚਲਾ ਕੇ ਆਪਣਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਅੱਜ, ਨਹਿਰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸੈਲਾਨੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਹੈ, ਪਰ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਇੱਕ ਜੀਵੰਤ ਵਪਾਰਕ ਰਸਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਸਾਮਾਨ ਦੀ ਢੋਆ-ਢੁਆਈ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਨਹਿਰ, ਜੋ ਨਿਊ ਹੋਪ ਅਤੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਕਈ ਕਸਬਿਆਂ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਸੁਹਜ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਬਲੈਕ ਬਾਸ ਦੇ ਪੱਥਰ ਦੇ ਤਹਿਖਾਨੇ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ (ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕ ਹਰਬੀ ਵਾਰਡ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ), ਮੈਂ ਕੁਝ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੇਰੀ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਜਦੋਂ ਫੋਟੋ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੋਰਾ ਚਿੱਤਰ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ, ਜਿਸਦੀ ਪਛਾਣ ਉਸ ਮਲਾਹ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਸੀ। ਮਲਾਹ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਲਾਹ ਨਾਲ ਹਿੰਸਕ ਬਹਿਸ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਵੈਸੇ, ਉਸ ਮਲਾਹ ਦਾ ਨਾਮ ਹੰਸ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਹੰਸ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ?

ਅਧਿਆਇ ਦਸ

ਪੋਲਟਰਜੀਸਟ
ਪੋਲਟਰਜੀਸਟ ਸ਼ਬਦ ਜਰਮਨ ਹੈ। ਅਲੌਕਿਕ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਜਰਮਨ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਪੋਲਟਰਜੀਸਟ ਗਤੀਵਿਧੀ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਸ਼ੋਰ ਵਾਲਾ ਭੂਤ" ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਅੱਜ ਭੌਤਿਕ ਵਰਤਾਰੇ ਕਹਿਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵਰਤਾਰੇ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਤਿੰਨ-ਅਯਾਮੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਜਾਂ ਆਮ ਜਾਂ ਅਣਜਾਣ ਸਾਧਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗਤ ਜਾਂ ਆਡੀਓ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ।
ਜਰਮਨ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਨੇ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਕਿਸ਼ੋਰ ਅਵਸਥਾ ਦੀ ਦਹਿਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਨ; ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਊਰਜਾਵਾਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਿੰਸਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਵ ਬਣਾਇਆ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਘਰ ਦੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਅਣ-ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀਆਂ ਜਿਨਸੀ ਊਰਜਾਵਾਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੇ ਇਹ ਕੰਮ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਅਕਸਰ "ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ" ਲਈ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਅੱਧਾ ਸੱਚ ਹੈ। ਜਿਨਸੀ ਜਾਗ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਨੌਜਵਾਨ ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਊਰਜਾ ਦਾ ਸਰੋਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਮਰ ਦੇ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਾਹਜ ਵਿਅਕਤੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਮਰ ਦੇ ਜਿਨਸੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਵਿਅਕਤੀ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਸੁਚੇਤ ਜਾਂ ਅਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ। ਇਸ ਲਈ, ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਭੂਤ ਦਾ ਪੜਾਅ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਰੀਰਕ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਵਰਤਾਰੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਰਕਤਾਂ ਜਾਂ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਸੁੱਟਣਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੂਲ ਕਾਰਨ ਨਾ ਤਾਂ ਨੌਜਵਾਨ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਾਹਜ ਬਜ਼ੁਰਗ: ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਰੋਤ ਹਨ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ

ਬਿਨਾਂ, ਇੱਕ ਭੂਤਵਾਦੀ ਹਸਤੀ ਦੁਆਰਾ ਉਕਸਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ।
ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਾਨਸਿਕ ਵਰਤਾਰੇ ਜਿਨਸੀ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਊਰਜਾਵਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਊਰਜਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਨਾਲ ਅਕਸਰ ਅਣਚਾਹੇ ਮਾਨਸਿਕ ਵਰਤਾਰੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। 1930 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਸੋਸਾਇਟੀ ਆਫ਼ ਸਾਈਕੀਕਲ ਰਿਸਰਚ ਨੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘੇ ਮਾਨਸਿਕ ਮਾਧਿਅਮ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਕੁਝ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕੀਤੇ। ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਐਕਟੋਪਲਾਜ਼ਮ ਗ੍ਰੰਥੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਛੁਪਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਐਲਬਿਊਮਿਨ ਨਾਮਕ ਪਦਾਰਥ ਵਜੋਂ ਨਿਕਲਿਆ। ਇਹ ਐਕਟੋਪਲਾਜ਼ਮ ਸੈਮੀਨਲ ਤਰਲ ਦੇ ਸਮਾਨ ਸੀ। ਭੂਤਾਂ ਅਤੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਰਗੇ ਵਰਤਾਰੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਉਹ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਦਰਅਸਲ, ਇਹ ਫਿਲਮਾਂ ਹਰ ਪੱਖੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨਘੜਤ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਦਰਸਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹੋਣ ਜਾਂ ਅਖੌਤੀ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ "ਸਾਜ਼ੋ-ਸਾਮਾਨ"। ਅਕਸਰ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਫਿਲਮਾਂ ਅਤੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਇੱਕ ਝੂਠੀ ਤਸਵੀਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਡਰਾਉਣ ਲਈ ਜੋ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ।

* * *

ਤਾਂ, ਇੱਕ ਭੂਤ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਨਜਿੱਠਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਜਿਵੇਂ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਘੁੰਮਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਤਮਾ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਭੂਤ ਜੋ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦਾ, ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਡੂੰਘੀ ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਰਾਹੀਂ ਸੰਪਰਕ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਜਾਂ ਛੱਡਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਭੂਤ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਜਾਂ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਹੀ ਜਦੋਂ ਇੱਕ

ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਰੋਤ ਨੇੜੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।
ਯਕੀਨਨ, ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹਿੱਲਦੇ ਦੇਖਣਾ ਡਰਾਉਣਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਹੀਂ ਹਿੱਲ ਰਹੇ - ਭੂਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਇਲੈਕਟ੍ਰੋਮੈਗਨੈਟਿਕ ਬਲ ਇਸ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਭੂਤ ਖੁਦ ਦਿਖਾਈ ਨਾ ਦੇਵੇ।
ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਚਾਕੂ ਲਹਿਰਾਉਣ ਵਰਗੀ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਈ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਹੋਈ) ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਹਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਅਤੇ ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ।
ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਅਸਲ ਮਾਮਲੇ ਆਮ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀ ਸਰੋਤ ਮੌਜੂਦ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਜੀਵਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਮਾਨਸਿਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਜਾਂ ਪਾਗਲਪਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਏ ਹੋਣ। ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਮਾਮਲੇ ਹੇਠਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ।

*154
ਟੈਕਸਾਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ੈਤਾਨ

ਮੈਨੂੰ ਅਕਸਰ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਜਰਮਨ ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਮ ਸਮਝ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹਿੰਸਕ ਸਰੀਰਕ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘਰ ਦੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਜਵਾਨੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਨੌਜਵਾਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਰੀਰਕ ਊਰਜਾ ਅਜੇ ਤੱਕ ਜਿਨਸੀ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਵਰਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਘਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਮੈਂਬਰਾਂ 'ਤੇ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਨ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਹਨ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਦੱਬੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਾ ਅਵਚੇਤਨ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਮੰਨਦੇ ਹਨ,

ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਉਲਝਣ ਵਾਲਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੂਲ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ।

ਇਹਨਾਂ ਸਰੀਰਕ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜੀਵਤ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਨਿੱਜੀ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਰਤਾਰੇ ਪਿੱਛੇ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਮਨੋਰੋਗ ਅਤੇ ਬਚਪਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਤੇ ਹੈ, ਪਰ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਮ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸ ਨਾਲ ਉਸੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਜਿੱਠਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਆਮ ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹਾਂ। ਕਹਿਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਇਹਨਾਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਲੱਭਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਪਰੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨਾ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਜੀਵਤ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਣਚਾਹੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਢਾਲ ਬਣਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀਫੋਰਡ, ਲੌਂਗ ਆਈਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੇ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਦਿਨ-ਦਿਹਾੜੇ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਗਤੀ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਮਰੀਕਨ ਸੋਸਾਇਟੀ ਆਫ਼ ਸਾਈਕੀਕਲ ਰਿਸਰਚ ਦੇ ਡਾ. ਕਾਰਲਿਸ ਓਸਿਸ ਵਰਗੇ ਹੁਨਰਮੰਦ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਵੀ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਦੇ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਅਵਚੇਤਨ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਅਦਿੱਖ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸਲ, ਅਸ਼ੁੱਧ ਮਾਨਸਿਕ ਹਸਤੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕੇ। ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਮੁੰਡੇ ਦੀਆਂ ਅਵਚੇਤਨ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਨ ਜੋ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਅਤੇ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਸਨ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਸਦਾ ਅਵਚੇਤਨ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੀਫੋਰਡ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਪਿਤਾ, ਸ਼੍ਰੀ ਹਰਮਨ ਨਾਲ ਚਰਚਾ

ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦੇ ਕੁਝ ਪਹਿਲੂ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਪ੍ਰਚਾਰ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਰੱਖਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਖੇਤਰ ਦੇ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਬੇਲੋੜਾ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿਖਿਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਡਾ. ਓਸਿਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਮਾਧਿਅਮ ਐਥਲ ਜੌਹਨਸਨ ਮੇਅਰਸ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸੀਫੋਰਡ ਹਾਊਸ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਕਬਰਸਤਾਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਗੜਬੜ ਘਰ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਹ ਗੜਬੜ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੌਤਿਕ ਮਾਧਿਅਮ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਨੌਜਵਾਨ ਕਿਸ਼ੋਰ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਜਾਂ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹੋ ਗਈਆਂ ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਹੁਣ ਮਸ਼ਹੂਰ ਗਤੀ ਹੋਈ।
ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਦੋ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਬਾਵੇਰੀਆ ਦੇ ਰੋਜ਼ਨਹਾਈਮ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਾਮਲਾ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨਾਲ ਹੀ ਠੋਸ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਵਕੀਲ ਸਮੇਤ ਕਈ ਨਾਮਵਰ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਅਲੌਕਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਫ੍ਰੀਬਰਗ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਡਾ. ਹੰਸ ਬੈਂਡਰ ਨੇ ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸਨੂੰ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਗਤੀਵਿਧੀ ਦਾ ਇੱਕ ਆਮ ਮਾਮਲਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਵੀ ਇਸ ਗਤੀਵਿਧੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਬਾਹਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ, ਸ਼ਾਇਦ ਘਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਘਰ ਤੋਂ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਭੌਤਿਕ ਜਾਂ ਅਸਥਾਈ ਹੱਲ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕਾਹਲੀ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਘਟਨਾ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਬੇਲੋੜਾ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਸਾਰੇ ਭੂਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ, ਕਲਾਸਿਕ ਅਮਰੀਕੀ ਕੇਸ, ਟੈਨੇਸੀ ਦੀ ਬੈੱਲ ਵਿਚ ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੇਸ 1820 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਐਂਡਰਿਊ ਜੈਕਸਨ ਵਰਗੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਗਵਾਹ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਟੈਨੇਸੀ ਦੀ ਬੈੱਲ ਵਿਚ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਲਿਖਿਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਜੌਨ ਬੈੱਲ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਲਈ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਨਫ਼ਰਤ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਇਸ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਨਫ਼ਰਤ ਅਤੇ ਤਬਾਹੀ ਦਾ ਇੱਕ ਚੱਕਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਦੋ ਜਾਨਾਂ ਗਈਆਂ। ਟੈਨੇਸੀ ਦੀ ਬੈੱਲ ਵਿਚ ਨੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭੌਤਿਕ ਵਰਤਾਰੇ ਦੇਖੇ।
ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਠੋਸ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਅਚਾਨਕ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਾ ਜਾਂ ਅਲੋਪ ਹੋਣਾ; ਅਣਜਾਣ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਅਜੀਬ ਗੰਧ ਅਤੇ ਅੱਗ; ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਹੌਲੀ, ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਹਿਲਜੁਲ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਬੋਲ ਨਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇਖੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪਾਗਲ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਕੰਮ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਚਲਾਕੀ ਅਤੇ ਚਲਾਕੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤਰਕ, ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਤਰਕ ਦੀ ਘਾਟ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪਾਗਲ ਮਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਸਾਰੀਆਂ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਸ਼ਾਈਜ਼ੋਫ੍ਰੇਨਿਕ, ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਪਾਗਲਪਨ ਅਤੇ ਮੁਕਤ ਊਰਜਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਜੋ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹਨ ਜੋ ਭੌਤਿਕ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਇਹਨਾਂ ਦੋ ਪਹਿਲੂਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਬਹੁਤ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸਬੰਧ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਪਾਗਲਪਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੁਝ ਊਰਜਾਵਾਂ ਜਾਰੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਈ ਵਾਰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਅਤੇ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਲਟ

ਕਾਰਨਾਮੇ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਪਾਗਲਪਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਮਨ ਵਿੱਚ ਆਮ ਵਾਂਗ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਚਾਨਕ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।
ਮੈਂ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਪੋਲਟਰਜੀਸਟ ਗਤੀਵਿਧੀ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀਆਂ-ਜੁਲਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ-ਜੁਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੌਤਿਕ ਵਰਤਾਰੇ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਰਾਈ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੌਨ ਸਮਿਥ ਦਾ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਘਰ ਹੈ। ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹਣਾ, ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਜ਼ੰਜੀਰਾਂ ਦੀ ਖੜਕਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਮੇਜ਼ ਤੋਂ ਇੱਕ ਐਸ਼ਟ੍ਰੇ ਦਾ ਡਿੱਗਣਾ, ਅਤੇ, ਸਭ ਤੋਂ ਡਰਾਉਣੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਇੱਕ ਐਤਵਾਰ ਸਵੇਰੇ ਇੱਕ ਚਾਕੂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਦੋ ਹੋਰ ਸਮਝਦਾਰ ਬਾਲਗਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਡਿੱਗਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਇਹ ਚਾਕੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਸੀ। ਇਹ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਪੋਲਟਰਜੀਸਟ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਸਿਰਫ ਛੋਟੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹਨ ਜੋ ਸੰਚਾਰ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਵਰਤਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਸੱਚੇ ਪੋਲਟਰਜੀਸਟ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਾਂਗ ਅਰਾਜਕ ਅਤੇ ਬੇਕਾਬੂ ਹਨ। ਰੇਅ ਸਿਟੀ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਸਰੀਰਕ ਗਤੀਵਿਧੀ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਗਤੀਵਿਧੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭੌਤਿਕ ਵਰਤਾਰੇ ਦਾ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸੱਚੇ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸੰਚਾਰ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸੋਚਣ ਦੇ ਅਯੋਗ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਸਾਰੀ ਊਰਜਾ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਸਰੀਰਕ ਗਤੀਵਿਧੀ ਵੱਲ ਸੇਧਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਰੂਪਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਨਾ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਚਾਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਯੋਗਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ

ਇਹਨਾਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰੇਰਕ ਨਫ਼ਰਤ ਅਤੇ ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਗ੍ਰਸਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਗਤੀਵਿਧੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਚਾਰ ਸੰਚਾਰ, ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਇਸ ਲਈ, ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤਰਕ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਅਸਲ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਉਲਟ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਮਾਧਿਅਮ ਅਕਸਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਪਾਗਲ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਸਥਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ, ਪਰ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਸਨੂੰ ਤਰਕ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਰ ਹੱਲ ਲੱਭਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਜੋ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਘਬਰਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਆਪਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਭੱਜਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।
1 ਸਤੰਬਰ, 1968 ਨੂੰ, ਐਲ.ਐਚ. ਬੇਅਰਡ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਟੈਕਸਾਸ ਦੇ ਟਾਈਲਰ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖੀ, ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ 1965 ਅਤੇ 1968 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਨਰਕ ਬਣਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਅਲੌਕਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਾਂ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ, ਜਿਸਦਾ ਵਿਆਹ ਆਸਟਿਨ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤੋਂ ਭੂਤਾਂ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ, ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਦਾ ਮਾਹਰ, ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਰਹੱਸਮਈ ਘਟਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ 1964 ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਘਰ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਹੇਠ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਬਚਣ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਨ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਅਤੇ 1968 ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਨਿਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਕਦਮ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਨਵਾਂ ਘਰ

ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਅਤੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਨਿਕਲਿਆ। ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀ ਬੇਅਰਡ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਚਾਰਜ ਸੰਭਾਲ ਲਿਆ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਆਰਾਮ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਪਿਛਲੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਹੱਲ ਲੱਭਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਟਾਈਲਰ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਨਕਸ਼ੇ 'ਤੇ ਦੇਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਲਗਭਗ 60,000 ਵਸਨੀਕਾਂ ਦਾ ਸ਼ਹਿਰ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਇਸਦੀ ਵਿਆਪਕ ਬਾਗਬਾਨੀ ਗਤੀਵਿਧੀ ਦੇ ਕਾਰਨ "ਰੋਜ਼ ਕੈਪੀਟਲ" ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਟਾਈਲਰ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਏਅਰਲਾਈਨ ਦੁਆਰਾ ਡੱਲਾਸ ਅਤੇ ਹਿਊਸਟਨ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਡੱਲਾਸ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੇਵਪੋਰਟ, ਲੁਈਸਿਆਨਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਲਗਭਗ ਵਿਚਕਾਰ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਸਟੇਸ਼ਨ, ਇੱਕ ਅਖਬਾਰ ਅਤੇ ਕੁਝ ਦੋਸਤਾਨਾ ਆਮ ਨਾਗਰਿਕ ਹਨ ਜੋ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਫੇਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਟਾਈਲਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵਾਰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਜਾਦੂਗਰੀ ਵਰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ। ਦਰਅਸਲ, ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਖਾਲੀ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ।
ਹਾਵਰਡ ਬੇਅਰਡ ਨੇੜਲੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਬੜ ਸਟੈਂਪ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਵੀ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਆਰਡਰ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਮੇਰੀ ਫੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਐਂਡੀ, ਨਾਈ ਬਣਨ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਟੈਕਸਾਸ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਾਲ ਕੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਵੱਡੇ ਸਥਾਨਕ ਹੋਟਲ ਨੂੰ ਬਲੈਕਸਟੋਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਛੋਟੇ ਕਸਬਿਆਂ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਹੋਰ ਵੱਡੇ ਹੋਟਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੈ। ਟੈਕਸਾਸ ਦੇ ਟਾਈਲਰ ਵਿੱਚ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਸੌਂ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਅਸਥਿਰਤਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ

ਪ੍ਰਭਾਵ ਮਿਲਿਆ ਕਿ ਭੂਤਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਸਥਾਨਕ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਘੱਟ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ।
ਮਿਸਟਰ ਬੇਅਰਡ ਦੀ ਇਸ ਗੱਲ ਲਈ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ, ਛੋਟੇ-ਸ਼ਹਿਰੀ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਡਰ ਦੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ (ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ) ਪ੍ਰਤੀ ਡੂੰਘੀ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ, ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਲੌਕਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਲੋਕ ਸ਼ਾਇਦ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਦਬਾ ਕੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਗੇ। ਇਹ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮਿਸਟਰ ਬੇਅਰਡ ਕਾਫ਼ੀ ਅਮੀਰ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨਾਲ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਟਾਈਲਰ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਮਾਮਲਾ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਗੜ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਬੇਅਰਡ ਨੇ ਇੱਕ ਗਿਣਿਆ-ਮਿਥਿਆ ਜੋਖਮ ਲਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੀ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਤੰਬਰ 1968 ਵਿੱਚ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਓਨੀਆਂ ਹੀ ਅਚਾਨਕ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ ਜਿੰਨੀਆਂ ਉਹ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਅਸਲ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਗਤੀਵਿਧੀ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੀਵਤ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਉਪਲਬਧ ਮੁਕਤ ਊਰਜਾ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਮੁੱਖ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਘਰ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਊਰਜਾ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਹੋਰ ਕਾਰਕ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਇਹ ਪਾਵਰ ਲਾਈਨ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਜਿੰਨਾ ਸੌਖਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਗਤੀਵਿਧੀ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਘਨਕਾਰੀ ਹਸਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀ ਇੱਛਾ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਅਵਚੇਤਨ ਸਰੀਰਕ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਵੀ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਊਰਜਾ ਸਰੋਤ ਵਜੋਂ ਵਰਤਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ।
ਬੇਅਰਡ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਿਸ ਘਰ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋਣਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਮੰਜ਼ਿਲਾ, ਸੁੰਦਰ

ਦਿੱਖ ਵਾਲਾ ਘਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਚੌਦਾਂ ਜਾਂ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਇਸਦੀ ਸਹੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸ਼੍ਰੀ ਐਮ. ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਘਰ ਨੂੰ ਬਦਲਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ। ਘਰ ਦਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਗਲੀ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਉੱਚਾ ਵਰਾਂਡਾ ਹੈ। ਵਰਾਂਡੇ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਗੈਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਢਲਾਣ ਵਾਲਾ ਡਰਾਈਵਵੇਅ ਹੈ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਸਟੱਡੀ ਅਤੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਡਾਇਨਿੰਗ ਏਰੀਆ ਹੈ। ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਤੋਂ ਪਰੇ ਰਸੋਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਕਮਰਾ ਹੈ ਜੋ ਸਿੱਧਾ ਨਾਸ਼ਤੇ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਦੋ ਬੈੱਡਰੂਮ ਹਨ। ਗੈਰਾਜ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਘਰ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ, ਇੱਕ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਹੈ, ਜੋ ਸ਼੍ਰੀ ਬੇਅਰਡ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਕੰਕਰੀਟ ਸਲੈਬ ਦੁਕਾਨ ਅਤੇ ਗੈਰਾਜ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਗੈਰਾਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੌੜੀ ਹੈ ਜੋ ਅਟਾਰੀ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
65 ਸਾਲਾ ਹਾਵਰਡ ਬੇਅਰਡ ਟੈਕਸਾਸ ਦਾ ਸੁਹਾਵਣਾ ਲਹਿਜ਼ਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕੋਮਲ ਆਦਮੀ ਹੈ, ਨਿਮਰ, ਦ੍ਰਿੜ ਅਤੇ ਮਦਦਗਾਰ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦਿਖਾਈ, ਤਾਂ ਉਹ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਯੋਗ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ। ਟਾਈਲਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਲਈ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਲਈ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਲਗਾਤਾਰ ਦਹਿਸ਼ਤ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਏ। ਹਾਵਰਡ ਬੇਅਰਡ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਸ ਸੱਚੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਜੌਨੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜੌਨ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ; ਉਸਦੀ ਧੀ, ਐਮੀ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਟਾਈਲਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਐਂਡੀ, ਜੋ ਹੁਣ 19 ਸਾਲ ਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ 1965 ਅਤੇ 1968 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਿਆਨਕ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣ

ਕੀਤਾ। ਉਸਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਬਿਰਤਾਂਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਾਮ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਸ਼੍ਰੀ ਬੇਅਰਡ ਨੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਇੱਥੇ ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਹੈ ਕਿ ਟਾਈਲਰ, ਟੈਕਸਾਸ ਵਿੱਚ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ:
ਮੇਰੀ ਕਹਾਣੀ 1962 ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਸੇ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਲਗਭਗ ਉਨਤਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਕਾਰਜਕਾਲ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਖਰੀ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਲਈ, ਜੌਨ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਉਸੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ; ਦਰਅਸਲ, ਉਸਦਾ ਡੈਸਕ ਮੇਰੇ ਡੈਸਕ ਤੋਂ ਕੁਝ ਫੁੱਟ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਸਤੰਬਰ 1962 ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਏ।
ਜੋਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਰਮਚਾਰੀ ਰਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਲਈ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਛੁੱਟੀਆਂ ਨਹੀਂ ਲਈਆਂ ਅਤੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਅੱਧੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਖੁੰਝਦੀ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਨ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸਿਹਤ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਕਦੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹੁਣ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦੀ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਰਿਟਾਇਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉਸਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸਦਾ ਉਸਦੇ ਕੰਮ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਪਿਆ; ਦਰਅਸਲ, ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਟੀਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗਲਤ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਉਸਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਹੋਰ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹੋ ਗਿਆ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਘਰ ਵਿੱਚ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉੱਥੋਂ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਝਿਜਕ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਇਲਾਜ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਮੇਰੀ ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ

ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਾਧਾਰਨ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਨੌਕਰੀ ਲੱਭਣੀ ਪਈ। ਪਰ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਗ੍ਰੈਂਡ ਸੈਲੀਨ, ਟੈਕਸਾਸ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਨਾਲ ਜੌਨ ਦੀ ਸਿਹਤ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਸੁਧਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, 1964 ਦੇ ਅੱਧ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਟਾਈਲਰ, ਟੈਕਸਾਸ ਚਲੇ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਜੌਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਘਰ ਖਰੀਦਿਆ, ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਨੌਕਰੀ ਮਿਲ ਗਈ, ਜਿਸਨੇ, ਮੇਰੇ ਛੋਟੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋ ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ, ਪਰ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਨਹੀਂ, ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ। ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੱਕ, ਜੌਨ ਦੀ ਸਿਹਤ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਹੁੰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ; ਉਹ ਐਂਡੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੈਰ-ਸਪਾਟੇ 'ਤੇ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਐਂਡੀ ਦੇ ਲਿਟਲ ਲੀਗ ਬੇਸਬਾਲ ਖੇਡਾਂ, ਕਈ ਵਾਰ ਫਿਲਮਾਂ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਗੇਂਦਬਾਜ਼ੀ ਐਲੀ ਅਤੇ ਮਿੰਨੀ ਗੋਲਫ ਕੋਰਸ ਵੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੇ ਜਾਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹਾਂ, ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਘਰ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਐਂਡੀ ਜਾਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵੀ ਖਾਣਾ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ, ਉਹ ਨਾਸ਼ਤੇ ਲਈ ਨੇੜਲੇ ਸ਼ਾਪਿੰਗ ਸੈਂਟਰ ਵਿੱਚ ਦਵਾਈਆਂ ਦੀ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਈ, ਅਤੇ ਫਿਰ, ਮੇਰੇ ਦੇਰ ਦੁਪਹਿਰ ਘਰ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਕੁਝ ਬਲਾਕ ਦੂਰ ਇੱਕ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕੱਲੀ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਲਗਭਗ ਹਰ ਸਵੇਰੇ ਨਾਸ਼ਤੇ ਲਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸੀ ਮੰਗਵਾਉਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ: ਇੱਕ ਵਾਰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ; ਇੱਕ ਵਾਰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਮਿਨੋਲਾ ਹਾਈਵੇਅ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸੜਕ ਕਿਨਾਰੇ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਈ ਹੋਰ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਘਰ ਆਉਂਦੀ ਸੀ, ਕੱਪੜੇ ਬਦਲਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ

ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਉੱਠ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਲਗਭਗ 5 ਵਜੇ, ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਸਾਡੀ ਪੂਰੀ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਕਹਿ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਲੋਕ ਉਸਦੀ ਜਾਸੂਸੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਇਸ ਸਮੂਹ ਦਾ ਮੁਖੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਜਾਸੂਸੀ ਕਰਨ ਲਈ ਘਰ ਵਿੱਚ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਕੈਮਰੇ ਲਗਾਏ ਸਨ।
ਜੋਨ ਲਗਭਗ ਲਗਾਤਾਰ ਸਿਗਰਟ ਪੀਂਦੀ ਸੀ, ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਿਗਰਟਾਂ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਛੋਟੇ ਸਿਗਾਰ, ਸਿਗਰਟਾਂ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੱਡੇ ਸਿਗਾਰ ਪੀਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਜੋ ਮਰਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਸਨੇ ਨਸਵਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਡੱਬਾ ਖਰੀਦਿਆ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਸਵਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਹੀ ਉਸਨੇ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਸਿਗਰਟਾਂ ਛੱਡਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਪੂਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਈ ਐਸ਼ਟ੍ਰੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਮੇਜ਼ਾਂ, ਸੋਫ਼ੇ ਦੀਆਂ ਆਰਮਰੇਸਟਾਂ, ਜਾਂ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਵੀ ਜਗਦੀਆਂ ਸਿਗਰਟਾਂ ਛੱਡਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਜਾਂ ਐਂਡੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਝਾਉਣ ਲਈ ਉੱਥੇ ਨਾ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਘਰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸੜ ਜਾਂਦਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਕਈ ਚਾਦਰਾਂ ਅਤੇ ਗੱਦੇ ਵਿੱਚ ਛੇਕ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਸਿਗਰਟ ਨਹੀਂ ਪੀ ਸਕਦੀ। ਉਸਨੇ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਐਂਡੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਪੂਰੇ ਘਰ ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਸਿਗਰਟ ਅਤੇ ਮਾਚਿਸ ਲੱਭੀਆਂ। ਜੌਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਲੁਕਾ ਦਿੱਤਾ: ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਟੇਬਲ ਰੇਡੀਓ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਇੱਕ ਫਲੈਸ਼ਲਾਈਟ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬੈਟਰੀ ਵਾਲਾ ਡੱਬਾ, ਉਸਦੀ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਲਟਕਦੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਛੋਟੀਆਂ ਜੁੱਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਜੇਬਾਂ, ਬਾਥਟਬ ਦੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਛੇਕ ਜਿੱਥੇ ਗੁਪਤ ਅਲਮਾਰੀ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਮੁਰੰਮਤ ਲਈ ਪਾਈਪਾਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਗੱਦੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ, ਸਿਰਹਾਣੇ ਦੇ ਡੱਬਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਬਾਹਰ ਕੁੱਤੇ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਅਸੀਂ ਘਰ

ਪਹੁੰਚਦੇ ਹੀ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਸਿਗਰੇਟ, ਮਾਚਿਸ ਅਤੇ ਸਿਗਰੇਟ ਲਾਈਟਰ ਇਕੱਠੇ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਕਿੰਨੇ ਮਿਲੇ ਅਤੇ ਨਸ਼ਟ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਸ਼ਾਪਿੰਗ ਸੈਂਟਰ ਤੋਂ ਹੋਰ ਖਰੀਦਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸਾਨੂੰ ਉਹ ਛੋਟਾ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਰੋਲਰ ਵੀ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਆਪਣੀ ਸਿਗਰੇਟ ਰੋਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਮੈਂ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿ ਸਾਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਭਿਆਨਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਜੌਨ ਨੇ ਕੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ। ਪਰ ਐਮੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਸੀ। 1962 ਦੇ ਅਖੀਰ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 1965 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਤੱਕ ਦੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਮਨੁੱਖੀ ਮਨ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਨ। ਦਰਅਸਲ, ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਘਟਨਾਵਾਂ ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਪਰੀਆਂ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਮਝ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਹੋਣ ਲੱਗਾ। ਐਂਡੀ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ 13 ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਭਿਆਨਕ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜੋ 1965 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਦੇ ਮੱਧ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ 1966 ਦੇ ਅਖੀਰ ਤੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਜਾਰੀ ਰਹੇ, ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ "ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ" ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਅਗਲੇ ਪੰਦਰਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਵੀ ਭੈੜੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ। ਜੇਕਰ ਐਂਡੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭਿਆਨਕ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਗਲ ਸਮਝਦਾ।
ਇਹ ਡਰਾਉਣੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ 1965 ਦੇ ਅੱਧ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈਆਂ, ਲਗਭਗ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਜੌਨ ਨੇ ਐਂਡੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਜਾਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਘਰ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੌਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਰੱਖਦੀ ਸੀ। ਐਂਡੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਸੌਂਦੇ ਸੀ।
ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਪਹਿਲੇ ਸਾਲ ਦੌਰਾਨ, ਸਾਨੂੰ ਆਮ ਗਰਮੀਆਂ ਦੇ ਕੀੜਿਆਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਦੇ ਪਰਦੇ ਠੀਕ ਕਰਨ ਦੀ ਖੇਚਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੁਲਾਈ 1965 ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਐਂਡੀ

ਸੌਣ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਹਰ ਆਕਾਰ ਦੇ ਜੂਨ ਕੀੜਿਆਂ ਦੇ ਝੁੰਡ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਆ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਸਾਡੇ ਸਿਰਾਂ ਅਤੇ ਚਿਹਰਿਆਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਕੁਝ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਕੁਝ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਾਨੂੰ ਛੂਹਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਧਾਤ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਦੇ ਪਰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਟਕਰਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਸਾਰੀ ਰਾਤ, ਅਸੀਂ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੀੜਿਆਂ ਨਾਲ ਲੜਦੇ ਰਹੇ, ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਏ ਕੀੜਿਆਂ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਪਰਦਿਆਂ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦੇ ਰਹੇ।
ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਅੱਧੇ ਕੀੜੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਦਰਅਸਲ, ਇੰਨੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਡੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੁਚਲਦੇ ਅਤੇ ਕੁਚਲਦੇ ਸਨ! ਮੈਂ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਲਾਈਟ ਜਗਾਈ, ਅਤੇ ਹਮਲੇ ਤੁਰੰਤ ਬੰਦ ਹੋ ਗਏ; ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ... ਸਿਰਫ਼ ਸੈਂਕੜੇ ਫਰਸ਼ ਅਤੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਲਾਈਟ ਬੰਦ ਕੀਤੀ, ਹਵਾ ਫਿਰ ਕੀੜਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰ ਗਈ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵੇ, ਹਨੇਰਾ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਮੁੱਠੀ ਭਰ ਸੁੱਟਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਵੇ। ਇੱਕ ਰਾਤ ਮੈਂ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਝਾੜਿਆ, ਹਰ ਫਰਨੀਚਰ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਨੂੰ ਕੰਧਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕੀਤਾ, ਡ੍ਰੈਸਰਾਂ, ਛਾਤੀਆਂ ਅਤੇ ਮੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਧੂੜ ਸਾਫ਼ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਫਰਸ਼ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਵੈਕਿਊਮ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕੰਮ ਖਤਮ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਹੁੰ ਖਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਐਂਡੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਵੀ ਜੀਵਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਕੱਪੜੇ ਲਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਲਮਾਰੀ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਹਾਲ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਦੀਆਂ ਤਰੇੜਾਂ ਵਿੱਚ ਭਰ ਦਿੱਤਾ। ਖਿੜਕੀਆਂ ਬੰਦ ਸਨ। ਕਮਰਾ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਫ਼ ਸੀ। ਐਂਡੀ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਾਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਲਾਈਟ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਸੈਂਕੜੇ ਕੀੜੇ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਉਤਰ ਆਏ! ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ, ਜੌਨ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਜੀਬ ਹੋਣ ਲੱਗਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਜੋ ਉਹ ਆਮ

ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਕਮੀਜ਼ ਜਾਂ ਪੈਂਟ ਲੱਭਣ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੱਭਦੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਕਿੱਥੋਂ ਮਿਲੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਜੌਨ ਦੀ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਉਸਦੇ ਕੁਝ ਕੱਪੜੇ ਨਾਲ ਲਟਕਦੇ ਪਾਉਂਦੀ ਸੀ।
ਉਸ ਸਮੇਂ, ਗੈਰਾਜ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਰਬੜ ਸਟੈਂਪ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਘਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹਰ ਰਾਤ ਉੱਥੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਘਰ ਤੋਂ ਦੁਕਾਨ ਤੱਕ ਕੋਈ ਸਿੱਧਾ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਰਸੋਈ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਗੈਰਾਜ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੂਜੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਰਸੋਈ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੁਕਾਨ ਵੱਲ ਭੱਜਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੌਣ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਿਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਾਂ... ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ - ਸੂਟ, ਕਮੀਜ਼ਾਂ, ਆਦਿ - ਹੈਂਗਰਾਂ 'ਤੇ ਲਟਕਦੇ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਗੈਰਾਜ ਦੇ ਫਰਸ਼ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਡਿੱਗ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।
ਗਰਮੀਆਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਗਰਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਸਾਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਏਅਰ ਕੰਡੀਸ਼ਨਰ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਸਦਾ ਦੋਸ਼ ਅਸੀਂ ਜੌਨ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਸੀ। ਐਂਡੀ ਜਾਂ ਮੈਂ ਅਚਾਨਕ ਬਾਥਰੂਮ ਦੀ ਕੰਧ ਦਾ ਹੀਟਰ ਸੜਦਾ ਅਤੇ ਉੱਪਰੋਂ ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਲਪਟਾਂ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਦੇਖਦਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਹੋਵੇ। ਕਮਰਾ ਇੰਨਾ ਗਰਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅੱਗ ਲੱਗ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਜੌਨ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਹੀਟਰ ਨਹੀਂ ਜਗਾਇਆ ਸੀ... ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਜਗਾਇਆ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਗੈਸ ਸਵਿੱਚ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਟੋਰ 'ਤੇ ਸੀ, ਐਂਡੀ ਭੱਜ ਕੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅੰਦਰ ਬੁਲਾਇਆ। ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਤੌਲੀਏ ਦਾ ਇੱਕ ਢੇਰ ਹੀਟਰ ਦੇ ਬਰਨਰ ਵਿੱਚ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ ਸੀ, ਕੁਝ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਏ ਸਨ, ਅਜੇ ਵੀ ਸੜ ਰਹੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਘਰ ਦੀਆਂ

ਕੁਝ ਲਾਭ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਇਲਾਜ ਦੀ ਲੋੜ ਪਵੇਗੀ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਮਾਨਸਿਕ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਨਾ ਲਗਭਗ ਅਸੰਭਵ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਸੀ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਹਿਣ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ, ਜੌਨ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਜਾਂਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਡਾਕਟਰਾਂ ਤੋਂ ਕਰਵਾਈ ਜਾਵੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਰਿਪੋਰਟ ਅਨੁਕੂਲ ਸੀ। ਜੌਨ ਦੇ ਮੈਕ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਜਾਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਐਂਡੀ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਲੇਟ ਰਹੇ ਸੀ, ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਵਾਪਰੀਆਂ ਭਿਆਨਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਲੈ ਰਹੀ ਸੀ... ਇੱਕ ਤਿੱਖੀ, ਪਤਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਜੋ ਸਪੇਸ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਜੌਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਰਗੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸੀਆਂ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਸੀ... ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕੁਝ ਅਣਸੁਖਾਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬਾਰੇ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ 1950 ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਭੈਣ ਨਾਲ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਮੇਰੀ ਦੂਜੀ ਭੈਣ ਨੇ ਉਸਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਫਿਰ ਵੀ ਚੰਗੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਐਂਡੀ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲਬਾਤ ਦਾ ਇੱਕ ਵੀ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਜੌਨ, ਜਾਂ ਉਹ ਆਵਾਜ਼, ਸਾਡੇ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੀ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਬਿਨਾਂ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸੁਣੇ। ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਵੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਐਂਡੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਆਪਣੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖੀਆਂ। ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ।
ਇੱਕ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਐਂਡੀ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, "ਅਲਵਿਦਾ," ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਛੇ ਹੋਰ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ,

ਸਾਰੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਜੋ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਦੋਸਤਾਨਾ ਸਨ, ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਦੀਆਂ ਸਨ। ਐਂਡੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਅਤੇ ਜਾਰਜ ਸਵਿਨੀ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਾਲੀ ਦੀ ਮੌਤ "ਆਵਾਜ਼" ਵਜੋਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਹੋ ਗਈ। ਬਾਕੀ ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੀਆਂ ਮਾਵਾਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਸਾਡੇ ਟਾਈਲਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਰ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਨੋ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਸੀ। ਇਹ ਅਗਲੀਆਂ ਦੋ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸਨ ਜੋ ਅਸੀਂ ਜੌਨ ਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੈਨਰੀ ਐਂਗਲਿਨ ਦੇ ਆਉਣ ਦੇ ਲਗਭਗ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆਈਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕਲੌਤਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ; ਦਰਅਸਲ, ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹੀ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਕੀੜੇ-ਮਕੌੜਿਆਂ ਦੇ ਹਮਲਿਆਂ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਵਾਪਰੀਆਂ ਹੋਰ ਭਿਆਨਕ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ।
ਮੇਰੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ, ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕੰਧ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਵਰਕਬੈਂਚ ਸਥਿਤ ਸੀ। ਕੰਧ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਛੇਕ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਗਰਿੱਲ ਸੀ ਜੋ ਕੇਂਦਰੀ ਹੀਟਿੰਗ ਸਿਸਟਮ ਤੋਂ ਹਵਾ ਕੱਢਣ ਲਈ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਦੀ ਗਰਿੱਲ ਹਟਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਫਰਸ਼ ਦੇ ਨੇੜੇ ਝੁਕ ਕੇ, ਮੈਂ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਹਰ ਰਾਤ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ "ਭੂਤ" ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਣ ਲੱਗਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਲੈਂਦੇ ਸਨ; ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਰਸੋਈ ਦੇ ਛੇਕ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਝੁਕ ਕੇ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਲੰਮੀ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਨੋ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਬਹੁਤ ਦੋਸਤਾਨਾ ਸਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੰਗੀ ਸਲਾਹ ਦੇਣ ਲਈ

ਉਤਸੁਕ ਸਨ। ਹੈਨਰੀ ਐਂਗਲਿਨ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਤਲਬੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਉਸਨੇ ਕੀਟਨਾਸ਼ਕ ਸਪਰੇਅ ਦਾ ਇੱਕ ਡੱਬਾ ਲਿਆ ਜੋ ਰਸੋਈ ਦੇ ਕੈਬਨਿਟ ਦੇ ਉੱਪਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਮੇਰੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਦੇ ਛੇਕ ਦੇ ਉੱਪਰ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਛੇਕ ਵਿੱਚੋਂ ਸਪਰੇਅ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪੂਰਾ ਸਪਰੇਅ ਕੈਨ ਵਰਤ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਉਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਮ ਘੁੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕੀਟਨਾਸ਼ਕ ਦੇ ਸਪਰੇਅ ਕੈਨ ਨੂੰ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਲਟਕਦੇ ਦੇਖਣਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਮੇਰੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਛਿੜਕਦੇ ਦੇਖਣਾ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ! ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਡੱਬੇ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤੋਂ ਕੰਧ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੇਖੇ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਕੰਧ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਸੀ।
1965 ਦੇ ਮੱਧ ਸਤੰਬਰ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ, ਰਾਤ ਨੂੰ ਕੀੜਿਆਂ ਦੇ ਹਮਲੇ ਘੱਟ ਹੋਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ। ਅਸੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਰਾਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਸੌਂ ਸਕਾਂਗੇ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸੌਣ ਜਾਂਦੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਜਾਂ ਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹਿੱਲਦਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਛਾਲ ਮਾਰਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਘੋਗੇ ਪਏ ਪਾਉਂਦੇ ਸੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬਦਸੂਰਤ, ਪਤਲੇ, ਕੀੜੇ ਵਰਗੇ ਜੀਵ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਿਰ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਝੁਕਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰਾਂ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਮੁੱਛਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹਨ, ਐਂਡੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵੱਡੇ ਲੋਕ ਵਿਯੇਨਾ ਸੌਸੇਜ ਜਿੰਨੇ ਵੱਡੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਇੰਚ ਲੰਬੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਉਹ ਰੀਂਗਦੇ ਹਨ ਉੱਥੇ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਚਮਕ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਜੀਵ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ, ਤਾਂ ਐਂਡੀ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਖੇਡਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸਦੇ ਜੁੱਤੀਆਂ

ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ ਹੋਣਗੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਾਤ, ਘੋਗੇ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਧਦੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਉਹੀ ਕੀੜਿਆਂ ਦਾ ਤਸ਼ੱਦਦ ਸਹਿਣਾ ਪਿਆ, ਸਿਰਫ਼ ਬਦਤਰ। ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਤੋਂ ਵੀ ਬਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਾਗਣਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਪਤਲੇ, ਬਦਸੂਰਤ ਕੀੜਿਆਂ ਦਾ ਝੁੰਡ ਦੇਖਣਾ ਕਿੰਨਾ ਭਿਆਨਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ! ਐਂਡੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਲੂਣ ਘੋਗਿਆਂ ਨੂੰ ਦਬਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਬੇਸਬੋਰਡਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਅਤੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਲੂਣ ਛਿੜਕਿਆ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ ਘੋਗੇ ਅਜੇ ਵੀ ਆ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਕੁਝ ਰਾਤਾਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਨੂੰ ਫਿਰ ਕੀੜੇ-ਮਕੌੜਿਆਂ ਦਾ ਹਮਲਾ ਹੋ ਗਿਆ... ਇਸ ਵਾਰ, ਜੂਨ ਬੱਗ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਵੁੱਡਲਾਈਸ, ਕਾਲੇ ਮਟਰ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦੇ ਛੋਟੇ ਕੀੜੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਹਨ, ਛੂਹਣ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗੋਲ ਗੇਂਦ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਬੱਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉੱਡ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਫਿਰ ਵੀ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਬੰਦੂਕ ਦੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਵਾਂਗ ਆਉਣਗੇ! ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਕੁਝ ਕੀੜੇ ਸਨ ਜੋ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਡੂਡਲ ਬੱਗ, ਪਰ ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦੇ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਡੂਡਲ ਬੱਗ ਉੱਡ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੀੜਿਆਂ ਦੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੰਭ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਹਵਾ ਰਾਹੀਂ ਉੱਡਦੇ ਆਏ, ਅਤੇ ਜੂਨ ਦੇ ਕੀੜਿਆਂ ਵਾਂਗ, ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ-ਦੋ ਕਰਕੇ ਆਏ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਲਾਈਟਾਂ ਬੁਝ ਗਈਆਂ, ਦਰਜਨਾਂ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ 'ਤੇ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਡਿੱਗਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਛੋਟੇ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਟੁਕੜੇ ਵੀ ਮਿਲੇ ਜੋ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਰਗੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਟੁਕੜੇ ਪਰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਟਕਰਾਉਂਦੇ ਹੀ ਧੜਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ... ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਕੀੜਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਏ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਟਰ ਦੇ ਦਾਣੇ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਨੂੰ ਧੋਤਾ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਸੁਆਦ ਚੱਖਿਆ; ਇਹ ਸ਼ੁੱਧ ਚੱਟਾਨ ਨਮਕ ਸੀ! ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਿੱਥੋਂ ਆਇਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਇਸਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿੰਨਾ

ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਕੀੜਿਆਂ ਦਾ ਬਿਨਾਂ ਖੰਭਾਂ ਦੇ ਉੱਡਣਾ ਸੀ, ਓਨਾ ਹੀ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਸੀ ਕਿ ਚੱਟਾਨ ਨਮਕ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਹਾਰੇ ਦੇ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਤੈਰਦਾ ਸੀ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਐਂਡੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਜੌਨ ਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ, ਸਾਰਾ ਫਰਨੀਚਰ ਘੁੰਮਾਇਆ, ਝਾੜੂ ਲਗਾਇਆ, ਵੈਕਿਊਮ ਕੀਤਾ, ਧੂੜ ਸਾਫ਼ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਬਿਸਤਰਾ ਬਣਾਇਆ, ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਚਾਦਰ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਜੋ ਫਰਸ਼ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਈ। ਦੂਜੇ ਕੀੜੇ-ਮਕੌੜਿਆਂ ਦੇ ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, ਐਂਡੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜੌਨ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਚਾਦਰ ਚੁੱਕੀ ਅਤੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਕਈ ਸਮਾਨ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਸ ਪੌਂਡ ਦਾ ਇੱਕ ਬੈਗ ਰਾਕ ਨਮਕ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਕਾਰਪੇਟ 'ਤੇ ਢੇਰ ਸੀ। ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਜਾਲ, ਕੁਝ ਸੜੇ ਹੋਏ ਮਾਚਿਸ, ਹੋਟਲ ਦੇ ਸਾਬਣ ਦੀ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਬਾਰ, ਅਤੇ ਢੇਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਨੋਟ ਸੀ, ਜੋ ਛੇ ਸਾਲ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, "ਦੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾ, ਚਲੀ ਜਾ।"
ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਜੌਨ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਕਈ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਨੋਟ ਮਿਲੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੇ ਗਏ ਜਾਪਦੇ ਸਨ ਜੋ ਹੁਣੇ ਲਿਖਣਾ ਸਿੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੌਨ ਦੇ ਸਨ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਵਿੱਚ ਨਾਮ, ਇੱਕ ਮਿਤੀ (ਸ਼ਾਇਦ ਜਨਮ ਮਿਤੀ), ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਮਿਤੀ ਸੀ... ਕੁਝ ਤਾਂ 1977 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਵੀ ਸਨ। ਨੋਟਾਂ ਵਿੱਚ ਕਈ ਨਾਮ ਸਨ। ਇੱਕ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਜੌਨ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਹੈਨਰੀ ਐਂਗਲਿਨ ਸੀ, ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਨਪੜ੍ਹ ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਜੋ ਗ੍ਰੈਂਡ ਸੈਲੀਨ ਦੇ ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਖੇਤੀ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ 1918 ਵਿੱਚ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਿਸਾਨਾਂ ਵਾਂਗ, ਅਗਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਲਈ ਕਰਿਆਨੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਮਾਨ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਹਰ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਸ਼ਹਿਰ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਚੌਦਾਂ

ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਡਿਪਾਰਟਮੈਂਟ ਸਟੋਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਕਰਿਆਨੇ ਵੀ ਵੇਚਦਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਕਿਸਾਨਾਂ ਦੇ ਕਰਿਆਨੇ ਦੇ ਢੇਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਰਿਆਨੇ ਕਿੱਥੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਡੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੋਡ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਾਂ। ਹੈਨਰੀ ਐਂਗਲਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੈਂ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਬੁੱਢਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਲਗਭਗ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਕਿ ਜੌਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਕਿਵੇਂ ਰੱਖਿਆ। ਜੌਨ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਟਾਈਪ ਕੀਤੇ ਪੰਨੇ ਵੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਨ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲੀਆਂ ਨੋਟਾਂ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਇੱਕ ਪੰਨੇ 'ਤੇ "ਟਿੰਕ" ਬਾਈਫੋਰਡ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਸੀ। ਇਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਤਾਰੀਖ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੀ ਜਨਮ ਤਾਰੀਖ, ਅਤੇ ਫਿਰ 1964 ਦੀ ਤਾਰੀਖ। ਅਸੀਂ ਜੁਲਾਈ 1964 ਵਿੱਚ ਟਾਈਲਰ ਚਲੇ ਗਏ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਈ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਕਿ "ਟਿੰਕ" ਬਾਈਫੋਰਡ ਦੀ ਮੌਤ ਡੱਲਾਸ ਤੋਂ ਗ੍ਰੈਂਡ ਸੈਲੀਨ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਕਾਰ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਨਾਮ "ਬਿੱਲ" ਰੌਬਰਟਸਨ ਸੀ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਦੋਸਤ ਸੀ। ਇਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਤਾਰੀਖ ਸੀ, ਫਿਰ "ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ 1965, ਮੌਤ 1967।" ਕਈ ਹੋਰ ਨਾਮ ਸਨ, ਕੁਝ ਹੁਣ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਪਰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹਨ, ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਪੰਨੇ 'ਤੇ ਦੋ ਤਾਰੀਖਾਂ ਸਨ! ਇੱਕ ਦਿਨ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕੰਮ ਤੋਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਐਂਡੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸਾਬਣ ਦੀ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਬਾਰ ਮਿਲੀ, ਜੋ ਸੋਫੇ ਅਤੇ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਫੁੱਟ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਖਿੰਡੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਐਂਡੀ ਨੂੰ ਜੌਨ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸਾਬਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਆਲੂ ਧੋਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ੀਸ਼ੀ ਮਿਲਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਹੀ ਆਲੂ ਧੋਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ੀਸ਼ੀ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਸਾਬਣ ਡੁੱਲ੍ਹਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸੌਣ ਲਈ ਗਏ, ਤਾਂ ਸਾਬਣ ਦੇ ਕਈ ਚੌਥਾਈ

ਆਕਾਰ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਸਾਡੇ ਪਰਦਿਆਂ 'ਤੇ ਗੋਲੀਆਂ ਵਾਂਗ ਵੱਜੇ, ਭਾਵੇਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਸੀ ਅਤੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਅਧਿਐਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੋਰੀਡੋਰ ਸੀ।

ਉਸ ਰਾਤ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਕੱਪੜੇ ਧੋਣੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਹਨੇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਰੱਸੀ 'ਤੇ ਟੰਗ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕੱਪੜੇ ਧੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਐਂਡੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੀੜੇ-ਮਕੌੜੇ ਅਤੇ ਝੁੱਗੀਆਂ ਉੱਡ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਲਾਈਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕੁੱਤੇ ਦੇ ਘਰ ਨਾਲ ਕੁਝ ਟਕਰਾਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਚਮੜੇ ਦਾ ਬਟੂਆ ਮਿਲਿਆ, ਇੱਕ ਬਟੂਏ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦਾ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੌਨ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਤੰਬਾਕੂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕੂੜੇ ਦੇ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦੇਵੇ। ਕੂੜੇ ਦਾ ਡੱਬਾ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕੰਮ ਖਤਮ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਨਹਾਉਣ ਅਤੇ ਸੌਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਟੱਬ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਐਂਡੀ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਾਥਰੂਮ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਬਾਹਰ ਗੋਲੀ ਚੱਲਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਮੈਂ ਐਂਡੀ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ; ਉਸਨੇ ਵੀ ਸੁਣਿਆ। ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹੇਠਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਉਹੀ ਚਮੜੇ ਦਾ ਬਟੂਆ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਪਹਿਲਾਂ ਕੂੜੇ ਦੇ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਿਆ ਸੀ! ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਟੂਆ ਬਾਥਰੂਮ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਘਰ ਨਾਲ ਟਕਰਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ ਹੋਵੇਗੀ।
ਸਾਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਈ ਹੋਰ ਨੋਟਸ ਮਿਲੇ ਹਨ, ਸਾਰੇ ਇੱਕੋ ਅਜੀਬ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖੇ ਜਾਂ ਛਾਪੇ ਗਏ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਲਿਖਤ। ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੇ, ਪਰ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਹਨ:
ਜੌਨੀ ਬੇਅਰਡ, ਜੋਅ ਬੇਲੀ—1972, ਐਮੀ ਬੇਅਰਡ
ਰੀਡ ਲੈਸਰ—1966 ਦ ਐਂਡ

1913 ਮਰਡਰ ਟਿੰਕ ਬਾਈਫੋਰਡ-1964
ਬਿਲ ਰੌਬਰਟਸਨ—1967
ਕੁੱਤਾ—1965 ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ
1972 ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ
ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਨੋਟਬੁੱਕ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਮਿਲਿਆ:
ਐਲੀ ਐਲ. ਲੇਵਿਸ (ਇਹ ਔਰਤ ਉਸੇ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਅਜੇ ਵੀ ਕਰਦੀ ਹੈ)।
ਲੂਥਰ ਐਂਡਰਸਨ (ਉਹ ਇੱਕ ਟਰੱਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਜੋ ਲੂਣ ਦੀ ਢੋਆ-ਢੁਆਈ ਕਰਦੀ ਹੈ)।
ਮੌਤ 1980
ਗੇਰਾਲਡਾਈਨ ਫੇਲ (ਇਹ ਔਰਤ ਜੌਨ ਦੀ ਚੰਗੀ ਦੋਸਤ ਹੁੰਦੀ ਸੀ)।
ਮੌਤ 1977
ਲੁਈਸ ਬੇਅਰਡ (ਇਹ ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਹੈ, ਜੋ 2018 ਵਿੱਚ 118 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹੋਣੀ ਸੀ)।
ਮਿਤੀ 2018

ਇੱਕ ਦਿਨ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਲੱਕੜ ਦਾ ਡੱਬਾ ਮਿਲਿਆ ਜਿੱਥੇ ਜੌਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਚੈੱਕ ਰੱਖੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਇਸਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੁਆਹ ਅਜੇ ਵੀ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਜੋ ਬਚਿਆ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰੀ ਕਾਰਡ ਦਾ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, "ਸੜ ਰਹੀ ਰੂਹ, ਸੜ ਰਹੀ ਹੈ।" ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਟੁਕੜੇ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, "ਜੌਨੀ ਬੇਅਰਡ - 1991 ਵਿੱਚ ਮੌਤ।"
ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਨ। ਵੱਡੇ ਅੱਖਰਾਂ ਦੀ ਵਿਲੱਖਣ ਵਰਤੋਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿਓ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਨੋਟ ਛਾਪੇ ਗਏ ਸਨ:

JoHN is goIN to Die	Be NIce FROnt OF OLD FOOLish MacK	There IS A Hertz in Mt PleaSant SnEak AWAY From There *(I checked, and there is not a Hertz in Mt. Pleas-ant).*	I pOisOned little FOOLS white kittEn ShALL i poisOn The Jap Cat *(Andy did have a white kitten which had died for some reason, and at this time still had a Siamese cat).*

[illegible]

ਮੈਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਬੈੱਡਰੂਮ ਜਲਦੀ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਸਾਫ਼ ਕਰਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰਪੇਟ ਹਟਾਵਾਂ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਐਂਡੀ ਨੂੰ ਜੌਨ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੋਟ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ: "ਕੀੜੇ ਵੀਰਵਾਰ, 29 ਦਸੰਬਰ ਤੱਕ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ।" ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ 23 ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਹੀ ਆਪਣਾ ਕਮਰਾ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਰਾਤ ਹੋਰ ਵੀ ਕੀੜੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ 23 ਤਰੀਕ ਸ਼ਾਇਦ ਆਖਰੀ ਰਾਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਅਗਲੀ ਰਾਤ ਕਾਫ਼ੀ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ।
24 ਤਰੀਕ ਨੂੰ, ਮੈਂ ਜੌਨ ਦੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਕਾਰਪੇਟ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਮੈਨੂੰ ਸੈਂਕੜੇ ਕੀੜੇ-ਮਕੌੜੇ, ਘੋਗੇ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕੁਝ ਮੇਖਾਂ ਨੇ ਮਾਰਿਆ ਜੋ ਮੈਂ ਫਰਸ਼ ਤੋਂ ਕੱਢੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਉੱਡ ਕੇ ਪਰਦਿਆਂ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਈਆਂ। ਮੈਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ, ਕੰਧਾਂ ਅਤੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪੇਂਟ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਰਦੇ ਲਟਕਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਕਮਰਾ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ।
26 ਨਵੰਬਰ ਨੂੰ, ਮੈਂ ਘਰ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਰਾਤ ਕੋਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਗਤੀਵਿਧੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। 27 ਤਰੀਕ ਨੂੰ, ਹਰ ਪਾਸੇ ਕੀੜੇ-ਮਕੌੜੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਹਨੇਰੇ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਟੱਬ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੁਝ ਗਰੇਟ ਨਾਲ ਟਕਰਾਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਤੋਂ ਐਂਡੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਜਾ ਕੇ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਸੀ। ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਜੌਨ ਦੇ ਰਬੜ ਦੇ ਦਸਤਾਨਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਸੁੱਟਣ ਲਈ ਕੂੜੇ ਦੇ ਡੱਬੇ ਕੋਲ ਰੱਖਿਆ ਸੀ।
ਥੈਂਕਸਗਿਵਿੰਗ ਡੇਅ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਬਾਹਰੀ ਤਾਲੇ ਹਟਾ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਐਂਡੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਇੱਕ ਤਾਲੇ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕੋਲ ਲੈ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਨਵੀਆਂ ਚਾਬੀਆਂ ਬਣਾਈਆਂ ਜਾ ਸਕਣ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਜੌਨ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ

ਡੇਂਜਰਫੀਲਡ ਤੋਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਚਾਬੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ ਤਾਲੇ ਲਗਾਏ। ਬੁੱਧਵਾਰ, 1 ਦਸੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ, ਕਿਸੇ ਨੇ (ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜੌਨ ਸੀ) ਹੁੱਕ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਿਛਲੇ ਜਾਲੀ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੋਰੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨੂੰ ਹੁੱਕ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਜੇ ਇਹ ਜੌਨ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਚਾਬੀ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ।
4 ਦਸੰਬਰ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜਾ ਦਿਨ ਸੀ। ਇਹ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਰਾਤ 10:30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸੌਂ ਗਏ। ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਰਮ ਠੋਕਰ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਅਸੀਂ ਢੱਕੇ ਹੋਏ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਚਾਦਰਾਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚਦਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੋਹਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ! ਜੇ ਅਸੀਂ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾਉਂਦੇ, ਤਾਂ ਖਿੱਚਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਉਸ ਰਾਤ ਕੋਈ ਕੀੜੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਐਂਡੀ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ 'ਤੇ ਕੁਝ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਛੋਟੇ ਉੱਡਦੇ ਕੀੜੇ ਉੱਪਰ-ਨੀਚੇ ਉਛਲ ਰਹੇ ਹੋਣ, ਜਿਵੇਂ ਮੱਛਰ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਝੰਜੋੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾਈਆਂ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਪਾਸੇ ਕੀਟਨਾਸ਼ਕ ਛਿੜਕਿਆ, ਪਰ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸਾਡੇ ਬਾਹਾਂ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਗੂਠੇ ਅਤੇ ਉਂਗਲੀਆਂ ਨਾਲ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਫੜ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖਿੱਚਿਆ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਫਿਰ ਇੰਨਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹਿਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਦਰਦਨਾਕ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾ ਕੇ ਲੇਟ ਰਹੇ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਜੁੱਤੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭਾਰ ਲਗਭਗ ਦੋ ਪੌਂਡ ਸੀ, ਸਾਡੇ ਸਿਰਾਂ ਤੋਂ ਉੱਡ ਕੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਡਿੱਗ ਪਏ। ਐਂਡੀ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਜੁੱਤੇ ਫਰਸ਼ ਤੋਂ ਉੱਡ ਕੇ ਪਰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਗਏ। ਮੇਰੇ ਕੱਪੜੇ, ਜੋ ਕਿ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਲਟਕਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਤੇ ਵੀ ਉੱਡ ਗਏ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਡਿੱਗ ਪਏ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਕਰ

ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਜਿਸਦੀ ਅਸੀਂ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ। ਆਵਾਜ਼ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਨਾਲ ਬੈੱਡ ਰੋਲਰਾਂ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਘੁਮਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ; ਪਰ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਰੋਲਰ ਨਹੀਂ ਸਨ! ਅਚਾਨਕ, ਗੋਲੀ ਵਾਂਗ ਬਲਾਇੰਡ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵੱਜਿਆ। ਅਸੀਂ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾਈਆਂ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਬੈੱਡ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਗੈਸ ਜੈੱਟ ਦਾ ਹੈਂਡਲ ਢਿੱਲਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਬੋਲਟ ਅਤੇ ਹੈਂਡਲ ਦੋਵੇਂ ਬਲਾਇੰਡ 'ਤੇ ਲੱਗ ਗਏ ਸਨ। ਫਿਰ ਬੈੱਡ ਕੰਧ ਤੋਂ ਖਿਸਕਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕੰਧ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਹੀ ਗੱਲ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ। ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਐਤਵਾਰ ਰਾਤ 2 ਵਜੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਮੈਂ ਐਂਡੀ ਨੂੰ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਅਸੀਂ ਬਾਕੀ ਰਾਤ ਬਿਤਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਮੋਟਲ ਵਿੱਚ ਚੈੱਕ ਇਨ ਕੀਤਾ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਤਾਲਾ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਡਰਾਈਵਵੇਅ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰੇ, ਇੱਕ ਮੋੜਿਆ ਹੋਇਆ ਰੁਮਾਲ ਮੇਰੀ ਗਰਦਨ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਵੱਜਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹੇ, ਕਾਰ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਹੋਰ ਰੁਮਾਲ ਜੋ ਬੈੱਡਸਾਈਡ ਟੇਬਲ 'ਤੇ ਪਿਆ ਸੀ, ਮੇਰੀ ਪਿੱਠ ਵਿੱਚ ਵੱਜਿਆ।
ਅਸੀਂ ਇੰਨੇ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮੋਟਲ ਵਿੱਚ ਸੌਣ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਲਗਭਗ ਸੌਂ ਗਏ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਸੀ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਅਸੀਂ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ 9:30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਏ। ਜੌਨ ਦੇ ਕੁਝ ਕੱਪੜੇ ਮੇਰੀ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਕੱਪੜੇ ਉਸਦੇ ਕੱਪੜੇ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਜੀਬ ਨੋਟ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਮੈਂ ਘਰ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਸਫਾਈ ਖਤਮ ਕੀਤੀ, ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸਿਗਾਰ ਅਚਾਨਕ ਮੇਰੀ ਗਰਦਨ 'ਤੇ ਆ ਡਿੱਗਿਆ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਰਸੋਈ ਦੇ ਕੂੜੇਦਾਨ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਐਂਡੀ ਨੂੰ ਸੂਪ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਕੁਝ ਬਲਾਕ ਦੂਰ ਕੈਬੇਲਾ ਦੇ ਕਰਿਆਨੇ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਵੱਲ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ, ਐਂਡੀ ਨੇ ਸਿਗਾਰ ਨੂੰ ਕੂੜੇਦਾਨ ਤੋਂ ਉਛਲਦੇ ਹੋਏ

ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕੂੜੇਦਾਨ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਆਇਆ, ਮੈਂ ਡਰਾਈਵਵੇਅ 'ਤੇ ਖੜੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਉੱਡਦਾ ਹੋਇਆ ਕਾਰ ਦੇ ਪਾਸੇ ਡਿੱਗਿਆ, ਘਰ ਤੋਂ ਲਗਭਗ 60 ਫੁੱਟ ਦੂਰ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਗੈਰਾਜ ਤੋਂ ਰਸੋਈ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਅੰਦਰ ਕਦਮ ਰੱਖਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਇੱਕ ਸਾਫ਼ ਕਮੀਜ਼ ਡਰਾਇੰਗ ਰੂਮ ਤੋਂ ਉੱਡਦੀ ਹੋਈ ਰਸੋਈ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਕੋਲ ਡਿੱਗਦੀ ਦੇਖੀ।
ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਤਾਲੇ ਬਦਲਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਜੌਨ ਨੇ ਤੋੜਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜੇ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਜੌਨ ਸੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜਿਸਦੀ ਵੀ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਨਾ ਤਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਦਰਵਾਜ਼ਾ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਐਂਡੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਉੱਡਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਉਸਦੀ ਟੋਪੀ, ਜੋ ਕਿ ਫਰਿੱਜ 'ਤੇ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਵੱਜੀ। ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਤੌਲੀਏ ਦਾ ਇੱਕ ਰੋਲ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਉੱਡਿਆ; ਅਲਮਾਰੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਸੂਪ ਦਾ ਇੱਕ ਡੱਬਾ ਕਈ ਵਾਰ ਉਛਲਿਆ ਅਤੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਐਂਡੀ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ।
ਅਚਾਨਕ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਕਲਿੱਕ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਟੋਸਟਰ ਚਾਲੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਲਿੱਕ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਬਣ ਦੀ ਇੱਕ ਪੱਟੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪਿਘਲ ਗਈ ਸੀ! ਨੇੜੇ ਹੀ ਇੱਕ ਨੋਟ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, "ਟੋਸਟਰ ਸਾਫ਼ ਕਰੋ।" ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਹਲਕਾ ਜਿਹਾ ਛੂਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਐਂਡੀ ਨੂੰ ਚੀਕਦੇ ਸੁਣਿਆ, "ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੋ!" ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਧੁੰਦਲੀ ਸ਼ਕਲ ਦੇਖੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਵਾਂਗ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਮੈਂ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ, ਜਿਵੇਂ: "ਜੌਨ, ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਕਿੱਥੇ ਠਹਿਰੇ ਸੀ?" ਕੁਝ ਸਕਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਨੋਟ

ਤੈਰਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ: "ਟੀ.ਬੀ. ਰੋਡ 'ਤੇ ਮੋਟਲ। ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਿਆ।" "ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।" ਅਸੀਂ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਉਸੇ ਮੋਟਲ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਈ ਸੀ, ਜੋ ਟੀ.ਬੀ. ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਹਾਸੋਹੀਣੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਾਕੀਆ ਬੋਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ: "ਇਸ ਸਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ $5,000 ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ?" ਲਗਭਗ ਤੁਰੰਤ, ਕਿਤੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਚੈੱਕ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ $5,000 ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਜੌਨ, ਤੁਸੀਂ ਹੁਣੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ?" ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਸਕਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਨੋਟ ਹੇਠਾਂ ਆਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, "ਅੱਜ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ, ਮੇਰੀ ਕ੍ਰਿਸਮਸ।" ਫਿਰ ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਅਸੀਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਸੌਂ ਸਕਾਂਗੇ?" ਇਹ ਜਵਾਬ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਿਆ: "ਅੱਜ ਰਾਤ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਬਿਜਲੀ ਕੱਟ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਹਿਊਸਟਨ ਨੂੰ ਕਾਲ ਕਰੋ।"
ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹਿਊਸਟਨ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਡੈਣ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਿਸਨੇ ਗੋਂਜ਼ਾਲੇਸ ਨਾਮਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕਤਲ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਇਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਮੂਰਖਤਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਪਰ ਮੈਂ ਹਿਊਸਟਨ ਪੁਲਿਸ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸੋਚ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹਾਂ, ਪਾਗਲ ਹਾਂ, ਜਾਂ ਕੁਝ ਵੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਹਾਂ ਜਾਂ ਨਾਂਹ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਡੈਣ ਦਾ ਕੋਈ ਰਿਕਾਰਡ ਹੈ ਜੋ ਕਦੇ ਹਿਊਸਟਨ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਗੋਂਜ਼ਾਲੇਸ ਨਾਮਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕਤਲ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਮੈਂ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਪਲ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਕਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਘਟਨਾ ਦਾ ਕੋਈ ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।

ਜੌਨ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋੜਨ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਵੀ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਹਦਾਇਤਾਂ ਸਨ, "ਇੱਕ ਆਂਡਾ ਤੋੜੋ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੁਟਕੀ ਨਮਕ ਪਾਓ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿਓ।"
ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮੂਰਖਤਾ ਭਰਿਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਹਨਾਂ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਹੀ ਕਰਾਂਗਾ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਐਂਡੀ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਸ ਰਾਤ ਕੁਝ ਕੀੜੇ ਆਏ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨੋਟ ਤੈਰਦਾ ਹੋਇਆ ਹੇਠਾਂ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, "ਬਿਜਲੀ ਰਾਤ 10 ਵਜੇ ਚਲੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਬੰਦ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।"
ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ, ਸਾਨੂੰ ਸੈਂਕੜੇ ਚਿੱਠੀਆਂ ਮਿਲੀਆਂ, ਜੋ ਕਿ ਕਿਤੇ ਵੀ ਅਚਾਨਕ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਹਵਾ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਪਦੀਆਂ ਸਨ, ਕੁਝ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਮੂੰਹ ਮੋੜ ਲੈਂਦੇ ਸਨ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹੱਥ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਗਾਇਬ ਦੇਖਿਆ, ਐਂਡੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਬਾਹਰਲੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰਕੇ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚ ਜੌਨ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਦੇਖੀ। ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ ਐਂਡੀ ਵੱਲ ਸੀ, ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਐਂਡੀ ਨੇ ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ "ਅਲਵਿਦਾ" ਸੁਣੀ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਮੂਰਤੀ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ।
ਜੌਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਸਾਰਿਆਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਬਹੁਤ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਲੱਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਔਰਤਾਂ ਬੋਲਣ ਵਾਲੀਆਂ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਲੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੀਆਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਐਂਡੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਐਂਡੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਦਰਜਨਾਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਉੱਪਰੋਂ ਆਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਸਨ ਜੋ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸਭ ਤੋਂ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਰਹੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਸੀ, ਜੋ ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਜਾਂ ਚਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਜ਼ਰ ਗਈ ਸੀ। ਇੱਕ

ਹੋਰ ਚਿੱਠੀ ਸ਼੍ਰੀ ਗ੍ਰੀ ਵੱਲੋਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਐਂਡੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਐਂਡੀ ਦੀਆਂ ਬਿੱਲੀਆਂ ਅਤੇ ਕੁੱਤਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਬਾਰੇ ਸਲਾਹ ਦੇਣ ਲਈ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਆਏ, ਕੁਝ ਮ੍ਰਿਤਕ, ਕੁਝ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਜਾਂ ਅਜੇ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਕੁਝ ਜਾਣੀਆਂ-ਪਛਾਣੀਆਂ ਜਨਤਕ ਹਸਤੀਆਂ ਵੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਅਕਸਰ ਖ਼ਬਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਚਿੱਠੀਆਂ 'ਤੇ ਤਾਰੀਖਾਂ ਲਿਖਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਪੱਤਰ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਆ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਹੀ ਕ੍ਰਮ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।
ਹੈਨਰੀ ਐਂਗਲਿਨ ਹੀ ਉਹ ਸੀ ਜੋ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸੌਂ ਗਏ, ਐਂਗਲਿਨ ਸਾਡੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇੱਕ ਆਂਡਾ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਰਾਤ ਸਾਨੂੰ ਉਸਦੀ ਕੋਈ ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ, ਪਰ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨਾਸ਼ਤਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਆਂਡਾ ਸਟੋਵਟੌਪ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਟੈਫਲੌਨ-ਕੋਟੇਡ ਪੈਨ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਅੱਗ 'ਤੇ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੜ ਕੇ ਕਰਿਸਪ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ!
ਇੱਕ ਰਾਤ, ਐਂਗਲਿਨ ਸਾਡੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਈ ਅਤੇ ਹਿਊਸਟਨ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹਿਊਸਟਨ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੂਰਖਤਾਪੂਰਨ ਕਾਲ ਕਰ ਚੁੱਕੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ। ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਕਾਫ਼ੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਟਾਈਲਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਗੱਡੀ ਚਲਾਵਾਂਗੇ, ਜੋ ਕਿ ਵੀਹ ਮੀਲ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਇਕੱਲੇ

ਛੱਡ ਦੇਵੇਗਾ। ਐਂਡੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਅਤੇ ਉਹੀ ਕੀਤਾ। ਅਸੀਂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਗੱਡੀ ਚਲਾਈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਘਰ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਬਾਕੀ ਦੀ ਰਾਤ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦੇ ਸੌਂ ਗਏ।
ਕੁਝ ਰਾਤਾਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਨੋ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਹੈਨਰੀ ਐਂਗਲਿਨ ਨੂੰ "ਉਸਦੀ ਕਬਰ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਲੈ ਗਏ ਹਨ" ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਗ੍ਰੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਇੱਕ ਸੂਲੀ, ਐਂਗਲਿਨ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਠੋਕ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ।
ਇਸ ਸਮੇਂ, ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਪੱਤਰ ਮਿਲੇ ਜੋ ਜ਼ਿੰਦਾ ਮੰਨੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ, ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ। ਜ਼ਿੰਦਾ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਬਲਯੂ.ਐਚ. ਜਾਰਵਿਸ ਅਤੇ ਓਡੇਲ ਯੰਗ ਵੀ ਸਨ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਗ੍ਰੈਂਡ ਸੈਲੀਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਡਬਲਯੂ.ਐਚ. ਕੁਇਨ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਵੀ ਮਿਲਿਆ, ਜੋ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਉਹ ਗ੍ਰੈਂਡ ਸੈਲੀਨ ਵਿੱਚ ਰੇਲਵੇ ਏਜੰਟ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸ਼ਿਪਿੰਗ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਪੱਤਰ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਲਟਾ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ।

ਪਿਆਰੇ ਹਾਵਰਡ ਅਤੇ ਐਂਡੀ,

ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਭੇਟ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੁੱਢੇ ਐਂਗਲਿਨ ਦੇ ਜ਼ੁਲਮਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕੀਤਾ। ਹੁਣ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਨੂੰ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕਬਰ 'ਤੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਮੇਰੀ ਪਿਆਰੀ ਪਤਨੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਣ ਲਈ ਮੈਰੀਅਨ ਦੇ ਘਰ ਵੀ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਮੇਰੀ ਪਿਆਰੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜੌਨ, ਅਤੇ ਉਸ

ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਦਿਨ ਦੁਬਾਰਾ ਇਕੱਠੇ ਹੋਵੋਗੇ।
ਹੀਰਾਮ ਕੁਇਨ

ਪੀ.ਐਸ. ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਕਿ ਜੌਨ ਮੈਰੀਅਨ ਨਾਲ ਨਵੇਂ ਦੰਦ ਲੈਣ ਗਿਆ ਸੀ।
ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਦੰਦਾਂ ਬਾਰੇ ਨੋਟ ਲਗਭਗ ਤੀਹ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਜੌਨ ਮੈਰੀਅਨ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਏ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਦੰਦ ਲਗਵਾਏ ਸਨ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਅਸੀਂ ਮੈਰੀਅਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਸੀ।
ਸਾਨੂੰ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਰਿਲਿਨ ਮੋਨਰੋ, ਡੋਰਥੀ ਕਿਲਗਲੇਨ ਅਤੇ ਸਾਬਕਾ ਗਵਰਨਰ ਜਿਮ ਆਲਰੇਡ ਤੋਂ ਵੀ ਪੱਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈਨਰੀ ਐਂਗਲਿਨ ਦੁਆਰਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਲਾਜ ਅਤੇ ਜੌਨ ਦੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਲਈ ਹਮਦਰਦੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਨੋ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਐਂਗਲਿਨ ਨੇ ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਕੁਝ ਸੜਕ ਹਾਦਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਕੁਝ ਗੋਲੀਆਂ ਬਦਲ ਕੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਡੋਰਥੀ ਕਿਲਗਲੇਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਡੋਰਥੀ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਐਂਗਲਿਨ ਨੇ ਮੈਰਿਲਿਨ ਮੋਨਰੋ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਾਇਆ ਸੀ।
ਜੌਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਸ ਆਪਣੇ ਨੋਟ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜਾਰਵਿਸ ਨੇ ਐਂਡੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਨੋਟ 'ਤੇ ਲਿਖੇ ਹਰ ਸਵਾਲ ਦਾ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ

ਕਿਹਾ। ਸ਼੍ਰੀ ਕੁਇਨ ਦਾ ਨੋਟ ਰਸੋਈ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਫਾਇਰਪਲੇਸ ਨਾਲ ਚਿਪਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਜਨਵਰੀ 1966 ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਸਿਰਫ਼ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਜੈਕ ਗ੍ਰੀ ਹੀ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆਏ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਪਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਸਦੀ ਬੋਲੀ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵਿਗੜ ਗਈ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਐਂਡੀ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਨੋਟ ਜਾਂ ਤਾਂ ਐਂਡੀ ਦੁਆਰਾ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਨੋਟਪੇਪਰ 'ਤੇ ਲਿਖੇ ਗਏ ਸਨ ਜਾਂ ਕੈਂਟਨ, ਟੈਕਸਾਸ ਤੋਂ ਬੈਂਕ ਡਿਪਾਜ਼ਿਟ ਸਲਿੱਪਾਂ 'ਤੇ, ਜੋ ਜੌਨ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਜੇ ਮੈਂ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਨੋਟਾਂ ਨੂੰ ਗਰਿੱਲ ਵਿੱਚ ਚਿਪਕਾਉਂਦੀ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਕੰਧ 'ਤੇ ਮਾਰਦੀ, ਫਿਰ ਮੈਂ ਵਰਕਬੈਂਚ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਝੁਕ ਕੇ ਨੋਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ। ਸ਼੍ਰੀ ਗ੍ਰੀ, ਜਿਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮੱਧਮ, ਡੂੰਘੀ ਅਤੇ ਕੜਵਾਹਟ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸੰਚਾਰ ਨੋਟਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਹ ਅਤੇ ਐਂਡੀ ਲਗਭਗ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਲੰਬੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਨੋਟ ਰੱਖਣ ਲਈ ਗਰਿੱਲ ਨੂੰ "ਡਾਕਘਰ" ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ, ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕੰਧ 'ਤੇ ਟੱਕਰ ਮਾਰੀ ਕਿ ਨੋਟ ਉੱਥੇ ਹਨ।
ਅਕਸਰ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਐਂਡੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਜਾਂ ਸ਼੍ਰੀ ਗ੍ਰੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਕੈਨੇਡਾ, ਰੂਸ, ਮਿਨੀਸੋਟਾ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਜਗ੍ਹਾ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਦੂਰੀ ਤੈਅ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਮਿੰਟ ਲੱਗਣਗੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਜਾਂ ਰਾਤ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਈ ਦੇਵੇਗੀ। ਜਨਵਰੀ 1966 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਐਂਡੀ ਮੇਰੀ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਗ੍ਰੀ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਟੈਲੀਫੋਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹਾਂ ਕਿਹਾ। ਵੈਸੇ ਵੀ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ

ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਮੇਰਾ ਕਿੰਨਾ ਕੰਟਰੋਲ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਐਂਡੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਕਮਰਾ ਛੱਡਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਹੈ। ਮੈਂ ਫ਼ੋਨ ਡਾਇਲ ਕਰਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਾਲੀਦਾਰ ਖਿੜਕੀ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇਖਣ ਲਈ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਝੁਕ ਗਿਆ, ਪਰ ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਿਆ, ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਫ਼ੋਨ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੇਖ ਸਕਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਐਂਡੀ ਰਸੋਈ ਦੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਟੈਲੀਫੋਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਡਰਾਉਣਾ ਸੀ ਕਿ ਰਿਸੀਵਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਸਿੱਧਾ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਆਪਣੀ ਅਸਲ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਲਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਰਾਤਾਂ, ਉਹ ਸਾਡੇ ਸੌਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਈ ਵਾਰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਫ਼ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਸੀ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਮੈਂ ਰਿਸੀਵਰ ਉਲਟਾ ਪਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਐਂਡੀ ਨਹਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਮਿਸਟਰ ਗ੍ਰੀ ਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਧੀਮੀ, ਡੂੰਘੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ, "ਮੈਂ ਅਜੀਬ ਹਾਂ... ਮੈਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹਾਂ।" ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੋਚਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ।" ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਦੁਹਰਾਇਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਦੱਬੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਹੀ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਡਾਕਘਰ ਤੋਂ ਘਰ ਆ ਰਹੇ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਮੈਂ ਐਂਡੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਿਸਟਰ ਗ੍ਰੀ ਨੇ ਕਿਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਪਲ ਦੀ ਝਿਜਕ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ, ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਕਿ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਬੋਲਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਸੀ!
ਮਿਸਟਰ ਗ੍ਰੀ ਅਤੇ ਮਿਸਿਜ਼ ਐਲੀਅਟ ਦੋਵੇਂ ਐਂਡੀ ਦੀ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਸਨ। ਜਨਵਰੀ ਦੌਰਾਨ ਲਗਭਗ ਹਰ ਰੋਜ਼, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਾ ਇੱਕ

ਪੱਤਰ ਜਾਲੀਦਾਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਚਿਪਕਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮਿਸਿਜ਼ ਐਲੀਅਟ ਦਾ ਕੰਮ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜੌਨ ਨੂੰ ਘਰ ਪਹੁੰਚਾਵੇ ਅਤੇ ਐਂਡੀ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰੇ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮਰ ਜਾਂਦੀ।
ਜੌਨ ਦੇ ਘਰੋਂ ਚਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਐਂਡੀ ਲਈ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਰਹਿਣ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਇਕੱਲਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬਿੱਲੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੁੱਤਾ ਵੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਅਗਵਾਈ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਪਾਲਤੂ ਜਾਨਵਰਾਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪੈਸਾ ਖਰਚ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀ ਗ੍ਰੀ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਕੁੱਤਿਆਂ ਅਤੇ ਬਿੱਲੀਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਦੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਲਈ।
29 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਰਸੋਈ ਦੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਦਸਤਕ ਨੇ ਸਾਡੇ "ਡਾਕਘਰ" ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੋਟ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਦਾ ਸੀ। "ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਬੀਗਲ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ ਕਿ ਕੁੱਤੇ ਬਿਮਾਰ ਹਨ। ਮੈਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਐਂਡੀ ਚਿੰਤਤ ਹੈ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਬੱਸ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਬੀਗਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੀਗਲ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਸਾਥੀ ਬਣੇਗਾ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਐਂਡੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਬੀਗਲ ਨੂੰ ਵੀ ਛੱਡ ਦੇਵੇਗਾ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਸਮਝ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹ ਕੁੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਐਲ। ਇਸ ਨੋਟ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿਓ। ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀ ਗਈ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿਓ।"
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਿਸ ਦੂਜੇ ਕੁੱਤੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਉਹ ਭੂਰਾ ਰੰਗ ਦਾ ਡਾਚਸ਼ੁੰਡ ਸੀ, ਜੋ ਖਰੀਦਣ ਵੇਲੇ ਬਹੁਤਾ ਸਿਹਤਮੰਦ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਭਾਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵਧਿਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਕਾਲਾ ਡਾਚਸ਼ੁੰਡ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਗੜ ਗਈ। ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਅਤੇ ਰਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਭੂਰੇ ਡਾਚਸ਼ੁੰਡ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੁਝ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਘਟਨਾਵਾਂ

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਟੋਆ ਪੁੱਟਿਆ ਜਿੱਥੇ ਚਿੱਕੜ ਖਿਸਕਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪੂਛ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਸਾਹ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੁਖੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਕੁਝ ਸਕਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਲੜਖੜਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਰਾਤ ਉਸਨੂੰ ਆਰਾਮ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹਥੌੜੇ, ਇੱਟ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਮਾਰੋ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਵੇ। ਇਹ ਇੱਕ ਘਿਣਾਉਣਾ ਅਨੁਭਵ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਇੱਟ ਨਾਲ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਮਰਨਾ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਦਫ਼ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਕਬਰ ਪੁੱਟੀ ਸੀ! ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕੀ ਕੁੱਤੇ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਟੋਆ ਪੁੱਟਿਆ, ਰੀਂਗਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਿੱਟੀ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਉੱਤੇ ਮਿੱਟੀ ਕਿਵੇਂ ਪਾ ਸਕਦਾ ਸੀ... ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਿਰਫ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਦਾ ਬਿਆਨ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜੋ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਟੋਏ ਵਿੱਚ ਢਿੱਲੀ ਮਿੱਟੀ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਸਾਹ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਜੌਨ ਡੇਂਜਰਫੀਲਡ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਪਲਾਸਟਿਕ ਟਾਇਲਟ ਬਾਊਲ ਕਲੀਨਰ ਖਰੀਦਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡਿਸਪੋਜ਼ੇਬਲ ਪੈਡ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਹੈਂਡਲ ਟੁੱਟ ਗਿਆ। ਇਸਦੀ ਕੀਮਤ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਸੈਂਟ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਖਰੀਦਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ। ਪਰ ਮੈਂ ਨਿਰਮਾਤਾ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬਦਲਵਾਂ ਹੈਂਡਲ ਭੇਜ ਰਹੇ ਹਨ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਡਾਕਘਰ

ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੈਕੇਜ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਮਿਲਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਲੈਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਦਸ ਮੀਲ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮੈਂ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਤੱਕ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਉਸ ਸ਼ਾਮ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਪੈਕੇਜ ਮੇਰੇ ਵਰਕਬੈਂਚ 'ਤੇ ਪਿਆ ਸੀ। ਦੁਕਾਨ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬੰਦ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਵੀ ਬੰਦ ਸੀ। ਮੈਂ ਐਂਡੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਪਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਪੈਕੇਜ ਡਾਕਘਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਨੇ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਡਾਕਘਰ ਤੋਂ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਘਰ ਲੈ ਆਇਆ ਸੀ!
ਜੌਨ ਦੇ ਡੇਂਜਰਫੀਲਡ ਜਾਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਹੋਰ ਰਹੱਸਮਈ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ। ਇੱਕ ਰਸੋਈ ਦੇ ਦਰਾਜ਼ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਰੱਖੇ ਸਨ, ਦਰਾਜ਼ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਪਿੱਛੇ, ਦਰਾਜ਼ ਦੇ ਪਾਰ ਪੰਜ ਤੋਂ ਛੇ ਇੰਚ ਦਾ ਪਾੜਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਔਜ਼ਾਰ ਰੱਖੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੇਚ, ਪਲੇਅਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹਥੌੜਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਲੋੜ ਪੈਣ 'ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਪਿਸਤੌਲ ਮਿਲਿਆ। ਇਹ.22 ਕੈਲੀਬਰ ਸੀ ਅਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਅਸਲੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਖਾਲੀ ਪਿਸਤੌਲ ਸੀ। ਮੈਂ ਐਂਡੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕਿੱਥੋਂ ਆਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਡੇਂਜਰਫੀਲਡ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੌਨ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਤੋਂ ਆਰਡਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਲਈ $12 ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਸਾਡੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਈ ਘੰਟੇ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਇਸ

ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਜੌਨ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿਖਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਇੱਛਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰ ਸਕੀਏ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਇਕੱਠੇ ਖੁਸ਼ ਰਹਿ ਸਕੀਏ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚਿੱਠੀ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਐਂਡੀ ਨੂੰ ਲਿਖਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਲਿਖਦਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਂ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਫਰਵਰੀ 1967 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਘਰ ਆਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਮੈਕ ਉਸਨੂੰ ਚੁੱਕ ਲਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਟਾਈਲਰ ਪਹੁੰਚੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੰਮ 'ਤੇ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਸਾਡੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਬੁੱਕ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਐਂਡੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸੇ ਰਾਤ ਘਰ ਆਉਣ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਬਾਕੀ 1967 ਲਈ, ਸਾਡੇ ਲਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਾਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਮ ਲੱਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।
ਮਾਰਚ 1967 ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਦੁਕਾਨ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਲਈ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਤੰਗ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨਵੀਂ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਸੈੱਟ ਕਰ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਜੌਨ ਲਈ ਦਿਨ ਵੇਲੇ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦਿਨ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਲਈ ਦੁਕਾਨ ਸੰਭਾਲਣਾ ਚੰਗਾ ਰਹੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਬਾਕੀ ਸਾਲ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਰਿਹਾ। ਸਾਡੀ ਧੀ, ਐਮੀ, ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਦੌਰਾਨ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਮਿਲਣ ਆਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ, ਜੌਨ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਿਗਰਟਾਂ ਸੁੱਟਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ, ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਜਲਣ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਜੌਨ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੁੱਟਿਆ ਸੀ।
1967 ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਵਾਪਸ ਆਈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਜੌਨ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਨਜਿੱਠਣਾ ਹੈ ਇਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ

ਐਂਡੀ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟੁੱਟ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਐਂਡੀ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਐਂਡੀ ਸਕੂਲ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਾ ਰਿਹਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਨਾ ਜਾਵੇ; ਉਹ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਕੋਰਸ ਕਰਕੇ ਆਪਣਾ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਡਿਪਲੋਮਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਕੂਲ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਮਨਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।
ਮੈਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਤੋਂ ਕਈ ਚਿੱਠੀਆਂ ਮਿਲੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਐਂਡੀ ਬਹੁਤ ਘਬਰਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਕੂਲ ਵਾਪਸ ਭੇਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵੇਗੀ। ਐਂਡੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸਕੂਲ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਨਾਲੋਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰੇਗਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਉਸਦੀ ਆਖਰੀ ਚਿੱਠੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੀ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ:
ਹਾਵਰਡ,
ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਾ ਆਉਣਾ ਚਾਹੋ, ਪਰ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਜੌਨ ਨਾਲ ਜੋ ਚਾਹੋ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਜੂਨੀਅਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਾਂਗਾ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਵੇ। ਜੌਨ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣ ਨਾਲ ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਚਿੰਤਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀ ਪਰਵਾਹ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਹੋ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜੂਨੀਅਰ ਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦਿਓ। ਉਹ ਸਕੂਲ ਪੂਰਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਡਿਪਲੋਮਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਕੋਰਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਗੜਬੜ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਇਹ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ; ਉਹ ਮਰਨਾ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੁਨੀਆਂ 15 ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ

ਸਿਰਫ਼ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਮੌਜ-ਮਸਤੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਮੂਰਖ ਹੋ। ਜੌਨ ਹਿੰਸਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਮੂਰਖਤਾ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਕਦੇ ਸੁਣੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜੌਨ ਨੂੰ ਦੂਰ ਭੇਜ ਕੇ ਹੋਰ ਵੀ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਓਗੇ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਜੌਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ, ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਇਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਲੜਾਈਆਂ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਗੁੱਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਜੌਨ ਕਾਰਨ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਪੈਸੇ ਬਰਬਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਸੁਆਰਥੀ ਮੂਰਖ। ਮੈਂ ਜੌਨ ਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਸਮਝ ਹੁੰਦੀ (ਜੋ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਹੈ), ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਟਰੂਮਾਰਕ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ। ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਜੂਨੀਅਰ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਛਤਾਵਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ, ਜੂਨੀਅਰ ਸੰਗੀਤ ਵਿੱਚ ਚੰਗਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਗੁਣਾ ਕਮਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਬਿਹਤਰ ਹੁੰਦਾ ਜੇਕਰ ਉਹ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ। ਤੂੰ ਸੁਆਰਥੀ ਬੁੱਢਾ ਮੂਰਖ।
"ਤੁਸੀਂ ਜਿੰਨੀ ਮਰਜ਼ੀ ਚੀਕਾਂ ਮਾਰੋ, ਜੋ ਮਰਜ਼ੀ ਕਰੋ, ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਮਾਨਸਿਕ ਸੰਸਥਾ ਜਾਓਗੇ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸੋ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਭੇਜ ਦੇਣਗੇ।" ਮਾਰਚ ਦੇ ਅਖੀਰ ਅਤੇ ਫਰਵਰੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰਨੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਹੈਨਰੀ ਐਂਗਲਿਨ ਵਾਪਸ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ, ਪਰ ਐਂਡੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਬੋਲਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਉਸਨੇ ਬੋਲੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਮਝ ਆ ਰਹੇ ਸਨ। ਐਂਡੀ ਉਸਦੀ ਬੁਰੀ ਹਾਸੀ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਗੱਦੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਆਂਡਾ ਰੱਖਿਆ। ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਐਂਡੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੇਰੇ

ਇੱਕ ਜੁੱਤੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਆਂਡਾ ਸੀ, ਦੂਜਾ ਮੇਰੇ ਬਾਥਰੋਬ ਦੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ, ਦੂਜਾ ਛੱਤ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਆਂਡਾ ਕਮਰੇ ਦੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਕੰਧ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਰਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸੀਨੇ ਦੇ ਨੇੜੇ। ਮੇਰੇ ਸਿਰਹਾਣੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਆਂਡਾ ਵੀ ਸੀ। ਐਂਡੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਂਡਾ ਮਿਲਦਾ ਸੀ, ਐਂਗਲਿਨ ਬਹੁਤ ਹੱਸਦਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਅੰਡੇ ਦੀ ਘਟਨਾ ਉੱਥੇ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ।
ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕੰਮ ਤੋਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਐਂਡੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਅਲਮਾਰੀ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਉਤਾਰ ਸਕਿਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਦਰਾਜ਼ਾਂ ਵਾਲੀ ਅਲਮਾਰੀ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਸੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਐਂਡੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਉਸ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਐਂਡੀ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਜਿਸ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੇ ਸੀ ਉਸਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਸੀ। ਇਹ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਇਸਨੂੰ ਬੰਦ ਰੱਖਦੇ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਬਜ਼ਿਆਂ ਤੋਂ ਉਤਰ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕਬਜ਼ਿਆਂ ਤੋਂ ਪਿੰਨ ਹਟਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਕੰਧ ਨਾਲ ਟੇਕ ਦਿੱਤਾ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਅਲਮਾਰੀ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਫਟ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਹਿੱਸਾ ਵੀ ਫਟ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਖੋਖਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਸਨ, ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁੱਕੇ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦੇ ਛੇਕ ਸਨ। ਅਗਲੀ ਰਾਤ, ਲਗਭਗ ਨੌਂ ਵਜੇ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਐਂਡੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਫਰਿੱਜ ਸਾਡੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਜੌਨ ਨੇ ਟੀਵੀ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਅਤੇ ਉੱਠ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੀ ਗਲਤ ਹੈ। ਬੈੱਡਰੂਮ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ, ਫਰਿੱਜ ਨੂੰ ਨਾਸ਼ਤੇ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ, ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ

ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਰਾਤ ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੇ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਐਂਡੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਛੱਡ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਫੈਸਲਾ ਕਰਾਂਗੇ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਵਾਸ਼ਿੰਗ ਮਸ਼ੀਨ ਕੰਧ ਤੋਂ ਢਿੱਲੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦੀਆਂ ਟੂਟੀਆਂ ਲੀਕ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਪਾਣੀ ਡੁੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹਾਈਡ੍ਰੈਂਟ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਜੋ ਉਸਨੇ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਦੋਵੇਂ ਬੈੱਡਰੂਮਾਂ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚ ਛੇਕ ਲਗਭਗ ਪੰਦਰਾਂ ਜਾਂ ਵੀਹ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਦੋਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ 'ਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇੰਨੇ ਵੱਡੇ ਸਨ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਸਿਰ ਅੰਦਰ ਜਾ ਸਕੇ।
ਜਲਦੀ ਹੀ ਘਰ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਜਾਸੂਸਾਂ ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ। ਉਦੋਂ ਹੀ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਦੱਸਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਗੁਜ਼ਰਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਇੱਕ ਧੋਖਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿੱਧਾ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਜੌਨ ਨੇ ਐਂਡੀ ਦੀ ਮਦਦ ਲੈ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਮੂਰਖ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਤੁਕਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਲਗਭਗ ਸਾਰੀਆਂ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਉਦੋਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਐਂਡੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਕੱਠੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੌਨ ਮੈਕ ਨਾਲ ਲਗਭਗ ਸੌ ਮੀਲ ਦੂਰ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੁੱਖ ਜਾਸੂਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਜੌਨ ਨਾਲ ਲੰਮੀ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਰੀਆਂ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪੂਰੇ "ਡਰਾਮੇ" ਪ੍ਰਤੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਦਾਸੀਨ ਸੀ।
ਫਰਵਰੀ 1968 ਦੇ ਅੱਧ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਤ ਇੰਨੇ ਵਿਗੜ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਮੈਂ ਜੌਨ ਤੋਂ ਦੁਕਾਨ ਦੀਆਂ ਚਾਬੀਆਂ ਲੈ ਲਈਆਂ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਤਿੰਨ

ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ: ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਮਾਨਸਿਕ ਸਿਹਤ ਇਲਾਜ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾ ਸਕਦਾ, ਜਾਂ ਉਹ ਖੁਦ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਖਰਚਾ ਚੁੱਕ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਮੈਂ ਤਲਾਕ ਲੈ ਲਵਾਂਗਾ। ਮੇਰੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਤਲਾਕ ਬੇਤੁਕਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਹੁਣ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕੋਈ ਢੁਕਵੀਂ ਜਗ੍ਹਾ ਮਿਲੀ, ਐਂਡੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆ ਗਿਆ। ਜੌਨ ਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਕਰਾਂਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, 24 ਫਰਵਰੀ ਨੂੰ, ਮੈਂ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਕੀਲ ਤੋਂ ਤਲਾਕ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਵਾਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਮੇਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਸਫਲ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਜੌਨ ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਦੇ ਕਾਗਜ਼ ਮਿਲੇ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਦੁਕਾਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਬਲਾਕ ਦੂਰ ਇੱਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਐਂਡੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਹਰ ਰਾਤ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰੇ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ ਨੇੜਲੇ ਸ਼ਾਪਿੰਗ ਸੈਂਟਰ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਜੌਨ ਲਈ ਅਗਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਲਈ ਖਾਣਾ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਪੈਸੇ ਦਿੰਦਾ ਸੀ।
ਇਹ ਕਈ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਇੱਕ ਰਾਤ ਐਂਡੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਡਾਇਨਿੰਗ ਟੇਬਲ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਰਸਤਾ ਗੈਰੇਜ ਦੀ ਛੱਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਇਤਾਕਾਰ ਛੇਕ ਸੀ, ਜੋ ਲਗਭਗ 16 ਇੰਚ ਚੌੜਾ ਅਤੇ 24 ਇੰਚ ਲੰਬਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਮੇਜ਼ ਅੰਦਰ ਜਾਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਗਲੀ ਰਾਤ ਮੇਜ਼ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਕਈ ਵਾਰ ਹੋਇਆ। ਕੁਝ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੀ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਗਈਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਮੇਜ਼, ਇੱਕ ਫੁੱਟਰੈਸਟ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਛੋਟੀ ਗੁਰਦੇ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦੀ ਮੇਜ਼। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਡਾਇਨਿੰਗ ਟੇਬਲ ਹੇਠਾਂ ਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਐਂਡੀ ਨੂੰ ਇਹ ਗੈਰੇਜ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਗਿਆ।

ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਲੈ ਆਇਆ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।
ਅਖੀਰ, ਜੋਨ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅਜੀਬ ਗੱਲਾਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਡਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਕਈ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਐਂਡੀ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਿਟਾਰ ਵਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਲਾਈਟਾਂ ਬੁਝ ਗਈਆਂ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਬਲਬ ਵਜ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸਵਿੱਚ ਚੈੱਕ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਬੰਦ ਹੈ। ਇਹ ਕਈ ਵਾਰ ਹੋਇਆ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਜਦੋਂ ਜੋਨ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਲਾਈਟਾਂ ਬੁਝ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸਵਿੱਚ ਬੰਦ ਸੀ; ਐਂਡੀ ਨੇੜੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਮੈਨੂੰ ਘਰੋਂ ਨਿਕਲੇ ਨੂੰ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਮੈਂ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਕੰਮ ਖਤਮ ਕਰਕੇ ਹੀ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ ਸੀ ਕਿ ਫ਼ੋਨ ਆਇਆ। ਜੌਨ ਫ਼ੋਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਡਰੀ ਹੋਈ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਆਉਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਬੋਲ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਆਉਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਰਹੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਾਤ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਿਤਾ ਸਕਦੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗਾ, ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਨੂੰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਲੱਭਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਸਿਗਰਟ ਨਾ ਪੀਵੇ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, 15 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1968 ਨੂੰ, ਅਸੀਂ ਉਸ ਭਿਆਨਕ ਘਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਗਿਆ।
ਜੌਨ ਨੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਸਿਗਰਟ ਨਹੀਂ ਪੀਤੀ। ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਛੱਡੇ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੌਨ ਖਾਣਾ ਪਕਾਉਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਘਰ ਦਾ

ਸਾਰਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਮੇਰੀ ਰਬੜ ਸਟੈਂਪ ਦੀ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ।

* * *

ਹੁਣ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਦਿਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਿਸਟਰ ਬੇਅਰਡ ਲਈ ਆਪਣੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਕਿੰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਅਜਨਬੀ ਨੂੰ। ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੰਭਵ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਉਹ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜੋ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਆਪਣੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਸਮਝਣ ਯੋਗ ਸੀ।
ਹਾਵਰਡ ਬੇਅਰਡ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੰਦਰੁਸਤ ਹੈ, ਇੰਨਾ ਸਿਹਤਮੰਦ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮਨੋਰੋਗੀ ਵੀ ਕਹਿਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਜੇ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨਾ ਸੁਣੇ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਖੁਦ ਇਸ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਬੇਅਰਡ ਦੁਆਰਾ ਵਰਣਿਤ ਕੋਈ ਵੀ ਘਟਨਾ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀਕਲ ਖੋਜ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਅਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਾਕਤਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜੋ ਆਮ ਜਾਂ ਰਵਾਇਤੀ ਭੌਤਿਕ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਸੀਂ ਪਦਾਰਥ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਪਰਮਾਣੂਆਂ ਦੀ ਬਣਤਰ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ, ਓਨਾ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਭੌਤਿਕ ਵਿਗਿਆਨ ਨਾਲ ਇੰਨੀਆਂ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਕਿ ਠੋਸ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਭੌਤਿਕ ਅਲੋਪ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਾ ਲਗਭਗ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸੰਭਵ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਅਤੇ ਉਤਪਤੀ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਤਕਨੀਕਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਸੀ।
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਬੇਅਰਡ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਵਾਲੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ

ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵਾਪਰਨਗੀਆਂ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਘਟਨਾਵਾਂ ਸਥਾਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਘਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮੈਂਬਰ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਣ। ਦੂਜੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਨਾਲ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈਆਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਰੁਕ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਹੋਰ ਵੀ ਤੀਬਰਤਾ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੋਏਗੀ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਜਾਸੂਸਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਜੋ ਉਸ ਭਿਆਨਕ ਰਾਤ ਘਰ ਆਏ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀ ਬੇਅਰਡ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨਗੇ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਮੇਰੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਵੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਏ। ਮੈਕ, ਜੋ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੇਅਰਡ ਦੀ ਭਾਬੀ ਸੀ ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੀ ਮੇਜ਼ਬਾਨੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਟਾਈਲਰ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੇਅਰਡ ਨੇ ਉਸ ਪੂਰੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਦੇਖਭਾਲ ਨਹੀਂ ਛੱਡੀ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ, ਹਾਵਰਡ ਬੇਅਰਡ ਮੰਨਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਉਸਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇੱਕ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਸਾਬਤ ਹੋਈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੇਅਰਡ ਕਦੇ ਵੀ 75 ਮੀਲ ਦੂਰ ਡੇਂਜਰਫੀਲਡ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਭਰਜਾਈ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਗਈ। ਉਸਦਾ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਰੂਪ ਘਰ ਆਇਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਮੇਰੀ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇਗਾ।
ਸ਼੍ਰੀ ਬੇਅਰਡ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ। ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਸ਼ੱਕ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਏ, ਬਸ਼ਰਤੇ ਮੈਂ ਟਾਈਲਰ ਕੋਲ ਆਵਾਂ। ਸ਼੍ਰੀ ਐਮ. ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਬੇਕਰੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ

ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ 5:30 ਵਜੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਅਜਨਬੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਐਮ. ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀ ਬੇਅਰਡ ਤੋਂ ਘਰ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਖਸਤਾ ਹਾਲਤ ਮੇਰੀ ਫੇਰੀ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਝਿਜਕ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਵੈਸੇ ਵੀ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਹਾਵਰਡ ਬੇਅਰਡ ਦੀ ਧੀ, ਹੁਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਵਰਡ ਵਿਲਸਨ, ਆਸਟਿਨ, ਟੈਕਸਾਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਜਾਦੂਗਰੀ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਵਿਕਾਸ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੀ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਲਾਰੇਡੋ ਦੇ ਸਿਲਵਾ ਮਾਈਂਡ ਸੈਂਟਰ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਟਾਈਲਰ ਕੋਲ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਮੇਰੇ ਕੇਸ 'ਤੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਲਸਨ ਖੁਦ ਟਾਈਲਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਮੌਜੂਦ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਰੁਝੇਵਿਆਂ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕੀ। ਹਾਵਰਡ ਬੇਅਰਡ, ਇੱਕ ਹੁਨਰਮੰਦ ਜਾਸੂਸ, ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜਾਸੂਸ ਵੀਵਰ ਨਾਲ ਵੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲ ਸਕਾਂ ਅਤੇ ਘਰ ਦੀ ਉਸਦੀ ਜਾਂਚ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰ ਸਕਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਵਾਗਤ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਟਾਈਲਰ ਕੋਲ ਜਾਣ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕੀਤੀ।
ਮੈਂ 5 ਫਰਵਰੀ, 1969 ਨੂੰ ਟਾਈਲਰ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ 5:42 ਵਜੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਹਾਵਰਡ ਬੇਅਰਡ ਮੇਰਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਥੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਹੀ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਣਾ ਲਈਆਂ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਮੈਨੂੰ ਬਲੈਕਸਟੋਨ ਹੋਟਲ ਲੈ ਗਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਜਲਦੀ ਚੈੱਕ-ਇਨ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ,

ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਡਿਟੈਕਟਿਵ ਵੀਵਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਕੇਸ 'ਤੇ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਹੇ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਟੈਕਸਾਸ ਦੇ ਟਾਈਲਰ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ। ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ, ਸ਼ਾਂਤ ਗਲੀਆਂ, ਕੁਝ ਰੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਲੱਗੀਆਂ ਗਲੀਆਂ, ਛੋਟੇ ਘਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੇ - ਅਮਰੀਕੀ ਮਿਆਰਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਪੁਰਾਣੇ - ਅਤੇ ਲੋਕ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ - ਇਹ ਇਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਪਛਾਣ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਹਾਵਰਡ ਬੇਅਰਡ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘੇ, ਇੱਕ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰੀ ਦੁਕਾਨ ਜਿਸਦੀ ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਟ੍ਰੂਮਾਰਕ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਨਾਮ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਛੋਟੇ ਕਸਬਿਆਂ ਵਾਂਗ, ਟੈਲੀਫੋਨ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਉੱਪਰੋਂ ਲੰਘ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬੇਤਰਤੀਬ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਟਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਇੱਕ ਆਧੁਨਿਕ ਕੰਕਰੀਟ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਬਣ ਗਿਆ, ਜੋ ਗਲੀ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਸੀ। ਡਿਟੈਕਟਿਵ ਵੀਵਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਹਾਵਰਡ ਬੇਅਰਡ, ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਕਿਤੇ ਇਹ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਡਿਟੈਕਟਿਵ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਕਹੇ ਜੋ ਉਹ ਸੁਣਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ, ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕੀ ਡਿਟੈਕਟਿਵ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡੇ ਜਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੇਅਰਡ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਡਿਟੈਕਟਿਵ ਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਫਿਰ ਉਹ ਫਾਈਲਾਂ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲਿਫਾਫਾ ਕੱਢਿਆ ਜਿਸ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, "ਫੋਟੋਆਂ ਅਤੇ ਪੱਤਰ, ਹਵਾਲਾ: ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਵਿੱਚ ਰਹੱਸਮਈ ਕਾਲ, 19 ਫਰਵਰੀ, 1968, ਰਾਤ 11:00 ਵਜੇ, ਕੇਸ ਨੰਬਰ 67273। ਅਫਸਰ ਬੀ. ਰੋਜ਼ਨਸਟਾਈਨ ਅਤੇ ਅਫਸਰ ਐਮ. ਗੈਰੇਟ।" ਲਿਫਾਫੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਾਰਜ ਬੈਨ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਦੁਆਰਾ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਦੋ ਤਸਵੀਰਾਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਕਿੰਨੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਛੇਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਛੇਕ ਦਾ ਪੂਰਾ ਕਿਨਾਰਾ ਚਕਨਾਚੂਰ

ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਛੇਕ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ।
ਦੂਜੀ ਫੋਟੋ ਵਿੱਚ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਗੂੜ੍ਹੀ ਲੱਕੜ ਦੀ ਦਰਾਜ਼ ਵਾਲੀ ਛਾਤੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਹਾਵਰਡ ਬੇਅਰਡ ਦਾ ਵਰਣਨ ਸਹੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਦੋਵੇਂ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਸਟਰੀਟ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਮਿਲਿਆ? ਜਾਸੂਸ ਨੇ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਘਰ ਖਿਲਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫਰਨੀਚਰ ਉੱਥੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਹਾਵਰਡ ਬੇਅਰਡ ਦੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ।
ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਇਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਲਈ ਅਲੌਕਿਕ ਮੂਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਬਿਹਤਰ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਲਗਭਗ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ, ਅਫਸਰ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਐਂਡੀ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਸੰਭਾਵੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ। "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਖਿੱਚਣਾ ਚਾਹੋਗੇ?" ਜਾਸੂਸ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਫੋਲਡਰ ਫੜਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੀ ਉਦਾਰਤਾ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ, ਮੈਂ ਫੋਲਡਰ ਲੈ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਅੱਜ ਤੱਕ ਮੇਰੀਆਂ ਫਾਈਲਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਖੋਜਕਰਤਾ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਵਿਭਾਗ ਦੀਆਂ ਫਾਈਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਫੋਲਡਰ ਲੱਭਣਾ ਬਹੁਤ ਆਮ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਫਿਰ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਸਟ੍ਰੀਟ ਰਹੱਸ ਹੁਣ ਇੱਕ ਸਰਗਰਮ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ - ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਹੈ?
ਡਿਟੈਕਟਿਵ ਵੀਵਰ ਦਾ ਉਸਦੀ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਘਰ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਝਿਜਕਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਫਸਰ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਚੱਲੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੌਖਾ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਉਸਦਾ ਸੁਝਾਅ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ

ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਧਰਮ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ।
ਮੈਂ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਏਜੰਟਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਘਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਸਿੱਖੀਆਂ ਜੋ ਨਾ ਤਾਂ ਮਿਸਟਰ ਬੀਅਰਡ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਿਸਟਰ ਐਮ. ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੀਆਂ ਸਨ। ਘਰ ਤੇਰਾਂ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਟੈਰੀ ਗ੍ਰਾਹਮ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਬੀਅਰਡ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੋ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। 1835 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਇਲਾਕਾ ਭਾਰਤੀ ਖੇਤਰ ਸੀ ਅਤੇ ਚੈਰੋਕੀ ਇੰਡੀਅਨ ਪਸ਼ੂ ਚਰਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤਦੇ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮ. ਨੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖੇ ਜਾਣ ਦੀ ਅਜੀਬ ਭਾਵਨਾ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਐਮ. ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਐਮ. ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਹਨ। ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਬੇਅਰਡ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈਆਂ ਹੋਣ। ਵੈਸੇ ਵੀ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧਾਰਮਿਕ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹੋਣ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਲਗਭਗ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਬੇਅਰਡ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆਂ। ਪਰ ਕੀ ਇਹ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੇ ਗਏ ਨਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰਹੀਆਂ? ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਸੀ।
ਮੈਂ ਹਾਵਰਡ ਬੇਅਰਡ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਨਵੇਂ ਘਰ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਭੇਜੇ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ 23 ਫਰਵਰੀ ਨੂੰ

ਲਿਖਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜੌਨ ਅਤੇ ਐਂਡੀ ਦੇ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਭੇਜਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਉਹਨਾਂ ਨੋਟਸ ਨਾਲ ਕਰ ਸਕਾਂ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਅਧਿਐਨ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਵਿਆਖਿਆ ਲਈ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸਾਰੇ ਸੰਭਾਵੀ ਸਰੋਤਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਇੱਕ ਸੰਭਾਵਨਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਜਾਂ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਧੋਖਾਧੜੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਯਾਨੀ ਕਿ, ਨੋਟਸ ਜੌਨ ਜਾਂ ਐਂਡੀ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹੇਰਾਫੇਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਸ਼੍ਰੀ ਬੇਅਰਡ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਮੈਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਤੋਂ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਦੇ ਨਮੂਨਿਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਨੋਟਸ 'ਤੇ ਕੁਝ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਨਾਲ ਕਰ ਸਕਾਂ।
ਨਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੁਦਰਤੀ ਕਾਰਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੋ ਵੱਖਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਾਵਰਡ ਬੇਅਰਡ ਸਮਝਾਉਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਟਾਈਲਰ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਜਿਸ ਨੇ ਹਾਵਰਡ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਪਰਦੇਸੀ ਤਾਕਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹਨ। ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ, ਉਸਨੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਦੋ ਉਬਲੇ ਹੋਏ ਅੰਡੇ ਛਿੱਲ ਦਿੱਤੇ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਤੌਲੀਏ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਫਰਿੱਜ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਅੰਡੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੰਮੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਫਰਿੱਜ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਸਟੋਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਉਹ ਰਾਤ ਭਰ ਫ੍ਰੀਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੰਡੇ ਫ੍ਰੀਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾ ਕੇ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਸ ਰਾਤ ਫਰਿੱਜ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਦੋ ਅੰਡੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਵੀ ਠੰਡੇ ਸਨ, ਜੰਮੇ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਹ ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ ਕਿ ਆਂਡਿਆਂ ਦੀ

ਪਹਿਲੀ ਜੋੜੀ ਪੱਥਰ ਵਾਂਗ ਸਖ਼ਤ ਕਿਉਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਰਤਾਰਾ ਕਿਸੇ ਮਾਨਸਿਕ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਫਿਰ ਇੱਕ ਘੜੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਜੋ ਅਲਾਰਮ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਖਾਸ ਧੁਨ ਵਜਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨ ਦੇ, ਇਹ ਕਈ ਵਾਰ ਘੰਟੀ ਵੱਜਦੀ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਇਸਨੂੰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਚਾਬੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ 24 ਘੰਟੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ ਘੜੀ ਸੀ, ਇਹ ਦਰਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਉਹੀ ਧੁਨ ਵਜਾਉਂਦੀ ਰਹੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਘੜੀ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਬੇਅਰਡ ਹੁਣ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿ ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੋਈ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੇ ਬੇਅਰਡ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਘਬਰਾਇਆ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਪਤੇ ਬਦਲਣ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਤੀਤ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ, ਤਬਦੀਲੀ ਸਫਲ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਵੱਖ ਹੋਣਾ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਦੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਪਹਿਲਾ, ਰਹੱਸਮਈ ਨੋਟਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਜੋ ਅਸਮਾਨ ਤੋਂ ਡਿੱਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੱਥ ਲਿਖਤਾਂ ਸਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਜੀਵਤ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਨਾਲ ਕਰਕੇ ਕੁਝ ਸਿੱਟੇ ਕੱਢ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਦੂਜਾ, ਇਹ ਮੁੱਖ ਭਾਗੀਦਾਰਾਂ, ਬੇਅਰਡ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦੇਖਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹਾਵਰਡ ਬੇਅਰਡ ਦੀ ਧੀ, ਐਮੀ, ਜੋ ਹੁਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਾਵਰਡ ਸੀ. ਵਿਲਸਨ, ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ "ਭਿਆਨਕ ਤਮਾਸ਼ਾ" ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਅਸਲ ਸ਼ਿਕਾਰ ਉਸਦਾ ਭਰਾ, ਐਂਡੀ ਸੀ। "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਐਂਡੀ ਨੂੰ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣਦੇ ਹੁੰਦੇ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮਾਂ ਨੇ ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਗੰਭੀਰ ਲੱਛਣ ਦਿਖਾਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਅੱਜ ਦੇ ਐਂਡੀ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੁੰਦਾ। ਉਹ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡੇ ਲਈ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਹਾਸੇ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹਸਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੁਝ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ

ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਚੀਕਦਾ ਹੋਇਆ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਭੱਜਦਾ ਸੀ।" ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਟਾਈਲਰ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਜਿਸ ਐਂਡੀ ਨੂੰ ਮੈਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਜਿਸ ਮੁੰਡੇ ਨਾਲ ਮੈਂ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤ, ਅੰਤਰਮੁਖੀ, ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਮੀਲਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੰਕੇਤ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ।
ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਮੈਂ ਬੀਅਰਡ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਵੇਂ ਘਰ ਮਿਲਣ ਗਿਆ। ਘਰ ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਸੀ, ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ, ਰੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰੀ ਗਲੀ 'ਤੇ ਸਥਿਤ। ਯੋਜਨਾ ਅਨੁਸਾਰ, ਮਿਸਟਰ ਬੀਅਰਡ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੋ ਹੋਰ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨਾਲ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਾਂ। ਐਂਡੀ, ਇੱਕ ਪਤਲਾ ਮੁੰਡਾ, ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬੇਚੈਨ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਬੈਠੇ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਲਈ, ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਗੀਤਾਂ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਈ ਰਿਕਾਰਡ ਐਲਬਮਾਂ ਵੇਖੀਆਂ ਸਨ। ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਰਾਮ ਦਿੱਤਾ; ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਲੱਗਾ। ਹੁਣ ਸੋਲਾਂ ਸਾਲ ਦਾ, ਐਂਡੀ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਨਾਈ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਅੱਜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਇਸ ਅਸਾਧਾਰਨ ਪੇਸ਼ੇ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਚੁਣੇਗਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਚੰਗਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਦਿਲ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਐਂਡੀ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਗੱਲਬਾਤ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ੇ ਵੱਲ ਮੋੜ ਦਿੱਤਾ।
"ਜਦੋਂ ਇਹ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ, ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਇਕੱਲੇ ਦੂਜੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ?" "ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਵਰਗੀ ਲੱਗਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ... ਪਰਛਾਵੇਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਚਿੱਤਰ ਵਾਂਗ।" "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਨੋਟ ਦੇਖੇ?" "ਹਾਂ।" "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਦੇ ਦੇਖਿਆ?" "ਨਹੀਂ।" "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ?" "ਹਾਂ। ਮੈਂ

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ।" "ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਸਨ?" "ਉੱਥੇ ਸਾਰੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਸਨ... ਬਹੁਤ ਉੱਚੀਆਂ। ਆਦਮੀ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ... ਆਤਮਾਵਾਂ, ਜਾਂ ਜੋ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘੀਆਂ ਸਨ। ਸਮਝਣਾ ਔਖਾ ਸੀ।" "ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ?" "ਅਚਾਨਕ। ਮੈਂ ਕਿਤੇ ਵੀ ਹੋਵਾਂਗਾ।" "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਵੀ ਦੇਖਿਆ?" "ਕਦੇ ਨਹੀਂ।" "ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ, ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਤਾ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸੀ ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਕੱਲੇ ਸੀ?" "ਕਦੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਨਹੀਂ।" "ਇਹ ਆਵਾਜ਼ਾਂ...ਕੀ ਇਹ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਜਾਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ?" "ਰਾਤ ਨੂੰ...ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਜਾਂ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਘਰ ਆਉਂਦਾ ਸੀ।" "ਕੀ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ ਸਨ?" "ਨਹੀਂ...ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ..." "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕੀੜੇ-ਮਕੌੜੇ ਦੇਖੇ?" "ਹਾਂ।" "ਉਹ ਕਿੱਥੋਂ ਆਏ?" "ਇਹ ਛੱਤ ਤੋਂ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।" "ਕੀ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਆ ਸਕਦੇ ਸਨ?" "ਉਹ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ ਸਨ...ਇੰਨੀਆਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ।" "ਤੁਸੀਂ ਕਿਸਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ?" "ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਪਹਿਲੀ।" "ਜਦੋਂ ਉਹ ਡੇਂਜਰਫੀਲਡ ਵਿੱਚ ਸੀ?" "ਹਾਂ।" "ਉਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਲੱਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ?" "ਉਹ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼। ਇਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਉਸ ਵਰਗੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ।" "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀ ਕਿਹਾ?" "ਉਹ ਮੇਰੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਬਾਰੇ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਬੁਰਾ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਸੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ।"
ਮੁੰਡਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਅਤੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੇ ਦਬਾਅ ਕਾਰਨ ਸੀ, ਜਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੁਝ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬਾਰੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਡੇਂਜਰਫੀਲਡ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ

ਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਕੀੜਾ ਆਮ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨੋਟ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੱਤ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੇਠਾਂ ਆ ਗਏ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਡਰਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਗਵਾਹੀ ਲਈ ਉਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਛੋਟਾ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਜੌਨ, ਭਾਵ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੇਅਰਡ, ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕੀਏ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੇਅਰਡ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਾਫ਼ੀ ਸਹਿਜ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਅਸ਼ਾਂਤ ਅਤੀਤ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ, ਉਸਦੀ ਭਾਬੀ ਦੇ ਘਰ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਮਾਨਸਿਕ ਇਲਾਜ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਲਾਭ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਦਰਅਸਲ, ਇਹ ਆਮ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਫੋਟੋ ਨੂੰ ਵੇਖਦਿਆਂ, ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਬੁੱਢੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਹੋਰ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਦੇ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕੁਝ ਲੁਕਾ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

“ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਦੂਜੇ ਘਰ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਾਂਗੇ,” ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। “ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੂਜੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਯਾਦ ਹੈ?” “ਖੈਰ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਪਰੀਆਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ...ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਾਣੋਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।” “ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਦੂਰ ਸੀ?” “ਹਾਂ।” “ਤੁਹਾਡੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਕੀ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹੋਇਆ?” “ਕੁਝ ਨਹੀਂ।” “ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੀ

ਕੁਝ ਹੋਇਆ?” “ਖੈਰ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ...ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ।” “ਘਰ ਖਰੀਦਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਅਲੌਕਿਕ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੋਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ?” “ਕਦੇ ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।” “ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸੀ।” “ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਭਰਜਾਈ ਨਾਲ ਸੀ।” “ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਿਵੇਂ ਕਰੋਗੇ? ਕੀ ਇਹ ਉਦਾਸ ਸੀ? ਉਲਝਣ ਵਾਲਾ? ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਕੀ ਕਹੋਗੇ?” “ਮੈਂ ਕਦੇ ਉਦਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ।” “ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਚਲੇ ਗਏ?” “ਮੈਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਲੱਗਿਆ।” "ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਕੀ ਤੁਹਾਡਾ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਹੋਇਆ ਸੀ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਮਿਲਣ ਗਏ ਸੀ?" "ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਨਹੀਂ ਗਈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਪੱਤਰ ਮਿਲੇ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੁਝ ਗੱਲਬਾਤ ਹੋਈ ਹੈ..." "ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਪਤੀ ਨੇ ਕਦੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਕੁਝ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ?" "ਹਾਂ। ਉਸਨੇ ਕੀਤਾ।" "ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ?" "ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਜੇ ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸਦੀ ਤਹਿ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੀ।" "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਪੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ? ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨਿੱਜੀ ਸਮੱਸਿਆ ਜਾਂ ਨਫ਼ਰਤ ਸੀ?" "ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਸਨ।" "ਹੁਣ, ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ, ਜਿਸਨੇ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਪੱਤਰ ਭੇਜੇ ਸਨ?" "ਹਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ। ਉਹ ਮੇਰੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਦੋਸਤ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਧੀ ਸੀ ਜੋ ਮੇਰੀ ਉਮਰ ਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਸੀ।" "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਸੀ?" "ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। "ਨਹੀਂ? ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਸਨ।" "ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਸਮੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਕਾਰਨਾਂ

ਕਰਕੇ ਬਦਲਾਅ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਇੰਨਾ ਸਮਾਂ ਰਹਿਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਇਕੱਲੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁਹਾਵਣਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਵਿਕਸਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੁਝ ਘਰੇਲੂ ਕੰਮ ਸੰਭਾਲ ਲਏ ਸਨ..." "ਤੁਸੀਂ ਇੰਨਾ ਸਮਾਂ ਕਿਉਂ ਰਹੇ?" "ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਸੀ।" "ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਬੁਝਾਰਤ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ?" "ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ।" "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾਉਣਾ ਯਾਦ ਹੈ?" "ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਹੀ ਵੱਡਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇਹੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ।"

ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਨੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਅਣਸੁਖਾਵੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਕਸਰ ਮਾਨਸਿਕ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਲਾਜ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਖਾਲੀਪਣ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਝਟਕੇ ਦੀ ਥੈਰੇਪੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਲਾਜ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੈ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ ਮਰੀਜ਼ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਅਣਸੁਖਾਵੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਦੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੇਅਰਡ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆਈ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਵਿਅਰਥ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਸਿਵਾਏ ਸ਼ਾਇਦ ਤੀਬਰ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੁਆਰਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਮਾਨਸਿਕ ਮਰੀਜ਼ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਮੁੱਖ ਗਵਾਹ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵਾਧੂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕੀ। ਮੈਂ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਇਕਲੌਤੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ

ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਗਵਾਹ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ: ਸ਼੍ਰੀ ਬੇਅਰਡ ਖੁਦ।
ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਕੁਝ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਉਸਦੇ ਨਿੱਜੀ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੀ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਕੱਲੇ ਅਤੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਆਪਣੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰਿਪੋਰਟ ਲਿਖਣਾ ਇੱਕ ਗੱਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਜਾਣਕਾਰ, ਤਜਰਬੇਕਾਰ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੌਰਾਨ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨਾ ਬਿਲਕੁਲ ਦੂਜੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਕੁਝ ਨਵੀਆਂ ਸੂਝਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ, ਇਹ ਬੀਅਰਡ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਾਪਰੀਆਂ ਕੁਝ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਠੋਸ ਸਮਰਥਨ ਦੇਵੇਗਾ।
6 ਫਰਵਰੀ, 1969 ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ, ਮੈਂ ਹਾਵਰਡ ਬੇਅਰਡ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੈਠੇ ਪਿਛਲੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀਆਂ ਅਦਭੁਤ ਘਟਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਉਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਜਿਸਦੀ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਪਿਆ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਬੇਅਰਡ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਬਿਆਨਾਂ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੇਰਾ ਟੀਚਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਮੇਰੇ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਹੀ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਦਿਆਂ, ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਹਾਵਰਡ ਬੇਅਰਡ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਝਿਜਕਿਆ ਅਤੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਸੱਚ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨਾ ਤਾਂ ਵਧਾ-ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਘਟਾ ਕੇ। ਸਾਡੀ ਗੱਲਬਾਤ ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ, ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਹਾਲੀਆ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ ਸੀ। ਘਰ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਕਿਸਮਤ ਵਾਲਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਸਪਸ਼ਟ

ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਲਗਾਵ ਦੇ ਅਤੀਤ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਲਈ ਉਸਦੀ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨਾ ਹੋਰ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ।
"ਹੁਣ, ਸਾਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਸਭ ਕੁਝ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਕੀ ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੀ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ?" "ਹਾਂ।" "ਕੀ ਉਹ ਅਸਲੀ ਕੀੜੇ ਸਨ?" "ਹਾਂ।" "ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਲਾਈਟ ਜਗਾਈ?" "ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਕੀੜੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ।" "ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ?" "ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਵੈਕਿਊਮ ਕਲੀਨਰ ਸੀ।" "ਕੀ ਉਹ ਖਿੜਕੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਅੰਦਰ ਆਏ ਜਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ?" "ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ।" "ਕੀੜੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਤੁਸੀਂ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਗਲੀ ਚੀਜ਼ ਕੀ ਦੇਖੀ?" "ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਸੌਂ ਗਏ, ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਪਏ ਹੋਏ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਟਾਈਲਰ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੀ।" "ਕੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਸਦੀ ਵਰਗੀ ਲੱਗਦੀ ਸੀ?" "ਨਹੀਂ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਵਰਗੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਉਸਦੀ ਸੀ..." "ਖੈਰ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਸੀ?" "ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਦੁਆਰਾ ਸਹਿਣ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ।" "ਆਵਾਜ਼ ਕਿੱਥੋਂ ਆ ਰਹੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ? ਕੀ ਉਹ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ?" "ਹਾਂ।" "ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀ ਹੋਇਆ?" "ਇਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਰਾਤਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਐਂਡੀ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਉਸਨੇ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਮਿੰਟ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ, 'ਠੀਕ ਹੈ, ਅਲਵਿਦਾ।'" "ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਅਜੀਬ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ? ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ?" "ਖੈਰ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਿਲ ਚੁੱਕਾ ਸੀ।" "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਡੇਂਜਰਫੀਲਡ ਵਿੱਚ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਸੀ?" "ਨਹੀਂ।" "ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ?" "ਖੈਰ, ਉਹ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਭਾਬੀ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਹਿਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ, 'ਤੁਹਾਨੂੰ

ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਡੇਂਜਰਫੀਲਡ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ।' ਪਰ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, 'ਇਹ ਮੂਰਖਤਾ ਹੋਵੇਗੀ,' ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਕਹੇਗੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ।" "ਉਸ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋਇਆ?" "ਖੈਰ, ਉਸ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਹੋਰ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਨੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ।" "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ?" "ਹਾਂ, ਸਾਰੇ ਚਾਰ। ਸਾਰੇ ਚਾਰ।" "ਕੀ ਉਹ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਸਨ ਜਾਂ ਵੱਖਰੇ?" "ਮਰਦਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਡੂੰਘੀਆਂ ਅਤੇ ਕੜਕਵੀਂਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਬਹੁਤ ਨਰਮ ਸਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ, ਸਿਵਾਏ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ।" "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਦੋ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ?" "ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਨੋ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਉੱਥੇ ਸਨ। ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸਨ। ਹੈਨਰੀ ਐਂਗਲਿਨ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਕਬਰ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਣਾ ਪਿਆ।" "ਆਓ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰੀਏ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹਿੱਲਦੇ ਵੇਖੀਆਂ ਹਨ।" "ਮੈਂ ਇਹ ਟੁਕੜੇ-ਟੁਕੜੇ ਹੋਏ ਨੋਟ ਦੇਖੇ। ਕਈ ਵਾਰ ਇੱਕ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਦਸ ਜਾਂ ਪੰਦਰਾਂ ਨੋਟ।" "ਇੱਕ ਬੰਦ ਕਮਰੇ ਤੋਂ?" "ਖੈਰ, ਕਮਰਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਕੁਝ ਖਾ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਨੋਟ ਡਿੱਗਦਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ। ਮੈਂ ਛੱਤ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਨੋਟ ਹੁੰਦਾ।" "ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਨੋਟ 'ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ' ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ?" "ਹਾਂ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਏਲੀ, ਫਿਰ ਐਲ। ਹੁਣ, ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਡੇਂਜਰਫੀਲਡ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਐਂਡੀ ਰਾਹੀਂ ਵੀ ਚਿੱਠੀਆਂ ਭੇਜਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਐਂਡੀ ਮੈਨੂੰ ਨੰਬਰਾਂ ਵਾਲੇ ਕੋਡ ਵਿੱਚ ਲਿਖੇ ਪੱਤਰ ਲਿਆਉਂਦਾ ਸੀ। 1 ਦਾ ਮਤਲਬ A, 2 ਦਾ ਮਤਲਬ B, ਆਦਿ। ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ

ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਬੈਠ ਕੇ ਪਤਾ ਲਗਾਉਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਮੇਰਾ ਕੁਝ ਭਾਰ ਨਹੀਂ ਘਟਿਆ?" "ਕੀ ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਕਦੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੱਥ ਨਾਲ ਜਾਂ ਬਲਾਕ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ?" "ਨਹੀਂ।" "ਕੀ ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਛੱਤ ਤੋਂ ਆਏ ਪੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਮਾਨਤਾ ਸੀ?" "ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਮੈਨੂੰ ਭਾਰ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦੀ ਰਹੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਅਜੀਬ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਡੇਂਜਰਫੀਲਡ ਤੋਂ ਆਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਭਾਰ ਘਟਾਉਣ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛ ਰਹੀ ਸੀ।" "ਕੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਸਮਕਾਲੀ ਸੀ?" "ਉਸਦੀ ਮੌਤ 1963 ਵਿੱਚ ਹੋਈ, ਸਾਡੇ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ।" "ਕੀ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸਨ?" "ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਗੁਆਂਢੀ ਸਨ।" "ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਨੋ ਬਾਰੇ ਕੀ?" "ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਅਜੀਬ ਸੀ।" "ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਕਿਹੜੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹਿਲਦੇ ਦੇਖਿਆ?" "ਮੈਂ ਜੁੱਤੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਜੋੜਾ ਫਰਸ਼ ਤੋਂ ਉੱਠਦਾ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਮੇਰੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਉੱਡਦਾ ਹੋਇਆ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਡਿੱਗਦਾ ਦੇਖਿਆ।" "ਕੀ ਉਹ ਜਲਦੀ ਡਿੱਗੇ ਜਾਂ ਹੌਲੀ?" "ਇੰਝ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਐਂਡੀ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਜੁੱਤੇ ਵੀ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਡਿੱਗੇ। ਮੈਂ ਬਿੱਲੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਫੁੱਟ ਉੱਠਦੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਕਈ ਸਕਿੰਟਾਂ ਲਈ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਲਟਕਦੀ ਰਹੀ, ਪਰ ਇਹ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਡਿੱਗੀ। ਮੈਂ ਅਲਮਾਰੀ 'ਤੇ ਕੀਟਨਾਸ਼ਕ ਸਪਰੇਅ ਦਾ ਇੱਕ ਡੱਬਾ ਉੱਡਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉੱਪਰ ਲਟਕਿਆ ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਕਮਰੇ 'ਤੇ ਛਿੜਕਿਆ, ਮੇਰਾ ਦਮ ਘੁੱਟਦਾ ਰਿਹਾ। ਮੈਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਪਿਆ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕੀਟਨਾਸ਼ਕ ਸਪਰੇਅ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੰਦਾ।" "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਡੱਬਾ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ?" "ਨਹੀਂ।" "ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਜਦੋਂ ਹਰਕਤ ਜਾਂ ਸ਼ੋਰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।" "ਮੈਂ ਘਰ ਆਉਣ 'ਤੇ ਆਪਣੇ

ਕੱਪੜੇ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਉੱਡਦੇ ਦੇਖੇ।" "ਕੀ ਇਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਉਦੋਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਘਰ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ?" "ਹਾਂ।" "ਕੀ ਕਦੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਨਾ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਘਰ ਸਨ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇਕੱਲੇ ਸੀ?" "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੋਇਆ ਹੈ।" "ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ 1951 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਝਟਕਾ ਲੱਗਾ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਸਹੇਲੀ ਦੀ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਇਆ?
ਕੀ ਉਸਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਬਦਲ ਗਈ? "ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਹਾਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਈ, ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਦੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰੇਗਾ। ਉਹ ਉਸਦੇ ਲਈ ਪਾਗਲ ਸੀ।"
"ਹੁਣ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕਦੋਂ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੈ?"
"1960 ਵਿੱਚ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੇ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਕੰਧ 'ਤੇ ਅਖਬਾਰ ਚਿਪਕਾਇਆ, ਸਾਰੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀ ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕੰਬਲ ਲਟਕਾਇਆ।" "ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ?" "ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਦੀ ਜਾਸੂਸੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਟੈਲੀਫੋਨ, ਕੈਲਕੂਲੇਟਰ ਅਤੇ ਟਾਈਪਰਾਈਟਰ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ, ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਈਕ੍ਰੋਫੋਨ ਲੱਭਦੇ ਹੋਏ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਜਾਸੂਸੀ ਕੌਣ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
"ਪਰ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈਆਂ?"
"ਬਿਲਕੁਲ।"

ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਬੇਅਰਡ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰ ਗਵਾਹੀ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਆਪਣੀ ਅਸਲ ਰਿਪੋਰਟ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ

ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਮਾਹਰ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਮਾਹਰ ਅਜਿਹਾ ਸੋਚ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਕ ਮਾਹਰ ਗ੍ਰਾਫੋਲੋਜਿਸਟ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਕੇ ਅਸਲ ਲੇਖਕ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਦੋ ਹੱਥ ਲਿਖਤਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਖਰ-ਦਰ-ਅੱਖਰ, ਸ਼ਬਦ-ਦਰ-ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਹੋਣ। ਕੁਝ ਨੋਟ ਬਿਲਕੁਲ ਬਚਕਾਨਾ ਸਨ। ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, 6 ਦਸੰਬਰ, 1965 ਦੇ ਇੱਕ ਨੋਟ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, "ਮੇਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਸਫਲ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਮੈਕ ਦੇ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਜਲਦੀ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਘਰ ਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਦਾ ਤੋਹਫ਼ਾ ਦਿਓ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ। ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਕਾਲ ਕਰੋ।" ਇਸ ਗੁਪਤ ਟਿੱਪਣੀ, "ਮੈਨੂੰ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਹੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ," ਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝਾਇਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ।
ਕਈ ਵਾਰ ਹਾਵਰਡ ਬੇਅਰਡ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਲੇਖਕ ਦੇ ਜਾਲ ਵਿੱਚ ਫਸ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਐਤਵਾਰ ਸਵੇਰੇ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਤੇ ਐਂਡੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਕਾਰਨ ਇੱਕ ਮੋਟਲ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਬਿਤਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਡਾਕਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਰਸਲ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਮਿਲਿਆ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਹੀ ਮਿਲੇਗਾ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਕਿਸੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਹੈ? ਜੇ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ।" ਕੁਝ ਸਕਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਛੱਤ ਤੋਂ ਇੱਕ ਨੋਟ ਡਿੱਗਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ "ਕੁਝ" ਸ਼ਬਦ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਇੱਕ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮਝਦਾਰ ਜਾਂ ਸਮਝਦਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਹ ਇੱਕ ਜ਼ਿੱਦੀ ਬੱਚੇ ਦੀ ਖੇਡ ਵਾਂਗ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। 6 ਦਸੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੋਟ ਰਹੱਸਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, "ਮੈਂ ਮੈਕ ਨੂੰ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਪਾਗਲ ਹਾਂ।" ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੋਟ, ਜਿਸਦੀ ਮਿਤੀ 6 ਦਸੰਬਰ, 1965 ਵੀ ਸੀ,

ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, "ਹਾਵਰਡ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।" ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੋਟ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, "ਮੇਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹਿਊਸਟਨ ਦੀ ਡੈਣ ਦੁਆਰਾ ਬਹਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰੋ ਅਤੇ ਉਸ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛੋ।" ਹੈਨਰੀ ਐਂਗਲਿਨ ਜਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਦੁਆਰਾ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਪੱਤਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੇਅਰਡ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੇ ਗਏ ਪੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਹਸਤਾਖਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅੰਤਰ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਉਂਦੇ, ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੇਅਰਡ ਦੀ ਰਚਨਾ ਹਨ। ਅੱਖਰ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਹੈ। 8 ਦਸੰਬਰ, 1965 ਦੀ ਇੱਕ ਚਿੱਠੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ: "ਪਿਆਰੇ ਹਾਵਰਡ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਸ ਮੂਰਖ ਮੈਕ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇ ਕਿ ਮੈਂ ਅਸਧਾਰਨ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀ ਹਾਂ। ਜੇ ਇਹ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਮੈਂ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਤਿੰਨ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਤੇ ਜੂਨੀਅਰ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ, ਪਿਆਰੇ।"
"ਡੋਰਥੀ ਕਿਲਗਲੇਨ" ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਵਾਲਾ ਪੱਤਰ, ਜਿਸਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 22 ਦਸੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਹਾਵਰਡ ਬੇਅਰਡ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, "ਪਿਆਰੇ ਸ਼੍ਰੀ ਬੇਅਰਡ: ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਹੈਨਰੀ ਐਂਗਲਿਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਦੁਖਦਾਈ ਹੈ। ਉਹ ਮੇਰੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਦਵਾਈਆਂ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਸ਼ੁਭ ਰਾਤਰੀ ਅਤੇ ਸ਼ੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ।" ਹਰਸਟ ਦੇ ਸਵਰਗੀ ਕਾਲਮਨਵੀਸ ਡੋਰਥੀ ਕਿਲਗਲੇਨ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦੀ, ਭਾਵੇਂ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਮਰੀ ਹੋਈ।
23 ਦਸੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਪੋਂਟ ਥੋਰਨਟਨ ਦੁਆਰਾ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, "ਪਿਆਰੇ ਹਾਵਰਡ, ਪੀ.ਐਸ. ਅਤੇ ਐਂਡੀ: ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਠੀਕ ਹੋ। ਮੈਂ ਜ਼ਿਆਦਾ

ਨਹੀਂ ਪੀਂਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਆਈਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਐਂਗਲਿਨ ਇੱਕ ਘਟੀਆ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੈਨਰੀ ਲੀ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਅਬ੍ਰਾਹਮ ਲਿੰਕਨ, ਲੂਈਸ ਆਰਮਸਟ੍ਰਾਂਗ, ਸੈਮ ਡੇਵਿਸ ਜੂਨੀਅਰ, ਅਤੇ ਜੌਨ ਐਫ. ਕੈਨੇਡੀ ਦਾ ਦੂਰ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਹਾਂ।" ਪੱਤਰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਪੈਲਿੰਗ ਗਲਤੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਕਈ ਅਸੰਭਵ ਸਬੰਧਾਂ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਿਖਦੇ ਸਮੇਂ, ਵਿਅਕਤੀਤਵ ਹੈਨਰੀ ਐਂਗਲਿਨ ਜਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੇਅਰਡ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਿਖਣ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਖੇਪ ਅਤੇ ਤਰਕਪੂਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਅੱਖਰ ਬਹੁਤ ਸਮਾਨ ਹਨ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪੱਤਰ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਵਿੱਚ ਲਿਖੇ ਗਏ ਸਨ, ਸ਼ੈਲੀ ਅਤੇ ਦਿੱਖ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅੰਤਰ ਕੁਦਰਤੀ ਹਨ।
17 ਸਤੰਬਰ, 1967 ਨੂੰ, ਹਾਵਰਡ ਬੇਅਰਡ ਨੇ ਦੇਖਿਆ, “ਰਾਤ 9 ਜਾਂ 10 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ, ਐਂਡੀ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉਸਨੇ ਐਂਡੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੰਮੀ ਸੁਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਐਂਡੀ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਮੰਮੀ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਸੌਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਆਵਾਜ਼ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚੋਂ ਆ ਰਹੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਐਂਡੀ ਅਤੇ ਜੌਨੀ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਟੀਵੀ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ, ਮੈਂ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਹੋਰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਵਾਜ਼ ਮੇਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਆ ਰਹੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੌਨੀ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਐਂਡੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜੌਨੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣ ਸਕਦੀ। ਖੈਰ, ਮੇਰੇ ਸੌਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਹਾਲ ਦੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਫੋਲਡ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਟੁਕੜਾ ਮਿਲਿਆ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਸਾਊਥ ਸਾਈਡ ਬੈਂਕ ਡਿਪਾਜ਼ਿਟ ਸਲਿੱਪ ਫੋਲਡ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਛੋਟੇ ਨੋਟ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, 'ਬਹੁਤ ਉਦਾਰ ਬਣੋ।

ਮੈਨੂੰ ਨਮਸਤੇ ਕਹੋ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਨੋ।' ਵੱਡੇ ਨੋਟ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, "ਕੰਜੂਸ ਨਾ ਬਣੋ, ਸੈਮ। ਉਦਾਰ ਬਣੋ, ਜੋਅ। ਜਾਰਜ ਸਵੀਨੀ।" ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸੌਂ ਗਿਆ... ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਜਵਾਬ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਸੌਣ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਐਂਡੀ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨੋਟ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਉੱਠਿਆ, ਮੇਰੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨੋਟ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਐਨਕਾਂ ਲੈਣ ਲਈ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, "ਹਾਵਰਡ, ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਘੋਗੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਉਦਾਰ ਬਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪੈਸਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਖਰੀਦ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਜੌਨ, ਅਤੇ ਐਂਡੀ।" ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸੂਚੀ ਸੀ, ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੱਪੜੇ, ਜੋ ਉਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਦੇ ਸੁਝਾਅ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਖਰੀਦ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹਾਵਰਡ ਬੇਅਰਡ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਾਰੇ ਪੈਸੇ ਕਿੱਥੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।
29 ਸਤੰਬਰ, 1967 ਨੂੰ, ਹਾਵਰਡ ਬੇਅਰਡ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਸ਼ਾਮ 7:30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਈ। ਉਸਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਬੁਲਾਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਕਿਉਂ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਬਾਕੀ ਗੱਲਬਾਤ ਨਹੀਂ ਸੁਣ ਸਕਿਆ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ, ਉਹ ਐਂਡੀ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਬਾਕੀ ਗੱਲਬਾਤ ਸਮਝ ਸਕਿਆ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜੇਕਰ ਉਹ ਉੱਚੀ ਬੋਲਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਰਾਤ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਕੁਇਨ ਪਹਿਲਾਂ ਅੰਦਰ ਆਏ ਸਨ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀ ਕੁਇਨ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਏ, ਅਤੇ ਹਾਵਰਡ ਬੇਅਰਡ ਨੇ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਪਰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਐਂਡੀ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੁਭਾਸ਼ੀਏ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਐਂਡੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਕੁਇਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਰੋਬੋਟਿਕ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸ਼੍ਰੀ ਬੇਅਰਡ ਲਈ ਸਮਝਣ

ਯੋਗ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੁਇਨ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੈਂਸਰ ਕਾਰਨ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਨੇ ਬੋਲਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਗਲੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਡਿਵਾਈਸ ਲਗਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਵਰਗੀ ਸ਼੍ਰੀ ਕੁਇਨ ਗ੍ਰੈਂਡ ਸੈਲੀਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭਲਾਈ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡਰੇਕ, ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਟਕਿੰਸ, ਅਤੇ ਮੈਕਮੁਲਨ ਪਰਿਵਾਰ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਐਂਡੀ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਐਂਡੀ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਬੀਅਰਡ ਪਰਿਵਾਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਹੋਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਮਿਸਟਰ ਬੀਅਰਡ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੁੱਟੀਆਂ ਲਈ ਛੁੱਟੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ - ਹੈਲੋਵੀਨ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਆਲ ਹੈਲੋਜ਼ ਈਵ ਲਈ ਇਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਲਦੀ ਸੀ। ਮਿਸਟਰ ਬੀਅਰਡ ਨੂੰ ਇਹ ਅਜੀਬ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਹੋਣ ਛੁੱਟੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।
30 ਸਤੰਬਰ, 1967 ਨੂੰ, ਬੀਅਰਡ ਨੇ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਤੋਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਐਂਡੀ ਉਸ ਰਾਤ ਦੇਰ ਤੱਕ ਬਾਹਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀ ਬੀਅਰਡ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਐਂਡੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਨੋਟ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਮਿਲਿਆ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, "ਹਾਵਰਡ, ਸੋਚੋ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸੋਮਵਾਰ ਨੂੰ ਕਰੋਗੇ? ਐਲੀਅਟ।" ਇਸਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੋਟ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, "ਜੌਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੈਕਿਊਮ ਕਲੀਨਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਰਸ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਜੂਨੀਅਰ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਲਈ ਇੱਕ ਕੋਟ ਅਤੇ ਕੁਝ ਬੈਂਜੋ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਹੀਰਾਮ।" ਇਸ ਨੋਟ ਦੀ ਖਾਸ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਹਿੱਸਾ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀਅਰਡ ਦੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਜਾ ਹਿੱਸਾ ਬੇਤਰਤੀਬ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਈ ਵੱਡੇ ਅੱਖਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿੱਥੇ

ਬੇਲੋੜਾ ਅਤੇ ਸਮੁੱਚੀ ਗੜਬੜ ਸੀ। ਕਥਿਤ ਲੇਖਕ, ਹੀਰਾਮ ਕੁਇਨ, ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਹਾਵਰਡ ਬੇਅਰਡ ਨੇ ਕਥਿਤ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਨੂੰ ਇਸ ਤੱਥ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਚਿੱਠੀ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਟਾਲ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਾਹੇ ਲਿਖ ਸਕਦੀ ਹੈ।
2 ਅਕਤੂਬਰ, 1967 ਨੂੰ, ਮਿਸਟਰ ਬੇਅਰਡ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, "ਸ਼ਾਮ ਲਗਭਗ 7:30 ਵਜੇ, ਮਿਸਜ਼ ਸਨੋ ਨੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਲਿਆ। ਮੈਂ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਵਾਜ਼ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਐਂਡੀ ਅਤੇ ਜੌਨ ਸਨ। ਆਵਾਜ਼ ਬਿਲਕੁਲ ਮਿਸਜ਼ ਐਲੀਅਟ ਵਰਗੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਐਂਡੀ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਪਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੀ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਸਟੈਂਪ ਕਾਰੋਬਾਰ ਅਤੇ ਜੌਨ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਐਂਡੀ ਨੂੰ ਅਟਾਰੀ ਪੱਖਾ ਬੰਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸੁਣ ਸਕੇ। ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਕਿਵੇਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੁਣ ਸਕਦੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ 'ਨਿਯਮ' ਸੀ।"
ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਦੁਆਰਾ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਨੋਟ ਅਕਸਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਪਦੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੇਅਰਡ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੇ ਗਏ ਹੋਣ। ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਉਸਦੀ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਉਸਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਹਾਵਰਡ ਬੇਅਰਡ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਨੋਟ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਸਨ। 23 ਅਕਤੂਬਰ ਨੂੰ, ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਸੌਂ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਦੀ ਸਰਸਰਾਹਟ ਨਾਲ ਜਾਗ ਗਿਆ। ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਲਾਈਟ ਜਗਾਈ ਅਤੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਇੱਕ ਫੋਲਡ ਕੀਤੀ ਅਸ਼ਲੀਲ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਮਿਲੀ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ,

ਐਂਡੀ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੇਅਰਡ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੇਅਰਡ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਤੋਂ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਇਸ ਤੋਂ ਪਾੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨੋਟ 'ਤੇ "ਕੋਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ" ਸ਼ਬਦ ਛਪੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਐਲ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਸਨ।
ਐਤਵਾਰ, 12 ਨਵੰਬਰ, 1967 ਨੂੰ, ਹਾਵਰਡ ਬੇਅਰਡ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੇਅਰਡ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਅਤੇ ਨਗਨ ਮਰਦਾਂ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਨਗਨ ਪੇਂਟਿੰਗਾਂ ਅਤੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਖਿੱਚੀਆਂ ਗਈਆਂ ਡਰਾਇੰਗਾਂ ਲੱਭਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਬੇਅਰਡ ਨੂੰ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮਿਲੀਆਂ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਅਗਲੀ ਰਾਤ, 13 ਨਵੰਬਰ, 1967, ਹਾਵਰਡ ਬੇਅਰਡ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਲਈ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ। "ਦੁਕਾਨ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਆਈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਅਸ਼ਲੀਲ ਤਸਵੀਰਾਂ ਲੱਭਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਲੱਭੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜੌਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾੜਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਅਜਿਹੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਬਣਾਉਣਾ ਅਤੇ ਨਗਨਵਾਦੀ ਰਸਾਲੇ ਖਰੀਦਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਉਸੇ ਰਾਤ, ਲਗਭਗ 9:15 ਵਜੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਭੂਤ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਘਰ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਸਨੇ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਘਰ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਐਂਡੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਘਰ ਆਵਾਂ ਅਤੇ ਜੌਨ ਦੇ ਭੰਡਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਤਸਵੀਰਾਂ ਅਤੇ ਨਗਨਵਾਦੀ

ਰਸਾਲੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਂ। ਮੈਂ ਘਰ ਗਈ, ਤਸਵੀਰਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਟੋਰ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਚਲੀ ਗਈ।"
ਕੁਝ ਨੋਟਸ ਨੌਜਵਾਨ ਮੁੰਡੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਅੰਤਰੀਵ ਟਕਰਾਅ, ਭਾਵੇਂ ਕਲਪਨਾਤਮਕ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਅਸਲੀ, ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ "ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਦੂਤ" ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਲਈ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ। 11 ਜਨਵਰੀ, 1968 ਦੀ ਇੱਕ ਨੋਟ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, "ਹਾਵਰਡ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਨੋਟ ਲਿਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਜੂਨੀਅਰ ਇੱਕ ਅਸਲ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਆਉਣ 'ਤੇ ਕੀ ਵਿਰੋਧ ਹੈ? ਉਹ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰਨਾ ਬਿਹਤਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਸਤਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ ਕੋਰਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਾਲਜ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਜੌਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਾਂਗੀ। ਉਹ ਸੰਗੀਤ ਵਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਤਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਘਰ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਵੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੇਗਾ। ਜੌਨ ਬਹੁਤ ਬਿਹਤਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਜੂਨੀਅਰ ਵੀ ਬਿਹਤਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਮੈਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਵਾਂਗਾ, ਜਾਂ ਜੇ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ... ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਹੇਗਾ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਬਦਲੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣ ਦਾ ਪੂਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਐਲ." ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਦੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਧਮਕੀ ਕਿ ਉਹ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਆਤਮਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਵੇ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਸਤਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਬੱਚੇ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਧਮਕੀ ਵਾਂਗ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ। ਜੇਕਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਇੱਕ ਸਿਆਣੇ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਧਮਕੀ ਮੈਨੂੰ ਕਥਿਤ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ।

ਅਗਲੀ ਰਾਤ, 12 ਜਨਵਰੀ, 1968 ਨੂੰ, ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, "ਹਾਵਰਡ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬ੍ਰਹਮ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਜੂਨੀਅਰ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਇਸਦਾ ਸਬੂਤ ਦੇਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਅੱਜ ਰਾਤ ਉਸਨੂੰ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਨੇ 15 ਜਨਵਰੀ ਤੱਕ ਐਂਡੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਹਾਵਰਡ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਉਸਦੇ ਸੁਨੇਹੇ ਐਂਡੀ ਦੇ ਬੁਲਾਰੇ ਵਾਂਗ ਲੱਗ ਰਹੇ ਸਨ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਘਰੇਲੂ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਅਤੇ ਸੁਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਹਿਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। 18 ਜਨਵਰੀ ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਨਾ ਲੈਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਉਸਦੀ ਆਖਰੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣਾ ਵਾਅਦਾ ਤੋੜਿਆ।
ਹੁਣ ਤੱਕ, ਕੋਈ ਵੀ ਆਰਥੋਡਾਕਸ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟ ਵੀ ਇਹ ਮੰਨ ਲੈਂਦਾ ਕਿ ਨੌਜਵਾਨ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਨੋਟਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਵਿੱਚ, ਸਗੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਕਿ ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਸੰਚਾਰ ਤਰੀਕਿਆਂ ਬਾਰੇ ਪੱਖਪਾਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ ਹਰੇਕ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੇਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ ਅੱਖਰ ਜਾਂ ਸ਼ਬਦ ਕੋਈ ਸੁਰਾਗ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੱਕ, ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲੀਅਟ ਦੇ ਨਾਮ ਹੇਠ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਕੁਝ, ਜੇ ਸਾਰੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੇਅਰਡ ਦੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਪਰ ਇਹ ਉਸਦੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਦੀ ਚੰਗੀ ਨਕਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੇਅਰਡ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੇਅਰਡ ਦੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਲਿਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਹੋਰ ਨੋਟਾਂ ਲਈ, ਹੈਨਰੀ ਐਂਗਲਿਨ, ਹੀਰਾਮ ਕੁਇਨ ਦੁਆਰਾ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ

ਗਏ, ਅਤੇ ਜੋ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪਰ ਜਾਪਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੇਅਰਡ ਦੇ ਸਨ, ਕੁਝ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਬੇਅਰਡ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਐਂਡੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੇਅਰਡ ਦੋਵਾਂ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ। ਯਾਨੀ, ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਨੋਟ ਜੋ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਅਲੌਕਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਨਮੂਨਿਆਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਉਹਨਾਂ ਨੋਟਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜੋ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਚਾਨਕ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਸਨ ਜਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬੇਅਰਡ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਛੱਤ ਤੋਂ ਅਚਾਨਕ ਡਿੱਗ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ।
ਮੈਂ ਲੇਖਕ ਦੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵਜੋਂ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅੱਖਰ ਚੁਣੇ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੋਣ: ਵੱਡੇ ਅੱਖਰ T, ਛੋਟੇ ਅੱਖਰ e, ਛੋਟੇ ਅੱਖਰ p, g, y, r, ਵੱਡੇ ਅੱਖਰ B, C, L, ਅਤੇ ਨੰਬਰ 9। ਇਹ ਸਾਰੇ ਅੱਖਰ ਕਈ ਨੋਟਸ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ। ਇਹ ਐਂਡੀ ਦੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਦੇ ਇੱਕ ਨਮੂਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਗੀਤਾਂ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸੂਚੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪਸੰਦ ਸੀ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਗਿਟਾਰ 'ਤੇ ਸਿੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮਾਨਸਿਕ ਨੋਟ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਐਂਡੀ ਦੀ ਗੀਤ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਅੱਖਰ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ। ਯਾਨੀ, ਉਹ ਇੱਕੋ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਐਂਡੀ ਨੇ ਨੋਟਸ ਲਿਖੇ ਸਨ। ਪਰ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਨਸਿਕ ਨੋਟਸ ਲਿਖਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਹੱਥ ਉਹੀ ਹੱਥ ਹੈ ਜੋ ਐਂਡੀ ਬੇਅਰਡ ਨੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਆਪਣੇ ਨੋਟਸ ਲਿਖਣ ਵੇਲੇ ਵਰਤਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੋਟਸ ਵੀ ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਲਿਖੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਐਂਡੀ ਬੇਅਰਡ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ।
7 ਦਸੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ, ਨੋਟਾਂ ਦੇ ਢੇਰ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਮਿਲੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਨਾਈ ਦੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਲਿਖਿਆ ਸੀ, "ਨਾਈ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਹਾ ਹਾ।" ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਐਂਡੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਇੱਛਾ ਨਾਈ

ਬਣਨਾ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਇੰਟਰਵਿਊ ਕੀਤੀ, ਉਹ ਇੱਕ ਬਣਨ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਤਾਂ ਇਸ ਸਭ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ? ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਐਂਡੀ ਬੇਅਰਡ ਨੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਪਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੋਟ ਲਿਖੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਟਰ ਬੇਅਰਡ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚੋਰੀ ਕਰਕੇ ਲੈ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਤ ਤੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਡਿੱਗ ਪਏ ਹੋਣ, ਬਿਨਾਂ ਮਿਸਟਰ ਬੇਅਰਡ ਨੂੰ ਪਤਾ ਵੀ ਨਾ ਲੱਗੇ। ਇਹ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੰਭਵ ਹੈ, ਪਰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਹਾਵਰਡ ਬੇਅਰਡ ਇੱਕ ਸਮਝਦਾਰ ਆਦਮੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਝੂਠ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮਿਸਟਰ ਬੇਅਰਡ ਮੈਨੂੰ ਸੱਚ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰ ਨਿਰੀਖਕ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਉਸਦੀ ਨਿਰੀਖਣ ਯੋਗਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਘਟਨਾਵਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਅਸੰਭਵ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹੋਣ, ਫਿਰ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹਨ। ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਡਰਾਉਣੇ ਤੱਥ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਐਂਡੀ ਬੇਅਰਡ ਦੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਨਾਲ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਮਾਨਤਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।
ਸਾਨੂੰ ਬੇਅਰਡ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤਣਾਅ ਦੇ ਸਾਲਾਂ, ਨੌਜਵਾਨ ਐਂਡੀ ਦੇ ਦੁਖਦਾਈ ਬਚਪਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਅਤੇ ਦੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ, ਬਾਹਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਲੈਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਸੀ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੁਝ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਸੁਤੰਤਰ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਅਚੇਤ ਮਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਚੇਤੰਨ ਮਨ ਦੇ ਤਰਕਪੂਰਨ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਬਚਕਾਨਾ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਤਰਕਹੀਣ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੱਚਿਆਂ

ਵਾਂਗ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਇਹ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਹਿੱਸੇ ਸਰੀਰਕ ਕਾਰਨਾਮੇ ਕਰਨ, ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਣ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਆਮ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਅਕਸਰ ਵਾਪਰਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬੇਅਰਡ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਦੋ ਹੋਰ ਸਥਿਤੀਆਂ 'ਤੇ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਕਾਰਨ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਦੋ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਥਿਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੇਅਰਡ ਦੀ ਹਕੀਕਤ ਤੋਂ ਵਧਦੀ ਨਿਰਲੇਪਤਾ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਸ਼ਾਈਜ਼ੋਫਰੀਨੀਆ ਵੱਲ ਵਧ ਰਹੀ ਹੈ, ਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਕੁਝ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਤਾਕਤਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ। ਸੈਕਸ ਦੇ ਕੁਝ ਪਹਿਲੂਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦਾ ਜਾਪਦਾ ਅਚੇਤ ਜਨੂੰਨ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਸੁਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਊਰਜਾ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਸ਼ਕਤੀ ਜਾਂ ਜਿਨਸੀ ਇੱਛਾ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਊਰਜਾ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਆਮ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਅਲੌਕਿਕ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਵਰਤਾਰੇ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਿਆ। ਇਸ ਲਈ, ਬੇਅਰਡ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਅਣਵਰਤਿਆ ਮਾਨਸਿਕ ਊਰਜਾ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਭੰਡਾਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਊਰਜਾਵਾਂ ਸਟੋਰ ਅਤੇ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਦਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੁਚੇਤ ਕੰਟਰੋਲ ਸੀ।
ਕੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਹਸਤੀਆਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਲੋਕ ਸਨ ਜੋ ਇੱਕ ਵਾਰ ਇਸ ਭਾਈਚਾਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਅਤੇ ਮਰ ਗਏ ਸਨ? ਕੀ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਹੀ ਲੋਕ ਸਨ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਕੀ ਉਹ ਅਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਂਡੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੇਅਰਡ ਦੋਵਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ ਦੇ ਵੱਖ ਕੀਤੇ ਟੁਕੜਿਆਂ

ਜੇਕਰ ਐਂਡੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀਅਰਡ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਵਰਤਾਰੇ ਉਦੋਂ ਕਿਉਂ ਬੰਦ ਹੋ ਗਏ ਜਦੋਂ ਬੀਅਰਡ ਪਰਿਵਾਰ ਇੱਕ ਘਰ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਘਰ ਚਲਾ ਗਿਆ? ਇਹ ਵਰਤਾਰੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਕਿਉਂਕਿ ਬੀਅਰਡ ਪਰਿਵਾਰ ਇੱਕ ਘਰ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਘਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਹਿਲੇ ਘਰ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਐਂਡੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀਅਰਡ ਦੀਆਂ ਅਣਵਰਤੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਊਰਜਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ, ਇਹਨਾਂ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਅਨੁਕੂਲ ਵਾਤਾਵਰਣ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗੜਬੜੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਘਟਨਾ ਨਹੀਂ ਵਾਪਰੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੁਰਾਣੇ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲੇ ਘਰ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਰਗੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੱਟੜਪੰਥੀ ਧਰਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ, ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਕੰਮ ਹਨ।
ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਟੈਕਸਾਸ ਦੇ ਟਾਈਲਰ ਵਿੱਚ, ਸ਼ੈਤਾਨ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉੱਠ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਨੂੰ, ਉਹਨਾਂ ਅਜੀਬ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੇਅਰਡ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਸੀਹੇ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਬੇਅਰਡ ਪਰਿਵਾਰ ਹੁਣ ਖ਼ਤਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਐਂਡੀ ਵੱਡਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਛੁਪੀ ਹੋਈ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਰਚਨਾਤਮਕ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੇਅਰਡ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲੈ ਲਈ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੁਖਦਾਈ ਅਤੀਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। 1965 ਅਤੇ 1968 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਭਿਆਨਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਮੁੱਖ ਪੀੜਤ ਹਾਵਰਡ ਬੇਅਰਡ, ਹੁਣ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ ਯਾਦਾਂ ਹਨ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ

ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਇਹਨਾਂ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪੀ ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਅਨੁਭਵ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

*155
ਇੱਕ ਭੂਤ ਦੀ ਡਾਇਰੀ

ਪਾਲ ਲਿਊਥੋਲਡ ਲਗਭਗ ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਨਰਮ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਵਿਦਿਅਕ ਪਿਛੋਕੜ ਵਾਲਾ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਦੂਜੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਕਿਸਾਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਪੜ੍ਹਿਆ-ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਦਰਸ਼ਨ ਜਾਂ ਰਹੱਸਵਾਦ ਦੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੂਝਵਾਨ ਜਾਂ ਗਿਆਨਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਦੋ ਬੱਚੇ ਹਨ - ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ, ਜੋ ਹੁਣ ਸਤਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਧੀ, ਜੋ ਕੁਝ ਸਾਲ ਛੋਟੀ ਹੈ।
ਮਾਸਚਵਾਂਡੇਨ ਦੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਪਿੰਡ ਦੀ ਇੱਕ ਤੰਗ ਗਲੀ 'ਤੇ ਸਥਿਤ, ਲਿਊਥੋਲਡ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਜੀਵਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਰ, ਤਬੇਲੇ, ਕੁਝ ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ, ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤਬੇਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਲਗਭਗ ਦੋ ਦਰਜਨ ਪਸ਼ੂ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਸਾਲ ਦਰ ਸਾਲ ਆਮ ਅਤੇ ਨਿਯਮਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਚੱਲਦਾ ਰਿਹਾ। ਇਹ 1960 ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। 1960 ਦੀ ਠੰਡੀ, ਨਮੀ ਵਾਲੀ ਪਤਝੜ ਵਿੱਚ, ਲਿਊਥੋਲਡ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਰ ਸਵਿਸ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਭੂਤ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਬਣ ਗਏ।
ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਕਿਰਦਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਲ ਲਿਊਥੋਲਡ (ਉਮਰ ਅਠਤਾਲੀ ਸਾਲ), ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲਿਊਥੋਲਡ (ਉਮਰ ਸਤਤਾਲੀ ਸਾਲ), ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਸ ਸਾਲ ਦੀ ਧੀ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ, ਤੇਰਾਂ ਸਾਲ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਪੌਲ, ਅਤੇ ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਐਲਫੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਾਹਜ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪਹਿਲੂ ਸੀ। ਐਂਜਲੋ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ

ਇਤਾਲਵੀ ਸਹਾਇਕ ਵੀ ਸੀ, ਜੋ ਰਹੱਸਮਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੌਰਾਨ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।
ਆਈਚੇਨਬਰਗਰ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਘਰ ਲਿਊਥੋਲਡ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨਾਲ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਪੰਜਾਹ ਸਾਲਾ ਸ਼੍ਰੀ ਆਈਚੇਨਬਰਗਰ ਇੱਕ ਸਰਗਰਮ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸਵਿਟਜ਼ਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਪੰਤਾਲੀ ਸਾਲਾ ਪਤਨੀ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਔਰਤ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਿੰਨ ਤੋਂ ਨੌਂ ਸਾਲ ਦੇ ਚਾਰ ਬੱਚੇ ਸਨ।
ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਇਹਨਾਂ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੇ ਲਿਊਥੋਲਡ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਉਲਝਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਗਤੀ, ਗਾਇਬ ਹੋਣ ਅਤੇ ਮੁੜ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ, ਅਤੇ ਘਰ ਅਤੇ ਤਬੇਲਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਿਆ, ਤਾਂ ਲਿਊਥੋਲਡਜ਼ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨੋਟਸ ਲੈਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ।
12 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਅਤੇ 20 ਅਗਸਤ, 1961 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ "ਭੂਤ ਵਾਲੀ ਡਾਇਰੀ" ਵਿੱਚ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ 104 ਵੱਖਰੀਆਂ ਐਂਟਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਇਹ ਐਂਟਰੀਆਂ ਸੰਖੇਪ, ਸਟੀਕ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਐਂਟਰੀ 12 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਦੀ ਹੈ:
12 ਨਵੰਬਰ, ਸ਼ਾਮ 6 ਵਜੇ। ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਧਾਤ ਦਾ ਦੁੱਧ ਦਾ ਡੱਬਾ ਤਿੰਨ ਗਜ਼ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਪੱਥਰ ਸੁੱਟੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ - ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।
13 ਨਵੰਬਰ, ਸ਼ਾਮ 6 ਵਜੇ। 18 ਲੀਟਰ ਦੁੱਧ ਵਾਲਾ ਦੁੱਧ ਦਾ ਡੱਬਾ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਤਬੇਲੇ ਦੇ ਇੱਕ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਿਆ।

14 ਨਵੰਬਰ, ਸ਼ਾਮ 6 ਵਜੇ। ਗੁਆਂਢੀ ਆਈਚੇਨਬਰਗਰ ਦਾ ਛੱਤਰੀ ਸਟੈਂਡ ਗਾਇਬ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਕ੍ਰੈਪਰ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਬੈਠਦਾ ਹੈ, ਬਾਹਰ ਕੰਧ ਨਾਲ ਪਿਆ ਮਿਲਿਆ ਹੈ।
ਉਸੇ ਦਿਨ, ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ। ਦੋ ਜੁੱਤੀਆਂ ਤਬੇਲੇ ਤੋਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਲੂਆਂ ਦੇ ਰੈਕ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚਰਾਗਾਹ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿਲੀਆਂ। ਗੁਆਂਢੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਆਈਚੇਨਬਰਗਰ ਸਾਡੀ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਚਾਰੇ ਵਾਲੀ ਬਾਲਟੀ ਲੈ ਕੇ ਆਈ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਛੱਤਰੀ ਸਟੈਂਡ ਦੇ ਕੋਲ ਮਿਲੀ ਸੀ! ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਦਸ ਮਿੰਟ ਪਹਿਲਾਂ ਸੂਰਾਂ ਨੂੰ ਖੁਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਲਟੀ ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚੀ? ਹੁਣ, ਹਰ ਰੋਜ਼, ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਦੁੱਧ ਚੋਣ ਵਾਲੇ ਉਪਕਰਣ ਵਰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਦੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜੀਵਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ, ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹਨ, ਜੋ ਆਮ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ।
ਦੋ ਸਾਈਕਲਾਂ ਦੇ ਟਾਇਰ ਅਚਾਨਕ ਫੁੱਲ ਗਏ। ਇਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਸੁਵਿਧਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਵਿਸ ਲੋਕ ਸਾਈਕਲਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਸ਼ਾਮ 6 ਜਾਂ 7 ਵਜੇ ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਲਿਊਥੋਲਡ ਨੇ ਸ਼ਰਾਰਤ ਦੀ ਹਰ ਸੰਭਾਵਨਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਿੰਡ ਛੋਟਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੇ ਅਜਨਬੀਆਂ ਦੇ ਧਿਆਨ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਅਕਸਰ ਨਹੀਂ।
ਲਿਊਥੋਲਡ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਜਾਂ ਹੋਰ ਰਹੱਸਮਈ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਬਾਰੇ ਲਿਖੇ ਨੋਟਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਜ਼ਰੂਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਕਿਸਾਨ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅਗਲੀ ਦੁਪਹਿਰ ਇੱਕ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੈਅ ਕੀਤੀ। ਸਵਿਸ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਨੈੱਟਵਰਕ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ

ਦਿਖਾਈ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਮਾਸਚਵੈਂਡਨ ਕੇਸ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਾਨਸਿਕ ਜਾਂਚ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਲਿਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਉਤਪਾਦਨ ਮੁਖੀ ਜੈਕਬ ਫਿਸ਼ਰ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਟੀਮ ਭੇਜਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਏ।
"ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਸਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ, ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਹੈ ਨਾ," ਉਸਨੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸਵਿਸ ਸਾਦਗੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।
ਅਗਲੀ ਦੁਪਹਿਰ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਦੋ ਨਿਊਜ਼ਰੀਲ ਰਿਪੋਰਟਰਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵੈਗਨ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਕੈਮਰਾ ਸੰਭਾਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਆਵਾਜ਼ ਉਪਕਰਣ। ਅਸੀਂ ਜ਼ਿਊਰਿਖ ਦੇ ਬਾਹਰਵਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ, ਕੁਝ ਪਹਾੜੀਆਂ ਪਾਰ ਕੀਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ। ਸਾਨੂੰ ਮਾਸਚਵਾਂਡੇਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਲੱਗਿਆ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਪਿੰਡ ਜਿੱਥੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਅਮਰੀਕੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਲਿਊਥੋਲਡ ਫਾਰਮਹਾਊਸ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਟੀਮ ਨੇ ਆਪਣਾ ਉਪਕਰਣ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ, ਮੈਂ ਪੌਲ ਲਿਊਥੋਲਡ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਾਪਰੀ ਸਭ ਤੋਂ ਯਾਦਗਾਰ ਭੂਤ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। "ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਹੋਈ।
ਇੰਝ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਸਖ਼ਤ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਟੱਕਰ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਹੋਵੇ।
ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਦੇਖਿਆ। ਬਾਹਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਸਤਕ ਹੋਈ।
ਨੌਕਰਾਣੀ ਹੇਠਾਂ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ।
ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਆਪਣੇ ਕੰਮ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਚਲੀ ਗਈ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਤੀਜੀ ਦਸਤਕ ਹੋਈ। ਇਸ ਵਾਰ, ਉਹ ਸੁਚੇਤ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਗਈ। ਦਸਤਕ ਸੁਣ ਕੇ, ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਬਾਹਰ ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਈ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ?"

"ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਫੁੱਟ ਦੀ ਉਚਾਈ ਤੋਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗਦੇ ਹੋਏ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਗਜ਼ ਲੰਬੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ।"
"ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਲੱਕੜ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹਿੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ?" "ਹਾਂ। ਲੱਕੜ ਦੀ ਸੋਟੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਲਟਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਸੁੱਟ ਕੇ ਭੱਜ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਦਿਨ ਦਾ ਚਾਨਣ ਸੀ।"
ਮੈਂ ਲੱਕੜ ਦੀ ਸੋਟੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਲੱਕੜ ਦਾ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਟੁਕੜਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਭਾਰ ਸ਼ਾਇਦ ਅੱਧਾ ਪੌਂਡ ਸੀ।
"ਇਹ ਸਭ ਕਿਵੇਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਮਿਸਟਰ ਲਿਊਥੋਲਡ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਡਾਇਰੀ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਐਂਟਰੀ ਦਿਖਾਈ:

18 ਨਵੰਬਰ, ਸ਼ਾਮ 5:15 ਵਜੇ ਮੈਨੂੰ ਦੁੱਧ ਦਾ ਡੱਬਾ ਕੋਠੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਘਾਹ ਦੇ ਢੇਰ 'ਤੇ ਪਿਆ ਮਿਲਿਆ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਢੱਕਣ ਫਿਰ ਕੂੜੇਦਾਨ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ।" "ਬਹੁਤ ਸੋਹਣਾ," ਮੈਂ ਕਿਹਾ। "ਕੀ ਮੈਂ ਕਿਤਾਬ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?"
ਸਾਰੀਆਂ ਐਂਟਰੀਆਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਕ੍ਰਮਬੱਧ, ਕਲੀਨਿਕਲ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਬਿਲਕੁਲ ਡਾਕਟਰੀ ਇਤਿਹਾਸ ਵਾਂਗ। ਫਰਕ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮਰੀਜ਼ ਅਦਿੱਖ ਸੀ।

19 ਨਵੰਬਰ, ਸਵੇਰੇ 5 ਵਜੇ। ਮੈਂ ਸਾਈਡਰ ਪ੍ਰੈਸ ਦੀ ਮੋਟਰ ਨੂੰ ਪਲੱਗ ਇਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੁੱਧ ਕੱਢਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਅਚਾਨਕ, ਮੈਨੂੰ ਗਊਸ਼ਾਲਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਸੜਦੀ ਹੋਈ ਜੁੱਤੀ ਪਈ ਮਿਲੀ। ਦੁੱਧ ਕੱਢਣ ਵਾਲੀ ਬਾਲਟੀ ਪਾਣੀ ਦੇ ਤਲਾਅ ਵਿੱਚ ਤੈਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਾਈਡਰ ਪ੍ਰੈਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਮੋਟਰ ਤੋਂ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸੁਣੀਆਂ। ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਪਲੱਗ ਬਾਹਰ ਸੀ ਅਤੇ ਕੇਬਲ ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਗਜ਼ ਪਿੱਛੇ ਖਿੱਚੀ ਹੋਈ ਸੀ।

ਇਹ ਭੂਤ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਅਸਤ ਦਿਨ ਸੀ। ਸਵੇਰੇ 7:30 ਵਜੇ, ਲਿਊਥੋਲਡ ਆਪਣਾ ਪਹਿਲਾ ਖਾਣਾ ਖਤਮ ਕਰਕੇ ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ।

ਮੈਂ ਲਾਈਟ ਜਗਾਈ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਮਿੱਲੇ ਹੋਏ ਮੱਕੀ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਇੱਕ ਡੱਬਾ ਲਿਆਇਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਕੋਠੇ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਤਬੇਲੇ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ। ਐਲਫੀ, ਨੌਕਰਾਣੀ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਦੁੱਧ ਚੋਣ ਵਾਲੇ ਸਾਮਾਨ ਨੂੰ ਧੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਬਾਥਰੂਮ ਗਈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਤਾਂ ਲਾਈਟ ਬੁਝ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਮਿੱਲੇ ਹੋਏ ਮੱਕੀ ਦਾ ਡੱਬਾ ਗਾਇਬ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕੋਠੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਉਲਟਾ ਪਿਆ ਪਾਇਆ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਝਾੜੂ ਸੀ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਗਿਆ।

ਪਰ ਉਸ ਰੁਝੇਵੇਂ ਭਰੀ ਸਵੇਰ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਇੱਥੇ ਹੀ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲਿਊਥੋਲਡ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਆਈ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਘੜੀ ਕਿੱਥੇ ਹੈ।
"ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉੱਥੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ," ਲਿਊਥੋਲਡ ਨੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਚਿੜਚਿੜਾ ਹੋ ਕੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਕੁੰਡ 'ਤੇ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਪਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਇਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਟਕਾਉਂਦਾ ਹਾਂ।"
"ਨਹੀਂ," ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਘੜੀ ਅਤੇ ਚੇਨ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਲਟਕਾਉਂਦੇ ਹੋਏ। ਉਸਨੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਇਹ ਸਭ ਤਬੇਲੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਦੁੱਧ ਦੇ ਡੱਬੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਲੱਭੇ ਸਨ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਗਾਂ ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਸਾਰੇ ਉਪਲਬਧ ਸਹਾਇਕਾਂ ਦਾ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਪਰ ਭੂਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।

ਰਾਤ 9 ਵਜੇ। ਡਿਲੀਵਰੀ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਲੋਕ ਮੌਜੂਦ ਸਨ: ਸਕੂਲ ਅਧਿਆਪਕ ਸਟ੍ਰਿਕਲਰ, ਮੈਕਸ ਸਟਡਰ ਜੂਨੀਅਰ, ਵਰਨਰ ਸੀਡਲਰ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਨੌਕਰਾਣੀ ਐਲਫੀ, ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਪੌਲ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਦੁੱਧ ਚੋਣ ਵਾਲੀ ਮਸ਼ੀਨ ਦੀ ਟੂਟੀ ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ! ਅਸੀਂ

ਇਸਨੂੰ ਲੱਭਿਆ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਐਲੂਮੀਨੀਅਮ ਸ਼ੈਲਫ ਵਿੱਚ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਬੜ ਦੇ ਨਿੱਪਲ ਹਨ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਐਲਫੀ ਨੂੰ ਘਰ ਨੂੰ ਤਾਲਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਥੇ ਸੀ। ਨੌਕਰਾਣੀ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਚਾਬੀ ਗਾਇਬ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਬਾਹਰ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ 'ਤੇ ਮਿਲਿਆ। ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੱਕ, ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਵੱਛੇ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਲਿਊਥੋਲਡ ਪਰਿਵਾਰ ਸੌਂ ਗਿਆ। ਪਰ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਜਾਰੀ ਰਹੀਆਂ। ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਬਾੜੇ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਤੋਂ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਸੀਟੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਆਵਾਜ਼ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਦਿਸ਼ਾ ਬਦਲਦੀ ਰਹੀ। ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੁਝ ਲੋਕ ਅਜੇ ਵੀ ਜਾਗ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸੁਣ ਵੀ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਨੌਕਰਾਣੀ, ਐਲਫੀ, ਨੇ ਸ਼ੋਰ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਗਈ, ਸੀਟੀ ਵਜਾਉਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਸਵੇਰੇ 2 ਵਜੇ ਤੱਕ, ਸਭ ਕੁਝ ਆਖਰਕਾਰ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ।
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਲਿਊਥੋਲਡ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਐਸ਼ਟ੍ਰੇ ਦਿਖਾਉਣ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੁੱਧ ਦੀ ਬੋਤਲ ਦਾ ਢੱਕਣ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਆਲੂ ਦਾ ਡੱਬਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਆਲੂ ਦੇ ਡੱਬੇ ਦਾ ਭਾਰ ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਪੌਂਡ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਦੁੱਧ ਦੀ ਬੋਤਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਐਲੂਮੀਨੀਅਮ ਦਾ ਢੱਕਣ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਕੋਲ ਕਾਫ਼ੀ ਤਾਕਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਦੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਿਆ।
ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤ ਰਿਹਾ, ਪਰ ਫਿਰ ਰਹੱਸਮਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ।

1 ਦਸੰਬਰ, ਸ਼ਾਮ 6:30 ਵਜੇ। ਮੈਂ ਦੁੱਧ ਕੱਢਣ ਲਈ ਤਬੇਲੇ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹਾਂ। ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਲ ਬਾਅਦ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹੀ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਾਰ, ਬਾਹਰੋਂ ਇੱਕ ਘਾਹ ਦਾ ਕਾਂਟਾ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨਾਲ ਟੇਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। "ਬਿੱਲੀ ਦੀ ਪਲੇਟ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?" ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ। "ਦੁੱਧ ਦੇ ਡੱਬੇ ਦੇ ਕੋਲ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ," ਮੈਂ

ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਇਹ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਪਲੇਟ ਕੂੜੇ ਦੇ ਢੇਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਲਾਈਟ ਆਪਣੇ ਆਪ ਜਗਦੀ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਭੂਤਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਦਾ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਜਗਣਾ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋਣਾ ਇੱਕ ਆਮ ਘਟਨਾ ਹੈ। ਰੌਕਲੈਂਡ ਕਾਉਂਟੀ ਭੂਤਨਾਮਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ "ਘੋਸਟ ਹੰਟਰਜ਼" ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੇ ਡੈਂਟਨ ਵਾਕਰ ਦੇ ਘਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਬ੍ਰੌਡਵੇ ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ।
ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਸਵਿਸ ਭੂਤ ਨੇ ਤਬੇਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਾਈਟਾਂ ਦੀ ਉਪਯੋਗਤਾ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾ ਲਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਉਪਕਰਣਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਵਾਪਰੀ।

2 ਦਸੰਬਰ, ਸਵੇਰੇ 5:15 ਵਜੇ। ਲਾਈਟਾਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਿੱਲੀ ਦਾ ਪਕਵਾਨ ਫਿਰ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੂੜੇ ਦੇ ਢੇਰ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬਿਲਕੁਲ ਕੱਲ੍ਹ ਵਾਂਗ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕੂੜੇ ਦੇ ਢੇਰ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਅਚਾਨਕ, ਬਾਰਨ ਦੀ ਲਾਈਟ ਆਪਣੇ ਆਪ ਜਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਉਹ ਦਿਨ ਲਿਊਥੋਲਡ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਾਂਤ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗਤ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ। ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲਿਊਥੋਲਡ ਦੁਆਰਾ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਲਟਕਾਈ ਹੋਈ ਲੱਕੜ ਦੀ ਸੋਟੀ ਦੀ ਖੋਜ, ਜਿਸਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸੇ ਦਿਨ ਲਗਭਗ 10:15 ਵਜੇ ਵਾਪਰੀ।
ਸਵਿਟਜ਼ਰਲੈਂਡ ਦੇ ਛੋਟੇ ਕਸਬਿਆਂ ਅਤੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ, ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਲਿਊਥੋਲਡ ਦੀ ਡਾਇਰੀ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ:

3 ਦਸੰਬਰ, ਸਵੇਰੇ 7:35 ਵਜੇ ਅਚਾਨਕ, ਬਾਰਨ ਦੀ ਲਾਈਟ ਜਗ ਪਈ। ਮੈਂ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਪਰਾਗ ਦੇ ਬਾਰਨ ਦੀ ਲਾਈਟ ਵੀ ਜਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਦੋਵੇਂ ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਤਬੇਲੇ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਿਆ। ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਪਰਾਗ ਦੇ ਬਾਰਨ ਵਿੱਚ ਖੜਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਗਿਆ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਾਹਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਤਬੇਲੇ ਦੀ ਲਾਈਟ ਵੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਅਚਾਨਕ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਜਗ ਪਈ। ਮੈਂ ਖਾਦ ਵੰਡਣ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਲਾਈਟ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਫਿਰ ਜਗ ਪਈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਟਰੈਕਟਰ ਡਰਾਈਵਰ ਵਰਨਰ ਫ੍ਰੇਅ ਉੱਥੋਂ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਲਾਈਟ ਜਗਦੀ ਦੇਖੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।
4 ਦਸੰਬਰ, ਸਵੇਰੇ 8 ਵਜੇ। ਬਾਰਨ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਜਗ ਪਈਆਂ। ਐਲਫੀ ਤਬੇਲੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪੁੱਛ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ। ਹੁਣ 8:30 ਵਜੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਮਜ਼ਾਕ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਭੂਤ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ।" ਕੁਝ ਸਕਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ, ਤਬੇਲੇ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਜਗ ਪਈਆਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇੱਕ ਸਮੇਂ, ਚਾਰ ਲਾਈਟਾਂ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਜਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖੀ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ, ਲਿਊਥੋਲਡ ਪਰਿਵਾਰ ਲਾਈਟਾਂ ਨੂੰ ਚਾਲੂ ਅਤੇ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਵਾਲੇ ਖੇਡ ਦੁਆਰਾ ਤੜਫਦਾ ਰਿਹਾ।
"ਆਖਰਕਾਰ ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਕਿਹਾ," ਲਿਊਥੋਲਡ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਇਹ ਅਜੀਬ ਹੈ ਕਿ ਲਾਈਟਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਜਗ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਕਦੇ ਬੁਝਦੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਗੱਲ ਖਤਮ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ - ਲਾਈਟਾਂ ਬੁਝ ਗਈਆਂ ਸਨ।"
"ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਭੂਤ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ?" ਮੈਂ ਕਿਹਾ।

ਲਿਊਥੋਲਡ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਨਾਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਪਰ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹਾਲਾਤ ਸੱਚਮੁੱਚ ਵਿਗੜ ਗਏ," ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ 8 ਦਸੰਬਰ ਦੀ ਐਂਟਰੀ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।

8 ਦਸੰਬਰ, ਸਵੇਰੇ 7:40 ਵਜੇ ਐਲਫੀ ਮੁਰਗੀਆਂ ਨੂੰ ਖੁਆਉਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਫੀਡ ਵਾਲਾ ਡੱਬਾ ਗਾਇਬ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕੋਠੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸਜਾਵਟ ਲਈ ਵਰਤੇ ਗਏ ਛੇ ਕੱਦੂ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਖਰਗੋਸ਼ ਦਾ ਪਿੰਜਰਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੋ ਖਰਗੋਸ਼ ਬਾਹਰ ਭੱਜ ਰਹੇ ਹਨ। ਖਰਗੋਸ਼ ਦੀ ਫੀਡ ਵਾਲੀ ਟ੍ਰੇ ਗਾਇਬ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਇਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੱਡੀ 'ਤੇ ਲੱਭਦੀ ਹੈ।

ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਸਿਰਫ਼ ਇਨਸਾਨਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਪਾਲਤੂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਹਾਲਾਤ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਗੜ ਗਏ।

9 ਦਸੰਬਰ, ਸਵੇਰੇ 7:30 ਵਜੇ। ਚਿਕਨ ਫੀਡ ਵਾਲਾ ਡੱਬਾ ਫਿਰ ਗਾਇਬ ਹੈ। ਬਿੱਲੀ ਦੀ ਪਲੇਟ ਵਾਪਸ ਕੂੜੇ ਦੇ ਢੇਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਐਲਫੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਨਵੀਂ ਫੀਡ ਤਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੁਝ ਸਕਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਫੀਡ ਵੀ ਗਾਇਬ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਫੀਡ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬੋਰੀ ਵਿੱਚ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਉਂਦੀ ਹਾਂ।

ਲਿਊਥੋਲਡ ਪਰਿਵਾਰ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਭੜਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲਿਊਥੋਲਡ ਨੇ ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਭੂਤ ਨੂੰ ਫੜਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ 'ਤੇ ਮੁਰਗੀਆਂ ਦੇ ਫੀਡ ਦਾ ਇੱਕ ਘੜਾ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਨਾਈਲੋਨ ਦੀ ਰੱਸੀ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤੀ, ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਘੰਟੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਗਲਿਆਰੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਘੜੇ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਹਰਕਤ ਸੁਣਾਈ ਦੇਵੇਗੀ।

ਸਵੇਰੇ 9:30 ਵਜੇ ਤੱਕ ਜਹਾਜ਼ ਦੋਵਾਂ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਾਰ ਅੱਗੇ ਵਧ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖੀ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਿਆ!
ਉਸ ਦੁਪਹਿਰ, ਭੂਤ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਚਾਲ ਖੇਡੀ। ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲਿਊਥੋਲਡ ਦੁਪਹਿਰ 2 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜੁੱਤੀਆਂ ਖਿੰਡੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੀਆਂ ਰਸੀਦਾਂ ਸਨ ਜੋ ਸ਼੍ਰੀ ਲਿਊਥੋਲਡ ਨੇ ਉਸ ਸਵੇਰੇ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਸ਼ੈਲਫ 'ਤੇ ਰੱਖੀਆਂ ਸਨ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਭੂਤ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਉਹ ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ।

10 ਦਸੰਬਰ, ਸਵੇਰੇ 9:30 ਵਜੇ। ਘਾਹ ਦੇ ਕੋਠੇ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਜਗ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੁਰਗੀਆਂ ਦੇ ਚਾਰੇ ਦਾ ਗੁਆਚਿਆ ਡੱਬਾ ਅਖੀਰ ਪੁਰਾਣੇ ਤਬੇਲੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਕੋਲ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਮ 6:30 ਵਜੇ, ਕੋਠੇ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ ਕਿ ਐਲਫੀ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੁੱਧ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਬੁਰਸ਼ ਗਾਇਬ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਭਾਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਛੱਤਰੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸੂਰ ਦੇ ਵਾੜੇ ਦੀ ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਲਟਕਦੀ ਹੈ! ਐਲਫੀ ਇਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਉਤਾਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਦੇ ਕੋਲ ਰੱਖ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਦੁੱਧ ਕੱਢਣ ਵਾਲੇ ਬੁਰਸ਼ ਦੀ ਭਾਲ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ। ਅਚਾਨਕ, ਛੱਤਰੀ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਤਬੇਲੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਪਈ ਮਿਲੀ! ਕੋਠੇ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਚਮਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਤੁਸੀਂ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋਵੋਗੇ ਕਿ ਗੁੰਮ ਹੋਇਆ ਦੁੱਧ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਬੁਰਸ਼ ਕਿੱਥੇ ਗਿਆ? ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲਿਊਥੋਲਡ ਸੂਰਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਪਿਲਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਫੀਡ ਦੇ ਇੱਕ ਥੈਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਸਖ਼ਤ ਅਤੇ ਠੋਸ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜੋ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਫੀਡ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ: ਇਹ ਦੁੱਧ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਬੁਰਸ਼ ਸੀ। ਲਿਊਥੋਲਡ ਪਰਿਵਾਰ ਬੁਰਸ਼ ਵਾਪਸ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ ਸੀ, ਪਰ ਮੁਰਗੀਆਂ ਦੇ ਫੀਡ ਡਿਸ਼ ਦੇ ਗਾਇਬ ਹੋਣ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਢੱਕ ਗਈ। ਜੇ ਸੂਰ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਮੁਰਗੀਆਂ ਹੀ ਸਤਾਈਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ!
ਮਿਸਟਰ ਲਿਊਥੋਲਡ ਨੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਸਵੇਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਹੈ। ਮੈਂ ਪੌਣੇ ਅੱਠ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਲਾਈਟਾਂ ਬੁਝ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੁਬਾਰਾ ਜਗ ਪਈਆਂ, ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਮੈਨੂੰ ਘਾਹ ਦੇ ਢੇਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਖੜਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗ ਪਈਆਂ! ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾਣਾ ਹੈ।"
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਸਾਦੀ-ਦਿਲ ਨੌਕਰਾਣੀ, ਐਲਫੀ, ਇਹਨਾਂ ਮਜ਼ਾਕਾਂ ਦੀ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਘਰ ਦੇ ਬਾਕੀ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਹਨਾਂ ਮਜ਼ਾਕਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋਈ ਸੀ।
ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, 12 ਦਸੰਬਰ ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਦੁੱਧ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ ਨੂੰ ਕੋਠੇ ਦੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਮੁਰਗੀਆਂ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲੱਭ ਲਿਆ।
ਉਸੇ ਦਿਨ, ਪਾਲ ਲਿਊਥੋਲਡ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਭੂਤ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਹੋਇਆ। "ਸਵੇਰੇ 9:15 ਵਜੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਫਲਾਂ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ। ਹਵਾ ਦਾ ਕੋਈ ਸਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਹਵਾ ਦਾ ਕੋਈ ਵਹਾਅ ਨਹੀਂ ਸੀ।"

ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਡੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਸੇਬਾਂ ਦੀ ਚਟਣੀ ਗੁੰਮ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਦਿਲਚਸਪ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ?"
“13 ਦਸੰਬਰ ਨੂੰ,” ਲਿਊਥੋਲਡ ਨੇ ਆਪਣੀ ਡਾਇਰੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ 'ਤੇ ਗਰਮ ਸੇਬ ਦੀ ਚਟਣੀ ਲਗਾਈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਠੰਡਾ ਹੋ ਸਕੇ। ਮੈਂ ਦੁਪਹਿਰ 4:30 ਵਜੇ ਖੇਤਾਂ ਤੋਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਤਬੇਲੇ ਦੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ 'ਤੇ ਸੇਬ ਦੀ ਚਟਣੀ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਐਲਫੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚਟਣੀ ਕਿੱਥੇ ਰੱਖੀ ਹੈ। 'ਓਹ, ਰਸੋਈ ਦੀ ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ, ਬੇਸ਼ੱਕ।' ਮੈਂ ਚੁੱਪਚਾਪ ਉਸਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਹੁਣ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਰਸੋਈ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੈ। ਇਹ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਪਰ ਜਿੱਥੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਉਸ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਫੁੱਟ ਦੂਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ।”
ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸੀ। ਦਿਨ ਭਰ ਅਜੀਬ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਦੁੱਧ ਚੋਣ ਵਾਲੀ ਮਸ਼ੀਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਅਜੀਬ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਲਾਈਟਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਚਾਲੂ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਸਵਿੱਚ ਵੱਡੇ, ਕਾਲੇ ਪੋਰਸਿਲੇਨ ਦੇ ਸਨ, ਜੋ ਇਮਾਰਤ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਮੋਢੇ ਦੀ ਉਚਾਈ 'ਤੇ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਲਾਈਟਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਾਲੂ ਜਾਂ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਸ਼ਾਮ 7:45 ਵਜੇ, ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਪੂਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਨੌਕਰ ਘਰ ਦੇ ਮੁੱਖ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਕੋਠੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਕੋਠੇ ਅਤੇ ਮੁਰਗੀਆਂ ਦੇ ਕੋਠੇ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਜਗ ਗਈਆਂ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਲੰਬੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਣਕਿਆਸੀ ਘਟਨਾ ਜੁੜ ਗਈ।

14 ਦਸੰਬਰ, ਸਵੇਰੇ 6:50 ਵਜੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਮੁਰਗੀਆਂ ਦੇ ਕੋਠੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਦੂਜੇ ਵਾੜੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਜੋ ਲਗਭਗ ਅੱਧੇ ਮਿੰਟ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹੀ। ਪਰ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਘੰਟੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲਿਊਥੋਲਡ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।"
ਉਸਨੇ ਚਿਕਨ ਫੀਡ ਵਾਲਾ ਡੱਬਾ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਡੱਬੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਨਾਈਲੋਨ ਦੀ ਰੱਸੀ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤੀ, ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਘੰਟੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਰੱਸੀ ਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਲਗਭਗ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਰੱਸੀ ਨੂੰ ਖਿੱਚਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਹਿਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਫਿਰ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਨਾਸ਼ਤਾ ਕੀਤਾ। ਦਸ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰੱਸੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਫੁੱਟ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਘੜੇ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਦੋ ਇੰਚ ਕੱਟਿਆ ਜਾਂ ਪਾੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਘੜਾ ਖੁਦ ਉਸ ਤੋਂ ਇੱਕ ਡਿਗਰੀ ਨੀਵਾਂ ਸੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲਿਊਥੋਲਡ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਸੀ!
ਕਈ ਵਾਰ ਭੂਤ ਦਿਆਲੂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ: ਉਸੇ ਦਿਨ, ਸਵੇਰੇ 8 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ, ਨੌਕਰਾਣੀ, ਐਲਫੀ, ਲੱਕੜਾਂ ਲੈਣ ਲਈ ਇੱਕ ਬਾਲਟੀ ਲੈ ਕੇ ਬਾਹਰ ਗਈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਖਰਗੋਸ਼ ਦੇ ਪਿੰਜਰੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘੀ, ਤਾਂ ਤਹਿਖਾਨੇ, ਘਾਹ ਦੇ ਢੇਰ ਅਤੇ ਮੁਰਗੀਆਂ ਦੇ ਘਰ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗ ਪਈਆਂ। ਐਲਫੀ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਬਾਲਟੀ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਤਾਂ ਇਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਲੱਕੜਾਂ ਦੇ ਢੇਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ - ਬਿਲਕੁਲ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਲੋੜ ਸੀ!
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲਿਊਥੋਲਡ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਧੀ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਤਜਰਬੇ ਸਨ:

14 ਦਸੰਬਰ, ਸ਼ਾਮ 5:30 ਵਜੇ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਰੁੱਝੀ ਹੋਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਬਾਹਰ ਕੁਝ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਹੇਠਾਂ ਭੱਜੀ ਅਤੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਛੇ ਸਜਾਵਟੀ ਕੱਦੂ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਦੇਖੇ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਵਾੜੇ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਾਹਰ ਆਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕਾਰਪੇਟ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਰਾਡ ਅਤੇ ਝਾੜੂ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਨਿਕਲ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਲਟਕ ਰਹੇ ਸਨ!
ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ। ਹਰ ਰੋਜ਼ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਬਦਲਦਾ ਰਿਹਾ। ਮੁਰਗੀਆਂ ਦੇ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਡੱਬੇ, ਜਾਂ ਜੁੱਤੀ, ਜਾਂ ਦੁੱਧ ਦਾ ਡੱਬਾ। ਲਾਈਟਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਜਗਦੀਆਂ ਅਤੇ ਬੁਝਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਇਆ, ਪਰ ਬਾਹਰ ਕਦੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੋਈ ਖੜਕਾਉਂਦਾ ਅਤੇ ਗਾਇਬ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ - ਘਰ ਅਤੇ ਕੋਠੇ ਅਤੇ ਪਿੰਡ ਦੀ ਗਲੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਵਿਹੜੇ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਲਈ ਚੈੱਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਦੁੱਧ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਟਾਇਲਟ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ, ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਪਈ ਸੀ। ਗੋਬਰ ਦਾ ਬੇਲਚਾ ਕੋਠੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤੋਂ ਟਾਇਲਟ ਵਿੱਚ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਡੱਬੇ ਦਾ ਗੇਟ ਇੱਕ ਅਣਦੇਖੇ ਹੱਥ ਦੁਆਰਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੂਰ ਮੁਰਗੀਆਂ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੌੜਦੇ ਸਨ। ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਦੀਆਂ ਅਤੇ ਬੁਝਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਨੇ ਵੀ ਗਤੀਵਿਧੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰੋਕਿਆ।
24 ਦਸੰਬਰ, ਦੁਪਹਿਰ 3 ਵਜੇ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ ਅਰਨੈਸਟ ਗੌਤਸਚੀ ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਕਿ ਅਚਾਨਕ, ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਲਾਈਟਾਂ ਜਗ ਪਈਆਂ। ਸ਼ਾਮ 5:30 ਵਜੇ, ਮੈਂ ਗਾਵਾਂ ਨੂੰ ਚਾਰਨ ਲਈ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਕੋਠੇ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਜਗ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਵਾਪਸ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਲਾਈਟ ਸਵਿੱਚ 'ਤੇ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਭੌਂਕਦੇ ਦੇਖਿਆ! ਮੈਂ ਘਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਬਾਹਰ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਕੋਈ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਵੀ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ, ਪਾਲ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਇਆ। ਉਸਨੇ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਹਰ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ

ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਕੋਠੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੋਠੇ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਕੱਸ ਕੇ ਬੰਦ ਸੀ। ਕੁੱਤਾ ਅੰਦਰ ਕਿਵੇਂ ਆਇਆ?
ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਨੇ ਹੁਣ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਕੁੱਤੇ ਵੱਲ ਮੋੜਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
25 ਦਸੰਬਰ, ਸਵੇਰੇ 7:30 ਵਜੇ। ਕੁੱਤਾ ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਪਾਇਆ ਗਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਐਲਫੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਪਹਿਲਾਂ ਖਾਣਾ ਖੁਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਘੁੰਮਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
2 ਫਰਵਰੀ, ਸਵੇਰੇ 5 ਵਜੇ ਮੈਂ ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਕੁੱਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਰੌਲਾ ਪਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਛੇ ਨੂੰ ਡਰਾਇਆ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਤੁਰੰਤ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਓ!" ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਕੋਠੇ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਮੁੜਿਆ, ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬਾਹਰ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਕਿਸਨੇ ਖੋਲ੍ਹਿਆ? ਮੈਂ ਨਹੀਂ।

ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਵੀ ਉਸ ਅਣਸੁਖਾਵੀਂ ਭਾਵਨਾ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ। ਉਸੇ ਦਿਨ, 2 ਫਰਵਰੀ ਨੂੰ, ਲਿਊਥੋਲਡ ਨੇ ਆਪਣੀ ਡਾਇਰੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ:
2 ਫਰਵਰੀ, ਸ਼ਾਮ 6:15 ਵਜੇ ਤਿੰਨ ਸਲੇਡ, ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਠੇ ਦੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਖਾਦ ਦੇ ਟੋਏ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ।
ਲਿਊਥੋਲਡ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਣਦੇਖੇ "ਮਹਿਮਾਨ" ਨੂੰ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇਹ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਗੁਆਂਢੀ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਲਿਊ ਭੂਤ", ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਐਲਫੀ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਲਿਊਥੋਲਡ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨੌਕਰਾਣੀ ਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਦੀ ਘਾਟ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਇਹ ਵਰਤਾਰਾ ਬੇਰੋਕ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ।

14 ਮਾਰਚ, ਸਵੇਰੇ 6 ਵਜੇ। ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਕਬਜੇ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਗਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹੋਏ ਮਿਲੇ। ਸਵੇਰੇ 7:30 ਵਜੇ। ਮੇਰੀ ਚੱਪਲ ਕੋਠੇ ਤੋਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਤਬੇਲੇ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਜੁੱਤੀਆਂ ਦੇ ਰੈਕ ਹੇਠੋਂ ਮਿਲੀ।
29 ਮਾਰਚ, ਸਵੇਰੇ 7:30 ਵਜੇ। ਕੁੱਤਾ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਸੀ। ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਤਬੇਲੇ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਟਿਕਾਣੇ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ। ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਮ 7 ਵਜੇ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਐਲਫੀ ਨੇ ਚਾਰ ਬਾਲਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਰੀਮ ਭਰੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਸਟਾਏ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਕੋਲ ਰੱਖਿਆ। ਰਾਤ 9 ਵਜੇ, ਸਾਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਹਮਣੇ ਚਾਰੇ ਬਾਲਟੀਆਂ ਮਿਲੀਆਂ।
ਐਲਫੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਅਪ੍ਰੈਲ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੀ "ਅਣ-ਬਣਾਈ" ਊਰਜਾ ਹੁਣ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤਣ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਮਾਸਚਵਾਂਡੇਨ ਦੇ ਭੂਤ ਨੇ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਰੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਭਾਵੇਂ ਐਲਫੀ ਉੱਥੇ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਗੜਬੜ ਜਾਰੀ ਰਹੀ।
9 ਅਗਸਤ, ਸਵੇਰ। ਆਪਣੇ ਜੁੱਤੇ ਸਾਫ਼ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਮੈਨੂੰ ਅੰਦਰਲੇ ਤਲੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਟਾਈ ਪਿੰਨ ਮਿਲੀ, ਜੋ ਮੈਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ ਸੀ।
10 ਅਗਸਤ, ਸ਼ਾਮ 5:30 ਵਜੇ। ਇੱਕ ਕਾਂਟਾ ਖਣਿਜ ਲੂਣ ਦੀ ਬੋਰੀ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਿਆ। ਇਸਨੂੰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਲੱਗਿਆ। ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹੀ ਕਾਂਟਾ ਅਜੇ ਵੀ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਸੀ।
19 ਅਗਸਤ, ਸਵੇਰੇ 4:45 ਵਜੇ। ਐਂਜਲੋ, ਇੱਕ ਇਤਾਲਵੀ ਜੋ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਦਾ ਇੱਕ ਬੂਟ ਗੁਆਚ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਬਾਰਨ ਦੇ ਤਿੰਨ ਗਜ਼ ਅੰਦਰ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਸਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਪਿੱਚਫੋਰਕ ਟਿਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹੀਆਂ, ਫਿਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਲਿਊਥੋਲਡ ਫਾਰਮ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮੁੜ ਸਥਾਪਤ ਹੋ ਗਈ। ਮੈਂ ਘਰ, ਤਬੇਲੇ ਅਤੇ ਕੋਠੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀ। ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਸਿਵਾਏ ਉਸ ਇਤਾਲਵੀ ਆਦਮੀ ਦੇ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਐਲਫੀ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਨੰਦ ਵੱਲ ਵਧੀ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹਿੰਸਕ ਮੌਤ ਮਰਿਆ ਹੈ?"
ਪਾਲ ਲਿਊਥੋਲਡ ਸੀਨੀਅਰ ਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਸੋਚਿਆ। "ਲਗਭਗ ਦਸ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਇਤਾਲਵੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਮਾਣ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਇਸਦਾ ਬੀਮਾ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਖਰਚਾ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਛੁੱਟੀਆਂ ਮਨਾਉਣ ਲਈ ਇਟਲੀ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਤਿੰਨ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਜਲਦੀ ਨਿਕਲਣ ਲਈ ਨਿਕਲਣਗੇ। ਇੱਕ ਰਾਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ, 'ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੋ, ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਖੁਰਕਦੇ ਹੋਏ ਘਰ ਨਾ ਆਓ।' ਉਸਨੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾ ਕੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, 'ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਮਰ ਵੀ ਜਾਵਾਂ, ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ।'"
ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਉਹ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਦੇਰ ਨਾਲ ਨਿਕਲਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੇਂਟ ਗੋਥਾਰਡ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਬਾਕੀ ਸਾਥੀ ਅੱਗੇ ਵਧੇ ਅਤੇ ਪਹਾੜ ਦੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਉਸਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਗੈਰਾਜ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਵਾਈ, ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਦਾ ਦ੍ਰਿੜ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ। ਬਿਹਤਰ ਹੁੰਦਾ ਜੇਕਰ ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰੁਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਚੱਟਾਨ ਸੜਕ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਤੁਰੰਤ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।
"ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਇਸ ਸਭ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਨਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ," ਲਿਊਥੋਲਡ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ। "ਮੈਂ ਬਸ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਕੌਣ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਲਿਊਥੋਲਡ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕੀ ਸੀ। ਕੀ ਕੋਈ ਸਰਗਰਮ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਜਾਦੂਗਰ ਸੀ।
ਘਰ ਜਾਂ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਹਿੰਸਕ ਮੌਤ ਨਹੀਂ ਮਰਿਆ। ਪਰ ਫਿਰ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਲਿਊਥੋਲਡ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਕਿਸ਼ੋਰ ਉਮਰ ਪਾਰ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਣਵਰਤੀ ਊਰਜਾ ਨੇ ਇਸ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਇਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਐਲਫੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਦੋਵੇਂ ਉਸ ਊਰਜਾ ਦਾ ਸਰੋਤ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਐਲਫੀ ਚਲੀ ਗਈ ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਬੱਚੇ ਹੀ ਰਹਿ ਗਏ, ਤਾਂ ਇਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਵਾਪਰੀਆਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵਾਪਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਅਜਿਹੀ ਊਰਜਾ ਦਾ ਸਰੋਤ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਂਦਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੜਬੜਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦੀ ਆਤਮਾ ਅਜੇ ਵੀ ਕਿਤੇ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਬੇਕਾਬੂ ਹੋ ਕੇ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮੌਕੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀ, ਮਿਸਟਰ ਲਿਊਥੋਲਡ, ਜ਼ਰੂਰ ਉੱਥੇ ਹੁੰਦਾ!

*156
ਮਿਲਬ੍ਰੇ ਪੋਲਟਰਜਿਸਟ ਕੇਸ

ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਦੇ ਬਾਹਰਵਾਰ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ, ਧੁੱਪ ਵਾਲੇ ਕਸਬੇ, ਮਿਲਬ੍ਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਬਣਿਆ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ, ਆਧੁਨਿਕ ਘਰ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਰਮਨੀ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਸ਼ੋਰ ਜਾਂ ਘਰ

ਵਿੱਚ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬੱਚਾ ਕੋਈ ਮਜ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਸਗੋਂ, ਇੱਕ ਪਾਗਲ ਵਿਅਕਤੀ, ਜਿਸਦਾ ਸਰੀਰ ਹੁਣ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਰਾਰਤ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਲਈ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਬ੍ਰੇ ਕੇਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਬੁੱਢੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਨੇੜਲੇ ਕਸਬੇ ਬਰਲਿੰਗੇਮ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ, ਜੀਨ ਗ੍ਰਾਸੋ ਨੇ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਉਤਸੁਕ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ESP (ਅੰਤਰ-ਅਨੁਭਵ, ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ ਅਤੇ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ)।
1964 ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਤਜਰਬਾ ਹੋਇਆ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਆਮ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਸੌਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਾਂ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਾਵਿਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, "ਮੇਰੇ ਨੀਂਦ ਦੇ ਖਾਲੀਪਣ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ।" ਮਿਸ ਗ੍ਰੇਸੋ ਕਦੇ ਵੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਦੁਨੀਆ ਉਸਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਅਸਲੀ ਹੈ, ਕਲਪਨਾ ਲਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਗ੍ਹਾ ਛੱਡਦੀ ਹੈ।
ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਸੀ। ਕੁਝ ਉਸਨੂੰ ਸੌਣ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਨੰਗੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਘੁੰਮਦੇ ਦੇਖਿਆ; ਉਸਨੇ ਟੈਲੀਫੋਨ ਰਿਸੀਵਰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਗਈ - "ਜੀਨੀ, ਕੀ ਹੋਇਆ? ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਹੈ?" ਫ਼ੋਨ ਨਹੀਂ ਵੱਜਿਆ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਦੋਸਤ, ਜੋ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਵਰਗੀ ਸੀ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਕਾਰ ਹਾਦਸੇ

ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਸੜਕ ਤੋਂ ਭਟਕ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਟੀਲ ਦੇ ਖੰਭੇ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਮਾਮੂਲੀ ਸੱਟਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਸੀ।
ਜੀਨ ਗ੍ਰੇਸੋ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗਰਮ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠਣ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਫ਼ੋਨ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ, ਜਿਸਦੀ ਘੰਟੀ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਵੱਜੀ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਜਿਸਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ "ਹੈਲੋ" ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹਾਦਸੇ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ?
ਇਹ ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਇਤਾਲਵੀ ਅਤੇ ਯੂਨਾਨੀ ਮੂਲ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੁੱਧ ਕੰਪਨੀ ਲਈ ਸਥਾਨਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਨਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੋਚਣ ਵਾਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਾਵੁਕ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹਿਸਟੀਰੀਆ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਰਹੱਸਮਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਜਾਂ ਡਰਾਉਣੀ ਦੀ ਬਜਾਏ ਬੌਧਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੋਲਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਤੇ ਪੰਜ ਹੋਰ ਕੁੜੀਆਂ ਇੱਕ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਇਨਡੋਰ ਗੇਮ, ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਖੇਡ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਜੀਨ ਅਤੇ ਮਿਸ਼ੇਲ ਡੀ ਜਿਓਵਾਨੀ, ਕੁੜੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਬੋਰਡ ਚਲਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਚੱਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਾਕਤਵਰ ਕਿਸੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਧੱਕਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।
ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਪ੍ਰਤੀ ਅਜੇ ਵੀ ਡੂੰਘਾ ਸ਼ੱਕੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਜੀਨ ਨੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਜਾਂ ਸਬੂਤ ਮੰਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਜਵਾਬ ਮਿਲਿਆ: ਕੰਧ 'ਤੇ ਚਾਰ ਉੱਚੀ ਦਸਤਕ। ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਕਮਰਾ ਬਹੁਤ ਠੰਡਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਘਬਰਾ ਗਏ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ "ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ" ਸਮਾਰੋਹ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਉਦੋਂ ਤੋਂ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਕੰਧ ਜਾਂ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼

ਦੇ ਸੁੱਟੇ ਜਾਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਥੱਪੜ ਮਾਰਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੱਕ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਤਰਕਪੂਰਨ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਹੈ।
ਜੀਨ ਦੇ ਬਰਲਿੰਗੇਮ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵੱਖਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਵੀਕਐਂਡ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਉੱਪਰਲੇ ਲਿਵਿੰਗ-ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨ-ਉਤਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਹਨ।
ਜਦੋਂ ਵੀ ਜੀਨ ਵੀਕਐਂਡ 'ਤੇ ਘਰ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਮਰੇ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹੇਠਾਂ ਸਥਿਤ ਸੀ।
ਇੱਕ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਜੀਨ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਗ ਪਈ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਉੱਪਰੋਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉਹ ਛੱਤ 'ਤੇ ਤੁਰ ਰਹੇ ਸਨ, "ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਾ ਹੋਵੇ।"
ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਸਾਹ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਉਂਦੀ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਹ ਉੱਪਰ ਭੱਜੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੀ ਪਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਦੋਂ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ। "ਕੀ ਇਹ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਕਿਸੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਸਨ ਜਾਂ ਔਰਤ ਦੇ?" ਮੈਂ ਜੀਨ ਗ੍ਰਾਸੋ ਨੂੰ ਇਹ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਿਆ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਜਾਂਚ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ।

ਮਿਲਬ੍ਰੇ ਪੋਲਟਰਜਿਸਟ ਕੇਸ—ਮਾਲਕ ਦੀ ਧੀ ਮਾਨਸਿਕ ਧੁੰਦ ਨਾਲ ਘਿਰੀ ਹੋਈ ਸੀ
"ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦਾ," ਉਸਨੇ ਬਿਨਾਂ ਝਿਜਕ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
ਕਦੇ-ਕਦੇ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਉੱਪਰ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਅੱਖ ਦੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਦੇਖਦੀ ਹੈ - ਇੱਕ ਫਲੈਸ਼ - ਕੁਝ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹਿੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਇਸ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਹ ਸੋਚਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਹੈ। "ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਰੀੜ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ ਕੰਬਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ," ਕੁੜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜਿਵੇਂ ਮੇਰਾ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਨੂੰ ਜੀਅ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਵੀ ਉੱਥੇ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਹੈ।"
ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮੇਰੀ ਮਾਨਸਿਕ ਤਸਵੀਰ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਮਾਨਸਿਕ ਜੀਵ, ਮਾਂ ਅਤੇ ਧੀ, ਜੀਵਤ ਕੈਮਰਿਆਂ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ?
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਕੱਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋ?"

"ਹਾਂ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਪਰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਬਾਗ਼ ਅਤੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਖੇਤਰ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਜੀਨ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਅਕਸਰ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਬੇਚੈਨੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਤਰਕਪੂਰਨ ਕਾਰਨ ਦੇ, ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਚਿਆ।
ਇੱਕ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਘਰ ਵੀਕਐਂਡ ਬਿਤਾ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਸੌਣ ਹੀ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਦੂਰੋਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਜਾਗ ਪਈ। ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸਾਫ਼ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਹੋਰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਨ ਲਈ ਬੈਠੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਰੁਕ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਵਾਪਸ ਸੌਂ ਗਈ ਅਤੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਹੈ। ਪਰ ਠੀਕ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ, ਉਸੇ ਦਿਨ, ਉਸਨੂੰ ਫਿਰ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਜਗਾਇਆ। ਇਸ ਵਾਰ ਇਹ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਜਾਂ ਔਰਤ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ ਜੋ ਰੋ ਰਹੀ ਸੀ, "ਮਦਦ ਕਰੋ...ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰੋ!"
ਉਹ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਉੱਠੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਧੜਕਣ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਬੁਲਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਸਾਂਤਾ ਕਰੂਜ਼ ਗਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਮਦਦ ਲਈ ਬੁਲਾ ਸਕੇ। ਉਸਨੇ ਬਾਹਰ ਦੇਖਿਆ। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਬੀਤ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਘਰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਪਰ ਜੋ ਆਵਾਜ਼ ਉਸਨੇ ਹੁਣੇ ਸੁਣੀ ਸੀ ਉਹ ਬਾਹਰੋਂ ਨਹੀਂ ਆਈ ਸੀ। ਇਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਸੀ, ਉਸ ਭੂਤਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਨਾਲ!
ਮੈਂ ਜੀਨ ਦੀ ਮਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਡਰੀਆਨਾ ਗ੍ਰਾਸੋ, ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਦੋਸਤਾਨਾ ਔਰਤ, ਜਿਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਾਨਸਿਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸਖ਼ਤ ਸ਼ੱਕ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਦਾ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲੈਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
"ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਹ ਘਰ 1957 ਤੋਂ ਹੈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਪੰਜ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਪਿਛਲੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸਟੋਵੈਲ

ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ।"
ਜਿਸ ਰਾਤ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੌਣ ਗਈ, ਉਸ ਰਾਤ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੌਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਉਸਨੂੰ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਧੱਕਦੀ ਰਹੀ। ਉਸਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪੌੜੀ 'ਤੇ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਨਾਲ ਲੜਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਪਹਿਲੇ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ!
"ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਉੱਪਰੋਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਕਦੇ ਕੋਈ ਵੀ ਉਹ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ," ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ।
ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਚੀਕਾਂ ਮਾਰਦੀ ਜਾਗ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸਦੀ ਧੀ ਘਬਰਾਹਟ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਕੇ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਂਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਉਸਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਨੂੰ ਕੁਚਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਉਸਦੀ ਬਾਂਹ ਫੜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਲਾਈਟਾਂ ਜਗਾ ਕੇ ਸੌਣਾ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ।
ਇੱਕ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਧਮਾਕੇ ਨੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਸੋਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੀ ਗਲਤ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗ੍ਰਾਸੋ ਨੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ, ਐਲਨ ਨੇ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਪਰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਨਾ ਤਾਂ ਇੱਧਰ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉੱਥੇ!

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗ੍ਰਾਸੋ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਕਈ ਵਾਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਮੰਨਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।"
ਉੱਚੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣ ਕੇ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਭਾਰੀ ਚੀਜ਼ ਡਿੱਗ ਪਈ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਗੈਰਾਜ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਗਈ, ਪਰ ਕੁਝ ਵੀ ਡਿੱਗਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕੁਝ ਵੀ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹਿੱਲਿਆ ਸੀ। ਗੈਰਾਜ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਦੋਵੇਂ ਬੰਦ ਸਨ। ਕੋਈ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਜਾਰੀ ਰਹੀਆਂ; ਸਾਡੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗ੍ਰਾਸੋ ਸਵੇਰੇ ਇੱਕ ਵਜੇ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੇ "ਇੱਕ ਡੱਬਾ", ਇੱਕ ਧਾਤ ਦਾ ਡੱਬਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜਾਗ ਪਈ। ਇੱਕ ਧੜਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵੀ ਸੀ। ਉਹ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ, "ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਰਾਤ ਦੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਆਪਣੀਆਂ ਫਿਲਮਾਂ 'ਤੇ ਕਿਉਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਡੱਬੇ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਮੋਸ਼ਨ ਪਿਕਚਰ ਫਿਲਮਾਂ ਦੇ ਡੱਬਿਆਂ ਤੋਂ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਜਲਦੀ ਹੀ, ਐਲਨ ਅਤੇ ਮਿਸਟਰ ਗ੍ਰਾਸੋ ਨੂੰ ਵੀ ਉੱਚੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਨੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਰਹੱਸਮਈ ਘਟਨਾ ਸੀ। ਪਰ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਜੋ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਸੁਣਦਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਹੱਲ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ - ਅਤੇ ਗ੍ਰਾਸੋ ਪਰਿਵਾਰ ਇਸ ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਤੋਂ ਬਹੁਤਾ ਘਬਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਤਸੁਕ ਸਨ।
ਉਦੋਂ ਹੀ ਮੈਂ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਜੀਨ ਗ੍ਰਾਸੋ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸਨੇ ਅਕਤੂਬਰ 1966 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗਰਮ ਦਿਨ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ। ਸਿਬਿਲ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਕੈਥਰੀਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਦੋ ਦੋਸਤ, ਲੋਰੀ ਕਲੇਰਫ ਅਤੇ ਬਿਲ ਵਿਨ ਵੀ ਸਨ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਲੋਰੀ ਦੀ ਕਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਿਲ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਂਦਾ ਸੀ।

ਅਸੀਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਸਿਬਿਲ ਤੋਂ ਉਸਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਵਾਤਾਵਰਣ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗ੍ਰਾਸੋ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਹੁਣ ਉਸਦੀਆਂ ਜੋ ਵੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਜਾਂ ਘਰ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰਕਪੂਰਨ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਮਿਲੀ ਸੀ।
"ਘਰ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਫਰਸ਼ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਗੱਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਘਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਜੀਬ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਇੱਕ ਖੱਡ ਵੱਲ ਢਲਾਣ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਗਲੀ ਦੇ ਪੱਧਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਅਤੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਸਥਿਤ ਸੀ। ਹੇਠਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਸਨ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਗੈਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਾਲ ਲੱਗਦੀ ਵਰਕਸ਼ਾਪ। ਇਸਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਬੇਸਮੈਂਟ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ, ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ, ਖੱਡ ਦੇ ਤਲ ਨੂੰ ਛੂੰਹਦਾ ਸੀ।
ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਸਿਬਿਲ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਦਾ ਕੋਈ ਹੇਠਲਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਜੀਨ ਗ੍ਰਾਸੋ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਇੱਕ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਤੁਰੰਤ ਪੌੜੀਆਂ ਉਤਰ ਕੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਸਿਬਿਲ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਅਸੀਂ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੇ ਉੱਤਰ-ਪੂਰਬੀ ਕੋਨੇ 'ਤੇ ਰੁਕੇ, ਜਿੱਥੇ ਘਰ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਵੀ ਸਥਿਤ ਸੀ, ਜੋ ਇੱਕ ਬੰਦ ਵਰਾਂਡੇ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੋਂ ਲੱਕੜ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਉਤਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।
"ਤੂੰ ਇੱਥੇ ਕੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ, ਸਿਬਿਲ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਗੱਲ 'ਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾ ਰਹੀ ਸੀ।

"ਜੋ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ। "ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਨੀਂਹਾਂ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਹੀ।"
ਕਦੇ ਵੀ ਇਹ ਨਾ ਕਹੋ ਕਿ ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਧੂੜ ਭਰੇ ਬੇਸਮੈਂਟਾਂ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਹੇਠਾਂ ਗਏ, ਕੈਥਰੀਨ ਇੱਕ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੈਮਰਾ ਲੈ ਕੇ ਗਈ। ਅਸੀਂ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿੱਧੇ ਨਹੀਂ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸੀ - ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।
"ਉਹ ਗਲਿਆਰੇ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਹੈ ਨਾ?" ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਹੋਵੇ।
"ਹਾਂ," ਜੀਨ ਗ੍ਰਾਸੋ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ।

ਪੌੜੀਆਂ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਧੁੰਦ
"ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਹੁਣ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ, "ਦੋ ਆਦਮੀ... ਇੱਕ ਹਾਦਸਾ ਜੋ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ... ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਮਰ ਗਿਆ... ਗਲਤ ਪਛਾਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ।"

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਲਿਆ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
"ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਦੁਖੀ ਹੈ। ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਪਾਣੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵੱਲ ਭੱਜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਭਗੌੜਾ ਸੀ।"
ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਵਾਟਰਫ੍ਰੰਟ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਆਵੇਗਾ।
ਉਹ ਕਿਸ ਤੋਂ ਭੱਜ ਰਿਹਾ ਸੀ?
"ਕਾਨੂੰਨ... ਮੈਨੂੰ ਵਰਦੀ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਤੱਤ ਹੈ, ਪਰ..."
"ਉਸਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ?"
“1884.”
"ਉਸਦਾ ਨਾਮ?"
"ਵਾਸਰਮੈਨ...ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਆਖਰੀ ਪਲਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇੱਥੇ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਣੀਏ ਕਿ ਉਹ ਵਾਸਰਮੈਨ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਵਾਸਰਮੈਨ ਨਹੀਂ ਜਿਸਨੂੰ ਆਦਮੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।"
ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ?
"ਲਾਲ ਚਿਹਰਾ, ਅਜੀਬ ਜਿਹੀਆਂ ਕਾਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ... ਉਹ ਇੱਥੇ ਹੈ ਪਰ ਖਾਸ ਸਹਿਯੋਗੀ ਨਹੀਂ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ?"
ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹੈ।
ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਇਹ ਸੁਨੇਹਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਬੇਕਸੂਰ ਹੈ।
“ਮੈਨੂੰ ਦੋ ਨਾਮ ਲੱਭਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ,” ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਪੈਲ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, “ਪੋਟਰਿਨ…ਪੋ-ਟ-ਟਰ-ਏ-ਨੇ-ਏ…

ਵਾਸਰਮੈਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਾਮ ਦੱਸੇ…ਪੋ-ਓ-ਵੀ-ਈ…ਪੋਵੇ…ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭੋ…ਇਹ ਉਹ ਲੋਕ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਿਆ।”
"ਉਸਦਾ ਕਤਲ ਕਿਵੇਂ ਹੋਇਆ?"
"ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਪਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੈ।"
"ਦੂਜੇ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਸੀ?"
"ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਹ ਇੱਥੇ ਹੀ ਆ ਗਿਆ।"
"ਉਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
"ਜਨ. ਜਾਨ।"
ਮੇਰੀ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਵੀ ਮਿਲੀ ਕਿ ਇਹ ਜੌਨ ਵਾਸਰਮੈਨ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਜੋਹਾਨ ਜਾਂ ਜੌਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ 324 ਐਮਿਲ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਆਮ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ "ਦੂਜੀ ਦੁਨੀਆਂ" ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀ ਸੀ।
ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਉਸ ਬੇਚੈਨ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੱਸੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝ ਗਿਆ ਹੈ।
"ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਭੂਤਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਬਹੁਤ ਹਮਦਰਦ ਹੈ।
ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਬੇਸਮੈਂਟ ਛੱਡ ਕੇ ਉੱਪਰਲੇ ਪਾਸੇ ਭੂਤਰੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਕੁਝ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ; ਫਿਰ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ - ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਦਰਜਨ ਕਾਲੀਆਂ ਅਤੇ ਚਿੱਟੀਆਂ ਫੋਟੋਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗੈਰਾਜ ਅਤੇ ਪੌੜੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ।
ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ ਫਿਲਮ ਲੈਬ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਕਿੰਨਾ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਕਿ ਦੋ ਫੋਟੋਆਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਰਹੱਸਮਈ ਤੱਤ ਸਨ। ਇੱਕ,

ਬੈੱਡਰੂਮ ਤੋਂ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੱਕ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਇੱਕ ਮੋਟਾ ਚਿੱਟਾ ਪਦਾਰਥ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਸੰਘਣੀ ਧੁੰਦ, ਫੋਟੋ ਦੇ ਅਗਲੇ ਸੱਜੇ ਅੱਧੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਢੱਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਦੂਜੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗ੍ਰਾਸੋ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਤਸਵੀਰ ਜੋ ਅਗਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੰਧ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਨੇ ਵੀ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਪਦਾਰਥ ਦਿਖਾਇਆ, ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ, ਫੋਟੋ ਦੇ ਅਗਲੇ ਤੀਜੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਇੱਕ ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਸਿਰ ਅਤੇ ਮੋਢੇ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਤ ਹਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗ੍ਰਾਸੋ ਦਾ ਸਮਝਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਨੇੜਿਓਂ ਦੇਖਣ 'ਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਹੈ, ਸੰਘਣੇ ਵਾਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗ੍ਰਾਸੋ ਦੇ ਵਾਲ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗ੍ਰਾਸੋ ਨੇ ਹਲਕੇ ਰੰਗ ਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਗੂੜ੍ਹਾ ਹਾਊਸਕੋਟ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਫੋਟੋ ਵਿੱਚ ਔਰਤ ਜਾਂ ਕੁੜੀ ਚਿੱਟੇ ਬਲਾਊਜ਼ ਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਗੂੜ੍ਹਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਜਾਂ ਸਵੈਟਰ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।
ਮੈਂ ਜੀਨ ਗ੍ਰਾਸੋ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਡੀ ਫੇਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬਦਲਾਅ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਮੈਨੂੰ ਕਰੇ।
ਮੈਨੂੰ 21 ਨਵੰਬਰ, 1966 ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਫਿਰ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੀ ਉੱਥੇ ਦੋ ਭੂਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ?
ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਜੀਨ ਗ੍ਰੇਸੋ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ, ਨਾਲ ਹੀ ਉਸਦਾ ਭਰਾ, ਉਸਦਾ ਮੰਗੇਤਰ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸਦੇ ਨਾਸਤਿਕ ਪਿਤਾ ਨੇ ਵੀ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ਾਂ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੜਕਾਉਣ ਅਤੇ ਸੁਆਹ ਦੇ ਡੱਬੇ ਡਿੱਗਣ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਸਭ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਤਰਕ ਦੇ। ਘਰ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਹਿੱਸਾ ਹਫੜਾ- ਦਫੜੀ ਤੋਂ ਅਛੂਤਾ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ।
ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਜਾਇਜ਼ਾ ਲੈਣ ਲਈ, ਸਾਡੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਜੀਨ ਗ੍ਰਾਸੋ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਘਰ ਸੌਣ ਲਈ ਚਲੀ ਗਈ। ਰਾਤ 11 ਵਜੇ, ਧੜਕਣ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ। ਉਸੇ

ਸਮੇਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗ੍ਰਾਸੋ ਆਪਣੇ ਸਿਰਹਾਣੇ ਹੇਠੋਂ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਦਸਤਕ ਦੇਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜਾਗ ਪਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਧੜਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਧਾਤ ਦੇ ਡੱਬੇ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਜੀਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਿਲਬ੍ਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਦੀ ਮੰਗੇਤਰ, ਐਲਨ, ਵਾਸ਼ਿੰਗ ਮਸ਼ੀਨ ਵਿੱਚ ਕੱਪੜੇ ਧੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਰੌਲਾ ਉਸਦੀ ਮੰਗੇਤਰ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਕਰੇ, ਜੋ ਕਿ ਲਾਂਡਰੀ ਰੂਮ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਰਹੀ ਸੀ।
ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਵੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਫ਼ ਸੁਣੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਘਬਰਾ ਗਈ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਭੱਜ ਗਈ।
ਲਗਭਗ ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਜੀਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਹੇਠਾਂ ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਜੀਨ ਹੇਠਾਂ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਥਰੂਮ ਦੀਆਂ ਟਾਈਲਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬੁਰਸ਼ ਪਿਆ ਮਿਲਿਆ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬੁਰਸ਼ ਆਪਣੇ ਆਪ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਸੀ।
ਭਰਾ ਐਲਨ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਉੱਖੜ ਗਈ ਸੀ, ਇਸਨੂੰ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਮੇਖ ਗਾਇਬ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦੀ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਅਲਮਾਰੀ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਆ ਗਈ। ਫਰੇਮ ਕਾਫ਼ੀ ਭਾਰੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਇਹ ਸਿੱਧਾ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਅਲਮਾਰੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦਾ; ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਇਹ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਅਲਮਾਰੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਕੰਧ ਨਾਲ ਚਿਪਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਨੌਜਵਾਨ ਥੋੜ੍ਹਾ ਘਬਰਾ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਰਹੱਸਮਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਕੁਝ ਕਾਫ਼ੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇਖੀਆਂ ਸਨ।
ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਜੀਨ ਗ੍ਰਾਸੋ ਬੇਲਮੋਂਟ ਵਿੱਚ ਸੈਨ ਮਾਟੇਓ ਕਾਉਂਟੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਮਾਈਕ੍ਰੋਫਿਲਮ ਫਾਈਲਾਂ ਨੂੰ ਖੋਦਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਨੂੰ

1884 ਦੇ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ, ਪਰ ਫਾਈਲਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਖ਼ਬਾਰ, ਰੈੱਡਵੁੱਡ ਸਿਟੀ ਗਜ਼ਟ, ਨੇ ਇੱਕ ਲੇਖ ਛਾਪਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਜੀਨ ਗ੍ਰਾਸੋ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਯੋਗ ਸਮਝਿਆ। ਸੰਖੇਪ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਕੈਪਟਨ ਵਾਟਰਮੈਨ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਲੋਕ ਖੁਸ਼ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਿੱਲ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।
ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਵਾਸਰਮੈਨ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਨਾਮ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਾਟਰਮੈਨ ਸੀ - ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਜੌਨ ਵਾਸਰਮੈਨ ਦੀ ਪਛਾਣ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਈ।
ਕਿਉਂਕਿ ਭੂਤ ਨੇ 1884 ਦਾ ਸਾਲ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਸ ਸਾਲ 1890 ਵਿੱਚ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਐਚ. ਐਚ. ਬੈਨਕ੍ਰਾਫਟ ਦੀ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਕਿਤਾਬ ਵੇਖੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਰਾਜ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਰਿਕਾਰਡ ਹੈ।
ਸੱਤਵੇਂ ਭਾਗ ਵਿੱਚ, ਪੰਨੇ 434 ਅਤੇ 435 'ਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ 1884 ਦੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਰੀ ਬੇਨਿਯਮੀਆਂ ਅਤੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਹਾਲਾਤ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੇ ਸਨ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਜੋ ਰਾਜ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਗਵਰਨਰ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਗਵਰਨਰ ਬਣਿਆ, ਉਹ ਆਰ.ਡਬਲਯੂ. ਵਾਟਰਮੈਨ ਸੀ!
ਇਹ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸਹੀ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੋ "S" ਵਾਲੇ ਵਾਸਰਮੈਨ ਤੋਂ ਮਤਲਬ ਸੀ। ਪਰ 1882 ਅਤੇ 1884 ਦੀਆਂ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀਆਂ (ਲੈਂਗਲੀਜ਼) ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਜੌਨ ਵਾਸਰਮੈਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, 1881 ਦੀ ਲੈਂਗਲੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਵਿੱਚ ਅਰਨਸਟ ਵਾਸਰਮੈਨ ਨੂੰ ਸੂਚੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਵਾਸਰਮੈਨ ਬ੍ਰਦਰਜ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਪਤਾ 24 ਵੀਂ ਸਟਰੀਟ ਅਤੇ ਪੋਟ੍ਰੇਰੋ ਐਵੇਨਿਊ ਸੀ।

ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਵਾਸਰਮੈਨ ਦਾ ਕਤਲ ਪੋਟਰੇਨ ਅਤੇ ਪੋਵੇ ਨਾਮ ਦੇ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੋਟਰੇਨ ਨਾਮ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਕੀ ਉਸਦਾ ਮਤਲਬ ਪੋਟਰੇਰੋ ਸੀ? ਪੋਵੇ ਨਾਮ, ਬਰਾਬਰ ਅਸਾਧਾਰਨ, 1902 ਦੇ ਲੈਂਗਲੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੰਨਾ 1416 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।
ਫਰਾਂਸਿਸ ਜੇ. ਪੋਵੇ ਕਾਸਟ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫੋਰਮੈਨ ਸੀ ਅਤੇ 1 ਬੀਡਮੈਨ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਕੁਝ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨੇ ਪੋਵੇ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਾਮ ਸੁਝਾਇਆ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸਾਡੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਪੋਵੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਾਸਰਮੈਨ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਐਮਾਈਲ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਗਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਐਮਾ ਸਟਰੀਟ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਗਲੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਲੈਂਗਲੇ ਨੇ 1884 ਵਿੱਚ ਸੂਚੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਸੀ (ਪੰਨਾ 118)।
ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਜੋ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀਆਂ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀਆਂ ਹਨ ਉਹ ਗੜਬੜ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਖੋਜਣਾ ਇੱਕ ਮਹਿੰਗਾ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਕੰਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੋਰ ਵੀ ਕੰਮ ਹਨ ਜੋ ਸਾਡੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਲਈ ਸੁਰਾਗ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੰਨੇ ਵੱਡੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਯੋਗ ਖੋਜ ਸਹਾਇਕ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਰਹੱਸਮਈ ਬਿਆਨਾਂ ਦੀ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਸਹੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਜਾਂਚ ਨਾਲੋਂ ਕਿਸਮਤ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਆਜ਼ਾਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੱਚਾਈ ਜਾਣਦੇ ਹਨ।
ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਗ੍ਰੇਸੋ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਹੋਰ ਖ਼ਬਰਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸੁਣਨ ਨੂੰ ਮਿਲਣਗੀਆਂ।
24 ਜਨਵਰੀ, 1967 ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਸੀ। ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਘਟਨਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਵਾਪਰੀ ਸੀ।
ਜੀਨ ਦੀ ਭਾਬੀ ਉੱਪਰ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਸੌਂ ਰਹੀ ਸੀ। ਸਵੇਰ ਦੇ ਲਗਭਗ ਦੋ ਵਜੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਸੌਂ ਨਹੀਂ ਸਕੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ

ਕੌਫੀ ਪੀ ਲਈ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਉੱਥੇ ਲੇਟ ਗਈ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗ ਗਈ, ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਲੰਮਾ, ਭਾਰਾ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਧੁੰਦਲਾ ਆਦਮੀ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਟ੍ਰੀ ਵੱਲ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗੇ ਤੋਹਫ਼ਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਜੀਨ ਦਾ ਭਰਾ ਹੈ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਚਿੱਤਰ 'ਤੇ ਪਈ, ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਮਨੁੱਖੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗਲਤੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਜਨਬੀ ਉੱਥੋਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਕੁਝ ਪਲ ਪਹਿਲਾਂ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਕੀ ਉਹ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿਣ ਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੀ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਟ੍ਰੀ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਸੀ?
ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਭਾਬੀ ਐਲਨ ਜੀਨ ਗ੍ਰੇਸੋ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਜੀਬ ਤਜਰਬੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦੀ, ਜੀਨ ਨੇ ਖੁਦ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੇ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੋਂ ਆ ਰਹੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਰਾਤ ਜਗਾਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਮਿਥਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਲਗਭਗ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਹੋਏ ਸਨ।
ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਲਈ, ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤ ਰਿਹਾ, ਜਿਵੇਂ ਭੂਤ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਫਿਰ ਉਹ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਤੁਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਕੁਝ ਜਾਗ ਪਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ।
ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਜੋ ਧਿਆਨ ਮੰਗਦੀਆਂ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗ੍ਰਾਸੋ ਨੇ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਰਿਕਾਰਡ ਸਿੱਧਾ ਕਰਾਂਗੀ - ਮੈਂ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗੀ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬੁਰਾ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਗਲਤ ਪਛਾਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ।"
ਇਸ ਨਾਲ ਅਣਦੇਖੇ ਮਹਿਮਾਨ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਚੀਜ਼ਾਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ 6 ਫਰਵਰੀ

ਤੱਕ, ਘਰ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਵਾਲੇ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਦੇ ਬਾਹਰਵਾਰ ਇੱਕ ਆਮ ਉਪਨਗਰੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸੈਟਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ, ਗ੍ਰਾਸੋ ਪਰਿਵਾਰ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬੈਠ ਸਕੇਗਾ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਭੂਤ ਸੋਚੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਸੂਚਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਬੇਤੁਕਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਉਸਨੂੰ ਸਾਡੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਭੂਤ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਵੇ: ਮਿਲਬ੍ਰੇ ਦੇ ਸ਼੍ਰੀ ਵਾਸਰਮੈਨ ਉਹ ਸ਼੍ਰੀ ਵਾਸਰਮੈਨ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਹ ਕੋਈ ਵੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਅਰਥ ਇੱਕ ਭੂਤ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ।

*157
ਬਾਰਬੇਰੀ ਲੇਨ ਦੇ ਭੂਤ

"ਮੈਂ ਰਾਈ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਰ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਭੂਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ," ਪੇਂਟਰ ਮੈਰੀ ਮੇਲਿਕੀਅਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੈਰੀ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਕਿੰਨੀ ਉਤਸੁਕ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਭੂਤਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ।
"ਇੱਕ ਭੂਤ," ਮੈਰੀ ਨੇ ਦੁਹਰਾਇਆ, ਰਹੱਸਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ, "ਇੱਕ ਭੂਤ ਜਿਸਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਮੈਰੀ ਤੋਂ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਸਹੇਲੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪੇਂਟਰ ਮੌਲੀ ਗੁਈਓਨ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਜਨਤਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੌਨ ਸਮਿਥ ਵਜੋਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਮੌਲੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ, ਇੱਕ ਆਰਕੀਟੈਕਟ, ਨਿਊ ਹੈਵਨ ਰੇਲਰੋਡ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਰੂਟ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਬਣੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਮੱਧ-ਉਨੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਜੋ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਬਣੇ

ਘਰਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਮਿਥਸ ਦਾ ਘਰ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਪਹਿਲਾ ਘਰ ਸੀ, ਅਸਲ ਜਾਗੀਰ ਘਰ, ਜੋ ਕਿ 1860 ਦੇ ਆਸਪਾਸ ਜੇਰੇਡ ਬੀ. ਪੈਕ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਮਿਥ ਨਾਲ ਅਗਲੇ ਹਫ਼ਤੇ, ਅਗਸਤ 1963 ਵਿੱਚ ਘਰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ, ਕੈਥਰੀਨ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਸਵਾਗਤ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਮਿਥ ਨੇ ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਦਾ ਪਤੀ ਵੀ ਸਾਡਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ। ਘਰ (ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ "ਦਿ ਸੀਡਰਸ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਬਾਰਬੇਰੀ ਲੇਨ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਨੰਬਰ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮਾਂ ਲੱਗਿਆ, ਫਿਰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਏ ਹੋ - ਇੰਨਾ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਪੇਂਡੂ ਮਾਹੌਲ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵੈਗਨ ਚਮਕਦੇ ਚਿੱਟੇ 100 ਸਾਲ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਗਈ ਜਿਸਨੂੰ ਸਮਿਥ ਪਰਿਵਾਰ 1957 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਤੋਂ ਘਰ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਸੀ।
ਚਾਰ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਇਮਾਰਤ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀਆਂ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਚੌੜਾ ਵਰਾਂਡਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੰਘਣੇ ਰੁੱਖ ਇਸਨੂੰ ਭੇਦਭਰੀ ਨਜ਼ਰਾਂ ਅਤੇ ਘੁਸਪੈਠ ਤੋਂ ਬਚਾਉਂਦੇ ਸਨ।
ਵਿਸ਼ਾਲ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਮੌਲੀ ਗੁਈਓਨ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਜੀਵਨ ਵਰਗੀਆਂ ਪੇਂਟਿੰਗਾਂ ਦੇਖੀਆਂ, ਜੋ ਘਰ ਦੀ ਸਜਾਵਟ ਵਿੱਚ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਰਲ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਹਵੇਲੀ ਸੀ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਟਰੋ ਦੀ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ, ਅਜਿਹਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਦੱਖਣ ਜਾਂ ਪੂਰਬੀ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋਵੇ। ਅਸੀਂ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਸੈਟਲ ਹੋ ਗਏ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਸਿੱਧਾ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ।

ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਹ ਭੂਤ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਕਦੋਂ ਦੇਖਿਆ?"
ਇਹ ਮੇਰੀ ਆਮ ਗੱਲਬਾਤ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੈ। ਮੌਲੀ ਗੁਈਓਨ ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕੁਝ ਕੰਮ ਲਈ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। "ਅਸੀਂ 1957 ਵਿੱਚ - ਜੁਲਾਈ ਵਿੱਚ - ਇੱਕ ਗਰਮ ਗਰਮੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਆਏ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ। "ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਗਰਮ ਰਾਤ ਸੀ - ਅਸੀਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸੁਣਿਆ।"
"ਖੈਰ?"
“ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ,” ਮੌਲੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਗੰਭੀਰ ਸੀ। “ਅਸੀਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਸੁਣਿਆ। ਸ਼ਾਇਦ ਛੇ ਜਾਂ ਸੱਤ ਵਾਰ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਰਾਤ ਦੇ ਦਸ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ, ਮੈਂ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਚੀਕ ਨਾਲ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੁੰਦਾ ਸੁਣਿਆ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਮਾਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਸਿਹਤ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਨਰਸ ਮੇਰੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ 'ਮੰਮੀ' ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ, ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਲਦੀ ਘਰ ਆ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਕਈ ਵਾਰ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਕਦੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।”
ਤਾਂ ਕੀ ਇਹ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੈ?
"ਨਹੀਂ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਹੀਂ। ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਓ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ।"
ਮੌਲੀ ਸਾਨੂੰ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਘੁੰਮਦੀ ਪੌੜੀ ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਲੈ ਗਈ, ਜਿੱਥੇ ਕਈ ਛੋਟੇ ਕਮਰੇ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਫਰਨੀਚਰ ਨਾਲ ਸਜਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕੋਰੀਡੋਰ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕਮਰਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਹਮਣੇ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸੀ ਜੋ

ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਲੱਕੜ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਤੰਗ, ਘੁੰਮਦੀ ਪੌੜੀ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਮੌਲੀ ਗੁਈਓਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਟੂਡੀਓ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ ਲਗਭਗ ਸਾਰੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਘੇਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
"ਜਨਵਰੀ 1962 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਿਨ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੀਟ-ਵਿਗਿਆਨੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ - ਮੈਂ ਇਹੀ ਸੋਚਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਹੇਠਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਸੀ।"
"ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਤੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਇਹ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ?"
ਮੌਲੀ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
"ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਮਿਥ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਂ ਘਰ ਇਕੱਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ!'"
"ਹੋਰ ਕੋਈ?"
"ਇੱਕ ਸਕਾਟਿਸ਼ ਸਫਾਈ ਔਰਤ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਰੌਬਰਟਾ ਗਿਲਨ ਹੈ। ਉਹ ਹੈਰੀਸਨ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, 'ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ?' ਬੇਸ਼ੱਕ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ।" ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਹਾਲਵੇਅ ਤੋਂ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਸੀ। ਰੌਸ਼ਨੀ ਮੱਧਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਵਾ ਗਿੱਲੀ ਸੀ। ਘਰ ਇੰਨਾ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਲਗਭਗ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੌਲੀ ਕੋਲ ਅਜੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਸੀ।
"ਇੱਕ ਵਾਰ, ਐਂਡਰੀ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਕੁੜੀ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਕਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ, ਉਸਨੇ ਚੀਕਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ - 'ਮੰਮੀ, ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤ ਹੈ!'"

ਸਾਡੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਇੱਕ ਖਾਸ ਯੋਗਤਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਕਈ ਵਾਰ ਹਾਸੋਹੀਣੇ ਨਿਕਲਦੇ ਸਨ। ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਬੁਆਏਫ੍ਰੈਂਡ ਨੇ ਇੱਕ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮੁਲਾਕਾਤ 'ਤੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਨਹਿਰੀ ਕੁੜੀ ਨਾਲ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਬਾਰੇ ਬੇਝਿਜਕ ਦੱਸਿਆ, ਪਰ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਨੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਕੁੜੀ ਦੇ ਵਰਣਨ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਫੜ ਲਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰ ਲਿਆ।
ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਮੌਲੀ ਨੂੰ ਦਮਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਬੁਢਾਪੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਮ ਬਿਮਾਰੀ ਸੀ। ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬੇਅਰਾਮੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਪਰ ਦੂਜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਐਲਰਜੀ ਸੀ, ਪਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਵਿਗੜਦੀ ਗਈ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਦਮੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ। ਭਾਵੇਂ ਦੋਵੇਂ ਕਮਰੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਸਨ, ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਣ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਗੜ ਗਈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਜੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਣ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਹਾਲਤ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਹੋ ਗਈ!
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ - ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ?"
"ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਡਿਨਰ ਪਾਰਟੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਬੈਂਕਰਜ਼ ਟਰੱਸਟ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਉਪ-ਪ੍ਰਧਾਨ ਜੌਨ ਗਾਰਡਨਰ ਵੀ ਸਨ।"
ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੇ ਹੇਠਾਂ ਵੱਡੇ ਕਮਰੇ ਦੀ ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਦਸਤਕ ਦੇਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉਸਨੇ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਗਾਰਡਨਰ ਨੇ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਸੁਣ ਲਿਆ।
"ਕੀ ਕੋਈ ਤੁਹਾਡੀ ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਮੌਲੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦਸਤਕ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ।" ਮੌਲੀ ਬਸ ਮੁਸਕਰਾਈ।
ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ, ਸਮਿਥ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਮੰਗਣ ਲਈ ਅਮਰੀਕਨ ਸੋਸਾਇਟੀ ਫਾਰ ਸਾਈਕਿਕ ਰਿਸਰਚ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੋਸਾਇਟੀ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਜਲਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੌਲੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਲਿਖਣ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਉਸਨੇ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਵੀ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।
ਮੈਂ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜਚੋਲ ਕੀਤੀ—ਮੌਲੀ ਗੁਈਓਨ ਦੇ ਸਟੂਡੀਓ ਤੱਕ ਤੰਗ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀਆਂ ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਪੋਰਟਰੇਟ ਤੇਲ ਚਿੱਤਰ ਲਟਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਮਸ਼ਹੂਰ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਹਸਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਉਸਦੀਆਂ ਪੇਂਟਿੰਗਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਲੱਗੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਘਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ (ਉਸਦੀਆਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਰਚਨਾਵਾਂ ਆਰਡਰ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਸੰਗ੍ਰਹਿ, ਅਜਾਇਬ ਘਰਾਂ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਖਿੰਡੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ)।
ਸਟੂਡੀਓ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ, ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਕੋਲ, ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਬੈੱਡਰੂਮ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਨੌਕਰ ਦਾ ਕਮਰਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਪੂਰੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਕੁਆਰਟਰਾਂ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁੱਲ ਸੋਲਾਂ ਕਮਰੇ ਸਨ।
ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਮਿਸਟਰ ਸਮਿਥ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮਕਸਦ ਦੱਸਿਆ। ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਦੇਖਿਆ ਸੀ?
“ਹਾਂ,” ਉਸਨੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਤੇ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਬੋਲਦਿਆਂ ਕਿਹਾ। “ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਮ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ - ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਉਹ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ।”
"ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ?"

"ਇੱਕ ਰਾਤ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਪਿੱਛੇ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਕੁਆਰਟਰਾਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ ਦੇ ਪੈਰ ਸਨ।"
ਪਰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ।
ਜੇਰੇਡ ਪੈਕ, ਜਿਸਨੇ 1860 ਵਿੱਚ ਘਰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਦੀ 1895 ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਇਹ ਘਰ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1910 ਵਿੱਚ, ਸਟੂਵੇਸੈਂਟ ਵੇਨਰਾਈਟ ਨੇ ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਖਰੀਦੀ। ਅਗਲੇ ਸਾਲ, ਉਸਦੀ ਸਾਬਕਾ ਪਤਨੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਟਲਿਨ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਖਰੀਦ ਲਿਆ ਅਤੇ 1920 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੱਕ ਇਸ ਵਿੱਚ ਰਹੀ।
ਸਾਬਕਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵੇਨਰਾਈਟ ਇੱਕ ਰੰਗੀਨ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਨਿਕਲੀ। ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਈ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਨੌਕਰ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।
"ਉਸਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ," ਸ਼੍ਰੀ ਸਮਿਥ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਹ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ," ਮੌਲੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਇਸੇ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਪਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਉਸਦੀ ਹਾਲਤ ਬਾਰੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਜੀਵੇਗੀ,' ਅਤੇ ਮੋਢੇ ਹਿਲਾਏ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵੇਨਰਾਈਟ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਚੀਕੀ, 'ਮੈਂ ਜੀਵਾਂਗੀ!' ਅਤੇ ਉਹ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਅਨਸਰਾਂ ਨਾਲ ਜਿਉਂਦੀ ਰਹੀ।"
ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵੇਨਰਾਈਟ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸਾਬਕਾ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਕੁਆਰਟਰਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ - ਭਾਵੇਂ ਵਿੱਤੀ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਜਾਂ ਨਿੱਜਤਾ ਕਰਕੇ, ਕੋਈ ਵੀ ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ। ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ

ਇੱਕ ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਉਹ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੰਗ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੱਕ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵੇਨਰਾਈਟ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਲੰਬਰ, ਪੇਂਟਰ ਅਤੇ ਤਰਖਾਣ ਅਜੇ ਵੀ ਰਾਈ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਜ਼ਿੱਦੀ ਅਤੇ ਜ਼ਿੱਦੀ ਔਰਤ ਵਜੋਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਪੋਤੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੌਂਡਿਟ, ਉਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਸਮਿਥ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵੇਨਰਾਈਟ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸੌਂਦੀ ਸੀ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ "ਮੇਰੀ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀ ਖਿੜਕੀ" ਵਜੋਂ ਲਿਖਿਆ ਇੱਕ ਗਰਿੱਲ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਮਰੇ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਵਿੱਚ ਫਿੱਟ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ ਸੀ।
ਸਮਿਥ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਇਹ ਸੁੰਦਰ ਘਰ ਪਿਛਲੇ ਮਾਲਕ, ਆਰਥਰ ਫਲੇਮਿੰਗ ਤੋਂ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵੇਨਰਾਈਟ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕਮਰੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ।
ਇੱਕ ਵਾਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਚੋਰੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵੇਨਰਾਈਟ ਸ਼ਾਇਦ ਚਿੰਤਤ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਭੌਤਿਕ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਲਗਾਅ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੰਦੂਕਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਉੱਪਰ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੈ।
ਕੀ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਉਣ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ, ਬੇਚੈਨ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਨ ਦੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ? ਕੀ ਇਹ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਅਤੇ ਬੰਦ ਕਰਨਾ, ਘਬਰਾਹਟ ਨਾਲ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਚੈੱਕ ਕਰਨਾ ਕਿ ਇਹ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬੰਦ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਜਾਂ ਕੀ ਕੋਈ ਅਜਨਬੀ ਬਾਹਰ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ?
ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਦੀ ਸਾਡੀ ਫੇਰੀ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਬ੍ਰੌਂਕਸਵਿਲ ਤੋਂ ਮੌਲੀ ਦੀ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਪੇਂਟਰ ਦੋਸਤ, ਹੈਲਨ ਚਾਰਲਟਨ, ਸਟੂਡੀਓ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੌਲੀ ਕਈ ਵਾਰ ਆਪਣੀਆਂ ਪੇਂਟਿੰਗਾਂ ਲਈ ਵਰਤਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਵੱਡੇ

ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਇਕੱਲੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਫ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਨੇ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਮਾਲੀ ਕੋਲ ਚਾਬੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਜੋ ਵੀ ਭਾਰੀ ਵਸਤੂਆਂ ਮਿਲ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ। ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਵੱਲ ਭੱਜੀ। ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਬੰਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਦੀ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ!
ਡਾਕੀਏ ਦੀ ਵੈਨ ਹੁਣੇ ਹੀ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਘੰਟੀ ਵਜਾਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਮੌਲੀ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ।
ਹੈਲਨ ਚਾਰਲਟਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, "ਮੈਂ ਕਈ ਵਾਰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਦੂਰੋਂ ਆਉਂਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਕੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵੇਨਰਾਈਟ ਅਜੇ ਵੀ "ਦਿ ਸੀਡਰਸ" ਦੇ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਆਪਣੇ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ? ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਕੈਥਰੀਨ 1964 ਦੀ ਪਤਝੜ ਵਿੱਚ ਯੂਰਪ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਏ, ਤਾਂ ਮੌਲੀ ਗਿਨਾਨ ਕੋਲ ਸਾਡੇ ਲਈ ਖ਼ਬਰ ਸੀ। ਰਾਈ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਮੌਲੀ ਦੀ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਾਹਜ ਮਾਂ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਈ ਸੀ, ਇੱਕ ਮੇਜ਼ ਦਾ ਹੈਂਡਲ ਉੱਡ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗਿਨਾਨ ਇਸਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਨਰਸ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਬਾਥਰੂਮ ਦੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਜਗਦੀਆਂ ਅਤੇ ਬੁਝਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਹੋਰ ਵੀ ਡਰਾਉਣੀ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਐਸ਼ਟ੍ਰੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਉੱਡ ਗਈ। ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ।

ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਨਰਸ ਆਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਜਾਂ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਅੱਠ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।
ਮੈਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ, ਅਤੇ 6 ਜਨਵਰੀ, 1965 ਨੂੰ, ਮਾਧਿਅਮ ਐਥਲ ਮੇਅਰਸ, ਮੈਰੀ ਮੇਲਿਕੀਅਨ, ਕੈਥਰੀਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਨਿਊ ਹੈਵਨ ਤੋਂ ਰਾਈ ਲਈ ਰੇਲਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹੇ, ਜਿੱਥੇ ਜੌਨ ਸਮਿਥ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵੈਗਨ ਵਿੱਚ ਚੁੱਕਿਆ।
ਜਦੋਂ ਐਥਲ ਮੇਅਰਸ ਹੇਠਾਂ ਵੱਡੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਘਰ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਨਵੀਨਤਮ ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ। ਮੌਲੀ ਗੁਇਨ ਮੈਨੂੰ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਈ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਦਿਖਾਈ ਜਾ ਸਕੇ ਜਿੱਥੇ ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਾਪਰੀ ਸੀ। "ਪਿਛਲੇ ਕ੍ਰਿਸਮਸ 'ਤੇ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ, ਮੇਰਾ ਪਤੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾ ਰਹੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੰਧ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਬਰੈੱਡ ਚਾਕੂ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਸਾਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ, ਚਾਕੂ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਉੱਡਿਆ, ਚੱਕਰ ਲਗਾ ਕੇ ਮੇਜ਼ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਗਜ਼ ਦੂਰ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸੀ।"
"ਕੀ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਾਰ ਹੋਇਆ ਸੀ?"
"ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਇਹੀ ਗੱਲ ਹੋਈ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਨੇ ਉੱਪਰੋਂ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਇਹ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਕੁਆਰਟਰਾਂ ਤੋਂ ਆਈ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਲਗਾਤਾਰ ਬੰਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਪਰ ਗਈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੇਜ਼ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਗਜ਼ ਦੂਰ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਐਸ਼ਟ੍ਰੇ ਪਈ ਦੇਖੀ।"
"ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਜੀਵਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਹੀਂ ਸੀ?"
"ਨਹੀਂ। ਉਹ ਚੀਜ਼ ਮੇਜ਼ ਤੋਂ ਖਿਸਕ ਕੇ ਨਹੀਂ ਡਿੱਗ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਕੁਝ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਈ।"
“ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ,” ਮੈਂ ਮੰਨਿਆ। “ਕੀ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸੀ?”

"ਪਿਛਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਮੈਂ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਮੀਟਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਰਸ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪਈ ਕੁਰਸੀ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਉੱਡ ਕੇ ਫਰਸ਼ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਜਾ ਡਿੱਗਾ।"
"ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ?"
ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੀ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ?"
"ਹੇਠਲੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼। ਅਸੀਂ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੇ ਇਹ ਖਾਸ ਆਵਾਜ਼ ਕਈ ਵਾਰ ਸੁਣੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਕਦੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿੱਟੀ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੌਲੀ ਗੁਈਓਨ ਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਨਰਸ ਸੀ।
ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹੋ?
ਅਕਤੂਬਰ 1964 ਤੋਂ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਦੇਖਿਆ ਹੈ?" "ਦਰਅਸਲ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਮਿਥ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਹੇਠਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਮਿਥ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ। ਭਾਰੀ ਚੇਨ ਢਿੱਲੀ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ!"
ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਮਹਿਮਾਨ ਦੇਖਿਆ?
"ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
"ਹੋਰ ਕੁਝ?"

"ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਉਹੀ ਗੱਲ ਫਿਰ ਵਾਪਰੀ। ਮੈਂ ਮਰੀਜ਼ ਨਾਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਸੀ। ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਚੇਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਫਿਰ ਤੋਂ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗ ਪਈ।"
ਫਿਰ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਸਮਿਥ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਡੀ ਪਿਛਲੀ ਗੱਲਬਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਸ਼੍ਰੀ ਸਮਿਥ ਇੱਕ ਨੇਵਲ ਆਰਕੀਟੈਕਟ ਸਨ ਅਤੇ ਰਹੱਸਮਈ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨ ਸਨ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਅਟਾਰੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ "ਹੌਲੀ ਕਦਮਾਂ" ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਦੇ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਸੌਂਦੇ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕੱਲਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਐਥਲ ਮੇਅਰਸ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਜੋ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਸੀ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ।
"ਕੀ ਕੁਝ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਏਥਲ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹਾ ਭਾਵ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੋਵੇ।
"ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਔਰਤ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਜੋ ਭਵਿੱਖ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਹੈ," ਐਥਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਬਹੁਤ ਹੀ ਚੁਣੌਤੀਪੂਰਨ ਭਾਵ ਨਾਲ ਦੇਖਦੀ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਕਮਰੇ ਦੇ ਪਾਰ ਉਸ ਸੋਫੇ ਵੱਲ ਕਿਉਂ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਅੱਖ ਦੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨਿਕਲਦੀ ਦੇਖੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਕਾਰ ਹੈ, ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰ ਉੱਥੋਂ ਨਹੀਂ ਲੰਘੀ," ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਾਰ ਉੱਥੋਂ ਲੰਘਦੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖਿੜਕੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਏਥੇਲ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਜਾਰਜੀਆ ਐਨ ਵਾਰਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਗਈ, ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਡਾਂਸਰ ਜਿਸਨੇ ਮੌਲੀ ਗੁਈਓਨ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਪੇਂਟਿੰਗਾਂ ਲਈ ਮਾਡਲ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਪੂਰੀ ਲੰਬਾਈ ਵਾਲੀ ਨਗਨ ਪੇਂਟਿੰਗ ਉੱਪਰਲੇ ਸਟੂਡੀਓ ਨੂੰ ਸਜਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ, ਚਰਚਿਲ ਦੇ ਪੋਰਟਰੇਟ ਅਤੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਾਂ ਲਗਭਗ-ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਸਤੀਆਂ ਦੇ ਚਿਹਰਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਉਹ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੇ ਇੱਕ ਚਮਕਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਾਂਗ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮਿਸ ਵਾਰਨ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪੇਂਟਰ ਲਈ ਪੋਜ਼ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ - ਉਹ ਇੱਕ ਭੂਤ ਲਈ ਵੀ ਮਾਡਲਿੰਗ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉੱਪਰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੌਲੀ ਗੁਈਓਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ।"
ਮੈਂ ਲਾਲ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਮਾਡਲ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਐਥਲ ਮੇਅਰਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਮਿਲੀ ਹੋਵੇ। ਉੱਥੇ, ਘੁੰਮਦੀ ਵਿਕਟੋਰੀਅਨ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ, ਐਥਲ ਦਾ ਇੱਕ ਭੂਤ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾ ਸਾਹਮਣਾ ਹੋਇਆ।
"ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਠੰਡਾ ਰੱਖੋ। ਜਦੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਗਰਮ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਦੱਬੋ ਨਾ। ਇਸਨੂੰ ਠੰਡਾ ਹੋਣ ਦਿਓ!" ਉਹ ਬੁੜਬੁੜਾਈ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਈ ਹੋਵੇ।
“ਉਸਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਰਾਹੀਂ ਬੋਲਣ ਦਿਓ,” ਮੈਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ।
"ਹਾਂ," ਏਥਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ। "ਗੁਲਾਬਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਾਓ, ਪੋਜ਼ੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਜੇਬ..." ਮੈਂ ਪੌੜੀਆਂ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਭੂਤ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ, ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਣ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਰਾਹੀਂ ਮਦਦ ਲੈਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।

ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੇਅਰਸ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੌਲੀ ਗੁਈਓਨ ਨੂੰ ਲਾਈਟਾਂ ਥੋੜ੍ਹੀਆਂ ਮੱਧਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਆਰਾਮ ਕਰ ਸਕੀਏ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਹੋਰ ਗਵਾਹ ਆ ਗਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਊਯਾਰਕ ਟਾਈਮਜ਼ ਦੇ ਰਿਪੋਰਟਰ ਐਨ. ਬਰਕੋਵਿਟਜ਼, ਬੈਂਟਨ ਐਂਡ ਬੋਲਸ ਦੇ ਉਪ ਪ੍ਰਧਾਨ ਗੋਰਡਨ ਵੇਬਰ, ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਬਿੱਲ ਰਿਆਨ ਅਤੇ ਕਿਤਾਬ ਆਲੋਚਕ ਜੌਨ ਕੇ. ਹਚਿਨ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਐਥਲ ਮੇਅਰਸ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਅੰਡਾਕਾਰ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ ਅਤੇ ਭੂਤ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ।
ਸਾਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਅਚਾਨਕ, ਚੀਕਦੀ ਹੋਈ, ਏਥੇਲ, ਡੂੰਘੀ ਸੁੰਨ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ, ਛਾਲ ਮਾਰ ਗਈ ਅਤੇ, ਇੱਕ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਵਾਂਗ ਲੜਖੜਾ ਕੇ, ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਵਧੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਮੈਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਧਿਅਮ, ਹੁਣ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਲੰਬੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਵਧਿਆ।
ਜਿਵੇਂ ਹਵਾ ਦਾ ਇੱਕ ਝੱਖੜ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਐਥਲ ਦੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਤਾਕਤ ਨੇ ਦੂਜੇ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਝੰਜੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭਾਰੀ ਲੱਕੜ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨਾਲ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਵਾਰੀ-ਵਾਰੀ ਉਸ 'ਤੇ ਕੁਤਰਨਾ ਅਤੇ ਧੱਕਾ ਮਾਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਲਈ ਬੇਤਾਬ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਪਿੱਤਲ ਦੀ ਚੇਨ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ - ਉਹੀ ਜਿਸਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿੱਟੀ ਨੇ ਦੋ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਝੂਲਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ - ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਖਿੱਚਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਪਿਆ।
ਇੱਕ ਹੱਥ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਮਾਈਕ੍ਰੋਫ਼ੋਨ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਏਥਲ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦਬਾਇਆ ਤਾਂ ਜੋ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੈਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਦੂਜੇ ਹੱਥ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਏਥਲ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।

"ਸੜਿਆ," ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ਡ ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ, ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਚੇਨ ਨੂੰ ਫੜੀ ਬੈਠਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਬਿਠਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਭੂਤ ਨੇ ਮੇਰੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ।
"ਇਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਬਦਬੂ ਆ ਰਹੀ ਹੈ...ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਘਰ ਹੈ?"
ਭਾਰੀ ਸਾਹ ਲੈਣਾ।
"ਹਾਂ। ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਓ!"
ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?
"ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਓ!" ਮਾਈਕ੍ਰੋਫ਼ੋਨ ਵਿੱਚੋਂ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?"
"ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ।"
"ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਗੁਜ਼ਰ ਚੁੱਕੇ ਹੋ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ?" "ਨਹੀਂ...ਮੈਨੂੰ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"
ਮੈਂ ਫਿਰ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਹੁਣ ਉਸਦਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ, ਪਰ ਉਹ ਇੰਨੇ ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ "ਆਪਣੀ ਲਾਸ਼" ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਰਹੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸੇ ਥਾਂ 'ਤੇ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।
"ਉਹ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਲੈ ਗਏ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ!"
ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਘਰ ਛੱਡਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਹ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ।"
"ਨਹੀਂ, ਮੇਰਾ ਘਰ, ਮੇਰਾ ਘਰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਲੈ ਲਿਆ। ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਲੈ ਜਾਓ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਫਿਲਹਾਲ ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਉਧਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

"ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈਂ?" ਆਵਾਜ਼ ਦੱਬੀ ਹੋਈ ਸੀ।
ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਆਇਆ ਹੈ।"
ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ਡ ਮਾਧਿਅਮ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਫੜ ਲਿਆ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਕਿਉਂ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ?" ਕੰਬਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਜਵਾਬ ਨਿਕਲਣ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਪਲ ਲੱਗੇ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾ। ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ। ਮੈਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿਓ, ਮੈਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿਓ।"
ਮੈਂ ਭੂਤ ਤੋਂ ਸਵਾਲ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ।
"ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈਂ? ਕੀ ਤੂੰ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ?"
"ਮੇਰਾ ਘਰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਮੇਰੀ ਲਾਸ਼ ਬਾਹਰ ਪਈ ਹੈ!" ਮੈਂ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੀਤਣ ਬਾਰੇ ਸਮਝਾਇਆ।
"ਤੁਹਾਡੀ ਤਬੀਅਤ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਏ ਹੋ।"
ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ... ਮੈਨੂੰ ਠੰਡ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਅਜ਼ੀਜ਼, ਤੁਹਾਡਾ ਪਰਿਵਾਰ, ਬਾਹਰ ਤੁਹਾਡਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।"
"ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੇ ਹਨ।"
"ਨਹੀਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਤੈਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਿਉਂ ਕਰਨਗੇ?"
ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਲੈ ਗਏ।
ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਬਦਲ ਗਏ। ਕੀ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਲੈਣ ਆਇਆ ਸੀ?
"ਓਹ, ਬਾਬਾ, ਪਿਆਰੇ...ਓਹ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ।"
ਹੁਣ ਉੱਥੋਂ ਜੰਗਲੀ ਰੋਣ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ।
"ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ... ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ...।"

"ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਹੈ?"
"ਵੇਨ... ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ... ਮੈਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿਓ!"
ਰੋਣਾ ਹੁਣ ਲਗਭਗ ਬੇਕਾਬੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਮੈਂ ਅਲਬਰਟ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਪਰਦੇ ਦੇ ਸੂਖਮ ਪਾਸੇ ਐਥਲ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ।
ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਐਲਬਰਟ ਨੇ ਕਾਬੂ ਪਾ ਲਿਆ। ਮਾਧਿਅਮ ਦਾ ਸਰੀਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿੱਧਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਝੁਕੀ ਹੋਈ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਦੇ ਸਾਰੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਏ। ਐਲਬਰਟ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਫ਼ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਉਹ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਬਹੁਤਾ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲੈ ਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸੇ ਲਈ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਈ ਹੈ, ਸੁਧਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਜੁੜਨ ਲਈ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਦਾਸੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਵੱਡੀ ਹੁੰਦੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਸ ਲਈ ਪਿਆਰ ਘੱਟ ਗਿਆ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ?"
ਜੇ ਉਹ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।
"ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ?"
"ਨੱਬੇਵਿਆਂ ਦੌਰਾਨ। 1890 ਅਤੇ 1900 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ।"
ਕੀ ਇਹ ਔਰਤ ਹੈ?
"ਹਾਂ।"
"ਕੀ ਉਸਦੀ ਸ਼ਕਲ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਹੈ?"
"ਵੱਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ, ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਫਟੇ ਹੋਏ ਬੁੱਲ੍ਹ।"
ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਬਾਰੇ ਕਿਉਂ ਚਿੰਤਤ ਹੈ?
"ਉਸਦਾ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਤਾਬੂਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਕਬਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਗਏ। ਇਹ ਉਸਦੀ

ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਰੱਦ ਅਤੇ ਅਣਗੌਲਿਆ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।"
ਉਹ ਚੁਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਭੱਜਦੀ ਹੈ?
"ਇਹ ਉਸਦਾ ਘਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਆਖਰੀ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।"
"ਕਿਸਦੇ ਦੁਆਰਾ?"
"ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵੱਲੋਂ। ਉਸਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਵੱਲੋਂ।"
"ਉਸਦਾ ਵਾਰਸ?"
"ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਅਯੋਗ ਹੋ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੰਮ ਸੰਭਾਲ ਲਿਆ। ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ।"
"ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?"
"ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਨਫ਼ਰਤ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਨਫ਼ਰਤ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਜੇ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਚਲੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਾਂਗੇ।"
ਉਹ ਇੰਨੀ ਨਫ਼ਰਤ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ?
"ਉਸਦੀ ਪੀੜ, ਉਸਦੀ ਪੀੜ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕਮਰਾ ਛੱਡ ਕੇ ਘਰ ਦੇ ਬਾਕੀ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਜੀਭ ਨਹੀਂ ਰੋਕਦੀ ਸੀ।"
ਉਸਦਾ ਕਿਰਦਾਰ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਸੀ?
"ਆਪਣੀ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਕੋਮਲ ਔਰਤ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਹੋਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਗਈ, ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਦੋਹਰੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਵੱਲ ਝੁਕਾਅ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਤਾਨਾਸ਼ਾਹੀ ਸ਼ਾਸਕ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਪਸੰਦੀਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
ਅਤੇ ਨੌਕਰਾਂ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਸੀ?
"ਬਹੁਤ ਦੋਸਤਾਨਾ ਨਹੀਂ। ਜ਼ਾਲਮ।"

"ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨੌਕਰਾਂ ਬਾਰੇ ਕੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਸੀ?"
ਉਹ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਜਾਣਦਾ ਸੀ।
"ਕੀ?"
"ਉਸਦਾ ਪਤਨ। ਉਸਦਾ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚਿਆ।"
"ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਸੀ?"
"ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਔਰਤ। ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਹੀ ਸਮਝਦੀ ਸੀ।"
ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਨੌਕਰ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ?
"ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਨਿੱਜੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਘੁਸਪੈਠ ਕੀਤੀ। ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵੱਲ, ਉਹ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ।"
"ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਘੁੰਮਣ-ਫਿਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਕੀ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਸਮਾਨ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਸੀ?"
"ਹਾਂ, ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ।"
ਫਿਰ ਮੈਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ "ਔਜ਼ਾਰ" ਉਸ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਵੇ। ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਹੋਈ ਏਥਲ ਮੇਅਰਸ ਜਾਗ ਪਈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਨਾਲ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਇਆ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੋਲਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਈ, ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਮੇਰੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ?" ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਐਥਲ ਮੇਅਰਸ ਆਮ ਵਾਂਗ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵੇਨਰਾਈਟ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ।
ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਮੌਲੀ ਸਮਿਥ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ। "ਯਾਦ ਹੈ ਐਲਬਰਟ ਦੀਆਂ ਉਹ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਜੋ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵੇਨਰਾਈਟ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਮਰਿਆਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਰੱਖਣ ਬਾਰੇ ਸਨ?"
ਮੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਯਾਦ ਸੀ।
"ਖੈਰ," ਮੌਲੀ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਅਸੀਂ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਕੁਆਰਟਰਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਸਾਰੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ

ਆਖਰੀ ਸਾਲ ਬਿਤਾਏ ਸਨ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਤਾਲੇ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹਟਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਜ਼ਰੂਰ ਬੰਦ ਸੀ।"
ਵਿਡੰਬਨਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੌਤ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵੇਨਰਾਈਟ ਨੂੰ ਕੈਦ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਲਈ, ਆਜ਼ਾਦੀ ਅਜੇ ਵੀ ਪਿੱਤਲ ਦੀ ਜ਼ੰਜੀਰ ਵਾਲੇ ਭਾਰੀ ਲੱਕੜ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸੀ।
ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਰਮਾਂ ਦੇ ਚੱਕਰਵਿਊ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਲੱਭ ਲੈਂਦੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ।
ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੌਲੀ ਸਮਿਥ ਨੇ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੁਣਿਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਕੰਮ ਤੋਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੈਂ ਇਹੀ ਸੋਚਿਆ ਸੀ।
ਪਰ ਅਪ੍ਰੈਲ 1965 ਦੇ ਆਖਰੀ ਹਫ਼ਤੇ, ਮੌਲੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ।
ਇਸ ਵਾਰ, ਉੱਪਰ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, ਅਤੇ ਕਿਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ, ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਮੇਰੇ ਰਾਈ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੋਇਆ। ਮਿਸਟਰ ਸਮਿਥ ਬਾਥਟਬ ਵਿੱਚ ਸਨ ਜਦੋਂ ਟੂਥਪੇਸਟ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਟਿਊਬ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਸ਼ੈਲਫ ਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਡਿੱਗ ਪਈ। ਇਹ ਵਾਈਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੁਦਰਤੀ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੌਲੀ ਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਰਹੀ ਇੱਕ ਨਰਸ ਦੀ ਹਾਈਪੋਡਰਮਿਕ ਸੂਈ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ।
ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨੂੰ ਘਰ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਇੱਕੋ ਜਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜ ਸਕੇਗੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇੱਕੋ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦੋ ਮਾਧਿਅਮ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰੇਡੀਓ ਤਰੰਗਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਵਰਗਾ ਹੈ।

ਮਈ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮੌਸਮ ਠੰਡਾ ਅਤੇ ਬਰਸਾਤੀ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਉੱਪਰਲੇ "ਭੂਤਰੇ ਕਮਰੇ" ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੇ ਸੀ। ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੈਟੀ ਸਾਲਟਰ (ਮੌਲੀ ਦੀ ਭੈਣ); ਪੋਰਟ ਚੈਸਟਰ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਆਈਟਮ ਅਖਬਾਰ ਦੇ ਰਿਪੋਰਟਰ ਡੇਵਿਡ ਐਲਿੰਗਸਨ; ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੌਬਰਟ ਬੇਂਡਿਕ, ਸਮਿਥ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਗੁਆਂਢੀ ਅਤੇ ਦੋਸਤ; ਅਤੇ ਮੈਰੀ ਮੇਲਿਕੀਅਨ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀ ਬੇਂਡਿਕ ਇੱਕ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਨਿਰਮਾਤਾ ਸੀ ਜੋ ਖ਼ਬਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਸੀ।
ਸਿਬਿਲ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਸੁਣਨਯੋਗ ਕੁਝ ਵੀ ਰਿਕਾਰਡ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਕਈ ਮਿੰਟ ਲੱਗ ਗਏ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈਂ?"
ਇੱਕ ਕਮਜ਼ੋਰ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ: "ਮੈਰੀਅਨ...ਮੈਰੀਅਨ ਗਾਰਨੇਟ...." ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਉਸਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਹੀ "ਗ੍ਰਾਂਟ" ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੁਝ ਨਾਮ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਸਾਲ ਹੈ?"
“1706.”
"ਇਹ ਘਰ ਕਿਸਨੇ ਬਣਾਇਆ?"
"ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ...ਵਾਲਡਨ।"
ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਘਰ ਦੇ ਲੋਕ ਉਸਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਢਾਹ ਰਹੀ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰਾ ਚਿਹਰਾ ਸੁੱਜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਬਿਮਾਰ ਹਾਂ... ਮੇਰਾ ਖੂਨ ਵਗ ਰਿਹਾ ਹੈ।"
ਅਚਾਨਕ, ਮੇਰੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਪਿਛਲੇ ਟੈਸਟਾਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਇਹ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਗੱਲਬਾਤ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ

ਰਹੇ ਸਨ। ਪਹੀਏ ਘੁੰਮਦੇ ਸਨ, ਫਿਰ ਰੁਕ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ!
ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਕੈਮਰਾ ਚਾਲੂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕੋਈ ਤਸਵੀਰ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਿਆ। ਅਚਾਨਕ, ਕੈਮਰੇ ਦੀ ਵਿਧੀ ਨੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਟਰ ਨਹੀਂ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ। ਮੈਂ ਕੋਈ ਤਸਵੀਰ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਿਆ। ਸੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬੌਬ ਬੇਂਡਿਕ ਨੇ ਕੈਮਰੇ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਠੀਕ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਸੈਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਰ ਨੂੰ ਵੀ ਚਾਲੂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਚਾਲੂ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ।
"ਬੈਟਰੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ," ਮੈਂ ਸਮਝਾਇਆ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਕਿ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਮਸ਼ੀਨ ਨੂੰ ਘਰ ਦੀ ਬਿਜਲੀ ਸਪਲਾਈ ਨਾਲ ਜੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਬੈਟਰੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਕੁਝ ਹੋਰ ਗਲਤ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ "ਭੂਤਿਆਰੇ ਕਮਰੇ" ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਗਏ, ਮੈਂ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਰ ਆਪਣੇ ਸਫ਼ਰੀ ਸੂਟਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਲਗਭਗ ਦਸ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੂਟਕੇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਡਰਾਉਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਉਂਦੀ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼। ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਰ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਬੰਦ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਚਾਲੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ... ਜਾਂ...ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ।
ਪਰ ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਆਈਟਮ ਰਿਪੋਰਟਰ ਡੇਵਿਡ ਐਲਿੰਗਸਨ ਅਤੇ ਮੈਰੀ ਮੇਲਿਕੀਅਨ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਜੌਨ ਸਮਿਥ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਰੇਡੀਓ ਜਾਂ ਟੀਵੀ ਚਾਲੂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਯੰਤਰਾਂ ਨੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਪਰ ਆਓ ਸਿਬਿਲ ਅਤੇ ਉਸ ਭੂਤ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਚੱਲੀਏ ਜਿਸਨੇ ਉਸ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੜ ਗਈ ਸੀ। ਜੌਨ ਸਮਿਥ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅੱਗ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੱਜ ਤੱਕ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ। ਭੂਤ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਜਾਪ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਸਸਕਾਰ ਇਸੇ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਨਾਮ ਰੋਚਰ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਮੈਰੀਅਨ ਗਰਨੋਟ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਜਨਮ ਅੱਠ ਮੀਲ ਦੂਰ ਰੋਡ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਹੀ ਉਮਰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ 29 ਸਾਲ, ਫਿਰ 57 ਸਾਲ ਕਿਹਾ।
ਘਰ ਰੋਚਰ ਦੇ ਇੱਕ ਨਿਵਾਸੀ, ਡੀਓਨ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।
ਫਿਰ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਹ ਘਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।
"ਚਲੇ ਜਾਓ," ਭੂਤ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ, ਜਾਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਪਰ ਮੈਂ ਜ਼ਿੱਦ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ "ਉੱਥੇ" ਜਾਵੇ।
"ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ!" ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਫਿਰ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਘੁੰਮਾਉਂਦੀ ਹਾਂ... ਮੈਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋੜਦੀ ਹਾਂ... ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।"
"ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ," ਮੈਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।"
"ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਿਹਾ," ਉਸਨੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਐਲਫ੍ਰੇਡ। ਮੇਰਾ ਪਤੀ।"
ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜਨਾ ਪਵੇਗਾ।
"ਮੈਂ ਰਹਾਂਗਾ।"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣ ਲਈ ਮੰਤਰ ਦੁਹਰਾਇਆ।
"ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਮੈਂ ਸੜ ਗਈ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਹਿੱਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।

ਮੈਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਯਾਦਾਂ ਸਨ।
ਅਖੀਰ ਉਹ ਹਾਰ ਮੰਨ ਗਈ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ, "ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਢੱਕਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਚੀਥੜਿਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਪਵੇਗੀ..."
ਹੁਣ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇਹ ਗਾਇਬ ਹੋਣ ਲੱਗਾ।
"ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਲੈ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਫਿਰ ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ।
ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਹੁਣ ਹੋਸ਼ ਆ ਗਿਆ। ਅਜੇ ਵੀ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਮੇਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤੇ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪਰਦੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਕੀ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਇੱਕ ਤਕਨੀਕ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਟ੍ਰਾਂਸ ਜਾਂ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਲਿਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
“ਇੱਕ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ,” ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਛੋਟੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਡੱਚ ਹੈ। ਝੁਰੜੀਆਂ ਵਾਲੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਚਿੜਚਿੜੀ ਹੈ। ਤੁਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਬਹੁਤ ਹੀ ਦੁਖਦਾਈ। ਚੀਜ਼ਾਂ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤੁਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਉਸਦਾ ਘਰ ਹੈ। ਉਹ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਵਾਪਸ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਹਨ। ਉਸਨੂੰ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।”
"ਕੀ ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ?" ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਨਹੀਂ। ਉਹ ਇੱਥੇ ਨੇੜੇ ਹੀ ਮਰ ਗਈ। ਉਹ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ।" "ਇੱਕ ਡੱਬਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਦਿਲ ਅਤੇ ਦੋ ਢਾਲਾਂ ਹਨ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਇਸ ਔਰਤ ਲਈ ਇਸਦਾ ਕੁਝ ਖਾਸ ਮਹੱਤਵ ਹੈ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਲੋਕ ਸਨ?"
"ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ, ਪਰਛਾਵੇਂ ਵਾਂਗ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਪਰ ਇਹ ਛੋਟੀ ਔਰਤ ਸੀ ਜੋ ਹੰਗਾਮਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।"

"ਉਸਨੂੰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸੁੱਟਣਾ ਪਸੰਦ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਭੂਤ ਸੁੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਉਸਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਬੱਸ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਅਗਲੇ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਬਦਲ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ।"
ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਤੱਥ ਬਾਰੇ ਕਿ ਘਰ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਹਿੱਸਾ ਕਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਭੇਜਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ।
ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਫਿਲਹਾਲ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਰਸਮ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਉੱਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਮੌਲੀ ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਪਰਫਿਊਮ ਦੀ ਤੇਜ਼ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆਈ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਵੀ ਸੁੰਘਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਇੰਝ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਘਰ ਵਿੱਚੋਂ ਸਾਡਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ!
ਪਰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਤੱਕ ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਵਿਦਾ ਹੋਇਆ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਦੇਖੇ। ਸਿਰਫ਼ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ।"
ਬੈਟੀ ਸਾਲਟਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਮਿਥ ਦੀ ਖੁਸ਼ ਭੈਣ, ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। "ਸੱਚ ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਥੇ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਹਨੇਰੀ ਮੂਰਤੀ ਦੇਖੀ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਮੌਲੀ ਹੈ, ਪਰ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਪਾਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਇਕੱਲੀ ਸੀ... ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ।"

ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵੇਨਰਾਈਟ ਡੱਚ ਮੂਲ ਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਦੁਆਰਾ ਭੂਤ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ, ਦਿੱਖ ਅਤੇ ਆਮ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਾ ਵਰਣਨ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵੇਨਰਾਈਟ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਸੀ।
ਕੀ 1706 ਦੀ ਔਰਤ ਕੋਈ ਪੂਰਵਜ ਸੀ ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਔਰਤ ਜੋ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਫਾਰਮ ਹਾਊਸ ਸੀ? ਸਮਿਥ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋ ਭੂਤ ਹਨ ਜਾਂ ਇੱਕ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਨਾ ਹੋਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਸਨ।

*158
ਗੈਰਿਕ ਹੈੱਡ ਇਨ, ਬਾਥ

ਬਾਥ, ਲੰਡਨ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਘੰਟੇ ਦੀ ਕਾਰ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਰਿਜ਼ੋਰਟ ਸ਼ਹਿਰ ਹੈ। ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਰੀਜੈਂਸੀ ਆਰਕੀਟੈਕਚਰ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ, ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸਰਾਂ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਗੈਰਿਕ'ਜ਼ ਹੈੱਡ ਇਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਸਰਾਂ ਅਤੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਥੀਏਟਰ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਸੰਬੰਧ ਸੀ, ਪਰ ਥੀਏਟਰ ਹੁਣ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਜੂਏਬਾਜ਼ ਬਿਊ ਨੈਸ਼ ਸਰਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਜੂਏ ਦੇ ਅੱਡੇ ਵਜੋਂ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ।
ਹੇਠਾਂ ਵਾਲਾ ਬਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਬਾਰ ਵਰਗਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ: ਇੱਕ ਵੱਡਾ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਹਨੇਰਾ ਕਮਰਾ ਜਿੱਥੇ ਗਾਹਕ ਆਪਣੇ ਪੀਣ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਲੱਕੜ ਦਾ ਬਾਰ ਜਿਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਮਾਲਕ ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥ ਪਰੋਸਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਲਕੀ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੰਜ਼ਿਲ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਖਿੜਕੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਬੰਦ ਰੱਖਣਾ ਅਸੰਭਵ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਹੁਣ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ, ਪਰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਟੋਰਰੂਮ ਜਾਂ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਕਮਰਿਆਂ ਵਜੋਂ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਗੈਰਿਕ ਹੈੱਡ ਇਨ ਦੀ ਮੇਰੀ ਪਹਿਲੀ ਫੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਇਹ ਬਿਲ ਲਾਊਡ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ

ਬਾਥ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਇੱਕ ਕੱਟੜ ਸ਼ੱਕੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਉਸਦੀ ਸ਼ੱਕੀਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਵੇਖੀਆਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਭਾਰੀ ਨਕਦ ਰਜਿਸਟਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਉੱਡ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੁਰਸੀ ਤੋੜ ਦਿੱਤੀ। ਰਾਤ ਨੂੰ, ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਤੁਰਨ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ ਭਾਵੇਂ ਜਗ੍ਹਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਲੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਉਹ ਮੱਕੜੀ ਦੇ ਜਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਿਆ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਪਿਆਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕੱਲਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਅਤਰ ਦੀ ਸੁੰਘ ਆ ਰਹੀ ਸੀ।
ਬ੍ਰਿਸਟਲ ਦੇ ਇੱਕ ਅਖ਼ਬਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟਰ, ਜਿਸਨੇ ਸਰਾਏ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਬਿਤਾਈ, ਨੇ ਵੀ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ।
ਅਖੀਰ, ਮਾਲਕ ਨੇ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਜੂਏ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਬਿਊ ਨੈਸ਼ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਦੌਰਾਨ, ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ 'ਤੇ ਝਗੜਾ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਲੜਾਈ ਹੋਈ। ਜੇਤੂ ਨੂੰ ਔਰਤ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ, ਬਚਿਆ ਹੋਇਆ, ਆਪਣਾ ਇਨਾਮ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ। ਔਰਤ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਜਿੱਤਦੇ ਦੇਖ ਕੇ ਭੱਜਣ ਲੱਗੀ ਸੀ, ਅਸਹਿਮਤ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਫਾਹਾ ਲੈ ਲਿਆ।
ਤੁਸੀਂ ਬਾਥ ਦੇ ਗੈਰਿਕ'ਸ ਹੈੱਡ ਇਨ ਵਿੱਚ ਮਾਦਾ ਭੂਤ ਨੂੰ ਦੇਖੋਗੇ ਜਾਂ ਸੁਣੋਗੇ, ਇਹ ਆਤਮਿਕ ਸੰਸਾਰ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਤੁਹਾਡੀ ਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵੀ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਰਾਤ ਦੇ ਕਿਸ ਸਮੇਂ ਉੱਥੇ ਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਗੈਰਿਕ'ਸ ਹੈੱਡ ਇਨ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਰੌਲਾ-ਰੱਪਾ ਵਾਲਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਅਲੌਕਿਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ

ਬਜਾਏ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀਆਂ ਬੋਤਲਾਂ ਵਿੱਚ ਫਸੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਗੈਰਿਕ'ਸ ਹੈੱਡ ਇਨ—ਬਾਥ, ਇੰਗਲੈਂਡ: ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ

ਬਿੱਲ ਲਾਊਡ, ਜਿਸਨੇ ਕੈਸ਼ ਰਜਿਸਟਰ ਨੂੰ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਉੱਡਦੇ ਦੇਖਿਆ

ਗਿਆਰ੍ਹਵਾਂ ਅਧਿਆਇ

ਭੂਤ ਜੋ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਹਨ
ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਭੂਤ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਈ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਜਾਂ ਦੋਸਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੰਚਾਰ - ਭਾਵੇਂ ਮੌਖਿਕ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਟੈਲੀਪੈਥਿਕ - ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਰਕਪੂਰਨ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਦੇ ਦੌਰੇ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ।
ਇਹ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਦੋ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵਿਛੜਿਆ ਹੋਇਆ ਪਿਆਰਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਠੀਕ ਹਨ ਅਤੇ ਹੁਣ ਦੂਜੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਆਤਮਾ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਹ ਮਦਦ ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਮ, ਪਰਿਵਾਰ, ਜਾਂ ਨਿੱਜੀ ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਹ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬਚ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਅਟੱਲ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ "ਉੱਪਰ" ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮਿਲੀ ਹੈ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਪਰਕ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਅਚਾਨਕ ਜਾਂ ਅਰਥਹੀਣ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ।
ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਦਸ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਹੀ ਸੱਚੇ ਭੂਤ ਹਨ - ਮਨੁੱਖੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਫਸੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਅਧੂਰੇ ਕੰਮ ਕਾਰਨ ਦੁਖਦਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ

ਮਰ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਬਾਕੀ ਸ਼ਾਇਦ ਅਤੀਤ ਦੀ ਕਿਸੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਘਟਨਾ ਦੀ ਛਾਪ ਹਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਾਮਲੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਦੂਰੋਂ ਇੱਕ ਸਿਹਤਮੰਦ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਰਮਨ ਇਸਨੂੰ "ਡੋਪਲਗੈਂਜਰ" ਜਾਂ ਈਥਰਿਕ ਹਮਰੁਤਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸਰੀਰ ਦਾ ਇੱਕ ਅਨੁਮਾਨ ਹੈ। ਇਹ ਕਈ ਵਾਰ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਵਿਅਕਤੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਰਾਮ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ, ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚਿੰਤਾ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਜਲਦੀ ਹੀ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਇਹ ਮਾਮਲੇ ਸਾਬਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਡਾ ਇੱਕ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸਰੀਰ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡਾ ਬਾਹਰੀ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਲਗਾਤਾਰ ਹਿੱਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਯਾਤਰਾਵਾਂ (ਜਾਂ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇ ਅਨੁਭਵ) ਨੀਂਦ ਦੌਰਾਨ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਕੁਝ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਡੂੰਘਾ ਸੋਚ-ਸਮਝ ਕੇ ਜਾਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਜਾਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਥੀਓਸੋਫੀ ਦੇ ਸੰਸਥਾਪਕ ਮੈਡਮ ਹੈਲਨ ਬਲਾਵਤਸਕੀ ਨੇ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ "ਅਜਨਬੀ" ਤੁਹਾਡੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਅਸਲ ਸਰੀਰ ਬਾਹਰ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਇੱਥੇ ਮੇਰੀਆਂ ਫਾਈਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ "ਗ਼ੈਰ-ਭੂਤਾਂ" ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਅਸਲ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਅਸਲੀ ਭੂਤ ਸਮਝ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਅਤੇ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ

ਜਦੋਂ ਮਰੇ ਹੋਏ ਲੋਕ ਜਿਉਂਦਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਦੇ ਹਨ

ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਖੋਜ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੇ ਕਈ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀਕਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿਣ ਲਈ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਅਕਸਰ ਜੀਵਨ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੁਆਰਾ ਛਾਇਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦੇ ਤੱਥ ਵਿੱਚ ਹੀ ਨਿਹਿਤ ਹੈ: ਸਿਰਫ਼ ਜੀਵਤ ਹੀ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿਣ ਲਈ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਰੰਪਰਾਗਤ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਨੂੰ "ਭਰਮ" ਵਜੋਂ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਜਾਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੁਣ ਜ਼ਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਭਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ।
ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਚਾਰ ਅਕਸਰ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਜੋਤਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਈਲੀਨ ਗੈਰੇਟ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਫਿਫਥ ਐਵੇਨਿਊ 'ਤੇ ਇੱਕ ਟੈਕਸੀ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੋਸਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਰੀ ਐਚ., ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ ਮਰ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੈਰੇਟ ਨੇ ਆਪਣੀ ਘੜੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਸਮਾਂ ਨੋਟ ਕੀਤਾ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਪਹੁੰਚੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਮਿਸ ਐਚ. ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਸੁਨੇਹਾ ਸਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਸੁਨੇਹਾ ਮਿਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ, ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਸੁਨੇਹਾ ਮਿਸ ਐਚ. ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਠੀਕ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ! ਪਰ ਆਮ ਲੋਕ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੋਤਿਸ਼ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਜਾਂ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਅਕਸਰ ਸ਼ੱਕੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦੇ ਹਨ - ਅਕਸਰ ਅਜਿਹੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਦੇ ਵੇਨਸਬਰਗ ਦੇ ਵੇਨਸਬਰਗ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਲੈਕਚਰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਈ ਜਿਸਦਾ ਅਪ੍ਰੈਲ 1963 ਵਿੱਚ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦਿਲਚਸਪ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸੈਂਡਰਾ ਆਰ. ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਪਿਟਸਬਰਗ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਭਰਾ, ਨੀਲ ਆਰ., ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਾਈ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ, ਪਿਛਲੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਬੈਂਕ ਵਿੱਚ ਕੈਸ਼ੀਅਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨੌਜਵਾਨ ਨੀਲ ਅਕਸਰ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀ ਨਾਪਸੰਦ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਦਾ ਸੀ; ਉਸਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਭੈਣ, ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਉਹ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਨੈਸ਼ਨਲ ਗਾਰਡ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਮਨਾ ਲਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਭਰਤੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਸਮਾਂ ਘਟਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਨੀਲ ਆਖਰਕਾਰ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕਾਰਵਾਈ ਸੀ ਅਤੇ ਨੈਸ਼ਨਲ ਗਾਰਡ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਬੈਂਕ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
ਅਪ੍ਰੈਲ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਰਡਰ ਅਤੇ ਟਿਕਟ ਮਿਲ ਗਏ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ, ਅਗਲੇ ਸੋਮਵਾਰ ਨੂੰ ਮੁੱਢਲੀ ਸਿਖਲਾਈ ਲਈ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਐਤਵਾਰ ਸਵੇਰੇ 5 ਵਜੇ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਚੀਜ਼ ਹੋਵੇ। ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੇ ਸੋਮਵਾਰ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਿਹਾ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰੋਂ ਨਿਕਲਿਆ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਗੱਲ੍ਹ 'ਤੇ ਚੁੰਮਿਆ, ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਫਿਰ ਮਿਲਦੇ ਹਾਂ," ਅਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਉਹ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਦੋ ਮੀਲ ਦੂਰ ਇੱਕ ਸੁੰਨਸਾਨ ਪੇਂਡੂ ਸੜਕ

'ਤੇ ਖੜੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਾਰਬਨ ਮੋਨੋਆਕਸਾਈਡ ਸਾਹ ਲੈ ਕੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ ਸੀ।
ਇਸ ਖ਼ਬਰ ਨੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਝੰਜੋੜ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਕੋਈ ਸੁਨੇਹਾ ਛੱਡ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਘਰ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲੈਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਸਮਾਨ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਕੋਈ ਕਰਜ਼ਾ ਜਾਂ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡੀ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਲਈ ਕੋਈ ਸੁਨੇਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਜੱਦੀ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਡੂੰਘੇ ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਸਿੱਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਸਦੀ ਭੈਣ, ਸੈਂਡਰਾ, ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਛੋਟੀ ਸੀ, ਪਰ ਦੋਵੇਂ ਇੰਨੇ ਨੇੜੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਅਕਸਰ ਟੈਲੀਪੈਥਿਕ ਸਬੰਧ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਸੈਂਡਰਾ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਪਾ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਨੇ ਇੰਨਾ ਸਖ਼ਤ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।
ਸੈਂਡਰਾ ਅਤੇ ਨੀਲ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਕਮਰੇ ਸਨ। ਨੀਲ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸੈਂਡਰਾ ਆਪਣੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਭਰਾ ਦੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਇੰਨੇ ਨੇੜੇ ਸੌਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਸੌਂ ਗਈ। ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੈਂਡਰਾ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਲੰਘੇਗਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਬੇਚੈਨ, ਲਗਭਗ ਨੀਂਦ ਨਾ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਰਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਦੀ ਸਵੇਰ ਆ ਗਈ। ਉਹ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬੇਚੈਨੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਣਾਅ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਲਗਭਗ ਅਸਹਿ ਲੱਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਰਾਤ ਹੋਈ, ਸੈਂਡਰਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਸੌਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਨੀਂਦ ਦੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਜਾਂ ਸੈਡੇਟਿਵ ਨਹੀਂ ਲਈਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਦੇ ਹਰ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਸੁਰਾਗ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਥਕਾਵਟ ਨਾਲ ਸੌਂ ਗਏ।

ਅਚਾਨਕ, ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਸੈਂਡਰਾ ਨੂੰ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਗਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਵੱਢ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹੋਣ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸੈਂਡਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗ ਪਈ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਮੁੜਦੇ ਸੁਣਿਆ।
"ਕੀ ਤੂੰ ਉਹ ਸ਼ੋਰ ਸੁਣਿਆ?" ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਸਨੇ ਅਜੀਬ ਫਟਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵੀ ਸੁਣੀ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ ਹੁਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਸਿਰ ਤੋਂ ਪੈਰਾਂ ਤੱਕ ਝਰਨਾਹਟ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਸਾਕਟ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ! ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਕਰੰਟ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅੰਗ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਣ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ।
ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਥਿਤ ਸੀ। ਖਿੜਕੀਆਂ ਦੇ ਪਰਦੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਸਨ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਰੋਕਦੇ ਸਨ। ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਰੋਸ਼ਨੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਹਾਲਵੇਅ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇਖੀ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਵਧ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇਸਨੂੰ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਬੱਲਬ ਵਾਂਗ ਚਮਕਿਆ। ਇਹ ਸੋਫੇ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਂ ਵੱਲ ਲਗਭਗ ਦੋ ਫੁੱਟ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਚਮਕਦਾਰ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ। "ਇਹ ਕੀ ਹੈ, ਇਹ ਕੀ ਹੈ?" ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਚੀਕਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਸੈਂਡਰਾ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਾ ਇੱਕ ਆਕਾਰ ਸੀ। ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਇੱਕ ਸਿਰ ਅਤੇ ਮੋਢੇ ਸਨ! ਡਰੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਧੜਕਦੇ ਦਿਲ ਨਾਲ, ਸੈਂਡਰਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ: "ਇਹ ਨੀਲ ਹੈ!" ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਭਰਾ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਆ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਆਪਣੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਈ। ਨਾਲ ਹੀ, ਦੋਵਾਂ ਔਰਤਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਰਾਹਤ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਆਰ., ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ, ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ: "ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ?"

ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਉਹ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਉਸੇ ਪਲ, ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਂਗਲਾਂ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿ ਰਹੀਆਂ ਹੋਣ। ਫਿਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਮੱਧਮ ਹੁੰਦੀ ਗਈ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ।
ਉਸੇ ਪਲ, ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਠੰਡੀ ਹਵਾ ਦਾ ਇੱਕ ਝੱਖੜ ਆਇਆ। ਇੱਕ ਪਲ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕੋਈ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇਨਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਹੁਣ ਪੌੜੀਆਂ ਨੀਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਉੱਪਰਲੀ ਪੌੜੀ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੀਕਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ, ਉਹੀ ਚੀਕਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ ਜੋ ਸੈਂਡਰਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦੀ ਸੀ। ਸੈਂਡਰਾ ਨੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਸੁਣੀ ਸੀ। ਨੀਲ ਦਾ ਕਮਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰਾਂ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉੱਪਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸ਼ਾਂਤ ਪਈਆਂ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਹਿੱਲਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਸਨ। ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹਾਲਵੇਅ ਤੋਂ ਨੀਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਹਿ ਗਈ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਭਾਰ ਹੇਠ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਸਪ੍ਰਿੰਗਾਂ ਦੀ ਸਾਫ਼ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ! ਕਿਉਂਕਿ ਬਿਸਤਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰਾਂ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉੱਪਰ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸੇ ਪਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਅਚਾਨਕ ਆਮ ਵਾਂਗ ਹੋ ਗਏ। ਤਣਾਅ ਟੁੱਟ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸੈਂਡਰਾ ਨੇ ਛਾਲ ਮਾਰੀ, ਲਾਈਟ ਜਗਾਈ, ਅਤੇ ਸੋਫੇ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੀ ਘੜੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਸਵੇਰ ਦੇ 5 ਵਜੇ ਸਨ— ਜੇਕਰ ਨੀਲ ਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਨਾ ਕੀਤੀ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਉਹੀ ਸਮਾਂ ਨਿਕਲਣਾ ਸੀ! ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ। ਪਰ ਸੈਂਡਰਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਹੁਣ ਨੀਲ ਦਾ ਸੋਗ ਨਹੀਂ ਮਨਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਟੱਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ ਵਿੱਚ

ਚਲਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਨੀਲ ਵਿਚਕਾਰ ਬੰਧਨ ਬਹਾਲ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਰਾਹਤ ਮਿਲੀ ਕਿ ਉਹ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਸੀ, ਠੀਕ ਸੀ। ਉਸ ਪਹਿਲੀ ਵਿਦਾਇਗੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਘਰ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਨੀਲ ਦੇ ਮਨਪਸੰਦ ਆਫਟਰਸ਼ੇਵ ਲੋਸ਼ਨ ਦੀ ਤੇਜ਼ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨਾਲ ਗੂੰਜਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਦੀ ਕਾਰ ਦੇ ਦਸਤਾਨੇ ਵਾਲੇ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇਸਦੀ ਇੱਕ ਬੋਤਲ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਆਫਟਰਸ਼ੇਵ ਲੋਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਆਖਿਆ ਲੱਭਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ।
ਨਾ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਆਰ. ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਹਿਸਟੀਰੀਕਲ ਸਮੱਸਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁਦਰਤੀ ਮੰਨਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕੋਈ ਆਮ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੀਲ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸਫਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਅਜੇ ਵੀ ਅਟੁੱਟ ਸੀ।
ਪਿਟਸਬਰਗ ਦੇ ਇੱਕ ਉਪਨਗਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਘਰੇਲੂ ਔਰਤ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੀ.ਬੀ. ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਭਰਾ, ਫ੍ਰੈਂਕ ਜੀ., ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ ਸਨ, ਜਿਸਦਾ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਘਟਨਾ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਹੋਵੇ ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਬੰਧਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਜਿਉਂਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸੰਚਾਰ ਆਸਾਨ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਨਬੀਆਂ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਫ੍ਰੈਂਕ ਜੀ. ਅਤੇ ਇਕਤਾਲੀ ਹੋਰ ਲੋਕ ਸਮੁੰਦਰ ਉੱਤੇ ਉੱਡ ਰਹੇ ਇੱਕ ਨੇਵੀ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਸਨ। 26, 27 ਅਤੇ 28 ਅਕਤੂਬਰ, 1954 ਦੀਆਂ ਰਾਤਾਂ ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ. ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਡੁੱਬਦੇ ਹੋਏ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸੁਪਨੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜੋੜਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਸੀ ਜਾਂ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1954 ਨੂੰ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੀ

ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ ਅਹਿਸਾਸ ਨਾਲ ਜਾਗ ਪਈ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਉਸਦੇ ਸਹੁਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਅਗਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗ ਗਈ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਿੱਟੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ। ਇਸ ਸਮੇਂ, ਉਹ ਡੂੰਘੇ ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਭਰ ਗਈ। ਡਰ ਕੇ, ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਕੋਲ ਭੱਜ ਗਈ।
ਅਗਲੀ ਸ਼ਾਮ, ਟੈਲੀਫੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ। ਉਸਦਾ ਭਰਾ, ਫਰੈਂਕ, ਇੱਕ ਬਦਕਿਸਮਤ ਹਵਾਈ ਆਵਾਜਾਈ ਜਹਾਜ਼ ਦਾ ਚਾਲਕ ਦਲ ਦਾ ਮੈਂਬਰ, ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਲਾਪਤਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
ਸੇਲਮ, ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਲੀਅਮ ਐੱਫ., ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਡੈਣ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਇੱਕ ਸੁਚੱਜੀ ਘਰੇਲੂ ਔਰਤ ਸੀ, ਨੇ ਇੱਕ "ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਅਨੁਭਵ" ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ ਕਿ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੀਵਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ।
1957 ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਬਜ਼ੁਰਗ ਦਾਦੀ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ 'ਤੇ ਆ ਗਈ। ਇੰਨੇ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਸਾਥੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ ਬਹੁਤ ਇਕੱਲਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਹਾਲਤ ਇੰਨੀ ਵਿਗੜ ਗਈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਕਰਵਾਉਣਾ ਪਿਆ। 1961 ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਇਕੱਠੇ ਸਥਾਨਕ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਵਿਦਾਈ ਦੇਣ ਲਈ ਗਿਆ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਫ. ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਵੱਡੀ ਭੈਣ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀਆਂ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਲਾਸ਼ ਪਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਉਹੀ ਅਜੀਬ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ।
ਸੋਗ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਫ. ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਚੁੱਕਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਸੋਗ ਵਿੱਚ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ

ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਘਰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਈ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਤਾਬੂਤ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਅਤੇ ਦਾਦੀ ਜੀ ਨੂੰ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਨਹੀਂ ਹਿੱਲ ਰਹੇ ਸਨ, ਔਰਤ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦਾ "ਦਾਦਾ ਜੀ" ਉਸਨੂੰ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ: "ਹੁਣ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਉਦਾਸ ਨਾ ਹੋਵੋ। ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਇਕੱਠੇ ਹਾਂ।"

ਜਦੋਂ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ—ਹੰਸ ਹੋਲਜ਼ਰ ਦੀ ਮਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਾਰਥਾ ਹੋਲਜ਼ਰ ਦਾ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ। ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਸਵਰਗੀ ਡਾ. ਜੌਨ ਮਾਇਰਸ ਦੇ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਮਾਧਿਅਮ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਾਈਕ ਵਾਲੇਸ ਮਾਨੀਟਰ ਵਜੋਂ ਸਨ। (ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਲਾਈਫਟਾਈਮ ਫੋਟੋ।)

ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਵੱਡੀ ਭੈਣ ਨੇ ਦੇਖਿਆ। ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਅਸਲੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਛਾਣੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਚਾਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ - ਯਾਨੀ, ਉਹੀ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨ ਕੇ ਜੋ ਉਹ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪਹਿਨਦੇ ਸਨ ਜਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਹਿਨਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਵੀ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਆਮ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਚਿੱਟੇ ਚੋਲੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਖੁਦ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ "ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਨਾਈਟਸ਼ਰਟ" ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਪਲ ਛੋਟਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੰਧ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਚਿੱਟਾ ਚੋਗਾ ਸ਼ਾਇਦ ਉੱਥੇ "ਆਮ" ਪਹਿਰਾਵਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਧਰਤੀ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਣਾ ਵਿਕਲਪਿਕ ਹੈ। ਚਿੱਟਾ ਚੋਗਾ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਚਿੱਟੇ ਚੋਗੇ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਚਿੱਟਾ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟੋਪਲਾਜ਼ਮ, ਜੋ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਚਿੱਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਐਲਬਿਊਮਿਨਸ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਸੀਨਸ ਦੌਰਾਨ ਜੀਵਤ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਕੱਢਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸੀਨ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਦਾ ਹਨੇਰੇ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਾਲ ਕੁਝ ਸਬੰਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਚਮਕਦਾਰ ਚਿੱਟੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਪਦਾਰਥ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਰੌਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਊਰਜਾਵਾਂ ਉਲਟ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਅਲੌਕਿਕ ਪਦਾਰਥ ਠੋਸ ਅਤੇ ਅਸਲੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਲਪਨਾ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪੂਰਬੀ ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਵਿਧਵਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ.ਐਮ.ਆਰ., ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਜੌਨ ਨਾਲ ਚਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ 1966 ਵਿੱਚ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੌਨ ਆਰ. ਇੱਕ ਚਮੜੇ ਦੀ ਫੈਕਟਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਸ਼ੀਨਿਸਟ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਛਾਤੀ ਵਿੱਚ ਦਰਦ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਨੂੰ ਪਲਿਊਰੀਸੀ ਵਜੋਂ ਨਿਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੈੱਡ ਰੈਸਟ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ। ਮਾਰਚ 1966 ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਿਨ ਮੌਤ ਦੇ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਡਾਕਟਰ ਇੱਕ ਆਮ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜੌਨ ਆਰ. ਵਾਪਸ ਸੌਣ ਲਈ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਸਵੇਰੇ 2 ਤੋਂ 3 ਵਜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਉਸਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਦਰਦ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਭੱਜ ਕੇ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆਈ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਲਿਟਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਸੌਂ ਗਿਆ - ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਉੱਠਿਆ। ਦਰਦ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਆਰ. ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਗਦੀ ਰਹੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਚਿੱਟੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ ਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠਦੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਉਸ ਉੱਤੇ ਬੈਠ ਗਈ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਚਾਦਰਾਂ ਦੀ ਸਰਸਰਾਹਟ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੂਰਤੀ ਦੀ ਪਿੱਠ ਉਸਦੇ ਵੱਲ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਆਰ. ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕੀ। ਪਰ ਉਹ ਇੱਕ ਦੈਂਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਵੀ ਇੱਕ ਦੈਂਤ ਸੀ। ਉਸੇ ਪਲ, ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਭਾਵਨਾ ਪੈਦਾ ਹੋਈ। ਅਚਾਨਕ, ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਗੁਬਾਰਾ ਅੰਦਰ ਫਟ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਸੰਵੇਦਨਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਚਿੱਟੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਮੂਰਤੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ ਕੋਲ ਗਈ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਆਰ. ਦਾ ਭਰਾ, ਰਾਬਰਟ ਸੀ., ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੈਨੇਡੀਅਨ ਨੈਸ਼ਨਲ ਰੇਲਵੇ (CNR) ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾਈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਆਰ. ਉਸ ਨਾਲ ਨਿਯਮਤ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਮੀਲ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਪਰ 11 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1948 ਨੂੰ, ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਧੀ ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰੌਬਰਟ ਸੀ.

ਨੂੰ, ਕਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ, ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਝਾਤੀ ਮਾਰਦੇ ਹੋਏ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਹੈਂਡਲ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਆਰ. ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਘਟਨਾ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੋਂ 1 ਵਜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਾਪਰੀ। ਹੈਲੀਫੈਕਸ ਦੇ ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਜਨਰਲ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਸੀ. ਦੀ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ 12 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1948 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 7 ਵਜੇ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ, ਉਹ ਕਈ ਘੰਟੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਦੇ ਘਰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿਣ ਲਈ ਰੁਕਿਆ ਸੀ।
ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੁੱਧੀਮਾਨ, ਡਾਇਨ ਐਸ. ਨੇ ਸਤਾਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਜੋਤਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ। ਉਹ ਮਿਸ਼ੀਗਨ ਦੇ ਇੱਕ ਦਰਮਿਆਨੇ ਆਕਾਰ ਦੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ ਕਰਮਾ ਉਸਦੀ ਅੱਖ ਦਾ ਤਾਰਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਰਮਾ ਉਸਨੂੰ ਓਨਾ ਹੀ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਜੇ ਸਭ ਕੁਝ ਆਮ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੋ ਜਾਂਦਾ।
ਪਰ ਇੱਕ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਕਰਮਾ ਘਰ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਕਾਰ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ। ਡਾਇਨ ਇਸ ਸਦਮੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਰਮਾ ਦੀ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਆਉਣ ਲੱਗੀ। ਉਹ ਸੋਚਣ ਲੱਗੀ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੱਚਾਈ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਜੀਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।
ਆਪਣੀ ਸਹੇਲੀ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਉੱਠੀ ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਦੇ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਸੁੰਘਦੀ ਰਹੀ। ਇਹ ਪੰਜ ਦਿਨ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਫੁੱਲ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਫਿਰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੋਇਆ। ਡਾਇਨਾ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਦੇ ਘਰੋਂ ਵਾਪਸ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਘਰ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਲਪਨਾ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਵਜੋਂ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਇਹ ਭਾਵਨਾ ਬਣੀ ਰਹੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ

ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਪਿਛਲੀ ਸੀਟ ਖਾਲੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸੜਕ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕੀਤਾ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸਦੇ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਹੈ, ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਨੂੰ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਛੋਹ ਬਹੁਤ ਅਸਲੀ ਸੀ।
ਇੱਕ ਵਾਰ, ਉਹ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਾਗੀ। ਉਸਨੂੰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਅਤੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਦੂਜੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਇੰਨਾ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਸੀਨਾ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਉੱਠਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਸੌਂ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਜਾਗੀ, ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਦੂਜੇ ਬਿਸਤਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਉੱਥੇ, ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ, ਚਾਦਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਇਸ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੋਵੇ!
ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਚੁੱਪ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਡਾਇਨ ਨੇ ਬਹੁਤ ਰਾਹਤ ਨਾਲ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਆਖਰਕਾਰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਏ ਹਨ।
ਪਰ ਜੁਲਾਈ 1965 ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਵਾਪਰਿਆ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜੈਰੀ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਉਸ ਬਦਕਿਸਮਤ ਹਾਦਸੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦਾ ਨਿਯਮਤ ਸਾਥੀ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਕਰਮਾ ਦੀ ਜਾਨ ਲੈ ਲਈ। ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ, ਡਾਇਨ ਦੇ ਘਰ ਇੱਕ ਪਾਰਟੀ ਸੀ। ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜੈਰੀ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਗਿਆ।
ਉਹ ਘੰਟਿਆਂ ਬੱਧੀ ਇਕੱਠੇ ਬੈਠੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਰਾਤ ਢਲ ਗਈ, ਅਤੇ ਸਵੇਰ ਹੋਣ ਲੱਗੀ। ਦੋਵੇਂ ਨੌਜਵਾਨ ਹੇਠਾਂ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਜੈਰੀ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹੈ! ਡਾਇਨ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਜੈਰੀ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਵੇਖੀ।

ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਮੂਰਤੀ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਤਲੇ ਚਿੱਟੇ ਪਦਾਰਥ ਤੋਂ ਬਣੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਨੌਜਵਾਨ ਉਸ ਮੂਰਤੀ ਵੱਲ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਰਹੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।
ਫਿਰ ਜੈਰੀ ਘਰ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਡਾਇਨ ਸੌਣ ਲਈ ਚਲੀ ਗਈ। ਗੱਡੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਹ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਲੰਘਣ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਰਮਾ ਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਰੁਕਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਫੈਲਾਉਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕਾਰ ਸੰਘਣੀ ਧੁੰਦ ਨਾਲ ਘਿਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਹ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਜੋ ਅਜੀਬ ਠੰਡੀ ਅਤੇ ਨਮੀ ਵਾਲੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਦਹਿਸ਼ਤ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ, ਬੱਦਲ ਵਰਗੀ ਚੀਜ਼ ਸੜਕ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਕਾਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇਹ ਨੇੜੇ ਆਇਆ, ਜੈਰੀ ਇਸਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ: ਇਹ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖੀ ਸਰੀਰ ਦੀ ਧੁੰਦਲੀ ਤਸਵੀਰ ਸੀ, ਪਰ ਚਿਹਰਾ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਾਂਗ ਸਾਫ਼ ਸੀ। ਇਹ ਕਰਮਾ ਸੀ। ਉਹ ਜੈਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਅਗਲੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਜੋ ਡਰ ਨਾਲ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜੈਰੀ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਹਿੱਲਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਦਾਈ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ," ਉਸਦੇ ਕੋਲੋਂ ਇੱਕ ਅਜੀਬ, ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਦੂਰੋਂ ਗੂੰਜਦੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ।
ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਇੱਕ ਹੱਥ ਵਧਿਆ ਅਤੇ ਜੈਰੀ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਥਾਨਕ ਕਬਰਸਤਾਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜੀ ਇੱਕ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ। ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਕਰਮਾ ਦੇ ਹਾਦਸੇ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਕਬਰਸਤਾਨ ਤੱਕ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਉੱਥੇ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਬੜੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਸਟਾਰਟ ਕਰ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਘਰ ਚਲਾ ਗਿਆ।

ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸੀ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਭ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਜੈਰੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਰਮ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜੈਰੀ ਆਪਣੀ ਸਾਬਕਾ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਦੀ ਚੰਗੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰੇ। ਕਈ ਵਾਰ ਜੈਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੱਥ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਹੀ ਡਾਇਨ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਮਿਸ਼ੀਗਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਭੇਜੇ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਿੰਤਤ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਜੈਰੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕਰਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਆਵੇ। ਤਿੰਨ ਇੱਕ ਭੀੜ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਭੂਤ ਹੋਵੇ। ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਕਰਮ ਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਮਿਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਪਰ ਡਾਇਨ ਲਈ, ਇਹ ਇੱਕ ਸੰਕੇਤ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੁਨੀਆਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।
ਹਾਲਾਂਕਿ ਗੁਆਚੇ ਹੋਏ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦਰਸ਼ਨ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਖ਼ਬਰਾਂ ਸੁਣਨ ਲਈ ਜਾਗ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦਰਜ ਮਾਮਲੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਘਟਨਾਵਾਂ ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ, "ESP ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ" ਵਿੱਚ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੀ ਬਹੁਪੱਖੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਲਈ ਇੱਕ ਪੂਰਾ ਅਧਿਆਇ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੁਪਨੇ ਸਰੀਰਕ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਸੱਚੇ ਸੁਪਨੇ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸੁਪਨੇ ਵਰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੀ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਡਲਿਨ ਐਮ. ਪੂਰਬੀ ਖੇਤਰ ਦੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ "ਸੱਚੀ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਣ ਵਾਲੀ" ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਡਰ ਦੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। "ਸੱਚੇ ਸੁਪਨੇ ਮੈਂ ਜਾਗਣ 'ਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲ ਸਕਦੀ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂ," ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ, "ਜਦੋਂ ਕਿ ਆਮ ਸੁਪਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਫਿੱਕੇ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂ।"
ਜਦੋਂ ਮੈਡੇਲੀਨ ਚੌਦਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਾਨਲੇਵਾ ਬਿਮਾਰੀ ਨਾਲ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਬਿਮਾਰੀ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਮਰ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡਣ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਤ ਸੀ।
ਉਸ ਸਮੇਂ, ਮੈਡੇਲੀਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੱਦੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਸਾਬਕਾ ਗੁਆਂਢੀ ਦੇ ਘਰ ਰਾਤ ਬਿਤਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਰਾਤ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ, ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਿੱਠੀ ਪਰ ਉਦਾਸ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਡੇਲੀਨ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਛੋਟੇ ਬਟਨਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਟਾਈਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਹਿਰਾਵੇ ਅਤੇ ਅਜੀਬ ਵਾਲਾਂ ਦੇ ਸਟਾਈਲ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਜਵਾਨ ਔਰਤ 'ਤੇ ਡੂੰਘਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਖਾਲੀਪਣ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਵੀ ਹੋਇਆ।
ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ, ਮਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਮੈਡਲੀਨ।"
"ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ?" ਮੈਡੇਲੀਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਇਹ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਮੈਡਲੀਨ, ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ!"

ਅਤੇ ਇਸ ਟਿੱਪਣੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਗਈ, ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਕਿਹਾ: "ਅਲਵਿਦਾ, ਮੈਡਲੀਨ।"
ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।
ਅਗਲੇ ਹੀ ਪਲ ਮੈਡੇਲੀਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਪਾਇਆ, ਚੀਕ ਰਹੀ ਸੀ, "ਮਾਂ, ਨਾ ਜਾਓ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਨਾ ਜਾਓ!" ਉਸਦਾ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਤਪਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਸੀ," ਦੋਸਤ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਅਤੇ ਦੇਖੋ, ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ - ਪੰਜ ਵਜ ਕੇ ਦੋ ਮਿੰਟ! ਸਾਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਸੌਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ!"
ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੈਡਲੀਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਦੋਸਤ ਵਾਪਸ ਸੌਂ ਗਏ, ਪਰ ਸੌਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਡਲੀਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਬਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਉਸਦੀ ਸਹੇਲੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਗਾਇਆ।
"ਤੇਰਾ ਭਰਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਨਾਸ਼ਤਾ ਕਰਨ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ," ਉਸਦੀ ਸਹੇਲੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।
ਮੈਡੇਲੀਨ ਜਲਦੀ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਚਲੀ ਗਈ।
"ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸੋ," ਦੋਸਤ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੂਹਣੀ ਮਾਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
ਕੁਝ ਪਲ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭਰਾ ਨੇ ਕਿਹਾ: "ਮੈਨੂੰ ਈਰਖਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਮੈਡਲੀਨ; ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ?"
ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ 2:30 ਵਜੇ ਅਤੇ ਪੰਜ ਵਜੇ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।
ਇੰਨੀ ਹੈਰਾਨ ਕਿ ਉਹ ਰੋ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਮੈਡੇਲੀਨ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿਣ ਆਈ ਹੈ। ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਬੰਧ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਸੌਖਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਚਾਰ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਣ ਲਈ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਕੋਈ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਉਹ ਲਾਸ਼ ਦੇਖਣ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਮੈਡੇਲੀਨ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਦੇਖੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਹੁੰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੇ ਖੋਦ ਦਿੱਤੇ।
"ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਸਕੀ: ਛੋਟੇ ਬਟਨਾਂ ਵਾਲਾ ਪਹਿਰਾਵਾ, ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜੀਬ ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਸਟਾਈਲ - ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਜਿਵੇਂ ਮੈਡੇਲੀਨ ਨੇ ਆਪਣੇ "ਸੁਪਨੇ" ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਮੈਡੇਲੀਨ ਐਮ. ਵਿਛੜੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਸੁਨੇਹੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਹੈ। ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, 1957 ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਪਸ਼ਟ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ। ਇਸ ਵਾਰ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ, ਸਿੱਧੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਰੁਕਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ। ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਉਸ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਦੇਖਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਡੇਲੀਨ ਪਹੁੰਚੀ, ਉਸਦੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਮਾਂ ਵੀ ਅੰਦਰ ਆ ਗਈ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਮਾਪੇ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਛੋਟੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਜਾਪਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਇਹ ਸਾਰਾ ਹੰਗਾਮਾ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਦਰਅਸਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ, ਮੈਡੇਲੀਨ ਨੂੰ ਅਣਗੌਲਿਆ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਹ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਡਾਇਨਿੰਗ ਟੇਬਲ 'ਤੇ ਬੈਠਣ ਲਈ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ।
"ਕੀ ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਥੇ ਦੁਬਾਰਾ ਇਕੱਠੇ ਹਾਂ?" ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ। "ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?"

ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਖਾਲੀ ਕੁਰਸੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਓਹ, ਉਹ ਇੱਥੇ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ - ਦਰਅਸਲ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਹੈ!"
ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮ. ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦਰਸ਼ਣ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਯਾਦ ਆਇਆ। ਪਰ ਨੌਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹਕੀਕਤ ਬਣ ਗਈਆਂ। ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਵੀ ਉਹੀ ਘਾਤਕ ਬਿਮਾਰੀ ਹੋ ਗਈ ਜਿਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਠਹਿਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਵੀ ਪਰਲੋਕ ਲਈ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਥੈਂਕਸਗਿਵਿੰਗ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।
ਕਈ ਵਾਰ, ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਕਿਤੇ ਗੁਆਚ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚ ਗਏ ਹਨ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਪੁਲਿਸ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਲੋਕ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਅਲੋਪ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਜਾਂ ਲੱਭਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਕੇਸ ਤੱਟਵਰਤੀ ਵਰਜੀਨੀਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੀ ਵਿਆਹੁਤਾ ਭੈਣ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਗਈ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੌਰਿਸ ਐਸ., ਵਿਆਹੀ ਭੈਣ, ਦਾ ਪਤੀ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਘਰ ਬਦਲਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਘਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਦਾ ਉੱਥੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਵਾਗਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਭੈਣ ਦੀ ਮੰਗਣੀ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਨਾਲ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਹ ਸਿਗਰਟਾਂ ਦੀ ਆਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬੁਆਏਫ੍ਰੈਂਡ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਿਗਰਟਨੋਸ਼ੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ, "ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸਿਗਰਟ ਪੀਣੀ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਦਸ ਤੱਕ ਘਟਾ ਦਿਓ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਾਂਗਾ!"

ਬੀਵਰ ਡੈਮ, ਵਿਸਕਾਨਸਿਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜੂਨੀਅਰ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਦੀ ਵਿਦਿਆਰਥਣ ਸੀ। ਇੱਕ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਕੈਥੋਲਿਕ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵੀ. ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਧਾਰਮਿਕ ਅਧਿਐਨ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਕੋਰਸ ਸਥਾਨਕ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਅਤੇ ਕੁੜੀਆਂ ਦੋਵਾਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਅਧਿਐਨ ਸੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਇਕੱਲਾ ਬੈਠਾ ਦੇਖਿਆ; ਉਸਦੇ ਉਦਾਸ, ਇਕੱਲਾ ਚਿਹਰੇ ਨੇ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਰੋਜਰ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰੌਕੀ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਪਾਦਰੀ ਬਣਨ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਬਿਮਾਰੀ ਕਾਰਨ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਵੀਹਵਿਆਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਡਾਰਲੀਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੁਖੀ ਨੌਜਵਾਨ ਵਿਚਕਾਰ ਦੋਸਤੀ ਖਿੜ ਗਈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਅਕਤੂਬਰ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ, ਉਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਾਮਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਡਾਰਲੀਨ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕਿਉਂ। ਉਸਦੇ ਚਰਚ ਦੇ ਪਾਦਰੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਰੌਕੀ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਬਿਮਾਰ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮੰਗੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਰੌਕੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਈ। ਨੌਜਵਾਨ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਅਗਲੇ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਹ ਜਿੰਨੀ ਵਾਰ ਹੋ ਸਕੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ। ਫਰਵਰੀ ਵਿੱਚ, ਜਿਮ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਹਾਦਸਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਲਈ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਿਆ ਰਿਹਾ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਰੌਕੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਕੈਂਸਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ

ਸਰਜਰੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਡਾਰਲੀਨ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਉਸਦੀ ਸਿਹਤ ਬਾਰੇ ਅੱਪਡੇਟ ਕਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।
ਉਹ ਫਰਵਰੀ ਦੇ ਇੱਕ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਇਰਾਦਾ ਉਸ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਰੌਕੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕੇ, ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਵੇਰ ਦਾ ਅਖ਼ਬਾਰ ਦਿਖਾਇਆ: ਰੌਕੀ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ, ਡਾਰਲੀਨ ਵਾਪਸ ਸੌਣ ਲਈ ਚਲੀ ਗਈ।
ਉਸ ਰਾਤ ਦੇਰ ਨਾਲ, ਉਹ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਾਗੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇਕੱਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਈ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ। ਉੱਥੇ, ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ, ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ ਰੌਕੀ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਸਾਫ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਨਰਮ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉਸ ਵੱਲ ਵਧਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ: "ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰੋ; ਉਸਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਲੋੜ ਹੈ।" ਫਿਰ ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਡਾਰਲੀਨ ਨੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ। ਆਪਣਾ ਸੁਨੇਹਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮਾਂ ਰੋ ਪਈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਡਾਰਲੀਨ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰਕ ਨਾਮ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ।
ਡਾਰਲੀਨ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੱਕ ਰੌਕੀ ਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਰੌਕੀ ਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਰੌਕੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਰਾਤ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦਿਲਾਸਾ ਮਿਲਿਆ, ਪਰ ਜਿਸ ਪਾਦਰੀ ਨੂੰ ਡਾਰਲੀਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਤਜਰਬਾ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਹ ਸਭ "ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਕਲਪਨਾ" ਸੀ।
ਵਿਜ਼ੂਅਲ ਵਰਤਾਰੇ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਿਛੜੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜੀਉਂਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਈ

ਵਾਰ ਇਹ ਵਰਤਾਰੇ ਸਿਰਫ਼ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਓਨੇ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਸਾਜ਼ ਵਜਾਉਣ ਵਰਗਾ ਹੈ: ਕੁਝ ਲੋਕ ਪਿਆਨੋ ਵੱਲ ਖਿੱਚੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕੁਝ ਵਾਇਲਨ ਵੱਲ - ਪਰ ਦੋਵੇਂ ਸੰਗੀਤ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਾਨਸਿਕ ਸੰਚਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਵੀ ਇਹੀ ਸੱਚ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸੰਚਾਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਰੂਪ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ, ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਭੇਜਣ ਵਾਲੇ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਲੀਅਮ ਐਸ. ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਰੇਲੂ ਔਰਤ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਪਤੀ, ਪਾਲ ਐਫ. ਦੀ ਇੱਕ ਸਹੇਲੀ, ਜੋ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਮੇਲ-ਆਰਡਰ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਦੀ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਦਿਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਪੈਣ ਨਾਲ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਆਪਣੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਬਿਸਤਰਾ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਪੌਲ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਪਛਾਣਨੀ ਆਸਾਨ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਉਸਨੂੰ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਬੁਲਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਬੁਲਾਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਲਈ। ਆਵਾਜ਼ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਈ ਅਤੇ ਪੌਲ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਆ। ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਸੁਭਾਅ ਤੋਂ ਧਾਰਮਿਕ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਫਿਰ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਗੋਡੇ ਟੇਕ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲੱਗੀ। ਉਸ ਨੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਪੌਲ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ।
ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ, ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਐਸ. ਡੋਰਥੀ ਬੀ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਨਾਲ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਦੋਸਤ ਸਨ। ਉਹ ਪਿਟਸਬਰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਲਗਭਗ ਗੁਆਂਢੀ ਸਨ। ਡੋਰਥੀ ਦੀ ਇੱਕ ਭੈਣ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਲਿਓਨਾ ਸੀ, ਜੋ ਇੱਕ ਘਰੇਲੂ ਔਰਤ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਅਚਾਨਕ ਅਠਾਈ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਡੋਰਥੀ ਬਹੁਤ ਸਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਵੀ ਰੋਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ।

ਇੱਕ ਰਾਤ, ਡੋਰਥੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਣ ਨਾਲ ਜਗਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਉੱਠੀ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਘਬਰਾ ਗਈ, ਉਸਨੇ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਫ਼ ਸੁਣੀ। ਡਰ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਜਗਾਇਆ, ਅਤੇ ਇਕੱਠੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਗਲੀ ਰਾਤ ਵੀ ਇਹੀ ਗੱਲ ਹੋਈ। ਦੁਬਾਰਾ, ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਕੁਦਰਤੀ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਪਰ ਅਗਲੀ ਹੀ ਰਾਤ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਨਾਲ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਵਾਪਰੀ, ਜੋ ਪੰਜ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਲੇਟ ਕੇ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਅਚਾਨਕ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਛਪਿਆ ਹੋਇਆ ਪੰਨਾ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ, ਜਿਸਦੀ ਥਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸ਼ਬਦ ਆ ਗਏ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਥੱਕ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ, ਪਰ ਇਹ ਫਿਰ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਵਾਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਲਈਆਂ ਅਤੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟ ਗਈ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰਹਾਣੇ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਜੋ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਲੈ ਰਹੀ ਸੀ, "ਧੀ!" ਇਹ ਤਿੱਖੀ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਕਦੇ ਵੀ ਡੋਰਥੀ ਦੀ ਭੈਣ, ਲਿਓਨਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਸੀ, ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਹੈ, ਜੋ ਪਛਾਣ ਲਈ ਪੁਕਾਰ ਰਹੀ ਹੈ।
ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ ਮਿਲੀਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਲਿਓਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣ ਲੈਣ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਲਈ ਸੋਗ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰੇ। ਡੋਰਥੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹੀ ਸਹਾਰਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਸਾਂਝੇ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ ਭੈਣਾਂ ਵਾਂਗ ਬਣ ਗਈਆਂ। ਲਿਓਨਾ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਮੈਨੂੰ ਅਕਸਰ ਦੋ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸੰਚਾਰ ਦੇ ਸਾਧਨ ਵਜੋਂ ਔਈਜਾ ਬੋਰਡਾਂ ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਾਹੀਂ ਕੁਝ ਸੱਚੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਸਬੂਤ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਬੋਰਡ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਵਚੇਤਨ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਦਾ ਇੱਕ ਅਨੁਭਵ ਸੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਸੱਚ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।
ਉਸ ਸਮੇਂ, ਉਹ ਉਨ੍ਹੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਅਣਵਿਆਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ ਦੀ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਗੰਭੀਰ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਮਨੋਰੰਜਨ ਲਈ, ਉਹ ਅਤੇ ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਓਈਜਾ ਬੋਰਡ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਅਜ਼ਮਾਉਣ ਲਈ ਬੈਠ ਗਏ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੂਚਕ ਚਲਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਘੁੰਮਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਾਮ ਦਿਖਾਇਆ। ਇਹ ਪਾਰਕਰ ਸੀ। ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਹੈਰਾਨ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇਸ ਆਦਮੀ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ, ਕੋਈ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਦੇ ਅਵਚੇਤਨ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਰਹੇਗਾ, ਪਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲੰਘੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਵੀ ਹੋਣਗੇ।
"ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?" ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਚੀਕੀ।
ਬੋਰਡ 'ਤੇ "ਹਾਂ" ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਪਲ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸੱਜੇ ਗਲ੍ਹ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਚੁੰਮਣ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਸਿਰਫ਼ ਸਰੀਰਕ ਸੀ।
ਪਾਰਕਰ ਐੱਸ. ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਸ. ਦੋ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਉਹ ਇੱਕ ਸਰਵਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਕਾਰ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐੱਸ. ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਖਰਕਾਰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਆਖਰੀ ਅਲਵਿਦਾ ਚੁੰਮਣ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਨਾਲ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਕੁਝ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਜੀਵਤ ਵਿਅਕਤੀ ਮੌਤ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਦੇ ਗੁਆਚਣ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਵਿਛੋੜੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਿਚਾਰ ਇੰਨੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਜਾਂ ਸੰਗਠਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਕਿ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਗਏ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਸਵੀਰ ਭੇਜ ਸਕਣ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਣ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸੰਕੇਤ ਭੇਜਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਮਾਨਸਿਕ ਜਾਂ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਊਰਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਉੱਪਰ ਦੇਖਦਾ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਰਮਨ ਵਿੱਚ, ਇਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ "ਗੈਂਗਰ" ਜਾਂ "ਗੋਅਰਜ਼" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਆਮ ਹਨ।
ਇਸਦੀ ਇੱਕ ਆਮ ਉਦਾਹਰਣ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਾਰੀਆ ਪੀ. ਦਾ ਤਜਰਬਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਸਨੇ 1955 ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਜੋੜਾ ਆਪਣੇ ਟੋਰਾਂਟੋ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਸ਼ੈਲਫ ਤੋਂ ਡਿੱਗਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਸਜਾਵਟੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜਾਗ ਪਏ। ਇਹ ਅਚਾਨਕ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਹੀਂ ਡਿੱਗ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸੇ ਪਲ, ਔਰਤ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਪਲ, ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਪਾਰ, ਉਸਦੇ ਜੱਦੀ ਜਰਮਨੀ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਏ ਸਨ।
ਮਾਰੀਆ ਲਈ, ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਹਸਪਤਾਲ ਲਈ ਚਲੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੰਮੀ, ਤੁਸੀਂ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਓਗੇ।" ਨੌਂ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਪੂਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਮਾਸਟਰ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉੱਚੀ, ਫਟਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਘਰ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਘੜੀਆਂ ਉਸੇ ਪਲ ਰੁਕ ਗਈਆਂ। ਸਮਾਂ ਦੁਪਹਿਰ 1:10 ਵਜੇ ਦਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਖ਼ਬਰ ਆਈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦਾ ਉਸੇ ਪਲ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।
ਹੋਰ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਪੇਂਟਿੰਗਾਂ ਡਿੱਗ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਖਿੜਕੀਆਂ ਦੇ ਸ਼ਟਰ ਹਿੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਹਵਾ ਨਾ ਹੋਣ 'ਤੇ ਵੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਅਚਾਨਕ ਬੰਦ ਹੋ

ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੇਰੀ ਸਮਝ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਅਲੌਕਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵੱਖੋ- ਵੱਖਰੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਇੱਕੋ ਗੱਲ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ: ਮੈਂ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਦੋਸਤੋ, ਪਰ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਅਜੇ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।
ਕਈ ਵਾਰ ਸੁਨੇਹੇ ਨੂੰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ: "ਮੁਰਦਿਆਂ" ਦੀ ਸਿਰਫ਼ ਮੌਜੂਦਗੀ ਹੀ ਪਰਲੋਕ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਮੇਰੀ ਸਹੇਲੀ ਗੇਲ ਬੀ., ਜੋ ਕਿ ਕਈ ਵੱਡੇ ਹੋਟਲਾਂ ਲਈ ਜਨ ਸੰਪਰਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਸੀ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਮਦਦ ਮੰਗਣ ਲਈ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਪਰਲੋਕ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ। ਕੀ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ? ਮੈਂ ਹਾਂ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਗੱਲ ਕੀਤੀ।
ਕੈਰੀਨਾ ਐਲ., ਜੋ ਕਦੇ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਗਾਇਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰੋਮਾਨੀਆ ਤੋਂ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਛੂਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ, ਸੁੰਘ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ, ਸੁਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਜਾਂ ਗਿਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਦੋ ਅਸੰਭਵ ਜਾਪਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਕਾਫ਼ੀ ਡਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ।
ਜਦੋਂ ਕੈਰੀਨਾ ਆਪਣੇ ਜੱਦੀ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਪਿਆਰੀ ਦਾਦੀ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਮਿੰਟਾ ਐਮ ਸੀ। ਦਾਦੀ ਐਮ 86 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਸਿਹਤਮੰਦ ਅਤੇ ਤੰਦਰੁਸਤ ਰਹੀ; ਫਿਰ ਉਹ ਦਿਲ ਦੇ ਦੌਰੇ ਨਾਲ ਚਲੀ ਗਈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਬੁਢਾਪੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਵਾਨੀ ਵਾਂਗ ਚੁਸਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਫਿੱਕੇ ਸਲੇਟੀ ਕੋਟ, ਛੋਟੀ ਟੋਪੀ ਅਤੇ ਸੁੱਜੇ ਹੋਏ ਪੈਰਾਂ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜੁੱਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਸਨ।
ਉਸਦੀ ਚਾਲ ਹੌਲੀ ਅਤੇ ਥਿੜਕਣ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਨਾ ਤੇਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਹੌਲੀ; ਇਹ ਬੁਖਾਰੇਸਟ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਦਾਦੀ ਐਮ. ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਸਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ। ਮਸ਼ਹੂਰ ਭੂਰਾ ਕੋਟ ਕੈਰੀਨਾ ਦੀ ਮਾਸੀ ਰੋਜ਼ਾ ਕੋਲ ਗਿਆ,

ਜਿਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਇਸਨੂੰ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕੀਤਾ।
ਦਾਦੀ ਜੀ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਧੀਆਂ - ਕੈਰੀਨਾ ਦੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਦੋ ਮਾਸੀਆਂ, ਰੋਜ਼ਾ ਅਤੇ ਇਟਾ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਦਾਦੀ ਜੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ, ਇਟਾ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਛੋਟਾ ਪੁੱਤਰ ਕੁਝ ਕਰਿਆਨੇ ਦੀ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਕੁਝ ਕਰਿਆਨੇ ਦੀ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਗਏ। ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਦੇ ਘਰੋਂ ਲੰਘੇ ਅਤੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਲਈ ਰੁਕ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਗੁਆਂਢੀ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਦਾਦੀ ਜੀ ਅਚਾਨਕ ਕੋਨੇ ਤੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇਟਾ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਦੇਖਿਆ। ਫਿਰ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡੇ ਨੇ ਦਾਦੀ ਜੀ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ,
ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਉਹ ਮੂਰਤੀ ਨੇੜੇ ਆਈ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਆਪਣੀਆਂ ਲੰਗੜੀਆਂ ਲੱਤਾਂ 'ਤੇ ਲੜਖੜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ ਛੋਟੇ ਸਮੂਹ ਵੱਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਿੱਧਾ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਉਹੀ ਫਿੱਕਾ ਭੂਰਾ ਕੋਟ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇਟਾ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਆਇਆ, ਉਹ ਮੂਰਤੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ?" ਗੁਆਂਢੀ ਨੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਈਟਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾ ਸਕੀ। ਉਹ ਕੀ ਕਹਿ ਸਕਦੀ ਸੀ? ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਘਟਨਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਘਰ ਪਹੁੰਚੀ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਭੱਜ ਗਈ। ਉੱਥੇ, ਭੂਰਾ ਕੋਟ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੋਂ ਕੁਚਲਿਆ ਪਿਆ ਸੀ!
ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕੈਰੀਨਾ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ ਇਟਾ, ਜੋ ਹੁਣ ਟੋਰਾਂਟੋ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਮਿਲਣ ਆਈ ਅਤੇ ਕੈਰੀਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਰਹੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਭਤੀਜੀ ਨਾਲ

ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਹਰ ਗਈ। ਇਹ ਮਾਰਚ ਦੀ ਇੱਕ ਸੁਹਾਵਣੀ ਦੁਪਹਿਰ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ ਬ੍ਰੌਡਵੇ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਚੱਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਦੁਕਾਨ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਵੈਸਟ 85 ਵੀਂ ਅਤੇ 82 ਵੀਂ ਸਟਰੀਟ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਉੱਥੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਤੁਰਦਿਆਂ, ਦਾਦੀ ਐਮ. ਦੁਬਾਰਾ ਆਈ, ਬਿਲਕੁਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਪੱਚੀ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹਿਨੀ ਸੀ: ਉਸਦਾ ਫਿੱਕਾ ਭੂਰਾ ਕੋਟ, ਛੋਟੀ ਟੋਪੀ, ਅਤੇ ਉਹੀ ਵਿਲੱਖਣ ਜੁੱਤੇ।
ਦੋਵੇਂ ਔਰਤਾਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈਆਂ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੇਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਰੁਕ ਗਏ ਅਤੇ ਦਾਦੀ ਐਮ. ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਣ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੰਚ ਦੂਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਸਾਫ਼ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਸੜਕ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਮ ਵਿਅਕਤੀ ਵਾਂਗ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੇ ਸਿੱਧਾ ਅੱਗੇ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਪਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਉਸਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਾਫ਼ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ: ਇਹ ਦਾਦੀ ਐਮ. ਸੀ, ਜੋ ਪੱਚੀ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਨਵੀਂ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਿੱਤਰ ਅਗਲੇ ਮੋੜ 'ਤੇ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਕੈਰੀਨਾ ਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਆ ਗਈ। ਕੁਝ ਸਕਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਮੋੜ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਈ। ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਗਲੀ ਲਗਭਗ ਖਾਲੀ ਸੀ। ਦਾਦੀ ਜੀ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਉਹ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਦਾ ਕੀ ਇਰਾਦਾ ਸੀ? ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਿਉਂ ਆਈ? ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦਾ ਕਹਿਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਸੀ, "ਆਪਣੀ ਦਾਦੀ ਜੀ ਨੂੰ ਨਾ ਭੁੱਲੋ। ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੰਦਰੁਸਤ ਹਾਂ!"

ਅਧੂਰਾ ਕੰਮ

ਦੂਜੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਆਗੂਆਂ ਦੁਆਰਾ "ਆਤਮਾ ਪੁਨਰ ਜਨਮ" ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਧੂਰੇ ਕੰਮ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਚਾਰ ਸੋਗ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਚੱਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੂਜਾ ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਜੋ ਵੀ ਅਧੂਰਾ ਕੰਮ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।
ਸਰੀਰ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਸਥਿਰ ਰਹਿਣ ਦੇ ਸਬੂਤ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਵੀਂ ਮੁਕਤ ਆਤਮਾ ਦੇ ਨਾਲ ਦੁਨਿਆਵੀ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਇੱਛਾਵਾਂ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਹੋਰ, ਸੂਖਮ ਪਹਿਲੂ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੇ ਰਵੱਈਏ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਡਰਪੋਕ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀਰੋ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਲਸੀ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੋਈ ਮਹਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਬਣਤਰ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਨਵੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਆਤਮਾ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਜਾਂ ਸਥਿਰ ਰਹਿਣ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੋਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹੈ।
ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਅਚਾਨਕ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਖੌਤੀ ਭੂਤ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਅਣਸੁਲਝੇ ਮੁੱਦੇ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਬੀਮਾ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਦੇਖਭਾਲ, ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ, ਵਸੀਅਤ ਦੀ ਘਾਟ, ਅਧੂਰਾ ਕੰਮ,

ਅਧੂਰੀਆਂ ਹੱਥ-ਲਿਖਤਾਂ ਜਾਂ ਰਚਨਾਵਾਂ, ਅਤੇ ਅਵਿਵਸਥਾ ਵਰਗੇ ਵੱਡੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਵਾਰਸਾਂ ਨੂੰ "ਸਭ ਕੁਝ" ਕਿੱਥੇ ਹੈ ਇਸ ਬਾਰੇ ਅਣਜਾਣ ਛੱਡ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਛੋਟੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਡੈਸਕ ਨੂੰ ਬੇਢੰਗਾ ਛੱਡਣਾ, ਕੁਝ ਖਾਸ ਪੱਤਰਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਾ ਦੇਣਾ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਨਾਲ ਜਲਦੀ ਗੱਲ ਕਰਨਾ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਘੱਟ ਜਾਂ ਵੱਧ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਸਮੱਸਿਆ ਕੀ ਬਣਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਸਮੱਸਿਆ ਕੀ ਬਣਦੀ ਹੈ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਾਪਦੰਡ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਸਮੱਸਿਆ ਕੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਦੂਜੇ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਮੂਲੀ ਜਾਪ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜੀਉਂਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਕਿਸੇ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਸੰਪਰਕ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋ ਜਾਣ ਅਤੇ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਜੀਵਤ ਦੁਆਰਾ ਸਮਝ ਲਿਆ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜੀਵਤ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੱਕ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ।
ਸਾਰੇ ਸੁਨੇਹੇ ਵੈਸਟਰਨ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਸੁਨੇਹਿਆਂ ਵਾਂਗ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਕੁਝ ਕੋਡ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਤਾਂ ਹੀ ਸਮਝੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੇਕਰ ਭੇਜਣ ਵਾਲੇ ਦੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਹੋਵੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀਆਂ ਅਸਲ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਹਾਲਾਤ ਬਦਲ ਗਏ ਹਨ ਜਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਸੁਨੇਹੇ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ। 1880 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਉਸਦੇ ਘਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਘਰ ਦੀ ਉਸਦੀ ਮਾਲਕੀ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਲੱਭੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕਾਂ ਤੋਂ ਜਾਇਦਾਦ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ

ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸਮੱਸਿਆ ਬਣੀ ਰਹੀ, ਪਰ ਪਚਾਨਵੀਂ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਡੇ ਲਈ ਉਸ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਨੇਕਨੀਤੀ ਨਾਲ ਜਾਇਦਾਦ ਖਰੀਦੀ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਬੇਚੈਨ ਔਰਤ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਹਾਲਾਤ ਬਦਲ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਸੁਣੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਵਾਅਦਾ ਪੂਰਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ।
ਇੱਕ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੰਭੀਰ ਮਾਮਲਾ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੈਲੀ ਵੀ. ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ ਇੱਕ ਪਲਾਸਟਰ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਦਸ ਬੱਚੇ ਸਨ, ਪਰ 1943 ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਤਲਾਕ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਦੂਰ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਤਲਾਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਪਲਾਸਟਰ ਉਸਨੂੰ ਜਿਨਸੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਧਮਕੀਆਂ ਦਿੰਦਾ ਰਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ। ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ, ਔਰਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਬਕਾ ਪਤੀ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਾਟਕੀ ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ, ਆਖਰੀ ਉਪਾਅ: ਕਤਲ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲਿਆ।
ਇਹ ਮੌਕਾ ਉਦੋਂ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਉਨ੍ਹੀ ਸਾਲਾ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ ਜਾਰਜੀਆ ਦੇ ਫੋਰਟ ਬੇਨਿੰਗ ਵਿਖੇ ਤਾਇਨਾਤ ਆਪਣੀ ਯੂਨਿਟ ਤੋਂ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਸੀ।
"ਕੀ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸਾਬਕਾ ਪਤੀ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਮਾਰ ਦੇਵੇਗੀ? ਮੈਂ ਇਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਦੇਵਾਂਗੀ।"
ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਪ੍ਰੈਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਚਚੇਰੀ ਭੈਣ ਨੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਠੀਕ ਹੈ, ਇਹ ਇੱਕ ਸੌਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।" ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੰਮ ਲਈ $90 ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ $50 ਕਾਫ਼ੀ ਹਨ। ਜੰਗ ਦੇ ਆਦੀ ਸਿਪਾਹੀ ਲਈ, ਕਈ ਵਾਰ ਮਨੁੱਖੀ ਜਾਨ ਸਸਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਮਿਸਟਰ ਚਾਰਲਸ ਵੀ. ਆਪਣੇ ਬੇਸਮੈਂਟ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਾਇਆ ਗਿਆ, ਉਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਹਥੌੜੇ ਨਾਲ ਵਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਜੇਕਰ ਸਵਰਗੀ ਸ਼੍ਰੀ ਵੀ. ਦੀ ਝਿਜਕ ਵਾਲੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਤਿਆਰ ਵਿਧਵਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ।
ਇਹ ਕਤਲ ਮੰਗਲਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਹੋਇਆ, ਸੌਦਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਬਾਅਦ। ਬੁੱਧਵਾਰ ਸਵੇਰੇ, 5 ਅਗਸਤ, 1953 ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵੀ. ਆਪਣੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਤੀ ਨੂੰ ਭਿਆਨਕ ਪੋਜ਼ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ। ਉਹ ਡਰ ਗਈ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ। ਜਾਸੂਸਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਭੂਤ ਕਹਾਣੀ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਜਾਂਚ ਨੇ ਉਸਦਾ ਦੋਸ਼ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਸਿਪਾਹੀ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵੀ. ਦੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਕਤਲ ਦੇ ਅਧੂਰੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਯਕੀਨਨ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਨਿਵਾਸੀ ਕਲੇਰੈਂਸ ਟੀ. ਦਾ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਟੀ. ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਅੰਨ੍ਹਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। 1946 ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਅੱਜ ਤੱਕ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੋਸਤ ਜਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ।
ਮਿਸਟਰ ਟੀ ਨੂੰ ਉਹ ਦਿਨ ਯਾਦ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਪਹੁੰਚੇ ਸਨ: ਇਹ ਉਹੀ ਦਿਨ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਬੇਸਬਾਲ ਖਿਡਾਰੀ ਬੇਬੇ ਰੂਥ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮਿਸਟਰ ਟੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਤਨੀ ਆਪਣੀ ਨਵੀਂ ਸੱਸ ਨਾਲ ਲੋਅਰ ਈਸਟ ਸਾਈਡ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ।
ਸੱਸ ਸਫ਼ਾਈ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਾਤ ਦੇ 1 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਘਰ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸੀ, ਉਸ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਆਖਰੀ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ, ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਸੱਤਰ ਫੁੱਟ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ।

ਰਾਤ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਵ-ਵਿਆਹੇ ਜੋੜੇ ਨੇ ਜਾਗਦੇ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਰੇਡੀਓ 'ਤੇ ਬੇਬੇ ਰੂਥ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਸੇਵਾ ਦਾ ਰੀਪਲੇਅ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਰਾਤ ਦੇ ਠੀਕ 11 ਵਜੇ ਸਨ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸੰਗੀਤ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟੀ. ਨੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹਾਲਵੇਅ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਸ਼੍ਰੀ ਟੀ. ਦੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸੁਣਨ ਸ਼ਕਤੀ (ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕੀਤੀ ਹੈ) ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਆ ਰਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਜੁੱਤੇ ਨਹੀਂ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਫਿਰ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਅੰਦਰ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਟੀ. ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ 'ਤੇ ਹੱਥ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਸੱਸ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, "ਮੰਮੀ?"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟੀ. ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਗਲਤ ਸਨ; ਕੋਈ ਵੀ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਵੀ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਟੀ. ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਲਈ ਮੁੜੀ। ਅਚਾਨਕ, ਟੀ. ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਲਸਣ ਦੀ ਤੇਜ਼ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਲਸਣ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ! ਪਰ ਹੋਰ ਵੀ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਟੀ., ਜੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੰਨ੍ਹੀ ਸੀ, ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ - ਲੰਬੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਔਰਤ, ਢਿੱਲੀ ਡਰੈੱਸ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਜੁੱਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਡਰੈੱਸ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਐਪਰਨ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੱਥ ਉਸਦੀ ਐਪਰਨ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਕਾਗਜ਼ ਨੂੰ ਕੁਚਲਣ ਵਰਗੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਲਗਭਗ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਸਨ। ਟੀ. ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਉਸ ਚਿੱਤਰ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਔਰਤ ਨੇ ਕਿਹਾ: "ਜੂਲੀਆ ਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਉਹ ਪੱਥਰ ਸੁੱਟ ਦੇਵੇ!"

ਉਸਨੇ ਇਹ ਦੋ ਵਾਰ ਦੁਹਰਾਇਆ। ਜਦੋਂ ਰੇਡੀਓ 'ਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਸੰਗੀਤ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੁੜੀ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲੀ ਗਈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ। ਪਰ ਟੀ. ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ। ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਮਹਿਮਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਧਰੰਗ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਹਿੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਬਸ ਸੁੰਨ ਹੋ ਕੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਚਿੱਤਰ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ, ਜਾਦੂ ਟੁੱਟ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਇਹ ਪੂਰਾ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਚੱਲਿਆ ਸੀ।
ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟੀ ਨੇ ਉਹ ਚਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਔਰਤ ਦੀ ਗੱਲ ਦੱਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨਾਮ ਜੂਲੀਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਸੁਨੇਹਾ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਸੱਸ ਵਾਪਸ ਆਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ।
"ਹਾਏ ਰੱਬਾ!" ਸੱਸ ਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ?" ਇੱਕ ਹੋਰ ਜੂਲੀਆ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੁਨੇਹਾ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੇ ਲਈ ਹੋਵੇ। ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਜੂਲੀਆ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਕਿਉਂ ਨਾ ਉਸਨੂੰ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਵੇ? ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਟੀ. ਪਰਿਵਾਰ ਦੂਜੀ ਜੂਲੀਆ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ। ਜਵਾਨ ਔਰਤ ਨੇ ਸਮਝਦਾਰੀ ਨਾਲ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
"ਉਹ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਰੋਂਦਿਆਂ ਕਿਹਾ। "ਉਸਨੂੰ ਮਰੀ ਨੂੰ ਦੋ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਹਨ।"
ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸਵਰਗੀ ਮਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਸਣ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰੱਖਦੀ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀ ਐਪਰਨ ਜੇਬ ਵਿੱਚ। ਉਹ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਉਹ ਛੋਟੇ ਪੱਥਰ ਇਕੱਠੇ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੋਟੇ ਡੱਬਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪੱਥਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਇਹ ਡੱਬੇ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਵਾਨ ਔਰਤ

ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਕਬਰ 'ਤੇ ਖਿੰਡਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ।
ਐਨ ਪਰਿਵਾਰ ਬਫੇਲੋ ਦੇ ਡੇਲਾਵੇਅਰ ਐਵੇਨਿਊ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਇੱਟਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਭਾਲੇ ਹੋਏ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ। ਉਹ ਅਸਲ ਮਾਲਕ, ਸ਼੍ਰੀ ਐਨ ਦੇ ਚਾਚਾ (ਜੋ ਇੱਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਸੀ) ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀ ਐਨ ਦੀ ਮਾਸੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਜੀਬ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਗੂੰਜਣ ਲੱਗੀਆਂ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਰਿਵਾਰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹਨਾਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਤਰਕਪੂਰਨ ਵਿਆਖਿਆ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਫਿਰ, ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀ ਐਨ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਦੇ ਸਟੋਰੇਜ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਲਮਾਰੀ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਨਿੱਜੀ ਯਾਦਗਾਰੀ ਚਿੰਨ੍ਹ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਮਾਨ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਸਫਾਈ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਦਰਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਪੈਕੇਜ ਮਿਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ - ਇੱਕ ਮਨੁੱਖੀ ਆਵਾਜ਼ - ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕੱਲਾ ਸੀ। ਆਵਾਜ਼ ਇੰਨੀ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕੇ। ਦੇਰ ਰਾਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ; ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹਰਕਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਰੇਡੀਓ ਜਾਂ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀ ਐੱਨ. ਪੈਕੇਜ ਲੈ ਕੇ ਇੱਕ ਲੰਬੇ ਕੋਰੀਡੋਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਤਨੀ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਈ ਪੜ੍ਹ ਰਹੀ ਸੀ। ਸਾਰਾ ਰਸਤਾ, ਪੰਝੱਤਰ ਫੁੱਟ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਆਵਾਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੀ ਰਹੀ!
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਨ. ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ: "ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੌਣ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ?"
ਸ਼੍ਰੀ ਐਨ. ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਜੀਬ ਪੈਕੇਜ ਨੂੰ ਬੇਸਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਏ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ

ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਉਸਨੇ ਭੱਠੀ ਖੋਲ੍ਹੀ ਅਤੇ ਪੈਕੇਜ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਭਾਵਨਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਪੈਕੇਜ ਨੂੰ ਕੋਈ ਖੋਲ੍ਹੇ ਜਾਂ ਲੱਭੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਲਪਟਾਂ ਨੇ ਪੈਕੇਜ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਸ਼੍ਰੀ ਐਨ. ਦਾ ਮੂਡ ਆਮ ਵਾਂਗ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਲੌਕਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਵਾਪਰੀਆਂ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਮਾਸੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਨਿੱਜੀ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਜਨਤਕ ਹੋਣ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਵੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ।
ਕਈ ਵਾਰ "ਅਧੂਰਾ ਕੰਮ" ਬਾਂਦਰਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਾਰਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀਆਂ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣਾ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਅਜੀਬ ਲੱਗੇ, ਇੱਕ ਮਰੇ ਹੋਏ ਆਦਮੀ ਲਈ ਇੱਕ ਜ਼ਿੰਦਾ ਔਰਤ ਲਈ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਉਲਟ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਹ ਸਲਾਹਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ, ਨੈਤਿਕ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਵਿਵਹਾਰਕ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੰਗਤ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਆਡਰੀ ਐਲ., ਬਾਲਟੀਮੋਰ, ਮੈਰੀਲੈਂਡ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ, ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵਿਧਵਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਉਸਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਬੁਲਾਇਆ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਿਆ ਅਤੇ ਘੁੰਮਿਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲ. ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਘੁਰਾੜੇ ਮਾਰਦੇ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਘਰ ਵੇਚਣ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਮਿਸਟਰ ਐਲ. ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ। ਪਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਰਾਤ ਦੀਆਂ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਫਿਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਇਸ ਵਾਰ, ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਅਸਲੀ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ, ਉਸਦੀ ਗੁੱਟ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਡਰੀ ਹੋਈ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਸ਼ਕਲ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਅਸਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਦਾ ਛੋਹ ਦੋ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੱਥਾਂ ਦੇ ਛੋਹ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ।
ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ "ਅਧੂਰੇ ਕੰਮ" ਦਾ ਕੋਈ ਆਸਾਨ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸਿਰਫ਼ ਤਾਂ ਹੀ ਕੰਮ ਕਰੇਗੀ ਜੇਕਰ ਦੂਜੀ ਧਿਰ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਵੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇਕਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਤੀ ਦੇ ਨੈਤਿਕ ਮਿਆਰ ਇਸ ਪਹੁੰਚ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ। ਸਿਰਫ਼ ਔਰਤ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਸ ਮਾਨਸਿਕ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਵਚੇਤਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਇੱਛਾ ਮੌਜੂਦ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਵਾਪਰਨ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।
ਕਈ ਵਾਰ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਅਧੂਰਾ ਕੰਮ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਅਧੂਰਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ ਦੀ ਸੀਮਾ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਿਟਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।
ਇਸਦੀ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਉਦਾਹਰਣ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਮਿਡਵੈਸਟਰਨ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਜੋ ਖੁਦ ਇੱਕ ਅਧਿਆਪਕਾ ਸੀ। ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ. ਦਾ ਵਿਆਹ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਸੱਜਣ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋ ਬੱਚੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਆਹ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸੀ, ਕੋਈ ਵਿੱਤੀ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਅਕਸਰ ਅਣਜਾਣ ਉਦਾਸੀ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ, ਉਹ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਕਈ ਘੰਟੇ ਬੀਤ ਗਏ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ. ਉਸਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰਦੀ

ਰਹੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਗੰਭੀਰ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇੰਨੀ ਥੱਕ ਗਈ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸੌਂ ਗਈ। ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਲੇਟ ਗਈ, ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ।
ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਉਹ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ ਅਹਿਸਾਸ ਨਾਲ ਜਾਗੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਦੇਖੀ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ।
"ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ," ਪਤੀ ਨੇ ਕਿਹਾ; "ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਵੈਲੀ ਤੁਹਾਡਾ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖੇਗਾ।" ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਚਿੱਤਰ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ।
ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਉਸਨੂੰ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਡਿਪਰੈਸ਼ਨ ਦੇ ਦੌਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਲਈ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਸਮਝ ਕੇ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗ ਰਹੀ ਸੀ।
ਦੋ ਸਾਲ ਬੀਤ ਗਏ, ਅਤੇ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਉਸਦੇ ਅਵਚੇਤਨ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾ ਡੁੱਬ ਗਿਆ। ਸੁਨੇਹਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵੇਲੇ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਵੱਲ ਬਹੁਤਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਵੈਲੀ ਉਸਦਾ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰਾ ਦੋਸਤ ਸੀ, ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਅਚਾਨਕ ਫ਼ੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ, ਅਤੇ ਰਿਸੀਵਰ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ. ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਵੈਲੀ ਹੈ! ਦੋਸਤੀ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਗ ਪਈ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਖਿੜ ਗਈ, ਅਤੇ ਵੈਲੀ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਉਸਦੀ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ!
ਚੌਂਹਠ ਸਾਲਾ ਬਰਨਹਾਰਡ ਐਮ., ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਵਿਆਹੁਤਾ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਗਿਆਨ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ, ਦੱਖਣੀ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਸਾਹਿਤਕ ਆਲੋਚਨਾ ਅਤੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਲੇਖ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੁੱਕਸ ਐਬਰੋਡ ਵਰਗੇ ਵਿਦਵਤਾਪੂਰਨ

ਰਸਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਏ ਹਨ। ਇੱਕ ਅਪੰਗਤਾ ਪੈਨਸ਼ਨ ਉਸਦੀ ਲਿਖਣ ਦੀ ਆਮਦਨ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ, ਫ੍ਰਾਂਸਿਸ ਐਮ., ਇੱਕ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਸੰਗੀਤਕਾਰ ਸੀ ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਸਿੰਫਨੀ ਆਰਕੈਸਟਰਾ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਸ਼੍ਰੀ ਐਮ. ਸੀਨੀਅਰ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਨੌਜਵਾਨ ਬਰਨਹਾਰਡ ਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਕਰਨ ਲਈ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪਈ। ਬਤਾਲੀ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮ. ਦੀ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੇ ਪੁਆਇੰਟ ਲੋਮਾ ਵਿੱਚ ਸੰਗੀਤ ਅਤੇ ਡਰਾਮਾ ਸੰਸਥਾ ਵਿੱਚ ਦਿਲ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਕਾਰਨ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।
ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, ਬਰਨਹਾਰਡ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਅਸਥੀਆਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰੀਨਵੁੱਡ ਕਬਰਸਤਾਨ ਦੇ ਇੱਕ ਮਕਬਰੇ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਭਰੋਸੇ ਤੋਂ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾ ਕੇ, ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਛੱਡ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਪੁਆਇੰਟ ਲੋਮਾ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ। ਉਸਦੀ ਸਵਰਗੀ ਮਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੇ, ਹਨੇਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਸਭ ਕੁਝ ਗੜਬੜ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ। "ਮੇਰੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਵੀ ਗਾਇਬ ਹਨ!"
ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ, ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਪਰ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਮੇਜ਼ ਦਿਖਾਈ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਤਾਰ ਦੀ ਟੋਕਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਤਾਂਬੇ ਦਾ ਡੱਬਾ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਬਰਨਹਾਰਡ ਐਮ. ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਜਾਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸੁਪਨੇ ਨੂੰ ਬੇਤੁਕਾ ਕਹਿ ਕੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਉਸਦੇ ਪਿਆਰੇ ਭਰਾ ਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ ਸੋਗ ਅਤੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਰ ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ,

ਉਸਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਜਾਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਦੇਖ ਸਕੇ ਕਿ ਕੀ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਕਬਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਗਾਇਕਾ ਮੇਅ ਐਲ. ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮ. ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਦੇਣ ਲਈ ਕਬਰਸਤਾਨ ਗਈ ਸੀ - ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਥੀਆਂ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸਨ!
ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ, ਸ਼੍ਰੀ ਐਮ. ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਲ. ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕਬਰਸਤਾਨ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਪੁੱਛ-ਗਿੱਛ ਕਰ ਸਕਣ। ਦਰਅਸਲ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀਆਂ ਅਸਥੀਆਂ ਉੱਥੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਬਰਸਤਾਨ ਦੇ ਰੱਖਿਅਕ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਦੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ।
"ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਮ. ਦਾ ਕੋਈ ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਚੌਕੀਦਾਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ।
ਵਧਦੇ ਦਰਦ ਅਤੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ, ਬਰਨਹਾਰਡ ਐਮ. ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਘਰ ਵੱਲ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਕੁਝ ਸ਼ਰਮਨਾਕ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਅਸਥੀਆਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਬਰਨਹਾਰਡ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਥੀਆਂ ਨੂੰ ਕਬਰਸਤਾਨ ਲੈ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੈ। ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਉਹੀ ਰਸਤਾ ਅਪਣਾਇਆ ਜੋ ਉਹ ਅਕਸਰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਪੁਆਇੰਟ ਲੋਮਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀ ਐਮ. ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਦੱਸਿਆ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੁਬਾਰਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਿਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗੇ ਕਿ ਮੁਰਦਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।
1895 ਵਿੱਚ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਦੀਆਂ ਕਈ ਪਹਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ 'ਤੇ ਬਣਿਆ, ਫਲੋਰੀਨ ਮੈਕ ਦਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਪੱਥਰ ਵਾਲਾ ਘਰ ਭੂਚਾਲਾਂ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ ਅੱਗ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਫ਼ਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ

ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਕ ਦਾ ਰਹੱਸਮਈ ਅਨੁਭਵ 1929 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਨਵੀਂ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਫਲੋਰੀਡਾ ਦੇ ਟੈਂਪਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ - ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਵੀ - ਉਸਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਦਿਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਪਿਆ। ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਘਰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਐਲਾਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਤੌਲੀਆ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਉਸਦੇ ਨੌਜਵਾਨ ਪਤੀ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
"ਮੈਨੂੰ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਮੌਰਟੀਸ਼ੀਅਨ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਮੌਤ ਦਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਉੱਥੇ ਛੱਡ ਜਾਵਾਂਗੀ," ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ।
"ਪਰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਹੈ," ਪਤੀ ਨੇ ਹਉਕਾ ਭਰਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਕ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ।
ਸਭ ਤੋਂ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਕ ਹਿੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਗੱਲਬਾਤ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਢੱਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਸਾਰਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੂੰ ਅਜੀਬ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਲਗਭਗ ਦੋ ਇੰਚ ਲੰਬੀ ਸੀ!
ਫਿਰ, ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਤੀ, ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੇ, ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲੀ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਛੱਤ ਦੇ ਕੋਨੇ 'ਤੇ ਗਈ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਦੇਖਦਿਆਂ ਰੁਕ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਹੇਠਾਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਣ ਹੁਣ ਸੋਗ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਵਾਨ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਕ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਹਿਲਾ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਡਰਾਉਣਾ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਨੂੰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਣ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਭੱਜਦੇ ਦੇਖਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਆਇਆ। ਪਰ ਫਿਰ ਉਹ ਗੰਭੀਰ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਹੇਠਾਂ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਉਸਦੇ ਨੱਕ ਰਾਹੀਂ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਈ, ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਦੁਬਾਰਾ ਗਰਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਬੇਕਾਬੂ ਹੱਸਣ ਲੱਗੀ।

ਤੁਰੰਤ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਟੀਕਾ ਲਗਾਇਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਆਇਆ, ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਕ ਨੇ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਕਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਐਲਾਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ, ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਫੈਲ ਗਈਆਂ।
ਛੱਤ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਉਸਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਦਬਾਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗੀ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਦਰਦ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਉਸਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਵਿਚਾਰ ਆਉਂਦਾ ਰਿਹਾ: "ਉਹ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਗਿਆ... ਜੋ ਵੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ ਉਹ ਮੇਰਾ ਕੁਝ ਫਰਜ਼ ਭੁੱਲ ਗਿਆ... ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ।"
ਸ਼ਾਇਦ ਇਸੇ ਲਈ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ। ਕੀ ਕੋਈ ਸਵਿੱਚ ਪਲਟਣਾ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਸੀ?
ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਫਲੋਰੀਨ ਮੈਕ ਨੇ ਅਲੌਕਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਸਾਧਾਰਨ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭਿਆਨਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਜਾਂ ਉਹ ਥਾਵਾਂ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਗਈ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਫ਼ਤਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਵੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਡਰ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦੁਖੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਉਸਦੀ ਯੋਗਤਾ ਤੱਕ ਸਨ।
ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ, ਓਲਾਉਸ ਐਸ., ਦਾ ਜਨਮ ਨਾਰਵੇ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਮਰੀਕਾ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੀ ਰਿਟਾਇਰਮੈਂਟ ਤੱਕ ਹੋਟਲ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹੇ। 1946 ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹੀ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ।

ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਮਹੀਨਾ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਕ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਚੌਥੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤੱਕ ਸੁੱਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾ ਦਿੱਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਜਾਗੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਅੰਦਰ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਪੁਕਾਰਿਆ: "ਹੈਲੋ, ਫਲੋਰੈਂਸ!"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਕ ਦਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਨਾਮ ਫਲੋਰੈਂਸ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, "ਫਲੋਰੀਨ" ਨਾਮ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਛੇੜਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਫਲੋਰੈਂਸ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ।
ਸਵੇਰ ਦੇ ਲਗਭਗ ਦੋ ਵਜੇ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀ ਐੱਸ. ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਅਤੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ।
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ।"
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਕ, ਜੋ ਹੁਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਰੂਪ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਟਵੀਡ ਓਵਰਕੋਟ, ਉਸਦੀ ਆਮ ਕਮੀਜ਼ ਅਤੇ ਟਾਈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਟੋਪੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਟੋਪੀ ਉਤਾਰੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਆਪਣੀਆਂ ਜੇਬਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਏ। ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਨੀਲੀ ਚਮਕ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਪੂਰੇ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਰੌਸ਼ਨ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਡੈਡੀ, ਇੱਥੇ ਆਓ ਅਤੇ ਬੈਠੋ," ਉਸਨੇ ਸੋਫੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਡਰੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਕੁਦਰਤੀ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਮਾਨਸਿਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਨਾ ਤਾਂ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਭੂਤ ਸੋਫੇ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਆਪਣੇ ਪੈਰ ਇੱਕ ਸਟੂਲ 'ਤੇ ਰੱਖੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਅਕਸਰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਕੁਰਸੀ ਸੀ। "ਫਲੋਰੀਨ, ਤੂੰ ਇੱਕ ਕਾਗਜ਼ ਲੱਭ ਰਹੀ ਹੈਂ," ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ।
"ਹਾਂ, ਡੈਡੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, "ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਿਹਾ।"
"ਮੇਰੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਜਾਹ ਅਤੇ ਉੱਪਰਲਾ ਦਰਾਜ਼ ਖੋਲ੍ਹ," ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹਿਦਾਇਤ ਦਿੱਤੀ। "ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਦਰਾਜ਼ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਮਿਲੇਗਾ। ਅਤੇ ਹਾਂ, ਪੁੱਤਰ, ਤੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਵੀ ਇੱਕ ਚਿੱਠੀ ਮਿਲੇਗੀ!" ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਓਨੀ ਹੀ ਆਮ ਅਤੇ ਸਥਿਰ ਸੀ ਜਿੰਨੀ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੁੰਦੀ ਸੀ।
"ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਢੱਕਣ ਜਾ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਪਿਤਾ ਜੀ," ਧੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਇੱਕ ਚਾਦਰ ਲੈ ਕੇ ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਉੱਤੇ ਪਾ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਅਕਸਰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਰਦੀ ਸੀ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਕੱਪੜਾ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ, ਭੂਤ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ - ਧੂੰਏਂ ਦੇ ਬੁੱਲੇ ਵਾਂਗ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ!
"ਕੀ ਮੈਂ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਿਆ?" ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਸੋਚਦਿਆਂ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਜਾਗਦੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੇ ਅਜੀਬ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ, ਉਸਨੇ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਨਾ ਛੂਹੇ ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਵਾਪਸ ਸੌਂ ਜਾਵੇ। ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸੌਂ ਗਈ।
ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਉੱਠਿਆ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਸੌਂਦੇ ਸਮੇਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਜੇ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਚਾਦਰ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਟਿਕਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ! ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ

ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਉਹ ਸੁਪਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਭੱਜੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਰਾਜ਼ ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵੱਲ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉੱਥੇ, ਇਸਦੇ ਹੇਠਾਂ, ਗੁੰਮ ਹੋਏ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਸਨ। ਇਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਜਨਮ ਅਤੇ ਕੌਮੀਅਤ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਨ। ਉੱਥੇ ਉਹ ਪੱਤਰ ਵੀ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਉਸਨੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਪਿਤਾ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਵਿਦਾਇਗੀ ਪੱਤਰ। ਆਪਣੀ ਲੰਬੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੌਰਾਨ, ਓਲਾਉਸ ਐਸ. ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਬਚਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ। ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਫਲੋਰੀਨ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਬਾਰੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਧੀ ਵਿਚਕਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੌਜੂਦ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਮੁਲਾਕਾਤ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ - ਨਾਲ ਹੀ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਇੱਕ ਅਸਲ ਲੋੜ ਸੀ, ਇੱਕ ਅਧੂਰਾ ਕੰਮ, ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਪੂਰਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਮੁਰਦੇ ਜਿਉਂਦਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ

ਅਸੀਂ ਵਿਛੜੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਦੂਜੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਅਧੂਰਾ ਕੰਮ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਸੰਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਜਾਂ ਦੋਸਤਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੰਕਟ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ "ਲੋੜ" ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਹ ਸੰਚਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਰੂਪ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਕਸਰ ਹੁੰਦਾ ਵੀ ਹੈ।
ਕਈ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਿਹੜੇ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਗਏ ਹਨ। ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਹੈ। ਕੀ ਕੋਈ

ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਭਾਵਨਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਕੱਲੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਪਰਵਾਹ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਦਿਲਚਸਪੀ ਪਿਆਰ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਡਰਾਉਣੀ ਜਾਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ।
ਜਿਹੜੇ ਜੀਵ-ਜੰਤੂ ਇੰਨੇ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਕੁਦਰਤੀ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸਰਪ੍ਰਸਤਾਂ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣੇ ਚਾਹੀਦੇ, ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਸੰਸਾਰਿਕ ਫੈਸਲੇ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਠੀਕ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਲੈਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਕਈ ਵਾਰ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਵਧੇਰੇ ਗਿਆਨ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿਹਤਰ ਫੈਸਲੇ ਲੈਣ ਦਾ ਆਧਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੈਰੀ ਸੀ. ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਦੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਆਇਰਿਸ਼-ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਮੂਲ ਦੀ, ਉਹ ਉੱਤਰੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਜਾਰਜ III ਦੁਆਰਾ ਉੱਥੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਤਾਕਤ ਆਮ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਪਾਸੇ। ਕਾਲਜ ਦੇ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੇ ਇੱਕ ਨਰਸ ਵਜੋਂ ਸਿਖਲਾਈ ਲਈ। ਉਸਨੇ 1945 ਵਿੱਚ ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਦੇ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੰਜ ਪੁੱਤਰ ਹੋਏ।
ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਕਦੇ ਵੀ ਪਰਲੋਕ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਇੱਕ ਮਾਸੀ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਕੰਮ 'ਤੇ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਨਾਲ ਕਈ ਘੰਟੇ ਬਿਤਾਏ; ਉਹ ਇਕੱਠੇ

ਪੜ੍ਹਦੇ ਅਤੇ ਸਿਲਾਈ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਬੰਧਨ ਵਿਕਸਿਤ ਕੀਤਾ। ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੱਕ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ ਦਾ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਵਰਾਂਡੇ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਬੁਲਾਇਆ ਸੁਣਿਆ। ਉਸਨੇ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸਵਰਗੀ ਮਾਸੀ ਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਪਾਇਆ, ਇਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।
"ਗ੍ਰੇਚੇਨ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਅੰਦਰ ਆਓਗੇ? ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਦੱਸਣਾ ਹੈ," ਮਾਸੀ ਨੇ ਉਸੇ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜਿਵੇਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੇ ਉਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਦੋਂ ਸੁਣੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ। ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਅਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਡਰੀ ਨਹੀਂ, ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਕੁੜੀ ਆਪਣੀ ਸਿਲਾਈ ਛੱਡ ਕੇ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਅੰਦਰ ਗਈ, ਉਹ ਚਿੱਤਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ! ਮਾਸੀ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਕੀ ਦੱਸਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ? ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਚਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕਰਦੀ ਹੈ?
ਇਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਗ੍ਰੇਚੇਨ ਦੀ ਇੱਕ ਸਹੇਲੀ, ਮੈਕਸੀਨ ਐੱਫ., ਮਿਲਣ ਆਈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਦੇਖ ਸਕਣ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਦੋਵੇਂ ਕੁੜੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੂੰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣਿਆ ਗਿਆ। ਫਿਲਮ ਦੇਖਣ ਜਾਣ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਆਵਾਜ਼ ਫਿਰ ਆਈ: "ਗ੍ਰੇਚੇਨ! ਗ੍ਰੇਚੇਨ!"
"ਤੇਰੀ ਮਾਂ ਤੈਨੂੰ ਬੁਲਾ ਰਹੀ ਹੈ," ਮੈਕਸੀਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲੱਗੀ।
ਇਸ ਲਈ ਦੋਵੇਂ ਬੱਚੇ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਗ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਮਾਂ ਭਾਂਡੇ ਧੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ

ਤਿੰਨਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਘਰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਗ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਸਵਰਗੀ ਮਾਸੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਦਿਨ ਬੀਤਦੇ ਗਏ, ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ। ਉਹ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਰਹਿਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨਿਭਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਰਾਤ ਨੂੰ, ਗ੍ਰੇਸ਼ਨ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਮੇਖਾਂ ਦੇ ਥੱਪੜ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਭਰ ਦੀ ਆਦਤ ਸੀ। ਅਕਸਰ, ਉਹ ਜਾਗਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ ਦੇਖਦੀ ਸੀ। ਗ੍ਰੇਸ਼ਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਵਾਲੀ ਇਕੱਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਸਹੇਲੀ, ਮੈਰੀ ਐਲ., ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਸੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਵੀ ਅਦਿੱਖ ਮੇਖਾਂ ਦੇ ਥੱਪੜ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ।
ਗ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਵਰਗੀ ਮਾਸੀ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨੂੰ ਛਾਂਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਵੀ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਕੰਮ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ, ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ ਦੀ ਭਾਰੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਉਸ ਉੱਤੇ ਛਾਈ ਹੋਈ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਹਰ ਹਰਕਤ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤਣਾਅ ਅਸਹਿ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਗ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਪਣੀ ਮਾਸੀ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਪੱਤਰ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਤਾਜ਼ੀ ਹਵਾ ਲਈ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਭੱਜ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ ਉਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ।
ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਗ੍ਰੇਸ਼ਨ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੈਰੀ ਸੀ. ਬਣ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੂਤ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਮਾਲਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਾ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਹੈ। ਇਹ ਘਰ 1904 ਵਿੱਚ ਵੈਸਟਿੰਗਹਾਊਸ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੇ "ਕੰਪਨੀ ਟਾਊਨ" ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਘਰਾਂ 'ਤੇ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ, ਪਰ 1920 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ, ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਰੀਅਲ ਅਸਟੇਟ ਕਾਰੋਬਾਰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਘਰ ਨਿੱਜੀ ਮਾਲਕੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ

ਗਏ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਈ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲਗਾਤਾਰ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਦੇ ਠਹਿਰਨ ਦੌਰਾਨ, ਘਰ ਦੀ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਕਈ ਔਰਤਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮਾਨਸਿਕ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਮੌਤ ਹਿੰਸਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੁਖਦਾਈ ਘਟਨਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸਨ ਜੋ ਕਈ ਵਾਰ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਭੜਕਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਘਰ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਸਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਘਰ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਮਾਲਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕੋਈ ਦੁਖਾਂਤ ਝੱਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਬੇਚੈਨ ਆਤਮਾ ਇੱਥੇ ਭਟਕ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਇਸ ਤੱਥ ਨਾਲ ਹੋਰ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਇਆ ਕਿ, ਉਸਦੇ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਉਸਦੀ ਸਵਰਗੀ ਮਾਸੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੱਕ, ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਦੀ ਅੰਤਰ-ਆਤਮਾ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਸਰਗਰਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਅਲੌਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਇਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘਰ ਦੀ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਉਤਰਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਉੱਪਰ ਹੈ। 1961 ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਅਦਿੱਖ ਮਹਿਮਾਨ ਇੱਕ ਔਰਤ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਕਮਜ਼ੋਰ ਪੁੱਤਰ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਸੱਤ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਰਾਤ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਬੱਚੇ ਦੇ ਰੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜਾਗ ਪਈ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਗਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਲਈ। ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੌਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਉੱਠੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਉੱਥੇ, ਪੰਘੂੜੇ ਦੇ ਕੋਲ, ਇੱਕ ਔਰਤ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਛੋਟੀ ਸੀ, ਸੁੰਦਰ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲੀ, ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਸਟਾਈਲ ਪਹਿਲੇ ਵਿਸ਼ਵ

ਯੁੱਧ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਪਹਿਰਾਵਾ ਕਾਲੇ ਕਢਾਈ ਅਤੇ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਬਟਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਫਿੱਕੇ ਜਾਮਨੀ ਰੰਗ ਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੇਸ ਬਾਡੀਸ, ਇੱਕ ਜੈਬੋਟ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਲੰਮੀ ਸਕਰਟ ਸੀ ਜੋ 20 ਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਅਖੀਰਲੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ।
ਅਜਨਬੀ ਤੋਂ ਡਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਹੋਰ ਨੇੜੇ ਆਈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੰਘੂੜੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚੀ, ਤਾਂ ਔਰਤ ਮੁਸਕਰਾਈ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹੋ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਔਰਤ ਗਾਇਬ ਸੀ। ਮਹਿਮਾਨ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਹੁਣ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਮਾਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਆਈ ਸੀ।
ਉਸ ਪਹਿਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ - ਕਦੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ, ਕਦੇ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੱਕ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਜਨਬੀ ਵੀ ਨਵਜੰਮੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝ ਗਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨਾ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕੁਦਰਤੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰਾ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਉਹ ਕੌਣ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ?
ਜਦੋਂ 1967 ਦੀ ਪਤਝੜ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਦਾ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਰਹੱਸਮਈ ਔਰਤ ਕੌਣ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆ ਕੇ ਗਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਉਸਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਮੁੰਡੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਸਮਝ ਲਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਵੀ ਉੱਪਰ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਔਰਤ ਕੋਈ "ਸਥਾਈ ਭੂਤ" ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਾਮਲਾ ਉਦੋਂ ਸਿਰੇ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਵੱਡਾ ਪੁੱਤਰ, ਲੋਨੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਸੈਲੀ, 1967 ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਦੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ

ਬਿਤਾਉਣ ਆਏ। ਸੈਲੀ, ਇੱਕ ਰਜਿਸਟਰਡ ਨਰਸ, ਦਾ ਦਿਮਾਗ ਵਿਗਿਆਨਕ ਸੀ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਨਸਿਕ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਉਸ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਘਰ ਦੀ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਵਾਪਰੀਆਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ।
ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ, ਨੌਜਵਾਨ ਜੋੜਾ ਵੀਕਐਂਡ ਲਈ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਆਪਣੀਆਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਤੋਂ ਥੱਕੀ ਹੋਈ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰੱਖਣਾ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਗਲੀ ਦੇ ਸ਼ੋਰ ਤੋਂ ਦੂਰ। ਕਮਰਾ ਵੱਡਾ ਸੀ, ਹਰ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਬਿਸਤਰਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋ ਬਿਸਤਰਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਖਿੜਕੀ ਸੀ। ਨੂੰਹ ਨੇ ਇੱਕ ਬਿਸਤਰਾ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਦੂਜਾ। ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਏ।
ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਸਵੇਰੇ, ਪੁੱਤਰ ਲੋਨੀ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਸ਼ਤੇ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਆਇਆ। ਜਦੋਂ ਸੈਲੀ ਆਈ ਤਾਂ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਕਾਫੀ ਪੀ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਫਿੱਕੀ ਅਤੇ ਥੱਕੀ ਹੋਈ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਵੱਲੋਂ ਉਸਨੂੰ ਕੌਫੀ ਦਾ ਕੱਪ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸੈਲੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੱਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ।
"ਮੰਮੀ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਏ ਸੀ?" "ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।
"ਕੀ ਤੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਰਾਤ ਜਾਗ ਰਹੀ ਸੀ, ਲੋਨੀ?" ਸੈਲੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਵੱਲ ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਿੱਲਿਆ।
"ਠੀਕ ਹੈ," ਕੁੜੀ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਨਿਗਲਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਤਾਂ ਫਿਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਦੱਸਣਾ ਹੈ।"
ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਜਗਾਇਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੂਰਤੀ ਕਿਵੇਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਥੱਕੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਸੌਂ ਗਈ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।

ਉਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੀ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸੁਪਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਇੰਨਾ ਕਿ ਉਹ ਪੱਕਾ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਅਜਨਬੀ ਕੌਣ ਸੀ? ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਦੋਵੇਂ ਨੌਜਵਾਨ ਚਲੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਇਸ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ।
ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਘਰ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤਾ ਬਿਤਾਉਣ ਲਈ ਉੱਤਰੀ ਕੈਰੋਲੀਨਾ ਗਈ। ਗੱਲਬਾਤ ਦੌਰਾਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਸੰਦੂਕ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦਾਦੀ ਦੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਫੋਟੋ ਮਿਲੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਫੋਟੋ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਦੇ ਦੇਵੇਗੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਦਾਦੀ ਐਲ. ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈਂਦੀ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਫੋਟੋ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਲੈ ਗਈ। ਘਰ ਜਾ ਕੇ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਦੀ ਅਲਮਾਰੀ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਰੱਖਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਫਰੇਮ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ। ਪਰ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਪੁਰਾਣੀ ਫੋਟੋ ਗੰਦੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਅਲਮਾਰੀ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਦਰਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ।
ਉਸ ਰਾਤ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਲਗਭਗ ਸੁੱਤੀ ਪਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੂੰਜਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹਵਾ ਸੰਘਣੀ ਧੁੰਦ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਦਾਦੀ ਹਾਲਵੇਅ ਤੋਂ ਅੰਦਰ ਆਈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਗਈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ, ਜੋ ਹੁਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕੂਹਣੀ 'ਤੇ ਟਿਕਾਇਆ ਤਾਂ ਜੋ ਪ੍ਰਤੱਖ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਸਕੇ ਕਿ ਉਹ ਜਾਗ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਰੰਤ, ਚਿੱਤਰ ਨੇ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਦੇ ਡ੍ਰੈਸਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ, ਬਿਲਕੁਲ ਉੱਥੇ ਜਿੱਥੇ ਤਸਵੀਰ ਦੋ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ। ਫਿਰ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੋੜਿਆ ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਸਮਝ ਗਈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਦਾਦੀ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠੀ, ਦਰਾਜ਼ ਤੋਂ ਤਸਵੀਰ ਲਈ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਡ੍ਰੈਸਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਵਾਪਸ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਪ੍ਰਤੱਖ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਹਵਾ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਗੂੰਜਣ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਦਾਦੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਕਦੇ ਵੀ ਇੰਨੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਦਾਦੀ ਐਲ. ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸਮਝਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੀ ਸੀ। ਇਸੇ ਲਈ ਉਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਦੀ ਨੂੰਹ, ਸੈਲੀ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਕੁਝ ਮੰਗਣ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਕਿਸੇ ਅਧੂਰੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਆਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਰਵਾਹ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਘਰ ਦੇ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਦਾਦੀ ਐੱਲ. ਨੂੰ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਘੁੱਟਿਆ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਫੋਟੋ ਇੱਕ ਤੰਗ ਦਰਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੇ ਹੀ ਇਸਦੀ ਖੋਜ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਸੀ! ਫੋਟੋ ਲੱਭਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਔਰਤ ਕੌਣ ਸੀ। ਪਰ ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਦਾਦੀ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ ਮਦਦ ਲੱਭਣਾ ਔਖਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਮਹਿੰਗਾ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਦਿਲਾਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਆਜ਼ਾਦ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਭਲਾਈ ਲਈ ਉੱਥੇ ਹੈ।
ਪਰ ਫੋਟੋ ਦੀ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਔਰਤ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ। ਕੀ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਲੋਹੇਂਗ੍ਰਿਨ ਵਾਂਗ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਪਛਾਣੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸੀ.ਐਸ. ਲਈ ਉਸਦੀ ਉਪਯੋਗਤਾ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ?

ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਦੀ ਇੱਕ ਘਰੇਲੂ ਔਰਤ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੈਟੀ ਐਸ. ਨੂੰ ਜੋਤਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ 1957 ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸੋਗ ਮਨਾਇਆ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਜਾਇਦਾਦ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਿਤਾ ਦਾ ਇੰਨਾ ਸਪਸ਼ਟ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਸੁਪਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸੁਪਨਾ ਸੀ ਜਾਂ ਦਰਸ਼ਨ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ, ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ ਕਮੀਜ਼ ਅਤੇ ਨੀਲੀ ਪੈਂਟ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਹ ਚਮਕਦਾਰ ਅਤੇ ਜੀਵੰਤ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ।
"ਮੰਮੀ ਠੀਕ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੈ। ਭੂਤ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੈਂਕ ਡਿਪਾਜ਼ਿਟ ਬਾਕਸ ਵਿੱਚ ਤੋੜ-ਫੋੜ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੋ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨਿਸ਼ਾਨਦੇਹੀ ਦੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਏ ਸਨ! ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਬਾਂਡ ਵੀ ਚੋਰੀ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਈ ਸੀ।
ਅਚਾਨਕ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਨੂੰ ਸਮਝ ਆ ਗਈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਿਤਾ ਕਿਉਂ ਚਿੰਤਤ ਸਨ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ, ਉਹ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਫਿਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਪਰ ਦੋਵੇਂ ਗੁੰਮ ਹੋਈਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਰਹੱਸਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਡਿਪਾਜ਼ਿਟ ਬਾਕਸ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈਆਂ। ਅੱਜ ਤੱਕ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਇਸ ਰਹੱਸ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਦਿਲਾਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਿਤਾ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਇਹ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਲਗਾਅ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਮੌਤ ਇੱਕ ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ ਨੂੰ ਤੀਜੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੈਰਲ ਐਸ. ਦੇ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਗੌਰ ਕਰੋ।
1963 ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ। ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਲੀਆਂ ਰਾਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਰਾਤ, ਉਹ ਜਾਗੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਦੀ ਛੱਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਹਲਕੀ ਜਿਹੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੇਖੀ। ਇਹ ਰੌਸ਼ਨੀ ਬੱਚੇ ਦੇ ਪੰਘੂੜੇ ਅਤੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਘੁੰਮਦੀ ਰਹੀ। ਕੁਝ ਹੀ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੇ ਉਸਦੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਦਾਦਾ ਜੀ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਚਮਕਦੀ ਰਹੀ। ਉਸੇ ਪਲ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਪੜਪੋਤੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਏ ਹੋਣ।
ਉਹ ਖੁਦ ਪਹਿਲੀ ਪੋਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਉਸਦੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਔਲਾਦ ਸੀ; ਇਸ ਲਈ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਇੱਕ ਚਿਹਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ, ਫਿਰ ਧੁੰਦ ਵਿੱਚ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ।
1969 ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਦੇ ਦੂਜੇ ਦਾਦਾ ਜੀ - ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਾਸੇ - ਦੀ ਵੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੀ ਦਾਦੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਬਿਸਤਰਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਜਿਸ ਰਾਤ ਉਸਦਾ ਛੇ ਸਾਲ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਉਸ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਸੁੱਤਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ "ਸੁਪਨਾ" ਆਇਆ।
ਉਸਦੇ ਪੜਦਾਦਾ ਜੀ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਖੁਸ਼ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉੱਪਰੋਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ "ਸੁਪਨਾ" ਅਜੀਬ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜਿਸ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਉਹ ਸੌਂਦਾ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਉਸਦੇ ਪੜਦਾਦਾ ਜੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਸੀ।
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੋਸਫ਼ ਬੀ., ਇੱਕ ਮੱਧਮ ਆਕਾਰ ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਰੇਲੂ ਔਰਤ, ਗਰਲ ਸਕਾਊਟ ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਮੈਂਬਰ, ਇੱਕ ਐਤਵਾਰ ਸਕੂਲ ਅਧਿਆਪਕਾ,

ਅਤੇ ਇੱਕ ਰੁੱਝੀ ਹੋਈ, ਆਮ ਔਰਤ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋਲ ਇੱਕ ਤੰਦਰੁਸਤ ਦਿਮਾਗ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋਲ ਕਲਪਨਾਵਾਂ ਜਾਂ ਦਿਨ ਦੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਡੱਚ ਮੂਲ ਦੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੋਸਫ਼ ਬੀ. ਦਾ ਵਿਆਹ ਇਤਾਲਵੀ ਮੂਲ ਦੇ ਇੱਕ ਸਟੀਲ ਵਰਕਰ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਸ਼ੌਕ ਗੇਂਦਬਾਜ਼ੀ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹਨ, ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਖੋਜ ਨਹੀਂ।
ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਇੱਕੋ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇਕੱਲੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਹਰ ਦਸ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਘਰ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਇੱਕ ਨਿਯਮਤ ਰੁਟੀਨ ਬਣ ਗਈਆਂ, ਅਤੇ ਸਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਬੀਤ ਗਏ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਨੂੰ ਭੁੱਲਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ, ਪਰ ਬੀ. ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਵੀ ਡੂੰਘਾ ਸੋਗ ਨਹੀਂ ਮਨਾਇਆ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਘਟਨਾ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਚਲਦੀ ਰਹੀ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ. ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਰਾਤ ਦਾ 1 ਵਜੇ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਬੀ. ਬਾਥਰੂਮ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ. ਹੁਣੇ ਹੀ ਸੌਣ ਲਈ ਗਈ ਸੀ, ਰਾਤ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਨੀਂਦ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ। ਕੱਲ੍ਹ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇਰ ਤੱਕ ਸੌਂ ਸਕਦੇ ਸਨ।
ਉਸੇ ਪਲ, ਉਸਨੇ ਘਰ ਦੀ ਹੇਠਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਵੀ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਾਥਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ: "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਹੈ।" "ਮੈਂ ਵੀ ਇਹੀ ਸੋਚਿਆ ਸੀ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ. ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਹੇਠਾਂ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ: "ਹੇਠਾਂ ਕੌਣ ਹੈ?"
ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਫਿਰ ਆਈ। "ਇਹ ਮੈਂ ਹਾਂ; ਹੇਠਾਂ ਨਾ ਆਓ - ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰਹਾਂਗਾ!" ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼

ਸੁਣੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਿਛਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲੀ ਗਈ।
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਾਂ ਦਾ 1 ਵਜੇ ਆਉਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਆਮ ਗੱਲ ਹੋਵੇ, ਪਤੀ ਬਾਥਰੂਮ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ. ਸੌਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਚਲੀ ਗਈ। ਜਿਸ ਰੁਟੀਨ ਦੇ ਉਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਆਦੀ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਉਸ ਨੇ ਮਾਂ ਦਾ ਆਉਣਾ ਇੱਕ ਆਮ ਘਟਨਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਸੌਂ ਗਏ। ਸਵੇਰੇ, ਸ਼੍ਰੀ ਬੀ. ਨੇ ਅਗਲੇ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਦੋਵੇਂ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਅੰਦਰੋਂ ਬੰਦ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਸੌਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ! ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ. ਨਾਸ਼ਤੇ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਆਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮਾਂ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।
ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਦੋਵੇਂ ਸਹਿਮਤ ਸਨ ਕਿ ਜੋ ਆਵਾਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੁਣੀ ਸੀ ਉਹ ਮਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗੀ ਹੀ ਸੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉਸਦੀ ਕੋਈ ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਕੋਲ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਰ ਕੰਮ ਸਨ ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਧੇਰੇ ਦਿਲਚਸਪ ਲੱਗੀ।
ਪਰ 9 ਜਨਵਰੀ, 1967 ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ ਦੀ ਵੱਡੀ ਭੈਣ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਫੋਨ ਸੁਣਨ 'ਤੇ ਉੱਠੀ। ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਉੱਠੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਫੋਨ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਗਈ, ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੁੱਲ ਗਈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮਰ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਆਵਾਜ਼ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਵੱਜੀ, ਅਤੇ ਸੁਰ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਸੀ। ਕੀ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਦੱਸਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ? ਅਗਲੀ ਰਾਤ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੀ ਦੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਅਚਾਨਕ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸ ਕੇ ਝਟਕਾ ਘਟਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਮਰੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਹਰ ਸੁਨੇਹੇ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਜ਼ਿੰਦਾ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਕੁਝ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਲੋਕ ਅਜਿਹੇ ਸੰਪਰਕਾਂ ਨੂੰ ਬੁਰਾਈ, ਸ਼ੈਤਾਨੀ, ਜਾਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਵੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਮਝਦਾਰ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਤੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੁਨੇਹਿਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਦੂਜੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਉਹ ਬਸ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਾ ਹੁੰਦੇ।
ਨਿਊ ਜਰਸੀ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਾਰਜ ਸੀ., ਆਪਣੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਨਾਲ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ। ਇਹ ਸਭ ਉਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਮਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਹ ਉਸਦੀ ਆਖਰੀ ਇੱਛਾ ਸੀ; ਪਰ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹੀ ਠੰਢ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਮਾਰਜ, ਜੋ ਕਿ ਅਜੇ ਛੋਟੀ ਸੀ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਚਾਚਾ ਅਤੇ ਮਾਸੀ ਆਪਣੇ ਨਵਜੰਮੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਕੇ ਆਏ। ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਮਾਰਜ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਦੇਖਦਿਆਂ ਦੇਖਿਆ, ਉਸਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ। ਪਰ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਲਈ ਤਰਸ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਮਾਰਜ ਨੂੰ ਇਹ ਸੋਚਦੇ ਹੀ ਡਰ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ।
ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੌਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਇਹ ਅਜੀਬ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਉੱਥੇ, ਉਸਦੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਉਸਨੂੰ ਘੂਰ ਰਹੇ ਸਨ।
ਉਹ ਡਰ ਨਾਲ ਚੀਕ ਪਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ।

ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਅਣਚਾਹੇ ਮਹਿਮਾਨ ਆਏ, ਉਹ ਸੋਲਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਵਾਰ, ਉਹ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਦੇ ਘਰ ਸੀ ਅਤੇ, ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਪਲ ਵਿੱਚ, ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖਿਆ। ਦਾਦਾ ਜੀ ਫਿਰ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ, ਬਾਹਰੋਂ ਉਸਨੂੰ ਘੂਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ।
1965 ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਮਾਰਜ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉਸ ਵੱਲ ਵਧਾਇਆ ਅਤੇ ਬੋਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਮਾਰਜ ਚੀਕ ਪਈ ਅਤੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਈ। ਸ਼ਾਇਦ ਦਾਦਾ ਜੀ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਉਸਦੀ ਪੋਤੀ ਲਈ ਡਰਾਉਣਾ ਸੀ; ਖੈਰ, ਉਹ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਪਰ ਸਮੱਸਿਆ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਮਾਰਜ ਅਕਸਰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਸੁਣ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਵੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਅਤੇ ਸਮਝ ਗਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮਾਰਜ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਇੰਨੇ ਜ਼ਿੱਦੀ ਕਿਉਂ ਸਨ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਉਸਦੀ ਪਸੰਦੀਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਾਰਜ ਜਨਮ ਤੋਂ ਹੀ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਵਰਗੀ ਲੱਗਦੀ ਸੀ। ਕੀ ਇਸੇ ਲਈ ਉਸਦਾ ਦਾਦਾ ਜੀ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ?
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਨੂੰ ਸੰਭਾਵਿਤ ਕਾਰਨ ਸਮਝਾਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਪ੍ਰਤੀ ਹਮਦਰਦੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ। ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ, ਇਸ ਲਈ ਸ਼ਾਇਦ ਦਾਦਾ ਜੀ ਨੇ ਉਮੀਦ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।
ਡਾ. ਲੂਸੀਆ ਬੀ., ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਯੂਰਪੀਅਨ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਤੋਂ ਕੈਂਸਰ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਮਾਹਰ ਹੈ, ਦਾ ਛਾਤੀ ਦੇ ਮਾਹਰ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਡਾਕਟਰੀ ਕਰੀਅਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਜੀਵੰਤ ਸ਼ਖਸੀਅਤ, ਉਹ ਕਈ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਬੋਲਦੀ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਜੱਦੀ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਯੇਨ੍ਨਾ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਗ ਚਲੇ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਇੱਕ ਸੰਪਾਦਕ ਸਨ ਅਤੇ ਕਈ ਰਸਾਲੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਬਰਲਿਨ ਚਲੇ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਇੱਕ ਸਫਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਘਰ ਚਲਾਉਂਦੇ ਸਨ।

ਡਾ. ਬੀ. ਦਾ ਵਿਆਹ ਇੱਕ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਇਤਾਲਵੀ ਫੌਜ ਦੇ ਜਨਰਲ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਵੈਸਟ ਸਾਈਡ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ 1932 ਤੋਂ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਪੋਰਟੋ ਰੀਕਨ ਸਿਹਤ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਦਵਾਈ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਯੋਗਦਾਨ ਇੱਕ ਐਨਜ਼ਾਈਮ ਦੀ ਖੋਜ ਸੀ ਜੋ ਸਾਹ ਦੇ ਕੈਂਸਰ ਸੈੱਲਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਹੈ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਉਸਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਕੇ ਇਟਲੀ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਡਾ. ਬੀ. ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਅਧਿਐਨ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਮਾਨਸਿਕ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਈ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਮੰਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਝਿਜਕਦੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ, ਇੱਕ ਸਮਝਦਾਰ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਜੋ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਰਗਰਮ ਭਰਮ-ਭਰੇ ਕਲਪਨਾ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
1940 ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੀ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ, ਲੂਸੀਆ ਬੀ. ਇਟਲੀ ਦੇ ਟਿਵੋਲੀ ਵਿੱਚ ਮਸ਼ਹੂਰ ਵਿਲਾ ਹੋਰੇਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਦੂਜਾ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਇਤਾਲਵੀ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਮੇਜਰ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਟਿਵੋਲੀ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਵਿਲਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਔਰਤ ਦਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਫਾਸ਼ੀਵਾਦੀਆਂ ਨੇ ਅਛੂਤਾ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇਟਾਲੀਅਨਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਡਾ. ਬੀ. ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਨਾਗਰਿਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਚਿੰਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਸਿੱਧੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਇਤਾਲਵੀ ਅਫਸਰ ਦੀ ਪਤਨੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਹ ਫਿਲਹਾਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ

ਜਾਪਦੀ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਅਜੇ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਉਸੇ ਸਾਲ ਮਈ ਵਿੱਚ, ਅੰਗਰੇਜ਼ ਔਰਤ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਈ ਸੀ। ਮੇਜਰ ਬੀ. ਸਿਵਿਟਾਵੇਚੀਆ ਮਿਲਟਰੀ ਅਕੈਡਮੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਿਖਲਾਈ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਗਈ ਸੀ, ਡਾ. ਬੀ. ਨੂੰ ਇੱਕ ਦਿਨ ਲਈ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ ਕੇ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ "ਆਜ਼ਾਦੀ" ਦਾ ਚੰਗਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਨੇੜਲੇ ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਸੈਰ ਕਰਨ ਗਈ। ਇਹ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ, ਤਾਜ਼ਾ ਸ਼ਾਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਟਲੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਗਰਮੀਆਂ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਿਸ ਲਈ ਉਹ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਡਾ. ਬੀ. ਆਪਣੀ ਖਿੜਕੀ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਜੰਗ ਦੇ ਭਾਰੀ ਬੱਦਲਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਇੱਕ ਪਾਲਤੂ ਟਰਕੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਉਹ ਵਿਲਾ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਗਈ। ਮੂਲ ਰੋਮਨ ਨੀਂਹਾਂ 'ਤੇ ਬਣਿਆ, ਇਹ ਘਰ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਘਰ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹਿੱਸੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਖੇਤਰ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਇਤਿਹਾਸਕ ਆਕਰਸ਼ਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਅਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਗਾਈਡਬੁੱਕਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ। ਪੰਛੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਸੌਂ ਗਈ।
ਉਸਨੇ ਸਵੇਰੇ 7 ਵਜੇ ਜਗਾਉਣ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਛੱਡਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੇ ਨੌਜਵਾਨ ਸਹਾਇਕ, ਗਿਨੋ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 6 ਵਜੇ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਗਾਇਆ ਗਿਆ, ਗਿਨੋ ਨੇ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਸਦੇ ਆਰਡਰਲ, ਆਸਕਰ ਨੇ। “ਉੱਠੋ—ਛੇ ਵੱਜ ਗਏ ਹਨ,” ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ।
ਡਾ. ਬੈਰੇਟ ਇਸ ਅਸਾਧਾਰਨ ਵਿਵਹਾਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਪਰ ਸੱਤ ਵਜੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੀਨੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਜਗਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ? ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਜਾਓ!" ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਮੈਨੇਜਰ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਡਾ. ਬੀ. ਨੇ ਵਾਪਸ ਸੌਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ। ਉਹ ਉੱਠੀ ਅਤੇ ਖਿੜਕੀਆਂ ਦੇ ਸ਼ਟਰ ਖੋਲ੍ਹ

ਦਿੱਤੇ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚਮਕਦਾਰ ਦਿਨ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜੋ ਮੇਨਸਾ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਲੰਬੇ, ਵਿਸ਼ਾਲ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਵਿਲਾ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਚੈਪਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਚੈਪਲ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਰੱਖੇ ਗਏ ਬੈਂਚਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕਤਾਰ ਇਸ ਲੰਬੇ ਕਮਰੇ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਲੋਕ ਬੈਠ ਕੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਸਕਣ ਜਾਂ ਬਸ ਆਰਾਮ ਕਰ ਸਕਣ। ਡਾ. ਬੀ. ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ। ਪਹਿਲੇ ਬੈਂਚਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਬੈਠਾ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝ ਆਈ ਕਿ ਮੈਨੇਜਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਕਿਉਂ ਜਗਾਇਆ ਸੀ: ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਆ ਗਿਆ ਹੈ।
"ਤਾਂ ਤੂੰ ਮਰੇ ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਤੁਰ ਪਈ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਅਕਤੂਬਰ 1938 ਵਿੱਚ ਨਿਊਯਾਰਕ ਛੱਡ ਕੇ ਪ੍ਰਾਗ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ। ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਫਰਵਰੀ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਤੋਂ ਇੱਕ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਡਾ. ਬੀ. ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਗ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੁਝ ਸ਼ੱਕੀ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ। ਇਹ ਕੁਦਰਤੀ ਮੌਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਹਿਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਪ੍ਰਾਗ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਰਮਨ ਕਬਜ਼ੇ ਹੇਠ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਉਹ ਰਾਖ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਲੱਭ ਲਿਆ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਿਤਾ ਦੇ ਮੌਤ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਮੌਤ ਉਸੇ ਦਿਨ ਹੋਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਨਾਜ਼ੀਆਂ ਨੇ ਚੈਕੋਸਲੋਵਾਕੀਆ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਮੰਨ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ "ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ"। ਡਾ. ਬੀ. ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਦੀ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਨਾਲ

ਹੱਤਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ। ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਾਗ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਸਿਰਫ ਇਹ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਪਰ ਉਹ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਉਵੇਂ ਹੀ ਦਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਭਰੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਪਹਾੜਾਂ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਭੂਰਾ ਟਵੀਡ ਸੂਟ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਸੂਟ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਚੌੜੀ ਕੰਢੀ ਵਾਲੀ ਟੋਪੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹੋ," ਡਾ. ਬੀ. ਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮਰੇ ਨਹੀਂ ਸੀ!"
ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਉਹ ਪ੍ਰਾਗ ਦੀ ਆਪਣੀ ਯਾਤਰਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਗਈ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗਦੀ ਅਤੇ ਸੁਚੇਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਚਮਕਦਾਰ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਗੋਡਿਆਂ ਭਾਰ ਬੈਠ ਕੇ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਸੂਟ ਕਿੰਨਾ ਘਿਸਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਧੁੰਦਲਾ ਜਾਂ ਧੁੰਦਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਚੁੱਕਿਆ, ਅਤੇ ਟੋਪੀ ਉਸਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਉੱਪਰ ਖਿਸਕ ਗਈ। ਹੁਣ ਉਹ ਉਸਦੇ ਮੱਥੇ ਅਤੇ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਚਮੜੀ 'ਤੇ ਹਰੇ ਰੰਗ ਦਾ ਰੰਗ ਸੀ।
"ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬਿਮਾਰ ਹੋਵੋਗੇ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਜੀਬ ਰੰਗ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ। "ਜਾਂ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕੈਦੀ ਰਹੇ ਹੋ?"
"ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਸਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਨਿਕਲ ਰਹੀ ਸੀ। "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਧੁੱਪ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਡਰ ਨਾ ਜਾਓ।"

(ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਦਿਨ-ਦਿਹਾੜੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਤਿਆਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਆਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਜੀਬ ਸਮਾਗਮ ਦਾ ਆਯੋਜਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਲੱਭ ਲਿਆ ਸੀ।)
ਡਾ. ਬੀ. ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। "ਤੁਸੀਂ ਬਿਮਾਰ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਦੁਹਰਾਇਆ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੰਦਰ ਕੌਣ ਲਿਆਇਆ?"
ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਵੱਡੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਡਾ. ਬੀ. ਨੇ ਉਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਜਿਸ ਬੈਂਚ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਬੈਠੇ ਸਨ, ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਛੇ ਹੋਰ ਬੈਂਚ ਸਨ, ਫਿਰ ਇੱਕ ਬੁਫੇ ਜਿੱਥੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਿਪਾਹੀ ਖਾਣਾ ਖਾਂਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਇੱਕ ਚੌੜੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਉਸਨੇ ਡਾ. ਕੇ. ਨੂੰ ਖੜ੍ਹੇ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਦੋਸਤ ਸੀ। ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਉਸਨੇ ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਉਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁਨੀਆ ਤੋਂ ਆਏ ਹਨ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਡਾ. ਕੇ. ਵੀ ਮਰ ਗਏ ਹਨ।
ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਥਿੜਕ ਰਹੀ ਸੀ। "ਨਹੀਂ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਲੈ ਆਏ।"
ਡਾ. ਬੀ. ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਪੰਜ ਪੀਲੇ, ਛੋਟੇ ਆਦਮੀ, ਜੋ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੂਰਬੀ ਭਾਰਤੀ ਸਨ, ਡਾ. ਕੇ. ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਚਿੱਤਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਡਾਕਟਰ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਮੁਦਰਾ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਗੂੜ੍ਹੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ।
"ਇਹ ਲੋਕ ਕੌਣ ਹਨ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਉਹ ਜਾਵਾ ਤੋਂ ਹਨ," ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। "ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਲੈ ਆਏ।"
ਇਹ ਸਭ ਸਮਝ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ। ਇਹ ਬਰਫ਼ ਵਾਂਗ ਠੰਡਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇੱਕ ਪਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਉਸਦੀ ਅੰਤਰ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸਹੀ ਸੀ।

"ਤੁਸੀਂ--?"
ਉਸਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
"ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਹੋ? ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ।"
"ਹਾਂ, ਹੈ।"
ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਖ਼ਤਰਾ ਹੈ?
"ਹਾਂ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਤੁਸੀਂ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰਬਤਾਰੋਹੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?
"ਪਹਾੜਾਂ ਉੱਤੇ ਜਾਓ," ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਗਾਈਡ ਦੀ ਲੋੜ ਪਵੇਗੀ।"
ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਰੇ ਹੋਏ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਕਰਦੀ, ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ: "ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਹੋਵੋਗੇ ਤਾਂ ਇਹ ਜਾਵਾਨੀ ਤੁਹਾਡਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਗੇ।"
ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।
"ਉਹ ਸਫ਼ਰ ਦੌਰਾਨ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣਗੇ," ਉਸਨੇ ਥੱਕੀ ਹੋਈ, ਸੁਸਤ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਇਆ।
ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਗਿਨੋ, ਉਸਦਾ ਸਹਾਇਕ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 7 ਵਜੇ ਜਗਾਉਣਾ ਸੀ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਤੋੜ ਕੇ ਅੰਦਰ ਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਘੁੰਮਦਾ ਦੇਖ ਕੇ ਘਬਰਾ ਗਿਆ।
"ਇਹ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਕੌਣ ਹਨ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ! "ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਕਿਸਨੇ ਖੋਲ੍ਹਿਆ?"
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਜੀਨੋ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵੜਿਆ, ਡਾ. ਬੀ. ਪਲ ਭਰ ਲਈ ਭਟਕ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਲੱਭਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਸਨ! ਉਸਨੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਜਾਵਨੀਜ਼ ਅਤੇ ਡਾ. ਕੇ. ਵੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਏ ਸਨ।

ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਆਸਕਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਗਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਗਿਨੋ ਨੇ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਕਿ ਉਹ ਵਾਰਡ ਬੁਆਏ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇਵੇਗਾ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ, ਗਿਨੋ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਕੁਝ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਸੀ। ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਆਸਕਰ ਸਵੇਰੇ 5 ਵਜੇ ਉੱਠਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਉੱਠਿਆ। ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਉੱਠਿਆ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਗਿਨੋ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸ ਸਵੇਰੇ ਮੇਨਸਾ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਸੀ!
ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਆਸਕਰ ਇੱਕ ਭੌਤਿਕ ਮਾਧਿਅਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਦਾ "ਸਾਰ" ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ "ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ" ਦੇ ਇੰਚਾਰਜ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਡਾ. ਬੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਭੌਤਿਕੀਕਰਨ ਨੂੰ ਸੰਭਵ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਉਧਾਰ ਲਿਆ ਸੀ।
ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਕਿ ਇਹ ਅਸਲੀ ਆਸਕਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਵਾਰਡ ਬੁਆਏ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਜਾਂ ਨਕਲ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 6 ਵਜੇ ਜਗਾਇਆ ਸੀ, ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਗਿਨੋ ਕੋਲ ਅਜੇ ਵੀ ਬਾਹਰੀ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦੀਆਂ ਚਾਬੀਆਂ ਸਨ। ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੋਲ ਚਾਬੀਆਂ ਦਾ ਸੈੱਟ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਜਦੋਂ ਗਿਨੋ ਆਇਆ ਤਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਸਨ! ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਹਰੋਂ ਤਾਲੇ ਵਿੱਚ ਚਾਬੀ ਪਾ ਕੇ ਹੀ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਕਈ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਆਸਕਰ ਕਦੇ ਵੀ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਉੱਠਿਆ। ਉਹ ਸਵੇਰੇ 7:10 ਵਜੇ ਵੀ ਬੇਹੋਸ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਹੀ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਇਆ।
ਜਦੋਂ ਆਸਕਰ ਤੋਂ ਉਸਦੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਡਾ. ਬੀ. ਨੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਂਗ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ।

"ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਗਲਤ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹਿਲਾਇਆ," ਡਾ. ਬੀ. ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੋਚਿਆ। "ਇਟਲੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮਨ੍ਹਾ ਹੈ - ਤੁਸੀਂ ਰਾਣੀ ਨੂੰ ਛੂਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।" ਅਸਲੀ ਆਸਕਰ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਆਸਕਰ, ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸੰਸਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ, ਉਸਨੂੰ ਜਗਾਉਣਾ ਪਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕੇ। ਮੈਨੂੰ, ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਸਾਰੀ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਵਿੱਚ, ਡਾ. ਬੀ. ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੁੱਲ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਰੋਮ ਜਾਣ ਵਾਲੀ 8 ਵਜੇ ਦੀ ਟ੍ਰੇਨ ਫੜਨੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਸੰਜਮ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਟ੍ਰੇਨ ਫੜਨ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਇਤਾਲਵੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ਹੀ ਬਿਹਤਰ ਸਮਝਿਆ। ਸਿਰਫ ਸਮਾਂ ਹੀ ਦੱਸੇਗਾ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੱਚਾਈ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।
ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ, ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਹ ਵਿਲਾ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਰਹਿ ਗਈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਇਟਲੀ ਉੱਤੇ ਜਰਮਨ ਕਬਜ਼ਾ ਵਧਦਾ ਗਿਆ, ਅਮਰੀਕੀ ਕੌਂਸਲੇਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਛੱਡਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸਵਿਟਜ਼ਰਲੈਂਡ ਜਾਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਤਾਲਵੀ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਉਸਦਾ ਪਾਸਪੋਰਟ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲਿਆ। ਇਤਾਲਵੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਆਹ ਭੰਗ ਹੋ ਗਏ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਵਧ ਗਈਆਂ।
ਇਸ ਸਾਰੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਯੂਨਾਨ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਲੜ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਕੈਂਪ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੌਕਾ ਮਿਲਣ ਤੱਕ ਭੱਜਣਾ ਹੀ ਬਿਹਤਰ ਸਮਝਿਆ।

"ਪਹਾੜਾਂ ਤੋਂ ਪਾਰ ਜਾਓ," ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਸੀ।
ਉਹ ਦੋ ਵਾਰ ਅਸਫਲ ਰਹੀ। ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਉਹ ਸਫਲ ਹੋਈ ਅਤੇ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਫਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਕੈਦ ਰਹੀ। ਉਹ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਸਕੀਅਰ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਸਕੀ 'ਤੇ ਲਿਟਲ ਸੇਂਟ ਬਰਨਾਰਡ ਪਾਸ ਪਾਰ ਕੀਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਫੜੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਨਿਕਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਗਾਈਡ ਲੈ ਲਈ। ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਪਿਤਾ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ!
ਉਸਦੀ ਮਾਂ, ਜੋ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਨੇ ਉਸਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਲਿਸਬਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਕਿਸ਼ਤੀ ਫੜਨੀ ਸੀ। ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉੱਚ-ਦਰਜੇ ਦੇ ਜਾਣਕਾਰ ਦੁਆਰਾ, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਜੋ ਕਿ ਅਟਲਾਂਟਿਕ ਮਹਾਂਸਾਗਰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਜਹਾਜ਼ ਇੱਕ ਪੁਰਤਗਾਲੀ ਉਦਯੋਗਪਤੀ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਰਾਂ ਕੈਬਿਨ ਸਨ। ਇਸ ਯਾਟ ਦਾ ਨਾਮ ਕੈਵਲਹੋ ਅਰਾਉਜੋ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਲਾਲ ਘੋੜਾ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਮੁੰਦਰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕੀ ਦਿਨ ਲੱਗੇ। ਜਦੋਂ ਜਹਾਜ਼ ਅਜ਼ੋਰਸ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਡੱਚ ਰੇਡੀਓ ਆਪਰੇਟਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਟਾਰਪੀਡੋ ਵਾਲੇ ਡੱਚ ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਪੰਜ ਜਾਵਨੀਜ਼ ਚਾਲਕ ਦਲ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਸਵਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਜਰਮਨਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟਾਰਪੀਡੋ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ 'ਤੇ ਪੱਟੀ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਅਜ਼ੋਰਸ ਲਿਆਂਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਿਰਪੱਖ ਸੀ। ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੀ ਇੱਕ ਦੁਰਲੱਭ ਉਦਾਹਰਣ ਵਿੱਚ, ਜਰਮਨਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਅਤੇ ਘਰ ਭੇਜਣ ਲਈ ਉੱਥੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।
ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ, ਪੰਜ ਜਾਵਾਨੀ ਆਦਮੀ ਡਾ. ਬੀ. ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ, ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਸ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਰਗਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟਿਵੋਲੀ ਵਿਲਾ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਇਆ ਸੀ!

ਨਿਊਯਾਰਕ ਪਹੁੰਚਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਜਾਵਾ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਲਾਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਅਤੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਆਏ ਸਨ, ਓਨੀ ਹੀ ਜਲਦੀ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਏ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ, ਉਸਨੇ ਡਾ. ਕੇ. ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਪਰ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦੱਸਣ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ, ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਬਾਇਓਕੈਮਿਸਟ ਡਾ. ਕੇ. ਨੇ ਉਸਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਉਡਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤਰ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਟਿਵੋਲੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਸੀ। ਉਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਖਾਸ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਕਿਉਂਕਿ ਡਾ. ਬੀ. ਅਤੇ ਡਾ. ਕੇ. ਦਾ ਕੋਈ ਨੇੜਲਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਫੇਰੀ ਦੌਰਾਨ ਉਸਨੂੰ ਡਾ. ਕੇ. ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਮਿਲਾਇਆ ਸੀ। ਪਰ ਡਾ. ਕੇ. ਨੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਉਸਦਾ ਕਹਿਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਸੀ: "ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"
ਕਿਉਂਕਿ ਡਾ. ਕੇ. ਨੇ ਇਟਲੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਤਸਵੀਰ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਡਾ. ਬੀ. ਨੇ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਉਹ ਇੱਕ ਸਿਮੂਲੇਸ਼ਨ ਸੀ - ਯਾਨੀ, ਉਹਨਾਂ ਹੀ ਤਾਕਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਭੌਤਿਕ ਰੂਪ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਅਸਥਾਈ ਵਾਪਸੀ ਨੂੰ ਸੰਚਾਲਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਐਕਟੋਪਲਾਜ਼ਮ ਨੂੰ ਕਈ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਹੇਰਾਫੇਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਡਾ. ਬੀ. ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਨੀ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਡਾ. ਕੇ. ਨੇ ਜੋ ਟਿਵੋਲੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਉਹ ਵੀ ਸਿਰਫ਼ ਅਨੁਮਾਨ ਜਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਚਮਤਕਾਰੀ ਰੂਪ ਦੀ ਤਕਨੀਕ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਉਦੇਸ਼ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ: ਉਸਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਝਲਕ ਦੇਣਾ।

ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਅਮਰੀਕਾ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਸੰਪਰਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।
ਡਾ. ਬੀ. ਦੇ ਅਲੌਕਿਕ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਅਨੁਭਵ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਜੀਵ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਸਦੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਵੇਨਿਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਇੱਕ ਗਰਮੀਆਂ ਦੇ ਰਿਜ਼ੋਰਟ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਦੋ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਆਖਰੀ ਐਤਵਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸ ਮੌਕੇ ਲਈ ਆਪਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਸ਼ਾਮ ਦਾ ਗਾਊਨ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਜੂਨ ਦੀ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਸ਼ਾਮ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਡ੍ਰੈਸਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਲਿਪਸਟਿਕ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਝੁਕੀ, ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਸ਼ੈਲੇ ਵਿੱਚ ਦੋ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਬਲਦੀਆਂ ਵੇਖੀਆਂ। ਉਸਨੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੋਈ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੈਲੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਦੋ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਦੁਬਾਰਾ ਸਨ! ਉਸਨੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਸਨ - ਪਰ ਸਿਰਫ ਸ਼ੈਲੇ ਵਿੱਚ।
"ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਹੋਵੇਗਾ," ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਅਤੇ ਅਸਲੀ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਲੱਭਣ ਲਈ ਉੱਠੀ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਫਿਰ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਅਤੇ ਕੰਧਾਂ ਵੱਲ, ਪਰ ਦੋ ਬਲਦੀਆਂ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਕੇ, ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਬੈਠ ਗਈ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਸੀ। ਪਰ ਦੋ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਦੁਬਾਰਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀਆਂ ਸਨ! ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਵਾਰ, ਇੱਕ ਟਿਮਟਿਮਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਲਾਟ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਟਿਮਟਿਮਾਉਂਦੀ ਸੀ।
ਸੱਤ ਵੱਜ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਭੁੱਖ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ: "ਮੈਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।"

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਇਹ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ - ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਜੋ ਇਤਾਲਵੀ ਵਿੱਚ ਬੋਲ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਵਾਅਦਾ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡੋਗੇ!"
"ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਇਹ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਦਿੱਖ ਆਵਾਜ਼ ਕਿਵੇਂ ਸੁਣਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਵੇਖਿਆ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ!
ਉਹ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ: ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ ਜੋ ਕਦੇ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨ ਸਕਦੀ? ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਦਾ ਪਤੀ, ਅਲਬਰਟੋ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਅੱਜ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲੀ ਗਈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਪੌੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਈ, ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਭੱਜਦਾ ਹੋਇਆ ਆਇਆ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।
"ਇਹ ਕੀ ਹੈ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।
"ਮਾਂ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਉਸਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਹਾਂ।" ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂ ਆ ਗਏ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਸਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆ ਕੇ ਦੱਸਣਾ ਬਿਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ।
ਡਾ. ਬੀ. ਨੇ ਜੋ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਸੀ, ਉਹ ਉਸਦੀ ਸੱਸ ਦੀ ਸੀ।
ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਬੇਨਤੀ ਦਾ ਅਜੀਬ ਅਰਥ ਸਮਝ ਆਇਆ। 1941 ਅਤੇ 1945 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਜਰਮਨਾਂ ਦਾ ਕੈਦੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਉਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਪਰਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਕਿਸਮਤ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਰੈੱਡ ਕਰਾਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਆਹ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਮਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ

ਗੂੰਜਦੀ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝ ਲਿਆ; ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਾਇਆ ਗਿਆ।
ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਪਿਆਰੇ ਜਾਂ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਜੀਉਂਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਵਾਰ, ਇਹ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਜਨਬੀ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਡਾ. ਬੀ. ਨੇ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਸਵਿਟਜ਼ਰਲੈਂਡ ਦੇ ਅਰੋਸਾ ਵਿੱਚ ਛੁੱਟੀਆਂ ਬਿਤਾਈਆਂ। ਉਹ ਇੱਕ ਸਾਦੇ ਗੈਸਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਰਹੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਛੁੱਟੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੈਸੇ ਖਤਮ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਕਮਰਾ ਉੱਪਰਲੀਆਂ ਮੰਜ਼ਿਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ 'ਤੇ ਸੀ।
ਉਸਨੇ ਨਾਸ਼ਤੇ ਲਈ ਘੰਟੀ ਵਜਾਈ ਹੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਨੌਕਰਾਣੀ ਨੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ ਸੀ। ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਉਸਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਾਈਟਗੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕਾਲੇ ਵਾਲ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਔਰਤ ਨੇ ਹਾਉਂਕਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ: "ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ! ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸੋ!"
ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਕੰਬ ਰਹੇ ਸਨ। ਡਾ. ਬੀ. ਨੂੰ ਇਹ ਘੁਸਪੈਠ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਉਸਨੇ ਔਰਤ ਵੱਲ ਠੰਡੇ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਕਿ ਉਹ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਆ ਗਈ ਹੈ। ਔਰਤ ਜਰਮਨ ਬੋਲ ਰਹੀ ਸੀ।
"ਉੱਠੋ!" ਡਾ. ਬੀ. ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਕੁੜੀ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ "ਸੱਚ ਦੱਸਣ" ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਈ।
ਅਗਲੇ ਹੀ ਪਲ ਨੌਕਰਾਣੀ ਨਾਸ਼ਤੇ ਦੀ ਟ੍ਰੇ ਲੈ ਕੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਈ। ਡਾ. ਬੀ. ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਉਹ ਪਾਗਲ ਔਰਤ ਕੌਣ ਸੀ ਜੋ ਹੁਣੇ ਆਈ?"
"ਕਿਹੜੀ ਔਰਤ? ਇਸ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

ਪਰ ਉਹ ਇੱਥੇ ਹੀ ਸੀ, ਹੁਣੇ, ਇਸੇ ਪਲ।
"ਅਸੰਭਵ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇਕੱਲੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ।
ਆਖ਼ਿਰਕਾਰ, ਇਹ ਸੀਜ਼ਨ ਦਾ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਹੈ।" ਨੌਕਰਾਣੀ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਡਾਕਟਰ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦਿਆਂ ਚਲੀ ਗਈ।
ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਡਾ. ਬੀ. ਨੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਅਜਨਬੀ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸਕੀ ਫੜੀ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਈ। ਪਹਾੜ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਮਨਪਸੰਦ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ ਜੋ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਦਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚੀ, ਉਸਨੇ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦਰੱਖਤਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ।
"ਕੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਬੈਠ ਸਕਦੀ ਹਾਂ?" ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਨੌਜਵਾਨ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਡਰਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਹੈ।
"ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ, ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ। "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਦੇਰ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।"
ਉਹ ਜ਼ਿਊਰਿਖ ਦਾ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ ਅਰੋਸਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਪਹਿਲਾ ਕਲੀਨਿਕ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਤਪਦਿਕ ਵਾਲੀ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਸੀ। ਉਹ ਲਗਭਗ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਏ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਮਾਂ ਬਚਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਸਿਰਫ਼ ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਡਾਕਟਰ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਹੁਣੇ ਆਪਣਾ ਕਰੀਅਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲਣ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ।

"ਮੈਂ ਮਰ ਰਹੀ ਹਾਂ," ਕੁੜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਪਰ ਨੌਜਵਾਨ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਵਿਆਹ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਡਾਕਟਰ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਕੁੜੀ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਦੋਵੇਂ ਆਰਥਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੰਬੰਧੀ ਸਮਝੌਤੇ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਹਰ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਵੀ ਕੀਤਾ।
ਡਾ. ਬੀ. ਨੇ ਬੜੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਾਲ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਤੁਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਝੌਂਪੜੀ ਦਿਖਾਈ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਦੁਲਹਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹਨੀਮੂਨ ਬਿਤਾਇਆ ਸੀ। ਸਭ ਕੁਝ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵਾਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਲਈ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਭਿਆਨਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਮਹੀਨੇ ਬੀਤਦੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਵਿਗੜਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਦੀ ਹਾਲਤ ਹੌਲੀ- ਹੌਲੀ ਸੁਧਰਦੀ ਗਈ।
ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਬਿਤਾਇਆ, ਆਪਣੇ ਕਰੀਅਰ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸਦਾ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਸੁਧਾਰ ਹੋਣ ਲੱਗਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ।
ਇੱਕ ਦਿਨ, ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਆਈ। ਇੱਕ ਹਾਦਸਾ ਵਾਪਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਔਰਤ ਨਾਲ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਵਾਪਰਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਚਾਨਕ, ਉਹ ਝੌਂਪੜੀ ਛੱਡ ਕੇ ਭੱਜਣ ਲੱਗੀ, ਡਰਦੀ ਹੋਈ, ਘੁੰਮਦੀ ਹੋਈ ਪਿੰਡ ਦੀ ਸੜਕ 'ਤੇ। ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਰੱਖਿਅਕ ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਤੋਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਾਂ ਕੀ ਉਸਦੀ ਹਾਲਤ ਅਚਾਨਕ ਵਿਗੜ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਪਹਾੜੀ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਭੱਜੀ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਗੈਸਟਹਾਊਸ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀ,

ਉਸਦੀ ਸਰੀਰਕ ਤਾਕਤ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਗਈ। ਬਿਮਾਰੀ ਨਾਲ ਪੀੜਤ ਉਸਦੇ ਫੇਫੜੇ ਭੱਜਣ ਦੇ ਦਬਾਅ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ। ਗੈਸਟਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਾ ਦੇਖਣ ਲਈ।
"ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ?" ਡਾ. ਬੀ. ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ?"
ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।
ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਸਵੇਰ ਦੀ ਆਪਣੀ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ।
"ਹਾਂ, ਉਹ ਹੈ," ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਮੰਨਿਆ। "ਕੀ ਉਹ ਸੋਹਣੀ ਨਹੀਂ ਸੀ?" ਹਰ ਸਾਲ ਨੌਜਵਾਨ ਡਾਕਟਰ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੀ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ 'ਤੇ ਅਰੋਸਾ ਆਉਂਦੀ ਸੀ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ੈਲੇਟ ਤੋਂ ਕਿਉਂ ਭੱਜ ਗਈ ਸੀ।
ਅੱਜ ਉਹ ਦਿਨ ਸੀ।
ਕੁਝ ਪਲ ਸੋਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਡਾਕਟਰ ਬੀ. ਨੇ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਉਹ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੇ ਭੂਤ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਡਰ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਉਸਨੇ ਮੌਤ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ? ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਘਾਤਕ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਸੀ?
ਡਾ. ਬੀ. ਨੇ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਗਰਭਵਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪਤਾ ਲੱਗੇ। ਪਰ ਸ਼ੈਲੇਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟੈਲੀਫੋਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਹਾਦਸੇ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਦੋ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, ਡਾ. ਬੀ. ਅਰੋਸਾ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਗੈਸਟਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਏ। ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਨੌਜਵਾਨ ਉਸ ਦਿਨ ਦੀ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਪਿਆਰਾ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ, ਗੈਸਟਹਾਊਸ ਦੀ ਤੀਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਦੁਖਾਂਤ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਦੁਖਾਂਤ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਕੁੜੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਪ੍ਰੇਮੀ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ।

*159
ਵਿਵੀਅਨ ਲੇ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦੀ ਫੋਟੋ

ਹਾਲਾਂਕਿ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਲੇਖਕ, ਟ੍ਰਾਂਸ ਮਾਧਿਅਮ, ਅਤੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨੇ ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਅਸਾਧਾਰਨ ਕਾਰਨਾਮੇ ਕੀਤੇ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਟ੍ਰਾਂਸ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਨ, ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਮਾਧਿਅਮ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ। ਕੁਝ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜੀਬ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਾਇਆ।
ਜੁਲਾਈ 1967 ਦੇ ਇੱਕ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਸਵੇਰੇ, ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਘਬਰਾਹਟ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਹੁਣੇ ਹੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਪਸ਼ਟ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇੱਕ ਸੁਪਨੇ ਵਰਗੀ ਸਥਿਤੀ ਸੀ। ਵਿਵੀਅਨ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਛੁੱਟੀਆਂ 'ਤੇ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਕੀ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵਿਵੀਅਨ ਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ? ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਕਿਉਂ? ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਕੀ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸੀ? ਨਹੀਂ, ਇਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ। ਵਿਵੀਅਨ ਨੂੰ ਮੈਂ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣਦੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਅਜੇ ਜਾਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਦੇ ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਸੁਰਖੀਆਂ

ਨੇ ਵਿਵੀਅਨ ਲੀ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਲੰਡਨ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਈ ਹੋਵੇਗੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਨੂੰ। ਅਚਾਨਕ, ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲ ਆਈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ। ਕੀ ਉਹ ਵਿਵੀਅਨ ਲੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੀ ਸੀ? ਹਾਂ, ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਵਿਵੀਅਨ ਲੀ ਨਿੱਜੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਨਾਲ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰਾ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਬਿਲ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਲਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੱਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਮਾਹਰ ਸੀ।

ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਮਰੇ ਵਿਵੀਅਨ ਲੀ ਨਾਲ ਸਿਬਿਲ ਲੀਕ ਦੀ ਇੱਕ
ਮਾਨਸਿਕ ਤਸਵੀਰ
ਯਕੀਨਨ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਸੀ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਵਿਵੀਅਨ ਲੀ ਦੀ ਮੌਤ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਨੂੰ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਹ ਖ਼ਬਰ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ ਆਈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਵੀਰਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜਿਆ। ਤਾਰੀਖ਼? 30 ਜੂਨ, 1967। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਅਦਾਕਾਰਾ ਦਾ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿਣ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਚਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਦਾ

ਦਿਨ ਸੀ। ਸੋਮਵਾਰ ਨੂੰ, ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸਟੀਵਰਟ ਸਟੂਡੀਓ ਵਿੱਚ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਅਕਸਰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਵਿਜ਼ਟਰ, ਐਡਮੰਡ ਹੈਨਰਾਹਨ, ਸਟੂਡੀਓ ਦੀ ਵਿਲੱਖਣ ਸਜਾਵਟ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕੈਮਰੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਰੰਗੀਨ ਤਸਵੀਰਾਂ ਲੈਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਸਨ। ਤਾਰੀਖ਼ 3 ਜੁਲਾਈ, 1967 ਸੀ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਸਿਬਿਲ ਲੀ ਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੁਝ ਖਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇੱਕ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ। ਸਿਬਿਲ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਕਾਲੇ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਵੀਅਨ ਲੀ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ!
ਸਿਬਿਲ ਅਤੇ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਫਿਲਮ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੈਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖਰਾਬੀ ਸੀ। ਫੋਟੋ ਵਿੱਚ ਆਦਮੀ ਧੁੰਦਲਾ ਅਤੇ ਫੋਕਸ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਕੈਮਰੇ ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫੋਕਸ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਹੋਵੇ।
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀ ਹਾਨਰਾਹਨ ਤੋਂ ਇਸ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਫੋਟੋ ਵਿੱਚਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਨੈਗੇਟਿਵ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡਰਾਉਣੀ ਘਟਨਾ ਉਦੋਂ ਵਾਪਰੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਦੀ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਆਦਮੀ ਨੈਗੇਟਿਵ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਵਿਧਵਾ ਦੇ ਕੋਲ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ! ਹਾਨਰਾਹਨ ਨੇ ਵਿਵੀਅਨ ਲੇ ਦੀ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚਦੇ ਸਮੇਂ ਹਨੀਵੈੱਲ ਪੈਂਟੈਕਸ 35mm ਕੈਮਰਾ ਅਤੇ ਏਕਟਾਕ੍ਰੋਮ ਫਿਲਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਫਲੈਸ਼ਗਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਸਗੋਂ ਕਮਰੇ ਦੀ ਸਾਰੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਰਾਹਤ ਮਿਲੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਯੋਗਤਾ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਕੈਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਣਦੇਖੇ ਮਾਡਲਾਂ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

*160
ਮਰੇ ਹੋਏ ਅਧਿਆਪਕ ਨੇ ਕਿਵੇਂ ਅਲਵਿਦਾ ਕਿਹਾ

ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ, ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਵਿਅਸਤ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਪੋਰਟਰੇਟ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ, ਐਵਲਿਨ ਇੰਗਲੈਂਡ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੇ ਲਈ, ਇਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਇੱਕ ਆਮ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਲੌਕਿਕਤਾ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਦੂਰ ਤੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ, ਇੰਗਲੈਂਡ ਨੇ ESP (ਅੰਦਰੂਨੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ) ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਅਜੀਬ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁਆਚੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋਵੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖਾਸ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਕੁਦਰਤੀ ਸਮਝਦੀ ਸੀ ਕਿ ਦੂਜਿਆਂ ਕੋਲ ਵੀ ESP ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਦੀ ਯੀਅਰਬੁੱਕ ਲਈ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚਣਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਗਣਿਤ ਅਧਿਆਪਕ ਸ਼੍ਰੀ ਜੀ ਦੀ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਰੁਟੀਨ ਕੰਮ ਸੀ। ਤਾਰੀਖ ਸ਼ਨੀਵਾਰ, 3 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1965 ਸੀ। ਉਹ ਫੈਕਲਟੀ ਦਾ ਆਖਰੀ ਮੈਂਬਰ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚੀ ਗਈ ਸੀ। ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਉਸਦਾ ਸਟੂਡੀਓ ਬੰਦ ਸੀ। ਸੋਮਵਾਰ ਨੂੰ, ਇੰਗਲੈਂਡ ਨੇ ਪ੍ਰਿੰਟ ਵਿਕਸਤ ਅਤੇ ਸੰਪਾਦਿਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮੰਗਲਵਾਰ ਸਵੇਰੇ, ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਕੂਲ ਭੇਜਿਆ। ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਸਕੂਲ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਦਾ ਫੋਨ ਆਇਆ। ਕੀ ਸ਼੍ਰੀ ਜੀ ਆਪਣੀ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚਣ ਆਏ ਸਨ? "ਹਾਂ," ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਇੰਗਲੈਂਡ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰਿੰਟ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਡਾਕ ਰਾਹੀਂ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਪਲ ਦੀ ਚੁੱਪੀ ਛਾ ਗਈ। ਫਿਰ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਜੀ ਦਾ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮਈ ਵਿੱਚ, ਮਿਸਟਰ ਐੱਚ. ਉਸਦੇ ਸਟੂਡੀਓ ਵਿੱਚ ਆਏ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਅਲੌਕਿਕ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ (ESP) ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਮਿਸ ਇੰਗਲੈਂਡ ਨੇ ਉਸਦਾ ਪੋਰਟਰੇਟ ਬਣਾਇਆ। ਫਿਰ ਉਹ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਪਣਾ ਮਨਪਸੰਦ ਚੁਣਨ ਲਈ ਆਇਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਿੰਟ ਡਿਵੈਲਪਰ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਇਹ ਮਿਸਟਰ ਐੱਚ. ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਮਿਸਟਰ ਜੀ. ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਗਣਿਤ ਅਧਿਆਪਕ ਸੀ। ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਕਲਾਇੰਟ, ਮਿਸਟਰ ਐੱਚ. ਦਾ ਇੱਕ ਪੋਰਟਰੇਟ ਵੀ ਉਸੇ ਪ੍ਰਿੰਟ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਨਾਲੋਂ ਸਾਫ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਉਲਟ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਸੀ।
ਮਿਸ ਇੰਗਲੈਂਡ ਇੱਕ ਸੂਝਵਾਨ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਇੱਕ ਅਧੂਰਾ ਪ੍ਰਿੰਟ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ। ਉਸਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਹਰ ਪ੍ਰਿੰਟ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤਾ, ਕਦੇ ਵੀ ਇੱਕ ਅਧੂਰਾ ਪ੍ਰਿੰਟ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ। ਉਸਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਸਟੂਡੀਓ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਜੋ ਹੋਇਆ ਸੀ ਉਸ ਲਈ ਕੋਈ "ਤਰਕਪੂਰਨ" ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਗਣਿਤ ਅਧਿਆਪਕ ਦਾ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਾ ਚਿਹਰਾ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ - ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਨੂੰ "ਜ਼ਿੰਦਾ" ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਆਖਰੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਣ ਲਈ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ। ਜਲਦੀ ਹੀ, ਮਿਸ ਇੰਗਲੈਂਡ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀ ਐਚ. ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਫੋਟੋ ਛਾਪੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਆਮ ਫੋਟੋ ਸੀ।
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੋਰ "ਮਰੇ" ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸਦੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਇਹ ਘਟਨਾ ਉਸਦੇ ਮਾਨਸਿਕ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ।

ਕਿਸੇ ਜੀਵਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਦੋ-ਸਥਾਨਿਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਜਾਂ ਈਥਰਿਕ ਤਸਵੀਰ

ਡਬਲ ਪ੍ਰੋਜੈਕਸ਼ਨ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਵਰਤਾਰਾ ਹੈ ਜੋ ਸੂਖਮ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ- ਜੁਲਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਹਨ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਸੂਖਮ ਯਾਤਰਾ ਜਾਂ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਡਬਲ ਪ੍ਰੋਜੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਜੀਵਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਚਸ਼ਮਦੀਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਲ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸੂਖਮ ਪ੍ਰੋਜੈਕਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਸੂਖਮ ਯਾਤਰੀ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਦੋ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸੂਖਮ ਯਾਤਰੀ ਦਾ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਦਾ ਪ੍ਰੋਜੈਕਸ਼ਨ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਿਅਕਤੀ ਲਗਭਗ ਆਪਣੇ ਆਪ ਅਤੇ ਅਚੇਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਹ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਡਬਲ ਪ੍ਰੋਜੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਵਿਅਕਤੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੇਤੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਰੀ ਤੋਂ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਬਾਇਲੋਕੇਸ਼ਨ ਅਕਸਰ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਰਗਰਮ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਸ਼ਾਇਦ ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿ ਉਹ ਭਟਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਜੀ ਚੀਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸੀਮਤ ਕਲਪਨਾ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਦੋ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਮੇਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਨੁਸਾਰ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਾਮਲੇ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਉਦਾਹਰਣ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਤੋਂ ਮੇਰੀ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ, ਮੀਨਾ ਲੌਟਰਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ "ESP ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ" ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲੌਟਰਰ ਵਿੱਚ ਅਸਾਧਾਰਨ ESP ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਹ ਇੱਕ ਸੰਤੁਲਿਤ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਮਝਦਾਰ ਔਰਤ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਲੇਖਕ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਕਈ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਉਦੋਂ ਵਾਪਰੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਗ੍ਰੀਨਵਿਚ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਸੜਕ 'ਤੇ ਤੁਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸੱਜਣ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਮ ਮਾਹੌਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਈ, ਉਸਨੇ ਉਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਨ ਲਈ ਗਲੀ ਪਾਰ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉਸ ਵੱਲ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਹ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਅਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੀ ਮੀਨਾ ਲੌਟਰਰ ਨੇ ਉਸਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ, ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਹੈ। ਹੋਰ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਮਿਸ ਲੌਟਰਰ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਹਰੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਇੱਕ ਹੋਰ ਉਦਾਹਰਣ ਵਿੱਚ, ਮਿਸ ਲੋਟਰਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ, ਬਾਈਨੌਰਲ ਮੌਜੂਦਗੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਵੀ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਾਤ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਸੀ, ਨੀਂਦ ਅਤੇ ਜਾਗਣ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਚਿਹਰਾ ਇੰਨਾ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸਕ੍ਰੀਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਤਸਵੀਰ ਦੇਖਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੀ ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਸਨ। ਇਹ ਪਹਿਲਾ ਅਨੁਭਵ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।"
ਲਗਭਗ ਛੇ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਦੱਖਣੀ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਕੋਲੰਬੀਆ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸੱਦਾ ਮਿਲਿਆ। ਮੈਂ ਉਰਬਾ ਦੀ ਖਾੜੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ, ਆਦਿਮ ਕਸਬੇ, ਟਰਬੋ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੇਲੇ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰਿਆ। ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ

ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਬਚੇ ਹੋਏ ਗੁਲਾਮਾਂ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਕਬੀਲਿਆਂ ਦੇ ਵੰਸ਼ਜ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਭੂਮੀ ਤੋਂ ਨੇੜਲੇ ਛੋਟੇ ਟਾਪੂਆਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਤੱਕ ਆਵਾਜਾਈ ਕਿਸ਼ਤੀ ਜਾਂ ਡੰਗੀ ਦੁਆਰਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਗ ਮੁੱਖ ਭੂਮੀ 'ਤੇ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਥਿਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਸਟਮ ਦਫ਼ਤਰ ਵੀ ਉੱਥੇ ਸਥਿਤ ਸੀ। ਟਰਬੋ ਪਿੰਡ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਇਦੀਪ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੈ।
"ਇੱਕ ਐਤਵਾਰ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅਮਰੀਕੀ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲੰਬੀਆਈ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਸ਼ਹਿਰ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਗੰਦੀਆਂ ਗਟਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਹੇ ਸੀ ਅਤੇ ਟੀਨ ਦੀਆਂ ਛੱਤਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਝੌਂਪੜੀਆਂ ਅਤੇ ਉੱਥੋਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸੀ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, 'ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਅੰਤ ਹੈ।'"
ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਬਾਜ਼ਾਰ ਦਾ ਦਿਨ ਜਾਪਦਾ ਸੀ; ਗਲੀਆਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਦੋ ਰੰਗਾਂ ਦੇ - ਕਾਲੇ ਅਤੇ ਲਾਲ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਫਾਰਮੇਸੀ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਤੁਰੇ, ਇੱਕ ਲੰਮਾ, ਸੁੰਦਰ, ਵਧੀਆ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਨੌਜਵਾਨ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਅਜੀਬ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉੱਥੋਂ ਲੰਘਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਵੀ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਅਜੀਬ ਲੱਗਿਆ। ਦੱਖਣੀ ਅਮਰੀਕੀ ਮਰਦ ਹਮੇਸ਼ਾ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਦੇਖਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਹ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਚਿਹਰਾ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ!
ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਸਾਡੇ ਗੁਆਂਢੀ, ਕਸਟਮ ਕੈਪਟਨ, ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਕਟੇਲ ਪਾਰਟੀ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਪਾਇਲਟ ਹਰ ਮਹੀਨੇ ਲਗਭਗ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਟਰਬੋ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਠਹਿਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੂਜੇ ਪਿੰਡਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਿਯਮਤ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਗੰਦੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਹੋਟਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਪਣੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਨੌਜਵਾਨ ਕੋਲੰਬੀਆ ਦੇ ਇੱਕ ਰਾਜ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ

ਅਤੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਕਾਰਟਾਗੇਨਾ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੀ ਛੋਟੀ ਏਅਰਲਾਈਨ ਦਾ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਹੈ।
"ਉਹ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਲੈ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ। ਇਹ ਉਹੀ ਨੌਜਵਾਨ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ! ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸੋਮਵਾਰ ਸਵੇਰੇ ਆਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਐਤਵਾਰ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਟਰਬੋ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਸੋਮਵਾਰ ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਉਹੀ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।" ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਉਂ ਦੇਖਿਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। "ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਾਰਟਾਜੇਨਾ ਗਏ, ਅਸੀਂ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ - ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਮੀਲ ਦੂਰ ਸੀ!"

* * *

ਮੈਂ ਜਾਰਜੀਆ ਦੇ ਸਵਾਨਾਹ ਦੇ ਵਸਨੀਕ ਹਰਬਰਟ ਸ਼ੇਫਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ, ਜਿਸਨੇ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਦੋ ਬਜ਼ੁਰਗ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ।
ਇੱਕ ਰਾਤ, ਕਾਰਲ ਫੌ ਇਸ ਅਹਿਸਾਸ ਨਾਲ ਉੱਠਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਮੁੜਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ, ਮੋਰਟਨ ਡਿਊਸ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ। ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਆਏ?" ਡਿਊਸ਼ ਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਸਿਰਫ਼ ਮੁਸਕਰਾਇਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਨੇੜਿਓਂ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਮਿਸਟਰ ਡਿਊਸ਼ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ, ਇੱਕ ਵੱਡੀ, ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਕੁਰਸੀ

'ਤੇ ਬੈਠਾ, ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ ਕਾਰਲ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਕੁਰਸੀ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਕਾਰਲ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਲਗਭਗ ਦੋ ਮੀਲ ਦੂਰ ਸਨ।

* * *

ਦੋਹਰੀ ਨਜ਼ਰ ਨੂੰ ਨਕਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੂਖਮ ਪ੍ਰੋਜੈਕਸ਼ਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਦੋ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਉਪਾਅ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਬੈਠਣਾ, ਭਾਵੇਂ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਬਾਹਰ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਭਟਕਣ ਦੇਣਾ ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰੋਗੇ, ਓਨਾ ਹੀ ਘੱਟ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਦੋਹਰੀ ਨਜ਼ਰ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਲਈ ਅਨੁਕੂਲ ਨਿਰਲੇਪਤਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਥਿਤੀ ਬਣਾਉਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਅਨੁਕੂਲ ਸਥਿਤੀਆਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਹਰੀ ਨਜ਼ਰ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਾਮਲੇ ਅਨੁਮਾਨਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੁੰਦੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਨਹੀਂ ਵਾਪਰਦੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ।

ਸੂਖਮ ਪ੍ਰੋਜੈਕਸ਼ਨ ਜਾਂ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇ ਅਨੁਭਵ

ਅਲੌਕਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਚਰਚਾ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ "ਈਥੈਰਿਕ" ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਤਾਰਿਆਂ ਅਤੇ ਆਕਾਸ਼ੀ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਅਸਲ ਅਰਥ ਈਥੈਰਿਕ ਵਰਗਾ ਕੁਝ ਹੈ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮੇਰੇ ਲਈ। ਈਥੈਰਿਕ ਜਾਂ ਈਥੈਰਿਅਲ ਡਾਇਮੈਨਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ, ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਵਰਤਾਰੇ ਅਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਧਾਰਨਾਵਾਂ (ESP) ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਡਾਇਮੈਨਸ਼ਨ ਬਹੁਤ

ਹੀ ਬਰੀਕ ਕਣਾਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਮੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅੰਦਰੂਨੀ ਸਰੀਰ, ਜੋ ਕਿ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਅਸਲ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਪਦਾਰਥ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ; ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਦੇ ਭੌਤਿਕ ਮੌਤ 'ਤੇ ਵਿਘਨ ਪਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਈਥੈਰਿਕ ਜਾਂ ਈਥੈਰਿਅਲ ਡਾਇਮੈਨਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਥੀਓਸੋਫੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਮਿਸਰੀ ਧਰਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਪੰਜ ਸਰੀਰ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਈਥੈਰਿਕ ਸਰੀਰ ਇੱਕ ਹੈ। ਈਥੈਰਿਕ ਸੰਸਾਰ ਸੱਤ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੂਜਾ ਸਭ ਤੋਂ ਹੇਠਲਾ ਹੈ, ਜੋ ਭਾਵਨਾਵਾਂ, ਇੱਛਾਵਾਂ ਅਤੇ ਜਨੂੰਨ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਸੰਕਲਪ ਹੈ। ਇਹ ਓਨਾ ਹੀ ਜਾਇਜ਼ ਜਾਂ ਅਵੈਧ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਕੋਈ ਇਸਨੂੰ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੂਖਮ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ "ਜੀਵਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ" ਮੰਨ ਕੇ, ਮੈਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਰਲ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਦੇ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਗੈਰ-ਭੌਤਿਕ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਸਿਧਾਂਤਕ ਬਣਾਉਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਹੋਰ, ਸੂਖਮ ਪਰਤਾਂ ਮੌਜੂਦ ਹਨ - ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹਨ - ਤਾਂ ਇਹ ਕੰਮ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਗੈਰ-ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਹੋਂਦ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

* * *

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ "ਈਥੈਰਿਕ ਪ੍ਰੋਜੈਕਸ਼ਨ" ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਤਲਬ ਸੂਖਮ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਜੈਕਸ਼ਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਜੋ ਪ੍ਰਜੈਕਟ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸਰੀਰ ਦੀ ਇੱਕ ਅੰਦਰੂਨੀ ਪਰਤ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਈਥੈਰਿਕ ਜਾਂ ਈਥੈਰਿਕ ਸਰੀਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਜੈਕਟ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਆਜ਼ਾਦੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੂੰ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਘਾਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ, ਈਥੈਰਿਕ ਸਰੀਰ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ

ਨਾਲ ਇੱਕ ਪਤਲੇ ਬੰਧਨ ਦੁਆਰਾ ਜੁੜਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ "ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਰੱਸੀ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਰੱਸੀ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੌਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭੌਤਿਕ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਇਹ ਰੱਸੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਈਥੈਰਿਕ ਸਰੀਰ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਗਲੇ ਆਯਾਮ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ, ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਜੈਕਟਾਂ ਨੂੰ "ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇ ਅਨੁਭਵ" ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਰੌਬਰਟ ਮੋਨਰੋ, ਪੇਸ਼ੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸੰਚਾਰ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਅਤੇ ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗਿਆਨਵਾਨ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖੀ। ਉਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਡਾ. ਹੇਅਰਵਰਡ ਕੈਰਿੰਗਟਨ ਨੇ ਸਿਲਵਾਨ ਮਲਡੂਨ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ, ਸੂਖਮ ਪ੍ਰੋਜੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਹੁਣ ਇੱਕ ਕਲਾਸਿਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਇਸ ਵਰਤਾਰੇ ਦਾ ਵਧੇਰੇ ਸਹੀ ਵਰਣਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰੋਜੈਕਸ਼ਨ, ਭਾਵ, ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਅੰਦੋਲਨ, ਇਸ ਵਰਤਾਰੇ ਦੇ ਵਾਪਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਇਹ ਭੌਤਿਕ ਅਤੇ ਸੂਖਮ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵੱਖ ਹੋਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਤੈਰਦੀ ਸੰਵੇਦਨਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸਵੈ ਆਪਣੇ ਭੌਤਿਕ ਰੂਪ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਇਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੁੰਦਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਹਰੀ ਗਤੀ ਨਾ ਤਾਂ ਤੇਜ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪ੍ਰੋਜੈਕਸ਼ਨ ਵਰਗੀ; ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ, ਅਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਹ ਵੱਖ ਹੋਣ ਦੀ ਇੱਕ ਹੌਲੀ, ਹੌਲੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਨਾਟਕੀ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਸੂਖਮ ਪ੍ਰੋਜੈਕਸ਼ਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਸਦਮੇ ਜਾਂ ਨਕਲੀ ਸਦਮੇ ਦਾ ਕੁਝ ਰੂਪ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਰਜਰੀ ਅਤੇ ਅਨੱਸਥੀਸੀਆ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੌਰਾਨ, ਜਾਂ ਅਚਾਨਕ ਸੋਗ, ਅਚਾਨਕ ਖੁਸ਼ੀ, ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਥਕਾਵਟ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ।
ਵਿਛੋੜੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨੂੰ ਮੋਟੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋ ਮੁੱਖ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਸਵੈ-ਚਾਲਿਤ ਮਾਮਲੇ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਭੜਕਾਹਟ ਦੇ ਵਾਪਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ

ਪ੍ਰਯੋਗਾਤਮਕ ਮਾਮਲੇ, ਜਿੱਥੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਾਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਪ੍ਰਯੋਗ ਜ਼ਰੂਰ ਸੰਭਵ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਕਰਾਂਗਾ।

* * *

ਭਾਵੇਂ ਸੂਖਮ ਪ੍ਰੋਜੈਕਸ਼ਨ ਅਣਇੱਛਤ ਹੈ ਜਾਂ ਸਵੈਇੱਛਤ, ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਯਾਤਰੀ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪ੍ਰੋਜੈਕਸ਼ਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ਤਰਜੀਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਇਸ ਖਾਸ ESP ਵਰਤਾਰੇ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਦਾ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਬੂਤ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਇਹ ਇੱਕ ਜਪਾਨੀ-ਅਮਰੀਕੀ ਔਰਤ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਈ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ, ਜੋ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸਦੀ ਭੈਣ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਤੋਂ ਪੱਛਮੀ ਤੱਟ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਦੇ ਘਰ ਪੁਲਾੜ ਵਿੱਚ ਲਾਂਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪਾਇਆ। ਉਹ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਘਰ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਆਈਆਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਈ ਨੇ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਦੇਖੀਆਂ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਲਾਅਨ 'ਤੇ ਹਰੇ ਰੰਗ ਦਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਅਸਫਲ ਰਹੀ। ਉਸਦੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸਥਿਤੀ - ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਤੈਰਦੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰਾ ਅਣਦੇਖੀ - ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਈ ਨੂੰ ਚਿੰਤਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਘਰ ਅਤੇ ਬਿਸਤਰੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਇਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਉਸਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਉੱਚਾਈ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਵੇਦਨਾ ਲਗਭਗ ਸਾਰੀਆਂ, ਜਾਂ ਲਗਭਗ ਸਾਰੀਆਂ, ਸੂਖਮ ਯਾਤਰਾ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਉਚਾਈ ਤੋਂ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਈਥਰਿਕ ਸਰੀਰ ਦੀ ਇੱਕ ਉਲਟ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਹੈ ਜੋ ਹੌਲੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਉਚਾਈ ਤੋਂ ਡਿੱਗਣ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਾਗਣ 'ਤੇ, ਉਹ ਚੱਕਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਘਬਰਾ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਅਜਿਹੇ ਅਨੁਭਵ ਸੂਖਮ ਯਾਤਰਾ ਕਾਰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ। ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਈ. ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਯਾਦ ਆ ਗਿਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਦੇਖੇ ਗਏ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਜਾਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਾਈ. ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ ਜਦੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਦੇ ਪੱਤਰ ਨੇ ਉਸਦੀ ਸੂਖਮ ਯਾਤਰਾ ਦੌਰਾਨ ਵੇਖੀ ਗਈ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ।

* * *

ਰੂਥ ਈ. ਨੂਥਸ, ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਸਕੂਲ ਅਧਿਆਪਕਾ ਜੋ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਕੱਤਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਕਈ ESP (ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਸਵੈ-ਧਾਰਨਾ) ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਰਾਂ ਵਾਂਗ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖੀ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਸੁਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ESP ਅਨੁਭਵਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਲੋਕ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ।
1941 ਦੀ ਬਸੰਤ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸੈਨ ਡਿਏਗੋ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਟੈਕਸਾਸ ਦੇ ਡੇਲ ਰੀਓ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਕੰਮ ਲਈ ਟ੍ਰੇਨ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਖਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਮੈਂ ਟੈਕਸਾਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਵੇਰੇ 8 ਵਜੇ ਸਨ। ਅਚਾਨਕ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਡੇਲ ਰੀਓ ਵਿੱਚ ਜੋਅ ਕਾਮਸਟੌਕ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਵਰਾਂਡੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਪਾਇਆ। ਜੋਅ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਦੋਸਤ ਸੀ। ਗਲੀ ਦੇ ਪਾਰ, ਖਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ, ਉਹੀ ਧੂੜ ਭਰੇ ਹਰੇ ਮੇਸਕਾਈਟ ਅਤੇ ਬਿੱਲੀ ਦੇ ਪੰਜੇ ਦੇ ਦਰੱਖਤ

ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਕੈਲੀਚੇ ਫਲੈਟ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਲੋਕ ਆਪਣੀਆਂ ਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਆ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਵਾੜ ਵਾਲੇ ਵਿਹੜੇ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪਾਰਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਜੋਅ ਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਸੋਗ ਮਨਾਉਣ ਆਏ ਸਨ। ਜੋਅ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਉਸੇ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਫਿਰ, ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਡੇਲ ਰੀਓ ਗਿਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਰੇਲਗੱਡੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ, ਅਜੇ ਵੀ ਮੇਰੇ ਸਟਾਪ ਤੋਂ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਬਲਾਕ ਦੂਰ।
ਦੋ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ, ਜੋ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਖਾਸ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ, ਜੋ ਕਿ ਉਹੀ ਤਾਰੀਖ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਸਟ੍ਰੋਕ ਤੋਂ ਬੇਹੋਸ਼ ਪਾਇਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਸਟ੍ਰੋਕ ਸਵੇਰੇ 10 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜੋ ਨੂੰ 10:30 ਵਜੇ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਹੋਵਾਂ। ਦੋ ਘੰਟੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਸਟ੍ਰੋਕ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੋ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਦਾ ਸੀ।
28 ਮਈ, 1955 ਨੂੰ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੂਖਮ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਪ੍ਰक्षेपਣ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ: ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਨੇ ਵੇਲਵਾ ਅਤੇ ਜੈਸ ਮੈਕਡੌਗਲ ਨਾਲ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਧਾ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਜੈਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਅਸੀਂ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਵੱਖ ਹੋ ਗਏ। ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਵੇਲਵਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ, ਸ਼ਨੀਵਾਰ, 11 ਜੂਨ ਨੂੰ, ਮੈਂ ਘਰ ਦੀ ਸਫਾਈ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਬੈੱਡਰੂਮ ਵਿੱਚ ਡ੍ਰੈਸਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਵੈਕਿਊਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਅਚਾਨਕ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਅੰਦਰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ, ਚਿੱਟੇ ਪਰਦੇ ਖਿੜਕੀ ਤੋਂ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਝੂਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਕਮਰਾ ਧੁੱਪ ਨਾਲ ਚਮਕਦਾਰ ਸੀ; ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਹਮਣੇ ਅਤੇ

ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਬਿਸਤਰਾ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸਿਰਹਾਣਿਆਂ 'ਤੇ ਟੇਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਵੇਲਵਾ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਦਮੀ ਜੈਸ ਸੀ। ਕੋਈ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਬੋਲਿਆ ਗਿਆ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜੈਸ ਮਰ ਗਈ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਡ੍ਰੈਸਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਸਫਾਈ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਵੇਲਵਾ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ, ਮੇਰੀ ਭੈਣ, ਮੈਰੀ ਹੈਟਫੀਲਡ, ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮਿਸਟਰ ਮੈਕਡੌਗਲ ਦੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਸੁਣ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੀ ਪਹਿਲੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਵੇਲਵਾ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀਰਵਾਰ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਦਿਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਅਗਲੇ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।

* * *

ਰਿਚਰਡ ਸਮਿਥ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਵੈ-ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਵਾਲਾ ਲੈਂਡਸਕੇਪ ਸੇਵਾ ਠੇਕੇਦਾਰ ਹੈ, ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਰਜੀਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਅਤੇ ਮਰੇ ਹੋਏ ਦੋਵਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਕਈ ਅਲੌਕਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਦੂਰ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ:
ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ, ਸੌਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਭਰ ਵਿੱਚ ਤੈਰਦਾ ਹੋਇਆ ਪਾਇਆ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਉੱਥੇ, ਮੈਂ ਘਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦਾ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਕੈਰਨ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਅਖਬਾਰ ਪੜ੍ਹਦੇ, ਕਮਰਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੇ ਅਤੇ ਕੌਫੀ ਪੀਂਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਛੱਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਤੈਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਹੇਠਾਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੈਰਨ ਦੇ ਪਿਤਾ, ਮਿਸਟਰ

ਵੋਏਲਕਰ, ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੀ ਕੌਫੀ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਡਰੇ ਹੋਏ ਜਾਪਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਾ ਨਾਲ ਕਮਰੇ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਅਦਿੱਖ ਹੋਵਾਂ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨਾਲ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।
ਇਹ ਦੂਜਾ ਅਨੁਭਵ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਲਗਭਗ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅਨੁਕੂਲ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਤੇ ਵੀ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਕਈ ਵਾਰ, ਅਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੀਲ ਦੂਰ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇਖਦਾ ਹੋਇਆ ਪਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਨਿੱਜੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਹੋਏ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ।

* * *

ਵਿਗਿਆਨਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਸੂਖਮ ਪ੍ਰਜੈਕਸ਼ਨ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਅਨੁਭਵ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਿੱਸੇ-ਕੁਝ ਸਬੂਤ ਹੀ ਇਸਦੀ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਮਾਮਲੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਸੂਖਮ ਯਾਤਰੀ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ, ਸੁਣਿਆ ਜਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਦੇਸ਼ਪੂਰਨ ਨਿਰੀਖਣ ਨਾਲ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਸਮਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਰੰਪਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਪਹਿਲੂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਖੇਤਰੀ ਨਿਰੀਖਣ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਢੁਕਵੇਂ ਸਥਾਨਕ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਐਡਜਸਟ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਸੂਖਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਨੁਮਾਨਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਲਾਸ ਏਂਜਲਸ ਵਿੱਚ ਦੁਪਹਿਰ 3 ਵਜੇ ਉਸਦੀ ਅਲੌਕਿਕ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਭੌਤਿਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਯਾਤਰੀ ਖੁਦ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ

ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 6 ਵਜੇ ਵਾਪਰਦੇ ਹੋਏ ਯਾਦ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਅਤੇ ਪੂਰਬੀ ਤੱਟ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮੇਂ ਦਾ ਅੰਤਰ ਤਿੰਨ ਘੰਟੇ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੂਖਮ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਅਤੇ ਅੰਤ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਮਾਪਣਯੋਗ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਬੀਤਿਆ ਜਾਪਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਸਮੇਂ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਲੰਘਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੂਖਮ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਗਤੀ ਸੋਚ ਦੀ ਗਤੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ, ਜੋ ਕਿ, ਆਈਨਸਟਾਈਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅੰਤਮ ਗਤੀ ਹੈ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਗਤੀ ਨਹੀਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ)। ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਸਕਿੰਟ ਦੇ ਅੰਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਾਲ ਦੂਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਵਿਚਾਰ - ਅਤੇ ਸੂਖਮ ਯਾਤਰਾ - ਬਿਜਲਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹਨ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਗੁਆਏ ਬਿਨਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਤਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਛੋਟਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਕਿਸੇ ਦਿਨ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਪਣ ਲਈ ਯੰਤਰ ਵਿਕਸਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਪਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਸੂਖਮ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਦੋਵਾਂ ਸਿਰਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਦੇਰੀ ਕਾਰਕ ਮੌਜੂਦ ਹੈ।
ਪੈਰਾਨਾਸਲ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਘਬਰਾਏ ਹੋਏ, ਡਰੇ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ, ਸਿਰਫ਼ ਘਬਰਾਹਟ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ
- ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਰਬੜ ਬੈਂਡ ਦੇ ਝਟਕੇ ਵਾਂਗ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਖਿੱਚੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੁਝ ਅਣਸੁਖਾਵੀਂ ਸਥਿਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਕਿਸੇ ਉੱਚੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਡਿੱਗਣ ਜਾਂ ਇੱਕ ਪਾਗਲ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਜਾਣ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਆਪਣੇ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਗਣ ਵਰਗਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਸੁਪਨੇ ਤੋਂ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੱਚ ਹੈ।

ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਕਿਸੇ ਅਸਲ ਸਰੀਰਕ ਡਿੱਗਣ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਸਗੋਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਕੰਪਨ ਗਤੀ ਵਿੱਚ ਅਚਾਨਕ ਕਮੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸੂਖਮ ਯਾਤਰਾ, ਸਾਰੇ ਮਾਨਸਿਕ ਜੀਵਨ ਵਾਂਗ, ਸਰੀਰਕ ਜੀਵਨ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਦਰ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਅਚਾਨਕ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸੀ, ਗਤੀ ਤੋਂ ਖਿੱਚੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਹੌਲੀ ਹੋਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਦਮੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸੰਘਣੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਚਲਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਹੌਲੀ ਕੰਪਨ ਗਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸੂਖਮ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ, ਵਿਅਕਤੀ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿਵਸਥਿਤ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਮਾੜੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਵਾਪਸੀ ਬਹੁਤ ਅਚਾਨਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਨਤੀਜਾ ਸਰੀਰ ਦੀ ਅਚਾਨਕ ਰੁਕਣ ਵਾਲੀ ਝਟਕੇ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਨੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਚਾਈ ਤੋਂ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਆਮ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਡਰ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਵਜੋਂ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਆਖਿਆ ਨਾਲ ਸਮੱਸਿਆ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਇੰਨਾ ਆਮ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਅਣਕਿਆਸੇ ਡਰ ਜਾਂ ਡਰ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕੁਝ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਯਾਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਗਦੇ ਹੋਏ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਕੈਨੀਕਲ ਵਰਤਾਰਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੂਖਮ ਸਰੀਰ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਸਥਾਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ, ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਹੈ। ਸੂਖਮ ਪ੍ਰੋਜੈਕਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਉਲਝਣ, ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਸੁਪਨੇ ਤੋਂ ਜਾਗਣ 'ਤੇ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮਾਨਸਿਕ ਧੁੰਦ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੰਭੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਯਾਤਰੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ

ਅਜੀਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਰੀਰਕ ਊਰਜਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ, ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਹੈ!
ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਆਮ ਉਦਾਹਰਣ, ਡੋਰਥੀ ਡਬਲਯੂ. ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਪੰਜਾਹਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਦਾਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਮਾਨਸਿਕ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੰਦਰੁਸਤ ਅਤੇ ਸੰਤੁਲਿਤ ਹੈ, ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਕਮਿਊਨਿਟੀ ਸੈਂਟਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸਕੱਤਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਡੋਰਥੀ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀਆਂ ਪੂਰਵ-ਸੂਚਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਈ ਮਾਨਸਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਵਿਛੜੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵੀ ਦੇਖੇ ਹਨ। ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੰਜਮ ਨਾਲ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਤਾਂ ਘਬਰਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬੇਲੋੜੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਥੱਕੀ ਹੋਈ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਜਾਣੀਆਂ-ਪਛਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਅਣਜਾਣ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਪਛਾਣਦੀ ਹੈ ਉਹ ਰਵਾਇਤੀ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਾਤ ਦੇ ਦੌਰਿਆਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਸਿੱਖ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਪਰ ਜੋ ਚੀਜ਼ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਾਗਣ 'ਤੇ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਥੱਕੀਆਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਮੀਲਾਂ ਤੱਕ ਤੁਰੀ ਹੋਵੇ! ਇੱਕ ਖਾਸ ਮਾਮਲਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਉਪਲਬਧ ਹੈ, ਉਹ ਅਮਰੀਕਨ ਸੋਸਾਇਟੀ ਫਾਰ ਸਾਈਕਿਕ ਰਿਸਰਚ ਦੀਆਂ ਫਾਈਲਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦੋ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ESP ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਲਈ ਟਰੂ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਸੋਸਾਇਟੀ ਬੈਟਸੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਮੀਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੂਰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਘਰ ਤੱਕ ਇੱਕ ਸੂਖਮ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ। ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਵਰਣਿਤ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸਪਸ਼ਟ ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਬੈਟਸੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਜੈਕਟ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਦੇਖਿਆ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ, ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਜੋੜੀਆਂ ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਦੀ ਅਲਮਾਰੀ ਨਾਲ ਝੁਕ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਦੀ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਝੁਕ ਰਹੀ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਖੇਡ ਰਹੀ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਲਹਿਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਫਿਰ, ਇੱਕ ਪਲ ਹੋਰ ਉੱਥੇ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਕਦਮ ਤੁਰਿਆ।

ਬੈਟਸੀ ਇਸ ਪਲ ਜਾਗ ਪਈ। ਉਸਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੀ ਘੜੀ ਨੇ ਸਵੇਰ ਦੇ 2:10 ਵਜੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦੱਸਿਆ। ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਇੰਨਾ ਭਾਰੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਮੀਲ ਦੂਰ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ (ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ)। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਬੈਟਸੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ, ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੇ ਉਸ ਰਾਤ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ।
ਮਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ: "ਤੂੰ ਘਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ? ਸੌਂਦੇ ਹੋਏ ਘਰ ਤੋਂ ਇੰਨੀ ਦੂਰ ਕਿਉਂ ਜਾਂਦੀ ਹੈਂ? ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਤੂੰ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਸਕਿੰਟਾਂ ਲਈ ਹੀ ਸੀ?" ਮਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਰਾਤ 1:10 ਵਜੇ ਸਨ। ਉਸਦੀ ਚਿੱਠੀ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ: "ਤੇਰਾ ਸਮਾਂ 2:10 ਵਜੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਬਲਾਊਜ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰੈੱਸ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ - ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਅਲਮਾਰੀ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ, ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ। ਮੈਂ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਤੂੰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ।" ਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ (ਜਿਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਔਰਤ ਨੂੰ ਕਮਰ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ), ਔਰਤ ਨੇ ਉਹੀ ਹਲਕਾ ਬਲਾਊਜ਼ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਅਰਧ-ਸਵੈਇੱਛਤ ਸੂਖਮ ਪ੍ਰੋਜੈਕਸ਼ਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਦੂਰ ਦੇ ਸਥਾਨ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਸਥਾਨ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਜਦੋਂ ਅਜਿਹੀ ਯਾਤਰਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ,

ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਛੋਟੀ ਜਾਂ ਮਾਮੂਲੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਵਧੇਰੇ ਸਹੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।
ਕੁਝ ਖੋਜਕਰਤਾ ਇਸ ਖਾਸ ਪੜਾਅ ਨੂੰ "ਯਾਤਰਾ ਸੂਝ" ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੂਸਰੇ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਸਥਾਨਾਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਮੂਲ ਸਥਿਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਲਈ, ਇਹ ਦਵੈਤ ਦੀ ਕੁਦਰਤੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਹੈ - ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੂਖਮ ਸਰੀਰ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੂਖਮ ਸਰੀਰ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਪੂਰਾ ਸੂਖਮ ਸਰੀਰ।
ਤਾਂ ਫਿਰ, ਸੋਚ ਦੇ ਪ੍ਰਕੋਪ ਬਾਰੇ ਕੀ? ਅਜਿਹੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਮਾਮਲੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਜੀਵਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਕੋਪ ਅਚਾਨਕ ਅਤੇ ਪਲ ਭਰ ਲਈ ਦੂਰ-ਦੂਰ ਤੱਕ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਵਰਤਾਰੇ ਵਿੱਚ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਹਾਲਾਤ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਜੀਵਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਕੋਪ ਕਿਸੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਆਫ਼ਤ ਜਾਂ ਖ਼ਤਰੇ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੰਦਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਪ੍ਰਕੋਪ ਖੁਦ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਮਦਦ ਮੰਗ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਪ੍ਰਕੋਪ ਅਚਾਨਕ ਅਤੇ ਪਲ ਭਰ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਭੂਤ ਜਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਕੋਪ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਸਥਾਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।
ਮੇਰਾ ਖਿਆਲ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਮਾਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜੀਵਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੂਜੇ ਜੀਵਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਤੀਬਰ ਸੂਖਮ ਅਨੁਮਾਨ ਹਨ, ਇੰਨੇ ਤੀਬਰ ਕਿ ਯਾਤਰੀ ਨੂੰ ਇਸਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੂਖਮ ਸਰੀਰ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚ ਲੇਟਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਚਾਨਕ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੌਜੂਦ ਨਾ ਹੋਣ ਦੀ।

*161
ਵਿਨਚੈਸਟਰ ਗਿਰਜਾਘਰ ਦੇ ਭਿਕਸ਼ੂ

ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਆਉਣ ਲਈ ਸਾਊਥੈਂਪਟਨ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਿਊਲੀਯੂ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਮੱਠ ਵਿੱਚ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਵਿਨਚੈਸਟਰ ਗਿਰਜਾਘਰ ਰਸਤੇ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨਾਲ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸ ਮਸ਼ਹੂਰ ਗਿਰਜਾਘਰ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਰੁਕਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਈ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗਿਰਜਾਘਰ ਦੇ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤੁਰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, 1500 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਭਿਕਸ਼ੂ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਤੁਰਿਆ ਸੀ। ਹੈਨਰੀ ਅੱਠਵੇਂ ਦੁਆਰਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਮੱਠਾਂ ਦੇ ਭੰਗ ਦੌਰਾਨ, ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਅਤੇ ਮਠਾਠਾਂ ਨੂੰ ਤਸੀਹੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਫਾਂਸੀ ਜਾਂ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਵਾਇਤੀ ਸਥਾਨਾਂ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸਥਿਤ ਵਿਨਚੈਸਟਰ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਈ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖੇ ਗਏ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਦਾ ਕੁਝ ਅਧੂਰਾ ਕੰਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ! ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। 9 ਸਤੰਬਰ, 1958 ਦੀ ਨੇਵਾਰਕ ਈਵਨਿੰਗ ਨਿਊਜ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖ਼ਬਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਟੀ. ਐਲ. ਟੇਲਰ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ੌਕੀਆ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਗਿਰਜਾਘਰ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ। ਟੇਲਰ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਤਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਇਲੈਕਟ੍ਰੀਕਲ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਸੀ, ਇੱਕ ਸੈਲਾਨੀ ਵਜੋਂ ਸੈਰ-ਸਪਾਟਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਅਲੌਕਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਜਾਂ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ 1957 ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਕੋਇਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕਈ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ - ਉਹੀ ਖੇਤਰ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟੇਲਰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸੋਲ੍ਹਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਧੀ, ਵੈਲੇਰੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦੇ ਨਾਲ

ਸਨ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੀ ਕੋਈ ਗਤੀਵਿਧੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ।

ਵਿਨਚੈਸਟਰ ਦੇ ਭਿਕਸ਼ੂ: ਕੀ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਚੱਲ ਰਹੇ
ਹਨ?

ਭੂਤਲੇ ਬੈਂਚ

ਹੈਨਰੀ ਅੱਠਵੇਂ ਦੁਆਰਾ ਕੱਢੇ ਗਏ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਦਾ
ਨੇੜਿਓਂ ਦ੍ਰਿਸ਼।
ਪਹਿਲੀ ਫੋਟੋ ਵਿੱਚ ਕੋਇਰ ਕੁਰਸੀਆਂ ਆਮ ਵਾਂਗ ਦਿਖਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਅਗਲੀ
- ਸ਼ਾਇਦ ਥੋੜ੍ਹੇ ਵੱਖਰੇ ਕੋਣ ਤੋਂ ਲਈ ਗਈ - ਵਿੱਚ ਮੱਧਯੁਗੀ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਤੇਰਾਂ ਮਨੁੱਖੀ ਚਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਖਾਲੀ ਕੁਰਸੀਆਂ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਫਿਲਮ ਅਤੇ ਪ੍ਰਿੰਟ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਏ, ਤਾਂ ਟੇਲਰ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਟੈਕਨੀਸ਼ੀਅਨ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕੈਮਰੇ ਵਿੱਚ ਤਾਲਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਵਿਧੀ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਦੋਹਰੇ ਐਕਸਪੋਜ਼ਰ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੀ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਕੈਮਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ - ਅਤੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਫਿਲਮ ਨਿਰਮਾਤਾ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਫਿਲਮ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ "ਭੂਤ" ਫਿਲਮ ਨਿਰਮਾਣ ਜਾਂ ਵਿਕਾਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਗਲਤੀ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਹ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਅਲੌਕਿਕ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਠੋਕਰ

ਖਾਧੀ ਸੀ, ਟੇਲਰ ਨੇ ਨਤੀਜੇ ਲੇਵਿਸ਼ਮ ਸਾਈਕਿਕ ਰਿਸਰਚ ਸੋਸਾਇਟੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੇ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਅਜੇ ਵੀ ਹਨ।

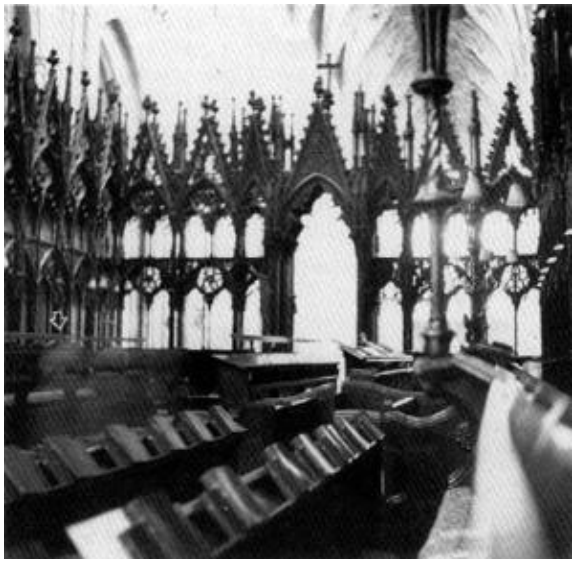

ਲਾਂਘੇ ਵਿੱਚ ਭਿਕਸ਼ੂ
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਮੀਂਹ ਵਿੱਚ ਕਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਉਤਰੇ ਅਤੇ ਚਰਚ ਪਹੁੰਚੇ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਕੈਥਰੀਨ ਕੋਇਰ ਦੀਆਂ ਕੁਰਸੀਆਂ 'ਤੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੋ-ਸਕਿੰਟ ਦੇ ਐਕਸਪੋਜ਼ਰ 'ਤੇ ਕਾਲੇ ਅਤੇ ਚਿੱਟੇ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਨਮੀ ਨੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਤੀਜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਇਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਮੀ ਵਾਲੀ ਹਵਾ ਸੁੱਕੀ ਹਵਾ ਨਾਲੋਂ ਮਾਨਸਿਕ ਸੰਕੇਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਸੰਚਾਲਕ ਹੈ। ਇੱਕੋ ਥਾਂ ਤੋਂ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਗਿਆਰਾਂ ਫੋਟੋਆਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਰੀਲ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਨਕਾਰਾਤਮਕ 'ਤੇ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਸਾਰੀ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਅਣਪਛਾਤੀ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਚਾਨਕ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਚਰਚ ਦੀਆਂ ਫੋਟੋਆਂ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨੇ

ਉੱਥੇ ਭੂਤ ਦੇਖੇ ਸਨ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਉੱਥੇ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਵੀ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚੀ ਸੀ।
ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਛਾਪਿਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਤੁਰੰਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਗਲਿਆਰੇ 'ਤੇ ਤੁਰ ਰਹੇ ਤਿੰਨ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਨਕਾਬਪੋਸ਼ ਚਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਣ 'ਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦੀ ਇੱਕੋ ਤਸਵੀਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਨਜਿੱਠ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਤੁਰਦੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਗਈ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਤਿੰਨ ਥੋੜ੍ਹੇ ਵੱਖਰੇ ਚਿੱਤਰਾਂ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਾਕੀ ਦੋ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਿੱਤਰਾਂ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਛੋਟੇ ਕੱਦ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਆਦਮੀ ਸਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਇੰਨੇ ਛੋਟੇ ਸਨ। ਪਰ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਗਿਰਜਾਘਰ ਦਾ ਪੱਥਰ ਦਾ ਫਰਸ਼ ਆਖਰੀ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਵਿਨਚੇਸਟਰ ਤੋਂ ਕੱਢੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਸੌ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇੱਥੇ ਫੜੇ ਗਏ ਚਿੱਤਰ ਉਸ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਸਲ ਫਰਸ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ!

*162
ਬਾਲਿੰਗੁਇਲ ਦਾ ਰਾਜ਼

"ਤੁਸੀਂ ਨੱਥੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰ ਸਕਦੇ ਹੋ," ਡਬਲਿਨ ਹੇਰਾਲਡ ਦੇ ਪੈਟ੍ਰਿਕ ਬਾਇਰਨ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, ਜੋ ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਆਇਰਲੈਂਡ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਸਾਡੀ ਯੋਜਨਾ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਲੇਖ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨੱਥੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਓ'ਫੈਰਲ ਦੁਆਰਾ 2 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1966 ਨੂੰ ਹੱਥ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਨਿਕਲਿਆ। ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਡਬਲਿਨ ਦੇ ਇੱਕ ਉਪਨਗਰ, ਡਾਰਟਰੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਡੌਨੀਬਰੂਕ ਦੇ ਏਗਲਿੰਗਟਨ ਰੋਡ 'ਤੇ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਤੋਂ ਉੱਥੇ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ।

ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ - ਆਇਰਿਸ਼ ਲੋਕ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ - ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਓ'ਫੈਰਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ, ਉਸਦਾ ਪਤਾ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਟੈਂਪਲ ਰੋਡ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੈਰੀ ਹੀਲੀ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਬਾਰੇ ਖੁਦ ਜਾਣ ਸਕੀਏ।
ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਘਰ ਅਜੇ ਵੀ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਨਵੇਂ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਢਾਹੁਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੀਲੀ ਨੇ ਇਸਨੂੰ 1963 ਵਿੱਚ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਵੱਡੇ ਭੂਰੇ ਪੱਥਰ ਵਾਲੇ ਘਰ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ, ਪਰ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਪੰਦਰਵੀਂ ਸਦੀ ਤੋਂ ਲਗਾਤਾਰ ਆਬਾਦ ਹੈ। ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਉੱਚੀ ਕੰਧ ਇਸਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਦੇਸੀ ਘਰ ਦੀ ਦਿੱਖ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਡੌਨੀਬਰੂਕ ਡਬਲਿਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਇਤਫਾਕਨ, ਡੌਨੀਬਰੂਕ ਸ਼ਬਦ ਸਥਾਨਕ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਸੰਤ, ਬ੍ਰੋਕ ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਘਰ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਜਿਸਨੂੰ ਬਾਲਿੰਗੁਇਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕੁਦਰਤੀ ਖੂਹ ਹੈ ਜੋ ਸੇਂਟ ਬ੍ਰੋਕ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਹੈ।
ਸ਼ਾਇਦ ਪੂਰੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦਾ ਨਾਮ ਇਸ ਘਰ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਾਗ਼ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਕੰਧ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲਾ ਖੂਹ ਹਰਿਆਲੀ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਨਮੀ ਵਾਲੇ ਆਇਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਵਧੀਆ ਉੱਗਦਾ ਹੈ। ਘਰ ਸੜਕ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਿੱਛੇ ਹੈ - ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਅਸਤ ਹੈ - ਜੋ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਨਿੱਜਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਘਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਫੁੱਲਾਂ ਅਤੇ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਦਾ ਬਾਗ਼ ਹੈ ਜੋ ਹੁਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੰਡਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਤਬੇਲਾ ਹੈ ਜੋ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੈਰਾਜ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ, ਸੰਖੇਪ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹਾਲ ਹੈ, ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਖਾਲੀ ਘਰ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਗਰਾਊਂਡ ਫਲੋਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਵੱਡੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਬੇਤਰਤੀਬ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਅਤੇ ਵਿਸਥਾਰਾਂ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹਨ। ਘਰ ਦੇ ਤਿੰਨ ਭਾਗ ਹਨ, ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਹਿੱਸਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਹੈ; ਇੱਕ ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਉੱਪਰ ਇੱਕ ਅਟਾਰੀ ਹੈ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਧਾਤ ਦੀ ਪੌੜੀ ਦੁਆਰਾ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬੈਲਿੰਗੁਇਲ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੀ ਕੰਧ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਗ੍ਰੀਨਹਾਊਸ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਰਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਹੁਣ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਗਰਾਊਂਡ ਫਲੋਰ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਖਿੜਕੀਆਂ ਨੂੰ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਦੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੇ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਨੌਜਵਾਨ ਅਕਸਰ ਬਗਾਵਤ ਕਰਕੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਟੁੱਟੀਆਂ ਅਤੇ ਅਣਵਰਤੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ!
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੀਲੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸਭ ਤੋਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਘਟਨਾਵਾਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਨ, ਜੋ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਸੁਣੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਇੰਨੇ ਕੁਦਰਤੀ ਸਨ ਕਿ ਤੁਰੰਤ ਇਹ ਪਛਾਣਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕੋਈ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਉਹ ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਵਾਪਰੀਆਂ ਅਤੇ ਜੁਲਾਈ ਅਤੇ ਅਗਸਤ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਕਸਰ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਦਰਅਸਲ, ਅਗਸਤ ਉਹ ਮਹੀਨਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਦੋ ਸਭ ਤੋਂ ਅਜੀਬ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ। ਜਿਸ ਸਾਲ ਮੈਂ ਘਰ ਰਹਿਣ ਆਈ, ਮੇਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਪੁੱਤਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਖੇਡਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੌਣ ਲਈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਆਉਂਦੇ ਸਨ।"
"ਇੱਕ ਰਾਤ ਉਸਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਹੇਠਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਰਾਤ 9 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਬਾਹਰ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਚਲੇ ਗਏ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਜਾਗਿਆ; ਉਹ ਹੱਸ ਰਹੇ ਸਨ, ਮਜ਼ਾਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘੁੰਮਦੇ ਹੋਏ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਮਸਤੀ ਕਰ ਰਹੇ ਲੱਗ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸਾ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉੱਠ ਕੇ

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਪਾਰਟੀ ਕਰਨ ਦਾ ਸਹੀ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।"
"ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤੱਕ ਚੁੱਪ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਹਾਲ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਅੰਦਰ ਆਇਆ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਘਰ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਉਸ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੋਈ ਪਾਰਟੀ ਨਹੀਂ ਸੀ!"
"ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਅਗਸਤ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੀ ਧੀ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਛੋਟੀ ਧੀ ਨਾਲ ਘਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਅੱਧ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਰਸੋਈ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਡਾਇਨਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਅਸੀਂ ਉਸ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਕੁਝ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਸਾਫ਼ ਸੁਣਿਆ, 'ਪਰ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਦੋਸਤ ਹੈਂ!' ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਬਸ ਕਿਹਾ, 'ਉਸ ਲੰਬਾ, ਹਨੇਰਾ ਆਦਮੀ,' ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੀ ਹੋਵੇ।"
"ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਸਾਡੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਰਾਤ ਦੇ 11 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸੌਂ ਗਏ ਸੀ ਜਦੋਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਜਗਾਇਆ ਗਿਆ। ਮੇਰਾ ਜਵਾਈ ਹੇਠਾਂ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਦੋ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਆਏ ਸਨ ਕਿ ਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੈ। ਉਹ ਉੱਥੋਂ ਲੰਘ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਰੌਲਾ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਹਨੇਰਾ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਹ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਆਏ।"

ਬਾਲਿੰਗੁਇਲ ਰਹੱਸ—ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਵਿਵਾਦ ਜੋ ਮਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ!
"ਮੇਰੇ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਡਰ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਸਭ ਕੁਝ ਬਿਲਕੁਲ ਕੁਦਰਤੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਅਜੀਬ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਕੋਈ 'ਡਰਾਉਣੀ' ਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।"
"ਰਾਤ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉਹ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਹੀ ਡਰਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੌਣ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਡਰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਬੱਚੇ ਅਕਸਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਬੱਚੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾ-ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।"
ਇਹ ਸਭ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੀਲੀ ਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਆਇਰਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਰ ਖਰੀਦਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ, ਇਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਰ ਸੀ।

ਡਬਲਿਨ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੀਲੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਨਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕੀਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀਲੀਜ਼ ਦੇ ਡੌਨੀਬਰੂਕ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਜਾਜ਼ਤ ਅਤੇ ਚਾਬੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਮੈਂ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕ, ਆਰਥਰ ਲੂਰੀ ਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਮਦਦਗਾਰ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸੰਭਾਵੀ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਉਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਪਿਆ। ਸ਼੍ਰੀ ਲੂਰੀ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰਪਿਤ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਘਰ ਲਈ ਜੋ ਕੀਮਤ ਮੰਗੀ ਸੀ ਉਹ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਆਇਆ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦ ਲੈਂਦੇ।
ਜੁਲਾਈ ਦੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗਰਮ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਜੇਬਾਂ ਵਿੱਚ ਚਾਬੀਆਂ ਲੈ ਕੇ ਬਾਲਿੰਗੁਇਲ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਏ। ਡਰਾਈਵਰ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਜੰਗਾਲ ਵਾਲੇ ਗੇਟ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ ਕਾਰ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਔਰਤ, ਦੋ ਛੋਟੇ ਕੁੱਤਿਆਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਣ ਦੇ ਕਰੀਬ ਆਈ ਅਤੇ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ, "ਉਹ ਇੱਥੇ ਖੇਡਦੇ ਸਨ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ? ਕੀ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ ਭੱਜਣ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹਾਂ?"
ਸਾਡੇ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਦੀ ਲੰਘ ਕੇ ਅੰਦਰ ਚਲੀ ਗਈ। ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੁੱਤਿਆਂ ਸਮੇਤ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ।
ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਖੋਜ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਟੁੱਟੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਤੋਂ ਬਚਦੇ ਹੋਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਪੰਛੀ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੁਝ ਕਮਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਬਣ ਗਏ ਸਨ।
ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਬਾਹਰ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਡਰਾਈਵਰ ਧੁੱਪ ਵਿੱਚ ਝਪਕੀ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਉਪਕਰਣ ਅਤੇ ਕੈਮਰੇ ਸੈੱਟ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਕੈਥਰੀਨ ਹਰੇ ਭਰੇ ਬਾਗ਼ ਦੇ ਵਿਸਤਾਰ ਦਾ

ਦੌਰਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਸਿਬਿਲ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਬਾਹਰ ਪਾਇਆ।
ਅਚਾਨਕ, ਮੈਨੂੰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਦੱਬੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਸੀ, "ਓਹ, ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਲੋਕ ਵੀ ਹਨ! ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਭੇਜਣ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਲਾਪਰਵਾਹ ਸੀ!" ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਮੋੜਿਆ, ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਚਿੰਨ੍ਹ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਹ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਵੀ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਸ਼ਾਇਦ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਸਕਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਆਵਾਜ਼ਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਆਦਮੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੱਗ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਪਾਣੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਹੋਣ, ਪਰ ਉਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸਨ ਜੋ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ... ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ! ਅਸੀਂ ਤੁਰੰਤ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ, ਪਰ ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਮੈਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਅਤੇ ਦੇਖਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਿਬਿਲ ਦੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਦਰਸਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।
"ਇਹ ਅਜੀਬ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਘਰ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਸ ਘਰ ਨੂੰ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਕਈ ਵਾਰ 'ਦੇਖਿਆ' ਹੈ। ਇਸ ਘਰ ਪ੍ਰਤੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਨਫ਼ਰਤ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ... ਉੱਪਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ... ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਹੈ... ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜੋ 'S' ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ 'Sure' ਜਾਂ 'Shawn'... ਵਿਚਕਾਰ, ਉੱਪਰਲੀ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਅਖਬਾਰ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ..."
ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤੇਜ਼ ਸੰਵੇਦਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਪੌੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਗਏ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ

ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਪਾਇਆ, ਉਸੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਾਨਸਿਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ।
"ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ... ਇਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ, ਚਿੰਤਤ, ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ। ਕੈਂਪਸ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਤਨਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਕਮਰੇ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਕੈਂਪਸ ਲਗਭਗ 300 ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ, ਪਰ ਘਰ ਸ਼ਾਇਦ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ। ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਭਾਸ਼ਾ।" "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾਮ ਪਤਾ ਹੈ?" ਮੈਂ ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, ਜੋ ਖਾਲੀ ਕਮਰੇ ਦੀ ਕੰਧ ਨਾਲ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਬੈਠਣ ਲਈ ਕੋਈ ਕੁਰਸੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਬੇਆਰਾਮ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। "ਵਾਈਮੈਨ," ਸਿਬਿਲ ਹੁਣ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ, ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਿਪਨੋਟਾਈਜ਼ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਦੇ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ।
"ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਪ੍ਰਭਾਵ... ਵੈਬਨ, ਵਾਈਵਰਨ... ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਇਸਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ," ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਉਹੀ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਹੈ।"
ਉਹ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ?
ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਆਮ ਗੱਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀ, ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਰਹੱਸਮਈ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਸ ਘਰ ਵੱਲ ਖਿੱਚੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ। ਬਾਲਿੰਗੁਇਲ ਦਾ ਰਾਜ਼ ਕੀ ਸੀ?
"ਇਹ ਹਾਸੋਹੀਣਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਆਦਮੀ ਅਬ੍ਰਾਹਮ ਲਿੰਕਨ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਪਤਲਾ, ਕਮਜ਼ੋਰ, ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ... ਇਹ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਉਸਦਾ ਘਰ ਹੈ... ਵਿਟਬਰਨ... ਉਸ ਕੋਲ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਹਨ... ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ... ਜ਼ਮੀਨ... ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੈ... ਘਰ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਬਿਲਕੁਲ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਹਨ।"

ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਘਰ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਲਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪੇਚੀਦਗੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
"ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦਾ ਹੈ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ। "ਜ਼ਮੀਨ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਝਗੜਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੋ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਝਗੜਾ ਹੈ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੀਏ। ਸੈਮਲੀ, ਸੀਮਲੀ... ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਆਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਘਰ ਉੱਤੇ ਇਹ ਨਾਮ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਨਾਮ ਹੈ।"
ਕੀ ਉਹ ਇੱਥੇ ਮਰ ਗਿਆ?
ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਭੂਤ ਤੋਂ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ ਤਾਂ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਲਈ ਚੁੱਪੀ ਛਾਈ ਰਹੀ। “ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੋ,” ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ, “ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖੋ, ਮਿਸ ਸੀਮਲੀ…ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖੋ… ਪੈਸੇ ਗਲਤ ਹਨ…ਸਿਮਲੀ (ਸੀਮਲੀ) ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਬਾਰੇ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ… ਇਸਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰੋ…”
ਸਿਬਿਲ ਲਗਭਗ ਬੇਹੋਸ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਅਨਿਯਮਿਤ ਸੀ। ਭੂਤ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ, ਉਸਨੇ ਫੁਸਫੁਸਾਈ, "ਚੌਵੀ, 1924...ਸਾਲ..."
"ਕੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਮੱਸਿਆ ਹੈ?" ਮੈਂ ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ। ਚਲੋ ਸਭ ਕੁਝ ਸਾਫ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।
"ਉਹ ਔਰਤ," ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਗਈ ਹੈ? ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਔਰਤ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ!"
ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਇੱਥੇ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਸੀ। ਕੀ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਘਰ ਖਰੀਦ ਲਈਏ? ਇਸ ਨਾਲ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

"ਚੰਗੇ ਲੋਕ," ਉਹ ਬੁੜਬੁੜਾਇਆ, "ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਲੋਕ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ... ਹੁਣ... ਆਇਰਿਸ਼ਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ... ਗੱਦਾਰਾਂ ਨੇ... ਜ਼ਮੀਨ ਚੋਰੀ ਕੀਤੀ... ਸੰਸਥਾ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ... ਬੀਮਾਰਾਂ ਲਈ ਸੰਸਥਾ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ ਸੀ?"
"ਇਹ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ... ਸੰਸਥਾ...।"
ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਸਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ?
"ਵੇਮੈਨ...ਵੇਨਨ।" ਨਾਮ ਅਜੇ ਵੀ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗੇ।
"ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ..." ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਲਗਭਗ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਰਗੀ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਗਈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਪਰ ਸੀ।
ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਕੁਝ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹਨ।
ਅਸੀਂ ਹੇਠਾਂ ਗਏ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਲਿਆ, ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਗਏ ਅਤੇ ਨੇੜਲੇ ਘਰ ਵੱਲ ਚਲੇ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੀਲੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਵਿਆਹੀ ਧੀ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।
ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਸਿਬਿਲ ਡਬਲਿਨ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਈਟ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੀ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਮਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ? ਨਹੀਂ। ਕੀ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇਗਾ? ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਨਹੀਂ।
ਪਰ ਫਿਰ ਮੈਰੀ ਹੀਲੀ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਭੇਤ ਹੱਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਮਿਸਟਰ ਬੈਂਟਰੀ ਵ੍ਹਾਈਟ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਹੁਣੇ ਹੀ ਗਏ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਸਿਬਿਲ ਦੇ

ਡੌਨੀਬਰੂਕ ਘਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਮੇਰੇ ਅਵਚੇਤਨ ਦੁਆਰਾ ਲੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕੀ ਵਿਨਨ ਅਤੇ ਵ੍ਹਾਈਟ ਇੱਕੋ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ, ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ।
ਇੱਕ ਹੋਰ ਗੱਲ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਅਜੀਬ ਲੱਗੀ ਉਹ ਸੀ ਸਿਬਿਲ ਦਾ ਲੋਹੇ ਦੇ ਗੇਟ ਵਾਲੇ ਘਰ ਜਾਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ। ਮੇਰੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਸਿਬਿਲ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਦੀ ਰਹੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਬਾਲਿੰਗੁਇਲ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਵੀ ਲੋਹੇ ਦਾ ਗੇਟ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ; ਫਿਰ ਵੀ, ਸਿਬਿਲ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੀ ਰਹੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੋਵੇ ਕਿ ਇਹ ਉਸੇ ਘਰ ਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੀਲੀ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਘਰ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਲੋਹੇ ਦਾ ਗੇਟ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਦੁਬਾਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ। ਸਿਬਿਲ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।
ਹੀਲੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਨਵਾਂ ਘਰ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰਾ ਅਤੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੀਲੀ ਇੱਕ ਆਕਰਸ਼ਕ ਔਰਤ ਸੀ ਜਿਸ ਕੋਲ ਬੋਲਣ ਦੀ ਕਲਾ ਅਤੇ ਅਨੁਪਾਤ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਸੀ।
"ਮਿਸਟਰ ਕੈਰੀਗਨ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ," ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ। "ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਡਾ. ਗ੍ਰਾਹਮ ਤੋਂ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਪਰ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਨਿੱਜੀ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਸੇ ਭੂਤ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ।"
"ਉਸ ਝੌਂਪੜੀ ਬਾਰੇ ਕੀ?"
"ਡਾ. ਗ੍ਰਾਹਮ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਲੀ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਪੁਰਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਿਸਟਰ ਬੈਰਨ ਹੁਣ ਇਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।"
ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੂੰ ਕਿਸ ਪੌੜੀ 'ਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ?"
"ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਹਨ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਜਵਾਈ ਨੇ ਇਕੱਠੇ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ

ਪੌੜੀ 'ਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ। ਪਾਰਟੀ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਸੁਣੀਆਂ ਉਹ ਪੁਰਾਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਨ, ਪਿੱਛੇ।"
ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, 'ਮੈਂ ਅਤੇ ਸਿਬਿਲ ਨੇ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਕਿੱਥੇ ਸੁਣੀਆਂ ਸਨ!' ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਸਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੀਲੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਮਿਲੇ ਹਨ?"
ਉਸਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮੱਠ ਸੀ; ਹੁਣ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਗ਼ ਵਿੱਚ ਖੂਹ ਬਚਿਆ ਹੈ। ਵੈਸੇ, ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸਦੇ ਸਾਫ਼ ਪਾਣੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।"
ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੀਲੀ ਦਾ ਭਰਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਆ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸੌਦੇ ਅਤੇ ਭੂਤ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਸੁਣਿਆ।
ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਡਾਕਟਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੋਵੇਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਕੀਲ ਸਨ, ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਦਾ ਮੁੱਦਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਗੰਭੀਰ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਹੁਣ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮਹਿੰਗੀ ਅਤੇ ਲੰਬੀ ਖੋਜ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਹਿਮਤ ਹੋਵੋਗੇ, ਕੋਈ ਵੀ ਭੂਤ ਇਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੇਗਾ। ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਵਕੀਲ-ਭੂਤ ਜਿਸਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਫੀਸ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ! ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਸਮਾਂ ਬੀਤਣ ਨਾਲ ਭੂਤੀਆ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਭੁੱਲਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮਿਲ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਲਕ, ਮਿਸਟਰ ਲੂਰੀ, ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟਾਂ ਨਾਲ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗਾ, ਇਸ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਖਰੀਦਦਾਰ ਸਾਵਧਾਨ!

ਬਾਰ੍ਹਵਾਂ ਅਧਿਆਇ

ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ—ਵਿਜ਼ੂਅਲ ਸਬੂਤ

ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਰਾਹੀਂ ਪਰੇ ਤੋਂ ਸੰਚਾਰ: ਟਰੈਕ ਰਿਕਾਰਡ ਅਤੇ ਟੈਸਟਿੰਗ ਸਥਿਤੀਆਂ

ਪਿਛਲੇ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ, ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜ ਨੇ ਅਣਥੱਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਲਈ ਸਬੂਤ ਲੱਭੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਵਿਗਿਆਨਕ ਖੋਜ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਖੋਜਕਰਤਾ ਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਹੋਂਦ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਧਿਐਨਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਹੁਣ ਇਸ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੂਜੇ ਖੇਤਰਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਭੌਤਿਕਵਾਦੀ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਨੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਚੁਣੌਤੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ: ਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਕੀ ਮਨੁੱਖ ਕੋਲ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਾਬਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?
ਮੁਰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਅਖੌਤੀ ਸੰਚਾਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਸਮੱਗਰੀ ਉਪਲਬਧ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅਕਸਰ ਇਹ ਯਕੀਨਨ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਿਵੇਂ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦੀ ਧਰਮ ਦੇ ਸਮਰਥਕ ਕਈ ਵਾਰ ਇਸਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹਨ ਜਿਸਨੂੰ ਡਿਊਕ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਡਾ. ਜੋਸਫ਼ ਰਾਈਨ ਨੇ "ਮਨ ਦੀ ਦੁਨੀਆ" ਕਿਹਾ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਸਬੂਤ ਜੋ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਨਿਰੀਖਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਿਰਪੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਅਨੁਭਵ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋਵੇ। ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਦੀ ਕਾਢ ਦੇ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਸੰਭਾਵਿਤ ਸਾਧਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ: ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ

ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਧੋਖੇ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੋਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਿੱਖਾਂਗੇ - ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋਂਦ ਲਈ ਦਲੀਲ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਖੁਦ 1840 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਤੱਕ ਵਾਪਸ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਤਕਨੀਕ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕੱਚੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਦੀਆਂ ਫੋਟੋਆਂ ਤੋਂ, ਡੈਗੁਏਰੀਓਟਾਈਪਾਂ ਅਤੇ ਟਿੰਟਾਈਪਾਂ ਰਾਹੀਂ, ਉਸ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਤੱਕ ਵਿਕਸਤ ਹੋਈ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਅੱਜ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ।
'ਸਪਿਰਿਟ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ' ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬਚੇ ਵਿੱਚ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜਕਰਤਾ ਮੇਜਰ ਟੌਮ ਪੈਟਰਸਨ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਵਿੱਚ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਮਾਧਿਅਮ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਇਸਨੇ ਪਿਛਲੀ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰਯੋਗਾਤਮਕ ਸਮੱਗਰੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਹੈ।
ਪਰ ਪਹਿਲਾ ਪ੍ਰਯੋਗ 1862 ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਬੋਸਟਨ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ - ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਦੀ ਖੋਜ ਤੋਂ 23 ਸਾਲ ਬਾਅਦ। ਵਿਲੀਅਮ ਐਚ. ਮੁਮਲਰ, ਇੱਕ ਉੱਕਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਿਸਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜ, ਆਪਣੇ ਖਾਲੀ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕੈਮਰੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਕੈਮਰਾ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਨਵੀਨਤਾ ਸੀ। ਉੱਕਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੈਮਰੇ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਖਿੱਚਣੀਆਂ ਪਸੰਦ ਸਨ। ਮੁਮਲਰ ਦੀ ਹੈਰਾਨੀ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਕੁਝ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਚਿੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਚਿਹਰੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ ਜੋ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ। ਜਿਊਂਦੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਇੰਨੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ ਸਨ, ਮੁਮਲਰ ਨੂੰ "ਆਮ" ਪੋਰਟਰੇਟ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮ੍ਰਿਤਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਪੋਰਟਰੇਟ ਵੀ ਮਿਲੇ।
ਇਹ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸੀ। ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਸੰਜੋਗ ਨਾਲ ਹੋਇਆ
- ਜੇ ਸਾਡੇ ਸੁਚੱਜੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿੱਚ ਸੰਜੋਗ ਵਰਗੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੈ - ਅਤੇ

ਮੁਮਲਰ ਦੀਆਂ ਅਚਾਨਕ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਖ਼ਬਰਾਂ ਪੂਰੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਗਈਆਂ। ਹੋਰ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫ਼ਰਾਂ, ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਅਤੇ ਸ਼ੌਕੀਆ ਦੋਵੇਂ, ਨੇ ਮੁਮਲਰ ਵਰਗੀਆਂ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਅਤੇ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜ ਸਮਾਜਾਂ ਨੇ ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਵਿਕਾਸ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਉਦੋਂ ਤੋਂ, ਤਕਨਾਲੋਜੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬਦਲਾਅ ਆਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਦੀਆਂ ਕਮੀਆਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੋ ਗਏ ਹਾਂ। ਪਰ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਦਾ ਮੂਲ ਸਿਧਾਂਤ ਉਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ: ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਲੂਣ ਨਾਲ ਲੇਪਿਆ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨਾਮਕ ਰੇਡੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਇਮਲਸ਼ਨ ਦੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਫਿਲਮ 'ਤੇ ਕੈਮਰੇ ਦੇ ਲੈਂਸ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖੀ ਗਈ ਤਸਵੀਰ ਦੀ ਸਹੀ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਤੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਲਮ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਿੱਸਿਆਂ 'ਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਤੀਬਰਤਾ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਲੂਣ ਵੱਖਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਘਟਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼-ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਪੇਪਰ 'ਤੇ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਨੈਗੇਟਿਵ ਦੇ ਰੰਗ ਅਤੇ ਛਾਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਪ੍ਰਿੰਟ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਨੈਗੇਟਿਵ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਖੇਤਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਮਕੈਨੀਕਲ ਪ੍ਰਜਨਨ ਹੈ, ਪਰ ਉਲਟ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ। ਇੱਕ ਪ੍ਰਿੰਟ ਬਣਾਉਣ ਲਈ, ਆਪਰੇਟਰ ਸਿਰਫ਼ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਨੈਗੇਟਿਵ ਨੂੰ ਪ੍ਰਿੰਟਰ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਨੈਗੇਟਿਵ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼-ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਕਾਗਜ਼ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਨੈਗੇਟਿਵ ਰਾਹੀਂ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਧੀ ਕੁਝ ਵੀ ਨਵਾਂ ਨਹੀਂ ਜੋੜਦੀ, ਨਾ ਹੀ ਨੈਗੇਟਿਵ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਹਟਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਪ੍ਰਿੰਟਰ ਆਪਰੇਟਰ ਦਾ ਹੁਨਰ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਨਤੀਜਾ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਪ੍ਰਿੰਟ ਕਿੰਨਾ ਸੰਤੁਲਿਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਲੈਂਪ ਦੀ ਮਿਆਦ ਅਤੇ ਤੀਬਰਤਾ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫ਼ਰ ਇਹਨਾਂ ਸਧਾਰਨ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਜਿਹੇ ਹਨ ਜੋ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਕਾਗਜ਼ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਪਛਾਣਨਯੋਗ ਤਸਵੀਰਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚਿਹਰੇ ਜਾਂ ਚਿੱਤਰ, ਆਮ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਬਣਾਏ ਬਿਨਾਂ, ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਬੇਸ਼ੱਕ ਇੱਕ ਵਿਗਿਆਨਕ ਅਸੰਭਵ ਹੈ - ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ।
ਇਹ ਪੋਲਰਾਇਡ ਕੈਮਰਿਆਂ ਅਤੇ ਪੋਲਰਾਇਡ ਫਿਲਮ ਦੇ ਆਉਣ ਤੱਕ ਸੱਚ ਸੀ। ਪੋਲਰਾਇਡ ਵਿਧੀ, ਜੋ ਤੁਰੰਤ ਨਤੀਜੇ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਐਕਸਪੋਜਰ ਦੇ ਸਕਿੰਟਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਫਿਲਮ ਵਿਕਸਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਯੋਗ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਨਿਰੀਖਣ ਦਾ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੱਤ ਜੋੜਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਰੇਡੀਏਸ਼ਨ ਅਤੇ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਸਤਹ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਰ ਵੀ ਸਿੱਧਾ ਸੰਪਰਕ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਪੋਲਰਾਇਡ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਦੀ ਇੱਕ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਇਸਦੀ ਨਾਜ਼ੁਕ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਫਿਲਮ ਵੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਰਹਿਣ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਸਲਾਈਡ ਕਾਪੀਆਂ ਬਣਾ ਕੇ ਦੁਰਲੱਭ ਪੋਲਰਾਇਡ ਫੋਟੋਆਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣਾ ਬੁੱਧੀਮਾਨੀ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਪੋਲਰਾਇਡ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਕੈਮਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤੁਰੰਤ ਵਿਕਾਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫਿਲਮ ਅਤੇ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਕਾਗਜ਼ ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਆਮ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਵਿੱਚ, ਜਾਅਲਸਾਜ਼ੀ ਬੇਈਮਾਨ ਓਪਰੇਟਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਡਬਲ ਐਕਸਪੋਜ਼ਰ ਜਾਂ ਡਬਲ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜੋ ਮਾਹਰ ਜਾਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਸਕੇ। ਜੇਕਰ ਕੈਮਰਾ, ਫਿਲਮ ਅਤੇ ਆਪਰੇਟਰ ਦੀ ਨੇੜਿਓਂ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਪੋਲਰਾਇਡ ਉਪਕਰਣਾਂ ਨਾਲ ਜਾਅਲਸਾਜ਼ੀ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਪੋਲਰਾਇਡ ਫਿਲਮ ਦੀ ਅਤਿਅੰਤ ਰੋਸ਼ਨੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਭਾਵੇਂ ਇੱਕ ਡਬਲ ਐਕਸਪੋਜ਼ਰ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਐਕਸਪੋਜ਼ਰ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ, ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ

'ਤੇ ਡਬਲ ਐਕਸਪੋਜ਼ਰ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਛੱਡ ਦੇਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਫਿਲਮ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਨਿਰੀਖਕ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕਾਰਨਾਮਾ ਜੋ ਇੱਕ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਜਾਦੂਗਰ ਵੀ ਇੱਕ ਤਜਰਬੇਕਾਰ ਮਾਨਸਿਕ ਜਾਂਚਕਰਤਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਸਿਰਲੇਖ ਲਈ ਯੋਗ ਹੋਣ ਲਈ ਜਾਦੂ ਅਤੇ ਹੱਥੀਂ ਚਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਜਾਣੂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਬਾਰੇ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਹਿੱਸਾ ਅਚਾਨਕ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਸ਼ਰਮਨਾਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸ਼ੌਕੀਆ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫ਼ਰਾਂ ਲਈ ਵਾਪਰਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਜਾਂ ਰਹੱਸਵਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਕਾਰਾਤਮਕ 'ਤੇ ਵਾਧੂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭਰਮਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਪਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਜਾਂ ਦੋਸਤਾਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਸਨ ਜੋ ਪਛਾਣਨਯੋਗ ਸਨ। ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਦੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਸਾਹਿਤ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟ ਐਫ.ਡਬਲਯੂ. ਵਾਰਿਕ ਦੇ ਵਿਦਵਤਾਪੂਰਨ ਕੰਮ, "ਸਾਈਕਿਕਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਯੋਗ" ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੈਂਕੜੇ ਪ੍ਰਯੋਗਾਤਮਕ ਫੋਟੋਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। 1939 ਵਿੱਚ ਈ.ਪੀ. ਡਟਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਵਾਰਿਕ ਦਾ ਕੰਮ, ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਮਾ ਡੀਨ ਦੇ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਵਾਰਿਕ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਗਭਗ 30 ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨੇੜਿਓਂ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਆਦਤਾਂ ਅਤੇ ਮੁਹਾਵਰੇ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧੋਖੇ ਲਈ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕੋਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਖੋਜਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਵੈ-ਭਰਮਾਇਆ ਜਾਂ ਅਯੋਗ ਨਾ ਕਰਾਰ ਨਾ ਦੇਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੁਝ ਆਧੁਨਿਕ ਆਲੋਚਕਾਂ ਨੇ ਹੈਰੀ ਪ੍ਰਾਈਸ ਅਤੇ ਸਰ ਵਿਲੀਅਮ ਕਰੂਕਸ, ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ

ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ, ਦੋਵੇਂ ਹੁਣ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਬਾਰੇ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਮੂਲ ਪ੍ਰਯੋਗਾਂ ਜਾਂ ਜਾਂਚਾਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਜਾਂਚਾਂ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ, ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਲਿਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਸਿਧਾਂਤਕ ਰਣਨੀਤੀਕਾਰ ਵਾਂਗ ਆਪਣੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਅਯੋਗ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਪੈਟਰਸਨ ਦੀ ਕਿਤਾਬਚਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਵਿਗਿਆਨਕ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਾ ਇੱਕ ਉਪਯੋਗੀ ਸਰੋਤ ਵੀ ਹੈ। ਮੁਮਲਰ ਨੂੰ "ਪਹਿਲੇ" ਆਤਮਾ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਵਜੋਂ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਯੂਐਸ ਕੋਰਟ ਆਫ਼ ਅਪੀਲਜ਼ ਦੇ ਜੱਜ ਜੌਨ ਐਡਮੰਡ ਦੁਆਰਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਐਡਮੰਡ ਨੇ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਮਲਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਟੈਸਟ ਹਾਲਤਾਂ ਅਧੀਨ ਫੋਟੋਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜੋ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਜੱਜ ਐਡਮੰਡ ਨੇ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਧੋਖਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, 6 ਅਗਸਤ, 1853 ਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਹੈਰਲਡ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ, ਜੱਜ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਮੁਮਲਰ ਦੇ ਪ੍ਰਯੋਗਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਮਾਧਿਅਮਾਂ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ। ਇਹਨਾਂ ਜਾਂਚਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦ ਦਾ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਆਧਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਪੱਕਾ ਪੈਰੋਕਾਰ ਬਣ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਕੁਝ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ।
ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ, 1870 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਤੋਂ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਦੀ ਕਲਾ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਵਿਕਸਤ ਹੋਈ। ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਫਰੈਡਰਿਕ ਹਡਸਨ ਸੀ, ਜਿਸਨੇ 1872 ਵਿੱਚ, ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀਆਂ ਕਈ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ

ਤਸਵੀਰਾਂ ਬਣਾਈਆਂ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀਵਾਦੀ ਡਾ. ਐਲਫ੍ਰੇਡ ਰਸਲ ਵਾਲੇਸ ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਵਾਲੇਸ ਨੇ ਦੇਖੇ ਗਏ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਉਦੋਂ ਤੋਂ, ਦਰਜਨਾਂ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਹਨ, ਜੋ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਫੀਸ ਲਈ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਯਥਾਰਥਵਾਦੀ ਤਸਵੀਰਾਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਤਸਵੀਰਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਲਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ ਸਨ।
ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਕਲਾ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੁੰਦੀ ਗਈ ਅਤੇ ਵਿਗਿਆਨੀ ਇਸ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਣ ਲੱਗੇ, ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਪ੍ਰਯੋਗਾਤਮਕ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਲਈ ਵਧਦੀ ਸਖ਼ਤ ਟੈਸਟਿੰਗ ਸਥਿਤੀਆਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ। ਫਿਲਮ, ਕਾਗਜ਼, ਕੈਮਰੇ, ਵਿਕਾਸਸ਼ੀਲ ਤਰਲ - ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਫੋਟੋਆਂ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਾਰੇ ਉਪਕਰਣ - ਗੈਰ-ਵਚਨਬੱਧ ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਮਾਧਿਅਮ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਕੈਮਰੇ ਅਤੇ ਫਿਲਮ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਮਾਨਸਿਕ "ਵਾਧੂ" ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਫਿਲਮ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਰਹੇ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਪੋਰਟਰੇਟ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਅਕਸਰ ਧੁੰਦਲੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਜਾਂ ਦੋਸਤਾਂ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਮੋਹਰੀ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ, ਜੌਨ ਮਾਇਰਸ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਮਾਧਿਅਮ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਸਾਰੇ ਸਬੰਧਤ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਅਣਜਾਣ ਸਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸਾਈਕਿਕ ਨਿਊਜ਼ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆਂ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦੀ ਅਖਬਾਰ ਸੀ। ਇਹ

ਉਦੋਂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਮਾਨਸਿਕ "ਵਾਧੂ" ਦੇ "ਮਾਲਕਾਂ" ਨੇ ਸੰਪਾਦਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪੱਤਰ ਲਿਖੇ!
ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਪੱਕੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਇਹ ਤਸਵੀਰਾਂ ਅਸਲੀ ਸਨ - ਲਗਭਗ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਧੋਖਾਧੜੀ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਕੁਝ ਖੋਜਕਰਤਾ ਅਜੇ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਅਤੇ ਅੱਜ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਕਿ ਇਹ ਤਸਵੀਰਾਂ ਧੋਖਾਧੜੀ ਵਾਲੇ ਡਬਲ ਐਕਸਪੋਜ਼ਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਆਈਲੀਨ ਗੈਰੇਟ ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹਸਤੀ ਨੇ ਵੀ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਇਹੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਤਸਵੀਰਾਂ ਨਕਲੀ ਸਨ, ਦੋ ਸਵੈ-ਘੋਸ਼ਿਤ ਮਾਹਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਇਹੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੈਰੇਟ ਨੂੰ ਕੈਮਰਾ, ਫਿਲਮ ਅਤੇ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚਣ ਦੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸਮਝਾਇਆ ਤਾਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੱਖਪਾਤ ਜੋ ਸਾਡੇ ਸੋਚਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ, ਜੀਵਨ ਦਰਸ਼ਨ ਅਤੇ ਆਮ ਸਿਖਲਾਈ ਨੂੰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਦਲਦਾ ਹੈ, ਕਈ ਵਾਰ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਅਕਸਰ, ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਅਖੌਤੀ ਘਰੇਲੂ ਸਮੂਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਨਾ ਤਾਂ ਪੈਸਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫ਼ਰਾਂ ਨੂੰ ਸਵੈ-ਭਰਮ ਵਿੱਚ ਉਲਝਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੀ ਹੋਂਦ ਬਾਰੇ ਯਕੀਨ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਸਮੂਹ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਭੂਤਾਂ ਜਾਂ ਭੂਤਰੇ ਇਲਾਕਿਆਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੌਕਾ ਨਤੀਜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਪ੍ਰਯੋਗਾਤਮਕ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਸਮਾਂ-ਸਾਰਣੀ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਯੋਜਨਾਬੰਦੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚਣਾ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ

ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਫੋਟੋਆਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਗਿਆਨ ਜਾਂ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਲਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਲਵਾਂਗਾ।
ਸਾਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਉਹ ਸਾਰੇ ਹਾਲਾਤ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤਸਵੀਰਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਵ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਲਗਭਗ ਅਸੰਭਵ ਰਹੇਗਾ। ਪਰ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ, ਧੋਖਾਧੜੀ ਜਾਂ ਨੁਕਸਦਾਰ ਉਪਕਰਣਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘੋਸਟਿੰਗ ਵਜੋਂ ਜਾਣੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸਲੀ ਤਸਵੀਰਾਂ ਲਈਆਂ ਹਨ, ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਨ ਯੋਗ ਹੈ।
ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਉਦਾਹਰਣ ਆਇਰਲੈਂਡ ਦੇ ਬੈਲੀਹੀਗ ਕੈਸਲ ਵਿਖੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਇੱਕ ਡੈਨਿਸ਼ ਮਲਾਹ ਦੀ ਫੋਟੋ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ 4 ਜੂਨ, 1962 ਨੂੰ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੈਪਟਨ ਪੀ. ਡੀ. ਓ'ਡੋਨੇਲ ਦੁਆਰਾ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਓ'ਡੋਨੇਲ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਅਖੌਤੀ ਸਿਲਵਰ ਥੈਫਟ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਮਲਾਹ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਥਾਨਕ ਸਮੁੰਦਰੀ ਡਾਕੂਆਂ ਨੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀ ਚਾਂਦੀ ਚੋਰੀ ਕਰ ਲਈ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਝੜਪਾਂ ਹੋਈਆਂ। ਓ'ਡੋਨੇਲ ਨੇ ਇਹ ਫੋਟੋ ਭੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚੇ ਬਿਨਾਂ, ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਖੰਡਰਾਂ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸੀ। ਇਹ ਫੋਟੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਗੁੰਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਡਾਕਘਰ ਦੁਆਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ।
ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਦੇ ਕਈ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ 3 ਜੁਲਾਈ, 1966 ਦੇ ਦ ਪੀਪਲ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਨੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਨੌਰਥੈਂਪਟਨਸ਼ਾਇਰ ਦੇ ਵੁੱਡਫੋਰਡ ਵਿੱਚ ਸੇਂਟ ਮੈਰੀ ਦ ਵਰਜਿਨ ਚਰਚ ਵਿੱਚ 18 ਸਾਲਾ ਗੋਰਡਨ ਕੈਰੋਲ ਦੁਆਰਾ ਲਈ ਗਈ ਇੱਕ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ ਵਾਲੀ ਫੋਟੋ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀਆਂ। ਫੋਟੋ ਵਿੱਚ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਨੂੰ ਵੇਦੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਗੋਡੇ ਟੇਕਦੇ ਹੋਏ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚਣ ਸਮੇਂ ਕੈਰੋਲ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਉਸਨੂੰ ਕੈਨਨ ਜੌਨ ਪੀਅਰਸ-ਹਿਗਿੰਸ,

ਸਾਊਥਵਾਰਕ ਕੈਥੇਡ੍ਰਲ ਦੇ ਪ੍ਰੋਵੋਸਟ ਅਤੇ ਚਰਚ ਦੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਅਤੇ ਭੌਤਿਕ ਖੋਜ ਫੈਲੋਸ਼ਿਪ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ। ਪੀਅਰਸ-ਹਿਗਿੰਸ ਨੇ ਕੈਮਰੇ ਅਤੇ ਫਿਲਮ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨੌਜਵਾਨ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਘਟਨਾ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਕੈਰੋਲ ਨੇ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਈਪੌਡ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੇਂ ਇਲਫੋਰਡ ਸਪੋਰਟਸਮੈਨ ਰੇਂਜਫਾਈਂਡਰ ਕੈਮਰੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਐਗਫਾ ਸੀਟੀ 18 ਫਿਲਮ ਨਾਲ ਲੋਡ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਅਕਸਰ ਚਰਚਾਂ ਵਿੱਚ ਰੰਗੀਨ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਦੀ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਵਰਤਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ੌਕ ਸੀ। ਐਗਫਾ ਨੇ ਫਿਲਮ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੋਈ ਜਾਅਲੀ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਲਮ ਜਾਂ ਵਿਕਾਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਭੂਤ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਹ ਕੌਣ ਸੀ। ਚਰਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਥਾਨ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਡੋਮਸਡੇ ਬੁੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਵਿਲੀਅਮ ਦ ਕੌਂਕਰਰ ਦੇ ਰਾਜ ਦੌਰਾਨ ਸੰਕਲਿਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਉੱਤੇ ਨੌਰਮਨ ਦੀ ਜਿੱਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਇਸ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਚਰਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਦੁਖਦਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹ ਭੂਤ ਬਣ ਗਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਕੈਰੋਲ ਦੇ ਕੈਮਰੇ ਨੇ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ।
ਅਦਾਕਾਰਾ ਐਲਕੇ ਸੋਮਰ ਦੇ ਲੇਖਕ ਪਤੀ, ਜੋਅ ਹਾਇਮਸ, ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹਾਲੀਵੁੱਡ ਦੇ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹੇ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਗਏ। ਆਪਣੇ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਐਲਨ ਗ੍ਰਾਂਟ, ਇੱਕ ਕੱਟੜ ਨਾਸਤਿਕ, ਨੇ ਇੱਕ ਰਹੱਸਮਈ ਅੱਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ। 3 ਜੂਨ, 1967 ਨੂੰ ਦ ਸੈਟਰਡੇ ਈਵਨਿੰਗ ਪੋਸਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ, ਇਹ ਤਸਵੀਰਾਂ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਆਮ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਨਾਲ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹਾਲੀਆ ਵਿਕਾਸ ਇਸ ਪੂਰੇ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ। ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਫਿਲਮ ਜਾਂ ਹੋਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼-ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਸਤਹਾਂ 'ਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪ ਕੋਲੋਰਾਡੋ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਜੂਲਸ ਆਈਜ਼ਨਬਡ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਹਨ, ਜੋ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਦੇ ਇੱਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਮਾਧਿਅਮ, ਟੇਡ ਸੀਰੀਓਸ ਦੁਆਰਾ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹਨ। ਇਹ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਤਸਵੀਰਾਂ ਆਈਜ਼ਨਬਡ ਦੁਆਰਾ 1989 ਵਿੱਚ "ਦ ਵਰਲਡ ਆਫ਼ ਟੇਡ ਸੀਰੀਓਸ" ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰਯੋਗ ਜਾਰੀ ਰਹੇ ਹਨ, ਹੋਰ ਸਮੱਗਰੀ ਉਪਲਬਧ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਕਈ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀਆਂ ਅਤੇ ਅਧਿਐਨ ਸਮੂਹਾਂ ਦੇ ਯਤਨਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਰ ਨਾਲ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ।
ਸੀਰੀਓਸ ਕੋਲ ਸਪੇਸ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਸਥਿਤ ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਫਿਲਮ ਜਾਂ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਥਾਵਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਜਾਂ ਦੇਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਈਜ਼ਨਬਡ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਕਿ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤਾਕਤਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਉਹ ਬਸ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖੀ ਮਨ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਈਜ਼ਨਬਡ ਅਤੇ ਕਈ ਹੋਰ ਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸੀਰੀਓਸ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਰ ਸੰਭਾਵੀ ਟੈਸਟ ਦੌਰਾਨ ਮੌਜੂਦ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਪਰ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਜੋ ਮੈਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸੀਰੀਓਸ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਤਸਵੀਰਾਂ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੀਰੀਓਸ ਸੂਖਮ ਪ੍ਰੋਜੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਪਲਕ ਝਪਕਦੇ ਹੀ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਥਾਵਾਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਲਗਭਗ ਤੁਰੰਤ

ਆਪਣੇ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੋਲਰਾਇਡ ਫਿਲਮ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਸੂਖਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੀਰੀਓਸ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਮਾਧਿਅਮਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ।
ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਅਸਹਿਮਤੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਪਿਛਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾ ਦੌਰਾਨ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿੱਚ ਛੱਡੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੰਭਵ ਹੈ। ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਵੀ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਪਹੁੰਚ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੇ ਹੋਂਦ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ (ਵਿਗਿਆਨਕ) ਸਿਧਾਂਤ ਹੀ ਇੱਕ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਵਿਆਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ, ਇਸਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰੋ ਜਾਂ ਨਾ ਕਰੋ, ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਵਿਗਿਆਨ ਦੀ ਦਹਿਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਹੈ।

ਜੌਨ ਮਾਇਰਸ ਦੀ ਮਾਧਿਅਮਤਾ

ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਪ੍ਰਯੋਗਾਂ ਵਿੱਚ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਗੋਲਾ ਬਾਰੂਦ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਧਮਾਕੇ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਾਦੂਗਰਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਾਦੂਗਰਾਂ ਨੇ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਕਲੀ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਨਕਲੀ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇੱਕ ਚਲਾਕ ਚਾਲ ਹੈ। ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾ ਕੇ, ਇਹ ਸੀਮਤ-ਦਿਮਾਗੀ ਲੋਕ (ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ) ਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਪ੍ਰਯੋਗਾਂ ਦੇ ਮੂਲ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ: ਮਾਇਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਤਸਵੀਰਾਂ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਠੋਸ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੈਂ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੈਣ ਵੇਲੇ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦਾ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਿਯੰਤਰਣ ਕਿੰਨੇ ਸਖ਼ਤ ਸਨ, ਮੈਂ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸਦਾ ਸਿੱਧਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਵੀ ਮੈਂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਉਹ ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਮੇਰੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਜਾਣਕਾਰਾਂ ਲਈ, ਉਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜਿਸਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਢੁਕਵੇਂ ਮੰਨੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਸਾਹਿਤ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਵਾਰਿਕ ਦੀ ਕਿਤਾਬ "ਸਾਈਕਿਕਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਯੋਗ", ਤਾਂ ਮੈਂ ਵਾਰਿਕ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਸੂਖਮ ਨਿਯੰਤਰਣਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤੇ ਸਨ ਕਿ ਉਸਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਚਾਲਬਾਜ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਨਤੀਜੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਾ ਕਰ ਸਕਣ। ਵਾਰਿਕ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਮਾ ਡੀਨ ਦੀ ਮਾਧਿਅਮੀਅਤ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਜੋ ਧੋਖਾਧੜੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਮ੍ਰਿਤਕਾਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਯੋਗਤਾ ਲਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੀ। ਇਹ ਉਹੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੀਨ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਜੌਨ ਮਾਇਰਸ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਸੀ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਉਹ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਵਾਂਗ, ਜੋ ਉਸ ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਏ ਸਨ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚਵਾਉਣ ਲਈ ਆਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਫੀਸ ਲਈ, ਉਸਦੀ ਤਸਵੀਰ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਅਕਸਰ, ਮਾਇਰਸ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਵਾਲੀ ਪਲੇਟ ਇੱਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਸੀ! ਉਸਦੀ ਹੈਰਾਨੀ ਲਈ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੀਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਸਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲੈ ਲਵੇਗਾ। ਮਾਇਰਸ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਪਰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੀਨ ਦੀ ਸਿਹਤ ਵਿਗੜ ਗਈ, ਤਾਂ ਮਾਇਰਸ, ਜਿਸਨੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ

ਅਤੇ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਖੋਜ ਲਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਸਟੂਡੀਓ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਲਿਆ।
ਇਹਨਾਂ ਫੋਟੋਆਂ ਵਿੱਚ, ਹੰਸ ਹੋਲਜ਼ਰ ਜੌਨ ਮੇਅਰਜ਼ ਦੇ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਦੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਮੈਂ 1959 ਵਿੱਚ ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਜੌਨ ਮਾਇਰਸ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਖਣ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਮਾਇਰਸ ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਆਦਮੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਸਫਲ ਉਦਯੋਗਪਤੀ ਅਤੇ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਪਰਉਪਕਾਰੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਤੋਂ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦਾਨੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਲਈ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੰਦਾਂ ਦਾ ਸਰਜਨ ਸੀ, ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼ੌਕ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਦੋ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੁਨਰਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਸਨ - ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਪੂਰਾ-ਸਮਾਂ ਪੇਸ਼ਾ ਬਣ ਗਿਆ - ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਇਲਾਜ। ਇੱਕ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਲਾਰੈਂਸ ਪੈਰਿਸ਼, ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਅਮਰੀਕੀ ਵਪਾਰੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਜਿੱਥੇ ਰਵਾਇਤੀ ਥੈਰੇਪਿਸਟ ਅਸਫਲ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਵਿੱਚ, ਪੈਰਿਸ਼ ਨੇ ਮਾਇਰਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨਿਊਯਾਰਕ-ਅਧਾਰਤ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਹੁਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਮਾਇਰਸ ਦੀ ਆਮਦਨ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹਰੇਕ ਮਾਨਸਿਕ ਚਿੱਤਰ ਲਈ ਸਿਰਫ ਕੁਝ ਸੈਂਟ ਲੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਅਮਰੀਕਾ ਜਾਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਵਜੋਂ ਉਸਦੇ ਨਵੇਂ ਕਰੀਅਰ ਵਿੱਚ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ।
ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ, ਮਾਇਰਸ ਨੇ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਇਆ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਉਪ-ਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਕੰਪਨੀ ਦੇ

ਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੂਜਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਅਹੁਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਮਾਇਰਸ ਹੁਣ ਆਪਣਾ ਮਾਨਸਿਕ ਇਲਾਜ ਦਾ ਕੰਮ ਸਿਰਫ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਹੀ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਪਰਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਉਹ ਅਕਸਰ ਹੋਰ ਮਾਨਸਿਕਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਇਕੱਠਾਂ ਦਾ ਆਯੋਜਨ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਮਾਇਰਸ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਸਹਾਇਤਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀਆਂ। ਕਦੇ- ਕਦੇ, ਮਾਇਰਸ ਟੈਸਟ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਤਾਂ ਹੀ ਜੇਕਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਿਗਿਆਨੀ ਜਾਂ ਅਖਬਾਰ ਰਿਪੋਰਟਰ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦੇ। ਮਾਇਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਜੋ ਗੁਆਇਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਨਿਰੀਖਕਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸੂਚੀ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਇਸਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕੀਤੀ।
ਮੈਂ ਕਈ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਮਾਇਰਸ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਆਦਮੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਅਪਮਾਨ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਦਾ ਦੂਜਾ ਜਨਤਕ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੇਣ ਲਈ ਮਨਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ 1961 ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾ ਟੀਵੀ ਟੈਸਟ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਟੈਸਟ ਲਾਭਦਾਇਕ ਸਾਬਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਟੈਸਟ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਅਮਰੀਕਨ ਬ੍ਰੌਡਕਾਸਟਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਲੇਟ ਨਾਈਟ ਸ਼ੋਅ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਮੇਜ਼ਬਾਨੀ ਲੇਸ ਕ੍ਰੇਨ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਹੰਕਾਰੀ ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣਾ ਗੈਰ-ਹਮਦਰਦ ਰਵੱਈਆ ਦਿਖਾਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਮਾਇਰਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਣਸੁਖਾਵੀਂ ਟਿੱਪਣੀ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਉੱਥੇ ਸੀ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ, ਅਸੀਂ ਉਹ ਸਾਰੇ ਰਸਾਇਣ ਲਿਆਏ ਜੋ ਟੈਸਟਿੰਗ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾ ਨੇ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਪੇਪਰ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ; ਯਾਨੀ, ਉਸਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਪਲ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਉਸਨੇ ਉਸ ਖਾਸ ਮੌਕੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ

ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਬੁੱਕ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮਾਇਰਸ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਟੈਸਟ ਕਰਵਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਮਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਦੋ ਘੰਟਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਲਈ, ਮਾਇਰਸ ਪਰਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੰਚਾਰਜ ਛੋਟਾ ਅਫ਼ਸਰ ਮਾਇਰਸ ਦੀ ਇਸ ਪ੍ਰਯੋਗ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਪਿਆ।

ਡਿਵੈਲਪਰ ਅਤੇ ਫਿਕਸੇਟਿਵ ਲਈ ਪੈਨ

ਹੰਸ ਹੋਲਜ਼ਰ ਰਸਾਇਣਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਇੱਕ ਬੈਗ ਖੋਲ੍ਹ ਰਿਹਾ
ਹੈ।

1959 ਵਿੱਚ ਮਾਇਰਸ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਪਹਿਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਜੁਲਾਈ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟੈਸਟ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ: ਮਾਇਰਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮੀਟਿੰਗ ਦੀ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਪਸੰਦ ਦੇ ਇੱਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਸਪਲਾਈ ਸਟੋਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼-ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਕਾਗਜ਼ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਖਰੀਦਾਂਗਾ। ਮਾਇਰਸ ਨੇ ਕਲਰਕ ਤੋਂ ਆਮ ਵਿਕਾਸਸ਼ੀਲ ਕਾਗਜ਼ ਮੰਗਿਆ। ਵਿਕਾਸਸ਼ੀਲ ਕਾਗਜ਼ ਦੀਆਂ ਕਈ ਕਿਸਮਾਂ ਹਨ, ਹਰੇਕ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਾਇਰਸ ਨੇ ਦਰਮਿਆਨੇ-ਰੋਧਕ ਕਾਗਜ਼ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ। ਕਲਰਕ ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਪੈਕੇਜ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਤਾਜ਼ਾ, ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਜਾਂ ਛੇੜਛਾੜ ਦੇ ਹੋਵੇ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਬਾਹਰੀ ਲਿਫਾਫੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕੋਨਿਆਂ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ, ਅਤੇ ਮਾਇਰਸ ਨੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ। ਮਾਇਰਸ ਦੇ ਇਸ ਜ਼ੋਰ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪੈਕੇਜ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਾਅ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ, ਕਈ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮਾਇਰਸ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਲਾਰਡ ਡੋਨੇਗਲ

ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰਕਾਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਟੈਸਟ ਲਈ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ। ਮਾਇਰਸ ਦੁਆਰਾ ਸੰਭਾਵੀ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ, ਡੋਨੇਗਲ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਮਿਲੇ। ਮਾਇਰਸ ਦੇ ਇਮਾਨਦਾਰ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਜੋਖਮ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਡੋਨੇਗਲ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਪਲੇਟਾਂ 'ਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਪਲੇਟਾਂ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਇੱਕ ਬੇਵਕੂਫ "ਧੋਖਾਧੜੀ" ਬਣਾਈ - ਜੋ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮਾਇਰਸ 'ਤੇ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸਾਲ ਲੱਗ ਗਏ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਚੁਟਕਲਿਆਂ ਤੋਂ ਤੰਗ ਆ ਕੇ, ਡੋਨੇਗਲ ਨੇ ਇਕਬਾਲ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੇ ਮਾਇਰਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੋਸਤਾਨਾ, ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਵਧਾਨ, ਸ਼ੱਕੀ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਯੋਗਕਰਤਾ 'ਤੇ ਪੂਰਾ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਸੇ ਲਈ ਮਾਇਰਸ ਪੈਕੇਜ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਦਸਤਖਤ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਦਸਤਖਤ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਸਕੇ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਅਖਬਾਰ ਦੇ ਬਿੱਲ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਪੈਕੇਜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਾ ਲਿਆ। ਮਾਇਰਸ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਛੂਹਿਆ। ਅਸੀਂ ਵੱਖ ਹੋ ਗਏ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਪੈਕੇਜ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖ ਕੇ ਘਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਮਾਇਰਸ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਅਤੇ ਪੰਜ ਹੋਰ ਗਵਾਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਚਾਰਲਸ ਹੇਗੇਡੋਰਨ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਸੀ, ਜੋ ਇੱਕ ਸ਼ੱਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਮਾਇਰਸ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਲਾਹਕਾਰ, ਜੈਕਬ ਗਰਸਟਾਈਨ ਸੀ, ਜੋ ਵਪਾਰਕ ਜਗਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਤਿੱਖੀ ਨਜ਼ਰ ਲਈ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਡੇਲੀ ਨਿਊਜ਼ ਲਈ ਇੱਕ ਬ੍ਰੌਡਵੇ ਕਾਲਮਨਵੀਸ, ਮਰਹੂਮ ਡੈਂਟਨ ਵਾਕਰ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਜੋ ਖੁਦ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਦੇ ਅਰਥਾਂ ਬਾਰੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਨਿਰੀਖਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ "ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ" ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਸਗੋਂ, ਸਾਰੇ ਗਿਆਨਵਾਨ ਗਵਾਹ ਸਨ

ਜੋ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ ਜੇਕਰ ਉਹ ਸਾਬਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ।
ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦਰਮਿਆਨੇ ਆਕਾਰ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਚਾਰ ਕੁਰਸੀਆਂ ਸਨ, ਚਾਰਾਂ ਕੋਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਾਧੂ ਕੁਰਸੀਆਂ ਸਨ। ਕਮਰਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪੀਲੇ ਬੱਲਬ ਨਾਲ ਜਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਮੱਧਮ ਰੌਸ਼ਨੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਮਰੇ ਦੇ ਕੋਨੇ ਥੋੜੇ ਹਨੇਰੇ ਸਨ। ਮਾਇਰਸ ਖੱਬੇ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ, ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸ ਵਰਗੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਕਾਗਜ਼ ਕੱਢਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਨਾ ਤਾਂ ਮਾਇਰਸ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਮਹਿਮਾਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਜਾਂ ਧੱਕਾ ਦਿੱਤਾ - ਜੋ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੈਕੇਜ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਜਾਦੂਗਰ ਨਾਲ ਮਾਈਕ੍ਰੋਫ਼ੋਨ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਹੀ "ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਨ" ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜਾਦੂਈ ਘਟਨਾ ਕਿਵੇਂ ਵਾਪਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਜਾਦੂਈ ਚਾਲਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹਾਂ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੈਕੇਜ ਅਜੇ ਵੀ ਸੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੀ ਦੁਪਹਿਰ ਸੀ। ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ, ਮਾਇਰਸ ਨੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘਾ ਸਾਹ ਲਿਆ, ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ, ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਥੱਕੀ ਹੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਕਾਗਜ਼ ਹੁਣ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪੈਕੇਜ ਖੋਲ੍ਹ ਸਕਦੇ ਹੋ।" ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਵਾਕਰ ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਾਹਰੀ ਲਿਫਾਫਾ ਪਾੜ ਦਿੱਤਾ, ਫਿਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼-ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਕਾਗਜ਼ ਵਾਲਾ ਪੈਕੇਟ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ 20 ਪੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਉਸ ਤਰਲ ਵਿੱਚ ਡੁਬੋ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਿਆਏ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਪੰਨੇ ਤਰਲ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਸਨ ਜੇਕਰ ਇਹ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਯੋਗ ਨਾ ਹੁੰਦਾ।

60-ਵਾਟ ਦੀ ਪੀਲੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੇਠ ਅਣਵਰਤੇ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਕਾਗਜ਼ ਨੂੰ ਵਿਕਸਤ ਕਰਨ ਨਾਲ ਇੱਕਸਾਰ ਨਤੀਜੇ ਨਿਕਲਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇੱਥੇ, ਹਰੇਕ ਸ਼ੀਟ ਨਾਲ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸਨ! ਕੁਝ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਲੀ ਸਨ। ਕੁਝ ਉੱਤੇ ਆਕਾਰ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਉੱਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਚਿਹਰੇ ਦਿਖਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਕੁਝ ਉੱਤੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਬਰਾਂ ਦੇ ਪੱਥਰ, ਤਖ਼ਤੀਆਂ, ਸਲੀਬ। ਅਸੀਂ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਪੂਰੇ ਪੈਕ ਵਿੱਚੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਵਾਕਰ ਨੇ ਚਾਦਰਾਂ ਕੱਢੀਆਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਡਿਵੈਲਪਰ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਡਿਵੈਲਪਰ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਫਿਕਸੇਟਿਵ ਘੋਲ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਾਫ਼ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਡੁਬੋਇਆ। ਮਾਇਰਸ ਅਜੇ ਵੀ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਤੌਲੀਏ 'ਤੇ ਸੁੱਕਣ ਲਈ ਰੱਖੇ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਲਾਈਟਾਂ ਚਾਲੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਿੰਟ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਅਸੀਂ ਮਾਇਰਸ ਦੇ ਮਾਨਸਿਕ ਮਾਧਿਅਮ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।
ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਗਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਚਿਹਰੇ ਜਾਂ ਚਿੱਤਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਧੋਖਾ ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਯੋਗਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਪਹਿਲੂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਕੌਣ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਲੋਕ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਾਨਸਿਕ ਚੈਨਲਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਲਗਭਗ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਯੋਗਾਂ ਦੇ ਅਸਲ ਨਤੀਜੇ ਕਾਫ਼ੀ ਅਣਪਛਾਤੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਕੁਦਰਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਕਾਗਜ਼ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁੱਕ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵੱਲ ਫੜ ਲਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਸਦੀ

ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਮਾਸੀ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਸੀ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਕਦੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਇਰਮਾ ਡੀ ਸੀ। ਉਹ ਚੈਕੋਸਲੋਵਾਕੀਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਯੁੱਧ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਕਿੱਥੇ ਅਤੇ ਕਦੋਂ ਹੋਈ, ਕਿਉਂਕਿ, ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਹੋਰਾਂ ਵਾਂਗ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਤਨ 'ਤੇ ਨਾਜ਼ੀ ਕਬਜ਼ੇ ਦੌਰਾਨ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਦੁਖਦਾਈ ਮੌਤ ਬਾਰੇ 1945 ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਜਦੋਂ ਯੂਰਪ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਬਹਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ 1959 ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਤੋਂ ਇਹ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲੀ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਐਲਬਮ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਹੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਹੀ ਫੋਟੋ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਸਦੀ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਫੋਟੋ ਸੀ। ਇਸ ਸਮੂਹ ਫੋਟੋ ਵਿੱਚ, ਇਰਮਾ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਵਾਲੀ ਕੁੜੀ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੋਵਾਂ ਕੁੜੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸਹਿਪਾਠੀ ਹੈ। ਇਹ ਫੋਟੋ ਉਦੋਂ ਲਈ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਦੋਵੇਂ ਭੈਣਾਂ ਅਣਵਿਆਹੀਆਂ ਸਨ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰਿਆਂ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਸਮਾਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਮੰਨਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।

ਹਾਂਸ ਹੋਲਜ਼ਰ ਦੀ ਮਾਸੀ ਇਰਮਾ, ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ, ਇੱਕ ਜਵਾਨ
ਕੁੜੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ।
ਮੈਂ ਮਾਨਸਿਕ ਤਸਵੀਰ ਲਈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ੱਕੀ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਦੱਸੇ ਬਿਨਾਂ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੀ ਸਵਰਗੀ ਭਾਬੀ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਕਈ ਹੋਰ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਟੈਸਟ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਉਹੀ ਸਨ। ਮੈਂ ਇਸ ਸਭ ਤੋਂ ਇੰਨਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਮਾਇਰਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ, ਅਤੇ 6 ਅਗਸਤ, 1959 ਨੂੰ, ਅਸੀਂ ਮਾਇਰਸ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲੇ। ਇਸ ਵਾਰ, ਕਾਗਜ਼ ਦੀ ਬਜਾਏ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਫਿਲਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੈਮਰਾ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੈਮਰਾ ਖੁਦ ਇੱਕ ਬੈਲੋਜ਼ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ 120-ਆਕਾਰ ਦੀ ਫਿਲਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਉਸਾਰੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਾਇਰਸ ਨੇ ਰੋਲ ਫਿਲਮ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕੱਟ ਫਿਲਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕੈਮਰੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਬੈਲੋਜ਼ ਸੰਪੂਰਨ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਪੁਰਾਣੇ ਕੈਮਰੇ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ

ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਮਸ਼ਹੂਰ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਵਿਲੀਅਮ ਹੋਪ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੀਨ ਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ 1930 ਵਿੱਚ ਮਾਇਰਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਪੰਜ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਅਮਰੀਕਾ ਲੈ ਆਇਆ।
ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਹੇਗੇਡੋਰਨ ਅਤੇ ਵਕੀਲ ਗਰਸਟਾਈਨ ਦੁਬਾਰਾ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਨਾਲ ਹੀ ਦੋ ਔਰਤਾਂ - ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਗੇਲ ਬੇਨੇਡਿਕਟ ਅਤੇ ਜੋਤਸ਼ੀ ਅਤੇ ਕਲਾਕਾਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਿਕਾਰਡੀ। ਹੇਗੇਡੋਰਨ ਅਤੇ ਗਰਸਟਾਈਨ ਨੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਕੋਡੈਕ ਤੋਂ ਫਿਲਮ ਖਰੀਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੇਗੇਡੋਰਨ ਕੋਲ ਸਮੱਗਰੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਗਰਸਟਾਈਨ ਨੇ ਦੋ ਔਰਤਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੈਮਰੇ ਵਿੱਚ ਫਿਲਮ ਲੋਡ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅੱਗੇ, ਲਗਭਗ ਦਸ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਨੇ ਹਿੱਸਾ ਲਏ ਬਿਨਾਂ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦੇਖਿਆ। ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ ਫਿਲਮ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਵਿੱਚ ਕਾਗਜ਼ ਨਾਲੋਂ ਵਿਕਸਤ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗਿਆ, ਪਰ ਅਜੀਬ "ਵਾਧੂ" ਚੀਜ਼ਾਂ ਫਿਲਮ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕਾਗਜ਼ੀ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸ਼ੀਟ 'ਤੇ ਕਈ ਚਿਹਰੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ। ਇਹ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਮਾਧਿਅਮ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ "ਬਾਹਰੋਂ" ਸੰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਚਾਹਵਾਨ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਸ਼ਾਇਦ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਕਿੰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਚਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ? ਮੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਯੋਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਾਇਰਸ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।
1960 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਿਨ, ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਫੋਟੋਆਂ ਦਿਖਾਈਆਂ ਜੋ ਉਸਨੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਲਈਆਂ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਫੋਟੋਆਂ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਖਿੱਚੀਆਂ ਗਈਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਜਿੰਨੀਆਂ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪਰ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਹਾਸੋਹੀਣਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ

ਮਾਇਰਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਏਗਾ! ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਫੋਟੋਆਂ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਮਾਇਰਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਫੋਟੋ ਦਿਖਾਈ। ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਮੇਰਾ ਚਿਹਰਾ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਆਮ ਫੋਟੋ ਵਾਂਗ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਹ ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਪਿਆਰੇ ਨੌਜਵਾਨ ਦੋਸਤ ਦੀ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੁਖਦਾਈ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਮਾਇਰਸ ਨਾਲ ਉਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਕਦੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਕੀਨ ਕਰਨ ਲਈ, ਮੈਂ ਉਹ ਫੋਟੋ ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮੌਕਿਆਂ ਅਤੇ ਬੈਠਕਾਂ ਵਿੱਚ, ਕੁੜੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ, ਅਕਸਰ ਅਣਜਾਣ ਮਾਧਿਅਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਜੋ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਜਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰ ਇੱਛਾ ਦਾ ਇਹ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਮਾਨਸਿਕ ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚ ਹੰਸ ਹੋਲਜ਼ਰ ਦੀ ਮਾਸੀ ਇਰਮਾ।
1961 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮਾਇਰਸ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਚੈਨਲ 5 ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪੀਐਮ ਈਸਟ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੈਂ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਯੋਗਾਂ ਦਾ ਇੱਕ "ਪੈਕੇਜ" ਤਿਆਰ ਕਰਾਂ। ਮੈਂ ਮਾਇਰਸ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮੁੱਖਤਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਇੰਨੀ

ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਆਉਣ ਲਈ ਮਨਾਉਣਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਪਰ ਉਹ ਆਖਰਕਾਰ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਰੱਖੀਆਂ, ਅਤੇ ਮਾਈਕ ਵਾਲੇਸ ਨੇ ਸ਼ੋਅ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ। ਵਾਲੇਸ, ਇੱਕ ਪੂਰਾ ਸ਼ੱਕੀ, ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦੇ ਸਟੋਰ ਤੋਂ ਆਮ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਪੇਪਰ ਖਰੀਦਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਾਰਣ ਤੱਕ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਣਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਤਿੰਨੋਂ ਕੈਮਰੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸੀਲਬੰਦ, ਬਿਨਾਂ ਛੇੜਛਾੜ ਵਾਲਾ ਕਾਗਜ਼ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਸਟੂਡੀਓ ਦੁਆਰਾ ਤਰਲ ਪਦਾਰਥਾਂ ਅਤੇ ਕਟੋਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਕਸਤ ਅਤੇ ਫਿਕਸ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਾਇਰਸ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਦੇ ਹੋਰ ਹਿੱਸਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਰਣ ਦੌਰਾਨ ਸਟੇਜ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਵਾਲੇਸ ਦਾ ਪੂਰੇ ਸਮੇਂ ਕਾਗਜ਼ ਅਤੇ ਤਰਲ ਪਦਾਰਥਾਂ 'ਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸੀਟਾਂ ਲੈ ਲਈਆਂ, ਮਾਇਰਸ ਮੇਰੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਅਤੇ ਵਾਲਸ ਮੇਰੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ, ਬੈਕਲੈੱਸ ਲੱਕੜ ਦੀਆਂ ਕੁਰਸੀਆਂ 'ਤੇ। ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਾ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਸਰੋਤ ਉੱਪਰ 60 ਵਾਟ ਦਾ ਪੀਲਾ ਬਲਬ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਸਟੂਡੀਓ ਲਾਈਟਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।
ਕੈਮਰਾ ਚਾਲੂ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਪ੍ਰਯੋਗ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਵਾਲੇਸ ਨੇ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸੀਲਬੰਦ ਪੈਕੇਟ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ ਪਹਿਲੇ ਤਰਲ ਵਿੱਚ ਡੁਬੋ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਆਕਾਰ ਤੁਰੰਤ ਉੱਥੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੇਂ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਪੇਪਰ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਜੇ, ਕਿਸੇ ਅਜੀਬ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਾਗਜ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਜਾਂਦੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ। ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਾਗਜ਼ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਲੀ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਸਰੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਆਕਾਰ ਅਤੇ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਸਨ - ਇੱਕ ਮਨੁੱਖੀ ਹੱਥ, ਇੱਕ ਸਿਰ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜੇ ਵੀ ਅਸਪਸ਼ਟ ਚਿਹਰਾ। ਇਸ ਸਮੇਂ, ਇੱਕ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਨੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਅਸੰਭਵ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ

ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਲਈ ਅਸੰਭਵ ਸਨ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਅਣਜਾਣ ਕਾਗਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਕੁਝ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਕੀ? ਸ਼ੋਅ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਸੁੱਕੇ ਪ੍ਰਿੰਟਸ ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਮੇਰੀ ਸਵਰਗੀ ਮਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਪੋਰਟਰੇਟ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਇਆ, ਜੋ ਪ੍ਰਯੋਗ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਚਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਗਈ ਸੀ। ਹੁਣ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਮਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਸ਼ੱਕੀਆਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਾਇਰਸ ਕੋਲ ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਐਲਬਮ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, ਮਾਇਰਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।
ਵਾਲੇਸ ਇਹ ਫੋਟੋ ਜ਼ਰੂਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨਿੱਜੀ ਹੋਂਦ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਖੋਜਕਰਤਾ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਨਕਲੀ ਫੋਟੋ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਗਲਤੀ ਜ਼ਰੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜੇਕਰ ਮੇਰਾ ਇਰਾਦਾ ਕੋਈ ਚਾਲ ਖੇਡਣ ਦਾ ਹੁੰਦਾ। ਜੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮਾਂ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਵਾਲੀਸ ਜਾਂ ਮਾਇਰਸ ਦੀ ਹੁੰਦੀ, ਯਕੀਨਨ ਮੇਰੀ ਨਹੀਂ, ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਫੋਟੋ ਹੁੰਦੀ! ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਜੋ ਤਸਵੀਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ ਉਹ ਮੇਰੀ ਸਵਰਗੀ ਮਾਂ ਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਘੱਟ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਚਿਹਰਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵੀ ਇੱਕ ਅਲੌਕਿਕ ਵਰਤਾਰਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਮਾਇਰਸ ਇਹ ਮਾਨਸਿਕ ਤਸਵੀਰ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੁੰਦਾ, ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੀ ਫੋਟੋ ਪਰਿਵਾਰਕ ਐਲਬਮ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਤਸਵੀਰ ਨਾਲ ਮੇਲਣ ਲਈ ਸਟੋਰੇਜ ਵਿੱਚ ਲੱਭਣਾ ਪਿਆ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਵੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸੀ। ਸਮਾਨਤਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਨੱਕ ਅਤੇ ਵਾਲਾਂ ਦੀ ਰੇਖਾ ਦੇ ਆਕਾਰ ਵਿੱਚ; ਪਰ ਮਾਨਸਿਕ ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਚਮਕ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਪੋਰਟਰੇਟ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਬਣਾਈ ਸੀ। ਚਿਹਰੇ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਚਿੱਟਾ, ਕਪਾਹ ਵਰਗਾ ਪਦਾਰਥ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ "ਮੈਟ੍ਰਿਕਸ" ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਇਰਸ ਦੇ

ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਲਏ ਗਏ ਪਦਾਰਥ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ ਅਤੇ, ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼-ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਕਾਗਜ਼ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ "ਪਰਤ ਉੱਤੇ ਪਰਤ" ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਸਵਰਗੀ ਮਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਤਾਰ ਦੀ ਫੋਟੋ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਸੰਭਵ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਮਸ਼ੀਨ ਮਾਇਰਸ ਦਾ ਸਰੀਰ ਸੀ।
ਅਜਿਹੇ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਪ੍ਰਯੋਗਾਂ ਨੇ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਖੌਤੀ ਮੁਰਦਿਆਂ ਤੋਂ ਸੁਨੇਹੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸੰਭਵ ਹਨ, ਬਸ਼ਰਤੇ ਕੋਈ ਧੋਖਾਧੜੀ, ਭਰਮ, ਜਾਂ ਸਵੈ-ਭਰਮ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮਾਇਰਸ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਯੋਗ ਲਈ ਕੋਈ ਵਿੱਤੀ ਇਨਾਮ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਮਾਇਰਸ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਅਗਲਾ ਸੈਸ਼ਨ ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਪ੍ਰੈਸ ਪੱਤਰਕਾਰ ਪੈਟ ਡੇਵਿਸ ਦੀ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਕਾਰਨ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਮਾਇਰਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਹ 25 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1964 ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ ਵਾਰ, ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਪੇਪਰ ਤਿੰਨ ਬਾਹਰੀ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦਿਆ ਗਿਆ: ਦੰਦਾਂ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਡਾ. ਐਸ.ਏ. ਬੈੱਲ, ਇੱਕ ਮਹਿਲਾ ਸਹਿਯੋਗੀ, ਅਤੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਦੀ ਮਿਸ ਲੀ ਪਰਕਿਨਸ। ਉਹ ਮਾਇਰਸ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦੇ ਇੱਕ ਸਟੋਰ ਵਿੱਚ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੇਪਰ ਖਰੀਦਿਆ ਅਤੇ ਆਮ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਸ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ। ਮਾਇਰਸ ਨੇ ਪੈਕੇਜ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੂਹਿਆ। ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਪੇਪਰ ਦੇ ਇੱਕ ਬੈਚ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਪੈਕੇਜ ਖਰੀਦੇ ਗਏ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ। ਤਿੰਨ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਪੈਕੇਜ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਲਿਫਾਫੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ, ਵਕੀਲ ਗਰਸਟਾਈਨ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸੀਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਸਟੈਪਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਗਰਸਟਾਈਨ ਨੇ ਕਾਗਜ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਿਆ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਯੋਗ ਲਈ ਮਾਇਰਸ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ।
ਮੌਜੂਦ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ - ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਦਰਜਨ ਨਿਰੀਖਕ ਜੋ ਵਿਸ਼ੇ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਸਨ, ਮਿਸ ਡੇਵਿਸ ਅਤੇ ਮੈਂ - ਗਰਸਟਾਈਨ ਨੇ ਤਿੰਨ ਪੈਕੇਟ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ

ਰੱਖੇ ਅਤੇ ਵਿਕਾਸਸ਼ੀਲ ਅਤੇ ਫਿਕਸੇਸ਼ਨ ਤਰਲ ਪਦਾਰਥਾਂ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਭਰੇ ਤਿੰਨ ਭਾਂਡੇ ਕੱਢੇ। ਪੈਟ ਡੇਵਿਸ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਕਦੇ ਵੀ ਮਾਇਰਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਅਤੇ, ਮਾਇਰਸ ਦੇ ਸੁਝਾਅ 'ਤੇ, ਤਿੰਨ ਪੈਕੇਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਚੁੱਕਿਆ, ਜਿਸਦੀ ਮੈਂ ਅਤੇ ਗਰਸਟਾਈਨ ਨੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਸੰਭਾਵੀ ਨੁਕਸ ਲਈ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਕੋਈ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਮਿਸ ਡੇਵਿਸ ਨੇ ਫਿਰ ਪੈਕੇਟ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਕਾਗਜ਼ ਦੀਆਂ ਸ਼ੀਟਾਂ, ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਰਕੇ, ਪਹਿਲੇ ਪੈਨ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਇਹ ਸਭ ਪੂਰੀ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੇਠ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਨਿਰੀਖਕ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ।
ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਚਾਦਰਾਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਤਰਲ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਈਆਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਆਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਅਤੇ ਚਿਹਰੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਲੱਗੇ, ਹਰ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਆਕ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰਗੀ ਫਰੈਂਕ ਨੌਰੋਥ ਦੀ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਗਰਸਟਾਈਨ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਪਛਾਣ ਲਿਆ, ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਤਸਵੀਰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਦੀ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਪੰਜ ਜਾਂ ਛੇ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਛਾਣ ਮੌਜੂਦ ਇੱਕ ਨਿਰੀਖਕ, ਤੇਲ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਡੈਨ ਕ੍ਰੀਗਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸਵਰਗੀ ਕਾਂਗਰਸਮੈਨ ਅਡੌਲਫ ਸਬਾਥ ਦੀ ਆਕ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਪਛਾਣਿਆ। ਫਿਰ ਪੈਟ ਡੇਵਿਸ ਨੇ ਮਾਇਰਸ ਨੂੰ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਕੀ ਉਸਦੀ ਸਰੀਰਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦੇ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਿਆ ਹੈ। ਮਾਇਰਸ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ। ਪੈਟ ਡੇਵਿਸ ਨੇ ਫਿਰ ਦੂਜਾ ਪੈਕੇਟ ਲਿਆ, ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਚਾਦਰਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਡੁਬੋਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੇ ਪੈਕੇਟ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਸਾਰੀਆਂ ਚਾਦਰਾਂ ਖਾਲੀ ਸਨ ਅਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਸਨ, ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੁਆਰਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਧੁੰਦਲੀ ਸੀ, ਪਰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੇ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੀਜਾ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਪੈਕੇਜ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਉਹੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਦੁਬਾਰਾ, ਚਾਦਰਾਂ 'ਤੇ

ਕੁਝ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੇ ਪੈਕੇਜ ਤੋਂ ਬਾਕੀ ਬਚੀਆਂ ਕੁਝ ਸ਼ੀਟਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ, ਨਤੀਜੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਸਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮਾਇਰਸ ਉਸੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਦੌਰਾਨ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ "ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਫੋਟੋਆਂ"।

ਮਾਇਰਸ ਇਕੱਲਾ ਨਾਮਵਰ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਮਾਧਿਅਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ, ਮੈਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੀ ਬੈਟੀ ਰਿਟਰ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਧਿਅਮ ਹੈ ਜੋ ਅਖੌਤੀ ਮ੍ਰਿਤਕਾਂ ਤੋਂ ਸਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬੈਟੀ ਰਿਟਰ ਨੇ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਪੱਧਰ ਤੱਕ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤਾ ਜਿਸਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
ਮਿਸ ਰਿਟਰ ਇੱਕ ਮੱਧ-ਉਮਰ ਦੀ ਇਤਾਲਵੀ ਔਰਤ ਸੀ ਜੋ ਸ਼ਾਂਤ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਪੈਨਸ਼ਨਰ। ਉਹ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸਤਾਂ ਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਸੀ ਜੋ ਪੇਸ਼ੇਵਰ "ਪੜ੍ਹਨ" ਜਾਂ ਮਾਨਸਿਕ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਸੱਚੀ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਕੈਥੋਲਿਕ ਸੀ। ਧੋਖਾਧੜੀ ਜਾਂ ਵਪਾਰਕਤਾ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦੇ ਸੁਭਾਅ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਾਦਗੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਤੀਤ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਿੰਟ ਮੰਗੇ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛੇ।
1955 ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ, ਬੈਟੀ ਰਿਟਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਬੇਲੋ ਕੈਮਰੇ ਨਾਲ ਵਿਲੱਖਣ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਉਸ ਲਈ ਓਨੇ ਹੀ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਸਨ ਜਿੰਨੇ ਉਸ ਨੇ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ ਸਨ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁਭਾਵਿਕ ਭਾਵਨਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ ਦੀ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚਣੀ ਚਾਹੀਦੀ

ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ "ਡੰਡੇ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਕੱਚਾ ਮਾਲ ਹਨ ਜੋ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੇ ਭੌਤਿਕੀਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਅਸਲ ਵਰਤਾਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਵਸਤੂਆਂ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਹਿੱਲਦੀਆਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਪਦਾਰਥ, ਜੋ ਕਿ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਅਲੱਗ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਐਲਬਿਊਮਿਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇੱਕ ਨਮੀ ਵਾਲਾ, ਸੁਗੰਧ ਵਾਲਾ ਚਿੱਟਾ ਪਦਾਰਥ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਹਾਇਕਾਂ ਜਾਂ ਸਹਾਇਕਾਂ ਦੀਆਂ ਸਰੀਰਕ ਗ੍ਰੰਥੀਆਂ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਇਸਨੂੰ ਇਸਦੇ ਮੂਲ ਸਰੋਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸੀਨਸ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਣਵਰਤਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੋਮ ਵਾਂਗ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਕਾਰ ਜਾਂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਢਾਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਅਜੀਬ ਲੱਗੇ, ਇਹ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਆਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

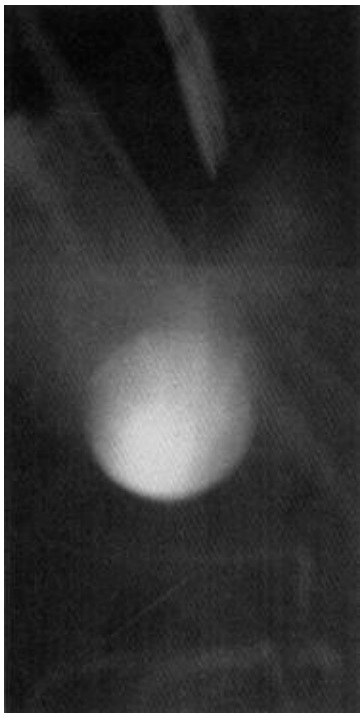

ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਸੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਬੈਟੀ ਰਿਟਰ ਦੀਆਂ ਮਾਨਸਿਕ
ਤਸਵੀਰਾਂ
ਅਧਿਆਤਮਵਾਦੀ ਸੀਅੰਸ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਾਸਟਿੰਗ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਜੋ ਅਸੀਂ ਫੋਟੋ ਵਿੱਚ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਮੁਫ਼ਤ ਐਕਟੋਪਲਾਜ਼ਮ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਣਦਾ ਅਤੇ ਇਕੱਠਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਸਨੂੰ ਨੰਗੀ ਅੱਖ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪਰ ਫਿਰ, ਮਨੁੱਖੀ ਅੱਖ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਪੈਕਟ੍ਰਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀ। ਇੱਕ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਕੈਮਰਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਜਾਂ ਆਪਰੇਟਰ ਦਾ ਸੁਮੇਲ ਇਸ ਪਦਾਰਥ ਨੂੰ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਫਿਲਮ 'ਤੇ ਕੈਪਚਰ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਪ੍ਰੇਰਕ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਅਕਸਰ ਸਮਾਨ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਨੁਕਸਦਾਰ ਸਮੱਗਰੀ ਜਾਂ ਕੈਮਰਿਆਂ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਰੈਵਰੈਂਡ ਬੋਇਡ ਦੇ ਚਰਚ ਵਿਖੇ ਹੋਏ ਇਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਇਕੱਠ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰੀਨ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈਲਨ ਐਮ. ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸੱਤ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਇੱਕ ਲੱਤ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ, ਮਾਧਿਅਮ ਰਾਹੀਂ, ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਕੱਟੀ ਹੋਈ ਲੱਤ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ, ਇਹ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀਆਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਦੋ ਚੰਗੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਹਨ।
ਪ੍ਰਿੰਟ 'ਤੇ (ਜੋ ਕਿ ਮੈਂ ਦੇਖੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ), "ਨਵੀਂ" ਲੱਤ ਦਾ ਚਿੱਟਾ ਪਦਾਰਥ ਬੈਠੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਲੱਤ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਫੋਟੋ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਾਧੂ ਹੱਥ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਾਕੀ ਚਿੱਤਰ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਰਵਾਇਤੀ ਡਬਲ ਐਕਸਪੋਜ਼ਰ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਅਲੌਕਿਕ ਉਤਪਤੀ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ - ਬਾਕੀ ਚਿੱਤਰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟੋਪਲਾਜ਼ਮ ਨੂੰ ਸੋਚ-ਵਿਚਾਰ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੇ ਆਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਢਾਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਦੇ ਹੁਨਰ ਵਿਕਸਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਵਾਧੂ ਤੱਤ ਹੋਰ ਸੂਝਵਾਨ ਬਣਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਚਿਹਰੇ ਜਾਂ ਪੂਰੇ ਚਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਬੈਟੀ ਰਿਟਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਊਰਜਾ ਜਾਂ ਐਕਟੋਪਲਾਜ਼ਮ ਦੀ ਗਾੜ੍ਹਾਪਣ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉੱਚ-ਪੱਧਰੀ ਤਸਵੀਰਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੱਥ, ਕਰਾਸ ਚਿੰਨ੍ਹ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਲਿਖਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। 1965 ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਬੈਟੀ ਨੂੰ ਟਰੂਡੀ ਐਸ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ। ਮੈਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਦੀ ਅਸਫਲ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਟਰੂਡੀ ਖੁਦ ਮਾਨਸਿਕ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੋੜੀਂਦਾ ਗੇਟਵੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਨੌਜਵਾਨ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਰ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਦਾ ਦੋਸਤ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ. ਨੂੰ ਉਸਦਾ ਧਿਆਨ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ

ਸ਼ਾਇਦ ਬੈਟੀ ਰਿਟਰ, ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਮਾਧਿਅਮ (ਜੋ ਕਿ ਮੈਂ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਹਾਂ) ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਅਣਚਾਹੇ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਨੂੰ "ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ" ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ, ਮੇਰਾ ਸੁਝਾਅ ਸਹੀ ਸੀ।

ਇੱਕ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਰੈਵਰੈਂਡ ਬੋਇਡ - ਉਸਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਊਰਜਾ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿਓ

ਜਦੋਂ ਟਰੂਡੀ ਐਸ. ਬੈਟੀ ਰਿਟਰ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮਿਲਣ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੁਆਏਫ੍ਰੈਂਡ ਸੀ। ਪਰ ਪਰਲੋਕ ਤੋਂ ਘੁਸਪੈਠੀਏ ਨੇ ਦਖਲ ਦੇਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਟੁੱਟਣ ਲੱਗ ਪਈ। 3 ਮਾਰਚ, 1965 ਨੂੰ, ਟਰੂਡੀ ਐਸ. ਬੈਟੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਈ, ਜਿੱਥੇ ਬੈਟੀ ਨੇ ਕਈ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ। ਇੱਕ ਫੋਟੋ ਵਿੱਚ, ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ "ਕਪਾਹ ਉੱਨ" ਉੱਤੇ ਕਾਲੇ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿੱਚ "ਰੋਮ" ਸ਼ਬਦ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਨਕਾਰਾਤਮਕ, ਕੈਮਰਾ, ਫਿਲਮ ਜਾਂ ਕਾਗਜ਼ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਇਸ ਲਿਖਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦਾ। "ਰੋਮ" ਕਿਉਂ? ਟਰੂਡੀ ਦਾ ਬੁਆਏਫ੍ਰੈਂਡ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਟਲੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਰੋਮ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਕੈਂਪ ਵਿਖੇ ਆਤਮਾ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ

ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਰਿਟਰੀਟਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਬਾਰੇ ਕਾਫ਼ੀ ਵਿਵਾਦ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਹੋਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਬੂਤ ਮਿਲੇ-ਜੁਲੇ ਹਨ। ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਵਰਗੀ ਆਈਲੀਨ ਗੈਰੇਟ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਰਿਟਰੀਟਾਂ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਵਾਲੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਪਾਇਆ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਰਿਟਰੀਟਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਇਮਾਨਦਾਰ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਧੋਖਾਧੜੀ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।
ਮੈਗੀ ਕੋਹਨ ਕਈ ਪੂਰਬੀ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਾਲਮਨਵੀਸ ਸੀ। ਫਰਵਰੀ 1982 ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਦੇ ਇਫ੍ਰਾਟਾ ਵਿੱਚ ਕੈਂਪ ਸਿਲਵਰਬੈੱਲ ਵਿਖੇ 1947 ਵਿੱਚ ਲਈ ਗਈ ਇੱਕ ਫੋਟੋ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਮੈਗੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਫੋਟੋ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਕੌਣ ਹੈ, ਪਰ ਬਣਤਰ ਅਤੇ ਆਮ ਦਿੱਖ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਟੈਸਟ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵਰਗੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇਸ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਕੁਝ ਅਣਕਿਆਸੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ

ਬੋਸਟਨ, ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ ਦੀ ਮੈਰੀ ਕਰੌਸ ਨੇ ਸਤੰਬਰ 1972 ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਆਤਮਾ ਦੀ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚੀ ਸੀ।
ਅਕਤੂਬਰ 1965 ਵਿੱਚ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਪਰਲ ਰਿਵਰ ਵਿੱਚ ਲਈ ਗਈ ਇਸ ਫੋਟੋ ਵਿੱਚ, ਬਿੱਲੀ ਨੂੰ ਫੜੀ ਹੋਈ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਮੌਜੂਦਗੀ" ਤੋਂ ਪੂਰੀ

ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਜਾਣ ਹੈ, ਪਰ ਬਿੱਲੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਣਜਾਣ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਾ ਤਾਂ ਕੈਮਰੇ ਵੱਲ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ "ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼" ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਮੁੰਡਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ।
ਤਸਵੀਰ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਘੁੰਮਦੇ ਚਿੱਟੇ ਪੁੰਜ ਵਿੱਚ ਦੋ ਹਲਕੇ ਜਿਹੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਚਿਹਰੇ ਹਨ, ਜੋ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਰੌਸ ਨਾਲ ਘਿਰੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਬਿੱਲੀ ਵਾਲਾ ਛੋਟਾ ਮੁੰਡਾ, ਕਰੌਸ ਦਾ ਭਰਾ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਰੌਸ ਹੀ ਸਨ। ਪਰ ਇਹ ਕਿਸ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਹਨ?
ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਰੌਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਕੱਲੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਟਾਰੀ ਦੀ ਸਫਾਈ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਫੋਟੋ ਅਟਾਰੀ ਵਿੱਚ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲਾ ਨਿਵਾਸੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਨਿਰੰਤਰ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ?

ਪਦਾਰਥੀਕਰਨ ਦੀ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ

1911 ਵਿੱਚ ਵੈਸਟਫਾਲੀਆ ਵਿੱਚ ਜਨਮੀ, ਹੰਨਾਹ ਹੈਮਿਲਟਨ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਹਮੇਸ਼ਾਂ "ਅਸਾਧਾਰਨ" ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਕੋਲ ਮਾਨਸਿਕ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਇੱਕ ਅਦਭੁਤ (ਪਰ ਬੇਕਾਬੂ) ਯੋਗਤਾ ਸੀ।
ਅਗਸਤ 1977 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹੈਮਿਲਟਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਬਾਹਰੀ ਬਾਗ਼ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ (ਅਗਲਾ ਪੰਨਾ ਦੇਖੋ)। ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਹੰਨਾਹ ਅਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਬਿੱਲੀਆਂ ਹੀ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਗੋਰੀ ਔਰਤ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ (ਹੈਮਿਲਟਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ "ਸਟ੍ਰੀਕਰ" ਕਿਹਾ) ਫੋਟੋ

ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਜੋ ਇੱਕ ਨਗਨ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਜਾਪਦੀ ਸੀ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਐਕਟੋਪਲਾਜ਼ਮ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਪਦਾਰਥ ਸੀ।

ਹੰਨਾਹ ਹੈਮਿਲਟਨ ਦੀ ਸਰੀਰਕ ਤਸਵੀਰ ਹੈਮਿਲਟਨ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮਹਿਮਾਨ ਕੌਣ ਸੀ, ਪਰ ਆਪਣੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ "ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਦੋਸਤ" ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਸੀ।
ਡਿਕਸੀ ਟੌਮਕਿੰਸ, ਜੋ ਕਿ ਟ੍ਰੌਏ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਧਾਰਮਿਕ ਔਰਤ ਹੈ, ਨੇ ਦਸੰਬਰ 1968 ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਸਮਾਰੋਹ ਦੌਰਾਨ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਕੁਝ ਅਸਾਧਾਰਨ ਤਸਵੀਰਾਂ ਬਾਰੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ (ਉਲਟ ਪੰਨਾ)। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਟੌਮਕਿੰਸ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਮਾਰ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਫੋਟੋ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਲਈ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ।
ਫੋਟੋ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਰਦ ਚਿੱਤਰ ਬੱਚੇ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਾਰੋਹ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਨਕਲੀ ਰੂਪ ਨੰਗੀ ਅੱਖ ਲਈ ਅਦਿੱਖ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਕੈਮਰੇ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਤਾਂ ਹੀ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮਾਨਸਿਕ ਟਰਿੱਗਰ ਮੌਜੂਦ ਹੋਵੇ।

ਡਾਕਟਰ, ਕੈਥਰੀਨ ਦ ਗ੍ਰੇਟ ਅਤੇ ਪੋਲਰਾਇਡ ਸਪਿਰਿਟ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ

ਡਾ. ਐਂਡਰਿਊ ਵੌਨ ਸਲਜ਼ਾ, ਇੱਕ ਪੱਛਮੀ ਤੱਟ ਦੇ ਡਾਕਟਰ, ਜਿਸਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨੂੰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਸੀ। ਉਹ ਬਰਲਿਨ ਅਤੇ ਟਾਰਟੂ (ਐਸਟੋਨੀਆ) ਦੀਆਂ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀਆਂ ਤੋਂ ਮੈਡੀਕਲ ਡਿਗਰੀਆਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੱਸਮੁੱਖ ਅਤੇ ਸਫਲ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਕੈਲੀਫੋਰਨੀਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੋਹਰੀ ਪੁਨਰ ਸੁਰਜੀਤੀ ਮਾਹਰ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸ਼ੁਕੀਨ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਅਲੌਕਿਕ ਜਾਂ ਮਾਨਸਿਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਆਮ ਕੈਮਰਿਆਂ ਨਾਲ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹੋਣ ਜਾਂ ਪੋਲਰਾਇਡ ਕੈਮਰਿਆਂ ਵਰਗੇ ਉੱਚ-ਅੰਤ ਵਾਲੇ ਕੈਮਰਿਆਂ ਨਾਲ, ਅਕਸਰ ਅਚਾਨਕ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਲੋੜੇ "ਵਾਧੂ ਤੱਤ" ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਆਪਸੀ ਦੋਸਤ, ਗੇਲ ਬੇਨੇਡਿਕਟ, ਸੇਵੋਏ-ਹਿਲਟਨ ਹੋਟਲ ਦੇ ਜਨ ਸੰਪਰਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਅਕਸਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਰਾਹੀਂ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਅਜੀਬ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਡਾਕਟਰ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਪਿਛਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਇੱਕ ਸਮਾਜਿਕ ਇਕੱਠ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਹੋਰ ਲੋਕ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਵੌਨ ਸਲਜ਼ਾ ਮੇਰੀ ਸਾਬਕਾ ਪਤਨੀ, ਕੈਥਰੀਨ ਨੂੰ ਵੀ ਮਿਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਰੂਸੀ ਮੂਲ ਦੀ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਬਾਲਟਿਕ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਨਾ ਤਾਂ ਡਾਕਟਰ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵੰਸ਼ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ।

ਹਾਨਾ ਹੈਮਿਲਟਨ—ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ
ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮਾਰਚ 1966 ਵਿੱਚ, ਵੌਨ ਸਲਜ਼ਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਸਿਲਸਿਲੇ ਵਿੱਚ ਨਿਊਯਾਰਕ ਪਹੁੰਚੀ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਐਤਵਾਰ, 13 ਮਾਰਚ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਗੇਲ ਬੇਨੇਡਿਕਟ ਨੂੰ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮਿਸ ਬੇਨੇਡਿਕਟ ਦੀ ਇੱਕ ਦੋਸਤ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਾਰਸ਼ਾ ਸਲੈਂਸਕੀ, ਇੱਕ ਡਿਜ਼ਾਈਨਰ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਜਰਬੇਕਾਰ ਨਹੀਂ, ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਨਿਰੀਖਕ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਕੁਰਸੀ 'ਤੇ ਬੈਠਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਇੱਛਾ ਸੀ। ਉਸੇ ਪਲ, ਮੈਂ ਕੈਮਰਾ ਅਤੇ ਫਿਲਮ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਧੋਖਾਧੜੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਫੋਟੋ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਚਿੱਟੇ, ਅਰਧ-ਪਾਰਦਰਸ਼ੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨਾਲ ਬਣੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ (ਪੰਨਾ

754 ਦੇਖੋ)। ਇੱਕ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕੈਥਰੀਨ ਮਹਾਨ ਦਾ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸ਼ਾਹੀ ਚੋਲੇ ਦਾ ਸੈਸ਼, ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਪੋਰਟਰੇਟ ਵਿੱਚ ਪਹਿਨਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਪ੍ਰਿੰਟ 'ਤੇ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਬਾਕੀ ਫੋਟੋਆਂ ਦਾ ਪਰਦਾਫਾਸ਼ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ, ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਦੀ ਦਵਾਈ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੈਸ਼ ਖਰੀਦਿਆ, ਪਰ ਨਤੀਜੇ ਉਹੀ ਸਨ, ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਹਲਕੇ ਲਕੀਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਸਲ ਫੋਟੋ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਤੋਂ ਇਸਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜਣੀ ਪਈ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਨਤੀਜੇ ਮਾੜੇ ਸਨ; ਸੈਸ਼ ਕਾਪੀ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸਲ ਇੱਕ ਪੋਲਰਾਇਡ ਫੋਟੋ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਯਮਤ ਪ੍ਰਿੰਟ ਵਾਂਗ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਕਾਪੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਖੈਰ, ਮੈਂ ਇਹ ਮਾੜੀ ਕਾਪੀ, ਆਪਣੀ ਵਿਆਖਿਆ ਅਤੇ ਮੁਆਫ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਵਿੱਚ ਐਂਡਰਿਊ ਵੌਨ ਸਾਲਜ਼ਾ ਨੂੰ ਭੇਜੀ। ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ 25 ਮਾਰਚ, 1966 ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕੋ ਵਿਸ਼ੇ ਦੀਆਂ ਦੋ ਤਸਵੀਰਾਂ ਭੇਜੀਆਂ ਸਨ। ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ, ਕੈਥਰੀਨ ਮਹਾਨ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਸੀ, ਅਸਲ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲੀ ਫੋਟੋ ਦੀ ਚਿੱਟੀ ਰੂਪਰੇਖਾ ਉੱਤੇ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਭ ਇੰਨਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਵਾਲਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਹ ਦੂਜੀ ਫੋਟੋ ਕਿਵੇਂ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਡਾਕਟਰ 'ਤੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਖੋਜਕਰਤਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਦਿਖਾਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।
ਵੌਨ ਸਲਜ਼ਾ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਮੇਰੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮਾਨਸਿਕ ਤਸਵੀਰ ਦੀ ਇੱਕ ਮਾੜੀ ਕਾਪੀ ਮਿਲੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ

ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੇ ਇੱਕ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਾਲੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਟੰਗ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚ ਸਕੇ। ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ, ਸਿਵਾਏ ਇਸਦੇ ਕਿ ਉਸਨੂੰ "ਤੇਜ਼ ਇੱਛਾ" ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਉਸਨੇ 4 x 5-ਆਕਾਰ ਦੇ ਪੋਲਰਾਇਡ ਬੈਕ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਕਰਾਊਨ ਗ੍ਰਾਫਿਕ ਕੈਮਰਾ, F/32 ਅਪਰਚਰ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਵੱਡਦਰਸ਼ੀ ਲੈਂਸ, ਅਤੇ ਕੈਮਰਾ ਵਿਸ਼ੇ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਗਜ਼ ਜਾਂ ਘੱਟ ਦੇ ਟ੍ਰਾਈਪੌਡ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੁਬਾਰਾ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਪ੍ਰਯੋਗ ਲਈ ਉਸਦਾ ਐਕਸਪੋਜ਼ਰ ਦਿਨ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਕਿੰਟ ਅਤੇ ਇੱਕ 150-ਵਾਟ ਲੈਂਪ ਸੀ।
ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਡਾ. ਵੌਨ ਸਲਜ਼ਾ ਨੇ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦੁਹਰਾਉਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਪੂਰੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੀ ਸਾਬਕਾ ਪਤਨੀ, ਕੈਥਰੀਨ, ਕੈਥਰੀਨ ਮਹਾਨ ਦੀ ਛੇਵੀਂ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਵੰਸ਼ਜ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਫੋਟੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਗੇਲ ਬੇਨੇਡਿਕਟ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸਾਡੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ 'ਤੇ ਆਉਣ 'ਤੇ, ਵੌਨ ਸਲਜ਼ਾ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਅਤੇ ਰਹੱਸਮਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ, "ਮੈਂ ਲਗਾਤਾਰ ਕੈਥਰੀਨ ਮਹਾਨ ਬਾਰੇ ਕਿਉਂ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਹਾਂ?" ਜੇ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀ ਚਾਲ ਨਹੀਂ ਚਲਾਉਂਦਾ। ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਭੇਜੀਆਂ ਦੋ ਦੁਬਾਰਾ ਖਿੱਚੀਆਂ ਗਈਆਂ ਫੋਟੋਆਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮੇਰੀ ਸਾਬਕਾ ਪਤਨੀ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਤਾਜ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ! ਕਈ ਜੋਤਸ਼ੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਸਾਬਕਾ ਪਤਨੀ ਨੇ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਮੇਰੀ ਸਾਬਕਾ ਪਤਨੀ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਸ਼ਾਹੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨੂੰ "ਦੇਖਿਆ"। ਨਿਊਯਾਰਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ, ਬੈਟੀ ਰਿਟਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੈਥਰੀਨ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਵੀ ਪਛਾਣਿਆ। ਇਹ ਵੀ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਸਾਬਕਾ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਇਤਿਹਾਸਕ ਕੈਥਰੀਨ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਕਸਰ

ਮਹਾਰਾਣੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਉਸਦੇ ਭੈਣ-ਭਰਾ ਰੂਸੀ ਸ਼ਾਸਕ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਦੇ ਕਰੀਬੀ ਵੰਸ਼ਜ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਉਸ ਲਈ ਕੋਈ ਖਾਸ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਉਂਦੇ।
ਟ੍ਰੌਏ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ ਦੀ ਡਿਕਸੀ ਟੌਮਕਿੰਸ ਦੁਆਰਾ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਪਦਾਰਥੀਕਰਨ ਦੀਆਂ ਫੋਟੋਆਂ

ਇਹਨਾਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦਾ ਸਾਰਾ ਮਾਮਲਾ ਇੰਨਾ ਅਜੀਬ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਚਲਾਕ ਧੋਖਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ (ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਮੇਰੀਆਂ ਸਖ਼ਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਮੇਰੀ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ) ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ ਸਮੱਗਰੀ ਤੱਥਾਂ ਵਾਲੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਕੁਝ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇ। ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਵਰਗੇ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹਾਲਾਤੀ ਸਬੂਤ ਬਹੁਤ ਗੁੰਮਰਾਹਕੁੰਨ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਾਏ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਵਿਰੋਧੀ, ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿੱਟਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦੇਣ ਦਾ ਦ੍ਰਿੜ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ।

ਕੈਥਰੀਨ ਮਹਾਨ ਦੀ ਉਸਦੇ ਵੰਸ਼ਜਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ
ਤਸਵੀਰ

ਕੈਥਰੀਨ ਮਹਾਨ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਤਸਵੀਰ ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦੀ
ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ।
ਇਸ ਲਈ, ਮਈ 1966 ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਗਿਆ। ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਅਸਲ ਫੋਟੋ ਲਈ, ਇਸਨੂੰ ਕੰਧ 'ਤੇ ਟੰਗ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਫਿਲਮ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਰਾਊਨ ਗ੍ਰਾਫਿਕ ਕੈਮਰੇ ਵਿੱਚ ਪੋਲਰਾਇਡ ਬੈਕ ਨਾਲ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਕੈਮਰਾ ਅਤੇ ਫਿਲਮ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਛੇੜਛਾੜ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ। ਪਹਿਲੀਆਂ ਦੋ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਆਏ; ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਕੈਥਰੀਨ ਮਹਾਨ ਦੀ ਚਿੱਟੀ ਰੂਪਰੇਖਾ ਅਸਲ ਫੋਟੋ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ, ਕੈਥਰੀਨ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਵੰਸ਼ਜ ਵੱਲ ਵਧਾਇਆ! ਆਪਣੇ ਫੈਲਾਏ ਹੋਏ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਨਾਲ, ਮਹਾਰਾਣੀ ਨੇ ਮੇਰੀ ਸਾਬਕਾ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਤਾਜ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਦੋਵੇਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵਿਸਥਾਰ ਅਤੇ ਤੀਬਰਤਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੱਖਰੀਆਂ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਮੇਰੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਐਕਸਪੋਜ਼ਰ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ, ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬੇਸਬਰੇ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੈਥਰੀਨ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਨੇਹਾ ਦੇਵੇ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਦੱਸਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ?" ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਦੇਸ਼ਧ੍ਰੋਹ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ, ਕੈਮਰਾ ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਿਆ; ਅਗਲੀ ਫੋਟੋ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ ਰੂਪਰੇਖਾ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ। ਅਸੀਂ

ਇਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਕੈਮਰੇ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।

ਕੈਥਰੀਨ ਮਹਾਨ ਦਾ ਸਮਕਾਲੀ ਪ੍ਰਿੰਟ
ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਕੈਮਰੇ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕੀਤਾ। ਪੋਲਰਾਇਡ ਬੈਕ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਮ ਕਰਾਊਨ ਗ੍ਰਾਫਿਕ ਕੈਮਰੇ ਵਰਗਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਵੱਡਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਲੈਂਸ ਅਜੇ ਵੀ F/32 'ਤੇ ਸੈੱਟ ਸੀ; ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਐਕਸਪੋਜ਼ਰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਕਿੰਟ ਸੀ, ਆਮ ਦਿਨ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਿਸਨੂੰ 150-ਵਾਟ ਲੈਂਪ ਦੁਆਰਾ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਡਾ. ਵੌਨ ਸਲਜ਼ਾ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ੀ ਭਰਿਆ ਨੋਟ ਭੇਜਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, "ਦੇਖਣਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਪਰ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਅਜੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਾਂ।" ਉਸਨੂੰ ਸਾਰੀ ਸਥਿਤੀ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਲੱਗੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਵਿਗਿਆਨਕ ਕਰਨ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਸਿਵਾਏ ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਸਹਿਯੋਗ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ।

ਵੌਨ ਸਲਜ਼ਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅਲੌਕਿਕ ਅਨੁਭਵ 1963 ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ, ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਇੱਕ ਸਾਥੀ, ਡਾ. ਬੈਂਜਾਮਿਨ ਸਵੀਟਲੈਂਡ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਨੇ ਉਸਦੀ ਇੱਕ ਫੋਟੋ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਵੌਨ ਸਲਜ਼ਾ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਸਵਰਗੀ ਪਤੀ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੈਂਪਸ਼ੇਡ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਵਰਤਾਰੇ ਲਈ ਨਾ ਤਾਂ ਦੋਹਰਾ ਐਕਸਪੋਜ਼ਰ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਧੋਖਾਧੜੀ, ਕੋਈ ਤਰਕਪੂਰਨ ਵਿਆਖਿਆ ਲੱਭੀ ਜਾ ਸਕੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਦੀ ਆਮ ਸਮਝ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ, ਵੌਨ ਸਲਜ਼ਾ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ!" ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਵਿਧਵਾ ਸਵੀਟਲੈਂਡ ਦੀ ਦੁਬਾਰਾ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਵਾਰ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਕੈਮਰੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਬਾਹਰ। ਇੱਕ ਲੀਕਾ ਕੈਮਰਾ ਅਤੇ ਰੰਗੀਨ ਫਿਲਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਇਹ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਕਿ 20 ਫੋਟੋਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ, ਸਵਰਗੀ ਡਾਕਟਰ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਅਸਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ।

ਡਾ. ਵੌਨ ਸਲਜ਼ਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ
ਸੈਸ਼ਨ

ਸਾਰੀ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੱਸਦਿਆਂ ਅਤੇ ਭੁੱਲਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਿਆਂ, ਉਹ ਫਿਰ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ। ਇਸ ਵਾਰ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਰੀਲ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਆਖਰੀ ਫੋਟੋ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਦੀ ਕੰਧ 'ਤੇ ਬੇਤਰਤੀਬੇ ਤਸਵੀਰਾਂ ਖਿੱਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਰੀਲ ਵਿਕਸਤ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਕੰਧ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚਣ ਵੇਲੇ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਪੀਅਰਸਨ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਮਰੀਜ਼ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਫੋਟੋ ਦੇਖਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਇਸਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਗਿਆ। ਐਂਡਰਿਊ ਵੌਨ ਸਲਜ਼ਾ ਨੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫੋਟੋ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ "ਮਰੀ ਹੋਈ" ਜਵਾਨ ਧੀ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਕੈਦ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਕੁੜੀ ਦੀ ਬੇਵਕਤੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਜ਼ਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।
ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਈ ਹੋਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੇ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖਾਸ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੀ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ "ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ" ਹਨ। ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਐਵਲਿਨ ਨੀਲਸਨ ਵੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਵੌਨ ਸਲਜ਼ਾ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਈ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕੀਤੇ। ਉਸਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੇ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਯੋਗਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਨਸਿਕ "ਵਾਧੂ" ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਦਰ ਨੂੰ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮਿਸ ਨੀਲਸਨ ਨੇ ਖੁਦ ਵੌਨ ਸਲਜ਼ਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਮਾਨਸਿਕ ਤਸਵੀਰ ਨਹੀਂ ਲਈ, ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਵਰਤਾਰੇ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਵਿੱਚ ਸੀ।
ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਹੈ ਕਿ ਕਈ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਕਨੀਕੀ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਤਸਵੀਰਾਂ

ਪੋਲਰਾਇਡ ਕੈਮਰਿਆਂ ਨਾਲ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਮੇਤ ਸਮਰੱਥ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਹੀ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।
ਮਈ 1965 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਡਾ. ਵੌਨ ਸਲਜ਼ਾ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਗਿਆ - ਯਾਨੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ, ਜੋ ਉਸਦਾ ਨਿਯਮਤ ਕਿੱਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ! ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਦੋ "ਬਾਹਰਲੇ" ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਗਿਆ: ਮੇਰੀ ਭਰਜਾਈ, ਕਾਉਂਟੇਸ ਮੈਰੀ ਰੋਜ਼ ਬੁਕਸੋਵੇਡੇਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ, ਸਮਾਜ ਸੇਵਕ ਲੋਰੀ ਵਿਨ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵੌਨ ਸਲਜ਼ਾ ਦੇ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਗਈ। ਉੱਥੇ ਅਸੀਂ ਡਾਕਟਰ, ਐਵਲਿਨ ਨੀਲਸਨ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਵੀਟਲੈਂਡ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਦੋ ਹੋਰ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਜੋ ਵਿਸ਼ੇ ਪ੍ਰਤੀ ਹਮਦਰਦ ਸਨ। ਸ਼ਾਮ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਤੁਰੰਤ ਕੰਮ 'ਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੈਮਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਲਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੰਧ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਈਪੌਡ 'ਤੇ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ "ਭੂਤ ਕੋਨਾ" ਕਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਹਨੇਰੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਚਮਕਦਾਰ ਖਿੜਕੀਆਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਤਸਵੀਰਾਂ ਖਿੱਚ ਕੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਨਤੀਜੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਭਾਰਤੀ ਸਜਾਵਟ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਪੋਰਟਰੇਟ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਰਵਿਘਨਤਾ ਅਤੇ ਨੀਲੇ-ਸਲੇਟੀ ਬਣਤਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਫਿਲਮ ਸਕ੍ਰੀਨ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਈ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ।
ਮੈਂ ਕੈਮਰੇ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਦੇਖਿਆ, ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਧੁੰਨੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਡਿਵਾਈਸ, ਜਾਂ ਲੈਂਸ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚਿਪਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਫਿਲਮ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਪੋਲਰਾਇਡ ਫਿਲਮ ਪੈਕ ਸੀ, ਕਾਲਾ

ਅਤੇ ਚਿੱਟਾ, ਅਤੇ ਛੇੜਛਾੜ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਪੈਕ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਫਿਲਮ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਪਦਾਰਥ ਪਾਉਣਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਲਈ ਬਹੁਤ ਹੁਨਰ, ਬਹੁਤ ਹਨੇਰਾ ਅਤੇ ਸਮਾਂ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਦੰਦੀ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ। ਡਾ. ਵੌਨ ਸਲਜ਼ਾ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਪੈਕ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵਾਂ ਅਤੇ ਅਛੂਤਾ ਸੀ।

ਮਈ ਬਰੋਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਲਈ ਗਈ ਮਾਨਸਿਕ ਤਸਵੀਰ
ਕਮਰਾ ਚਮਕਦਾਰ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗੇ L-ਆਕਾਰ ਵਾਲੇ ਸੋਫ਼ਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਤੋਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਅੰਦਰ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸੱਤ ਜਣੇ ਸੋਫ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ। ਵੌਨ ਸਾਲਜ਼ਾ ਨੇ ਕੈਮਰਾ ਸੈੱਟ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਫਿਲਮ ਕੱਢੀ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਉਸਨੇ ਆਮ ਤੇਜ਼ ਪੋਲਰਾਇਡ ਢੰਗ ਨਾਲ ਫਿਲਮ ਬਣਾਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਦਿਖਾਈ। ਸਾਡੇ ਸਿਰਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਚਾਰ ਹੋਰ ਤਸਵੀਰਾਂ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੰਧ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਵਾਰ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਿਆ। ਡਾਕਟਰ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ, ਇਸ ਵਾਰ ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚ ਖੁਦ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ

ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਕੈਮਰਾ ਸੈੱਟ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਐਵਲਿਨ ਨੀਲਸਨ ਦੇ ਕੋਲ ਸੋਫ਼ੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ।
ਜਦੋਂ ਦੂਜੀ ਫੋਟੋ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਦਰਸ਼ਕ ਇਸਨੂੰ ਪਛਾਣ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਕਾਰਾਂ ਦੇ ਚਾਰ ਚਿਹਰੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ ਫੋਟੋ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦੀ ਇੱਕ ਕਿਰਨ (ਮਾਨਸਿਕ ਊਰਜਾ ਦੀ?) ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਪਰ ਹੈਰਾਨੀ ਦਾ ਸਰੋਤ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਜੌਨ ਡੀ. ਰੌਕਫੈਲਰ ਸੀਨੀਅਰ ਦਾ ਰੂਪ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਜੋੜਨਾ ਚਾਹਾਂਗਾ ਕਿ ਇਸ ਸੱਜਣ ਨੂੰ ਉਸ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ 1937 ਵਿੱਚ 90 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਚਿਹਰਾ ਹੋਰ ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਵਿੱਚ ਜੌਨ ਮਾਇਰਸ ਦਾ।

ਮੇਅ ਬਰੋਜ਼ ਦੀ ਭੂਤ ਭਰੀ ਪਰਿਵਾਰਕ ਫੋਟੋ

ਮੇਅ ਬਰੋਜ਼ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ। ਪਰ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਉਹ ਸਿਨਸਿਨਾਟੀ, ਓਹੀਓ ਦੀ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਮੋਹਰੀ ਮਾਧਿਅਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਅਧਿਆਤਮਵਾਦੀ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਸਾਖ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮਾਧਿਅਮਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿੱਚ ਸੀ।

ਸੇਸੀਲੀਆ ਹੁੱਡ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਤਸਵੀਰ 1930 ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਦੋਸਤ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਰੋਜ਼ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਪਲੇਟ ਕੈਮਰੇ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚੇ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਰੂਪ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਰੋਜ਼ ਝੱਟ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਨਤੀਜਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮਾਧਿਅਮ ਲਈ ਓਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਜਿੰਨਾ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਲਈ। ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਦੀ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਤਸਵੀਰ ਲੈਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਨੇ ਕਈ "ਵਾਧੂ" ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵੀ ਖਿੱਚੀਆਂ।
ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਰੋਜ਼ ਦੇ ਭਾਰਤੀ ਗਾਈਡ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਆਤਮਾ ਗਾਈਡਾਂ (ਨਿਯੰਤਰਣਾਂ) ਵਿੱਚ ਭਾਰਤੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਚਲਨ ਬਾਰੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਵਿਚਾਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਮਾਧਿਅਮਾਂ ਕੋਲ ਇਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਰਤੀ ਸ਼ਮਨ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਾਧਿਅਮਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਸਨ।

ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਰੋਜ਼ ਨੂੰ 1970 ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ 1971 ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਫੋਟੋ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਫੋਟੋ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਔਰਤਾਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪੜਦਾਦੀ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ, ਜੋ 75 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਗਈ ਸੀ, ਉਸਦੀ ਮਾਸੀ, ਜੋ 73 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਭੈਣ, ਜੋ ਸਾਡੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤੋਂ 64 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਗਈ ਸੀ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮਰਦਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਉਹ ਦੋ ਡਾਕਟਰ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਕਰੌਲੀ ਅਤੇ ਰੇਮੀ ਸਨ, ਅਤੇ ਫੋਟੋ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਸਿਰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਮੋੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਦੋਸਤ ਸੀ ਜਿਸਨੇ 76 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ ਸੀ।
ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਮੂਹ ਫੋਟੋਆਂ ਦੁਰਲੱਭ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਖ਼ਤ ਟੈਸਟਿੰਗ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਫੋਟੋ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ।

ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਹੱਸਮਈ ਸ਼ਖਸੀਅਤ

ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ, ਕੁਆਰੀ ਮਰਿਯਮ, ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ, ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦੂਤਾਂ ਅਤੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਚਮਤਕਾਰੀ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਤੁਰੰਤ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਮਤਕਾਰੀ ਇਲਾਜ ਜਾਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ।
ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠਲੇ ਪੱਧਰ ਦੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਜਾਂ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਦੇ ਦੋਸਤਾਂ, ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਗਲੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ, ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਅਤੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਸੇਸੀਲੀਆ ਹੁੱਡ, ਜੋ ਕਿ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਉੱਪਰੀ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਔਰਤ ਹੈ, ਨੇ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚੀ। ਰੈਵਰੈਂਡ ਹੁੱਡ ਇੱਕ ਨਿਯੁਕਤ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੇਵਕ ਹੈ ਅਤੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। 14 ਅਕਤੂਬਰ, 1975 ਨੂੰ, ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਸਲੀ ਫੋਟੋ ਸਾਂਝੀ ਕੀਤੀ ਜੋ ਇਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਫੋਟੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਰੈਵਰੈਂਡ ਹੁੱਡ ਦੇ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਸਹਿਯੋਗੀ, ਮਾਰਗੀ ਬਰੂਕਸ ਦੁਆਰਾ 1971 ਵਿੱਚ ਪੇਂਡੂ ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਤੂਫਾਨ ਦੌਰਾਨ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹੜ੍ਹ ਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸਮਾਨ ਕਾਲਾ ਸੀ। ਅਚਾਨਕ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਰੂਕਸ ਨੇ ਅਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਿੱਟੀ ਮੂਰਤੀ ਦੇਖੀ ਅਤੇ ਇਹ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚੀ। ਕੀ ਇਹ ਦੂਜੀ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਲਈ ਉਸਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਦੇਣ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਸੀ?

ਪੈਰਿਸ਼ ਹਾਊਸ ਦੇ ਭੂਤ

ਰੌਨ ਅਤੇ ਨੈਨਸੀ ਸਟਾਲਿੰਗਸ ਮੈਰੀਲੈਂਡ ਕਮੇਟੀ ਫਾਰ ਸਾਈਕੀਕਲ ਰਿਸਰਚ ਦੇ ਮੁਖੀ ਹਨ, ਖੋਜਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸਟਾਲਿੰਗਜ਼ ਸਮਰਪਿਤ ਅਤੇ ਵਿਗਿਆਨਕ ਸੋਚ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇਸ ਜੋੜੇ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਜਿਸਦੀ ਮੈਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੱਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮਾਮਲਾ ਮੰਨਿਆ।
ਉਦੋਂ ਤੋਂ, ਸਟਾਲਿੰਗਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੈਮਰੇ ਨਾਲ ਕਈ ਭੂਤਰੇ ਸਥਾਨਾਂ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਟੈਸਟਿੰਗ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਫੋਟੋਆਂ ਤੋਂ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਨਤੀਜੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਨੈਨਸੀ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇਸ ਸਫਲਤਾ ਦੀ ਆਰਕੀਟੈਕਟ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਮਾਧਿਅਮ ਹੈ।

ਬਾਲਟੀਮੋਰ ਕਾਉਂਟੀ ਦੇ ਇੱਕ ਭੂਤਰੇ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਰੌਨ ਅਤੇ ਨੈਨਸੀ ਦੁਆਰਾ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਤਿੰਨ ਤਸਵੀਰਾਂ ਇੱਥੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਛਪਾਈ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ।
ਫੋਟੋ A ਵਿੱਚ ਨੈਨਸੀ, ਇੱਕ ਕਾਲੀ ਚਮੜੀ ਵਾਲੀ ਔਰਤ, ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਖੜ੍ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਤਿੰਨ ਮੂਰਤੀਆਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚੀ ਗਈ ਤਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਫੋਟੋ B ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਲੋਕ ਇੱਕ ਖਾਲੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ - ਜਦੋਂ ਰੌਨ ਨੇ ਇਹ ਫੋਟੋ ਖਿੱਚੀ ਤਾਂ ਇਹ ਖਾਲੀ ਜਾਪਦਾ ਸੀ!
ਰੌਨ ਅਤੇ ਨੈਨਸੀ ਸਟਾਲਿੰਗਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਮਾਨਸਿਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਤਸਵੀਰਾਂ

A

B

ਫੋਟੋ C ਵਿੱਚ, ਨੈਨਸੀ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਦੋ ਹੋਰ ਲੋਕ ਉਸੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ। ਨੈਨਸੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ "ਮੰਮੀ" ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਜਾਂਚਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪੁਰਾਣੀ ਚਰਚ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਹੋਏ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ।

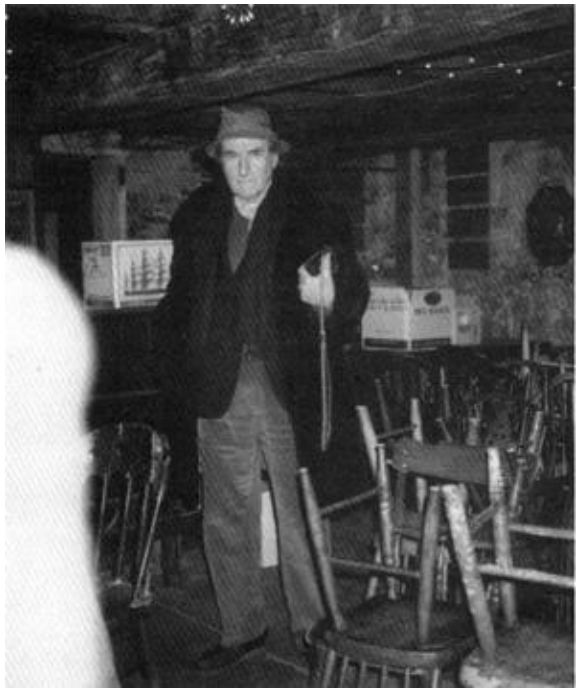

ਹਾਂਸ ਹੋਲਜ਼ਰ, ਜਿਸਦੀ ਫੋਟੋ ਰੋਜ਼ਮੇਰੀ ਖਲੀਲ ਦੁਆਰਾ ਖਿੱਚੀ ਗਈ ਹੈ, ਬਲੈਕ ਬਾਸ ਇਨ ਵਿਖੇ ਪੈਨਸਿਲਵੇਨੀਆ ਦੇ ਇੱਕ ਮਲਾਹ ਦੇ ਭੂਤ ਨਾਲ।

ਹੰਸ ਹੋਲਜ਼ਰ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਿਤਾਬਾਂ
ਗ਼ੈਰ-ਗਲਪ
ਡੈਣਾਂ
ਭੂਤਰੇ ਘਰਾਂ ਲਈ ਹੰਸ ਹੋਲਜ਼ਰ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਗਾਈਡ
ਇਲਾਜ ਦਾ ਰਾਜ਼: ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜ਼ੀਵ ਕੋਲਮੈਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਵਾਈ ਤੋਂ ਪਰੇ ਇਲਾਜ: ਸਿਹਤ ਦੇ ਵਿਕਲਪਕ ਰਸਤੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ: ਸੱਚ, ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਜਾਂ ਗਲਤੀਆਂ? ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀਆਂ ਦੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਪਰੇ
ਹੰਸ ਹੋਲਜ਼ਰ ਦੀ ਭੂਤੀਆ ਅਮਰੀਕਾ ਮਹਾਨ ਅਮਰੀਕੀ ਭੂਤ ਕਹਾਣੀਆਂ
ਅਸਲੀ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹਿਪਨੋਸਿਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ
ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ
ਸੁਪਨਿਆਂ ਦਾ ਮਾਨਸਿਕ ਪਹਿਲੂ ਪੁਰਾਣੇ ਯੂਰਪ ਦੇ ਭੂਤ
ਹੰਸ ਹੋਲਜ਼ਰ ਦਾ ਹੌਂਟੇਡ ਹਾਊਸ ਐਲਬਮ ਭੂਤ ਕਿੱਥੇ ਹਨ?
ਸੱਚੀਆਂ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ
ਯੈਂਕੀ ਗੋਸਟ
ਡਿਕਸੀ ਭੂਤ
ਨਿਊ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਭੂਤ
ਆਇਰਲੈਂਡ ਦੇ ਜਿਉਂਦੇ ਭੂਤ
ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹਨ? ESP ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ, ਅਤੇ ESP ਬਾਰੇ ਸੱਚਾਈ
ਭੂਤਕਾਲ ਵੱਲ ਖਿੜਕੀ
ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ
ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰੀ
ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੇ ਭੂਤ
ਗੋਥਿਕ ਭੂਤ
ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਭੂਤ ਵੈਸਟਘੋਸਟਸ

'76 ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ
ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ
ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਭੂਤ ਹਨ।
ਜਾਦੂ-ਟੂਣੇ ਬਾਰੇ ਸੱਚਾਈ
ਨਵੇਂ ਪੈਗਨ
ਜਾਦੂ-ਟੂਣੇ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ
ਪੂਰਬ ਵਿੱਚ ਤਾਰਾ
ਯੂਐਫਓ ਯਾਤਰੀ: ਬਾਹਰੀ ਪੁਲਾੜ ਵਿੱਚ ਉਤਰਨ ਬਾਰੇ ਨਵੇਂ ਤੱਥ ਹੈਬਸਬਰਗ ਸਰਾਪ
ਸ਼ਬਦ games
ਐਮਿਟੀਵਿਲੇ ਵਿੱਚ ਕਤਲ: ਐਮਿਟੀਵਿਲੇ II ਦ ਪੋਜ਼ੇਸ਼ਨ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਰਹੱਸਮਈ ਸਥਾਨ
ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਭੂਤਰੇ ਘਰ
ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਬੇਚੈਨ ਭੂਤ: ਮਾਨਸਿਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫੀ
ਐਲਵਿਸ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਬੋਲਦਾ ਹੈ
ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਮੀ: ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਿਆਰ ਦੀਆਂ ਸੱਚੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਪੁਨਰ ਜਨਮ
ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੀਵਨ: ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਅਤੇ ਸਬੂਤ ਪੈਰਾਸਾਈਕੋਲੋਜੀ ਦੀ ਹੈਂਡਬੁੱਕ
ਮਹਾਨ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਭੂਤ ਸ਼ਿਕਾਰ
ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਨਮੂਨੇ
ESP ਬਾਰੇ ਸੱਚਾਈ
ESP ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ
ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ—ਹਕੀਕਤ ਜਾਂ ਮਿੱਥ?

ਨਬੀ ਬੋਲਦੇ ਹਨ
ਮਾਨਸਿਕ ਜਾਂਚਕਰਤਾ
ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸੱਚੀਆਂ ਭੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨਵੇਂ ਯੁੱਗ ਦੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ
ਅਧੀਨ
ਬਿਸ਼ਪ ਪਾਈਕ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਦੁਨੀਆਂ
ਜਾਦੂਗਰੀ ਦੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ
ਪੌਦਿਆਂ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਦੁਨੀਆਂ
ਮਨੁੱਖੀ ਡਾਇਨਾਮੋ
ਕ੍ਰਿਸ਼ਮਈ ਸ਼ਖਸੀਅਤ: ਆਪਣੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਿਵੇਂ ਪੂਰੇ ਕਰੀਏ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਨਜਿੱਠਣਾ ਹੈ
ਤੇਜ਼ ਸੋਚ
ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੀਏ ਜੋਤਿਸ਼: ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ
ਸ਼ਾਕਾਹਾਰੀ ਜੀਵਨ ਸ਼ੈਲੀ
ਕੁੰਭ ਰਾਸ਼ੀ ਦੀ ਉਮਰ
ਮਨੋ-ਅਨੰਦ
ਵਿਚਾਰ
ਅਲਕੀਮਿਸਟ
ਹੀਥਰ, ਇੱਕ ਡੈਣ ਦੇ ਇਕਬਾਲ ਦੂਰਦਰਸ਼ੀ
ਐਂਟਰੀ
ਐਮਿਟੀਵਿਲ ਸਰਾਪ
ਸੀਕਰੇਟ ਐਮਿਟੀਵਿਲ

ਰਾਸ਼ੀ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਪਿਆਰ ਦਾ ਚੱਕਰ
ਰੈਂਡੀ ਨੋਲਸ ਐਡਵੈਂਚਰ ਸੀਰੀਜ਼:
ਲਾਲ ਚਿੰਡਵਿਟ ਸਾਜ਼ਿਸ਼
ਇਹ ਰਸਾਇਣਕ ਸੀ।
ਇੱਕ ਯੂਨੀਕੋਰਨ

*ਖੰਡ ਪੰਜ, ਪੰਨਾ 409।

*ਟ੍ਰੌ ਦੀ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ 1872/73, ਪੰਨਾ 448 ਨਿਯਮਤ ਭਾਗ ਅਤੇ ਪੰਨਾ 38 ਸਿਟੀ ਰਜਿਸਟਰ ਭਾਗ।
ਇਬਿਡ., ਸਿਟੀ ਰਜਿਸਟਰ, ਪੰਨਾ 18, "ਸ਼ਹਿਰ ਰੇਲਰੋਡਜ਼" ਦੇ ਅਧੀਨ।
‡ਟ੍ਰੌ, 1895/96, ਪੰਨਾ 550।
**ਟ੍ਰੌ, 1872/73, ਸਿਟੀ ਰਜਿਸਟਰ, ਪੰਨਾ 27।
††ਟਰੋ, 1895/96, ਪੰਨਾ 174, ਉਸਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਨੂੰ 132 ਨਾਸਾਓ ਵਜੋਂ ਸੂਚੀਬੱਧ ਕਰਦਾ ਹੈ।

*1872, ਪੰਨਾ 1287, ਨਿਯਮਤ ਭਾਗ।
†ਟਰੋ, 1872, ਸਿਟੀ ਰਜਿਸਟਰ ਸੈਕਸ਼ਨ, ਪੰਨਾ 39।

ਕੱਲ੍ਹ ਦੇ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨਾਲ, ਭਾਗ I, ਨੰਬਰ 3।

ਹਡਸਨ ਨਦੀ 'ਤੇ ਵਰਪਲੈਂਕ ਪੁਆਇੰਟ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕ੍ਰਾਂਤੀਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਗੜ੍ਹ ਸੀ।

ਰਿਚਰਡ ਵਾਰਿਕ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਡੱਚ ਕੁਲੀਨ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਸੀ, ਅਗਸਤ 1780 ਵਿੱਚ, ਦੇਸ਼ਧ੍ਰੋਹ ਤੋਂ ਛੇ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਨਰਲ ਅਰਨੋਲਡ ਦਾ ਸਹਾਇਕ ਬਣਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਦੇਸ਼ਧ੍ਰੋਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਜਨਰਲ ਜੌਨ ਲੈਂਬ ਨੂੰ ਜਨਰਲ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਨੇ 25 ਸਤੰਬਰ, 1780 ਨੂੰ, ਆਰਨੋਲਡ ਦੇ ਰਾਜਧ੍ਰੋਹ ਦੀ ਪੂਰਵ ਸੰਧਿਆ 'ਤੇ, ਕਿੰਗਜ਼ ਫੈਰੀ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਸੀ।

†ਅਤੇ ਕੀ?

*ਕਿਸਮਤ, ਜੁਲਾਈ, 1954।

Books Previously Published by Hans Hol*er

NON-FICTION

Witches
Hans Hol*er's Travel Guide to Haunted Houses
The Secret of Healing: The power of the healer *e'ev Kolman Healing Beyond Medicine: Alternative paths to wellness Prophecies: Truth, Possibilities, or Fallacies?

The Directory of Psychics
Life Beyond
Hans Hol*er's Haunted America
Great American Ghost Stories
Real Hauntings
The Power of Hypnosis
Tales at Midnight
The Psychic Side of Dreams
The Ghosts of Old Europe
Hans Hol*er's Haunted House Album
Where the Ghosts Are
True Ghost Stories
Yankee Ghosts
Dixie Ghosts
Ghosts of New England
The Lively Ghosts of Ireland
Are You Psychic? ESP and you and the truth about ESP

Window to the Past
In Quest of Ghosts
Ghost Hunter
Ghosts I've Met
Gothic GhostsThe Ghosts that Walk in Washinton
Westghosts
The Spirits of '76
In Search of Ghosts

some of My Best Friends are Ghosts
The Truth About Witchcraft
The New Pagans
The Witchcraft Report
Star in the East
The UFOnauts: New Facts on Extraterrestrial landings
The Habsburg Curse
Word Play
Murder in Amityville: Amityville II The Possession
America's Mysterious Places
America's Haunted Houses
America's Restless Ghosts: Psychic photography
Elvis Speaks From Beyond
Ghostly Lovers: True cases of love beyond the grave
Born Again
Life After Death: The challenge and the evidence
The Handbook of Parapsychology
The Great British Ghost Hunt

Patterns of Destiny
The Truth About ESP
ESP and You
Predictions-Fact or Fallacy?
The Prophets Speak
Psychic Investigator
Best True Ghost Stories

The Powers of the New Age

Possessed

The Psychic World of Bishop Pike

The Directory of the Occult

The Psydhic World of Plants

The Human Dynamo

Charismatics: How to make things happen for you

How to Cope with Problems

Speed Thinking

How to Win at Life

Astrology: What it can do for you

The Vegetarian Way of Life

The Aquarian Age

Psycho-Ecstasy

FICTION

The Alchemist

Heather, Confessions of a Witch

The Clairvoyant

The Entry

The Amityville Curse

The Secret Amityville

The *odiac Affairs

Circle of Love

The Randy Knowles Adventure Series:

The Red Chindvit Conspiracy

The Alchemy Deception

The Unicorn